J. R. Hannula

Kristosofian Polulla

II

KRISTOSOFIAN POLULLA

II

J. R. Hannula

KRISTOSOFIAN POLULLA

II

TAMPEREELLA 1959
P. E:N KANNATUSLIITTO

Tampereella 1959 — Tammer-Paino Oy

J. R. Hannulan työsarka
v. 1909 – 1956

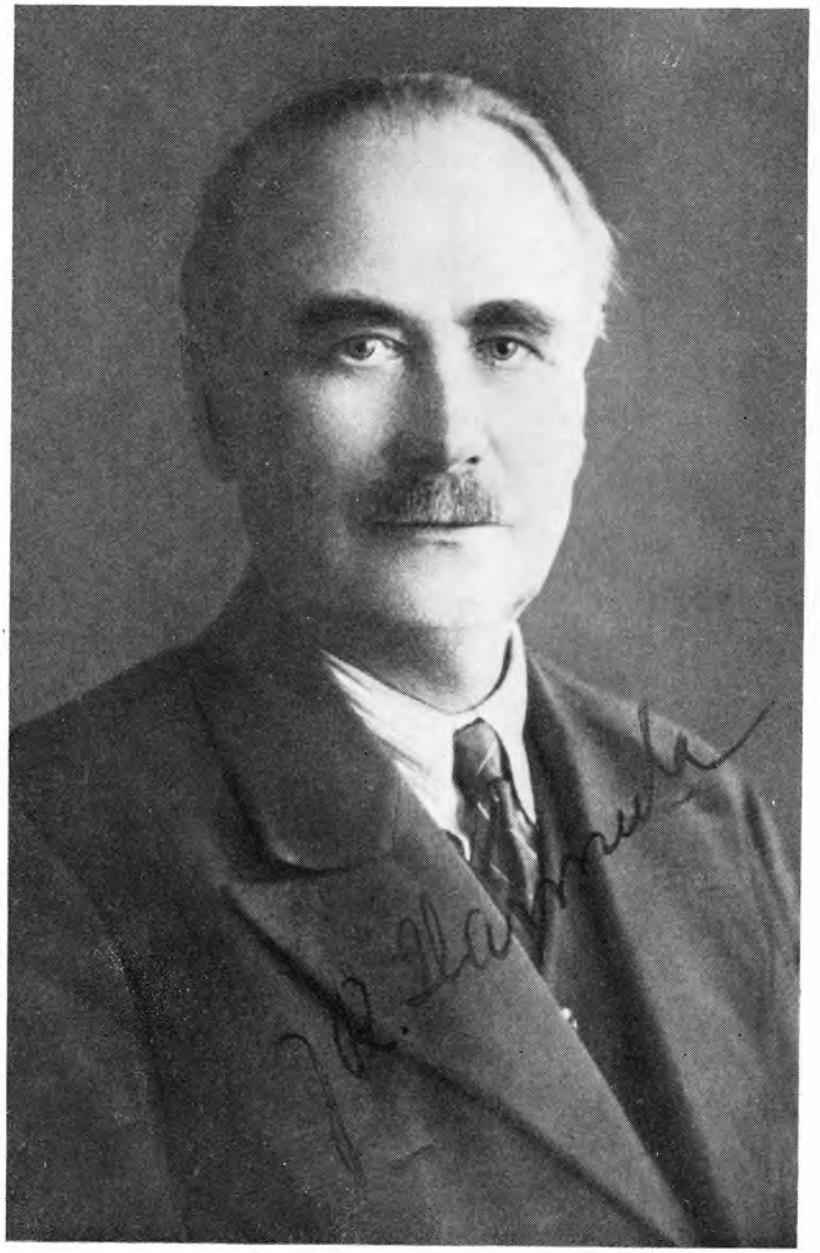

J. R. Hannula

Vuonna 1954 julkaistiin kokoomateos "Kristosofian Polulla". Teos sisältää Omatunto-, Tietäjä- ja Ruusu-Risti-aikakauslehdissä olevat J. R. Hannulan kirjoitukset. Näin tulivat hänen arvokkaat opetuksensa kootuiksi yhteen.

J. R. Hannulan kuoltua esittivät eräät kristosofiveljet toivomuksen, että J. R. H:n myöhemmätkin kirjoitukset olisi koottava yhteen. Kristosofinen aikakauslehti Pohjolan Valo julkaisi niitä vuodesta 1940 lähtien. Näistä kirjoituksista muodostettiin Kristosofian Polulta II, joka tässä lähetetään tekemään valistustyötä.

Kristosofian Polulta II sisältää Pohjolan Valossa julkaistut J. R. Hannulan kirjoitukset vuosilta 1940 - 1959. Kirjoitukset ovat kirjailijan omakätisesti kirjoittamia. 1956 - 59 vuosikertojen kirjoituksissa on osa toisten tekemiä muistiinpanoja J. R. Hannulan eri tilaisuuksissa pitämistä puheista, mutta nämäkin kirjoitukset ovat joko kirjailijan uudelleen kirjoittamia, tai hänen korjaamiaan. - Kirjoitukset on painettu kronologisessa järjestyksessä.

Teoksesta puuttuvat kaikki "Kysymykset ja vastaukset". Samoin puuttuvat kirjoissa julkaistut esitelmät, muutamia lukuunottamatta. Vielä on mainittava, että teokseen on otettu vain ne kirjoitukset, jotka ovat J.R.H:n nimellä tai nimimerkillä varustetut.

Tampereella, elokuussa 1959

Toimitsijat.

Pohjolan Valo 1940

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pohjolan Valon toimitus on ystävällisesti tarjonnut allekirjoittaneelle tilaisuuden lausua ajatuksiaan tämän aikakauskirjan palstoilla. Aluksi tahdonkin tämän johdosta lausua kiitokseni Toimitukselle, sekä parhaimmat onnentoivotukseni alkavalle aikakauskirjalle ja sen Toimittajalle. Toivon sydämellisimmin menestystä uudelle tulokkaalle sen vakavassa työssä.

Siirrymme sitten päiväjärjestykseen. Kysyn: kaivataanko tällaista aikakauskirjaa? Kysykäämme itse Kohtalolta, itse elämän ilmiöiltä. Kuunnellessamme "ajan ääniä" sanomalehdissä, radiossa, kanssaihmistemme puheissa ja katseissa saatamme huomata huolta, odotusta ja jännitystä. Merkit yleensä viittaavat siihen, että nykyinen europalainen sivistys on joutunut kriitilliseen ylimenokohtaansa, ts. kulkee nykyisessä muodossaan itsetuhoaan kohti. Juuri itsetuhoaan kohti. Sillä merkillistä tässä on, että Euroopaa ei ole uhannut mikään ulkonainen vaara, eivät raakalaiskansojen hyökkäykset, eivät katovuodet tai muut onnettomuudet. Ei ensinkään, vaan Euroopaa on uhannut ja uhkaa omakätinen tuho — johon kyllä lopulta saattaa vieraskin voima sekaantua, täydentääkseen euroopalaisten itsensä aloittaman tuhon.

Mistä tuollainen itsetuho johtuu? Mistä se saa alkunsa? Tietysti voimme sanoa: se johtuu ihmisistä itsestään. Kuitenkin asia vaatii lisäselvittelyä. Tässä yhteydessä on mainittava sellainen tekijä kuin maailmankatsomus, elämänymmärrys. Vaikka ihmisessä onkin voimakkaita eläimellisiä taipumuksia, niin ihmisenä hän kuitenkin poikkeaa muusta luonnosta ennen kaikkea siinä, että hän ajattelee, että hän on ajatteleva olento. Ajattelullaan hän luo ja omaksuu jonkunlaisen käsityksen elämästä yleensä ja erikoisesti omasta osuudestaan siinä. Juuri siten hän muodostaa itselleen mainitsemamme elämänkäsityksen.

Näinollen riippuu paljon siitä, millainen maailmankatsomus ihmisillä on. Sillä ihmiset suunnittelevat ja toimivat elämänymmärryksensä mukaan. Kysymys siis: millainen on euroopalainen elämänkäsitys yleensä? Huomaamme aluksi kolme vaikuttavaa tekijää: tieteellinen, kirkollinen ja taloudellinen. Tiede pohtii yleensä kaikkia asioita taivaan ja maan välillä, mutta mikä on sen viimeisin eli kaukaisin näkemys? Ensiksi, että kaikki on jollain tavoin sattuman varassa, suurta sattuman leikkiä. Toiseksi: kaikki päättyy auringon jäähtymiseen, sammumiseen, kuolemaan, siis käytännöllisesti katsoen plus-minus-nollaan eli ei-mihinkään. Entä kirkollinen näkemys? Se loppuu tavallaan Kristuksen toiseen tulemiseen tuomiolle, jolloin ihmisistä yksi osa pääsee ikuiseen taivaan iloon, toisen, todennäköisesti suurimman osan joutuessa kadotukseen, loputtomaan piinaan ja vaivaan. Tällävälin ihmiset eläessään ovat syntisiä, kykenemättömiä hyvään, eikä ihmisen kohtalo viimeisellä tuomiolla ratkea totuudessa elämisen, vaan eräiden kirkon esittämien oppien totena pitämisen perusteella. Kolmanneksi kuuluvat kaikki ihmiset talouselämään: heidän täytyy tulla toimeen. On joku merkillinen voima, vietti tai vaisto, tai elämisenhalu, joka ajaa ihmisiä "tulemaan toimeen" — olkoon lopputulos mikä tahansa, olkoon se plus-minus-nolla tai loputon piina helvetissä tai ilo taivaassa; (johon ei vaikuta, onko elänyt totuudessa, vaan onko uskonut oikein, onko luottanut ja pitänyt totena sen, minkä kirkko on esittänyt; tosin eri kirkot eri tavalla, tuomiten toisensa kadotukseen!)

Yhteiseksi, käytännölliseksi tunnuslauseeksi euroopalaisessa sivistyksessä näinollen saamme: täytyy tulla toimeen. Mutta tästäpä syntyykin kaikkien sota kaikkia vastaan. Ja tämä kaikkien sota kaikkia vastaan on nimenomaan se elämisen ja toimimisen muoto, joka erikoisesti johtaa euroopalaisen sivistyksen tuhoutumiseen.

Näin olemmekin saaneet selville tohoutumisen syyn ja siihen johtavat alkutekijät. Pysähdymmekö nyt tähän saavutukseemme? Jäämmekö viisaannäköisiksi tyhjäntoimittajiksi? Vai menemmekö syvemmälle ja eteenpäin? En tarkoita syventymistä maakuoppiin enkä etenemistä sotataidossa. Ymmärrämme jo edellisestä, että siten kulkisimme vain perinpohjaisempaa katastrofia kohti.

Mitä siis tehdä? Vetäydymme kammioomme ja tarkistamme elämänkatsomustamme. Onko sellaisenaan totta tieteen loppunäkemys: elämä on sokeata sattumaa, joka johtaa plus-minus-nollaan? Onko totta kirkon näkemys: loputon helvetti tai taivas, jolloin vaihtoehto riippuu kirkon esittämien oikeiden oppien oikeasta totenapitämisestä, eikä totuudessa elämisestä?

Kysymme nyt, hiukan alleviivaten: olemmeko me oppineina tieteilijöinä sattuneet sattumalta aikaansaamaan aurinkokunnan? Olemmeko laboratoorioissamme sattuneet keksimään, miten alkuaineet olisivat yhdistettävät, jotta panisimme kokoon pienen siemenen, josta kasvaisi suuri puu? Ellemme edes tällaistakaan sattumaa ole "sattuneet" aikaansaamaan, niin miten elämä kokonaisuudessaan olisi sattumaa? Kaikella kunnioituksella tieteelle: emme ole tieteellisellä kekseliäisyydellämme sattuneet saamaan ainetta sellaiseen kokoomukseen, että olisimme saaneet rakennetuksi edes yhden sammakon. Jos suuri elämä itse sattumalta herää, elää ja sammuu, niin pitäisihän meillekin laboratorioissamme joskus edes sattumalta sattua, että aikaansaisimme elävän sammakon, tai muun olion, kissan tai lampaan. Kaikella kunnioituksella, toistamme sen vielä, käy meille selvióksi: meidän täytyy kokonaan uudestisyntyä tieteellisessä työssämme! Muutoin tiede itsekin joutuu omaan plus-minus-nollaansa — kanuunien jylistessä ja pommien räiskyessä.

Entä kirkko? Onko totta, että ihmisen lopullisena kohtalona on joutua joko ikuiseen taivaaseen tai loputtomaan helvettiin? Ja johtuuko vaihtoehto jonkun kirkon esittämän opinkappaleen totenapitämisestä? Ja kolmanneksi: mitä merkitsee "tulla toimeen", jos kaikki lopulta raukeaa olemattomaksi, tai jos yhdenkin ihmisen kohtalona tulee olemaan loputon helvetin piina?

— — —

Nyt meidän on siirryttävä suurten Tietäjien piiriin. Ihmiskunnan keskuudessa on aina elänyt tietäjiä, joita sanotaan jumalallisiksi. Sellaisia ovat olleet Mooses, Orpheus, Hermes, Zarathustra, Väinämöinen jne. Suuri Jumalan Poika oli Jeesus Kristus. Jumalallinen lähettiläs oli Helena Petrovna Blavatsky, joka esitti teosofisen sanoman. Meillä Suomessa eli ja vaikutti vuosikymmeniä suuri uranuurtaja Pekka Ervast, hän, joka teosofisessa liikkeessä esitti ruusuristiläisen eli kristosofisen elämänymmärryksen.

Mitä opettavat nämä suuret tietäjät? Kyllä hekin sanovat, että elämä on välttämättömyys, mutta se ei ole sokeata sattumaa, eikä sitä kuitata joidenkin opinkappaleiden totenapitämisellä. Eikä lopputulos ole plus-minus-nolla. Paha, itsekkyys ja tietämättömyys vain häviävät, mutta hyvä ei. Elämän suuri harmonia pysyy. Kaiken takana on Jumala, mutta ei joku mielivaltias olio. Jumala on henki, kaiken takainen tajunta, järki, maailmanjärki, Jumala on yksi. Mutta Jumalaan sisältyvät suuret maailmojen luojat, aurinkokuntien Logokset. Jumala on järki, Jumala rakastaa ja rakkaudessaan tahtoo. Siinä on kaiken ilmenneen syy: välttämättömyys. Välttämättömyys piilee ehdottomassa jumaluudessa. Ilmentyneenä Jumala pyrkii esille aineessa. Ihmisessä Jumala on jo päässyt huomattavasti esille, enemmän kuin eläimessä tai kasvissa. Elämä ei ole sokeata sattumaa, vaan sillä on päämäärä: Jumalan jatkuva ja täydellistyvä esilletuleminen, ensin ja ennen kaikkea ihmisessä. Mutta Jumalan esille tuleminen merkitsee, että ihminen on kutsuttu auttamaan Jumalan työtä itsessään ja elämässä. Siksi Jumala sanoo Poikansa kautta: ä l ä s u u t u. Suuttuminen on sisäistä kuolemaa, tuhoa ja hävitystä. Älä siis suutu sisässäsikään. Harjoittele suuttumattomuutta. Juuri siten opit vähitellen sisäisesti luomaan. Ei luomaan jotain elotonta "robottia", tai mihinkään hyvään kykenemätöntä maan matoa. Ei, vaan luomaan omassa itsessäsi oikeata ihmistä yhdessä Jumalan kanssa. Siksi tutki Vuorisaarnassa Jumalan Pojan antamia taivaallisen Isän viittä käskyä 1: älä suutu, 2: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, 3: älä vanno, 4: älä ole pahaa vastaan ja 5: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Kun näitä käskyjä tutkimme, kun niihin syvennymme ja niitä elämässä seuraamme, silloin juuri teemme sitä, mikä on oleellista, välttämätöntä. Silloin voimme vähitellen saavuttaa uudistetun

elämänymmärryksen, sellaisen kuin Jeesuksella ja Hänen seuraajillaan. Siinä samassa toteutuu psykoloogginen tuomiokin. Sillä siten tuomitsemme itsestämme pois vihan, pois saastaisuuden, valheen, väkivallan ja sodan ja rakkaudettomuuden. Sitä tehden olemme mukana hankkimassa aineksia uuden sivistyksen syntymiseksi. Sen sivistyksen josta voidaan sanoa: Valoa Pohjolasta.

J. R. H.

1940 syys-lokakuu, 6—8

J. R. Hannula

"UUSI USKONTO POHJOISESTA"

Maapallomme on yksi suuri koulu muiden samanlaisten rinnalla. Mutta tässäkin koulussa on kaksi koulua, pahan koulu ja hyvän koulu. Pahan koulussa suorastaan luodaan kärsimyksiä. Tästä johtuukin se kummallinen seikka, että mitä enemmän joku ihminen on kyennyt kärsimyksiä luomaan, niinkuin suuret valloittajat, sitä enemmän heidän nimensä historiassa loistaa.

Mutta Valkoisen Veljeskunnan perustama ja ylläpitämä hyvän koulu on myös olemassa. Ja kaikesta huolimatta hyvän koulu jatkuvasti vahvistuu, joten olemme menossa ratkaisevasti sitä aikaa kohti, jolloin pahan koulu häviää tältä planeetalta, ja vain hyvän koulu jää jälelle. Ne ihmiset, jotka eivät siihen mennessä ole siirtyneet hyvän kouluun, ne joutuvat siirtymään johonkin toiseen planeettaan, jossa pahan koulu edelleen, toistaiseksi jatkuu.

Tästä asiasta on jonkunlainen ennakkokuvaus Matteuksen 25 luvussa. Siinä ihmiset eroitetaan kahteen joukkoon, oikealle ja vasemmalle. Määräävänä seikkana tällöin ei ole, ovatko ihmiset tehneet pahaa vai eivätkö ole. Liioin ei asiaa ratkaise sokea usko, ei sijaissovitukseen tai johonkin muuhun dogmiin. Asian ratkaisee yksinomaan se seikka, ovatko ihmiset tehneet hyvää hyvän itsensä tähden, ilman mitään sivutarkoituksia. Oikealla puolella ovat ne, jotka ovat Kristusta ruokkineet nälkäisissä ihmisissä; jotka ovat Kristusta vaatettaneet alastomissa; ottaneet Kristuksen kotiinsa Hänen pienimmissä veljissään; Kristusta hoivanneet sairaissa ja vankeudessa olevissa. Jumalan valtakunta on työtä hyvässä, se on työtä totuudessa ja rakkaudessa, se on työtä Kristushengen vahvistumiseksi kaikissa ihmisissä.

Vasemmalla puolella ovat ne jotka eivät tätä työtä ole tehneet, jotka eivät Kristuksessa ole eläneet ja toimineet. Silloin, ratkaisevalla hetkellä, ei ollenkaan kysytä, mitä muuta he mahdollisesti ovat tehneet: ovatko he ruokkineet sotaisuuden henkeä ihmisissä, ovatko ravinneet ihmisissä oikeaoppisuuden ja sokean uskon henkeä. Sillä sellainen kuuluu itsestään alempaan elämänkouluun, pahan kouluun.

Tätä ratkaisevaa hetkeä varten on ihmisiä kasvatettava. Molemmat koulut, pahan koulu ja hyvän koulu, toimivat rinnan. Hyvän koulu, Valkoinen Veljeskunta, tekee jatkuvasti uusia alotteita. Sellaisia ovat olleet suurten uskontojen alkuperäiset vuodatukset. Ne ovat olleet elävää Kristushengen herättämistä ja vahvistamista ihmisissä. Mutta pahan eli itsekkyyden koulu on omalla orjantappuraisella kylvöllään yleensä tukahduttanut Mestareiden kylvämän siemenen. Sensijaan että uskonnot, lahkot ja kirkot olisivat jatkaneet Mestarien kylvämän hyvän siemenen viljelyä, sensijaan ne ovat sen tukahduttaneet omalla organisoinnillaan, dogmatisoinnillaan ja virallistuttamisellaan.

Näin on käynyt ennen kaikkea Kristuksen kylvämälle hyvän siemenelle. On käynyt niin, että kristikunnan kirkot, uskonnot ja lahkot ovat järjestäneet oppinsa sopusointuun ns. tämän maailman näkökantojen kanssa. Kristuksen antama oppi, vuorisaarna, on syrjäytetty "epäkäytännöllisenä", ja tilalle on asetettu kirkkojen luoma ja järjestämä "kristillinen siveysoppi". Kirkot kulkevat käsi kädessä kansojen ja valtojen mukana kohti sotia ja kärsimyksiä.

Mutta sellaista ei voi jatkua loppumattomiin. Pahallakin on rajansa. Ellei niin olisi, silloinhan paha jäisi lopullisesti voitolle, eikä Jumalan valtakunta milloinkaan toteutuisi tässä maailmassa. Tästä syystä tapahtuu uusia uskonpuhdistuksia, sekä syntyy uusia uskontoja.

Niinpä kristitty maailma onkin jo astunut alkaneeseen tilinteon päiväänsä. Hir-

muisissa sodissaan se saa niittää oman kylvönsä satoa. Täytyy taas aloittaa alusta. Niinpä suuri uskonpuhdistus on jo alkanut. Jopa niin, että se ensimmäisessä vaiheessaan on jo suoritettu. Uskonpuhdistuksen työ on jo siirtynyt uuteen vaiheeseen, niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Suuri seikkailu". Niinpä Pekka Ervast itse on jo kuoleman kautta siirtynyt jatkamaan aloittamaansa työtä toisessa olotilassa.

Valmistavaa työtä nykyiselle uskonpuhdistukselle on tehnyt H. P. Blavatskyn alkuunpanema teosofinen liike kokonaisuudessaan. Saimme taas asiallisen käsityksen elämästä yleensä. Saimme tutustua uudelleen vanhoihin totuuksiin, oppiin jälleensyntymisestä ja syyn ja seurauksen laista, karmasta ja ihmiselämän täydellisyystarkoituksesta. Elämä on koulua, jossa pyritään täydellisyyteen.

Mutta täydellisyys ei toteudu automaattisesti, ei ilman kunkin yksilön omia ponnistuksia. Ja osatakseen pyrkiä oikeaan suuntaan ja parhaalla tavalla, täytyy ihmisellä olla parhain opas: elävä totuus itse. Tästä syystä uskonnossa tuleekin olla keskeisempänä asiana käytännöllinen siveysoppi. Parhain, syvällisin, samalla kertaa sekä jumalallisin että inhimillisin siveysoppi on se, mikä on annettu Kristuksen vuorisaarnassa.

Luonnollista näin ollen on, että nykyisessä uskonpuhdistuksessa syntyvässä uudessa uskonnossa tulee vuorisaarnalla olemaan perustava ja johtava asema kaikessa opetuksessa, valistus- ja kasvatustyössä.

Tältä pohjalta katsoen puhuvat jo tapahtuneet tosiasiat seuraavaa: Pekka Ervast puolestaan on se henkinen työntekijä ja uudistaja, joka on liittänyt Kristuksen siveysopin, vuorisaarnan, nykyiseen uskonpuhdistukseen keskeiseksi pohjaksi, perustukseksi ja kallioksi. Niin oli Pekka Ervastin omalta osalta jo hänen nuoruudestaan asti. Kirjassaan "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa", puhuessaan nuoruuden kokemuksestaan ja itsekasvatuksestaan Pekka Ervast sanoo: "En tiennyt, että koskaan olisin rikkonut Jeesuksen käskyjä vastaan". Tämä erikoinen itsekasvatus alkoi 14 vuoden iässä ja kesti seitsemän vuotta, jolloin se vei syvälliseen Jordankastekokemukseen, Jumalan Pojan kokemukseen. Kun nyt, etenkin Pekka Ervastin kuoleman jälkeen, syvennymme näihin asioihin, niin huomaamme selvästi, että vuorisaarnan käytännöllinen siveysoppi vallitsi Pekka Ervastin elämässä, siinä vakavassa sivistystehtävässä, siinä henkisessä, kristillisessä, teosofisessa, ruusu-ristiläisessä ihmiskunnan palvelustehtävässä, jota hän täällä fyysillisellä tasolla suoritti noin neljänkymmenen vuoden aikana. Tämä näin syntynyt henkinen elämänymmärrys jatkuu nyt sekä itse elämässä että niissä kirjoissa, joita Pekka Ervast työnsä tuloksena jälkeensä jätti.

Tässä yhteydessä ei tarvitse unohtaa, että jo Nostradamus vuosisatoja sitten ennusti, että uusi uskonto lähtee pohjoisesta. Vielä vähemmin tarvitsee meidän unohtaa sitä ennustusta, josta Pekka Ervast silloin tällöin huomautti, että nim. H. P. Blavatsky oli useasti teroittanut ystävälleen kreivitär Wachtmeisterille: "Tulee vaikeita aikoja, jolloin teosofitkin hämääntyvät niin, etteivät ole selvillä siitä, mitä teosofia on; muista, kreivitär, jos silloin vielä elät, että valo tulee pohjolasta, että se tulee Suomesta". Tähän voisimme lisätä ne monet ulkomaalaiset ennustukset Suomesta ja sen tehtävästä, joita aikoinaan julkaistiin "Tietäjässä" ja "Ruusu-Ristissä". Nykyjään monet ulkomaalaiset syntyjen syvien tutkijat ovat kääntäneet katseensa Suomeen. Suomesta yhä odotetaan. Pekka Ervast huomauttikin kerran eräässä kokouksessa, kun oli kysymys hänen kirjojensa kääntämisestä ulkomaalaisille kielille: "Tämä työ pitäisi päästä ensin Suomessa oikein leimuamaan, ja vasta sitten se voisi päästä laajenemaan muihin maihin".

Näinollen on meidän ensimmäinen tehtävämme syventyä asiaan, on päästävä mahdollisimman asialliseen selvyyteen siitä, mistä oikein kysymys on, mitä on jo tapahtunut ja mitä ja miten on työtä edelleen jatkettava.

Omasta puolestani olen selvästi ymmärtävinäni, että sille uskonpuhdistukselle, josta on ennustettu, on jo pohja laskettu. Kirjallisesti se on olemassa Pekka Ervastin esittämänä hänen kirjoissaan. Mutta se on myös jo elettynä ja yhä elettävänä elämänä. Sillä Pekka Ervast itse käytännöllisesti eli sen mukaan, ja sitä yrittävät elää ne ihmiset, jotka tutkimuksissaan ja elämässään yrittävät elävöityä näin syntyneeseen uuteen elämänymmärrykseen.

Ensimmäinen vaihe näinollen on jo suoritettu. Toinen vaihe on alkanut.

1940 syys-lokakuu, 14—16.

MITÄ SINIRISTILIPPUMME PUHUU?

Jossain maan kolkassa ovat pikku-pojat perustaneet itsekasvatuksellisen kerhon ja omaksuneet nimen "Kolmenkiven lapset". Kerhon vertauskuvana on kolmio, jonka yläkärjessä oleva kivi kuvaa viisautta, alhaalla vasemmassa kulmassa voimaa ja oikealla rakkautta. Näihin liittyy kolme ohjelmalausetta: 1) älä suutu, 2) älä kosta pahaa pahalla, 3) rakasta kaikkia ihmisiä.

Jos missään niin tässä pitää paikkansa lause: lasten suusta te kuulette viisauden. Hengen välittömyydessä he ovat vastaanottaneet kristikunnan suuren Mestarin inspiration. Viisauden kivi edustaa Mestarin ensimmäistä käskyä: älä suutu. Suuttumattomuus asettautuu viisauden edellytykseksi. Voiman kivi on yhteydessä neljännen käskyn kanssa: älä vastusta pahaa. Ihmisen voimakkuuden edellytykseksi tulee: anna anteeksi, voita paha hyvällä. Rakkaudenkivi edustaa Kristuksen viidettä käskyä: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä.

Nämä kolme lausetta muodostavat kuin lipun. Sillä lippuhan yleensä edustaa aatetta, jonka tunnustamme, jonka juurelle kokoonnumme, jota seuraamme. On kyllä totta, että aatteen lippua on aikojen kuluessa käytetty väärin. Mutta sehän ei muuta lipun alkuperäistä merkitystä aatteen symbolina. Ja suurin kaikista aatteista on ihmisyyden aate, se aate, joka tekee ihmiset suvaitsevaisiksi, toisiaan ymmärtäviksi, palveleviksi, rakastaviksi. Korkein on se lippu, joka edustaa ihmisen jumalaista täydellisyyttä, täydellistä Ihmistä.

Lippukäsitteeseen sisältyy myös kolmio: lähtökohta, kulku ja päämaali.

Se onkin siis Suomen kansa, joka itsenäistymisensä yhteydessä perusti omalaatuisensa "kolmenkiven poikain" ryhmän. Onhan kansallamme kolme kansallista merkki- ja juhlapäivää. On Kalevalanpäivä helmikuussa, lippupäivä juhannuksena ja itsenäisyyspäivä joulukuun 6 päivänä. Kalevalanpäivä edustaa viisautta, viisaudenkiven etsimistä ja paikoilleen asettamista. Viisaudenkiveä luonnollisesti etsitään viisaitten seurassa, tutkimalla Kalevalaa ja muiden kansojen pyhiä kirjoja, ennen kaikkea Kristuksen Vuorisaarnaa ja muita opetuksia.

Näin löytyvä viisaus kohotetaan sitten lipuksi, jota seurataan. Personoituneena tämä lippu on Väinämöinen Kalevalassa, Kristus Uudessa Testamentissa. Tai Kristuksen sanoilla sanoen tuo lippu on se ihmisen päämääränä oleva täydellisyys, mikä on Isällämme henkemme taivaassa ja maailmankaikkeudessa.

Tutkiessamme huomaammekin valkopohjaisen siniristilippumme kuvaavan ihmisen täydellisyyden ihannetta. Valkea pohja lipussamme kuvaa puhtautta, sellaista puhtautta, mikä saavutetaan siveellisen itsekasvatuksen avulla. Tämä puhtaus on samalla tietoa siitä, että ihminen on kutsuttu siihen puhtauteen, mikä saavutetaan asettumalla passiivisen vastarinnan kannalle itsekkyyteen, aistillisuuteen, eläimellisyyteen, vääryyteen ja väkivaltaan nähden.

Mutta tämä passiivisuus on vasta yksi puoli täydellisyydessä. Toinen puoli on toiminta hyvässä, totuudessa ja rakkaudessa, ja sitä edustaa sininen risti. Risti ensiksikin kuvaa ihmistä sinään. Kun ihminen seisoo suorana ja levittää kätensä on hän ihminen risti. Lipussamme tämä risti on sininen. Taivas on myös sininen. Sininen kuvaa hyvyyttä, taivaallista, isällistä hyvyyttä. Sininen risti valkoisella pohjalla kuvaa siis sitä täydellisyyden ihannetta, jonka Kristus ilmaisee sanoessaan: "Näinollen tulette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen".

Näinollen Suomi on kohottanut lipukseen täydellisen Ihmisen, täydellisyyden ihanteen. Tätä lippua seuratessa rakennetaan ikuisuuden kalliolle. Ja se rakennus seisoo. Ihminen itsenäistyy, oppii seisomaan omilla jaloillaan Kristusta seuratessaan. Tätä tällaista itsenäistymistä Suomen kansa kunnioittaa, siihen se uskoo viettämällä maallisen eli valtiollisen itsenäisyydenpäivää joulukuun 6 p:nä.

Nyt seuraa kysymys: millä menettelyllään Suomen kansa on ansainnut tällaisen valkopohjaisen siniristilipun ja sen tukikohtina olevat kolme juhlapäivää? Ja mitä meiltä nyt ja eteenpäin vaaditaan voidaksemme säilyttää kaiken tämän?

Ensiksi siis viisauden kiven pohjalla oleva Kalevalanpäivä.

Ennen joulukuun 6 päivää 1917 me olimme puoleksi itsenäinen kansa, joka itsenäisyytemme oli uhattu, niinkuin kaikki hyvin muistamme. Säilyttääksemme itse-

näisyytemme olimme pakoitetut johonkin turvautumaan. Juuri siinä tarvittiin viisautta, viisaudenkiveä. Ja me onnistuimmekin. Onnistumisemme oli siinä, että me turvauduimme totuuteen, oikeuteen, ihmisyyteen. Me sanoimme: mikään vieras mahti, mikään armeijakaan, ei voi meitä tuhota, kunhan me vaan itse pysymme oikeuden ja totuuden kalliolla. Juuri tähän käsitykseen sisältyi ihmisyyden aate. Se aate tuli lipuksemme.

Sitten oli osattava laskea voimankivi. Oli saatava kädet vapaiksi kohottaaksemme oppaaksi ihmisyyden lipun. Tilaisuus tarjoutui silloin, kun suomalaisia yritettiin viedä venäläiseen sotaväkeen. Suomen kansa ei kieltäytynyt uhrautumisesta sinään, vaan se kieltäytyi asevelvollisuudesta, jota se piti laittomana. Se kieltäytyi kaiken uhalla. Se piti kätensä vapaina, ja siinä oli voimaa. Tämä voimannäyte vaikutti sen, että Suomi vapautui kokonaan asevelvollisuudesta. Meille jäi kädet vapaiksi pitääksemme ihmisyyden lippua korkealla.

Ja niin lähdettiin kulkemaan kolmatta, rakkaudenkiveä, Kristuskalliota kohti. Ihmisyyden lipun turvissa, ilman sotajoukkoja, tulimme valtiollisesti itsenäiseksi kansaksi joulukuussa 1917. Meillä ei ollut silloin ollenkaan asevelvollisuutta eikä armeijaa. Se tuli kohtalolta palkkana uskollisuudestamme passiivisessa vastarinnassa, luottamuksestamme totuuteen, oikeuteen, ihmisyyteen.

Mutta itsenäiseksi tultuamme ja ulkoisen uhan poistuttua emme osanneetkaan seistä keskinäisen ymmärtämyksen, veljeyden ja rakkauden ja ihmisyyden kalliopohjalla. Syttyi verinen kansalaissota. Ja niin lujui Suomen kansa jälleen sanan mahdista miekan mahtiin. Suomen kansan oikeuskäsite hämmentyi, ja nyt kansamme ei enää, niinkuin routavuosina, luota totuuteen, yleiseen oikeuteen ja ihmisyyteen, vaan aseihin.

Nyt seuraa kysymys: mitä tämä onnettomuus meille opettaa? Selvästi ja ensiksi opettaa se meille seuraavaa: todellinen vihollisemme ei ole ensisijassa maamme rajojen ulkopuolella, vaan periviholisemme on rajojemme sisäpuolella, ja se on meidän ei-viisautemme, tyhmyytemme, se on meidän itsekkyytemme, eripuraisuutemme, se on meidän turvautumisemme väkivaltaan, aseihin, ja se on meidän luottamattomuutemme aseettomaan sanan mahtiin, totuuden majesteettiin, ihmisyyteen.

Tämä on ensimmäinen selviö.

Mutta tämä on todella vain ensimmäinen. Kulkeakseen onneaan kohti täytyy Suomen kansan ymmärtää vielä toinen, sitäkin suurempi selviö. Ja se on tämä: meidän on nyt uudelleen etsittävä viisaudenkivi. Siitä on aloitettava. Kalevalanpäivä on tehtävä eläväksi viisauden lähteeksi. On jälleen heräävä, routavuosien aikuiseen tapaan, niitä viisaita, laillisuuden ja passiivisuuden innoittamia miehiä ja naisia jotka asiallisesti, puheillaan ja teoillaan julistavat, että turvamme on sanan mahdissa, on totuudessa, oikeudessa, ihmisyydessä.

Tämä on viisaudenkiven uudelleen laskemista. Sentähden kysytään, kohtalomme kysyy: missä ovat valon, totuuden, ihmisyyden sankarit, viisauden pojat ja tyttäret?!

Sitten on voimankivi myös uudelleen laskettava. Kädet on todella saatava vapaiksi, kohottaaksemme valkopohjaisen siniristilippumme oikealla tavalla ja puhtain käsin taivaalle hulmuamaan.

Edelleen kuuluu asiaan, että opimme pitämään kunniassa niitä korkeimman valon sankareita, Mestarin oppilaita ja apostoleita, jotka Kristuksen oppia seuraten tekevät työtä rauhan ja Jumalan valtakunnan puolesta. Silloin taivaalliset voimat voivat meitä auttaa. Ja me opimme.

J. R. H.

1940 syys—lokakuu, 26—28

Tienohesta tempomia...

J. R. Hannulan matkat. Pohjolan Valon toimittaja kirjoitti erittäin, että kertoisin jotain matkoistani. Miksikäs ei, ajattelin tällöin. Otan asian samalla kuvaannollisesti. Sillä yleensähän me ihmiset olemme matkalla jotain päämäärää kohti, tietoisesti tai umpimähkään. Kuitenkin allekirjoittanut on tavallisessakin mielessä joutunut paljon matkustamaan, tosin vaan täällä Suomessa. Olipa kuluneena ke-

sänä merkkipäivä siinä suhteessa, että varsinainen teosofinen vaellukseni on jo tehnyt neljä 7:vuotista kierrosta. Meillä oli ikimuistettavat ensimmäiset Pekka Ervastin johtamat teosofiset kesäkurssit Kiteellä 26 p:stä kesäk. 7 päivään heinäk. 1912. Silloin jouduin kiinteään yhteistyöhön Pekka Ervastin kanssa, joka onkin sitten jatkunut. Hänen totuudellinen, käytännöllinen esimerkkinsä vaikutti niin voimakkaasti, että minäkin sitten luovuin kaikesta muusta ja ryhdyin kokonaan teosofiseen työhön. Kuljin kesät talvet ympäri Suomea puhuen, kirjoittaen ja teosofista kirjallisuutta levittäen. Pekka Ervast kyllä siinä 1919—20 Epilässä ollessamme huomautti, että tuollainen kiertäminen ei ole minun varsinainen tehtäväni. Tämä P. E:n lausunto tuntui samalla kertaa sekä hämmästyttävältä että sangen velvoittavalta. Yritinkin sitten järjestää työtäni siten, että talvikaudet esitelmöin pääasiallisesti teosofis-ruusu-ristiläisissä keskuksissa kaupungeissa ja maaseuduillakin. Kesäkaudet kuitenkin jatkoin entiseen tapaan maaseuduilla. Tätä menoa jatkui kaikesta huolimatta vielä noin 13 vuotta, kesään 1933. Olipa vähällä, etten painunut pyörineni matkalle vielä P. E:n kuoleman jälkeen kesällä 1934. Huomasin sen kuitenkin mahdottomaksi, ja niin jäin Lopen Saarenmaahan mainituksi kesäksi. Luonnollisesti tähän vaikutti tuo jo mainitsemani P. E:n lausunto, että tuollainen kiertäminen ei ole minun varsinainen tehtäväni. Siksi en tahtonut enää, niin sanoakseni tietoisesti "potkia tutkainta vastaan", vaan antauduin tehtävälleni. Siitä lähtien olen vietänyt kesäni kirjallisissa töissä täällä Saarenmaassa, jossa minulla edelleen on käytettävissäni sama vinttikamari, mikä minulla oli P. E:n eläessä.

Niinkuin sanottu, ensimmäisistä kesäkursseista on jo vierähtänyt 4 x 7 eli 28 vuotta. Kysyn itseltäni: huomaanko mitään erikoista noiden 7:vuotiskausien vaihtuessa? Huomaanpa tosiaan. Ensimmäinen 7:-vuotiskausi päättyi 1919. Silloin Pekka Ervast lopullisesti jätti ylisihteriyden Suomen Teosofisessa Seurassa, ja ensimmäiseksi varsinaiseksi ylisihteeriksi P. E:n jälkeen tuli tohtori John Sonck. Seuraavana syksynä sitten perustettiinkin Ruusu-Risti, kun okkultisen osaston aikaansaaminen T. S:n sisällä oli lopullisesti epäonnistunut.

Toinen 7:vuotiskausi päättyi 1926. Pekka Ervast sanoo, että keskusaurinko Siriuksesta lähtenyt uusi suuri henkinen vuodatus saavutti kiertotähtemme fyysillisen tason kevättasauspäivästä mainittuna vuotena. Samana vuonna alkoi myös uusi sarja P. E:n johtamia kesäkursseja. Ne oli järjestänyt Annikki Reijonen Kanneljärvelle.

Kolmas 7:vuotiskausi päättyi 1933. Silloin P. E. matkusti Kaliforniaan. Saman vuoden kesäkursseilla P. E. kertoi joukon kokemuksiaan ja puhui myös aijotusta Amerikan-matkastaan. Kurssilaisetkin joutuivat lausumaan ajatuksiaan aijotun matkan johdosta. Keskellä kesäisiä toiveita allekirjoittanut ei osannut erikoisesti iloita aijotusta matkasta. Puheenvuorossani mainitsinkin, että tämä Johtajamme aijottu Amerikanmatka tekee minuun sen vaikutuksen, niinkuin se jo olisi "uuden pesänpaikan katselemista". Kuitenkin lausuin toivovani parasta. Seuraavana keväänä P. E. palasi matkaltaan, johtaakseen vuosikokouksen helluntaina — ja sitten kuollakseen.

Neljäs 7:vuotiskausi päättyi 1940, siis kuluneena kesänä. Ja mitä nyt? Suureksi hämmästykseksi ja yllätyksekseni minulle tarjotaan tilaisuus esittää ajatuksiani vastasyntyvässä hyväntahdon aikakauskirjassa, jolla on oraakkelimainen nimi: Pohjolan Valo. Iloitsen tästä. Uskon, että Pohjolan Valo ei kuulu siihen kuoroon, joka tieten tai puolittain tietämättään tahtoisi laulaa kuolinvirtensä Suomelle. Kirjoittihan Pekka Ervast Tietäjässä 1920: "— olemme huomanneet, että meidän Teosofinen Seuramme pienoiskoossa edeltäkäsin toteuttaa, mitä koko maallemme sitten tapahtuu —". Pekka Ervast työskenteli silloin T. S:ssa.

Katsellessani tällätavoin vierähtäneitä neljää 7:vuotista kierrosta, olen niissä selvästi näkevinäni aikakautisen lain ilmennystä.

Tänä kesänä olen jatkanut kirjallisia töitäni. Pari pientä vihkosta on jo ilmestynyt, ja yksi hiukan laajempi teos on jo kirjapainossa.

Syyskuussa — mikäli Kohtalo sallii — aijon aloittaa esitelmätyön entiseen tapaan.

Vakinaiseksi osoitteekseni sopii: Tampere, Santalahdentie 7 E 13.

J. R. H.

1940 syys—lokakuu, 33—34

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Joulu saapuu myöskin vuonna 1940. Enkelikuorojen mukana taivaalliset joukot laulavat jälleen: K u n n i a J u m a l a l l e k o r k e u d e s s a, m a a s s a r a u h a i h m i s i l l e, j o i l l a o n h y v ä t a h t o!

Juuri niin: kun ihmisillä on hyvä tahto, silloin heillä on rauha sielussaan maankin päällä, ja on se kunniaksi Jumalalle tajunnan korkeuksissa. Heissä ja heidän kauttaan Jumalan rauhan valtakunta toteutuu maankin päällä.

Suuressa ihmiskunnassa ei vielä ole joulua, ei rauhaa, ei Jumalan valtakuntaa. Toistaiseksi joulu vielä vain piilee ihmisten sydämissä, ja vain harvoissa, niinkuin Jeesus sanoo, se pääsee ilmenemään.

Kuitenkin kaikki ihmiset kaipaavat rauhaa. Rauhan ja järjestyksen puolesta ihmiset yleensä työtä tekevät.

Mutta jos niin on, jos ihmiset yleensä kaipaavat rauhaa ja tekevät työtä järjestetyn rauhan puolesta, niin miksi sitten maailmassa on niin paljon rauhattomuutta, epäjärjestystä, riitaa ja sotaa?

Nähtävästi tämä johtuu siitä, että vaikka ihmiset yleensä kaipaavat järjestystä ja rauhaa, niin ei olla päästy yksimielisiksi siitä, miten rauha saavutettaisiin. On kaksi keinoa. Yksi on se, mikä on vallinnut tavallisessa elämässä, jota maailman auktoriteetit noudattavat, ja toinen on se, mikä vallitsee itsessään rauhan- eli Jumalan valtakunnassa. Maailman noudattama keino on väkevämmän-oikeus. Maailmassa ihmiset jakautuvat kansoihin, valtioihin, ryhmiin ja yrittävät kaikin keinoin pakottaa toisia siihen järjestykseen, minkä he itse ovat luoneet. Ellei mikään ryhmä onnistuisi pakottamaan toista ryhmää omaan järjestykseensä, silloin olisi joko järkevä rauha tai ryhmien välillä vallitsisi alinomainen kamppailu, voimien mittely, sota. Tämä olisi t a i s t e l u n v a p a u t t a, ainaista sotaa. Jos sensijaan toinen ryhmä onnistuu "rauhottamaan", so. nujertamaan toisen, silloin tulee sodan tauko. Oikeastaan tällaista taukoa voisi nimittää kuoleman rauhaksi. Kuoleman rauha on tilapäinen, väliaikainen, sillä kuolemaa seuraa ylösnousemus, jälleensyntyminen. Syntyy uusi rauhattomuus. Jälleen on ryhdyttävä rauhoittamistoimiin, so. voimien mittelyyn, sotaan. Näin jatkuu tämänluontoinen "rauhantyö". Sitä keinoa maailman auktoriteetit yhä kokeilevat.

Toinen keino on se, jota ihmiskunnan suuret Viisaat, sellaiset kuin Jeesus, Buddha, Blavatsky, Pekka Ervast toteuttivat ja suosittelivat. Tämä viisaitten keino on siinä, että rauhaan pyritään sen omalla keinolla, so. olemalla itse riitelemättä, olemalla itse rauhallisia, pakottamatta toisia rauhaan, nujertamatta heitä kuoleman rauhaan, väkivaltaiseen järjestykseen.

Tämä on viisaitten keino, heidän kulkemansa ja opettamansa tie rauhaan. Se alkaa hyvästä tahdosta. He tahtovat hyvää, mutta eivät pakota toisia olemaan hyviä. He tahtovat rauhaa olemuksellaan, työllään, puheellaan, esimerkillään.

Oh, milloin sellainen rauha saapuu!

— Todellisuudessa ei ole muuta keinoa rauhaan. Nim. elävään rauhaan. Mutta huomattava on, että rauha ei ole vain passiivista olemista, vaan rauha on aktiivista, toimivaa elämää. Rauha on alettava oikeasta päästä, se on alettava hengessä, ajattelussa, sitten se toteutuu sielussa ja ruumiin maailmassa. Tämä on rauhan toteuttamisen järjestys sekä yksilöissä että ryhmissä. Siksipä elävä rauhantyö täytyy ensin aloittaa ja toteuttaa henkisessä elämässä. Se täytyy ensin alkaa ja toteuttaa uskonnoissa, henkisissä liikkeissä, seuroissa ja järjestöissä. Kun kirkot sekä omassa elämässään että keskenään harjoittavat pakkorauhaa, väkevämmänoikeutta, kun niin tekevät henkiset liikkeet ja järjestöt, niin eihän ole toivoa, että kansat sisäisesti tai keskuudessaan kykenisivät paremmin menettelemään.

Sentähden aloite on tehtävä uskonnoissa, kirkoissa, aloite on tehtävä henkisissä, teosofisissa, ruusuristiläisissä seuroissa ja järjestöissä.

Miten on aloite tehtävä? Miten oikein ottaisimme asiasta kiinni?

S e s a m - s a n a n voimme nimenomaan ottaa Viisailta. Teosofisessa liikkeessä asetettiin alunperin seuran jäsenyyden ainoaksi ehdoksi v e l j e y s, yleisen veljeyden tunnustaminen. Mutta sitä ei suinkaan asetettu vain joksikin tietopuoliseksi tutkimusaiheeksi, jonka opiskelija tutkintonsa suorittaneena oppinäytteenä asettaisi

joko diploomina koristukseksi huoneensa seinälle, tai nostaisi muuten kauniisti hyllylle. Ei niin. Veljeys on otettava jokahetkiseksi elämäksi, so. riitelemättömyydeksi, parjaamattomuudeksi, syyttelemättömyydeksi, tuomitsemattomuudeksi, ja siten syntyvässä ja jatkuvasti ylläpidettävässä veljesrauhassa on tutkittava viisaitten opetuksia ja itse elävää ihmistä, omaa itseään.

Sanalla sanoen: teosofisen liikkeen Mestarit antoivat siveysopillisen sesamsanan: veljeys.

Entä mikä on Jeesuksen antama sesamsana? Se on veljesrakkaus.

Entä Pekka Ervastin antama pääsysana? Hän sanoi: minunkin testamenttini on: rakastakaa toinen toisianne.

Eivät Viisaat ole sanoneet: teidän täytyy uskoa siihen tai tuohon filosofiseen tai metafyysilliseen oppiin, esim. jälleensyntymiseen eli ruumiin ylösnousemiseen, karmaan, seitsemään luomispäivään, seitsemään juurirotuun tai ihmisen seitsemään prinsiippiin. Eivät He ole kehoittaneet sokeasti tai umpimähkään uskomaan mihinkään oppiin. Mutta He ovat sanoneet: seuratkaa meidän jäljissämme, seuratkaa meidän esimerkkiämme, käytännöllisiä eli siveysopillisia neuvojamme ja käskyjämme. Silloin löydätte totuuden. Sillä veljeytemme ei saa pohjautua pelkoon, ei hyötyperäisyyteen. Veljeytemme ei saa olla vain jotenkin naamioitua gangsteriveljeyttä. Veljeys ei ole veljeyttä, ei se ole kestävää, ellei se ole elävää totuuden etsimistä ja löytämistä. Mikään uskonto, mikään järjestö ei ole totuutta korkeampi. Ja veljesrakkaus on ensimmäinen käytännöllinen totuus. On sanottu: totuus vapauttaa. Ymmärrämme asian näin: totuus, toteutettuna veljesrakkaudessa, ei luo uutta karmaa. Olkaamme näinollen nöyriä totuuden edessä. Totuutta aina etsikäämme, siihen aina syventykäämme. Osoittakaamme suurta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä toisiamme kohtaan. Siten on mahdollista kasvaa totuuden ymmärtämisessä ja veljeyden taitamisessa.

Tietysti tämä viisaitten neuvon seuraaminen kysyy työtä ja ponnistusta. On, aluksi ainakin, paljon helpompaa noudattaa maailman tapaa. On helppoa kohoutua korokkeelle, julistaa tuomio ja toimeenpanna "teilaus" toisinajattelevien suhteen. Mutta siten aikaansaadaan vain tilapäinen kuoleman rauha. Lyödyt ajatukset nousevat jälleen, jolloin uusi "teilaaminen" on toimitettava. Se johtaa siihen, mihin se maailman on vienyt: sotaan ja taas sotaan! Kokonaan toista on Viisaitten neuvon seuraaminen. Sen seuraaminen on tosin alussa tuskallista, melkeinpä kuin elävänä kiirastuleen astumista, mutta se johtaa voittoon, viisauteen, rauhaan, ei nujertamalla saavutettuun kuoleman rauhaan, vaan uudestisyntymällä saavutettuun elämän rauhaan. Niinhän on, että hengen elämässä on ensin nautittava huonompia viinejä, paras tulee ponnistusten seurauksena jälestäpäin. Maailman auktoriteettien seurassa on toista. Ensin pöyhistellään, mutta perässä seuraa katkera pettymys, suru ja kurjuus.

— — —

Nyt nousee kysymys: pitäisikö meidän niinollen suvaita keskuudessamme mitä tahansa?

Ensiksikin on tähän vastattava: älkäämme etsikö esikuvia maailmasta, vaan Valkoisesta Veljeskunnasta. Ihminen on kutsuttu etsimään ja yhtymään Jumalaan. On sanottu: kukaan ei ole nähnyt Jumalaa, mutta myöskin on sanottu: puhtaat sydämestä saavat nähdä Jumalan. Sillä ihminen voi kokea Jumalaa, voi elää ja ilmentää Jumalaa. Siksipä kuuluu ainainen ohje: rakasta Jumalaa ensin ja yli kaiken. Vain tämän ohjeen ohella onnistumme noudattamaan toista yleistä ja samanarvoista neuvoa: veljeyden eli keskinäisen rakkauden ohjetta. Tähän liittyvät rinnakkaisesti vuorisaarnan viisi yksityiskohtaista käskyä: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanno, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Jos keskuudessamme joku ryhtyy opettamaan eli agiteeraamaan, että siinä ja siinä tapauksessa suuttuminen on paikallaan, että sukupuolielämä on tehtävä vapaaksi, että vannominen on paikallaan, että pakkokeinot, väkivalta ja sota on erinomaisen kehittävää, niin totuuden etsijöinä, ihmisten veljeyttä ja keskinäistä rakkautta kunnioittaen oivallamme, että sellainen opetus on väärää. Eikä sellainen "opettaja" kauan viihdy vakavassa seurassa, lempeitten ihmisten keskuudessa, jossa Valkoisen Veljeskunnan käytännöllistä siveysoppia todella kunnioi-

tetaan. Ennen pitkää hän katsoo sopivaksi siirtyä omiensa joukkoon, sellaisiin seuroihin ja järjestöihin, joissa seura tai järjestö itsekin menettelee mieli- ja väkivaltaisesti.

Tämä siis on oikea ja laillinen ojennusnuora: Viisaitten antamat käytännölliset siveyssäännöt. Usko koetellaan Mestarin siveyssääntöjen seuraamisessa. Mutta älylliset, tieto-opilliset, metafyysilliset opit täytyvät olla tutkittavina. Niihin täytyy syventyä ja hankkia valaistusta. Toistamme vielä, että tämä kaikki on kyllä tuskallista omalle persoonallisuudellemme, se on melkein kuin persoonallisuutemme kuolemista, sen uhraamista totuuden eli rakkauden alttarille. Mutta sanoohan Kristus: ken sielunsa menettää minun tähteni, hän sen pelastaa. Helppoa on kirkkojen ollut nujertaa toisinajattelevat. Helppoa ja tutunomaista on teosofisten seurojen siinä suhteessa kulkea kirkkojen polkemaa latua. Mutta seuraukset tulevat myös samanluontoiset. Seurauksina ovat: jatkuva toistensa epäileminen, jatkuva vehkeileminen, "vääräoppisten" vaaniminen, syytteleminen, yhdellä tai toisella tavalla teilaaminen, ja sota. Emme silloin muodosta taivaallista joukkoa, joka enkelten kanssa laulaisi rauhan joululaulua. Ainakin uskontojen, ainakin teosofisten seurojen ja järjestöjen tulisi osata laulaa, laulaa aina ja jatkuvasti: K u n n i a J u m a l a l l e k o r k e u k s i s s a, m a a s s a r a u h a i h m i s i l l e, j o i l l a o n h y v ä t a h t o. Kun näin tapahtuu ensin tuoreessa puussa, henkisissä liikkeissä, silloin kansatkin vähitellen kykenevät järjestymään enemmän keskinäisen luottamuksen, veljeyden ja ymmärtämyksen mukaisesti.

J. R. H.

1940 marras—joulukuu, 42—45.

POHJOLAN ASPEKTIT

Ihmiskunta on yleensä elänyt, niinkuin sanotaan, paremman päivän toivossa. Tämä toivo on osaksi toteutunut, osaksi jäänyt toteutumatta. Se on toteutunut niin hyvin tai huonosti, miten ihmiskunta on osannut valmistua vastaanottamaan sitä, mikä ajan täyttyessä tuleva oli. Joskin kulloinkin tarjolla olevasta hyvästä on vain pieni osa toteutunut, niin on se johtunut siitä, että ihmiskunta ei ole enempää kyennyt vastaanottamaan. Niin on käynyt kristikunnallekin. Mutta siksipä kristikunta onkin yleensä elänyt Kristuksen uuden tulemisen odotuksessa.

Ensi kerran tämä yleinen Vapahtajan odotus toteutui Lemurialla, kolmannessa juurirodussa. Oli odotettu ja tehty työtä kahden ja puolen juurirodun ajan, satoja miljoonia vuosia. Sitten odotus toteutui. Ulkonaisesti toteutui se siten, että ihmiskuntaan tuli auttajia, opettajia ja johtajia toisista tähdistä, Merkuriuksesta ja Venuksesta. Sisäisesti toteutui se siten, että ihmisten järkiminuudet astuivat valmistuneihin ruumiisiin, joten ihmiset ruumiillisissa minuuksissaan tulivat järjellisiksi, vastuullisiksi, moraalisiksi olennoiksi. Heihin tuli järjen valo, joten he saattoivat järjellisesti kuunnella viisaitten johtoa. Heihin tuli moraalinen taju, joten he myös, ulkoisen johdon ohella, saattoivat tajuta sisäistä, jumalaista johtoa.

Näin jatkui elämä aikakausia viisaitten johdolla. Elettiin toivossa ja odotuksessa.

Muutamien miljoonien vuosien kuluttua toivo ja odotus toteutui siten, että kosmillinen Kristus yhdessä ihmisessä, Jeesus Nasaretilaisessa, tuli fyysilliselle tasolle. Mutta vaikka miljoonia vuosia oli työtä tehty ja odotettu, oli kuitenkin vain muutamia ihmisiä niin kehittyneitä, että he saattoivat jossain määrin ymmärtää, omaksua ja asettua sen uuden elämänymmärryksen kannalle, joka Jeesuksessa Kristuksessa esiintyi. Ja niin kävi, että vaikka kosmillinen Kristus tuli fyysilliselle tasolle, niin sen tuoja, Jeesus Kristus, ei saanut olla sitä julkisesti edustamassa. Ihmiskunta työnsi hänet takaisin.

Jatkakaamme nyt tästä eteenpäin. Sillä tapahtuihan sitten kuitenkin merkillisiä asioita. Vaikkakin Kristus maailman kannalta kuoli ja hävisi, niin eihän hän sentään kuollut ja hävinnyt niiden ihmisten kannalta ja keskuudessa, jotka häntä ymmärsivät. Jeesus nousi ylös haudasta ja lähti kävelemään. Evankeliumien mukaan Jeesus esiintyi ylösnousemuksensa jälkeen

useita kertoja opetuslastensa keskuudessa, aterioitsi heidän kanssaan, puhui ja opetti. Epäilevä Tuomas sai omakätisesti todentaa Jeesuksen ruumiissa olevat haavat. Sitten tapahtui ns. taivaisiin astuminen kirkastetussa ruumiissa. Senjälkeen hän esiintyi Saulukselle Damaskuksen tiellä.

Näin kerrotaan Uudessa Testamentissa. Mutta Pistis Sophiassa, joka on yksi alkuseurakunnan evankeliumeja, kerrotaan sen lisäksi, että Jeesus noin 11 vuoden aikana esiintyi oppilaittensa keskuudessa, opettaen heitä. Hän esiintyi valituimpien, uskollisimpien oppilaittensa suljetuissa kokouksissa.

Mutta vähitellen Mestari häipyi näistäkin kokouksista. Minkätähden? Varmaankin sentähden, ettei sittenkään saatu heräämään tarpeellista kannatusta, ei ymmärtämystä, luottamusta ja antautumusta työlle. Vähempiarvoiset muotoseikat pääsivät liiaksi esille keskusteluissa ja kokouksissa. Oliko esim. ympärileikattava vai eikö? Sopiko syödä uhrieläinten lihaa vaiko ei? Tai mitä yleensä sopi syödä, mitä ei? Pääasia, rakkaus, henkevöityminen Kristuksen käskyissä ja neuvoissa, se joutui muotoseikkojen varjoon. Ja niin Mestari ei enää esiintynyt.

Mutta toivo ja odotus jäi. Odotettiin Kristuksen pikaista takaisintuloa. Ensin Kristusta odotettiin opettajana, auttajana, ystävänä. Saatettiin ajatella: kunhan saamme heräämään tarpeeksi voimakkaan, yksimielisen ja sopusointuisen joukon Kristuksen seuraamisessa, niin silloin mestari jälleen astuu keskuuteemme. Sillä he olivat jo huomanneet, että Mestari ei pääse esille epäilevässä ja ristiriitaisessa joukossa.

Odotus ei vaan toteutunut. Vähitellen odotuskin sai toisen luonteen. Odotukseen sekaantui jonkunlaista pelkoa. Kristusta ei enää odotettu ystävänä, vaan ankarana, jopa hirmuisena ja kauhistuttavana tuomarina. Hänen tullessaan maailma tuhoutuisi, ja osa, ehkä suurin osa ihmiskuntaa joutuisi ikuiseen piinaan.

Miksi näin tapahtui?

Varmaankin siksi, että kristikunta itse, inkvisiittoreineen, sotineen ja muine julmuuksineen muuttui yhä kauheammaksi. Ja onhan totta, että kauhealla on kauhea loppu — ellei muutosta parempaan tapahdu. Sitenhän tuho oli aikanaan kohdannut Atlantista. Eikä elämän Laki ole muuttunut. Sentähden kristikunnassakin, joka oli kauheuksiin vajonnut, heräsi kauhean lopun odotus.

Tämä on omituista. Sillä Kristushan oli sanonut, että Jumalan valtakunta oli tuleva maan päälle.

Ja niinhän se kerran tuleekin. Sentähden yritetään aina pelastaa mitä pelastettavissa on. Niinhän Atlantikselta pelastui joku joukko jossain syrjemmässä; josta aloitettiin viides juurirotu. Ja koska tapaukset toistuvat historiassa siihen asti, että hengen voitto aineesta saavutetaan, niin luonnollisesti viideskin rotu saavuttaa ratkaisevan kohtansa, sellaisen, millaisen se itse itselleen valmistaa.

Koettakaamme nyt katsoa eräitä rinnakkaisuuksia Jeesuksen päivinä ja meidän päivinämme.

Ensiksikin, jotta kriitillinen kohta voitaisiin mahdollisimman hyvin sivuuttaa, täytyy olla määrätyt tähti- ja kansatieteelliset edellytykset. Niinpä Jeesuksen aikoihin siirryttiin Kalojen merkkiin. Tähden johtaminahan kolme tietäjääkin Betlehemiin saapuivat. Samoin oli kansatieteellinen kolmioaspekti: juutalaisuus, kreikkalaisuus ja roomalaisuus yhtyivät Palestiinassa. Tavallaan siinäkin näkyy kolmen tietäjän lahja. Yhden lahja on roomalaisuus, toisen kreikkalaisuus, kolmannen juutalaisuus.

Tästä aspektista purkautui Jeesukselle sekä hyvää että pahaa, niinkuin aspekteista yleensä purkautuu. Hyvä tuli esille ytimekkäimmin siinä, että Jeesus sai kolme tietäjää, Pietarin, Jaakobin ja Johanneksen, nousemaan kanssaan kirkastuksen vuorelle. Huono puoli tuli näkyviin siinä, että Jeesus surmattiin, jolloin hänen syynsä surmanristiin kirjoitettiin kansallisen kolmioaspektin kielillä: hebreaksi, kreikaksi ja latinaksi.

Jättäkäämme nyt tämä ja siirtykäämme nykyaikaan.

Niinkuin Atlantiksella aloitettiin uutta sivistystä jossain syrjässä, samoin nähtävästi Europassakin tapahtuu. Niinpä näemme, että Fennoskandia on hiukan eristetty muusta Europasta. Ja muistammehan monien tietäjien ennustaneen, että näissä pohjolan maissa valmistetaan uutta sivistystä. Näitä monia ennustuksia emme ryhdy tässä toistamaan. Siirrymme ilman muuta tähti- ja kansatieteellisiin aspekteihin.

Tähtitieteellisesti olemme nyt siirtyneet Vesimiehen merkkiin, noin 2000 vuotta Jeesuksen jälkeen, joten ovi tässä suhteessa on auki mahdollisuuksille. Entä kansatieteellinen aspekti. Fennoskandian muodostaa kyllä kolme kansaa, Suomi, Ruotsi ja Norja. Sekin muodostaa kolmion. Ja siihen varmaankin sisältyy lupauksia ja mahdollisuuksia. Mutta puhkeaminen täytyy ensin alkaa jossain maassa. Ellei onnistuttaisi yhdessä, yritettäisiin toisessa. Ensin yritetään Suomessa. Kertoihan Pekka Ervast kreivitär Constance Wachtmeisterin erikoisesti hänelle, Pekka Ervastille, teroittaneen madame Blavatskyn sanoja: muistakaa kreivitär, jos silloin vielä elätte, että valo tulee Suomesta.

Näinollen pysähdymme Suomeen nähdäksemme, mitä edellytyksiä täällä on. Huomaamme heti, että Suomi oli teosofisen liikkeen ja Pekka Ervastin työn alkaessa jokseenkin samassa asemassa kuin Palestiina muinoin. Suomen suhde Venäjään oli jotakuinkin sama kuin Palestiinan suhde Roomaan. Sitäpaitsi täälläkin oli sivistyksellinen kolmioaspekti: suomalaisuus, ruotsalaisuus ja venäläisyys.

Kysymme ensiksi: Miksi Mestari aloittaa työnsä tuollaisen pienen ja osaksi epäitsenäisen kansan keskuudessa? Ensimmäinen ja tärkein syy on tuon kansan karma eli kohtalo. Kansalle tarjoutuu tilaisuus sekä valtiolliseen itsenäistymiseen että henkiseen ja sivistykselliseen uudestisyntymiseen; jotka molemmat Palestiinassa kuitenkin epäonnistuivat, siellä vallinneen uskonnollisen ahdasmielisyyden ja itsepäisyyden vuoksi. Toinen syy lienee se, että Viisaat otaksuvat pienen ja vielä epäitsenäisen kansan olevan taipuisamman kuuntelemaan viisauden ääntä. Suurilla kansoilla on suurempi mahdollisuus turvautua raakaan voimaan, armeijoihin ja väkivaltaan.

Sitten kolmioaspekti. Ymmärtääksemme asiaa paremmin katsomme sitä samalla ihmisyksilön kannalta.

Ottakaamme ihmisruumis, joka on siellullisten ja henkisten asioiden heijastaja.

Ruumiissamme on luuranko ja lihakset. Luuranko edustaa kuoleman vakavuutta, lihakset elämän joustavuutta. Kuolema sanoo totuuden, elämä antaa tilaisuuden etsiä totuutta. Totuus pyrkii piilosta esille, ja tavallaan myöskin kolmea tietä: pään, käsien ja jalkojen kautta. Pään kautta sanoina, käsien kautta tekoina, jalkojen kautta vakaumuksena. Niinpä näissä kolmessa kohdassa näkyy l u u, totuuden ja vakavuuden merkki. Päässä hampaat, käsissä ja jaloissa kynnet. Tässäkin näkyy kolminaisaspekti, jossa on hyvän ja pahan mahdollisuudet. Sentähdenhän Jeesus ja Pietari puhuvatkin pään, käsien ja jalkojen pesemisen tarpeellisuudesta.

Katsokaamme lyhyesti miten asia on. Ensin pää, jossa hampaat näkyvät. Hampaillaan ihminen pureksii ruokaa, ja ne vaikuttavat suuresti äänenkin muodostumiseen. Mutta asialla on myös sielullinen merkitys. Sillä puheellaan ihminen voi levittää ympärilleen valhetta, myrkkyä, kuolemaa ja hävitystä. Vieläpä hän voi puheellaan ja kirjoituksellaan innostaa toisia ihmisiä valheen, sokean uskon ja väkivallan tielle, kulkien siten itse turmioon ja johdattaen muita mukanaan. Tai ihminen voi hampaillaan murentaa totuuden leipää, taivaallista hengen ravintoa, tullakseen itse ravituksi ja jakaakseen puheellaan tai kirjoituksellaan samaa ravintoa ympäristöönsäkin.

Näitä samoja asioita suorittaa kansakuntakin puheillaan ja kirjoituksillaan. Kansakuntakin voisi pestä päänsä, lunastaa hampaansa, muuttaa nämä kuoleman merkit elämän merkeiksi.

Sitten kädet, joissa luu näkyy kynsissä. Käsillään ihminen niinikään voi levittää ympärilleen hävitystä, kuolemaa ja tuhoa. Ja huonojen tekojen esimerkkiä. Kristikunnassa opetetaan lapsia panemaan kätensä ristiin Jeesuksen Kristuksen nimessä, mutta isompina heitä opetetaan samoilla käsillä tarttumaan aseihin, levittämään ympärilleen kuolemaa ja hävitystä. Mutta käsillään, kättensä teoilla, ihminen voi levittää ympärilleen myös siunausta ja elämää. Sellaisissa teoissa kädet peseytyvät, ja niissä olevat kynnet muuttuvat kuoleman leimoista elämän säteileviksi jalokiviksi.

Samoin voi kansakin käsillään suorittaa kahdenlaisia töitä, levittää joko kuolemaa tai luoda elämää.

Sitten jalat, joissa myös näkyy luu kynsinä, kuoleman ja vakavuuden leimana, Jaloilla seisotaan ja kuljetaan. Ihminen seisoo vakaumuksessaan joko kalliolla, Kristuksen Vuorisaarnan siveysopin perustuksella, tai juoksevalla sannalla, itsekkyyden perustuksella. Jaloillaan ihminen kulkee joko Kristuksen neuvoissa ja askelissa

ikuiseen elämään vievää tietä, tai hän kulkee maailman näkökantojen mukaan pimeyteen, karmallisesti vaikeihin kohtaloihin.

Samoin voi kansakin vakaumuksineen seistä joko totuuden kalliolla, tai itsekkyyden ja väkivallan juoksevalla sannalla.

Nyt olisi tämän perusteella sanottava vakava ja luottavainen sana omalle Suomen kansallemme. Sillä olemmehan ennenkaikkea vastuussa omasta kansastamme, ja kutsutut sitä palvelemaan ja auttamaan.

Siitä paljosta mitä tässä pitäisi sanoa, sanomme vain lyhyesti, että ns. routavuosina me kansana yleensä kuljimme oikeaan suuntaan. Meidän hallitseva suuriruhtinaamme oli samalla toisen, suuremman kansan hallitsija. Tästä johtui, että itsenäisyytemme joutui oman hallitsijamme taholta uhatuksi. Silloin sekä passiivisuudellamme että puhein ja kirjoituksin puolustimme keskinäisiä sopimuksia, joita yhdessä hallitsijan kanssa olimme tehneet ja juhlallisesti vahvistaneet.

Kas tämä oli päänpesua, jota kokonainen kansa suoritti.

Ja sitten kädet? Suomen kansa kieltäytyi hallitsijan yksipuolisesti järjestämästä asevelvollisuudesta. Se oli toimenpide, jossa kansakunta kokonaisuudessaan pesi käsiään. Ainakin kansa täten valmistavasti harjoitteli käsiensä pesua.

Nämä molemmat seikat, käytännöllinen pään ja käsien pesu, veikin meidät kansana omille jaloillemme, itsenäisyyden kalliolle.

Mutta nyt on huomattava, että tämä pään ja käsien pesu tapahtui epäitsenäisyydessä, ulkoisen uhan vallitessa. Ei se siis lähtenyt aivan itsenäisen kansan vapaasta harkinnasta. Sentähden, kun itsenäisiksi tultuamme itsekkyyden tuulet puhalsivat ja virrat syöksyivät, emme jaksaneetkaan suoralta kädeltä seistä passiivisina pahaan nähden, vaan me petimme itsemme. — — — — — — Leimahti kansalaissota. Sentähden sellainen voitto, sellainen pään ja käsien pesu, mikä suoritetaan epävapaudessa, ulkoisen uhan alaisina, se onkin vain harjoitusta siihen pesuun, mikä suoritetaan vapaudessa.

Toivottavasti me kaiken tapahtuneen jälkeen olemme kansanakin nyt paljon oppineet. Toivottavasti meillä on nyt selvän kirkkaana totuus: viha vie viljan maasta kateus kalan vedestä.

Kaiken ohella ja sisällä Kaitselmus kysyy: tahdotteko oppia luottamaan siihen ikuiseen Lakiin, joka sanoo: "teidän päänne hiuksetkin ovat luetut".

On selvää, että vain sellaisen kansan keskuudessa, joka todella uskoo ihmisyyden, oikeuden ja totuuden majesteettiin, vain sellaisen kansan keskuudessa voi uusi sivistys sekä syntyä että kasvaa. Sellaisen kansan keskuudessa voi toteutua todellinen uskonpuhdistus, voi syntyä sellainen uskonto, jossa Vuorisaarna on ojennusnuorana, ja senkautta Mestari johdossa.

Lopetamme tämän esityksen lisäämällä, että pohja ja perustus tälle uudelle todelliselle uskonpuhdistukselle on jo laskettu. Sen on valmistavasti laskenut itämaan Viisaitten lähetti H. P. Blavatsky, ja varsinaisesti sen laski Kaitselmuksen lähettämä ihminen: kirjailija Pekka Ervast. Hänen kirjoittamansa kirja Vuorisaarna muodostaa kirjallisen keskustan ja pohjan hänen työssään. Toiset P. E:n kirjat täydentävät ja valaisevat asioita syvällisesti ja monipuolisesti. Miksi emme näinollen tarttuisi Kaitselmuksen ojennettuun käteen. Miksi emme syventyisi P. E:n kirjoihin ja alkaisi rakentaa jumalallisen totuuden ja viisauden kalliolle. Sanoohan Kristuskin: totuus teidät vapaiksi tekee. Siispä rohkaiskoon meitä luottamus jumalalliseen totuuteen, rakkauteen ja hyvyyden voimaan.

J. R. H.

1940 marras—joulukuu, 56—61

Matkan varrelta...

Oikaisu. Äsken ilmestyneessä vihkosessani "Ylentäkää ihmisen poika", sivulla 15 alkaen rivillä 16 oleva lause: "Käänne oli tuo jo mainittu uudestisyntymiskokemus" on pyyhittävä ylitse. Seuraava lause, joka alkaa sanalla: "Kokemustaan", pitää olla Uudestisyntymiskokemustaan.

J. R. H.

1940 marras—joulukuu, 69

"Taivas ja Helvetti." Äskettäin sain käsiini Emanuel Svedenborgin kirjan "Taivas ja Helvetti". Tämän yli 500 sivua laajan teoksen on latinan kielestä suomentanut ja Svedenborgin elämäkerrallisella alkupuheella varustanut lääketieteen lisensiaatti P. A. Koskenhovi, ja on se painettu Hyvinkään Kirjapaino Osakeyhtiön kirjapainossa 1940.

Kirjassa tehdään asiallisesti selkoa kuolemanjälkeisistä taivaista ja helvetistä, sekä missä sielullis-käytännöllisessä suhteessa ne ovat ihmisten elämään maan päällä. Sellaisena kirja on ansiokas ja sen lukee kiinnostuksella. Tunnustus tohtori Koskenhoville, jonka ansiota on, että tämä teos on nyt suomalaisen lukijan ulottuvilla.

Teosofisen totuudenetsijän puolelta kirja kuitenkin kaipaa erään tärkeän lisäyksen. Kirjasta puuttuu jälleensyntymisoppi, jopa se parissa kohdin kielletäänkin. Noista kuolemanjälkeisistä helveteistä ei näinollen olisi mitään ulospääsyä, enempää kuin taivaastakaan. Svedenborgin muuten ansiokas esitys jää näinollen puutteelliseksi, lopulta paikalleen jäykistyväksi. Mutta vasta nykyinen teosofis-ruusuristiläinen sanomahan onkin antanut kaikin puolin täydellistyneen valaistuksen ihmiselämän syvälliseen ongelmaan. Vasta ymmärtäessämme, että nuo Svedenborgin kuvailemat taivaat ja helvetit ovat sellaisinaan ylimenotiloja, joissa sielut käyvät koulua ruumiinsa kuoltua, syntyäkseen korkeamman minänsä kautta jälleen ja jälleen maiseen elämään, vasta silloin Svedenborgin kuvaukset voivat koitua todelliseksi avuksi lukijalle.

J. R. H.

1940 marras—joulukuu, 70

Pohjolan Valo 1941

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pohjolan Valon tässä numerossa alkaa allekirjoittaneen sarjakirjoitus: "Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus". Allekirjoittanut on nim. yrittänyt ottaa työssään voimiensa ja mahdollisuuksiensa mukaan huomioon myös sen puolen Pekka Ervastin opetuksesta, jossa hän puhuu alkavasta todellisesta uskonpuhdistuksesta ja sen yhteydessä tapahtuneesta suuresta henkisestä vuodatuksesta meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme, sekä edelleen sen yhteydessä esiintyvästä suuresta Jumalan Pojasta, uudesta suuresta Opettajasta nimenomaan juuri meidän päivinämme, tämän vuosisadan alkupuolella. Blavatskyn ennustuksen mukaan vanha kreivitär Constance Wachtmeister oli sen mahdollisesti vielä näkevä; niinkuin kyllä henkilöllisesti alustavasti näkikin.

Nyt voidaan kysyä: miksi uskonpuhdistus on tarpeellinen? Eivätkö yleensä kirkot, lahkot, seurat ja järjestöt ole täysin tyytyväisiä omaan mallikelpoisuuteensa? Niin voi olla — sen pahempi heille itselleen. Itsetyytyväisyydessään ne kaikki voivat kylläkin luulla seisovansa jumalallisen laillisuuden horjumattomalla kalliolla. Se kallio ei kylläkään ole Mestarin Vuorisaarnan oppi. Esim. katolinen kirkko pitää itseään oikeana Kristuksen kirkkona — ei Kristuksen opin seuraamisen tähden, vaan "apostolisen suksession" perusteella. Jotkut lahkot, seurat ja järjestöt taas sen perusteella, että heillä on pöytäkirjallinen "suksessio" johonkin auktoriteettiin. Niin kyllä. Mutta eivät Viisaat ole milloinkaan työtään tuollaisiin seikkoihin perustaneet. Apostolista suksessiota he pitävät suurena harhana. Samoin muitakin "seuraantoja". Niinpä sekä H. P. Blavatsky että Pekka Ervast sanoivat omista, henkilökohtaisesti perustamistaan seuroista, että ne voivat epäonnistua. Mutta — valitettavasti — mikään kirkko, seura tai järjestö tuskin itse huomaa, ei ainakaan avoimesti myönnä, epäonnistuneensa. Eivät ainakaan niin vakavasti, että he itse kykenisivät toimeenpanemaan puhdistuksen — paitsi alaspäiseen suuntaan.

Mutta yksityisiä reformaattoreita on silloin tällöin esiintynyt. Kaikki kirkot, lahkot, seurat ja järjestöt ovat alkuaan oikeastaan muodostuneet jonkun uudistajan ympärille. Siinä on samalla syy, miksi kirkot ja seurat nimenomaan luulevat jatkavansa alkuunpanijansa uudistavaa työtä. Heidän on vaikea huomata, että he jo aikoja sitten ovat "teilanneet" oman alkajansa, alkuperäisen johtajansa. Siksi kaikki kirkot, seurat ja järjestöt vastustavat heihin itseensä kohdistuvaa todellista uudistusta.

Toiselta puolen voimme hyvinkin ymmärtää uudistuksien tarpeellisuuden. Ei ole ensinkään samantekevää, miten kirkot, henkiset seurat ja järjestöt elämän ymmärtävät, tai miten ne käytännölliset pulmat ratkaisevat. Sillä jos oppi ja opetus johtuu "väärinymmärretyistä totuuksista", ja jos käytännölliset pulmat ratkaistaan väärään, itsekkääseen suuntaan, silloin henkiset liikkeet opillaan ja esimerkillään johtavat kansoja tarpeettomien kärsimyksien teille. Niinpä Kuthumi "Mahaatmakirjeissään" sanoo, että yksi kolmannes ihmiskunnan kärsimyksistä voidaan johtaa luonnollisesta pahasta, mutta kaksi kolmannesta on kirkkojen aiheuttamaa. Myönnetään, että tuo on sanottu itämaan viisaitten kannalta. Siitä huolimatta Kuthumin lausunto ansaitsee huomiota ainakin teosofisessa maailmassa, sillä onhan hän toinen niistä kahdesta, joiden lähettinä H. P. Blavatsky esiintyi.

Voinemme yleensä olla yksimielisiä siitä, että ajatus käy teon edellä. Pekka Ervast sanoo, että ajatus on teon isä ja tunne sen äiti. Jos siis oppi tai ajatus on jumalallisen maailmanjärjestyksen vastainen, on se ensiksi omiansa herättämään rakkauden-vastaisia tunteita ja sitten synnyttää teon,

joka elämässä vallitsevan syyn- ja seurauksenlain mukaisesti aiheuttaa uusia ja uusia vaikeuksia, kärsimyksiä ja kurjuuksia. Tästä voimme olla, niinkuin sanottu, yksimielisiä. Nyt seuraa kysymys: ovatko kirkkojen opit jumalallisen järjen ja rakkauden mukaisia? Miten on esim. loputtoman helvettiopin laita? Onko jumalallinen järki ja rakkaus suunnitellut sellaisen elämänjärjestyksen, jossa sen omat luomukset, tajuinen ihminen, voisi jäädä loputtomaan piinaan? Jo omatuntomme sanoo, että loputtoman helvetin oppi on järjettömyyttä. Siinä ei sellaisenaan ole kumpaakaan, ei järkeä eikä rakkautta. Se on eräänlaisen itsekkyyden ja vallanhimon luomus. Entä sijaissovitusoppi siinä karkeassa muodossa, jossa kirkko sen esittää? Ajatella, että me ihmiset itsekkyydessämme, kateudessamme ja vallanhimossamme surmasimme keskuudessamme esiintyvän uskonpuhdistajan, elämämme ja itsemme uudistajan, ja sitten myöhemmin uskottelemme itsellemme ja toisillemme, että juuri se olikin Jumalalle mieluinen teko... Olemme takertuneet eräisiin Paavalin varomattomiin lauseisiin, joilla hän yritti vapauttaa kuulijansa verisestä eläinuhrista. Teologiassamme olemme sivuuttaneet ne Paavalin lauseet, joissa hän asettaa Jeesuksen meille esikuvaksi, niin elämässä kuin kuolemassakin. Meidänkin on Jeesuksen tavalla pysyttävä totuudessa ja rakkaudessa, vaikka siten tulisimme marttyyreiksikin. Niinkuin vuorostaan kävi Paavalillekin, ja tuhansille alkuseurakunnan jäsenille. On pysyttävä Mestarin itsensä esittämässä viidessä käskyssä ja muissa Vuorisaarnan opeissa. Juuri Kristuksen opin olemme teologiassamme syrjäyttäneet. Mikään kirkko ei edes itse kasvata itseään Mestarin viiden käskyn mukaan, eikä opeta niitä seurakunnilleen. Yleensä olemme johdossamme omaksuneet vanhan koston- ja väkivalta-opin. Kristuksen oppi on osaksi haudattu seremonioihin ja muodollisuuksiin. Niinpä katolinen kirkko kuvittelee Kristuksen lihaantuvan pyhässä eukaristissä. Unohdetaan Kristuksen käskyt ja se puhe, että vain työntekijä on ruokansa ansainnut. Luonnollisesti Kristus lihaantuu vain siinä ihmisessä, joka tekee työtä seuratakseen Mestaria hänen oman käytännöllisen siveysoppinsa mukaisesti.

— — —

Miksemme näinollen tekisi työtä ja kartuttaisi meille uskottuja viittä leiviskää, Mestarin meille antamia viittä yksityiskohtaista käskyä? Leiviskät karttuvat niitä seuratessa, käytäntöön soveltaessa. Totuuden seuraaminen johtaa totuuden tietoon, Mestarin löytöön ja ymmärtämiseen. Sitä suuremmalla syyllä, koska mestarius, täydellisyys, on jokaisen ihmisen päämäärä. Totuus vapauttaa — jotta ihminen voisi kokonaisemmin yhtyä Mestariin ja Hänen johtamaansa työhön.

J. R. H.

1941 tammikuu, 4—6

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

"— Veljet, työmme tulee uuteen vaiheeseen. Meidän on autettava Euroopan kristikuntaa ja aloitamme Pohjolasta, koska siellä on maa, josta toivomme valon tulevan."

Pekka Ervastin "Suuri seikkailu".

I

AIKOJEN VAIHTUESSA

Yksi astrologinen aurinkovuosi kestää noin 25.000 vuotta. Aurinkovuoden vaihtuessa tarjoutuu suuremmat mahdollisuudet henkiselle sysäykselle ihmiskunnan keskuudessa. Ajanlaskumme alussa tapahtui yhden tälläisen aurinkovuoden vaihtuminen ja silloin esiintyneet uudet mahdollisuudet ilmensi Jeesus Kristus. Silloinen sysäys "hapattaa" ihmiskuntaa koko nykyisen aurinkovuoden ajan.

Mutta aurinkovuosikin jakautuu kahteentoista "kuukauteen", jotka siis kestävät noin 2.100 vuotta, ja joita nimitetään eläinradan merkkien mukaan. Nyt meidän päivinämme on yksi "kuukausi" eli eläinradan merkki sivuutettu; olemme siirtyneet Kaloista

Vesimiehen merkkiin. Tarkemmin sanoen tämä siirtyminen tapahtui v. 1898, niinkuin Pekka Ervast esittää aikakausikirjassa "Ruusu-Risti" s. 306 vuonna 1929. Tällaisessa ajan vaihteessa tapahtuu uusi sysäys, joka taas puolestaan vaikuttaa yhden merkin ajan, siis noin 2100 vuotta, yhtyäkseen samalla kaikkien sysäysten yhteiseen voimaan ja sisällyttääkseen ne itseensä. Nykyisen sysäyksen vaikutuksesta puhkesi teosofinen liike. Teosofinen liike kokonaisuudessaan avasi mahdollisuudet uudelle ajalle, uudelle sivistykselle.

Tämän ohella on huomattava, että koska meillä nyt on kaksi liittoa eli koulua, vanha, joka vaikutti ennen Jeesus Kristusta ja on yhä edelleen olemassa, ja uusi, joka alkoi Jeesus Kristuksen työssä, niin tuo sysäys tuli kummankin liiton kautta, siis kahtena sysäyksenä. Kokonaisuuden kannalta voitaisiin niitä nimittää valmistavaksi, siis jotenkin Johannes Kastaja-sysäykseksi, ja varsinaiseksi eli Jeesus Kristus-sysäykseksi. Valmistava sysäys tapahtui noin v. 1875, jolloin Teosofinen Seura perustettiin. Se oli vanhan liiton voimavuodatus ja se selvensi vanhoja uskontoja, niiden oppeja elämästä ja kuolemasta, ihmisestä ja luonnosta. Toinen sysäys tuli noin v. 1925. Se oli rosenkreuziläinen, Ruusu-Ristiläinen, uuden liiton sysäys, jonka tehtävänä oli selventää Jeesus Kristuksen henkilöllisyyttä ja hänen oppiaan. Tätä työtä on Pekka Ervast erikoisen tehokkaasti suorittanut. Siinä tehtävässään hän on työskennellyt keskuudessamme julkisena kirjailijana, esitelmöitsijänä ja opettajana lähes neljäkymmentä vuotta. Hän uhrasi koko elämänsä, neronsa, tietonsa ja taitonsa ja rakkautensa palvellakseen ihmiskuntaa Vuorisaarnan hengessä.

Pekka Ervast jatkoi uskontojen suurten Mestareiden ja H. P. Blavatskyn työtä. Erikoista ja ainutlaatuista kuitenkin on, että Jeesuksen Kristuksen siveysoppi, Vuorisaarna, sulautuu täydellisesti ja tinkimättömästi P. E:n työhön. P. E:n jälkeenjättämissä kirjoissa esiintyy nyt kokonainen elämänymmärrys, maailmankatsomus, joka siveysopilliselta puoleltaan lähtee Vuorisaarnan pohjalta ja säteilee sen lävitse. Juuri tämä onkin ensiarvoista P. E:n työssä. P. E:n työn ja elävän esimerkin avulla ymmärrämme nyt selvän selkeästi, että tie todelliseen tietoon ja elämän täydellisyyteen kulkee Vuorisaarnan neuvojen seuraamisen kautta. Toinen puoli P. E:n työssä uuden liiton suhteen on siinä, että hän antaa selvän, tieteellisesti asiallisen, salatieteellisesti pätevän selvyyden Jeesus Kristuksen henkilöllisyydestä, asemasta ja merkityksestä.

Tämäkin on tärkeätä. Vaikka Kristuksen siveysoppi onkin ensisijassa tärkeä, koska sen seuraaminen johtaa elämän tarkoituksen toteuttamiseen, niin Jeesuksen henkilöllisyyden ymmärtäminen on lopulta myös tärkeätä. Ja koska P. E. on tuonut täydellisimmän selvyyden Jeesuksen Kristuksen sekä oppiin että henkilöllisyyteen, vaikuttaen täten käänteen tekevästi, laskien siten perustuksen uudelle ajalle ja sivistykselle, niin käy myöskin P. E:n henkilöllisyys tärkeäksi. Ainakin allekirjoittanut tuntee tarvetta päästä tieteellisen, salatieteellisen asialliseen selvyyteen molemmista henkilöistä, niin P. E:stä kuin Jeesus Kristuksesta.

Miksi henkilöllinenkin selvyys on tärkeätä? Se on siksi, että muussa tapauksessa suhteemme suuriin opettajiin muodostuu vähemmän hedelmälliseksi. Me joudumme joko tunnelmalliseen jumaloimiseen, huutamiseen "Herra, Herra", tai me joudumme loppumattomaan epäilemiseen, kielteisyyteen. Näillä molemmilla, tunnelmallisella jumaloimisella ja älyllisellä epäilyllä on kyllä oma arvonsa sellaisenaan. Mutta ajan pitkään jää kumpainenkin riittämättömäksi, käytännössä hedelmättömäksi.

Tämä on ollut nimenomaan Jeesus Kristuksen kohtalo kristikunnassa. Toiset ovat jumaloineet, toiset epäilleet ja kieltäneet, mutta kummatkaan eivät ole hänen oppiaan seuranneet.

On myönnettävä, että tähän on vaikuttanut myöskin se, että Jeesuksen Kristuksen henkilöllisyydestä ei ole milloinkaan ollut täysin asiallista, tieteellisesti ja salatieteellisesti oikeata esitystä. Sillä evankeliumienkin henkilökuvaan sisältyy suuri määrä vertauskuvallisia ja esoteerisia aineksia.

Jeesuksen kuoleman jälkeen esiintyi eräs ihminen, joka nähtävästi olisi sekä kyennyt että tahtonut tuon asiallisen henkilöesittelyn suorittaa, jos hän olisi saanut elää. Se ihminen oli Stefanus, tuo nerokas voimaihminen. Hän oli täynnä Pyhää Henkeä, rakkautta, viisautta ja voimaa, joka teki "suuria ihmeitä ja tunnustekoja kansassa". Apostolien Teoista näemme, että Stefanus ryhtyikin jo Jeesuksen henkilöllistä esittelyä suorittamaan. Nojaten omaan sisäiseen tietoisuuteensa ryhtyi hän tutkimaan pro-

feettain ennustuksia ja historiallisen kehityksen kulkua, tullen siihen varmaan käsitykseen, että Jeesus Kristus oli se henkilö, se suuri opettaja, jota oli odotettu, jonka tulemisen puolesta oli kautta aikojen valmistavaa työtä tehty.

Mutta Stefanus sai maksaa rohkeutensa ja totuuden rakkautensa hengellään. Hänet kivitettiin. Vieläpä Sauluskin, tuleva Paavali, oli hyväksynyt Stefanuksen kivittämisen.

Tämän jälkeen Jeesuksen henkilöllisyydestä ja opista ei ole milloinkaan ollut täyttä selvyyttä. Ja se on ollut onnettomuudeksi kristikunnalle.

Nyt olemme siirtyneet uuteen aikaan, joten selvyyden saaminen tuli jälleen mahdolliseksi. Tämän selvittelyn Jeesus Kristuksen sekä opista että henkilöllisyydestä on nyt täydellisimmin suorittanut Pekka Ervast. Hän vasta nyt on saanut tehdyksi sen työn, joka Stefanuksen jo olisi ollut suoritettava, ja jonka hän todennäköisesti olisi suorittanutkin, ellei häntä kesken kaiken olisi surmattu.

Mutta vyyhdin selvittäjä, Pekka Ervast, on nyt myös kuollut, niinkuin termi kuuluu, joten hänkin on liittynyt suurten opettajien sarjaan, muuttunut historialliseksi henkilöksi. Tästä syystä on tarpeellista, että me saamme myöskin P. E:stä täysin asiallisen, tieteellisesti, salatieteellisesti pätevän henkilöesittelyn. Itse hän ei ole sitä voinut tehdä. Hän on voinut tehdä selvää elämän ja kuoleman asioista, vieläpä monista historiallisista henkilöistäkin ja ennen kaikkea Jeesus Kristuksesta ja hänen opistaan, mutta itsestään hän ei ole voinut eikä saanutkaan siten selvää tehdä. Se on meidän jälelle jääneitten tehtävä. Niinpä allekirjoittanut on tuntenut velvoituksekseen suorittaa tällainen selvittely nyt heti tuoreeltaan. Lisään vielä, että siirtymisemme Uranuksen hallitsemaan Vesimiehen merkkiin vaikuttaa nimenomaan siihen suuntaan, että umpimähkäinen totenapitäminen eli "uskominen" ei enää riitä, vaan kaikkiin asioihin, henkiseenkin elämään, täytyy tulla järjellistä selvyyttä. Sitä jo eläinradan edellisen ja nykyisen merkin vertauskuvallinen nimikin edellyttää. Sillä "Kala" voi uiskennella vedessä, tunne-elementissä, mutta "Vesimies" on veden yläpuolella, ilma- eli älyelementissä. Vesimiehen merkki suorastaan vaatii selvyyttä uskonnolliseen elämään. Tahto, siveellinen voima ja rakkaus totuuteen on se kaira, joka Vuorisaarnan neuvoja seuraten kairaa totuuden kallioon, mutta Uranus vaatii, että ihminen järjellään pohtii, seuloo ja järjestelee niitä totuuden kultaisia aarteita, joita hän tahtoperäisellä kairauksellaan saavuttaa. Löytömme eivät saa jäädä kaaokseksi, ristiriitaisuuksien sekasotkuksi, vaan ne on järjestettävä kosmokseksi, järjelliseksi ja totuudenmukaiseksi elämänymmärrykseksi.

Suurten kosmillisten tapahtumien lisäksi teemme tässä esityksessä selvää muutamista uskonnollisista muodollisuuksista. Onhan sanottu: kirjain eli muoto kuolettaa, henki eläväksi tekee. Niinpä uskonnoissa näkyy selvästi muotojen eli kirjaimen kuolettava vaikutus. Ulkoisen, karkean sijaissovitusopin ohella muodostavat kirkkojen nykyiset muotomenot, seremoniat ja sakramentit kahleen, joka vangitsee ja tukahuttaa Kristuksen käytännöllisen siveysopin. Näinollen yritän esityksessäni osoittaa, mitä henkisen elämän totuuksia ja kokemuksia sakramentteihin on kätketty, tukahutettu ja kuoletettu. Siksi olenkin pannut kirjoitussarjani yleisnimeksi: T e o s o f i s - r u u s u r i s t i l ä i n e n u s k o n p u h d i s t u s. Todellinen, puhdistettu ja uudestisynnytetty uskonto on siinä, että syvennytään Mestarin antamaan Vuorisaarnaan, seurataan Kristuksen jäljissä kasvattamalla itseään Vuorisaarnassa esiintyvien Taivaallisen Isän viiden käskyn mukaan: ä l ä s u u t u, ä l ä a j a t u k s i s s a s i k a a n o l e e p ä p u h d a s, ä l ä v a n n o, ä l ä o l e p a h a a v a s t a a n, ä l ä s o d i, v a a n r a k a s t a k a i k k i a i h m i s i ä. Sakramentit ovat sisäisiä tapahtumia sen ihmisen elämässä, joka koko voimallaan kulkee Kristuksen jäljissä Vuorisaarnan käskyjä seuraamalla.

J. R. H.

1941 tammikuu, 9—12

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

On sanottu: ken on uskollinen vähässä, hän joutuu paljon haltijaksi. Tai myös: kenellä paljon on, hänelle enemmän annetaan. Tai vieläkin perusteellisemmin: ken on uskollinen loppuun saakka, hän pelastuu.

Uskollinen, kenelle tai mille? Ehkä näin: ollessamme vähässä uskollisia, silloin täytämme hyvin ne oikeat velvollisuudet, jotka olemme päällemme ottaneet. Oikeitten velvollisuuksien laiminlyöminen tai leväperäinen täyttäminen aiheuttaa karmallista velkaa, joka on esteenä tiellä. Henkisesti heränneelle ihmiselle onkin tunnusomaista, että hän täyttää oikeat velvollisuutensa entistä huolellisemmin. Vain olemalla täten vähässä uskollisia, voimme joutua kokemaan sitä loppuun saakka kestävää uskollisuutta, johon sisältyy lopullinen tai jatkuva pelastus.

Mistä uskollisuudesta tällöin on kysymys? Tavallisten eli karmallisten velvollisuuksien ohella tai lisäksi on kysymys opastavasta uskollisuuden kohteesta, so. uskollisuudesta Jumalaan, sisimpään Itseemme. Ihminen on sellaisessa kehityksensä kohdassa, että mikään muu, mikään alempi tai syrjäisempi opastavan uskollisuuden kohde ei riitä häntä täydellisesti pelastamaan. Alemmassa kolminaismaailmassa, sekä näkyväisessä että näkymättömässä, on kylläkin legio opastavia kohteita. Mutta kaikkien niiden suhteen on huomattava, että uskollisuus niihin auttaa suoranaista kulkua pelastukseen vain mikäli ne itse ovat suoranaisessa yhteydessä sisäiseen Itseen, Jumalaan. Ellei uskollisuutemme opastavan kohteen laita ole näin, silloin ei tiemme kulje suoraan pelastukseen, vaan kulkee se kärsimyksien ja kurjuuksien kiertoteitä.

Toisella tavalla sanoen: uskollisuutemme opastava kohde voi olla joko muodollisuus, kuolettava kirjain, tai voi se olla eläväksi tekevä henki. Ulkoisia uskollisuutemme opastavia kohteita voivat olla uskonnot, kirkot, seurat ja järjestöt. Mutta me kysymme: mitä ihmisen on otettava huomioon uskollisuudessaan kirkkoa, seuraa tai järjestöä kohtaan? Edellä sanotun valossa sen jo ymmärrämmekin. Uskollisuutemme mitä tahansa seuraa, kirkkoa tai järjestöä kohtaan täytyy samalla olla uskollisuutta sisintä Itseämme, Jumalaamme kohtaan. Myös voimme sitä sanoa uskollisuudeksi Mestaria kohtaan. Toisin sanoen: sen seuran, kirkon tai järjestön, jossa me jäseninä olemme, jossa me työtä teemme, sen täytyy myös omasta puolestaan, ainakin omassa johdossaan, olla uskollinen Mestarille. Opastavalla uskollisuutemme kohteella täytyy olla, niinkuin Pekka Ervastin tavalla sanoisimme, elävä suhde Valkoiseen Veljeskuntaan. Ei johonkin hämäräperäiseen, vaan historiallisten Mestareiden julkisesti esittämään Veljeskuntaan so. veljeskunnan Oppiin. Tämä oppi esiintyy nyt keskeisenä ja uudistettuna Pekka Ervastin kirjoittamassa kirjassa Vuorisaarna. Sen ympärille ryhmittyvät P. E:n muut kirjat.

Tästä johtuu kysymys: mikä olisi ensimmäinen käytännöllinen tuntomerkki, josta olisi pidettävä kiinni suhteessamme opastavan uskollisuutemme kohteeseen, seuraan, kirkkoon tai järjestöön? Vastaamme: se on oleva totuus, suora, rehellinen, vilpitön totuus. Mutta ymmärtääksemme totuutta, täytyy sitä määritellä eräällä toisella laatu- eli ominaisnimellä. Tämän toisen laatunimen sanoo meille selvästi, kaikkein selvimmin Pekka Ervast. Näin hän sanoo: ensimmäinen inhimillinen totuus fyysillisen tason käytännöllisessä elämässä on veljesrakkaus. Jos siis joku seura, kirkko tai järjestö käytännöllisessä johdossaan poikkeaa veljesrakkauden tieltä, silloin se seura, kirkko tai järjestö ei enää ole välittömässä suhteessa Valkoiseen Veljeskuntaan. Tällöin yksilön on harkittava, ansaitseeko tuollainen seura, kirkko tai järjestö edelleenkin olla hänen opastavan uskollisuutensa kohteena. Muistakaamme, että sekä H. P. Blavatsky että Pekka Ervast tekevät selvän eron itse aatteen ja jonkun seuran välillä. He tekevät selvän eron teosofian ja jonkun Teosofisen Seuran välillä. Samoin luonnollisesti ruusu-ristin ja jonkun Ruusu-Risti Seuran välillä. Sillä selväähän on, että kun joku seura, järjestö tai kirkko omassa käytännöllisessä johdossaan luopuu veljesrakkaudesta, silloin se samalla on luopunut elävästä suhteestaan totuuteen, välittömästä suhteestaan Valkoiseen Veljeskuntaan. Ja silloin ihmisyksilön on harkiten valittava uskollisuutensa opastavan kohteen välillä. Totuuden etsijän on aina pidettävä elävänä mielessään tieto siitä, että loppuun saakka, kuolemaan saakka osoitettu uskollisuus pelastaa, mutta että uskollisuutemme kohteena on oleva henki, totuus, Jumala, sisäinen Itse, jonka ensimmäinen käytännöllinen nimi passiiviselta puoleltaan on suvaitsevaisuus ja aktiiviselta puoleltaan veljesrakkaus.

J. R. H.
1941 helmikuu, 18—19

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

II

PEKKA ERVAST

Aikakausien vaihteessa, uusien sivistyksien syntyessä esiintyy aina johtava keskushenkilö. Niinpä tunnen nyt tarpeelliseksi kirjoittaa jotakin Pekka Ervastista.

Sanon heti, etten ajattele tavallista elämäkertaa. Katselen asiaa totuuden valossa, hengen näkökannalta. Katselen mikäli kykenen sen viisauden kannalta, mikä on Vuorisaarnan opetuksien toteutumisen sisällä ja takana. Siis ikuisen kristusviisauden valossa.

Tämä ei estä ajattelemasta Pekka Ervastia ihmisenä ihmisten joukossa. Haluan nimittäin ainakin mainita, että hän syntyi Helsingissä 26 p:nä joulukuuta 1875 ja kuoli samoin Helsingissä toukokuun 22 p:nä 1934. Ruumiin siunaus tapahtui Ruusu-Risti-temppelissä Meritullinkatu 33 sunnuntaina 27 p:nä ja ruumiin poltto krematoriossa 29 p:nä samaa toukokuuta.

Jo lapsena hän oli sekä poikkeuksellisen lahjakas että ankaran täsmällisyyden ja järjestyksen ihminen. Jokainen esine hänen pikkupoikahuoneessaan ja kirjoituspöydällään piti olla täsmällisesti omalla paikallaan. Samoin kaikki pikku velvollisuudet piti olla ainaisessa järjestyksessä. Kaikki huolimattomuus ja epäjärjestys aiheutti pojalle suoranaisen pahoinvoinnin.

Yhtä ankarana hänessä eli siveellisen järjestyksen välttämättömyys. Nähdessään tapahtuvan jotakin valheellista, väärää, moraalitonta, saattoi se hänet siveellisesti kuohuksiin, jopa sisäiseen raivoon loukatun oikeuden, totuuden ja vanhurskauden puolesta.

Tämä äärimmäinen siveellisyyden, totuuden ja vanhurskauden vaatimus vei siihen, että kun hän taas erään kerran jonkun vääryyden huomatessaan oli joutunut äärimmäiseen raivoon, kuuli hän Mestarin sanovan: "Ei sinun tarvitse suuttua". Kuinka, eikö minun tarvitse suuttua? kysyi nyt 14-vuotias poika. Ja sen kerran perästä hän ei milloinkaan suuttunut. Hän käsitti, ettei tarvita mitään ns. pyhää eli vanhurskasta vihaa. Hänessä toteutui Kristuksen siveysoppi. Sen jälkeen hän oli Vuorisaarnan viiteen käskyyn siinä suhteessa, että hän ei tiennyt rikkovansa niitä vastaan. Hän ymmärsi myös, että Kristuksen käskyt ovat tyhjentymättömät, että niiden vaikutus jatkuu rajattomaan ikuisuuteen.

Kirjallisuuden avulla hän samalla tutustui vanhoihin mystikoihin, tietäjiin. Sitemmin teosofiseen kirjallisuuteen. Hänen olemuksensa vaati ahmimalla ahmimaan kaikkea sitä hengen elämää ja valoa, mitä siten oli saatavissa.

Hän liittyi Teosofiseen Seuraan ja madame Blavatskyn perustamaan esoteeriseen kouluun. Mutta hän kaipasi yhä enemmän. Hän kaipasi elävää elämää, elävää tietoa, Jumalaa. Tämä vei hänet äärimmäisten ponnitusten rajoille. Lopulta hän oli kuukausimääriä yhtämittaisessa mietiskelyssä. Tämä ainaisen mietiskelyn sisäinen tuska saavutti kerran rajansa. Hän sanoi: "nyt en jaksa enää, nyt tulkoon elämä tai kuolema".

Ja sitten se tapahtui. Äärettömyys avautui. Äärettömyyden valo saapui häneen, se täytti hänet ja ympäröi hänet. Siinä valossa oli äärettömyyden tajunta ja se tajunta puhui ja sanoi: "Sinä olet minun poikani ja minä rakastan sinua". Hän muuttui kokonaan tässä tapahtumassa. Hän ymmärsi nyt olevansa Jumalan Poika. Hän tajusi ja näki äärettömyyden, näki elämän läpi. Hän näki ihmisten lävitse, näki mitä heissä oli, näki mikä kussakin ihmisessä esti, ettei totuuden valo voinut häneen tulla. Hän olisi voinut jokaiselle sanoa sen. Mutta hän ei saanut sitä sanoa, paitsi jos toinen olisi osannut pyytää sillä tavalla, että se olisi oikeuttanut sen sanomaan.

Pekka Ervast samalla ymmärsi, mikä oli Jordanin kaste. Sillä se, mikä oli tapahtunut Jeesus Kristukselle Jordanilla hänen ollessaan noin 30-vuotias, se tapahtui nyt hänelle.

Tämä tapahtui Pekka Ervastille hänen omassa huoneessaan täydessä päivätajunnassa, keskellä päivää ja valveilla ollessa. Se tapahtui 13. p:nä lokakuuta vuonna 1896, P. E:n ollessa 21:llä ikävuodellaan.

Tämän jälkeen saamme seurata hänen vaiheitaan

Teosofisena työntekijänä.

Pekka Ervast opiskeli myöskin yliopistossa. Lahjakkuutensa tähden häntä pidettiin kuin itseoikeutettuna yliopistomiehenä. Hän olikin jo ryhtynyt valmistaviin toimenpiteisiin, silmälläpitäen tohtorinväitöskirjaa. Mutta ensin hän tahtoi panna yliopiston koetukselle. Hän haki erästä stipendiä, tutkiakseen sielullisia ilmiöitä ulkomailla. Stipendiä ei annettu. Silloin hän ymmärsi, että yliopisto ei harrastanut vakavaa totuuden etsintää, ja hän luopui siitä.

Käytyään lävitse mainitun uudestisyntymisen, sai hän tehtäväkseen panna alulle teosofisen työn Suomessa. Tämän teosofisen työn tähden, etenkin kustannusliikkeen yhteydessä, joutui hän ottamaan huomattavia velkoja päälleen. Se veti hänet raha-asioihin ja talouselämään. Siihen asti hänen aineellinen elämänsä oli ollut äärimmäisen yksinkertaista, kieltäytyvää ja askeettimaista.

Niin alkoi P. E:n teosofinen työ esitelmöitsijänä, kirjailijana ja kustannusliikkeen hoitajana. Työllä oli menestystä. Noin 10 vuoden kuluttua kustannusliike oli velaton. Esitelmissä kävi runsaasti yleisöä ja kirjoja ilmestyi tiheään. Teosofis-ruusuristiläisessä liikkeessä Pekka Ervast sitten tekikin työtä kuolemaansa saakka. Esitelmät pikakirjoitettiin ja konekirjoitettiin. Huomattava määrä niitä on julkaistu kirjoina, mutta suuri osa niitä on vielä julkaisemattakin.

Nyt siirrymme katselemaan P. E:tä

Henkisenä Opettajana.

Pekka Ervastin työ jo osoittaa, että häneen sisältyy jotain erikoista, poikkeuksellista, ainutlaatuista.

Tutustuin teosofiseen kirjallisuuteen v. 1907. Pekka Ervastin kanssa tulin läheiseen vuorovaikutukseen v. 1912 ensin vuosikokouksessa, mutta etenkin sitten kesäkursseilla Kiteellä saman vuoden kesällä. Tahdon mainita pari seikkaa kesäkursseilta. P. E. piti esitelmäsarjan omista kokemuksistaan. Siinä hän kertoi jo mainitusta uudestisyntymisen kokemuksestaan. Minä puolestani, joka pienestä pitäen myös olin ikävöinyt totuuden tietoa, ikävöinyt enemmän kuin mitä kirkot saattoivat antaa, otin kaiken sisääni kuin kuiva sieni. Ei sokeasti, eikä vain tunteen hartaudesta, vaan minun järkeni oli valmis sitä kaikkea vastaanottamaan. Ymmärsin täydellisesti, että nyt olin tekemisissä todellisen elämän kanssa.

Toisena seikkana mainitsen, että P. E. piti myös luentosarjan Suomen itsenäistymisestä. Suomen itsenäisyys oli suurena taakkana hänen hartioillaan, niinkuin hän sanoi. Niinpä hänen johdollaan keskityimme seuraavan ajatuksen ympärille: Suomi on tuleva itsenäiseksi omilla henkisillä voimillaan ja henkisten voimien avulla.

Mennäkseni nyt eteenpäin on meidän kiinnitettävä huomiotamme erääseen erikoiseen seikkaan. Pekka Ervast teki Mestareiden työtä, ja joskus puhui heistä ja heidän tapaamisestaaan. Mutta hän oli samalla perin itsenäinen ja keskittyi lopuksi siihen, että hänen Mestarinaan oli vain kosmillinen Kristus ja siihen yhtynyt Jeesus Kristus.

Jeesus Kristus oli P. E:lle erikoinen olento, kaikkia Mestareita korkeampi, Valkoisen Veljeskunnan suuri inspiroija. Jeesus Kristus oli se ihminen, joka ensimmäisenä oli täydellisimpänä vastaanottanut kosmillisen Kristuksen. Samoin Jeesus Kristus oli ensimmäinen, jonka fyysillis-eetterinen ruumis oli saavuttanut täydellisyyden, josta oli tullut kirkastettu ylösnousemuksen ruumis. Sellaista ruumista ei ole vielä muilla Mestareilla. Sentähden Jeesus Kristus olemuksellaan ja työllään oli avannut uudet mahdollisuudet ihmiskunnalle. Ja vielä, että Jeesuksen Vuorisaarnan siveysoppi näyttää ihmiselle tien näihin uusiin mahdollisuuksiin. Sentähden, ymmärtääksemme Pekka Ervastia okkultisena, henkisenä opettajana on meidän nyt ensin tarkastettava, mikä on Jeesus Kristus.

Teosofisen Seuran johtajat puhuvat myös Mestari Jeesuksesta. He selittävät, että Jeesus on yksi Mestari, tsoohan-boddhisattva, joka eli 105 vuotta ennen ajanlaskumme alkua. Mutta, sanoo Pekka Ervast, tämä Mestari on toinen olento. Kirjassaan "Christosophia" P. E. on aivan tavallisten historiallisten merkintöjen perusteella osoittanut, että Jeesus Natsarenus on elänyt ajanlaskumme alussa, ja että hän juuri on kaikkia Mestareita ja enkeleitä korkeammaksi tullut.

Mitä nyt on Jordanin kaste? Ottaessamme evankeliumin esityksen psykologiselta kannalta, silloin sanotaan, että kaste on toinen vihkimys. Kirkastus on kolmas ja

ristiinnaulitseminen neljäs. Tämä pitää kyllä paikkansa sellaisenaan. Mutta näin ajatellessamme jäämme Jeesuksen Kristuksen suhteen ymmälle. Hän olisi vain tavallinen vihitty, ja kuitenkin hän on aloittanut uuden ajan ihmiskunnan historiassa, perustanut uuden liiton, paremman kuin entinen, niinkuin Paavalikin ja koko Uusi Testamentti niin selvästi esittää.

Kuka taas on vanhan liiton pää ja perustaja? Melkisedek raamatullisella nimellä, Maailman Herra eli Sanat Kumaara teosofisella nimellä. Teosofisissa kirjoissa sanotaan, että Sanat Kumaara on 9. vihkimyksessä, ylen korkea olento. Kuinka siis Jeesus, jos hän olisi Melkisedekin alapuolella oleva vihitty, voisi järkyttää elämän perusteita ja perustaa uuden paremman liiton? Sehän olisi sula mahdottomuus.

Asia käy ymmärrettäväksi saadessamme kuulla, että vanhat perustukset todella järkkyivät. Koko vihkimysjärjestelmä muuttui.

Pekka Ervast on kirjassaan "Tähtikoulut" esittänyt vihkimykset uudessa järjestyksessä. Vihkimykset eivät kulje suorassa jonossa 1—9, vaan ne ovat järjestyneet kolmeen sarjaan, joita lyhyesti nimitämme Pyhän Hengen, Pojan ja Isän sarjoiksi. Jokaisessa kertautuu neljä vihkimystä, ensimmäinen sarja järjestää kolminaisessa olemuksessamme henkeä, toinen sielua, kolmas sarja rakentaa ruumiin.

Kun nyt ihminen astuu uuden liiton tielle, astuu hän suoraa päätä toiseen vihkimyssarjaan. Hän alkaa neljännestä vihkimyksestä vanhan järjestyksen mukaan. Ensimmäiset kolme vihkimystä menevät siinä samalla sisäisinä kokemuksina, järkytyksinä, pieninä vihkimyksinä.

Todellinen kristitty alkaa siis neljännestä, Mars-vihkimyksestä. Hän muuttaa miekkansa ristiksi.

Mutta tämä koskee vain kristittyä, eikä vielä paljasta Jeesuksen saavutusta.

Asia käy täysin ymmärrettäväksi vasta saadessamme kuulla, että Jeesuksen oma elämä kulkee kolmannessa vihkimyssarjassa. Pekka Ervast sanoo, että Jordanin kasteessa alkaa Jeesus kulkunsa viimeisessä vihkimyssarjassa. Oltuaan vanha Saturnus vihitty, joka oli kaiken viisauden saavuttanut, hän tuli Uranus-vihkimyksessään nuoreksi uudestaan. Sitten Jeesus kulki kolmannen vihkimyssarjan uutta latua askel askeleelta. Golgatalla hän sivuutti kaikki vanhat 9 vihkimystä ja kosketti kymmenettä. Koko järjestelmä muuttui. Tuli niin suuri uusi valo, että vanhat vihkimykset menivät pimeiksi. Tämä asia sisältyy evankeliumin sanoihin ristiinnaulitsemiskertomuksessa: "Mutta kuudennesta tunnista alkaen tuli pimeä yli koko maan ja sitä kesti yhdeksänteen tuntiin saakka". Toisin sanoen, nuo korkeammatkin vanhat vihkimykset, kuudennesta yhdeksänteen saakka, olivat menneet pimeiksi tämän uuden saavutuksen, Jeesuksen voiton tähden.

Jeesus oli siis sivuuttanut vanhat, korkeimmatkin vihkimykset. Onhan asiallista ja ymmärrettävää, että tämä juuri teki mahdolliseksi sen, että Jeesus tuli uuden paremman liiton eli koulun perustajaksi. Vanha koulu on myös yhä olemassa. Nyt on kaksi koulua, vanha, joka edelleen kulkee vanhaa vihkimysten tietä ja uusi, jossa ei oikeastaan tarvita ottaa vihkimyksiä.

Nyt voimme paremmin ymmärtää, mitä on Pekka Ervast.

Jeesuksen saavutus tapahtui ajanlaskumme alussa, maapallon siirtyessä uuteen aurinkovuoteen, Kalojen merkkiin. Nyt parin tuhannen vuoden kuluttua olemme siirtyneet Vesimiehen merkkiin. Se avasi jälleen uudet mahdollisuudet. Jälleen yksi ihminen saavutti minuuden takaisen kosmillisen Jumalan Pojan. Uudestisyntymisestään P. E. sanoo kirjassaan "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa" sivu 70: "Sama mikä tapahtui Jeesukselle kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljessä. Se tapahtui minulle."

Vielä on huomattava, että Paavalin Damaskuskokemus ja kun apostolit saivat Pyhän Hengen ensimmäisenä helluntaina, on toinen asia kuin Jeesuksen ja Pekka Ervastin kokema Jordankaste. Apostolit kastettiin tulella, he saivat sen totuuden Pyhän Hengen, jonka Jeesus Kristus lähettää seuraajilleen. Niinpä Paavalikin, vaikka onkin korkea Mestari, on kuitenkin selvästi minäolento, niinkuin P. E. sanoi eräillä kesäkursseilla. Jeesus Kristuksesta ja Pekka Ervastista sensijaan tuli minuuden takainen kosmillinen olento.

Tästä voimme asiallisella tavalla siirtyä uuteen uskonpuhdistukseen eli

Uudistettuun uskontoon.

Koko toimintansa aikana P. E. puhui nykyään tapahtuvasta uskonpuhdistuksesta,

mutta ei vain uskonpuhdistuksesta vaan myös uudesta uskonnosta. Tässä suhteessa on kiintoisaa P. E:n v. 1909 pitämät esitelmät, julkaistu kirjassa "Uuden ajan aamunkoitteessa". Otan siitä tähän erään kohdan, koska se valaisee P. E:n asemaa ja tehtävää. P. E. kirjoittaa: "Jos me sitten kysymme, miksikä aikamme ja sen sivistys tällä tavalla eroaa muista ajoista ja muista sivistyksistä, niin meidän täytyy vastata siihen: siksi, että sillä on erikoinen tarkoitus, siksi, että meidän aikamme on kutsuttu luomaan jotakin uutta, panemaan alkuun aivan erityistä tulevaisuutta ... se tulevaisuus on siinä, että tänne meidän ihmiskuntaamme on ilmestyvä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon ... että taasen on Jumala esiintyvä maanpäällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja Sanansaattajan kautta".

Nyt voisimme kysyä: "Mutta P. E. on kuollut, ja missä on nyt se uusi uskonto?"

Vastaamme tähän toisella kysymyksellä, joka voitiin tehdä Jeesuksen kuoleman jälkeen: "Jeesus on nyt kuollut, ja missä on se uusi uskonto, se Jumalan valtakunta maanpäällä, josta hän puhui, jonka hän sanoi jo olevan keskellämme".

Niin, Jeesus itse ei saanut perustetuksi uutta uskontoa ihmiskunnan kylmäkiskoisuuden ja vihamielisen vastarinnan tähden. Mutta hän laski perustuksen. Tälle perustukselle toiset sitten rakensivat, rakensivat niinkuin osasivat, parhaan ymmärryksensä mukaan.

Näin on Pekka Ervastinkin asema nykyään.

Merkillinen edistysaskel on kuitenkin tapahtunut parintuhannen vuoden aikana. Jeesuksella oli oikeastaan vain yksi mies, Johannes Kastaja, tietä valmistamassa. Kaikki tapahtui pienen Juudan kansan keskuudessa. Nyt meidän päivinämme maailma on tullut "pienemmäksi", asiat tapahtuvat yleismaailmallisesti. Sentähden se valmistava työ, jota Johannes Kastaja teki, on nyt myös yleismaailmallinen. Se on koko meidän sivistyksemme ja teosofinen liike ennenkaikkea. Niinpä P. E. itse sanoo samassa kirjassaan "Uuden ajan aamunkoitteessa" siv. 7: "Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa, joka kaihoten kutsuu: valmistakaa Herralle tietä, sillä pian tulee Herran päivä".

Itse asiassa H. P. Blavatsky on Johannes Kastajan asemassa. Mutta hänpä jos kukaan on kansainvälinen tai paremmin sanoen yleismaailmallinen henkilö. Samoin on hänen alkuunpanemansa teosofinen liike. Ja kyllä H. P. Blavatskyltä myös omalla tavallaan, nykyaikaisella tavalla, ennenkaikkea parjauksella, niinkuin H. P. B. itse sanoi, "kaula katkaistiin". Mutta valmistavan työnsä hän teki. Ja Johannes Kastajan tavalla hän viittasi seuraajaansa teroittaessaan ystävälleen kreivitär Constance Wachtmeisterille, joka taas puolestaan teroitti saamaansa sanomaa P. E:lle: "Kun kaikki maailmassa menee sekaisin, niin etteivät teosofitkaan tiedä mitä teosofia on, ja jos te, kreivitär, silloin vielä elätte, niin kääntäkää katseenne Pohjolaan. Valo tulee Suomesta".

Valon tuleminen ei ollut kaukainen asia, sen Blavatsky tiesi. Muutoin hän ei olisi lisännyt: "jos te kreivitär silloin vielä elätte". Sillä kreivitär oli jo vanha ihminen Blavatskyn tätä sanoessa. Valo tuli Suomesta. Suuri Jumalan Poika ruumistui Suomessa. Se oli Pekka Ervast.

Niinkuin Jeesus Kristus, niin P. E. laski perustuksen uudelle uskonnolle

Kuitenkin on tapahtunut suuri edistysaskel. On tapahtunut kaksi edistysaskelta. Ensimmäisen juuri mainitsimme. Teosofinen liike teki Johannes Kastaja-liikkeenä yleismaailmallista työtä. Toinen on se, että kun Jeesus Kristus itse ei ennättänyt mitään järjestämään, vaan ainoastaan perustuksen laskemaan, niin joutuivat toiset, vähemmän viisaat ihmiset, ennenkaikkea Paavali, järjestelytyön tekemään. Sen sijaan P. E. sai lasketuksi järjestetyn perustuksen. Hän sai tehdä työtä vuosikymmeniä. Se järjestetty perustus esiintyy nyt hänen kirjoissaan.

Keskeiseksi muodostuu P. E:n kirja "Vuorisaarna". Tähän seikkaan meidän onkin kiinnitettävä aivan erikoista huomiota. Sillä luodessamme katseemme ulos maailmaan, niin mitä huomaamme? Huomaamme sen sangen kiintoisan ja todellakin merkillisen tosiseikan, että P. E. on ainoa henkinen työntekijä ja opettaja, joka on kiinnittänyt vakavaa huomiota Valkoisen Veljeskunnan eli Jumalan valtakunnan keskus- ja ydinoppiin, Vuorisaarnaan. Hän on ainoa opettaja, joka ohjaa sekä esoteerisia että eksoteerisia oppilaitaan Vuorisaarnan neuvojen ja käskyjen avulla.

Niinpä puhuttaessa, että valo tulee Pohjolasta, Suomesta, on nimenomaan tämä seikka määräävä tässä suhteessa. Missään muualla maailmassa ei tällaista ole tapahtunut. Kristuksen siveysopin valo ei missään muualla ole päässyt puhkeamaan esille siten kuin P. E:n työssä. Mitkään kirkot, seurat tai järjestöt eivät ole opetusohjeikseen vastaanottaneet Vuorisaarnan jumalallista ilmoitusta. Heillä on muita opetusohjelmia ja tukikohtia. Kenellä karkea, verinen sijaissovitusoppi, kenellä seremoniat, psykismi ja mediumismi tai tutkimus ylimalkaan, tai ylistelevä puhe "Herra, Herra" Mestareista sellaisenaan. Yksinpä teosofisessakin liikkeessä P. E. on ainoa poikkeus tässä suhteessa. Sentähden, ja lopuksi ja ennenkaikkea juuri tämän tähden valo tuli Suomesta. Niinpä Vuorisaarna on nyt kielellisesti ja muodollisesti järjestetty uudelleen. P. E:n "Vuorisaarnan" lopussa esiintyvät sekä Mooseksen että Kristuksen käskyt uudelleen järjestettyinä. P. E:n kirja "Vuorisaarna" on nyt uudistetun uskonnon siveysoppi, keskus, pohja ja perustus. Tästedes esiintyvillä vakavilla henkisen työn tekijöillä on se erinomainen etu, että he saavat rakentaa näin lasketulle perustukselle. Heillä on vielä toinenkin verraton etu. Sillä näin lasketulle perustukselle on jo rakennettu valtava, selvä ja kirkas rakennus P. E:n muissa kirjoissa. Niitä hyväkseen käyttämällä, avaamalla tutkivan ja työtätekevän älynsä ja sielunsa ovet sille valolle, mikä P. E:n kirjoissa esiintyy, voivat toiset, pienemmätkin sanansaattajat turvallisesti rakentaa sekä nyt että eteenpäin.

J. R. H.

1941 helmikuu, 24—30

Tienohesta tempomia...

J. R. Hannulan matkat. Pohjolan Valon ensimmäisessä numerossa 1940 kerroin matkoistani ja sanoin joskus tulleeni siihen käsitykseen, että tuollainen "kiertäminen" ei ollut minun varsinainen tehtäväni. Ja nyt minä kuitenkin yhä edelleen jatkan kiertokulkuani! Kuluneen joulukuun aikana "kiertelin" Tampereella, Turussa, Jyväskylässä, Oulussa, Loimaalla, Hämeenlinnassa ja Varkaudessa, jopa pistäydyin Kemissä ja Torniossa. Eikö tässä näinollen ole ilmeinen ristiriita? Eräs ystäväni minulle tästä huomauttikin. Epäilemättä siinä ristiriita pilkistää — pinnallisesti katsoen. Paremmin sanoen: olin tullut siihen johtopäätökseen, että minun oli yhä syvennyttävä teosofiaan, teosofiseen työhön, sen luovaan ja uudestisynnyttävään henkeen. Tämä syventyminen johtikin työssäni siihen, jota Pekka Ervast nimittää suureksi uskonpuhdistukseksi. Hänhän sanoi varsinaisen uskonpuhdistuksen nyt jo alkaneen, ja että se tulee jatkumaan. — Kyllä edelleen soisin, että monet, monet paikkakunnallaan ja laajemminkin tekisivät työtä kirjojemme levikin, niiden tunnetuksi ja ymmärretyksi tulemisen puolesta. Työ odottaa ja kutsuu palvelijoitaan.

J. R. H.

1941 helmikuu, 31—32

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

— Miksi ihmiskunta on niin rikkirevitty? Miksi sekä aineellisessa että henkisessä elämässä yhä pirstoudutaan? Miksi pitää olla niin monia uskontoja? Miksi vielä kristinuskokin on hajonnut moniin kirkkoihin ja lahkoihin? Ja miksi teosofinenkin liike jakautuu ja yhä jakautuu?

— Sanos muuta! Vaikka onhan tuollainen monistuminen tavallaan rikkauttakin.

— Se myönnettäköön. Mutta y k s e y s on kuitenkin ihmiskunnan ihanne. Mitä sanottavaa sinulla on tähän, sinulla, joka nimität itseäsi totuudenetsijäksi?

— Siinäpä se. Minun onkin pakko yhtyä Pekka Ervastin "Suuressa seikkailussa" esiintyvän tohtori Ensio Kotkan lausuntoon: "En ole valitettavasti minkään teosofisen seuran jäsen, mutta voin hyvällä syyllä sanoa olevani teosofinen tutkija ja totuudenetsijä".

— Mutta miksi sitten et ole minkään teosofisen seuran jäsen? Johan melkein

sovimme siitä, että ykseys on ihmiskunnan ihanne . . .

— Olkoon sovittu minunkin puolestani. Hartaasti soisin, että ainakin kaikki kristityt, kaikki teosofit toimisivat yhteisin voimin.

— Mitenkä? Sanoithan juuri, ettet kuulu mihinkään teosofiseen seuraan, kuulunetko kirkkoonkaan?

— Sepä se juuri onkin "valitettavaa".

— Sanohan selvemmin . . .

— Syy kaikkeen tähän on nimenomaan siinä, että olen totuudenetsijä. Sellaisena kunnioitan historiallisten Mestareiden jo löytämää ja esittämää totuutta. Kunnioitan Vuorisaarnan Mestarin käytännöllistä siveysoppia ja siitä lähtevää elämän filosofiaa. Siksi emme "valitettavasti" kuulu mihinkään teosofiseen seuraan. Sillä seurat, niinkuin aikaisemmin kirkotkin, ovat "valitettavasti" käyttäneet taitoaan kääntääkseen nurinpäin Mestarin Vuorisaarnan käytännöllisen siveysopin. Siten he ovat karkoittaneet meidät keskuudestaan.

— Kiinnostuksesi uskonpuhdistukseen käy tältä pohjalta katsellen kylläkin ymmärrettäväksi. Mutta miten on tuon uskonpuhdistuksen laita? Eikö sellainen aloiteta tai toteuteta vasta tämän vuosisadan lopussa — kun vuosisadan suuri lähettiläs saapuu?

— Siten ajatellen meillä on kyllä tilaisuus laiminlyömään elämäntehtävämme, velvollisuutemme ja etuoikeutemme. Muistakaamme kuitenkin Pekka Ervastin toistamaa itämaista ennustusta: "Ei ole mitään toivoa näistä joka vuosisata uudistuvista yrityksistä".

— Tosiaan, niin sanoo Pekka Ervast kirjassaan "Valoa Pohjolasta". Ja lisää: "Eivät ne vie toivottuun loppupäähän, ennenkuin itse viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja tässä näkyväisessä maailmassa antaa itsensä syntyä". Mutta entä Paavali, josta Pekka Ervast uskonpuhdistuksen yhteydessä niin paljon puhui?

— Malttakaamme. Paavali tietenkin elää ja vaikuttaa niinkuin toisetkin apostolit. Mutta Mestarit ovat sanoneet, että suorin tie heidän luokseen kulkee teosofisen työn kautta. Jos siis "Paavali on vastuussa kirkon toivottomasta tilasta", niinkuin Pekka Ervastin "Suuressa seikkailussa" sanotaan, silloin Paavalin vaikutus luonnollisesti tunnetaan parhaiten osallistumalla työhön uskonpuhdistuksen hyväksi.

Muuten Pekka Ervastin "Suuressa seikkailussa" esiintyy lopuksi kaksi keskushenkilöä: tohtori Ensio Kotka ja professori Stephan Batory. Nämä kaksi ytimekkäimmin neuvottelevat uskonpuhdistuksen välttämättömyydestä. Keskustelun kuluessa Ensio Kotka sanoo Batorylle: "— Todella te laskette taakan hartioilleni. Te ja — minä!" Niin, mutta eikö nykyisessä uskonpuhdistustyössä todella ole kaksi perustavaa keskushenkilöä: H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast? On kyllä muitakin — niinkuin on "Suuressa seikkailussakin". Kuuluvathan siihen Leo Tolstoi, Rudolf Steiner, Annie Besant, Leadbeater ym. Mutta varsinaisen rungon eli keskuksen muodostavat H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast ja heidän opetuksensa. Blavatsky teki valmistavan työn esittämällä, mitä vanhoissa uskonnoissa oli parasta, ja viittaamalla Jeesus Kristukseen ja hänen vuorisaarnaansa. Tätä Pekka Ervast syvensi ja täydensi kaikin puolin. Etenkin Jeesus Kristuksen aseman ja opin hän perusteellisesti selvitti. Mutta kaiken tämän ohella ja lisäksi hän puhui meidän ajallamme esiintyvästä uudesta suuresta Opettajasta, joka laskee perustuksen uudelle suurelle maailmanuskonnolle, uskonnolle joka sulkee sisäänsä kaikki vanhat uskonnot puhdistettuina. Samalla hän puhui omasta universaalisesta uudestisyntymis-kokemuksestaan ja siitä suuresta henkisestä vuodatuksesta, joka alkoi 1875 ja saavutti planeettamme fyysillisen tason kevättasauspäivästä 1926, vuodattautuen maahan suurena mannasateena parin vuoden aikana.

— Sinä siis oletat, että suuri uskonpuhdistus on jo alkanut, että sen vaadittava edellytys, Valkoisen Veljeskunnan ulkonaisen johtajan syntyminen tähän näkyväiseen maailmaan on jo tapahtunut?

— Aivan niin. Tämä on elävä kokemukseni totuudenetsijänä.

— Ja se on mielestäsi sopusoinnussa H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin opetusten kanssa?

— Selvästi. Muistakaamme vaan tuo monasti toistamani Blavatskyn ennustus kreivitär Wachtmeisterille — joka kuoli tämän vuosisadan alkuvuosina — että mahdollisesti hän vielä oli tämän näkevä. Samoin muistakaamme edellä esitetty Pekka Ervastin huomautus, että todellinen uskonpuhdistus on nyt alkanut, se uskonpuhdistus, jota vuosisatasysäykset eivät

saa aikaan, ennenkuin itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja antaa itsensä syntyä meidän maailmaamme. Meidän totuudenetsijäin yksilöllinen ja yhteinen velvollisuutemme ja etuoikeutemme on jatkaa suuren uskonpuhdistuksen työtä sen toisessa vaiheessa. Kaikkia meitä tarvitaan.

J. R. H.
1941 maaliskuu, 34—36

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

III

MARTTYYRIUS

Ihmiskunnan kulku tietämättömyydestä tietoon, itsekkyydestä epäitsekkyyteen ja kuolemasta elämään käy hitaasti.

Ihmiskunnan johdossa tapahtui kyllä ratkaiseva käänne Jeesuksen Kristuksen saavuttamassa voitossa. Omalta kohdaltaan hän voitti kaikissa kolmessa vihkimyssarjassa: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän. Sillä Isä tunnusti hänet Pojakseen. Hän oli ensimmäinen kosmillinen Jumalan Poika.

Mutta tämä käännös ja saavutus tapahtui vain, niinkuin sanottu, korkeimmassa johdossa. Kaikkeuden Isä, kolmannen vihkimyssarjan takainen tajunta, tunnusti Jeesuksen Jumalan Pojaksi. Isä antoi kaiken vallan Pojalle. Mutta ihmiskunta puolestaan ei vielä ole niin tehnyt. Kuitenkin Pojalla pitäisi olla molempien tunnustus. Niinkuin Isä tunnusti: "Sinä olet minun Poikani, ja minä rakastan Sinua", niin olisi ihmiskunnan taas puolestaan täytynyt osata tunnustaa: "Sinä olet meidän johtajamme, Opettajamme, ja me rakastamme sinua".

Näin molemminpuolisen tunnustuksen saatuaan Jumalan Poika olisi todella tullut välimieheksi Jumalan ja ihmisten välillä. Hänen johdollaan ihmiskunnan elämä olisi voinut muodostua onnelliseksi, veljelliseksi, Isän tahtoa toteuttavaksi taivasten valtakunnan elämäksi maan päällä.

Mutta näin ei ole käynyt. Vain pieni voitto ja muutos näytään saavutettavan kerrallaan. Ihmiskunnan epäilys, itsekkyys ja kylmäkiskoisuus tekee sen, että Jumalan Poikaa ei tunnusteta johtajaksi, hänelle ei anneta kaikkea valtaa, niinkuin Isä on antanut, ja sentähden hänestä, Jumalan Pojasta, tulee marttyyri. Tarvitaan uusia sysäyksiä. Niitä on tullut pienempiä, niin sanottuja vuosisatasysäyksiä. Ja niitä tulee suurempia, suurempien aikakausien vaihtuessa. Jeesuksen jälkeen olemme nyt sivuuttaneet niin sanotussa aurinkovuodessa, joka kestää noin 25000 vuotta, yhden eläinradan merkin, siirtyneet Kaloista Vesimieheen. Olemme eläneet uuden sysäyksen ajassa. Se on tapahtunut teosofisena ja Ruusu-Risti-liikkeenä. Siis aivan niinkuin ajanlaskumme alussa sysäys tapahtui Johannes Kastaja-liikkeenä ja Jeesus Kristus-liikkeenä, sillä sysäys uudistuu kummastakin liitosta, vanhasta ja uudesta.

Katsokaamme näitä tapauksia erikoisesti otsikkonamme olevan marttyyriuden kannalta. Sillä luonnollista on, että tässäkin asiassa tapahtuu asteettainen muutos. Huomaamme, että molemmat, vanhan liiton edustaja Johannes Kastaja ja uuden liiton aloittaja Jeesus Kristus tulivat marttyyreiksi siten, että heidät ruumiillisesti surmattiin, että heidän verensä vuodatettiin. Kuitenkin samalla tapahtui pieni muutos ihmiskunnan jumalakäsityksessä. Siihen asti toimitettiin uskonnollisia eläinuhreja. Paavalinkin kirjeistä näemme, että alkuseurakunnan keskuudessa pohdittiin, sopiiko syödä uhrieläinten lihaa. Mutta juutalaisten uskonnollinen eläinuhri loppui kristittyjen keskuudessa. Eläimistä ei enää sillä tavoin tehty marttyyreja. Toinen seuraus oli, että ne ihmiset, jotka omaksuivat Kristuksen opin ja lähtivät häntä seuraamaan, ne yleensä, poikkeuksia lukuunottamatta, saivat Mestarin tavalla myös antaa verensä, tulla veritodistajiksi, marttyyreiksi. Sanoohan Kristus itse: "Opetuslapselle riittää, että hänelle käy niinkuin hänen opettajalleen, ja palvelijalle, että hänelle käy niinkuin hänen isännälleen." Ellei ihmiskunta — osaksi Juudaksen kaksimielisen menettelyn ansiosta — olisi sur-

mannut Kristusta, silloin ei Kristuksen seuraajiakaan kukaties olisi surmattu. Taasenkin olisi oppilaille käynyt niinkuin opettajallekin. Johannes Kastajan surma puolestaan vaikutti sen, että myös tämän maailman ihmiset ovat saaneet antaa verensä sodissa ja vallankumouksissa.

Siirrymme nyt nykyaikaan, teosofiseen ja Ruusu-Risti-liikkeeseen, uuden uskonnon alkamiseen nähdäksemme, mikä mahdollinen muutos marttyyriudessa nyt tapahtuu.

Sanon ensimmäisen puolen asiassa heti: Johannes Kastaja-liikkeen edustajaa, H. P. Blavatskyä, ja Jeesus Kristus-liikkeen edustajaa, Pekka Ervastia, ei nyt verisesti tapettu. Tämä on askel eteenpäin ihmiskunnan kehityksessä. Uuden uskonnon suhteen se merkitsee jotakin, merkitsee oikeastaan paljonkin. Se merkitsee ensiksikin, että kirkkojen verinen sijaissovitusoppi poistuu. Ja onhan jo aikakin. Toinen seuraus on, että sitä uutta uskontoa, jonka tuloa H. P. B. valmisti ja jonka järjestetyn perustuksen Pekka Ervast on laskenut, sitä uskontoa ei enää levitetä miekalla ja verellä.

Loppuuko siis marttyyrius kokonaan? Tuskinpa vaan. Marttyyriudessa tapahtuu kuitenkin muutos. Uuden uskonnon vallitessa ei Kristuksen opin seuraajia kukaties enää verisesti surmata. Nähtävästi Kristuksen ja hänen oppinsa seuraajat eivät enää tarvitse todistaa uskoaan ja uskollisuuttaan verikuolemallaan. Millaista marttyyrius tulee olemaan, sen taas osoittaa se marttyyrius, minkä alaisiksi joutuivat vanhan liiton edustaja H. P. Blavatsky ja uuden liiton edustaja Pekka Ervast. He kyllä joutuivat marttyyreiksi. Kirjassaan "Tähtikoulut" Pekka Ervast esittää, mitkä erikoiset "viholliset" ovat kussakin vihkimyssarjassa. Pyhän Hengen sarjassa "vihollinen" on t i e t ä m ä t t ö m y y s, Pojan sarjassa s a i r a u s, i t s e k k y y s ja Isän sarjassa k ö y h y y s, k u o l e m a. Tietämättömyydessään maailma ilmaisi itsekkyytensä parjauksena — jota H. P. B. nimenomaan nimittikin nykyaikaiseksi marttyyriudeksi — ja myöskin siinä, että se ei rientänyt tukemaan taloudellisesti H. P. Blavatskya ja Pekka Ervastia heidän työssään.

Tämä muodostui H. P. B:n ja P. E:n marttyyriudeksi. P. E:n kirjoittamassa näytelmässä "H. P. B" sanotaan, että Venäjältä päin tarjottiin H. P. B:lle 4.000 frangia kuussa, jos hän ryhtyisi säännöllisesti kirjoittamaan artikkeleita ja kertomuksia Novoje Vremjaan, ja kun hänen ystävänsä kreivitär Wachtmeister huomautti, että "tuohan on erinomainen tarjous", niin H. P. B. myönsi: "Sanokaas muuta. Kerrankin pääsisin näistä ainaisista taloudellisista huolista." Mutta samalla H. P. B. lisäsi: "Olen tuomittu ihminen. Rauhaa ei ole minulla, ei kiveä mihin pääni nojata ... Ei, kreivitär, tuulentuvat ja unelmat hiiteen, jos Salaista Oppia tulee kirjoittaa." On siis huomattava, että H. P. B:lle tarjottiin kyllä rahoja sillä ehdolla, että hän ryhtyisi muuhun työhön. Mutta tehdessään Mestarin työtä maailma ei rientänyt häntä myötätunnollaan ja rahoillaan tukemaan. Samoin oli laita P. E:n. Kaikella nerokkuudellaan ja tarmokkuudellaan P. E. teki vuosikymmeniä työtä yksinomaan teosofian ja Kristuksen opin puolesta, laskien siten perustuksen uudelle uskonnolle. Mutta maailma ei rientänyt riittävästi tukemaan häntä ja hänen työtään siveellisesti eikä taloudellisesti. Sentähden, vaikka H. P. B. teki valmistavan työn ja P. E. laski järjestetyn perustuksen uudelle uskonnolle, saivat sekä H. P. B. että ennen kaikkea P. E. tulla marttyyreiksi köyhyydessä ja kuolemassa, siveellisen ja taloudellisen kannatuksen puutteessa. Tiedämme kyllä, että H. P. B. ja P. E. kuolivat luonnollisen kuoleman. Siitä huolimatta heidän kuolemansa sisältää mysterion. H. P. B. itse sanoi, että armonaikaa olisi vuosisadan loppuun. Kuitenkin hänet "kutsuttiin kotiin" 1891, siis 9 vuotta aikaisemmin. P. E. puolestaan viimeisessä vuosikokouksessa 1934 sanoi, että kun hän ei kuollut 1924, niin nyt hän voi elää vielä vaikka kaksikymmentä vuotta. Kuitenkin hänet jo pari päivää myöhemmin kutsuttiin pois. Toisin sanoen P. E. olisi edelleen jatkanut työtään ruumiillisella tasolla, jos riittävää kannatusta olisi ollut. Totuus ei suvainnut hänen avaavan epätodellista looshia eli temppeliä.

Tätä ei tarvitse sanoa mitenkään valittaen. Tutkijoina ja ennen kaikkea totuudenetsijöinä merkitsemme vain tapahtuneen historiallisen tosiasian. Tapahtumalla on merkitystä nykyisyyteen ja tulevaisuuteen. Merkitys on siinä, että totuuden julistajia ei enää niinkään uhkaa verikuole-

ma, mutta heillä on ongelmana edessään ymmärtämättömyys ja taloudellinen pulma. Sillä laki ei ole muuttunut. Kristus sanoo edelleen: "Niinkuin käy minulle ensin, samoin käy teillekin." Jeesus Kristuksen jälkeen joutuivat vakavat Kristuksen seuraajat opetuslapsi Johannesta ja muita poikkeuksia lukuunottamatta, todistamaan uskonsa ja todellisuutensa verikuolemallaan. Samoin, se näyttää johdonmukaiselta, joutuvat totuudenetsijät näistäpuolin, poikkeuksia taasenkin lukuunottamatta, työskentelemään ymmärtämyksen puutteen ja taloudellisen pulman edessä, ja jotenkin todistamaan uskonsa ja uskollisuutensa siinä. Samalla taloudelliset vaikeudet laskeutuvat koko ihmiskuntaan. Sekin on jo tapahtunut. Maailma elää jo keskellä taloudellista pulmaa. Pula on siitä merkillinen, että se ei, ainakaan nykyään, johdu luonnon puolelta, vaan johtuu se kokonaan ihmisten puolelta. Elintarpeita on yllin kyllin. Vika on ihmisten luomassa järjestelmässä. Järjestelmä perustuu itsekkyyteen eikä totuuteen.

Missä näinollen on pelastuksen avain? Pelastus on siinä, että aletaan ymmärtää ja tunnustaa Kristuksen ja hänen oppinsa käytännöllinen arvo.

Tästä tulemmekin uuden uskonnon erikoiseen tehtävään. Uuden uskonnon erikoinen tehtävä on valaista ihmisiä ja opettaa heitä ymmärtämään, että Kristus on ratkaissut elämän ja kuoleman ongelman kokonaisuudessaan, kaikissa kolmessa vihkimyssarjassa, on ratkaissut älyllisesti ja sielullisesti ja ruumiillisesti, taloudellisesti ja siveellisesti.

Tässä on oleva uuden uskonnon erikoinen työ ja tehtävä. Kun ihmiskunta, tai oikeastaan riittävän suuri valiojoukko ihmiskunnan keskellä, on tällä tavoin valistunut, silloin se oppii luottamaan Kristus Mestariin kaikissa suhteissa: älyllisessä, sielullisessa ja ruumiillisessa eli taloudellisessa. Suhteessaan Jumalan Poikaan oppii yksi ja toinen ihminen, ja vähitellen koko valiojoukko sanomaan: "Sinä olet minun Johtajani kaikissa suhteissa, älyllisessä, sielullisessa ja ruumiillisessa, ja minä rakastan sinua."

J. R. H.

1941 maaliskuu, 41—44

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ruusu-Risti julkaisi äskettäin Pekka Ervastin kirjan Christosophian peruskysymyksiä II. Tämä lienee toinen P. E:n kirja, jota hän ei itse ole kirjaksi valmistanut. Ensimmäinen oli "Valoa Pohjolasta". Useimmat P. E:n kirjathan syntyivät siten, että joku pika- ja konekirjoitti hänen esitelmänsä ja P. E. niitä sitten korjaili, valmisti kirjaksi. Tämä tekijän viimeistely puuttuu nyt tältä kirjalta. Julkaisija puolestaan sanoo pitäneensä parempana pysyä uskollisesti pikakirjoitettujen esitelmien pohjalla. Ja luonnollisesti niin onkin parempi. Jokainen voi kyllä tehdä korjauksia omiin kirjoihinsa, mutta arveluttavaa, jopa sopimatontakin olisi korjauksien — so. poistojen, lisäyksien, harvennuksien tai alleviivauksien — tekeminen toisen kirjaan. On huomattu, että mikäli joku toinen henkilö tekee "korjauksia" toisen kirjaan — nim. tekijän kuoleman jälkeen — sikäli kirjan alkuperäisyys ja luotettavuus häviää.

Kirjan toisena nimenä on: Jeesus Kristus, maailman vapahtaja. Kirja esittää Jeesus Kristuksen asemaa, oppia ja merkitystä. Erikoista Jeesus Kristuksen inhimillisessä historiassa on, että hän tässä nykyisessä luomispäivässämme oli ruumistuneena vain Lemurialla, kolmannessa juurirodussa, miljoonia vuosia sitten. Sen jälkeen hän ei ruumistunut, vaan "pysytteli ulkopuolella koko ajan, pysytteli samalla tasolla, missä meidän kaikkien minuudet pysyivät ja aina ovat, minuuksien autuaallisessa taivasmaailmassa". Jeesus syntyi sitten vasta Palestiinassa, jolloin hänen tehtävänsä oli ensimmäisenä vastaanottaa fyysillisessä päivätajunnassa Kosmillinen Kristus, Jumalan Poika, Jumala täydellisenä rakkautena. Sitävarten hänen piti olla kuin lapsi, joka oli ollut poissa tavallisen elämän kokemuksista ja synneistä. Jumalan täydellistä rakkautta "ei olisi voinut sillä tavalla näyttää kukaan ihminen, joka ensin olisi ollut syn-

nintekijä ja sitten kääntynyt." Lemurialta alkaen Jeesus oli ollut taivasmaailmassa ja siten pysynyt synnittömänä, vaikkakin "tunsi yhteytensä toisten minuuksien kanssa ja saattoi niiden kautta tutustua — niinkuin voisi sanoa — tämän maailman elämään, tämän maailman kärsimyksiin ja synteihin. Hän saattoi niihin tutustua ulkopuolella ollen, ylhäältä päin, ottamatta persoonallisesti millään tavalla niihin osaa. Tämä oli hänen ihmeellinen mysterionsa, jota nimitetään sijaissovitukseksi. Sijaissovitus ei ole suinkaan se, että Ihmisen Poika kuoli ristinpuulla, että hänen verensä vuoti ja sovitti synnit Jumalan kanssa. Ei ole sellaista Jumalaa, Jumala ei muuta tahdo, kuin että kehittyisimme ottamaan vastaan sitä rakkautta, mikä hän on."

Pitkän taivasolonsa jälkeen Jeesus syntyi Palestiinassa. Kahdentoista ikäisenä "Jeesuksessa tapahtui se vihkimys, että korkeampi ja persoonallinen minä yhtyivät, että hänellä oli vain yksi ainoa minä. Se korkeampi minä, joka oli koko ajan elänyt taivasmaailmassa, oli nyt saattanut häneen ruumistua, ja sentähden hän heti tämän tapauksen perästä tuli persoonalliseksi olennoksi. Nyt hän oli viisas taivaallisissa asioissa, ja kun hän joutui temppeliin, hän jäi sinne keskustelemaan kirjanoppineiden, rabbiinien kanssa, koska hän tahtoi kysyä heiltä asioita ja oppia."

Sitten tulemme tärkeään asiaan. Koko tämä Jeesuksen historia on ollut valmistusta siihen suureen keskustapahtumaan, mikä tapahtui Jeesuksen mentyä Johannes Kastajan kastettavaksi. "Jeesus ei aavistanut itsekään, mitä tapahtuisi kasteessa. Mutta tapahtui, kun Jeesus oli astunut Jordanin virtaan ja Johannes oli painanut hänet veteen, hänen noustessaan — Johanneksen silmiin näkyi — että taivaat aukenivat ja jotain ihmeellistä laskeutui Jeesukseen. Jeesus itse sen näki, ja samalla hän kuuli äänen, joka sanoi: "Tämä on minun rakas poikani, jonka minä olen tänään synnyttänyt". Nyt hän tiesi, että Jeesus Kristuksesta tuli Kosmillinen Kristus. Maailman täydellisyysajatus, Jumalan poika tuli häneen, ja hän oli tämän tapahtuman perästä aivan toinen, uusi olento... Tämän Jordanin kasteen perästä voimme sanoa, että nyt vaelsi Jumala maan päällä. Ainakin Jumalan Poika, Isän täydellisyysajatus vaelsi elävänä olentona maan päällä."

— — —

Joissakin esitelmissään Pekka Ervast huomauttaa, että historian tunteminen, Palestiinan tapahtumien oikea ymmärtäminen auttaa meitä oikein ymmärtämään omaa aikaamme ja osuuttamme ja tehtäväämme siinä. Jeesuksen historiassa ja sen keskeisessä tapahtumassa, Jordanin kasteessa, Kosmillisen Kristuksen inkarnoitumisessa piilee näinollen avain myös nykyisten kosmillisten tapahtumain oikeaan ymmärtämiseen.

Mutta sitä ennen vuorostaan Buddhan ymmärtämisessä piilee avain Jeesus Kristuksen oikeaan ymmärtämiseen. Pekka Ervast sanoo: "Hän (Buddha) syntyi prinssinä, tuli kuninkaaksi ja jätti kaikki ja tuli kerjäläismunkiksi. Hän on kuin esimerkki kaikille ihmisille. Jollemme osaa tehdä niinkuin Buddha, emme voi kokonaan ymmärtää Jeesus Kristusta. Buddha valmisti tietä hänelle, ei ainoastaan itsessään, vaan koko ihmiskunnassa. Meidän täytyy ensin tulla buddhalaisiksi, kulkea kaikkien vanhojen uskontojen kautta, ennenkuin tulemme Jeesus Kristuksen luo. (Niinhän täytyy ensin kulkea kaikki lyseon luokat tullakseen yliopistoon. J. R. H.) Emme voi ymmärtää häntä, ellemme ensin seuraa Buddhaa hänen itsestään luopumisessaan — ellemme paljasta itseämme niin pieneksi, mitättömäksi, köyhäksi, ettemme mitään turhaa itsestämme usko, vaan ainoastaan tahdomme elävää Jumalaa, elävää totuutta. Ellemme osaa sitä tehdä, kuinka voisimme Jeesus Kristusta ymmärtää, itse Jumalan Poikaa, itse Jumalaa."

Tähän on lisättävä: kuinka ymmärtäisimme omaa aikaamme, aikamme suurta kosmillista tapahtumaa, ellemme osaa ensin buddhalaisittain tyhjentyä ja ellemme sitten osaa kääntää miekkaa omaan rintaamme, luopuaksemme väkivallasta ja seurataksemme rakkauden Jumalaa. Ellemme tätä osaa, emmekä oikein tosissamme edes haluakaan sitä tehdä, kuinka silloin varsinaisesti ymmärtäisimme nykyisen suuren henkisen vuodatuksen valmistavaa ja varsinaista keskushenkilöä, H. P. Blavatskya ja Pekka Ervastia. Emme heitä kumpaakaan oikein ymmärrä, ellemme sekä teoriassa että ennen kaikkea käytännöllisessä kokemuksessa ensin ymmärrä Buddhaa ja Jeesus Kristusta.

— — —

Jatkaaksemme eteenpäin palautamme mieleemme, kuinka Jeesus Kristuksen koko historiallinen draama keskittyy Jordanin kasteeseen, siihen tapahtumaan, jolloin Kosmillinen Kristus ensikerran täydellisesti esiintyi päivätajuisena ihmisenä. Ja nyt kuulemme saman auktoriteetin, Pekka Ervastin — joka noin ainutlaatuisella tavalla esittää Jeesus Kristuksen asemaa — useammassa yhteydessä sanovan, että hänelle tapahtui se sama, mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla. Näin hän sanoo: "Tuli hetki elämässäni, jota minun täytyy nimittää uudestisyntymiseksi ja jota myöskin voisin sanoa toisella nimellä Jordanin kasteeksi. Se on mystillinen tapahtuma, jota on vaikea kuvata ja jota arkailee ja pelkää kuvata, mutta joka on lyhyesti ja sattuvasti kuvattu evankeliumissa. Sama mikä tapahtui Jeesukselle, kun hän meni Johanneksen luo ja Johannes kastoi hänet Jordanissa, sama saattaa tapahtua ihmiselle tänä päivänä, jos hän kulkee Kristuksen jäljissä. Se tapahtui minulle. Minä tulin kastetuksi. ... tunsin olevani Jumalan Poika... Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri salainen elämä, ja samalla sen poika, Jumalan poika."

Näin kirjoitti Pekka Ervast v. 1929. Kaksikymmentä vuotta aikaisemmin hän kirjoitti: "Ihmiskuntaamme on ilmestyvä uusi suuri opettaja, uusi suuri vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Teosofinen liike ja koko meidän aikamme sivistys on huutavan ääni korvessa... Taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta" jne.

Mutta mitä merkitsee tai mikä syy on tällaiseen suureen henkiseen vuodatukseen nyt, kun Kosmillinen Kristus jo täydellisenä ruumistui ajanlaskumme alussa? Vastaus: Kosmillinen Kristus ruumistui Jeesukseen päivätajuisesti ja samalla planeettamme eetteritasolle asti, joka on fyysisillisen tason näkymätön puoli. Nyt tämä tapahtuma jatkui ja täydellisentyi siten, että Kosmillinen Kristus eli Isä ruumistui Pekka Ervastiin päivätajuisesti ja täydellisesti ja samalla syventyi edelleen eetteritasolta ruumiilliselle eli siis kemiallis-fyysilliselle tasolle asti.

Näin on asia lyhyesti sanottuna. Ymmärrämme tämän tapahtuman tärkeyden ja välttämättömyyden. Sillä vasta tämän ruumiilliseen eli fyysilliseen elämään asti tapahtuneen jumalallisen vuodatuksen ja lihaantumisen jälkeen saattaa ihmiskuntamme ja planeettamme elämässä tapahtua ratkaiseva käänne ylöspäin, ylös aineellisuuden puristuksesta kohti hengen ja järkevyyden vapautta ja kirkkautta.

Tämä kaikki on pitänyt tapahtua viidennessä juurirodussa. Viides juurirotuhan on ensimmäinen varsinainen porras nousevalla puolella. Kosmillisen Kristuksen ruumistuminen Jeesus Natsarealaisessa tapahtui viidennen juurirodun neljännessä alarodussa, "viidennen juurirodun keskivaiheilla, niihin aikoihin, jolloin roomalainen sivistys vallitsi maanpäällä", niinkuin P. E. sanoo. Se ei olisi voinut tapahtua Atlantiksella, neljännessä juurirodussa. Sillä silloin "meidän ajatuksemme olivat liian aineellisia, liian materialistisia". Ja P. E. lisää: "Myöskään se ei olisi voinut tapahtua kuudennessa juurirodussa, jolloin ihmisten ruumiit ovat paljon järkevämmät kuin nyt. Ei olisi sitäkään aikaa voitu odottaa, sentähden että järki, ajatuselämä, tässä viidennessä juurirodussa olisi kehittynyt liian pitkälle materialistiseen suuntaan nojaamalla ainoastaan materialistisiin todellisuuksiin."

Sama syy määrää, tai on määrännyt ajan nykyiselle suurelle, aurinkokuntamme tuolta puolen, keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista tulleelle suurelle henkiselle vuodatukselle, kosmillisen Kristuksen eli Isän ruumiillistumiselle aina kemiallis-fyysilliseen tasoon asti. Se tapahtui viidennen juurirodun kuudennen alarodun alkaessa. Jos tämä olisi tapahtunut vasta seitsemännessä juurirodussa, olisi ihmiskunta ennättänyt muodostua liian väkivaltaiseksi.

J. R. H.

1941 huhtikuu, 51—54

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

IV

MUOTOMENOT

Uskonnoissa yleensä on eräitä muotomenoja. Sellaisiksi ovat muodostuneet sakramentit, kaste ja pyhä ehtoollinen. Samoin ruumiin hautaaminen.

Miten nämä asiat järjestyvät uudessa uskonnossa?

Uusi uskonto on oleva henkinen uskonto, se on oleva henkeä ja elämää. Sentähden uuden uskonnon sakramentitkaan eivät ole ulkoisia muotomenoja, vaan ovat ne sisäisiä tapahtumia. Sakramentit ovat tapahtumia sen ihmisen elämässä, joka elää henkistä elämää, joka uskoo Kristukseen, hänen neuvojensa ja käskyjensä käytännölliseen pätevyyteen, joka järkensä ja sielunsa voimalla tutkii ja seuraa Mestarin käskyjä ja neuvoja ajattelussaan, itsekasvatuksessaan ja toiminnassaan.

Tämä todellinen elämä on pääasia uskonnossa. Sillä se on pääasia ihmisen elämässä. Ja uskontohan on oleva ihmistä varten, avuksi ihmiselle. Luonnollista tällöin on, että tämä uskonnon ja ihmisen yhteispyrkimys vie joihinkin sisäisiin kokemuksiin, sielullisiin uudelleenjärjestelyihin. Niinpä Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Christosophia" osastossa "Pieni Ruusu-Risti-Katkismus": "Kaste on salainen tapahtuma, joka tapahtuu näkymättömässä maailmassa ikäänkuin tunnustukseksi isän puolelta siitä, että kristitty on koko sielullaan ja sydämellään etsinyt totuutta ja vilpittömällä hartaudella elänyt Jeesuksen käskyjen ja neuvojen mukaan. Mutta kasteen jälkeen ihminen on jäsen eli lapsi jumalan valtakunnassa."

Tämä on kaste. Entä sitten ehtoollinen? Sekin on sisäinen tapahtuma. Siitä P. E. sanoo samassa kirjassaan: "Salaisessa merkityksessä ottaa pyhään ehtoolliseen osaa se isän poika eli jumalan valtakunnan lapsi, joka vapahtajana omassa maailmassaan saa lunastaa menneet ruumistuksensa voidakseen astua ihmisten kesken tietäjänä ja auttajana, jonka kädessä on taivaan valtakunnan avaimet."

Sakramentit ovat siis todellisia tapahtumia sisäisissä maailmoissa, ne ovat tapahtumia Salaisen Veljeskunnan näkymättömissä temppeleissä. Milloin nämä temppelit tulevat julkisiksi, se riippuu "ajasta ja ihmisistä", niinkuin P. E. sanoo. Toisin sanoen se riippuu siitä, milloin ihmiset vapaaehtoisesti vastaanottavat Mestarin käytännölliseksi johtajakseen. Siihen asti uskontojen sakramentit, mikäli niitä on, ovat vertauskuvallisia, ja niissä on todellisuutta vain mikäli vertauskuvien takana olevaa todellisuutta kyetään tajuamaan.

Entä lapset? Eiväthän lapset kykene tajuamaan!

Siinäpä se. Lapset eivät kykene tajuamaan. Lapsia ei siis voi kastaa. Lapsia voi kastaa ainoastaan "siinä tapauksessa, että lapsi on herännyt ja sitä pyytää, — ei muuten", niinkuin P. E. sanoo kirjassaan "Pieni Ruusu-Risti-Katkismus".

Jäävätkö pienet lapset siis uskonnon ulkopuolelle? Eikö uusi uskonto ota lapsia turviinsa?

Tästäpä voi sukeutua tavallaan sama kysymys kuin alkuseurakunnassa. Jerusalemin seurakunnassa pohdittiin kysymystä: voidaanko seurakuntaan ottaa ihmisiä, jotka eivät sitä ennen olleet ympärileikattuja. Ympärileikkausta pidettiin tärkeänä. Mutta Paavali ennen kaikkea ja tietysti oman kokemuksensa perusteella, oli päättävästi sillä kannalla, että ihminen voi tulla kristityksi ilman ympärileikkausta. Tämä näkökanta pääsikin sitten vallitsevaksi.

Nykyinen uskonpuhdistus, uusi uskonto, se elämänymmärrys, jolle H. P. B. ja teosofinen liike on tietä valmistanut ja jolle P. E. laski varsinaisesti järjestetyn perustuksen, se uskonto myös toimii vanhan, tai vanhojen uskontojen keskellä, eli siis jokseenkin samassa asemassa kuin alkuseurakunta. Meilläkin on vastassamme oman aikamme "ympärileikkaus", ja se on kirkkojen ns. lapsikaste. Niin että jos meidän päivinämme olisi joku Paavalin kaltainen olento, niin epäilemättä hänkin, omaan Damaskuskokemukseensa nojaten, olisi Paavalin kannalla siinä, että ihminen tulee kristityksi sen perusteella, että hän lähtee Kristusta ja hänen käskyjään seuraamaan.

Mitä pieniin lapsiin tulee, niin ovat ne sellaisinaan taivasten valtakunnan kansalaisia. Niinkuin Jeesus sanoo: "Antakaa lasten tulla älkääkä estäkö heitä tulemasta minun tyköni, sillä sellaisten on taivasten valtakunta."

Mutta Jeesus siunasi lapsia. Niin tulee meidänkin tehdä. Meidän tulee yleensä suhtautua lapsiin siunaavassa mielessä. Siihen me taas kykenemme vain mikäli kasvatamme itseämme Kristuksen neuvojen mukaan.

Miten siis järjestämme tämän asian? Täytyyhän ihmisen esim. olla jossain "kirjoissa".

Aivan oikein. Se on maallinen, yhteiskunnallinen asia. Yhteiskunta pitää luetteloa jäsenistään. Tämä luettelo on nykyään ns. siviilirekisteri.

Mutta pienet lapset, merkitäänkö heidät noin vaan ja ilman muuta siviilirekisteriin? Lapset merkitään siviilirekisteriin, mutta sen ei tarvitse tapahtua "noin vaan" tai "ilman muuta". Ihmisen maallisessa elämässä on kaksi juhlahetkeä, syntymä ja kuolema. Molemmissa tapauksissa ihminen itse on avuton ja tarvitsee ystäviensä apua. Kuollut ruumis on toimitettava asianomaisella tavalla poltetuksi tai muuten haudatuksi, miten henkilö itse on toivonut. Mutta ihminen itse on kuolematon olento ja syntyy aikanaan jälleen pieneen lapsen ruumiiseen. Sentähden, koska ihminen kuoleman ja seuraavan syntymän välillä on läpikäynyt kiirastulen tuskat ja taivaan autuuden, on hän vastasyntyneenä lapsena taivasten kansalainen. Lapsi on vastaanotettava avosylin, nöyrällä kunnioituksella, sydämen kiitollisella ilolla ja rakkaudella. Hänelle annetaan nimi ja hänet toivotetaan tervetulleeksi jäseneksi vanhempiensa kotiin ja ihmiskuntaan. Tämän juhlamenon voi kyllä toimittaa joku henkisesti kokenut ystävä.

Ja silläkö hyvä? Niin, silläkertaa. Luonnollisesti vanhemmat kasvattavat lastaan parhaan taitonsa mukaan. Mutta häntä ei väkisin liitetä mihinkään uskontoon. Lasta opetetaan hyvyyteen, mutta liittyykö hän ja milloin uskontoon, johonkin järjestöön, sen hän itse määrää. Sillä me ihmiset, niin lapset kuin aikuiset, olemme veljiä keskenämme. Me kunnioitamme toistemme itsenäisyyttä ja vapautta. Jumalaa on etsittävä ja seurattava vapaasta tahdosta. Emme ole toistemme orjia, vaan Jumalan lapsia ja toistemme ystäviä ja palvelijoita.

J. R. H.

1941 huhtikuu, 57—59

Kirjallisuutta:

Siivekäs Faarao. Tämän niminen kirja on äskettäin suomennoksena ilmestynyt. Julkisen arvostelun puolelta kirja on saanut erittäin suopean vastaanoton. Ja sen se kyllä ansaitseekin. Kuitenkin on muistettava, että kirja kuvailee elämää kauvan ennen Kristusta ja Buddhaa. Vain siten on jotenkin ymmärrettävissä kirjan seitsemännessä osassa esitetty siivekkään faaraon ja hänen ylipappinsa maagillinen menettely saatuaan tietää, että Zuman kuningas Zernak ylipappeineen ja sotajoukkoineen on hyökkäämäisillään Egyptiin. Sillä ajatellessamme siivekkään faaraon ja hänen ylipappinsa menettelyä Buddhan ja Kristuksen kannalta, silloin yhdymme Vuorisaarnan sanoihin: "Jos siis se valo, joka sinussa on, on pimeyttä, kuinka suuri silloin onkaan pimeys!" Tulee välittömästi mieleen H. Valvanteen 1912 julkaisema kuvaelman "Pyramidin rakentajat". Egyptissä saatiin tietää, että suuri vihollisarmeija lähestyy maan rajoja. Mitä teki silloin faarao? Kääntyikö hän ylipappinsa puoleen ryhtyäkseen maagillisin keinoin tuhoamaan hyökkääjän? Ei. Egyptin kuningas ja kuningatar jatkoivat entistä kiinteämmin sivistystyötään, suuren pyramidin rakentamista. Ja mikä oli seuraus? Seuraus oli, että hyökkääjän oli nopeasti palattava omaan maahansa — taistellakseen sinne hyökännyttä yhtä saaliinhimoista valloittajaa vastaan.

J. R. H.

1941 huhtikuu, 62

Tienohesta tempomia...

Kesäkursssit. Meikäläisissä piireissä on ajateltu, että järjestäisimme kesäkurssit, jotka pidettäisiin, jos Kohtalo sallii, entisessä paikassa Jyväskylässä heinäkuun ja elokuun vaihteessa. Ne alkaisivat heinäkuun viimeisenä sunnuntaina ja päättyisivät elokuun ensimmäisenä sunnuntaina. Kursseihin osanottajat voisivat olla minkä seuran jäseniä tahansa, tai kuulumattomia mihinkään seuraan. Kuitenkin osanotto luonnollisesti edellyttää, että olemme tutustuneet teosofis-kristosofiseen kirjallisuuteen, ja että haluamme edelleen syventyä etenkin Pekka Ervastin esittämään elämänymmärrykseen.

Olemme ottaneet asian näin varhain puheeksi, jotta tiedettäisiin asiaa ajatella. Lähemmin seuraavassa Pohjolan Valon numerossa.

J. R. H.
1941 huhtikuu, 64

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ajatellessamme Logoksen kolminaista ilmennystä tutuilla nimillään Isä, Poika ja Pyhä Henki, silloin teemme sen huomion — ainakin Kalevalan ja Uuden Testamentin kertomuksissa — että Poika joutuu erikoisemmin kärsimään. "Kalevalan avaimessa" Pekka Ervast sanoo, että Väinämöinen edustaa Isää, Lemminkäinen Kristusta, Poikaa ja Ilmarinen Pyhää Henkeä. Mutta juuri Lemminkäinen joutuu surmatuksi, niinkuin Kristuskin Uuden Testamentin kertomuksessa. Sitten Kristus nousee ylös kuolleista. Samoin Lemminkäinen äitinsä haravoimana nousee ylös tuonen joesta.

Syventykäämme nyt tähän asiaan joltain erikoiselta puolelta. Voimme ottaa Logoksen joko joukollisena, jolloin puhumme kolmesta Logos-ryhmästä ja niiden johtajista, tai voimme ottaa Logoksen yhtenä tajuntana, jossa on kolme puolta: Voima, Rakkaus ja Totuus. Niinhän ihminenkin on sisäisesti kolminainen: tahto, tunne ja järki.

Ajatelkaamme ensin Logosta omassa ilmennyksessään, joko maailmankaikkeudessa tai jossain aurinkokunnassa. Logos Isänä on Ehdottoman ensimmäinen ilmennys. Tästä ilmentyminen jatkuu. Niinkuin Logos Isänä on Ehdottoman välttämätön ensimmäinen ilmennys, samoin Isässä herää välttämätön edelleen ilmeneminen. Isä ilmentää itsestään täydellisen periaatteen, Pojan. Tähän ilmentämäänsä periaatteeseen Isä on vuodattanut ja yhä vuodattaa omaa elämäänsä, rakkauttansa. Sitten ilmentyminen jatkuu siten, että täydellisyyden periaate herättää Logoksen suuressa tajunnassa uinuvia tajunnan kipinöitä, joissa kaikissa Jumalan täydellisyyden periaate jossain määrin elää ja vaikuttaa. Siten Logos kolmannessa ilmennyksessään eli Pyhänä Henkenä vuodattautuu Isästä ja Pojasta.

Näin ilmenee luomistyö. Logos Pyhänä Henkenä ylläpitää järjestynyttä elämänkoulua, jossa vallitsee siveellisen tasapainon välttämättömyys. Tämä on syyn ja seurauksen laki, joka aina palauttaa häirityn tasapainon. Siksi Logos kolmannessa ilmennyksessään on pyhä ja loukkaamaton. Kukaan ei saa mitään rikkomustaan mielivaltaisesti anteeksi. Häiritty tasapaino vetää häiritsijän mukaansa ja hän saa itse olla häiriön sovittajana.

Tästä herää kysymys: miten Logos Poikana osallistuu tähän kärsimykseen? Ymmärrämme sen yhdellä tavalla näin: rikkomuksessaan ihmiset rikkovat samalla jumalallista ihmisyyden periaatetta eli siis Poikaa vastaan. Periaate, so. Logos Poikana joutuu kärsimään. Tämä on Logoksen jatkuva sijaiskärsimys. Tästä asiasta Pekka Ervast erikoisesti puhuu kirjassaan "Suuret uskonnot" luvussa "Golgatamysterio", sekä myös äsken ilmestyneessä kirjassaan "Christosophian peruskysymyksiä II".

— — —

Tästä voimme siirtyä esityksemme toiseen jaksoon.

Elämä pyrkii ilmennyksessään täydellistymään. Logoksen kuningaskunta ilmenee ja toteutuu asteettaisesti ihmisten keskuudessa maankin päällä. Voitollisesti ratkaiseva kohta on siinä, että Logoksen periaate ensin yhdessä tai muutamissa ihmi-

sissä pääsee täydellisenä ilmenemään maan päällä.

Nyt kysymme: milloin tämä ratkaisu tapahtuu? Tästä meille on annettu tietoa, ja me voimme sitä tietoa vähitellen sulattaa ja ymmärtää. Elämme nyt neljännessä eli keskimmäisessä luomispäivässä, joka on laskeutunut syvimmälle aineeseen. Vuorostaan tässä luomispäivässä on seitsemän juurirotua, joista taas neljäs eli atlantilainen oli aineellisin. Siinä, sen puolivälissä, neljännessä eli toltekkilaisessa alarodussa, jossa himon voima oli suurimmillaan, täytyi tapahtua jonkunlainen ratkaisu. Ja ratkaisu tapahtui. Hengen tajunta saavutti jonkunlaisen voiton. Syntyi viides alarotu, josta kehittyi viides eli indoeuropalainen juurirotu.

Huomaammeko tässä nyt jotain erikoisen tärkeätä? Asian tärkeys on siinä, että nykyinen viides eli indo-europalainen juurirotumme muodostaa ensimmäisen varsinaisen askeleen nousevalla puolella. Jotta planeettamme elämä voisi jatkuvasti ja turvallisesti nousta, täytyy tässä viidennessä juurirodussa tapahtua Logoksen ja Hänen valtakuntansa täydellinen lihaantuminen ja toteutuminen edes yhdessä tai joissakin ihmisissä. Kirjassaan "Christosophian peruskysymyksiä II" Pekka Ervast nimenomaan sanoo, että se Pojan eli kosmillisen Kristuksen ruumistuminen, joka tapahtui Jeesus Natsareenukselle Jordanin kasteessa, ei olisi voinut menestyksellisesti tapahtua atlantilaisessa juurirodussa, koska ruumiimme olivat vielä liian karkeat, mutta ettei voitu odottaa sen tapahtuvan kuudennessakaan juurirodussa, koska silloin olisimme tässä viidennessä juurirodussa vajonneet liian syvälle materialismiin.

Tämän ohella on muistettava, että Logos on kolminainen. Logos ei ole vain Poika, vaan myös Isä ja Pyhä Henki. Jotta Logoksen valtakunta pääsisi täydelliseen alkuun, täytyy Logoksen luonnollisesti kaikissa kolmessa ilmennyksessään, siis Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä päästä täydellisesti ihmisenä esiintymään maan päällä.

Sanon heti, että kaikki tämä on nyt tapahtunut. Logos pääsi ensikerran Pyhänä Henkenä täydellisesti esille Buddhassa. Buddha oli — niinkuin Pekka Ervast useasti sanoo — maailman järkevin ihminen. Hän saavutti täydellisen tasapainon, tyhjensi itsensä "tästä maailmasta", niin ettei mitään turhaa itsestään uskonut. Siten Buddha valmisti itsessään ja ihmiskunnassa tilaa Pojan, kosmillisen Kristuksen ruumistumiselle, joka tapahtui Jeesus Kristuksessa, tapahtui täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen. Buddha oli voittanut kolmannen luomispäivän täydellisyyden, karmallisesti Lusiferien vaikutuksen, joka on, voisimme sanoa, pyrkimystä tietoon tiedon vuoksi. Jeesus Kristus voitti toisen luomispäivän täydellisyyden, karmallisesti Ahrimanien vaikutuksen, joka juuri on pyrkimystä materialismiin.

Mutta ihmiskuntaa painaa tai painoi vielä kolmas karmallinen ansa: ensimmäisen luomispäivän asuroitten eli Saatanoitten karma, so. pyrkimys valtaan. Ja tämä on pahinta kaikista. Jos pyrkimys tietoon tiedon vuoksi johtaa harhaan ja aiheuttaa karmaa, jos materialismi vie synkkyyteen, niin ihannoitu väkivalta on kuitenkin pahinta, se on saatanallista, se on helvettiä pahimmassa muodossa. Tästä syystä Logoksen ruumistuminen Isänä ei voinut jäädä tapahtumatta. Jos Logoksen ruumistuminen Isänä tapahtuisi vasta seitsemännessä juurirodussa, olisimme ennättäneet vajota liian syvälle ihannoituun väkivaltaan. Siksi Logoksen ruumistuminen Isänä oli nyt välttämätön. Sillä Isä voittaa Saatanan, niinkuin Poika voittaa Ahrimanin ja Pyhä Henki Lusiferin. Etenkin kirjassani "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V" olen perustellusti käsitellyt näitä asioita. Kolmas suuri vuodatus tapahtui teosofis-ruusuristiläisen sanoman yhteydessä. Siksi elämme nyt suuressa murroskaudessa. Syntyy uusi suuri maailmanuskonto. Tai se on jo syntynyt. Se kutsuu nyt ihmisiä luokseen.

Tästä kolmannesta suuresta vuodatuksesta Pekka Ervast puhui niin paljon kuin se hänelle oli mahdollista. Täydellistä henkilöselvittelyä Logoksen ruumistumisesta Isänä hän ei voinut antaa. Miksi ei? Siksi — niinkuin hän itse sanoo — että kristusihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Se on — niinkuin hän lisää — toisten sanottava, se on niiden sanottava, jotka ovat tämän totuuden perille päässeet. Jos sellainen ihminen sen hänelle sanoo — lisää P. E. — niin hän ei sitä kiellä. Ja Pekka Ervast ei sitä sellai-

selta ihmiseltä kieltänyt. Tämän voi allekirjoittanut kokemuksestaan sanoa. H. P. Blavatsky ja jotkut muut tekivät valmistavan työn, mutta juuri Pekka Ervast oli se ihminen, jossa Logoksen kolmas täydellinen ruumistuminen tapahtui. Siksi monet näkijät ovatkin ennustaneet Valon tulevan Pohjolasta, Suomesta.

— — —

Teosofisessa liikkeessä ja erikoisesti Pekka Ervastin koulussa olemme luvanneet osoittaa toisillemme suurta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä. Miksi? Oliko se oleva vain ylevä, kaunis fraasi? Eipä tietenkään! Sen piti olla täyttä totta. Meillä piti olla totuudenetsijäin elävä rauha keskuudessamme, yhteistyössämme Jumalan valtakunnan tulemisen ja rakentumisen puolesta. Työmme käy samassa järjestyksessä kuin Logoksen historiallinen ruumistuminen. Ensin meidän on Buddhan tavalla palautettava rauha ja sopusointu keskuuteemme. Vain siten pääsemme Jeesus Kristuksen käytännölliseen ymmärtämiseen. Sillä mitä on Jeesus Kristuksen käytännöllinen ymmärtäminen? Se on veljesrakkaudessa osallistuminen toistemme kärsimyksiin. Sitten opimme vähitellen käytännöllisesti ymmärtämään Pekka Ervastia. Ja mitä tämä ymmärtäminen on? Se on: opimme sekä yksilöinä että yhteisönä voittamaan omat ja yhteiset esteet ja vaikeudet. Elämä kysyy: tahdommeko jäädä ja kiintyä häviävien sivistyksien "käytännölliseen" moraaliin ja muotoihin, vai tahdommeko pyrkiä ja osallistua Mestarin aloittaman uuden sivistyksen luomiseen ja rakentamiseen?

J. R. H.
1941 toukokuu, 68—70

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

V

KASTEEN VALMISTELUA

Koska siis sakramentit ovat sisäisiä tapauksia, niin yritämme tehdä niitä sellaisina hiukan ymmärrettäviksi. Päästänee paremmin asiaan sisälle tarkastellessamme niitä sekä päämäärässään että valmisteluissaan.

Tällä kertaa tarkastelemme kasteen sakramenttia. Kasteen päämäärä eli saavutus on, niinkuin ennen on sanottu, että "kastetuksi tulee pyhän hengen inspiroima totuuden etsijä silloin, kun isä tunnustaa hänet pojakseen samoinkuin isä tunnusti Jeesuksen pojakseen Jordanin luona". Itse tapahtuman suhteen on huomattava, että se tapahtuu sarjoissa. Ainoastaan kosmillisesta kasteesta sopii käyttää isoja alkukirjaimia. Avaruuksien Isä tunnustaa kastetun Pojakseen, ja hän on nyt Jumalan Poika. Sellaisia minuudessa tapahtuvia saavutuksia kuin Paavalin Damaskus-kokemus ja opetuslasten kokemus ensimmäisenä helluntaina merkitään pienillä alkukirjaimilla, joten puhutaan Jumalan pojista. Vielä pienemmistä kastekokemuksista sopii käyttää nimitystä Jumalan lapsi. Kastekokemus käy siis myös kolmessa sarjassa.

Siirrymme nyt kasteen valmisteluihin, emmekä tällöin yritä tekemään mitään sarjaerotuksia. Asetumme yleisen ja kaikille ymmärrettävän ihmiselämän kannalle.

Kasteessa syntyy jotain uutta ihmiseen. Tapahtumaa voi näinollen rinnastaa tavallisen lapsen syntymään. Ennenkuin lapsi voi syntyä, täytyy olla äiti ja isä, jotka rakkaudessaan ovat menneet avioliittoon, uhrautuakseen siten palvelemaan elämää ja ihmiskuntaa suvun jatkamisella.

Samoin on laita kun ihmisessä sisäisesti syntyy ikuisuuslapsi. Ihmisessä itsessään täytyy herätä ja kasvaa jumalallisen lapsen vanhemmat, taivaallinen neitsyt ja nuorukainen. Tämä on vastaavaisuussuhteessa henkiseen kolmioomme: manas-buddhi-aatma yhdeltäpuolen ja toiselta puolen taivaallinen eli psykologinen nuorukainen, neitsyt ja lapsi.

Juuri näiden jumal-vanhempien, tai-

vaallisen neitsyen ja nuorukaisen, kasvaminen kuuluu kasteemme valmistavaan työhön. Sentähden yritämme nyt hiukan luonnehtia neitsyen ja nuorukaisen muodostumista ihmisessä.

Näiden tapahtumien toteutuminen edellyttää luonnollisesti, että ihminen alkaa olla totuuden pyhän hengen inspiroima. Juuri tätä inspirointia ylläpitääkseen ja edistääkseen ihminen voi tietoisesti kasvattaa itseään Kristuksen Vuorisaarnan opetuksien mukaan.

Neitsyt on ihmisessä enemmän magneettinen tunne, nuorukainen taas enemmän sähköinen älyelämä. Kumpainenkin voi olla joko maallisessa tai taivaallisessa tilassa, riippuen ihmisen siveellisestä ja henkisestä kehityksestä. Sekä naiset että miehet ovat sielultaan neitseitä, mutta heissä oleva neitsyt voi olla joko maallinen tai taivaallinen, alkukehityksessään maallinen, myöhemmässä taivaallinen. Ollessaan maallinen, silloin ihminen elää persoonallisissa tunteissa, nautinnoissa, seurusteluissa. Hän etsii siten tyydytystä, rauhaa, onnea. Joskus ihmiset sitä saavuttavatkin, ainakin tilapäisesti. Pettymyksiä tulee kuitenkin enemmän. Tulee kärsimyksiä, sielullisia tuskia. Onhan sanottu: jokaisen nautintojen kukan alla on pistävä käärme. Vähitellen laskeutuu murhe ihmisen sieluun.

Tämä murhe on eräs saavutus. Oikeastaan murhe on alemman tunne-elämän kypsynyt hedelmä. Sanoohan Kristuskin: "Autuaita murheelliset, sillä heitä tullaan lohduttamaan". Kuitenkin on huomattava, että ennenkuin murhe aiheuttaa lohdutuksen, on ihmisen täytynyt oppia kantamaan tätä sisäistä murhetta, oppia kantamaan siten, ettei enää etsi lohdutusta aistinten maailmasta. Sillä jos ihminen edelleen etsii lohdutusta aistinten maailmasta, seuraa siitä, että murhe häviää ja sen tilalle tulee kurjuus, katkeruus, viha, jonkunlainen kostamisen halu, raakuus ja julmuus. Kun ihminen siihen joutuu, on siitä vaikea nousta. Mutta noustava siitä on. Julmuudesta on luovuttava. Eikä vain julmuudesta, vaan on luovuttava etsimästä lohtua aistinten ilotantereilta. On käännyttävä korkeuksiin päin. On opittava ihailemaan puhtautta, kunnioittamaan pyhyyttä. Murhe kääntyy odotukseksi, ikävöimiseksi totuuden puoleen, Jumalan ja Mestarin puoleen.

Tämä Jumalan, totuuden ja pyhyyden ikävä ja kaipuu onkin merkki siitä, että sielu on muuttumassa neitseeksi, taivaallisessa merkityksessä. Sielu tulee tavallaan tyhjiöksi, tyhjiöksi maallisesta, joka magneetin tavalla vetää puoleensa totuuden pyhän hengen. Siten voidaankin sanoa, että sielu tulee raskaaksi Pyhästä Hengestä.

Rinnan neitsyyden kanssa kulkee sielumme miehellisen puolen jalostuminen. Kuvailkaamme tätäkin asiaa hiukan. Ensin maalliselta kannalta. Sillä maallinenkin nuorukainen sielussamme kasvaa ritariutta kohti. Maallinen ritarius näkyy kaikinpuolisessa käyttäytymisessä, reippaudessa, toimeliaisuudessa. Kuitenkin tämä maallinen ritarius yleensä jää siihen, että ihmisellä on ystäviä ja vihollisia. Hän puolustaa ystäviä ja vastustaa vihollisia. Ystävyyden taas määrää eräät tunne- ja etuseikat, eikä niinkään totuus. Tästä johtuu, että ritarin tämänpäiväiset ystävät ovat huomena vihollisia ja päinvastoin. Tämäkin seikka vie murheeseen, on omiaan tekemään elämän murhenäytelmäksi. Kun siihen liittyy puhdistuva tunne, neitseellisyys, jota juuri kuvailimme, johtaa se vähitellen siihen, että ihminen ryhtyy älyllisessä ja toiminnallisessakin puolessaan puhdistustoimiin. Hän joutuu ajattelemaan seuraavaan tapaan: "Minun työni ja toimeni pitäisi olla sellaista, että se ei aiheuttaisi kenellekään harmia, vaikeuksia tai vahinkoa".

Tämä alkaa olla taivaallisen nourukaisen, henkisen ritarin tuntomerkki. Maallinen ritari voi osoittaa suurtakin jaloutta ja avuliaisuutta muutamia ihmisiä tai jopa ihmisryhmiä kohtaan, mutta hän saattaa osallistua aiheuttamaan mitä suurinta tuhoa ja turmaa toisille ihmisille ja ihmisryhmille. Tämä ei tapahdu ainoastaan sodassa, vaikka se siinä tapahtuukin suuressa mittakaavassa, vaan voi se tapahtua monella muullakin tavalla, melkeinpä missä tahansa. Taivaallinen nuorukainen ja ritari puhdistaa itseään tässä suhteessa. Tullessaan tähän kohtaan on se hänelle hyvin vakava kysymys. Se vaikuttaa ratkaisevasti hänen käytännölliseen toimintaansa. Hän pyrkii sekä sielullisesti että ruumiillisesti järjestymään niin, ettei hän ole ristiriidassa siveellisen nuorukaisritariutensa kanssa.

Huomaammehan nyt, että nämä seikat ovat todellista valmistusta todelliseen kasteeseen. Ihmisessä herää ja kasvaa ja vahvistuu taivaallinen neitsyt ja nuorukainen. Neitsyys vie siihen, että tulee lohdutus, ritarius siihen, että harjaantuu henkiseen käyttäytymiseen. Toisin sanoen: tämä vie ennemmin tai myöhemmin kasteeseen, Kristuslapsen syntymiseen ihmisessä sisäisesti. Tämä sisäinen uudestisyntyminen on sinään sekä lohdutus että taito. Lohdutus kahdella tavalla. Lohdutus siitä, että sisäinen lapsi päästää ihmisen synnistä, siitä himoelämän taipumuksesta, jota ihminen ei sitä ennen ole osannut voittaa, vaikka yrittänytkin on. Ja toiseksi, että kykenee saamaan lohdutusta totuuden kauneudesta, totuuden tiedosta, hyvyydestä, rakkaudesta. Tähän lohdutukseen liittyy taito, taito henkisen ritariuden toteuttamiseen. Se on taito ryhtyä sellaiseen työhön, että Kristus-lapsi sielussa saa siitä ravintoa.

Tämä on siis kasteen sakramenttia.

J. R. H.
1941 toukokuu, 73—75

Kesäkurssit aijotaan pitää Jyväskylässä ensi kesänä alkaen sunnuntaina heinäk. 27 pnä iltakokouksella ja päättyen sunnuntaina elok. 3 pnä illalla. Osanottajat voivat joko olla minkä seuran jäseniä tahansa tai olla kuulumatta mihinkään seuraan. Luonnollista kuitenkin on, että kurssilaiset ovat tutustuneet teosofis-kristosofiseen kirjallisuuteen ja että he haluavat edelleen syventyä etenkin Pekka Ervastin esittämään elämänymmärrykseen. Kurssimaksu on 100:—. Kurssikirjana Pekka Ervastin "Uuden ajan aamunkoitteessa". Osanottajia pyydetään ennen kesäk. 15 p:vää kirjoittamaan osanotostaan ja asuntotoiveistaan osoitteella: Rouva Lyyli Kolkkala, Jyväskylä, Rantakatu 11. Entiseen tapaan yritetään järjestää, sekä yhteisasuntoa (patjoineen) että yksityisten luo.

J. R. H.
1941 toukokuu, 78

Tienohesta tempomia...

Raamattu. Otin tässä käsiini uusimman "virallisen" Raamatun suomennoksen, painettu 1940. Tiedämmehän, että vuosikymmeniä uurastaneen Raamatunkäännöskomitean työssä ei ole säästetty voimia eikä ainakaan varoja. Luulisi suomennoksen näinollen jo olevan sekä alkuperäisesti luotettavan että Kristuksen opin ja hengen mukaisen. Rinnastan tässä joitakin kohtia sellaisen kielimiehen ja vielä enemmän Kristuksen opin seuraajan ja tuntijan kuin Pekka Ervastin suomennokseen. Hänhän on onneksi suomentanut ja selityksillä varustanut Vuorisaarnan kokonaisuudessaan.

Ensiksikin tähän käsiini joutuneen Raamatun kanteen on painettu kuvio, jossa on suuri risti Mooseksen kahden laintaulun välissä. Kristillisen Raamatun kansi ei siis tunne oman Mestarinsa Kristuksen antamia viittä uutta käskyä! Tämä havainto vaikutti jotenkin masentavasti.

Ensimmäinen autuuden julistus on Pekka Ervastin kääntämänä ja perustelemana: "Autuaita köyhät hengessään". Komitean käännös: "Autuaita ovat hengellisesti köyhät". Väliaikaisessa käännöksessä tämä jo oli parempi: "Autuaita ovat hengessään köyhät", mutta komitea on jälleen palautunut hämärään ja harhauttavaan muotoon.

Toisen käskyn kohdalla Pekka Ervast: "Jokainen, joka eroittaa vaimonsa..." mutta komitea yhä entiseen erheelliseen tapaan: "Jokainen, joka hylkää vaimonsa muun kuin huoruuden tähden..."

Isämeidässä Pekka Ervast: "Yliaistillinen leipämme anna meille tänään", mutta komitea edelleen Lutheruksen erheellisen tulkinnan mukaan: "Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme".

Riittäköön tämä. Kummissaan kysyy totuudenetsijä: ovatko muinoin tehdyt käännösvirheet tai muut erehdykset käyneet niin "pyhiksi", ettei niistä uskalla luopua.

J. R. H.
1941 toukokuu, 80

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Syyskesällä 1933 seisoin Turun satamassa katsellen, kun Pekka Ervast syysillan hämärtyessä seisoi valkoiseksi maalatun laivan kannella, lähdössä pitkälle matkalleen Kaliforniaan. Olin jotenkin apea ja mieleeni muistui Lohengrinin lähtö valkoisen joutsenen vetämässä venheessä.

Helsingissä eräässä kokouksessa olin puhunut tämän edessä olevan matkan johdosta. Nyt kätellessämme hän sanoi: "Kyllä sinä puhuit hyvin". — Ja mitä olin puhunut? Se näkyy kirjoituksestani Mestari ja me, joka julkaistiin Ruusu-Ristissä lokakuussa 1933. Tämän kirjoituksen johdosta Pekka Ervast lähetti minulle Kaliforniasta postikortin, jossa hän kirjoittaa:

"Rakas Richard. Luin suurella ilolla ja mielenkiinnolla kirjoituksesi lokakuun R.R:ssä. Se herätti ajatuksia. Ota nyt vastaan sydämellinen ja lämmin joulu- ja uudenvuoden tervehdys aurinkoisesta Californiasta. Viihdymme täällä hyvin, vaikka tietysti ikävöin Suomeen.

Sinun P."

Nyt painatan tässä uudelleen tuon 1933 lokakuun R.R:tissä julkaistun kirjoitukseni. Teen sen siksi, että tunnen kuin Pekka Ervastin elämäntyön suuri asia sitä vaatisi. Sillä ajatteleva lukija mahtanee kanssani huomata, että tuossa kirjoituksessa on jo alustavasti ja tilanteen sallimalla tavalla puhuttu siitä, mitä sitten esitelmissäni, kirjoissani ja kirjoituksissani olen perustellusti, laajemmin ja yksityiskohtaisemmin Pekka Ervastin Opettaja-asemasta esittänyt.

Tässä nyt seuraa kyseessä oleva kirjoitus:

Mestari ja Me.

Tulimme siihen, että Johtajamme Pekka Ervast matkusti Kaliforniaan. Tuntuu kuin tämän asian yhteydessä leijailisi iloa ilmassa. On kuin olisimme tulleet johonkin matkan määrään, täyttymykseen; on kuin yhteiseen ristiimme olisi ruusuja puhjennut.

Kuitenkin asiaan luonnollisesti sisältyy vakavuuttakin. Kuinka voisi muutoin olla, koska olemme totuudenetsijöitä, koska olemme tahtoneet asettua Mestarin kasvojen eteen. Tämä vakavuus pistää esille kolminaismaailman kolmesta akkunasta. Eetillisen elämän akkunasta näemme, että Johtajamme ottaa huomattavia rahallisia velkoja itsellensä ihmiskunnan asian vuoksi. Että tällaisessa asiassa ja menettelyssä on vakavuutta, sen jokainen ymmärtää. Toisella tavalla vakavuus näkyy siinä, että työskenneltyämme yhdessä, nyt jo Ruusu-Ristissäkin noin 13 vuotta, oltuamme kuin yksi ruumis, yksi pää ja yksi sydän, astuu Johtajamme nyt pitemmäksi aikaa hiukan syrjään erikoista työtään tekemään. Kolmannella tavalla katsoen huomaamme, että elämä yleensä on vakavaa. Vakavuus näkyy siinä, että ihmiskunnan on yhä vaikeampi selviytyä yhteiseen elämäänsä muodostuvista pulmista. Vaikka maailma yhä vielä, vanhasta tottumuksesta, haluaa turvautua sotaan, niin kuitenkin se näissä vaikeuksissa tulee pakoitetuksi turvautumaan ainakin järjen mahtiin: kansat kaipaavat "sitä miestä". Ja monet kansat luulevat löytäneensäkin "sen miehen" ja varustavat hänet laajoilla ns. diktaattorivaltuuksilla. Tällä järjestelyllä kansat epäsuorasti tunnustavat, että yksi järkevä, ryhdikäs ja kunnollinen ihminen merkitsee sentään enemmän kuin sota, suuret tai pienet armeijat.

Kuitenkaan eivät diktaattorivaltuudet sellaisinaan auta ihmiskuntaa umpikujasta ulos. Ne vain joksikin aikaa huipistavat vanhaa väkivaltaista elämänjärjestystä, ja sitten on edessä entistä suurempi pulma. Niinpä totuudenetsijöinä ymmärrämmekin, että tuon diktaattori- eli johtajakaipuun sisin olemus on Mestarin kaipuu. Ihmiskunta kaipaa jumaljohtoa, Kristusta, Mestaria. Ihmiskunta ei vaan ymmärrä omaa kaipuutaan. Se luulee kaipaavansa diktaattoria, vaikka todellisuudessa kaipaa Mestari-Johtajaa. Alemmassa älyssään ihmiskunta ei tunne itseään. Päinvastoin ihmiskunta epäilee todellisen Itsensä eli Kristuksen johtoa. He sanovat: "Kristus ja hänen ohjelmansa on epäkäytännöllinen." Tämä epäilys kyllä puetaan tieteellisyyden arvovaippaan. Näin puettuna epäilys synnyttää pilkan, joka pilkka vuorostaan puetaan sivistyneisyyden ja taiteellisuuden pu-

kuun. Näin puettuina epäilys ja pilkka yhdessä synnyttävät vihan, joka viha pukeutuu uskonnollisen pyhyyden kaapuun.

Näin on ihmiskunta luonut kolmenkertaisen, tai oikeastaan kuudenkertaisen, jotka yhteensä muodostavat seitsemännen, siis seitsenkertaisen Jerikon muurin itsensä ja Kristuksen välille. Samalla kaiken aikaa kyllä puhutaan Kristuksesta, Messiaasta, "siitä miehestä". Ja moninaisia mestareita, messiaita ja vapauttajia kyllä ilmestyykin. Mutta uskontojen suuret Mestarit ovat aina varoittaneet ottamasta opettajaa itsekkyytemme mittapuun mukaan. Niinpä evankeliumien Kristus varoittaa vääristä kristuksista ja samalla antaa varman ja luotettavan tuntomerkin: oikea johtaja esittää sitä ohjelmaa, sitä ikuisen elämän Lakia, jonka Kristus itse Vuorisaarnassaan ja muissa puheissaan esittää. Hän kieltää laittomuuden harjoittajat, ne opettajat, jotka eivät ole Lakia noudattaneet, eivät Kristuksen ohjelmaa esittäneet.

Ymmärrämme kuitenkin, että kansat sellaisinaan tuskin kykenevät Kristusta, Kristus-ihmistä, johtajakseen tunnustamaan. Se on uskontojen ensin tehtävä. Tai elleivät uskonnotkaan siihen sellaisinaan kykene, niin on se yleensä ihmiskunnan henkisten valiojoukkojen tehtävä. Jonkin kansan tai sen kansan valiojoukon on tehtävä aloite. Nykyajan teosofinen liike syntyi tarkoituksella muokata maaperää Kristukselle, hänen opilleen ja ohjelmalleen. Tälle näin valmistetulle yleisteosofiselle maaperälle puhkesi Ruusu-Risti Suomessa, joka Blavatskyn teosofisen sanoman omaksuen vuorostaan liittyi Kristukseen ja Hänen Vuorisaarna-ohjelmaansa, ryhtyen sen puolesta työskentelemään, sitä kokemusperäisesti ihmiskunnalle esittämään ja selvittämään.

Ja nyt johtava työntekijämme, Pekka Ervast, vetäytyy kirjallisiin töihin ainakin vuoden ajaksi.

Näin muodostuu kuin itsestään mietiskelyn aika. Niinpä allekirjoittanutkin on tuntenut suorastaan omantunnon välttämättömyyttä syventyä asiaan, päästäkseni myönteisellä tavalla selville siitä, mistä oikein kysymys on.

Sillä muistammehan, ainakin vanhemmat meikäläiset, selvästi sen historiallisen tapauksen, jolloin Johtajamme kerran ennen vetäytyi kirjallisiin töihin noin vuoden ajaksi. Sen ajan kuluttua muodostui hierarkinen Ruusu-Risti. Ja se muodostui nimenomaan tukemaan Johtajamme työtä henkisesti ja taloudellisesti. Niin alkoi uusi, keskitetympi, voimakkaampi ja menestyksellisempi työkausi. Nyt, Ruusu-Ristin työskenneltyä noin 13 vuotta, Johtajamme vetäytyy kirjallisiin töihin. Muistan heti, että myöskin Suomen Teosofisen Seuran perustamisesta oli samoin kulunut noin 13 vuotta, kun Johtajamme ensi kerran vetäytyi syrjään.

Ja niin minulle selviää kiintoisa seikka: ne valtuudet, jotka Valkoinen Veljeskunta oli Johtajallemme antanut, se työ Veljeskunnan sanoman ja ohjelman esittämiseksi, jonka Johtajamme oli saanut tehtäväkseen, se on nyt suoritettu. Samoin toiseltapuolen myöskin ne valtuudet, jotka Ruusu-Risti oli Johtajallemme antanut, ne valtuudet myös ovat tulleet loppuun käytetyiksi. Ei sillä räikeällä tavalla kuin edellisellä kerralla. Päinvastoin sekä Veljeskunnan että Ruusu-Ristin antamat valtuudet ovat kuin ruusuihin puhjenneet. Tämä näkyy siinäkin, että Johtajallamme on sekä Ruusu-Ristin myötätunto että taloudellista ja yhteiskunnallista luottoa, luottamusta, niin että hän saattaa arvokkaalla tavalla vetäytyä kirjalliselle työmaalleen. Enkä epäile, etteikö valtuudet tällaisinaan riittäisi Johtajamme pistäytymiseksi luoksemme, pitämään esitelmiä ja antamaan siunauksen työlleen, ystävilleen, maalleen ja kansalleen.

Tämä kulunut 13 vuotta onkin näinollen muodostunut koeajaksi Ruusu-Ristin elämässä. Analogisesti se vastaa koeaikaa yksityisen opetuslapsen elämässä. Asiaa valaistakseni kerron henkilökohtaisista kokemuksistani. Sillä luvalla sanoen, minäkin olen elänyt tuollaisen koeajan noin parikymmentä vuotta sitten. Se koeaika kesti noin $3\frac{1}{2}$ vuotta, joka on, niinkuin sanotaan, puolet vihkimyksen ajasta. Sekin oli koeaikaa molemmin puolin, minun puoleltani ja Mestarin puolelta. Sillä tavallaan minäkin tulin panneeksi elämän koetukselle. Tahdoin päästä selvyyteen siitä, ovatko ne puheet, neuvot ja ohjeet, joita Kristus evankeliumeissa opetuslapsilleen antaa, ovatko ne tarkoitetut täydeksi todeksi, sisältyykö niihin inhimillisen elämän laki, voiko ihminen elää ja tehdä työtä niiden ohjeitten mukaan, niiden sisällä ja turvissa. Ja noiden $3\frac{1}{2}$ vuoden kuluessa

minä tulin askel askeleelta selvyyteen siitä, että Kristuksella on tosi mielessä, että Hänen käskynsä, neuvonsa ja ohjeensa suorastaan esittävät ihmiselämään kuuluvaa Lakia. Niinpä koeajan kuluessa lähestyimme ymmärtämyksessä toisiamme, Mestari ja minä. Liitto vahvistettiin tajunnan kammiossa. Siirryin kokonaan Mestarin työhön. Tietysti liittoon sisältyi muutamia selviöitä, ehtoja, edellytyksiä: kaiken olin tekevä itsenäisenä, omalla vastuullani; keltään en saa mitään koskaan pyytää. Ymmärsin myös, että epäilys Kristusta ja hänen Lakiaan kohtaan niin hyvin henkisessä, siveellisessä ja älyllisessä kuin taloudellisessakin suhteessa olisi tämän jälkeen syntiä. Kaiken tämän yhteydessä selvisi minulle myös, missä asemassa oli silloinen ylisihteerimme Pekka Ervast. Kokemuksessa sanoin itselleni: tuon ihmisen edessä on turhaa mitenkään näytellä, sillä kaikki on kuitenkin siveellisesti läpinäkyvää. Ja niin minä jo silloin tulin asettuneeksi hierarkiseen elämänjärjestykseen. Älysin selvästi, että Johtajaamme voi luottaa niin hyvin henkisessä, siveellisissä ja älyllisissä kuin taloudellisissakin suhteissa. Johtajamme oli johtaja kaikissa suhteissa, joten minun olisi ollut turhaa ryhtyä häntä missään suhteessa neuvomaan, tai johtamaan. Ja jos minulla on elämässäni jotain syytä iloita, on se siitä, että tulin omaksuneeksi tällaisen näkökannan suhteessani Johtajaamme.

No niin, Ruusu-Ristillä on ollut oma koeaikansa. Sekä Ruusu-Ristillä kokonaisuudessaan että kullakin yksilöllä on nyt oma kokemuksensa. Nyt on neuvottelun aika. Nyt kysytään, onko koeaika jäävä uranuurtamisemme täyttymykseksi, vai menemmekö uusiin valtuuksiin, muodostuuko koeaikamme varsinaiseksi sopimukseksi Mestarin työssä.

Jos yhteistyömme päättyisi tähän, olisihan silloinkin tehokkaalla tavalla palveltu Suomen kansaa ja välillisesti ihmiskuntaa, ja olisihan Johtajamme kirjoissa ainutlaatuinen kirjallinen perintö kansallemme ja ihmiskunnalle. Mutta epävarmaa on, toteutuisivatko silloin monien tietäjien lausumat ennustukset Pohjolan Valkeasta Valtakunnasta, jonka edellytyksenä on Kristuksen oppia esittävä uskonto. Sillä tällainen ennustus ei toteudu automaattisesti, vaan se merkitsee, että kohtalo tarjoo tilaisuuden ja on suopea asialle, jos kaikin voimin ponnistamme ja teemme työtä asian puolesta.

On siis kyseessä kuin universaalinen vihkimys ihmiskunnan elämässä liittoutuminen Jumalan ja ihmiskunnan välillä Mestarin johdolla.

Puhutaanhan kahdestakin liitosta eli testamentista Jumalan ja ihmiskunnan välillä, vanhasta Melkisedekin liitosta ja uudesta, joka on tehty Jeesuksen Kristuksen kautta.

Mutta kuinka oikeastaan on tämän ns. uuden liiton laita? Eikö liitto edellytä, että se hyväksytään ja vahvistetaan molemmin puolin? Mutta onko niin tapahtunut? Kristus, tavallaan välimiehenä Jumalan ja ihmiskunnan välillä, esitti liitto- eli sopimusluonnoksen. Se sopimusluonnos on se opetus, jota Jeesus opetti. Ikäänkuin keskitettynä asiakirjana se esiintyy Vuorisaarnassa. Onko nyt tuo Jeesuksen esittämä asiakirja vahvistettu molemmin puolin? Ymmärrämme, että kosmillisen Kristuksen vuodatus kyllä jäi pysyväiseksi maapalloon ja ihmiskuntaan. Välimies kyllä pysyi ja jäi uskolliseksi tehtävässään, uskolliseksi kuolemaan saakka, vieläpä sitoutui jäämään uskolliseksi ajan loppuun saakka. Mutta miten ihmiskunta menetteli? Hyväksyikö ja allekirjoittiko ihmiskunta tuon liittosopimuksen? Ei. Ihmiskunta kieltäytyi. Ihmiskunta halusi säilyttää itsekkään vapautensa, menetelläkseen oman mielensä mukaan niin tai näin.

Näinollen tämä uusi liitto jäikin yksipuoliseksi. Kristus ihmiskunnan Korkeampana Minänä ei päässytkään julkiseksi johtajaksi ihmiskunnan elämässä, vaan hän joutui, niinkuin sanotaan, kärsivän vapahtajan asemaan. Ja siinä asemassa nyt on eletty nämä lähes pari tuhatta vuotta.

Tulemme tärkeään kysymykseen: milloin ihmiskunnalla olisi uudelleen tilaisuus liittosopimuksen allekirjoittamiseen?

Periaatteellisesti tuollainen tilaisuus on aina olemassa. Mutta käytännöllisesti on se tuskin muulloin kuin silloin, kun kosmillinen Kristus on ruumistuneena ihmiskunnassa. Siis ihmiskunnalla olisi tilaisuus allekirjoittaa Kristuksen laatima ja esittämä liittosopimus vasta silloin, kun kosmillinen Kristus seuraavan kerran ruumistuisi.

Tällä asialla on rinnakkaisuus yksilön elämässä. Ei yksilökään voi tehdä liittosopi-

musta korkeamman minänsä kanssa muulloin kuin silloin, kun hän on jälleensyntyneenä lihallisessa ruumiissa. Ellei ihminen eläessään liittoudu korkeampaan itseensä, ei hän kuolemansa jälkeen voi sitä tehdä. Vainaja voi tässä tapauksessa vain katua ja murehtia sitä peruserehdystään, syntiään, että hän jätti liittoutumatta Kristukseen, korkeampaan Itseensä. Uusi tilaisuus hänelle tarjoutuu vasta seuraavassa jälleensyntymässä.

Sama on laita suuren ihmisen, ihmiskunnan. Kun ihmiskunta kieltäytyi tai laiminlöi liittoutumisen Kristuksen ruumistuksen aikana, on se tuskin ollut mahdollista Jeesuksen kuoleman jälkeen. Sentähden virallinen kristikunta on ollut siinä asemassa kuin vihkiytymätön vainaja, joka ei suorastaan voi astua taivaaseen, vaan joutuu purgatorioon, kiirastuleen, synnintuntoon ja katumukseen. Juuri tällaista kiirastulta, ellei suorastaan manalaa, on kristikunnan elämä maan päällä ollut. Kirkotkaan eivät ole osanneet uskoa edes mahdolliseksi liittosopimuksen, Mestarin jälkeensäjättämän testamentin täytäntöön panemista. Korkeinta, mihin kirkot ovat kyennneet innoittamaan on se, mikä on vainajalla kiirastulessa: katumuksen ja synnintunnon lietsonta. Sillä kirkkoja painaa se perusvirhe, perussynti, että on kieltäydytty allekirjoittamasta Kristuksen esittämää liittosopimusta.

Ennenkuin siis ihmiskunnalla olisi uusi tilaisuus allekirjoittaa Kristuksen kautta yksipuolisesti muodostunut liitto, täytyisi jälleen tapahtua kosmillisen Kristuksen inkarnatio, täytyisi jälleen esiintyä suuri Jumalan Poika, joka Jumalan puolelta valtuutettuna välimiehenä esittäisi Vuorisaarnan pohjalta lähtevän liittosopimuksen ihmiskunnan hyväksyttäväksi ja allekirjoitettavaksi.

Tässä suhteessa ihmiskunta elää nykyään tärkeässä ajassa. Niinkuin ajan pyörä Jeesuksen aikoina alkoi uuden kierroksen koko eläinradassa, astuen Kalojen merkkiin, kulkeakseen kaikkien merkkien läpi noin 25.000 vuoden kuluessa, niin on ajan pyörä nyt noin parin tuhannen vuoden kuluttua siirtynyt Vesimieheen. Ja tässä yhteydessä on tapahtunut uusi kosmillisen Kristuksen inkarnatio. Niinkuin Johtajamme on Ruusu-Ristissä 1929 julkaistussa esitelmäsarjassaan "Vesimiehen merkissä" ja 1930 esitelmäsarjassaan "Pari päivän kysymystä" sanonut, alkoi kosmillinen vuodatus 1875, joka osaksi näkyy siinä, että teosofinen liike sinä vuotena aloitettiin. Noin 50 vuotta myöhemmin tämä keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista tullut suuri henkinen vuodatus saapui aurinkokuntamme Logoksen välityksellä maapallomme fyysillisen tason elämään, muodostuen siinä uudeksi luonnonvoimaksi. Tässä suhteessa allekirjoittanut mainitsee huomionaan että näinä vuosina on tuntunut tapahtuneen muutos maapallomme atmosfäärissä, ilmapiirissä. Siihen on tullut uutta kuulakkuutta, eteeristä sisältöä. Ihmisiin se vaikuttanee kahdella tavalla. Ne ihmiset, jotka eivät vastusta eivätkä epäile Kristuksen oppia, vaan asettuvat myönteiselle kannalle, koettavat ymmärryksellään, sielullaan ja voimallaan omaksua Kristuksen elämänymmärryksen, ne ihmiset saavat apua tästä vuodatuksesta, niin että he paremmin ymmärtävät ja jaksavat. Toinen vaikutus vuodatuksesta on se, että muu maailma, joka pitää Mestaria ja hänen oppiaan epäkäytännöllisenä, se käy entistä levottomammaksi, sen pulmat muodostuvat uudella tavalla pulmallisiksi, sen keinot, tieto ja taito riittämättömiksi, sen oma käytännöllisyys todellakin epäkäytännölliseksi.

Elämme näinollen keskellä uutta kosmillisen vuodatuksen aikaa. Vuodatuksen ytimenä on se, että taas esitetään Kristuksen liittosopimus nykyaikaiselle ihmiskunnalle, ihmiskunnan hyväksyttäväksi. Niinkuin edellä sanoimme, teosofinen liike kokonaisuudessaan on valmistanut maaperää. Tästä näin valmistetulta maaperältä on Ruusu-Ristin Johtaja täällä Suomessa jo lähes neljänkymmenen vuoden aikana esittänyt Kristuksen liittosopimusta, teosofian ja Vuorisaarnan mukaista elämänymmärrystä. Ruusu-Ristin 13-vuotisen koeajan päättyessä on tämä esittelytyö nyt suoritettu. Meillä on miettimisaikaa. Meiltä kysytään, tahdommeko nyt uhrata epäilyksemme, itsekkyytemme, laiskuutemme, kunnian- ja vallanhimomme? Tahdommeko Mestarimme suhteen luopua siitä vapaudestamme, että ajattelemme, toimimme ja menettelemme niinkuin itse tahdomme? Vai tahtoisimmeko, että Mestarimme kiltisti asettuisi meidän persoonallisen itsekkyytemme tukipylvääksi?

Ei ole vaikea ymmärtää, että ellei ihmiskunta nytkään menisi liittosopimukseen Kristuksen kanssa, niin yhdeltä puolen Kristus jäisi edelleenkin kärsivän vapahtajan asemaan, mutta toiselta puolen ihmiskunta myöskin jäisi elämään yhä lisääntyvässä rauhattomuudessa, synnintunnossa, omantunnon tuskassa ja katumuksessa, kurjuudessa ja kärsimyksessä. Ja ehkä parintuhannen vuoden kuluttua, kun ajan pyörä jälleen siirtyisi toiseen eläinradan merkkiin, ihmiskunnalle Kaitselmuksen isälliseltä taholta tarjoutuisi uusi tilaisuus Kristuksen liittosopimuksen allekirjoittamiseen.

Miksi emme näinollen tekisi kaikkeamme? Miksi emme Mestarimme suhteen nujertaisi epäilyksiämme? Miksi emme antaisi hänelle luottamustamme kaikissa suhteissa, niin taloudellisessa kuin älyllisessä ja henkisessä suhteessa? Miksi emme sanoisi Marian tavalla: katso, Herran palvelijatar, tapahtukoon minulle sanasi mukaan. Ja miksi emme lisäisi Pietarin tavalla: kenen luo me menisimme, sillä sinulla on iankaikkisen elämän sanat.

— — —

Tällainen oli, tai on, kirjoitukseni "Mestari ja me". Kuluneiden 8 vuoden aika, sen tapaukset ja kokemukset ovat meille jo jonkun verran apuna asioita arvostellessamme. Kaitselmus yhäti meitä kutsuu. Karma puolestaan merkitsee kirjoihin suhtautumisemme kaitselmuksen kutsuun. Menneisyytemme on näinollen sidottu. Nykyhetki on käsissämme. Tulevaisuuteemme vaikuttaa nykyhetkinen olemisemme ja tekemisemme. Meiltä kysytään: onko olemisemme ja tekemisemme tietoista liittoa Jumalan kanssa Mestarin johdolla.

J. R. H.

1941 kesäkuu, 83—89

Tienohesta tempomia...

Kesäkurssit aijotaan pitää Jyväskylässä, alkaen sunnuntaina heinäk. 27 pnä iltakokouksella ja päättyen sunnuntaina elok. 3 pnä illalla. Osanottajat voivat olla joko minkä seuran jäseniä tahansa tai kuulumattomia mihinkään seuraan. Luonnollista kuitenkin on, että kurssilaiset ovat tutustuneet teosofis-kristosofiseen kirjallisuuteen ja että he haluavat edelleen syventyä etenkin Pekka Ervastin esittämään elämänymmärrykseen. Kurssimaksu on 100:—. Kurssikirjana Pekka Ervastin "Uudenajan aamunkoitteessa". Entiseen tapaan yritetään järjestää sekä yhteisasuntoa (patjoineen) että yksityisten luo. Asuntotoiveistaan pitäisi kirjoittaa hyvissä ajoin osoitteella: Rouva Lyyli Kolkkala, Jyväskylä, Rantak. 11.

J. R. H.

1941 kesäkuu, 96

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ensimmäisillä kesäkursseilla Kiteellä 1912 Pekka Ervast mm. sanoi: "ennen pitkää kansat joutuvat kysymyksen eteen, tahtovatko he elää vaiko kuolla?" Eikä ole enää epäilystäkään, eikö tuo ollut tietäjän puhetta. Monet valtiot valtioina ovat senjälkeen sortuneet, ja toiset vapisevat oman ns. länsimaisen kulttuurinsa puristuksessa.

Mutta allekirjoittanut ei halua sekaantua maailman poliittiseen menoon. Kenties osaisin sanoa jotakin Europan valtiomiehille. Sillä vaikkakin jo noin 29 vuotta sitten hyväksyin Mestarin kutsun: "Luovu kaikesta", niin enhän ole, niinkuin sanotaan, istunut kädet ristissä. Olen tehnyt työtä ja opetellut katselemaan asioita taivasten valtakunnan kannalta. Ja mitä näen? Mitä kuulen? Maailmasta päin olen kaiken aikaa kuullut: "Jumala itse on kehoittanut sotaan; siksi sota ei tule milloinkaan loppumaan; sotaa on aina, missä on vähintään kaksi ihmistä." Mutta ääni taivasten valtakunnasta on Kristuksen kautta kaiken aikaa kaikunut: "Autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan; autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan ni-

mittämään Jumalan pojiksi." Ja edelleen: "Tulkoon sinun valtakuntasi; niinkuin taivaissa niin maankin päällä."

Niin, niin maankin päällä. Jeesus Kristuksessa taivasten kuningaskunta astui ensikerran täydellisesti ihmisten keskuuteen. Mutta Kristus itse puhuu myös toisesta tulemisesta. Pekka Ervastin tavalla ymmärrämme tämän kahdessa asteessa. Ensiksi Kristuksen toinen tuleminen on sitä, että Kristus, se sama kosmillinen Kristus, joka Jeesuksessa ilmeni täydellisenä, se sama sisäinen Kristus sitten herää, syntyy ja kasvaa yhä useammassa yksilössä. Tämä on jatkuvaa sisäisen Kristuksen kasvamista yksilöissä. Se on jatkuvaa Kristuksen toista tulemista.

Mutta Kristuksen toinen tuleminen toteutuu myös siten, että määrättynä ajan kohtana syntyy taas ihminen, jossa kosmillinen Kristus, Jumala, esiintyy tavalla, jolla Hän ei ole ennen esiintynyt; käyttääkseni Pekka Ervastin sanoja. Puhutaanhan Uudessa Testamentissakin aikakauden lopusta ja sen yhteydessä tapahtuvasta Kristuksen tulemisesta. Voimmekin kysyä: mikä on aikakauden loppu? Mikä on sen yhteydessä tapahtuva Kristuksen tuleminen?

Aikakauden eli aionin loppu ei tietenkään merkitse maapallomme loppua. Kiertotähtemme jatkaa kehityskulkuaan kohti kasvavaa kirkastumistaan. Tapahtuu vaan rotujen tai sivistyskausien loppu: vanhat saavat mennä ja uutta syntyy, niinkuin Pekka Ervast sanoi.

Otamme pari Jeesuksen antamaa tunnusmerkkiä. Ensiksi se, että kansat silloin ovat erikoisen sotaisia. Tämä sijoittaa tapahtuman nykyiseen viidenteen juurirotuun, joka kulkee viidennen prinsiipin eli älyn merkissä. Manas ilman kuudetta prinsiippiä eli buddhia on ylpeä ja sotainen. Kuudes juurirotu kulkee buddhin eli veljesrakkauden merkeissä, joten on vaikeata olettaa, että kansat silloin sotisivat; niinkuin Pekka Ervast sanookin. Sitten toinen Jeesuksen määritelmä: "Tämä sukukunta ei katoa, ennenkuin kaikki tämä tapahtuu." Kysymme: mistä sukukunnasta tällöin on kysymys? Katsoen ylhäältä päin voimme kyllä sanoa, että kaikki kansat ovat Kristuksen sukukuntaa. Mutta alhaalta päin katsoen on kysymys jostain erikoisesta rodusta. Sanoohan Pekka Ervast, että Jeesus on erikoisesti viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Kun siis Jeesus puhuu "tästä sukukunnasta", niin aivan asiallisesti on kysymys viidennestä eli indoeuropalaisesta juurirodusta, vieläpä sen tyypillisimmästä eli viidennestä, so. nykyisestä europalaisesta alarodusta.

Näin pitkälle pääsemme Jeesuksen antamien tunnusmerkkien kokemusperäisellä ymmärtämisellä. Tähän voimme liittää rosenkreuziläisen Max Heindelin lausunnon: "Nykyisen ajanjaksomme lopussa tulee korkein vihitty esiintymään julkisesti, kun riittävä määrä tavallisia ihmisiä sitä haluaa ja vapaaehtoisesti tahtoo alistua johtajan hallittavaksi." Täydellisen selvityksen saamme Pekka Ervastilta. Tämä taas johtuu asioiden luonnosta, nim. siitä, että Pekka Ervast nimenomaan on nykyisten kosmillisten tapahtumain johtaja ja keskushenkilö. Hän puhuu Kristuksen tulemisesta meidän ajallamme kahdessakin merkityksessä. Eräässä vielä julkaisemattomassa esitelmässään P. E. sanoo m.m. näin: "Tämän tulemisen yhteydessä puhutaan evankeliumissa kaikista vaikeuksista, joita on maan päällä, viimeisestä ajasta, aionin lopusta, kulttuurin lopusta ja uuden, vesimieskulttuurin alkamisesta. Silloin tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen. Ja se tarkoittaa, että Kristus silloin tulee, kuinka voisimme sanoa, ottamaan Karman ohjakset käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysterioissa."

Tässä esiintyy mahdollisimman tarkka määritelmä Kristuksen toisesta tulemisesta siinä merkityksessä, että Kristus on ottava Karman johdon käsiinsä. Sillä Pekka Ervast sanoo myös, että siirtyminen Vesimiehen merkkiin on jo tapahtunut, että se tapahtui viime vuosisadan lopussa, noin vuonna 1898.

Näin tarkan aikamäärän saatuamme liittyy siihen Pekka Ervastin opetuksen se puoli, jossa hän puhuu suuren Opettajan ja Vapahtajan esiintymisestä meidän päivinämme. Meidän ajallamme on tapahtunut suuri henkinen vuodatus meidän aurinkokuntaamme. Kosmillinen Kristus Isänä on nyt ensikerran astunut suorastaan kemial-

lis-fyysilliseen maailmaan. Niinkuin ennen olen perustellusti esittänyt, on tämä varsinaisesti tapahtunut siinä universaalisessa uudestisyntymisessä, josta P. E. itse lyhyesti kertoo Pohjolan Valon tähän numeroon otetussa kirjoituksessa. Ymmärrettävästi Kristus tämän suuren tapauksen yhteydessä voikin ottaa karman johdon käsiinsä. Samaan aikaan onkin sattunut yhteen useita pienempiä ja suurempia aspekteja. Paitsi että olemme siirtyneet Vesimiehen merkkiin ja sen ensimmäiseen, Mikaelin hallitsemaan viikkoon, alkaa näiden tapahtumien yhteydessä myös nykyisen juurirodun kuudes alarotu. Ja myös kuudes juurirotu, okkultisesti katsoen — niinkuin Pekka Ervast sanoo — on alkanut. Siksi elämme nykyään suuressa murroskaudessa. Kristuksen eli Logoksen karmallinen tuomioistuin asettuu ihmisten keskuuteen. Yksilöitä ja heidän kauttaan kansoja kutsutaan tuomiolle, antamaan näytteensä toiminnallaan. Toimintamme johtaa meidät joko vasemmalle tai oikealla puolelle. Kaikki riippuu siitä, osaammeko Kuningasta ruokkia, juottaa, vaatettaa ja huoneeseemme ottaa, Hänen nuoremmissa veljissään, so. profeetoissa, apostoleissa, jotka Vuorisaarnan oppia seuraten ja opettaen luoksemme lähetetään. Muistakaamme: tuomio alkaa "Herran kansassa", so. henkisessä valiojoukossa. Pekka Ervast kirjoitti 1920 Tietäjässä: "Olemme huomanneet, että meidän Teosofinen Seuramme pienoiskoossa edeltäkäsin toteuttaa, mitä koko maallemme sitten tapahtuu." On ollut sangen kohtalokasta, että me teosofitkin olemme antaneet suuren Opettajamme ja Tietäjämme puheiden ja opetusten liian kevyesti vieriä korviemme ohitse. Elleivät henkiset valiojoukot — kutsua seuraten — tahdo kaikin voimin kulkea oikealle puolelle, niin kuinka kansojen suuret joukot siihen kykenisivät. Siksipä olkoon tähänastinen opiksi. Käyttääkseni Pekka Ervastin sanoja: mitä emme ole osanneet toteuttaa menneisyydessä, se meillä on tilaisuus toteuttaa nykyisyydessä.

J. R. H.

1941 syyskuu, 99—101

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

VI

KONFIRMATION VALMISTELUA

Niinkuin kaste, samoin tietysti konfirmatio on tapaus, mikä tapahtuu sisäisessä maailmassa. Siihen tietenkin sisältyy sisäisen Kristus-lapsen jatkuva kasvaminen. Mutta ei vain tämä, vaan samalla persoonallisen tunne- ja älyelämän edelleen henkevöityminen. On siis, käyttääksemme edellistä puhetapaa, kyseessä sisäisen neitsyen, nuorukaisen ja lapsen henkinen kasvu, kasvu siihen suuntaan, että henki voittaa aineen.

Kun on kyseessä kasvaminen, niin oikeastaan on kysymys kasvamiseen tarvittavasta ravinnosta. Tai kuvaannollisesti puhuen, tietäjien lahjoista sisäiselle lapselle. Onhan tietäjiäkin kolme, jotka kukin tuovat oman lahjansa, kultaa, mirhaa ja suitsutusainetta. Näistä tietäjien lahjoista emme kuitenkaan lähde puhumaan. Puhumme sensijaan eräistä toisista vertauskuvista. Sellaisista, jotka tavallisessa ruokataloudessakin ovat tarpeellisia. Jeesus puhuu suolasta. Hän sanoo: pitäkää suola itsessänne ja pitäkää se käyttökelpoisena. Suola edustaa älyä, järkevyyttä, ja on siis tässä yhteydessä jatkoa taivaalliselle ritariudelle. Toiseksi vertauskuvaksi otamme sokerin. Niinkuin suola, samoin sokerikin on tärkeä aine ravintotaloudessa. Sokeristakin voitaisiin sanoa: pitäkää sokeri itsessänne, ja pitäkää se käyttökuntoisena. Sokeri edustaa tunnetta ja on siis tässä yhteydessä jatkoa sielumme taivaalliselle neitseelle. Kolmanneksi vertauskuvaksi otamme rahan. Raha edustaa tahtoa, toimintaa, ja siis tässä yhteydessä sielussamme syntynyttä Kristus-lasta.

Aloittakaamme sokerista, tunteesta, taivaallisesta neitseestä. Mitä on otettava

huomioon, että ihminen osaisi pitää sokerin itsessään, ja että sokeri pysyisi käyttökelpoisena? Tietenkin vaadittaisiin, että ihminen tunteessaan, sydämessään, pysyisi lempeänä, tyytyväisenä, myötätuntoisena. Alin sallittu itsekäs tunne on murhe. Sen alapuolelle ei saa painua. Sillä murheen alapuolella on tyytymättömyys, kateus, katkeroituminen. Jos sellaiset tunteet pääsisivät sielussa pesiytymään, silloin neitsyt sielussamme käpristyisi, ja hänestä tulisi aikaamyöden todellinen noita-akka. Sokeri olisi tullut kelvottomaksi ja se heitettäisiin maahan tallattavaksi.

Uhkaako siis tällainen vaara vielä kasteenkin jälkeen? Uhkaa kyllä. Sentähden täytyykin aina valvoa ja rukoilla, aina pysyä valppaana itsensäkin suhteen.

Mutta jos ihminen ei osaisi? Jos pettymykset sittenkin masentaisivat hänet, jos tyytymättömyys ja katkeruus sittenkin pesiytyisivät häneen, valtaisivat hänet?

Niinpä kyllä. Etenkin kun me ihmiset olemme perin välinpitämättömiä ja tottelemattomia Mestarin neuvoille. No niin, jos tyytymättömyys ja katkeruus pääsee valtaan, silloin käy joko niin, että ihminen huomaa oman tilansa ja ryhtyy vakavasti muuttamaan sitä, tai hän ei huomaa, ei välitä, vaan hemmottelee itseään, antaa tyytymättömyyden ja katkeruuden jatkua. Silloin "sokeri" ei sula, se ei tule sielulliseksi ravinnoksi. Se jää katkeruutena astraaliruumiiseen, ja kun se on täyttynyt, pursuaa se siitä "yli laitojensa" eetteriruumiiseen. Toisin sanoen: katkeruus kotiutuu ihmisen perusluonteeseen. Silloin sitä on jo paljon vaikeampi voittaa.

Mitä sitten tapahtuu? Sitten tapahtuu se, että pilalle mennyt "sokeri" todella heitetään maahan tallattavaksi. Se tapahtuu ehkä vasta jossain seuraavassa ruumistuksessa. Mutta se "maa" on silloin ihmisen fyysillinen ruumis. Katkeruus purkautuu eetteriruumiista fyysilliseen ruumiiseen sairautena. Tietysti jonain omalaatuisenaan sairautena. Puhutaanhan erikoisesti sokeritaudista. Sokeritautihan on siinä, että ruumis ei käytä sokeria hyväkseen, vaan sokeria poistuu virtsan mukana, joten ruumiin elintoiminta häiriintyy. Niinpä Pekka Ervast onkin jossain esitelmäsarjassaan maininnut, että karmallisen sokeritaudin alkusyy on katkeroituminen.

Täten ihminen joutuu korvaamaan vapaaehtoiset laiminlyöntinsä pakollisilla kärsimyksillä. Karmallinen tasapainolaki on järkkymätön. Ihminen on kutsuttu voittamaan vapaaehtoisen kuuliaisuuden kautta. Alin sallittu itsekäs tunne on tällöin murhe. On opittava murheen yläpuolella ravitsemaan sieluaan, taivaallista neitsyyttään kiitollisuuden, tyytyväisyyden ja myötätunnon taivaallisella sokeriravinnolla.

Siirrymme nyt suolaan, taivaalliseen ritariuteen, järkevyyteen.

Sanoimme, että sielullisen neitsyytemme kannalta alin sallittu itsekäs tunne on murhe. Mikä on alin sallittu ajatus sielullisen ritariutemme kannalta? Alin sallittu kielteinen ajatus on oman tietämättömyytemme ja taitamattomuutemme tajuaminen. Tästä ei saa mennä alaspäin, ei ruveta luulemaan omaa tietämättömyyttään tiedoksi ja taitamattomuuttaan taidoksi. Sillä jos ihminen niin tekee, silloin hän saa hämmennystä ja pahaa aikaan. On päinvastoin pyrittävä oman tietämättömyytensä ja taitamattomuutensa tajuamisesta ylöspäin. Se taas toteutuu vain siten, että ihmisen ritariudessa saa tapahtua Kristuksen viisaus, Jumalan tahto. Henkisessä ritariudessamme ei saa tapahtua oma tahtomme, vaan Jumalan tahto, ei oma viisautemme, vaan Kristuksen viisaus. Siis se viisaus ja se tahto, mikä tarjoutuu Kristuksen Vuorisaarnan siveysopin toteuttamisessa. Vain tällä edellytyksellä säilyy suola itsessämme, säilyy ritariutemme ritariutena. Ilman tätä sisäinen ritariutemme muuttuu "raatelevaksi sudeksi", niinkuin Vuorisaarnassa sanotaan. Sillä ellemme koko järkemme voimalla omaksu Kristuksen oppia, seuraa ensiksikin, että kaikesta tiedostamme ja taitavuudestamme huolimatta joudumme tavalla tai toisella vastustamaan Kristusta, joudumme kieltämään apumme Kristukselta ja hänen varsinaiselta työltään. Ja toiseksi: yrittäessämme palvella ja auttaa ihmiskuntaa, vaikkapa Jumalan ja Kristuksen nimi huulillamme, aiheutammekin silloin vain hämmennystä, pakkoa ja väkivaltaa.

Mutta jos kaikesta huolimatta käy niin, ettemme sittenkään jaksa alistua Jumalan tahtoon, emme kykene toteuttamaan Kristuksen viisautta, vaan pääseekin toteutu-

maan maapallomme alemman minän tahto ja viisaus, niin miten sitten käy?

Käy samoin kuin edellisessäkin tapauksessa: suola tulee kelvottomaksi ja heitetään maahan tallattavaksi. Kun ihminen unohtaa olevansa palvelija Kristuksen elämänymmärryksen edistämiseksi ihmisten keskuudessa, joutuukin hän esiintymään käskijänä ja komentelijana. Silloin älyllisyyden suola pilaantuneena täyttää astraaliruumiin, pursuaa sieltä eetteriruumiiseen, kunnes jossain seuraavassa ruumistuksessa purkautuu fyysilliseen ruumiiseen sairautena, kolotuksena ja tuskana.

Ritarius edellyttää siis, että ihminen seisoo oman tietämättömyytensä ja taitamattomuutensa tyhjiössä, ja koko järkensä voimalla yrittää ymmärtää ja toteuttaa Kristuksen neuvojen ja käskyjen viisautta.

Siirrymme nyt kolmanteen vertauskuvaan, rahaan, tahtoon, Kristuslapseen.

Tietysti tässäkin on joku alin seikka, jonka alapuolelle ei saa mennä. Sanoisimme näin: pidä etuoikeutenasi alistaa raha palvelemaan Kristusta. Opittuasi niin tekemään, silloin sinusta muodostuu Kristuksen intendentti, mesenaatti, taloudenhoitaja. En sano tästä tämän enempää. Sillä sitä oppii parhaiten käytännöllisen kokemuksen yhteydessä.

Nämä kolme seikkaa siis kuuluvat konfirmatioon. Voittaessaan vertauskuvallisen sokerin todellisuuden, kasvaa ihmisen sielussa jumalallinen neitsyt-äiti. Voittaessaan vertauskuvallisen suolan takana olevan todellisuuden, kasvaa ihmisen sielussa jumalallinen ritari. Voittaessaan rahaan sisältyvän todellisuuden, antaa se Kristuslapselle varsinaisen kasvamisen mahdollisuuden. Tämä kaikki on todellista konfirmationia.

J. R. H.

1941 syyskuu, 103—106

Pohjolan Valon kirjeitä:

Eräs Pohjolan Valon ystävä kirjoittaa:

"Olen jo useita vuosia ollut teosofinen totuuden etsijä, jos niin uskaltaisin sanoa. Liityin parikymmentä vuotta sitten Teosofiseen Seuraan, koska teosofiset opit yleensä olivat ymmärrykseni mukaiset ja teosofisiin oppeihinhan kuuluvat myös opit suurista Avataaroista, jumalallisista ruumistumista ja ihmiskunnan opettajista. Mutta tästä onkin minulle koitunut vaikea pulma. Asiaan voi kyllä suhtautua melko rauhallisesti silloin, kun se pysyy ns. filosofisella tasolla. Mutta asia muuttuu, kun joudumme sen kanssa käytännölliseen kosketukseen. Mitä takeita meillä on silloin mistään? Mitä takeita meillä loppultakaan on Jeesus Kristuksesta? Pekka Ervast puhuu hänen ainutlaatuisesta asemastaan ihmiskunnassa. Mutta minä puolestani seison ymmällä tässä asiassa. Minä teeskentelisin jos sanoisin tietäväni sitä tai tätä Jeesus Kristuksen asemasta. Ja nyt sama Pekka Ervast on sanonut, että meidän ajallamme esiintyy taas suuri Jumalan Poika, uusi opettaja, joka perustaa uuden suuren uskonnon. Myöskin hän puhuu omasta henkisestä uudestisyntymisestään, rinnastaen sen — omien sanojensa mukaan — ainutlaatuiseen Jeesuksen Jordanin kasteeseen. Mitä minun — yksinkertaisen etsijän — on tästä ajatteleminen? Onko juuri Pekka Ervastissa esiintynyt uusi Avataara, ihmiskunnan suuri opettaja? — Riennän lisäämään, että olen jonkin verran tutustunut kirjailija J. R. Hannulan kirjoihin ja saanut ihmeekseni huomata, että hän esittää asian juuri siten. Tämä onkin johtanut minut ihan keskelle Avataara-pulmaa. Asia askarruttaa minua sekä päivällä että yöllä. Niinpä tässä eräänä yönä uneksin tapaavani Pekka Ervastin. Silloin ajattelin: nytpä kysyn asiaa häneltä itseltään. Ja meidän välillämme syntyikin pieni keskustelu. Sitten heräsin ja olin sekä ihmeissäni että pahoillani siitä, että olin kokonaan unohtanut tuon tärkeän kysymyksen. Ja niin olen yhä ymmällä tuon Avataara-kysymyksen edessä. Kuitenkin kaipaan selvyyttä ja siksi kysyn: mihin suuntaisin etsivän mieleni?"

Näin kirjoittaa ja kysyy ystävämme.

Ja mitä hänelle vastaisimme? Ensiksikin: niinhyvin umpimähkäisen uskon kuin loputtoman epäilyksenkin aika on mennyt. On etsittävä totuutta kuolemanvakavasti. Totuus on löydettävissä. Ja toiseksi: oma korkeampi minänne antoi Teille unessa ohjeen. On kysyttävä asian-

omaiselta itseltään. Jos tahdotte päästä perille Jeesus Kristuksesta, silloin kysykää Häneltä itseltään. Samoin jos tahdotte päästä selville Pekka Ervastista, kääntykää kysyen Hänen itsensä puoleen.

Mutta tuo kysyminen on kyllä asia erikseen. Teillä olisi ollut tilaisuus kysyä unessa, mutta jätitte kysymättä? Miksi? Siksi, että tuollaiset unet ovat joko ennustuksia tai symbooleja siitä, mitä päivätajunnassa olisi mahdollisuus tehdä tai saavuttaa. Niinpä kokemanne uni antoi Teille sen kehoituksen, että asiaa voitte todella tiedustella Pekka Ervastilta itseltään. Ja miten sellainen tiedustelu käy päinsä? Se käy siten, että ennakkoluulottomasti syvennytte P. E:n omiin kirjallisiin opetuksiin yleensä ja tässä asiassa erikoisesti. Luotettavina itsekasvatuksellisina oppaina ovat P. E:n uudelleen järjestämät Vuorisaarnan viisi käskyä: älä suutu, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, älä vanno, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Kun vakavalla luottamuksella seuraamme joko Jeesus Kristuksen tai Pekka Ervastin omia opetuksia, silloin He voivat opastaa meitä totuuden tietoon. Puhuuhan Jeesuskin palkasta, joka tulee Isältä.

Tähystäjä
1941 syyskuu, 108—109.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Nykyään monikin mahtanee ajatuksissaan kysyä: miten tässä oikein käynee yleensä Europan kansoille ja muille?

Kysymys ei ainakaan ole aiheeton. Ja aluksi palautuu muistiimme Kristuksen sanat seuraavan tulemisen aikana: "Saatte kuulla sotien melskettä ja sanomia sodista... Kansa on nouseva kansaa vastaan" jne., ja hän lisää: "Mutta kaikki tämä on synnytystuskien alkua."

Syntyy siis jotain uutta. Syntyy uusi sivistys. Ja siinä yhteydessä täytyy sanoa: niin jokaisen kansan kuin yksilönkin kohtalo riippuu ensikädessä asianomaisesta itsestään.

— Aivan niin. Mutta nämä tihenevässä tahdissa toistuvat europalaiset eli ns. maailmansodat, mikä niissä on todellinen ns. taudin syy?

— Buddha sanoi aikanaan, että kaiken kurjuuden syy on tietämättömyys. Ja myönnettävä on, että tämä pitää vieläkin paikkansa; vaikkakin tietämättömyyteen on etenkin myöhemmin liittynyt toisiakin syitä. Taudin yleisenä syynä on epäilemättä henkinen laiskuus. Erikoisesti on kuitenkin mainittava itsekkyys ja paha tahto. Juuri itsekkyys ja paha tahto ovat Buddhan jälkeen erikoisesti kuohuneet esille; vaikka ankarassa mielessä nekin pohjautuvat tietämättömyyteen.

Koska tietämättömyys on näinollen vaikuttava syy yleensä kaikessa kurjuudessa, on meidän yritettävä päästä mahdollisimman selvään käsitykseen sekä taudin syistä että parantumisen edellytyksistä. Toisin sanoen meidän on ensin päästävä selvään käsitykseen yleensä ihmiselämän syystä ja tarkoituksesta. Jos meillä on puutteellinen tai väärä käsitys elämän tarkoituksesta, niin se jos mikään on tietämättömyyttä, ja johtaa kurjuuteen. — Ja mikä nyt on ensiksikin tieteellinen käsitys? Ikävä sanoa, tieteellinen käsitys ihmiselämän varsinaisesta tarkoituksesta on nimenomaan — tietämättömyys. Tiede on vajonnut materialismiin, ja se on ollut perin välinpitämätön esim. kuolemanjälkeisen elämän suhteen. Kuitenkin tiedekin on jo alkamaisillaan tutkimustensa syventämisen. Mutta nykyisiin vaikeuksiin tieteellä tuskin vielä on varsinaista apua annettavana. — Kirkkojen opit ja käsitykset ovat omalla tavallaan jotensakin yhtä tehottomia. Kirkkojen karkea sijaissovitusoppi hämmentää kaiken.

— Mutta mikä sitten on oikea käsitys ihmiselämästä? Tietääkö sitä kukaan?

— Siinäpä se. Mutta aluksi eräs ajatus: eikö ihminen puolestaan ole elävä osa, osa tai kokonaisuus elämässä itsessään?

— Epäilemättä, vieläpä hän on ns. elämänkruunu.

— Hyvä. Koska täytyy olettaa, että tieto ja taito piilee ja toimii itsessään elämässä — koska se on tiedollaan ja taidollaan saanut ihmisenkin aikaan — ja koska ihminen on osa elävässä luonnossa, silloin

tiedon ja taidon salaisuus on löydettävissä ihmisen kautta, tai paremminkin ihmisessä itsessään.

— Oiva ajatus. Mutta ratkaisu? Onko kukaan ihminen ratkaisevasti löytänyt ihmis-totuuden?

— Olisipa luonnotonta, ellei olisi. Ja nyt tulemmekin teosofis-kristosofiseen elämänkatsomukseen. Puhutaan Mestareista. Mitä sillä tarkoitetaan? Nimenomaan sitä, että Mestari on sellainen ihminen, joka on voittanut itsensä siten, että on löytänyt ihmis-totuuden. Ei löytänyt vain kuin joku filosofinen tutkija, joka asettaa löytönsä hyllylle, vaan on löytänyt ihmis-totuuden taitona, elämän ja käytännöllisen toiminnan taitona. Todellinen elävä tieto on taitoa. Sivumennen: millainen olisi esim. matematiikan tietäjä, joka ei matematiikkaa taitaisi? Ihmis-totuuden tieto-taito Mestareita ovat Jeesus, Buddha ja jotkut toiset suurien uskontojen keskushenkilöt. H. P. Blavatsky oli Mestareiden lähettiläs, joka pani alulle teosofisen liikkeen. Viimeisin suuri historiallinen Mestari eli täällä Suomessa, ja se oli Pekka Ervast. Hänen tietonsa oli kuin kaiken inhimillisen läpinäkevää. Se oli elävää taitoa. Hän antoikin täydellisimmän valaistuksen elämästä. Hän esitti selvästi, perustellusti ja eritellysti, kuinka elämä on suurta ja ihmeellistä koulua. Lyhyesti: jos ennen sanottiin, että jokaisella luutnantilla voi olla marsalkan sauva salkussaan, niin paljon suuremmalla syyllä voidaan sanoa, että jokaisessa ihmisessä piilee Mestari-Vapahtaja. Me olemme ikuisia henkiolentoja, ja me synnymme jälleen ja jälleen tänne maiseen kouluun, joten kehittyminen täydellisyyteen on siten mahdollinen. Me opimme tietoa ja taitoa siten, että karma, syyn- ja seurauksen laki, antaa meidän kokea tekojemme ja laiminlyöntiemme seurauksissa, mitä elämä meiltä toivoo ja odottaa.

Siten saamme edelleen kuulla, että elämän koulu on jaettu suurin piirtein kahteen osastoon. Pekka Ervast nimittää toista alemmaksi kouluksi, pienemmiksi eli pahan mysteerioiksi, toista ylemmäksi kouluksi, suuremmiksi eli hyvän mysteerioiksi. Jos nyt tahdomme päästä eteenpäin, on meidän saatava mahdollisimman selvä käsitys näistä kahdesta koulusta. Ei sovi enää olla sokeassa uskossa ja tietämättömyydessä — jos ensinkään tahdomme kurjuudesta päästä.

— Onko siis pahankin koulu kasvattamista varten?

— No, miten sitä muuten voisi kouluksi kutsua!

— Mutta mikä se johtaa ihmiset pahan kouluun?

— Himo. Himo sekaantuu jokaiseen asiaan pahan koulussa; vaikkakin suuresti eri tavalla eri ihmisissä. Himo siellä johtaa yksilöt ja ryhmät myös keskinäiseen kanssakäymiseen; joka yleensä vie toistensa kiusaamiseen, yhdellä tai toisella tavalla. Tähän sekaantuu karma, joka kääntää jokaisen toimijan kiusalliset vaikutukset aikanaan takaisin myös alkuperäiseen toimijaansa. Tästä seuraa: mitä enemmän ihmiset toisiaan kiusaavat, sitä kiusatuimmiksi he itsekin joutuvat. Jopa niin, että he lopulta väsyvät ja katkeroituvat — omien kiusauksiensa seurauksissa. Silloin heitä uhkaa sisäinen väsyminen, sammuminen, kuolema. Mikä nyt pelastukseksi? Juuri tässä sopii ajatella erästä tieteen huomiota tähtimaailmassa. Otaksutaan, että kaksi "kuollutta" aurinkoa törmäävät yhteen, jolloin ne kuumenevat ja uusi elämä tulee mahdolliseksi. Jotain tällaista tapahtuu ihmisille elämän koulussa. Kun ihmiset omassa itsekkyydessään ja henkisessä laiskuudessaan uhkaavat jähmettyä, kylmettyä ja siten sielullisesti kuolla, silloin elämä, himo, pahan koulu panee heidät törmäämään yhteen: syntyy ilmi tappelu, sota. Sota kuumentaa ihmiset. Voi sitä tavatonta hehkua, intoa ja kuumuutta, minkä sota kansoissa ja niiden yksilöissä aiheuttaa!

Voimme siis sanoa, että sota elämän pienemmissä mysteerioissa on tavallaan välttämättömyys. Mutta jokainen sotilas, joka itse on siinä leikissä mukana ollut, tietää, että sota toiselta puolen on täydellistä helvettiä, murhaa ja kamaluutta. Eikä sota niinollen itse toimintana voi olla elämän kruunu ja tarkoitus. Missä on näinollen ulospääsy? Ulospääsy on juuri ja nimenomaan tuossa hehkuuntumisessa. Ihmisten täytyy saada niin monasti ja niin kauan sodassa hehkuuntua, että he sitten pysyvät hehkuvina silloinkin, kun sotaa ei

ole. Kun he sitten jäävät pysyvästi hehkuviksi, silloin he osaavat siirtyä hyvän kouluun, suurempiin mysteerioihin. Se hehku on silloin palvelevaa veljesrakkautta, se on nimenomaan sitä puhdasta, taivaallista tulta, jota Kristus sanoi tulleensa maailmaan sytyttämään, ja sanoi toivovansa sen jo palavan.

Tästä tulemmekin seuraavaan, sangen merkilliseen johtopäätökseen: sota on tarpeellinen ja yllättää meidät sikäli, kuin olemme hehkumattomia, henkisesti penseitä, välinpitämättömiä, henkisesti laiskoja. On selvästi ymmärrettävä, että sota syttyy pahan koulun puolelta, pimeistä voimista, jotka sytyttävät himon helvetistä: ahneuden himon, suuruuden- ja vallanhimon. Mutta sota ja sen lieskat pääsevät laajenemaan ja tempaavat mukaansa mikäli ollaan riitaisia, itsekkäitä ja epäveljellisiä, mikäli ollaan tekopyhiä, henkisesti ahdas- ja kademielisiä, henkisesti laiskoja; sanalla sanoen: mikäli ollaan pintapuolisessa, epäkäytännöllisessä suhteessa Mestariin, Kristukseen, Isään.

Täten olemmekin samalla löytäneet ulospääsyn sodasta, pahan koulusta: on tietoisesti pyrittävä ja päästävä henkiseen hehkuun, ei hysteriaan, vaan elävään veljesrakkauteen. Siis nimenomaan siihen hehkuun, johon Mestari meitä ihmisiä opastaa.

On myöskin selvästi ymmärrettävä, ettemme voi jäädä, emme ainakaan pitemmäksi aikaa, sodan ja rauhan välille, ikäänkuin sattuman varaan. Meidän on yksilöinä tietoisesti käännettävä — niinkuin symboolisesti sanotaan — miekkamme ristiksi, ja on käytännöllisesti liityttävä siihen henkisesti uudestisyntyneiden veljien valiojoukkoon, jotka Mestarin jäljissä kulkevat. Ellemme tätä uskalla tai emme tahdo tehdä, uhkaa meitä uudelleen sielullinen kylmettyminen, ja silloin sodan lieskat voivat temmata meidät uudelleen pvörteisiinsä. Tämähän nykyään selvästi kuulostaa meidän omassa kansassamme. Yleinen mielipide on selvästi julistanut, että me olemme olleet keskenämme epäsopuisia, epäveljellisen kylmiä, mutta päällemme rynnänneet sodan lieskat ovat meitä hehkuttaneet, tehneet meidät keskenämme sopuisemmiksi, veljellisemmiksi. Kuitenkin ollaan samalla selvillä siitä, että tällainen hehkutus sopuisuuteen ja yksimielisyyteen tulee kaikin puolin kovin kalliiksi. Totta on: ellei veljelliseen yksimielisyyteen päästäksemme löytyisi muuta keinoa kuin sota, niin elämä olisi loppujen lopuksi sittenkin järjettömyyttä ja hulluutta. Siksi on selvästi ymmärrettävä, että täytyy olla mahdollisuus pyrkiä ja päästä veljeyden hehkuun ja yksimielisyyteen ilman sotaa. Siis aina, rauhankin päivinä. Ja se alkaa siitä, että itsekkyyden tilalle asetetaan vapaaehtoinen ja itsetahtoinen veljeys, ihmisyys. On ymmärrettävä, että elämän koulu pyrkii ja kannustaa nimenomaan tähän suuntaan. On opittava antamaan arvoa ihmisyyden Mestarille ja Hänen opetuksilleen. Emme voi muuttaa sitä totuutta, että elämä on koulua ihmisyyden täydellisyyttä varten. Emme myöskään voi seurauksitta ummistaa silmiämme siltä järjelliseltä selviöltä, että kehityksen kuluessa ihmisyyden vaatimukset lisääntyvät. Onnellinen se kansa, jonka keskuudessa kyetään tekemään oikeat johtopäätökset. Oikeat johtopäätökset kansa kykenisi tekemään, jos ja mikäli sen keskuudessa eläisi riittävän monilukuinen, tietoisesti Mestaria seuraava ja veljesrakkaudessa hehkuuntunut henkinen valiojoukko. Se joukko olisi sisäisenä valona, ja silloin kansakin osaisi paremmin veljeydessä hehkuuntua.

Jospa näin vielä tapahtuisi Suomen kansassa. Sitä toivokaamme. Sen toivon puolesta työtä tehkäämme.

J. R. H.

1941 lokakuu, 116—119

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

VII

EHTOOLLISEN VALMISTELUA

Pyhä ehtoollinen on myös salainen eli sisäinen tapahtuma, ja siihen ottaa osaa "se isän poika eli jumalan valtakunnan lapsi, joka vapahtajana omassa maailmassaan saa lunastaa menneet ruumistuksensa voidakseen astua ihmisten kesken tietäjänä ja auttajana, jonka kädessä on taivaan valtakunnan avaimet", niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Pieni Ruusu-Risti-Katekismus".

Itse ehtoollisen tapahtumaa on vaikea ryhtyä millään inhimillisillä sanoilla selittämään. Niinpä Pekka Ervast huomauttaa: "Se onkin mysterio, joka vasta kokemalla ymmärretään. Sekin tapahtuu näkymättömässä maailmassa."

Sensijaan voimme hiukan eritellä niitä valmistavia tapahtumia, jotka johdattavat vertauskuvista todellisuuteen.

Kirjassaan "Paavali ja hänen kristinuskonsa" Pekka Ervast esittää, kuinka sakramentit alkuseurakunnassa olivat maagillisia toimituksia, joihin ei saanut osallistua eikä olla läsnä muut kuin ne, jotka määrätyllä tavalla olivat niihin valmistuneet. Sakramentit toimitettiin niinollen suljetuissa huoneissa. Sanoohan Kristus Vuorisaarnassa: "Vaan sinä, kun rukoilet, mene kamariisi ja suljettuasi ovesi rukoile Isääsi, joka on salassa". Mikä tässä sanotaan yksityiselle, se koskee myöskin ryhmää. Ja alkuseurakunta noudatti tätä Mestarin käskyä. Myöhemmin, kun seurakunta muuttui valtiokirkoksi, ylönkatsottiin sekä tämä että muut Kristuksen käskyt. Samalla sekä tieto että elämä hävisi.

Ryhtykäämme nyt lupaamaamme erittelyyn.

Minun nuoruudessani, kahdeksannentoista sataluvun viimeisellä kymmenellä, vallitsi uskonnon pakko. Ehtoollisella käynti ei enää ollut aivan pakollinen. Mutta ainakin maaseudulla yleensä käytiin ehtoollisella. Oli kyllä joitakuita, jotka välinpitämättömyytensä vuoksi eivät käyneet. Niistä en nyt puhu. En myöskään puhu niistä, jotka kävivät vain pelkän muodon vuoksi, ehkä välttääkseen yleisen mielipiteen arvostelua. Puhun niistä, jotka kävivät ehtoollisella jonkunlaisesta vakaumuksesta, sielullisesta tarpeesta. Nämä taas voitanee hyvinkin jakaa kolmeen luokkaan.

Ensimmäisen luokan muodostivat ne, joita kannusti jonkunlainen pelko. Etupäässä ikuisen helvetin pelko. He eivät uskaltaneet olla käymättä. Joko hämärämmin tai selvemmin he ajattelivat näin: "Voi olla, että kuoleman jälkeen on ikuinen taivas ja helvetti. Jokainen ihminen joutuu toiseen tai toiseen. Olisi kauheata joutua ikuiseen piinaan. Ja jos se riippuu, ainakin suuressa määrin, ehtoollisella käynnistä, niin parasta on käydä. Olisi liian uskallettua jättäytyä pois."

Näin saattoivat ihmiset ajatella — ja sitten yleensä kerran vuodessa kävivät ehtoollisella. Kaiken varalta. Etenkin, kun saattoi tulla mieleen ja muistiin Jeesus Kristuksen sanat: "Totisesti, totisesti minä sanon tielle: ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole elämää itsessänne". Kun sitten sanottiin, että juuri pyhässä ehtoollisessa syötiin Ihmisen Pojan ruumista ja juotiin hänen vertansa, niin mitäpä muuta voi, kuin olla mukana.

Toisen luokan muodostivat toisenlaiset ihmiset, hiukan herkemmät ja syvällisemmät. He tahtoivat tulla vakuutetuiksi asiain tilasta, vakuutetuiksi siitä, että he todella olivat pelastettuja. Heille muistui mieleen ne Raamatun lauseet, joissa puhutaan syntien anteeksiantamisesta. Matteuksessa sanotaan: "Sillä tämä on minun vereni, liiton veri, joka monen edestä vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi." He tahtoivat päästä varmuuteen. He tahtoivat tulla jotenkin kosketetuiksi, sisäisesti liikutetuiksi, tulla tunnossaan tuntemaan anteeksiantoa. Jos he pääsivät jonkunlaiseen liikutukseen, olivat he onnellisia, ellei, niin he olivat onnettomia. Onnettomuudessaan he etsivät syytä siihen. Heille voitiin sanoa: "Te ette ole tulleet synnin tuntoon. Eihän voi synnistä päästä, ellei ole tullut synnintuntoon." Se tuntui uskottavalta. Sentähden täytyi yrittää päästä synnintuntoon.

Luettiin voimakkaita katumuskaavoja, synnintunnustuksia siinä toivossa, että päästäisiin mitä järkyttävimpään synnin tuntoon. Kun tähän liittyi kamala helvetin pelko, niin oli se omiaan johdattamaan miltei hysteerisiin tiloihin. Sellaisiakin sattui. He jäivät sitten tavoittelemaan näitä hysteerisiä kohtauksia. Ne muodostuivat sielulliseksi tarpeeksi.

Kolmannen luokan muodostivat sellaiset, ehkä kaikkein vakavimmat mutta luonteeltaan hiljaisemmat ihmiset, joille alkoivat kolmannenlaiset Raamatun lauseet muistua mieleen. Tällaiset: "Joka kelvottomasti syö tätä leipää tai juo Herran maljan, hän on oleva vikapää Herran ruumiiseen ja vereen ... sillä joka syö ja juo erottamatta Herran ruumista muusta, syö ja juo tuomioksensa." Näillä ihmisillä ei kenties ollut taipumusta hysteeriaan. Eikä heillä ollut hirmuista synnintuntoa. Etenkään mikäli heillä ei ollut rikkomuksia omallatunnollaan. Sentähden he olivat hiukan ymmällä. He ajattelivat itsekseen: "parempi kai olisi, jos jäisin pois ehtoolliselta. Hyvinkin minä vaan tallaan jalkoihini Kristuksen ruumiin ja veren, syön ja juon itselleni tuomion." Näin he olivat kuin kahden tulen välissä. Paha oli mennä ja paha oli jäädä pois.

Jätämme nyt nämä kolme luokkaa. Löydämme ehkä jonkun harvan yksilön, jonka itsekritiikki on niin vakava, suoraviivaisuus niin selvä, jonka omatunto on niin elävä, että hän sentähden on kokonaan luopunut ehtoollisella käymisestä.

Miten on nyt tällaisen ihmisen laita? Onko hän kadotettu? Onko hän Jumalan valtakunnan ulkopuolella?

Ei ollenkaan. Päinvastoin. Hän ei kylläkään pidä suurta ääntä autuudestaan, tai muusta sellaisesta. Mutta tämäkin johtuu hänen itsekritiikistään. Totuus on se, että hän on siirtynyt o m a n t u n n o n u s k o n t o o n, pyhän hengen uskontoon. Hän alkaa nyt ymmärtää, että hänen ruumiinsa on pyhän hengen temppeli. Sen temppelin kaikkein pyhin on hänen omatuntonsa. Tässä kaikkein pyhimmässä asuu pyhä henki, opettaja ja mestari. Hän on aina temppelissä. Koko hänen elämänsä muuttuu jumalanpalvelukseksi. Hän alkaa ymmärtää, mitä on synnintunto ja synneistä pääseminen. Kaikki riippuu siitä, kuunteleeko hän ja totteleeko hän pyhän hengen ääntä omassatunnossaan. Hän alkaa ymmärtää sakramentteja sisäisinä tapahtumina. Hänelle muistuu mieleen tällaiset Mestarin sanat: "Katso, minä seison oven takana ja kolkutan; jos joku kuulee minun ääneni ja avaa oven, niin minä käyn hänen luoksensa sisälle ja aterioin hänen kanssaan, ja hän minun kanssani."

Tämä sisäinen aterioiminen ei ehkä tällöin vielä ole varsinaista ehtoollista Salaisen Veljeskunnan temppelissä. Mutta se on ainakin todellista rakkausateriaa, a g a p a i, temppelin esikartanossa. Sekin on sisäinen, salainen asia. Tapahtuu sisäisesti sama keskustelu, mikä kerrotaan evankeliumissa. Sillä kun Jeesus puhui lihansa syömisestä ja verensä juomisesta, niin opetuslapset keskenään sanoivat: "Tämä on kovaa puhetta, kuka voi häntä kuulla?" Silloin Jeesus kysyy: "Loukkaako tämä teitä?" Ja Jeesus jatkaa: "Henki on se, joka eläväksi tekee; liha ei hyödytä mitään. Ne sanat, jotka olen puhunut teille, ovat henkeä ja ovat elämää." Ruoka tässä sisäisessä rakkausateriassa onkin siis "ne sanat", se puhe, se opetus, neuvot ja käskyt, jotka totuuden pyhä henki vaikuttaa ihmisen omassatunnossa. Kun oppilas tarkasti kuuntelee ja koko voimallaan toteuttaa omassatunnossaan vaikuttavaa Jumalan tahtoa, silloin juuri tuon neuvon vastaanottaminen ja toteuttaminen muodostuu sielulliseksi rakkausateriaksi. Ihminen tuntee virkistyvänsä. Hänellä on rauha omassatunnossaan. Sentähdenhän Jeesus Kristus itsensäkin suhteen sanoo: "Minun ruokani on se, että teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa." Sama on oleva laita jokaisen ihmisen. Lähettäjänsä, korkeamman minänsä, Jumalansa ja Mestarinsa tahdon täyttäminen muodostuu jokaiselle ihmiselle, opetuslapselle, hänen todelliseksi ruuakseen.

Lisäämme tähän ainoastaan: ellemme yritä ymmärtää ja kokea tätä sisäistä rakkausateriaa, a g a p a i, omantunnon uskonnossa, temppelin esikartanossa, niin kuinka voisimme kokea tai ymmärtää pyhän ehtoollisen mysteriota sisäisessä temppelissä. On opittava tulemaan ravituksi "sanasta", so. Vuorisaarnan opetuksesta.

J. R. H.

1941 lokakuu, 124—127

"Taas alkaa tuo pimeä, sateinen ja alakuloinen Marraskuu", puheli eräs teosofiystäväni joitakin vuosia sitten. Aikaisemmin eräs nuori kirkon kasvatti mietti itsekseen: "Jos osakin ihmisistä joutuu loputtomaan piinaan, niin suurta erehdystä on ollut maailman ja etenkin ihmisen luominen, ja sen jatkuva ylläpito". Teosofeina voimme lisätä: Miksi materialisti tarrautuu kaikin voimin elämän pyörteisiin? vaikka hyvin "tietää", ts. on tietävinään, että ihminenkin on vain ainetta, joka tajuntanakin lakkaa olemasta ruumiin kuoltua. Tai: Miksi teologi tai kirkon kasvatti kuvittelee saavansa kaikki rötöksensä, itsekkyytensä ja sydämettömyytensä anteeksi joko jonkun opinkappaleen totenapitämisellä, rukouksella tai sakramentilla, vaikka Kristus itse sanoo: "Jos te annatte anteeksi ihmisille heidän rikkomuksensa, niin taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi; mutta jos te ette anna ihmisille anteeksi, niin ei Isännekään anna anteeksi teidän rikkomuksianne".

Todella: ristiriitojen tähti on tämä planeetta! Tuskallista on ihmisen elämä.

Mutta toiselta puolen: marraskuun alussa vietetään myös pyhien miesten päivää. Ja me kysymme: mikähän mahtaa olla heidän pyhyytensä sisältö? — On puhuttu sekä pienistä että suurista pyhimyksistä, mutta yhteisenä piirteenä lienee heillä ollut, että he ovat omalta osaltaan ratkaisseet elämän ristiriidan, mutta ovat joutuneet yleensä marttyyreiksi sen uuden ristiriidan vuoksi, mikä muodostuu tavallisen ympäristön asettamien velvoitus-vaatimusten ja sen velvoituksen välille, minkä he ovat saavuttaneet ratkaistessaan elämän pulman ja omaksuessaan sen käytännölliseksi elämisen ihanteeksi.

— Onko siis tärkeätä, että ihminen yleensä ratkaisisi ristiriitojen pulman?

— Toivon Sinun itse vastaavan kysymykseesi.

— Kiitos. Mutta ottaen huomioon, että ratkaisun jälkeen seuraa yleensä marttyyrius?

— Sitäkö tarkoitit. Sanotaan: on ero kärsimyksellä ja kärsimyksellä. Toisin sanoen: elleivät ihmiset ryhdy selvittelemään elämän ristiriitaista ongelmaa kulkemalla vapaasti ja itsealoitteellisesti henkisen elämän tietä, saavuttaa elämän suuri ristiriita aina joittenkin väliaikojen jälkeen sellaisen valtavuuden, että se nousee yläpuolelle ihmisen laiskottelevan pidättyväisyyden, ja ihmisten on ryhdyttävä pakollakin ratkaisemaan tuota tavallaan kuin päälle hyökkäävää pulmaa. Koska taas pakolla ei voida tehdä ihmisistä totuudenetsijöitä, jotka ajattelijoina ratkaisisivat pulman, johtuu tästä, että he joutuvat toiseen vaihtoehtoon: he ryhtyvät voimakeinoilla tuhoamaan uhkaavaa pulmaa. Toisin sanoen: heidän on lopulta, silloin tällöin, uhrattava kaikkensa lyödäkseen uhkaavan ristiriidan verisesti maahan. Kokemus on kuitenkin osoittanut, että voitto on vain pinnallinen: ajan tullen ristiriita nousee jälleen tuhkastaan. Ja yleensä se nousee entistä vaikeampana. Siitä pitää Karma huolen. Sillä laji synnyttää lajiaan, so. pahaa tekemällä pahan valta ja voima lisääntyy, joten seuraavat pulmat yleensä ovat entistä vaativampia. Totuudenetsijä sensijaan yhtyy ristiriidattomaan elämän tahtoon, joten hän ei toiminnallaan enää aiheuta uutta pahaa karmaa, ja vanha karma siinä sivussa kuluu vähitellen loppuun.

— Mutta miten ristiriitojen pulma olisi käytännössä ratkaistava?

— Ratkaisu alkaa ajattelusta, mutta ajatteluun ponnisteluun liittyy pian tunne ja tahto.

— Onko voitto näinollen saavutettava kolmasti?

— Tavallaan, vaikkakin varsinaisessa ratkaisussa kaikki kolme, nim. ajatus, tunne ja tahto yhtyvät. Muistakaamme, että esim. Pietarin oli vastattava kolmasti Mestarin kysymykseen: rakastatkos minua?

— Ja miten käy ensimmäinen ratkaisu?

— Ymmärrämme ilman muuta, että totuudenetsijällä täytyy ensimmäisessä ratkaisussa älyn olla kärjessä, vaikkakin tunne ja tahto ovat älyyn läheisesti liittyneinä. Älyssään ihminen selvittelee asian näin: olen ikuinen, jumalsyntyinen henkiolento, ja siksi henkinen elämä on minun todellinen elämäni. Minun on näinollen elettävä tietoisesti henkistä elämää; kaikki muu on tavallaan vaan kuin voittamista varten.

— Ja miten voittaisimme?

— Aktiivisella osallistumisella Mestarin neuvoon: emme voi mielivaltaisesti luopua niistä karmallisista siteistä, velvollisuuksista, joita jo olemme päällemme ottaneet, vaan meidän on ne — esim. velkamme ja perheemme huolto — hyvin täytettävä, mutta meidän ei pitäisi ottaa uusia maallisia velvollisuuksia päällemme. Korkeampi minämme saattaa meille inspiroida: ole iloinen, että sinulla on tilaisuus tällaiseen treenaukseen, tällaiseen kouluun, tähän ikuisen elämän harjoitukseen. Ja niin ihminen älyllisesti harkiten syventyy totuuteen ja jatkaa henkistä elämää, käyttämällä pyrkimyksessään niitä talentteja, joiden ylitse hänellä valta on. Siten jo alkaakin Mestarin karitsojen ruokkiminen.

— Entäs tunteen kannalta?

— Älyllisesti omaksuttu henkinen elämä syvenee ja vetää mukaansa tunne-elämän.

— Mitä erikoisesti silloin on huomattava?

— Alusta alkaen ja pitkin matkaa on huomioitava, että henkinen elämä ei ole hysteeristen mielenliikutusten tavoittelua. Tavallaan tästä alkaakin varsinainen Bhagavad-Gitaan eli Herran Laulun kuuluisa sisäinen "sota". Alemmat tunnevoimat, nuo mahtavat "soturit": Kateus, juuri Kateus ennenkaikkea, sekä Mustasukkaisuus, Loukkaantuvaisuus, Kunnianhimo jne. nousevat vastarintaan. Jos ihminen on näiden "soturien" suhteen pelkuri, on hän tuomittu häviöön. Kamppailuun noita alempia tunnevoimia voittaakseen on lähdettävä siinä tietoisessa varmuudessa, että puhdas tunne eli rakkaus voittaa sekä pelon että alemmat tunteet. Siksi totuudenetsijä nöyrän tietoisesti pysyttelee henkisen pyrkimyksen linjalla ja panee liikkeelle puhtaan tunteen voimat: Suvaitsevaisuuden ja Veljesrakkauden. Hän sanoo itselleen: opi olemaan kiitollisen onnellinen siitä, että sinulla näin on tilaisuus syventyvästi elävöityä puhtaassa ystävyydessä ja veljesrakkaudessa.

— Entäs kolmas alue?

— Henkinen uskollisuus älyn ja tunteen alueilla vie sisäisen tahdon alueille. Herää tahto, jolloin alkaa kamppailu pahan tahdon voittamiseksi hyvässä tahdossa. Pahan tahdon alueella herää ja elävöityy — sikäli kuin sitä on — Kostaja, Hävittäjä, joilla on kiikarissa monet, tarkoituksen pyhittämät keinonsa. Hyvän tahdon puolella heräävät Auttaja, Anteeksiantaja, Armahtava Palvelija. Ihmisen on tietoisesti valittava. Kuinka monet joutuvatkaan pahan tahdon puolelle! Siellä lumoo suuruudenhulluus, käryävän vihan katku ja vallanhimon roihuava tuli. Se kaikki kehittää älyä, mutta väärään, ovelaan suuntaan. Ja niin yhä korkeampina roihuavat hävitys ja sorto. — Nuori sielu, sinä joka kokemattomana lähenet tätä verenkarvaista roihua: pysähdy! Kysy itseltäsi: mitäs aijot, oi inehmon lapsi? Lähenetkö, laakereita ja voittoja tavoitellen, himojen väkivaltaisia taistelukenttiä? Tiedä: osallistuessasi olet jo siipesi polttanut, tappion kärsinyt. Jos tahdot voittaa, ota voittosi syrjässä ollen. Tiedä ja ymmärrä: verenkarvainen väkivalta on voitettava nimenomaan kieltäytymällä, ja voitto on saavutettava ensin sisäisesti, yksinäisenä ja yleisen rauhan aikana. Ellet rauhan päivinä sisäisesti voita, ei ole paljon toivoa ulkoisesta voitostasi; jokseenkin varmasti joudut ulkoisestikin väkivallan uhriksi eli käskyläiseksi.

— Ja olenko silloin sittenkin tuomittu?

— Tuomittu kyllä, mutta suhteellisesti. Aikanaan tulee uusi tilaisuus, jopa uusi jälleensyntymä.

— Mutta onko näinollen erikoisesti väliä miten ratkaisen, koska uusia tilaisuuksia ilmenee jatkuvasti?

— Tilaisuuksia tarjoutuu, mutta ei mielivaltaisesti.

— Miten sitten?

— Katsos, tilaisuuksia tulee, mutta ne ovat laadultaan ansiomme mukaisia. Ne ovat ansiomme mukaan joko karuja tai hedelmällisiä, joko ikäviä tai iloisia, joko onnettomia tai onnellisia, ne ovat joko orjuutta tai vapautta.

— Niitämme näinollen mitä kylväneet olemme.

— Niin, ja on edelleen huomattava, että elämä kokonaisuudessaan käy yhä jännittävämmäksi, intensiivisemmäksi, voimaperäisemmäksi.

— Ja mitä siitä seuraa?

— Siitä seuraa, että elämä entistä voimakkaammin tempaa mukaansa, vaikkapa pahaan, ellemme tietoisesti pyri hyvään. Elämän pulma vaatii jokaiselta omakoh-

taista ratkaisua. Jumalien suunnitelma on, että Hvvä on pääsevä vallitsevaksi tällä tähdellä. Korkeammassa johdossa on jo ratkaiseva voitto saavutettu. Buddhassa, Jeesuksessa ja Pekka Ervastissa on jo saavutettu täydellinen kolminaisuuden voitto, voitto älyn, tunteen ja tahdon kolminaisella kentällä. Alempikin voima, alempikin maailma on vahvistunut, joten se yhä valtavampana kurimuksena vetää ihmisiä ja kansoja suuruuden hulluuteen, tuleen ja savuun. Mutta sekä enkelit taivaissa että myös — niinkuin Pekka Ervast opettaa — Saatanakin suuresti iloitsee, kun ihminen kieltäytyy vallanhimon ja kaiken pahan houkutuksesta. Kieltäydyttyämme Saatanasta, itsekkyydestä ja väkivallasta, avautuu meissä korkeamman ihmisyytemme mahdollisuudet. Ja niin esityksemme alussa mainittu sateinen ja alakuloinen Marraskuu saavuttaa pyhien miesten kirkastumisen sisästä päin.

Ja lopuksi: nousevan ja uudestisyntyvän sivistyksemme vuoksi sydämestäni soisin, että tämä meidän Pohjolan Valomme saisi paljon myötätuntoisia, uurastavia lukijoita ja tilaajia. Toivon ystävien uudistavan tilauksensa joko postin kautta tai suoraan Toimituksesta: Turku, Puronk. 39. Tilaushinta v. 1942 50 mk.

J. R. H.

1941 marraskuu, 131—134

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

VIII

VIIMEISEN VOITELUN VALMISTELUA

Kun kristikunta lakkasi kunnioittamasta ja seuraamasta Kristuksen oppia, neuvoja ja käskyjä, silloin hävisi tieto ja taito, ja tilalle jäivät muotomenot. Puhuessamme viimeisestä voitelusta, emme suinkaan tarkoita sellaista "voitelua", jonka kirkot antavat ruumiillisesti kuolevalle ihmiselle. Huomaammehan heti, että elämän tosiasiat ovat sellaisia, että kaikki ihmiset tulevat niistä osallisiksi. Kirkkojen antamasta "viimeisestä voitelusta" eivät kaikki ihmiset tule osallisiksi. Sillä ihminen voi kuolla sellaisissa olosuhteissa, tai niin nopeasti, että "voitelua" ei voitaisikaan suorittaa.

Mikä siis on viimeinen voitelu itse elämässä, se voitelu, josta jokainen ihminen on tuleva osalliseksi?

Tämäkin asia on asteettainen, jatkuva tapahtuma. Voimme puhua pienemmistä ja suuremmista saavutuksista tässä asiassa. Mainitsemme ensin lyhyesti kaksi suurempaa ratkaisua. Sanomme kaksi, vaikka ne voivat olla sama asia katsottuna eri puolilta. Ensiksi siis: hyvin ratkaiseva viimeinen voitelu tapahtuu, kun ihminen kuolettaa eli paremminkin voittaa oman alemman itsensä. Se on kaksipuolinen asia. Sillä alempi itse kuolee, eikä kuitenkaan kuole, sillä se nousee ylös, se alistuu ja yhtyy korkeampaan itseen.

Tämä alemman itsen alistuminen ja yhtyminen korkeampaan itseen on siis hyvin ratkaiseva viimeinen voitelu. Sama asia voidaan sanoa niin, että ihminen saavuttaa vapautumisen pakollisesta jälleensyntymisestä. Pakollisesta jälleensyntymisestä vapautuminen ei suinkaan merkitse vapautumista elämästä kokonaan. Siitä alkaa uusi, avarampi työkausi.

Siirtykäämme nyt viimeisen voitelun asteettaiseen tapahtumaan. Tavallisesti puhutaan ihmisen seitsemästä prinsiipistä. Tältä kannalta viimeinen voitelu olisi asteettaista, jolloin prinsiippi toisensa jälkeen saataisiin alistutetuksi ja järjestetyksi siten, että siinä Jumalan tahto ja Kristuksen viisaus tapahtuisi. Emme kuitenkaan ryhdy näin laajaan erittelyyn. Rajoitumme yhteen, ns. astraaliruumiiseemme. Sillä astraaliruumiimmehan on alemman tunne- ja ajatuselämän kannattaja.

Mutta nämä prinsiippimme puolestaan ovat taas seitsenkertaisia. Niinpä astraaliruumiimmekin. Sentähden käsittelemme viimeisen voitelun tapahtumaa tältä näkökannalta. Seuraamme astraaliruumiimme

kääntämistä eli alistamista korkeampaan elämään seitsemässä asteessa, seitsemässä alajaoituksessa. Siinä on kolme alempaa ja kolme ylempää. Niiden välillä on neljäs alhaalta päin ja ylhäältä päin, joka on tavallaan välittävä. On luonnollista, että nämä kaikki ovat voimia, eläviä voimia, jotka ovat yhteydessä vastaavien astraalitason voimien kanssa. Sentähden itsensä voittaminen edellyttää samalla maailman voittamista.

Ensimmäisenä alhaalta päin on se alatason voima, joka tekee karkean himoelämän mahdolliseksi: himojuoppous, murhat jne. Näistä "synneistä" pitäisi päästä. Missä nyt on se "pappi", se "rippi-isä", joka voisi ihmisen näistä taipumuksista päästää? Se täytyy herätä ihmisessä itsessään. Ihmisen täytyy lähteä etsimään tätä todellista vapantajaa. Hän kääntyy korkeamman itsensä puoleen, Kristuksen puoleen. Vähitellen ihminen oppii kieltäytymään karkean himon orjuudesta. Saatuaan nimosta yliotteen, on se silloin viimeistä voitelua siinä asteessa. Vielä on huomattava, että paitsi tätä suoranaista kieltäytymistä himon orjuudesta täydentää ihminen voittoaan siten, että hän ryhtyy auttamaan toisia onnettomuustovereitaan, liittyy auttajien joukkoon. Siten hän pieneltä osaltaan auttaa Mestarin työtä ihmiskunnan auttamisessa. On muistettava: mitä tahtoisitte teille tehtävän, sitä tehkää muille.

Toisena alhaalta päin on se alatason voima, joka tekee ihmisen alttiiksi vaikutuksille, ulkonaisille ja sisäisille, näkyväisille ja näkymättömille. Ihminen ei noin vaan hillitse tätä voimaa. Hän voi yhtenä hetkenä olla altis hyville vaikutuksille, toisena hetkenä pahoille. Ellei hän ole varuillaan, ottavat huonot vaikutukset ylivallan hyvistä vaikutuksista. Syntyy tragedioja. Korkeampi itse vaikuttaa katumusta, alempi välinpitämättömyyttä ja paatumusta. Ihminen itse on havaintojen tekijä. Hän ei saa antaa asioiden mennä omaa menoaan. On tartuttava kiinni itseensä ja tilanteeseen. Täytyy oppia seisomaan omilla jaloillaan, siveellisen omantuntonsa ja parhaimman ymmärryksensä ääntä kuunnellen. On vetäydyttävä pois huonosta vaikutuspiiristä ja etsittävä puhtaiden ja hyvien vaikutusten läheisyyttä. Samalla on opittava pysymään sävyisänä ja maltillisena. Mikäli ihminen tässä onnistuu, sikäli hän suorittaa itsessään viimeistä voitelua.

Kolmanneksi on se alatason voima, joka herättää toiveita, panee ihmisen toivomaan. Mutta nämä toiveet ovat sellaisinaan kuin vesi tai höyry, joka pursuaa ulos mistä reijästä tahansa. Ihmisen järjestämättömät toiveet syöksähtävät milloin sinne milloin tänne. Toiveet vetävät mukanaan, enimmäkseen alemman elämän pyörteisiin, nautintoihin, nautinnoista johtuviin kärsimyksiin ja kurjuuteen. Sentähden on harkitusti määrättävä toiveitten suunta. Miksei voisi sanoa näin: toivoisin tulevani oikeaksi ihmiseksi, sellaiseksi kuin elämä, Jumala, on minut tarkoittanut. Toivoisin voivani liittyä viisaiden veljeskuntaan. Tämäkin pyrkimys on valmistusta viimeiseen voiteluun.

Neljäs, keskimmäisen alatason voima on kaksinainen. Se herättää ihmisessä yhdeltä puolen välinpitämättömyyttä ja toiselta puolen kiinnostusta. Nämä kaksi tunnevoimaa ovat tavallisessa ihmisessä ja ihmiskunnassa järjestyneet niin, että kiinnostus on kääntynyt aistinten ja itsekkyyden maailmaan, välinpitämättömyys hengen elämään, totuuden ja rakkauden maailmaan. Ei ole kiinnostusta Kristuksen opetuksen tutkimiseen ja omaksumiseen. Kun ihminen on jonkun verran voittanut niitä kolmea voimaa, joista juuri puhe oli, silloin on mahdollista, että hän jaksaa muuttaa kiinnostuksensa ja välinpitämättömyytensä päinvastaiseen järjestykseen. Hän kääntää kiinnostuksensa Mestarin edustamaan hengen elämään, välinpitämättömyytensä aistimaailman tavoitteluun. Tämä pyrkimys luonnollisesti on viimeistä voitelua suhteessa katoavaiseen, mutta sensijaan jatkuvaa liittymistä eli ylösnousemista katoamattomaan elämään.

On luonnollista, ettei pelkkä kiinnostus voisi jatkua, ellei se muuttuisi elämäksi. Sentähden viidennen alatason voima on se, jota nimitetään sieluelämäksi. Mutta tässäkin on omat vaikeutensa. Sillä vanhasta tottumuksesta ihminen on taipuvainen etsimään sieluelämää ulkopuoleltaan. Se on aineellisen rikkauden houkutus. Ihminen on taipuvainen ajattelemaan, että aineellinen rikkaus sinään on elämää. Tietysti se on elämää. Mutta se on ihmi-

sen ulkopuolella ja se voi hävitä milloin tahansa. Elämä täytyy olla sielussa sisällä. Ja sitä täytyy osata kartuttaa. Rikkaus on sellainen toiminnan tila, jossa voi palvella Jumalan tahtoa, kuunnellen Kristuksen viisautta. Sellainen toiminta lisää sieluelämää. Sieluelämä ei ole aineellisessa rikkaudessa eikä köyhyydessäkään, vaan se on nimenomaan siinä, että ihminen sielussaan elää hengen elämää.

Kuudennen alatason voima on se, jota sanotaan sieluvaloksi. Sieluelämä ei saa jäädä pimeäksi, sokeaksi uskoksi, vaan se täytyy muuttua sieluvaloksi. Kuitenkin on tässäkin omat vaikeutensa. Sillä vanhasta tottumuksesta ihminen on taipuvainen otaksumaan, että valo ja valistus on ulkonaisen maailman oppineisuudessa. Oppineisuudella, niinkuin aineellisella rikkaudellakin, on oma arvonsa. Mutta se on kuitenkin ihmisen ulkopuolella. Niinkuin ihminen voi olla ulkoisesti rikas, mutta silti voi olla sisäisesti köyhä, samoin ihminen voi olla ulkoisesti oppinut, sivistynyt, valistunut, mutta voi silti olla sisäisesti oppimaton, sivistymätön, valistumaton. Valo täytyy tulla sisästäpäin. Kiinnostus muodostuu ensin sieluelämäksi, sitten sieluelämä, jatkuvan harrastuksen, etsimisen ja kolkuttamisen palkkana eli seurauksena leimahtaa sisäiseksi valoksi. Tämä sisäisen valon syttyminen on sitä ihmisen pojan tuloa, joka tulee kuin salaman leimahdus, valaisten idästä länteen. Siinä valossa ollen ja toimien ihminen jatkaa viimeisen voitelun suorittamista, so. hän osaa alistautua korkeampaa itseä, Kristuksen viisautta palvelemaan ja edistämään.

Seitsemännen alatason voima on se, jota nimitetään sieluvoimaksi. Ymmärrämmehän, että niinkuin sieluelämä leimahti sieluvaloksi, niin sieluvalo taas puolestaan muuttuu sieluvoimaksi. Omat vaikeutensa ovat taas tässäkin. Vanhasta tottumuksesta luullaan voimaksi sitä, että olosuhteet sallivat jonkun ihmisen ryhtyvän toisia ihmisiä määräämään, komentamaan, tyrannisoimaan. Maailma pitää tätä voimaihmisen tuntomerkkinä. Kuitenkin tällainen voima on taas vaan ulkopuolista. Tyranni muistuttaa jossain määrin vampyyria, joka imee voiman ja elämän toisista ihmisistä. Jos vampyyrilta häviää tilaisuus tuollaiseen voimanimemiseen — niinkuin se aikanaan häviääkin —, niin hän raukeaa voimattomuuteen. Suhteellisesti sama on tyrannin asema. Sentähden ei henkinen ihminen pyri toisia määräämään tai komentamaan. Se olisi heikkoutta, heikkouteen luhistumista. Hänen täytyy oppia olemaan sisäisenä voimana. Hänen voimansa lähtee valosta, tai se on valoa. Hänen täytyy osata olla valona maailman pimeydessä. Niinkuin Vuorisaarnassa sanotaan: "Te olette maailman valo... Ei kynttilää sytytetä ja panna vakan alle, vaan kynttilänjalkaan, ja niin se loistaa kaikille huoneessa oleville." Mutta ollakseen valo, täytyy ihmisen itse elää Kristuksen valossa. Hänen täytyy itse mukautua Vuorisaarnan opetukseen, toimia sen opetuksen puolesta ihmiskunnan keskuudessa. Niinkuin Vuorisaarnassa lisätään: "Niin loistakoon teidän valonne ihmisten edessä, että he näkisivät teidän hyvät tekonne ja ylistäisivät Isäänne, joka on taivaissa". Voima esiintyy siinä, että ihminen elää ja toimii Kristuksen henkisen valon, tiedon ja taidon palvelijana ihmiskunnan keskuudessa.

Tällaista on siis valmistelu viimeiseen voiteluun.

J. R. H.

1941 marraskuu, 140—143

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kristikunta viettää joulua sen lapsen syntymisen juhlana, jossa kosmillinen Kristus ensikerran saavutti päivätajuisen täydellisyyden. Tämä ihminen oli Jeesus Natsarenus. Hänessä alkoi uusi aika. Ihmiskunnan sisäinen elämä tuli jumalallisesti entistä eloisammaksi. Sisäinen Jumala tuli lähemmäksi ihmisiä.

Mutta joulu ei ole vain yhden historiallisen tapahtuman juhla. Joulu on myös sen jatkuvan tapahtuman juhla, kun Kristus pyrkii asteettaisesti syntymään

jokaisessa ihmisessä. Onhan itsestään selvää, että vaikkakin Vanhemmat Veljet, joissa Kristus on saavuttanut suuremman sisäisen täydellisyyden, voivat suuresti auttaa ja opastaa meitä tavallisia ihmisiä, ei kukaan ihminen kuitenkaan tule varsinaiseen Kristus-osallisuuteen muuten kuin siten, että Kristus sisäisesti syntyy hänessä.

Joululla on vieläkin useampia merkityksiä. Vuosittain kertaantuva joulu kuvaa myös sitä tapahtumaa, jota sanotaan jälleensyntymiseksi. Jokainen ihminen on sisimmässään ainosyntyinen Jumalan poika. Tämä sisäinen Jumalan poika ilmentää itsestään persoonallisuuden (persoona: naamio), joka syntyy ja kuolee kerta toisensa jälkeen, kasvaen siten tiedossa ja taidossa totuudenetsijäksi. Siten ihmisellä on kerta kerralta tilaisuus ryhtyä yhä voimakkaammin kolkuttamaan taivasten valtakunnan ovelle, valmistuakseen synnyttämään Kristus-lapsen päivätajuiseen persoonallisuuteensa.

Ja sitten tuo kolkuttaminen. Miten kolkuttaa? Vaihtoehtona kysymme: miten kolkutamme ruumiillisen toimeentulomme puolesta? Vastaus: tekemällä työtä sekä älyllisesti että ruumiillisesti. Samoin on asia suhteessamme kristus-elämään. On tehtävä työtä kristus-elämän puolesta. Ja miten tätä työtä tekisimme? On mitä luonnollisinta, että kristus-elämä itse sisältää työtavan. Työtavan eli ohjelman Kristus esittää julkisesti Vuorisaarnassa. Me kolkutamme kristus-elämän puolesta tekemällä työtä vuorisaarnan ohjelman toteuttamiseksi. Ensin omassa elämässämme ja sitten edistämällä Mestarin työtä yhteiselämässämme. Siten valmistamme todellista joulua, todellista Kristus-lapsen syntymistä itsessämme ja ihmiskunnassa.

— — —

Valitettavasti kristillinen teologia ei ole ottanut kristillisyyttä Kristuksen omalta kannalta. Kristillinen teologia ryhtyi sommittelemaan jonkunlaisen korvikkeen, so. karkean sijaissovitusopin. Teologit ovat samalla kaiken aikaa selittäneet, että kukaan ihminen ei edes kykenisikään Kristuksen vuorisaarnan oppia seuraamaan. Sanalla sanoen: juuri tuo karkea sijaissovitusoppi kirkkojen kristillisyydessä hämmentää kaiken.

Mutta niinpä kirkkojen aikakautinen tuomio onkin jo vuorisaarnassa itsessään lausuttu. Kristus sanoo nimenomaan, että ken kuulee nuo vuorisaarnassa esitetyt opit eikä tee niiden mukaan, hän on verrattava mieheen, joka rakensi huoneensa juoksevalle hiekalle; josta tuulet, myrskyt ja sateet sen kaatoivat. Lisääpä Kristus, että tuo kaatuminen on suuri. Nuo tuulet ja myrskyt ovat luonnollisesti karmallisia seurauksia Kristuksen opin kieltämisestä. Kirkkojen ja materialistiseksi menneen tieteen yhteisesti luoma sivistysrakennelma on rakennettu itsekkyyden juoksevalle hiekalle, joten se on jo rakennettaessa tuomittu.

Mutta kyseessähän ei ole ainoastaan sivistyksen luhistuminen, vaan myös ihmisten kokema tuska ja hätä. Onhan sanottu: ihmisille tapahtuu uskonsa mukaan. Kristikunta on omassa elämässään uskonut pahaan, loputtomaan piinaan, helvettiin. Hyvän eli Vuorisaarnan kristikunta on kieltänyt, mutta pahaan, sotaan, väkivaltaan kristikunta on uskonut. Teologia on uskonut käytännöllisesti pahan valtaan, ja niin paha on saanut vallan sen omassa elämässä. Kirkko on kokonaan uudistettava — mikäli se milloinkaan tahtoo päästä kokemaan todellista vapautta, todellista joulua.

Koulufilosofiasta ei liioin ole ratkaisevaa apua. Yliopisto-tieto selittää: kaikki päättyy yleiseen sammumiseen, kylmettymiseen, kuolemaan. Tämäkin johtaa uskonsa mukaiseen seuraamukseen: tyhjäksimenoon. H. P. Blavatsky sanookin, että materialistin persoonallisuus häviää, joten siitä ei tule mitään korkeamman minän hyväksi.

— — —

Näin tulemmekin siirtyneeksi teosofiselle alueelle. Teosofia opettaa, että ihmiskuntaa autetaan jatkuvasti ja ajoittain erikoisesti ylhäältäpäin. Niinpä teosofinen sanoma tuli Salaisesta Veljeskunnasta. Mutta se oli samalla Johannes Kastajan tapainen liike, joka valmisti tietä suuremmalle tapahtumalle. Uudessa Testamentissa puhutaan Kristuksen toisesta tulemisesta ei vain siinä mielessä, että mystillinen Kristus jatkuvasti syntyy ihmisyksilöissä, vaan myös, että kosmillinen Kristus jossain ihmisessä tulee entistä syvemmälle ja voimakkaampana ihmiskuntaan. Nyt Pekka Ervast

sanoi, että Kristuksen toinen tuleminen tapahtuu Vesimies-kulttuurin alkaessa; joka jo alkoi noin v. 1898. Tämä toinen tuleminen on ensiksi, tai paremminkin yhdellä tavalla sitä, että Kristus ottaa Karman johdon käsiinsä. Mutta samalla Kristuksen toinen tuleminen on sitä, että taas Jumala esiintyy maan päällä, ilmoittaa itsensä erikoisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta, niinkuin Pekka Ervast sanoi. Olen jo ennen perustellusti esittänyt, että tämä suuri tuleminen tapahtui varsinaisesti 1896 — siis hiukan ennen Vesimies-ajan alkamista — siinä kosmillisessa uudestisyntymisessä, mikä silloin tapahtui Pekka Ervastille.

Pekka Ervast on sanonut, että kun ihminen eri ruumistuksissa vastaanottaa Kristuksen, tapahtuu se ensin vanhuudessa ja seuraavilla kerroilla yhä nuorempana. Sama on tietenkin laita suuressa ihmisessä, so. ihmiskunnassa. Niinpä kun Jumala Pyhänä Henkenä yhdistyi Buddhan kautta ihmiskunnan henkeen, oli Buddha silloin 35-vuotias. Kun Jumala Poikana Jeesuksen kautta yhtyi ihmiskunnan sieluun, oli Jeesus silloin noin 28—30-vuotias. Kun sitten Jumala Pekka Ervastin kautta yhtyi ihmiskunnan ruumiilliseen elämään asti, oli Pekka Ervast silloin 21:llä ikävuodellaan.

Näin ollen on ylhäältä päin tapahtunut ratkaiseva ote ihmiskunnan elämään. Ihmiskunta on itsekin jo niin kehittynyt, että ns. lastentarha-aika on päättynyt. Elämään on opittava suhtautumaan enemmän vastuunalaisuuden kannalta. Suuri voima ylhäältä päin vaikuttaa, että valheelle, itsekkyydelle ja väkivallalle perustettu sivistys kaatuu. Elämä ei voi muodostua laiskottelun paratiisiksi. Kun ihmiset eivät halua vaivautua Vuorisaarnan mukaisen elämänkatsomuksen omaksumisessa ja sen mukaisessa toimimisessa, saavat he nähdä vaivaa sen vastakohdassa. Voimme sanoa: kun ihmiset joko eivät halua tai eivät "uskalla" asettua totuuden ja veljesrakkauden kannalle, joutuvat he asettumaan toistensa kiusaamisen kannalle.

— Mutta miten me pääsemme selvyyteen näistä suurista asioista?

— Oiva kysymys. Mutta siihen on myös oiva vastaus. Onhan meillä — paitsi Vuorisaarnaa — myös teosofisten seurojen oma ohjelma kolmine pykälineen. Tuohonkin ohjelmaan sisältyy avain. Oikeastaan avain kätkeytyy jo ohjelman ensimmäiseen kohtaan: y l e i s e n v e l j e y d e n l u p a u k s e e n. Ruusu-Ristin ohjelmassa lisätään vielä: "— osoittavat toisilleen mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä sekä pitävät totuutta korkeampana kaikkia uskontoja". Siinä piilee avain. Sillä veljesrakkaus on ensimmäinen totuus fyysillisellä tasolla.

— Onpa todella yksinkertaista: avain piilee veljeydessä ja se löydetään veljesrakkauden toteuttamisessa! Miksi emme näinollen toteuta sitä, minkä omassa ohjelmassamme olemme luvanneet.

— Sanos muuta. Miksi annamme avaimen olla, niinkuin sitä ei olisikaan! Herätkäämme käsittämään, mihin ihmisyys velvoittaa. Se luonnollisesti velvoittaa ihmisyyteen, veljesrakkauteen. Ilman veljesrakkautta emme varsinaisessa mielessä elä "aikamme tasalla". Sillä Kristus, joulun ja ihmiskunnan esikoistäydellisyys on r a k k a u s. Siis lyhyesti sanoen: olkaamme ja eläkäämme joulua tekemällä totta edes ensimmäisestä teosofisen ohjelmamme kohdasta. Ja kun erikoisesti tahdomme viettää joulua historiallisen Jeesus-lapsen syntymäpäivänä, niin tehkäämme se sydämemme rakkauden elähyttämiseksi ja iloitkaamme samalla siitä, että nykyisen suuren henkisen vuodatuksen keskushenkilö Pekka Ervast todella syntyi jouluna, toisena joulupäivänä aamulla kello 6 Helsingissä. Nämä kosmoksen suuret henkiset tapahtumat asettavat uuden virityksen niin yksilön kuin kokonaisuuden elämälle.

J. R. H.

1941 joulukuu, 150—152

Pohjolan Valon kirjeitä:

Raja-aidat

Eräs ystävämme kirjoittaa: Teosofisten seurojen ohjelmassa luvataan yleistä veljeyttä, katsomatta kansallisuuteen, sukupuoleen, yhteiskunnalliseen asemaan tai muihin ihmisiä toisistaan eroittaviin seikkoihin. Mutta voidaanko noin menetellä ja samalla ylläpitää hyvä kuri ja järjestys? Eikö sekaannus, kaaos olisi uhkaamassa? Kaipaan selvyyttä, olkaa hyvä!

Vastaamme tähän: kaaos uhkaa vain sikäli kuin emme ole selvillä ihmisyyden olemuksesta, velvoituksesta ja mahdollisuuksista. Ihmisinä meidän luonnollisesti on vähitellen opittava asettumaan ihmisyyden kannalle. Esim. työnjako kansa- ja ihmiskuntakokonaisuudessa on luonnollinen. Mutta ihmisyys vaatii, etteivät yksilöt tai ryhmät asetu irrallisesti "itsenäisiksi", so. riitaisuuden ja taistelun kannalle suhteessa toisiinsa. Mutta juuri nuo eri työryhmien välille asetetut "selvät rajat" muodostuvat kuin itsestään taistelurintamiksi. Mainitsen tässä lyhyesti vain yhden tuollaisen rajan. On nim. oltu taipuvaisia jakamaan ihmiset t u o t t a j i i n j a k u l u t t a j i i n. Tuollainen jako, tuollainen puhetapa perustuu pintapuoliseen ajatteluun, ja on siitä tullut suurien onnettomuuksien aiheuttaja. Syvemmän ajattelun ja totuuden mukaisesti on ensiksikin sanottava, että kukaan ihminen ei ole vain kuluttaja tai tuottaja, vaan jokainen on molempia. Luonnostaan ja varsinaiselta olemukseltaan jokainen ihminen on tuottaja. Mikä olisi sellainen ihminen, joka vain kuluttaisi? Sellaista ihmistä ei ole olemassa — kyseenalaisia poikkeuksia lukuunottamatta, koska poikkeukset vahvistavat säännön. Mutta toiselta puolen jokainen ihminen on samalla kuluttaja: ruumiimme (ja sielumme) tarvitsee ruokaa, vaatetta ja asuntoa. Tuottaminen on kuitenkin varsinainen, myönteinen puoli elämässämme. Jokainen ihminen tuottaa — kykyjensä ja karmansa mukaan — joko ruumiillisella tai sielullisella tai henkisellä työllään. — Sivistyskansojen elämä kokonaisuudessaan on niin suurta ja monivivahteista, ettei kukaan yksilö voi kaikkia töitä suorittaa. Siksi t y ö n j a k o on välttämätön. Kansakunta muodostaa kokonaisuuden. Sen tarpeet ovat moninaiset, joka vaatii moninaista työtä. Kaikki ovat tuottajia ja kaikki kuluttajia. Terveessä kansakokonaisuudessa — niinkuin vähitellen myös ihmiskunta kokonaisuudessa — kaikki kansalaiset, kaikki ihmiset ajattelevat ja toimivat — kukin tehtävissään— kokonaisuuden hyväksi.

Niin, veljesrakkaus voi paljon, paljon voi rakkaus, järki ja hyvä tahto.

T ä h y s t ä j ä
1941 joulukuu, 157

TEOSOFIS-RUUSURISTILÄINEN USKONPUHDISTUS

IX

PÄÄTTEEKSI

Yhdistäkäämme nyt edellä esitetty jonkunlaiseksi kokonaisuudeksi.

Ymmärrämme, että Kristus, kosmillinen Jumalan Poika, on meidän opettajamme ja vapahtajamme. Jeesuksessa kosmillinen Kristus ensikerran täydellisimpänä esiintyi ihmisen päivätajunnassa fyysillisellä tasolla. Pekka Ervast sanoo: "Jeesus Kristus on se ihminen, joka ruumiillistutti kosmillisen Kristuksen, joka antoi Logoksen eli maailmankaikkeuden Jumalan Pojan persoonallisesti näkyä. Jeesus Kristus oli ensimmäinen, joka toi Isän Jumalan täydellisesti maan päälle. 'Ken minut näkee, hän näkee Isän.' Jeesus Kristus vapautti eli lunasti maapallon sen alemman minän eli Saatanan kahleista ja astui elähyttävänä minuutena maapalloon. Samalla hän astui ihmiskunnan sisään, ei sillä tavalla, että hän olisi vallannut kenenkään ihmisen mi-

nuuden, vaan sillä tavalla, että hän toi kosmillisen Kristuksen niin lähelle jokaista ihmisyksilöä, että tämä Kristus Jeesuksen persoonassa kolkuttaa jokaisen ihmisen sydämelle ja kysyy jokaiselta yksilöltä: tahdotko seurata minua? Tahdotko tulla minun kaltaisekseni? Tahdotko yhtyä minuun?" (Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa).

Kirjallisena tuloksena tästä ovat Uuden Testamentin kirjoitukset, ennenkaikkea Vuorisaarna. Ne ovat opetuslasten muistiinpanoja ja apostolien kirjoituksia. Huomattava on, että Jeesus Kristus itse joko ei tahtonut tai ei ennättänyt mitään kirjoittamaan. Sillä hänethän surmattiin tehtyään julkista opetustyötä vain verrattain lyhyen ajan, noin kolme vuotta. Puheillaan ja esitelmillään Jeesus ennätti laskemaan henkisen, siveellisen pohjan ja perustuksen.

Opetuksiensa yhteydessä Jeesus puhui myös seuraavasta tulemisesta. Se oli tapahtuva yksin Isän tiedossa olevan ajan täyttyessä. Ennen kaikkea Pekka Ervastin opetuksista näemme, että meidän ajallamme tuo aika oli täyttynyt. Ensiksikin aika oli täyttynyt siinä astrologisessa merkityksessä, että maapallomme siirtyi Kaloista Vesimieheen noin v. 1898. Toiseksi aika oli täyttynyt siten, että oli pantava alulle nykyisen viidennen eli indo-europalaisen juurirodun kuudes alarotu ja sen sivistys. Kolmanneksi aika tuli täyttyneeksi siten, että samalla sisäisesti, okkultisesti pantiin alulle tuleva kuudes juurirotu. Näiden täyttymysten yhteydessä tapahtui suuri henkinen vuodatus koko meidän aurinkokuntaamme, maapalloomme sen kemiallisfyysilliselle tasolle asti. Jeesus Kristus oli tuonut maailmankaikkeuden Logoksen, kosmillisen Kristuksen planeettamme fyysillisen tason sisäiseen puoleen, eetteritasoon, nyt kosmillinen Kristus syventyi fyysillisen tason näkyväiseen eli kemialliseenkin elämään. Ja samalla kosmillinen Kristus Isänä tuli entistä lähemmäksi ihmisten ruumiillista elämää. Jumalan Valtakunta on tullut ihmisten tekojen maailmaan, auttaen siten ihmisiä järjestymään entistä enemmän ihmisyyden tasolle suorastaan käytännöllisessä toiminnassaan ja järjestelyssään. Jumalan Valtakunta on toteutuva myös maankin päällä.

Kaiken tämän täyttymyksen ja kaikkien näiden tapahtumien keskustapahtumana on kosmillisen Kristuksen ruumistuminen Isänä siinä Jordankaste-tapahtumassa, mikä tapahtui Pekka Ervastille 13 p:nä lokakuuta 1896 hänen ollessaan 21:llä ikävuodellaan. Hänen perustavassa työssään, hänen jälkeensä jättämissä kirjoissaan on nyt Jumalan Valtakunnan oppi, tieto, viisaus ja voima esitetty ennen saavuttamattomalla selkeydellä ja täydellisyydellä.

Haluan tässä yhteydessä huomauttaa, että tästä suuresta tapahtumasta ja sen merkityksestä olen perustellummin tehnyt selvää kirjassani "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta I—V". Samoin olen selvitellyt asiaa 8 vihkosessa nimellä "Pekka Ervastin asema". Edelleen samoja asioita selvitellään kirjoissani "Ihminen, mitä mietit?", "Uudestisyntyvä temppeli", "Elämänymmärryksemme rakentuminen" ja "Syntynyttä maailmanuskontoa".

Tämän yhteydessä herää kysymys: miksi on tärkeätä tietää, selvitellä ja ymmärtää suurten opettajien, niin Buddhan, Jeesus Kristuksen kuin Pekka Ervastin henkilöllistä asemaa ja merkitystä? Eikö ole kylliksi, kun seuraamme heidän opetuksiaan?

Ensiksikin tähän on vastattava: jospa heidän opetuksiaan seurattaisiin! ! Mutta toiseksi: miksi Pekka Ervastin kirjallisessa tuotannossa täyttää suuren alan juuri Buddhan ja ennen kaikkea Jeesus Kristuksen aseman ja merkityksen selvittely? Tai myöskin: miksi opetuslapsille aikanaan oli tärkeätä tietää ja tuntea Jeesus Kristuksen henkinen asema? Se kaikki oli siksi, että tämä selviö — totuudenetsijän eräässä asteessa — tekee mahdolliseksi varsinaisen, elävän ja kestävän suhteen Mestarin ja oppilaan välillä. Niinpä kun Pietari oli päässyt sisäisesti niin lähelle Opettajaansa, että hän tajusi Jeesuksen olevan Kristuksen, Jumalan Pojan, silloin Jeesuskin puolestaan sanoi: "Ja minäkin sanon sinulle: sinä olet Pietari (suomeksi: kallio), ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita". "Kallio" oli juuri tuo Simon Joonanpojan sisäinen tieto, t a i d o k s i puhkeava tieto ja varmuus siitä, että hänen opettajansa Jeesus oli Kristus, Jumalan Poika. Tämä taidoksi puhkeava sisäinen tieto oli edellytys yhteistyön lujan perus-

tuksen (kallion) muodostumiseen. Simonin aluksi vain aavistuksellinen varmuus kasvoi jatkuvasti, kasvoi yhteistyössä, varmistui kokemuksissa ja uskollisuudessa. On ymmärrettävää, että elleivät Simon Joonanpoika ja yhä useammat toimivat opetuslapset olisi päässeet selville Jeesuksen todellisesta asemasta ja merkityksestä, niin Mestarin ja oppilaiden yhteistyö ei olisi muodostunut yhtä läheiseksi, kaikissa vaikeuksissa kestäväksi. Ilman tällaista selviötä oppilaat olisivat jääneet hapuillen tähyilemään sinne ja tänne, jopa edelleen odottelemaan ennustetun Messiaan tuloa — niinkuin kirjanoppineet, fariseukset ja muut senkaltaiset.

Sama on asia suhteessamme nykyisen teosofis-kristosofisen sanoman yhteydessä ilmenneihin suuriin tapahtumiin ja niiden kahteen keskushenkilöön: H. P. Blavatskyyn ja Pekka Ervastiin. Voimme kyllä niin sanoaksemme alustavasti, jopa pitkänkin matkaa seurata heidän kummankin sekä älyllisiä että ennen kaikkea siveellisiä opetuksiaan sellaisinaan. Mutta ellei pyrkimyksemme totuuden elävään tietoon ole niin — kuinka sanoisin — kuoleman vakavaa, että se veisi totuuden löytämiseen, silloin pyrkimyksemme jotenkin herpaantuu, ja me jäämme hapuillen sitä ja tätä harrastelemaan, mm. uutta Messiasta odottelemaan. Niinhän Pekka Ervast joskus huomauttikin, että kun emme ota vastaan jo tullutta Opettajaa, seuraa siitä, että jäämme uuden tuloa odottamaan. Kun sensijaan totuudenetsijöinä jatkuvasti syvennymme sekä teosofis-kristosofisen sanoman valmistavan työntekijän H. P. Blavatskyn ja etenkin varsinaisen keskushenkilön Pekka Ervastin opetuksiin, silloin meille voi käydä kuin aikanaan Pietarille ja Paavalille ja monille toisille samaan aikaan tai myöhemmin. Muodostuu "tuonelan portteja", so. vaikeuksia voittava elävä yhdysside Mestarin ja yhä useamman oppilaan välille. Tulee myös mahdolliseksi, että kaste ja ehtoollinen koetaan sisäisinä tapahtumina. Siten taivasten valtakunnan veljeskunta lisääntyy ja kasvaa maankin päällä.

J. R. H.

1941 joulukuu, 158—160

Pohjolan Valo 1942

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Olemme jälleen siirtymässä uuteen vuoteen, sen ensimmäiseen kuukauteen, tammikuuhun, Januariukseen, jota kuvataan kaksikasvoisena. Ja sehän sopii. Sillä mennyt vuosi on vielä elävänä muistissamme, mielessämme ja menneen vuoden sadolla meidän on elettävä yli talven. Näin ovat kasvomme tavallaan taaksepäin käännettynä. Kuitenkin meitä odottavat alkavan vuoden tehtävät, työn ja toiminnan velvollisuudet, joten todellakin on kuin Janus — ja me sen mukana — katselisimme yksillä kasvoilla taakse ja toisilla eteenpäin. Muisti katselee taaksepäin, toiminta eteenpäin. Viisaus majailee muistissa mutta hedelmöityy käytännössä. Käytännöllisesti katsoen me elamme vain ikuisessa nykyhetkessä. Mutta järjetöntä ei ole ajatella, että nykyhetkessä elämme samalla menneisyyttä ja tulevaisuutta.

Teosofian avulla olemme oppineet ymmärtämään elämää yleensä jaksottaisuutena. Puhutaan Brahmaan, Jumalan, päivistä ja vuosista. Puhutaan roduista ja muista pienemmistä ja suuremmista aikakausista. Vaikka siis ikuisuuden kannalta elämme ainaisessa nykyhetkessä, niin ajan kannalta elämämme kulkee jaksottaisuuksissa. Ja tällä on myös oma merkityksensä. Sillä eri ajanjaksot ovat jotenkin kuin erikoiseen vireeseen viritetyt. Niillä on oma perussävelensä, oma ikäänkuin tunnussanansa. Kunkin ajanjakson varsinaiseen dharmaan, siihen tehtävään ja velvollisuuteen, minkä elämä itse on siihen sisällyttänyt, emme osaa menestyksellisesti yhtyä, emme läksyämme ja tehtäväämme vapautuvasti suorittaa, ellemme etsi ja löydä ja käytäntöön sovelluta kunkin ajanjakson omaa erikoista tunnussanaa.

Kuhunkin jaksoon sisältyvän tunnussanan käytännöllisellä ymmärtämisellä on siis aina ja jatkuvasti oma määräävä, sanoisinko ratkaiseva merkityksensä. Tämän asian ymmärtäminen on sitäkin tärkeämpää nykyisinä aikoina. Sillä meidän maailmamme ja ihmiskuntamme on nykyään useammallakin tavalla siirtynyt, tai on jatkuvasti siirtymässä uuteen ajanjaksoon. Mainitsen tässä tällä kertaa vain yhden sellaisen. Tämä on rodullinen siirtyminen. Olemme eläneet ja elämme vieläkin viidennessä juurirodussa. Mutta on huomattava, ettei elämä jyrkästi ja kokonaisuudessaan siirry rodusta toiseen. Vaikka uusi rotu alkaa, tai vaikka se on jo pitkälle kehittynyt, niin vanhatkin rodut silti jatkavat elämäänsä; vaikkakin uuden rodun inspiroimina. Niinpä vaikka viides eli indo-europalainen juurirotu jo on kauan elänyt, vaikka sen viideskin eli europalainen alarotu nähtävästi jo on täysi-ikäisyydessään, niin suurin osa ihmiskuntaa, so. kiinalaiset, japanilaiset, mongolit kuitenkin rodullisesti kuuluvat neljänteen juurirotuun. Vieläpä neekerit edustavat kolmatta juurirotua. Ensimmäistä ja toista juurirotua ei sellaisinaan ole, koska ne olivatkin eetterisiä.

Juuri tämä rotujen limittäisyys on otettava huomioon ajatellessamme seuraavan eli kuudennen juurirodun esiintymistä. Sääntönä on ollut, että seuraava juurirotu alkaa yhdessä edellisen juurirodun vastaavan alarodun kanssa. Niinpä nykyinen viides juurirotu alkoi yhdessä edellisen eli neljännen juurirodun viidennen alarodun kanssa. Samoin neljäs juurirotu aikoinaan alkoi yhdessä kolmannen juurirodun neljännen alarodun kanssa. Sama sääntö sanoo, että tuleva kuudes juurirotu alkaa yhdessä nykyisen viidennen juurirodun kuudennen alarodun kanssa. Ja nyt tulemmekin tärkeään toteamukseen, siihen, että nämä molemmat ovat jo alkaneet. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että tuleva kuudes juurirotu okkultisesti katsoen — siis todellisuudessa — on jo pantu alulle.

Se on pantu alulle samassa, kun on pantu alulle nykyisen viidennen juurirodun kuudes alarotu. Vaikkemme näitä uuden rodun ruumiillisia edustajia vielä sanottavasti näkisikään, niin se ei estä, etteikö asia silti jo ole ratkaisevasti alulle pantu. Okkultisesti, henkisesti eli siis todellisesti sen alku esiintyy teosofis-kristosofisena sanomana. Tämä sanoma on saanut alkunsa suunnattoman korkeista keskuksista. Sen alku ei ole vain meidän planeettamme Salaisesta Veljeskunnasta, eikä sen perimmäinen alku ole edes koko meidän aurinkokuntaamme johtavasta Kuninkaallisesta Keskus-Looshista, vaan on se vieläkin korkeammalta. Pekka Ervast sanoo, että teosofis-kristosofisen sanoman takana oleva suuri henkinen vuodatus tuli keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista. Tästä syystä elämä meidän maailmassamme onkin joutunut erikoisen ratkaisevaan kehityksensä kohtaan.

Mutta palautukaamme juurirotujemme tunnussanaan. Sillä sen ymmärtäminen on sekä teoriassa että käytännössä tärkeätä. Mikä siis on nykyisen viidennen juurirodun tunnussana? Sanomme sen heti. Tunnussana on: t o t u u s. Viides juurirotu kulkee Manaksen merkeissä, ja manaksen eli älyn sisäinen olemus on juuri totuus. Tässä viidennessä rodussa ihmisten on kasvaminen yksilöiksi etsimällä järjellisesti totuutta. Elleivät ihmiset etsi totuutta, vaan jotain muuta, esim. nautintoa, rikkautta, kunniaa, valtaa, arvoasemia, niin he kyllä saavat saavuttaa mitä saavuttavat, haluamisiensa mukaan, mutta eivät he siten saavuta todellista vapautta, eivät todellista onnea ja rauhaa. He saavuttavat pettymyksiä, ja vain välillisesti, kärsimyksiensä kautta, viisautta. Niinpä Jeesus sanoo selvästi, että totuus teidät vapauttaa. Pekka Ervast sanookin, että Jeesus on viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Ikuisuuden kannalta Jeesus Natsarenus toi kosmillisen Kristuksen, kaikkiallisen Jumalan Pojan ihmiskuntaan, mutta ajan eli rotujen kannalta Jeesus on viidennen rodun tyypillinen korkein vihitty. Hän kyllä avasi myös kuudennen juurirodun esoteerisesti eli siis todellisesti, mutta eksoteerisesti hän on, niinkuin sanottu, viidennen rodun tyypillinen korkein vihitty.

Mikä taas on kuudennen juurirodun tunnussana? Se on rakkaus, tai paremmin sanoen v e l j e s r a k k a u s. Kuudes rotu kulkee Buddhin merkeissä, ja buddhin sisäinen olemus on veljesrakkaus. Tämä uusi tunnussana tuli esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, josta juuri puhuimme. Pekka Ervast on tämän suuren henkisen vuodatuksen varsinainen vastaanottaja ja keskushenkilö. Hän on myös kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Hänkin toi kosmillisen Kristuksen ja Isän entistä syvemmälle ihmiskuntaan, aina kemialliseen tasoon ja ruumiilliseen elämään asti, mutta ajan ja rotujen kannalta hän puolestaan on kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Hän syventää ja edelleen jatkaa Jeesus Kristuksen kanssa kosmillisen Kristuksen ja Isän työtä ihmiskunnassa. Siksi hän sanookin, että ensimmäinen totuus fyysillisellä tasolla on veljesrakkaus. Esoteerisesti eli todellisesti Pekka Ervast on avannut myös seitsemännen juurirodun, Jumalan voiman ja majesteettiuden, mutta eksoteerisesti hän on kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty.

Mitä tämä kaikki nyt merkitsee meille käytännön eläville ihmisille? Ensiksi sitä, että mikäli me emme ihmisinä etsi totuutta veljesrakkautena, sikäli me vaan tärväämme ihmisyyttämme ja luomme keskuuteemme maan päälle todellisia helvettitiloja. Luomme tiloja sitä helvetillisempiä, mitä vastakkaisempia ihanteemme ja käytännölliset periaatteemme ovat totuudelle ja veljesrakkaudelle. Ja toiseksi pitäisi meillä eräs asia olla selvä: s o t a e i k u u l u e i k ä s o v i k u u d e n n e n r o d u n s i v i s t y k s e e n. Erikoisesti tältä pohjalta voimmekin ymmärtää Pekka Ervastin erään lausunnon, jossa hän ilmaisee tahtovansa sanoa: "meidän kansamme tehtävänä tulee olemaan riisuuntua täydellisesti aseista". Hän huomauttaa, ettei hän sano sitä ehdottomana ehtona sillä hetkellä, nim. v. 1927. Ymmärrämme tämän lausunnon paitsi yleisinhimilliseltä pohjalta erikoisesti siksi, että dharmansa puolesta Suomi oli kutsuttu antamaan aineksia kuudennen alarodun — ja sitä tietä myös välillisesti kuudennen juurirodun — sivistykseen. Mutta Suomen olisi se luonnollisesti tehtävä omasta aloitteestaan. Sillä jos joku

toinen kansa riisuu meiltä aseet — niinkuin tapahtui Bobrikoffin aikana — ei sellainen johda todelliseen päämäärään. Kansan on itse riisuttava aseensa. Silloin se on todellinen voitto, ja se saa Kaitselmuksen siunauksen. On myös toiselta puolen ymmärrettävä, että mitä kauemmin joku ihminen tai kansa laiminlyö tai vitkastelee dharmansa suorittamisessa, sitä mutkikkaammaksi sen kohtalo muodostuu. En sano minäkään, että Suomi juuri tällä hetkellä voisi aseensa riisua. Mutta sen täytyy siihen valmistua. Nyt Suomi on toisille kansoille osoittanut pystyvänsä aseelliseen sankariuteen. Mutta juuri tämä seikka se erikoisesti maailmankin silmissä antaa Suomelle kuin etuoikeuden astua aseettomaan kulttuuriin. Kukaan ei ajattelisi, että Suomi heittää aseensa laiskuuttaan. Aseista riisuutuminen tulee olemaan sen sankarieepoksen loistava kruunu.

Suomen kansa — niinkuin kyllä muutkin kansat — uskoo Jumalaan, Jumalan apuun. Mutta tämä usko, niin Suomella kuin yleensä kristillisillä kansoilla, on ollut vanhatestamentillista: sekä suhteessa muihin maanosiin että kristittyjen kansojen keskinäisissä suhteissa on rukoiltu Jumalan apua aseitten yhteydessä. Nyt Suomen — ja vähitellen kaikkienkin kansojen — on opittava uskomaan Jumalaan Jeesus Kristuksen aloittamalla ja Pekka Ervastin täydellistyttämällä uuden liiton tavalla, ilman aseitten välitystä. Pekka Ervast lisääkin: "jos Suomen kansa uskaltaa sen tehdä, vaikkapa Europan kansojen nimessä, silloin kukaan ei uskalla siihen koskea; on aivankuin kansa silloin olisi uskaltanut julistautua pyhäksi ja koskemattomaksi". Älkää sanoko, että tämä on haaveilijan puhetta. Se on suuren, vastuunalaisen Opettajan ja Tietäjän puhetta. Se kaikki on järkevintä järkevyyttä, käytännöllisintä käytännöllisyyttä.

Juuri tässä onkin kansamme henkisille valiojoukoille, sanokaamme kristityille, teosofeille, kristosofeille jne. ensiasteinen sekä valmistava että voittava tehtävä suoritettavana. Pekka Ervast lisääkin: "tuommoinen kansan uudestisyntyminen on niin mahtava ja merkillinen asia, ettei se saata toteutua ellei ole valiojoukko, joka itse on uudestisyntynyt".

J. R. H.

1942 tammikuu, 4—7

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Vanhat rosenkreuziläiset — niinkuin Pekka Ervast sanoi — taistelivat kolmea ihmiskunnan vihollista vastaan. Nämä jättiläisviholliset olivat: köyhyys, sairaus ja tietämättömyys.

Huomaamme samalla, että ihmiskunta kokonaisuudessaan pyrkii voitolle mainituista kolmesta vihollisestaan. Rosenkreuziläiset eivät näinollen tässä suhteessa tarvinneet joutua ristiriitaan vallitsevan sivistyksen kanssa.

Totuudenetsijöinä ymmärrämme, että asialla oli sekä ulkoinen eli eksoteerinen ja sisäinen eli esoteerinen puoli. Niin on yleensä aatteiden laita kehittyvässä elämässä. Henkisen maailman aatteet ilmenevät ensin henkisten uranuurtajain sisäisessä eli esoteerisessa elämässä, tullen vähitellen ulkoiseen eli eksoteeriseenkin elämään, useampia yksilöitä ja suuriakin ryhmiä innoittavaksi ja jopa velvoittavaksi.

Tässä suhteessa suurten uskontojen keskushenkilöt ovat oven avaajia, uranuurtajia. Niinhän Pekka Ervast opettaa, että Buddha — joka itse oli neljännen juurirodun tyypillinen korkein vihitty — esitti neljännen juurirodun aatteen eli velvoituksen eksoteerisesti, ja oli se elämänhalun eli himon kuolettaminen. Mutta esoteerisille oppilailleen, jotka jo kykenivät pitämään elämänhalua kurissa, niille Buddha esitti viidennen juurirodun dharman eli tehtävän esoteerisena oppina, joka oli järjellinen itsenäistyminen siten, että mihinkään oppiin ei saanut uskoa umpimähkään, vaan kaikkeen oli asiallisesti syvennyttävä, omakohtaiseen selvyyteen pyrittävä ja päästävä.

Jeesus puolestaan — ollen itse viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty — vei Buddhan opetusta eteenpäin siten, että teki eksoteeriseksi Buddhan esoteerisen it-

senäistymisopin. Kun Buddhan eksoteerinen oppi oli himottomuus, niin Jeesus sensijaan lähti eksoteerisesti siitä edellytyksestä, että jokainen ihminen on oleva ajatteleva ja itsenäisesti vastuunalainen olento. Jeesuksen kannalta ihmisen tuli uskoa eli ymmärtää siveellinen vastuullisuutensa selvästi, pyrkien sentähden kasvamaan tietämisessä ja ymmärtämisessä niinkuin se, joka on vastuussa. Sanoihan Jeesus nimenomaan, että ihminen on vastuussa jokaisesta turhasta sanastaankin. Erikoisesti Jeesus tehosti järjellistä yksilöitymistä vertauksien avulla. Mutta niille valituille, jotka jo selvästi ymmärsivät yksilöllisen vastuullisuutensa, niille Jeesus avasi kuudennen juurirodun dharman eli tehtävän esoteerisesti, eli siis todellisesti. Ja tämä oli veljesrakkaus. Jeesuksen esoteeristen oppilaiden tunnusmerkki oli nimenomaan veljesrakkaus. Sanoohan Jeesus: siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teissä on keskinäinen rakkaus.

Edelleen Pekka Ervast opettaa, että kun kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty esiintyy, vetää hän Jeesuksen esittämän kuudennen juurirodun dharman eli esoteerisen rakkausopin eksoteeriseksi, avaten puolestaan seitsemännen juurirodun dharman esoteerisesti. Tämäkin on nyt tapahtunut. Pekka Ervast on kuudennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Veljesrakkaus on nyt tullut ja jatkuvasti muodostuu yhä eksoteerisemmaksi, ulkoista elämää ja vallitsevaakin sivistystä velvoittavaksi. Mutta samalla on myöskin seitsemännen juurirodun dharma avattu esoteerisesti, eli siis todellisesti. Ja se on aatman herättämistä, se on Jumalan voiman ja majesteettiuden esiintymistä.

Ja miten tämä seitsemännen juurirodun dharma nyt esiintyy? Se esiintyy siinä Pekka Ervastin opetuksessa, että ihmisen on osattava aina voittaa sisäisesti. Ei taistella, vaan voittaa. Eikä vain sisäisesti, vaan ensin sisäisesti ja sitten myöskin ulkoisesti. Ellei sisäisesti voita, ei ole toivoa ulkoisestakaan voittamisesta. Voittamisen luonnollisena ehtona eli edellytyksenä on, että siinä samalla toteutuu Buddhan ja Jeesuksen esittämät esoterismit, siis veljesrakkaus ja yksilöllinen, vastuullinen totuus. On selvästi ymmärrettävä, että sellainen voitto, jossa ei toteudu veljesrakkaus ja totuus, ei ole voitto, vaan sellaisessa voitossa esoteristi on kärsinyt suoranaisen tappion.

Tällainen on siis saavutettu henkisen kehityksen tila tässä meidän maailmassamme, tässä ihmiskunnassamme.

Tältä pohjalta voimme nyt jatkaa alussa esittämäämme vanhojen rosenkreuziläisten työtä ihmiskunnan kolmen suuren vihollisen: köyhyyden, sairauden ja tietämättömyyden voittamiseksi.

Luonnollisesti tässäkin on ollut ulkoinen ja sisäinen puoli. Ainakin kehittyneemmät veljet ymmärsivät asiat syvällisemmin. Nuoremmat veljet luonnollisesti ahersivat asian ulkoisessa puolessa — kunnes pääsivät asioihin henkisesti sisälle, ja heistä saattoi tulla tietoisesti esoteristeja. Miten nyt luonnehtisimme esoteristiksi tulemisen ehtoa? Ehtona luonnollisesti oli, että heidän oli omassa pyrkimyksessään päästävä määrättyyn voittoon mainitusta kolmesta vihollisesta. Voitto oli sekä älyllistä että siveellistä laatua ja ilmeni siinä että oppilas oli saavuttanut ymmärtämänsä t y y t y v ä i s y y d e n omassa kohtalossaan. Selvähän on, ettei ihminen kykene toimimaan ihmiskunnan auttajana ja palvelijana, jos hän itse on tyytymätön omassa kohtalossaan. Sentähden eksoteristin oli saavutettava sellainen järjen ja sydämen selkeys, jossa hän näki ja ymmärsi olevansa oman onnensa seppä, so. on itse aiheuttanut kohtalonsa. Oli hänen tilansa millainen tahansa, oli se ensin sellaisenaan hyväksyttävä. Se oli hänen lähtökohtansa, josta oli työllä ja uurastuksella jatkettava. Siltä pohjalta hän saattoi lähteä eteenpäin.

Järjellisesti omaksutun tyytyväisyyden pohjalta saattoi siis lähteä taisteluun ihmiskunnan ensimmäistä vihollista: t i e t ä m ä t t ö m y y t t ä vastaan. Todellinen tieto on toisella nimellä t o t u u s, ei siis vain joku opillinen tietäminen, vaan totuus itse elämästä. Tästä elävästä totuuden tiedosta oli jatkuvasti maksettava hinta. Ensimmäinen hinta oli omakohtainen rehellisyys. Rehellisyys oli luonnollinen edellytys todellisen tiedon jatkuvaan läsnäoloon. Toinen hinta oli — oman "itsensä" antaminen. Sanoihan Mestari: ken sielunsa menettää totuuden tähden, hän siten sielunsa pelastaa, ja myös, että totuus vapaaksi tekee. Totuuden tieto ja sen jatkuva toteuttaminen to-

dellakin tekee vapaaksi. Ja eihän epävapaa voisi toista vapauteen opastaa. Täytyy itse olla totuuden tiedon vapauttama, voidakseen toisia auttaa ja palvella. On hyvä muistaa, että totuuden "miekka" on kaksiteräinen, so. kun tekee parhaansa auttaakseen toisia pois tietämättömyydestä, silloin itsekin kasvaa vapauttavassa tiedossa ja taidossa.

Toinen vihollinen oli sairaus. Mutta syvin sairaus on itsekkyys, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Kun siis rosenkreuziläinen taisteli sairauden voittamiseksi, teki hän itsekasvatuksellista työtä oman ja siten myös ihmiskunnan itsekkyyden voittamiseksi.

Kamppailu itsekkyyden ja moninaisten himojen, kuin myöskin sukupuolisuuden voittamiseksi voi aluksi ja osaksi käydä askeettista tietä. Mutta asketismi sinään ei riitä viemään voittoon, vaan johtaa se syviin pettymyksiin, kärsimyksiin ja romahduksiin. Ainoa oikea ja lopulta perille vievä tie on rakkaus, veljesrakkaus. Elämä palvelevassa veljesrakkaudessa voittaa itsekkyyden ja siis myös sairauden. Ihminen huolehtii siitä, että palvelevan rakkauden pyhä tuli hänessä palaa, ja silloin siinä ohessa itsekkyys ja sairaus tulevat kuin seurauksena voitetuiksi.

Sitten kamppailu köyhyyden voittamiseksi. Pekka Ervast sanoo, että suurin köyhyys on kuolema. Köyhyyden todellinen voittaminen edellyttää ja merkitsee näinollen kuoleman voittamista. Aluksi oli voitettava kuoleman pelko. Edelleen oli kuolema voitettava siten, että luovuimme kuolemanalaisista arvoista ja asioista ja harrastimme ikuisia, henkisiä asioita ja arvoja. Siten kuolevaiset arvot vaihtuivat tai jalostuivat henkisiksi arvoiksi.

Lopuksi tulemme vaikeimpaan ratkaisuun: on kieltäydyttävä mieli- ja väkivaltaisesta kuolemasta, niin itsemme kuin toistemme suhteen. Täytyy rajoittaa vapauttaan siten, että tyytyy ns. luonnolliseen kuolemaan, vanhuuden tai muun sellaisen aiheuttamaan. Ainoa poikkeus on, kun oman kuolemamme uhalla pelastamme toisen, esim. veteen hukkumasta. Sanalla sanoen: on opittava suhtautumaan kuolemaan siten, että meidän osaltamme siinä samalla toteutuu veljesrakkaus ja totuus, yksilöllinen vastuullisuutemme.

Nyt tiedämme saavamme seuraavan vastaväitteen: mutta hukka perisi ihmiskunnan, ellemme sotisi!

Olkoon niin — siinä tapauksessa, ettemme eläisi henkistä elämää. Sillä laiskan paratiisia ei ole olemassa. On valittava joko sota tai tietoinen henkinen elämä, Valkoisen Veljeskunnan vuorisaarnassa esitetyn opin kunnioittaminen ja seuraaminen. Tietoinen pyrkimys vuorisaarnan neuvojen mukaiseen totuuden tietoon ja veljesrakkauteen tekee rauhan ja todellisen inhimillisen sivistyksen mahdolliseksi. Ja muistakaamme: emme voi muuttaa jumalallisen elämän lakiperäistä järjestäytymistä. Rakkaus, veljesrakkaus on nyt tullut eksoteeriseksi, ulkoiseksikin velvoitukseksi. Ennen kaikkea tämä velvoittaa totuuden etsijöitä: teosofeja, rosenkreuziläisiä, kristittyjä. Heitä on tosin perin vähäinen joukko — nimellisesti kylläkin melkoinen joukko, mutta todellisuudessa vähän. Mutta yksi ja toinen herää, kääntää miekkansa ristiksi, kasvattaen siihen rakkauden ruusuja. Ja niin harvojen valittujen joukko lisääntyy ja kasvaa, joten meillä on syytä toimia toivossa, uskossa ja rakkaudessa.

J. R. H.
1942 helmikuu, 20—23

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Eräs ystäväni kirjoittaa minulle niistä ajatuksellisista pulmista, joihin ihmiskunnan nykyinenkin tila antaa aihetta. Ystäväni on jo ikäihminen, akateemisesti sivistynyt totuudenetsijä. Hän sanoo tutkineensa historiaakin, muinaista ja nykyistä, löytääkseen todella tehokkaan avaimen pulmien selvittelyyn, mutta toistaiseksi ainakaan hän ei vielä ole sellaista löytänyt.

Niin, mutta onhan kuitenkin sanottu: ken etsii hän löytää, ja että kolkuttavalle avataan. Niinpä nyt jo voimme tehdä ainakin erään yleisen huomion: elämä kaikkineen kehittyy värähtelyjensä sekä voimassa

että nopeudessa. Lyhyessä ajassa voi kypsyä asioita, joihin ennen kului pitkiä aikoja. Noin parikymmentä vuotta sitten luhistui tsaarien peljättävä jättiläisvaltakunta, ynnä muutamia muitakin. Ikävä vaan, että tuosta monien toivomasta tsaarivallan luhistumisesta tulikin vain entistä pahempaa: tsaarivallan tuhkasta nousi suorastaan Euroopan itsenäisyyttä ja ihmiskunnan henkisiä, siveellisiä arvoja uhkaava bolshevistinen hirmuvalta. (Niin, jospa minun näin sulkumerkeissä sallitaan lausua huoleni Euroopan kohtalosta, niin yhtyisin Viisaitten huudahdukseen: miksi ei jo ole kaikin voimin ja kaikella taidolla ryhdytty järjestämään kreivi Codenhove-Kalergin hahmottelemaa Pan-Europpaa, Euroopan Yhdysvaltoja! Siinähän on Euroopan pelastus. Ja jos minun samalla sallitaan lausua huoleni Suomen valtakunnan kohtalosta, niin yhdyn suuren tietäjämme Pekka Ervastin opetukseen, että puolueet kansassa edustavat samaa kuin himot yksilössä. Niinkuin himot valtaan päässeinä vievät yksilön rappiolle ja tuhoon, samoin puolue-politiikka valtaan päässeenä voi johtaa valtion tuhoon. Tästä johtuu, että niinkuin järkevä ihminen luopuu himoista ja asettaa i h m i s e n itsessään kunniaan ja johtoon, samoin järkevä kansa luopuu puoluesysteemistä ja asettaa kansakokonaisuudesta huolehtivan i h m i s y y d e n, totuuden ja viisauden johtotähdekseen. Voinkin todeta, että tähän suuntaan tapahtuvaa heräämistä valtakunta-elämässämme on jo ainakin alustavasti tapahtunutkin.)

Ja nyt eteenpäin. Kehityksen nopeutta kuvaa myös se, että äsken vielä Euroopan lujimpana sotilasmahtina pidetty Ranskan tasavalta nyt jo vuorostaan makaa maassa. Ja toinen kumma: "maailman herrana" itseään pitänyt ja nyt ihmiskunnan pahimpaan ilmiöön, bolshevistiseen hirmuvaltaan yhtynyt Englanti, suurine imperiumeineen, natisee liitoksissaan arveluttavalla tavalla.

Totuuden etsijöinä ja ihmiskunnan parasta ajatellen joudumme nyt kysymään: mitä tämä elämän tahdin kiihtyneisyys ja kaikki muu sen ohella meille opettaa? Vai opettaako se meille mitään? Pitänee sanoa: elleivät kansat, etenkin Euroopan kansat, tahdo mitään u u t t a oppia ei niillä liene muuta edessä, kuin yhä kiihtyvä varustelu — todennäköisesti todetakseen uhkaavan vaaran kasvavan samassa suhteessa.

Mutta jos tahdomme jotain u u t t a oppia, silloin voimme nähdä muutakin. Voimme tajuta, että elämä ei ole vain kiihtynyttä värähtelyä sinään, vaan siihen sisältyy oma ihanteensa, oma jumalainen päämääränsä: t ä y d e l l i s y y s. Elämä on suurta, ihmeellistä koulua. Mutta elämän koulu on niin jumalallisen viisaasti järjestetty, että se ainakin aluksi sallii ihmisten pyrkivän millaiseen täydellisyyteen tahansa. Siis vaikkapa pahan täydellisyyteen — jotta me sitten kokemuksessa heräisimme ja lopulta oppisimme ymmärtämään, että ihminen onkin tarkoitettu pyrkimään hyvän taidossa taivaallisen Isän täydellisyyteen. Siksi elämään onkin muodostunut suorastaan kaksi koulua: alempi ja ylempi, pahan koulu ja hyvän koulu. Mutta jumalallinen viisaus lisää, että paha on tilapäistä, ohimenevää, hyvä sitävastoin ikuista.

Tällä seikalla taas on suorastaan ratkaiseva merkitys nimenomaan tämänkin maapallon ja ihmiskunnan elämään. Maapallomme ja ihmiskuntamme nimittäin juuri näistä syistä kulkee sitä kohtalonsa kriitillistä hetkeä kohti, jolloin elämän koulu tällä tähdellä yhtenäistyy siten, että hyvän koulu läpäisee maapallomme koko elämän, joten pahan koulu siitä häviää. Tätä kriitillistä hetkeä ymmärtääksemme täytyy muistaa eräs tärkeä ero noiden kahden koulun välillä: pahan koulu pakoittaa ihmisiä, oppilaitaan, pahuuteen, mutta hyvän koulu ei pakoita oppilaitaan hyvyyteen, vaan ainoastaan kutsuu ja tarjoo tilaisuuden pyrkiä hyvyyteen. Tästä johtuu, että kun kriitillinen hetki lyö ja pahan koulu häviää, silloin ei pahan koulun oppilaita voida mielivaltaisesti tai pakolla siirtää hyvän kouluun. Silloin on vain yksi keino asian ratkaisemiseksi: ne ihmissielut, jotka kaikesta huolimatta haluavat elää itsekkäissä, persoonallisissa tunteissa ja ajatuksissa, joutuvat siirtymään pois tältä tähdeltä, siirtymään johonkin alkeellisempaan maailmaan.

Milloin tämä ratkaiseva hetki lopullisesti lyö, sitä emme kykene sanomaan. Sensijaan ymmärrämme, että täysin ratkaisevaa on jo tässä suhteessa pantu alulle. Hyvän kouluhan näihin asti on ollut milteipä vain

"kärsivän ihmisen" asemassa. Nim. tässä meidän fyysillisessä maailmassamme. Mutta vihdoinkin hyvän koulu on päässyt ratkaisevasti astumaan tähänkin ruumiilliseen maailmaan.

Puhukaamme nyt tästä mullistavasta asiasta niinkuin totuuden etsijät. Totuuden, historiallisenkin totuuden ymmärtäminen on tärkeätä ja vapauttavaa. Siitähän Pekka Ervast silloin tällöin puhui. Niinollen kysymme: milloin ja miten mainittu ratkaiseva aloite on tapahtunut? Ensiksi voimme vastata: se on tapahtunut historiallisessa kehityksessä. Mutta historiapa ei rajoitu vain tavalliseen maailman historiaan. On luonnollisesti ja nimenomaan tapahtunut myöskin hyvän koulun historia. Voimme tässä yhteydessä aloittaa vaikkapa siitä Jeesuksen opetuksesta, kun hän opettaa oppilaitaan päivittäin niin rukoilemaan, niin ajattelemaan ja toimimaan, että taivaallisen Isämme hyvän valtakunta lähestyisi ja toteutuisi maankin päällä.

Mutta mitä me nyt tiedämme Isästä ja Hänen valtakunnastaan? Ensiksikin, että se on olemassa sekä maailmankaikkeudessa että — ainakin piilevänä — meissä ihmisissä sisäisesti. Toiseksi voimme ymmärtää, että Isän elämä ilmenee kolmella psykologisella tavalla: järkenä, tunteena ja tahtona. Tai ehkä syvällisemmin sanoen: Totuutena, Rakkautena ja Hyvän Voimana, valtana ja majesteettiutena. Tai kolmannella tavalla sanoen: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä.

Todellinen historia on nimenomaan tämän jumalallisen evolution tapahtumisessa. Ja totuudenetsijä voi työnsä yhteydessä kokea ja ymmärtää, että tämä jumalallinen evolutio on nyt ratkaisevasti tapahtunut. Kaikissa kolmessa ilmennyksessään se on tapahtunut tähän meidän aurinkokuntaamme, tähän meidän maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Sanomme nyt tällä kertaa, että muodollisena eli planetaarisena kruununa näistä kolmesta suuresta vuodatuksesta on kolme uutta planeettaa, jotka ovat liittyneet aurinkokuntaamme sen alkuperäisen rajan, so. Saturnuksen radan ulkopuolelle. Ja ne ovat: Uranus, Neptunus ja Pluto. Tämän yhteydessä Pekka Ervast lisäsi, että Pluton mukana tuli toinenkin uusi planeetta. Ja siitähän ovat tavalliset tähtitieteilijätkin jo puhuneet.

Uranus on korkeamman järjen eli nerouden planeetta, ja sen ilmestyminen on tuloksena siitä miljoonien vuosien työstä, jota ihmiskunnassa oli tehty Pyhän Hengen valtakautena, joka Buddhassa saavutti täyttymyksensä. Neptunus taas on puhtaan tunteen planeetta, ja saapui se auttamaan Jeesus Kristuksen työtä tässä meidän aurinkokunnassamme; niinkuin Pekka Ervast sanoi. Pluto on yhteydessä sen suuren henkisen vuodatuksen kanssa, joka meidän ajallamme tapahtui meidän aurinkokuntaamme, planeettaamme ja ihmiskuntaamme, ja josta Pekka Ervast erikoisesti puhuu äsken ilmestyneessä kirjassaan "Ihmisyyden uskonto", ja jossa vuodatuksessa H. P. Blavatsky oli valmistavana vastaanottajana ja Pekka Ervast varsinaisena, johtavana keskushenkilönä.

Mitä näiden planeettojen vaikutus ihmiskunnassamme merkitsee, siitä ehkä ensi kerralla. Kuitenkin voimme vielä lisätä, että edellä puheena ollut elämän värähtelyn lisääntynyt nopeus ja voima on yhteydessä myös näiden uusien planeettojen kanssa.

J. R. H.

1942 maaliskuu, 36—38

O i k a i s u. Kirjani "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta" IV osan sivulla 117, riveillä 16 ja 17 oleva lauseen loppuosa: "joka on todellinen Golgata, eikä enää aloita uutta", on poistettava. Sivulla 118, riveillä 14—17 oleva lauseen osa: "Kun sanoimme nykyisen Maakauden kolmine vihkimysryhmineen ja yhdeksine vihkimyksineen päättyvän kymmenenteen, todelliseen Golgataan", tulee korjattuna kuulumaan: "Kun sanoimme nykyisen Maakauden päättyvän Golgataan" jne. Korjaukset voi siis tehdä vain ylivetämällä tarpeettomat sanat. Teen tämän korjauksen sekä nykyistä että mahdollisia uusia painoksia varten.

J. R. H.

1942 maaliskuu, 44

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pohjolan Valon helmikuun numerossa puhuimme kolmesta suuresta henkisestä vuodatuksesta tähän meidän maailmaamme ja sanoimme, että tämän evolution planetaarisena kruununa ovat Saturnuksen radan ulkopuolella esiintyvät planeetat Uranus, Neptunus ja Pluto. Myös jo sanoimme, että elämän yleisen värähtelyn kiihtyneisyys, sen lisääntynyt nopeus ja voima on myös yhteydessä mainittujen planeettojen kanssa. Nyt yritämme jatkaa tutkimustamme tässä asiassa. Kysymme siis: mitä näiden planeettojen vaikutus ihmiskunnalle merkitsee?

Aluksi muistamme Pekka Ervastin sanoneen, että vain hyvin harvat yksilöt kykenevät vastaanottamaan Uranuksen ja Neptunuksen suoranaista vaikutusta. Vaikutus tulee välillisesti, liittyen Merkuriuksen ja Venuksen vaikutukseen. Sama tietysti koskee Plutoa, joten voinemme sanoa, sen vaikutus liittyy Maa-planeetan vaikutukseen. Arvattavasti näiden kahden nykyiseen vuodatukseen kuuluvan uuden planeetan vaikutus ylettyy liittymään myös Marssin vaikutukseen — puhumattakaan siitä, että kaikki planeetat vaikuttavat toisiinsa.

Nyt sananen näiden uusien planeettojen vaikutuksesta.

Merkuriuksesta sanotaan, että se vaikuttaa älyymme, ja P. E. nimittää sitä keltaiseksi kouluksi. Keltaista sanotaan myös puhtaan järjen ja totuuden Pyhän Hengen väriksi. Niinpä Merkuriuksen todellinen ihanne on totuus. Mutta sen alempi vaikutus meihin — riippuen meistä itsestämme — voi olla oveluus, viisastelu, saivartelu, valhe. Kun nyt ihmisestä tulee vakava totuudenetsijä — niinkuin Buddha oli aikanaan — saa hän apua Uranuksesta siten, että hän paremmin kykenee ymmärtämään totuuden, sen totuuden, mikä hänet vapaaksi tekee. Niinkuin totuus aikanaan teki Buddhan vapaaksi.

Venusta sanotaan tunteen ja kauneuden planeetaksi. Kuitenkin sen yhteydessä puhutaan maallisesta Aamorista ,joka voi viedä aistillisuuteen, sekä taivaallisesta Aamorista, puhtaasta tunteesta. Meistä itsestämme jälleen riippuu, kumpaan suuntaan Venuksen vaikutus meissä kallistuu. Mutta kun totuudenetsijästä tulee varsinainen Jeesuksen ja hänen vuorisaarnassa esitettyjen opetuksiensa käytännöllinen seuraaja, silloin häneen voi vähitellen liittyä Neptunuksen vaikutus, joka auttaa häntä ajatuksen ja tunteitten puhtauteen, auttaa häntä veljesrakkauteen, Jumalan pojan rakkauteen.

Maapalloa Pekka Ervast nimittää tuskallisten ponnistusten kouluksi. Myöskin Maa-planeetan yhteydessä puhutaan "kunnian herrasta". Todellisuudessahan kunnia pitäisi olla kuin palkka tai seuraus, joka ikäänkuin itsestään ja sisästä päin tulee siihen ihmiseen, joka rehellisesti, vilpittömästi ja hyväntahtoisesti etsii ja ilmentää Taivaallista Ihmistä sekä teoreettisessa että käytännöllisessä toiminnassaan. Alempi vaikutus tässä taas on se, että aletaan totuuden ja ihmisyyden sijasta tavoitellakin kunniaa, vieläpä keinoista välittämättä. Tämä alempi vaikutus tietysti on pahan koulua, ylempi vaikutus hyvän koulua. Ja meistä itsestämme taasenkin riippuu, kumpi vaikutus meissä pääsee määrääväksi. Alempi vaikutus muodostuu sitä tuskallisemmaksi, mitä enemmän meissä jo on totuuden aavistusta ja kauneuden todellista tajua.

Kun meistä totuudenetsijöinä vihdoin tulee Pekka Ervastin uudelleen järjestämän Vuorisaarnan teoreettisia kunnioittajia ja käytännöllisiä seuraajia, silloin ensiksikin alkaa aavistuksellinen käsityksemme kunniasta muuttua ja kirkastua. Jossain tilanteessa suhteessamme kunniaan — voi meidän sisässämme suorastaan kaikua: "Häpeä, häpeä". Kunnia onkin "vain", niinkuin jo sanoimme, sisästä päin tuleva seuraus oikeasta, palvelevasta toiminnasta. Todellinen kunnia häipyy, jos sitä erehtyy tavoittelemaan. Niinkuin on laita onnenkin. Voimme sanoa: onni tulee, kun emme sitä etsi. Karman mukaan voisimme myös sanoa: onni tulee, kun yritämme tehdä toista tai toisia onnellisiksi. Samoin karman mukaan voimme sanoa: häpeä meidät saavuttaa, kun itsekkyydessämme edistämme häpeätä toisille ihmisille. Kunnia taas seuraa kunniallisesta toiminnasta totuutta, ihmisyyttä, Mestaria ja ihmisiä kohtaan.

No niin, kuin meistä sitten totuudenetsijöinä tulee Vuorisaarnan neljännen ja viidennen käskyn käytännöllisiä selvittelijöitä

omassa toiminnassamme Pekka Ervastin opetuksien mukaan, silloin voimme saada apua Pluton vaikutuksesta. Saamme kokea merkillisen kokemuksen: kuolema onkin itsekkyyden, tietämättömyyden, pelon ja pahuuden kuolemaa meissä itsessämme. Pluton vaikutus auttaa meitä täyttymään Isän elämällä. Olemuksemme malja täyttyy ääriään myöden Isän rakkaudella. Meidän ei kukaties enää välttämättä tarvitsekaan kokea verimarttyyriutta, tuota karkeinta "kärsivän ihmisen" osaa. Mahdollisesti saammekin jatkaa Isän tahdon ilmentämistä tässä ruumiillisessa maailmassa, ruumiillisen ihmiskunnan keskuudessa. Saamme ehkä käytännössä kokea sen toteamuksen, josta Pekka Ervast sanoo, että Kristus ottaa karman johdon käsiinsä vesimieskulttuurin alkaessa. Ja senhän Pekka Ervast sanoo tapahtuneen viime vuosisadan lopussa, tarkemmin sanoen noin v. 1898. Tämä juuri on sitä, josta Pohjolan Valon edellisessä numerossa sanoin, että Hyvän Koulu on jo ratkaisevasti astunut fyysilliselle tasolle, ihmiskuntamme ruumiilliseen elämään. Nyt on entistä suuremmat mahdollisuudet suurten Opettajien: Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin johtaman, heidän käytännöllistä siveysoppiaan seuraavan veljeskunnan muodostamiseen maankin päällä. Aluksi edes pienoiskoossa. joka sitten lisääntyy ja kasvaa hapatuksen lailla.

Toteamme siis: Hyvän Koulu kutsuu ja odottaa toteuttajiaan. Todellinen pelastuksemme kulkee Hyvän koulun kautta ja sen mukana.

J. R. H.

1942 huhtikuu, 52—54

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura julkaisi äskettäin Pekka Ervastin kirjan Ihmisyyden uskonto. Kirjapainollisten vaikeuksien vuoksi sitominen on viivästynyt. Samoista syistä lienee johtunut, että useimpien lukujen otsikot puuttuvat sekä tekstistä että sisällysluettelosta. Itse teksti kuitenkin on moitteeton.

Entä kirjan sisältö? Tekeepä mieli sanoa, että tämä kirja kuuluu P. E:n esittämän teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen perustavaa laatua oleviin tieto-opillisiin kirjoihin. Kirjassa on 5 osaa: 1 Uuden ajan aamunkoitteessa, 2 Olemmeko käsittäneet oikein? 3 Mestarit ja teosofinen liike, 4 Vesimiehen merkeissä ja 5 Pari päivän kysymystä.

Tällä kertaa haluan pysähtyä toiseen osaan: Olemmeko käsittäneet oikein? Suppealla mutta ytimekkäällä tavalla saamme tässä tutustua Teosofisen Seuran historiaan. Kuitenkin saamme samalla ajatella asiaa teosofisen liikkeen historiana siinä mielessä, että liike on jo aiheuttanut monien seurojen muodostumisen ja että siihen kuuluu myös Pekka Ervastin ympärille ja hänen työnsä siveelliseksi ja taloudelliseksi tukemiseksi perustettu Ruusu-Risti-järjestö.

Kysymys "Olemmeko käsittäneet oikein" on oikeastaan yhtä tärkeä tänä päivänä kuin se oli vuonna 1922, jolloin P. E. sen esitti. Kulunut 20 vuoden aika ja sen kokemukset auttavat meitä toivottavasti hiukkasen paremmin ymmärtämään kysymyksen tärkeyttä ja ajankohtaisuutta.

Jos aluksi yleistämme kysymyksen yleensä uskonnollisia yhtymiä koskevaksi, niin eikö olekin sanottava: totuuden ja siitä aiheutuvan tehtävän väärinymmärtäminen on johtanut ihmiskunnan niihin järjettömiin onnettomuuden kuiluihin, joissa me pitkin historiaa olemme joutuneet harhailemaan.

Eikö asia ole selvä ilman enempiä selvittelyjä? Epäilemättä. Onkin sanottava: jos kirkot ja yleensä henkiset liikkeet olisivat kyenneet ymmärtämään oikein sekä totuuden että siitä johtuvan tehtävänsä, silloin ihmiskunta epäilemättä olisi joutunut kulkemaan aurinkoisemmilla, onnellisemmilla teillä.

Tästä selviöstä muodostuu uusi kysymys. Kohtalo ja Kaitselmus kysyy: aijotteko edelleen jatkaa samaan tahtiin, henkiset silmänne ja korvanne ummessa? Muistakaa: mikään jumala ei teitä nosta suosta, ellette itse yritä. Päästäksenne nousemaan

täytyy teidän avata korvanne ja silmänne, teidän täytyy luopua turhamaisuudesta, välinpitämättömyydestä, antaamennä näkökannasta ja itsesäälistä ja teidän on todenteolla tartuttava totuuden ojennettuun käteen. Sillä vain totuus ja yksin totuus, totuuteen kaikin voimin tarttuminen voi teidät pelastaa, voi auttaa teitä kohoutumaan inhimillisille jaloillenne.

Mutta mikä on totuus?

Tähän voimme aluksi, ikäänkuin suurin piirtein vastata: totuus on täydellisyyden päämäärä, mestarius. Mutta tämäkin toteamus jää tyhjäksi sanahelinäksi, ellemme sitten pääse selville ihmiselämän ensimmäisestä suuresta käytännöllisestä totuudesta, ja ellemme pyri ja suorastaan kuin väkirynnäköllä astu siihen totuuteen sisälle.

Antakaamme Pekka Ervastin esittää asia: "Tässä tulee nyt eteemme ihmeellinen ratkaisu, jonka monet teosofiset totuudenetsijät helposti unohtavat, mutta joka madame Blavatskyn julistuksessa pysyi alati kirkkaana ja selvänä. Ratkaisu kuuluu: totuuden tieto, Jumalan tunto ei ole ollenkaan kaukainen asia; toivottomaksi jäisi silloin meidän pyrkimyksemme. Ei, totuuden tieto on saavutettavissa nyt... Se ei tule vasta mestariudessa, se tulee mestariuteen vievän tien alkupäässä. Jos tahdot Mestariksi pyrkiä, täytyy sinun ensin tietää totuus: ei tietää sitä teoreettisena opinkappaleena, vaan nähdä se elävänä todellisuutena."

Edelleen: "Ja nyt me kysymme Pilatuksen tavalla, vaikka ei Pilatuksen epäilyksellä: mikä on totuus? Mikä on se totuus, jonka tietoon ihminen voi päästä?"

Ja sitten: "teosofia, aikakausien Salainen Viisaus vastaa: totuus on ihmisten veljeys ja heidän yhteytensä Jumalassa".

Siinä se nyt on: totuus on ihmisten veljeys ja heidän yhteytensä Jumalassa.

Mutta emmeköhän jaksaisi myöntää, kuinka aikakausien Salaisella Viisaudella olisi aihetta jatkaa: kuulkaahan, kuulkaahan te ihmislapset, etenkin te kaikenlaisten seurojen auktoriteetit, te teosofistenkin seurojen veljet — ja etenkin juuri te — kuulkaahan ja muistelkaa te kaikki, miten paljon ja millä paatoksella te itsekin olette tästä ihmeellisestä totuudesta puhuneet, ken erikoisesti korostaen ihmisten veljeyttä, ken painostaen Jumal-yhteyttä — jättääksenne sitten äänenne helisemään vaskena ja kilisemään kulkusena! Toden totta, te ihmislapset, mitä hyödyttää teidän tietonne, teidän taitonne, teidän joko loistavat tai himmeät puheenne, kirjanne ja esitelmänne — kun te jatkuvasti poljette jalkoihinne totuuden.

Ja Kaitselmus jatkaa: niin, mitä se kaikki merkitsee, sen te hyvin itsekin tiedätte — kunhan vaan uskallatte katsella omia aikaansaannoksianne totuuden valossa. Ymmärrätte erittäin hyvin, miten totuuden jalkoihinsa tallaaminen merkitsee — Blavatskyn sanontatapaa käyttäen — yhä paisuvaa helvettiä ihmisten keskuudessa. Ihmetellen Kohtalo kysyy: ja miksi te kuitenkin jatkatte vanhaan tapaan, jatkatte joko avoimin silmin tai silmät ummessa? Onko se siksi, te kovanonnen lapset, että te sentään mieluummin haluatte julmistella jonkunlaisina kruunupäinä manalassa, kuin jumal-ykseytenne tajuavina veljinä ihmisyyden kuningaskunnassa? Vastatkaa. Sillä kerranhan siihen kuitenkin on vastattava.

Mutta ehkä me kuvittelimmekin olevamme esoteristeja? Mahdollisesti. Mutta mikäli niin on, sikäli meidän on sallittava kokoontua kuumien hiilien päittemme päälle kuuntelemalla, mitä P. E. sanoo teosofisen liikkeen alkuperäisestä esoterismista. Näin hän sanoo: "Esoteristi ei kuitenkaan tässä merkityksessä ollut se, joka kirjoittautui johonkin 'esoteeriseen kouluun', vaan se, joka tiesi totuuden". Älkäämme vaan sivuuttako tätä syventymättä asiaan. Sillä muistakaamme: totuus on ihmisten veljeys ja heidän yhteytensä Jumalassa. Ja mikään muu kuin totuus ei voi meitä suosta nostaa.

Että meillä on painava syy syventyä tähän asiaan, tähän totuuskysymykseen, siitä saamme tärisyttävän selvyyden tutustuessamme teosofisen liikkeen historiaan. Sillä juuri tämä totuus on teosofisen liikkeen historiassa, jokaisessa vakavammassa kriisissä, jatkuvasti kielletty. P. E. sanoo T. S:sta: "Se on vuosien vieriessä erilaisten kriisien kautta kadottanut paljon jäseniä, mutta nämä eivät ole olleet Teosofisen Seuran korkeiden tarkoitusperien

peloittamia ihmisiä, ei semmoisia, jotka oman kykenemättömyytensä masentamina olivat perääntyneet teosofian ylevien ihanteiden edessä, vaan vakavia totuudenetsijöitä, hartaita teosofeja, jotka ovat käsittäneet noita tarkoitusperiä ja ihanteita toisella tavalla, kuin mitä sillä hetkellä oli yleistä Teosofisessa Seurassa".

Teosofisen Seuran otsikkoon asetettiin myös lause: "Totuus on korkein uskonto". Ja totuus taas oli ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa. Tämän lauseen loisto ei päässyt aivan sammumaan H. P. Blavatskyn eläessä. Mutta pian hänen kuoltuaan lauseen elävä loisto sammui. Kun kaikissa vakavissa kriiseissä luovuttiin totuudesta, veljeydestä (vaikka se ohjelmaankin oli otettu ensimmäiseksi pykäläksi), silloin myös sammui loisto lauseesta: "Totuus on korkein uskonto". Elävänä lause olisi pysynyt, korkeinta uskontoa olisi eletty, jos vastaantulevat kriisit olisi voitettu totuudessa — joka oli ihmisten veljeys ja ykseys Jumalassa. Mutta kriisitpä sensijaan "voitettiin" (so. jätettiin voittamatta) valheella, epäveljeydellä. Tämä taas merkitsi, että todelliset voittajat karkoitettiin Seurasta.

Pekka Ervast kuului myös noihin karkoitettuihin. Hänen työnsä tehtiin mahdottomaksi, ja siksi hänen ympärilleen muodostui — niinkuin jo sanoimme — Ruusu-Risti. Ja nyt on P. E:kin ollut jo noin kahdeksan vuotta pois ruumiilliselta näyttämöltä. Ruusu-Ristikin on jo näinollen ennättänyt luoda oman jälkihistoriansa. Ja totuuteen nähden Ruusu-Risti on hämmästyttävän uskollisesti polkenut T. S:n aikanaan kulkemaa latua — tekemällä hierarkiasta suoraa päätä ja sellaisenaan todellisuuden fyysillisellä tasolla, vaikka sen piti olla symboolia. Mitä taas hierarkian tekeminen sellaisenaan todellisuudeksi merkitsee, siitä Pekka Ervast antaa tyhjentävän kuvauksen eräässäkin esitelmässään, josta julkaistiin otteita Pohjolan Valon 4 n:ssa 1941. Toistamme tässä muutamia P. E:n sanoja. Puhuttuaan katolisen kirkon hierarkiasta ja siitä, kuinka se karkoitti gnostikot luotaan, siten leikaten poikki yhteytensä hengen maailman kanssa, P. E. jatkaa: "Siten se joutui tekemisiin sen maailman kanssa, jota me nimitämme astraalimaailmaksi, vieläpä alemmaksi astraalimaailmaksi; se joutui tekemisiin, käyttääksemme muutamia kuvaavia sanoja, helvetin, kiirastulen, persoonallisen taivaan kanssa; se sulki itsensä ulos siitä korkeammasta hengen elämästä, jossa yksin ovat kaikki vapahtajat ja kaikki henkisesti kehittyneet ja pelastuneet ihmiset". Edelleen P. E. kysyy: "Mistä tämä todellisuuspakko tulee?" ja vastaa: "Se tulee astraalimaailmasta, helvetistä, kiirastulesta ja persoonallisesta taivaasta... Se tulee niin suurena psyykkisenä voimana, että se sokaisee meidän silmämme ja me uskomme, että tässä näkyväisessä maailmassa on olemassa semmoinen hierarkia, joka voi tässä näkyä, niin että olemme polvillamme kaikkien korkeiden olentojen edessä ja heitä tottelemme ja heihin sokeasti uskomme ja teemme heidän tahtonsa pelolla ja vavistuksella".

Enempää ei meidän tässä tarvitsekaan R-R:tin jälkihistoriasta puhua. Lisäämme vaan, että kaikki myöhemmät totuudesta, veljeydestä poikkeamiset ovat johtuneet — ainakin suurin piirtein — siitä peruserehdyksestä, että hierarkiasta tehtiin sellaisenaan todellisuus, vaikka sen piti olla symboolia täällä fyysillisellä tasolla, niinkuin P. E. oli opettanut.

Omasta puolestamme olemme joutuneet kokemaan tosiksi P. E:n usein lausumat sanat, että elämä on suurta ja ihmeellistä seikkailua. Muistuupa mieleeni, mitä P. E. kirjoitti R-R:tiin Ameriikan matkansa alussa Tukholmasta: "Ajatukseni kulkevat ensin taaksepäin — viime torstai-iltaan, jolloin Helsingissä oli looshikokous. Oli saapunut paljon ystäviä maaseudulta ja paljon lämpimiä ja rohkaisevia sanoja lausuttiin. Sydäntäni erittäin liikutti, kun eräs puhuja sanoi, että elämä oli ollut kuin satua siitä lähtien, kun hän joutui tähän ruusu-ristityöhön ja samalla yhteistyöhön minun kanssani, ja minä ajattelin hänen puhuessaan: suokoon Karman valtiaat, että elämä minun palattuani muodostuu vielä suuremmaksi ja kauniimmaksi saduksi".

Tämä P. E:n lausunto on silloin tällöin pyörinyt mielessäni. Karman valtiaat ovat todella olleet suosiolliset. Ihmeellistä, ennakolta aavistamatonta satua tämä todella on ollut. Mitäs muuta kuin satua tämänkin Pohjolan Valon ilmestyminen on ollut — muusta puhumatta. Yhtäkkiä se puikahti

esille kuin ainakin satujen prinssi, prinssi tai prinsessa. Suuri ilo se on ainakin minulle ollut. Soisin sille viihtyisyyttä keskuudessamme. Ennen kaikkea: olkoon sen kohtalona olla pukeutumatta totuuden moninaisiin korvikkeihin! Totuus, ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa, olkoon aina sen yksinkertaisena satuprinsessan pukuna.

Ja lopuksi: mitä teosofiseen liikkeeseen, sen organisoituihin yhtymiin kokonaisuudessaan tulee, niin muistakaamme: toivossa on hyvä elää. Tämä toivomme sopii liitettäväksi P. E:n lausuntoon: "Mutta sen sanomme, että Teosofinen Seura, (nykyään myös Ruusu-Risti-Järjestö), jonka tunnuslauseena on 'totuus on korkein uskonto', olisi voinut ja voisi tunnustaa erehdyksensä, silloin kun se silmiinpistävästi rikkoo ensimmäistä ohjelmapykäläänsä vastaan".

J. R. H.
1942 toukokuu, 67—72

Kirjallisuutta:

WSOY on julkaissut professori Yrjö J. E. Alasen kirjan "Uskonto ja ihmisyys". Nykyisen teologian kannalta kirja voi olla ansiokaskin. Myöskin on paikallaan ajatus, miten jumal-kielteiset ja materialistiset kirjailijat Feuerbach, Stirner, Karl Marx, Engels, Nietzsche jne. saavat käytännöllisen täyttymyksensä bolshevismissa, eritoten Stalinin persoonassa — joka vertaansa vailla olevassa itsetehostuksen täydellisyydessään ylittää kaikki historian hirmuvaltiaat. Aivan oikein. Mutta teologien tulisi jo vihdoinkin ymmärtää, että kirkko sijaissovitusopillaan — joka yhä on professori Alasenkin esityksen ytimenä — ja siihen liittyvällä hyötyperäisellä elämänkäsityksellään on myös ollut valmistamassa luisumista stalinismiin. Teologinen hyötyperäisyys paljastuu erittäin hyvin seuraavasta Alasen lausunnosta: "Mutta sielunvaellusoppi taittaa kärjen eetillisen ja uskonnollisen ratkaisun vakavuudelta, kun se antaa mahdollisuuden siirtää vakavamman pyrkimyksen johonkin tulevaan ruumiillistumiseen". Ensiksikin: miksi kirkko v. 553 kielsi jälleensyntymisopin? Oliko se siksi, että jälleensyntymisoppi heikonsi siveellisiä pyrkimyksiä? Selvästi ei, vaan siksi, että se häiritsisi kirkon jo muodostuneita ja yhä muodostuvia dogmeja. Sillä jälleensyntymisopin kieltämisellä on saatu vähitellen muodostumaan tuo kauhistuttava ja järjetön loputtoman kadotuksen oppi, ja muut siihen liittyvät opit. Ja toiseksi: onko jälleensyntymisopin poistaminen tehnyt kristikunnan eetillisesti pyrkiväksi? Päinvastoin on se tehnyt mahdolliseksi kieltää vuorisaarnassa esitetty Kristuksen oma opettama siveysoppi. Ja kolmanneksi: totuus ei sellaisenaan ole hyötyperäinen, vaan vapauttava. Jos jälleensyntymisoppi on totuus — ja vuorisaarnan siveysopin seuraajan omakin kokemus sanoo, että se on totuus — niin se on totuus huolimatta teologien hyötyperiaatteista.

Todella teologien olisi jo korkea aika huomioida se varoitus, mikä sisältyy vuorisaarnan sanoihin: "Ja jokaista, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, voidaan verrata tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle... ja sen kaatuminen oli suuri". Suuren vyöryn alkupää kaatoi jo bysanttilaisen kirkon... Kyllä Suomenkin kirkossa tarvittaisiin todellista heräämistä.

Tähystäjä
1942 toukokuu, 82

P. E:n Kannatusliitto on julkaissut kaksi uutta kirjaa. Yksi on opettaja Martta Jalavan yliopistollisena laudaturtyönä syntynyt ja Helsingin yliopiston kasvatus- ja opetusopin professorin hyväksymä tutkielma "Kasvatustyö teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen valossa", Sivuja 112, hinta niteessä 25 ja kansissa 35 mk. Toinen on toimittaja Sulho Kososen kirja "Ylimenotilan näköaloja siirryttäessä Kaloista Vesimieheen". Sivuja 178, hinta 30 ja 40 mk.

Kummankin kirjan esitys lähtee siitä

edellytyksestä, minkä Pekka Ervast "Suuressa seikkailussa" asettaa suuren reformation ja uskonpuhdistustyön lähtökohdaksi: myönteisen suhtautumisen Pekka Ervastin selventämiin vuorisaarnan viiteen käskyyn. Lennokkaalla tavalla molemmat kirjat ilmentävät Pekka Ervastin aloittaman suuren maailmanuskonnon, ihmisyysuskonnon inspiratiota. Suureksi ilokseni olen niihin tutustunut.

J. R. H.
1942 toukokuu, 82

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tavallistenkin huomioitsijain keskuudessa on useasti lausuttu ajatus, että olemme joutuneet suureen murroskauteen, josta emme selviydy siten, että palautuisimme vanhaan, vaan täytyy aloittaa uutta.

Totuuden etsijöinä yhdymme tähän ja sanomme heti, miksi näin on. Perussyy on ensiksi ja ennen kaikkea siinä, että tämä jumalainen elämänkoulu itse on aloittanut uuden jakson, uuden aikakauden. Uudessa Testamentissa kuvailtu Kristuksen toinen tuleminen on nyt tapahtunut, joka merkitsee — niinkuin Pekka Ervast opettaa — että Vesimieskulttuurin alkaessa — jonka hän sanoi alkaneen noin v. 1898 — Kristus ottaa Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteerioissa.

Tähän Kristuksen toiseen tulemiseen sisältyy se suuri henkinen vuodatus, josta Pekka Ervast myös puhuu, ja jossa Jumala sisäisenä majesteettiutena on jatkanut tuloaan lähemmäksi maapalloamme ja ihmiskuntaamme, tullen planeettamme fyysilliseen tasoon ja ihmiskunnan ruumiilliseen elämään.

Tästä kaikesta johtuu voimakkaampi elämän sykintä. Mutta ihmiskunta puolestaan on hidas mukautumaan Kristus-sivistykseen, so. Kristuksen opetukseen, ja tästä syystä aiheutuvat mullistukset, sodat ja muut vaikeudet, joista Uudessa Testamentissakin puhutaan nimenomaan Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä. Täytyy sanoa näin: kun me ihmiskunta emme riittävän todellisesti vastaanottaneet tähän suureen vuodatukseen kuuluvaa teosofis-kristosofista sanomaa ja sen julistajia, jotta siten etsivässä uudestisyntymisen tuskassa olisimme päässeet sisälle siihen elämän sävyyn ja tahtiin, jossa Kristus on Karman Herrana, niin saamme nyt kulkea, niin sanoakseni, syvemmällä kuoleman laaksojen ja kärsimyksen kuilujen kautta. Kuitenkin voimme muistaa, että kaikkia näitä suuria kärsimyksiä Uudessa Testamentissa nimitetään synnytystuskien aluksi. Nämä sotien, kuoleman ja kärsimyksien tuskat raatelevat nyt meitä niin teosofeina seuroinemme kuin uskovaisina kirkkoinemme, oppineita yliopistoinemme ja yhteiskuntiamme kokonaisuudessaan.

Tässä taustassa yritämme nyt lähteä tutkimaan esille pyrkiviä uuden sivistyksen aatteita. Aluksi katsomme asioita tavallaan alhaalta päin, muotojen järjestymisen kannalta. Pekka Ervast antaa tästä erinomaisen hahmottelun kirjoitussarjassaan: "Miten on luotava onnellinen yhteiskunta?", julkaistu Tietäjässä 1920 ja Ruusu-Ristissä 1921. Nykyisen, puoluejärjestelmään nojautuvan yksikamarisen eduskunnan tilalle hän hahmottelee kolme itsenäistä parlamenttia: talousparlamentti, valtioparlamentti ja sivistysparlamentti. Mallina tähän on elävä ihmisruumis, jossa on kolme itsenäistä mutta toisistaan riippuvaa toimintaa: ruuansulatus, verenkierto ja hermosto aisteineen. Talousparlamentti vastaa vatsaa, valtioparlamentti verenkiertoa ja sivistysparlamentti hermostoa aisteineen. Yhdistävänä tekijänä on valtioneuvosto ja presidentti tai kuningas. Neljännen ryhmän, joka ei ole mukana minkään parlamentin toiminnassa, ja jota vastaa hengitys ihmisruumiissa, muodostavat "kansan todelliset tietäjät ja profeetat": "he eivät edes ole kulttuurityöntekijöitä kuin poikkeustapauksissa. He ovat hiljaisia taistelijoita, he ovat maan suola, he ovat niitä vanhurskaita, joita ilman kansa ei elä. Kansa, jossa ei ole tietäjiä, käy kohti kuolemaansa".

Tähän erinomaiseen luonnokseen voimme lisätä: puolueet ovat luonnottomia yhteiskuntajärjestyksen perusteita, mutta työnjako on yhteiskunnassa yhtä luonnol-

linen kuin se on ihmisruumiissakin. Siksi kolme itsenäistä parlamenttia, jotka ovat riippuvaisia toisistaan, ovat yhtä luonnollisia kuin on itsenäisesti toimivat mutta toisistaan riippuvat ruuansulatus, verenkierto ja hermosto aisteineen.

Tietysti otamme huomioon myös ihmisten kehittyväisyyden. Siitähän P. E. samassa yhteydessä puhuukin. Voimme aivan asiallisesti ajatella ihmiskuntaa, joka suurin piirtein on omaksunut teosofis-kristosofisen elämänkäsityksen. Ajatellaanpa poliitikkoja, virkamiehiä, opettajia ja talouselämän johtajia, jotka tietoisesti kulkevat Kristusta, ihmisyyttä kohti! He eivät haudo itsekkäitä suunnitelmia toistensa tai yhteisön kustannuksella, vaan he tajuavat olevansa ilmentämässä Luojaansa, Jumalaansa. Mikä aurinkoinen hohde silloin loistaakaan kaiken yllä! Ja sitten kansa kaikenlainen. Kun ihmiset tehtaissa, virastoissa ja pelloilla ja kodeissa miettivät jälleensyntymisen, karman ja kehityksen suuria ja ihmeellisiä asioita, kun he välitunneilla ja kanssakäymisessään keskustelevat elämän vakavista asioista velvoittavan veljellisesti, on se todella inhimillistä verrattuna nykyiseen asiain tilaan. Sehän on kuin taivas vähitellen laskeutuisi ihmisten sisään ja keskuuteen. On kuin Kristuksen opettama rukous Jumalan valtakunnan laskeutumisesta maan päälle siten toteutuisi. On kuin sisäinen näkymätön Jumala silloin olisi ihmisten ainoa, todellinen hallitsija. Eikä tämä tietenkään ole vain jokin turha unelma. Niinpä Pekka Ervast samassa luonnoksessaan sanookin: "Kuta sivistyneempi ja kehittyneempi kansa on, sitä ihanampi ja jumalallisempi on sen minä, ja sitä lähempänä jokainen yksityinen kansalainen tuntee olevansa tätä sisäistä kansallis-minää. Olkoon Jumala näkymätön kuninkaamme! Olkoon hän se, jonka inspiratioja otamme vastaan!"

Näin P. E., ja hän jatkaa edelleen: "Ja jos koskaan kansa kehittyy niin pitkälle, että se todella alkaa totella käskijänsä ääntä, silloin tämä käskijä välttämättä on oleva näkymätön. Jumala on aina näkymätön — ja Jumala on lopullisesti ainoa käskijä... Senpä tähden onkin kaikissa kansoissa ollut ja tulee aina olemaan — niin kauan kuin eivät kaikki yksilöt ole kyllin kehittyneet — ihmisiä, yksilöitä, jotka muusta ihmiskunnasta erillisinä muodostavat aivankuin neljännen tekijän kolmijakoisessa yhteiskunnassa".

Erikoisesti tämä h a l l i t s i j a - kysymys kiinnostaa, tai sen pitäisi kiinnostaa meitä teosofeja ja kaikkia uuden sivistyksen innoittamia totuuden etsijöitä. Sillä toiselta puolen on selvää: jos koskaan ihmiskunta kokonaisuudessaan osaa asettua näkymättömän Jumalan hallittavaksi, täytyy tämä ensin toteutua yksilöissä ja heidän muodostamissaan totuudenetsijäin ryhmissä. Juuri tältä pohjalta meidän on helpompi ymmärtää Pekka Ervastin aloittamaa yritystä muodostaakseen hierarkisen järjestön. Sillä hierarkinen merkitsee jumalallinen, sellainen, jossa sisäisen, näkymättömän Jumalan johto ja valta toteutuu. Vain siten hierarkia on todellinen. Muutoin se on, ja sen täytyy olla, symboolinen tällä fyysillisellä tasolla. Jos hierarkiasta tehdään ilman muuta todellisuus, silloin se on vain hierarkian irvikuva. Siinä ei silloin hallitse näkymätön Jumala, vaan tyrannius, joka ottaa inspirationsa alemmasta kolminaismaailmasta, so. persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä; niinkuin Pekka Ervast opettaa.

Pekka Ervastin opetus onkin, että kristitty ei ole se, joka kuuluu johonkin kirkkoon, vaan kristitty on se, joka itsekasvatuksessaan ja työssään noudattaa vuorisaarnan viittä käskyä ja muita Kristuksen neuvoja. Samoin teosofi ei ole se, joka kuuluu johonkin teosofiseen tai ruusuristiläiseen seuraan, eikä esoteristi ole se, joka kuuluu johonkin esoteeriseen kouluun, vaan teosofi, ruusuristiläinen ja esoteristi on se, joka olemisessaan, elämisessään ja toimimisessaan ilmentää ihmisten veljeyttä ja yhteyttä Jumalassa. Näiden esoteristien, teosofien, ruusu-ristiläisten tehtävä sekä yksilöinä että yhteisönä on tehdä työtä todellisen uskonpuhdistuksen ja uuden maailmanuskonnon, ihmisyysuskonnon puolesta sekä sisäisessä että näkyväisessä maailmassa, näkymättömän Jumalan johdolla. Tämä taas on mahdollista senkautta, että joissakin yksilöissä Jumala on saattanut esittää oppinsa, tietonsa, viisautensa ja majesteettiutensa — niinkuin se on tapahtunut suurissa Mestareissa, uskontojen keskushenkilöissä. Ja Pekka Ervastin opetus on, että parhaallaan elämme aivan erikoisen ihmeellisessä

ajassa. Hänen äsken ilmestynyt kirjansa "Ihmisyyden uskonto" tarjoaa näissä asioissa aivan erikoista ja ainutlaatuista opetusta. On tapahtunut suuri kosmillinen hengen vuodatus tähän meidän aurinkokuntaamme ja ihmiskuntaan — josta jo tämänkin kirjoituksen alussa puhuimme. Se siis ei ole vain jokin ennustus, vaan jo tapahtunut historiallinen tosiasia. Samassa kirjassa P. E. puhuu suuresta Jumalan Pojasta, uudesta suuresta Opettajasta, Vapahtajasta, jonka tulemiselle H. P. Blavatskyn työ ja teosofinen sanoma oli huutavanäänen valmistavaa työtä. Varsinaisesti suuri maailmanuskonto annettiin Pekka Ervastin kautta, hänen teosofis-kristosofisessa sanomassaan. Hänen opetuksensa ovat jumalallisuudessaan ja inhimillisyydessään ennen saavuttamatonta, kaiken entisen selkeentymistä ja täydellistymistä. Hän ymmärtää kaikkia ihmisiä, sillä hän rakastaa ja tietää olevansa vastuussa. Myöskin hän ymmärtää elämää järjestyneessä kosmoksessa, jossa vallitsee syyn- ja seurauksen laki: onni ei tule — tekemällä onnettomuutta. Samoin rauha ja sopusointu ei tule — tekemällä riitaa ja sotaa. Voimmekin päättää kysymällä: miksi emme tekisi työtä ihmisyysuskonnon puolesta samalla ponnella, kuin millä olemme yrittäneet ylläpitää vanhaa, väkivaltaista, epäinhimillistä sivistystä? Miksi emme auttaisi Jumalan työtä ihmiskunnan uudestisyntymiseksi? Ja miksi emme ensin itsekukin tahtoisi uudestisyntyä? Ovathan Mestarin esittämät vuorisaarnan viisi käskyä tarjolla jokaiselle meistä. Siitä sopii alkaa sisäinen itsekasvatus sillä tiellä, joka johtaa varsinaiseen ihmisyyteen.

J. R. H.

1942 kesäkuu, 86—89

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ihmiskunta elää suuressa murroskaudessa. Joudumme kysymään: onko elämällä joku erikoinen toivomus ihmiskunnan suhteen? Ja jos on, niin mikä se toivomus on?

Teosofeina meidän ei pitäisi olla ylön vaikeata vastata tähän kysymykseen. Elämä toivoo: ihmistykää! Lakatkaa apinoimasta eläimiä, susia ja tiikereitä. Miksi kilpailette heidän kanssaan? Nimittäin petojen kanssa. Onhan teillä järki. Onhan teillä kouluja. Ja kirkko teillä on. Eihän tiikereillä ole kirkkoa, ei koulua, ei järkeä, ei ainakaan ihmisen kaltaista ajatuskykyä. Siksi heillä voi olla paikallaan sellainen harjoitus, mihin he petoina pystyvät. Mutta ihminen! Hän järkeilee, puhuu Jumalasta, sielusta, kuolemattomuudesta — ja kuitenkin matkii tiikeriä! Eikö sellainen ole luonnotonta?

Epäilemättä. Perin luonnotonta. Mutta missä pelastus? Pitääkö meidän jäädä odottamaan, että asiat noin vaan itsestään järjestyvät inhimillisemmiksi? Tai apinoimmeko susia ja karhuja siihen asti, että yhtäkkiä kaikki muutumme täysin inhimillisiksi?

Pysähtykäämme tähän. Emmekö huomaa, että kehityksessä on asteikkoja? Ei vain siten, että on ihmiskunta, eläinkunta ja muita luomakuntia. Myös samassa luomakunnassa on erilaisia kehitysasteita. Niinpä ihmiskunnassakin. Kellä kehitystä on yhden kilon verran, kellä kaksi, viisi tai kymmenen kiloa. Kellä on useampi kilo, häneltä elämä enemmän odottaa — ihmisyyttä. Puhutaankin suorastaan henkisistä valiojoukoista. Heiltä odotetaan ratkaisevaa asennoitumista ihmisyyden kannalle. Heidän tulee osoittaa esikuvaa tässä suhteessa. Silloin toisetkin osaavat paremmin. He saavat apua edellä kulkevien voitosta.

Tästä tulemmekin tärkeään asiaan. Teosofinen sanoma tuli kutsumaan henkisiä valiojoukkoja yhteiseen ponnistukseen. Mutta tässä on kaksi astetta. Valiojoukon on onnistuttava ensin omassa keskuudessaan, ja vasta silloin se toisessa asteessa koituu avuksi suurille joukoille. Muistammehan kuinka Pekka Ervast kirjoitti Tietäjässä 1920: "olemme huomanneet, että meidän Teosofinen Seuramme pienoiskoossa edeltäkäsin toteuttaa, mitä koko maallemme sitten tapahtuu." Tämä lausunto johtui siitä, että talvella 1918 olimme kansana joutuneet sotaan. Kaikesta tästä — ja paljosta muusta — Pekka Ervast oli ollut etukäteen tietoinen.

Siksi hän jo T. S:n vuosikokouksessa Viipurissa 1916, kun hänet jälleen oli valittu seuran ylisihteeriksi, oli huomauttanut: "olkaa nyt ensi vuoden aikana puolellani ja kohdelkaa minua hiukan hellävaroen, sillä siitä riippuu suuresti Suomen kohtalo."

Tämä oli Pekka Ervastin puolelta suuri luottamus seuraa kohtaan. Vain rajaton rakkaus ihmisiin, Suomen kansaan, ihmiskuntaan ja Teosofiseen Seuraan sai Pekka Ervastin asettamaan täten itsensä alttiiksi väärinymmärrykselle. Eikä häntä ymmärrettykään. Siksi hän seuraavassa vuosikokouksessa Helsingissä 1917 luopui ylisihteeriydestä. Ja sitten vuosikokouksessa 1918, kun taasen oli häntä ehdotettu ylisihteeriksi Pekka Ervast lausuikin: "Viipurissa lausuin: Sillä tavoin, miten kohtelette minua, on oleva Suomen kohtalo. Teinkin sen kokemuksen seuraavana vuonna, ettei seura kannattanut minua, ei tahtonut kulkea niin sanoakseni 'minun merkeissäni'. Niin ollen tunsin etten kyennyt enkä jaksanut ryhtyä Seuraa johtamaan."

Ja sitten siinä kävi niinkuin kävi. Kun Pekka Ervast ymmärtämyksen ja kannatuksen puutteessa oli joutunut syrjään T. S:ssa 1917, niin muutamaa kuukautta myöhemmin puhkesi sisällissota Suomessa.

Mutta onko tästä kaikesta vieläkään viisastuttu? Vaikka H. P. Blavatsky aikanaan oli sanonut: jos länsimaat ottavat vastaan teosofisen sanoman, koittaa niille onnellisempi aika, mutta ellei, niin Europa tulee vajoamaan ennen kuulumattomaan kauhujen mereen — niin siitäkään huolimatta ei enempää Blavatskyn kuin Pekka Ervastinkaan huomautuksia ja varoituksia ymmärretty, eikä niitä ole vieläkään ymmärretty edes Suomenkaan teosofisessa liikkeessä — puhumattakaan muusta Europasta, Amerikasta tai Intian Adyarista. Mutta niin T. S:ssa kuin Ruusu-Ristissä olemme myös saaneet jatkuvasti kokea, että niinkuin ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, niin tapahtuu sitten kansassa.

Henkisen valiojoukon merkitystä korostavat myös Jeesuksen sanat — puhuessaan seuraavasta suuresta Ihmisen Pojan tulemisesta ja sen yhteydessä kansoja kohtaavista vaikeuksista — kun hän sanoo: "ellei tätä aikaa lyhennettäisi, ei yksikään liha pelastuisi, mutta valittujen tähden se aika lyhennetään."

Niin, tällaiset selviöt rohkaisevat ja kannustavat meitä edelleen yrittämään parastamme itsemme ja vaikeuksiemme voittamiseksi.

J. R. H.

1942 syyskuu, 102—103

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kirkollisessa kristikunnassa on kaiken muun ohella odotettu pikaista Kristuksen toista tulemista, viimeistä tuomiota ja maailman loppua — "eikä tietääkseni Kristus vielä ole tullut", sanoo Pekka Ervast kirjassaan Ihmisyyden uskonto. Eikä Kristus tule ensinkään kirkkojen odottamalla tavalla. Eikä Jeesus Kristus tule, sillä hän jo tuli. Mutta kun Kristuksella tarkoitetaan kosmillista Kristus-Isätajuntaa, silloin kyllä voimme puhua Kristuksen tulemisesta. Sellaisesta Jeesuskin evankeliumissa puhuu. Jeesus kuvailee tulemisen laatua ja merkitystä, mutta milloin tuleminen tapahtuu, sitä Jeesuskaan ei sano tietävänsä, vaan sen tietää Isä yksin.

Pysähtykäämme hiukan tähän kohtaan. On kautta aikojen sanottu, että Jumala on yksi, mutta ilmennyksessään kolminainen. Siitä onkin syntynyt ihmeen sekava teologinen opinkappale. Tästä sekavuudesta päästäksemme käytämme tässä sitä avainta, mikä on läheisin ja luonnollinen. Se avain on ihminen. Ihmisestähän on sanottu, että hän on pienoismaailma ja Jumalan kuva. Jos taas ihminen on Jumalan kuva, täytyy hänenkin olla sekä yksi että kolme. Miten tämä on ymmärrettävä? Aivan asiallisesti näin: tajuntana ihminen on yksi, ehjästi yksi, mutta häntä ilmentää ja samalla rajoittaa kolme "naamiota", ja ne ovat: äly (joka ilmenneenä jumaluudessa vastaa Pyhää Henkeä), tunne (joka vastaa Poikaa, rakkautta) ja tahto (joka vastaa Isää, voimaa ja majesteettiutta).

Näin on Jumalan ykseys ja kolminaisuus täysin ymmärrettävää ihmisen kautta.

Sitten puhutaan kehittyvästä elämästä,

Jumalan ruumistumisesta ihmiskuntaan. Tähänkin pulmaan saamme avaimen ihmisen psykologisesta kehityksestä, Aluksi ihminen on ihminen senkautta, että hän ajattelee. Juuri siten Jumala totuuden Pyhänä Henkenä saattaa vaikuttaa ihmisen tajuntaan älyllisesti, herättäen älyssä, ajattelussa siveellisyyttä, rehellisyyttä, totuudellisuutta. Vasta myöhemmin saattaa Jumala Poikana eli rakkautena vaikuttaa ihmisen tajuntaan tunteessa, vaikuttaa sellaista Kristus-rakkautta, että ihminen osaa kärsiä ja voittaa itsekkyytensä rakkaudessa, rakastaessaan. Vielä myöhemmin saattaa Jumala vaikuttaa ihmisen tajuntaan Isänä tahdon kautta, tehden vähitellen mahdolliseksi sen, että ihminen käytännössä eli teossa voittaa mammonan, alemman kolminaismaailman mahdin, ja että Jumalan hyvä tahto käytännöllistyy hänessä, "Jumalan palvelijassa". Sillä Isän valta ei ole väkivaltaa vaan palvelemista totuudessa ja rakkaudessa. Silloin Jumala kaikissa kolmessa ilmennyksessään pääsee toteutumaan ihmisessä. Jumalan valtakunta pääsee sekä sisäisesti että ulkoisestikin ilmenemään ja käytännöllistymään ruumiillisessakin elämässä maan päällä. Siten s i i n ä ihmisyksilössä onkin tultu tuomioon ja maailman loppuun. Hänessä on maailma tuomittu ja loppunut. Se ihminen elää edelleen ruumiillista elämää, mutta nyt niin, että Jumalan valtakunta on kokonaan ensimmäisellä sijalla, ja muu seuraa siinä ohella vähemmällä puuhalla.

Tämä onkin jokaisen ihmisen käytännöllinen päämäärä. Ja se on koko ihmiskunnan ja maapallon päämäärä. Maapallo kohoutuu aineellisuudesta, se eetteröityy, henkevöityy ja kirkastuu vähitellen sellaiseksi, että siinä ei voi ihminenkään hengittää ja elää muuten, kuin elämällä Jumalan pyhyyttä so. ilmentäen totuutta, rakkautta ja hyvyyttä. Ns. maailman loppu planetaarisesti on siis siinä, että aikanaan tällä pallolla voivat elää ja jatkaa kouluaan vain ne sielut, jotka ovat tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai ovat siksi tulemaisillaan — muut siirretään toiselle taivaankappaleelle, niinkuin Pekka Ervast sanoo kirjassaan Christosophia, osassa "Pieni Ruusu-Risti-Katekismus".

— — —

Katsokaamme nyt tätä maapallomme jatkuvaa kirkastumista edellä kuvaillun ihmisen psykologisen kehityksen valossa — koska ihminen on pienoismaailma ja maailmankaikkeuden avain. Sanomme näin: Jeesus Kristukseen asti Jumala vaikutti Pyhänä Henkenä ihmiskunnan tajuntaan älyn kautta. Siksi kaikkia vanhoja uskontoja sanotaan Pyhän Hengen uskonnoiksi. Buddhassa Pyhä Henki pääsi voitolle mammonasta siten, että Buddha kieltäytyi kaikesta — paitsi ei säälistä ja rakkaudesta ihmisiä kohtaan, joten hän uhrautui ja jäi neuvomaan ihmisille vapautumisen tietä kieltäytymisen kautta. Jeesus Kristuksessa Jumala sitten pääsi ihmiskuntaan ilmenemään Poikana eli rakkautena entistä syvemmälle eli tunteen kautta. Ihmiset joutuivat rakkauden kouluun. Kaikesta muusta voi kieltäytyä mutta ei rakkaudesta, ei rakastamisesta. Mutta tähän tarvittiin — ja siitä Jeesus puhuu — Jumalan edelleen laskeutumista ihmiskuntaan siten, että Jumala pääsee Isänä ilmenemään ihmisten voittavassa teossa, että he voivat teossa rakastaa, so. palvella. Ja milloin tämä tapahtuu, sen tiesi Isä yksin.

Tästä tulemmekin sangen kiintoisaan kohtaan. Sillä Pekka Ervast opettaa, että tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu Ihmisen Pojan tuleminen tuomiolle on jo tapahtunut. Se tapahtui Vesimies-kulttuurin alkaessa; joka ratkaisevasti alkoi mustan aikakauden eli K a l i J u u g a n pahimman 5000 vuotisen aikakauden päättyessä helmikuussa 1898. Silloin Kristus otti Karman johdon käsiinsä jälleensyntymismysteerioissa. Sehän juuri oli tulemista tuomiolle. Ja se oli samalla Isän tulemista. Sentähden Isä yksin saattoi tietää tästä tulemisesta. Se oli uusi suuri kosmillisen voiman vuodatus meidän maailmaamme. Maapallomme ei ole enää sama kuin mikä se oli noin 70 vuotta sitten. Tavallaan se on sama, mutta se on uudestisyntynyt. Niinhän ihminenkin on sama suuren henkisen uudestisyntymisensä jälkeen, mutta kuitenkin on kuin toinen, uusi olento. Maapallomme voimaviritys on nyt ratkaisevasti uusiintunut. Niinpä ihmisetkään eivät enää voi olla yhtä "autuaan laiskasti uinailevia" kuin muinoin. Heidän on näytettävä luontonsa. Ken on sisäiseltä luonteeltaan intohimoinen, itsekäs, väkivaltainen, hänen on nyt entistä vaikeampi teeskennellä olevansa muuta. Kun ihminen tai kansa ei tahdo ryhtyä uhrautumaan hyvässä, ei totuudessa ja inhimillisessä veljesrakkaudessa, saavat he uhrautua pahassa, sorrossa, sodassa ja

pakkovaltaisuudessa. Ulkoisesti tuomio näkyy siinä, että väkivallalle perustetut sivistykset, järjestöt ja valtiot käyvät yhä lyhytikäisemmiksi, vaikeammin pystyssä pidettäviksi. Niiden luhistuminen ja kaatuminen käy yhä suuremmaksi, valtaisammaksi. Sisäisesti tuomio tulee siten, että ihmisen järjessä ja omassatunnossa herää yhä velvoittavampana kysymys: olenko minä oikeassa vai olenko väärässä? Väärässä olemisen yksi tuntomerkki on kasvava sisäinen rauhattomuus. Vaikka ihmiset yrittävät tätä sisäistä rauhattomuuttaan tukahuttaa, kuka kaikenlaisella kiireellä ja puuhalla, kuka aistillisuudella ja remulla, dionysosmaisella viihdytystaiteella, uskonnollisilla nukutusrituaaleilla, ei siitä todellista apua ole. Apu on vain järjellisessä heräämisessä. Apu on totuuden etsimisessä ja löytämisessä ja käytäntöön soveltamisessa. Siksipä sinä, teosofi tai totuudenetsijä, millä nimellä tahansa: mikään keinotekoisuus, mikään nukutuspulveri ei ajanpitkään auta! Auttaa vain Jumalan huomaan antautuminen. Ei antautuminen uinailuun, vaan antautuminen työhön Jumalan valtakunnan toteuttamiseksi, sen valtakunnan tulemiseksi, jonka peruslaki ja työohjelma on esitetty Vuorisaarnassa. Jos sanot, ettei Vuorisaarnan tie sinua miellytä, niin se ei muuta asiaa. Sillä ei lopultakaan löydy muuta tietä, joka johtaisi Tuomioistuimen oikealle puolelle. Sillä Valtaistuimen oikealle puolelle, siihen henkiseen valiojoukkoon, joka vähitellen täällä maanpäällä muodostuu, kutsutaan vain niitä, jotka oman sydämensä huoneeseen ovat Taivaallisen Kuninkaan, Kristuksen ja Isän ottaneet; jotka ovat sekä Häntä että hänen nuorempia veljiään, apostoleita, tietäjiä ja profeettoja ruokkineet ja vaatettaneet, jotka lopulta kaikkia ihmisiä ovat vuorisaarnan opetuksen mukaisella hengen ruualla ruokkineet.

Tuomio, asiallinen tuomio ihmiskunnassa on nyt alkanut. Milloin se tulee päättymään, sitä emme osaa arvailla. Mutta sen päättyminen merkitsee, että ne ihmiset, jotka kaikesta huolimatta etsivät muuta kuin ihmisyyttä, kuin Jumalan valtakuntaa, vuorisaarnan opastamaa elämää, ne joutuvat pois tältä planeetalta. Pekka Ervast on järjestänyt uudelleen Vuorisaarnan. Hän on sen järjestänyt niinkuin se, joka on siihen kyennyt. Sillä hän on se keskushenkilö, jonka kautta ja jonka ympärillä nämä suuret kosmilliset tapahtumat ovat tapahtuneet. Jumala, Kristus ja Isä inkarnoitui entistä syvemmälle ja entistä voimakkaammin ihmiskuntaan. Siksi ihmisillä, yksilöillä ja ryhmillä on nyt entistä suuremmat mahdollisuudet muodostua Jumalan valtakunnaksi maan päällä. Se ei täydellisesti tapahdu kädenkäänteessä. Se tapahtuu jatkuvasti: Se tapahtuu etsimisen ja kolkuttamisen, pyrkimyksen ja kokemuksen yhteydessä.

Suuret ihmisjoukot eivät tätä vielä yleensä ymmärrä. Mutta pelastus ei tulekaan alhaalta päin. Pelastus tulee Jumalasta. Pelastus alkaa Jeesuksenkin mainitsemissa harvoissa ja valituissa. Pelastus alkaa totuudenetsijäin henkisissä valiojoukoissa. Siitä pelastus laajenee ja syvenee kansoihin. Sanoohan Pekka Ervast selvästi: kansa ei voi uudestisyntyä, ellei sen keskuudessa elä henkinen valiojoukko, joka itse on uudestisyntynyt. Muistakaamme: kenelle paljon on annettu, häneltä paljon vaaditaan. Ihminen ei ole kutsuttu piiloittautumaan Jumalan edessä. Ihminen on kutsuttu nöyrän tietoisesti avautuman Jumalalleen ja sanomaan: mitä minun on tekeminen? Ja mitä ihmisen on tekeminen, sen ihminen aavistaa. Ja siitä Mestari puhuu ja opettaa.

J. R. H.

1942 lokakuu, 123—126

MIETELMIÄ

Yritän nyt puhua mahdollisimman lyhyeen — ja ilman vertauskuvia.

Leo Tolstoi kysyi aikanaan: "Mitä meidän siis on tekeminen?" Ne joille Tolstoi kysymyksensä esitti — Venäjän silloisille sivistyneille — pitivät Tolstoita joko ihmeen ihanteellisena ihmisenä tai haaveilijana, intomielisenä kiivailijana — ja jatkoivat elämäänsä ja toimintaansa entiseen tapaansa. Siten tuntui sopivammalta heidän persoonalliselle mukavuudelleen, henkiselle laiskuudelleen ja itsekkyydelleen. Mutta — profeetat eivät puhu turhia! Niin ei tehnyt Tolstoikaan. Sen joutui Venäjän

silloinen sivistyneistö myöhemmin kokemaan. Tuli vallankumouksellinen vedenpaisumus, hirmumyrsky, joka pyyhkäisi Venäjän sivistyneistön tsaareineen, pyhine synodeineen, pappeineen, upseeristoineen, virkamiehistöineen ja kaikkineen.

H. P. Blavatsky vuorostaan julisti aikansa Europalle: "Herätkää, te ylpeät ja tietämättömät kristityt!" Ja hän lisäsi: "ellette kallista korvianne ikuiselle viisaudelle, teosofialle, tulette te vajoamaan ennen kokemattomaan kauhujen mereen". Ja miten kävi? Puhuiko Blavatsky turhia? Ei, ei hän turhia puhunut. Me vaan emme vielä ole ennättäneet kaikkea näkemään ja kokemaan. Europalla lienee karvain hedelmä vielä edessä päin — ellei järjellistä heräämistä tapahdu. Ja herääminen taas on erittäin vaikeata, kun viralliset vartiatkin nukkuvat — eivätkä salli itseänsä häirittävän. Kuoleman rauhaa ja henkistä unta ei sallita häirittävän — vuorisaarnan opilla, ei veljeyden käsitteellä, ei totuuden sanomalla. Siitä vartiat "viran puolesta" huolehtivat. Ja joukot myös. Sekä vartiat että joukot haluavat unta ja rauhaa. Vartiat kirkoissa, seuroissa ja järjestöissä — teosofisissakin — valvovat negatiiviseen suuntaan. He valvovat, ettei vaan kukaan tässä suhteessa pitäisi ääntä: ulos ne jotka heidän kuoleman rauhaansa ja henkistä unta häiritsevät!

Mutta Jumalan tai karman myllyt jauhavat järkähtämättömällä määräperäisyydellä. Karma ei alistu minkäänlaiseen suosikkijärjestelmään: jokainen yksilö tai ryhmä joutuu kokemaan ansionsa mukaan.

Mutta turhaankohan me tässä huhuilemme? Ehkä, tai emme kuitenkaan. Totuudenetsijöinä tunnemme luissamme ja ytimissämme karman järkkymättömyyden. Myös olemme tajunneet Kaitselmuksen kuiskeen. Kaitselmus tarjoaa tilaisuuden yhteistyöhön kanssaan uuden, inhimillisemmän sivistyksen aikaansaamiseksi, Ja olemme iloksemme huomanneet, että juuri siinä tarjoutuu yksilöllinen pelastus, että juuri siinä tarjoutuu ulospääsy tämän maailman "hullun myllystä". Pelastus ensin yksilölle, mutta sitten myös ryhmille, seuroille ja vihdoin kansoille ja ihmiskunnalle. Siksipä yksilölle, aluksi yksilölle on a a t e, Kaitselmuksen tarjoama tehtävä, oleva aina numero yksi, ja seura, kirkko tai järjestö vasta numero kaksi. Eikä tämä määritelmä tietenkään rajoitu vain yksilöön. Se koskee sitten myös yksilöiden muodostamia yhtymiä, seuroja, kirkkoja ja järjestöjä. Siksipä kirkon, henkisen, teosofisen seuran tai ruusuristiläisen järjestön on myös osattava sanoa, mikä sille on oleva numero yksi, mikä numero kaksi. Ja mitkä ne ovat? Henkiselle yhtymälle on Mestarin sanoma, vuorisaarnan käytännöllinen elämänoppi oleva numero yksi. Jos henkinen, teosofinen yhtymä kuuntelee ja kumartaa harhan ärjyville äänille ja kysyy: "mitähän maailman se tai tuo auktoriteetti sanoo?" silloin sellainen yhtymä ei kestä kriitillisen hetken koettelemusta. Senhän on kokemus teosofisenkin liikkeen historiassa meille selvästi osoittanut. Kriitillisellä hetkellä sellainen yhtymä henkisesti lankeaa.

Mutta kaikesta huolimatta — tai juuri siksikin — meidän on kohotettava teosofisen aatteen lippua ja meidän on — omallekin sydämellemme — jatkuvasti huudettava: herätkää! Herätkää — ennenkuin on kokonaan aivan liian myöhäistä! Pekka Ervast teroitti meille moneen kertaan Sodoman ja Gomorran varoittavaa, yhdeltä puolen varoittavaa ja toiselta puolen rohkaisevaa esimerkkiä. Hänhän vielä erikoisesti ja useastikin huomautti: "niinkuin ensin tapahtuu teosofisessa (tai myöhemmin ruusu-ristiläisessä) seurassa samoin tapahtuu sitten kansassa." Ja että kansassa on tapahtunut mitä on tapahtunut, sekin panee jo ajattelemaan, että jotain vähemmin toivottavaa — lievästi sanoen — on ensin tapahtunut teosofisissa yhtymissä.

Semmoista se on. Todella: miksi ihankuin tahallamme tai uhmaten tai välinpitämättöminä ummistaisimme silmämme sekä teoreettiselta että tapahtumien antamalta opetukselta? Onhan sanottu: Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Lisäämme tähän, että nöyryys ei ole saamattomuutta tai matelevaisuutta. Nöyryys on Jumalan tahdon ilmentämisen yksi tärkeä ehto eli edellytys.

T ä h y s t ä j ä.

1942 lokakuu, 135—136

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Jotkut seikat ovat johtaneet ajatukseni niihin kahteen ihmisen maallisen vaelluksen päätekohtaan, jotka ruumiillinen syntymä ja kuolema muodostavat. Kummassakin tapauksessa ihminen itse on avuton. Kuollutta ruumistaan ihminen itse ei kykene viemään krematorioon, ei toimittamaan haudatuksi, joten se jää ystävien tehtäväksi. Samoin synnyttyään ihminen pienenä lapsena on kokonaan ympäristönsä, ennen kaikkea vanhempiensa hoidon varassa.

Jumalallisten tietäjien keskuudessa on alun alkaen oltu tietoisia siitä, että elämä on suurta ja ihmeellistä koulua. Varsinaiselta olemukseltaan tämä koulu on ihmisyyden koulua. Ihmisyys taas täydellisyydessään yhtyy Jumalaan, taivaalliseen Isään. Eikä tämä yhtyminen Isään ole sen vähempää kuin teon ja taidon yhteyttä. Sanoohan Jeesus: minä teen sitä mitä Isä tekee. Sama päämäärä on jokaisella ihmisellä. Jokaisen ihmisen päämääränä on oppiminen tekemään sitä mitä Isä tekee. Juuri siinä merkityksessä elämä on koulua. — Tämä täydellisyys piilee meissä siemenenä, uinuu mahdollisuutena. Se uinuu meissä mahdollisuutena — monien jälleensyntymien kuluessa — siihen asti tai niin kauvan, kun me tyydymme käymään tavallista alempien elementtien koulua. Suuressa ja yhtenäisessä Elämän Koulussakin on sekä valmistava että varsinainen koulu, joissa kummassakin on vielä monia asteita. Alempien elementtien, so. persoonallisten kykyjen, hyveitten ja paheitten koulua ihmiskunnan suuri enemmistö käy nykyisten kirkkojensa ja yliopistojensa johdolla. Siinä ei ole ihmisyys pääasia, ei se mistä Jeesus ja toiset suuret Opettajat puhuvat. Ihmisyys jää varjoon, se jää kykyjen, hyveitten ja paheitten varjoon. Ihmisyys astuu ja pääsee esille vasta Mestareiden johtamassa varsinaisessa eli korkeammassa elämän koulussa. Ja siihen kouluun tullaankin aivan erikoisella tavalla. Kuvaannollisesti kyllä samalla tavalla kuin alempienkin elementtien kouluun, so. syntymällä. Ruumiillisen syntymämme johdosta me joudumme nykyisten kirkkojen, yliopistojen ja valtioiden johtamaan persoonallisten elementtien kouluun, siihen kouluun, jossa toistaiseksi vielä sota, sodalle uhrautuminen ja sodassa kuoleminen katsotaan kunniakkaimmaksi saavutukseksi, loistavimmaksi elämän kruunuksi. Korkeampaan elämän kouluun — joka meissä siemenenä piilee ja jota Jeesus nimittää taivasten valtakunnaksi — tullaan niinikään syntymällä. Teknillisesti — niinkuin Pekka Ervast sanoo — taivasten valtakunta on Salainen eli Valkoinen Veljeskunta. Mutta siihen emme tule, ellemme sisäisesti synny. Uudessa Testamentissa Jeesus sanoo mm.: "jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan". Tämä Jeesuksen lause onkin aiheuttanut paljon levottomuutta kristikunnassa sen jälkeen, kun gnostikot oli hyljätty ja jälleensyntymisoppi kielletty. Sillä ellemme ymmärrä asiallisella tavalla kuoleman salaisuutta, silloin tyrehtyvät ja jäävät puolitiehen myöskin elämän salaisuudet. Jälleensyntymisen valossa ymmärrämme Jeesuksen sanat lapsista: "antakaa lasten olla älkääkä estäkö heitä tulemasta minun tyköni, sillä senkaltaisten on taivasten valtakunta", ja: "ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan".

Niinkuin sanottu, nämäkin Jeesuksen lauseet käyvät ymmärrettäviksi jälleensyntymisen valossa. Kun Jeesus asettaa lapsen esikuvaksi taivasten valtakunnan kansalaisuudesta ja samalla kuitenkin sanoo: "jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan", niin sehän johtaa siihen ajatukseen, että lapsi sellaisenaan on olento, joka jollain tavoin on kulkenut läpi vedestä ja Hengestä syntymisen.

Ja niinhän asia onkin. Sillä eräänlainen vedestä ja hengestä syntyminen on tapahtunut kuolemantakaisessa maailmassa, siis ennen ruumiillista syntymää. Vedestä syntyminen merkitsee sielullista puhdistumista. Se tapahtuu kuoleman jälkeen tuonelassa, kiirastulessa. Kuolemansa jälkeen ihmisen on kiirastulessa puhdistuttava sekä vääristä opeista ja teorioista että himokkaista kiintymyksistä. Vainajalla ei ole vapautta jatkaa himoissa, ei itsekkyydessä eikä syntisessä välinpitämättömyydessä. Hänen on puhdistuttava kaikesta sellaisesta. Se on hänen vedestä syntymistään. Sitten tulee aikanaan hengestä syntyminen. Persoonallisuus kuolee — kun se ei vielä ole saavuttanut kuolemattomuutta — ja

sitten tapahtuu uuden persoonallisuuden syntyminen korkeammasta minästä, taivaallisesta ihmisestä. Sielu pukeutuu jälleen alemman kolminaismaailman, so. astraalisen, eetterisen ja kemiallisen tason käyttövälineisiin, ja niin hän syntyy jonkun häntä varten valitun äidin ja isän lapseksi.

Täten pieni lapsi on todellakin syntynyt vedestä ja hengestä ennen ruumiillista syntymäänsä. Siksi hän on tavallaan taivasten valtakunnan tilassa. Hän on kuoleman takaisen prosessin kautta palautettu elämän alkuperusteeseen. Ja elämän alkuperuste ei ole pahuus, paha, vaan se on hyvyys, hyvyyden elämä. Lapsi on puhdas. Lapsesta onkin sanottu, että se on tyhjä taulu, kirjoittamaton lehti. Jos julkinen sivistys, kirkkojen, yliopistojen ja valtioiden johtama sivistys olisi suoranaisesti Mestarin johdossa, vuorisaarnan opin mukaisessa johdossa, silloin lasta kasvatettaisiin siihen suuntaan. Sitä ei kasvatettaisi vain suupuheella, vaan elävällä esimerkillä. Ei lasta umpimähkään liitettäisi mihinkään kirkkoon, ei seuraan tai järjestöön. Hänet voidaan ottaa arvokkaasti ja juhlallisesti vastaan suureen Elämän kouluun, omien vanhempiensa kotiin, ystävien piiriin ja ihmiskuntaan, ja häntä voidaan ohjata totuuteen, kauniiseen ja kaikkeen hyvään, mutta liittyykö hän ja milloin hän liittyy johonkin järjestöön, kirkkoon tai seuraan, se täytyy jäädä lapsen itsensä vapaasti harkittavaksi ja päätettäväksi. Mitään taikauskoista pakkoa ei saa harjoittaa. Sensijaan on herätettävä itsenäistä vastuullisuutta — hyvällä, oikealla esimerkillä ennen kaikkea.

Näinollen lapsi syntyy maailmaan täydellistyäkseen. Sillä vaikka hän onkin tavallaan "kirjoittamaton taulu", niin siinä taulussa on kuitenkin jäljet niistä kirjoituksista, mitä on tullut kirjoitetuksi entisten persoonallisuuksien tauluun. Toisin sanoen: lapsessa uinuu karmalliset taipumukset, hyvät ja huonot. Ja vaikka jokainen lapsi on ympäristönsä vaikutuksen alainen, niin kuitenkin hänessä on myös mahdollisuus itsenäisyyteen. Siksi voimme sanoa, että lapsen kohtaloa valvoo hänen oma enkelinsä, oma sisäinen itsensä ja odottaa ja katselee, miten lapsi varttuessaan suhtautuu elämään. Antaako hän olosuhteiden edelleen johtaa itseänsä ja painuu alempaan, persoonallisten elementtien kouluun, vai joko hän jaksaa voittaa elementtien houkutukset ja painostukset ja osaa pyrkiä varsinaiseen ihmisyyden kouluun? Jos hän siihen pyrkii, silloin hänellä on edessään vapaaehtoinen vedestä ja hengestä syntyminen. Hänellä on edessään henkinen elämä, joka kautta aikojen on jaettu kahteen puoleen eli jaksoon: puhdistukseen ja vihkimykseen. Puhdistus vastaa kiirastulta ja vedestä syntymistä, vihkimys on hengestä syntymistä.

Tällä tavoin ihminen ruumiissa eläessään astuu sisälle taivasten eli Jumalan valtakuntaan. Siitä alkaa varsinainen korkeampi koulu, ihmisyyden koulu. Pekka Ervast joskus sanoi, että kun Mestarit katselevat tätä ihmiskuntaa jostain kuin ylhäältä päin, on se kuin yhtä pimeyttä. Vain siellä täällä välähtää pieni valo, syttyy kuin tähtönen. Ne ovat niitä sieluja, jotka tajuavat oman tietämättömyytensä ja alkavat etsiä totuuden valoa. Heihin Mestarit kiinnittävät erikoisen huomionsa. Heitä voidaan opastaa heidän sisäisen aavistuksensa ja pyrkimyksensä kautta uudestisyntymisen kaidalle tielle. Se tie on sisäisen Kristuksen syntymisen ja kasvamisen tie. Se on jumamallisen inhimillisyyden tie. Eikä ole muuta tietä taivasten tai Jumalan valtakuntaan. On synnyttävä uudestaan vedestä ja hengestä. Puhtaat sydämestä saavat nähdä Jumalan. Ja Jumala on rakkaus. Rakkauden tie on ihmisyyden tie. Lähtökohta on seuraava totuus: ihmisten veljeys ja ykseys Jumalassa.

J. R. H.

1942 marraskuu, 139—141

Sodomalta ja Gomorralta ei kysytty, kuinka paljon teillä on sota-aseita, kuinka valtavat massat miehiä vaeltaa sotaharjoituksissa, kuinka leimuavasti naiset harjoittavat sotilaallista askartelua, ei, mitään sellaista ei kysytty. Sensijaan kysyttiin: olisiko edes 50 oikeamielistä ihmistä, olisiko sellaisia ihmisiä, jotka kykenevät ymmärtämään totuuden ja osaavat toteuttaa veljeyden. Sitä samaa kysytään tänä päivänä. Sitä kysytään yhä selvemmin. Kansa, jonka keskuudessa ei elä tietäjiä, jonka keskuudessa ei elä uudestisyntynyttä henkistä valiojoukkoa, se kansa on tuomittu kuolemaan. Tästä seikasta tulee yhä selvemmin riippumaan, onko jonkun kansan kohtalona elää vaiko kuolla.

Tähystäjä.

1942 marraskuu, 151

Kristikunta viettää vuosittain joulua, Kristuksen syntymän juhlaa — ymmärtämättä lähimainkaan mistä on kysymys. Jos katsomme asiaa kristillisesti, silloin mm. sanotaan, että Kristus syntyi kun aika oli täyttynyt. Totuudenetsijöinä joudumme kysymään: mikä aika siinä oli täyttynyt, ja miten täyttynyt? Voimme vastata: aika oli täyttynyt ihmiskunnan kehityksessä siten, että jotkut ihmisyksilöt, Buddha etupäässä, olivat suorittaneet läksynsä planeettamme silloisissa olosuhteissa siten, että mikään heitä ei enää voinut lumota, ei houkutella mukaansa. Heidän järkensä oli niin siveellisesti kirkastunut, että he kykenivät näkemään, miten kaiken sen nautinnon alla, mitä tämän planeetan elämä heille tarjosi, kaiken sen alla oli kuin kätketty ansa, kärsimyksen kurimus. Siksi he kieltäytyivät kaikesta ja jäivät jotenkin syrjään tavallisesta elämästä. Elämä heihin nähden oli menettänyt merkityksensä. Oikeastaan heillä ei ollut enää varsinaisesti uutta opittavaa.

Täten aika oli täyttynyt tässä ihmiskunnassa. Tuli tarpeelliseksi saada uusi sisältö planeettamme elämään. Siksi korkeuksista päin astui kosmillinen Kristus, Jumalan Poika, Jumala rakkautena yhteen ihmiseen, Jeesus Natsarenukseen, ja hänen kauttaan mystillisenä Kristuksena ihmisiin yleensä. Aika oli täyttynyt jotta alettaisiin rakkauden koulu, varsinainen ihmisyyden koulu tässä meidän ihmiskunnassamme. Siinä koulussa ihmiset eivät enää tekisi pahaa toisilleen. Kaikkia elähyttäisi rakkaus totuuteen, hyvyyteen, taivaalliseen Isään ja toisiin ihmisiin. Tämä rakkauden koulu pääsi alkuun ensimmäisessä, apostolisessa seurakunnassa. Siksi Pekka Ervast sanookin, että kristinusko on jatkoa ja täydennystä vanhoille uskonnoille, buddhalaisuus niihin luettuna. Alkuperäinen kristinusko ei rajoitu vain pahantekemättömyyteen, vaikka se siihen pohjautuu, vaan on se varsinaisessa olemuksessaan veljellistä palvelevaisuutta, toinen toisensa auttamista ja onnelliseksi tekemistä. Kristinusko on sekä kuvaannollisesti että todellisesti miekan kääntämistä omaan rintaansa, ei toisen ihmisen rintaan, vaan omaan rintaansa.

Mutta noin vuonna 325, kun kristikunta lankesi valtiokirkoksi, alkoi kristillisyys aste asteelta kääntyä alkuperänsä vastakohdaksi. Syntyivät kristittyjen keskinäiset sodat ja vainot. Sekä keskinäiset vainot että toisiin uskontoihin ja rotuihin kohdistuvat veriset hyökkäykset. Ja nyt olemme siinä missä olemme. Johan Nostradamus aikoja sitten ennusti, että tällä menolla kristikunta, länsimainen sivistys, menettää valtikkansa, so. valtiollisen itsenäisyytensä. Joku toinen rotu, jotkut toiset kansat, saavat tehtäväkseen riisua Europan aseista. On laskettu, että tämä tapahtuisi noin tämän ja tulevan vuosisadan vaihteen aikoina.

Nostradamus ennustaa myös, että sitä ennen Pohjolassa syttyy henkinen valo, joka sitten voi saada jalansijaa vieraan ikeen alle joutuneessa Europassa. Ja ainakin tämä puoli ennustuksesta on toteutunut: Pohjolassa on Valo syttynyt. Kosmillisen Kristuksen ja Isän uusi tuleminen, tuleminen tuomiolle, on tapahtunut. Kosmillinen Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä. Se tuleminen on tapahtunut Suomessa. Uusi uskonto, maailmanuskonto, uusi elämänymmärrys esiintyy Pekka Ervastin esittämässä teosofis-kristosofisessa sanomassa. Ihmiskunta alkaa jakautua Kristuksen ja Isän tuomioistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Emme enää ole pakoitetut elämään vain vasemmalla puolella, ihannoidussa raakuudessa, sodassa ja väkivallassa. Voimme tunnustella ja kokeilla maaperää Valtaistuimen oikealla puolella. Voimme vaihettaa aseemme totuuden valoon. Voimme pyrkiä ja päästä taivasten valtakunnan kansalaisiksi. Voimme totutella luottamaan Jumalaan — ilman mitään epäjumalia, ilman verenvuodatusta. Voimme opetella tekemään työtä uudessa, teosofis-kristosofisessa elämänymmärryksessä. Sensijaan, että sielumme olisi matelijoiden, hyenan tapaisten haaskaeläinten, kalseiden karhujen, raatelevien susien ja tiikerien ja leijonien ja yleensä petojen luola, sensijaan voimme muuttaa ja puhdistaa eläimellisen luontomme kesyjen, nöyrien ja ahkerien kotieläinten, joko aasin tai hevosen seimeksi. Sillä vain sellaiseen seimeen, sellaiseen sieluun voi Kristus syntyä. Ja kun sielumme seimeen Kristus syn-

tyy, silloin alamme viehättyä ja kuunnella enkelten laulua: kunnia Jumalalle, ja maassa rauha niille ihmisille, joilla on hyvä tahto. Hyvä tahto on niillä ihmisillä, jotka etsivät ja tahtovat hyvää, jotka hyvää tahtoessaan mieluimmin kärsivät itse kuin ryhtyisivät toisille kärsimyksiä aiheuttamaan. Rauha ja onni on siinä, että autamme rauhaa ja onnea ihmiskunnassa. Ei ihmiselämä ole enää vain kärsimystä rakkaudessa, vaan on se nyt myös voittamista Isässä, Isässä ja Pojassa. — Teosofisella sanomallaan H. P. Blavatsky valmisti tietä Pekka Ervastin työlle, kristosofiselle sanomalle. Isän johtama ihmisyyden valtakunta on aloittanut työnsä ruumiillisella tasolla Valtaistuimen oikealla puolella. Haluammeko pyrkiä työssä ja teossa sen valtakunnan kansalaisiksi?

— — —

Joulun jälkeen alkaa vuosi 1943. Ajatellen Pohjolan Valon levikkiä. Sisältönsä puolesta se on kokonaan rakentuvaa laatua oleva teosofis-kristosofinen lehti. Suomen kansan ja ihmiskunnan parasta ajatellen soisin sentähden pääsevämme yhteistyöhön mahdollisimman monen tilaajan kanssa. Olosuhteiden vaatimuksesta tilaushinta tulee olemaan 70 mk. Mutta tämäkin kuuluu niihin asioihin, jotka on voitettava. Ja muistakaamme mitä suunnattomia summia kansat ja yksilöt ovat pakoitetut uhraamaan Valtaistuimen vasemmalla puolella: toistensa ja kulttuurinsa tuhoamiseen! Valtaistuimen oikealla puolella uhri tapahtuu vapaaehtoisesti — vaikkakin samalla tietoisena siitä, että varsinainen ihmiselämä on tietoista yhtymistä maailman alusta asti tapahtuvaan Jumalan rakkausuhriin. Henkisessä elämässä ei kuluteta voimia vaikerointiin, vaan iloitaan siitä, että meillä on tilaisuus yhteistyöhön henkisesti luovien ja rakentavien voimien kanssa.

J. R. H.

1942 joulukuu, 156—158

Ihmisen tehtävänä on löytää Jumala, taivaallinen Isä, niinkuin Jeesus sanoo. Isä ilmenee totuutena, rakkautena ja hyvyytenä. Siksi ihmisen on ponnistettava älyään äärimmilleen löytääkseen totuuden, on puhdistettava ja avarrettava sydäntään Jumalan rakkaudelle ja uhrattava persoonallisuutensa Isän tahdon täyttämiselle — muussa tapauksessa joudumme ihmisinä ja kansoina uhrautumaan taaksepäin. Sodan uhri tapahtuu taaksepäin, sillä siten uhraudumme leijonina ja tiikereinä. Isän tahdon ilmentämisessä uhraudumme eteenpäin, sillä silloin uhraudumme palvelevassa ja luovassa työssä. Valinta näiden kahden uhrin välillä on tehtävä yksilöllisesti. Sillä varsinaisiksi taivaallisen Isän pojiksi ei tulla massoittain, vaan yksilöittäin.

Tähystäjä

1942 joulukuu, 158

VANHOJEN PYHIEN KIRJOJEN VAIKEATAJUISUUS

Miksi vanhat ns. pyhät kirjat, etenkin kertomuksen muotoon laaditut, ovat jotenkin eriskummallisia ja vaikeatajuisia?

Lyhyesti voimme sanoa: se on siksi että niissä joku vihitty yrittää kuvata omia kokemuksiaan sekä sisäisessä elämässä että ihmisten kesken. Niinkuin esim. Vanhan Testamentin kertomus — kun emme ota lukuun aivan ensimmäisiä lukuja — lähtee Aabrahamista, ihmisestä, joka Mestarinsa kehoituksesta luopui isäinsä tavallisesta elämästä ja lähti uusia kohtaloita kohti. Sellaisen kohtalon kokemuksia on vaikea kertoa tavalliseen tapaan. Miksi? Siksi että siinä ei enää ole samaa kaksinaisuutta, ei niitä ristiriitoja, joissa me tavalliset ihmiset elämme. Sillä mikä meitä tavallisia ihmisiä kannustaa? Eiköhän vaan viehätys rahaan, viehätys toiseen sukupuoleen ja jos mahdollista ylhäiseen yhteiskunnalliseen asemaan, jossa olisi taattu toimeentulo, vaikkapa laiskotellenkin. Sitten maine ja kunnia, jonka kaiken huippuna mahdollisimman suuri valta ja mahti. Tavallisten ihmisten elämässä tämä kaikki asetetaan pyrkimyksen sisällöksi

ja päämääräksi. Ihmisen varsinainen, ikuinen arvoitus joutuu joko kokonaan syrjään, tai ainakin toiselle sijalle, jonka kysymyksen kanssa voi askarrella mikäli "tärkeämmiltä", so. persoonallisilta asioilta ennättää. Sillä henkiset asiathan ovat vasta tulevaisuuden, haudantakaisuuden asioita, sanoo jokapäiväinen ihminen. — Tietysti ihmisessä on korkeamman minän heijastama siveellinen omatunto, joka joskus muistuttaa, nuhtelee tai ehkäpä lohduttaa, mutta nuo persoonalliset tärkeydet useasti vaimentavat sisäisen hengen äänen. Tästä sitten syntyykin yleensä tavallisen elämän monet ristiriidat, elämän suuri tai pieni tragedia, murhenäytelmä. Tästä kaikesta tulee kannustava syy tavalliseen kulttuuriin, tieteelliseen ja taiteelliseenkin sivistykseen.

Kun sitten jollekin yksilölle Mestari sanoo: "luovu kaikesta, ja tule ja seuraa minua", ja kun ihminen sen tekee, muuttuvat hänen kokemuksensa toisenlaisiksi. Niistä on vaikea enää suoranaisesti kertoa. Kaikesta luovuttuaan häneltä tavallaan puuttuu ristiriitoja aiheuttava toinen tekijä. Tavalliset ihmiset asettavat maallisen hyvyyden ikäänkuin ehdoksi tai ainakin kannustimeksi toiminnalleen. Mutta vihittyjen elämän ehtona taas on ollut kaikesta tuosta luopuminen. Kun siis toinen ristiriitojen puolikas on jätetty, niin mitä siitä enää saattaa syntyä? Voiko siitä enää syntyä mitään kunnollista ristiriitaa, ei tragediaa, ei suurta murhenäytelmää? Voiko siitä enää syntyä mitään sivistystä, tiedettä tai taidetta?

Näinollen voimme hyvin ymmärtää, miten vaikeassa asemassa vanhat vihityt ovat olleet. Etenkin ennen Kristusta. He olivat jättäneet tavalliset asiat, tavalliset ristiriidat. Heidän kokemuksensa tapahtuivat kuin toisessa, sisäisessä maailmassa. Kun he joskus yrittivät näitä kokemuksiaan kuvata, tuli siitä kummallisia, sadunomaisia kertomuksia, jotka sellaisinaan olivat mahdottomia fyysillisessä maailmassa, mutta kylläkin mahdollisia astraalitasolla.

Mutta Kristuksen vaikutuksesta tapahtui muutos: Jumala ja Hänen valtakuntansa tuli ihmisen päivätajuiseen maailmaan. Tämä tapahtuma jatkuvasti toistui, syventyi ja täydellistyi siinä suuressa kosmillisessa tapahtumassa ja uudestisyntymisessä, mikä meidän päivinämme teosofis-kristosofisen liikkeen, H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin sanoman yhteydessä on tapahtunut. H. P. Blavatskyn tehdessä valmistavan työn ja Pekka Ervastin ollessa varsinaisena vuodatuksen aiheuttaneena keskushenkilönä on Jumalan valtakunta astunut entistä syvällisemmin ihmisen ruumiilliseen päivätajuntaan ja fyysillisen tason elämään. Nyt on ihmisellä entistä suurempi mahdollisuus elää Jumalan valtakunnan elämää ei vain sisäisillä tasoilla, vaan suorastaan fyysillisessä maailmassa.

Tämä kaikki tekee mahdolliseksi, että pyhät kirjat myös uudistuvat. Ei niin, että vanhojen uskontojen pyhät kirjat häviävät. Nehän ytimekkäällä tavalla edustavat varsinaista historiaa, ihmiskunnan henkistä kehitystä. Historia vaan jatkuu. Syntyy uusia uudestisynnytettyjä pyhiä kirjoja. Pyhien kirjojen ydin on luonnollisesti niissä esitetty siveysoppi. Niinpä Vanhan Testamentin pyhyyden ydin on Mooseksen kymmenen käskyä. Uuden Testamentin ydin taas on Jeesuksen vuorisaarna. Kaikki muu on joko edelläkäypää valmistusta siveysoppiin tai seurausta sen noudattamisesta.

Sama on laita nykyisessä teosofis-kristosofisessa uskonpuhdistuksessa, kaikki vanhat uskonnot itseensä sisällyttävän maailmanuskonnon syntymisessä. Keskeisintä siinäkin on uudestisyntynyt siveysoppi. Sellainen on meillä nyt Pekka Ervastin uudistama Vuorisaarna. Tietysti kaikkein tärkeintä kaikissa uskonnoissa on kunkin uskonnon keskushenkilö. Sillä hänhän varsinaisesti tekee uskonnon mahdolliseksi. Niin on ollut ennen ja niin on nytkin. Mutta keskushenkilöä seurataan ja ymmärretään seuraamalla hänen opetustaan. Uudistettu Vuorisaarna on nyt maailmanuskonnon ensimmäinen pyhä kirja. Siinä ei ole enää arvoitukselisuuden luonnetta. Se on kauttaaltaan ymmärrettävää, käytännössä opittavaa, elettävää, seurattavaa.

Vuorisaarna-kirjaan liittyvät muut Pekka Ervastin kirjat. Useimmat Pekka Ervastin kirjat ovat syntyneet hänen esitelmistään. Niiden siveellinen henki on se sama henki, mikä on Vuorisaarnankin

uudestisynnyttänyt. Siksi Pekka Ervastin muutkin kirjat ovat pyhiä kirjoja. Tarvitsee vain mainita sellaiset kirjat kuin "Valoa kohti", "Jeesuksen salakoulu", "Suuret uskonnot", "Salatiedettä omin päin", "Jumala ja luominen", "Tähtikoulut", "Kalevalan avain", "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa" jne. Niitähän on jo ilmestynyt noin 60—70 kirjaa. Tämän ohella Pekka Ervast toimitti "Omatunto-Tietäjä-Ruusuristi" aikakausikirjaansa noin 30 vuotta. Se on verraton aarreaitta.

J. R. H.

1942 joulukuu, 165—167

Pohjolan Valo 1943

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kristillisen sivistyksen suuri ja kohtalokas harha ilmenee kirkon sijaissovitusopissa. Ihmisen henkinen itsenäisyys ja siveellinen vastuunalaisuus on tuon opin kautta tehty mitättömäksi. Ja kuitenkin sama Kristus, josta kirkko teki sijaissovittajan, tuo sama Mestari itse opettaa, että mitä ihminen kylvää, sitä hän niittääkin. Ja myös hän sanoo, että jokaisesta turhastakin sanasta, minkä ihmiset puhuvat, on heidän tili tehtävä. Ja edelleen, että hän ei suinkaan tullut Lakia kumoamaan, vaan täyttämään, vieläpä lain täyttämisessä esimerkkiä näyttämään. Hän vakuuttaa, että kunnes taivas ja maa katoavat, ei yhtään jotaa eikä yhtään piirtoa katoa Laista, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty jne.

Jos nyt joku haluaisi sanoa: "mitä väliä sillä on, mitä kirkko opettaa, sillä elämähän kuitenkin menee niinkuin menee", niin tähän on vastattava: ihmisten käytännöllinen elämäpä menee nimenomaan heidän omaksumiensa oppien ja uskomusten mukaan. Sillä ajatukset johtavat tekoja. Toinen vaihe on, että seuraukset ja siis kohtalo muodostuu tekojen ja toimintojen mukaiseksi. Voimmehan ottaa jonkun esimerkin nykyisestäkin kansojen mylläkästä. Muistammehan, miten Ranska oli määräävin tekijä ns. Versaillesin rauhan muodostumisessa sellaiseksi millaiseksi se muodostui. Vieläpä Ranska painostuksellaan sai aikaan, että USA:n presidentti tuli häpäisseeksi itsensä pettämällä sanansa, jonka hän oli antanut kuuluisissa 14 pykälässään. Muistamme myös, kuinka "rauhanteon" jälkeen koulujemme oppikirjoissakin sanottiin, että Ranska oli Europan lujin sotilasvaltio. Mutta entäs Laki, joka sanoo: "mitä kylvätte, sitä niitätte?" Olemme nyt jo saaneet huomata, kuinka Laki on ollut Ranskaakin "lujempi". Noin parinkymmenen vuoden kuluttua Ranska joutui niittämään omasta "rauhan" kylvöstään. Vieläpä Ranskan entiset liittolaiset, joita se oli painostanut häpäisemään itsensä sanansa syömisellä, nekin nyt, ehkä osaksi vain saalistavan vaistonsa mukaisesti, riensivät kostamaan häpeänsä hyökkäämällä lyödyn Ranskan kimppuun, ihan kuin saalistaan ajava nälkäinen susilauma hyökkää haavoittuneen toverinsa kimppuun.

Niin, arvoisa kristillinen kirkko, näin siinä käy, tämmöistä siitä tulee, yhdelle niinkuin toisellekin, kun ensin on opetuksen avulla riistetty ihmisiltä tietoisuus siveellisestä vastuullisuudestaan. Murhenäytelmä jatkuu osa osalta. Toistamme vielä, että vuorisaarnan opin kieltämisellään ja sijaissovitusopillaan kirkot ovat omalta osaltaan valmistaneet maaperää kaikelle edesvastuuttomuudelle ja siitä johtuvalle onnettomuudelle. Kaiken tämän ohella kirkkojen pitäisi nopeasti herätä huomaamaan, mihin he ovat menneet. Sanotaan: "ei auta itku markkinoilla". Selvää on, etteivät kirkotkaan, sen paremmin kuin muutkaan, voi välttyä niittämästä oman kylvönsä satoa. Olisi niinollen tehtävä muutos niin kauvan kuin siihen on tilaisuutta. Olisi liityttävä Lakiin, so. Mestarin opettamaan oppiin.

— — —

Miksi nyt ryhdyin tästä asiasta kirjoittamaan? Ennättävätkö nyt kirkot sen paremmin kuin muutkaan tällaiseen asiaan syventymään? Olisi onnetonta, ellei ennätettäisi. Eihän ole kuitenkaan muuta pelastusta kuin tietoinen mukautuminen Kristuksen esittämään Hyvään Lakiin. Todellinen uskonpuhdistus on aikaansaatava — ennenkuin on, ainakin kirkkojen kohdalta, aivan liian myöhäistä. Selvähän on, että ellemme ensin opillisesti ja

sisäisesti kykene tekemään oikeata ratkaisua, niin miten kykenisimme käytännössäkään oikein ratkaisemaan?

Kaikessa tällaisessa työssä taas on lähdettävä oikeasta päästä, so. kunkin omasta itsestään. Aina on otettava malka ensin omasta silmästä. Jos tässä suhteessa alistumme valittamaan, että "tilanteen" aiheuttamat tehtävät estävät meitä tästä, silloin saamme myös todeta kohtalomme kulkevan samassa noidutussa kehässä, missä maailma yleensä kulkee. Emme voi välttyä myös "tilanteen" tuomalta kohtalolta. Se tulee, kunhan se ensin ennättää kypsyä.

Tehkäämme siis työtä niin kauvan kuin päivä on. Ja omalla tavallamme. Olemme hyvin selvillä siitä, etteivät maailman suuret sanomalehdet avaa meille palstojaan. Mutta tieto tästä ei saa meitä lannistaa. Samoin ovat meiltä suljettuja kirkolliset julkaisut. Mutta emmehän tarvitse antaa sen työtämme häiritä. Työtä on tehtävä uskossa Hyvään Lakiin. Sanoohan Mestari, että jos ken ojentaa vaikkapa lasillisen vettä hänen oppinsa puolesta, totisesti hän ei jää ilman palkkaa. Vaikka maailman pimeä mahti on mahtava, niin vieläkin mahtavampi on Hyvä Laki. Kuitenkaan Hyvä Lakikaan ei voi meitä auttaa, ellemme tee työtä sen puolesta. Hyvän Lain puolesta on työtä tehtävä, on tehtävä loppuun saakka. Niin teki Mestarimme Jeesus Kristus, niin tekivät profeetat. Jos meidän työmme tehdään mahdottomaksi jopa teosofisissa seuroissa, jos meidät ajetaan ulos vieläpä Ruusu-Rististä, niin ei sekään estä tai vapauta meitä työstä Hyvän Lain puolesta. Meillä ei ole syytä vaihettaa Hyvää Lakia ihmisten mielivaltaan. Tai miksi häpäisisimme kukin omat "14 pykäläämme?" Ihmisinä olemme kutsutut veljeyteen, ihmisyyteen. Mestarit ovat tarjonneet meille erikoisen tilaisuuden veljeyden ytimen muodostamiseen. Miksi nyt vaihettaisimme henkisen esikoisuutemme itsekkyyden ruskeaan hernesoppaan? Veljeyden ydintä muodostaessamme noudatamme nimenomaan Mestarin kutsua ja ihmisyyden hyvää lakia. Veljeyden noudattaminen yhdistää meidät Mestariin. Muistakaamme Pekka Ervastin erittäin selvä ja Hyvän Lain mukainen opetus: kun katkaisemme suhteemme veljiin, katkaisemme samalla suhteemme Mestariin. Niinpä jos esim. Ruusu-Risti, katkaistuaan suhteensa veljiin ja veljeyteen, kuvittelee siitä huolimatta olevansa Pekka Ervastin perinteiden oikea huoltaja, niin on se samanlainen luulo kuin on kirkoillakin, kun ne luulevat olevansa Jeesus Kristuksen perinteiden oikea huoltaja siitä huolimatta, että ovat kieltäneet hänen vuorisaarnan oppinsa. Muistakaamme Kristuksen, Mestarin sanat "huutajille": "menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet". Laki on meille kaikille sama.

Onpa muuten merkillinen pähkinä tässä: kun kaksi ihmistä, sanokaamme nuorukainen ja neitonen, rakastavat toisiaan, ovat he onnellisia. Mutta kun Mestarit varta vasten perustivat rakkauden koulun asettaen veljeyslupauksen ainoaksi ehdoksi kouluun pääsemiselle, ja kun me sitten liityimme tuollaiseen kouluun, Teosofiseen Seuraan tai Ruusu-Ristiin, niin jonkun ajan kuluttua me emme jaksaneet edes sietää toisiamme! ? Kävi siis meille samoin kuin on niin monelle käynyt avioliittoon sisältyvässä rakkauden koulussa. Osaapa Maaran jalokiven hohde loihtia silmiimme sellaisen muka tärkeän seikan, joka lumoo mielemme ja saa meidät epäonnistumaan rakkauden koulussa. Se panee meidät kieltämään teosofeina antamamme veljeyslupauksen, vieläpä härkäpäisesti jatkamaan kielteisyydessämme. Saatammepa vielä kaiken lisäksi joutua ylpeilemään siitä, että olemme kyenneet tai uskaltaneet olla epäveljellisiä! ! Emme ennätä ajattelemaan, miten suunnattoman paljon suurempaa siveellistä ryhtiä osoittaisi se, että uskaltaisimme olla veljellisiä. Muuten: onko parempaa näytettä rakkaudettomuudestamme? Tai tarvitaanko muuta todistusta siihen, että todella olemme rakkauden koulun tarpeessa!

"No niin, mitäpä tuolla väliä", kuulemme jälleen jonkun arvelevan. "Asiat menevät niinkuin ne menevät", kuuluu lakooninen jatko.

Aivan niin. Tulee vaan muistaa, että asiat menevät niinkuin ne pannaan menemään. Asiat voitaisiin panna menemään toisinkin. Edelleen on muistettava, että teosofinen sanoma annettiin, teosofiset ja ruusu-ristiläiset seurat perustettiin laajempaa tarkoitusta varten. Ne perustettiin sitä varten,

että niistä tulisi apu tähän rakkaudettomaan, itsekkyyden kylmentämään maailmaan. Teosofinen sanoma sisältää sen ajatuksen — ja syvällisin työntekijämme Pekka Ervast ei väsy puhumaan siitä —, että kansojenvälinen maailmanrauha ei onnistu, jos teosofitkin ovat epäveljellisiä. Sillä oman asemansa vuoksi he ovat yleisen ajatuselämän johtajia. Teosofien, ruusu-ristiläisten, on ensin veljistyttävä. Ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa on se ensimmäinen suuri totuus, josta meidän on lähdettävä. Teosofiset seurat perustettiin tämän mukaista toimintaa varten. Tästä tarkoituksesta — ja yleensä ihmiselämän tarkoituksesta — johtuu, että uskollisuus ja "jäsenyys" veljeyttä kohtaan on tärkeämpi ja määräävämpi kuin uskollisuus ja jäsenyys — millä ehdolla tahansa — jossain seurassa. Tästä johtuu edelleen, että jatkamme työtä Hyvän Lain mukaisesti joko jossain seurassa, tai, jos Seura sen meiltä kieltää, seuran ulkopuolella. Pidämme kiinni jäsenyydestämme totuuteen, ihmisten veljeyteen ja ykseyteen Jumalassa. On tehtävä työtä siellä ja niissä rajoissa, missä se on mahdollista. Työssämme meitä rohkaisee ennakkotieto ja kokemus siitä, että ihmisten onni todellakin on rakkaudessa.

Tässä merkissä toivotan Pohjolan Valon kaikille tilaajille ja lukijoille onnellista vuotta 1943.

J. R. H.

1943 tammikuu, 4—7

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Uudessa Testamentissa sanotaan: "Ei kukaan ole Jumalaa milloinkaan nähnyt; ainokainen Poika, joka on Isän helmassa, on hänet ilmoittanut." Vuorisaarnassa kuitenkin sanotaan: "Autuaita puhtaat sydämestä, sillä he tulevat näkemään Jumalan."

Tämä sanallinen ristiriita johtuu siitä, että sisäinen Jumalkokemus on tässä tullut rajoitetuksi vain yhteen aistiin: silmään eli näkemiseen. Sisäinen Jumalkokemus koetaan, jos niin sopii sanoa, kaikilla aisteilla: näöllä, kuulolla, tunnolla, maulla ja hajulla. Ennen kaikkea se on näkemistä ymmärryksellä.

Mutta mikä on se poika, joka on Isän helmassa? Se on Jumalan synnyttämä täydellisyyden perikuva, jota myös sanotaan kosmilliseksi Kristukseksi. Tämä poika ilmoittaa meille Jumalan sisäisesti. Sillä jokaisen ihmisen sisin olemus, monaadi, on yhtä tuossa suuressa kosmillisessa Kristuksessa. Siksi se ilmoittaa Jumalan (korkeamman minämme kautta) meidän persoonalliselle päivätietoisuudellemme. Psykologisesti voimme huomata kolme virtausta ainokaisesta pojasta. Yhtä voimme sanoa naisellis-äidilliseksi, ja se herättää meissä puhtauden ja kauneuden kaipuun. Emme voi tyytyä elämään epäsiveellisessä liassa, vaan ikävöimme sydämen puhtautta. Emme voi tyytyä elämään raakamaisessa rumuudessa, vaan kaipaamme kauneutta, lempeyttä. Täten yksi virtaus pojasta ilmoittaa meille Jumalan.

Toinen virtaus on miehellis-älyllinen, ja saa se meidät tajuamaan olevamme henkisen tietämättömyyden pimeydessä. Kaipaamme totuuden tietämisen valoa. Muodostuu älyllis-siveellisiä ristiriitoja, joita tunnemme täytyvämme pohtia. Tajuamme täytyvämme pyrkiä ristiriidattomaan totuuden tietämisen valoon.

Näiden kahden, naisellis-tunteellisen ja miehellis-älyllisen virtauksen takana vaikuttaa kolmas, joka niiden kautta ja niissä pyrkii esille. Tätä kolmatta virtausta voimme nimittää taidoksi, taidoksi elää pojan ilmoittamaa Isän elämää. Siksi se elähyttää kahta edellistä, naisellis-tunteellista ja älyllis-miehellistä virtausta tasapuoliseen, keskenään sopusointuiseen, jalostuvaan viritykseen, alttiuteen ylhäältä tulevalle vaikutukselle. Se on kuin avioliitto älyn ja tunteen välillä, jotta kolmas, so. taito, pääsisi ilmenemään. Siksipä tosi tieto onkin taitoa, niinkuin Pekka Ervast sanoo.

Tällä tavoin Isän helmassa oleva Poika ilmoittaa meille Jumalan.

Tästä tulemmekin erääseen tärkeään asiaan, siihen, että aikojen kuluessa tuo sisäinen Pojan ja Isän voimavaikutus tulee yhä voimakkaammaksi ilmenneessä elämässä, sanokaamme aurinkokunnassamme, maapallossamme ja ihmiskunnassamme.

Kasvava voimavaikutus saa suorastaan mullistuksia aikaan. Niinpä Pekka Ervast ei väsy puhumaan siitä suuresta mullistuksesta, joka Jeesus Kristuksen kautta tapahtui. Ennen Jeesusta, miljoonien vuosien aikana, tuo Jumalan helmassa oleva Poika oli puhunut profeettain kautta, ilmoittaen siten Jumalan tahdon ihmisille. Siten ihmisiä opastettiin nimenomaan tunteen puhtauteen ja älyn selkeyteen. Mutta Jeesuksessa Jumala Poikana, kosmillisena Kristuksena, ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen, ruumiillistui persoonalliseen päivätietoisuuteen. Ja sai aikaan perinpohjaisen mullistuksen. Minkä mullistuksen? Ensiksikin sen, että tapahtui niin sanoakseni vahdin muutto tämän maapallon korkeammassa johdossa. Kuudennesta vihkimyksestä yhdeksänteen vihkimykseen saakka, tai niinkuin ristiinnaulitsemiskertomuksessa sanotaan, kuudennesta hetkestä yhdeksänteen hetkeen saakka meni kaikki pimeäksi sen suuren valon kautta, joka Jeesus Kristuksessa ilmeni. Korkeampi johto siirtyi Saatanalta Jeesus Kristukselle. Sisäisessä maailmassa, vainajienkin maailmassa, valta ja johto tuli vähitellen Kristukselle.

Mutta Saatana jäi edelleen maapallon alemmaksi minäksi. Fyysillisen tason elämässä valta ja johto jäi edelleen Saatanalle. Siksi elämä tässä maailmassa on ollut merkillisen ristiriitaista. Kristusta ja hänen oppinsa seuraajia on vainottu. Heidän elämänsä on ollut marttyyriutta. Kuitenkin marttyyrien kokemus on ollut, että kun he ovat olleet kriitillisellä hetkellä kuolemankin uhalla uskollisia Kristukselle, Kristuksen rakkauden, aseettomuuden ja pahan vastustamattomuuden opille, silloin he ovat voittaneet sisäisen autuuden, rauhan ja onnen. Hekin ovat tunteneet olevansa kuin Jumalan rakkauden helmassa. Tämä on Kristuksen opin harvalukuisten seuraajien käytännöllinen kokemus.

Tässä kohdassa herää taas tärkeä kysymys. Joudumme nim. kysymään: tähänkö kehitys jää? Tuleeko Saatanalla aina olemaan johto ja valta fyysillisen tason elämässä?

Tämä on johdonmukainen ja erittäin tärkeä kysymys. Siihen on myös yhtä asiallinen vastaus. Totuus on, että vahdin vaihdos tapahtuu myös fyysillisen tason elämässä. Johan Jeesus opettaa oppilaitaan niin rukoilemaan, niin mietiskelemään ja niin elämään ja toimimaan, että Isän valtakunta lähestyisi ja hänen tahtonsa toteutuisi maankin päällä. Jeesus puhuukin ratkaisevasta Ihmisen Pojan tulemisesta, tulemisesta tuomiolle. Hän puhuu Kuninkaasta, jonka valtaistuimen kahden puolen, oikealle ja vasemmalle, ihmiset jakautuvat. Ja Jeesus huomauttaa erikoisesti, kuinka tämä tapahtuu odottamatta, samoin kuin Noan päivinä, muinaisella Atlantin mantereella. Ihmiset puuhaavat omissa ennakkoluuloissaan, ajatellen, kuinka sellaiset asiat ovat "liian pitkässä tähtäimessä", jossain epämääräisen kaukaisessa "kierroksessa". Ja silloin Kuningas onkin jo tullut. On tullut ja pystyttänyt Valtaistuimensa keskelle fyysillisen tason käytännöllistä elämää. Ihmiset ja heidän johtajansa eivät tästä kaikesta huomaa juuri muuta kuin sen, että heidän elämänsä on käynyt merkillisen epävarmaksi, verisen sotaiseksi ja rakkaudettomaksi, suorastaan epäinhimilliseksi.

Ja juuri näin onkin nyt käynyt. Sillä Kuningas on jo tullut. Suuri mullistus on jälleen tapahtunut. Se mullistus mikä tapahtui Jeesuksen Kristuksen kautta, se mullistus on nyt saavuttanut perinpohjaisen täydellistymisensä. Suuri henkinen vuodatus tapahtui tämän ja viime vuosisadan vaihteen aikoina. Siitä Pekka Ervast puhuu laajasti ja perustellusti etenkin kirjassaan I h m i s y y d e n u s k o n t o. Toisessa yhteydessä hän sanoo, että Uudessa Testamentissa kuvailtu Kristuksen tuleminen tapahtuu vesimies-kulttuurin alkaessa. Sen hän taas sanoo alkaneen noin vuonna 1898. Teosofisen sanoman julistaja H. P. Blavatsky teki valmistavan työn, mutta varsinaisena keskushenkilönä, vuodatuksen aiheuttajana ja johtajana oli ja on Pekka Ervast. Kosmillinen Kristus ja Isä, joka Jeesuksessa oli tullut fyysillisen tason näkymättömään puoleen eli eetteritasoon, se jatkoi tuloaan Pekka Ervastissa fyysillisen tason näkyvään eli kemialliseen tasoon ja ihmisten ruumiilliseen elämään.

Mutta näyttääkö elämä maan päällä siltä, että siihen olisi tullut Jumalan valtakunta? Kyllä — Jeesuksenkin puheiden mukaan. Sillä hänhän nimenomaan sanoo, että elämä Ihmisen Pojan tullessa on muo-

dostuva niin sotaisen tuskalliseksi, ettei sellaista ole ennen ollut. Ja toinen asia: vaikka Isän valtakunta on tullut fyysilliselle tasolle asti, eivät ihmiset silti ilman muuta ole tulleet Isän valtakuntaan. On myös sanottu: Isä ei tuomitse, vaan antaa tuomiovallan Pojalle, jotta kaikki Poikaa kunnioittaisivat. Tämä merkitsee, että jokainen ihminen on kunnioittava Poikaa itsessään siten, että tuomitsee itse itsensä joko jäämään Valtaistuimen vasemmalle puolelle tai pyrkimään, vuorisaarnan opin seuraamisen kautta, Isän valtakuntaan, valtaistuimen oikealle puolelle. Valtaistuimen vasemmalle puolelle itsensä tuominneet joutuvat aikanaan siirrettäviksi toiselle taivaankappaleelle.

Tuomio on jo alkanut. Tästä johtuukin, että ihmiskunnalla ei ole mahdollisuutta palata entiseen, itsekkään mukavaan henkiseen laiskotteluun. Heidän on tämän planeetan koulussa valittava Saatanan ja Kristuksen välillä, Saatanan ja Isän välillä. Käytännöllisesti ja opillisesti tämä merkitsee, että meidän on ratkaistava suhteemme Vuorisaarnan oppiin. Se on nyt kaikkien saatavana Pekka Ervastin uudelleen järjestämänä. Uusi aika on alkanut.

J. R. H.
1943 helmikuu, 20—22

Kirjallisuutta:

Teosofinen Seura on julkaissut C. Jinarajadasan kirjan Teosofian johtavat aatteet. Jinarajadasa on epäilemättä kaunosieluisimpia työntekijöitä myöhempien teosofisten kirjailijoiden joukossa. Kuitenkin hänenkin kohtalonaan näyttää olevan: kulkea niiden myöhempien T. S:n auktoriteettien perässä, jotka ovat jättäneet Mestareiden varsinaisen lähettilään H. P. Blavatskyn jonkunlaiseen varjoon. Niinpä C. Jinarajadasa, huolimatta H. P. B:n jo "Salaisessa Opissa" tekemästä oikaisusta, pysyy edelleen Sinnetin tekemässä erehdyksessä, jonka mukaan meidän planeettaketjuumme kuuluisivat ei vain Maa, vaan myöskin Mars ja Merkurius. Joku onkin jo muistaakseni sanonut, että tuohan on samaa, kuin jos ihmisellä olisi kolme fyysillistä ruumista. Asia luonnollisesti on siten, että sekä Maa että Mars ja Merkurius muodostavat kukin oman planeettamaailmansa, joilla kullakin on omat näkymättömät pallonsa eli ruumiinsa, siis niinkuin kullakin ihmiselläkin on omat sisäiset eli näkymättömät ruumiinsa. — Ehkä joku voisi ajatella: "no, mitäpä tuosta, onko tuo asia niin tai näin." Mutta asiallapa on väliä. Sillä — vain totuus vapauttaa. Niinpä tuosta virheellisestä esityksestä on johduttu toiseen yhtä harhautuneeseen esitykseen. Jinarajadasakin toistaa edeltäjiensä tekemän virheen selittäessään, kuinka on olemassa seitsemän kierrosta siten, että me ihmiskunta mm. kierrämme seitsemän kertaa näillä kolmella planeetalla, siirtyen Marsilta ensin Maahan ja sitten Merkuriukseen, sitten Merkuriukselta Marssiin, Maahan ja Merkuriukseen, aina uudelleen seitsemän kertaa. Nykyään elettäisiin neljännessä tällaisessa kierroksessa, ja kun tämä on vihdoin päästy päähän, alkaa tuo kohtalokas viides kierros, jolloin tapahtuu tuomio siten, että tästä ihmiskunnasta joutuvat pois ne ihmiset, jotka eivät ole suorittaneet vaadittavaa kehityksen läksyä. Mutta kun nyt onkin niin, että Mars, Maa ja Merkurius muodostavat kukin oman planeettajärjestelmänsä, niin johtuu tästä, että Jinarajadasan tuolla tavoin esittämiä seitsemää kierrosta ei ole olemassakaan. Onkin sanottava, että tuolla tavoin on saatu teosofitkin melko huolettomina ja kaukaisen tulevaisuuden asiana katselemaan sitä ihmiskunnan kriitillistä tapahtumaa, mikä todellisuudessa jo on tapahtunut, ja jonka jatkuvaa vaikutusta me jo saamme tuntea luissamme ja ytimissämme.

Mutta niinpä ystävämme Jinarajadasa ensiksikään ei ole millään tavalla tietoinen siitä mullistavasta tapahtumasta, joka Jeesus Kristuksen kautta tapahtui tässä meidän maailmassamme. Ja toiseksi ei hänellä liioin ole tietoa siitä suuresta kosmillisesta vuodatuksesta, joka teosofis-kristosofisen sanoman yhteydessä on tapahtunut tähän meidän aurinkokuntaamme, planeettaamme ja ihmiskuntaamme, ja

josta Pekka Ervast puhuu erikoisesti kirjassaan "Ihmisyyden uskonto". Jinarajadasa ei ole tietoinen siitä, että Kristus jo on ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteerioissa. Ei hän ole, ei ainakaan tietoisesti tietoinen siitä, että Blavatskyn aikoinaan kreivitär Wachtmeisterille lausuma ennustus Suomen suhteen on jo ensimmäisessä asteessaan toteutunut: Valo on täällä syttynyt. Uudessa Testamentissa kuvailtu Kristuksen toinen tuleminen on tapahtunut. Kosmillinen Kristus-Isä on inkarnoitunut Suomessa. Se tapahtui siinä universaalisessa uudestisyntymisessä, mikä tapahtui Suomessa Pekka Ervastille hänen 21:llä ikävuodellaan. Jinarajadasa ei ole selvillä, että Kuninkaallinen Valtaistuin on jo täten pystytetty keskelle ihmiskunnan ruumiillista elämää, ja että tuomio, ihmiskunnan eroittaminen kahteen joukkoon, Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle, on jo alkanut, ja että se tulee jatkumaan. Ja kun Jinarajadasa ei ole tietoinen kaikesta tästä, siksi hän saattaa melko huolettomasti ja melko materialistiselta, sanoisinko materialis-panteistiselta kannalta esitellä teosofian johtavia aatteita. Luulisi, että teosofian johtava aate olisi ihmisten välinen veljeys, koska se oli otettu teosofisen liikkeen ensimmäiseksi ohjelmakohdaksi. Mutta tästä puhutaan vasta kirjan loppusanoissa. Sensijaan kirjassa puhutaan laajasti materialistisen tieteen opetuksien ohella aineen ominaisuuksista. Kun puhutaan teosofian johtavista aatteista, luulisi silloin olevan asiallista esittää tutkimuksiaan — ei materialistisen tieteen, vaan suurten historiallisten Mestareiden käytännöllisen siveysopin pohjalta. Mutta niinpä materialismi, sen eri asteissa, painaakin raskaana taakkana ihmiskunnan hartioilla. Uskonnot ja henkiset sanomatkin jäykistyvät ja materialisoituvat ihmisten käsissä. Niinkuin puhutaan materialistiseksi dogmatisoituneesta uskonnosta, samoin voidaan jo puhua materialisoituneesta teosofiasta. Pääasia: i h m i s t e n v e l j e y s j a y h t e y s J u m a l a s s a on hyvää vauhtia hukkumassa kaikenlaisiin muihin asioihin, asioihin ja muka käytännöllisiin tärkeyksiin.

Veljellisin tervehdyksin C. Jinarajadasalle ja hänen lukijoilleen

T ä h y s t ä j ä.
1943 helmikuu, 28—29

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Lutherilainen kirkko on laatinut uskontunnustuksen, jossa mm. sanotaan: "— ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita". Tällöin ajatellaan viimeistä tuomiota, jolloin "uskottomat" tuomitaan loputtomaan helvetin piinaan, ja "uskovaiset" loputtomaan taivaan iloon. Sellaisenaan tämä on kokonaan toivoton ja hedelmätön uskomus. Sillä jos se sellaisenaan toteutuisi, silloin tapahtuisi lopullinen paikalleen jähmettyminen. Mikään ei enää milloinkaan muuttuisi. Ne, jotka joutuisivat helvetin piinaan, he jäisivät siihen olotilaan ainaiseksi — ilman mitään toivoa, ilman mitään tarkoitusta! Niin, että tuollainen uskomus on sekä lohduton että hedelmätön. Jätämmekin sen sellaisenaan oman onnensa nojaan.

Katsokaamme asiaa järjellisesti, teosofisesti, kristosofisesti. Ottakaamme pieni esimerkki, vastaavaisuus. Meillä on tuossa koulu. Koulussa on tavallaan koeoppilaita. Heidän on jossain kohdassa ratkaistava, tuleeko heistä koulun varsinaisia oppilaita, vai jäävätkö pois koulusta. Tämä on heikko vertaus, mutta auttaa kuitenkin jonkun verran ymmärtämään asiaa. Maapallokin muodostaa koulun, jolla on oma kriitillinen kohtansa. Kriitillinen kohta on siinä, että ihmisten on valittava elämän tai kuoleman välillä, itsekkyyden ja rakkauden välillä, pimeyden ja valon, valheen ja totuuden välillä. Toisin sanoen: ihmisyyden ja eihmisyyden välillä. Ne, jotka valitsevat ihmisyyden, ne jatkavat kouluaan tällä kiertotähdellä, mutta ne, jotka eivät asetu ihmisyyden kannalle, ne joutuvat siirretyiksi toiselle taivaankappaleelle.

Mutta mikä on ihmisyys? Eivätkö kaikki ihmiset ole ihmisiä? Ovat kyllä. Mutta totuuden mukaisesti meidän on myönnettävä, että on suuri ero ihmisen ja ihmisen vä-

lillä. Voidaan hyvinkin puhua varsinaisesta ihmisyydestä ja jostain koe-ihmisyydestä. Ero on valtava. Mutta mistä saamme mittapuun ihmisyyden ja koe-ihmisyyden välillä? Sen saamme Mestarilta. Ottakaamme se mittapuu nimenomaan Uuden Testamentin tuomion kuvauksesta. Ihmisen Pojan tullessa kirkkautensa valtaistuimelle jaetaan kansat kahden puolen, oikealle ja vasemmalle. Silloin Kuningas sanoo oikealla puolella oleville: "Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti". Mutta me kysymme: ovatko nämä oikealla puolella olevat sen tai tuon kirkon "uskovaisia"? Kuuluvatko he siihen tai tuohon "oikeaan" lahkoon? Ovatko he sen tai tuon seuran "oikeita" jäseniä? Onko heillä sen tai tuon auktoriteetin antama valtakirja taskussaan.

Kuulkaamme, mitä Kuningas itse sanoo: "Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minun syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin outo, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun tyköni."

Huomaammeko tässä mitään erikoista? — Entä ihmisyys? Eikö juuri tuonkaltaisissa toimenpiteissä ilmene ihmisyys? Vieläpä niin, ettei "toinen käsi tiedä, mitä toinen tekee". Sillä oikealla puolella olevat vastaavat: "Herra, milloin me näimme sinut nälkäisenä ja ruokimme sinua, tai janoisena ja annoimme sinulle juoda?" jne. Tällöin Kuningas vastaa: "Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä minun vähimmistä veljistäni, sen te olette tehneet minulle".

Eikö tämä mene täysin yhteen Kristuksen lauseen kanssa: "Siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on keskinäinen rakkaus". Tarvitaanko muuta todistusta, muuta mittapuuta? —

Kysynpä nyt teiltä, te kirkon johtajat: opetatteko te kristillisyyttä kirkoissanne? Kysynpä vieläkin suorempaan: ovatko temppelienne puhujakorokkeet käytettävänä vaeltavan Jeesuksen ja hänen apostoliensa? — Jaa, te ette tunne heitä ... Kuulkaa: heidät tunnetaan heidän opetus-hedelmästään. Kun annatte Jeesuksen tai jonkun hänen apostolinsa nousta temppeliinne puhumaan, saatte kuulla hänen puheensa keskittyvän seuraavan viiden ajatuksen ympärille: "älä suutu", "älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas", "älä vanno", "älä ole pahaa vastaan", "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Jos hän esitelmöi jostain erikoisaiheesta, huomaatte kuitenkin nuo viisi ajatusta muodostavan siveellisen rungon hänen puheessaan. Sillä hänen motiivinsa on: kutsua ja ohjailla ihmisiä valtaistuimen oikealle puolelle. —

— Mitä? Mitä kuulenkaan: että kristillinen pappi alkaa työnsä nimenomaan kieltämällä Mestarinsa antaman periaatteen! Hän vannoo, vieläpä negatiiviseen suuntaan. Hän lupaa puhua ja opettaa sitä mitä kirkko käskee, eikä sitä mitä Mestari opettaa!

Ei, parasta on kääntyä teosofien puoleen. Tietysti siellä on ovet auki ja puhujakorokkeet Mestarin ja hänen oppilaittensa käytettävänä. Tietysti siellä on otettu ja otetaan Mestari ja hänen nuoremmat veljensä avosylin vastaan. — Mitä? Kuulenko oikein? Vaaditteko tekin, että heillä pitää olla teidän antamanne valtakirja? Jos niin on, tukalaksi käy silloin ...

Ihmisyysparka. Väsytkö jo kolkuttelemaan kirkkojen, seurojen ja järjestöjen oville? Ei olisi ihmekään.

Mutta onhan olemassa Jumalan luonto ja Jumalan temppeli. Sellainen on lähinnä ihmisruumis. Tunnustakaamme ihmisruumis Jumalan Pyhän Hengen temppeliksi. Tehkäämme siinä temppelissä työtä Jumalan valtakunnan tulemisen puolesta. Sillä selviö on tämä: ainoastaan ihmisyyden tie, Mestarin vuorisaarnassaan viitoittama ihmisyyden tie, johtaa valtaistuimen oikealle puolelle.

J. R. H.

1943 maaliskuu, 36—37

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Eräs teosofi-veljeni kirjoitti minulle äskettäin mm.: "— ja eikö ole aivan turhaa puhua enempää Pekka Ervastin kuin Jeesus Kristuksen tai Buddhankaan okkultisesta asemasta? Eikö ole kylliksi, kun yleensä harrastamme teosofiaa ja pyrimme hyveisiin?" Eräät toiset taas tuntuvat kovasti vähäksyvän henkisen valiojoukon merkitystä. Jne.

"Harrastamme teosofiaa ja pyrimme hyveisiin" on oikeastaan hyvin ja kauniisti sanottu. Kunhan vain niinkin tapahtuisi! Varmuuden vuoksi kysyn kuitenkin: kuuluuko noihin hyveisiin myös teosofian ensimmäinen ohjelmapykälä: yleisen veljeyden ytimen muodostaminen?

Hyveitten harrastaminen on välttämätöntä, sillä se kuuluu valmistavaan kehitykseen. Mutta hyveellisenkin ihmisen elämässä täytyy tapahtua jotain ratkaisevaa. Sanotaanhan ihmisyyden ohjelmassa, vuorisaarnassa, nimenomaan, että meidän on tultava Taivaallisen Isän kaltaisiksi. Tässä ei ole enää kysymys ainoastaan hyveistä, vaan niihin liittyvästä ratkaisusta, itse ihmisyyden perustasta, lähtökohdasta ja päämäärästä.

Ja nyt kyseessä olevaan asiaan.

Mitä ensiksikin tulee suurten Opettajien okkultiseen asemaan, niin sallittanee minun aluksi muistuttaa Pekka Ervastin lausunnosta Jeesus Kristuksen suhteen, kuinka kristosofi tulee pyrkimyksissään siihen kohtaan, jolloin hänen on päästävä selville Jeesus Kristuksen asemasta. Tätä selvittelyä P. E. tekee erikoisemmin kirjoissaan "Christosophia" ja "Christosophian peruskysymyksiä II". Sama selvyys on tarpeellista H. P. Blavatskyn suhteen. Puutteellisuus tässä suhteessa onkin aiheuttanut paljon häiriöitä. Sillä eivät edes läheisimmät, ei edes Olcott ollut täysin selvillä H. P. B:n okkultisesta asemasta. Mestarin oli Olcottille tästä seikasta silloin tällöin huomautettava. Tämä ymmärtämättömyys näkyy Olcottin "Vanhoista päiväkirjan lehdistäkin". Sinnet taas, joka aluksi oli pitkässä kirjeenvaihdossa Kuthuumin kanssa, mutta joka kieltäytyi vastaanottamasta Mestarin tarjoamaa työtä, ja sentähden kirjeenvaihto ennen pitkää katkesi, hänkin vanhoina päivinään kirjoitti, lievemmin sanoen, perin ala-arvoisen kirjan H. P. B:stä. Juuri tämä H. P. B:n ja hänen okkultisen asemansa ymmärtämättömyys on pitkän matkaa tullut kohtalokkaaksi Teosofiselle Seuralle. Sensijaan H. P. B. oli täysin perillä opettajansa Moorian asemasta. Tässä seikassa olikin H. P. B:n työn ja sankariuden pohja ja perustus.

Nyt voimme kysyä: milloin jollekin kristosofille, teosofille, totuudenetsijälle tulee jonkun suuren Opettajan historiallisen tai okkultisen aseman ymmärtäminen tärkeäksi? Mikä on se psykologinen ja käytännöllinen seikka, joka tekee tuollaisen tuntemisen tarpeelliseksi, jopa välttämättömäksi? Käytäntö ja kokemus vastaa: asia tulee tärkeäksi silloin, kun totuudenetsijä tulee riittävässä määrässä tietoiseksi vastuunalaisuudestaan. Sanon riittävässä määrin ja tarkoitan sillä, että totuudenetsijä tulee ratkaisevasti tietoiseksi vastuustaan sisäisen Jumalansa edessä. Niinkuin tuli H. P. B. Hän oli täysin tietoinen vastuustaan Jumalansa edessä, Mestarinsa edessä. Se määräsi hänen teosofisen työnsä. H. P. B:n omissa silmissä hänen teosofisella työllään ei olisi ollut mitään merkitystä, ellei hänen työnsä tapahtunut niin, että Mooria saattoi aina olla elävästi mukana. Sama oli P. E:n asema. Hän oli täysin selvillä ei vain Jeesus Kristuksen, vaan myös Moorian, Kuthuumin, H. P. B:n ja monen muun asemasta. Mutta P. E. tuli Jordankasteessaan kosmilliseksi olennoksi, ja siksi hänen vastuunsa oli yhteydessä kosmillisen Jumaltajunnan kanssa. Siis kerta kaikkiaan: suurten tietäjien vastuu on vastuuta yhdessä sisäisen Jumalan vastuun kanssa. Siinä on esikuva meille jokaiselle. Tästä seikasta eivät enempää kirkkojen kuin teosofisten seurojenkaan myöhemmät auktoriteetit ole olleet selvillä. He ovat ottaneet vastuuta päälleen maailman mittojen mukaan, saaden siten onnettomuutta aikaan. Kun heillä ei ole ollut selvillä Mestarinsa okkultinen asema, kun he eivät ole osanneet pyrkiä ja pysyä yhteisvastuussa Mestarin kanssa, ovat he joutuneet johtamaan seuransa ja kirkkonsa maailman matalikolle — onnettomuudeksi itselleen ja niille, jotka ovat heidän johtoonsa alistuneet. Niin, a l i s t u n e e t. Sillä harhaan

lähdettäessä on aina syntynyt jonkunlainen kriisi suhteessa Mestarin antamiin ohjeisiin, joista on katsottu täytyvän "tilapäisesti" luopua. Siten se joukko, jonka piti olla maan suola, josta piti tulla se henkinen valiojoukko, joka olisi ollut kansan pelastus, se joukko on vajonnut maailman mereen.

— — —

Siirrymmekin tästä tuohon valiojoukkoon, noihin vanhurskaihin, joita Sodomassa ja Gomorrassa piti olla 50, jotta kaupungit olisivat pelastuneet. Kun käytäntö sitten osoitti, että niitä olikin vain 1: Loot, niin Sodoma ja Gomorra hukkuivat. Voimme kysyä: mitkä ovat noiden vanhurskaiden "tunnusmerkit"?

Nuo vanhurskaat ovat — niinkuin P. E. opettaa — niitä ihmisiä, jotka käyvät sitä "pyhää sotaa", että he taistelevat omia himojaan, omia huonoja taipumuksiaan vastaan. He eivät taistele "lihaa ja verta" vastaan, eivät toisia ihmisiä vastaan, vaan omia alempia taipumuksiaan vastaan. Mutta vaikka he täten käyvät "sotaa" vain omassa itsessään, niin siitä huolimatta he samalla "taistelevat" kansansa huonoja taipumuksia vastaan. Siten kansa voi vanhurskaittensa avulla päästä pahastaan, nousta parempaan elämään.

Mennäksemme eteenpäin on huomattava, että maailmassa on paljon nimellisesti vanhurskaita. Ovathan Lännen kansat yleensä kristittyjä, siis vanhurskaita, valiojoukkoa. Mutta tämä on vain nimellistä. Sillä kristikunta on kieltänyt Mestarinsa antamat "tunnusmerkit", so. vuorisaarnan. — Jos rakastamme Europpaa — niinkuin aikanaan Aabraham Sodomaa — niin myönnämme: nykyinen Europa on hyvinkin rinnastettava Sodomaan. Europan karma, synti, on muodostunut sille itselleen uhkaavaksi. Siitähän jo Nostradamus ja etenkin H. P. B. vakavasti varoittivat. Tätä uhkaa voittamaan Mestarit aloittivat teosofisen työn. Siis niinkuin Aabraham aikanaan yritti Sodomaa auttaa. Ryhdyttiin kasvattamaan uutta valiojoukkoa, uutta aatelia, niinkuin P. E. Ruusu-Ristin synnyttyä sanoi. Ylhäältä annettu "tunnusmerkki" oli: yleisen veljeyden ytimen muodostaminen. Kenties nyt onnistuttaisiin paremmin kuin Aabrahamin päivinä? Teosofisten seurojen, teosofisen liikkeen historia kuitenkin osoittaa, että on jälleen luovuttu Mestareilta saadusta tunnusmerkistä, siitä totuudesta, joka on ihmisten veljeys ja yhteys Jumalassa. Siten teosofisten seurojen apu Europalle menetti ratkaisevan merkityksensä; vaikkakin annamme niille sen tunnustuksen, mikä niille kuuluu. Ovathan teosofiset opit syyn ja seurauksen laista ja kehityksestä, jälleensyntymisestä, tulleet tunnetuiksi. Ja onhan tällä oma merkityksensä.

Ja nyt eteenpäin. Kun Ruusu-Risti oli olosuhteiden pakosta syntynyt, niin P. E. heti laati ja lähetti tunnetun kiertokirjeensä kaikille teosofisille yhtymille, ehdottaen siinä toistensa veljellistä tunnustamista ja järjestettyä seurojen välistä yhteistyötä. Mutta — turhaan!

Ja entä Ruusu-Risti? Senkin tarinan jo tunnemme. Sen ansaksi muodostui käsite hierarkia. Niinkuin jo on ennen puhetta ollut, tehtiin heti P. E:n kuoltua hierarkiasta — joka P. E:n omien sanojen mukaan piti olla symboolia — sellaisenaan todellisuus. Tällä teolla — taas P. E:n omien opetusten mukaan — katkaistiin suhde Valkoiseen Veljeskuntaan ja alettiin ottaa inspiratiota alemmasta kolminaismaailmasta. Että niin kävi sen jouduimmekin pian kokemaan. Sillä jo ennen ns. talvisotaamme Ruusu-Risti ryhtyi niihin suvaitsemattomuuden, ahdasmielisyyden ja oikeaoppisuuden toimenpiteisiin, jotka jo ennen toista sotaamme veivät siihen, että "noin neljäkymmentä" epäilyttäväksi huomattua jäsentä tulivat ainakin suurimmaksi osaksi erotetuiksi Ruusu-Ristin jäsenyydestä.

Tällöin syntyi kuin Kohtalon sallimuksesta P. E:n Kannatusliitto ja Pohjolan Valo. Näin P. E:n ja hänen työnsä ympärille järjestyneinä olemme voineet jatkaa kristosofista työtä ottamalla huomioon P. E:n kokonaisopetuksen. Olemme voineet syventyä myös — Paavalin tavalla sanoen — ei vain "alkeisiin", vaan myös suuren uskonpuhdistuksen asiaan, suuren maailmanuskonnon syntymiseen. Ja edelleen olemme voineet syventyä P. E:n opetukseen Suomen erikoisesta asemasta ja tehtävästä; suuren Opettajan, suuren Jumalan Pojan esiintymisestä meidän päivinämme; opetukseen P. E:n universaalisesta Jordankasteesta, joka Jeesuksen jälkeen oli toi-

nen ihmiskunnan historiassa. Tähän ja kaikkiin sen yhteydessä esiintyviin erikoisseikkoihin olemme voineet syventyä. Mutta tästä emme tämän enempää tässä yhteydessä.

— — —

Sensijaan vielä pari sanaa pyrkimyksestämme yhteistyöhön Suomen Teosofisen Seuran kanssa.

Eräät veljemme olivat saaneet ajatuksen, että J. R. H:n pitäisi esitelmöidä myös Helsingissä. Ymmärtääkseni ajan vakavuudestakin johtunut sisäinen inspiratio pani heidät liikkeelle. Ja niin he olivat kääntyneet T. S:n puoleen. Asia kehittyi siten, että allekirjoittanut ymmärsi velvollisuudekseen tehdä kirjeellinen yhteistyön esitys Suomen T. S:lle. Esitin asian perusteellisesti. Ymmärsin Mestareiden tarkoittaneen, että ihmiskuntaa oli autettava teosofisen, henkisen työn kautta. Yhteistyö oli siinä voimaa. Yhteistyö veljien kesken, jossa työssä aine palvelisi henkeä. Siksi ehdotin, että T. S. järjestäisi esim. kerran kuussa julkisen esitelmän J. R. H:lle omassa huoneustossaan Helsingissä. T. S. huolehtisi ilmoittamisesta ja tällaisen työn rahoittamisesta.

Oliko tämä ehdotus liian "rohkea"? Ehkä. Mutta minulla saattoi olla pieni toivon kipinä asian onnistumisesta. Sillä olivathan kuluneet kaksikymmentä vuotta, niihin sisältyvät ja yhä jatkuvat vaikeudet — jolloin kansojen kohtalot ovat kuin "vaakalaudalle" asetetut — olisihan tämä kaikki saattanut jotain vaikuttaa, jotenkin herättää ja silmiä avata... Mutta — pettymys oli tuloksena. Odotukseni oli turhaa. Kaikesta huolimatta vastaus oli kielteinen. T. S. mainitsi kolme syytä: 1) huoneusto oli liian pieni, 2) propagandavarat olivat vähäiset, 3) J. R. H. oli ulkopuolinen. Niin, niin se oli. Mitä ensiksikin "ulkopuolisuuteen" tulee, niin T. S. itse parhaiden tietää, miksi J. R. H. ei ole T. S:n jäsen. Kun P. E. työtovereineen ei saanut tehdä työtä T. S:ssa edes toisena, okkultisena osastona — jota työrauhan vuoksi yritettiin järjestää —, niin siinä on syy, miksi J. R. H. joutui pois T. S:sta. Mitä noihin toisiin esteisiin tulee, niin muistakaamme Jeesuksen sanat: kenellä esteenä on emäntänsä, ken koettelee härkiänsä jne. Esteet henkisessä elämässä, samoin kuin aineellisessakin, ovat sitävarten, että ne voitetaan.

Pettymyksestä huolimatta ymmärsin kuitenkin hyväksi asiaksi, että yhteistyön tarjous oli tullut tehdyksi. Toivotamme parhainta niin Suomen Teosofiselle Seuralle kuin Ruusu-Ristille. Me puolestamme pidämme ensisijalla ja määräävänä vastuutamme yhteistyössä Vuorisaarnan Mestarin kanssa. Tähän yhteisvastuuseen täytyy muun yhteistyön vastuu elävästi sopeutua. Sillä: mitä yhäti kannattaisi rakentaa vyöryvälle hiekalle...

J. R. H.

1943 huhtikuu, 54—57

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(PÄÄSIÄISMIETTEITÄ.)

Maallisten ja taivaallisten asioiden välille muodostuu symboliikka, vertauskuvasto. Niinpä eläinradan kahdentoista merkin nimet ovat kauttaaltaan vertauskuvallisia. Enemmän kuin puolet niistä ovat eläinten nimiä: Oinas, Härkä jne. Erään merkin nimi on Rapu, ja tulee se tällä kertaa erikoisesti mieleeni. Ravulle erikoista on, että sille vähän väliä tulee sellainen kriitillinen kohta, että sen on vapauduttava kuorestaan. Ensimmäisenä vuotena 7—8 kertaa, toisena 2—3 kertaa, seuraavina vuosina kerran tai parin, mutta aina kesällä (Iso Tietosanakirja: Jokirapu). Toinen ravun ominaisuus on, että se kulkee takaperin.

Symboliikassa näillä ravun ominaisuuksilla on tietenkin myönteinen ja kielteinen puolensa. Emme tässä puutu kovin moniin avaimiin ja yksityiskohtiin. Ajattelemme sellaista taivaallista aatetta, jota suuret profeetat, Jumalan pojat, tuovat maan päälle. Otamme asian niin, että nuo suuret lähettiläät — muiden ominaisuuksiensa ja symbooliensa ohella — sisällyttävät itseensä myös taivaallisen Ravun aatteen eli ominaisuuden. Ajatellaanpa Jeesus Kris-

tusta. Hän ei ruumistunut vain itseään, omaa kasvuaan varten, vaan ihmiskunnan kokonaiskehitystä varten. Siksipä hänellä ei ole vain oma fyysillinen ruumiinsa, vaan hän ruumistuu ihmiskuntaan kokonaisuudessaan. Mutta ihmiskunnasta muodostuu hänelle vielä erikoinen käyttöväline, sanokaamme seurakunta, kirkko. Juuri tuollaisella seurakunta-ruumiilla on kaksi mahdollisuutta: joko siitä tulee elävä, yhtämittaa Mestarin kanssa kasvava ruumis, käyttöväline, tai se jäykistyy kuoreksi, joka on jätettävä. Mestarin ja seurakunnan suhde muodostuu kriitilliseksi sikäli kuin seurakunta lakkaa elämästä samassa tahdissa Mestarin kanssa, so. noudattamasta Mestarin vuorisaarnassa esittämää oppia. Ellei kriisi johda siihen, että seurakunta-ruumiissa alkaa kiertää Kristuksen veri, so. Mestarin opin elävä henki, silloin Mestarilla on tavallaan pelastus tuossa Rapu-ominaisuudessa: kovettunut seurakunta kuoriutuu hänen ympäriltään, ja Mestari voi ryhtyä kasvattamaan uutta käyttövälinettä. Mestari ei ole pakoitettu sopeutumaan ja yhtäläistymään tuon kovettuneen kuoren elämään. Niinpä Mestari voi olla jo aikoja sitten jättänyt kovettuneen kuoren, on vetäytynyt syrjään (niinkuin kuorestaan luopunut rapu vetäytyy syrjään kiven alle), ja mahdollisesti jo kasvattaa uutta seurakuntaa. Mutta tuo pois heitetty kuori, henkisesti kuollut seurakunta, voi vielä elää (niinkuin pois heitetty ravun kuori), ja ulkoapäin se on ravun, seurakunnan, näköinen, mutta sisältä tyhjä.

Ja juuri näin onkin käynyt Jeesus Kristuksen aiheuttamalle ja Paavalin synnyttämälle seurakunnalle. Emme tässä puutu sen moniin historiallisiin kuorettumiin, vaan otamme asian yhtenäisesti. Kriitillinen hetki Mestarin ja seurakunnan yhteiselämässä tuli, kun kirkko kielsi Mestarinsa vuorisaarnan opin. Toiseen suuntaan menevällä käytännöllisyydellään kirkko puristi Mestarin ulos itsestään. Niinpä Pekka Ervast eräässä esitelmässään kuvaili Jeesuksen suhdetta kirkkoon seuraavalla tavalla. Vaelluksellaan Jeesus saattaa joskus poiketa kirkkoon, jossa urut soivat juhlallisesti ja pappi puhuu taidokkaasti. Kirkko on omistettu hänelle, Jeesukselle, ja hänen nimeään siellä mainitaan yhtenään. Jeesus seisoo siinä kirkon ovenpielessä, osaksi ihmetellen tuota suurenmoisuutta. Mutta vähitellen hänen päänsä painuu alas. Kirkko ei ole hänen elävä ruumiinsa, siinä ei kierrä hänen verensä, siinä ei opeteta hänen oppiaan. Hiljaa ja huomaamatta Jeesus painuu ulos. Niin, kirkko on lähtenyt toteuttamaan ravun toista ominaisuutta: se on lähtenyt kulkemaan takaperin. — Siten nuo ravun kaksi ominaisuutta ovat tällaisessa tapauksessa tarpeelliset. Mestari voi — niinkuin jo sanoimme — vapautua hengettömästä kuorestaan, ja voi ryhtyä kasvattamaan uutta seurakuntaa, uutta käyttövälinettä. Ihmiset taas vapautuvat kuolleista kirkoistaan osaksi siten, että he kuolevat ja taas jälleensyntyvät, mutta myös siten, että nuo henkisesti kuolleet kirkot aikanaan kuolevat muodollisestikin. — Mutta Elämä tietenkin pyrkii siihen, että nämä kaksi rapu-ominaisuutta voitetaan. Muodostuu vähitellen sellainen ihmisten yhtymä Vuorisaarnan Mestarin johdolla, joka ei jähmety puristavaksi kuoreksi, vaan yhtämittaa kasvaa Mestarin opissa ja hengessä. Silloin ei seurakunnan tarvitse lähteä takaperin, hajoamistaan kohti, vaan kulkee ja kasvaa se yhdessä Vuorisaarnan Mestarin kanssa yhä eteenpäin.

— — —

Tähän kaikkeen sisältyy myös jatkuva pitkäperjantai- ja pääsiäismysteerio. Niinpä edellä sanottuun voimme sellaisenaan sisällyttää myös teosofisen liikkeen. H. P. Blavatsky toi taivaallisen aatteen, y l e i s e n v e l j e y d e n, jonka jumalallista alkuperää ja käytännöllistä välttämättömyyttä perusteltiin teosofisen sanoman filosofialla ja metafysiikalla. H. P. B:n ja hänen esittämänsä taivaallisen aatteen ympärille muodostui seura — joka ensimmäisessä vakavassa koettelemuksessa (Hodgsonin raportti) jäykistyi puristavaksi kuoreksi. H. P. B:n oli tästä syystä jäätävä pois seuran vuosikokouksesta, jonka jälkeen hänet pian kutsuttiinkin kotiin — ruumiillisen kuoleman kautta. Niinpä T. S:n myöhemmät johtajat myönsivätkin, että Mestarit poistuivat seurasta, mutta he lisäsivät, että Mestarit myöhemmin palasivat takaisin. Mutta opetuksen hedelmät osoittavat, mitä mestareita he olivat. Ne eivät olleet alkuperäiset Mestarit, vaan väkivallan ja sodan, henkisen materialismin ja psykismin mestarit. — Kun sitten alkuperäiset Mestarit yrittivät

jostain sivuovesta — myöhemmin, voimakkaammin ja selvemmin Pekka Ervastin johtamasta Suomen Osaston sivuovesta — päästä sisälle, niin tämäkin yritys raukesi.

Suomessa tapahtuneen epäonnistuman jälkeen Pekka Ervastin ruumiillistama ja johtama taivaallinen aate kasvatti itselleen Ruusu-Risti nimisen käyttövälineen. Taivaallinen aate jätti kuorensa, T. S:n, ja ryhtyi työskentelemään näin järjestyneessä käyttövälineessään, R-Ristissä. Se kasvoi ja voimistui, mutta "luonnollisesti" sillekin tuli omalaatuinen kriitillinen hetkensä. Se kriitillinen hetki löi, kun vertauskuvasta, ruusu-rististä, piti siirryttämän todellisuuteen. Käyttövälineen piti todella sopeutua hengen mukaiseksi, ts. mammonan piti sopeutua ja mukautua hengen ymmärtäväiseen kuuliaisuuteen ja tietoiseen palvelevaisuuteen. Mutta sellaiseen mukautuakseen tuo muodostunut käyttöväline osoittautui sittenkin liian jäykäksi. Siinä oli jo tapahtunut kuorettuminen. Kuori alkoi yhä selvemmin puristaa aatetta. Ja niin aate, aatteen yksilöllinen ruumistuma, so. Pekka Ervast, jätti "kuorensa". Paria päivää ennen poismenoaan hän sanoi (niille, kenellä oli korvat kuulla), että hän voi elää vielä ainakin kaksikymmentä vuotta. Hän olisi voinut sen tehdä, mutta sillä ehdolla, että Ruusu-Risti ei olisi jäykistynyt henkeä puristavaksi kuoreksi, vaan olisi muodostunut todelliseksi, eläväksi käyttövälineeksi.

Mutta P. E:n johtama taivaallinen, universaalinen aate teki vielä uuden yrityksen. Eläessään P. E. sen jo pani alulle. Ennen ns. kuolemaansa P. E. sanoi, että kahden vuoden kuluttua hän palaa takaisin Egyptin ja Palestiinan matkaltaan. Se merkitsi, että kahden vuoden kuluttua tultaisiin tekemään uusi yritys, ensimmäinen uudessa vaiheessa. Silloin saataisiin nähdä, kyetäänkö R-R:tissä siirtymään vertauskuvista todellisuuteen. Ensimmäinen välttämätön askel tässä olisi, että R-R:ti ottaisi P. E:n vastaan sellaisena suurena Opettajana, Jumalan Poikana, millainen hän todellisuudessa on. Niin, kykenisikö R-R:ti aluksi edes suvaitsemaan hänet keskuudessaan sellaisena todellisuutena, kuin hän on?

Luonnollisesti P. E. ei tullut takaisin ruumiillisesti, vaan henkisenä todellisuutena. — P. E. oli jo esitelmissään opettanut, ettei Kristus-ihminen milloinkaan itse sano, että hän on Kristus. Se on toisten sanottava, sellaisten, jotka ovat päässeet siitä tietoon. Kun tällaista ei tapahtunut P. E:n eläessä riittävästi, siksi P. E. ei avannut "Kadonneessa sanassa" suunnittelemaansa esoteerista eli Ruusu-Risti looshia. Olisi pitänyt olla ainakin neljä sellaista johtavaa veljeä, jotka olisivat osanneet P. E:lle itsenäisesti sanoa, kuka hän on. Silloin olisi voitu avata todellinen R-R:ti looshi. Kun sellaista ei tapahtunut P. E:n eläessä, siis ensimmäisessä vaiheessa, oli tehtävä uusi yritys toisessa vaiheessa.

Ja niin sitten tapahtuikin. Allekirjoittanut oli jo P. E:n eläessä hänelle sanonut, kuka hän on. On huomattava, että allekirjoittanut ei mennyt P. E:ltä uteliaana tai epäillen kysymään, kuka hän on, vaan allekirjoittanut sanoi P. E:lle, ettei hän tunne ihmiskunnan historiassa useampaa kuin kaksi Jordankaste-tapahtumaa, sen mikä tapahtui Palestiinassa ja sen, mikä tapahtui Suomessa; johon P. E. vastasi: niin, en minäkään tunne. Nähtävästi tästä syystä, sekä siksi, että se varmaankin kuului sekä karmaani että dharmaani, jouduin P. E:n kuoleman jälkeen toimimaan hänen esittäjänään. Jouduin nyt esittämään P. E:n sellaisena kuin hän on: suurena Opettajana, kosmillisena Jumalan Poikana, ihmiskunnan Vapahtajana, suuren maailmanuskonnon perustajana. Kaikesta tästähän P. E. oli jo esitelmissään, kirjoissaan ja kirjoituksissaan puhunut, puhunut niin asiallisesti, kuin se oli hänelle mahdollista ottaen huomioon, että Kristus-ihminen ei koskaan itse mene sanomaan, että hän on Kristus, vaan se sanominen on tuleva riittävässä määrässä hänen oppilailtaan. Siksi P. E. puhui meidän päivinämme esiintyvästä suuresta Opettajasta, Jumalan Pojasta, tavallaan kuin sivullisena henkilönä, salatieteellisesti verhottuna. Hän mm. saattoi kirjoittaa niinkin, että uusi suuri Opettaja tulee opettamaan sellaista tietoa, mitä hänellä, P. E:llä, on ollut lapsesta asti.

Nyttemmin P. E:n esittäminen on tullut tehdyksi. Totuus on tullut selvästi sanotuksi.

Mutta entä Ruusu-Risti? On muistettava, että tämä esitys, P. E:n takaisin tulo, tapahtui kahden vuoden kuluttua. Ja

sillä välin oli R-R:tissä jo ennättänyt jotain tapahtua. R-R:ti itse oli jo kiiruhtanut tekemään eräästä vertauskuvasta, hierarkiasta, todellisuuden — vastoin P. E:n selviä opetuksia. On hämmästyttävää, että vaikkemme yhdessä P. E:n eläessä kyenneet pääsemään vertauskuvista todellisuuteen, niin siitä huolimatta R-R:ti "kykeni" heti P. E:n kuoltua tekemään hierarkia-symboolista todellisuuden! Tämä siitä huolimatta, vaikka P. E. oli jo esitelmässään varoittaen huomauttanut, että jos vertauskuvista, esim. hierarkiasta, tehdään sellaisenaan todellisuus, niin siitä tulee vain todellisuuden irvikuva.

Ennen kahta vuotta, ennen P. E:n takaisin tuloa, oli R-R:ti täten jo ennättänyt huomattavasti kuorettua. Kun P. E. lupauksensa mukaan uudelleen, uudessa vaiheessa, kolkutti R-R:tin ovelle — J. R. H:n toimiessa esittäjänä — niin, vaikkakin onnistumisen mahdollisuus oli olemassa, olivat mahdollisuudet kuitenkin perin rajoitetut. R-R:tin oman virallisen kirjelmän mukaan Ruusu-Ristissä oli noin yhdeksänsataa jäsentä, ja että niistä vaan "noin neljäkymmentä" kuunteli tätä kolkutusta. Kriitillisessä vaiheessa, R-R:tin neuvoston kokouksessa uudenvuoden päivänä 1938, allekirjoittanut huomautti, että niin viisaasti kuin Ruusu-Ristissä nyt menetellään, niin sitten tapahtuu Suomen kansalle. R-R:tin päätös oli kielteinen. Nyt voi R-R:ti itsekin jo päätellä, puhuiko allekirjoittanut turhia. Ainoaksi, joskin sangen voimakkaaksi lohdutukseksi ja toivoksi jäi minulle se, mitä P. E. joutsenlaulussaan, Suuressa seikkailussa, kertoi siitä työstä, jolla Suomea autetaan. Versaillesin luolakokouksessa ei nim. ollutkaan yhdeksääsataa jäsentä, vaan "noin neljäkymmentä valkoista munkkia". Siis täsmälleen saman verran kuin niitä, jotka avasivat sydämensä oven silloin, kun P. E. uudessa vaiheessa — J. R. H:n toimiessa esittäjänä — kolkutti R-R:tin ovelle. P. E. näkyy jo etukäteen hyvin tienneen, minkä verran hänellä on auttajia silloin, kun tosi eteen tulee. Ja kuitenkin hän yrittää: Ehkä Väinämöisen ja hänen kansansa laiva näissäkin olosuhteissa voitaisiin pelastaa raivoavan hirmumyrskyn kourista . . .

Niin, sitä rukoilkaamme. Rukoillessamme muistamme P. E:n opetuksen, että nyt ja tästäpuoleen emme enää taistele, vaan nyt me voitamme. Tämä voitto, suuri voitto, on nyt toteutunut P. E:n suuren työn sekä ensimmäisessä että toisessa vaiheessa siten, että täydellisin pohja ja perustus on tullut lasketuksi tulevan suuren kuudennen juurirodun — ja esoteerisesti eli todellisesti myös tulevan seitsemännen juurirodun — uskonnolle ja sivistykselle. Lasketulle pohjalle on edelleen rakennettava. Työtä on tehtävä. Muistakaamme: mitään emme saavuta ilmaiseksi, so. ilman työtä. Työtä tehden ja kaikin voimin ponnistaen ei pitäisi olla mahdotonta toteutua se P. E:n lausuma ajatus, että tämä meidän työmme, tämä P. E:n työ, pitäisi päästä Suomessa ensin oikein roihuamaan, ja vasta sitten se voi tulla avuksi muillekin kansoille ja ihmiskunnalle.

Myöskin meitä kannustaa se P. E:n lausuma ajatus, että jos työmme Suomessa epäonnistuu, tai niinkuin nyt täytyy sanoa: jos työmme nyt lasketuksi tulleelta pohjalta ei pääse jatkuvan paisuvasti roihuamaan täällä Suomessa, niin meidän on aikanaan yritettävä jossain toisessa Pohjolan maassa. Vieläpä P. E. joskus lausui Norjan nimen tässä yhteydessä. Jos niin kävisi, silloin on kuitenkin kaiken tulevan työn pohjana ja perustana, lähtökohtana se suuri työ, minkä P. E. itse ja hänen johdollaan Suomessa on tehty.

— — —

Niin, R-R:ti ei päästänyt P. E:tä sisälle sellaisena kuin hän todellisuudessa on. Ei ainakaan toistaiseksi. Ja vähän näyttää R-R:tissä tässä suhteessa olevan toivoa tulevaisuudessakaan. Tämä siitä päätellen, että Ruusu-Ristissä on jo useampaan otteeseen esitetty sellainen ajatus, ettei ole suotavaa, että joku ihminen luopuu kaikesta persoonallisesta elämästä ja kokonaan antautuu henkiseen työhön. Ja P. E:hän oli juuri tuollainen, kaikesta persoonallisesta elämästä luopunut ja kokonaan henkiseen työhön antautunut ihminen. Kuinka hän siis enää pääsisi sisälle R-R:tiin? Jos joku R-R:tin jäsenkin pyrkimyksissään pääsisi sellaiseen suhteeseen Mestariin, että hän luopuu kaikesta persoonallisesta elämästä ja kokonaan antautuu henkiseen työhön, silloin R-R:tissä aletaan katsella häntä epäillen. Ja mikäli hän pysyy uskollisena Mestarille ja Hänel-

tä saamalleen tehtävälle, sikäli hän ei voi välttää kriisiä itsensä ja R-R:tin välillä. Jos hän edelleen pysyy uskollisena Mestarin työssä, sikäli hänkin vuorostaan saa luopua "kuorestaan", ja astua "luolaan" — niinkuin kuorestaan vapautunut rapu kiven alle. Hänkin vuorostaan saa aloittaa työnsä R-R:tin ulkopuolella — mikäli ei R-R:tissä tapahdu perinpohjaista muutosta. Ja saattaisihan sellainen perinpohjainen muutos tapahtua Teosofisessa Seurassakin, aluksi ainakin Suomen T. S:ssa. Eikä kirkkokaan tarvitse olla sellaisen mahdollisuuden ulkopuolella. Mestari tekee parhaansa, mutta niin seurojen ja kirkkojen kuin yksilöidenkin asema riippuu kuitenkin heistä itsestään.

Lopuksi palautan yhä uudelleen mieliimme sen P. E:n opetuksen, että henkisen valiojoukon olemassaolo kansalle on yhtä välttämätön kuin hengitys yksilölle. Kansa, jonka keskuudessa ei elä tietäjiä, joilla on tietoinen suhde Valkoiseen Veljeskuntaan, Vuorisaarnan Mestariin, se kansa on tuomittu kuolemaan.

J. R. H.

1943 toukokuu, 69—74

INEHMON ÄÄNI

Taistojen herra, oi Krishna:
sa liekkeihin maailmat saat.
Mooses ja Muhammed johdattavat:
miljoonat sankarit nurmikon taa!

Kieltojen herra, oi Buddha,
sanovi: seis! ja kuunnelkaa:
poikani Gandhi vain paastoamalla
luo valoa pimentolaan.

On Kristuskin maailmaan tullut.
Hän neuvoo: inehmot rakastakaa!
On Fransiskus, köyhä ja pieni,
siten syttynyt loistelemaan.

Teosofi, kristosofi kun soitti:
jo sortuvi taistojen maa.
Tilalle uutta nyt luokaa,
inehmoa kaunistakaa!

Sydän ja järki jos sulla
ovat kumpikin kohdallaan:
jo nostaos inehmon lippu,
vie rauhaa maailmaan!

Inehmo

1943 toukokuu, 74

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tavallisissakin lausunnoissa on yleensä ilmennyt sellainen ajatus, että olemme peruuttamattomasti siirtyneet uuteen aikaan. Vanhaan emme enää voi palata.

Mutta tuskin samaisilla ajattelijoilla on sentään aavistustakaan siitä, miksi asia pohjimmaltaan näin on. Siksi on meidänkin edelleen yritettävä asiaa selvitellä ja tehdä ymmärrettäväksi. Siihen meitä kannustaa teosofis-kristosofinen sanoma.

Emme luonnollisestikaan voi esittää pitkiä johdantoja siirtyäksemme siten nykyisestä materialistis-tieteellisestä tai ulkopuoliseen sijaissovitukseen pohjautuvasta kirkollisesta näkökannasta teosofis-kristosofiseen näkökantaan. Aloitamme ihan kuin keskeltä asiaa, edellyttäen, että olemme teosofisia totuuden etsijöitä. Lähdemme ajatuksesta, että elämä kaikkineen on yhtä suurta kokonaisuutta. Jumala on yksi ja Elämä on yksi. Kun elämä kuitenkin on kehittyvää, johtuu tästä, että on erilaisia kehityksen tiloja. Riittää kun mainitsemme tässä kaksi tasoa eli tilaa, joita voimme nimittää katoavaiseksi ja ikuiseksi. Tai myös mammonan valtakunnaksi ja Jumalan valtakunnaksi. Mammonan mahti nojautuu aineen olemukseen, pyrkien alistamaan hengen aineen ylivaltaan. Jumalan valtakunta sensijaan nojautuu henkeen,

Jumalaan, pyrkien alistamaan aineen hengen kuuliaisuuteen ja palvelukseen. Aineellisuuden pyrkimys on jähmettyminen. Tästä syystä mammonan mahti vie henkiseen kuolemaan, hengen mahti sensijaan ylösnousemukseen, kuolemattomuuteen.

Ihminen on elämän kokonaisuus pienoiskoossa. Tästä syystä nykyiset ihmisetkin — poikkeuksia eli suuria vihittyjä lukuunottamatta — ovat siten kaksinaisia, että heissä on kaksi minää: kuolevainen persoonallisuus ja ikuinen yksilöllisyys. Kuoleman ja jälleensyntymisen alaisessa persoonallisuudessaan ihminen on määrätty etsimään kuolemattomuutta; jonka se saavuttaa suuressa vihkimyksessä, yhtyessään täydellisesti korkeampaan minäänsä. Luonnollisesti jatkuu korkeampi kehitys siitä edelleen.

Tässä asiassa on huomattava, että korkeampi minämme itseasiassa on kehityksessään kolminainen: aatma, buddhi, manas, joten minuuksia yhdistävä vihkimys on asteettainen. Luonnollisesti vasta aatma-vihkimys on tässä asiassa täydellisin, sanoisimmeko ratkaiseva.

Kun nyt ihminen on pienoismaailma, merkitsee se, että esim. meidän maapallomme on suurin piirtein saman järjestyksen alainen. Ensiksi voimme sanoa, että mammonan valtakunta ilmentää planeettamme alempaa minää, Jumalan valtakunta sen korkeampaa minää. Siinäkin täytyy samoin tapahtua tuo edellä mainittu suuri vihkimys. Ja siinäkin vihkimyksessä on luonnollisesti kolme astetta.

Tässä herää kysymys: onko maapallomme ottanut mitään vihkimyksiä?

Meidän on jälleen esitettävä asiat ilman ylön laajoja perusteluja. Sanomme lyhyesti: maapallomme saavutti — miljoonien vuosien ponnistusten tuloksena — Buddhan kautta ensimmäisen tuollaisen vihkimyksen, sen vihkimyksen, joka vastaa ihmisen päivätietoisen minän yhtymistä korkeamman minän manakseen. Tietysti on suuri aste-ero tavallisen ihmisen manas-vihkimyksessä ja Buddhan aiheuttamassa planeetan vihkimyksessä. Buddhan kautta maailmanjärki yhtyi planeettaamme, voimme sanoa, alustavasti, ja samalla ihmiskunnan henkeen, järkeen. Tämän voiton kautta ihmisillä on mahdollisuus saavuttaa sellainen järjen valistus, että he — järkisyillä — kykenevät luopumaan kaikesta, sanokaamme kaikesta mammonallisesta. Niinkuin Buddha teki.

Buddhan saavutus oli puolestaan välttämätön valmistus eli edellytys seuraavalle planetaariselle vihkimykselle. Se tapahtui Jeesus Natsarenuksen kautta. Hänet täytti päivätajuisesti kosmillinen Kristus, ja hänessä Kristus tuli maapallomme korkeammaksi minäksi. Jos Buddhassa yhtyi totuus — jota manas yksilössä vastaa — planeettaamme ja ihmiskuntaan, niin Jeesus Kristuksessa Jumala yhtyi planeettaamme rakkautena; jota taas yksilön korkeammassa minässä vastaa buddhi. Tämän voiton kautta ihmisille tuli mahdolliseksi asettua aivan uudelle kannalle elämässä. Rakkaus teki mahdolliseksi heidän astumisensa syvemmälle elämään. Rakkaus antoi voimaa osallistumaan myös toistensa karman, toistensa kärsimysten kantamiseen — vaikkakin olisi kaikesta mammonallisesta luopunut, niinkuin Jeesus oli tehnyt.

Tässä planeettamme kehityksen eli vihkimyksen kohdassa on nyt huomattava se tärkeä seikka, että näiden kahden suuren saavutuksen, Buddhan ja Kristuksen jälkeen, planeettaamme vielä uhkaa kuoleman vaara.

Planeettamme alempi, mammonallinen minä — jota Lusifer eli Saatana persoonallisesti edustaa — ei vielä tullut täydellisesti yhtyneeksi planeettamme korkeampaan minään. Vaikka Jeesus Kristus tuli planeettamme korkeammaksi minäksi, niin Lusifer eli Saatana jäi edelleen planeettamme alemmaksi minäksi. Tässä syy, miksi pimeyden mahti on yleensä voinut verisesti tukahuttaa Jumalan valtakunnan edustuksen tässä fyysillisen tason ihmiskunnassa. On siis johdonmukaisestikin ymmärrettävää, että planeetassamme täytyy tapahtua vielä se kosmillinen vihkimys, jota yksilössä vastaa aatma-vihkimys, ja joka aikaansaa täydellisen minuuksien yhtymisen planeetassamme. Niinkuin yksilö suuressa vihkimyksessä saavuttaa sellaisen tilan, jolloin hänessä ei enää ole kahta minää, samoin tietysti planeettammekin täytyy saavuttaa sellaisen vihkimyksen, ettei siinäkään enää ole kahta minää.

Juuri tätä planeettamme vihkimyksen kolmatta astetta Jeesuskin ennustaa ja kuvailee Uudessa Testamentissa. Sitä on sanottu Kristuksen toiseksi tulemiseksi. Mutta kun se vihkimys on ratkaisevaa laa-

tua tämän planeetan elämässä, siksi sitä on myös sanottu tulemiseksi tuomiolle. Jeesus tietää, että sellainen tulee tapahtumaan, vieläpä että se — ihmisten hitaan huomioinnin vuoksi — tulee yllättäen. Mutta Jeesus lisää, että Isä yksin tietää ajan, milloin se tapahtuu.

Pekka Ervast puhuu tästä asiasta sekä esitelmissään että esim. kirjassaan "Christosophia". Hän sanoo: "Se tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa". Nyt kysymme: miten kuolema uhkaisi maapalloa? Vastaamme: niinkuin ihmistäkin uhkaa henkinen, tajunnallinen kuolema, ellei korkeampi minä aikanaan saa ratkaisevaa otetta alemmasta minästä. Yrittäkäämme vähän valaista maapallomme kuoleman uhkaa. Ajatellaan, että maapallon persoonallinen minä, Saatana, yhä hallitsisi tässä fyysillisen tason elämässä. Mistä hän imee valtansa voiman? Ihmiskunnasta. Traagillinen kohta on siinä, että ihmiset kasvavat persoonallisesti, mutta sangen huomattava joukko ihmisiä ei ota vastaan kumpaakaan suurta saavutusta, eivät Buddhan eivätkä Kristuksen. He eivät tahdo luopua mistään, seuratakseen Buddhan jaloa esimerkkiä. Päinvastoin he tahtovat olla tämän maailman valtijaita ja hallitsijoita. Keinoilla millä hyvänsä. Eivätkä he tahdo vastaanottaa Jeesus Kristuksen saavutusta siten, että he rakkaudessaan vapaaehtoisesti osallistuisivat Kristuksen kanssa ihmiskunnan kärsimyksien kantamiseen. Kyllä he haluaisivat saada rakkautta osakseen, mutta kärsimykset he aina tahtovat työntää luotaan. Sellainen on mustien voimien menettelyä. Sillä nykyisessä kehityksen tilassa ei ole rakkautta ilman vapaaehtoista kärsimyksiin osallistumista.

Juuri tässä piilee maapallomme kuoleman uhka. Kun ensin kirkko kielsi vuorisaarnan opin ja sitten tiede vajosi materialistiseksi, valmistivat he siten yhdessä maaperää käytännölliselle materialismille. Syntyi yhteiskunnallinen, sosiaalinen liike, joka nimitti itseään sosialismiksi, ja joka sai joko heti alussa tai ennen pitkää, materialistisen luonteen. Näin alkuunpäässyt käytännöllinen materialismi sai henkisessä kielteisyydessään täydellisimmän ilmauksensa vuosien 1914—18 sodan jälkeisissä vallankumouksissa, saavuttaen Jumal-kielteisyydessään synkimmän syvyyden bolshevismissa Venäjällä.

Näin on planeettaamme uhkaava kuoleman vaara saanut niinsanoakseni kolmiyhteisen ilmauksensa: Kristuksen Vuorisaarnan oppiin kielteisesti suhtautuva kirkko, materialistiseksi mennyt tiede ja käytännöllinen, jumal-kielteinen materialismi. Jos asioiden kehitys edelleen johtaisi, tai olisi johtanut siihen, että käytännöllinen, henki- ja jumalkielteinen materialismi ja siihen liittyvä hirmuvalta pääsisi määräämäksi tekijäksi ihmiskunnassamme, niin se kyllä johtaisi tämän planeetan kuolemaan, tai että siinä olisi planeettamme kuoleman uhka.

Tämä kuoleman uhka onkin ollut ilmeinen. Olemme jo ennättäneet nähdä, miten suuret levenemisen mahdollisuudet käytännöllisellä materialismilla on ollut maailman kansojen keskuudessa. Näyttää niinkuin sekä oppineet että tavallinen kansa ihmiskunnassamme olisi ollut taipuvainen hymyilemään joko myötämielisesti tai ylimielisesti käytännölliselle materialismille ja siihen liittyvälle hirmuvallalle. Eikä tämä kuoleman uhka tullut ratkaisevasti voitetuksi edes ns. muodollisessa teosofisessa liikkeessäkään. Sillä teosofiset seurat ovat myöhemmin käytännöllisessä johdossaan kieltäneet perustaiiltaan saamansa totuuden: ihmisten veljeyden ja yhteyden Jumalassa.

Ja nyt eteenpäin. Niinkuin jo sanoimme, Pekka Ervast huomauttaa, että tuo Isän tiedossa oleva tuleminen tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa. Mutta toisessa yhteydessä hän sanoo, että tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu tuleminen tapahtuu vesimieskulttuurin alkaessa, joka taas ratkaisevasti alkoi 1898.

Näin todettuamme tuon kosmillisen ja mullistavan tapahtuman jo tapahtuneeksi, voisimme nyt joutua kysymään: ovatko ihmiset tämän tapahtuman kautta tulleet pelastetuiksi? Vastaus kuuluu: eivät ihmiset ilman muuta ole tulleet pelastetuiksi. Vain tämä maapallo on pelastettu. Suuressa kosmillisessa vuodatuksessa on tullut suorastaan uusi luonnonvoima tähän fyysillisen tason elämään: niinkuin P. E. — tämän suuren vuodatuksen keskushenkilö, sen aiheuttaja ja johtaja — sanoo. On alkanut uusi aikakausi, jota voinemme sopivasti nimittää vaikkapa tuomion-aikakaudeksi. Sillä Kristus ja Isä on ottanut Karman johdon käsiinsä tässä alemmassa, fyysillisessä eli tekojenkin maailmassa.

Tätä voimme sanoa tuomion-ajaksi siten, että Kuninkaan Valtaistuin on laskeutunut tekojen maailmaan, joten ihmiset alkavat tekojensa mukaan jakautua Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Milloin tämä tuomion-aikakausi päättyy siten, että vasemmalla puolella olevat siirretään toiselle taivaankappaleelle, sitä emme osaa sanoa. Emme osaa sanoa, kuinka pitkän tai lyhyen ajan kuluttua tuo siirto tulee tapahtumaan. Mutta siihen johtava tuomion-aikakausi on ratkaisevasti alkanut. Tästä alkaneesta ajasta voimme sanoa, että siinä on nyt, toistaiseksi, rinnakkaisesti valta Isällä ja Saatanalla. Saatana hallitsee vielä Valtaistuimen vasemmalla puolella yhdessä niiden ihmisten kanssa, jotka noudattavat periaatetta: "tarkoitus pyhittää keinot". Isä taas hallitsee Valtaistuimen oikealla puolella — myös keskellä tätä tekojen maailmaa — niiden ihmisten kanssa, jotka tietoisesti tahtovat noudattaa ainakin Taivaallisen Isän Viittä Käskyä ja myös muita, P. E:n uudelleen järjestämän Vuorisaarnan neuvoja. Eikä ihmisiä voida keinotekoisesti siirtää Valtaistuimen oikealle puolelle. Sentähden ei vasemmalla puolella olevien suhteen ole lopulta muuta keinoa, kuin siirtää ne aikanaan toiselle taivaankappaleelle.

Planeettamme elämässä on näinollen ratkaisevasti alkanut se universaalinen vihkimys, jota yksilön elämässä vastaa aatma-vihkimys. Jumala voimana ja majesteettiutena on astunut fyysillisenkin tason elämään. Saatana joukkoineen ei enää voi verisesti tuhota Jumalan valtakunnan edustusta ja kasvavaa järjestymistä ruumiillisessa maailmassa — sikäli kuin ihmiset, Vuorisaarnan Mestarin johdolla, sen muodostavat. Kärsimyksen ja verimarttyyriuden kruunu voidaan nyt, vähitellen ja jatkuvasti, vaihettaa voittamisen taidoksi. Ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin, niinkuin P. E. opettaa.

Nämä, lyhyesti esitettynä, ovat ne syyt, miksi olemme siirtyneet uuteen aikaan, ja miksi emme enää voi vanhaan palata. Sillä itse planeettamme, itse Elämän Koulumme on siirtynyt uuteen aikaan. Yksilöiden — ja heidän kauttaan ryhmien ja kansojen — pelastus, onni ja autuus on siinä, että he, Vuorisaarnan Mestarin opetuksen johdolla, lähtevät kulkemaan kirkastuvan elämän koulun mukana.

J. R. H.

1943 kesäkuu, 90—94

GNOSTIKOT

Ensiksikin tässä Pekka Ervastin uudessa kirjassa erikoisesti painostetaan sitä seikkaa, että vaikka tutkimme alkukristillisiä aikoja, niin kaiken aikaa pidämme mielessämme omaa aikaamme. Toisin sanoen elämme jälleen samanlaisessa mullistusten ja uudistusten ajassa kuin Jeesuksen päivinä ja hänen jälkeensä. Toiseksi saamme erinomaisen eloisan, elävän ja henkevän esityksen itse elämästä. Tässä suhteessakin kirja on aivan erikoisen henkevä ja antoisa. On kuin lukija kaiken aikaa istuisi henkisessä pitopöydässä. Kolmanneksi saamme varoittavan opetuksen niistä kommelluksista, ansoista ja kuopista, joihin kirkot ovat luisuneet — mm. tekemällä hierarkiasta ja muista vertauskuvista sellaisinaan todellisuuden. Ja neljänneksi, miten alkaneessa uudessa ajassa vaikuttaa uusi suuri henkinen voima, joka etenkin etsii ryhmiä ja vaikuttaa niissä. Herää myös suuria alempia voimia, mustia, jotka vievät tuhoon, ellemme ole voimakkaita rakkaudessa. Vaikka olemmekin yksilöitä, on meidän opittava oikealla tavalla unohtamaan itsemme ja ajattelemaan ja tekemään työtä toisten hyväksi. Mutta toisten hyväksi niin, että meissä ja meidän kauttamme ilmenisi se hyvä, mikä tulee Jumalasta, rakkauden Isästä. Ja lopuksi saamme tässä tärkeän opetuksen siitä, että Kristus-ihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Kristus-ihminen palvelee ja tekee työtä yhdessä Isän kanssa, ja meidän on opittava tuntemaan puu hedelmistään. Onhan selvää, että me ihmiset yksilöinä ja ryhminä voimme auttaa ihmiskuntaa todella vain silloin kun syömme Elämänpuusta ja sen hedelmiä toisillekin tarjoamme. Mittapuunamme ovat Taivaallisen Isän viisi käskyä ja apunamme sellaiset kirjat kuin Gnostikot.

J. R. H.

1943 kesäkuu, 109

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Viime toukokuun 23 pnä illalla vietimme Tampereella Pekka Ervastin muistojuhlaa. Edellisenä iltana myöhään oli kulunut yhdeksän vuotta siitä, kun P. E. jätti tämän ruumiillisen elämän. Tähän liittyy nyt ajatuksissani se kymmenvuotismuisto, kun eräänä syyskesän iltana 1933 seisoin Turun satamassa katsellen, kun P. E. seisoi valkoiseksi maalatun laivan kannella alkaakseen pitkän matkansa kaukaiseen Kaliforniaan. Siinä katsellessani tuli elävästi mieleeni poistuva Lohengrin. Ajattelin: siinä hän nyt menee. Ja eikös vaan P. E. ensimmäisessä matkakirjeessään kirjoittanutkin Lohengrin-oopperasta!

Näin joudunkin tässä muistelemaan suhdettani — tai uskallanko sanoa suhdettamme — Pekka Ervastiin. Kun tapasimme hänet elämämme taipaleella, riippui meidän omasta kehityksestämme ja menettelystämme, millaiseksi suhteemme muodostui. Jos olimme ns. kulttuuri-ihmisiä, silloin saatoimme esim. Elli Tompurin tapaan sanoa: "Pekka Ervast oli varmasti kaikkein mielenkiintoisimpia persoonallisuuksia Suomen henkisessä elämässä". Jos taas olimme totuudenetsijöitä, jotka etsiskelyissämme jo olimme nähneet tieteen pintapuolisuuden ja kirkkojen takaperoisuuden suhteessaan Kristuksen vuorisaarnan oppiin ja elämän omaan lakiperäisyyteen, silloin saatoimme panna merkille pari seikkaa. Ensiksi: P. E. oli ihminen, joka tiesi, jonka tieto oli käytännöllistä taitoa, taitoa seistä vuorisaarnassa esitetyllä totuuden kalliolla ja rakentaa siinä. Tästä johtui toiseksi, että Pekka Ervastiin saattoi ehdottomasti luottaa niin, että saattoi kokonaan antautua yhteistyöhön hänen kanssaan, hänen johdollaan.

Tietysti suhteessamme P. E:hen tapahtui elävää kehitystä. Ensimmäinen suhteemme saattoi jäädä joko lyhytaikaiseksi tai sellaisenaan pysyväiseksi (jos niin sopii sanoa). Mutta suhteemme saattoi siirtyä myös toiseen vaiheeseen. P. E. oli henkinen Valo, joka valaisi maailman aineellisuuden ja henkisen tietämättömyyden pimeydessä. Tästä johtui, että tietämättömyyteen asennoitunut maailma hänen ympäristössään kävi jotenkin rauhattomaksi. Silloin jouduimme kysymyksen eteen: seuraammeko Valon mukana, tuntien tuon rauhattomuuden ympärillämme, vai vetäydymmekö syrjään? Jos voitimme tilanteen ja seurasimme Valoa, silloin jouduimme yhdessä P. E:n kanssa lisäämään Valon voimaa, ja sen vaikutusta ihmiskunnassa.

Tämä johti kolmanteen vaiheeseen — mikäli johti. Nousi eteemme kysymys: mikä oli suhteemme Jumalaan? Onhan ensimmäinen yleinen elämänohje kuulunut: rakastakaa Jumalaa ensin ja yli kaiken. Mutta kuinka todellisuudessa kykenemme rakastamaan Jumalaa, ellei meillä ole älyllisesti, filosofisesti selvää tai ymmärrettävää käsitystä Jumalasta? Niinpä P. E:n lähellä emme voineet välttyä tästä kysymyksestä. Tulimme älyllisesti tietoisiksi Jumalasta siten, että kaiken ilmenneen takana on Ehdoton, josta emme muuta tiedä kuin sen, että Ehdottomassa on ilmentymisen mahdollisuus — jonka todistaa se, että ilmentynyt elämä on olemassa. Ilmennyksessään Jumala vaikuttaa rytminä, lakina, karmana. Niinpä Buddha ei puhunutkaan muusta Jumalasta. Sensijaan P. E. puhuu Jumalasta tajuntana, joka tajuntana pyrkii ilmenemään ihmisissä. Ilmennyksen kannalta voidaan puhua jopa kehittyvästä Jumalasta. Niinpä Jeesus — joka kyllä puhuu Lain järkkymättömyydestä — on mennyt syvemmälle jumalatuntemuksessaan ja puhuu Jumalasta Isänä, jopa sanoen olevansa yhtä Isän kanssa. Apostoli Paavali on myös erikoisesti selvillä tästä asiasta. Niinpä hän erään kerran sanoo ateenalaisille, että kävellessään Ateenassa hän näki paljon uskonnollisuutta ja mm. alttarin, johon oli kirjoitettu: "Tuntemattomalle jumalalle" ja lisää: "Jota te tuntemattomana kunnioitatte, häntä minä teille julistan".

Pääasia tässä on, että se Jumala, joka aikaisemmin on ollut tuntematon, se myöhemmin on tullut tunnetuksi. Jos nyt tahtoisimme jotenkin vertauskuvallisesti hahmoitella ihmisten suhdetta Jumalaan ennen Jeesus Kristusta ja hänen jälkeensä, silloin voisimme tilannetta ennen Kristusta verrata lyseoon ja jälkeen Jeesuksen yliopistoon. Ennen Jeesusta tilanne oli verrattavissa lyseoon siinä mielessä, että Mestarin oli kädestä pitäen johdettava oppilaitaan, ja oppilaan oli tarkkaan ja

yksityiskohtaisesti seurattava Mestarin ohjeita, siis jotenkin niinkuin lyseossa. Yliopistossa oppilaalla on suurempi vapaus, suurempi itsenäisyys ja suurempi vastuullisuus. Jeesuksen jälkeen oppilaan suhde Mestariin on jotenkin samanluontoinen: enemmän itsenäisyyttä, vapautta ja vastuullisuutta. Yliopistossa oppilas kuuntelee professorien luentoja, lueskelee kirjoja ja sitten suorittaa tutkinnon — mikäli suorittaa. Samanlainen on oppilaan suhde Mestariin uuden liiton koulussa. Tämä siksi, että Jumala on Jeesuksen jälkeen lähempänä ihmistä kuin ennen.

Tämän jälkeen tulemme jälleen uuteen aikaan suhteessamme Jumalaan. Suuressa henkisessä vuodatuksessa Jumala kosmillisena Isänä tuli entistäkin lähemmäksi ihmistä, tuli ruumiilliseen elämään ja tekojen maailmaan. Tästä tulemisesta Uudessa Testamentissa puhutaan, sen luonnetta kuvaillaan. Pekka Ervast sanoo — niinkuin on ennen puhetta ollut — tämän tulemisen tapahtuvan Vesimieskulttuurin alkaessa; joka nyt on jo alkanut. Tässä suuressa tapahtumassa Pekka Ervast on ollut keskushenkilönä, aiheuttajana ja johtajana.

Miten nyt tämän jälkeen ymmärrämme suhteemme Jumalaan? Ensiksikin, jos nyt joku Paavali puhuisi ateenalaisille, niin hän saattaisi sanoa: "se Isä, josta Jeesus puhui, on nyt astunut keskelle ihmisten elämää; se ihmisten eroittaminen Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle, josta Jeesus myös puhuu, sekin on nyt alkanut. Jos tahdotte tietää, te ateenalaiset, millainen juopa noiden kahden joukon välillä on, niin tulette sen tietämään vuorisaarnan opetuksen valossa. Valtaistuimen oikealla puolella kunnioitetaan ja kaikin voimin seurataan vuorisaarnan viidessä käskyssä ja muissa ohjeissa viitoitettua Kristuksen ja Isän elämää, kun taas vasemmalla puolella seurataan muita neuvoja, muita siveysoppeja huolimatta siitä, mikä tahansa nimi huulillaan he huutavat Herra, Herra".

Kuvailkaamme näin syntynyttä tilannetta ihmiskunnassa edellä käyttämämme vertauskuvan avulla. Vanhaa liittoa — buddhalaisuus siihen luettuna — vertasimme lyseoon, Jeesuksen jälkeistä uutta liittoa yliopistoon. Mihin tällöin vertaamme elämän koulua Pekka Ervastin jälkeen?

Seuratkaamme edelleen koulujärjestelmää. Normaalisesti yliopistosta siirrytään joko hoitamaan joitakin ns. virkoja, tai ryhdytään joihinkin vapaisiin toimiin yhteiskunnassa. Lyseon ja yliopiston kurssin suoritettuaan ovat toimihenkilöt vieläkin enemmän itsenäisiä ja vastuunalaisia. Heidän tietonsa täytyy nyt välttämättä olla taitoa. Ellei niin ole, niin heidän tietonsa ei todellisuudessa ole minkään arvoista. He kyllä edelleen oppivat, jopa siirtyvät vaikeampiin ja vastuunalaisempiin tehtäviin, mutta nyt kouluna on itse työ ja toiminta. Jos he osoittautuvat taitamattomiksi, epäluotettaviksi luonteeltaan, joutuvat he syrjään huolimatta siitä, kuinka pätevät todistukset heillä on yliopistosta tai lyseosta.

Jotenkin tätä vastaavaan asemaan joutuvat ihmiset Pekka Ervastin jälkeen suhteessaan Jumalaan, Mestariin, elämän kouluun. Nyt on osoitettava jumalallis-inhimillinen tietonsa käytännöllisenä taitona enemmän kuin ennen. Niinpä rakkaudesta kristillistä kirkkoa kohtaan tahtoisin tässä kuiskata erään ystävän neuvon piispoille ja muille kirkon johtohenkilöille. Te suoritatte kursseja yliopistossa ja tulette teologeiksi, jumaluusopin tohtoreiksi, professoreiksi, ja sitten piispoiksi jne. Erikoisesti te olette silloin kristillisiä jumaluusoppineita. Kirkon toimihenkilöinä teidän tulee osoittaa tietonne Kristuksen opetuksen seuraamisen taitona. Tämä nyt, tuomion aikakauden alettua, enemmän kuin ennen. Jos te entiseen tapaan selitätte, että Kristuksen vuorisaarnan oppi on epäkäytännöllinen, silloin te tähän väitelmään kätkette vaan oman tietämättömyytenne. Se tulee olemaan kohtalokasta kristilliselle kirkolle. Samoinkuin meille teosofeille, ruusu-ristiläisille ja ihmisille yleensä. Me ihmiset tulemme nyt ja tästä puoleen yhä enemmän "virkaanasetetuiksi". Se on, me tulemme yhä enemmän vastuuseen siitä, että olemme ihmisiä. Siitä syystä nyt alkanutta aikaa voidaankin sanoa tuomion aikakaudeksi. Onhan sanottu: "autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan". Lempeät tulevat perimään ihmisyys-"viran". Väkivaltaiset ja ne, jotka eivät tunnusta ja vastaanota Jumalaa, Kristusta ja Isää, vuorisaarnassa esitettyjen Kristuksen ja Isän antamien omien

ohjeitten mukaisesti, ne jäävät ilman ihmisyys-"virkaansa" valtaistuimen vasemmalle puolelle, jopa tulevat vähitellen siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

Asia ja kysymys on vakava, jopa voimme sanoa, että se on elämän ja kuoleman vakava. Meidän on pyrittävä totuuden tietoon kahta tietä, tai paremminkin tietä, jota ajetaan kaksipyöräisellä vaunulla. Nuo kaksi pyörää, kaksi kiskoa ovat: älyllisfilosofinen ja käytännöllis-siveysopillinen. Suhteessamme Jumalaan meidän on päästävä ahtaalle portille ja sen lävitse älyllisfilosofisesti ja käytännöllis-siveysopillisesti. Molemmissa suhteissa meillä on nyt entisestään täydellistynyt apu Pekka Ervastin kirjoissa. Entistä itsenäisemmin meidän on kuitenkin kuljettava Isän valtakuntaan Valtaistuimen oikealle puolelle. Nyt ja tästä puoleen on yhä enemmän taito tietoa ja rakkaus voimaa. Väkivalta ja tyrannius on tuomittu poistumaan.

J. R. H.

1943 syyskuu, 114—117

Kirjallisuutta:

WSOY on julkaissut professori K. S. Laurilan kirjan "Ajan ja ijäisyyden kysymyksiä maallikon näkökulmasta".

Tekijä liikkuu tietoisesti rajoitetulla alueella. Hän oikeastaan tahtoo vastata kysymykseen: mitä on kristinusko? Vieläpä hän ilman muuta lähtee kirkollisen sovitusopin kannalta. — Tässä pyrkimyksessään tekijä noudattaa muutamia oivallisia ehtoja eli periaatteita. Niistä mainittakoon ensiksi se, että kristillisyys ei ole teoriaa, vaan käytäntöä. Toiseksi: kun esiintyy pulmia ja ristiriitoja on ne ajateltava päähän asti, kaikilta mahdollisilta puolilta, ja tehtävä sitten oikeat johtopäätökset. Kolmanneksi: kristillisyys on yksilöllistä ja yhtenäistä, joten sen on läpäistävä yksilön elämä ja toiminta kokonaan. Tästä syystä — jotta kristillisyys olisi aitoa — ei sovi puhua esim. yksilöllisestä ja sosiaalisesta kristillisyydestä.

Näiden periaatteiden mukaisesti tekijä sitten selvittelee monia kristillisyydessä esiintyviä pulmia. Hän tekeekin sen sellaisella asiallisuudella ja tervejärkisyydellä, loppuun saakka ajatellulla, myönteiseen tulokseen vievällä näkemyksellä, että sellaista allekirjoittanut tuskin ennen on nähnyt kirkolliselta taholta esitettävän. Ainakin lähes parisataa sivua luin todella järjellissiveellisellä nautinnolla.

Näin lukiessani olin tullut sivulle 199, josta alkaa luku: "Kristillisyys on toteutettava elämän kaikilla aloilla". Lupaavasta otsikosta huolimatta juuri tässä luvussa kilpistyvät tekijän tutkija-periaatteet sittenkin läpipääsemättömään muuriin. Hän on tullut käytännöllisen elämän vaikeimmin ratkaistavaan pulmaan: väkivaltaan. Tekijä päästää käsistään käsitteen kristillisestä yhtenäisyydestä. Hänen esityksensä on enää vain nimellisesti kristillistä, todellisuudessa täydellistä jehovismia so. vanhan liiton ulkonaisen, oikeuden, koston ja väkivallan jumalan seuraamista. Tekijä jättäytyy tässä Lutherin vanaveteen, joutuen kristillisyyden nimessä esittämään maailman valtakunnan oppia — jota nykyäänkin noudattavat sekä kristilliset että ei-kristilliset kansat ja valtiot — eikä Jumalan valtakunnan oppia, ei Jeesuksen hyvää sanomaa. Tekijä ei ole enää ajatellut pulmaa kaikilta puolin loppuun saakka. Jos hän sen olisi tehnyt, silloin hän ensiksikin olisi huomannut, että jos kristillisyyskin — mammonan valtakunnan kansalaisuuden tavalla — velvoittaa väkivaltaan, jopa ihmisten tappamiseen, niin milloin heistä, kristityistä, silloin tulee niitä tosikristittyjä, joiden kristillisyys läpäisee heidät kokonaan, ilmentyen kaikissa heidän toimissaan. Ja toiseksi (huomatkaa!) perin tärkeä asia. Tekijä luisui ajattelemaan väkivaltakysymystä maailman valtakunnan ja vain maailmanvaltakunnan kannalta. Jos hän olisi ajatellut Jumalan valtakunnan kannalta, ja loppuun saakka, silloin hän olisi huomannut, että Jumalan valtakunta on hapatuksen tai sinapin siemenen kaltainen. Toisin sanoen, kun Jumalan valtakunta alkaa ratkaisevasti toteutua ihmisten elämässä maankin päällä, muodostavat sen aluksi vain "kaksi tai kolme" ihmistä, jotka kokoontuvat Jumalan valtakunnan Kunin-

kaan nimeen. Siis pysyen niissä periaatteissa, jotka lausutaan siinä tuomion kuvauksessa, jotka esitetään Matt. 25 luvussa ja joita professori Laurilakin teoksessaan aikaisemmin niin asiallisesti käsittelee. Jumalan valtakunta muodostuu niistä ihmisistä, jotka elämässään noudattavat (eivät vain sofistisesti teorisoi) mainittuja periaatteita. He muodostavat Jumalan valtakunnan, hiukan kuvaannollisesti puhuen, Valtaistuimen oikealla puolella ja ihan täällä fyysillisessä maailmassa. Se valtakunta kasvaa vähitellen. He, nuo "kaksi tai kolme", pysyvät Kristuksen antamissa periaatteissa huolimatta siitä miten maailman valtakunnassa, Valtaistuimen vasemmalla puolella toimitaan. He pysyvät noissa periaatteissa tietoisesti silloinkin, kun he, Mestarinsa tavalla, mahdollisesti siitä syystä joutuvat kärsimään maailman ja sen "ylimmäisten pappien" puolelta marttyyriutta.

Nuo "kahden tai kolmen" ryhmät Valtaistuimen oikealla puolella voivat lisääntyä ja kasvaa. Se alkaa erikoisesti Kristuksen toisen tulemisen jälkeen — joka on nyt jo tapahtunut, niinkuin Pohjolan Valossa jatkuvasti ja asiaa perusteellisesti valaisten on sanottu. Vasemmalla puolella olevat väkivaltakulttuurit saavat jatkuvasti sortua, yhä tihenevässä tahdissa.

Mutta noita "kahden tai kolmen" hapattavia ryhmiä voi syntyä siellä ja täällä. Ne voivat pyrkiä ja olla tietoisessa kosketuksessa keskenään, muodostaen siten kasvavan Jumalan valtakunnan, aluksi sen valiojoukon, josta Mestari myös puhuu, huomauttaen nimenomaan, että ihmiskunnan synnytystuskat lyhenevät suhteessa valittujen kasvuun. Voimmekin lisätä — käyttääksemme professori Laurilan sanontatapaa — ettei muuta kristinuskoa olekaan. Niin aitoa, todellista. Eikä ole ihmisyksilöillä muuta pelastusta. Tämä maapallo eetteröityy eetteröitymistään, joten Valtaistuimen vasemmalla puolella olevat, väkivaltaiset vitkastelijat on luonnon pakosta aikanaan siirrettävä toiselle taivaankappaleelle. — Lopuksi toivotamme hyvää jatkoa professori Laurilalle tutkimuksissaan.

T ä h y s t ä j ä.
1943 syyskuu, 139—140

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Katsellessamme ja ajatellessamme ihmiskunnan elämää, etenkin näinä parina viimeisenä vuosikymmenenä, täytyy sanoa, että siitä on tullut suuri fiasko, epäonnistuma — ihmiskunta on ajanut vaununsa päin mäntyä. Vaunu on pahasti ruhjoutunut, paljon on tullut vammaisia, paljon kuolleita. Neuvonpitoa jatkuu. Kongresseja pidetään. Milloin milläkin maapallon puolella. Sillä välillä toiset yrittävät väellä ja voimalla irroittaa vaunua, mutta yleensä seurauksella, että koituu uusi rysäys. Uusi kongressi. Uusi rysäys. Remonttikustannukset paisuvat lumivyöryn tavoin.

Vallitsee verinen temmellys: sota.

Kysymme: onko tuossa suunnattomassa puuhassa mitään myönteistä?

Muistamme sanotuksi: Kristuksen ns. toisessa tulemisessa vallitsee sota. Onko tämä ymmärrettävä niin, että yleensä sotien aikana Kristus, Jumala, pääsee lähemmäksi ihmiskuntaa? Onko ihmiskunnan itsekkyys rauhan aikana niin suuri, ettei Jumala pääse siihen sisälle?

Tällainen ajatus ei tarvitse olla kokonaan tuulesta temmattu. Vaikka sota sinään on hävitystä ja murhaamista, niin pakottaahan se esille erään aatteen, joka sellaisenaan on Kristuksesta, Jumalasta. Tämä aate on v e l j e y s. Veljeyden aate on sinään Jumalasta. Näemme, miten sota pakottaa veljeysaatteen esille, ei vaan korulauseena, vaan oikein käytännössä. Samalla kyllä näemme, että siihen tulee eräs lisämääritelmä: ase, ase-veljeys. Tämä lisäys kuuluu sodan luonteeseen.

Tästä seuraa kysymys: mitä voittoja aseveljeys käytännössä saa aikaan? Se saa — niin kummalta kuin kuuluukin — rauhaakin aikaan, oikeastaan kahdenlaista rauhaa. Ensiksi, että sotaan, ainakin ns. totaaliseen sotaan joutunut kansa sisäisesti veljistyy. Pekka Ervast sanoo, että puolueet kansassa ovat samaa kuin himot yksilössä, ja että niinkuin yksilön on päästävä himoistaan, samoin kansan on päästävä puolueistaan. Käytäntö kuitenkin osoittaa, että rauhan aikana kansan on kovin vaikea

voittaa itseään siten, että se vapautuisi puolueistaan. Sota sensijaan näyttää vaikuttavan, että puolueet unohtavat itsensä, joten kansa esiintyy totaalisena, kokonaisena.

Tästä nousee kuitenkin pari kysymystä. Ensiksikin: olisikohan sota kohtuullinen hinta puolueista vapautumiseksi? Etenkin ottaen huomioon, että sodan jälkeen puolueet voivat uudelleen herätä, riehaantua itsekkääseen ja repivään toimintaansa. Onko silloin uusi sota välttämätön, jotta aseveljeys kukistaisi puolueet?

Ja edelleen: kun sodan tekniikka täydellistyy ja sodan painajainen kasvaa, pakottaa aseveljeys joitakin kansojakin luopumaan keskinäisistä epäilyksistään ja liittymään veljeyteen, aseveljeyteen. Näin kansat ryhmittyvät suuremmiksi ja suuremmiksi aseveli-ryhmiksi. Jos samaa jatkuu, tullaan lopulta siihen, että maailman kansat ryhmittyvät kahteen ryhmään, jotka toisiaan vastaan taistellen ylläpitävät aseveljeyttä omalla puolellaan. Kumpikin puoli kokoo voimansa mahtavaan ryntäykseen, jonka tuloksena täytyy olla — niinkuin kongresseissa päätetään — vastapuolen polvilleen meneminen tai vaihtoehtoisesti: täydellinen tuhoutuminen. Kun sitten kumpikin puoli toteuttaa omien kongressiensa päätökset, silloin on tapahtunut käytännössä se ihme, mikä on toteutunut joissain saduissa, jossa kaksi karhua söivät toisensa niin että vain pieni karvatukko jäi jäljelle. Kun kaksi totalisoitunutta maailman kansojen ryhmää olisivat noin toteuttaneet kongressiensa päätökset, silloin maailmassa kylläkin vallitsisi rauha, ns. kuolemanrauha.

Toteamus: aseveljeys ei kykene viemään kansoja lopultakaan pelastukseen, vaan tuhoon ja kuolemaan.

Miksi siis jatkaa toivotonta yritystä? Käyttäkäämme järkeämme, ajatelkaamme asia päähän asti ja tehkäämme oikea johtopäätös. Johtopäätös on: täytyy löytyä toinen ratkaisu, toinen kuin aseilla saavutettu. Tuo ratkaisu on jo olemassa. Mutta löytääksemme sen omakohtaisesti, täytyy meidän käyttää järkeämme ja olla vähintään yhtä peräänantamattomia etsimisessämme, kuin millä pontevuudella puuhaamme aseveljeydessä. Meidän täytyy ottaa ihmiskunnan suuri pulma kuin taakkana hartioillemme, kantaaksemme sitä niin peräänantamattomasti, että pulma meille selviää. Muistammehan eräitä maalauksia sekä aseveljestä että Kristus-veljestä. Aseveli-tauluissa kuvataan mies miekallisena, Kristusveli-tauluissa mies kantamassa suurta ristiä. Kyseessä olevassa asiassa me joudumme ottamaan sotakysymyksen kuin suurena ristinä hartioillemme. Siten me itseasiassa käännämme miekkamme ristiksi, sillä miekka muuttuu ristiksi, kun otamme terästä kiinni ja kannamme sitä ristinä olallamme. Täten joudumme aseveljeydestä ristiveljeyteen. Ei missään sentimentaalisen epämääräisessä merkityksessä, vaan vähintään yhtä kuoleman vakavasti, kuin millä olemme aseveljeydessä uurastaneet. Käännämme määrätietoisesti miekkamme ristiksi. Kannamme sitä, ja samalla mietimme miekan ja ristin salaisuutta, mietimme niin kauan, hellittämättä, että asia meille selviää. Juuri tämä selviäminen on sitä, mitä sanotaan ruusujen puhkeamiseksi ristiin. Meille selviää sisäisesti, että näin otettuna ristin salaisuus on elämä, asevelimiekan kuolema.

Tästä syntyy uusi "armeija". En tarkoita mitään "pelastusarmeijaa", vaan veljeskuntaa Kristuksen, Mestarin ympärillä, valiojoukkoa, joka ei käy mitään sotaa, joka seurauksia pelkäämättä kääntää miekkansa ristiksi. Tässä tulee pulma ratkaistuksi. Aseveljeys edellyttää kahta joukkoa, jotka taistelevat vastakkain, mutta niin ei ole ristiveljeydessä. Se voi olla aluksi pieni ryhmä, mutta se voi kasvaa, ja se vaikuttaa hapattavasti kansoissa ja ihmiskunnassa. Tähän jokaista ihmistä kutsutaan. Ristiveljeys on ihmisen luonnollinen ja oikea asenne, aseveljeys sensijaan luonnoton, pedoille ehkä sopiva, mutta ei ihmisille. Ristiveljeyteen Kristus meitä kutsuu, siihen Mestari meitä kasvattaa. Ristiveljeys sisältyy H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin teosofis-kristosofiseen sanomaan. Sanoisimme teosofeille, ruusuristiläisille ja ihmisille yleensä: yhä määräävämmin on kirves asetettu puun juurelle, ja jokainen puu, joka ei tee hedelmää, hakataan pois. Ihmiskunta kehittyy ja on nykyään murroskaudessa. Kriisi alkoi jo Buddhassa, joka jumalallisella arvovallalla hylkäsi miekan. Kriisi tuli Jesus Kristuksen kautta entistä syvemmälle ihmiskuntaan. Suuressa kosmillisessa vuodatuksessa Pekka Ervastin

kautta kriisi tuli täydelliseksi: on valittava. On valittava joko elämä tai kuolema. Aseveljeys täydentää kuolemaa, ristiveljeys avaa tien elämään. Yksilön ja ryhmien on ratkaistava, lausuttava oma kohtalonsa, tuomionsa. Siksi nyt alkanutta aikaa sanotaankin tuomionaika-aikakaudeksi.

J. R. H.
1943 lokakuu, 146—148

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tämä tapahtui niihin aikoihin, jolloin uskonnonvapaus aikaansaatiin Suomessa. Eräs maalaisemäntä kertoi kokemuksiaan näissä asioissa. Hänellä oli — oman kertomuksensa mukaan — erittäin elävä unikokemus. Unitajunnassaan hän oli jossain kirkossa, jossa oli paljon väkeä. Jostain syystä hän alkoi pyrkiä ulos. Mutta se ei ollutkaan niin helppo tehtävä. Aikansa yritettyään ilmestyi enkeli, joka johdatti hänet kirkosta pois.

Kun hän sitten meni jo kirkon ulkopuolella, kääntyi hän katselemaan taakseen ja huomasi, miten ihmiset kirkon ikkunoista viittoilivat hänelle, että hekin haluaisivat tulla ulos. Hän huomasi, kuinka eri lahkoilla oli kirkossa omat osastonsa, ja kuinka he kaikki viittoilivat hänelle pyytäen, että hän menisi heitä sieltä päästämään. Silloin hänelle siinä unessa selvisi, ettei kukaan pääse kirkosta ulos, ellei enkeli häntä sieltä ulos johdata.

— — —

Tähän voimme lisätä: laillisella tavalla, so. voittajana ihminen ei pääse kirkosta ulos, ellei enkeli häntä sieltä ulos johdata.

Uskonnon vapaus Suomessa olikin yksi seuraus siitä suuresta henkisestä vuodatuksesta, joka Pekka Ervastin ollessa keskushenkilönä vuodattautui koko meidän aurinkokuntaamme, erikoisesti maapalloomme ja ihmiskuntaamme.

Ihmiskuntaan saavuttuaan tuo suuri henkinen vuodatus jakautui tavallaan kolmeen osaan. Sen aiheutti vastaanottavien ihmisten erilainen tila. Voidaan gnostikkojen tapaan jakaa ihmiset kolmeen ryhmään: henkisiin, sielullisiin ja ruumiillisiin. Niinpä suuri henkinen vuodatus vaikutti omalla tavallaan herättävästi henkisiin ihmisiin, toisella tavalla herättävästi sielullisiin ihmisiin ja kolmannella tavalla herättävästi ruumiillisiin ihmisiin.

Ruumiilliset ihmiset heräsivät siten, että heidän kauttaan materialistinen elämänkatsomus sai erikoisesti tuulta purjeisiinsa. Ruumiilliset ihmiset vaikuttivat, että tiede tuli entistä enemmän materialistiseksi, tai että syntyi suorastaan sosiaalisia, yhteiskunnallisia virtauksia, jotka saivat materialistisen sävyn. Mikäli ruumiilliset ihmiset ovat uskonnollisia, ovat heille uskonnolliset muotomenot, muodolliset saarnat ja sakramentit tärkeitä sikäli, että ne kuuluvat osaksi yleisen mielipiteen vaatimiin hyviin tapoihin, tai että niihin osallistuminen kuuluu ihmisen velvollisuuksiin, silmälläpitäen kuolemanjälkeistä hyvää.

Sielullisissa ihmisissä suuri henkinen vuodatus vaikutti siten, että heidän kauttaan pantiin alkuun spiritistinen liike ja siihen läheisesti liittyvät psyykkiset virtaukset. Sielullisiin ihmisiin tehoavat juuri tuollaiset asiat. Mikäli sielulliset ihmiset ovat uskonnollisia ja kuuluvat kirkkoihin tai lahkoihin, tavoittelevat he saarnoissaan ja sakramenteissaan tunnelmallista mielenliikutusta, hysteerian luontoista järkyttäväisyyttä. Mielenliikutustensa ja hysteeristen tunnelmiensa mukaisesti he joko kieltävät tai uskovat. Heräävät epäilykset ja ristiriidat tukahutetaan sokealla uskolla yhdeltä puolen ja umpimähkäisellä kieltämisellä toiselta puolen.

Henkiset ihmiset tekivät mahdolliseksi teosofis-kristosofisen sanoman. Sen sanoman vaikutukseen joutuivat ihmiset, ne yksilöt, joissa enkeli eli korkeampi minä oli hereillä tai oli heräämäisillään. He saattoivat, tai he saattavat vastaanottaa todellisen Pyhän Hengen, tai Pyhän Hengen armolahjan, niinkuin uskonnossa sanotaan. Ja mikä on tuo Pyhän Hengen armolahja? Todellisuudessa se on syvän säälin läpäisemä selvä, kirkas järki, joka kykenee näkemään lävitse harhan ja valheen, ja suhtautuu ymmärtäväisen säälivästi toisten olentojen kärsimyksiin. Sellaisilla henkisillä ihmisillä on mahdollisuus ratkaisevasti ymmärtää, että todellinen Pyhän Hengen temppeli on ihmisen ruumis. Siinä temppe-

lissä palvellaan Jumalaa kaikkina päivinä. Se palveleminen on samalla oppimista siten, että ymmärtäväisesti suhtaudutaan siihen, mitä Pyhä Henki opettaa ihmisen siveellisessä omassatunnossa, ja mitä Jumalan Pyhä Henki on opettanut suurten profeettain kautta, ennen kaikkea Vuorisaarnan käytännöllisessä siveysopissa. Henkinen ihminen ymmärtää, että ruumiin temppelissä on vallitseva puhtaus ja rauha ja oppivaisuus. Pyhän Hengen temppeliä ei saa alentaa himojen, itsekkyyden ja saastaisten henkien temmellyskentäksi. Temppeliä, ihmisen ruumista ei saa tuhota. Ei omaansa eikä toisen ihmisen. Siksipä henkinen ihminen sanoo: en voi tappaa enkä tapattaa, en siis sotia. Henkisen ihmisen tunnusmerkki on risti, miekka ristiksi käännettynä. Henkisen ihmisen tie alkaa miekan kääntämisestä ristiksi. Todellinen kristinuskokin alkaa siitä. Mistäs muusta se voisi alkaa? Sielulliset ja ruumiilliset ihmiset voivat, milloin tarpeelliseksi katsovat, tuhota todellisen temppelin, joka ei ole käsin tehty, so. omansa tai toisen ihmisen ruumiin. Sellaisesta henkinen ihminen kieltäytyy. Se on hänen käytännöllisen elämänsä selvä, pyhä ja yksinkertainen lähtökohta. Siten hän astuu tietämättömyyden ja oppimisen salista viisauden saliin, siihen, jossa tehdään luovaa työtä. Siinä salissa ihminen on turvassa — autuaita ovat rauhanrakentajat.

Olemme tulleet ratkaisevaan vaiheeseen ihmiskunnan kehityshistoriassa. Jumala on astunut tähän ns. alempaan kolminaismaailmaan, fyysilliseen tasoon asti. Ihmiset joutuvat yhä ratkaisevammin koetukselle. Heidän on käytännössä osoitettava, haluavatko he jäädä vain ruumiillisiksi ja korkeintaan sielullisiksi ilmiöiksi, vai osoittavatko he olevansa henkisiä ikuisuusolentoja. Sillä on huomattava, että jokainen ihminen on sisimmässään henkinen olento. Hänen on se vaan tunnustettava. Ei turhana huulten hyminänä, vaan todellisuutena. Hänen on ymmärrettävä, että ihminen on kutsuttu rakentamaan, ei tuhoamaan. Ainakin jokaiselle, joka pitää itseään teosofina, ruusuristiläisenä, täytyy tämä asia olla selvillä. Muutoin hän uhraa esikoisuutensa — tässä tapauksessa henkisyytensä — ruumiillisuuden ja sielullisuuden sekahedelmäsopalle.

J. R. H.

1943 marraskuu, 167—168

ELÄMÄ ON KOULUA

Ulkoisen elämämme voisimme lyhyesti sisällyttää kolmeen sanaan: synnymme, elämme, kuolemme. Elämä tältä kannalta katsoen on kuin näytelmää elokuvakankaalla: alinomaan ilmestyy uusia kasvoja, ne toimivat jonkun aikaa ja sitten häipyvät. Alinomaa syntyy uusia lapsia, avuttomasti taapertavia, joita hoivataan kasvatetaan, kouluutetaan. Kasvatuksessa pidetään tavallisesti silmällä kahta seikkaa: että heistä tulisi itsenäisiä, toimintakykyisiä ihmisiä, jotka toiseksi voisivat olla avuksi ympäristölleen ja suurelle yhteisölle.

Niin sitten lapsista varttuu aikuisia, jotka vuorostaan johtavat ja kasvattavat lapsia. Vähitellen vanhennutaan ja lopuksi kuollaan, milloin kunkin hetki lyö. Ja niin on näytelmä yksilön kohdalta päättynyt. Useasti miltei kuin kesken aikojaan. Niinpä eräs harkitsevaan ajatteluun tottunut mies lausui kerran: "Niin, puoleen ikäänsä ihminen tekee tyhmyyksiä, ja kun vihdoin herää hiukan järkiinsä, silloin hän jo huomaakin olevansa vanha ja pian kuolee pois". Sellaista se yleensä vielä on. Kun kuolema lähestyy kunnon ihmistä, joka on uurastanut pannakseen kuntoon maisen kotinsa, joka on ollut uskonnollinen kirkollisessa mielessä, uskonut nurisematta kaikki mitä kirkossa — sanokaamme oikeaoppisessa kirkossa — on käsketty uskomaan, osallistunut kokouksiin, saarnoihin ja sakramentteihin, torjuen luotaan kaikki "harhaopit", valtaa hänet kuolinhetken hiljaisessa vakavuudessa eräs määräävä tunne: tyhjyys. Kaikki raukee. On niin sanomattoman tyhjää . . .

Mutta ruumiillisesti elävien ihmisten kesken on vainajien suhteen tultu kuin yhteiseen, kirjoittamattomaan sopimukseen: "Vainajista puhutaan vain hyvää". Ennustaneeko tämä jotakin myös ruumiissa elävien ihmisten suhteen? Ehkä. Toivottavasti

ehkä elävienkin ihmisten suhteen tullaan vähitellen siihen hiljaiseen, ikäänkuin kirjoittamattomaan sopimukseen, jossa sanotaan: "Toisistamme puhukaamme vain hyvää"...

Kohteliaisuus alkaa näinollen suhteessamme vainajiin. Tämä puolestaan on omiansa herättämään kysymyksen: "mitä kuolema on?" Ensiksi siis: elääkö ihminen ja miten hän elää ruumiillisen kuolemansa jälkeen?

Tässä suhteessa on tehty eriasteisia huomioita. Ensimmäisiä huomion kohteita on uni, nukkuminen. Unta onkin joskus sanottu kuoleman nuoremmaksi sisareksi. Uni on välttämätön kahden päiväisen työkauden välillä. Olisiko kuoleman laita samoin? — Unet, vaikka olisivatkin suurelta osaltaan merkityksettömiä — niinkuin ihmisten päiväisetkin toimet suureksi osaksi ovat! — saattavat kuitenkin olla esim. vertauskuvallisesti opettavia tai ennustavia — siis niinkuin yleensä maalliset toimetkin ovat sellaisinaan vertauskuvia ihmisen todellisesta eli henkisestä elämästä. Voipipa ihminen unessa saada väläyksen tietoa, joka osoittautuu sopivaksi täydentämään tavallista päivätajuista tietämystä. Tämä voi antaa sisäiselle aavistuksellemme tukea olettamaan, että äly ja ajatus ei ole vain aivomolekyylien toiminnan tuotetta, vaan on se sinään itseolevaista.

Nämä unihuomiot ovatkin kannustaneet muutamia ihmisiä siihen, että ovat ryhtyneet erikoisiin treenauksiin unielämänsä suhteen. Niinpä muinaiset tietäjät lankesivat loveen, jollaisessa tilassa he hankkivat tietoa kulloinkin tarvittavista asioista. He osasivat liikkua niin sanoaksemme ruumiittomina, so. hienommassa ruumiissa. — Meidän päivinämme on syntynyt jonkunlainen "helppohintainenkin" tapa tulla kosketukseen näkymättömän maailman kanssa. Tämä tapahtuu medioiden välityksellä, esim. spiritistisissä istunnoissa. Sitäkin tietä ovat jotkut tutkijat tulleet välillisesti vakuutetuiksi siitä, että ihminen elää ruumiinsa kuoltuakin.

Medioiden välityksellä saatu tieto ei kuitenkaan ole omakohtaista, eivätkä varsinaiset tietäjät, Mestarit, sellaista harjoita, eivätkä oppilaitaankaan sellaiseen kehoita, päinvastoin pikemminkin varoittavat siitä. Sillä ainoa terveesti ehjä ja laillinen tie yliaistilliseen maailmaan on moraalin tie, keskeisemmin ja pätevimmin Vuorisaarnassa viitoitettu tie. Sitä tietä kulkien ovat suuret vihityt yhtyneet jumalalliseen kaikkitietoon. He ovat sitten vuorostaan ryhtyneet toisiakin sille tielle opastamaan, yhteistyössä Mestarin kanssa sillä tiellä kulkemaan.

Tavalliset uskonnot ovat sitten luku erikseen. Niinpä kristilliset kirkot eivät ole pysyneet alkuperäisessä Mestarin moraalissa. Kirkot ovat sovinnaisesti, aste asteelta sopeutuneet maailmassa vallitseviin alempiin siveysoppeihin. Siten kirkkojen oppeihin onkin muodostunut joukko siveellisiä ja älyllisiä ristiriitoja. Näitä ristiriitoja on sekä kirkkojen omissa opeissa että eri kirkkojen välillä.

Nämä ristiriidat ovat vaikuttaneet, että myöskin u s k o k ä s i t e on vääntynyt alkuperänsä vastakohdaksi. Sillä mitä on usko alkuperäisessä merkityksessään? Usko on — voimme sanoa — luottamusta elämässä itsessään vallitsevaan järjestykseen, oikeamielisyyteen, totuuteen, rakkauteen, Jumalaan. Usko on luottamusta ja peräänantamatonta pyrkimystä päästä Jumalan yhteyteen — seuraamalla Mestarin vuorisaarnassa antamia neuvoja, ohjeita ja käskyjä. Usko on etsimistä ja kolkuttamista ja vuorisaarnan tiellä kohdattavien siveellisten vaikeuksien voittamista. Usko on kaikkien sielullisten voimien mukaista ponnistusta ja kulkemista valoon, yhä suurempaan valoon, kokemukselliseen järjestykseen, yhä uudelleen voitettavaan vapauteen.

Tällaista on usko sen omassa olemuksessa. Mutta kirkot ryhtyivät opettamaan uskon olevan sitä, että pitää totena kirkon esittämiä oppeja — niiden ristiriitaisuudesta huolimatta. On selvää, että tuollainen "usko" on sekä siveellisesti että älyllisesti tukahuttavaa. Tässähän tulee uskon voima näkyviin siinä, että jaksaa tukahuttaa kaiken ajattelunsa — pysyäkseen henkisessä tietämättömyydessä.

Emme nyt seuraa pitemmälle tätä kirkon kielteistä uskoa. Sanomme vaan, että suhteemme sokeaan uskoon voi tulla niin tukahuttavaksi, ettemme enää jaksa siinä olla. Emme enää jaksa tukahuttaa kysyvää järkeämme. Silloin ihminen voi jälleen asettua myönteisen uskon kannalle, niin älyllisesti kuin siveellisestikin.

Juuri tuollaiseen heräämykseen tulleet yksilöt ovat kypsyneet vastaanottamaan

nykyisen teosofis-kristosofisen sanoman. Heillä on mahdollisuus ponnistaa myönteisessä uskossa ja päästä sisälle H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin esittämään teosofis-kristosofiseen elämänymmärrykseen. Heillä on mahdollisuus oppia ymmärtämään, että elämä on koulua. Elämässä on jumalallinen ohjelma eli suunnitelma, ja se on jumalallis-inhimillinen täydellisyys. Tämä täydellisyys tunnetaan myös nimellä: Jumalan ainosyntyinen poika. Kun sanotaan, ettei kukaan tule Isän tykö muuten kuin Pojan kautta, niin se on totta, ja se on totta siten, että Isän tykö tullaan vaan kasvamalla Isässä olevan ja elävän täydellisyyden kaltaiseksi.

Tämä täydellisyyden elävä periaate elää ja vaikuttaa kaikissa luomakunnissa. Se vaikuttaa ja pääsee asteettaisesti ilmenemään kivi-, kasvi- ja eläinkunnassa, vaikka vasta ihmisessä sillä on mahdollisuus päästä täydellisesti ilmenemään. Esim. kivikunnassa oleva tajunta kaihoaa sitä täydellistynyttä vapautta, mikä jo on kasvikunnassa saavutettu.

Yleensä ns. luomispäivän vaihteessa tajunta saavuttaa päämääränsä, esim. siirtymisen kivikunnasta kasvikuntaan. Tajunnan siirryttyä kivikunnasta kasvikuntaan tuntee tajunta aluksi suurta vapautuneisuutta: sillä on niin paljon uutta huomattavaa. Mutta vähitellen kasvikunnan tajunnassa herää jälleen ahtauden ja rajoituksen tunne, ja siitä johtuva vapautumisen kaipuu. Tämä vapautumisen kaipuu saa täyttymyksensä yleensä taas uuden luomispäivän vaihteessa, jolloin tajunta voi siirtyä kasvikunnasta eläinkuntaan. Suuri on taas tajunnan vapautuneisuus — kunnes eläintajunnassa alkaa tuntua ahtaus ja rajoittuneisuus, ja uusi vapautumisen kaipuu. Yleensä taas seuraavassa luomispäivän vaihteessa vapautus saavutetaan siten, että eläintajunta yksilöityy inhimilliseksi tajunnaksi. Mikä suuri vapautuneisuus vallitseekaan alkavassa ihmistajunnassa! Kunnes sitten ihmisessäkin herää ahtaus ja rajoittuneisuus, jota aluksi yritetään mielivaltaisesti särkeä, noudattamalla neuvoa: "tarkoitus pyhittää keinot". Mutta seuraus on, että ahtaus ja rajoittuneisuus käy entistä puristavammaksi. Tässä puristuksessa herää ihmisessä lopulta tietoisuus siitä, että ihmisellinen vapaus saavutetaan ainoastaan siten, että ihminen tietoisesti sopeutuu siihen järjestykseen, mikä luontoon ja elämään itseensä sisältyy. Tämän tilan ovat täydellistyneet ihmiset, Mestarit, saavuttaneet. Ihmisellä ei ole muuta pelastusta, kuin kasvaminen Jumalan pojan kaltaisuutta kohti. Tätä kasvamista edistääkseen ihmisen on otettava kiinni sekä historiallisten Mestareiden opetuksista että omasta hienommasta sisäisestä aavistuksestaan, ja on sitä edelleen kehitettävä omassa käytännöllisessä päivätietoisuudessaan. Siten ihminen tulee kokemuksessa huomaamaan, että hän on säde tai kipinä jumaluudesta, taivaallisesta Isästä. Ihminen ja Isä ovat samaa alkuolemusta, ja kumpainenkin etsivät toisiaan. Jumala etsii poikaansa ihmisessä ja ihminen on kutsuttu etsimään isäänsä Jumalassa. Siten ihminen ja Jumala voivat vähitellen ja asteettain sisäisesti yhtyä — jossa siis on ihmisen pelastus.

Tämän pääperiaatteen esteettömäksi ymmärtämiseksi on kuitenkin heti päästävä perille sen muodon vaihdoksen merkityksestä, mikä kuolemaan sisältyy. Tämä pulma taas selviää sen käytännöllisen totuuden ymmärtämisessä, jota sanotaan jälleensyntymiseksi. Ihmisessä on kaksi puolta: kuolevainen ja kuolematon. Kuolematon on meissä sisäisesti oleva Jumalan poika, Taivaallinen Ihmisemme, korkeampi minämme. Kuolevainen sensijaan on tämä ns. persoonallisuutemme ruumiineen, itsekkäisyyksineen, himoineen ja haluineen. Korkeampi minämme synnyttää itsestään persoonallisuuden, yhden toisensa jälkeen, ja sen tarkoitus on kasvaa korkeamman minänsä kaltaiseksi, jotta ne kerran suuressa vihkimyksessä yhtyisivät, niin ettei enää ole kahta minää, vaan yksi minuus; josta kehitys sitten jatkuu edelleen mestariutta, yhä suurempaa velvoitusta ja täydellisyyttä kohti.

Persoonallisuuden elämä on jaettu kahteen jaksoon: kuoleman tällä ja tuolla puolella. Nämä jaksot eroavat toisistaan pääasiallisesti siinä, että kuoleman tällä puolella on suurempi vapaus valita hyvän ja pahan välillä, itsekkyyden ja rakkauden, henkisen valon ja pimeyden välillä. Ruumiillisessa elämässä ihmisellä on kokeilun vapaus kulkea milteipä poispäin totuudesta, poispäin rakkaudesta, hyvyydestä, Jumalasta. Kuolema muuttaa tilanteen. Kuolinhetkellään ihminen lyhyessä ajassa, mietiskelyyn keskittyneenä, näkee

läpi koko maallisen elämänsä, näkee kuin suurennuslasissa kaikki pienimmätkin erehdyksensä. Siten kuolema näyttää hänelle totuuden ja ikäänkuin sanoo: tästä sinun on nyt kulkeminen. Kuoltuaan hänen korkeampi minänsä nousee omaan maailmaansa, puhtaan järjen maailmaan, mutta persoonallinen minä omine heikkouksineen painuu tuonelaan, kiirastuleen. Enää hän ei voi jatkaa himoissa, synneissä, itsekkyydessä, vaan hänen on pakko kulkea totuuteen päin, Jumalaan päin. Mutta luopuminen itsekkäistä himoelämän taipumuksista on vaikeata, ja juuri siinä onkin vainajan kärsimys, puhdistavan kiirastulen tuskat. — Kuitenkin kiirastuli aikanaan loppuu, ja vainaja saa eläytyä niihin aatteisiin ja ihanteisiin, joissa hän on totta ja hyvää yrittänyt. Näitä aatteita hän saa kehitellä ja rakennella sellaiseen täydellisyyteen, kuin hänelle suinkin on mahdollista. Se on hänen taivaselämänsä. Kuitenkin mahdollisuudet vähitellen tyhjenevät, jopa kokonaan loppuvat. Valtaa kyllästys ja väsymys. Kun vainaja ei voi tehdä uusia aloitteita, päättyy taivaselämä persoonallisuuden kuolemaan. Silloin tajunta jälleen yhtyy henkimaailmassa olevaan korkeampaan minään — sikäli kuin hänellä on vietävänä puhtaan totuuden ja rakkauden mukaisia tuloksia, joista korkeampi minä rikastuu. Siten korkeampi minä voi jatkuvasti synnyttää yhä kyvykkäämpiä persoonallisuuksia.

Jälleensyntyminen on näinollen se suuri ja salaperäinen totuus, joka tekee jatkuvan kehittymisen ja täydellistymisen mahdolliseksi.

Jälleensyntymiseen liittyy läheisesti toinen suuri totuus: karma, syyn ja seurauksen laki. Kirkoissa on opetettu, kuinka elämässä vallitsee laki ja evankeliumi. Mutta tämä — niinkuin kirkon opit yleensä — on kokonaan väärinymmärrettyä totuutta. Elämän pyhä Laki on yksi ja yhtenäinen, ja mittaa se jokaiselle tekojensa mukaan. Sensijaan ihmisen oma toiminta voi olla kahdenlainen, oikeastaan kolmenkinlainen. Lakiin ja etenkin toisiin ihmisiin nähden voimme yrittää toimia joko niin, että teemme jollain tavalla pahaa toisille ihmisille, tai yritämme toimia niin, ettemme tee kenellekään vääryyttä. Mutta vaikka osaisimmekin olla tekemättä pahaa kenellekään elävälle olennolle — joka on erinomaisen kunnioitettavaa —, niin siten emme kuitenkaan pääse määrättyä kohtaa pitemmälle. Päästäksemme tuosta kohdasta eteenpäin, on otettava käytäntöön lain syvempi puoli: rakkaus. Tämä on lain sisin olemus. Ei laki täyty siinä, että osaamme olla tekemättä pahaa kenellekään elävälle olennolle. Siihen meidän kyllä täytyy kyetä. Mutta laki täyttyy vasta sitten, kun löydämme laista evankeliumin, rakkauden, ja vapaaehtoisesti asetumme rakastamaan, so. auttamaan Jumalan tahdon käytännöllistymistä ihmiskunnassa. Laki on evankeliumi, eli hyvää sanomaa siten, että ilmennämme hyvää sanomaa — että vähitellen unohdamme kokonaan itsemme ja palvelemme muita ihmisiä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Niin, voisimmepa itseltämme kysyä: ovatko mielestämme lakia vaiko evankeliumia, vai ovatko molempia seuraavat Kristuksen opetukset: "Älkää tuomitko, ettei teitä tuomittaisi, sillä millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan, ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan... Kaikki mitä tahdotte, että ihmiset tekisivät teille, se tekin tehkää heille; sillä tämä on laki ja profeetat... Sillä jos annatte ihmisille anteeksi heidän erehdyksensä, niin taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi, mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ei Isännekään anna anteeksi teidän erehdyksiänne". Elämän pyhä Laki on oikeamielinen. Jos esiinnymme kovina ja armottomina, silloin omakin kohtalomme muodostuu kovaksi ja armottomaksi. Jos sensijaan esiinnymme oikeamielisinä, palvelevaisina ja auttavaisina, silloin samat ominaisuudet kotiutuvat kohtaloommekin. Mestarit ovat niitä ihmisiä, jotka osaavat tietoisesti unohtaa itsensä ja kokonaan palvelevat toisia ihmisiä siten miten Isä tahtoo heitä palveltavan. Toisinaan heitä sanotaankin Viisauden Mestareiksi. Mutta viisaus onkin taitoa rakkaudessa. Se on taitoa totuuden, rakkauden ja hyvyyden luovassa ja palvelevassa työssä.

Sanoimme jo, että mestarius piilee jokaisessa ihmisessä. Jokainen ihminen on kutsuttu sille henkisen itsekasvatuksen ja palvelevan rakkauden tielle, joka johtaa päämäärään, mestariuteen, taivaallisen Isän täydellisyyteen.

J. R. H.

1943 marraskuu, 176—180

J. R. Hannula:

UUSI HENGEN VUODATUS JA UUSI USKO

(Katkelma Pekka Ervastin Muistojuhlassa 1939 toukokuun 21 p:nä Tampereella pidetystä esitelmästä).

Huomaamme, että P. E. jo lapsesta pitäen ymmärsi olevansa henkinen olento. Hän ei voinut tyytyä elämään vain "tullakseen toimeen". Eikä hän voinut tyytyä elämään umpimähkäisen uskon varassa. Voidakseen elää hänen täytyi päästä perille ihmisestä ja Jumalasta, elämästä ja kuolemasta. Ja hän pääsikin. Jo kahdenkymmenenyhden vuotiaana hän löysi äärettömyyden Jumalan. Se Jumala tuli häneen. Se ei ollut persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan Jumala rajattomassa äärettömyydessä. Tämä äärettömyyden Jumala eli hänessä ja hän eli siinä Jumalassa. Uudestisyntymiskokemuksessaan hän tunsi olevansa tuo Jumala, tuo rajaton elämä, ja samalla sen poika, Jumalan Poika.

Nyt hänelle selvisi elämän tarkoitus ja oma tehtävänsä. Elämän tarkoitus oli, että Jumala ja Hänen valtakuntansa pääsisi ilmenemään ihmisessä, ihmisissä ja yhteiskunnassa. Ja hänen oma tehtävänsä oli: ryhtyä tekemään työtä tämän päämäärän toteuttamiseksi. Sen tähden hän yhä etsi ja löysi, hän löysi ja näyssä näki suuret Logos-hierarkiat, aurinkokuntien ja maailmojen luojat ja johtajat. Ja hän yhä etsi ja löysi Mestareita, auttajia ja työtovereita ihmiskunnan keskuudessa.

Mutta miten aloittaa työnsä? Millä erikoisella paikalla? Voisiko se tapahtua yliopiston tai kirkon sisällä? Hän teki yrityksen tai kokeen kummassakin. Hän pani yliopiston koetukselle hakiessaan erästä suurta stipendiä henkisten ilmiöiden ja -asioiden tutkimista varten. Samoin hän kirjoitti arkkipiispalle tarjoutuen kirkon johtajaksi ja uudistajaksi. Mutta molemmissa hänet hyljättiin.

Mihin nyt? Missä olisi mahdollisuuksia? Missä mahdollisuus työskennellä Jumalan valtakunnan puolesta? Sillä yksi asia oli selvä: hän ei alistuisi myymään sieluaan mihinkään sellaiseen, missä hän ei saisi työskennellä täyttääkseen sisimmän itsensä ja Jumalansa tahtoa.

Tässä näkyykin P. E:n yksilöllinen järkkymättömyys. Jumalan valtakunta ensin, ja kaikki muu saa seurata siinä ohella. Tämä järkkymättömyys tuli sitten jatkuvasti näkyviin hänen elämäntyössään, hänen työskennellessään teosofisessa liikkeessä, teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen vainiolla. — Pekka Ervast teki teosofista työtä jo ennenkuin Suomen Teosofista Seuraa oli perustettukaan. Hän toimi Ruotsissa ja myös Suomessa. Suomen Teosofisen Seuran johtajana, sanoisimmeko itseoikeutettuna johtajana eli ylisihteerinä hän toimi seuran perustamisesta asti aina siihen saakka, kunnes hän v. 1917 siitä luopui — järkkymättömän uskollisuutensa vuoksi Jumalan valtakunnan työlle ja periaatteelle. Sillä Teosofisen Seuran johto Adyarissa sekaantui maailmansodan aikana politiikkaan ja sotaan, kääntäen siten selkänsä Kristukselle, Buddhalle ja Blavatskylle.

Pekka Ervast jäi tällöin syrjään. Sillä hän ei myynyt sieluaan. Hän seisoi kuin kalliolle perustettu rakennus, jota eivät ajan tuulet ja myrskyt horjuta. — Kenties joku saattoi luulla, että P. E. oli ylipuhuttavissa, että hänet saattoi sopivasti pyörittää pikkusormensa ympärille. Mutta tällainen luulo oli erehdys. Ja tämä harhakuvitelma sai näennäisen aiheen siitä, että P. E. ei vastustanut pahaa. Siinä oli hänen elämänkatsomuksensa kielteinen pohja.

Tämä Pekka Ervastin sielunsa myymättömyys, tämä periaatteellinen ja käytännöllinen järkkymättömyys tuli vielä pari kertaa erikoisesti näkyviin. Uskollisuutensa vuoksi Jumalan valtakunnalle hän joutui poistumaan ranskalaisesta yhteisvapaamuurariudesta. Samoin hän riittämättömän ymmärtämyksen ja riittämättömän kannatuksen vuoksi jätti avaamatta "Kadonneessa Sanassa" suunnittelemansa korkeammat asteet perustamassaan Ruusu-Risti järjestössä.

Niin, Pekka Ervast ei turvautunut pakkoon, ei väkivaltaan. Mutta hän työsken-

teli totuuden, rakkauden ja hyväntahdon Jumalan valtakunnassa maan päällä viimeiseen mahdollisuuteen saakka. Kun mahdollisuudet hänen kohdaltaan olivat loppuun käytetyt, jätti hän työnsä siunaten seuraajilleen.

Mistä tämä järkkymättömyys? Missä tämän yksilön perimmäinen salaisuus?

Saadaksemme tämän salaisuuden selville, täytyy meidän vetää kolmas verho syrjään. Tulemme kaikkein suurimpien Opettajien ja Vapahtajien sarjaan. H. P. Blavatsky oli puhunut, kuinka jo useiden vuosisatojen lopussa, viimeisen neljänneksen alkaessa, oli länsimailla esiintynyt joku Salaisen Veljeskunnan lähettiläs. H. P. B. itse oli viime vuosisadan lähettiläs. Ja hän sanoo, että seuraava samanlainen esiintyy taas seuraavan vuosisadan viimeisellä neljänneksellä, siis noin v. 1975. Mutta tästä huolimatta alettiin tämän vuosisadan alkupuolella, tarkemmin sanoen v. 1909 puhua pian tapahtuvan suuren Opettajan esiintymisestä. Pekka Ervast tietääkseni itse aloitti, pitämällä tästä asiasta kolme esitelmää tammi- ja helmikuussa 1909. Sitten Annie Besant piti samoista asioista myös kolme esitelmää saman vuoden heinäkuussa. Molempien esitelmät julkaistiin suomeksi jo samana vuonna nimellä "Uuden ajan aamunkoitteessa". Samaan aikaan P. E. kirjoitti "Tietäjässä": "Ennen pitkää ilmestyy maailmaan suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja". On selvää, että tällöin ei ollut kyseessä edellä mainittu vuosisatalähettiläs. Sehän muuten näkyy selvästi P. E:n viimeisestä esitelmästä syksyllä 1933, siis ennen Kaliforniaan lähtöään. Hän oli puhunut uskonpuhdistuksen välttämättömyydestä ja siitä, että nyt uskonpuhdistus on alkanut, ja se tulee jatkumaan. Mutta P. E. ei anna huomata, että todellinen uskonpuhdistus johtuisi noista vuosisata-sysäyksistä. Päinvastoin hän sanoo mainitussa esitelmässään (julkaistu kirjassa "Valoa Pohjolasta"): "Sanotaan päinvastoin eräässä vanhassa itämaalaisessa ennustuksessa, että ei ole mitään toivoa noista joka vuosisata uudistuvista yrityksistä. Eivät ne vie toivottuun loppupäähän, ennenkuin itse viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja tässä näkyväisessä maailmassa antaa itsensä syntyä". (Tämän P. E:n lausunnon olen lyhyesti esittänyt kirjassani "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta" IV osan alkusanassa.)

Kysymys ei ollut siis vuosisatalähettiläästä, vaan jostakin erikoisen suuresta Opettajasta. Ja P. E. sanoi jo v. 1909, että miten Häneen suhtaudumme, siinä henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys.

Mutta pian tapahtui hämmennys. Ennen pitkää Annie Besant alkoi vihjailla erästä hindulaista poikaa, Krishnamurtia, tuona tulevana suurena opettajana, tai opettajan käyttövälineenä. Tällöin monien odottavat katseet alkoivat tähyillä Intiaan. Pekka Ervast joutui kuin syrjään. Hän jäi jotensakin yksin. Sillä hän ei liittynyt tuohon Annie Besantin aloitteeseen. Vieläpä hän joskus myöhemmin mainitsi "Tietäjässä": "Europan Intia on Suomi". Tästä syystä jo silloisissa oloissa saattoivat jotkut huomauttaa P. E:lle, että onhan hänkin puhunut suuren Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme. Voimme ymmärtää, että täten P. E. joutui tavallaan kuin asetetuksi seinää vasten. Ja mitä muuta hän silloin saattoi tehdä kuin tavallaan lymytä, kätkeä itsensä, vetää jonkunlaisen verhon ylleen. Tai toisin sanoen: vastuunalaisen salatieteilijän tavalla peittää toisella kädellään sen, mitä toisella oli velvollinen yrittämään avata. Salatieteellisen verhon hän saattoi vetää ylleen esim. huomauttamalla: "No niin, minä olen varmaankin erehtynyt". Tai jotain sellaista rauhoittavaa. Mutta se oli todellakin vain verho, rauhoittava peite, jopa melkoisen läpinäkyvä. Sen huomaamme P. E:n omista myöhemmistä lausunnoista. Sillä yhä hän jatkuvasti pitää kiinni suuren Opettajan esiintymisestä. Niinpä hän yhdeksän vuotta myöhemmin kirjoittaa "Tietäjässä": "Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä. Sitä vastoin saattaa syntyä ihminen, joka ilmentää Jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmennyt".

Edelleen ja aina uudelleen P. E. palasi asiaan. Asian auttamiseksi ja eteenpäin viemiseksi hän teki huomattavan yrityksen julkaisemalla v. 1929 kesäkursseilla pitämänsä esitelmäsarjan nimellä "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa". Siinä hän puhuu omasta Jordankaste-kokemuksestaan ja sanoo sen yhteydessä mm. näin: "Uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala, suuri salainen elämä, ja samalla sen poika, Jumalan Poika". On

muistettava, että hän kaksikymmentä vuotta aikaisemmin oli sanonut "Uuden ajan aamunkoitteessa": "Taasen on Jumala esiintyvä maan päällä, ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta". On huomattava, että näissä molemmissa lausunnoissa puhutaan Jumalan esiintymisestä maan päällä. Mitä P. E. v. 1909 sanoo ennustavasti, sen hän kaksikymmentä vuotta myöhemmin sanoo jo toteutuneena asiana, puhuessaan omasta Jordanin kasteestaan, siitä universaalisesta uudestisyntymis-kokemuksestaan, joka hänessä oli tapahtunut jo v. 1896.

Vähänkin ajateltuamme ymmärrämme, kuinka vaikean vaikea oli P. E:n asema ja tehtävä. Vallitseva sivistys ja suuret ihmisjoukot eivät hänen olemassaoloaan ja työtään paljoakaan huomanneet. Hän ja hänen työnsä oli — niinkuin jo edellä huomautimme — korkeintaan suvaittua ja sallittua. Hyvä niinkin. Mutta teosofisessakin maailmassa oltiin häneen nähden vain puolittain tai osaksi perillä. Eihän todellinen suuri Opettaja voi lyödä rintoihinsa ja sanoa: "Minä se olen". Sellainen pilaisi kaiken. Niinpä P. E:n oli tässä suhteessa yleensä toisella kädellään peitettävä se, mitä toisella avasi. Hän kunnioitti jokaisen itsenäisyyttä. Ihmisten oli myös omasta puolestaan etsittävä ja löydettävä. Mutta sangen paljon hän osasi tässäkin, arkaluontoisessa asiassa avata. Erittäin kiintoisa on eräs lausunto, jonka P. E. esittää v. 1927 pitämässään esitelmässä: "Tulevan vuosisadan veljeyskäsite", ja jonka hän julkaisi Ruusu-Ristissä v. 1929. Siinä hän ensin sanoo nuoruuden huomioistaan: "Tuo Kristus, joka Jeesuksessa eli, se sama Kristus minussakin puhui ja opetti". On tietenkin kysymys kosmillisesta Kristuksesta. Ja P. E. jatkaa samassa, v. 1929 julkaistussa kirjoituksessa: "Vuonna 1908 — enemmän kuin 15 v. myöhemmin — olin pakoitettu olemaan pitkälläni 10—12 päivää, sillä jalkani oli poikki. Silloin oli minulla erinomainen tilaisuus syventyä itseeni ja asioihin, ja silloin näin ikäänkuin tulevaisuuteen. Näin mielestäni, että tulee jokin opettaja, mestari-olento, joka jatkaa Jeesuksen Kristuksen opetuksia, kertoen lisää niistä asioista, jotka jäivät peittoon Jeesuksen sanoissa tai apostoleilta kirjoittamatta muistiin. Hän paljastaa omissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, — sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien".

Tuollainen puhe on jo melkeinpä runollisen läpinäkyvää. Ja on huomattava, että P. E. julkaisi tämän niin myöhään kuin v. 1929. Hän ei siis millään tavalla "peruuta" sitä, mitä hän v. 1909 oli sanonut suuren Opettajan esiintymisestä — niinkuin kenties on voitu arvella. Päinvastoin. Kauniilla, yksinkertaisella ja asiallisella tavalla hän tässä yrittää puhua niille, joilla korvat on, identifioimalla eli samaistamalla tuon suuren Opettajan itseensä. P.E. sanoo (meidän harventamanamme), että meidän ajallamme esiintyvä suuri opettaja paljastaa omissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä (P.E.) sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, — sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla (P.E:llä) oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien. — Mitä P. E. heti tämän jälkeen sanoo mietteistään, silloin v. 1908, kaukaisesta Kalki Avataarasta ja tämän vuosisadan lähettiläästä, se kaikki taas kuuluu tuon välttämättömän verhon päällensä vetämiseen. Sillä umpimähkäisen uskon aika on mennyt. Ihmisten on herättävä itse ajattelemaan. Ja jos kukaan, niin P. E. antaa arvoa ja osaa vaalia ihmisen itsenäisyyttä ja yksilöllistä vastuullisuutta. Niinpä hän samassa kirjoituksessaan vähän myöhemmin sanoo: "Meidän täytyy oppia tottelemattomiksi vanhoille ihanteille. Meidän täytyy vapautua nöyrästä ennakkoluuloihin alistumisesta, toisten talutusnuorassa kulkemisesta, vallanpitäjäin ja auktoriteettien edessä matelemisesta". Sillä: "Veljeys ei koskaan toteudu maailmassa korkeammassa mitassa, ennenkuin ihmiset kasvavat yksilöiksi, ennenkuin ymmärtävät, että ihminen ei ole pyörä koneessa, vaan kone itse, ennenkuin saavat tietää, että ihmisen tehtävä täällä maan päällä on kunkin omalla tavallaan parhaimman kykynsä mukaan ilmentää Jumalaa, totuuden jumalallista elämää,

tuoda totuus maailmaan, niinkuin Jeesus Kristus sanoi itsestään. Sinun tehtäväsi, ihminen, on tuoda totuus maailmaan, kukaan muu ei sitä voi tehdä samalla tavalla kuin sinä. Mitä sinä elämästä tiedät, tuo se esille". Pekka Ervast on todella "luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla" osannut tuoda esille sitä totuuden tietoa elämästä ja kuolemasta, mitä hänellä oli lapsesta lähtien. Hän on todella osannut täydentää Jeesuksen Kristuksen opetuksia. Ennen kaikkea: historiallisten Mestareiden siveysoppi, vuorisaarna, on saanut P. E:stä taitavan, viisaan, kokemusperäisen järjestäjän ja uudistajan. Ja mikä yhtä tärkeätä: P. E. asettaa uudistamansa vuorisaarnan elämänymmärryksensä ja opetuksensa pohjaksi, perustaksi ja siveelliseksi ojennusnuoraksi. Tässä nimenomaan tuleekin näkyviin P. E:n suuruus, erikoisuus ja ainutlaatuisuus uskontojen ja esoteeristen koulujen rinnalla. Sillä millään esoteerisella koululla — puhumattakaan uskonnoista — ei vuorisaarna ole opetuksen perustana, ei mietiskelyn, ei käytännöllisen kasvatuksen tai itsekasvatuksen ojennusnuorana. — On sanottu: hedelmistä puu tunnetaan. Opettajan hedelmä on hänen opetuksensa. Pekka Ervastin tuottama hedelmä on uusi henkinen voimavuodatus ihmiskuntaan, uudistettu vuorisaarnan siveysoppi ja kymmenittäin kirjoja ja joukko julkaisemattomia pikakirjoitettuja esitelmiä, joissa kaikissa hän todella "luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla" selvittää elämän ja kuoleman, ihmisen ja Jumalan ongelmoita; osoittaa tien Jumalaan, täydellisyyteen.

Lopuksi sanomme, että näitä kaikkein suurimpia opettajia on nyt ihmiskunnassa kolme: Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Buddha ilmentää aurinkokuntamme Logosta eli Isää Pyhänä Henkenä, Jeesus Kristus ilmentää Jumalaa Poikana ja Pekka Ervast Isänä. Kaikkien heidän takanaan vaikuttaa Kaikkiallinen Logos, äärettömyyksien Jumala, joka on ensimmäinen ilmennys itse Ehdottomassa. Opetuksiensa syvyyteen ja asteettaisuuteen ja toisiensa täydentäväisyyteen nähden Buddha on ihmiskunnan suuri opettaja ja vapahtaja siten, että hän johtaa ja opettaa ihmisiä luopumaan kaikesta ja siten vapautumaan pakollisesta jälleensyntymisestä. Jeesus Kristuksen kautta tapahtui uusi vuodatus ihmiskuntaan. Jumala vuodattautui ihmisiin rakkautena. Rakkauden elähyttäminä ihmiset voivat uudelleen kiintyä eli rakastua katoavaan maailmaan, sen voimiin ja muotoihin. Siksi Jeesus Kristus on ihmiskunnan suuri Opettaja ja Vapahtaja erikoisesti siten, että Hän auttaa ja opettaa ihmisiä rakastamaan, rakastamaan epäitsekkäästi, vaatimatta tai pyytämättä itselleen mitään, ei edes vastarakkautta. Jeesuksen seuraajan on elämässään ja rakkaudessaan käännettävä vaativaisuuden miekka vasten omaa rintaansa, mutta sulostettava toisten ihmisten elämää sydämestään puhkeavilla ruusuilla. Ja kolmanneksi: niinkuin Jeesuksen Kristuksen päivinä tapahtui henkinen vuodatus ja maapallon aura muuttui, niin nyt taas Pekka Ervastin päivinä tapahtui henkinen vuodatus aurinkokuntaamme ja maapalloomme, ja maapallon aura muuttui. Pekka Ervastin kautta tuli Jumala entistä enemmän voimana ja majesteettiutena ihmiskuntaan. Tästä voisi alempana puolena johtua, että ihmiset tulisivat entistä väkivaltaisimmiksi. Niinpä Pekka Ervast on ihmiskunnan suuri Opettaja ja Vapahtaja erikoisesti siten, että Hän elähyttää entistä, Buddhan ja Jeesus Kristuksen vaikutusta, ja avaa entistä enemmän Jumalan valtakunnan, voiman, rakkauden ja totuuden valtakunnan maan päälle ihmisten elettäväksi; jotta ihmiset entistä enemmän kykenisivät muuttumaan palvelijoiksi Jumalan valtakunnassa, Jumalan valtakunnan lapsiksi, pojiksi ja tyttäriksi. Sentähden Pekka Ervastin opetuksen erikoisena kielteisenä pohjana ja lähtökohtana on pahan vastustamattomuus. Kyllä tämä on ennenkin kuulunut suurten opettajien, etenkin Jeesuksen Kristuksen opetukseen, Mutta se on sittenkin ollut jonkun verran sisäisenä, esoteerisena opetuksena. Nyt se on tullut eksoteeriseksi, julkiseksi. Siinähän Jumalan valtakunnan asteettainen tulo maan päälle näkyykin, että se jatkuvasti tulee esoteerisesta tilastaan eksoteeriseksi. Niinpä Pekka Ervast sanookin, että vuorisaarnan neljäs käsky, pahan vastustamattomuus, on nyt kulmakivi, lähtökohta. Ilman sitä kaikki kaatuu. Sanottava onkin, että ihminen ei varsinaisella tavalla kykene elämään rakkautta, ei kykene varsinaisesti ymmärtämään ja puhumaan rakkautta — ennenkuin käytännöllisessä elämässä oppii ymmärtämään ja sulattamaan pahan vastustamattomuuden.

Pahan vastustamattomuudesta on lähdettävä myönteiseen työhön, rakentavaan olemassaoloon, totuuden, rakkauden ja hyväntahdon jumalallis-inhimilliseen elämään. Apunamme on tieto siitä, että niinkuin ihmisen on etsittävä ja opittava rakastamaan Jumalaa, niin samoin Jumalakin etsii ja rakastaa ihmistä. Vain Jumalan ja ihmisen yhteistyössä elämän päämäärä saavutetaan, täydellisyyden tarkoitus toteutetaan.

1943 joulukuu, 189—194

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kun näin iäkkäämmällä puolella katselee ja tunnustelee ihmiskunnan elämää, niin huomaa siinä eräitä piirteitä, joita voi ottaa milloin miltäkin kannalta. Niinpä sanotaan, että Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen, siis itsensä kaltaiseksi, tai vaikkapa kuvansa kaltaiseksi. Tämä panee kysymään: eikö siis Jumalakin puolestaan ole kuvansa kaltainen, siis tässä tapauksessa ihmisen kaltainen? Ja onko Jumala, yksi ja sama Jumala, luonut kaikki ihmiset? Ja auttaako Jumala kaikkia ihmisiä? Ajatellaan, että esim. kaksi ihmistä, tai kaksi pienempää tai suurempaa ihmisryhmää, riitelevät, taistelevat keskenään, jolloin molemmat voivat pyytää Jumalaa avukseen, ja voivat hartaasti uskoa, että Jumala heitä auttaakin — toistensa tuhoamisessa. Mutta silloinhan Jumala itseasiassa on mukana tuhoamassa heitä molempia! Jos vielä ajattelemme, että Jumala jollain sisäisellä tavalla on heissä molemmissa, niin silloinhan Jumala joutuu riitelemään itsensä kanssa, repimään ja tuhoamaan itseään.

Tai sitten tuollainen käsitys Jumalasta ja Jumalan suhteesta ihmisiin on jonkunlaista väärinkäsitystä. Asiat voivat olla kokonaan toisella tavalla. Ajatellaanpa, että me ihmiset olemme jotenkin tajuntoina Jumalasta syntyneet, ja meissä piilee Jumala jonain täydellisyyden periaatteena. Mitä tämä silloin merkitsee? Luonnollisesti sitä, että tuo täydellisyyden periaate pyrkii meissä esille, vähitellen käytännöllistymään. Me olemme kasvamassa Jumalan kaltaisuutta kohti. Ja näin ovat viisaat opettaneetkin.

Mutta tällöin onkin ihmisten, kirkkojen ja lahkojen käsityksissä tapahtunut peräti kohtalokas väärinymmärrys. Sillä ihmisten menettely todellakin osoittaa, että he päinvastoin tahtoisivat tehdä Jumalan heidän itsensä kaltaiseksi. Missä tämä näkyy? Se näkyy siinä, että ihmiset ovat suorastaan vihanneet ja halveksineet niitä ihmisiä, joissa Jumala, totuuden, rakkauden ja hyvyyden henki on enimmin ilmennyt ja käytännöllistynyt. Madame Blavatskyä herjattiin ja häväistiin — vaikka hän ei kenellekään pahaa tehnyt, vaan oli mitä jaloin luonne, ja nimenomaan varoitti niistä periaatteista ja menettelytavoista, jotka nyt ovat vieneet Europan ja miltei koko ihmiskunnan onnettomuuteen. Samoin alkuseurakunnan kristittyjä vainottiin, apostolit ja Jeesus Natsarealainen tapettiin. Jeesuksen surmaaminen oli vallitsevan papistonkin mielestä niin tärkeä tehtävä, että esim. ylimmäiset papit Hannas ja Kaifas, jotka olivat olleet keskenään riitaiset, löysivät toisensa yksimielisinä ystävinä siinä yhteisponnistuksessa, jossa kumpikin ahersi saadakseen Jeesuksen tuhotuksi. Rosvo Barrabaskin oli sekä papeille että lopulta ns. kansallekin mieluisampi kuin Jeesus. Vieläpä roomalaiset ja juutalaisetkin, jotka olivat keskenään huonoissa väleissä, tulivat yksimielisiksi ainakin siksi aikaa, että Jeesus saatiin pois päiviltä.

Juuri näissä seikoissa näkyy, kuinka tärkeätä kaikkien mielestä oli, että Jeesus saatiin tuhotuksi. Emme tiedä miten kestäväksi Hannaan ja Kaifaan ystävyys muodostui, mutta ainakin juutalaisten ja roomalaisten yksimielisyys kesti parahiksi vaan sen ajan, että Jeesus saatiin surmatuksi. Ennen pitkää juutalaiset ja roomalaiset iskivät verisesti yhteen.

Tästä tulemmekin siihen yleiseen huomioon, että ihmisillä näyttää olevan sellainen käsitys, että elämä on taistelua, riitaa ja sotaa. On oikeastaan jotensakin samantekevää, missä asiassa ja ketä vastaan lopulta taistellaan, kunhan vaan saadaan taistella. Ihmiset ovat joutuneet sellaisen käsityksen valtaan, että elämä on taistelua tai että juuri taistelu on elämää.

Nyt kysymme: tässäkö Jumala ilmenee, tässä taistelussa, tässä riitelemisessä ja rettelöimisessä, tässä vainoamisessa, sotimisessa ja tuhoamisessa?

Riittää jo. Sanomme lyhyesti ja yksinkertaisesti: ei. Taistelussa ja riitaisuudessa ilmenee Jumalan irvikuva. Ihmiset ovat alunperin erehtyneet ryhtyessään selittämään, että elämä on taistelua. Sanomme lyhyesti mitä elämä on: elämä on omilla jaloillaan seisomista ja toistensa auttamista. Juuri sitä se on. Emmekö ole itsekukin joskus kokeneet, kuinka hyvän vaikutuksen meihin tekee, kun joku toinen ihminen auttaa meitä etenkin vaikeuteen jouduttuamme. Ja emmekö ole tunteneet onnea, saadessamme itsekin joskus tukea ja auttaa toista ihmistä.

Täytyy sanoa, että juuri tässä piileekin asian koko salaperäisyys. Sentähden tämä asia on ajateltava puhki, ja tehtävä siitä oikeat johtopäätökset. Ja mikä tässä on oikea johtopäätös? Oikea johtopäätös on luonnollisesti tämä: meidän onkin vaan seistävä omilla jaloillamme, niin taloudellisesti kuin älyllisesti ja siveellisesti, ja sitten katsottava, mitä ja millä tavalla voisimme toista ja toisia ihmisiä auttaa. Koko ratkaisuhan onkin juuri tässä. Siinä on onnen ja ihmisyyden salaisuus. Katsokaamme esim. kahta ihmistä, jotka rakastavat toisiaan. Heidän onnensa on auttaa toisiaan. Siinä toistensa auttamisessa on heidän jatkuvan onnensa salaisuus. Jos he lakkaavat auttamasta toisiaan, silloin heidän onnensakin häviää. He voivat tulla onnettomiksi.

Johtopäätös: älkäämme antautuko taistelemaan tai riitelemään kenenkään kanssa. Älkäämme tehkö sitä edes ajatuksissamme tai tunteissammekaan. Sillä jos riitelemme ajatuksissamme ja tunteissamme, silloin joudumme pian riitelemään teossakin. Mutta kun "tyhjä säkki ei pysy pystyssä" johtuu tästä, että himoissa, elämättömyys, pelkkä pahantekemättömyys ei riitä. On nimenomaan toimittava hyvässä, toisten auttamisessa — ei kiitoksen tai palkan vuoksi, vaan hyvän itsensä vuoksi ja siksi, että siinä ainoastaan piilee onni ja ilo, ja että se loppujen lopuksi kuuluukin ihmisen tehtävään, ihmisyyden ohjelmaan.

Juuri tässä onkin avain siihen suureen reformiin, perinpohjaiseen uudistukseen, joka on aikaansaatava. Tämän muutoksen aikaansaamiseksi Jeesus Kristus aikanaan esiintyi. Tätä varten Madame Blavatsky ja Pekka Ervast aloittivat suuren teosofis-kristosofisen työnsä. Omalla elämällään ja opetuksellaan he panivat alulle uuden käsityksen elämästä — tai asettivat paikoilleen alkuperäisen käsityksen vääristyneen käsityksen tilalle. Voi myöskin sanoa, että he panivat alulle uuden sankari- tai uuden ihmistyypin. He julistivat, että tuo entinen taisteleva tyyppi on tuomittu, se on häviävä, tai että se on aikanaan siirrettävä toiselle taivaankappaleelle. Tämä maapallo on määrätty niiden ihmisten perinnöksi, jotka haluavat seistä omilla jaloillaan, haluavat palvella ja auttaa toisia; jotka, sanalla sanoen, haluavat kasvattaa itseään Jumalan kuvaksi, Luojansa, taivaallisen Isänsä kaltaiseksi.

Niin, ihminen on pantu valitsemaan elämän ja kuoleman välillä. Olemme kutsutut auttamaan Isäämme Hänen luomistyössään — ei taistelemaan, vaan palvelemaan, auttamaan, luomaan ja rakentamaan.

J. R. H.

1943 joulukuu, 200—202

SFINKSI

Kirjassaan "Mitä on kuolema?" Pekka Ervast esittää kreikkalaisen muinaistarun, jonka mukaan Theben kaupungin lähellä asusti sekamuotoinen hirviö, sfinksi, joka ohikulkijoille esitti kysymyksen: "mikä se kävelee aamulla neljällä jalalla, päivällä kahdella ja illalla kolmella?" Jos ei matkustavainen osannut vastata tehtyyn kysymykseen, täytyi hänen syöksyä kalliolta alas mereen ja hukkua sinne. Mutta ken osaisi ratkaista arvoituksen, hän pelastuisi ja sfinksi häviäisi. Sitten Oidipos vaeltaa tietä pitkin ja osaa vastata: "Kukapa se olisi muu kuin ihminen, joka lapsena konttaa, miehenä käypi suorassa ja ukkona nojaa sauvaansa!" Tällöin

sfinksi pakeni ja heittäytyi itse kalliolta alas mereen, eikä häntä sen koommin kuulunut. Thebeläiset puolestaan valitsivat Oidipoksen suurella riemulla kuninkaakseen, niinkuin olivat luvanneet, jos joku vapauttaisi heidät hirviöstä.

Tämä taruhan toteutuu oikeastaan jokaisen ihmisen kohdalla siihen asti kunnes hän löytää totuuden, joka vapauttaa hänet pakollisen jälleensyntymisen pyörästä.

Myöskin Egyptin vanhojen pyrimiidien yhteydessä on suuri sfinksi. Tämä sfinksi on kuin jonkunlainen rajapylväs neljännen ja viidennen, atlantilaisen ja indoeuropalaisen juurirodun välimailla. Atlantilainen rotu vajosi itsekkyyteen ja väkivaltaisuuteen, josta seurasi, että lopulta koko atlantilainen manner sortui mereen. Egyptiläinen sfinksi on näinollen kuin neljännen juurirodun varoitushuuto viidennelle juurirodulle: "Olkaa varuillanne, ettei teille kävisi niinkuin kävi meille! Me unohdimme ihmisyyden, ja siksi hukuimme".

Niin sitten alkoi viides suuri juurirotu. Sen neljä ensimmäistä alarotua samalla kertasivat neljän edellisen juurirodun läksyjä. Vasta viides alarotu, siis europalainen sivistys, tuo varsinaisesti esille viidennen juurirodun ihanteen eli aatteen: järjellisesti ymmärrettävän totuuden ihmiselämän tarkoituksesta ja päämäärästä.

Mikä on tuo päämäärä? Syvempi tieto — ja samalla voima tuon tiedon muuttamiseksi taidoksi — annettiin neljännen eli kreikkalais-roomalaisen alarodun aikana. Sen toi ja esitti Jeesus Kristus. Pekka Ervast sanookin, että Jeesus Kristus on viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Kosmillisen Kristuksen ruumistumana Jeesus Kristus on kyllä kaikkien rotujen takainen tajunta, mutta niin sanoaksemme historiallisen esiintymisensä puolesta hän on viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty. Ja mikä on hänen antamansa läksy ihmiskunnalle? Mikä on ero vanhan liiton profeettain ja Jeesus Kristuksen antaman läksyn välillä? Ero on kehityksen kautta tapahtuvassa syventymisessä. Vanhojen profeettain opetus yleensä on sellainen, että he yrittävät kasvattaa ihmisiä pois eläimellisyydestä, pois himokkuudesta, raakuudesta, kavaluudesta, kateudesta. Se on selvästi vielä Johannes Kastajankin opetus. Jeesus Kristus ei tullut tuota vanhaa opetusta kumoamaan. Hän jatkaa, syvenee ja menee eteenpäin. Hän avaa uuden tien, sanelee uuden läksyn. Ihmisen päämäärä on selvä: kasvaminen taivaallisen Isän kaltaiseen täydellisyyteen. Tämä edellyttää, että ihmisen ei tule peljätä Jumalaa, vaan lähestyä ja rakastaa Jumalaa Isänä. Rakkauden tulee olla määräävässä suhteessa Jumalaan ja toisiin ihmisiin. Järjellä tässä on selvästi kaksipuolinen tehtävä. Yhdeltä puolen ihmisen on järjellään tulkittava elämän lakiperäistä järjestystä. Sillä itse elämän järjestystä ei kukaan voi muuttaa, ei rahtuakaan siitä tyhjäksi tehdä. Mutta Lain eli Järjestyksen sisin olemus on juuri rakkaus. Siksi järjen toinen tehtävä on: alistua rakkauden kuuliaisuuteen; niinkuin Paavalikin opettaa, kunhan vaan hänen kirjoituksiaan ymmärrämme.

Tämä oli siis Jeesus Kristuksen antama uusi, syvennetty läksy. Kun sanotaan, että rakkaus on lain täyttymys, lain sisempi olemus, niin merkitsee tämä käytännössä mm., että kun yksilö, tai kansa, osaisi järjellisesti vastaanottaa rakkauden ja ilmentää sen käytännössä, teossa, johtaisi se uudestisyntymiseen. Kun riittävä määrä yksilöitä täten järjellisesti omaksutussa rakkaudessa sisäisesti uudestisyntyisi, silloin kansakin, heidän kerallaan ja avullaan, voisi uudestisyntyä. Tässä mielessä on kiintoisaa ja opettavaista tarkastella Jeesuksen ja sen kansan suhdetta, jonka keskuuteen hän ruumistui. Juudan kansa oli puolittain itsenäinen kansa Rooman valtakunnassa Jeesuksen syntyessä. Ei ole vaikea ymmärtää, että jos Jeesus olisi saanut riittävästi uuden elämänymmärryksen omaksuvia aatetovereita, oppilaita, sellaisia, jotka olisivat olleet niin perusteellisesti selvillä yhteisestä tehtävästä, että he olisivat kriitilliselläkin hetkellä, mahdollisen vainon ja kuolemankin uhatessa tietämättömien ja itsekkyydessä elävien ihmisten ja heidän johtajiensa puolelta, että tämäkään ei olisi saanut heitä perääntymään, mikään ei olisi saanut heitä luopumaan uskollisuudestaan ja syventyvästä työstään uuden elämänymmärryksen puolesta, silloin olisi voinut tapahtua ihme. Kuitenkaan se ei olisi ollut mikään luonnoton ihme, vaan laillinen ja ansionmukainen tulos, se seuraus, että karmalliset ja muut vaikeudet olisi yhteistyössä voitettu — joten ensiksikin Jeesus

ei olisi joutunut surmatuksi, ja toiseksi, että Juudan kansa olisi ilman muuta saanut takaisin valtiollisen itsenäisyytensä.

Että Jeesuksella itsellään oli tällainen mahdollisuus mielessään, se kuulostaa hänen Uudessa Testamentissakin esiintyvistä puheistaan. Juudan kansa olisi saanut alkaa uuden ajan, olisi saanut panna alulle uuden, entistä inhimillisemmän sivistyksen.

Jeesus saikin kannattajia, mutta ei riittävästi, ei riittävän tietoista kannattajajoukkoa. Siksi hän itse joutui juutalaisten ja roomalaisten ristiinnaulittavaksi. Mutta myöskin juutalaiset menettivät itsenäisyytensä, joutuivat hajoitetuiksi maailman kansoihin. Ja tästä onnettomuudesta päästäkseen heillä — samoin kuin kristityilläkään — ei luonnollisestikaan ole muuta keinoa, kuin vastaanottaa se ihmisyyden sanoma, jonka Jeesus Kristus on esittänyt.

Tulemme sitten Europan kansojen keskuuteen. He muodostavat varsinaisesti viidennen juurirodun viidennen alarodun. Heidän uskontonsa ja sivistyksensä sai varsinaisen virikkeensä Jeesus Kristuksen ihmiskuntaamme tuomasta voimasta ja vaikutuksesta. Mutta tuo Palestiinassa hävitty tappio koitui myös Europan kansojen onnettomuudeksi. Mitenkä? Siten, että vastustavat voimat onnistuivat kääntämään Jeesus Kristuksen opin ja työn kokonaan ylösalaisin. Sensijaan, että olisi vastaanotettu se kosmillis-mystillinen Kristus, se Jumalan Poika, se Jumalan rakkauden täydellisyysajatus ja periaate, mikä vaikuttaa kaikessa ilmenneessä elämässä, ja mikä Jeesus Kristuksessa ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen, ilmeni päivätietoisesti ihmisessä, ja mikä samalla tuli entistä lähemmäksi jokaista ihmistä; sensijaan, että Jeesus Kristuksen ja hänen opetuksensa johdolla olisi alettu pyrkiä lähemmäksi tätä sisäistä Kristusta, sisäistä Jumalan valtakuntaa, sensijaan vastustavat voimat saivat aikaan, että alettiin palvoa Jeesusta Kristusta vanhatestamentillisena uhriteuraana. Tämä oli hirmuinen asioiden ja totuuden nurinpäin kääntäminen. Se laski pohjan Europan myöhemmälle kauhistuttavan veriselle ja väkivaltaiselle sivistykselle. Sillä totuus on, että me ihmiset kasvamme uskomme ja ihanteemme mukaisiksi. Kun aloimme uskoa, että Jumala oli suuttunut ja vaati lepyäkseen — ja erehdyksiemme sovitukseksi — veritekoa, veriuhria, niin seuraus oli, että me emme alkaneetkaan kasvaa Jeesuksen opettaman rakastavan Isämme kaltaisiksi, aurinkomaisiksi, kaikkia rakastavaisiksi ihmisiksi, vaan meistä, europalaisista, kehittyi jonkunlaisen pyhitetyn vihan ilmiöitä, jotka inkvisitioissamme, noitavainoissamme ja uskon- ja muissa sodissamme olemme muodostuneet suorastaan vaaraksi ihmiskunnalle. Europa onkin jo onnistumaisillaan vetämään maailman muutkin kansat, Aasian ja Afrikan kansat, siihen samaan veriseen kurimukseen, mihin se itse ensin vajosi, so. mihin pimeät, vastustavat voimat onnistuivat sen syöksemään.

Eikö sitten Jumalakaan voi auttaa ja pelastaa Lännen kansoja? Kyllä, mutta vain sillä ehdolla, että Lännen kansat tarttuisivat Jumalan ojentamaan käteen, so. Mestarin oppiin, jumalalliseen ihmisyyden sanomaan. Mutta Valkoisen Veljeskunnan työ ei ole saanut riittävää jalansijaa Lännen kansoissa, ei Europassa eikä Amerikassa. Voi olla, että Europa tulee saamaan Atlantiksen kohtalon, vaikkakin ehkä hiukan toisessa muodossa, so. viides rotu häviää kaikkien sodassa kaikkia vastaan. Ja sellainen menohan alkaa jo olla ilmeinen.

Siirrymmekin nyt askeleen eteenpäin. Pekka Ervast opettaa, että ei vain nykyisen viidennen juurirodun kuudes alarotu, vaan myöskin kuudes suuri juurirotu on jo okkultisesti pantu alulle. Uudessa Testamentissa Jeesus Kristus puhuu ja ennustaa, että tulee aika, jolloin esiintyy — Jeesus ei sano tietävänsä milloin, kuinka pitkän tai lyhyen ajan perästä — Ihmisen Poika, Jumalan Poika, ja pyhät enkelit hänen kanssaan. Silloin alkaa tuomio, tuomion aikakausi. Ihmiset jakautuvat kahteen joukkoon, Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Oikealle puolelle ne, jotka kuuntelevat ja seuraavat jumalallista ihmisyyden sanomaa, vasemmalle ne, jotka eivät sitä tee.

Tällaista tapahtumaa, tällaisen suuren ja ihmeellisen Ihmisen Pojan tuloa Jeesus ennustaa, vaikka ei sano tietävänsä aikaa, milloin se tapahtuu. Olen jo ennen sanonut ja perustellusti esittänyt, kuinka teosofis-kristosofisen sanoman ja tapahtuneen suuren henkisen vuodatuksen yhteydessä meillä täällä Pohjolassa, Suomessa, esiintyi merkillinen Opettaja, joka selvästi sanoi

ajan, milloin tuo Jeesuksen ennustama tapaus tapahtuu. Yhdeltä puolen hän sanoo, että se tapahtuu, kun maapalloa uhkaa kuolema, ja toiselta puolen hän lisää, että se tapahtuu vesimies-kulttuurin alkaessa; jonka hän sanoo varsinaisesti ja ratkaisevasti alkaneen 1898. Olen myös jo ennen perustellusti sanonut, että H. P. Blavatsky oli Johannes Kastajan tapainen valmistava huutavanääni ihmiskunnan sielullisessa erämaassa, ja että Pekka Ervast oli se suuri ja ihmeellinen Opettaja, Jumalan Poika, jonka tulemisesta Jeesus Kristus puhuu ja ennustaa.

Mikä on sitten tuo puheena oleva tuomio? Jättäkäämme kirkolliset puheet, jotka ovat kokonaan väärinymmärrettyjä totuuksia. Pääsemme paremmin asiaan sisälle muistaessamme, että elämä on koulua. Koulussa taas on sekä läksyjen oppimista että tutkinnoissa läpäisemistä. Ottakaamme tavallinen ylioppilastutkinto. Lyseon koko kurssi on valmistusta tuohon tutkintoon. Ylioppilastutkinto on tavallaan tuomio. Silloin ratkaistaan, tuleeko oppilaasta ylioppilas. Sama on laita elämän koulussa, ihmisyyden läksyssä. Olemme käyneet tätä koulua miljoonia vuosia. Nyt olemme ennättäneet tutkinnon aikaan. Suuri luonnonvoima ajaa ihmiset liikkeelle. Meidän on näytettävä taitomme. Se ei tapahdu kädenkäänteessä. Ihmisille varataan sopiva aika, kuinka pitkä, sitä emme osaa sanoa. Mutta se aika on nyt peruuttamattomasti alkanut. Ihmiset yrittävät ratkaista asian, suorittaa tutkinnon omalla omaksumallaan tavalla: väkevämmän oikeudella, tulella ja miekalla. Senhän Jeesuskin jo etukäteen näkee ja tietää. Tulee suuria sotia ja moninaisia vaikeuksia. Pulma kehittyy yhä tukalammaksi. Ihmisten on valittava, ratkaistava sfinksin arvoitus, puoleen tai toiseen. Joko he omaksuvat ihmisyyden sanoman, rakkauden opin, tai nousevat yhä vimmatumpaan taisteluun oman itsekkään olemassaolonsa puolesta. Elleivät he luovu taistelusta ja omaksu ihmisyyden sanomaa, tuomitsevat he sillä itsensä vasemmalle puolelle ja aikanaan he joutuvat siirrettäviksi toiselle taivaankappaleelle. Maapallo alkaa kohoutua, kirkastua, eetteröityä. Siinä ilmenee Jumalan valtakunta kasvavassa tilassa. Siinä voivat jatkaa ne sielut, jotka jo ovat tulleet Jumalan valtakuntaan, tai ovat tulemaisillaan, niinkuin P. E. sanoo.

Pysähtykäämme miettimään, ajattelemaan. Joku saattaisi epäillen kysyä: pitäisikö meidän nyt sokeasti tai umpimähkään omaksua tuollainen näkökanta, siirtyäksemme siten yhdestä sokeasta uskosta toiseen? Tähän vastaan: ei niin. On pyrittävä tietoon, lopulta tieteellisen, matemaattisen tarkkaan näkemiseen, ymmärtämiseen. Pythagoraan koulussa sanottiin oppilaita eräässä asteessa matemaatikoiksi. Matematiikassa on neljä tavallista laskutapaa: yhteenlasku, vähennys, kerto ja jako. Miten me nyt, elämän älyllis-siveellisessä käytännössä, näitä neljää laskutapaa suorittaisimme? Asia on niin, että kun me seuraamme Vuorisaarnan viittä käskyä, niin nuo neljä laskutapaa tulevat siinä suoritetuiksi, ja me saavutamme kokemuksellisen tiedonvalon sisältäpäin. Sillä Jumalan valtakunta on sisällisesti meissä.

Seuratkaamme hiukan tällaista matematiikkaa. Ensimmäinen käsky on: "älä suutu". Kun suutumme, silloin voimat meissä menevät hajalleen, ja me emme ollenkaan opi arvioimaan, minkä verran meissä on inhimillisyyttä. Harjoitellessamme suuttumattomuutta sisästäpäin, silloin kokoomme voimamme ja opimme tuntemaan minkä verran meissä on ihmisyyttä; joka voittaa vihan. Pääsemme turhista luuloista, omahyväisyydestä. Sillä pyrkiessämme opimme tuntemaan, miten heikkoja olemme hyvässä, inhimillisyydessä. Mutta huomaamme myös, miten pyrkimyksemme hapatuksen tavalla onnistuu. Vähitellen. Se tekee ihmisen nöyräksi ja kunnioittavaiseksi elämän koulun oppilaaksi.

Toinen käsky on: "älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas". Sitä suorittaessamme toimitamme vähennyslaskua. Pyrimme ajatuksissamme himottomuuteen, painaen puhtaat ajatukset tunne-elämäämme. Suhteessamme toiseen sukupuoleen pyrimme asettumaan toveruuden kannalle, veljeyden kannalle. Mikäli saamme siten miinukset vähenemään ja plussit lisääntymään, sikäli sukupuolinen jännitys häviää, ja vähitellen osaamme olla tovereita, veljiä, sukupuolettomasti.

Kolmas käsky on: "älä vanno". Se on suhteessa kertolaskuun. Kertolaskussa kaksi lukua kertaantuvat, ja ne voivat olla joko samansuuruisia tai erisuuruisia. Samoin meidän on opittava olemaan veljiä käytännössä huolimatta siitä, onko meillä yksi tai

kymmenen leiviskää kehitystä. Kehittyneimpiin nähden meidän täytyy oppia voittamaan kateutemme, kehittymättömämpiin nähden koppavuutemme. Opimme olemaan aina rehellisiä, suoria, luotettavia ja luottavia. Se on kertolaskua. P. E. sanookin, että uudessa sivistyksessä ihminen ei pääse henkisesti pitkälle yksin pyrkien. On muodostettava ryhmiä. Ryhmässä joutuu veljeys koetukselle, ja samalla voimat kertautuvat.

Neljäs käsky: "älä ole pahaa vastaan", on suhteessa jakolaskuun. Ensiksikin on osattava jakaa ihmiskunnan kärsimykset ja karma siten, ettemme työnnä henkilökohtaisia kärsimyksiä, vaan kannamme ja voitamme ne hyvällä, palvelevaisuudella. Jakolaskua toimitamme anteeksiannolla silloin, kun meitä loukataan, mutta sovittamalla silloin, kun me huomaamme loukanneemme.

Viides käsky: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä", yhdistää kaiken yhdeksi kokonaisuudeksi. Käskyt ja niiden käytännöllinen seuraaminen vaikuttaa, että ihminen sisäisesti puhdistuu ja järjestyy kaaostilasta kosmokseksi, sopusointuiseksi Pyhän Hengen temppeliksi. Siihen temppeliin syttyy sisäinen valo, ymmärtämisen kynttilä ja tiedon taikasana. Silloin ihminen elää ja toimii ymmärryksessä sisästä päin. Sfinksi, tietämättömyys ja taitamattomuus tulee jatkuvasti voitetuksi, ja ihminen tunnustetaan — Oidipoksen tapaan — kuninkaallisesti kruunatuksi jäseneksi hengen kuningaskunnassa.

J. R. H.

1943 joulukuu, 226—231

Pohjolan Valo 1944

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Maailman kansat ovat jälleen jo useampana vuotena erikoisesti ponnistelleet — sanommeko turvallisuutensa vaiko turvattomuutensa puolesta — aseet käsissä. Meikäläinen ei yleensä halua puuttua tuollaiseen asioiden menoon. Miksi ei? Yksinkertaisesti siksi, että — ainakaan toistaiseksi — meikäläisen puhetta ei erikoisemmin ole haluttu kuunnella. Ihmiset yleensä — poikkeuksia lukuunottamatta — ovat mieluimmin kallistaneet korvansa niille äänille, jotka joko suoranaisesti tai välillisesti, ovat johtaneet heitä siihen veriseen temmellykseen, johon he yhä uudelleen ovat ajautuneet.

Mutta aivan "tuppisuuna" oleminenkaan ei kuitenkaan käy päinsä. Täytyy puhua, vaikkei muuksi niin omaksi virkistykseksi. Ja kenties jonkun toisenkin virkistykseksi — mikäli on jotain puhuttavaa. Jotain niin sanoakseni inhimillisempää. Nousee nim. kysymys: eivätkö kansat ja yksilöt voisi järjestää elämäänsä muullakin tavoin — kuin yrittämällä tuhota toinen toisensa? Eikö voitaisi keksiä jokin yksinkertaisempi ja vaivattomampi menetelmä?

Omasta puolestani myönnän, että jo noin 30 vuotta sitten "aivoni järjestyivät uudelleen", niinkuin minun on ollut tapana sanoa. Avauduin aivoissani, tajunnassani, ymmärtämään elämää sisästäpäin, jumalallisinhimilliseltä kannalta, siltä tajunnan kannalta, jolta kannalta esim. Uusi Testamentti on kirjoitettu. Kävin läpi sellaisen sisäisen kokemuksen, jossa oikeastaan synnyin tästä ulkonaisesta, aineellisesta maailmasta sisäiseen, henkiseen maailmaan, sanoisinko viisauden saliin. Sieltä sainkin sitten kutsun tai kehoituksen: lähteä työskentelemään teosofisen, tai sanoisinko heti teosofis-kristosofisen sanoman puolesta. Sillä jouduinhan heti alusta pitäen mitä kiinteimpään yhteistyöhön Pekka Ervastin kanssa.

No jaa, millaiseksi elämä silloin — tuon kokemuksen yhteydessä ja jälkeen — näyttäytyi? Yksinkertaisesti sanoen: elämä osoittautui olevan koulua, oikein järjestettyä koulua. Elämä on lähettänyt meidät ihmiset pyrkimään jostain alemmasta, sanoisinko eläimellisestä olotilasta johonkin enkelimäiseen ja jumalalliseen olotilaan. Vieläpä elämän koulu osoittautui olevan jaksottainen. Siinä on monia sekä pitkiä että lyhyitä opiskelukausia, joita eroittaa tai yhdistää jonkunlainen tutkinto, koe, jossa siirrytään koulun velvoittavampaan asteeseen. Kaikkien pienempien asteitten ylitse elämä, esim. tämä maapallomme ja ihmiskuntamme elämä, jakautuu kahteen suureen jaksoon. Ensimmäinen suuri jakso on tavallaan kuin alaikäisyyden aikaa, tai harjoittelua siinä mielessä, että ns. disharmonia, epäsointu, so. toimiminen elämän omaa lakiperäisyyttä vastaan on jotenkin kuin edellytettyä tai sallittua, siis vastaavasti jotenkin samoin kuin pienten lasten elämässä.

Tuollainen planeettamme ja ihmiskuntamme alaikäisyyden aika kesti yli 18 miljoonaa vuotta. Sitten alkoi vastuunalaisempi, täysi-ikäisemmäksi tekevä jumalallinen tajunta laskeutua hengen korkeuksista tähän ns. persoonalliseen ihmiskuntaan. Mutta koska meidän olemuksemme on kolmimainen, joko sanottuna: henki, sielu ja ruumis, tai: äly, tunne ja tahto, niin johtuu tästä, että tuo täysi-ikäisemmäksi ja vastuunalaisemmaksi tekevä jumalallinen tajunta laskeutui, tai sen oli laskeuduttava ihmiskuntaan kolmessa etapissa eli jaksossa. Ensin jumalallisen tajunnan oli laskeuduttava henkeen, järkeen, sitten sieluun, tunteeseen, ja viimeksi tahtoon, ruumiiseen. Ehtona luonnollisesti oli myös, että täytyi ensin olla yksi ihminen kussakin etapissa, joka kykeni täydellisesti vastaanottamaan jumalallisen tajunnan, ja että sitten

oli ainakin joitakin ihmisiä, jotka puolestaan kykenivät vastaanottamaan saman tajunnan jossain vaadittavassa pienemmässä määrässä. Näin tullut jumalallinen tajunta saattoi sitten laajentua koko maapalloamme läpäiseväksi uudeksi luonnonvoimaksi, voimavärähtelyksi.

Nyt tulemme tärkeään kohtaan huomioimisessamme. Sillä tuo suuren jumalallisen tajunnan laskeutuminen on nyt tapahtunut läpi kaikkien kolmen etapin. Siksi alaikäisyyden aika maapallomme ja ihmiskuntamme elämässä on nyt päättynyt, ja vastaavasti suuremman täysikäisyyden aika on alkanut. Tuohon suuren tajunnan laskeutumiseen läpi mainittujen kolmen etapin kului aikaa noin 2500 vuotta. Keskushenkilöt noissa kolmessa etapissa ovat olleet Siddhartha Gotama, Jeesus Natsarenus ja Pekka Ervast.

Näistä asioista olen ennen puhunut perusteellisesti ja seikkaperäisesti, joten yllä oleva riittää asian siitä puolesta. Mainitsen tässä vain lyhyesti, että Siddhartha Gotama päästi ihmiskunnan tietämättömyydestä, näytti tien pois eläimellisistä himoista, väkivallasta, aseista, sodasta, opettaen elämään järjellistä, sopusointuista elämää. Jeesus Natsarenus avasi tien pois itsekkyydestä, sairaudesta, opettaen elämään rakkaudessa ja siitä johtuvassa viisaudessa. Pekka Ervast avasi tien pois köyhyydestä, kuolemasta, opettaen ihmisiä elämään voittajina Isän yhteydessä.

Ovatko nyt siis kaikki ihmiset ilman muuta vapautuneet tietämättömyydestä ja aseista, itsekkyydestä ja sairaudesta, köyhyydestä ja kuolemasta? Eivätpä tietenkään. Elämän suuri värähtely on vaan saatettu sellaiseen tilaan, että ihmisillä on nyt entistä suuremmat mahdollisuudet vapautua tietämättömyydestä ja aseista, itsekkyydestä ja sairaudesta, köyhyydestä ja kuolemasta. Maapallo on asettunut — ja yhä enemmän asettuu — sellaiseen tilaan, että ihmisten on joko pyrittävä sopeutumaan uuteen, jumalalliseen elämänjärjestykseen — johon Pekka Ervastin kirjoissa selvemmin ja syvällisemmin opastetaan — tai heidän on aikanaan siirryttävä toiselle taivaankappaleelle; niinkuin P. E. sanoo esim. kirjassaan "Christosophia".

Ihmisiä autetaan Valkoisen Veljeskunnan eli Vuorisaarnan Mestarin johdolla, suuren luonnonvoiman avulla ja teosofis-kristosofisen sanoman, etenkin H. P. Blavatskyn valmistavaa työtä edustavien kirjojen ja Pekka Ervastin varsinaisen sanoman sisältävien kirjallisten opetusten opastuksella. Ihmisiä autetaan siirtymään uuteen, entistä vastuunalaisempaan, entistä inhimillisempään elämänjärjestykseen.

Ihmiskunnassa täytyy tapahtua aivan kuin uusi luominen, uusi syntyminen. Uusi ihmistyyppi on syntyvä ja muodostuva. Sellainen tyyppi, joka ymmärtää velvollisuutensa siten, että hänen on opittava seisomaan omilla jaloillaan ilmentääkseen sisäistä Jumalaansa — etenkin Vuorisaarnan opastuksella — ja että hän suhteessaan toisiin ihmisiin pysyy totuudessa ja rakkaudessa, ja yrittää toimia niin, että toinen ihminen pysyisi ja jäisi hyvälle mielelle.

Tämän uuden tyypin synnyttämistä ja muodostumista varten pantiin alulle Teosofinen Seura ja myöhemmin Ruusu-Risti. Ja uusia yrityksiä on pakko tehdä ja niitä tullaan tekemään siihen asti, että onnistutaan.

Edellä sanotun mukaan ymmärrämme jo, mitkä ovat vähimmät vaatimukset työskennellessämme uuden tyypin puolesta. Se on se, mikä avautui suuren tajunnan avautuessa ensimmäisessä etapissa Siddhartha Gotaman kautta: tietämättömyyden voittaminen siinä määrässä, että kieltäydymme väkivallasta, aseista, sodasta. Jos joku seura tai yksilö tekee työtä teosofis-kristosofisen sanoman puolesta, eikä itse ole ratkaissut sota- ja väkivaltakysymystä, niin hänen teosofis-kristosofinen työnsä on pohnetonta, tehotonta, pintapuolista. Sillä eihän sokea voi sokeaa taluttaa. Kukaan ei voi opastaa toista pitemmälle kuin minin itse on päässyt. Mitä useamman yksilön saamme edes buddhalaisittain, edes ensimmäisessä suuren siirtymisen etapissa heräämään — siis sota- ja väkivaltakysymyksestä läpäisemään — sitä vaikuttavammaksi uuden tyypin valiojoukko muodostuu, ja sitä suuremman palveluksen teemme niin omalle kansallemme kuin koko ihmiskunnalle.

Tämä on se näkemys, johon — niinkuin tämän kirjoituksen alussa sanoin — noin 30 vuotta sitten alustavasti avauduin. Tätä siis puhun ja esitän niille, joiden korvat ovat kyllästyneet tykkien jyrinään, jotka

eivät enää etsi turvaa aseista, vaan kaipaavat inhimillisempää maaperää jalkainsa alle, jumalallisempaa turvaa päänsä päälle. Tulevaisuus on rauhan rakentajilla, niillä jotka käytännössä kääntävät miekkansa ristiksi. Missä vitkastelette te uuden ajan sankarit!

J. R. H.

Lisäys. Jatkan tätä Itsenäisyyspäivänä, jouluk. 6:tena. On aikoja sitten puhuttu kahdesta valtakunnasta, joista yhtä sanotaan milloin mammonan, milloin tämän maailman valtakunnaksi ja toista ihmisyyden, taivasten tai Jumalan valtakunnaksi. Ymmärrämme myös, että nämä molemmat lopulta yhtyvät, sillä tarkoitushan on, että Jumalan valtakunta vähitellen toteutuu maankin päällä. Jeesus Kristus aloitti työnsä puolittain epäitsenäisessä Palestiinassa. Samoin Pekka Ervast aloitti suuren työnsä puolittain itsenäisessä Suomessa. Mutta hän itse sanoi, että hän kantoi Suomen valtiollistakin itsenäistymistä kuin suurena taakkana hartioillaan, joka taakka olisi heitettävä pois. Niinpä ensimmäisillä kesäkursseilla Kiteellä 1912 ajattelimme P. E:n johdolla vakavasti Suomen itsenäistymistä, joka sitten 5 vuotta myöhemmin saavutettiinkin. Mutta nyt ovat jälleen kansojen — niin suurten kuin pientenkin — kohtalot vaakalaudalla. Näinollen en ole voinut välttyä ajattelemasta: me aloitimme työmme puolittain itsenäisessä Suomessa, mutta voisimmekohan jatkaa, jos maamme jälleen menettäisi itsenäisyytensä? Ja minun on ollut tyydyttävä vastaukseen: "Sehän nähdään sitten." Siksi sulkeudunkin Viisauden ajatukseen: työtä on tehtävä työn itsensä vuoksi, parhainta toivoen ja kaikin voimin. Karma ja Kaitselmus huolehtivat seurauksista.

Ja nyt toiseen asiaan. Allekirjoittanut täyttää ylihuomenna 70 kuolevaisten vuotta, mutta järjestelysyistä vietimme eilistä päivää — joka oli sunnuntai — niissä merkeissä. Meillä oli Tampereella kolmekin tilaisuutta. Klo 10 kokoonnuimme Santalahdentie 7:ssä: kuuntelemaan Pekka Ervastin kertomuksia kokemuksistaan kansamme itsenäistymisessä. Klo 13 oli allekirjoittaneen esitelmä "Pahan ja hyvän koulu". Klo 18 kokoonnuimme hotelli Emmauksessa. Se oli ystävien järjestämä tilaisuus allekirjoittaneen 70-vuotispäivän johdosta — henkisine ja ruumiillisine virkistyksineen. Ystäviä oli runsaasti koolla läheltä ja kaukaa. Myöskin poissaolevilta saapui tervehdyksiä sähkösanomien, kirjeiden ja runojen muodossa. Ja niitä esitettiinkin — niin minusta tuntui — kuin jostain runsauden sarvesta. Se oli elämys. Se oli todellakin jotain uutta allekirjoittaneen vaelluksessa. Nyt käytän tässä tilaisuutta esittääkseni sydämellisimmän kiitokseni kaikesta osakseni tulleesta, sekä henkisestä että aineellisesta, niin läsnäolleille kuin niille, jotka tavalla tai toisella olivat tervehdyksensä lähettäneet. Veljellisen sydämellinen kiitos! Ja niin työmme jatkuu. Huomenna matkustan Turkuun, ja niin edelleen.

1944 tammikuu, 3—6
J. R. H.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tämän kirjoitelman otsikoksi saattaisi sopia: Totuus ja sen varjot.

Täytin äskettäin 70 kuolevaisten vuotta. Siinä vuosien 1912—13 rajamailla koin henkisen kokemuksen — josta kuin välttämättömyytenä seurasi, että minusta tuli teosofinen työntekijä. Nyt, 70 vuotta täytettyäni, oli muutamissa sanomalehdissäkin pieniä mainintoja asiasta. Olipa "Teosofissakin" pieni uutinen. Otan sen tähän kokonaisuudessaan: "70 vuotta täytti jouluk. 8 p:nä kirjailija J. R. Hannula. Kuuluttuaan aikoinaan Teosofiseen Seuraan hän Ervastin mukana erosi seurasta v. 1920 ja liittyi Ruusu-Ristiin. Nyttemmin hän, erottuaan myös Ruusu-Rististä, on esittänyt omaa, uutta näkemystään joka lähinnä on kohdistunut Ervastin persoonaan. Hänen kirjallinen tuotantonsa on varsin laaja".

Kiitän huomaavaisuudesta. Käytän sa-

malla tarjoutuvaa tilaisuutta selvitelläkseni erästä asiaa — josta olemme saaneet kuulla pitkin matkaa, jo työskennellessämme Teosofisessa Seurassa. Asia sisältyy sanontaan: "— joka lähinnä on kohdistunut Ervastin persoonaan".

Johtuuko tuollainen sanonta jostain vanhasta tottumuksesta, varomattomuudesta tai kenties asiaan lähemmin syventymättömästä ajattelusta, sitä minun ei ole tässä tarvis pohtia. Voin ottaa asian sellaisenaan. Kuitenkin olen kaiken aikaa ollut huomaavinani, että tuollaiseen sanontaan sisällytetään jonkunlainen sivumaku. Taipumus sellaiseen pilkistää vähin kaikkialla nykyisessä sivistyksessämme. Niinpä "Tietosanakirjasta" saimme aikanaan turhaan etsiä hakusanaa "Jälleensyntyminen". Saimme tyytyä sanaan "Sielunvaellus". Oliko tuo tarkoituksellista, sitä en mene sanomaan. Mutta artikkelin kirjoittajalle tarjoutui siten kuin itsestään sopiva ponnahduskohta antaakseen jotenkin väritetyn lausunnon teosofiasta. Puhuttuaan sielunvaellusopista, johon saattoi sopivasti sijoittaa itämailla kansanomaiseksi eli rappeutuneeksi menneen ajatuksen, jonka mukaan ihminen kuoltuaan sieluna vaeltaa sinne ja tänne, ottaen asuntonsa vaikkapa eläimessä — saattoi kirjoittaja lopuksi sanoa: "Nykyaikainen teosofia on myös omaksunut sielunvaellusopin". Siten "Tietosanakirja" tuli jokatapauksessa antaneeksi väärän todistuksen teosofiasta. Sillä teosofia on selvästi ja määrätysti puhunut jälleensyntymisestä, siitä luonnon totuudesta, että ihminen syntyy jälleen ja jälleen ihmiseksi tänne maiseen elämään siinä tarkoituksessa, että hän siten on tilaisuudessa kehittymään kohti inhimillis-jumalallista täydellisyyttä. "Tietosanakirjan" lausunnossa ilmeni korkeintaan vain tämän totuuden varjo.

Ja sitten se "persoonaan kohdistuminen". Otetaanpa joitakin rinnakkaisilmiöitä. Kolumbus esim. teki Amerikan ja muun maailman tietoisiksi toisistaan. Mutta miltä kuuluisi jos sanottaisiin: "amerikalainen liikenne ja muu amerikalainen kulttuuri kohdistuu etupäässä Kolumbuksen persoonaan". Tai miltä kuuluisi jos sanottaisiin: "höyrykoneteollisuus ja -liikenne kohdistuu etupäässä Wattin persoonaan"? Tai: "nykyaikainen kirjapainotyö kohdistuu etupäässä Gutenbergin persoonaan". Tai olisiko sopivaa sanoa: "sähkövalon ja raitiotien käyttö kohdistuu etupäässä Edisonin persoonaan"?

Riittäköön tämä. Olen maininnut nämä esimerkit valaistakseni asiaa.

Siirtykäämme nyt Pekka Ervastiin. Ankarasti ottaen ei hänen yhteydessään voida puhua persoonasta tavallisessa merkityksessä. Sillä jo nuorena hän luopui kaikesta persoonallisesta elämästä ja antautui kokonaan ikuiseen, kuolemattomaan elämään ja palvelevaan työhön sen puolesta. Tämä seikka ilmenee myös hänen suuressa uudestisyntymiskokemuksessaan, jonka hän koki 21:llä ikävuodellaan. Hän itse kertoo, että se Jumala, joka häneen yhtyi, ei ollut mikään persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan se oli itse äärettömyyksien ja avaruuksien rajaton elämä, syvyys ja kuilu. Se puhui hänelle auringon takaa ja kaikkialta kosmoksesta. P. E. itse sanoo, että hän tunsi olevansa tuo Jumala, ja samalla sen Poika, Jumalan Poika.

Mennäkseni esityksessäni eteenpäin sanon siis: osoittaa pintapuolisuutta tai asiaan perehtymättömyyttä jos sanotaan, että J. R. H:n työ on "lähinnä kohdistunut Ervastin persoonaan". Kaikella kohteliaisuudella minun on evättävä sellainen määritelmä työstäni.

Mutta mitä J. R. H:n työ sitten lähinnä koskee? Yksinkertaisesti sanottuna se koskee t o t u u t t a. Ja mistä totuuden ilmennyksestä erikoisesti olen puhunut? Olen puhunut siitä kosmillis-psykologisesta kehityksestä, mikä tässä meidän maailmassamme on tapahtunut. Olen puhunut erikoisesti siitä jaksottaisesta tapahtumasta, jossa ruumiillistunut ihmiskunta ja äärettömyyksien sisäinen Jumala ovat lähestyneet toisiaan. Tästä olen puhunut. Eikä se ole puhumista vieraasta, meille oleellisesti kuulumattomasta asiasta. Sillä Jeesuskin sanoo selvästi, että meidän on kasvaminen taivaallisen Isämme täydellisyyteen.

Niin, mikäli olemme totuudenetsijöitä, emme silloin "keksi" joitain teorioja, vaan yritämme ymmärtää elämän omaa jumalallista järjestelmää. Ja tällöin on ensiksi pysähdyttävä siihen ajatukseen, että ihminen on maailmankaikkeuden pienoiskuva, avain suureen maailmaan. Ihmisen tehtävä on yhtyä Jumalaan, ja tämän tapahtuman kautta ihmisellä on mahdollisuus ymmärtää kosmillisiakin tapahtumia.

Ihmisen yhtyminen Jumalaan on histo-

rian kuluessa kehittynyt. Muinaisina aikoina se ei voinut tapahtua päivätajunnassa. Meidän päivinämme se voi tapahtua päivätajuisesti. Meidän päiviemme kokemus sanoo, että yhtyminen tapahtuu korkeamman minämme kolmessa asteessa: manaksessa, buddhissa ja aatmassa. Kun ihminen yhtyy manakseen, tekee se hänestä vakavan etsijän, joka ei usko eikä kiellä umpimähkään, vaan jonka usko on kannustavassa voimassa, totuuden etsimisessä ja ymmärtämisessä. Kun ihminen yhtyy buddhiin, silloin ihminen sydämessään tajuaa ja järjessään myöntää, että Jumala ja elämä on rakkauden viisautta. Kärsimykset sulautuvat rakkauden uskollisuudessa. Kun sitten ihminen päivätietoisena minänä yhtyy aatmaan, jumalalliseen henkeen, silloin ei ole enää kahta minää, vaan ne ovat yhtyneet yhdeksi minuudeksi. Senjälkeen ihminen elää Isän tahdossa, jolloin rakkaus ja järki ovat kuin käyttö- tai toimivälineitä. Että asia niin on, sen voi ihminen nykyään entistä ehommin kokea — kunhan ei vaan tyydy Mestarin "persoonapalvontaan", ei huutamaan "Herra, Herra", vaan tekee niinkuin Mestari neuvoo.

Nyt herää kysymys: mistä johtuu, että ylläkuvattu minuuksien yhtyminen nykyään tapahtuu entistä voimaperäisemmin? Tämä johtuu siitä, että alussa mainitsemamme ihmiskunnan ja äärettömyyksien sisäisen Jumalan yhtyminen on meidän maailmassamme jo ennättänyt ratkaisevaan alkuun. Toisin sanoen Jumala kolmessa asteessaan — jotka vastaavat korkeamman minämme kolmea astetta — on jo yhtynyt meidän alempaan kolminaismaailmaan: astraaliseen, eetteriseen ja kemiallis-fyysilliseen.

Mutta tästäpä tulemme siihen kiperään kohtaan, joka näennäisesti ja pintapuolisesti ajatellen tarjoaa mahdollisuuden puhua väärällä tavalla johonkin persoonaan kohdistuvasta työstä. Sillä kun tapahtuu Jumalan ja ihmiskunnan alustavasti ratkaiseva yhtyminen, niin se yhtyminen luonnollisesti ei tapahdu vaan jossain kalliossa tai maassa, vaan se tapahtuu luomakunnan tajuisimmassa olennossa: ihmisessä. Joku ihminen ensin vastaanottaa Jumalan manasta vastaavana Pyhänä Henkenä. Sitten joku toinen ihminen yhtyy Jumalaan buddhia vastaavassa Jumalan rakkaudessa, Pojassa, kosmillisessa Kristuksessa. Ja kolmas historiallinen ihminen yhtyy äärettömyyksien Jumalaan aatmaa vastaavassa Isässä. Kun näissä kolmessa suuressa henkisessä vuodatuksessa Jumala on tullut planeettamme kemialliseen tasoon asti, ja samalla sisäisesti ihmisiin siemenenä eli mahdollisuutena ruumiiseen asti, silloin ihmiskunnan ja Jumalan yhtyminen on ratkaisevasti päässyt alkuun, ja voi jatkua siten, että yhä useammat yksilöt voivat entistä suuremmilla mahdollisuuksilla jatkaa yhtymistään Jumalaan. Ja mitä nyt sanoo kosmillis-psykologinen historia näissä asioissa? Se sanoo, että nuo kolme erikoista ihmistä ovat Buddha, Jeesus Natsarealainen ja Pekka Ervast. Olen siis puhunut noiden kolmen ihmisen t y ö s t ä. Mutta työ taas edellyttää t e k i j ä ä. Kunnia tekijälle. Nuo kolme ihmistä ansaitsevat meidän kunnioituksemme ja rakkautemme. Ja enemmänkin: me voimme kulkea heidän viitoittamaansa tietä, seurata heidän askelissaan. Sen voimme tehdä noudattamalla heidän opetustaan. Yhdistyneinä ne sisältyvät Pekka Ervastin uudelleen järjestämään Vuorisaarnaan. Siihen sisältyy sekä Pekka Ervastin että Jeesus Kristuksen ja Buddhan käytännöllinen siveysoppi.

Ja lopuksi: mikä tässä kaikessa on lähinnä ikäänkuin kouraantuntuvaa? Se on siinä, että Kristus-Isä nyt on ottanut Karman johdon käsiinsä tässäkin ruumiillisessa eli tekojen maailmassa. Tämän voi ihminen käytännössä kokea. Saatana ei ole enää yksinvaltias tässäkään fyysillisessä maailmassa — vaikka se saattaa siltä näyttää. Tämä näennäisyys johtuu siitä, että jumalallinen voima vaikuttaa auringon lailla, joten kaikki, niin paha kuin hyväkin vahvistuu. Emmekö näe silmäimme edessä, kuinka paha, itsekkyys ja väkivalta hirmumyrskyn tavalla raivoaa ihmiskunnassa. Mutta hyvä vaikuttaa myös entistä voimakkaammin niissä ihmisissä, jotka tietoisesti turvautuvat Jumalaan, hyvään, jotka tietoisesti ottavat Vuorisaarnan opetukset ojennuksekseen. Ja selvää on myös: pahan ja väkivallan aikaansaannokset käyvät yhä lyhytikäisemmiksi. Se mitä ei rakenneta Vuorisaarnan opetuksissa esitetylle kalliolle, se kaatuu yhä nopeammilla ja yhä suuremmilla romahduksilla.

Niin: esim. juutalaiset aikanaan tunsivat olonsa turvallisemmaksi — saatuaan

Jeesuksen pois keskuudestaan. Totuus asiassa oli kuitenkin päinvastoin. Totuus ei kumoutunut siitä, vaikka henkiset johtajat työnsivät Jeesuksen syrjään ja tuhosivat . . .

J. R. H.

1944 helmikuu, 32—35

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Saatetaan kysyä: miksi on niin tärkeätä päästä perille elämän totuuksista? Tähän voimme lyhyesti vastata: siksi, että ihmisten ja kansojen kärsimykset ja onnettomuudet johtuvat osaksi tietämättömyydestä, osaksi totuuksien väärinymmärtämisestä. Tietämättömyydessään ihmiset ja kansat joutuvat suuntaamaan kulkunsa ja toimintansa luonnon lakeja ja elämän omaa järjestystä ja pyrkimystä vastaan, ja siksi he joutuvat kärsimään ja sortumaan.

Tähän on lisättävä, että tietämättömyys voi myös olla, ainakin osaksi, tahallista. Ei tahdotakaan totuutta tietää, tai vieläpä toimitaan suorastaan vastoin parempaa tietoa. Huomaamme sellaisia merkillisiä lausuntoja, joissa asianomainen ihminen selittää, ettei hän voi ottaa vastuulleen Kristuksen, Mestarin, Vuorisaarnan neuvojen seuraamista. Ei siis voi ottaa vastuulleen totuuden, veljeyden, ihmisyyden seuraamista! Ihmispoloinen ei huomaa, että juuri tällöin hän ottaa vastuulleen jumalallisen viisauden kieltämisen ja sen, että hän jättäytyy toimimattomaksi inhimillis-jumalallisessa tehtävässään — joutuen senlisäksi toimimaan omien ja maailman auktoriteettien tietämättömien ja itsekkäiden ohjeiden mukaan. Siten seuraa viivytystä, karmaa, tarpeetonta kärsimystä.

Ei tulla riittävän vakavasti ja vastuunalaisesti ajatelleeksi, että elämä on koulua — kohti ihmisyyden täydellisyyttä. Siksi luokaamme pieni katsaus asioihin. Alkuaan ilmennytkin elämämme oli yhtenäistä, sillä kuolemaa ei ollut. Muodot, ruumiit, elivät koko rodun ajan. Vasta kolmannessa juurirodussa, Lemurian mantereella, tuli kuolema — tottelemattomuuden seurauksena. Minkä tottelemattomuuden? Sen, että osa, älykkäimmät, että noin kolmannes ihmisminuuksista, kieltäytyivät tottelemasta, kieltäytyivät heti ruumistumasta. Tästä kieltäytymisestä seurasi toinen synti: sukupuolinen lankeemus eläinten kanssa.

Näistä lankeemuksista johtui, että jumallallisen johdon oli järjestettävä elämä uudelleen. Ilmentyneen elämän yhtenäisyys meni kahtia: aloimme kiertää vuoroon "nahkavaatteissa", fyysillisessä ruumiissa, ja vuoroon kuolemantakaisessa elämässä. Fyysillisessä maailmassa — ihmisten tottelemattomuuden vuoksi — Jumala luopui suoranaisesta, välittömästä johdostaan ja vallastaan. Jumalalle jäi kyllä välillinen valta maankin päällä siinä muodossa, jonka tunnemme karmana, syyn ja seurauksen lakina. Jumala, rakkaus, ei pakoita tottelemaan itseään, mutta Jumala itse tottelee omia lakejaan, ja ihmisten on myös kannettava tekojensa, tottelemattomuutensakin, seuraukset. Ihminen on maallisessa elämässään vapaa menemään hyvään tai pahaan, mutta toimintansa seurauksia hän ei pääse pakoon: ne seuraavat häntä jälleensyntymästä jälleensyntymään.

Näin on ollut laita ruumiillisessa elämässä, mutta toisin on ollut kuoleman jälkeen. Kuoleman jälkeisessä elämässä Jumalalla on aina ollut välittömämpi valta. Kuoltuaan ihmisellä ei ole tottelemattomuuden vapautta: kuollut ei niinkään voi tehdä syntiä. Kuoltuaan ihmisellä ei ole ollut vapautta kulkea poispäin Jumalasta, totuudesta, vaan hänen on ollut kuljettava Jumalaan päin. Vainaja ei ole voinut jatkaa himoissa ja itsekkyydessä, vaan hänen on ollut niistä luovuttava. Juuri tuo luopuminen on muodostunut puhdistuksen kiirastuleksi. Niinhän on täällä ruumiillisessa elämässä esim. paaston laita. Kun ihminen kieltäytyy syömästä jonkun ajan, niin sillä ajalla elämän tuli polttaa hänen ruumiistaan sairautta aiheuttavat kuonat ja liikaainekset, joten ruumis puhdistuu, virkistyy ja paranee. Kuoleman jälkeen tuollainen "paasto", kieltäytyminen himoista ja itsekkyydestä, on enemmän pakollinen. Se on ihmisen puhdistava kiirastuli, hänen pakollinen kulkunsa Jumalaan päin, yhtyäksensä lopulta — itsekkään persoonallisuutensa kuoltua — Jumalaan, alkuperustee-

seensa, korkeampaan itseensä; josta sitten uusi persoonallisuus lapsen muodossa maan päälle syntyy. Silloin hän on jälleen vapaa valitsemaan hyvän ja pahan, Jumalan ja mammonan, hengen ja aineen välillä.

Mutta tässä ei ole kaikki. Sekä ihmisen että kosmoksen, meidänkin planeettamme kehitys jatkuu ja täydellistyy. Planeettamme elämässä tulee luonnollisesti aika, jolloin Jumala jälleen ottaa välittömänkin vallan käteensä maankin päällä. Tästä mullistavasta tapahtumasta olenkin useasti puhunut esitelmissäni, kirjoissani ja tässäkin Pohjolan Valossa. Sillä tuo suuri muutos, tuo suorastaan käänteentekevä tapaus on aivan meidän päivinämme todellakin tapahtunut. Niinkuin Pekka Ervast sanoo, Jumala, Kristus, Isä on ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteerioissa, siis ruumiillisessakin elämässä. Ratkaisevasti tämä tapahtui siirryttäessä Kaloista Vesimieheen 1898. Uudessa Testamentissa ennustettu ja kuvailtu tuomion aikakausi on ratkaisevasti alkanut. Noissa kuvailuissa on mm. sanottu, että Herra tulee enkeleittensä kanssa, tai että valitut kootaan monista kansoista ja kielistä. Niin on nyt tapahtunutkin. Keskushenkilö, ihmiskunnan suuri Opettaja ja Johtaja oli Pekka Ervast. Hänessä kosmillinen Kristus ja Isä ruumistui entistä syvemmälle ihmiskuntaan, ihan tähän ruumiilliseen ja tekojen elämään asti. Hänen kanssaan oli Suomeen syntynyt joukko Veljiä, jotka edellisessä tai edellisissä ruumistuksissaan olivat syntyneinä kuka minkin kansan keskuudessa. Nyt joukko veljiä kokoontui Johtajansa ympärille Suomeen, jossa yhteisin voimin ja uuden suuren henkisen vuodatuksen, uuden suuren luonnonvoiman ohella ja tukemana pantiin alulle uusi aikakausi aurinkokuntaamme ja erikoisesti maapallomme ja ihmiskuntamme elämässä.

Tästä yhdeltäpuolen seuraa, että planeettamme ei enää painu alemmaksi aineeseen, vaan se lähtee nousemaan, eetteröitymään. Juuri tämä seikka saakin aikaan ennen kokemattoman kriisin ihmiskuntamme elämässä. Tämä siksi, että ihmiskunta sivistyksessään, uskonnossaan, ajattelussaan ja toiminnassaan yhä jatkaa tottelemattomuuttaan, yhä epäilee jumalallista johtoa, yhä selittää Vuorisaarnan epäkäytännölliseksi. Ihmiskunta johtajineen ja opettajineen yhä nojaa aineeseen, vaikka sen pitäisi nojata henkeen. Kun planeetta henkevöityy, eetteröityy, mutta ihmiset, ennen kaikkea opettajat ja johtavat yksilöt ja ryhmät nojaavat aineellisuuteen, niin seuraa tästä, että elävä yhteys planeetan ja ihmisten ja ryhmien ja kansojen välillä höltyy. Ihmisten käsissä kaikki uhkaa särkyä. On mitä luonnollisin asia, että ihmiset tällä menolla alkavat "irtaantua" planeettamme jumalaistuvasta elämästä, joutuen aikanaan toiselle taivaankappaleelle.

Mutta ihmisyksilöillä — ja sitä tietä myös ryhmillä — on toinenkin mahdollisuus. Meillä on jokaisella kohdallamme mahdollisuus henkevöitymiseen. Se alkaa ajattelutavan muuttamisesta. On ensin ajattelussa "irtaannuttava" aineellisuuteen nojautuvasta elämänkäsityksestä. Siinä on elämän puolelta annettuna apuna teosofis-kristosofinen kirjallisuus, madame Blavatskyn ja ennen kaikkea Pekka Ervastin kirjat ja kirjoitukset. On "irtaannuttava" materialistisen tieteen pinnallisuudesta ja kirkkojen umpimähkäisistä ja suorastaan väärinpäin muodostuneista opeista. On ymmärrettävä ihmisen tarkoitus: jumalallis-inhimillinen täydellistyminen älyllis-siveellisen itsekasvatuksen tiellä.

Älyllisen selvyyden saavutettuaan ihmiselle alkaa ilmentyneen elämän — siis ruumiillisen ja kuolemantakaisen elämän — yhtenäistäminen. Ihmisen on opittava elämään samalla kertaa molempia, maanpäällistä ja kuoleman jälkeistä elämää. Sillä, niinkuin edellä puhe oli, elämä oli alkuaan yhtenäinen, ja tulee jälleen sellaiseksi muodostumaan. Niinpä ihminen, kristosofi, totuudenetsijä — saatuaan ensin selvän käsityksen elämästä — joutuukin sitten, kuolevan tai vainajan tavoin, tuomiolle, kiirastuleen, helvettiin, sitä suurempaan ja tuskallisempaan, mitä perinpohjaisempi on hänen pyrkimyksensä päästä Jumalan yhteyteen. Mutta hän on jo ennakolta kuullut sanottavan, että tie ihmisyyden ja Jumalan valtakuntaan käy tuskallisten helvettien kautta. Siksi hän ei säikähdä. Hän ei jättäydy puolitiehen. Hänkin kokee persoonallisuutensa mystillisen kuoleman ja henkisen uudestisyntymisen Jumalassa, mutta kaikki päivätietoisesti ja ruumiissa eläen. Siten elämä hänessä yhtenäistyy. Vallattomuus ja pakollisuus vaihettuvat rakkauden ja välttämättömyyden vapaaehtoisuuteen.

Tähän elämän käytännölliseen yhtenäis-

tämiseen Viisaus meitä, lapsiaan kutsuu. Ratkaisuamme Elämä meiltä odottaa. Meidän täytyy tietää, että Valtaistuimen vasemmalla puolella ihmiset elävät joko karkeammassa tai hienostuneemmassa itsekkyydessä; he taistelevat vallasta, rikkaudesta ja kunniasta. Oikealla puolella ihmiset elävät totuuden rakkaudessa, seuraten ja palvellen Kristusta, Jumalaa, Isää. Näiden kahden asian välillä ihmisen on valittava. Vasemmalla puolella hallitsee kuolema, oikealla palvelee elämä. Kaikki ovat kutsutut oikealle puolelle, mutta valinta on jokaisen kohdaltaan tehtävä.

J. R. H.

1944 maaliskuu, 51—53

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ns. viimeisen tuomion kuvaus — jos nim. otamme asioita vakavalta kannalta — on ollut kuin jonkunlainen uhkaava Damokleen miekka kirkollisen kristikunnan pään päällä. Uhkaavaisuus esiintyy useammalla tavalla. Ensiksikin, että silloin loppuu kaikki kehitys, joten osa, todennäköisesti valtavasti suurin osa ihmiskunnasta jäykistyy loputtomaan piinaan, helvetilliseen kidutukseen ja rääkkäykseen, joidenkin harvojen jähmettyessä yhtä loputtomaan ilonpitoon, vieläpä niin, että he erikoisesti nauttivat noiden kadotettujen tuskasta. Siis suorastaan pirullinen nautinto sekin. Toiseksi tuo kaikki tulee yllättäen, kuin varas yöllä, joten ei koskaan tiedä, minä hetkenä pasuunat soivat ja tuomio alkaa. Kolmas kammoa lisäävä seikka on se, että kirkollisessa kristikunnassa ei olla lainkaan selvillä siitä, minkä periaatteen mukaan tuo ihmisten jakaminen kahteen joukkoon tapahtuu. Kaikki kirkot kuitenkin iloitsevat ja erikoisesti turvautuvat siihen, että Jeesus Natsarenus tuli — tapetuksi. No niin, ja neljänneksi kaameutta lisää se, että asia kokonaisuudessaan — sellaisena kuin kirkot sen esittävät — on kaiken järjellisyyden ulkopuolella. Siksipä jotkut, yrittäessään päästä järjellisesti asiaan sisälle, ovat menettäneet järkensä, kun taas suurin osa — kirkotkin siihen luettuna — on käynyt penseiksi ja välinpitämättömiksi.

Totuudenetsijä ei kuitenkaan voi asettua ykskaikkiselle kannalle. Ja nyt tulee hänelle avuksi teosofis-kristosofinen elämänymmärrys. Ilmentynyt elämä yleensä on sen vuorottelun alainen, jota sanotaan aineellistumiseksi ja aineesta palautumiseksi. Niinhän on ihminenkin jälleensyntymisen ja kuolemisen alainen. Mutta ei vain sitä, vaan ihmisen pitkä kehitys monissa jälleensyntymissä jakautuu kahteen suureen jaksoon, joita voimme sanoa alaikäisyydeksi ja täysikäisyydeksi. Alaikäisyys näyttäytyy osaksi siinä, että ihminen on p a k o l l i s e n jälleensyntymisen alainen. Kun ihminen saavuttaa määrätyn täysikäisyyden, täytyy hänen siitä eteenpäin itse pakoittaa itsensä jälleensyntymään ja jumalallisen kehityksen puolesta uhrautumaan, tietoisesti palvelemaan ja työtä tekemään.

Tässä onkin avain suurempien elämänilmiöiden ymmärtämiseen, sellaisten kuin esim. meidän maapallomme on. Senkin elämässä tulee kriitillinen hetki, jolloin sillä on edessä joko kuolema tai elämä. Voimme tämän suhteen tehdä muutamia kysymyksiä. Ensiksi: mitkä seikat tuon kriisin aiheuttavat? Toiseksi: voimmeko huomioida ajankohtaa, jolloin kriitillinen hetki eli tuomio tapahtuu? Ja kolmanneksi: mitkä erikoiset seikat aiheuttavat kuoleman uhan, mitkä taas voiton ja nousemuksen?

Päästäksemme käsiksi ensimmäiseen kysymykseen on muistettava, että ilmennyksessä lähtee Ehdottomasta kaksi virtausta, aktiivinen ja passiivinen, henkinen ja aineellinen. Henki luo ja aine säilyttää. Alaikäisyyden aika on siinä, että aine on tavallaan kuin voitolla, joten henki, luova tajunta, joutuu painumaan taso tasolta yhä syvemmälle aineeseen. Tätä ei kuitenkaan voi jatkua loputtomasti, vaan henkisen tajunnan täytyy saada yliote aineesta, jolloin alkaa palautuminen taso tasolta sisäkohtaisempaan olotilaan. Jos aineellisuus jäisi lopullisesti voitolle, merkitsisi se planeetan tuhoutumista.

Missä kohdassa nyt meidän planeettamme elää? — Sen elämässä on seitsemän suurta luomispäivää, joissa kussakin elää oma ihmiskuntansa. Kriitillinen hetki sattuu puolivälissä, joten $3^1/_2$ luomispäivää on aineeseen laskeutumista, toiset $3^1/_2$ luomis-

päivää palautumista sisäkohtaisuuteen. Ja nyt elämme juuri neljännessä luomispäivässä, jopa niin, että oikeastaan olemme jo sivuuttaneet neljännenkin luomispäivän puoliväliin. Puoliväli oli neljännen eli atlantilaisen juurirodun puolivälissä, sen neljännessä alarodussa. Silloin todellakin tapahtui voimien mittely aineellisuuden ja henkisyyden välillä, valon ja pimeyden eli totuuden ja itsekkyyden välillä. Silloin Valo saavutti jonkunlaisen voiton, voiton karkealla, väliaikaisella tavalla. Se ei ollut todellinen voitto, ei sellainen, joka jäi myöhemmin saavutettavaksi. Se oli vaan sellainen voitto, että hyvät voimat saivat itsekkyyden voimista sellaisen yliotteen, että itsekkyyden mahdilta tuli vedetyksi kuin jalat alta, niin että lopulta koko manner vajosi mereen. Se oli kyllä sinään voitto, ja se voitto jäi pysyväiseksi siten, että mitään pysyvää onnelaa ei voida maan päälle perustaa itsekkyyden pohjalle. Ne kaikki aikanaan luhistuvat — koska Atlantiksella saavutettiin juuri sellainen voitto itsekkyydestä. Mutta se voitto ei vielä sellaisenaan takaa sitä, että maapallo järjestyisi valon, jumalallisen ihmisyyden palvelukseen. Maapallo jäi edelleenkin kuin jonkunlaiseen epävarmuuden tilaan, jossa kuolema ja tuho sitä yhä uhkasi.

Maapallon asema on tässäkin suhteessa sama kuin ihmisyksilön. Ihminen ei sellaisenaan omassa persoonallisuudessaan voi pelastua. Pelastus on vapahtajassa, Jumalassa, ihmisen korkeammassa minässä eli itsessä. Persoonallisuudessaan ihmisen on etsittävä totuutta, korkeampaa itseään ja yhdyttävä siihen. Siinä on ihmisen pelastus. Sama on planeettammekin laita. Pelastus ei ole planeetassamme sellaisenaan, vaan se on aurinkominuudessa, Logoksessa, Jumalassa. Planeetan on minuudessaan yhdyttävä Logos-minuuteen, Jumalaan, ja sitten se voi nousta.

Mutta missä on tuo Logos? Kyllä se on kaiken aikaa mukana — jollain tavalla. Niinpä P. E. puhuu kolmen Logos-hierarkian korkeimmista johtajista, joille on annettu nimet: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Max Heindel taas puhuu kolmesta korkeimmasta vihitystä, jotka kukin erikseen ja kaikki yhdessä ovat kaiken aikaa mukana. Niinpä Heindel sanoo, että ensimmäisessä luomispäivässä, Saturnuskaudessa, johti korkein vihitty, Isä, Aurinkokaudessa johti toinen korkein vihitty, Poika. Kolmannessa eli Kuukaudessa johti kolmas korkein vihitty, Pyhä Henki.

Tämä oli alaspäisen kaaren tuloa. Sivuutamme hetkeksi nykyisen neljännen luomispäivän ja ajattelemme nousevaa puolta, viidettä, kuudetta ja seitsemättä luomispäivää. Silloin nuo kolme korkeinta vihittyä johtavat taas kukin vastaavassa luomispäivässä. Viidennessä eli Jupiter-kaudessa johtaa Pyhä Henki, johtaa niin paljon kehittyneemmissä oloissa — eetteritasolla — kuin mitä siihen mennessä on saavutettu. Kuudennessa luomispäivässä, Venus-kaudessa — tunnetasolla — johtaa Poika, luonnollisesti taas siihen mennessä saavutetuissa kehittyneemmissä oloissa. Seitsemännessä eli planeettakautemme viimeisessä luomispäivässä johtaa Isä siinä täydellisyydessä, mikä siihen mennessä saavutetaan.

Saatuamme näin yleissilmäyksen voimme nyt kiinnittää huomiomme erikoisesti nykyiseen, neljänteen luomispäivään. Tämä luomispäivä on kaikkein vaikeimmassa asemassa, johtuen kahdestakin syystä. Ensiksi siitä, että nyt olemme kaikkein syvemmällä aineessa: planeettamme elää nyt äly- ja tunnetasolla, eetteritasolla ja kemiallisella tasolla. Siksi aineen vaikutus on voimakkaimmillaan tässä nykyisessä luomispäivässä. Toinen painava syy on se, että nyt on tapahtuva ratkaiseva käännös henkisyyteen päin. Nyt on planeettamme kohdalla kysymys elämästä tai kuolemasta. Tästä johtuu, että tässä neljännessä luomispäivässä on kaikkien noiden kolmen korkeimman vihityn esiinnyttävä yhteisin voimin. Kaikkien hyvien voimien suoranaisella avulla on mahdollista, että planeettamme pelastuu tuholta ja voi lähteä eetteröitymään, kääntyä palautumisen, henkevöitymisen tielle. Mutta jatkamme tästä seuraavalla kerralla.

J. R. H.

1944 huhtikuu, 69—71

Kirjallisuutta:

Otavan kustantamana on ilmestynyt professori Eino Kailan kirja: "Syvähenkinen elämä". Kirjassa on epäilemättä vakavuutta ja eräänlaista syvähenkisyyttä. Tekijä puhuu pintaelämästä, johon syvempi elämä pyrkii omalla paineellaan, kuvaannollisesti puhuen ikäänkuin reikien kautta.

Emme ryhdy tässä selvittelemään kirjan sisältöä. Toteamme vain lyhyesti kirjan liikkuma-alan. Esitys tapahtuu keskustelun muodossa. Siinä Aristofilos-keskustelija mm. sanoo: "Minä en kuvittele mitään ikuisen rauhan tilaa, jossa susi yhdessä karitsan kanssa kävisi laitumella. Enkä minä suinkaan sano: 'Älä vastusta pahaa'. Minä sanon suoraan päinvastoin: 'Vastusta pahaa kaikella voimallasi'. Minkä tiedät oikeaksi, sen puolesta taistele järkähtämättä loppuun saakka! Tämä on Iäisen Tahto."

Juuri tämä lausunto osoittaa, mistä syvähenkisyydestä on kysymys. Sillä tässähän polemisoidaan Jeesus Kristuksen opetusta vastaan. Vuorisaarnassa Jeesus nimenomaan opettaa: "Mutta minä sanon teille: 'älkää tehkö pahalle vastarintaa'." Ja niinkuin Jeesus sanoo, ettei hänen oppinsa ole hänen, vaan Isän, samoin Aristofiloskin sanoo, että hänen neuvonsa on "Iäisen Tahto". Eikä myöhemmässä keskustelussa tätä Aristofiloksen väitettä muuteta, joten se jää myös kirjan tekijän ajatukseksi.

Tällä Aristofiloksen lausunnolla professori Kaila antaa siis keskustelijansa nousta — kirkkojen tavalla — "syvähenkisyydessään" Jeesuksen yläpuolelle, panee hänet esiintymään Jeesusta viisaampana, antaa hänen sanoa päinvastoin kuin Jeesus: "Vastusta pahaa kaikella voimallasi", lisäten samalla, että juuri tämä Jeesuksen opin vastainen neuvo on Iäisen Tahto.

Myöhemmin toinen keskustelija, Eubulos, sanoo: "Sillä todellisuudessa tiedämme jotain vain kokemuksen kautta". Tämä panee kysymään: onko professori Kailan "Aristofilos" seurannut Vuorisaarnan oppia ja siten tullut kokemuksesta tietämään, että Jeesuksen pahanvastustamattomuuden oppi ei ole yhtä Isän eli Iäisen Tahdon kanssa?

Tämä riittää. Ei nim. ole epäilystäkään siitä, että kokemuksen puutteessa, ennakkoluuloisesti ja umpimähkään Aristofilos kieltää Jeesuksen opin pätevyyden. Siten hän kieltää todellisen syvähenkisyyden, sen, jossa Jeesus ja Hänen todelliset, vaikkakin toistaiseksi harvalukuiset oppilaansa elävät ja toimivat. Siksipä kirjan nimenä voisi asiallisesti olla: "Pintaelämässä esiintyviä syvähenkisen elämän kielteisiä aavisteluja".

Mutta vilpitön kiitos kirjan tekijälle tällaisestakin syvähenkisen elämän osoituksesta! Sekin osaltaan osoittaa, kuinka kokemuksellinen tieto elämän omasta järjestyksestä on ihmiselle suuriarvoinen ja lopulta välttämätön. Kaiken harhaantuneisuuden ja siitä johtuvan onnettomuuden keskellä onkin turvallista muistaa, että Elämän omasta lakiperäisyydestä ei voida — niinkuin Vuorisaarnassa nimenomaan sanotaankin — mitään muutella: "ei yhtään jotaa eikä yhtään piirtoa katoa Laista, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty". Ken asettuu Elämän omaa järjestystä vastaan, hänen kintereillään seuraa Karma, joka mittaa jokaiselle tekojensa ja ansioittensa mukaan. Vuorisaarnassa sanotaankin nimenomaan, että ken rakentaa Vuorisaarnan opin vastaisesti, hänen rakennuksensa sortuu. Ja kokemushan sanoo, että kun maailma yleensä on rakentanut Vuorisaarnan opin vastaisesti, on se todellakin rakentanut vyöryvälle hiekalle, joten parhaallaankin saamme kokemuksellisesti elää suuren sortumisen keskellä.

Mutta: ken haluaa, hän voi ryhtyä rakentamaan myös Vuorisaarnan opin kalliolle, jossa rakennus seisoo myrskyssäkin.

Tähystäjä.

1944 huhtikuu, 81—82

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Edellisessä numerossa tulimme planeettamme neljänteen päivään, jolloin sille sattuu kriitillinen hetki, kuolema tai elämä. Sanoimme jo, että tällöin on kolmen korkeimman vihityn tehtävä yhteisponnistus kaikkien hyvien voimien avulla, jotta pla-

neettamme pääsisi kääntymään palautumisen tielle.

Jatkamme nyt esitystämme. Ensin on vielä selvitettävä miten planeettaamme uhkaava kuolema käytännöllisesti esiintyy. Elämme ns. kolminaismaailmassa, josta johtuu, että planeettaamme uhkaava kuolemakin saa kolmiasteisen syvyyden. Lyhyesti sanoen ne ovat: tietämättömyys, materialismi ja väkivalta. Ensin ilmenee tietämättömyys. Vastakohtana on tieto. Ja mitä on oikea tieto? Oikea tieto on sen totuuden ymmärtäminen, että me ihmiset olemme jumalsyntyisiä henkiolentoja, joten meidän oikea elämämme on henkinen elämä. Mutta tämän totuuden selvä tajuaminen voi hävitä. Silloin ihmiset ymmärtävät olevansa vaan joko ruumiillisia tai korkeintaan sielullisia olentoja. Ja näin on käynytkin. Tuollaisen hämäännyksen valtaan ihmiskunta suurin piirtein on vajonnutkin. Siinä hämäännyksessä ihmisten on vaikea ymmärtää elämää hengen kannalta, sen elämänymmärryksen kannalta, jota henkevimmät ihmiset esittävät, ja joka keskeisesti ja ytimekkäästi on esitetty Vuorisaarnassa.

Kun ensimmäinen hämäännys, tietämättömyys, on ihmisissä päässyt valtaan, johtaa se hämäännyksen toiseen asteeseen: materialismiin. Materialisteina ihmiset voivat olla joko oppineita tai oppimattomia, jopa ns. tiedemiehiäkin. Niinpä joku vaikkapa yliopiston viisaustieteen opettaja saattaa selittää, että ihmisen yksilöllinen minuus on arvokas vain siten, että se elää jonkunlaisena vaikutelmana kansakokonaisuudessa.

Mutta ei vain tieteellisyydessä, vaan jopa kirkollisessa uskonnossakin materialismi voi saada merkillisen yliotteen — kun ensin todellinen totuuden tieto on hävinnyt. Mainitsemme tässä vaan erään kummallisen ilmiön, tarkoitamme pimittyneen uskonnon käsitystä kuolemanjälkeisestä elämästä. Uskotellaan, kuinka vainaja leppoisasti uinuu kepeitten multien alla rakkaan maaemon povessa — vaikka hautoja avaamalla on moneen kertaan todettu, ettei siellä kukaan leppoisasti nuku. Totuus on, että vainaja elää aivan toisenlaisessa maailmassa, ja hautaan jää vain hänen aineellisimman käyttövälineensä hajoavat jätteet. Määrätyn ajan kuluttua ruumis on kokonaan hajonnut luonnon elementteihin. Siitä huolimatta tietämättömyys ja materialismi pitävät ihmisiä lumoissaan ja saavat aikaan sentimentaalisen, hempeämielisen hautojen palvonnan. Eikös olekin merkillistä: kokemusperäisen järjellisen huomionsa mukaisesti ihmiset hyvin tietävät, että haudassa ei kukaan ole eikä nuku, mutta siitä huolimatta he — järjellisen tietonsa vastaisesti — hempeillen menettelevät siten, niinkuin heidän rakas vainajansa siellä uinuisi. Eikä tämä ole aivan yhdentekevää. Sillä valheelliset uskomukset sitovat ihmistä, kun taas totuus vapauttaa, niinkuin Jeesus sanoo.

Tietämättömyys ja materialismi johtavat planeettamme kuolemanuhkan kolmanteen asteeseen: väkivaltaan, ensin henkiseen ja sitten ruumiilliseenkin väkivaltaan. Miten väkivalta oleellisesti alkaa? Se alkaa henkisten ihmisten torjumisena. Kun ihmiset yleensä ovat vajonneet tietämättömyyteen ja materialismiin, ja kun sitten esiintyy henkinen ihminen, sellainen kuin Jeesus ja jotkut muut, niin heitä pidetään — rauhan häiritsijöinä! Heitä varoitetaan, ja elleivät siitä välitä, yritetään heidän työnsä tehdä mahdollisimman vaikeaksi. Ellei sekään ole auttanut, on heihin käyty suorastaan käsiksi ja heidät on surmattu. Niinpä myöhemmin muodostunut ns. kristillinen kirkko on kaiken aikaa omituisen kaksimielisesti iloinnut siitä, että Jeesus tuli surmatuksi! On helppoa ylistää Jeesusta yliluonnollisena olentona — kun hän ei ole häiritsevästi oppiansa puolustamassa.

Väkivalta onkin sitten harhoista pimein ja synneistä suurin. On selvää, että jos tuo kolmiasteinen harha: tietämättömyys, materialismi ja väkivalta jäisivät planeettamme ja ihmiskuntamme johdossa määräämiksi, niin planeettamme kyllä epäonnistuisi.

Pelastus on — niinkuin jo edellä puhe oli — siinä, että planeettamme yhtyy aurinkoon, Logokseen, Jumalaan. Tämä työ on alustavasti ja ratkaisevasti varattu noille edellä puheena olleille kolmelle korkeimmalle vihityille, joista heistäkin on käytetty nimityksiä: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Nämä kolme korkeinta vihittyä täytyy ruumistua ja päästä ottamaan ratkaisevasti johdon käsiinsä tässä nykyisessä neljännessä luomispäivässä. He voittavat tuon kolmiasteisen harhan. He jokainen kohdaltaan voittavat kaikki kolme harhaa, mutta erikoisesti Pyhä Henki voittaa tietämättömyyden, Poika materialismin ja Isä väkivallan. Heidän on esiinnyttävä sopivimpana hetkenä,

jolloin heidän vaikutuksensa teho on mahdollisimman suuri. Niinpä P. E. sanoo, että jos Jeesus Natsarenus olisi ruumistunut vasta kuudennessa juurirodussa, olisi materialismi päässyt liian suureen valtaan. Sama on laita Pyhän Hengen ja Isän. Jos Isä ruumistuisi liian myöhään, sanokaamme seitsemännessä juurirodussa, saisi väkivalta liian suuren vallan.

Tietysti nuo kolme korkeinta vihittyä eivät voi ruumistua aineeseen sellaisenaan, vaan ihmiseen, ihmisruumiiseen. On ennen ollut puhetta, että kaikki kolme ovat nyt ruumistuneet tässä viidennessä juurirodussa. Buddha ainakin edusti Kuukauden korkeinta vihittyä, Pyhää Henkeä. Mutta ei vain sitä, vaan hän yhdisti omassa tajunnassaan planeettamme kosmilliseen Pyhään Henkeen. Hän voitti tietämättömyyden. Buddhan kannalta kaiken kurjuuden syynä onkin tietämättömyys. Hänen voittonsa näkyy myös siinä, että hän sai muutamia oppilaita, jotka kykenivät vastaanottamaan Buddhan saavutuksen ja liittymään hänen työhönsä.

Tämä Buddhan saavutus ei kuitenkaan poistanut planeetaltamme kuoleman uhkaa. Niinpä jonkun ajan kuluttua ilmestyikin Jeesus Natsarenus, jossa ruumistui aurinkokauden korkein vihitty, Poika. Mutta ei vaan se, vaan hän otti kosmillisen vihkimyksen Jordanin kasteessa, jolloin kosmillinen Poika eli Kristus ruumistui häneen. Siten tuli materialismi voitetuksi; Buddhan aloittama voitto hänessä syveni ja täydellistyi. Voitto materiasta saavutettiin siten, että Jumala rakkautena herätti materian tajunnan tajuamaan, että sen tehtävä ei ole vain säilyttää, vaan palvella hengen työtä.

Mutta tämäkään ei vielä poistanut kuolemanuhkaa planeetaltamme. Oli vielä Saturnus-kauden korkeimman vihityn, Isän, ruumistuttava. Siitä tulemisesta Jeesus puhuu Uudessa Testamentissa. Max Heindel myös sanoo, että nykyisen aikakauden lopussa ilmestyy korkein Johtaja. Mutta täsmällisen tiedon antaa P. E. Hän sanoo, että Uudessa Testamentissa puheenaollut tuleminen tapahtuu Vesimieskulttuurin alkaessa, jonka hän sanoo alkaneen noin 1898. Tämä tuleminen tapahtui Suomessa. Pekka Ervastissa ruumistui Saturnus-kauden korkein vihitty, Isä. Mutta ei vain se, vaan hän otti kosmillisen vihkimyksen 21:llä ikävuodellaan, jolloin kosmillinen Kristus Isänä ruumistui P. E:ssä entistä syvemmälle ihmiskuntaan.

Vasta näiden kolmen korkeimman vihityn ruumistuttua ja heidän otettuaan kosmillisen vihkimyksen tuli planeettamme kuolemanuhka voitetuksi. Nyt voi planeettamme nouseminen, eetteröityminen turvallisesti alkaa. Nyt voi alkaa ratkaiseva tuomio planeettamme elämässä. Tässä tuomiossa kiinnitämme huomiomme tällä kertaa erääseen erikoiseen seikkaan. On sanottu, että silloin kutsutaan elävät ja kuolleet tuomiolle. Miten tämän ymmärrämme? Ymmärrämme sen vastaavasti yksilön vihkimyksissä. Kun yksilö ottaa suuren vihkimyksen, kutsutaan hänessäkin esille elävät ja kuolleet: hänen sekä hyvä että huono karmansa purkautuu voimakkaasti, ja vihittävän on ne kaikki "tuomittava", so. voitettava. Sama on planeettamme suuren vihkimyksen laita. Taivaalliset hyvyyden voimat ovat astuneet voimakkaasti esille, mutta samoin myös pahuuden voimat. Pekka Ervast sanoikin, että on niinkuin helvetin portit olisi avattu ja kaikki paholaiset päästetty irti. Sellaista ei olisi saattanut aikaisemmin tapahtua. Jos sellainen olisi tapahtunut ennen kuin kaikki kolme korkeinta vihittyä olivat esiintyneet, silloin paha olisi voinut saada ratkaisevan yliotteen ja planeettamme olisi voinut hävitä. Mutta nyt, kun kaikki korkeimmat vihityt olivat ruumistuneet, saattoi voimien mittely turvallisesti tapahtua. P. E. sanoi, että atlantilaiset mustat maagikotkin saivat ruumistua. Se ei kuitenkaan ollut välttämätöntä. Toinenkin mahdollisuus oli — jos teosofis-kristosofinen sanoma olisi saanut voimakkaampaa ymmärtämystä. Mutta jokatapauksessa planeettamme on nyt pelastettu. Kristus-Isä on ottanut Karman johdon käsiinsä. Nyt voivat totuudenetsijät, jotka ensin edes periaatteessa tahtovat vapautua tietämättömyydestä, materialismista ja väkivallasta, he voivat yksilöityä ja järjestyä ryhmiksi, joilla on tietoinen suhde Valkoiseen Veljeskuntaan. Niissä ryhmissä on sitten kansojen kasvava pelastus, niinkun P. E. opettaa.

Lopuksi sananen vielä niistä periaatteista, joiden perusteella jakautuminen Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle tapahtuu. Uudessa Testamentissa nekin esiintyvät selvästi. Oikealle puolelle kutsutaan ne, jotka ovat Kuninkaan vastaanottaneet, ruokkineet, vaatettaneet jne. Va-

semmalle puolelle joutuvat ne, jotka eivät ole sitä tehneet. Sitten Kuningas sanoo: minkä teitte pienemmille veljilleni, sen teitte minulle.

Ketkä ovat Kuninkaan nuorempia veljiä? Yleensä kyllä kaikki ihmiset, vieläpä eläimet ja kasvitkin. Mutta ankarammassa ja alustavassa, rajoitetussa mielessä Kuninkaan nuorempia veljiä ovat ne ihmiset, jotka tekevät samaa työtä kuin Kuningaskin. Siis ne profeetat ja apostolit, jotka elämällään ja opetuksellaan esittävät Kuninkaan Vuorisaarnassa esitettyä oppia. Ja historia osoittaa, että juuri näitä veljiä ei Valtaistuimen vasemmalla puolella suosita, ei vastaanoteta, ei ruokita, ei vaateteta jne. Sitä eivät ole tehneet edes ns. kristilliset kirkotkaan.

Mutta vähitellen tapahtuu muutos. P. E. sanoo, että kuudennessa juurirodussa — joka okkultisesti on jo alkanut — kunnioitetaan henkisiä tietäjiä, niitä, jotka Vuorisaarnan Mestaria ja Hänen oppiaan seuraavat. Vasemmalle puolelle jättäytyvät joutuvat aikanaan siirtymään toiselle taivaankappaleelle. Maapallo jää oikealle puolelle ryhmittyvien toimipaikaksi. Huomattava on, että tämä tuomionaikakausi on jo alkanut. Sentähden voimme sanoa: kenellä korvat on, hän kuulkoon, kenellä silmät on, hän nähköön. Eikö jo järkemme ja omatuntomme ala ymmärtää, että ihmisen tehtävänä on yhtyä Jumalaan, Kristukseen, Isään, eikä hänen sovi turvautua Saatanaan, itsekkyyteen, väkivaltaan, sotaan.

Edellä sanottu olkoon samalla esitetty kunnioittavana ja kiitollisena tervehdyksenä Pekka Ervastille hänen tämän toukokuun 22 p:nä sattuvana merkkipäivänään. Sillä mainittuna päivänä tulee kuluneeksi kymmenen vuotta siitä, kun P. E. siirtyi näkymättömiin, tehdäkseen johtavaa työtä lähinnä planeettamme ja ihmiskunnan hyväksi, joskin samalla koko aurinkokuntamme hyväksi.

J. R. H.

1944 toukokuu, 89—93

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pohjolan Valon tämän numeron mukana siirrymme taas kesään. Lyhythän se on, tämä Pohjolan kesä. Yleensä sitä on ajateltu olevan noin kolme kuukautta, vaikka todellista kesää on tuskin kolmea viikkoa.

Jokatapauksessa tuo lyhytkin kesä katkaisee talvisen työkauden, osoittaen samalla, millaista elämä luonnon puolesta voisi olla, kunhan vaan me ihmiset yksilöinä, kansoina ja ihmiskuntana osaisimme auttaa luontoa — järjestämällä oman elämämme kesäisen kauniiksi, aluksi edes tasapuolisen oikeuden mukaiseksi. — Siihen emme nim. vielä ole kyenneet, tai lienemmekö edes halunneetkaan. Ihmisten maailmassa hallitsee vielä väkevämmän oikeus, raaka voima, jota kannustaa eläimellinen ahneus, itsekkyys, vilpillisyys, oveluus, kateus ja niihin liittyvät pelko, kostonhalu, kunnian- ja vallanhimo. Itsekkään hyvinvointinsa vuoksi ihmiset luulevat olevansa velvolliset toisiaan sortamaan, vieläpä tuhoamaan. Vapaudesta puhutaan, mutta käytännössä vallitsee vain väkevämmän vapaus. Puhutaan esim. merien vapaudesta. Etenkin Englannissa on siitä ääntä pidetty. Mutta käytännössä ei merien vapautta noin sataan vuoteen ole ollut muilla kuin Englannilla. Muilla on merien vapautta ollut vain mikäli Englannin edut ovat sen suvainneet.

Samanlaiseen maailmanherruuteen on eri tahoilla pyritty myös mantereilla. Se on tapahtunut milloin minkin hyvän ja välttämättömän asian varjolla. Samalla on kaiken aikaa paljon pahaa tehty, paljon arvoja tuhottu, paljon verta vuodatettu, ihmisiä tapettu. — Elämän koulumainen rytmi vaikuttaa, että vuoroon siellä, vuoroon täällä joudutaan niinsanoakseni valtikan hoitajiksi. Se tai tuo kansa siellä tai täällä saa vuorostaan tilaisuuden näyttää järjestelytaitoaan, viisauttaan ja inhimillisyyttään. Eri kansat ovat antaneet näytteensä hiukan eri tavalla, oman psykologisen värinsä mukaan. Yleensä näyte näihinasti kuitenkin on ollut inhimillisyydessään heikko, joten valtikka siirtyy jonkun toisen kannettavaksi. Tässä on samalla huomattava vauhdin kasvu ja lisääntyminen. Kehityksen kuluessa elämän oma voimajännitys lisääntyy. Siitä seuraa, että val-

tikan siirtyminen käy yhä rajummaksi — mikäli valtikan kantajat pysyttelevät voiman oikeudessa.

Tuollaista on kansojen kamppailu ollut. Kuitenkin koko tuo raa'an voiman periaate on sellaisenaan inhimillisyyden puutetta ja heikkoutta. Kokonaisuudessaan raa'an voiman periaate on väliaikaista, ohimenevää. Olot ja periaatteet tulevat muuttumaan. Ei ole turhia puhuttu kun on sanottu, että leijona ja lammas tulevat käymään rinnan laitumella. Kuitenkin uudistus täytyy ensin toteutua ihmiskunnassa. Tulee ilmenemään olotila, jolloin kukaan ei ahnehdi mitään, jolloin jokaisella on kylliksi, kukaan ei ole puutteessa. Vallitsee yleensä sellainen tila, mikä nyt näyttäytyy pienoiskoossa joissakin harvoissa perheissä, sellaisissa, joissa perheen jäsenet, isä, äiti ja lapset kaikki kunnioittavat ja rakastavat toisiaan. Silloin ei kukaan ole esim. merien herra, kellään ei tarvitse olla tukikohtia enempää omilla kuin toistenkaan alueilla. Meret ja salmet ovat vapaina jokaisen purjehdittavaksi. Samoin ei kukaan pyri maailmanherruuteen mantereilla. Kansat elävät omalla luonnollisella paikallaan oikeudenmukaisesti. Kukaan kansa ei sorra toista, eikä kukaan kansa ole toisen tiellä. Kukin järjestää oman elämänsä niin hyväksi kuin osaa, ja kaikki ovat myötätuntoisia toisilleen. Kansoissa vallitsee yleisinhimillinen näkökanta.

Että näin tulee käymään, sen totuudenetsijöinä ymmärrämme älyllämme, teoriassa, ja siitä on jo yksilöllisesti käytännöllisiä kokemuksia. Teoria sanoo, että elämässä kaiken takimmaisen takana vallitsee hyvyys, jumalallinen isyys-äitiys, so. rakkauden elähyttämä luovan työn sopusointu. Se on kaiken takana, ja se pyrkii sieltä esille ihmisiin, kansoihin ja ihmiskuntaan. Pahuus on vain alemmassa ilmennyksessä ja on se jonkunlaista alaikäisyyttä. Se on vääristynyt irvikuvallinen tila takana olevasta todellisuudesta. Mitä kauvemmin ihmiset haluavat viipyä tuossa irvikuvassa, sitä enemmin he joutuvat itsekin kärsimään. Sillä syyn- ja seurauksen laki mittaa jokaiselle aikanaan tekojensa ja ansioittensa mukaan. Seuraukset eivät yleensä eivätkä aina ennätä tulla samassa ruumistuksessa, sillä karmakin vaatii aikansa kypsyäkseen. Sentähden ihminen syntyy uudelleen ja uudelleen tänne ruumiilliseen maailmaan. Sitten hän saa niittää edellisten maaelämiensä kylvöistä.

Tämä on asian teoreettinen puoli sellaisenaan. Käytännöllisesti tämä taas tulee todistetuksi siten, että on jo ollut ja on yksilöitä, jotka ovat ratkaisseet elämän ongelman siten, että he omalta kohdaltaan osaavat elää tuossa edellä esitetyssä jumalallisessa isä-äitiydessä, totuuden ja rakkauden hyvyydessä. Heitä on sanottu Mestareiksi. Heitä on esiintynyt useita, vaikkakin perin harvoja ihmiskunnan suureen lukumäärään verrattuna. Mainitsemme niistä vain kolme korkeinta ja jumalallis-inhimillisesti tyypillisintä. Ne ovat Siddhartha Gotama, Jeesus Natsarenus ja Pekka Ervast. Näissä kolmessa kehitys saavutti ilmennyksessään täydellisyytensä. On otettava huomioon, että vaikka Jumala kaiken takana on yksi, yksi ja jakamaton, ehdoton, niin ilmennyksessä Jumala kuitenkin esiintyy kolmena kosmillisena virtauksena, tajuntana: voimana (Isä), rakkautena (Poika) ja totuutena (Pyhä Henki). Niinhän ihminenkin, ollen Jumalan kuva, on psykologisesti kolminainen: tahtoa, tuntoa ja ajatusta. Kehitys alhaaltapäin käy siten, että ensin herää ajatus, joka erottaa ihmisen eläimestä. Myöhemmin herää rakkaus, joka tekee ihmisestä henkisen veljen. Vielä myöhemmin herää tahto, joka tekee ihmisestä henkisesti isän — joka isyys samalla on syvintä palvelua.

Sama on ihmiskunnan laita korkeammassa kehityksessä. Ennen Buddhaa ihmiskunnan kokonaiskehitys ja muutamien harvojen erikoiskehitys oli päässyt niin pitkälle, että Buddhassa Jumala pääsi yhtymään ihmiskunnan järkeen, henkeen, Jeesus Natsarenuksessa ihmiskunnan tuntoon, sieluun, Pekka Ervastissa ihmiskunnan tahtoon, ruumiiseen. Näissä kolmessa yhteensä Jumala on päässyt täysikäisenä ilmenemään täällä ihmiskunnassa. Heidän oppinsa, noiden kolmen, on yksi ja yhtenäinen. He ovat yhteistyössä. Edellinen valmistaa tietä seuraavalle. Siten työ etenee ja syvenee. Kaikki kolme yhdessä muodostavat yhden suuren kokonaisuuden. Niinpä viimeisimmän eli Pekka Ervastin opetuksiin sisältyy Jeesus Kristuksen ja Buddhan opetukset. Näiden kolmen käytännöllinen siveysoppi sisältyy Pekka Ervastin uudelleen järjestämään Vuorisaarnaan. Samoin kaikkien kolmen älyllisfilosofiset ja yliaistilliset opit sisältyvät

Pekka Ervastin opetuksiin, esitelmiin, kirjoihin ja kirjoituksiin.

Näin on ihmiskunta jo saanut täydellisimmän älyllis-filosofisen selvityksen, käytännöllis-siveysopillisen ratkaisun ihmiselämän ongelmaan. Tarvitaan vaan, että me ihmiset tartumme meille ojennettuun apuun ja alamme kulkea meille osoitettua tietä. Vain perin harvat — niinkuin Jeesuskin sanoi — ovat toistaiseksi tarttuneet ojennettuun käteen. Täytyy myöntää, että alempi elämänmahti on tehnyt kaikkensa työntääkseen Mestarin ja Hänen oppinsa ja Hänen harvat seuraajansa pois keskuudestaan. Niinpä Kristus ja hänen käytännöllinen siveysoppinsa — yksinpä ja jopa nimenomaan ns. kristillisissä kirkoissakin — on selitetty epäkäytännölliseksi. Jotensakin samoin on käynyt — vaikka toisissa olosuhteissa — H. P. Blavatskylle ja Pekka Ervastille. H. P. B. julisti — Buddhan tavalla — sodan kelvottomaksi, mutta myöhemmin Teosofinen Seura yhdisti itsensä tarmolla ja väellä sotaan. Kun Pekka Ervast Suomen T. S:n perustajaylisihteerinä tästä huomautti, johti se siihen, että hänellä ei ollut työmahdollisuuksia T. S:ssa, vaan hänen piti järjestyä jatkamaan työtään T. S:n ulkopuolella. Kun P. E. tästä — T. S:n veljeysohjelman velvoituksen mukaisesti — edelleen ja jatkuvasti huomautti, moitittiin häntä siitä, ettei hän jättänyt T. S:raa "rauhaan". Tähän P. E. huomautti, että kyllä hän jättäisi T. S:n rauhaan, ellei hän sitä rakastaisi.

Tämä P. E:n lausunto velvoittaa syvempään ja vastuunalaisempaan ajatteluun. Elämmehän karman alaisessa maailmassa. Olemme vastuussa niin teoistamme kuin laiminlyönneistämme. P. E., H. P. B. ja Jeesus opettavat, että niinkuin ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, niin sitten tapahtuu kansassakin. Kun H. P. B. ennusti ja sanoi, että jos Europa vastaanottaa teosofisen sanoman, niin se pelastuu, mutta ellei, niin Europa tulee vajoamaan ennen kuulumattomaan kauhujen mereen — niin se ei suinkaan ollut H. P. B:n puolelta "uhkailua" tai etteikö hän olisi voinut jättää Europan "rauhaan", vaan johtui se päinvastoin siitä, että H. P. B. rakasti Europaa, rakasti niinkuin todellinen ihminen ja tietäjä rakastaa. Tai oliko Jeesuksen puhe "rauhattomuutta" tai "uhkailua", kun hän rakastamaansa kaupunkia katsellessaan sanoi: "— ja he kukistavat sinut maan tasalle ja surmaavat lapsesi, jotka sinussa ovat, eivätkä jätä sinuun kiveä kiven päälle, sentähden ettet etsikkoaikaasi tuntenut". Että nämä, niin H. P. B:n kuin Jeesuksen ja P. E:n puheet ovat puhetta rakastavan ihmisen ja tietäjän, joka on perillä Karman Lain järkkymättömästä toiminnasta, senhän olemme jo ennättäneet näkemään ei vain Palestiinan, vaan myös Europan ja osittain oman Suomemmekin kohtaloissa. H. P. B. ja hänen sanomansa ei saanut vastaanottoa Europassa, eikä tullut riittävästi ymmärretyksi edes Teosofisessa Seurassa. Samoin P. E:n työtä ei tehnyt mahdottomaksi ainoastaan T. S., vaan myöskin Ruusu-Risti "ei tuntenut etsikkoaikaansa", vaan myöhemmin polki jalkoihinsa P. E:n testamentin: R a k a s t a k a a t o i n e n t o i s t a n n e.

Näin on historiallinen totuus. Ja mikäli meillekin — vanhojen perinteitten mukaan — huomautellaan, ettemme jätä T. S:aa tai R-R:tiä "rauhaan", niin on ensiksikin huomattava, että päinvastoin T. S. ja R-R. ovat — omaksumansa epäveljellisen, epäteosofisen asenteensa vuoksi — jatkuvasti, päivästä päivään, vuodesta toiseen rauhattomuuden, ei rauhan, vaan rauhattomuuden tekijöitä. Ja toiseksi: jos T. S. ja R-R. olisivat selvästi tajunneet — ja edelleen tajuaisivat — tehtävänsä, sen tehtävän, mikä sisältyy heidän sääntöjen mukaiseen ohjelmaansa, silloin Europan ja Suomenkin kohtalo olisi muodostunut kokonaan toiseksi, kuin miksi se nyt on muodostunut.

Niin, ohjelmansa mukaan R-R. piti oleman mm. "vapaan ajattelun pyhättö". Mutta P. E:n jälkeen se jokseenkin heti lakkasi sitä olemasta. Voimme nyt sanoa näin: niinkuin T. S:ssa, kirkoissa, lahkoissa ja puolueissa, ja jopa sotalaitoksessakin saa vapaasti ajatella ja puhua, kunhan vaan puhuu enemmistön muodostaman tai ylläpitämän johdon kulloinkin antamien määräysten mukaan, niin samoin on nyt laita Ruusu-Ristissäkin. Onhan sellainen ajatuksen ja puheen vapaus yksinpä vankiloissakin.

Vielä kerran: niinkuin ensin tapahtuu henkisissä valiojoukoissa, samoin tapahtuu sitten kansassakin. Muistakaamme Sodoman — ja miksei myöskin Jerusalemin — kohtaloa. Eikä Laki suinkaan ole myöhemmin perääntynyt. Päinvastoin Elämä on

tullut entistäänkin vakavammaksi. Yhä selvemmin meiltä kysytään — niinkuin P. E. useasti huomautti —: tahdotteko elää vaiko kuolla?

Ja sitten: hyvää ja virkistävää kesää kaikille! Tässä tulee kahden kuukauden väliaika, joten Pohjolan Valo ilmestyy vasta syyskuussa.

J. R. H.

1944 kesäkuu, 120—123

OIKAISUA

Viime maaliskuussa tuli kuluneeksi 25 vuotta nuorena kuolleen teosofisen työntekijän, ystävämme ja veljemme V. H. Valvanteen kuolemasta. Tämän johdosta "Teosofi" julkaisi parikin muistokirjoitusta. Sehän on sellaisenaan niinkuin ollakin piti. Kuitenkin molemmissakin kirjoituksissa ilmenee jotain sellaista, johon allekirjoittanut tuntee täytyvänsä puuttua.

En tällä kertaa yritäkään lähettää oikaisujani suoraan "Teosofiin", sillä takavuosina teimme Pekka Ervastin kanssa siinä suhteessa epäonnistuneen yrityksen. Lähetimme yhteisen oikaisun "Teosofissa" julkaistuun Suomen T. S:n 20-vuotishistoriikkiin — jota ei kuitenkaan julkaistu, ja joka sitten julkaistiin Ruusu-Ristin 7 numerossa 1932.

Nyt siis asiaan. "Teosofissa" sanotaan, että v. 1917 "V. H. V. tuli valituksi Suomen Teosofisen Seuran ylisihteeriksi", ja "on todennäköistä, että V. H. V. olisi jatkuvasti jäänyt T. S:n ylisihteeriksi, ellei hänen terveytensä juuri silloin olisi lopullisesti sortunut". Asiat olivat kuitenkin toisella tavalla. Sillä v. 1917 tuli ylisihteeriksi tri V. Angervo — koska Pekka Ervast kieltäytyi, huolimatta siitä, vaikka hän sai lähes 2/3 äänistä. Tri Angervon silloinen ylisihteeriys jäi kuitenkin vain nimelliseksi, sillä ensiksikään hän ei ollut vuosikokouksessa mukana 1917, jolloin hänen ylisihteeriytensä alkoi, eikä 1918, jolloin se päättyi, eikä hän vuoden kuluessa ryhtynyt varsinaisella tavalla ylisihteeriyttä hoitamaan. Hänhän asuikin Mikkelissä.

Tuli sitten ylisihteerin vaali 1918. Ehdokkaiksi asetettiin perustaja-ylisihteeri P. E. ja Väinö Valvanne. Tämä tehtiin, vaikka P. E. oli alusta asti kieltäytynyt niinkuin edellisessäkin vuosikokouksessa. Kaikesta huolimatta P. E. tuli lippuäänestyksessä valituksi. Silloin P. E. ilmoitti kokoukselle, ettei hän voinut luottamustointa vastaanottaa, mutta lupasi ensi vuonna siihen ryhtyä, jos Seura sitä halusi. Samalla P. E. pyysi, että nyt yksimielisesti pidettäisiin toinen ehdokas ylisihteerinä. Kokous suostuikin tähän samoinkuin Väinö Valvannekin.

Näin V. H. V. tuli ylisihteeriksi 1918. Mutta hänen ylisihteeriytensä kesti vain muutamia päiviä. Sillä välittömästi vuosikokouksen jälkeen pidettyjen kesäkurssien aikana V. H. V. tuli allekirjoittaneen luo puhumaan asiasta. Hän pahoitteli sitä, että oli tullut ylisihteeriksi ja toivoi, että P. E. jälleen ryhtyisi siihen toimeen. Kuitenkin hän pelkäsi, ettei P. E. enää siihen toimeen ryhtyisi. Siksi V. H. V. pyysi, että minäkin puhuisin asiasta P. E:lle. Keskustelumme tuloksena oli, että yhdessä menimme P. E:n puheille, jolloin V. H. V. esitti pyyntönsä, että P. E. jälleen ryhtyisi ylisihteerin toimeen. Tällöin P. E. suostuikin rupeamaan ylisihteeriksi noin niinkuin muodon vuoksi, virallisesti, jolloin hänen tehtäväkseen tuli vain diploomien ja jäsenkirjojen allekirjoittaminen, mutta kaikki muut ylisihteerin tehtävät jäivät rouva Olga Salon hoidettaviksi. Vielä on lisättävä, että tähän V. H. V:n perääntymiseen ei vaikuttanut hänen sairautensa, vaan kokonaan toiset syyt, joita ei tässä tarvitse esitellä.

Sitten toinen asia. "Teosofissa" sanotaan V. H. V:sta mm.: "Puhujaksi hän ei ollut syntynyt". Saattaa olla. Mutta hän oli erinomaisen oppinut ja sellaisena suorastaan kuin kohtalon puolesta valittu ja määrätty henkisesti luovan ja henkisesti johtavan työntekijän sihteeriksi, työtoveriksi. Kokemukseni ja ymmärrykseni mukaan karma ja dharma oli selvästi tämä: P. E. oli luova ja johtava keskushenkilö teosofisessa työssä, ja V. H. V. hänen taitava sihteerinsä. Olisi ollut onneksi teosofiselle työlle ja siten kaikille, jos tämä yhteistyö olisi pysyväisesti ja kestävästi jatkunut. En tässä ollenkaan puutu "Teosofin" kirjoittajan puheeseen V. H. V:n halusta

ryhtyä työnsä lomassa puutarhatöihin, jollaiseen P. E. ei ollut suostunut. Sellainen lausunto tietenkin saa jäädä omaan arvoonsa. Oma kokemukseni on, että jos V. H. V. ja me teosofit yleensä olisimme herkästi kuunnelleet ja seuranneet P. E:n viisasta johtoa, niin se kyllä olisi koitunut onneksi sekä meille että kansallemme. Nyt "Teosofin" kirjoittaja näkyy lukevan V. H. V:lle erikoiseksi ansioksi sen, että "hänen katseensa oli kiinteästi keskitetty T. S:n keskipisteeseen, seuran johtajaan Annie Besantiin". Tässä asiassa meidän on otettava erotuomariksi Mestariuden lähettiläs, teosofisen sanoman julistaja Madame Blavatsky. H. P. B. painostaa ankarasti sitä seikkaa, että Seura ja teosofia ovat kaksi eri asiaa. Painokkaasti hän sanoo: ellei Seura tee teosofiaa, niin se saa mennä. Tekikö siis Annie Besantin johtama seura teosofiaa? Asia on näin. Buddhan opin mukaisesti H. P. B. hylkäsi väkivallan ja sodan. Teosofian avaimessa hän käyttää tässä suhteessa mahdollisimman jyrkkää ja selvää kieltä. Annie Besant sensijaan julisti 1914 alkaneen suursodan Englannin eli ympärysvaltojen puolelta pyhäksi. Näinollen täytyy päinvastoin syvästi valittaa, että nuori V. H. V. innostui Annie Besantin pyhitettyyn sotahommaan. Kun taas P. E. piti kiinni H. P. B:n, Buddhan ja Jeesus Kristuksen opista.

Palatkaamme vielä V. H. V:n työhön. Johtavan työntekijän sihteerinä V. H. V. luonnollisesti osallistui sekä "Tietäjän" toimittamiseen että kirjojen suomentamiseen. Tämä kaikki tapahtui P. E:n johdolla, ja oli se asiain luonnollinen tila. Kun nyt "Teosofin" kirjoittajat tahtovat — aivan oikein — antaa tunnustusta V. H. V:n työlle, tekevät he sen paikotellen tavalla, jossa he eivät tee oikeutta kummallekaan, eivät V. H. V:lle eivätkä P. E:lle. He tahtovat sanoa, että "Valvanne yksin (!) toimitti" Tietäjän ja melkein yksin toimitti kirjojen suomennoksen — "vaikka käännöksissä on toisen henkilön nimi suomentajana". Tämän johdosta minusta on tuntunut niinkuin ystäväni V. H. V:n kalpeat posket punehtuisivat tuollaisen maininnan edessä. Olihan mitä luonnollisin asia, että V. H. V., joka alunperin toimi P. E:n sihteerinä — hänhän oli erittäin oppinut kielimies ja pikakirjoittaja — toimitti suomennoksia P. E:n johdolla ja lopullisella tarkistuksella. Siten suoritettiin tuo suurin suomennostyö, "Salaisen Opin" kääntäminen. Tästä asiasta olen aikanaan P. E:n kanssa keskustellutkin. Niinpä "Salaisen Opin" suomentajiksi onkin merkitty V. H. V. ja P. E. Sensijaan "Hiljaisuuden äänessä" ja "Dhammapadassa" ei ole suomentajaa lainkaan merkitty. "Tao-Te-Kingin" suomentajana ja alkulauseen kirjoittajana sensijaan esiintyy alunperin P. E.

Vielä tuo V. H. V:n enteellinen puhe, että P. E. tulisi jäämään yksin. No niin, siten on yleensä käynyt suurille uranuurtajille. He ovat jääneet yksin, eivätkä kuitenkaan... Niinpä P. E:n nuoruuden romaanissa Haaveilijassa Eero jäi yksin, eikä kuitenkaan jäänyt yksin. Jeesus jäi yksin, eikä kuitenkaan. Samoin P. E:lle kävi oikeastaan useamman kerran, eikä hän kuitenkaan yksin jäänyt.

No niin, ystäväni ja veljeni V. H. V.: tervehdin Sinua sydämellisesti!

J. R. H.

1944 kesäkuu, 137—138

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Viime juhannuksena kokoonnuimme jo kolmannen kerran kesäjuhlaan Kakskerran Saarenmaassa veljiemme Liisa ja Niilo Wahlroosin kauniilla puutarhatilalla. Ensimmäinen kesäjuhlamme siellä oli juhannuksena 1940. Silloin tuli lausutuksi P. E:n K a n n a t u s l i i t o n ja P o h j o l a n V a l o n syntysanat. Toisen kerran kokoonnuimme helluntaina 1943. Nyt, juhannuksena 1944, oli jälleen noin 40 turkulaista ja tamperelaista veljeä kaksipäiväisillä juhlilla. Oli runsaasti soittoa, laulua, esitelmiä ja puheita. Yhdeltä kannalta näitä juhlia onkin sanottu valmistaviksi tai pienoiskesäkursseiksi. Ensimmäisessä kokoontumisessamme juhannuspäivänä klo 10 puhuin jotenkin seuraavaan tapaan.

Nämä kesäjuhlat tuovat mieleeni eräitä Pekka Ervastin opetuksia. Niinpä puhuessaan Suomen tulevasta sivistyksestä hän

sanoo: siinä tulee olemaan mm. suuria kansanjuhlia, joissa vuorottelee leikillisyys ja vakavuus. Vakavuus teosofis-kristosofisessa sanastossa ei tietenkään merkitse jotain vaivaisen syntisen uskonnollista pitkänaamaisuutta. Se merkitsee tieteellisen — ei materialistisen vaan henkitieteellisen — vakavaa totuuden etsimistä. Samoin leikillisyys ei meikäläisten kesken merkitse jotain ilveen tapaista hulluttelua, vaan sitä että totuus pukeutuu veljellisiin kauneuden muotoihin. Toisin sanoen: totuus esiintyy pukeutuneena veljesrakkauden kaapuun.

Toinen mieleeni muistuva P. E:n opetus on, että meikäläisten pitäisi yrittää järjestää asuntonsa siten, että he asuisivat — mikäli mahdollista — lähellä toisiaan, oppien sitenkin veljeyttä ja yhteenkuuluvaisuutta. Omasta puolestani olenkin ollut huomaavinani, että kun etsimme ja järjestelemme itsellemme asuntopaikkaa, niin siinä olisi otettava huomioon, ettei osanottomme teosofis-kristosofiseen ryhmätyöhön senkautta ainakaan vaikeutuisi, vaan päinvastoin, mikäli mahdollista, parantuisi. Tähänkin asuntojärjestelyyn sisältyy siten määritelmä: ensin Jumalan valtakunta, ja sitten muu seuraa siinä ohella vähemmällä puuhalla. Toinen puoli asiassa on, että lähellä asuen voimme paremmin tuntea Mestarin johtaman henkisen perheen yhteenkuuluvaisuutta.

Sitten tulemme itse siihen työhön, johon meitä jumalallis-inhimillisessä tehtävässämme kutsutaan. Siinä tulee tärkeäksi se seikka, millaiseen leiliin viinimme kaadamme, millaisessa ryhmässä työskentelemme. Jos työskentelisimme esim. europalais-amerikalaisissa kirkkokunnissa, silloin, paitsi että toimittelisimme erilaisia seremonioita, taistelisimme kaikin voimin hyvän puolesta pahaa vastaan. Tekisimme sen kaikin käytettävissämme olevin keinoin: tekniikan täydellistyttämillä aseilla ja rukoilemalla jumalalta apua ja voimaa aseillemme — kaikilla toisiaan vastaan taistelevilla puolilla. Jos taas työskentelisimme maailmallistuneissa seuroissa, jotka puhuvat mestareista ja heidän filosofiastaan, silloin pitäisimme ylevästi kättä pystyssä sen tai tuon maailmanvallan puolesta uskoen lujasti, miten se tai tuo imperiumi edustaa valkeuden hyviä voimia, ollen kuin jumalien valtuuttama pitääkseen toisia kurissa ja järjestyksessä. Tai jos toimisimme jossain — Pekka Ervastin määritelmien mukaan — irvikuviksi menneissä hierarkioissa, sen tai tuon kansan alueella, sellaisen kansan, jota vaivaa keskinäinen riitaisuus, silloin panisimme tulevaisuuden toivomme siihen mielestämme varmaan huomioon, että sota kykenee poistamaan kansaa hajoittavat puolueet ja sisäiset riidat niin, että kansat, kansa siellä tai täällä, taistelee yksimielisenä joukkona ase kädessä vapautensa puolesta, hyvän puolesta pahaa vastaan. — Niin, tai jos emme nyt — syystä mistä tahansa — työskentelisi mainitunlaisissa leireissä, niin olisi se taas asia erikseen. Silti voisimme olla ylevämielisen suvaitsevaisia, yhtyen Jeesuksen määritelmään Jumalasta, joka antaa aurinkonsa nousta niin pahojen yli kuin hyvienkin, antaa sataa niin oikea- kuin väärämielisillekin. Ehkä onkin niin, että mitä enemmän yhdymme Jumalaan, mitä suurempi meissä on rakkaus, sitä suurempi meissä on tuollainen aurinkomainen kaikkihyväisyys. — Mutta elämän koulussa itsekukin kokeilee siten kuin kokeilee.

Ymmärrämmehän muitta mutkitta, että tuollainen hyvyys, aurinkomainen auttavaisuus kaikkia kohtaan, ei suinkaan todista Jumalan piittaamattomuutta. Tietenkin se päinvastoin on ihmisiä itsenäisiksi kasvattavaa jumalallista rakkautta ja viisautta. On sitäpaitsi otettava huomioon, että Jumala ei opeta vain aurinkomaisella esimerkillään, vaan hän on suurien Mestareiden kautta ilmoittanut oman periaatteensa, oman mielipiteensä, neuvonsa ja käskynsä. Olemme siten saaneet kuulla, että jokaisen ihmisen on tultava itsenäiseksi, mestariksi, täydelliseksi niinkuin Hän, taivaallinen Isämme. Jo vanhoina aikoina profeetat ovat sanoneet: elämässä vallitsee syyn ja seurauksen laki, se laki, joka on ilmennys Jumalasta jota Jumala itse noudattaa. Siitä Laista ei voida rahtuakaan siirtää tai poistaa, sillä käytännöllisesti katsoen se laki on elämä itse. Se laki mittaa jokaiselle tekojensa, tunteittensa ja ajatustensa mukaan. Jumala sallii ihmisten kokeilevan, toimivan siten kuin joko kykenevät tai parhaaksi katsovat. Mikäli he eivät yhdy Jumalaan, yhdy siten kuin suurimmat Jumalan profeetat ovat opettaneet, sikäli toiminnan tuloksena on pettymyksellinen kokemus. Siinä kokemuksessaan ihminen voi tarkistaa päämääräänsä ja menettelytapaansa, ottaen pettymyksen opikseen ja viisaudekseen; tai jatkaakseen entiseen

tapaansa kohti uutta pettymystä. Niinpä on muistettava kristikunnan Mestarin Jeesus Kristuksen sanat: "sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat." He hukkuvat siihen asti, kunnes ovat miekkaan tarttumatta. Kokemuksien kovassa koulussa yksilöt toisensa jälkeen heräävät ymmärtämään, että heidän päänsä hiuksetkin ovat luetut. Samoin jopa turhistakin sanoistaan ihmisen on tili tekeminen.

— — —

Kaiken tämän ohella tapahtuu myös yleiskehitys. Tämä merkitsee, että mitä pitemmälle kehitys menee, sitä lähemmäksi tulee ihmisyyden ihanne: mestarius, taivaallinen Isämme. Tulemme välttämättömään ylimenokohtaan: joko tai. Siihen tulee jokainen ihminen, siihen tulevat kansat, maapallomme ja ihmiskuntamme. Sitä on sanottu viimeiseksi tuomioksi, maailman lopuksi. Sellaisesta puhutaan Uudessa Testamentissa. Jeesus sanoo, ettei hänkään tiedä aikaa eikä hetkeä, mutta hän puhuu siitä mahdollisimman vakavasti ja huomauttaen, että nähtävästi se tulee ihmisille yllättäen. Ja Jeesuksella on tiedossa tuomion mittapuu. Tuomiosta läpäisevät ne, jotka ovat Kuninkaan nuorempia, pienempiä veljiä, so. profeettoja, Mestareita, apostoleita vastaanottaneet, ovat Jumalan suuria Lähettiläitä kunnioittaneet, heidän esittämäänsä Jumalan lakia noudattaneet.

Tiedämme, että tämä tuomion kuvaus — monella tavalla väärinymmärrettynä — on jopa järkyttänyt ihmisten mieliä. Monasti ovat ihmiset uskoneet elävänsä aivan tuomion aattona. Toiset taas arvelevat jotain sellaista tapahtuvan jossain epämääräisen kaukaisessa tulevaisuudessa. Juuri sitenhän kaikki jää yllätykselliseksi. Ja sillävälin Kuninkaan nuoremmat veljet: Mestarit ja heidän apostolinsa on ei vain jätetty ottamatta huoneeseen, vaan heidät on joko tapettu tai tehty muutoin heidän työnsä mahdottomaksi. Tai heidät on vastaanotettu vain turhissa puheissa, kun ensin on käännetty nurin heidän oppinsa, on kielletty heidän testamenttinsa.

Kuitenkin tuomion aika on ollut Isän tiedossa, sen tiedossa, joka on kaikista vastuunalaisin. Niinpä tuomio alkaakin Isän ruumistuessa tänne ruumiilliseen eli tekojen elämään. Ja niinkuin tässä Pohjolan Valossa on useasti sanottu, tuomiokausi on nyt alkanut. Sen me jo alammekin tuntea luissamme ja ytimissämme. Pekka Ervast sanoi, että Uudessa Testamentissa puheena ollut suuri tuleminen tapahtui viime ja tämän vuosisadan vaihteen aikoina. Ei se merkitse maapallon tuhoa. Se merkitsee, että Kristuksen ja Isän karmallinen ja dharmallinen Valtaistuin laskeutuu tänne ihmisten tekojen elämään asti. Täällä on nyt, toistaiseksi, rinnan vanha tietämättömyyden, itsekkyyden ja väkivallan sanelema elämänkäsitys ja sen mukainen järjestys yhdeltäpuolen, ja toiselta puolen Kristus-Isän esittämä elämänkäsitys ja senmukainen elämä, työ ja toiminta. Ihmisiä kutsutaan siirtymään vanhasta järjestyksestä uuteen. Se tapahtuu yksilöittäin, niin että kaksi naista jauhavat käsikivillä, joista toinen on jo voinut tulla siirtyneeksi Valtaistuimen oikealle puolelle, kun toinen edelleen jauhaa vasemmalla puolella.

Totuuden tuomio kuuluu: ihmisten ja myöskin kansojen pelastus on siirtymisessä vanhasta elämänjärjestyksestä uuteen. Uuden taas ovat esittäneet sekä alustavasti että täydellisesti, toisiaan täydentävästi Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. H. P. Blavatskyn alustavasti ja Pekka Ervastin varsinaisesti esittämään teosofis-kristosofiseen sanomaan sisältyy nimittäin Jeesus Kristuksen ja Buddhan ja kaikkien vanhojen uskontojen filosofia ja käytännöllinen siveysoppi, henkisesti syvennettynä ja selvennettynä.

Teosofis-kristosofisessa sanomassa — niinkuin luonnollista on — on sekä filosofinen että eetillinen puoli. Mutta vaikka filosofinen puoli on tärkeä ja lopulta myös välttämätön, on käytännöllinen siveysoppi kuitenkin ensimmäinen ja keskeisin asia. Tämä siveysoppi taas esiintyy Pekka Ervastin uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa. Teosofis-kristosofinen sanoma on näinollen se ylhäältä ojennettu käsi, johon voimme tarttua. Mikään vanhan paikkaaminen uudella tilkulla ei riitä. On pukeuduttava kokonaan uuteen pukuun. Vanha, sokean uskon ja ihannoidun väkivaltaisuuden puku on hylättävä. On pukeuduttava Mestarin esittämien oppien mukaiseen inhimillis-jumalalliseen hääpukuun. Sen ovat tehneet ihmiskunnan suuret opettajat: Buddha, Jeesus Kristus, Pekka Ervast ja jotkut muut. Usko ja us-

kallus ei ole enää — eikä todellisuudessa ole koskaan ollut — väkivallassa ja pakkokeinoissa. Uskon ja uskalluksen merkki on niistä luopumisessa. Pekka Ervast sanookin, että todellinen kristinusko alkaa miekan kääntämisestä omaan rintaansa, miekan kääntämisestä ristiksi.

Jos siis tahdomme — ja miksemme tahtoisi! — unohtaa itsemme ja tehdä työtä kansamme ja ihmiskunnan hyväksi, silloin meillä on luonnollisin mahdollisuus — sekä yksilöinä että ryhminä — tehdä Mestarin ja sisäisen Jumalan johdolla työtä teosofis-kristosofisen sanoman puolesta. Lisäänkin vielä, että tämä työ tarvitsee ja kutsuu yhä useampia veljiä ja ystäviä yhteiseen työhömme. Vaikeudet eivät saa olla esteenä. Sillä juuri sellaisessa työssä vaikeudet voitetaan.

J. R. H.

1944 syyskuu, 143—146

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Olin äskettäin eräissä hautajaisissa. Ne olivat veljemme ja ystävämme Juho Myllyojan. Olimme temppelissämme Tampereella kokoontuneet tekemään, niinkuin on ollut tapana sanoa, viimeistä palvelusta krematorion kautta kulkeneiden ruumiillisten jäännösten äärelle. Totuudenetsijöinähän heti ymmärrämme, että ankarassa mielessä tämä ei suinkaan ole mikään viimeinen palvelus. Sillä henkiolentoina synnymme uudelleen tänne maiseen elämään, kulkeaksemme siten meille kuuluvaa taivaallisen Isämme täydellisyyden päämäärää kohti. Näinollen tulemme edelleenkin olemaan tilaisuudessa tekemään toinen toisillemme tällaisia viimeisiä palveluksia.

Tämä tilaisuus pani minut taas erikoisesti ajattelemaan, mikä suunnaton ero on niiden kahden elämänkäsityksen välillä, joista toiseen minuakin lapsena ja nuorena kasvatettiin ja joista toiseen meillä nyt on tilaisuus perehtyä teosofis-kristosofisessa sanomassa. Ajatellaanpas hiukan. Elämänkäsitykseen kuuluu kaksi puolta, älyllis-filosofinen ja käytännöllis-siveysopillinen. Ja millaisina ne minun nuoruudessani esitettiin? Suoraan mutta kuvaannollisesti puhuen ne tarjottiin meille kuin kahtena elottomiksi kivettyneinä kappaleina. Toteutui todella eräs Jeesuksen puhe: pyytäessämme leipää meille tarjottiin kiviä. Emme sano tätä moittiaksemme ketään. Toteamme vain, millainen oli tilanne. Tuskin kannatti puhua kehityksestä niihin aikoihin. Eikä samalla kirkollisella taholla vieläkään. Nim. henkisestä kehityksestä. Tämän todistaa pari kirkollista oppia. Ensiksi se, että jos ihminen kuolee jonkun päivän ikäisenä, on hän — edellyttäen, että on saanut vaikkapa kirkollisen "hätäkasteen" — yhtä ikuisesti autuasta kuin monien ponnistusten läpi kulkenut, vanhana kuollut ihminen. Toiseksi: kun kuolema, maailman loppu ja viimeinen tuomio on tapahtunut, on toisilla edessä ikuinen piina helvetissä, toisilla autuus taivaassa, eikä mistään kehityksestä tai tilanteen muutoksesta ole puhettakaan. Näinollen tuo minullekin nuorena esitetty elämänkäsitys oli älyllis-filosofiselta puoleltaan paikalleen jäänyt, mihinkään kehittymätön, järjettömän kaamea kappale. Ja entä siveysopillinen puoli? Kyllä siveysopista, vieläpä kristillisestä siveysopista puhuttiin. Mutta ikuisen elämän kannalta sillä ei ollut mitään merkitystä. Se koski vain tätä maallista, yhteiskunnallista elämää. Ellei yhteiskunnassa noudattanut yhteiskunnan asettamia siveyssääntöjä, silloin menetti yhteiskunnallisen vapautensa. Ikuisen elämän siveysoppi, jonka itse Kristus Uudessa Testamentissa esittää, se kirkossa kokonaan sivuutettiin, kiellettiin. Ihmisen ikuinen elämä ei ollut missään suhteessa käytännölliseen siveysoppiin. Kirkko oli järjestänyt ikuisen elämän riippuvaiseksi kokonaan toisista seikoista. Tähän oli otettu pari Jeesuksen lausetta. Mutta ne lauseet olivat sisäisiä, tavallaan suljettuja, kuvaannollisia. Ne olivat sellaisia, että ne olisi tultu kokemuksena ymmärtämään silloin, jos olisi lähdetty seuraamaan Jeesuksen käytännöllistä siveysoppia. Mutta kun siveysoppi kiellettiin, silloin nuo pari Kristuksen lausetta muodostuivat uusiksi dogmeiksi. Ensimmäinen niistä oli: "jos ihminen ei synny vedestä ja Hengestä, ei hän voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan". Toinen kuului: "ellette syö Ihmisen Pojan lihaa ja juo hänen vertansa, ei teillä ole

elämää itsessänne. Joka syö minun lihani ja juo minun vereni, hänellä on iankaikkinen elämä".

Nämä molemmat lauseet kirkko otti tavallaan vakavasti — kun se ensin oli hyljännyt niiden käytännöllisen avaimen, Kristuksen siveysopin. Näiden lauseiden toteuttamiseksi muodostettiin kaksi sakramenttia, kaste ja ehtoollinen. Niitä kirkot ovat toimittaneet — Kristuksen siveysopin hyljättyään — seurauksella, että nyt kristikunta tunnetaan hedelmistään, siitä, että kristikunnan elämä on muodostunut yhä hurjemmaksi kuoleman tanssiksi.

Jättäkäämme nyt tämä ja siirtykäämme teosofis-kristosofiseen elämänkäsitykseen. Ensin sen älyllis-filosofinen puoli. Siinä esiintyy selvästi myös siveellinen ja henkinen kehitys. Tämä sisältyy jälleensyntymiseen ja kasvuun. Ihminen on henkinen olento, joka synnyttää uusia persoonallisuuksia, jotka syntyvät, elävät ja kuolevat. Siten tulee jatkuva kehittyminen taivaallisen Isän täydellisyyttä kohti mahdolliseksi. Karma, syyn- ja seurauksen laki pitää huolen siitä, että jokainen saa niittää kylvöjensä, tekojensa mukaan. Se auttaa ihmistä harkitsemaan ja vastuunalaisuudessaan itsenäistymään.

Tähän liittyy käytännöllinen siveysoppi. Se on nimenomaan Vuorisaarna. Pekka Ervast esittää sen uudelleen suomennettuna ja järjestettynä kirjassaan Vuorisaarna. Keskeisenä siinä esiintyy Taivaallisen Isän Viisi Käskyä: 1. älä suutu, 2. älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas, 3. älä vanno, 4. älä ole pahaa vastaan, 5. älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. On selvää, että nämä käskyt kuuluvat kaikille ihmisille. Mutta yhtä selvää on, että niitä — jo niiden oman luonteen mukaisesti — ei voida kenellekään pakottaa. Ketään ei voi väkisin panna niitä noudattamaan. Vastuunalaisuudestaan tietoinen ihminen ryhtyy niitä noudattamaan vapaaehtoisesti, omasta vapaasta tahdostaan. Hän ensin aavistaa ja sitten ymmärtää, että siinä se juuri on sekä kristinusko että tie maailmanlasten kurjuudesta Jumalan lasten vapauteen.

Kun ihminen sitten parhaan taitonsa mukaan noudattaa noita viittä käskyä ja muitakin Vuorisaarnan neuvoja, silloin hän saa "avaimia", hän saa käytännöllisiä kokemuksia. Silloin hän alkaa kokemuksessa ymmärtää noitakin edellä esittämiämme kahta Jeesuksen puhetta — joita sekä Nikodemus että toisetkin Jeesuksen oppilaat aikanaan perin hitaasti alkoivat ymmärtää. Mestarin käskyjä seuratessaan ihminen kokee vedestä syntymistä: hänen ajatuksensa, tunteensa ja tahtonsa alkaa puhdistua. Ensin tuntuu niinkuin päinvastoin kaikki kävisi entistä likaisemmaksi. Mutta niinhän on tavallisessakin pesussa, niin pyykin pesussa kuin saunotuksessa. Mutta toimitettuamme kärsivällisesti säännönmukaisen pesun, on tuloksena puhtaus. Samoin on laita siveellisessä pesussa. Ensin voi tuntua niinkuin vaan entistä enemmän suututtaisi, entistä enemmän kuohahtaisi sielullista likaa, itsekkyyttä, ärtyisyyttä jms. Mutta kun olemme etukäteen selvillä — kokeneempien opetuksista — että näin yleensä käy, että tämä on asioiden meno, silloin vaan jatkamme itsekasvatuksellista työtämme, kuljemme edelleen Mestarin viitoittamaa tietä. Ja niin saamme kokea sekä vedestä että Hengestä syntymistä. Sisäinen olemuksemme puhdistuu — ja puhtaat sydämestä saavat nähdä Jumalan. Tapahtuu Hengestä syntyminen. Korkeampi minämme syntyy meidän päivätietoisessa tajunnassamme. Mestarin neuvoja seuratessamme Mestarin järki, Hänen lähettämänsä totuuden Pyhä Henki pääsee sisälle meidän päivätietoiseen olemukseemme. Meidän järkemme valistuu, se käy entistä ymmärtäväisemmäksi, veljellisemmäksi, työkykyisemmäksi, ja me itse nöyremmiksi ja palvelevaisemmiksi.

Tämä on syntymistä vedestä ja Hengestä. Se tapahtuu sekä kerran että jatkuvasti, joka päivä.

Vasta näiden kokemusten yhteydessä tai niiden jälkeen ihminen voi joutua kokemaan Kristuksen eli Logoksen lihan syömistä ja veren juomista. Etenkin Golgatalla vuotaneeseen Kristuksen vereen kirkko on pannut suurta painoa. Mikä tässä on asian ydin? Senkin opettaa käytäntö. Kun seuraamme taivaallisen Isän viittä käskyä niin tietoisesti, että lankeamatta pääsemme ylitse kriitillisen hetken, silloin asia selviää. Ja samalla huomaamme, että niinkuin suuret totuudet selviydyttyään yleensä osoittautuvat yksinkertaisiksi, niin samoin on tässäkin. Asia on siten, että niin kauan kuin vuodatamme toisen olennon verta, niin kauan meissä on vaan tavallinen veri, mutta kun osaamme läpäistä

kriitillisen hetken siten, ettemme vuodata toisen olennon verta — emmekä puolusta sellaista vuodattamista — silloin meissä alkaa virrata Kristus-veri, jossa on iankaikkinen elämä. Näin opettaa Pekka Ervast, näin opettaa elämän käytännöllinen kokemus.

Suunnaton on ero vanhan kirkollisen elämänkäsityksen ja sen elämänkäsityksen välillä, jonka teosofis-kristosofisessa sanomassa voimme omaksua. Edellinen on kuin nurinpäin kääntynyt varjo, ja on se ollut osaltaan johtamassa kansoja siihen tuhoutumiseen, mihin ne nyt ovat joutuneet. Jälkimmäinen on korkeuksista tullut henkinen valo, joka valaisee jokaisen, ken sen ottaa vastaan, ken sen neuvoja seuraa.

Vielä eräs pienempi asia. H. P. Blavatsky pani alulle ruumiinpolton nykyaikaisessa länsimaisessa tietoisuudessa. Hänen ruumiinsa poltettiin — ellen väärin muista — ulkona roviolla, jolloin tuhka hajoitettiin maan, veden ja ilman elementteihin. Ja nyt meillä on sellainen mahdollisuus, että voimme, toivomuksemme mukaan, jättää ruumiimme jaloimman elementin, tulen käsiin; joka sen nopeasti puhdistaa ja valuttaa sen luonnon elementteihin. Nyt pitäisi vaan järjestää niin, että ruumiitten polttohautaus kävisi päinsä vähin siellä ja täällä, ettei olisi niin pitkiä kuljetusmatkoja. — Mutta: etsikäämme ensin Jumalan valtakuntaa ja sen oikeamielisyyttä, niin muu kaikki seuraa vähemmällä puuhalla.

J. R. H.

1944 lokakuu, 163—166

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mielinpä kirjoittaa melkeinpä kuin avoimen kirjeen.

Olen nykyisessä ruumistuksessani syntynyt Suomessa, suomalaisista vanhemmista. Täällä olen jo yli 70 vuotta uurastanut. En ole joutunut pistäytymään Suomen rajojen ulkopuolella kuin jonkun kerran kävelemällä Torniosta Haaparannalle. Mutta silloinkin tein kokemuksen rajalla. Mentyäni rajan yli Ruotsin puolelle oli kuin taakka hartioiltani olisi poistunut. Ruotsilla oli historiaa, jossa Suomikin oli ollut mukana. Mutta palattuani rajaviivan yli tunsin, kuinka jälleen raskas taakka laskeutui hartioilleni.

Kuitenkin siinä rajan yli palattuani tajusin samalla, kuinka täällä Suomen saloilla tuntui olevan jotain salaperäisen herkkää, ihmeellistä, sellaista, jota on vaikea sanoin kuvata. Se oli jotain mystillisen herkkää, kaunista ja lupaavaa. Ehkä se oli vanhan Väinämöis-sivistyksen neitseellinen vienous, joka itsessään oli altis vastaanottamaan teosofis-kristosofisen viisauden. Mutta nykyinen valheellinen kristinusko, materialistinen ja militaristinen sivistys on luonut jonkunlaisen kovan kuoren kaiken päälle. Ja nähtävästi tuo minun taakkani oli suhteessa siihen, miten tuo kova kuori saataisiin voitetuksi, jotta sen peitossa oleva Väinämöisen ja Kristuksen, taivaallisen Isän teosofis-kristosofinen uusi sivistys pääsisi kansassamme kasvamaan. Olihan suuri kosmillinen Väinämöinen, Isä, inkarnoitunut Suomessa. Uusi aika oli alkanut, alkanut ei vain Suomessa, vaan koko ihmiskunnassa. Siitä johtuen olemme ihmiset yleensäkin joutuneet kantamaan uuden sivistyksen synnyttämisen tuskia.

Sillä uusi ei synny vain ulkoapäin, vaan todellisesti syntyy sisästä päin. Niinpä olin minäkin tutustunut teosofian järkevän valoisaan sanomaan v. 1907. Se oli minulle iloinen ja vapauttava sanoma. Mutta sisäinen olemukseni oli niin rakennettu, etten voinut pitkää aikaa siihen sellaisenaan tyytyä. Kaipasin Valoa, totuuden tietoa, sisästä päin. Ja sitä etsiessäni minun oli oikeastaan riisuuduttava, kuoriuduttava tämän aineellisen ja persoonallisen maailman elämästä, ja vain siten, pelkästään ihmisenä, lähestyttävä elämän pyhiä seutuja. Ja sitten se yhtyminen Valoon tapahtui. Se lienee tapahtunut vuoden alkupäivinä v. 1913. Valo tuli sisästäpäin. Eikä se ollut vain hetken valo, vaan se Valo jäi käytettäväkseni teosofis-kristosofisessa työssä. Siitä alkoi varsinainen Lain täyttyminen. Sillä kun Kristus tulee ihmiseen, niin kaukana siitä, että Laki tai moraali siinä loppuisi, vaan siitä eteenpäin se vasta oikein täyttyykin. Ei ole elämässä, ei korkeuksien korkeuksissa sellaista kohtaa, jossa moraali, jossa Karma olisi lakannut vaikuttamasta.

Mutta se vastuuni taakka. Vaikka Suomi tuli itsenäiseksi 1917, niin taakasta en varsinaisesti vapautunut. Että niin kävi, siihen vaikutti kaksi seikkaa. Ensiksi se, että heti itsenäisyytemme aamuna leimahti sisäinen sota. Ja toiseksi se, että edellisestä johtuen Suomi muodostui sotilasvaltioksi, vakinaisine armeijoineen ja asevelvollisuuslakeineen. Se kaikki teki taakkani raskaaksi. Sillä selvästi tiesin: nyt lähdettiin väärästä päästä. Taakkani kannoin kuitenkin uskollisesti. Sillä vaikka taakkani oli raskas, oli se samalla — Jeesuksen tavalla sanoen — kevyt, tai vapauttava, ja minulle kuuluva, tai mahdollinen. Sillä olinhan polttanut persoonallisen elämäni sillat takanani. Vain Mestarin, Pekka Ervastin aloittama ja jatkama työ oli minulle nyt avoinna ja mahdollinen. Enkä minä ollut kylmä tätä kansaa kohtaan. Tämän kansan auttamiseen minun rakkauteni kohdistui, mutta auttamiseen yhdessä Pekka Ervastin kanssa. Sillä ymmärsin, että muusta avusta ei ollut ratkaisevaa apua.

Mutta tämän kansan auttaminen oli vaikeata. Sillä näin, että tästä vanhan Väinämöisen kansasta, soiton ja laulun, tiedon ja taidon kansasta oli nyt tullut Väinämöiselle vieras, Kullervomainen, aseistettu kansa. Ja näin myös, että ellei kansamme siitä pääsisi, tulisi sillä olemaan myös Kullervon kohtalo: tuho. Sen ymmärsin. Se oli päivän selvää. Siksi muodostui julma, vaikea ristiriita. Pulma oli tässä: tavallinen Suomi varustautui ja turvautui aseisiin, kun taas todellisen Suomen tehtävä tuli olemaan — niinkuin Pekka Ervast niin selvästi sanoi — täydellinen aseista riisuutuminen. Ja käytännöllinen kohtalomme osoitti myös selvästi aseettomuuteen päin. Niinpä routavuosina vieras valta riisui Suomelta aseet. Olimme aseeton kansa, kun joulukuussa 1917 julistauduimme valtiollisesti itsenäiseksi kansaksi. Ja — antaakseni kunnian totuudelle ja taasenkin palvellakseni kansaamme — minun onkin nyt sanottava, kaikella ymmärrykseni vakavuudella: jos olisimme lähteneet oikeasta päästä, silloin olisimme turvautuneet oikeuteen, niinkuin teimme routavuosina. Emme olisi lainkaan armeijaa perustaneet, vaan olisimme pitäneet ainoastaan vahvanlaisen julkisen poliisin, joka olisi ylläpitänyt oikeusturvaa ja sisäistä järjestystä. Ja niinpä lisään edelliseen: jos olisimme niin tehneet, jos olisimme siitä päästä lähteneet, niin me olisimme suoralta kädeltä siirtyneet uuteen, aseettoman sivistyksen aikakauteen, meidän itsenäisyytemme olisi tullut kalliolle perustetuksi.

Jos nyt joku tahtoisi sanoa, että kyllä perässä viisaita ollaan, niin huomautan, että olen ollut kaiken aikaa asiasta tietoinen, siitä puhunut ja kirjoittanutkin. Ja sitten: historia toistuu. Pyörämme on jälleen pyörähtänyt hiukan samalle kohdalle kuin routavuosina, vaikkakin uudistuneissa oloissa. Vieraasta määräyksestä on jälleen armeijamme asetettu ainakin rauhanaikaiselle kannalle. Se on Kohtalon viittaus porttia kohti, sitä porttia kohti, josta Suomen nousevalle sivistykselle tie aukenee. Mutta huomatkaamme: ei riitä, että vieras mahti riisuu armeijamme. Ollaksemme itsenäinen kansa, täytyy meidän itse aseemme riisua. Ne ovat meidän todelliset "rauhanehtomme" Kohtalon viitoittamalla tiellä.

Jos nyt edelleen joku johtuisi ajattelemaan: "mikähän se J. R. H. oikein kuvittelee olevansa?" niin vastaan siihen: J. R. H. ei kuvittele mitään itsestään. Kaikessa mitättömyydessään J. R. H. on ainoastaan yrittänyt totuutta etsiä ja totuudessa työtä tehdä. Sillä itse Elämä sanoo Mestarin suulla: "totuus teidät vapaiksi tekee". Tästä olen minäkin ollut tietoinen — osaltani kantaessani minäkin Suomen todellisen itsenäisyyden taakkaa. Niinpä v. 1939, ennen talvisotaamme, julkaisin kirjan: "Ihminen, mitä mietit?" Sen kirjan ensimmäisessä luvussa otin jälleen puheeksi tämän kansamme kohtalossa niin tärkeän asian. Osoitin perusteellisesti, kuinka sotilassivistyksen aika on jo mennyt, ja kuinka Kohtalo odottaa sellaista kansaa, joka itse aseensa riisuneena astuisi uudestisyntymisen tielle. Kun niin uljas, sankarillinen ja viisas kansa esiintyy, silloin jumalallinen Kaitselmus voi sitä kansaa auttaa, auttaa siinä määrässä, kuinka ehjästi se kansa aseettomuuden omaksuu. Muistammehan suuren, kosmillisen tietäjämme ja Mestarimme Pekka Ervastin sanat: "jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse riisuu aseensa, silloin se kansa on kuin pyhä kansa, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä". Niinpä mainitussa kirjassa julkaisin Suomen kansan oletetun julistuksen kaikille kansoille. Ja nyt — auttaakseni kansaamme ja tehdäkseni niinkuin minun tulee — toistan tässä tuon yli viisi vuotta sitten julkaisemani Suomen oletetun julistuksen:

SUOMEN KANSAN JULISTUS MAAILMAN KAIKILLE KANSOILLE.

Suomen kansa kääntyy tällä julistuksella Teidän puoleenne, Te maailman Kansat ja Hallitukset.

Ihmiset ja kansat ovat vanhoina aikoina ratkaisseet keskinäiset ristiriitansa vahvemman oikeudella. Tämä vanha oikeudenkäsite on jo hyljätty yksityisten ihmisten välisissä asioissa. Mutta kansat ovat yhä noudattaneet vanhaa väkevämmän oikeutta. Siksi kansat ovat varustautuneet aseellisin voimin. Mutta millä seurauksella? Ensiksikin sillä seurauksella, että väkevämmän oikeuden ylläpito tulee ylivoimaisen kalliiksi. Niinpä siinä suuressa väkevämmän oikeuden käynnissä, mikä suoritettiin vuosina 1914—18, yleensä kaikki mukanaolleet kansat saivat tehdä taloudellisen vararikon. Ja toiseksi: mikään kansa ei loppujen lopuksi kuitenkaan kykene asevoimin turvaamaan edes olemassaoloaan, sitä vähemmin oikeuksiaan. Niin, että väkevämmän oikeus ei loppujen lopuksi kelpaa kenenkään turvaksi, ei pienten eikä suurten kansojen. Mutta luonnollista on, että pienten kansojen, niinkuin mekin Suomen kansa olemme, on helpompi tehdä lopulliset johtopäätökset. Ja niinpä me Suomen kansa, asiaa kaikin puolin harkittuamme, olemme tulleet siihen lopulliseen johtopäätökseen, että meidän on viisainta luopua aseistetusta eli väkevämmän oikeudesta. Me julistamme täten Teille, maailman kaikille kansoille, että omalta osaltamme lopetamme sodankäynnin. Emme enää osallistu mihinkään sotaan. Ja samalla julistamme, että ensitilassa tulemme hajoittamaan oman armeijamme. Tyydymme vain tavalliseen poliisivoimaan sisäisen järjestyksen ja rauhan ylläpitämiseksi. Sen lisäksi pidämme kuin itsestään asiaan kuuluvana, että kansalaiset kaikkialla omasta vapaasta tahdostaan auttavat järjestyksen ylläpitämisessä. Siis lopuksi: me emme enää sodi. Me tahdomme oppia elämään rauhassa ja ystävyydessä kaikkien kansojen kanssa. Ja samalla me vetoamme Teidän kaikkien parhaimpiin ominaisuuksiinne. Toivomme, että tekään ette ryhdy väkivaltaan meitä vastaan. Näinollen sulkeudumme sekä Teidän kaikkien että Kaitselmuksen suojelukseen.

Suomen kansa! Meilläkin — niinkuin yleensä maailman muillakin kansoilla — on edessämme elämä tai kuolema. Vanhat periaatteet johtavat kuolemaan. Sillä olemme aivan kosmillisessa merkityksessä astuneet uuteen aikaan. Tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu ns. Kristuksen toinen tuleminen on nyt tapahtunut. Se on tapahtunut Suomessa. Niinkuin Palestiinassa Jeesus Natsarealainen oli silloisen tapahtuman keskushenkilö, samoin Suomessa nyt on Pekka Ervast ollut nykyisen tapahtuman keskushenkilö. Ja se on todella tapahtunut — niinkuin Uudessa Testamentissa kuvaillaankin — niin hiljaa ja huomaamatta, että kun "on kaksi miestä pellolla, toinen otetaan ylös ja toinen jätetään; kaksi naista on jauhamassa käsikivillä, toinen otetaan ylös ja toinen jätetään". Toinen on henkisessä kyntämisessään tai jauhamisessaan saavuttanut sisäisen valon, toisen pysyessä ennallaan. — Mutta olemmeko ymmärtäneet vähän tai paljon, niin tapahtunut on se mikä on tapahtunut, niin Jeesuksen aikana kuin meidänkin päivinämme. Kosmillinen Kristus-Isä on tullut läpi alemman kolminaismaailman, fyysilliselle tasolle asti. Kristus-Isä on ottanut Karman johdon käsiinsä fyysillisessä eli tekojenkin maailmassa. Fyysillisessäkin luonnossa vallitsee uusi luonnonvoima. Niinpä käännynkin vielä erikoisesti niiden puoleen, jotka ovat totuudenetsijöitä: teosofeja, antroposofeja, ruusu-ristiläisiä, kristosofeja: jos me kaikin voimin yhdessä ja yksimielisinä olisimme seisoneet ja tehneet työtä keskeisimmän, voimakkaimman ja viisaimman työntekijämme ja johtajamme Pekka Ervastin ympärillä ja hänen johdollaan, niin silloin olisi ei vain teosofisen liikkeen, vaan myöskin Suomen kansan historia tullut aivan toisella tavalla kirjoitetuksi. Ei yhtään sotaa olisi Suomessa puhjennut. Ja vielä enemmän: Pekka Ervast eläisi edelleen ruumiillisestikin keskuudessamme. Hänhän vielä vuosikokouksessa 1934, päivä pari ennen ns. kuolemaansa sanoi, että nythän hän voi elää vielä ainakin parikymmentä vuotta. Hän olisi voinut sen tehdä, jos olisimme häntä ja hänen työ-

tään riittävästi ymmärtäneet, sitä työtä tukeneet ja siihen osallistuneet. Niinpä hän mm. erään Ruusu-Ristin vuosikokouksen edellä allekirjoittaneen kanssa keskustellessaan huomautti: "Tämä vuosikokous lepää kokonaan yksin minun hartioillani . . ."

Ja lopuksi: vieläkään ei ole aivan kaikki menetetty. Vielä on portti auki. Vielä on valinnan mahdollisuus . . .

J. R. H.

1944 marraskuu, 186—190

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Saavumme jälleen jouluun, valon ja Kristuksen syntymän juhlaan.

Olemme kaikki jumal-syntyisiä, mutta eri ikäisiä. Kristus on Isän Jumalan tajunnassa oleva täydellisyyden periaate, se päämäärä, jota kohti jokainen ihminen on kulkemassa. Tällä matkallaan ihmiset eivät ole kaikki samalla kohdalla. He ovat eri kohdissa puhdistuksen ja pyhityksen tiellä. Tällä on luonnolliset syynsä. Sillä jotkut ovat olleet ihmisiä jo edellisessä luomiskaudessa, toisten saavuttaessa ihmisasteen vasta nykyisessä maakaudessa. Sitäpaitsi toiset ovat ponnistaneet suoraan ja uutterammin ihmisyyden suuntaan, toisten ponnistaessa kauemmin johonkin toiseen suuntaan. Ja siksipä itse elämässäkin on erilaisia kehityksen tiloja. Puhutaanhan ainakin vanhasta ja uudesta liitosta. Selvähän on, että mikä vanhassa liitossa, varhaisemmassa kehityksessä, saattoi olla tavallaan pyhää, se ei sitä uudessa liitossa enää ole. Niinpä vanhassa liitossa, arkkienkeli Saatanan koulussa riitti yleensä pyhyydeksi se, kun ei tehnyt pahaa. Pekka Ervast sanookin, että me teemme syntiä Saatanaa vastaan tehdessämme pahaa. Pahaa me taas olemme tehneet monella tavalla ja monessa asteessa. Äsken kuulin jonkun papin radiossa selittävän, että Suomen kansan syntejä ovat etenkin "juoppous ja huoruus". On valitettavaa, että näin on, että näin oli aihetta radiossa sanoa. Mutta kuitenkin uudessa liitossa on erikoisesti syntiä se, ettemme käytännössä seuraa Kristusta, emme ole edes myönteisiä, saatikka että tekisimme totta Hänen opistaan. Kristuksen oppi esiintyy Uudessa Testamentissa, etenkin Vuorisaarnassa. Mutta siitä eivät "saarnaajat" puhu. Sen he joko vaikenemalla sivuuttavat, tai asettuvat suorastaan sitä vastaan. Ja kuitenkin Mestari itse samassa Vuorisaarnassaan sanoo:

> "Sentähden voidaan jokaista, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrata älykkääseen mieheen, joka rakensi huoneensa kalliolle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja syöksyivät sitä huonetta vastaan, mutta se ei kaatunut, sillä se oli perustettu kalliolle. Ja jokaista, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, voidaan verrata tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat ja tuulet puhalsivat ja töytäisivät sitä huonetta vastaan, ja se kaatui, ja sen kaatuminen oli suuri."

Selvää puhetta. Kristikunnan synti on selvästi siinä, että se huulillaan huutaa Kristukselle: "Herra, Herra", mutta ei tee siten kuin Mestari neuvoo ja käskee. Kristikunnan kurjuuden ja sen suuren kaatumisen syy ei ole ensisijassa niiden, joita voitaisiin kivittää "juoppouden ja huoruuden" vuoksi — niin valitettavaa kuin sellainen onkin —, vaan syy on ensisijassa niiden, jotka ovat ottaneet edustaakseen Kristusta ihmisten keskuudessa, ja kuitenkin kieltävät Kristuksen opin. Niinpä Mestari itse sanookin aikansa "ylipapeille ja kansan vanhimmille": "Totisesti minä sanon teille: publikaanit ja portot menevät ennen teitä Jumalan valtakuntaan". Tosiaan. Sillä ensiksikin portot tekevät ensisijassa syntiä omaa itseään vastaan, ja toiseksi, he eivät istu kunniapaikoilla, johtamassa toisia, vaan yleensä kansa on selvillä siitä, että porttous on häpeätä ja syntiä. Sensijaan "ylipapit ja kansan vanhimmat" istuvat "Mooseksen istuimilla", jossa he, "siivilöivät pois hyttysen, mutta nielevät kamelin", so. jossa he pitävät suurta ääntä jostain "vaivaisesta syntisestä", joka siveellisessä heikkoudessaan syöksee itsensä kärsimyk-

siin ja häpeään, mutta suurella mahtipontisuudella julistavat Mestarin, jumalallisen Opettajan opin epäkäytännölliseksi, jopa ettei Mestarin oppi ole tarkoitettukaan noudatettavaksi. Juuri siten he siivilöivät hyttysiä, mutta nielevät kameleja. Ja opettavat toisetkin niin tekemään. Kaiken tuloksena sitten on tarpeeton kärsimys ja kurjuus, tuo Mestarin kuvailema yleinen ja yksityinen romahtelu, suuret kaatumiset.

Mutta tästäpä herää johdonmukaisesti kysymys: miksikä sitten ihmiset yleensä ja "ylipapit ja kansan vanhimmat" erikoisesti jatkavat tuollaista vilpillisyyttä, petosta ja ns. kahdella tuolilla istumista? Onhan meillä ainakin yksi totuus selvä: me kuolemme! Ja se voi tapahtua milloin tahansa, vaikkapa tänään tai huomenna. Kuolema on tilinpäätös, se on sellaisenaan loppu kaikelle kahdella tuolilla istumiselle, ja meidät vedetään suoralta kädeltä tuomiolle. Miksi siis tänä lyhyenä, epämääräisenä elinaikanamme elämme ja teemme niinkuin ne, joista jumalallinen Tietäjä-Opettajamme sanoo:

> "Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun te kierrätte meret ja mantereet tehdäksenne yhden käännynnäisen; ja kun joku on siksi tullut, niin teette hänestä helvetin lapsen, kahta vertaa pahemman, kuin itse olette!"

Tosiaan, miksi meidänkin aikamme ylipapit ja kansan vanhimmat yhä tahtovat olla niitä käännynnäisiä, jotka ovat kääntyneet kieltämään Mestarin ilmoittaman taivaallisen Isän opetuksen? Ja edelleen: kun joku ihminen herää järjessään ja omassatunnossaan aavistamaan, että kristillisyys on Kristuksen opin seuraamista, niin te kiireellä ja ponnella riennätte häntä "oikaisemaan", tekemään hänestäkin itsenne kaltaisen "käännynnäisen"! Ettekö jo kuule Mestarin suusta hänen vakavaa, syvää osanottoa huokuvaa sanaansa:

> "Te käärmeet, te kyykäärmeitten sikiöt, kuinka te pääsisitte helvetin tuomiota pakoon?"

Sillä:

> "ei yhtään jotaa, eikä yhtään piirtoa katoa laista".

Laki on oikeamielinen Se ei hempeile. Sillä ei ole suosikkeja. Laki mittaa jokaiselle tekojensa mukaan.

Seuratkaamme siis Lakia. Sitä Lakia, sitä evankeliumia, sitä hyvää sanomaa, mikä Vuorisaarnassa meille annettu on. Siinä on turvamme elämässä, siinä turvamme kuolemassa. Miksi emme nöyrtyisi Elämän edessä, Jumalan edessä, taivaallisen Isämme ja Mestarin edessä? Miksi emme irtaannu Kristus-vastaisista, Vuorisaarnan vastaisista opeista, minkä nimisinä ne sitten esiintyvätkin! Miksi emme vastaanottaisi taivaallisen Isämme Vuorisaarnassa ojentamaa kättä? Etenkin, kun se nyt Pekka Ervastin uudelleen kääntämänä, asiallisesti järjestämänä ja kauttaaltaan myönteisillä selityksillä varustettuna on saatavana erikoisena kirjana nimellä "Vuorisaarna". Kristus sanoo mm.:

> "Pistä miekkasi tuppeen, sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat."

Miksi siis — kysytään jatkuvasti ylipapeilta ja kansan vanhemmilta — yhä syöksytte hukkumaan? Ja miksi yhä yritätte "käännyttää" toisia mukaanne — hukkumaan! Miksi emme jo kaikin voimin yrittäisi elää ja kuolla Kristuksen opissa? Niinhän Kristus itse teki. Ei hän peljännyt. Kun "käännyttäjät" yrittivät tehdä hänestäkin "käännynnäisen", ei hän "kääntynyt", vaan uskollisena "yhdellä tuolilla", so. totuudessa, taivaallisen Isän opissa pysyen antoi henkensä Isän käteen. Miksi emme eläisi ja kuolisi samalla tavoin? Käännyttäjät uskottelevat, että Vuorisaarnan oppi on mahdoton, liian korkea ihmisen noudatettavaksi. Mutta juuri meitä ihmisiä varten Vuorisaarna on annettu. Ja Vuorisaarna itse sanoo käskyjään pieniksi käskyiksi. Ne käskyt ovat minimivaatimukset, vähimmät vaatimukset ihmisyyden tiellä. Nim. nuo: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanno, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Ne ovat vähimmät itsekasvatukselliset ohjeet meille — koska emme enää ole eläimiä, emmekä halua kehittyä piruiksi, vaan olemme jo ihmisiä ja tahdomme kasvaa — hapatuksen lailla — taivaallisen Isämme kaltaisuutta kohti.

No niin: "ja hänen kylväessään putosivat muutamat siemenet..." Vuosikymmenien kuluessa tiedän kyllä puhuneeni kuuroille korville sekä kirkollisten keskuudessa — poikkeilinhan eräänä aikana mm. ehkä enemmissä Suomen pappiloissa, etenkin

maaseudulla —, että kuuroille korville myöskin Teosofisessa Seurassa ja Ruusu-Ristissä. Mutta eihän sellainen tarvitse — ei ainakaan tarvitsisi — loputtomasti jatkua. Historia — teosofinenkin historia — on oppimista varten. — Vai pitäisikö meidän yhä vaan Jeesuksen tavalla valittaen todeta: "Sillä tämän maailman lapset ovat suhteessaan omaan sukukuntaansa älykkäämmät kuin valon lapset". Miksi aina vaan vitkastelua ja verukkeita! Niinkuin tekivät ihmiset "Nooan päivinä" — ja hukkuivat! Tai niinkuin tekivät juutalaiset Jeesuksen päivinä ... Ja roomalaiset ... Miksi näytellä tuota selvästi kurjaa murhenäytelmää loputtomasti? !

J. R. H.

1944 joulukuu, 207—210

Pohjolan Valo 1945

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kalenterivuosi jälleen vaihtuu. Siirrymme vuodesta 1944 vuoteen 1945.

Kansojen elämä, etenkin Euroopassa, on kuin elämää jossain hornan kattilassa. Kansoilla on hyvä tarkoitus, ja kaikki ne pyrkivät onneen ja hyvinvointiin. Mutta on jouduttu suorastaan päinvastaiseen: mitä suurimpaan tuhoon ja onnettomuuteen. Mitä tarmokkaammin on onneen ja hyvinvointiin pyritty, sitä perusteellisempaan tuhoon on syösty. Näinollen on enemmän kuin aiheellista kysyä: missä vika?

Tästä asiasta on kautta aikojen puhuttu — vaikka yleensä kuuroille korville. Vika on periaatteessa. On pysähdytty riittämättömään, alaikäisten periaatteeseen. On noudatettu sellaista periaatetta, niinkuin tässä maailmassa olisi monta maailmaa, monta jumalaa, jotka koettavat elää omaa erikoista elämäänsä, muista välittämättä. — Juuri tässä on onnettomuuden syy. Sillä todellisuudessa on vain yksi maailma, yksi jumala. On siis loppujen lopuksi myös vain yksi onni. Samoin on vain yksi onnettomuus. Salaisuus on tässä: onni kaikkoaa, kun sitä otetaan, mutta onni lisääntyy ja kasvaa, kun sitä annetaan. Pitää ehdottomasti paikkansa tämä: "mitä tahdot itsellesi, tee sitä toiselle". Jos siis tahdot onnea, koeta tehdä toisia onnellisiksi, ja'a onnea ympärillesi. — Ei ole muuta tietä onneen. Onneen ei päästä mitään muuta tietä. Sillä Elämä ja Jumala on yksi.

Juuri tästä ovat kokeneet meille aina puhuneet. Mutta heidän puhettaan ei ole uskottu. Siihen ei ole luotettu. Kirkkokin on kovasti uskovinaan Kristukseen, mutta ei luota hänen opetukseensa. Lujasti ollaan nojautuvinaan myös Paavaliin. Mutta Paavalipa sanoo: "teille on jo yleensä vaurioksi, että käräjöitte keskenänne. Miksi ette ennemmin anna riistää omaanne". Toisin sanoen: älkää ottako onnea, vaan luokaa ja jakakaa onnea.

Ei siis voi olla niinkään puhetta siitä, etteikö olisi ollut tietoa onneen vievästä tiestä. Mutta uskoa siihen on puuttunut. On luultu voitavan kulkea ikäänkuin jotain suorempaa tietä. On luultu suoremmaksi tieksi sitä, kun on otettu onnea, kuin sitä, että olisi onnea luotu ja jaettu.

Tässä on ollut suuri erehdys. Siten on päinvastoin jouduttu kulkemaan mutkikkaita onnettomuuksien rämeikköjä. Onnea ei ole pidätettävä yhdeltäkään ihmiseltä. Pekka Ervast sanookin painavasti: kun katkaisemme suhteen veljeen, silloin katkaisemme suhteemme Valkoiseen Veljeskuntaan. Ja ilman Valkoista Veljeskuntaa ei ole onnea. Se on selvä sinään. Siinä eivät auta mitkään verukkeet eivätkä selittelyt. Laki on laki. Sopii vaan kysyä: milloinkahan ihmiset, milloinkahan edes totuuden etsijät pääsevät tämän asian myönteiseen ymmärtämiseen? Milloin edes henkiset valiojoukot ottavat kiinni tästä totuudesta? — Tätä aprikoidessaan älköön kukaan koskaan unohtako: onneen ei ole muuta tietä kuin onnen luominen ja sen jakaminen.

— — —

Ottakaamme nyt asia hiukan syvällisemmin käsiteltäväksemme. Ensin otamme syyn ja seurauksen lain. Ihmiset voivat vaikka nauraa ja tehdä pilaa karmasta, mutta se ei muuta asiaa. Siitä huolimatta karma mittaa jokaiselle ansionsa mukaan. Niinpä kirkko karkealla sijaissovitusopillaan ja sakramenteillaan voi luulla sivuuttavansa syyn ja seurauksen lain, mutta se on turha luulo, itsensä ja toistensa pettämistä. Ja vaikka kirkko on kieltänyt jälleensyntymisen, niin siitä huolimatta jälleensyntyminen on luonnon totuus.

Syventykäämme asioihin edelleen. Elämällä on oma ihanteensa, johon se pyrkii ja jota se seuraa. Tämä ihanne on Jumala, taivaallinen Isä. Isä otettuna Ehdottoman helmassa olevana ensimmäisenä ilmennyksenä. Isä synnyttää täydellisyyden Periaatteen, jota on sanottu Pojaksi, myös

kosmilliseksi Kristukseksi. Tämän periaatteen mukaan kaikki ilmenee. Jokainen maailma, aurinkokunta ja planeetta luodaan tuon periaatteen mukaan. Mutta ymmärrettävästi tuossa luomisessa on kaksi suurta ajanjaksoa, valmistava ja varsinainen. Valmistava on se, kun joku maailma on siten alkeellisessa kehityksen tilassa, ettei se vielä kestäisikään periaatteen täydellistä säteilyä eli painetta. Niin on ollut meidänkin aurinkokuntamme ja maapallomme laita. Pekka Ervast puhuu siitä, kuinka tuo periaate, kosmillinen Kristus on vähitellen lähestynyt ja vihdoin saapunut tähän aurinkokuntaan, tähän maapalloon. Taso tasolta se tulee tähänkin alempaan kolminaismaailmaan. Ensin astraalis-älylliseen elämään, sitten eetteriseen ja tunne-elämään ja viimeksi fyysillisruumiilliseen elämään. Vasta kun periaate eli kosmillinen Kristus-Isä on läpäissyt planeetan koko elämän, vasta sitten alkaa varsinainen täysi-ikäisyyden aika, täydellisen luomistyön aika. Näin tapahtuu ja on tapahtunut meidänkin planeetallamme. Suurimpana asiantuntijana P. E. sanoo, että tuo periaate on nyt tullut kaikkien asteitten läpi, ja että täydellisyyden aika, tuomiokausi, se josta Uudessa Testamentissa puhutaan, on nyt alkanut. Ensimmäistä tulemista, tulemista älyelämään, sanotaan Pyhän Hengen tulemiseksi. Toista eli tulemista tunne-elämään sanotaan Pojan tulemiseksi. Kolmatta eli fyysilliseen elämään tulemista sanotaan Isän tulemiseksi. Nämä ajat, tai ainakin viimeisen eli Isän tulemisen ajan tietää Isä yksin. Isä yksin sen ajan määrää. Mutta ymmärrettävästi Isä ei määrää sitä millään mielivaltaisella tavalla. Isälläkin luonnollisesti täytyy olla joku ehto ajan täyttymiseksi. Ja me voimme ymmärtääkin, mikä tuo ehto on. Ehto on luonnollisesti se, että siihen mennessä on Isän täytynyt saada luoduksi eli kehitetyksi sellaisen muodon, sellaisen inhimillisen persoonallisuuden, joka kestää tuossa uudessa vaiheessa esiintyvän sisäisen paineen, niin että kykenee sen käytännöllistämään ehjästi ja kokonaisesti.

Tulemme nyt asian historialliseen puoleen tässä meidän maailmassamme, aurinkokunnassamme ja planeetassamme. Miljoonia vuosia oli tehty työtä ennenkuin saavutettiin sellainen muoto, joka osasi ottaa Isän periaatteen kosmillisena Pyhänä Henkenä älyllisesti itseensä ja kesti sen paineen, niin että hän jatkuvasti osasi käytännöllistyttää tuon periaatteen älyllisesti, siis tavallaan alustavasti. Se ihminen oli Buddha.

Kun periaate täten oli astunut tähänkin alempaan kolminaismaailmaan, saattoi tulo jatkua, mikäli siihen tarvittava persoonallisuus ennätti valmistua. Ja sellainen persoonallisuus oli Jeesus Natsarealainen. Hänessä aika täyttyi siten, että Periaate ruumiillistui hänessä sielullisesti täydellisenä tunteena eli rakkautena, Poikana, tullen samalla maapallomme eetteritasoon ja lähelle jokaista ihmistä sielullisesti.

Tässä Buddhan ja Jeesuksen aiheuttamassa virityksessä olemme nyt eläneet noin parituhatta vuotta. Mutta periaate Isänä odotti vielä tuloaan tähän ruumiilliseen eli tekojen maailmaan. Jeesuksesta asti sitä on valmistettu. Ja yhdellä tavalla on se sitä, että Kristus on pyrkinyt ottamaan Karman johdon käsiinsä koko tässä inhimillisessä elämässä. Sekään ei luonnollisesti taas voinut tapahtua, ennenkuin valmistui sellainen persoonallisuus, joka kykeni vastaanottamaan periaatteen Isänä, joka sekä kestäisi sen paineen että kykenisi sen jatkuvasti käytännöllistyttämään.

Sitten tulemme teosofis-kristosofiseen liikkeeseen. Pekka Ervast — joka näistä asioista syvällisemmin ja tietoisemmin puhuu — sanoo, että tuo suuri tuleminen, jota Uudessa Testamentissa kuvaillaan tuomiolle tulemisena, se tuleminen tapahtui Vesimies-kauden alkaessa v. 1898. Nyt on maapallollamme täysi-ikäisyyden aika alkanut. On alkanut tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu tuomiokausi. Suuri henkinen vuodatus on tullut meidän aurinkokuntaamme ja maapalloomme. Se on saattanut tämänkin fyysillisen eli ruumiillisen elämän entistä nopeampaan ja voimakkaampaan värähtelyyn. Siitä johtuvat suuret edistykset ja mullistukset tässä alemmassakin maailmassa. Mullistukset siksi, että ihmiset tahtovat pysyä vanhoissa perinteissään, siinä alaikäisyydessa, jossa ihmiset tahtovat olla onnen ottajina, eivätkä onnen luojina ja jakajina.

Luonnollisesti tämäkään kolmas suuri tuleminen ei ole voinut tapahtua — niinkuin jo edellä puhe oli — ennen aikojaan, ei ennenkuin oli valmistunut sellainen inhimillinen muoto, sellainen persoonallisuus, joka kykeni tuon periaatteen täydellisenä

eli Isänä vastaanottamaan, kestämään sen paineen ja sen jatkuvasti käytännöllistyttämään.

Mutta ken oli tuo inhimillinen persoonallisus? Muistakaamme: puu on tunnettava hedelmistään. Ja se ei ole niinkään helppoa — tässä maailmassa, jossa onneen nähden on yleensä vielä oltu ottavalla kannalla. Tästä syystä eivät ihmiset, eivät papit eivätkä kansan johtajat ensinkään Jeesustakaan tunteneet. Vain jotkut harvat siihen kykenivät. Nuori Stefanus oli ensimmäinen, joka oli asiasta täysin perillä, sekä tunsi myös vastuunsa asiassa niin täydellisesti, että henkensä uhalla alkoi siitä avoimesti puhua. Voitaisiinkin kysyä: miksi oli tärkeätä, että Stefanus alkoi noin Jeesuksesta puhua? Eikö olisi ollut parempi ja viisainta puhua vaan Jeesuksen esittämästä opista, elämänymmärryksestä, uuden ajan alkamisesta? Eikö olisi ollut parempi siten vaan ikäänkuin "salakuljettaa" Kristusta ihmiskuntaan?

Näin ovat saattaneet jotkut kysyä tänäkin päivänä, kun olemme joutuneet nimeämään nykyisten tapahtumien keskushenkilön, Pekka Ervastin.

Tällöin nämä kysyjät unohtavat yhden asian, tai eivät ole tulleet sitä ajatelleeksi. Että nim. "kaikki aikanaan". On huomattava, että sekä Jeesus että Pekka Ervast tekivät koko ruumiillisen elämänsä ajan nimenomaan tuollaista periaatteellista työtä, nimeämättä tapahtumien keskushenkilöä. Ei edes Johannes Kastajan epäileviin tiedusteluihin Jeesuksen asemasta annettu suoraan myöntävää vastausta. Mutta Jeesus ei taas kieltänytkään olevansa Kristus, Jumalan Poika, jos joku siitä perille päässyt henkilö sen hänelle sanoi. Niinhän Jeesus ei kieltänyt Pietarin tunnustusta. — Sama oli Pekka Ervastin asema. Jos joku meni häneltä epäillen tiedustamaan hänen opettaja-asemaansa, niin hän ei saanut myönteistä vastausta. Mutta jos joku oli päässyt perille P. E:n asemasta ja sanoi sen hänelle, niin P. E. ei sitä kieltänyt. Tämän voi allekirjoittanut sanoa omastakin kokemuksestaan.

On siis täysin toteutunut tuokin ajatus, että eikö olisi parempi puhua vaan asiasta, henkilöä mainitsematta. Sillä vuosikymmenien aikana, koko opetustyönsä aikana P. E. puhui vaan asiasta, ei henkilöstä. Hän puhui, kuinka elämme taas samanlaisessa ajassa kuin Palestiinassa. Hän puhui, kuinka meidän päivinämme esiintyy taas Jumala maan päällä. Suuri voima, Kristus, lähestyy näkymättömästä maailmasta tätä maapalloa, tätä ihmiskuntaa. Tulee suuri Opettaja, Jumalan Poika, joka perustaa uuden suuren uskonnon, maailmanuskonnon. — Juuri täten P. E. puhui asiasta, suorastaan nimeä mainitsematta, vuosikymmenien ajan. Mutta sen hän joutui tekemään — niinkuin Jeesuskin aikanaan — enimmäkseen kuuroille korville! Kuuroille korville siinä varsinaisessa merkityksessä, että puu olisi tunnettu hedelmistään. Ei huomattu asiaa, vaikka P. E. teki silloin tällöin — niinkuin Jeesuskin aikanaan — hyvin suoria viittauksiakin. Niinkuin esim. tuo, että P. E:lle tapahtui se Jordankaste, joka ainutlaatuisena oli aikanaan tapahtunut vain Jeesukselle.

Mutta niinkuin Jeesuksen, samoin Pekka Ervastin kuoltua siirryttiin uuteen vaiheeseen. Nyt oli sanottava totuus myös henkilönkin suhteen. Ihmisten täytyi saada kuulla ja tietää, mikä on historiallinenkin totuus. Sillä muutoin elettäisiin vain alinomaisessa tietämättömyydessä ja odotuksessa, eikä päästäisi milloinkaan varsinaiseen toteuttamiseen. Paavalikin sanoo: "ja kuinka he voivat uskoa siihen, josta eivät ole kuulleet? Ja kuinka he voivat kuulla, ellei ole julistajaa?" On tietysti ilman muuta selvää, ettei kukaan pääse täyteen omakohtaiseen tietoon ja selkeyteen pelkästään jonkun julistuksen kuulemisella. Mutta se auttaa pääsemään alkuun. Kuultuaan voi ryhtyä asiaa miettimään. Miettimään puolueettomasti ja ennakkoluulottomasti. Ensimmäinen tehtävä luonnollisesti onkin: avautua Periaatteen tulolle ensimmäisessä asteessa, siinä, joka Buddhassa tapahtui. Siihen pääsee johdonmukaisen, ennakkoluulottoman mietiskelyn avulla. Se on tuo buddhalainen valistus. Siitä eteenpäin riippuu kaikki ihmisen älyllis-siveellisestä ponnistuksesta ja siitä, asettuuko hän onneen nähden ottavalle, vaativalle, vaiko luovalle, palvelevalle ja jakavalle kannalle.

Ja lopuksi: niinkuin luonnonlain mukainen Karma toimii järkkymättömästi, vaikkemme haluaisikaan vaivautua sen huomioimiseen, samoin suuri kosmillinen voima, Periaate, joka kolmessa suuressa vuodatuksessa on nyt tullut tähän alempaan kolminaismaailmaan, se toimii järkähtämättömyydellä huolimatta siitä, josko se meitä

persoonallisesti häiritsee, miellyttää tai on vastenmielinen. Tuomiokausi on nyt peruuttamattomasti alkanut. Se vaikuttaa uutena voimana luonnossa. Eikä ole lainkaan samantekevää, miten siihen suhtaudumme. Sanoihan P. E., että miten meidän ajallamme esiintyvään uuteen suureen Opettajaan suhtaudumme, se on ajan polttavin kysymys. Sillä jos asetumme sitä vastaan, silloin joudumme Sauluksen tavalla taistelemaan totuutta vastaan. Ja siitä aiheutuu vain luhistumisia, viivytyksiä ja tarpeettomia kärsimyksiä. Niinkuin on tapahtunutkin. Kun sensijaan asetumme ennakkoluulottomalle ja asiaan syventyvälle kannalle, silloin voimme saavuttaa todellisen, ei luulotellun vaan todellisen valaistuksen, ja tulla kanssatyöntekijöiksi suuren henkisen voiman kanssa, Valkoisen Veljeskunnan Mestarin kanssa. Siinä on tie pelastukseen ja nousuun.

J. R. H.

1945 tammikuu, 3—7

Kirjallisuutta:

WSOY on julkaissut K. S. Laurilan kirjan: "Tolstoi ja Luther Vuorisaarnan selittäjinä". Kirja on miehekkään järkevä, eloisa ja pirteä, niinkuin yleensä professori Laurilan kirjat. Hän onkin parhaita kirkollisen väkivalta-kristillisyyden edustajia.

Professori Laurila asettaa vastakkain Tolstoin ja Lutherin Vuorisaarnan selitykset, asettuen itse täydellisesti Lutherin väkivaltaopin kannalle. Hän pitää Tolstoin esitystä nihilistisenä ja anarkistisena. Hän pitää Lutherin tavalla selviönä, että kristityn jopa velvollisuus on tarpeen tullen tarjoutua esim. pyövelin tehtävään. (Sivumennen sanoen: olisipa näky nähdä Jeesus kirves kädessä katkaisemassa ihmisen kaulaa.)

On sanottava: päästäksemme elämänkäsityksessämme täyteen selvyyteen, on siinä otettava huomioon sekä älyllis-yliaistillinen että käytännöllis-siveysopillinen puoli. Ja tässä suhteessa ovat sekä Tolstoi että Luther ja Laurila ja muut hänen auktoriteettinsa yksipuolisia. He eivät ole vaivautuneet ottamaan selvää esim. siitä, miten elämä on järjestetty kuoleman jälkeen. Ja toisekseen: he eivät välitä karmasta, syyn ja seurauksen laista. Niinpä vaikka Tolstoi ottikin reilusti ja tinkimättömästi Jeesuksen opit ja käskyt, niin kuitenkin hänen elämänkäsityksensä jäi yksipuoliseksi sentähden, ettei hän välittänyt kään päästä kokonaiskäsitykseen. Sama on Laurilan ja hänen auktoriteettiensa laita.

Ja sitten toinen asia. Kun Laurila ja hänen auktoriteettinsa puolustavat väkivaltaa ja (puolustus-) sotaa, niin he yleensä lähtevät väärästä päästä. Heidän tavallinen esimerkkinsä on: "jos ryöväri tai joku muu roisto ajaa takaa turvatonta naista ilmeisesti tarkoituksena ryöstää hänet tai tehdä väkivaltaa, niin..." Jne. Kysyn heti suoraan: ovatko Euroopan miljoona-armeijat olleet välttämättömiä tuollaisten tapausten vuoksi? Sanon jyrkästi: eivät. Sota- ja väkivaltakysymyksen selvittely on aloitettava kokonaan toisesta päästä. On käännyttävä oppineitten, sivistyneitten, älymystön puoleen. Sillä Eurooppa ei "uhraudu" verivirtoihin tavallisten ryövärien, roistojen tai naisten raiskaajien vuoksi. Ei ollenkaan. Sotia ovat käyneet keskenään Euroopan sivistyneimmät kansat: Saksa, Ranska, Englanti, Italia ja muut. He ovat vastuussa siitä, että Eurooppa hukkuu vereen. Tämä on selviö, joka on kerta kaikkiaan otettava lähtökohdaksi. On lähdettävä siitä, että nimenomaan älymystö on vastuussa, että johtavassa sivistyneistössä on tapahtuva heräämys, elämänkäsityksellinen uudestisyntyminen. Muodostakoot kansojen älymystöt ensin aateryhmiä, jotka tekevät työtä järjellisemmän elämänkäsityksen puolesta. Sillä miksi professori Laurilakin auktoriteetteineen yrittää loputtomasti istua kahdella tuolilla, palvella kahta herraa, mammonaa ja Jumalaa? Sellainen ei käy. Niinpä vaikka Laurilakin tahtoo olla kristitty, siis Jeesus Kristukseen nähden oppilaan asemassa, niin tulee hän lopulta kuitenkin Kristuksen kieltämiseen siinä tapauksessa, että Jeesus todellakin osoittautuisi olevan väkivaltaan nähden toisella kannalla kuin hän. Professori Laurila lausuu: "Vaikkakin voitaisiin osoittaa, että Kristus ja kristinoppi kieltää kaiken väkivallan käytön..., niin ei sillä voitaisi katsoa kysymystä lo-

pullisesti ratkaistuksi... meidän totuustajuntamme ratkaistaviksi meidän täytyy alistaa Kristuksenkin todelliset tai luulotellut lausunnot". Tämäkin professori Laurilan lausunto osoittaa selvästi, että Jeesus kyllä tiesi mitä puhui sanoessaan: "Ei kukaan saata palvella kahta herraa, sillä hän joutuu joko vihaamaan toista ja rakastamaan toista tai kannattamaan toista ja halveksimaan toista. Ette saata palvella Jumalaa ja mammonaa". Toisin sanoin: ette voi palvella yhdeltä puolen totuuden ja rakkauden henkeä ja toiselta puolen valheen ja väkivallan henkeä.

Siis lopuksi: uusi sivistys, todellinen kristinusko, ei ala suurista joukoista eikä kahden herran palvelusta, vaan se alkaa yksilöistä, jotka henkisenä valiojoukkona ryhmittyvät Kuninkaan Valtaistuimen oikealle puolelle — tekemään työtä nimenomaan Vuorisaarnan Mestarin johdolla uuden sivistyksen puolesta.

Tähystäjä

1945 tammikuu, 15—16

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ihmisten elämä tällä kiertotähdellä on vähintään tuskallista. Lieneekin aihetta kysyä: mitkähän erikoiset seikat aiheuttavat tämän?

Vastausta etsiäksemme ja sitä luonnehtiaksemme voimme aloittaa milloin miltäkin elämän ja toiminnan kulmalta. Voimme aluksi ja ihan määräävästi sanoa näinkin: kaikki kurjuus johtuu henkisestä laiskuudesta. Henkinen laiskuus, sanokaamme laiskuus suhteessamme siihen ohjelmaan, jonka kaikkein henkisimmät ihmiset ovat esittäneet, on kaiken kurjuuden syy. Kurjuutemme varsinaisin syy on laiskuus suhteessamme siihen henkisen elämän ohjelmaan, jonka kaikkein selvimmin ja perustellummin on esittänyt Pekka Ervast kirjassaan Vuorisaarna.

Tämä on selviö, joka kuitenkin perin hitaasti näyttää pääsevän ihmisten tajuiseen tietoisuuteen. Yksinpä ns. kristillisten kirkkojen asenne on sellainen, että on vaikea sanoa, pitäisikö senjohdosta itkeä vaiko ihmetellä. Sillä jos mistään niin ainakin siitä ovat ns. kristillisten kirkkojen piispat yksimielisiä, että jos Vuorisaarnan oppi otettaisiin käytäntöön, niin silloin vasta oikein hullusti kävisikin: siinä tuokiossa romahtaisi koko yhteiskunta, valtio ja kansakunta!

Niin he väittävät, piispat ja johtavat jumaluusoppineet. Ja kuitenkin tuo väite on vain henkisen laiskuuden maaperästä kasvanut ennakkoluulo. Sillä vielä ei ole sitä kummaa nähty, että Vuorisaarnan opin omaksunut kansa tai valtio olisi romahtanut. Tämä jo siitäkin yksinkertaisesta syystä, että sellaista valtiota ei vielä ole ollut. Sensijaan on historiassa moneen kymmeneen kertaan nähty se kumma, että kaikki Vuorisaarnan opin vastaiset valtiot ovat luhistuneet, yksi toisensa jälkeen. Kyllä ne ovat yrittäneet varustautua luhistumista vastaan kaikin voimin, kaikin käytettävissä olevin keinoin, mutta mikään ei ole auttanut. Sinne on luhistunut muinoin niin urhea Kreikka, sinne sortunut ehkä vieläkin rotevampi Rooma. Mantereet ja meretkin ovat saaneet muodostua vuorisaarnan opin vastaisesti rakennettujen valtioitten hautuumaaksi. Sinne ne ovat sortuneet, ja näyttävät yhä sortuvan, yksi toisensa jälkeen, kukin vuorollaan, kypsyytensä kriitillisellä hetkellä. Eivät tietenkään kaikki samalla kertaa. Eiväthän valtiot ole kaikki samalla hetkellä syntyneetkään. Valtiot syntyvät peräkkäin, ja peräkkäin ne joutuvat myös täydellistymisensä kriitilliseen hetkeen, siihen hetkeen, jolloin niiden viimeistäänkin on joko henkisesti herättävä ja uudestisynnyttävä, tai sitten kuoltava.

Vuorisaarnan vastaisesti valtiot — kirkkojen edellä tietä näyttäen — ovat turvautuneet aseisiin. Ja aseisiin ne ovat myös hukkuneet.

Tämä kansojen ja valtioitten jatkuva romahtelu aivan kuin kehoittamalla kehoittaa kysymään: voisiko siis kansa tai valtio elää ilman armeijaa, ilman sotajoukkoa?

Katsokaamme. Ottakaamme ensin parin kolmen viisaimman ihmisen lausuntoja ja yrittäkäämme sitten katsoa, mihin ne perustuvat. Ensin muistamme Buddhan varoittavan neuvon: "älkää tappako

älkää tarttuko aseisiin minunkaan oppini puolesta". Toiseksi Jeesus Kristus sanoo: "kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat". Kolmanneksi Pekka Ervast sanoo: "jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse riisuu aseensa, silloin se kansa on tällä teollaan julistanut itsensä kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä".

Katsokaamme nyt, mihin nämä tällaiset lausunnot saattaisivat perustua.

Tässä on huomattava kaksi seikkaa: karma ja kaitselmus. Ottakaamme ensin karma, syyn ja seurauksen laki. Tämän me aluksi tajuamme ehkä parhaiten maanviljelyksessä: mitä siinä kylvämme, sitä siinä niitämme. Samoin elämän lakiperäisyys näkyy järkähtämättömänä kaikessa kemiassa. Mutta nyt on heti huomattava, että sama järkähtämätön lakiperäisyys vallitsee myös älyllisessä ja siveellisessä elämässä, kaikessa ihmisen elämässä ja toiminnassa. Juuri tässä asiassa meidän tulisi entistä huolellisemmin tehdä huomioita. Jotkut kyllä tekevätkin. Niinpä ihminen voi panna merkille, että jos hän jonain päivänä tulee antaneeksi vaikka ilkeän letkauksen toiselle ihmiselle, niin jonain seuraavana päivänä se heijastuu hänelle takaisin, vieläpä korkojen kanssa. — Jos taas meille sattuu jotain hyvin kohtalokasta, jota emme tiedä kylväneemme, silloin se voi olla karmallinen tulos jossain edellisessä ruumistuksessa tekemästämme kylvöstä. Jos taas sattuisi sellaista, jota emme ole ollenkaan kylväneet, silloin karma kyllä aikanaan järjestää sopivan hyvityksen.

Mikä ohje meidän tästä on otettava? Juuri se, josta Vuorisaarnassa nimenomaan puhutaankin: meidän on opittava olemaan kylvämättä sellaista, jollaista emme toivoisi saavamme niittääkään. Meidän on oltava tekemättä toiselle sellaista, jota emme soisi itsellemme tehtävän. Sensijaan meidän on pyrittävä tekemään toisille siten, miten soisimme itsellemme tapahtuvan.

Sovelluttakaamme tämä nyt kansaan ja valtioon. Kansat ja valtiot yleensä tahtovat kasvaa, eikä vain laatunsa, vaan ehkä enemmän kokonsa puolesta. Ja siinä kasvamisessa on nimenomaan turvauduttu väkivaltaan, raakaan voimaan, väkevämmän oikeuteen, sotaan. Kansat ovat täten pyrkineet kasvamaan tuottamalla toisille tuhoa, josta karmallisena seurauksena koituu aikanaan myös oma tuho.

Mutta entä siinä tapauksessa, jos kansa pitää sotajoukkoa vain puolustaakseen olemassaoloaan, eikä ollenkaan aiokaan etuilla armeijansa turvissa, aseisiin luottaen? Vastaus: jos olisi edes sellainen valtio, joka ehdottomasti pitäisi kiinni tästä näkökannasta, silloin se epäilemättä olisi edistysaskel edelliseen verrattuna. Mutta tässäkin on kuitenkin huomattava pari seikkaa. Ensiksi: jos valtio pitää armeijaa vaikkapa vaan puolustustarkoituksessakin, niin on se silloinkin todistus siitä, että sellainenkin valtio luottaa väkevämmän oikeuteen. Tässäkin tapauksessa armeija ensiksikin on esteenä, jottei kaitselmuksen jumalallinen apu pääse tehollaan kansaa suojelemaan ja auttamaan. Ja toiseksi: armeija on tällöinkin kuin taudin siemen, tässä tapauksessa sen taudin siemen, että armeija jo pelkällä olemassaolollaan aivan kuin manaa sodan esille. Jo pelkästään tästäkin syystä on kansalle vaarana, kun se ylläpitää armeijaa. Kansa ei ole silloin vielä käytännöllisesti ratkaissut suhdettaan rakentavien ja hävittävien voimien välillä, ei Jumalan ja Lusiferin eli Saatanan välillä, sillä aseet, murha ja sota kuuluvat hävittäviin voimiin, pahan kouluun. Hyvän koulussa ei aseita tarvita. — Toteamus eli totuus on siis tämä: niin kauan kuin kansa turvautuu aseisiin, käy se pahan koulua, ja se kuuluu häviäviin kansoihin. Ja kuolemattomuus on kuitenkin elämän oma tarkoitus. Siihen elämä pyrkii ja siihen se kannustaa niin yksilöitä kuin heidän kauttaan kansoja.

Sitten tuo Pekka Ervastin lausunto: jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse riisuu aseensa, silloin se kansa tuon tekonsa kautta on tullut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Mihin tämä lausunto erikoisesti perustuu? Se perustuu, paitsi karmaan, myös kehityksessä esille tulevaan yhä suurempaan hyvän voimaan, kaitselmuksen apuun. Se perustuu siihen, että Jumala, kosmillinen Kristus, Isä, lähestyy yhä enemmän tätä ihmiskuntaa, laskeutuu yhä tehokkaampana tähän meidänkin kiertotähteemme. Ja nyt tämä laskeutuminen on

ennättänyt ihan tähän ruumiilliseen maailmaan, tekojen elämään. Niinpä Uudessa Testamentissa kuvailtu Ihmisen Pojan, tai paremminkin Kuninkaan tuleminen on nyt tapahtunut. Siinä puhuttu tuomiokausi on nyt alkanut. Tämä tuleminen tapahtui siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, mikä tapahtui vuosien 1875 ja 1926 välisenä aikana, ja josta Pekka Ervast erikoisesti puhuu kirjassaan "Ihmisyyden uskonto". Siinä vuodatuksessa Pekka Ervast nimenomaan olikin keskushenkilö, sen syvin ja vastuunalaisin aiheuttaja ja käytännöllistyttäjä. Valmistavina työntekijöinä, tavallaan lahjoja tuovina kolmena "itämaan tietäjänä" olivat H. P. Blavatsky ja hänen takanaan Mooria ja Kuthumi. Tässä tapahtumassa Kristus-Isä otti Karman johdon käsiinsä myöskin täällä tekojen maailmassa. Ja juuri tämä on se erikoinen seikka, joka vaikuttaa sen, että se kansa, joka itse riisuu aseensa, on erikoisesti Kohtalon suojeluksessa. Aseelliset kansat sensijaan sortuvat yhä nopeammassa tahdissa.

Ottakaamme joku rinnakkaisilmiö aineellisuuden maailmassa. Ajatelkaamme sähköverkostoa. Jos voima-aseman tehoa, sähkövirran voimaa lisätään, silloin on myös lamput uusittava. Entiset lamput eivät kestä voimistettua virtaa, vaan ne palavat. Samoin on elämässä. Elämän voimajännitys on nyt suuresti lisääntynyt. Niinpä P. E. sanookin, että on muodostunut uusi luonnonvoima fyysillisellekin tasolle. Ihmiset ja kansat joutuvat elämään näin vahvistetussa voimavirrassa. Ja jos ne tahtovat elää mukana, on niiden järjestäydyttävä uuden voimavirran mukaan. Mikäli ne niin tekevät, sikäli ne ovat turvassa. Jos ne sensijaan yrittävät pysyä vanhallaan, silloin nekin "palavat". Tässä "palamisessa", tuhoutumisessa on asteita. Yksi aste on, kun "palaminen" tapahtuu sodan muodossa siten, että joutilaina seisovat armeijat käyvät yhä vaikeammin pystyssä pidettäviksi. Armeijoiden on oltava tositoiminnassa. Toisin sanoen: kun armeijoita pidetään, on myös sotaa käytävä. — Tämä on yksi aste.

Toinen, ratkaiseva aste on, että ajan tullen nyt alkanut tuomiokausi johtaa kiertotähtemme elämän siihen — niinkuin P. E. sanoo — että ne ihmiset, jotka eivät siihen mennessä ole tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai eivät ole siksi tulemaisillaan, ne joutuvat siirtymään toiselle taivaankappaleelle. Sanotaanhan Vuorisaarnassakin nimenomaan, että lempeät perivät maan.

Tämän ohella muistakaamme myös, että kenelle paljon on annettu, häneltä enemmän vaaditaan. Ja myös: tuomio alkaa henkisistä valiojoukoista. Eivät ainoastaan kristityt ja muut uskontolaiset, vaan vieläkin tietoisemmin teosofit, sanokoot he itseään teosofeiksi, antroposofeiksi, ruusuristiläisiksi tai kristosofeiksi, vieläkin tietoisemmin he ovat tunnustaneet totuuden sellaiseksi, jota korkeammalla mikään uskonto ei voi olla. Tältä pohjalta he ovat luvanneet etsiä totuutta. Ja sitten — kaikkein määräävämmin — he ovat luvanneet sovelluttaa totuutta käytäntöön veljesrakkaudessa.

Haluaisimme sanoa: lupaus pidettäköön! Sillä siinä on tie pelastukseen. Mikäli ei lupausta noudateta veljesrakkauden käytännöllisellä soveltamisella, sikäli lupaukset ovat vain suun pieksentää. Ne ovat — apostolin tavalla sanoen — helisevää vaskea ja kilisevää kulkusta. Ja silloin kurjuus ja romahtelut seuraavat toistaan.

J. R. H.

1945 helmikuu 23—26

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Teosofisessa kirjallisuudessa on voitu puhua pienemmistä ja suuremmista mysteerioista esim. kristinuskon yhteydessä. Pekka Ervast selvitti tämänkin asian opettamalla, että elämän koulussa todella on kahdenlaiset mysteeriot, pienemmät ja suuremmat. On pahan koulu ja hyvän koulu. Pahan koulun mysteeriot ovat pienemmät, hyvän koulun mysteeriot ovat suuremmat. Pekka Ervastin opetuksia edelleen seuraten voimme huomata, että molemmissa kouluissa on kolme suurta astetta. Pahan koulun ensimmäinen aste on kaikenlainen aistillisuus, eläimellinen himoelämä, niinkuin juopottelu ja sukupuolivoimien väärinkäyttö. Toinen aste pahan koulussa on kunnian-

ja vallanhimo, ja kaikki mikä siitä johtuu. Kolmas aste on suoranainen pahanteko, murhaaminen ja toisten elävien olentojen kiusaaminen. — Hyvän koulun ensimmäinen aste on rehellisyys, omilla jaloillaan seisominen. Toinen aste on sydämen puhtaus, veljesrakkaus, anteeksiantavaisuus. Kolmas aste on Isän tahdon täyttäminen, hyvyyden voimana oleminen.

Tämä lyhyt määritelmä on tietenkin sanottu noin vain kuin päällisin puolin. Alkuaan oli vaan hyvän koulu. Mutta vähitellen ihmiset käyttivät vapauttaan sillä tavoin, että he ikäänkuin leikitellen käänsivät kaikki asiat vastakohdikseen. He ryhtyivät leikkimään eläimellisissä himoissa, omahyväisyydessä, määräämishalussa ja pahantekemisessä. Elämä itsessään tietenkin säilytti oman lakiperäisyytensä ja viehättäväisyytensä. Tästä johtuu yndeltä puolen, että pahan koulussa luodaan kärsimyksiä, mutta että toiselta puolen pahakin voi esiintyä kauniin viehättävänä ja lumoavana. Niinpä sota, tuo pahan koulun julkinen, järjestetty kruunu, esiintyy ihmisille tekisi mieli sanoa, ylivoimaisen lumoavana ja viehättävänä — vaikkakin sota itsessään on tappamista ja vaikkakin sen kintereillä seuraa kaikenlainen hätä, puute ja kurjuus.

On kyllä toinenkin syy, miksi sota on saanut niin suuren ja määräävän aseman ihmiskunnassa. Sen vaikuttaa uhrautumisen laki. Jumala on uhrautunut luomaan ja ylläpitämään maailmaa ja kaikkea siinä ilmenevää elämää. Yhdellä tavalla tämä suuri uhri näkyy kasvikunnan elämässä ja työssä. Jumalalliset luonnonvoimat tekevät työtä kasvikunnassa ja uhraavat työnsä tulokset eläinten ja ihmisten ravinnoksi ja moniksi muiksi tarpeiksi. Me ihmiset emme yleensä vielä ole oppineet tätä oikeata uhria, emme uhraamaan vain oman työmme tuloksia, vaan me olemme tästä tehneet irvikuvan siten, että me olemme halukkaat uhraamaan toisen työn tulokset, vieläpä toisen kokonaankin. Siksi voimme Paavalin tavalla sanoa, että koko luomakunta huokaa tuskassaan ja odottaa vapautumisensa päivää, Jumalan poikain tuloa, so. oikeitten ihmisten tuloa, sellaisten ihmisten, jotka rajoittuvat uhraamaan vain oman luovan työnsä tuloksia.

Pahan koulu yllyttää ihmisiä väärään uhriin, yrittäen kasvattaa ihmisiä väärästä uhrista johtuvilla kärsimyksillä. Hyvän koulu kasvattaa ihmisiä oikeaan uhriin. Mutta kun ihmiset, ryhmät ja kansat eivät halua olla kiinnostuneita hyvän koulun elämälle ja työlle, silloin pahan koulu nielaisee heidät kuin jossain luonnonvoiman pyörteessä sotauhriin. — Yksilönä ihminen on kyllä aina vapaa kieltäytymään sodasta. Mutta edellä sanotusta ymmärrämme myös, että vaikka sellainen mahdollisuus on, ja vaikka pahasta, esim. sodasta kieltäytyminen on suurta, kunnioitettavaa ja jaloa, niin ei tuo pelkkä kieltäytyminen vie määrätystä asteesta eteenpäin. Niinpä Pekka Ervast opettaa: "henki ei edes sano: älä sodi, — vaan: täyty Pyhällä Hengellä, tule Jeesuksen seuraajaksi." Siksi hyvän koulu tekeekin jatkuvasti uusia yrityksiä. Sellainen yritys oli Jeesuksen aloittama työ. Sellainen oli teosofinen sanoma. Mutta yleensä kirkot, seurat ja järjestöt ovat tyrehtyneet pyrkimyksessään täyttyä Pyhällä Hengellä. Ja silloin on pahan koulu päässyt sekaantumaan asiaan. Jumalan Pyhän Hengen tilalle onkin päässyt alempi henki. Ja sekin tulee — niinkuin jo edellä puhe oli — kauniin lumoavana. Tavallisesti se alkaa siitä, että kirkoissa, seuroissa ja järjestöissä tunnetaan tarpeelliseksi ja välttämättömäksi ryhtyä suojelemaan ja varjelemaan oikeata, puhdasta oppia. Tämähän on itsessään erinomaista. Mutta käytännössä tämä on yleensä johtanut siihen, että henkiset seurat, kirkot ja järjestöt ovat karkoittaneet keskuudestaan henkevimmät jäsenensä, uhrautuvimmat työntekijänsä. Se on mitä kohtalokkaimmalla tavalla nurinpäinen uhri. Sillä se on myös ensimmäinen askel kohti sotaa. Karkeat, veriset sodat ovatkin sitten seurauksia henkisten seurojen, kirkkojen ja järjestöjen lankeemuksesta. Tästähän Pekka Ervast useasti huomautti. Hän mm. sanoi: "niinkuin ensin tapahtuu henkisissä valiojoukoissa, samoin tapahtuu sitten kansassa."

Väärinkäsitysten välttämiseksi tahtoisin tässä sanoa, että henkilökohtaisesti allekirjoittaneella ei tietenkään tarvitse olla mitään sitä vastaan, että yhä noin tapahtuu: että kirkot, seurat ja järjestöt jotensakin säännöllisesti karkoittavat keskuudestaan henkevimmät jäsenensä ja työntekijänsä, ja että ne siten omalla tavallaan aloittavat sodan, ja että heidän sielullinen sotansa sitten puhkeaa veriseen, ruumiilliseen so-

taan. Kun jumalallinen elämä sallii kaiken tämän, niin miksi en minä sitä sallisi. Paistakoon Jumalan aurinko minunkin puolestani niin pahoille kuin hyvillekin!

Mutta minun puoleltani tämä on sittenkin sanottu noin vain kuin väärinkäsitysten välttämiseksi. Sillä vaara on siinä, että ihmisen puolelta tuollainen leveä suvaitsevaisuus muodostuu välinpitämättömyydeksi. Välinpitämättömyys vuorostaan henkiseksi laiskuudeksi jne. On otettava huomioon, että vaikka aurinko nousee niin pahoille kuin hyville, niin paha kuitenkin tuottaa omalaatuisensa karmallisen hedelmän, ja että pahalla ei ole ikuisuutta. Paha muodostuu ihmisten kautta ajassa, ja ajassa se on tuomittu häviämään. Paha on väliaikaisesti sallittu, mutta se on jo alunperin tuomittu kuolemaan, tuhoutumaan. Ja ihmisen kohtalo on sama siinä tapauksessa, jos hän lopullisesti valitsee pahan. Toistammekin vielä, että henkinen välinpitämättömyys, henkinen laiskuus on ensimmäinen askel pimeyteen ja pahuuteen päin, tuhoon ja kuolemaan.

Hyvän koulu on — niinkuin jo sanoimme — alkuperäinen ja todellinen. Siksi se alkaa totuudesta, rehellisyydestä. Ja hyvän koulu laskeutuu yhä lähemmäksi ihmiskunnan julkistakin elämää. Elämässä on asteita. Vanhat gnostikot jakoivatkin ihmiset kolmeen luokkaan: henkisiin, sielullisiin ja ruumiillisiin. Jumala tulee ihmiskuntaan sisästäpäin. Ensin siis Jumala tuli henkisiin ihmisiin ja maapallomme älylliseen elämään. Tämän voimme sanoa varsinaisesti tapahtuneen Buddhassa. Sitten Jumala jatkoi tuloaan syvemmälle sielullisiinkin ihmisiin ja maapallomme eetteriseen elämään. Tämän voimme sanoa varsinaisesti tapahtuneen Jeesus Natsarealaisessa. Edelleen Jumala jatkoi syventymistään ihmiskuntaan, tullen ruumiillisiinkin ihmisiin ja maapallomme fyysillis-kemialliseen elämään. Tämä suuri henkinen vuodatus tapahtui teosofis-kristosofisen sanoman yhteydessä, ja sen keskushenkilö oli Pekka Ervast.

Mitä tämä nyt merkitsee? Tällä kaikella on suorastaan ratkaiseva merkitys planeettamme ja ihmiskuntamme elämään. Ensiksikin se merkitsee, että kukaan ihminen ei enää voi elää ilman kosketusta Jumalaan. Eivät edes ruumiillisetkaan ihmiset. Totuus on laskeutunut tai suuresti herkistynyt ruumiillisessakin elämässä. Siitä alkaa tuomio, tuomiokausi. Ihmiset joutuvat yhä selvemmin arvioitaviksi totuuden mittapuulla. He joutuvat arvioitaviksi sen mukaan, miten totuudenmukaisesti he suhtautuvat asioihin, elämään ja toinen toisiinsa. Omatunto astuu yhä enemmän esille. Kyllä on vielä yritetty tätäkin vastustaa ja jopa tehdä pilan esineeksi. Ei kauvan sitten joku professorin arvoinen mies yritti kiivaasti selittää, kuinka omatunto on suorastaan järjettömyyttä. Mutta se ei muuta asiaa. Omatunto on erehdyksistä johtuneissa kärsimyksissä kasvanut varoittava totuuden ääni. Ja, merkillistä kyllä, vaikka rappeutuneessa sivistyksessämme yritetään tehdä pilaa omastatunnosta, niin toiseltapuolen omatunto nostaa päätään jo yhteiskuntataloudessakin. Ajatellaanpa vaan, että tavalliset veroilmoituksetkin tehdään jo "kunnian ja omantunnon kautta". Tämä on alkua. Siitä se jatkuu. On huomattava, että rahallisten verojen lisäksi kansat vaativat myös veriveroa. Jotta Euroopan "kristityt" sivistyskansat voivat keskenään uhrautua sodalle, vaativat he veriveroa kansalaisiltaan asevelvollisuuden muodossa. Ja tietääkseni tähänkin veromuotoon on jo omatunto päässyt hiukan vaikuttamaan. Ainakin jossain on sanottu, että ellei joku omantunnon syistä voi veriveroa suorittaa, niin hänen ei tarvitse sitä tehdä.

Selvää on, että omatunto pyrkii ja sen täytyy päästä yhä selvemmin esille. Hyvin ratkaiseva askel on, että verivero kokonaan poistetaan. Lainlaadinnassa yleensä täytyy ottaa huomioon omantunnon laki. Ihmisten laatimat lait eivät saa olla sellaisia, että niiden noudattaminen tärvää ja sortaa omantunnon lakia. Kunnia Jumalalle, totuudelle, omalletunnolle! Siitä alkaa tuomio pahan koululle. Ja ylösnousemus ihmisyydelle. Siinä avautuvat ovet hyvän koululle. Jokaiselle omalla paikallaan. Niin ruumiillisille kuin sielullisille ja henkisille ihmisille.

J. R. H.

1945 maaliskuu, 43—46

Jäsenlehdessä 4—5 syysk. 1918 kirjoittaa J. R. Hannula:

Me Suomen teosofit olemme etupäässä kansaa varten. Ja onnistuaksemme tehtävässämme täytyy meidän osata löytää oma paikkamme ja tehtävämme ja kansamme tehtävä. Uskollisuus omalla paikallaan ja erikoistehtävässään synnyttää harmonian, sopusoinnun. Missä yksikin ratas alkaa nurista, siellä syntyy epäsointua, viivytystä ja ajan hukkaa.

Jos me näin nöyrinä ja joustavina löydämme oman paikkamme kansallisessa tehtävässämme, silloin me voimme sulattaa teosofista viisautta itseemme ja tarjota sitä kansallemme, sen tarpeiden mukaan.

Meidän täytyy oman sielumme ja työmme kautta pukea teosofinen viisaus Suomen kansallispukuun. Ei riitä, että me matkimme suuria teosofisia puhujia ja kirjailijoita, meidän tulee oman sielumme sulatusuunissa yhdistää jumalallinen viisaus ja kansamme hätä ja tarve... että se saa kansamme sielussa sen pohjimmat soinnut heläjämään, sen herkimmät kielet väräjämään.

1945 huhtikuu, 66—67

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Olen äskettäin lukenut Kaj Munkin kirjan "Sanan miekalla" ja Sven Stolpen kirjan "Kaj Munk". Olen siis kirjallisesti tutustunut tanskalaiseen pappiin ja näytelmäkirjailijaan — joka joitakin aikoja sitten kuoli murhaajan käden kautta.

Kaj Munk tuntuu olevan erittäin omalaatuinen nero, suorasanainen, tulisieluinen ihminen. Aikomukseni ei ole ryhtyä mitenkään selostamaan Kaj Munkin elämäntyötä enempää kuin hänen periaatteitaankaan. Rajoitun katselemaan hänen työtään vain eräältä kannalta, nim. vanhan ja uuden liiton kannalta. — Kaj Munk esiintyy sekä kristittynä että isänmaataan rakastavana tanskalaisena. Hän sekä ihailee että arvostelee synnyinmaataan Tanskaa ja sen kansaa ja sanoo, että Tanska joutui onnettomuuteen siksi, että se ei täyttänyt jumalaista ihannettaan. Tämä on sinään oikein sanottu. Mutta mikä oli Tanskan ihanne, se ratkaiseva tehtävä jota Tanska ei seurannut, jota se ei toteuttanut, sitä Kaj Munk ei kuitenkaan esitä. Niin tulisieluinen totuuksien julistaja kuin Kaj Munk onkin, tyytyy hän tässä suhteessa, tässä ratkaisevan tärkeässä asiassa vain tavalliseen, täytyy sanoa vanhatestamentilliseen hurskauden käsitykseen. Ottaakseni auktoritatiivisen määritelmän: "ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja, mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän", niin täytyy myöntää, että Kaj Munk ei ole ollut lainkaan selvillä tällaisen määritelmän merkityksestä. Niin innoittuneena kristittynä kuin hän esiintyykin — tämä sanottuna kaikella kunnioituksella ja arvonannolla —, ei hän kuitenkaan ole etsinyt totuutta siinä mielessä, että hän todella olisi päässyt selvyyteen siitä, mikä todellinen, käytännölinen ero on vanhan ja uuden liiton välillä. Ja kun Kaj Munk ei tätä tietänyt, silloin häneltä jäi myös tietämättä Tanskan todellinen, pelastava ihanne, se tehtävä, minkä vastaanottamisen ja toteuttamisen Tanska laiminlöi. Mikä siis oli se ihanne? Sanomme sen tässä ilman pitkiä johdantoja: se ihanne oli a s e e t t o m u u s. Muutamina takavuosina herättiin ylhäältä päin tulleeseen ihanteeseen. Herättiin kysymään: missä on meidän tukemme ja turvamme? Onko se aseissa? Onko se armeijassa? —

Tätä kysymystä Tanskassa eräänä aikana vilkkaasti pohdittiin. Lausuttiin julki se perusteltu ajatus, kuinka jo Tanskan asema on sellainen, ettei se sotajoukoillaan mitenkään kykene olemassaoloaan turvaamaan. Päinvastoin sen sotajoukko olisi vain jonkunlaisena ärsyttäjänä, vaaran aiheuttajana. Ja kun näin oli, silloin oli selvä johtopäätös: hajoittakaamme armeija kokonaan, ja järjestäkäämme vain vahvanlainen poliisivoima sisäisen järjestyksen ylläpitämiseksi.

Tämä oli Tanskalle ylhäältä päin tarjottu ihanne. Niinhän suuri Tietäjämme Pekka Ervast sanoikin: "kun jumalat aseettomuuskysymyksessä Suomen suhteen pettyivät 1918, silloin sama ihanne tarjottiin Tanskalle". Ja niin tätä kysymystä Tanskassa pohdittiin, jopa armeijaakin jotenkin vähennettiin, mutta sitten herpaannut-

tiin ja jäätiin puolitiehen. Ja niin kävi, että Tanskakin joutui sodan pyörteisiin. Sillä mikään ihanne ei paljoa merkitse, ei paljoa auta, ellei siitä totta tehdä.

Niin, Kaj Munk esiintyy kristittynä, mutta käytännössä hän on kristitty vain siten kuin joku Mooses, Elia, Krisna, Muhammed, Konfutse jne. Niinpä Kaj Munk suorastaan pahoitteleekin sitä, että Tanska ei ollut kaikin voimin aseistautunut.

Selvitelkäämme nyt hiukan edellä toistamaamme lausetta Johannes Kastajasta ja siitä, miten vähäisinkin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin Johannes Kastaja. Palauttakaamme mieleemme muutamia historian tyypillisiä profeetallisia suuruuksia, sellaisia kuin Muhammed, Mooses, Elia, Krisna, Konfutse jne. He ovat "jumalaapelkääviä" miehiä, hurskaita kansalaisia. He ovat todellisia jumalan sotureita, aina ensimmäisinä ensimmäisten joukossa siellä, missä miestä tarvitaan, missä sanan, kynän tai miekan avulla totuudelle tietä raivataan. He ovat siveellisesti ankaria itselleen ja toisilleen. He ovat sanansa pitäviä, rehellisiä, työtelijäitä, ja vaativat sitä toisiltakin. Ennen kaikkea he kiivaudella taistelevat oikeuden puolesta. He tahtoisivat musertaa kaiken valheen ja kaiken pahan oikeuden voimalla, ei vain "sanan miekalla", vaan myös pyhitetyn, ihannoidun väkivallan voimalla, tulella ja verellä.

Tällaisia ovat vanhan liiton profeetalliset pyhimykset ja sankarit.

Kaiken tämän ohella kysymme: mikä on sitten uusi liitto? Onko se vain sitä, että vanhan liiton ihanne olisi koroitettu johonkin korkeampaan potenssiin? Sitäkö on uusi liitto? — Tätä kysymystä ei pidä sivuuttaa liian nopeasti. Sillä kerta kaikkiaan: uusi liitto ei ole sitä. Tai voitaisiin paradoksaalisesti sanoa: se on sitä, eikä se kuitenkaan sitä ole. Sillä mikä on se erikoinen uusi seikka, joka voi tehdä vanhan liiton sankarista uuden liiton ihmisen? Onko se ehkä sitä, että ihminen viritetään alempaan potenssiin, toisin sanoen hän heittäytyy välinpitämättömäksi, laiskaksi, epäluotettavaksi, aistilliseksi? Ei, ei se sellaista ole. Siinä suhteessa voitaisiin kyllä sanoa, että vanhan liiton täydellisyys koroitetaan uudessa liitossa yhä korkeampaan potenssiin. Mutta missä sitten on ero? Missä näkyy tuo Jeesuksen mainitsema "vähäinen"? Missä suhteessa ihmisen on tultava "pieneksi"? — Käyttääksemme hieman vertauskuvaa sanomme ensin näin: tullakseen taivasten valtakuntaan, tullakseen vanhan liiton täydellisyydestä uuteen liittoon, täytyy ihmisen riisuutua jostakin vanhasta ja pukeutua johonkin uuteen. Puhuuhan Jeesuskin hääpuvusta. Mistä siis on riisuuduttava ja mihin pukeuduttava? Sanomme jälleen suoraan ja lyhyesti: on riisuuduttava ihannoidun väkivallan puvusta, kaikesta pahan pahalla vastustamisen aatteesta. Siinä suhteessa on kerrassaan riisuuduttava. Juuri tässä mielessä on tultava lapsen kaltaiseksi. Lapsi sellaisenaan on aivan turvaton. Hän elää, niinsanoakseni, vanhempien armosta. Ja samoin sellainen ihminen, joka Vuorisaarnan käskyjen seuraamisen kautta syntyy sisäisesti taivasten valtakuntaan, samoin hänkin kuin lapsen lailla elää Jumalan ja jopa ihmistenkin armosta. Sillä hän ei "pidä puoliaan" siinä merkityksessä, että hän väkivalloin vastustaisi pahaa. Miten hän siis menettelee? Hän elää sisäisesti Jumalassa, hyvässä ja siten hyvässä voittaa pahan.

Mikäli ihminen näin hankkii kokemusta voittaessaan hyvässä pahan — ensin aina sisäisesti ja sitten ulkonaisestikin — sikäli hän pukeutuu uuden liiton hääpukuun. Se on totuuden, rakkauden ja hyvässä voittamisen puku.

Ja nyt Jeesus sanoo, että kun pienessäkin määrässä hankimme tätä taitoa, silloin se on suurempaa kuin suurinkaan vaimoista syntyneitten joukosta. Se on suurempaa kuin suurinkaan moosesmainen, eliasmainen, krisnamainen oikeuden, sodan ja ihannoidun väkivallan sankarius. Uuden liiton ihmisen sopii olla miten tahansa nerokas, kunnollinen, uuttera ja rehellinen, mutta hän on riisuutunut, tai opettelee riisuutumaan kaikesta aseellisuudesta, kaikesta ihannoidustakin väkivallasta, kaikesta pahan vastustamisesta. Sensijaan hän aina vaan elää totuuden, rakkauden ja hyvyyden Jumalassa, tekee työtä yhdessä rakkauden Jumalan kanssa.

Onko tämä nyt niin vaikea ymmärtää? Päinvastoin se pitäisi olla järkevälle ihmiselle selviö. Ja ellei se vielä ole, niin hänen inhimillinen kutsumuksensa on pyrkiä selvyyteen. Tämä sitäkin suuremmalla syyllä, koska me emme enää ihmiskuntana emmekä maapallonakaan elä vanhassa liitossa. Vanhan liiton ihanne ja -sankarius ei enää luo mitään pysyvää, ei iloa ei onnea, vaan yhä perinpohjaisempaa tuhoa, kur-

juutta ja kärsimystä. Tämä vielä entistäkin enemmän siksi, koska emme enää elä ainoastaan edes uudessa liitossa sellaisenaan, vaan olemme ratkaisevasti siirtyneet Uudessa Testamentissakin kuvailtuun tuomiokauteen. Uudessa Testamentissa kuvailtu Ihmisen Pojan eli paremminkin Kuninkaan tuleminen on jo tapahtunut. Jumala on tullut ei vain Pyhänä Henkenä ja Poikana, vaan myös Isänäkin planeettamme ja ihmiskuntamme, ei vain henkiseen ja sielulliseen, vaan myös ruumiilliseenkin elämään. Siksi meidän on nyt opittava ottamaan huoneeseemme Pyhä Henki, kosmillinen Kristus, Kuningas, Isä, ja on opittava Häntä auttamaan, auttamaan hänen työssään ihmiskunnan valistamiseksi sillä valolla, mikä annetaan H. P. Blavatskyn alustavasti ja Pekka Ervastin varsinaisesti julistamassa teosofis-kristosofisessa sanomassa. On selvästi oivallettava, että turvamme on ratkaisevasti siirtynyt aseista Jumalaan. Ja on edelleen huomattava, ettemme tarvitse jäädä (laiskotellen) odottamaan, että kaikki ihmiset riisuutuisivat aseista. Sillä puhutaanhan valittujen harvalukuisesta joukosta. Sen joukon lisääntymisessä ja kasvamisessa on sekä yksilöitten että kansojen pelastus. Ilman sitä uhkaa tuho ja kuolema, niin yksilöille kuin kansoille. Ja näin joutuu jokainen kohdaltaan valitsemaan kohtalonsa, aiheuttamaan tuomionsa.

J. R. H.

1945 huhtikuu, 67—70

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

On joskus sanottu: "Kaikki tiet vievät Roomaan", tai myös: "Jokaisen talon portilta vie tie Turkuun" (Turkuhan oli ennen Suomen pääkaupunki). Myös on sanottu: "Jokainen uskollaan autuaaksi tulee". Kuuleepa myöhemmin teosofien sanovan, kuinka kullakin on "oma totuutensa". Kun Blavatsky esim. hylkäsi sodan, niin kuulee sotaa puolustavien sanovan: "Se oli Blavatskyn totuus". Tai: "Se oli Jeesuksen totuus" jne. Toisin sanoen jokaisella ihmisellä, jokaisella "Matilla" ja "Maijalla" on oma totuutensa, jonka seuraaminen on ilman muuta oikein ja johtaa päämaaliin.

Kaikki nuo lausunnot sellaisinaan ovat paikkansa pitämättömiä. Eivät kaikki tiet ilman muuta vie Roomaan, eivät vie Turkuun. Jos lähtee kulkemaan "kaikkia teitä" ei ole vähintäkään varmuutta joutuuko milloinkaan päämaaliin. Samoin "jokamiehen usko" ei suinkaan sellaisenaan johda autuuteen. Se voi johtaa suorastaan perikatoon. Niin on myös jokamiehen totuuksien laita. Jos jokainen lähtee noin vaan "omaa totuuttaan" seuraamaan, ei hän silloin kulje millään varmuudella ihmisyyden päämaalia kohti. Hän voi päinvastoin joutua mihin tahansa kurimukseen.

Mutta eräillä ehdoilla kylläkin kaikki tiet vievät Roomaan, ja jokaisen talon portilta menee tie Turkuun. Entä mikä on tuo ehto? Ehto on tämä: jokaisessa tien risteyksessä on otettava tarkka selvä siitä, mikä siinä olevista teistä vie Roomaan, ja sitä tietä on sitten kuljettava. Samoin on laita jokamiehen uskossa ja jokamiehen totuudessa. Jokamiehen on jokaisessa teitten risteyksessä rinnastettava uskonsa ja totuutensa itse elämän uskoon, elämän totuuteen, ja vain sillä ehdolla ihminen kulkee inhimillisyytensä päämäärää kohti. Seuratkaamme nyt, vaikkapa hiukan kuvaannollisesti, ihmisen matkaa kohti täydellisyyden päämaalia. Matkallamme on kolme psykologista vyöhykettä. Ne ovat järjen, tunteen ja tahdon vyöhykkeet. Jokaisella vyöhykkeellä ovat omat ehtonsa. Ne me voisimme ottaa Isä meidän rukouksesta. Järjen vyöhykkeellä on seurattava ohjetta: "Pyhitetty olkoon sinun nimesi". Tunteen alueella kuuluu ohje: "Tulkoon sinun valtakuntasi". Tahdon alueella ohje kuuluu: "Niinkuin taivaissa niin maankin päällä". Jokaisessa tien risteyksessä on tarkistettava suunta näihin lauseihin sisältyvien neuvojen mukaan. Selvitelläksemme näitä risteyksiä seuraamme eräitä Kalevalan kuvauksia.

Kun ihmisestä tulee varsinainen totuuden etsijä, joutuu hän yleensä ensin järjen, järjellisesti ymmärrettävän totuuden vyöhykkeelle. Sitä tietä kulkiessaan, oikeaan osuessaan, Jumala Pyhänä Henkenä valaisee hänen ymmärrystään. — Nimi yleensä merkitsee laatua. Näinollen Jumalan nimen

pyhittäminen merkitsee, että ihminen järjellisesti soveltautuu Jumalan nimeen, järjestykseen eli laatuun, so. jumalalliseen syyn ja seurauksen lakiin. Juuri tässä merkityksessä totuudenetsijä tulee järjen vyöhykkeellä teitten risteykseen. Tästä risteyksestä lähtee näinollen vähintäänkin kaksi tietä. Yhtä näistä kulkee Joukahainen, toista Ilmarinen. Huomaamme aivan tyypillisen hyvin, miten juuri Joukahainen seuraa "omaa uskoaan", "omaa totuuttaan". Hän on perin itsevarma, hän halveksii, kadehtii ja lopulta vihaa Väinämöistä, tietäjää iänikuista. Mutta seurauksena on, että Joukahainen uskollaan ja totuudellaan ei suinkaan tule Roomaan, ei autuuteen, ei inhimillisyyden päämäärään, vaan hän vajoaa suohon. Ja vaikka hän hädän hetkellä jotenkin alistuu — niinkuin sellaisten ihmisten tapa on — ikitietäjän viisauteen, Jumalan nimen pyhittämiseen, niin tilanteen vähän helpottuessa hän kuitenkin asettuu ikitietoa vastaan.

Juuri tälle Joukahaisen suunnalle ovat yleensä ns. kristilliset kirkot ja lahkot ja koko meidän tieteellinen ja opillinen sivistyksemme lähtenyt. Joukahaisen tavalla ne kieltävät oman Väinämöisensä, so. Vuorisaarnan jumalallisen viisauden. Mutta siksipä juuri länsimainen sivistys onkin vajonnut syvälle suohon.

Ilmarinen lähtee toiseen suuntaan. Hän kuuntelee ikitietäjän kutsua, ohjeita ja neuvoja, ja lähtee niitä itsenäisesti ja omalla vastuullaan seuraamaan. Ilmarinen ei ole mikään "Jokamies", joka kuvittelisi olevansa itse Viisautta viisaampi, Mestaria taitavampi. Niinpä niin. Joukahaisia on maailmassa liiankin paljon, mutta Ilmarisia vain jokunen silloin tällöin. Jossain onkin sanottu: "mestareita on maailmassa paljon, mutta harvoin löytää yhden kunnollisen oppilaan".

Tulemme sitten tunteen vyöhykkeelle. Siellä on edessämme Lemminkäinen. Lemminkäisvoimat ovat syvällä meissä ihmisissä. Sillä vaikka eri juurirodut kulkevat eri prinsiippien merkeissä, niin pohjimmaltaan kaikki juurirodut, koko tämä neljäs luomispäivä, kulkee tunteen merkeissä.

Lemminkäinen menettelyllään näyttää tämän tien risteyksen. Lemminkäinen ei syvenny riittävästi omaan luonteeseensa, vaan luottaa liiaksi omiin tunnevaikutelmiinsa. Hän on aina "naisissa", toisin sanoen tunteissa eläjä; olkoon hän sukupuoleltaan mies tai nainen. Hänen oppaanaan ja kannustimenaan pitäisi oleman valtakunnan so. veljeskunnan lähestyminen. Mutta hän antaa persoonallisten tunteittensa ja mieltymystensä johtaa. Hän ei välitä ottaa Veljeskunnan Kuningasta oppaakseen, vaan luulee olevansa ilman muuta pätevä herättämään ihmisten tunneluonnon lovesta ja johtamaan sitä. Mutta sensijaan hän sortuukin itse.

Lemminkäisellä olisi ollut toinen tie: laulaa märkähattu karjapaimenen ulos Pohjolan tuvasta, oman sielunsa alitajunnasta. Ansana oli hänen persoonallinen mieltymyksensä ja kiintymyksensä. Sitä hän ei välittänyt vaihettaa Mestarin puhtausneuvon seuraamiseen. Jos hän tunne-elämässään olisi syventynyt ikiviisauteen, silloin hän olisi voinut Ilmarisen tavalla seurata ja olla yhteistyössä Väinämöisen kanssa. Sillä: "autuaita puhtaat sydämestä".

Sitten tulemme tahdon vyöhykkeelle. Tässä on erikoisesti vastassamme verenvuoto. Kirves sattuu Väinämöisen polveen, jolloin verenvuotoa on vaikea saada pysähtymään. Kun Väinämöinen edustaa Logosta, Isää, jossa kaikki olemme yhtä, niin asia on tällöin niin, että kaikki verenvuoto on vuotoa Väinämöisestä. Niinhän Uudessa Testamentissakin Kuningas sanoo: "Mitä olette tehneet yhdelle minun pienimmistä veljistäni, sen olette tehneet minulle". Kaikki verenvuoto sodassa on verenvuotoa Väinämöisen, Isän, Kuninkaan polvesta.

Verenvuodon tyrehdyttäjäksi ryhtyy sitten "Ukko oli uunilla asuva, halliparta harjun alla". Hän on aluksi kovin varma tiedoistaan ja taidoistaan. Niinpä Ukko uunilta urahti: "On sulettu suuremmatki, jalommatki jaksettuna". Ukon taito on kuitenkin riittämätön. Kaikesta huolimatta verenvuoto jatkuu. Mitkään siteet tai tukkeet eivät riitä. Sillä ei tunneta raudan syntysanoja. Toisin sanoen ei olla selvillä siitä, mitä tarkoitusta varten rauta on syntynyt. Siksi kaikki verenvuodon tyrehdyttämispuuhat ovat umpimähkäisiä. Niinpä kansojen verenvuotoa yritetään tyrehdyttää riittämättömillä keinoilla. Yksi keino on sota sellaisenaan. Yritetään sotaa sodalla lopettaa. Mutta tämä on harhaluulo. Tähän harhaluuloon liittyvät kaikki tuon uunilla urahtelevan Ukon puuhat, tiedot ja taidot. Niinpä sodan sodalla lopettamiseen käytetään kaikki tieto ja taito sodan te-

hostamiseksi siinä mielessä, että siten sota lopetettaisi voimalla ja väellä. Mutta siitä ei ole apua. Yhä julmemmin veri vuotaa. Kun ei siitä apua, silloin käytetään tukkeiksi sammaleet, mättäät ja mitä sopivaa käsiin sattuu. Sellaisia ovat myös lääketieteen tiedot ja taidot sodan suhteen. Toimitetaan verensiirtoja, toimitetaan aivan erinomaisia kirurgian näytteitä. Mutta siitä kaikesta ei verenvuoto vähintäkään tyrehdy. Myöskään kirkolliset rukous-loitsut eivät mitään merkitse. Pikemminkin verenvuoto vaan yltyy.

Ja vika on siinä, ettei tunneta raudan syntysanoja. Mikä taas on raudan synty? Sanomme sen suoraan ja lyhyesti. Rauta on syntynyt luovaa työtä varten. Ei rauta ole syntynyt sitä varten, että ihmiset raudalla murhaisivat toisiaan. Murhaaminen, veren vuodattaminen, on raudan väärinkäyttöä. Niinpä kun Väinämöinen itse sitten laulaa Ukolle raudan syntysanat, ovat siinä seppo Ilmarisen rauta raukalle osoitetut sanat: "Jos otan sinun tulesta, ehkä kasvat kauheaksi, kovin raivoksi rupeat, vielä veistät veljeäsi, lastuat emosi lasta". Silloin rauta raukka vannoi vaikean valansa, lausui tuolla lausehella: "Onpa puuta purrakseni, kiven syäntä syöäkseni, etten veistä veikkoani, lastua emoni lasta. Parempi on ollakseni, eleäkseni ehompi kulkijalle kumppalina, käyvällä käsiasenna, kuin syöä omaa sukua, heimoani herjaella."

Tässä on selvästi se ajatus, että rauta ei ole annettu ihmisille murha-aseita varten, vaan se on annettu ihmisen käytettäväksi hyödyllisessä työssä. Kun rautaa käytetään murha-aseena, on ihmisillä siihen kyllä tilaisuus, mutta se on vastoin alkuperäistä jumalallista tarkoitusta, ja siitä tulee vain kurjuutta, pahaa karmaa. Pelastus on raudan syntysanojen ymmärtämisessä ja käytäntöön omaksumisessa. Vasta silloin sota ja verenvuoto loppuu. Silloin sota-aseet todella taotaan hyödyllisiksi "käsiaseiksi", so. auroiksi ja viikatteiksi, ja muiksi rakentaviksi työkaluiksi. Sentähden yhä uudelleen toistan suuren Tietäjämme, kosmillisen Väinämöisemme Pekka Ervastin sanat: Jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse riisuu aseensa, silloin se kansa tuon tekonsa kautta on julistanut itsensä kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Miksi Suomikin vitkastelee? Vanhoissa keinoissa on tuho ja kuolema. Sehän meille pitäisi olla selvillä. Miksi emme astuisi sille tielle mikä vie "Roomaan", elämään, ihmisyyden päämaaliin? Miksi Ukon lailla uunilla nukkuvat Hallitukset ja Eduskunnat? Miksi Kirkot ja Akateemiat? Miksi Ukon lailla uunilla uinailevat älymystöt, henkiset valiojoukot? Emmekö vielä ole saaneet kylliksemme aseista, niin aineellisista kuin älyllisistäkin aseista? Miksi jatkaa maailman sovinnaisuudessa, epäveljellisessä viisastelussa ja saivartelussa? Miksi totuuden tilalle fraaseja? Miksi veljeyden tilalle ahdasmielistä oikeaoppisuutta? Miksi viisauden tilalle pakkokeinoja? Pitäähän olla "maan päällä niinkuin taivaissa".

Ylös siis, rakentavaan työhön. Sillä raudan syntysanat ovat selvät.

J. R. H.

1945 toukokuu, 90—93

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tänä vuonna sattuu helluntaitiistai toukokuun 22 päiväksi, niinkuin se sattui Pekka Ervastin kuollessa 11 vuotta sitten. Tämä kannustaa minua eräisiin mietelmiin.

Kiinnitän tällä kertaa huomiotamme erääseen ilmiöön henkisen elämän historiassa. Tarkoitan sitä, että suuret Opettajat ovat aikanaan saaneet aluksi suurtakin huomiota osakseen, suuren joukon kuulijoita ja seuraajia. Mutta ennenpitkää seuraajain joukko on pienentynyt, on pienentynyt hyvinkin pieneksi. Niinpä Jeesuksen vaelluksesta kerrotaan, että eräänkin kerran hänen seurassaan kulki noin viisituhatta miestä, paitsi naisia ja lapsia. Jos naisia ja lapsia oli jotenkin samanverran, niin sehän oli jo valtaisa joukko. Mutta pian alkoivat seuraajat häipyä (Jeesuksen työkausihan kesti vain noin kolme vuotta). Eräälläkin seudulla: "koko kaupunki lähti Jeesusta vastaan, ja kun he hänet näkivät, pyysivät he häntä menemään pois heidän alueeltaan". Kerran taas, kun monet opetus-

lapsista vetäytyivät takaisin, eivätkä enää vaeltaneet hänen kanssaan, kysyi Jeesus niiltä kahdeltatoista: "Tahdotteko tekin mennä pois?" Tällä kertaa Pietari kyllä vastasi: "Herra, kenen luo me menisimme? Sillä Sinulla on iankaikkisen elämän sanat". Mutta maailman asettamassa koettelemuksessa Pietarikin kielsi edes tuntevansakaan Jeesusta. Ja viimein Jeesus jäi aivan yksin, tuhon omaksi.

Teosofisessa liikkeessä huomaamme tämän saman ilmiön. Niinpä H. P. Blavatsky sai aluksi hyvinkin suurta huomiota osakseen. Mutta kun maailman asettamat koettelemukset (Coulomb) tulivat, silloin monet vetäytyivät takaisin. Ja niin H. P. B. sai kutsun palata kotiin. Hän kuoli noin yhdeksän vuotta ajateltua aikaisemmin.

Sama ilmiö näkyy Pekka Ervastin vaelluksessa, vaikkakin hänen työkautensa kesti yli 30 vuotta. Ollessaan pitkän ajan Suomen Teosofisen Seuran Perustaja-Ylisihteerinä ja pitäessään säännöllisesti julkisia esitelmiä, oli hänellä jatkuvasti huomattavan suuri kuulijakunta. Mutta vuosien 1914—18 vallinneitten sotien aikana T. S:n johto sekaantui sotaan, ja silloin alettiin T. S:ssa vieroksua Pekka Ervastia. Eri vaiheitten jälkeen ei auttanut muu, kuin P. E:n oli järjestettävä työmahdollisuuksia perustamalla uusi seura, Ruusu-Risti. Nyt P. E. saattoi taas tehokkaasti jatkaa teosofista työtä. Julkinen työ oli järjestetty niin, että lauantai-iltoina oli nuo erinomaisen kiintoisat kysymyskokoukset, sunnuntaisin esitelmät. Tätä menoa kesti joitakin vuosia. Sitten alkoi heikkeneminen. Se koski ensin kysymyskokouksia. Ruusuristiläiset eivät enää käyneet niissä, ja niin P. E:n oli ne lopetettava. Se oli todellakin huomattava tapahtuma negatiivisuudessaan. Kannatus heikkeni edelleen. Siitä seurasi, että P. E:n "Kadonneessa sanassa" suunnittelema Ruusu-Ristin organisointi keskeytyi. Vain ensimmäinen looshi tuli avatuksi, mutta toinen ja kolmas jäivät avaamatta. Lopuksi P. E. alkoi melko avoimesti puhua, että kahden vuoden kuluttua hänet on kutsuttu kotiin. Mutta turhaan. Siitäkään ei ollut apua. Ja niin hän sitten 22 p:nä toukokuuta 1934 siirtyikin kotiin, toisin sanoen jätti fyysillisen ruumiinsa.

Nyt voimme kysyä: mikähän erikoinen psykologinen seikka vaikuttaa tämän ilmiön?

Pulman avain sisältyy Vuorisaarnan neljänteen käskyyn: "Älä tee pahalle vastarintaa". Kun suuri opettaja esiintyy, muodostuu hänen opetuksensa eräällä tavalla kaksipuoliseksi. Varsinainen sisältö hänen opetuksessaan on totuuden julistaminen. Se avaa näköaloja uudelle, paremmalle elämänkäsitykselle. Mutta samalla se muodostuu arvosteluksi vallitsevia, valheellisia, kieroon menneitä oppeja ja käsityksiä vastaan. Tämä kaksipuolinen vaikutus näkyy selvästi esim. Jeesuksen opetuksissa. Se näkyy myös H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin opetuksissa. Tässä on syy siihen, miksi totuuden julistajat ensin saavat huomattavaa kannatusta, mutta että se sitten vähenemistään vähenee. Sillä aluksi suuren opettajan ympärille voivat liittyä myöskin ne, jotka tahtoisivat parantaa maailmaa kaikin keinoin, myöskin pahaa vastustaen väkivalloin ja sodalla. He tuntevat suuressa opettajassa hengenheimolaisen siinä, että hänkin arvostelee vallitsevia, kieroja ja taikauskoisia oppeja. Mutta vähitellen he huomaavat "erehtyvänsä". Niinhän esim. Juudas Iskariotinpoika erehtyi Jeesuksen suhteen. Hän toivoi ja tahtoi, että Jeesus olisi ryhtynyt voimakeinoihin asiansa puolesta. Hän kavalsi Jeesuksen siinä uskossa, että ahtaalle pantuna Jeesuksen olisi pakko tarttua mahtikeinoihin. Kun Jeesus ei niin tehnyt, oli se Juudaalle suuri pettymys. — Sama oli syy Pekka Ervastin syrjään joutumiseen T. S:ssa. Kun T. S:n johto Adyarissa halusi parantaa mailmaa aseellisin voimin, eikä P. E. siihen mukautunut, sai hän mennä.

Tässä syy, miksi suuret opettajat aluksi saavat huomattavaa kannatusta. Sillä aluksi heihin liittyvät myöskin väkivaltaiset maailmanparantajat. Vähitellen he jäävät pois, sillä heitä ei kiinnosta henkinen itsekasvatus, ei suoranainen työ uuden, rakentavan elämänymmärryksen puolesta. Vähitellen niistäkin, jotka kiinnostuvat ohjelman rakentavaan puoleen, osa väsyy, jääden joidenkin "vanhojen leilien", vanhojen oppien, liepeille. He eivät saa itseään kiinnostumaan Mestarin suoranaiseen seuraamiseen jatkuvasti, loppuun saakka. Vieläpä niinkin, että vaikka he nimellisesti ovat Opettajan mukana, niin kuitenkin he omalta osaltaan madalluttavat Mestarin opin, jääden siten niin sanoakseni paikallaan marssimaan.

Nyt seuraa kysymys: mitä siis on tehtävä, mitä huomioon otettava?

Tässä ja tälläkertaa voimme ottaa erikoisesti oppaaksemme Vuorisaarnan viidennen käskyn: "Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Tässä on kysymyksessä siirtyminen vanhasta uhrikäsitteestä uuteen. On kysymyksessä siirtyminen sotauhrista henkisen työn ja palvelevaisuuden uhriin. Tässä on kyseessä sekä ruumiillinen että sielullinen siirtyminen. On huomattava, että vaikka olisimmekin kieltäytyneet olemasta ruumiillisesti sodassa mukana, niin silti voimme vielä olla sielullisesti siinä kiinni. Vanhasta tottumuksesta voivat sympatiamme olla toisen tai toisen taistelevan sotajoukon puolella. Mitä tämä merkitsee? Se merkitsee, että kaikesta huolimatta olemme kuitenkin sielullisesti mukana sodassa. Ja kun niin on, saattaa se joskus johtaa myös ruumiilliseenkin sotaan. Sentähden on sotilasuhrin juuret kaivettava sielustakin pois. Ja miten tämä käy? On lähdettävä siitä, että rakkautemme "kaikkiin ihmisiin" ei saa jäädä liikkumattomaksi, vaan se on tehtävä toiminnallisesti eläväksi. Tähän taas on viidennen käskyn yhteydessä toiminnalliset ohjeet. Siinä sanotaan: "rakastakaat vihollisianne, ja rukoilkaat niiden edestä, jotka teitä vainoavat". Tässä on keino rakkauden tekemiseksi eläväksi. Kaikki ihmiset, molemmilla rintamilla, ovat meidän veljiämme. He elävät tietämättömyyden pimeydessä. He luulevat olevansa joko kutsutut tai pakoitetut noin uhrautumaan. Se on oikeastaan säälittävää. Sentähden rukous on sielullis-henkistä työtä siihen suuntaan, että kaikki ihmiset, kaikissa kansoissa ja armeijoissa, heräisivät ymmärryksen valoon, alkaisivat tajuta, että sota on epäinhimillistä, rikollista, väärää, ja että he siitä luopuisivat. Rukous on näinollen osanottoa, se on herättävää, valaisevaa voimavuodatusta ihmisten auttamiseksi. Kun ihminen tulee todelliseksi esoteeriksi, silloin hän tekee sen tavallaan järkyttävänkin kokemuksen, että kaikki ihmiset ovat hänen veljiään. Mutta todellinen esoteerikko, sisäisesti elävä henkinen ihminen, ei jää vain tähän veljeyden toteamiseen, vaan hän siirtyy t e l e i j o s - eli täydellisyyskannalle siten, että hänen sekä veljeystoteamuksensa että rukouksensa avaa hänessä sydämen elämän, ilon siitä, että hän saa rakastaa, että hän saa tehdä näkymättömänä työtä niiden hyväksi, joita rakastaa, jotka ovat hänen veljiään. Silloin ei tule kysymykseenkään, että hän sympatisoisi johonkin kansaan siinä mielessä — ei edes omaankaan kansaansa —, että sen olisi aseilla voitettava, että sen olisi nujerrettava toinen kansa. Hän rukoilee, että kaikissa kansoissa tapahtuisi heräämys, tapahtuisi sellainen voitto, että he luopuisivat aseista, lopettaisivat sodan. — Tämä on sydämen oppia, sydämen viisautta, kristosofiaa, kristusviisautta. Se on uuden sivistyksen henkeä, uuden suuren maailmanuskonnon filosofiaa, sen, jonka Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast ovat aloittaneet. Siihen meitä kaikkia kutsutaan. Voimme alkaa itsessämme olevasta sinapin siemenestä, siitä totuuden, rakkauden ja henkisen palveluksen kyvystä, mikä meissä kussakin piilee. Muistakaamme: Jumalan valtakunta on meissä sisällisesti. Siellä se herää ja tulee rukouksemme, rakkautemme ja henkisen elämämme ja -työmme kautta keskuuteemmekin. — Suosittelen tätä asiaa Pohjolan Valon lukijoitten kesämietiskelyksi.

J. R. H.

1945 kesäkuu, 119—122

P. E:n KANNATUSLIITON "KUKKAISRAHASTO"

Maailmassa on tullut tavaksi perustaa ns. kukkaisrahastoja. Meikäläisessä ryhmässä otettiin tämäkin asia puheeksi. Ja tultiin seuraaviin tuloksiin. Nämä ns. kukkaisrahastot ovat ensiksikin tulleet perustetuiksi sen sivistyksen taholla, joka jo itsekin uskoo joutuneensa kuolinkamppailuihinsa. Ja meidän tehtävämmehän on luoda jotakin uutta. Toiseksi tuo kukkaisrahasto-adressi ei palvelisi aatetta välittömästi, vaan ikäänkuin kiertoteitse. On siis keksittävä uusi, välitön tapa palvella aatetta ardessi-onnitteluilla, tervehdyksillä ja osanotoilla. Ja tähän tarkoitukseen meillä on jo suuri valikoima "adresseja". Ne ovat meidän teosofis-kristosofiset kir-

jamme. Niistä — esim. Pohjolan Valon kansilehdillä mainituista — voi valita sen, mikä kunkin henkilön ja tilanteen mukaan näyttää sopivalta. Niitä on sekä kansissa että niteessä, alkaen 3 mk hintaisista 100 mk saakka. Niissä on tavallisesti tyhjä alkulehti, tai niihin voi sellaisen liimaamalla kiinnittää. Siihen voi vaikka miten kauniilla käsialalla tai tekstauksella kirjoittaa sen tervehdyksen, onnittelun tai osanoton, minkä haluaa vastaanottajalle esittää. Eikä tarvitse olla mitenkään huolissaan siitäkään, vaikka saajalla sattuisi olemaan sama kirja jo ennestään. Sillä voihan ihmisellä olla esim. kaksi samanlaista paitaa, eikä hän pitäisi mitenkään sopimattomana, vaikka joku ystävä muistaisi häntä kolmannellakin samanlaisella paidalla.

Tällainen on nyt siis P. E:n Kannatusliiton kukkaisrahasto. Ja allekirjoittanut tahtoisi mainita, että tällä asialla on jo ennakolta Pekka Ervastinkin siunaus ja myötätunto. Sattui nim. kerran näin. Ruokailimme Lopen Saarenmaassa. Lähistössä sattui joku perhejuhla. Jaakko Liukkonen otti ruokaillessamme puheeksi, millaisen lahjan hän mukanaan veisi. Allekirjoittanut puolestaan ehdotti, että sopisi viedä juuri äskettäin kolmantena painoksena ilmestynyt Pekka Ervastin "Suuret uskonnot". Herra Liukkonen piti sitä ehkä liian vähäpätöisenä, sillä hän arveli sinne vietävän kalliitakin lahjoja. Tällöin P. E. huomautti, että miksi meidän pitäisi yhä vaan seurata maailman tapoja? Mehän voimme opettaa ihmisille jotain uutta. Ja niin Jaakko Liukkonenkin lopulta hyväksyi ehdotuksen, ja hän vei lahjanaan mainittuun perhejuhlaan "Suuret uskonnot".

Suosittelemme Pohjolan Valon lukijoille tällaista kukkaisrahastoa. Kirjoistamme voi jokainen valita mielensä mukaisen "adressin". Tämä on suoranaista aatteen palvelemista ja edistämistä. Ja sitäpaitsi tässä vastaanottaja saa sellaisen elävän lahjan ja tervehdyksen, josta voi olla iloa ja apua sekä hänelle että vielä nousevalle sukupolvelle.

J. R. H.
1945, kesäkuu 138

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tänä vuonna, juhannusten jälkeisellä viikolla 1945, tulee kuluneeksi mystilliset 33 vuotta Pekka Ervastin johtamista ensimmäisistä teosofisista kesäkursseista, joita P. E. itse nimitti historiallisiksi. Ne vietettiin Kiteen Puhoksella, agronoomi Luikon Orpola nimisessä talossa. Myöskin tänä vuonna, marraskuun alussa, tulee kuluneeksi 30 vuotta siitä, kun allekirjoittanut lopullisesti luopui kaikesta persoonallisesta elämästä ja kokonaan antautui Mestarin johtamaan henkiseen, teosofiseen työhön. Tosin olin jo parin kolmen vuoden aikana tehnyt teosofista työtä silloisella asumapaikallani Somerolla ja lähiympäristössä. Olipa julkaistu 3 ensimmäistä kirjaanikin; jotka 1944 julkaisin hiukan korjattuna yhtenä kirjana nimellä "Vallitseeko ihmiselämässä laki?"

Kirjoitan tätä Kakskerran Saarenmaassa juuri juhannuksen edellä 1945, saatuani valmiiksi käsikirjoituksen viimeiseen, tai niinkuin kieliopin mukaan täytyy sanoa, viimeisimpään kirjaani: "Tuomiokausi II". Ei siis ihme, jos joudun hiukan muistelemaan mennehiä.

Ensiksi on minun aivan kuin todistettava erään totuuden puolesta. Nimittäin sen elämänymmärryksen puolesta, mikä Vuorisaarnassa esitetään. Tässä meidän sivistyksessämme, etenkin ja juuri tässä meidän länsimaisessa, tässä ns. kristillisessä sivistyksessämme on ponnella ja melko suurella kiivaudella julistettu, että Vuorisaarnassa esitetty oppi, elämänymmärrys, on epäkäytännöllinen, käytännössä suorastaan mahdoton. Mutta minun henkilökohtainen kokemukseni 33 vuoden aikana on aivan päinvastainen. Melko pitkän kokemuksen koulussa minulle on selvinnyt, että Vuorisaarnan elämänymmärrys on loppujen lopuksi ainoa käytännöllinen. Minulle se on ollut — Jumalan ja Mestarin avulla — käytäntöä näiden 33, tai ainakin näiden 30 vuoden aikana.

Tahtoisinpa nyt kysyä: mikä on se parempi käytäntö, jonka kirkot, yliopistot ja koko meidän sivistyksemme niin suurella varmuudella on asettanut Vuorisaarnan elämänymmärryksen edelle ja yläpuolelle? Mikä se on? — Vastaushan on itsestään selvä. Se on se, mitä on käytännössä nou-

datettu, ja jonka arvo tunnetaan sen hedelmistä. Länsimaisen sivistyksen sen omasta mielestä niin erinomaisen ja erittäin käytännöllisen elämänymmärryksen käytännöllinen hedelmä on tämä: yhdeltä puolen jatkuva lapsien synnyttäminen, niiden huoltaminen, kouluuttaminen ja kasvattaminen, kaupunkien ja maakuntien kunnostaminen, ja toiselta puolen kymmenien miljoonien ihmisten jatkuva murhaaminen, rujoiksi lyöminen, kaupunkien ja maakuntien polttaminen ja tuhoaminen. Ja tämä tällainen on sitten asetettu — yliopistojen ja kirkkojenkin mielestä ja myötävaikutuksella — Vuorisaarnan elämänymmärryksen edelle ja yläpuolelle!

Ei, kiitoksia paljon! Teillä — kaikella kunnioituksella sanoen — teillä arvoisat professorit ja piispat, teillä yhteiskuntien kunnioitettavat johtajat ja kaikki Vuorisaarnan epäilijät, teillä ei ole aavistustakaan siitä ihmeellisestä käytännöllisyydestä, mikä Vuorisaarnan oppiin sisältyy. Allekirjoittaneella, niinkuin jo sanoin, on 30 vuotinen kokemus Vuorisaarnan käytännöllisyydestä. Jos joskus olisin joutunut, kuinka sanoisin, jännittyneeseen suhteeseen Vuorisaarnan elämänymmärryksen kanssa, niin se johtuu minun heikkoudestani, eikä suinkaan Vuorisaarnan opin epäkäytännöllisyydestä. — Ja pärjättyäni näin 30 vuotta ei suinkaan olisi sen mahdottomampaa pärjätä edelleenkin ...

Tämän jälkeen on minun annettava tunnustus ja kunnia eräälle toiselle asialle: minua kokeneemmalle ja viisaammalle ihmiselle: Pekka Ervastille. Ei ole ensinkään luultavaa, että minä ilman Pekka Ervastia olisin osannut luopua persoonallisesta elämästä ja asettautua kokonaan henkiseen (huom. ei sielulliseen, vaan henkiseen) työhön. Jouduttuani kosketukseen P. E:n kanssa huomasin pian, että siinä oli kerrankin mies, ihminen, joka tiesi, joka oli kokenut, joka oli käytännössä ratkaissut elämän ja kuoleman pulman, jolle maailma ja ihminen oli kuin avoin kirja; ja joka sitten, jo nuoruudestaan asti, oli lakannut työskentelemästä omaksi edukseen, oli ryhtynyt työskentelemään kokonaan toisten hyväksi. Niin, Pekka Ervastin kautta minä tulin Teosofiseen Seuraan, ja kun P. E:n oli sieltä lähdettävä, huomasin minäkin hetkeni lyöneen. Pekka Ervastin mukana minä tulin Ruusu-Ristiin, ja P. E:n jälkeen oli minun sieltäkin lähdettävä.

Niin, P. E:n kuolemasta on nyt jo taas kulunut nuo tavallaan mystilliset yksitoista vuotta. Mystilliset sentähden, että — niinkuin "Pistis Sophiassa" kerrotaan — myöskin Jeesus poistumisensa jälkeen jatkoi työtään oppilaittensa keskuudessa aivan erikoisella tavalla yksitoista vuotta. Luonnollisesti Jeesus jatkoi ja jatkaa työtään senkin jälkeen, mutta nuo 11 vuotta muodostivat kuitenkin erikoisen jakson. Samoin nyt nämä kuluneet 11 vuotta muodostavat ensimmäisen, erikoisen jakson siinä uudessa vaiheessa, josta P. E. puhuu joutsenlaulussaan "Suuressa seikkailussa". Aatteellisessa P. E:n Kannatusliitossa olemme nyt saaneet perusteellisesti syventyä P. E:n koko opetukseen, niihinkin opetuksen puoliin, joista Ruusu-Ristissä ei sallittu edes puhuttavan. Niinkuin Jeesus aikanaan, samoin P. E. on nyt aivan erikoisella tavalla ollut mukana tässä työssä näiden 11 vuoden aikana. Tämä ei merkitse, etteikö P. E. olisi edelleenkin aloittamassaan työssä mukana, niinkuin Jeesuskin. Tämä kulunut 11 vuotta muodostaa vaan oman erikoisen jaksonsa. On pitänyt tehdä selviksi muutamia asioita, joista P. E. oli opetuksissaan puhunut, mutta jotka riittävän ymmärtämyksen puuttuessa jäivät viimeistelyä vaille. Niinpä P. E. oli puhunut siitä, että meidän päivinämme eletään samanlaisessa ajassa kuin Jeesuksen päivinä. Että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maan päällä. Esiintyy suuri Jumalan Poika, uusi suuri Opettaja, uusi suuri Vapahtaja, joka perustaa suuren maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot. Tapahtuu sellainen mullistava tapahtuma — tai se tapahtui jo viime- ja tämän vuosisadan vaihteen aikana —, että Kristus ottaa Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysterioissa. Siten toteutui se Ihmisen Pojan eli Kuninkaan tuomiolle tuleminen, josta Jeesus Uudessa Testamentissa puhuu. Vuosina 1875—1926 tapahtui suuri henkinen vuodatus keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista tähän meidän aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Ja että P. E. jo 21:llä ikävuodellaan koki universaalisen uudestisyntymisen, sellaisen, jonka Jeesus oli ennen kokenut noin 28—30 vuotiaana. Uudestisyntymisessään P. E. tunsi olevansa Jumala, Jumala ja samalla Jumalan Poika.

Näitä asioita me nyt P. E:n Kannatusliitossa olemme erikoisesti näiden vuosien kuluessa tutkineet, niihin syventyneet ja niitä selvitelleet. Selvittelyt esiintyvät julkaisemissamme kirjoissa. Ja on niitä myös esitetty tässä Pohjolan Valossa. Nyt ovat nämä 11 vuotta kuluneet, ja työmme pitäisi olla tullut suoritetuksi. Keskusselviö on tämä, että Pekka Ervast juuri on se suuri Opettaja, jonka esiintymisestä meidän päivinämme hän itse vuosikymmenien aikana jatkuvasti puhui.

Näin on päättynyt tämä ensimmäinen, yksitoistavuotinen jakso siinä uudessa vaiheessa, joka alkoi P. E:n kuolemassa. Siitä työ jatkuu eteenpäin. Työ on tullut tehdyksi sille tarjoutuneissa mahdollisuuksissa. Se on tullut tehdyksi vain pienen, vakavan veljesjoukon tukemana. Siksi se on tullut tehdyksi pääasiallisesti tulevia sukupolvia varten.

Sillä jos ajattelemme Suomen kansan ja ihmiskunnan auttamista omana aikanamme, niin selvähän on, että jos Teosofinen Seura ja Ruusu-Risti, tai edes jompikumpi niistä, olisi avannut ovensa tälle työlle — sillä molemmilla oli se mahdollisuus niin P. E:n eläessä kuin hänen kuoltuaan — niin työ olisi saanut aivan toisen kantavuuden nykyisissäkin pulmissa. Mitään sotaa ei olisi tarvittu. Karma olisi voitu lunastaa henkisellä uhrilla ja henkisellä työllä.

Väärinkäsitysten välttämiseksi lisään vielä, että henkilökohtaisesti minulla luonnollisesti ei ole mitään Teosofista Seuraa tai Ruusu-Ristiä vastaan. Päinvastoin: kiitos muutamien vuosien yhteistyöstä! Olihan T. S:lla vapaus tässä karmanalaisessa maailmassa joko toteuttaa ihannetta, yleisen veljeyden ytimen muodostamista, tai jättäytyä muihin harrastuksiin. Ja mitä Ruusu-Ristiin tulee, niin onhan se tietääkseni ainoa teosofinenkin järjestö, joka on edes nimellisesti, edes teoriassa, edes jollain tavalla vastaanottanut Vuorisaarnan — vaikkakaan se ei kyennyt ymmärtämään Vuorisaarnan esittäjää ja uudestiluojaa, vaan jäi odottamaan uutta opettajaa tulevaisuudessa. Pekka Ervasthan sanoikin, että yksi seuraus siitä, kun ei osata vastaanottaa Opettajaa on se, että ruvetaan uutta odottamaan.

Niin, hengessä puristan veljien kättä: työmme jatkuu edelleen.

J. R. H.

1945 syyskuu, 142—145

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Viimeisten johtamiensa kesäkurssien jälkeen 1933 Pekka Ervast kirjoitti: "Kesäkursseilla Jyväskylässä heinäkuun 30 p:stä elokuun 6 p:ään elin omasta puolestani kuin taivaissa: kipua ei ollut, väsymystä ei tuntunut, työ oli todellista nautintoa. Ilmapiiri oli täynnänsä hyvää tahtoa, myötätuntoa ja luottamusta, ja lopuksi kerroin — ehkä avomielisemmin kuin koskaan — muutamia menneen ajan muisteloita" jne. Nyt meillä oli kesäkurssit Jyväskylässä heinäk. 15—22 päivinä, ja minun tekee mieleni näiden kurssien suhteen toistaa tuo P. E:n lausunto.

Näistä kesäkursseistamme on asiallinen selostus toisessa paikassa lehteämme. Kuitenkin haluan minäkin jotain vielä lisätä. Ensiksikin nämä olivat 13 Jyväskylän temppelissä pidetyt kesäkurssit. Ja Pekka Ervastin oli tapana sanoa, että 13 on uudestisyntymisen luku. Mikä ei kolmannessatoista uudestisynny rakkaudessa, se on tuomittu kuolemaan. Ja P. E. lisäsi vielä, että erikoisesti Suomen teosofisessa liikkeessä luku 13 näyttelee tärkeätä osaa. Niin, jospa aina muistaisimme ja osaisimme elää ja toimia rakkaudessa!

Pekka Ervast johti kesäkursseja jo aikaisemmin muualla — ensimmäiset, joita hän itse nimitti historiallisiksi, olivat Kiteellä 1912 —, mutta Jyväskylän temppelissä hän ennätti johtaa kuudet kesäkurssit vuosina 1928—33. P. E:n kuoltua maisteri Sven Krohn johti samoin kuudet kesäkurssit vuosina 1934—39. Järjestyksessä kolmannettoista olisi ollut seuraavana vuonna, mutta sitä ennen Ruusu-Ristin johto luopui Jyväskylästä ja järjesti kesäkurssit Helsinkiin 1940. Sillävälin olikin jo tapahtunut kuolema siinä muodossa, että Ruusu-Risti erotti noin 40 veljeä keskuudestaan. Jyväskylän temppeli joutuikin sitten varatuksi muihin tarkoituksiin. Niin on nyt kulunut kolmas kuusivuotisjakso,

jonka jakson päättyessä Jyväskylän temppelissä vasta nyt vietettiin kolmannettoista kesäkurssit. Ja todellakin näillä kesäkursseilla oli jotain erikoisen selkeentynyttä uudistuksen tuntua. Muistuukin mieleeni P. E:n sanat ensimmäisessä matkakirjeessään Kalifornian matkaltaan: "Sydäntäni erikoisesti liikutti, kun eräs puhuja sanoi, että elämä oli ollut kuin satua siitä lähtien, kun hän joutui tähän ruusuristityöhön ja samalla yhteistyöhön minun kanssani, ja minä ajattelin hänen puhuessaan: suokoon Karman valtiaat, että elämä minun palattuani muodostuu vielä suuremmaksi ja kauniimmaksi saduksi". Omasta puolestani tunnustan, että niin on tapahtunutkin. P. E. lupasi palata Egyptin ja Palestiinan matkaltaan kahden vuoden kuluttua ja sanoi, että työ tulisi jatkumaan. Hän palasikin. Olosuhteitten pakosta syntyi aatteellinen P. E:n Kannatusliitto. Tässä Kannatusliitossa on mm. toteutunut eräs P. E:n unelma. Eräässä kirjoituksessaan hän sanoo, että tulee aika, jolloin ei ole mitään näkyvää hallitusta eikä hallitsijaa. Sillä ainoa hallitsija on Jumala, ja Jumala on aina näkymätön. Meillä P. E:n Kannatusliitossa ei ole mitään näkyvää hallitusta eikä hallitsijaa. Olemme kaikki itsenäisiä, kuin taivaallisen Isämme kuninkaanpoikia, keskenämme veljiä, jotka tunnemme dharmaksemme, tehtäväksemme seistä kukin omilla jaloillamme, tehdäksemme kukin omalla vastuullamme sen minkä teemme, tai minkä tekemättä jätämme. Pekka Ervast on nyt näkymätön, ja hän on meidän johtajamme. Tämä on ollut meille alunperin selvää näiden kuluneiden 11 vuoden aikana. Täysin elävänä oli meillä tämä tietoisuus myös nyt vietämillämme kesäkursseilla.

Näillä kesäkursseilla pohdittiin eräitä asioita elävästi ja monipuolisesti. Ensimmäinen käsiteltävä kysymyksemme koskikin syntymisen mysteeriota. Ja kysymys löikin leimansa näille kesäkursseille. Ja ymmärrän nyt, että sehän kuin luonnostaan kuului 13 lukuun. Siitä asiasta minäkin puhuin eräässä pitemmässä puheenvuorossani, ja se oli esillä myös julkisessa esitelmässäni.

Paavalinkin mukaan ihminen on ruumis, sielu ja henki. Ruumis on jumalien lahja, ja on se vuosimiljoonia pitkän kehityksen tulos. Sielu on meidän inhimillinen minuutemme. Mutta kun aikanaan tapahtui lankeemus ylpeyteen, tottelemattomuuteen, jota seurasi toinen lankeemus: sukupuolinen eläimiin sekaantuminen, niin tämä aiheutti mm. minuutemme jakautumisen. Varsinainen minuutemme asennoitui puhtaan järjen tasolle. Tästä heijastui alempi, persoonallinen, kuolevainen minuutemme tänne alempaan kolminaismaailmaan, so. astraaliselle, eetteriselle ja kemialliselle tasolle. — Tämä on sielu, tämä persoonallinen, päivätietoinen minä. Sen tehtävä on etsiä yhteyttä korkeampaan minään, yhtyä siihen lopulta suuressa vihkimyksessä; jonka jälkeen ei enää ole kahta vaan yksi minä. Siihen asti sielu on kuolevainen. Kuoleman jälkeen se puhdistuu kiirastulessa, elää persoonallisessa taivaassa, kunnes sitten väsyy ja kuolee. Juuri tätä on voitu sanoa toiseksi kuolemaksi. Mutta mikäli sielu maan päällä on ilmentänyt totuutta ja rakkautta, sikäli se yhtyy korkeampaan minään. Korkeammasta minästä tapahtuu aikanaan uuden persoonallisuuden jälleensyntyminen maiseen elämään. Suuren vihkimyksen läpikäyneet eivät kuole kuoleman jälkeen. Sentähden sanotaan, että toisella kuolemalla ei ole heihin valtaa. He voivat jälleensyntyä samana persoonallisuutena uuteen ruumiiseen. Edellisten ruumistusten karma seuraa aina uudelle ruumistukselle.

Mutta mikä on henki? Henki on Jumala meissä. Alkuaan vain henki on kuolematon. Sielu voi saavuttaa kuolemattomuuden. Ja myöskin ruumis, vaikkakaan ei aivan tässä nykyisessä kemiallisessa muodossaan, vaan jossain eteerisemmässä olotilassaan.

Entä sielun kuolemattomuus käytännössä? Sanoimme jo, että se saavutetaan suuressa vihkimyksessä. Mutta se on mysteerio. Se täytyy kokea. Millään muulla tavalla se ei meitä hyödytä. Mutta sitä voidaan kuvailla. Sitä voidaan sanoa myös suureksi uhriksi. Uudessa Testamentissa esiintyy eräs kuvaava määritelmä. Siinä puhuu Kristus, se kosmillis-mystillinen Kristus, joka elää tai piilee jokaisessa ihmisessä. Se sanoo: "Joka tahtoo pelastaa sielunsa, hän sen kadottaa, mutta joka kadottaa sielunsa minun tähteni, hän on sen löytävä".

Tähän lauseeseen sisältyy avain sielun kuolemattomuuden ymmärtämiseen. Ja myöskin kuolemattomuuden saavuttamiseen. Sielu menetetään ja samalla löyde-

tään täydellisessä itseuhrissa; jolloin todellisesti voidaan sanoa niinkuin Paavali: "Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus minussa", Jumala, Isä minussa.

Voimme sanoa niinkin, että tämä uhri uusiintuu aina vihkimyksestä vihkimykseen. Päivätietoinen minä luopuu itsestään, uhraa itsensä yhtyäkseen korkeampaan manakseen. Silloin ihminen on saavuttanut — niinkuin Pekka Ervast sanoo — inhimillisesti katsoen täydellisyyden. Mutta kehitys vihkimyksen tiellä jatkuu. Uuden itsensäuhraamisen kautta se yhtyy buddhiin, ja jatkaa kulkuaan edelleen. Seuraavassa itsensä uhraamisessa päivätietoisuus yhtyy aatmaan, jolloin ihminen on saavuttanut tavallisen mestariuden. Mutta päivätietoisuus jatkaa kulkuaan aatmaan taakse. Uusi uhri, ja päivätietoisuus yhtyy monadiin, jumalanpoikaan. Edelleen suuri uhri, ja päivätietoisuus yhtyy Jumalaan.

Jos ihmisen uudestisyntymistä katsotaan ulkonaisesti, sanokaamme astrologisesti, niin silloin voimme sanoa, että hänen on voitettava maapallo, on tavallaan puhkaistava maapallon rajat. Sitten aurinkokuntamme toiset kiertotähdet. Viimein hänen on läpäistävä koko aurinkokunta, voitettava koko eläinrata. Ihminen voi syntyä vaikka useampia kertoja jossain eläinradan merkissä, sitten kerran kussakin kahdessatoista merkissä. Kunnes tulee ruumistus, jossa ihminen tekee — niinkuin Pekka Ervast eräillä kesäkursseilla sanoi, jolloin näistä asioista oli puhe — hirmurynnistyksen, jossa ihminen voittaa koko eläinradan, yhtyen äärettömyyksien Jumalaan.

Näitä universaalisia voittoja on meidän ihmiskunnassamme saavuttanut kaksi ihmistä: Jeesus Nasaretilainen ja Pekka Ervast. Kun eräillä kesäkursseilla oli puhe Paavalista — ja useastihan hänestä oli puhetta — niin Pekka Ervast sanoi, että niin korkea vihitty kuin Paavali onkin, on hän kuitenkin selvästi minäolento. Jos vaikka hän olisikin puhkaissut ja voittanut kiertotähtiemme rajoja ja tullut aurinkokansalaiseksi, niin hän ei liene voittanut aurinkokunnan ja eläinradan rajoja.

Palaamme nyt jälleen sielun kuolemattomuuden saavuttamiseen. Pekka Ervast opettaa, että Kristus-ihminen ei itse sano että hän on Kristus. Se on toisten sanottava, niiden, jotka ovat päässeet siitä tietoon. Tämän olen puolestani kokenut Pekka Ervastin suhteen. Kerran kävellessäni hänen kanssaan kahden sanoin mm.: "En tunne ihmiskunnan historiassa useampaa kuin kaksi Jordankaste-tapahtumaa, sen mikä tapahtui Palestiinassa ja sen mikä tapahtui Suomessa". Tähän P. E. heti vastasi: "Niin, en minäkään tunne".

Mutta tästä ei saanut puhua julkisesti P. E:n eläessä. Samoin kuin ei Jeesuksenkaan Kristus-asemasta saanut puhua Jeesuksen eläessä. Siitä olisi saanut puhua korkeintaan vaan niiden kesken, jotka itse olisivat päässeet perille asiasta. Siitä olisi voinut puhua niiden keskuudessa, jotka itse olisivat antaneet suuren uhrin, jotka itse käytännössä olisivat kokeneet sielunsa menettämisen, mystillisen kuoleman. Siitä ei ilman muuta voinut puhua Ruusu-Ristissäkään. Niinpä P. E. sanoikin minulle eräässä tilanteessa: "Heidänhän täytyisi kuolla".

Tulemme näinollen jälleen siihen, että uudestasyntyminen sisältää myös kuoleman. Emme osanneet Ruusu-Ristissä kuolla. Jos sen olisimme osanneet tehdä, silloin olisi tapahtunut ylösnouseminen suunnitteilla olleena Ruusu-Risti-looshina. P. E:hän useamman kerran huomauttikin, että kun saadaan muodostumaan vaadittavan kaltainen looshi, niin siinä looshissa voi Kristus itse esiintyä opettamassa. Sitä puhetta emme vaan Ruusu-Ristissä ymmärtäneet. Korkeintaan luultiin olevan kysymyksen Jeesus Kristuksesta. Asia oli kuitenkin niin, että kun Ruusu-Ristissä tapahtuvan suuren uhrin, mystillisen kuoleman kautta olisi saatu avatuksi punainen eli todellinen Ruusu-Risti-looshi, silloin P. E. olisi siinä looshissa voinut esiintyä sinä suurena Opettajana mikä hän todellisuudessa oli, ja jonka esiintymisestä meidän päivinämme hän vuosikymmenien kuluessa jatkuvasti puhui.

Mutta kun emme Ruusu-Ristissä osanneet kuolla, niin Pekka Ervast sensijaan osasi. Hän kuoli — vaikka hän juuri vietetyillä vuosijuhlilla sanoi, että nythän hän voi vielä elää vaikka kaksikymmentä vuotta. Kuitenkin hän kuoli heti vuosikokousten päätyttyä. Kuoleman piti tapahtua. Sillä ilman kuolemaa ei ole ylösnousemusta. Kun Ruusu-Risti ei osannut kuolla, kun se ei osannut luopua itsestään totuuden tähden, Kristuksen tähden, kun se ei osannut tehdä suurta uhria, niin P. E. sen teki. Hän kuoli ruumiillisesti, mutta hänen kuolemansa oli kuitenkin mystillinen. Kuole-

mansa edellisenä iltana hän sanoikin, että hänellä on nyt matka edessä, matka Egyptiin ja Palestiinaan, ja että niissä matkoissa menee kaksi vuotta. Sitten hän palaa, ja työ jatkuu. Työ jatkuu uudessa vaiheessa, niinkuin sanotaan "Suuressa seikkailussa". Uudessa vaiheessa P. E. ei enää ole näkyväisesti mukana. Oli tapahtunut kuolema. Sentähden nyt saattoi tapahtua myös ylösnousemus. Nyt P. E. saattoi tulla takaisin ja esiintyä sellaisena, mikä hän todellisuudessa oli.

Ja niin tapahtui. Vihkimysdraama jatkui. Aluksi allekirjoittanut — joka jo P. E:n eläessä oli päässyt totuuden perille ja sen P. E:lle itselleen sanonut, niinkuin edellä puhe oli — sai tehtäväkseen P. E:n julkisen esittämisen. Siten tarjoutui Ruusu-Ristillekin vielä kerran tilaisuus kokea mystillinen kuolema, tilaisuus tehdä suuri uhri. Mutta Ruusu-Risti ei siihen nytkään kyennyt. Se oli liian lujasti kiinni itsessään, sielussaan, maailmassa ja maailman näkökannoissa. Sentähden se ei tässä ratkaisevassa koettelemuksessaan osannut käyttää hyväkseen edes P. E:n testamenttia: "R a k a s t a k a a t o i n e n t o i s t a n n e". Testamentti jäi täytäntöön panematta. Ruusu-Risti kielsi kaiken. — Siten P. E. tuli Ruusu-Ristin kannalta täydellisesti ristiinnaulituksi ja orjantappurakruunulla kruunatuksi.

Mutta P. E. ei jäänyt tuohon Ruusu-Ristin hänelle määräämään kuolemantilaan. Tapahtui ja yhä jatkuvasti tapahtuu myös hänen ylösnousemuksensa. Se tapahtui ja yhä jatkuvasti tapahtuu niissä yksilöissä ja ryhmissä, joissa uskalletaan ja tahdotaan katsoa totuutta silmiin. He ovat saaneet ja yhä saavat huomata, että totuus vapauttaa. He saavat huomata, että todella on ajan polttavin kysymys, miten tähän meidän päivinämme esiintyvään suureen Opettajaan suhtaudutaan; niinkuin P. E. lisäsi — hänessä on kaikki pulmat ratkaistu. Se ratkaisu vaikuttaa mullistavasti ihmiskunnan elämään. Kielteisesti jos me kiellämme, jos tahdomme pitää kiinni vanhoista näkökannoista, myönteisesti jos tahdomme olla myönteisesti mukana. Valinta on meidän.

J. R. H.

1945 lokakuu, 167—171

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Olemme saaneet oppia ymmärtämään, että elämässä on kaksi koulua, pahan koulu ja hyvän koulu. Pahan koulussa luonnollisesti opitaan tekemään pahaa, hyvän koulussa hyvää. Ja sitten on todettava, että ihmiskunnan suuri, valtava enemmistö ihailee ja rakastaa käydä pahan koulua. Siksi ihmiskunnan elämä on taas monina vuosina ollut kuin yhtä suurta noitasabattia. Mutta myös olemme saaneet oppia, että ihmiskunta on jo niin pitkällä kehityksessään, että sillä olisi mahdollisuus olla käymättä pahantekemisen koulua. Sieluina olemme jo niin vanhoja, että meidän ei tarvitsisi asettua pahaa, sotaa ja väkivaltaa ihailemaan ja puolustamaan, ei hyvää vastustamaan. Meidän ei tarvitsisi asettua — kirkkojemme ja yleensä johtavan sivistyksemme tavalla — vastustamaan Vuorisaarnassa esitettyä ihmisyyden oppia. Tavallisina normaali-ihmisinä me voimme jo hyväksyä Mestarin opin omaksikin elämänkäsitykseksemme; vaikkakin olisimme käytännöllisesti eri kehitysasteella. Jos niin tekisimme — joka ei olisi ensinkään mahdotonta — silloin olisimme hyvän koulussa, Mestarin alkavaisia tai kehittyneempiä oppilaita.

Nyt ei niin ole. Ja mikä sen vaikuttaa? Syitä voi löytää ja esittää melkeinpä miten paljon tahansa. Kuitenkin voimme sanoa, että kaiken pohjana on henkinen laiskuus. Emme yleensä viitsi ryhtyä järjestämään itseämme Mestarin johtamaan hyvän kouluun. Olemme taipuvaisia etsimään v i i h d y k e t t ä sensijaan, että etsisimme t o t u u t t a. Annamme sisäiselle eläimellemme johtovallan sensijaan, että ihmisinä ottaisimme kiinni ihmisyydestä, Mestarin opista. — Eläin vaikuttaa meissä aktiivisesti ainakin kahdella tavalla. Ensiksi se tarjoaa maaperän aistilliseen himoelämään, elosteluun. Eläin omassa olossaan elää tässäkin suhteessa raikkaasti, mutta jos me ihmisinä annamme älymme eläimellisen himon johtoon, niin meistä tulee epäeläimellisiä irstailijoita. Tavallista eläintä emme voi sanoa elostelijaksi. Vain ihminen, lainatessaan älynsä himolle, voi sellaiseksi

tulla. Voimme niinkin luonnollisessa asiassa kuin syömisessä ja juomisessa totuttautua himolle, kasvattaen siten sisäämme orjuuttavan himoelementtaalin — jonka takaisin voittaminen on vaikeata.

Juuri tätä elostelu-vaaraa vastaan ovat ihmiskunnan kasvattajat nousseet. He ovat kehoittaneet puhtauteen, himottomuuteen, ja siten voittamaan mahdollisesti jo väärään, himolliseen suuntaan kehittyneen eläinluontomme.

Kun tässä olemme jonkin verran onnistuneet, odottaa meitä toinen eläimellinen ansa. Meissä herää omanarvon tunto, joka onkin aluksi paikallaan. Sillä se auttaa meitä nousemaan elostelusta. Mutta tässäkin on taas oma vaaransa: se voi johtaa hienostelevaan itsekkyyteen, omahyväisyyteen ja toisten halveksimiseen. Tämä vuorostaan voi johtaa siveellisiin pakkokeinoihin, ihannoituun väkivaltaan — jollaisilla keinoilla luullaan voitavan parantaa maailmaa ja toisia ihmisiä.

Näin voi ihmisessä oleva eläin, eläimellisyys, johtaa — henkisesti laiskottelevan — ihmisen sekä elosteluun että väkivaltaan. Ja viimeinen on todella edellistä pahempi. Sillä elostelun ihmiset sentään helpommin huomaavat sopimattomaksi, mutta väkivaltaa on tosiaankin voitu suorastaan ihannoida. Onkin todettava, että suuressa ihmiskunnassa — joka rakastaa käydä pahan koulua — nuo kaksi eläinominaisuutta vielä käytännöllisesti vallitsevat. Vallitsevassa ihmiskunnassa ei vielä ihmisyys ole vallassa ja johdossa, vaan ihmisyys on alistettu eläimen elostelevaan ja väkivaltaiseen johtoon, tyranniuteen.

Mutta vaikka näin on, vaikka ihmiskunnan suuri enemmistö täten edelleen elää ja kulkee väärän herruuden johdossa, niin tarkoitus ei ole jäädä siihen, vaan päämääränä on todellisen ihmisen eli ihmisyyden herruus. Eikä tämä pyrkimys ihmisyyden herruuteen ole sittenkään toivotonta. Sillä ura on jo uurrettu. Täydellistyneitten ihmisten Veljeskunta on jo olemassa. Niinpä onkin tärkeätä saada selvä käsitys siitä, miten tämä siveysopillisesti ja historiallisesti on tapahtunut. Opettavaisuuden kannalta on tärkeätä oppia ymmärtämään, miten eläimen valtaherruus edes muutamissa ihmisissä on muuttunut ihmisyyden valtaherruudeksi.

Tyypillinen ja laajalti tunnettu esikoissielu tässä suhteessa on Buddha. Hän oli itsessään voittanut molemmat eläinominaisuudet, himollisen elostelun ja ihannoidunkin väkivallan. Hänhän hylkäsi kaiken sodan, myöskin ns. pyhän eli uskonnollisen sodan. Hän kielsi seuraajiaan tarttumasta aseisiin hänenkään asiansa tai oppinsa puolesta.

Täten Buddha tavallaan astui ulos tästä ihmiskunnasta. Hän astui nirvaanaan, ihmisyyden kuningaskuntaan. Kun Buddha sitten — valistuksen saatuaan — astui takaisin ihmiskuntaan, ihmisiä opettamaan ja auttamaan, niin hän todellisuudessa toi nirvaanan, ihmisyyden kuningaskunnan, ihmisten keskuuteen.

Mutta tapahtui sitten eräs asia, joka eräältä ihmisryhmältä sulki tavallaan tien nirvaanaan. Tämä koski sotilaita. Kuninkaan pyynnöstä Buddha nim. suostui siihen, että sotilaita ei otettu Buddhan munkki- eli veljeskuntaan. Siten jäi eläimellisen väkivaltahengen vallitsema vyöhyke tavallaan kuin oikeutetuksi ilmiöksi ihmiskuntaan. Buddha itse kyllä saavutti vapauden, täydellisyyden ja itsenäisyyden, mutta ihmiskunta jäi joltain osaltaan eläimellisen väkivaltahengen lumoihin ja valtaan. Sentähden oli tältä buddhalaiseltakin kannalta jatkettava ihmiskunnan vapauttamis- ja täydellistyttämistyötä. Voimmekin näinollen kysyä: mikä tuli tältä buddhalaiselta ja eläimelliseltä kannalta jatkuvan pyrkimyksen ihanteeksi? Tämä ihanne sisältyy erääseen vanhaan vertauskuvaan: pääsiäislampaaseen. Mikä on tämän symbolin sisäinen merkitys? Merkitys on tämä: ihmisen ja ihmiskunnan on voitettava itsessään oleva eläin niin, että vain lammas, tai karitsa, jää jälelle. Lammas, karitsa, on sekä puhdas että lempeä. Se ei ryhdy väkivaltaan, vaan helposti tottelee ja alistuu ihmisen johtoon.

Sekä buddhalaisuuden että ihmiskunnan kannalta katsoen tämä ihanne toteutui Jeesus Nasaretilaisessa. Buddhalta jäänyt tumma kohta tuli voitetuksi ensiksikin siten, että Jeesus ei kieltänyt miltään ihmisryhmältä, ei sotilailtakaan, vapautta pyrkiä elämän kaidalle tielle, sille tielle, joka johtaa nirvaanaan, ihmisyyden kuningaskuntaan.

Mutta toiselta puolen tämä seikka, nim. se, että Jeesus avasi tien kaikille ihmisryhmille, sotilaillekin, tämä seikka oli omiansa ärsyttämään alemman kolminaismaailman sekä näkyväisiä että näkymättömiä johta-

jia. Niinpä Jeesus ei saanutkaan Buddhan tavalla rauhassa jatkaa työtään. Alemman maailman leijonamaiset ja tiikerimäiset voimat nousivat Jeesusta vastaan. Ja niin Jeesus joutuikin häväistyksen ja väkivallan uhriksi.

Nyt kysymme: mikä oli Jeesuksen voitto tässä asiassa? Voitto näkyy siinä, että hän todellakin oli kuin "karitsa, joka teuraaksi viedään". Toisin sanoen Jeesus ei — väkivallan kohteeksi jouduttuaan — vedonnut kostoon eikä oikeuteen. Sellainen ei sopinut hänen luonteelleen eikä elämänkäsitykselleen. Sillä hän oli täynnä ihmisyyttä, totuutta, rakkautta. Hän oli itse rakkaus.

Jeesuksessa tuli siis siten ura uurretuksi, että hänessä ihmiskunta todella vapautui sekä elostelusta että väkivaltaisuudesta. Hänessä täyttyi pääsiäislammas symboli. Ei niin, että hän olisi sijaiskuolemallaan — niinkuin kirkko opettaa — sovittanut ihmisten synnit. Sellainen on sokeata taikauskoa. Jeesuksen voitto oli siinä — tältä eläimelliseltä kannalta katsoen — että hän elämällään ja esimerkillään näytti, miten ihmisen tulee elää ja — jos toiset niin tahtovat — myös marttyyrina kuolla.

Tästä jatkuu ihmiskunnan kehitys. Voimmekin kysyä: mikä tuli ihanteeksi Jeesuksen jälkeen? Nim. katsottuna edellä esitetyltä kannalta. Tämä ihanne sisältyy Jeesuksen sanoihin: "Nostakaa Ihmisen poika". Nostakaa itsessänne ihmisyys johtoon. Kyllähän Ihmisen poika, järjen poika, ihmisyys, oli tullut nostetuksi Buddhassa ja Jeesuksessa, mutta Ihmisen poika ei ollut vielä päässyt nousemaan ihmiskunnassa. Buddhan jälkeen jäi yksi ihmisryhmä, sotilaat, varjoon, ja Jeesuksessa taas Ihmisen poika häväistiin, rääkättiin ja surmattiin. Samoin kävi nuorelle Stefanukselle. Ja niin on yleensä Kristuksen seuraajille aina näihin asti käynyt. Sentähden jäi ihanteeksi Jeesuksen jälkeen sellaisen voiton saavuttaminen, että ihmisyys, Ihmisen poika, pääsisi sille kuuluvaan arvoon ja asemaan ihmiskunnassa. Uuden Testamentin sanoilla: Ihmisen pojan piti päästä nousemaan kirkkauden valtaistuimelle. Ihmisen pojan, ihmisyyden, piti saavuttaa ensi aluksi ainakin työrauha ihmiskunnan keskuudessa. Sitä varten on Valkoinen Veljeskunta Jeesuksesta alkaen erikoisesti työtä tehnyt.

Tämäkin voitto on nyt saavutettu. Se saavutettiin siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, mikä tapahtui vuosina 1875—1926, ja jossa Pekka Ervast oli keskushenkilönä. Silloin tapahtui se kauan odotettu voitto, että Kristus, Isä, otti Karman johdon käsiinsä tässä alemmassakin kolminaismaailmassa. Tästä asiasta P. E. puhuu kirjassaan "Gnostikot".

Tämä oli mullistava saavutus. Sillä siinä on eläimellisen elostelun ja väkivallan tilalle tullut ihmisyyden valtaherruus tähänkin alempaan kolminaismaailmaan. Ihmisyyden kuningaskunta on ottanut sille kuuluvan paikkansa tässä alemmassakin ajattelun, tunteen ja tekojen maailmassa.

Kuitenkaan ei ihmisyyden valtaherruus toteudu automaattisesti. Se on astunut meidän keskuuteemme, mutta jokaisen yksilön on tietoisesti ratkaistava suhteensa väkivallan ja ihmisyyden välillä. Sillä maailmassa, valtaistuimen vasemmalla puolella, on myöskin — ainakin toistaiseksi — eläimellisen elostelun ja väkivallan mahdollisuus. Ihmisillä on edelleen tilaisuus toimittaa itselleen ja toisilleen kärsimystä, kurjuutta ja kuolemaa. Mutta heillä on nyt myös entistä suurempi mahdollisuus asettua myönteiseen suhteeseen Valkoiseen Veljeskuntaan, Vuorisaarnan Mestariin.

J. R. H.

1945 marraskuu 198—201

RYHMÄTYÖ

Teosofis-kristosofinen ryhmätyömme on taas syksyn kuluessa alkanut. Siksi on terveellistä tehdä itsellemme mahdollisimman perinpohjin selväksi tällaisen ryhmätyön merkitys. Otamme tällä kertaa esille pari kolme seikkaa. Aluksi otamme tuon meille yleensä tutun lauseen: "Ihminen ei elä vain leivästä". Vähänkin ajattelevat ihmiset tajuavat tämän lauseen pätevyyden sellaisenaan. Tavallisen ravintomme ohella meillä pitää olla paljon muuta. Meillähän on seurustelumme, elokuvamme, teatterimme, kirjallisuutemme, musiikkimme; on tieteemme, filosofiamme, kirkkomme jne. Kai-

kella tällä me ihmiset ravitsemme itseämme. Ja tämä kaikki sellaisenaan todistaa, että ihminen ei elä vain leivästä.

Kuitenkin muistaessamme, että ihminen on kolminainen olento, ruumis, sielu ja henki, silloin meille selviää, että kaikki tuo lueteltu kulttuuriharrastus ei vielä välttämättä kuulu hengen elämään, vaan se kaikki voi kuulua sieluelämään. Niinpä edellämainittuun lauseeseen: "Ihminen ei elä vain leivästä", kuuluukin jatkona: "vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee". Tavallinen käsitys on, että ns. pyhät kirjat on se sana, joka Jumalan suusta lähtee. Tämä pitää kyllä paikkansa siinä mielessä, että pyhät kirjat yleensä ovat sellaisten ihmisten kirjoittamia, jotka ovat päässeet elävään yhteyteen Jumalan kanssa. Kuitenkin ovat ihmiset koonneet pyhiin kirjoihinsa paljon sellaistakin, joka ei ole todellisesta Jumalasta lähtöisin. Niin on laita kristittyjen Raamatunkin. Etenkin Vanhassa Testamentissa on paljon sellaista — niinkuin ennen kaikkea yllytykset sotaan ja muihin raakuuksiin ja väkivallan tekoihin — joka ei suinkaan ole todellisesta Jumalasta, vaan on joistain pimeyden ilmavalloista. Mutta vaikka meillä olisi todellisen Valkoisen Veljeskunnan Mestarin kirjoittamia kirjoja, niin on se Jumalan suusta tullutta sanaa välittömästi sen kirjoittajalle itselleen. Meille muille ne ovat oppaina ja ojennusnuorana silloin, kun mekin alamme vakavasti etsiä totuutta, Jumalaa. Kun me pyrimme elävään yhteyteen sisäisen Jumalamme ja korkeamman itsemme kanssa, silloin pyhien kirjojen neuvot ovat meille suurena ja suorastaan välttämättömänä apuna. Sellainen kirja kuin Pekka Ervastin uudistama Vuorisaarna on suorastaan Jumalan valtakunnan kädenojennus meille. Sellaisen kirjan neuvojen seuraaminen itsekasvatuksemme tiellä on meillä verrattomana oppaana. Niinpä nuo viisi käskyä ovat äärettömyyksiin vievät ja tyhjentymättömät. Niiden seuraaminen auttaa pääsemään Jumalan yhteyteen. Kun se tapahtuu, silloin Jumala puhuu sisäisessä, siveellisessä omassatunnossamme. Ja se juuri on se leipä, joka jatkuvasti tulee Jumalan suusta. Se juuri on se leipä, josta ihminen varsinaisesti elää. Ja meidän tehtävämme ihmisinä on mietiskelyssä ja teossa ilmentää tätä ikuisen elämän leipää.

Kaikki tämä on varsinainen pohja, perustus ja sisältö henkisessä elämässämme.

Mutta tämän ohella sopii ajatella paria kannustavaa seikkaa. Ensimmäinen on kuolema. On ilman muuta selvää, että kun aherramme vain maallisten arvojen vuoksi, silloin saavutuksemme menetetään kuolemassa. Niistä on elänyt vain ruumis, ei ihminen. Ja samoin on sellaisenaan myös sielullisten arvojen laita. Ne purkautuvat kuolemanjälkeisessä tuonelassa, kiirastulessa. Vain Jumala, vain henki on alkuaan ihmisessä kuolematon. Maallisesta, sielullisesta elämästämme tulee korkeamman minämme hyväksi vain se, minkä verran olemme eläneet jumalallisessa totuudessa ja rakkaudessa. Vain siten saavutamme ikuisen elämän leipää. Sillä vielä enemmän kuin ruumiillisessa elämässä pitää henkisessä elämässä paikkansa laki: "vain työntekijä on ruokansa ansainnut".

Toiseksi kannustavaksi seikaksi otamme ihmiskunnan yleiskehityksen. Olemme tulleet planeettamme ja ihmiskunnan kehityksessä sellaiseen täysikäisyyden kohtaan, jossa ihmisten on entistä velvoittavammin valittava ja ratkaistava elämän ja kuoleman välillä. Tätä on jo aikoja sitten sanottu tuomiokaudeksi. Ja tämä on nyt alkanut. Sillä Jumala on tullut läpi koko tämän alemmankin kolminaismaailman. Kristus, Isä, on ottanut Karman johdon käsiinsä. Tuomion yhteydessä tapahtuva ylösnousemus on siinä, että ihmisissä herää entistä voimakkaammin kaikki se hyvä ja kaikki se paha, mitä heissä on. Niinkuin muistamme, tapahtuu ensin hyvän ylösnousemus ja sitten pahan. Hyvän ylösnousemus oli teosofis-kristosofinen sanoma. Se herätti ja yhä herättää ihmisissä ylös sitä hyvää, mikä heissä on. Sitten tapahtuu pahan ylösnouseminen. Ja kun ihmiset käytännöllisessä minuudessaan suhtautuvat heikosti hyvän ylösnousemukseen, niin sitä enemmän pahan ylösnousemus tempaa heidät mukaansa. Tästä johtuu, että ellemme kuoleman vakavasti lähde etsimään totuutta, Jumalaa, tekemään työtä Jumalan valtakunnassa, silloin kuoleman valta, pahan ylösnousemus, tempaa meidät mukaansa, tempaa ennen kaikkea yhä paisuvien sotien muodossa. Näkymätön pahan voima nielee yksilöt ja kansat raivoavaan kuoleman myllyyn.

Ja kuitenkaan Jumala ei ketään tuomitse. Tuomiovalta on annettu Pojalle. Jokainen ihminen on Jumalan poika, ja hänen itsensä on tuomittava, on valittava ja rat-

kaistava suhteensa ja asemansa elämän ja kuoleman välillä. Yhteiselämän kannalta ajatellen pelastus on siinä, että sotilaitten tilalle saamme kerätyksi sellaisia yksilöitä, jotka tietoisesti vaihettavat miekkansa ristiksi, ja jotka yksilöt sitten sotalaitoksen tilalle muodostavat sellaisia ryhmiä, jotka Jumalassa ja veljesrakkaudessa eläen ja toimien tekevät tietoisesti työtä Jumalan valtakunnassa Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

J. R. H.

1945 marraskuu 209—210

Kirjallisuutta:

WSOY on julkaissut Suomen lutherilaisen valtiokirkon äskettäin nimitetyn arkkipiispan Aleksi Lehtosen 105 sivua laajan "Paimenkirjeen".

Kirje on tunnelmallisen herkkä, varovaisen kaunopuheinen, kirkon toimintaa ja papin virkaa ihasteleva. Se on kuin kirkollisen elämän sulosointuinen ylistyslaulu. Ehkäpä juuri kirkollisen ja piispallisen moitteettomuuden näyte. Ja miksen myöntäisi, että siihen asti kaikki on hyvin. Eikä tarvitse sanoa, etteikö kirjan tekijä olisi myös tietoinen niistä kuiluista ja sokkeloista, joihin yleensä ihmiskunta, Eurooppa ja Suomikin on joutunut.

Mutta tästä eteenpäin? Missä pelastus? Siinä suhteessa kaikki jää entiselleen. Itse pääasiassa kirjan esitys pyörii niiden vanhojen teologisten oppien umpikehässä, jotka opit osaltaan juuri ovat johdattaneet kristikunnan siihen kurjuuteen, missä parhaallaan olemme. Onnettomuuteen johtaneita kirkollisia menetelmiä ja näkökantoja siinä vaan edelleen yritetään herkistää ja elävöittää. Niinpä kirjan luettuani muistuikin elävästi mieleeni Paavo Ruotsalaisen historiasta tuttu lause: "Yksi sinulta puuttuu, ja sen mukana kaikki". Arkkipiispan paimenkirjeestä puuttuu Jeesuksen oppi. Kirkolliselta kannalta kirja voi olla erinomainen, mutta tämä yksi siitä puuttuu. Ja kun tämä puuttuu, niin — vakavasti ottaen — kaikki puuttuu; kaikki jää vain kirkollisen teologian varaan. Vuorisaarnassa esiintyvästä Kristuksen opista ei puhuta mitään. Vieläpä välähtää siinä suhteessa suorastaan kielteinenkin ajatus. Mainittaessa kirkon piirissä esiintyvistä harhavirtauksista joutuvat samaan mainintaan myöskin ne, jotka ovat olleet kiinnostuneita Vuorisaarnaan. Sensijaan mainitaan mitä luonnollisimpana asiana puolustusvoimiin kuuluneet papit. Kirkon erottamista valtiosta hiukan epäillään, vaikkakaan arkkipiispalla siinä suhteessa ei tunnu olevan omaa kantaa, vaan hän jättää asian kansan ratkaistavaksi. Arkkipiispaa ei häiritse sellaiset tehtävät kuin jokavuotisten asevelvollisuusluetteloiden laatiminen ja siten totaalisen sodan mahdolliseksi tekeminen, myötävaikuttaminen yhä paisuviin verinäytelmiin.

No niin. Meneväthän ne asiat sitenkin. Menevät niinkuin menevät. Luhistus seuraa toistaan.

Mutta onhan puhuttu myös voittavasta Kristuksesta. Kyllä, mutta voiton mahdollisuus piilee nimenomaan tuossa kirkon niin kiihkeästi torjumassa Kristuksen evankeliumissa, hyvässä sanomassa, Vuorisaarnassa.

Tai: ehkä kirkko ei todenteolla haluakaan pelastusta? Ehkä se mieluummin haluaakin rakentaa romahteluja varten, Vuorisaarnan vastaiselle vyöryvälle hiekalle? Kenties kirkko haluaakin mieluummin luhistumisia? Ehkä papillisten hyveitten jalokivet kaipaavat nimenomaan senluontoista silausta? Siltä todella näyttää. Ja miksi ei. Onhan sekin sallittua, vaikkei toivottua. Sallittua tässä karman alaisessa, tässä syitten ja seurausten maailmassa. Jos kirkko tahtoo olla edelleen Kristuksen taakkana, eikä Hänen oppinsa palvelijana, kanssatyöntekijänä, niin se on sille sallittua. Mutta seuraukset ovat jäävämättömät. Niitä ei kukaan voi välttää. Vuorisaarnan opetuksen vastaisille työntekijöille kaikuu heidän kriitillisenä hetkenään: "menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet".

Kirkko näyttää siis edelleen kulkevan teologista latuaan. Kristusta opettajana ei siellä sallita. Mutta sitä velvoittavampaa on Vuorisaarnan opin mukainen teosofis-kristosofinen työ yksilöitten ja ryhmien keskuudessa kirkon ulkopuolella. Sillä vaikka inhimilliseen itsenäisyyteemme kuuluu vapaus kulkea niin tai näin, niin onhan kuitenkin turhaa kulkea luhistumisesta luhistumiseen, kun vapautumisenkin tie on kuljettavaksemme avattu.

Tähystäjä

1945 marraskuu, 213—214

Lähestymme jälleen joulua, Kristuksen syntymäjuhlaa. Johdonmukaisesti olemme joutuneet ajattelemaan, että joulu on erikoisesti lasten juhla. Ja niin asia kyllä on. Senhän me muistamme omista lapsuutemme tunnelmista. Mutta myönnettävä on, että yleensä emme myöhemmällä iällämme ole osanneet elää tuossa välittömässä lapsen tunnelmassa. Ajattelumme ja suhtautumisemme näihin asioihin on ollut liian pinnallista, se on ollut suorastaan sallittua alempana. Mistä tämän tiedämme? Oh, siinä ei tarvita suurtakaan tietoa: hiukan vaan ns. tervettä järkeä ja avointa, vilpitöntä katsetta. Sillä syyt näkyvät seurauksissa. Seurauksena on kristikunnan yleinen luhistuminen. Tuo jouluna juhlimamme Kristus taas sanoo, että luhistumiset ja kaatumiset johtuvat siitä, että olemme rakentaneet vyöryvälle hiekalle. Emme ole rakentaneet kalliolle. Ja mikä on tuo kallio? Mikä on tuo vyöryvä hiekka? Jos puhumme kirkon kannalta, silloin vyöryvä hiekka on kirkon omaksuma karkea sijaissovitusoppi. Ja rakennus on tuolle pohjalle muovailtu kirkollinen teologia kokonaisuudessaan, kaikkine siihen liittyvine seremonioineen, liturgioineen, muotomenoineen. Se kaikki on rakentamista vyöryvälle pohjalle. Sille pohjalle rakentaessa voidaan kylläkin paljon puuhata, paljon puhua ja saarnata, jopa tuntea kuumaa intoa ja hehkuvaa mieltä. Siinä voidaan ahkerasti ahertaa, rehevästi riemuilla ja kitkerästi kyynelehtiä. Mutta kaikki se on — käyttääksemme Kristuksen omia sanoja Vuorisaarnassa — tyhmän miehen puuhaa. Se oli sellaisenaan rakentamista sannalle. Siksi se sortui. Ja sen sortuminen oli suuri. Suuri se on; niinkuin jokainen voi omin silmin nähdä katsellessaan eurooppalaisen kristikunnan suurta katastrofia.

Mutta vaikka asia on noin päivänselvä, niin meneppäs ja puhuppas tästä herroille pastoreille, piispoille, paaveille. Vastaukseksi saat kuulla olevasi vähintään kerettiläinen, ellei jotain vielä pahempaa. Ja niin sannalle rakentavan miehen puuha jatkuu — kunnes kuolema sen lopettaa. Silloin on jo taas kaikki liian myöhäistä. Silläkertaa. Sen persoonallisuuden osalta.

Entä sitten kallio, se perustus, jolle Kristus neuvoo rakentamaan? Se kallio on itse elämän oma lakiperäisyys. Se on se perustus, jolle koko ilmennyt maailma on rakentunut, ja jolle se yhä rakentuu. Ihmisen elämässä ja hänen elämäntyössään tämä kallioperustus pääsee käytäntöön silloin, kun ihminen rakentaa Kristuksen esittämien neuvojen mukaan. Siinä suhteessa Jeesus — niinkuin kaikki suurten uskontojen keskushenkilöt — antaa määrättyjä siveellisiä neuvoja. Niitä on viisi erikoista käskyä. Nämä käskyt lähtevät siitä edellytyksestä, että ihminen on jo suorittanut itsekasvatuksellisia läksyjään ns. vanhan liiton uskonnoissa. Niinpä Jeesuksen antama ensimmäinen, suuttumattomuuden käsky edellyttää tappamattomuutta. Tappamattomuus on ensimmäisen käskyn lähtökohta. Jos tapat, jos sisällytät elämänkäsitykseesi sellaisen mahdollisuuden, että jossain tilanteessa täytyy tappaa, silloin elämänrakennuksesi rakentuu suorastaan vyöryvälle pohjalle. Jos sanot suhtautuvasi kiitollisuudella sellaiseen uhriin, kun toiset sinun puolestasi tapattavat itseään sodassa, tiedä silloin rakentavasi sannalle. Jos sinun elämänkäsitykseesi soveltuvat sodat, jos siihen mahtuvat teloitukset, asevelvollisuudet, jos minkä nimiset ihmisten tappamiset, silloin rakennat vyöryvälle hiekalle huolimatta siitä, vaikkakin sinä "viran puolesta" olisit kuinkakin ylistetty, kunnioitettu ja koristettu "armon jakaja". Sinun kristillisyytesi on silloin — käyttääksemme jälleen Kristuksen sanoja — hyttysten siivilöimistä ja kameelin nielemistä.

Jos siis, ihminen, tahdot rakentaa kalliolle, ratkaise silloin henkilökohtaisesti tappamisen ja tappamattomuuden pulma. Se on ensimmäisen käskyn ehdoton ehto ja edellytys. Siinä ei saa olla mitään verukkeita. Ei estelyitä. Älä vetoa siihen, että olet heikko syntinen. Se on nurinkurinen vetoomus. Sillä päinvastoinhan sinä asetat itsesi kovin korkealle silloin, kun sinä katsot olevasi oikeutettu riistämään toiselta ihmiseltä hengen. Älä liioin vetoa siihen, että sinä olet valan tehnyt pappi, sotilas tai virkamies, että olet valan tehnyt se ja se. Sillä jo tuo vala oli tällöin laittomuutta. Meillä ei ole — niinkuin Kristus jälleen sanoo — mitään valamme pantiksi pantavaa. Älä ensinkään kuvittele, että mikään vala vapauttaa sinut tappamisen tai tapattamisen karmallisista seurauksista.

Tämä, tappamattomuus, on siis ensim-

mäinen ratkaiseva askel siirtyäksesi vyöryvältä pohjalta kallioperustalle. Siinä pohjalla seistessäsi saat sitten oppaaksesi ensimmäisen käytännöllisen neuvon sisäänpäin, päin Jumalan valtakuntaa. Ja se neuvo on: ä l ä s u u t u, älä edes suutu. Suuttumattomuus on ensimmäinen harjoiteltava läksysi siirtyessäsi rakentamaan sortumattomalle, elämässä ja kuolemassa kestävälle kallioperustalle. Ei mitään vihaa, ei mitään ns. pyhää tai oikeutettua suuttumista. Suuttumisen tilalle totuuden rakkaus.

Mutta nyt yksi ihmettelevä välihuomautus: eikö ole kummaa, että meidän on esiteltävä, puolusteltava ja suositeltava tällaisia Kristuksen opin ensimmäisiä neuvoja — ollessamme keskellä kristikuntaa! Aivan kuin puhuisimme jossain pimeimmässä maailman kolkassa.

Todella: ihmettely on paikallaan.

Ja nyt taas asiaan. Alussa jo sanoimme, että joulua on pidetty myös erikoisesti lasten juhlana. Mutta tuokin "pitäminen" on ollut perin pinnallista, ulkonaista. Emme ole kohdistaneet itseemme Mestarimme neuvoa: "Teidän on tultava lasten kaltaisiksi". Meidän joulumme on oleva sitä, että me tulemme Kristus-lapsen kaltaisiksi. Jos koskaan tahdomme oppia rakentamaan ikuisuuden kalliolle, emme saa peljätä henkisen synnyttämisen tuskia. Järkevinä ihmisinä meidän on ymmärrettävä, että jos pelkäämme ja tahdomme välttää henkisen synnyttämisen tuskia, silloin emme voi välttää niitä tuskia, jotka kohtaavat meitä vyöryvälle sannalle rakentamiemme rakennuksien luhistuessa. Niitä tuskia emme voi välttää. Ne kohtaavat meitä aikanaan. Tekojemme lainmukaisia seurauksia emme pääse pakoon. Ei mikään "virka", ei mikään "hiippa", ei "vaippa", ei "valtakirja" voi estää meitä joutumasta tilinteolle.

Joulu ei ole vain ilon juhla. Joulu myös syvästi velvoittaa. Ja vain tuon velvoituksen täyttymyksen takana on todellinen ilo. Siksi toivomme tämänkin piskuisen Pohjolan Valon edelleen tulevanakin vuotena sekä ilmestyvän että tilaajamääränsäkin puolesta kasvavan. Meillä ihmisilläkin on nyt kaksinkertaistunut joulu, täydellistynyt joulun velvoitus ja voittamisen ilon mahdollisuus. Sillä toisena joulupäivänä kello kuusi aamulla syntyi ruumiillisesti se ihminen, jossa kosmillinen Kristus, kosmillinen Isä ruumistui entistä syvemmälle ihmiskuntaan, ja jonka ihmisen nimeksi tuli Pekka Ervast. Se ihminen syvensi, selvensi ja vei eteenpäin historiallisten Mestareiden ja Jeesus Kristuksen työtä. Muistakaamme: eivät historialliset Mestarit, ei Jeesus Kristus eikä Pekka Ervast ole tulleet meidän keskuuteemme sitävarten, että meillä joko olisi tilaisuus heidät ristiinnaulita tai turhassa palvonnassa huutaa heille "Herra, Herra". Ei, vaan he ovat tulleet sitä varten, että he elämällään, työllään ja opetuksellaan osoittaisivat meille tien sisäisen Isän täydellisyyteen. Siihen työhön Pohjolan Valokin voimainsa mukaan osallistuu. Siinä työssä tarvitaan sekä siveellisiä että taloudellisia voimia. Tavallisessa taloudessamme satamarkkanen on nykyään vaatimaton erä. Ja juuri se on Pohjolan Valon hinta vuonna 1946. Omasta puolestani toivotan hyvää joulua kaikille Pohjolan Valon tilaajille ja lukijoille. Siis kuulemiin ensi vuonna.

J. R. H.

1945 joulukuu, 226—229

K i r j a l l i s u u t t a :

Otava on äskettäin julkaissut Tampereen piispan E. G. Gulinin 138 sivua laajan "Paimenkirje" nimisen kirjan. Kirja on todistus tekijänsä pyrkimyksestä päästä kristillisyyden henkeen. Ja jos kristillisyyden otamme kirkon kannalta, silloin kirja voi olla hyvinkin ansiokas.

Kuitenkaan emme totuudenetsijöinä tyydy katselemaan asioita kirkollisen mittapuun mukaan. Menemme suoraan perustukseen. Sillä selvähän on, että vaikka rakentaisimme miten kauniin rakennuksen kestämättömälle pohjalle, esim. jäätikölle, niin rakennus sortuu. Kysymmekin muitta mutkitta: mikä on se perustus, jolle piispa Gulin rakentaa? Perustus on sama kuin hänen edustamallaan kirkolla: Golgatan verinäytelmä. Niinpä piispa Gulin esityksessään nojaakin Lutheriin ja Paavaliin, eikä kristillisyyden alkajaan ja keskus-

henkilöön Jeesukseen. Jeesus sanoo mahdollisimman selvästi ja ratkaisevasti, mikä on perustus. Perustus on Jeesuksen Vuorisaarnassaan esittämä oppi. Vuorisaarnan lopussa hän sanoo näin: **"Sentähden voidaan jokaista, joka kuulee nämä minun sanani ja tekee niiden mukaan, verrata älykkääseen mieheen, joka rakensi huoneensa kalliolle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat ja tuulet puhalsivat sitä huonetta vastaan, mutta se ei kaatunut sillä se oli perustettu kalliolle".** Mutta päinvastoin: **"Ja jokaista, joka kuulee nämä minun sanani eikä tee niiden mukaan, voidaan verrata tyhmään mieheen, joka rakensi huoneensa hiekalle. Ja rankkasade lankesi, ja virrat tulivat, ja tuulet puhalsivat ja töytäisivät sitä huonetta vastaan, ja se kaatui, ja sen kaatuminen oli suuri".**

Tämä on mahdollisimman selvää puhetta. On suorastaan yllättävää, että kristillinen kirkko niin silmää räpäyttämättä hylkää Vuorisaarnan, oman Mestarinsa opin! Kyllä piispa Gulin ainakin kerran mainitsee Vuorisaarnan nimen. Näin hän sanoo: "Ajattelemme Jeesuksen vuorisaarnaa. Sen ydin on tähdätty niitä farisealaisia vastaan, jotka pitivät itseään muita parempina. Vuorisaarnassa Jeesus riisuu heiltä naamion ja osoittaa, että heidän sydämensä on Jumalan edessä yhtä tahrainen kuin kaikkien muidenkin ihmisten". Kysymme: mitähän piispa Gulin tällä oikein on tahtonut sanoa? Myöntääkö hän farisealaisiksi ne, jotka eivät Jeesuksen oppia seuraten kasvata itseään ja puhdista sydäntään? Sillä Jeesushan vuorisaarnassaan nimenomaan sanoo: "Autuaita puhtaat sydämestä, sillä he tulevat näkemään Jumalan". Vai tahtooko piispa päinvastoin leimata farisealaisiksi ne meidänkin päivinämme esiintyvät harvat yksilöt, jotka kristillisyydessään rakentavat Mestarin itsensä esittämän opin kalliolle? ! Ne sensijaan olisivat oikeita Kristuksen seuraajia — kirkon ja piispa Gulininkin mukaan —, jotka sivuuttavat Kristuksen selvän opin ja rakentavat sille verisen rikolliselle pohjalle, jonka juutalaiset ja roomalaiset laskivat — teloittaessaan Jeesuksen!

Kirkon kanta todella on tällainen. Ja kun usko tulee näkyviin teossa, niin siksipä kirkon omakin toiminta on ollut — nojautumista väkivaltaan ja veritekoihin. Kirkot ovat voimalla ja väellä jatkaneet veritekojen sarjaa — mikäli se on ollut heille mahdollista ja "edullista". Myös kirkot ovat alttiisti palvelleet sodan veriuhraajina. Niinpä meidänkin kirkkomme haluaa palvella sotaa esim. siinä muodossa, että se vuosittain laatii asevelvollisuusluettelot niistä nuorista miehistä, jotka sitten uhrataan sodan veriselle menolle. Piispa Gulinkin sanoo näin: "Ajatellessamme sotilaita, jotka sanoin kuvaamattomia kärsimyksiä ja uhreja kantaen ovat pelastaneet isänmaan". Kuinka ajattelematonta puhetta. Sillä sodan uhri päinvastoin vaikuttaa, että kansat aina vuorollaan sortuvat. Eivät kaikki samalla kertaa. Eiväthän kansat ole samalla kertaa syntyneetkään. Kansat ovat syntyneet rinnan ja peräkkäin. Rinnan ja peräkkäin ne ovat myös omiin ja toistensa sotauhriin sortuneet. Sillä Jeesuksen esittämä jäävämätön Elämän Laki sanoo: "Pistä miekkasi tuppeen, sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat".

Turhaan olemme ainakin näihin asti kirkoltamme odottaneet perustuksen tarkistusta. Kyllä piispa Gulinkin eräässä yhteydessä sanoo: "Kirkon ... on käytävä etsimään parannusta itse perusteisiin". Mutta siihen se etsiminen vielä tälläkertaa jäi. Ja kun niin on, niin sentähden Vuorisaarnan lopussa mainitut kaatumiset kristikunnassa myös yhä valtaavimpina jatkuvat. Siksi harvalukuisilla Kristuksen seuraajilla on sitä suurempi syy jatkaa rakentamistaan sille kalliolle, joka nimenomaan Vuorisaarnan opetuksessa esitetään. Kun he rakentavat Kristuksen opin mukaan, silloin he kokoontuvat Kristuksen nimessä, ja silloin Kristus on heidän mukanaan, vaikkapa heitä aluksi olisi vain kaksi tai kolme.

Tähystäjä

1945 joulukuu, 239—241

Pohjolan Valo 1946

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Taas vaihtuu vuosi. Vuosi 1945 vaihtuu vuoteen 1946. Kiittäkäämme menneestä vuodesta ja toivottakaamme toisillemme onnea ja menestystä alkavana vuotena!

Niin: jospa yhtä automaattisesti vaihtuisivat myöskin ihmisten, ryhmien ja kansojen elämä ja teot!

Sillä lukiessamme ihmiskunnan historiaa niin pitkälle kuin historia ulottuu — mitä silloin näemme? Näemme, että vaikka kansat käyvät muodon vaihdosten lävitse, niin kerran omaksutut periaatteet säilyvät — huolimatta siitä, vaikka kansat yhä uudelleen ovat iskeneet päänsä seinään.

Tarkastakaamme hiukan tilannetta. Voimme huomata kaksi periaatetta. Ensiksi tämän: elämä on inhimillis-jumalallista koulua. On kuitenkin käynyt niin, että tämä periaate on jäänyt vain harvojen valittujen ohjeeksi. On esiintynyt toinen periaate, tämä: elämä on taistelua, ja tämä periaate on tullut suurten ja vallitsevien joukkojen ohjeeksi. Vaikka muodot ovat vaihdelleet, vaikka periaate on jatkuvasti johtanut luhistumiseen ja kurjuuteen, niin kynsin, hampain on tässä periaatteessa kuitenkin pysytty.

Historian taisteluissa taas huomaamme kaksi piirrettä. Yksi piirre näkyy siinä, että ihmiskunnan historiassa on ollut jatkuvaa taistelua vallasta. Valtaan ovat yleensä kaikki pyrkineet. Mutta vallan ohella on aina esiintynyt myös orjuutta, sortoa. Sentähden historia on ollut myös taistelua sorrettujen puolesta. Siis taistelua vallasta ja taistelua sorrettujen puolesta sortajia vastaan.

Sitten on aika-ajoin esiintynyt näyttämön vaihdos: taistelu sorrettujen puolesta sortajia vastaan on vienyt voittoon. Osat ovat vaihtuneet. Mutta periaate on säilynyt. Näytelmä on jatkunut entiseen tapaan. Taistelu vallasta on jatkunut. Valtataistelun ohella on jälleen esiintynyt orjuutta ja sortoa. Taas on alettu taistelu sorrettujen puolesta sortajia vastaan.

Näin ovat osat historian kuluessa moneen kertaan vaihtuneet. Mutta aina taistelu vallasta ja sorrettujen puolesta sortajia vastaan on jatkunut. Ylimenon tapahtuessa eilispäivän sortajat ovat muuttuneet sorretuiksi, eilispäivän sorretut sortajiksi. Tekniikka ja taistelun taito ovat kehittyneet, mutta tavat ja periaatteet ovat säilyneet. Taidon kasvaessa on kasvanut myös vastakohtien välinen jännitys, taistelun kiivaus ja tehokkuus.

Mihin tämä lopulta päättyy? Päättyykö se siihen, mihin eräässä sadussa päättyi kahden karhun välinen taistelu: niistä karhuista jäi jäljelle vain pieni karvatukko. Jääkö ihmiskunnasta jälelle vain rauniot ja ruumisröykkiöt? —

Missä on pelastus?

Koska taistelu sortoa vastaan tuntuu ikäänkuin jalommalta kuin taistelu vallasta, niin kiinnitämme nyt hiukan huomiota taisteluun sorrettujen puolesta. Kysymme: kutka ne ovat olleet eniten sorrettuja tässä maailmassa? Tällöin huomaamme, että nousee paljon käsiä pystyyn. Kuuluu huutoja: täällä, täällä! Mutta meidän ei auta hätäillä. Täytyy nähdä asiat selvästi. Ja sitten me näemme, näemme totuuden, näemme sekä sortajien että sorrettujen mielestä aivan hämmästyttävän ilmiön: eniten sorrettuja ovat olleet ihmisyyden uranuurtajat, Jumalan valtakunnan edustajat, Salaisen eli Valkoisen Veljeskunnan Mestarit. Siis ne ihmiset, jotka eivät ole tehneet kenellekään vääryyttä, eivät ole osallistuneet mihinkään taisteluun. He ovat tahtoneet kaikille hyvää, ovat uhrautuneet tekemään työtä kaikkia palvellakseen ja auttaakseen. — Eikö olekin merkillistä? Että nämä tällaiset olennot ovat olleet kaikkein eniten sorrettuja? ! Se on samalla hämmästyttävä köyhyyden todis-

tus ihmiskunnan oikeuskäsitteestä. Puhumattakaan muusta. Kun on ollut kysymys Mestarin ja Hänen todellisten työtovereittensa asemasta ja kohtelusta, silloin sekä sortajat että sorretut ovat olleet yksimielisiä: Heidän sortamisessaan! Muistakaamme vaan Jeesuksen kohtaloa. Kun vallassaolijat etsivät näennäistä, valheellista, keinotekoista syytä saadakseen Jeesuksen tuhotuksi, niin kriitillisellä hetkellä eivät ainoastaan riitelevät ylipapit, Hannas ja Kaifas, tulleet ystäviksi, vaan myöskin kansa, sorretutkin, yhtyivät huutoon: ristiinnaulitse hänet! Mieluummin me valitsemme kuuluisan rosvon Barrabaankin, kuin tuon Nasaretilaisen . . .

Näin kävi Jeesukselle. Niin kävi yleensä kaikille hänen varsinaisille oppilailleen, työtovereilleen, apostoleilleen. Niin heille on käynyt myöhemminkin, kautta koko kristillisen ajan.

Tässä onkin ihmiskunnan onnettomuuden varsinaisin syy. Sillä siten ihmiskunta pysyy tietämättömyyden pimeydessä, ilman todellista totuuden tietämisen valoa.

Näinollen voimme vielä uudelleen kysyä: missä pelastus? Vastaamme suoraan: pelastus on työssä noiden kaikkein sorretuimpien ihmisten, Valkoisen Veljeskunnan Mestareiden, puolesta. Muistammehan Jeesuksen esittämässä tuomion kuvauksessakin kutsuttavan Valtaistuimen oikealle puolelle, Isän valtakuntaan niitä ihmisiä, jotka ovat vastaanottaneet, ruokkineet ja vaatettaneet Kuninkaan nuorempia veljiä, siis Mestareita, apostoleita jne.

Mutta miten me tekisimme työtä Kuninkaan ja Hänen nuorempien veljiensä puolesta? Eikö ns. kristillinen kirkko tee työtä nimenomaan Jeesus Kristuksen ja hänen työnsä puolesta? Ei. Kirkko tekee vain näennäisesti työtä Kristuksen puolesta. Todellisuudessa kirkkokin tekee työtä Kristuksen sortajien puolesta. — Miten niin? — Aivan selvästi: kirkko tekee työtä Juudas Iskariotinpojan, ylimmäisten pappien Hannaan ja Kaifaan, Pontius Pilatuksen ja heidän apulaistensa suorittaman Jeesuksen teloittamisen puolesta. Jeesuksen vastustajien suorittama julma teko on nimenomaan kirkon kaiken uskon, työn ja ponnistuksen lähtökohta, pohja ja perusta. Jeesuksen oman työn, hänen Vuorisaarnassaan esittämän oppinsa, neuvonsa ja käskynsä, ne kirkko kiivaasti torjuu. Torjuu jokseenkin yhtä kiivaasti kuin aikanaan juutalainen kirkko. Tämän kirkko tekee aivan tietoisesti ja avoimin silmin. Sillä kirkko tekee tämän siitä huolimatta, vaikka Mestari itse Vuorisaarnansa lopussa sanoo, että ken nämä hänen neuvonsa ja käskynsä kuulee ja niiden mukaan tekee, hän rakentaa kestävälle kalliopohjalle, mutta joka ei niin tee, vaikka kuulee, hän rakentaa vyöryvälle hiekalle.

Mestareita emme auta huutamalla heille: "Herra, Herra". Heidän turhanpäiväinen kehumisensa ei vie mihinkään. Asia ei tule liioin autetuksi huutamalla heille: "ristiinnaulitse!" Mestareita, tuota kaikkein sorretuinta ihmisryhmää autamme ainoastaan: elämällä Heidän opetuksensa mukaan, kasvattamalla itseämme Heidän käskyjensä mukaan, tekemällä työtä Heidän oppinsa ja elämänkäsityksensä puolesta. Työkenttänä meillä on Valkoisen Veljeskunnan uusin ja selvin sanoma, teosofis-kristosofinen elämänkäsitys. Se sisältää itsessään historiallisten Mestareiden oman opetuksen. Emme taistele ollenkaan. Me irtaannumme pahasta, emme taistele pahaa vastaan, vaan teemme työtä hyvän puolesta. Hyvä voittaa sellaisenaan pahan. Aivan niinkuin valo voittaa pimeyden.

J. R. H.

1946 tammikuu, 4—6

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Meidän ihmisten elämä on monella tavalla rikas, ainakin mahdollisuuksiensa puolesta. Ajatellaanpas vähän. Niin sanoaksemme alustavasti, alemmassa elämässä, me olemme itsenäisiä ja vastuunalaisia siten, että meidän on huolehdittava ns. toimeentulostamme. Siitä emme pääse yli emmekä ympäri. Ja tässä suhteessa ihmiskunta onkin jo melkoisesti hereillä. Juuri oman toimeentulonsa puolesta ihmiset sekä uutteruudella että huomattavalla taitavuudellakin puuhaavat, uurastavat ja työtä tekevät. Ei niin, etteikö laiskuuttakin vielä tässäkin suhteessa ilmenisi.

Kyllä sitäkin vielä esiintyy. Mutta se on kuitenkin jo yleensä voitettu kanta. Ahkeruuden hyve oman toimeentulonsa puolesta on yleensä jo voittanut laiskuuden paheen. Jopa niin, että oman toimeentulon puolesta ahertamisen ja ahkeroimisen hyveestä on alkanut muodostua arveluttava pahe. Tämä kuulostaa kummalliselta, mutta niin asia kuitenkin on. Sillä nimenomaan ahkerointi oman toimeentulon puolesta alkaa muodostua tuhon tuojaksi ihmisille, yksilöille ja kansoille. Ahkeroinnissa oman toimeentulon puolesta on varmaankin menty yli sallitun rajan.

Myönnän, että tällainen puhe saattaa kuulostaa — niinkuin ja sanoin — vähintään kummalliselta. Mutta totuus on, että nimenomaan ahkerointi oman toimeentulon puolesta on johtanut Euroopan kansat onnettomuuteen, niin siveelliseen kuin taloudelliseenkin vararikkoon. Ei voi sanoa, että Euroopan kansat olisivat laiskoja, ja että ne laiskuutensa vuoksi olisivat joutuneet vararikkoon. Juuri heidän ahkera uurastuksensa oman toimeentulonsa puolesta on heidät tuhoon ja vararikkoon johtanut. Euroopan kansat ovat olleet ei vain ahkeria, vaan myös sekä taitavia että ihan kuolemaan asti uskollisia työskentelyssään oman toimeentulonsa puolesta. Tässä suhteessa Euroopan kansat ovat aivan ilman mitään epäilystä ansainneet "Nobel" palkintonsa, taito- ja sankarikruunusa.

Emme myöskään voi sanoa, etteivätkö Europan kansat olisi olleet uskonnollisia. Suuria ja pieniä kirkkoja on niin paljon, että niitä on yleensä kaikkien ihmisten ulottuvilla. Ei ole myöskään puutetta yhä velvoittavimpiin tehtäviin antautuvista papeista. Ei ole tarvinnut jäädä avoimeksi yhtään paavin, kardinaalin, arkkipiispan, piispan tai tuomiorovastin tointa sentähden, etteikö olisi ollut tarjolla urheita ja uskalikkoja työntekijöitä. Eikä ole puutetta tieteellisen työn ahertajista. Syystä tieteessä ylpeillään sen suurista saavutuksista. Taiteessa samoin. Eikä ole puutetta poliitikoista. Kaikkialla kaiken kiitoksen yläpuolelle kohoavaa ahkeruutta, taitoa ja peräänantamatonta urheutta. — Ja kuitenkin kaiken tuloksena on sivistyksellinen ja taloudellinen vararikko . . .

Tällaisenaan tämä on suorastaan toivotonta. Mitä enemmän taloudellista, poliittista ja sivistyksellistä uutteruutta ja edistystä, sitä suurempi vararikko ja sitä perinpohjaisempi tuho.

Luulen, että tähän asti olemme melkoisen yksimielisiä siitä, että näin asia on. Mutta entäs tästä eteenpäin? Missä vika?

Kun näin kysymme, silloin yksimielisyys horjuu. Sillä yhden mielestä vika on siinä, toisen mielestä tuossa seikassa. Niin syntyy yleensä vain melua ja kiihkoa. Ja tilanne käy entistä vaikeammaksi.

Pysähtykäämme tähän. Sillä vaikka syitä, sanokaamme pikkusyitä olisi paljonkin, niin kuitenkin — sen ymmärrämme muitta mutkitta — täytyy olla jokin perussyy. Ja tästä perussyystä selville päästäksemme meidän täytyykin nyt antaa puheenvuoro kokemukseen perustuvalle syvemmälle tiedolle. Ja mitä silloin kuulemme? Saamme ensiksikin kuulla — ja sen joudumme vähitellen kokemuksessa ymmärtämäänkin —, että ihminen ei elä vain leivästä. Ja miksi ei? Se on siksi, että ihminen ei ole vain ruumis. Eikä ihminen ole edes vain sielu. Syvimmältään ihminen on henki. Ja juuri sentähden ihmistä ei pelasta hänen ahkeruutensa vain ruumiillisen toimeentulon puolesta. Eikä ihmistä pelasta hänen ahkerointinsa edes sielullisissakaan asioissa. Sieluina, inhimillisinä minuuksina, meidän on käännyttävä hengen puoleen. Hengessä on meidän todellinen ja kestävä tukikohtamme.

Henkemme, korkeampi minämme, se on meidän perusolemuksemme. Henki innoittaa meitä. Siten syntyvät syvimmät, jumalaisimmat aatteet. Näinollen on selvää, missä on meidän pelastuksemme. Meidän on vihkiytyminen ja uhrautuminen aatteelle. Aatteessa meidän on aherrettava, uskollisia oltava, siinä palveltava, työtä tehtävä. Aatteessa on oltava uskollisia vähässä, uskollisia jatkuvasti, uskollisia kuolemaan asti.

On huomattava, että aate on aina moraalinen. Kuitenkin aate, ihmisen eli ihmisyyden aate, esiintyy asteikossa. Niinpä aatteelle vihkiytymisiäkin on useita. Vihkiytymiset menevät toinen toistaan syvemmälle. Mutta olkoon käytännöllinen kosketuksemme aatteeseen joko syvä tai alkeellinen, niin joka tapauksessa tulee meidän olla omaksumallemme aatteelle uskollisia. Kun olemme uskollisia vähässä, vie se meidät kosketukseen paljon kanssa. Voimmekin ottaa tähän pari lausetta Uudesta Testamentista. Yksi on tämä: "Mutta

joka vahvana pysyy loppuun asti, se pelastuu". Toinen kuuluu: "Ole uskollinen kuolemaan asti, niin minä annan sinulle elämän kruunun". On selvää, että vaikka me tavallisen "toimeentulon" kannalta kärsisimme tappion ollessamme jatkuvasti uskollisia aatteelle, niin sellainen tappiokin muodostuu voitoksemme. Sillä siitä tulee kokemus. Ja juuri tuo kokemus on silloin elämän kruunu. Ellei se olisikaan vielä henkisen kuninkuuden kruunu, niin on se kuitenkin — kuvaannollisesti puhuen — jonkunasteinen ritarikruunu. Onhan sanottu: aateluus velvoittaa. Aateluus velvoittaa uskollisuuteen vähässä, uskollisuuteen siinä missä on; uskollisuuteen loppuun asti, kuolemaan asti.

Nyt kysymme: mikä on ensimmäinen aate ihmisyyden tiellä? Siitä on paljon puhuttu. Pekka Ervast puolestaan luonnehtii ja perustelee tämän asian kaikkein selkeimmin. Hän sanoo, että ensimmäinen aate, ensimmäinen totuus ihmisyyden tiellä on i h m i s t e n v e l j e y s j a h e i d ä n y h t e y t e n s ä J u m a l a s s a. P. E. huomauttaa nimenomaan, että tämä totuus ei ole kaukainen päämäärä, vaan se on heti tien alkupäässä.

On selvää, että päästäksemme alkuun ja jatkaaksemme tällä tiellä tulee meidän olla uskollisia tälle totuudelle loppuun saakka, kuolemaan asti. Jos, syystä mistä hyvänsä, kiellämme, petämme tämän totuuden, tämän aatteen, tämän keskinäisen rakkauden, tämän ihmisten veljeyden ja heidän ykseytensä Jumalassa, silloin kaikki kaatuu. Me jäämme — niinkuin P. E. jälleen sanoo — alemman kolminaismaailman vaikutuspiiriin. Me alamme ottaa — huolimatta ylevistä tarkoituksistamme — inspiratiomme persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä. Emme silloin joudu kokemaan elämän kruunua, vaan osanamme on kärsimyksen ja kuoleman kruunu.

Juuri näin on käynyt kristikunnalle. Näin kävi kirkolle silloin, kun se — itsemielestään tärkeistä syistä — teki epäveljellisen teon: karkoitti gnostikot keskuudestaan. Jatkuvasti kirkko vajosi yhä karkeampaan väkivaltaan. Siten kirkko on kruunannut kristikunnan elämän — niinkuin kaikki näemme — kärsimyksen, kurjuuden ja kuoleman kruunulla.

Ja sama tarina — surullista todeta — läksi omalla tavallaan toistumaan teosofisten seurojen elämässä. Seurojen vaakalaudalle asettui taas kaksi asiaa: seurojen tärkeys ja ihmisten veljeys. Ja seurat ovat yleensä punninneet näiden kahden asian arvon siten, että seuran oma arvo on painanut enemmän kuin ensimmäinen totuus, ihmisten veljeys. Se on ollut kohtalokasta. Sillä — käyttääksemme Madame Blavatskyn ankaraa puhetapaa — siten seurat ovat jääneet hylkynä matalikolle. Hylkynä kirkkojen tavalla. Jos kirkoissa, jos teosofisissa seuroissa olisi oltu uskollisia totuudelle, ihmisten veljeydelle ja heidän ykseydelleen Jumalassa loppuun saakka, kuolemaan asti, silloin se olisi ollut voitto kirkoille, seuroille ja heidän kauttaan ihmiskunnalle. Jos vaikka kirkot ja seurat olisivat uskollisuudessa totuudelle, veljeydelle, kärsineet marttyyriutta, jopa vaikka kuoleman, niin se olisi ollut parempi kuin aatteen pettäminen. Sillä jos kirkot ja seurat olisivat tuhoutuneet senvuoksi, että ne olisivat olleet uskollisia aatteelle, silloin aate olisi voittanut. Kirkot ja seurat olisivat jäsenissään saavuttaneet elämän kruunun. Ja se voitto olisi koitunut kansojen ja ihmiskunnan hyväksi. Kansatkin olisivat osanneet paremmin ratkaista omat vaikeutensa.

Teosofeina kysymme: onko nyt sitten kaikki jo liian myöhäistä? Tavallaan. Sillä onnettomuus on jo ennättänyt kansan ja kansojenkin elämässä tapahtua. Siltä kannalta kaikki on jo aivan liian myöhäistä. Ja kuitenkaan ei herääminen ja uudelleen asennoituminen ole milloinkaan liian myöhäistä. Sillä se vuorostaan vaikuttaa taas tuleviin tapahtumiin. Ja toiseksi: pelastusta ei kuitenkaan ole muussa kuin heräämisessä ja uudelleen järjestymisessä. Sitä jumalat kaikilta ihmisiltä odottavat. Sitä Mestari odottaa kirkoilta ja teosofisilta seuroilta. Sillä kaikki alkaa mielenmuutoksesta, jatkuvasta itsensä ja vaikeuksiensa voittamisesta. Muistakaamme: umpimähkäinen uskollisuus kirkoille ja seuroille vie sinne, minne se nyt on vienyt. Meitä ei sellaisenaan pelasta kirkko eikä seura, vaan t o t u u s, niinkuin Jeesuskin selvästi sanoo. Pelastukseen vie uskollisuus aatteelle, totuudelle — joka alkaa käsitteestä: ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa.

J. R. H.

1946 helmikuu, 18—21

Kun viisaat aloittivat teosofisen liikkeen, julistivat teosofisen sanoman maailmalle, tuli sen sanoman johtolauseeksi: T o t u u s o n k o r k e i n u s k o n t o, ei ole uskontoa, joka olisi totuutta korkeampi.

Oliko jotain erikoista syytä tällaiseen? Olipa tietenkin. Syy oli tämä: vain totuus, se totuus, mikä on elämässä itsessään, vain se, sen etsiminen, löytäminen ja seuraaminen aikaansaa sopusoinnun ihmisten elämään. Kaikki muu vie kaaokseen, sekasortoon, luhistumiseen.

Totuudessa taas on ensimmäinen aste, sanokaamme vaikkapa valmistava aste, asioiden järjellinen ymmärtäminen. Vastakohtana on sokea usko yhdeltäpuolen ja ennakkoluuloinen kieltäminen toiseltapuolen. Siihen oli kristikunta vajonnut. Kirkko oli laatinut uskonkappaleita, niin kielteisiä kuin myönteisiä, joita oli pidettävä tosina — ymmärsikö niitä vaiko ei, olivatko ne elämän oman Lain kanssa sopusoinnussa vaiko ei.

Täten kirkko oli asettunut totuuden yläpuolelle. Osaksi äänestyksillä osaksi mahtikäskyillä kirkko oli luullut voivansa määrätä, mikä oli totuus siinä ja tuossa filosofis-metafyysillisessä tai moraalisessa asiassa. Siten muodostetut dogmit, opit ja uskomukset sisälsivät yleensä väärinymmärrettyjä totuuksia. Niistä tuli totuuden irvikuvia. Siten kirkollinen kristikunta kulki kohti asteettaista pimittymistä. Pimittyneisyys johti pelkoon. Pelko johti varusteluun. Varustelu sotaan. Sota jatkuvaan tuhoon. Sillä on erehdyksien erehdys luulla, että totuus olisi määrättävissä äänestyksillä tai mahtikäskyillä. Totuus on niinkuin se on. Karma toimii järkähtämättömyydellä. Koska siis sokea usko ja ennakkoluuloinen kieltäminen oli vienyt kristikunnan onnettomuuteen, ja koska sama ansa vaanii kaikissa seuroissa, kirkoissa ja järjestöissä; koska teosofisessakin liikkeessä voitaisiin unohtaa karma, saatettaisiin pimittyä luulemaan, etteivät seurojon mielivaltaiset äänestykset tai mahtikäskyt totuuden suhteen aiheuttaisi mitään karmallisia seurauksia, niin ei ole näinollen ihme, vaan pikemminkin luonnollista ja asiallista, että viisaat asettivat teosofisen liikkeen korkeaksi johtolauseeksi: "Mikään uskonto ei ole totuutta korkeampi". Mitään ei saa uskoa, ei pitää totena umpimähkään. Mitään ei saa kieltää ennakkoluulojen mukaan. Vain totuus johtaa vapauteen. Sentähden totuutta on kunnioitettava. Totuutta on etsittävä. Totuutta on löydettävä ja siihen jatkuvasti syvennyttävä. Totuutta on ajattelussa ja käytännössä seurattava.

Tämän korkean otsikon alle: ei ole uskontoa totuutta korkeampaa, sen alle viisaat muodostivat teosofian käytännöllisen työohjelman. Siihen ohjelmaan sisältyy kolme kohtaa. Ensimmäinen on oikeastaan kuin työrauhan julistaminen. Lakataan riitelemästä. Lakataan väittelemästä. Lakataan sotimasta. Lakataan umpimähkään tyrkyttämästä umpimähkäisiä oppeja ja uskomuksia. Tunnustetaan ihmisten yleinen veljeys. Ei rotujen välillä ole, ei saa olla, muuta rajaa kuin veljeys. Veljeys on rajana kansojen välillä. Sukupuolien välinen kaksipuolinen raja on puhtaus ja rakkaus. Puhtaus on siveellistä laatua. Rakkaus on rakastamista, so. itsensä unohtamista toisen palvelussa. Parituhatmiljoonaisen ihmiskunnan keskuudessa muodostamme veljeyden ytimen, uuden sivistyksen taimen, josta aikanaan on kasvava suuri puu. Siten muodostamme pienen, kuitenkin mahdollisimman suuren ja elinvoimaisen joukon. Niin ovat viisaat ajatelleet. Siihen kutsumme jäseniä kaikista kansoista ja kielistä. Kutsumme ihmisiä kaikista uskonnoista, filosofisista ja tieteellisistä järjestelmistä. Kutsumme miehiä ja naisia, oppineita ja vähemmin oppineita. Kutsumme ns. yläluokista ja alaluokista. Kutsumme kaikkia, mutta etenkin niitä, jotka kaipaavat työrauhaa. Kutsuamme kuulevat ensikädessä ne, jotka eivät pidä itseään liian huonoina eivätkä liian hyvinä, eivät liian alhaisina eivätkä liian ylhäisinä, eivät liian köyhinä eivätkä liian rikkaina, eivät liian oppineina eivätkä oppimattomina, eivät liian miehekkäinä eivätkä liian naisellisina — ollakseen ihmisiä, veljiä keskenään. Siten he voivat kasvattaa itseään totuudessa, veljeydessä, ihmisyydessä.

Jotta taas kaikessa tässä kasvaisimme, on työrauha käytettävä työhön. Niin tulemme ohjelman toiseen kohtaan. Tunnustamme historialliset työntekijät. Siksi kunnioitamme heidän löytämäänsä totuutta, sitä totuutta, minkä he ovat sirotelleet

kaikkien uskontojen alkuperäisiin ns. pyhiin kirjoihin. Syvennymme niihin heidän löytämiinsä totuuksiin, mitkä he ovat peittäneet symboleihin, myytteihin, allegorioihin. Kunnioitamme muinaisia löytäjiä ja osoitamme toisillemme mitä suurinta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä. Sillä ensimmäinen velvollisuutemme on säilyttää jatkuva työrauha.

Vähitellen joudumme työohjelmamme kolmanteen kohtaan. Uutta ja omakohtaista etsien syvennymme omaan itseemme. Kenties löydämme sieltä pimeyttä, rauhattomuutta, intohimoja. Emme takerru niihin. Emme ryhdy niiden puolesta emmekä vastaan. Asetumme niihin passiiviselle kannalle. Passiivisina vaellamme niiden alueiden läpi. Sillä etsimme itsessämme piilevää valon valtakuntaa. Siinä tarvitsen opasta. Jos olen itämaalainen — tai länsimaalaisena siihen ihastunut — silloin otan Buddhan Opin oppaakseni. Otan oppaakseni Buddhan kahdeksankertaisen tien. En kuluta aikaani mahdollisesti myöhemmin muodostuneissa buddhalaisissa pohdinnoissa — koska voin ottaa välittömästi Mestarin ja hänen Oppinsa oppaakseni. Jos olen länsimaalainen, otan Vuorisaarnan Opin oppaakseni. En kuluta aikaani sokeaan uskoon vajonneen kirkon rakentamissa sokkeloissa. Mestarin opin avulla etsimme opin antajaa, Mestaria, Kristusta, Isää, sitä Isää, joka on syvällä meidän henkemme taivaassa ja maailman kaikkeudessa. Sen löydettyämme tulemme oksaksi Elämänpuuhun, siihen puuhun, jossa koko ihmiskunta on yhtenä veljeskuntana, yhtenä suurena kokonaisuutena.

Ulkonainen työrauha on johtanut sisäiseenkin työrauhaan. Nyt säilytämme molemmat, sisäisen ja ulkoisen työrauhan. Emme sekaannu "rajaselkkauksiin". Emme sekaannu väittelyihin, emme riitoihin, emme sotiin. Ymmärrämme: ei ole mitään pyhää riitaa, ei pyhää väittelyä, ei pyhää sotaa. Se on meidän Mestareilta oppimamme negatiivinen viisautemme. Sensijaan teemme työtä totuuden valossa. Se on meidän Mestareilta oppimamme positiivinen taitomme.

Entä ritarillinen ryhtimme? Olla uskollisia vähässä: vähässäkin totuuden tiedossa, vähässäkin veljeyden taidossa. Asetamme ensisijalle totuuden, veljeyden, ihmisyyden. Muodot: seurat, kirkot, järjestöt ovat toisella sijalla. Pysymme uskollisina veljeyden totuudessa, alistuen tulemaan mieluummin vaikka karkoitetuiksi seuroista, kirkoista ja järjestöistä, kuin että alistuisimme umpimähkäisyyteen, karkoittaen siten oppaamme, elävän suhteemme Mestariin. Uskollisuudesta aatteelle, totuudelle, veljeydelle kaikki riippuu. Kokemus on opettanut, että jos pelkureina, tai uhmaillen, tahdomme välttyä vaikeuksista pettämällä aatteen, totuuden, veljeyden, silloin saamme mekin aikanamme kokea samaa. Tavalla tai toisella meitä kohtaa luhistuminen, romahdus. Sitä emme voi välttää. Laki on järkähtämätön. Laki sanoo uskottomille: en tunne teitä. Laki sanoo: mitä teette toisillenne, sen tulette aikanaan itse saamaan. Laji synnyttää lajiaan. Orjuus orjuutta. Veljeys veljeyttä. Uskollisuus uskollisuutta.

Mutta pääasia on, että suuri Elämänpuu pyrkii ihmisten keskuuteen Mestarin johtamien ryhmien muodossa. Sen tiedon olemme elämän käytännössä kokemaan joutuneet. Siinä on ovi ja alku uuteen elämään. Vanha on tuomittu häviämään. Uusi syntyy Mestarin käytännöllisellä johdolla.

— — —

Olen joutunut ajatustenvaihtoon erään aateystävän kanssa. Hän tekee kysymyksiä seuraavaan tapaan:

"Pekka Ervastin opetukset yleensä kiinnostavat minua suuresti. Mutta on eräs asia, jonka merkitystä en jaksa ymmärtää. Ja se on tämä: miksi Pekka Ervast puhuu niin paljon Jeesus Kristuksen erikoisesta asemasta ja merkityksestä? Ja toiseksi: miksi hän painostaa ja alleviivaa meidän ajallamme esiintyvän suuren Opettajan merkitystä huomauttamalla, että on ajan polttavin kysymys, miten häneen suhtaudutaan? Ja miksi P. E. puhuu itsestään siten, että esim. Suomen kohtalo olisi riippunut siitä, miten häneen, P. E:n suhtaudutaan? Miksi näin? Eikö puhe suurten Opettajien asemasta ja merkityksestä vain hämmennä asioita? Eikö pääasia ole, että selvitettäisiin karmaa, jälleensyntymistä, veljeyttä, tappamattomuutta? Voi kuinka kaipaan järjellisesti ymmärrettävää selvyyttä näissä asioissa!"

Aivan niin. Voisimmehan hyvinkin asettua kysyjän kannalle. Ja vaikka pysyäkin siinä — harjaantuaksemme karman, jälleensyntymisen, veljeyden ja tappamattomuuden ymmärtämisessä. Sillä tosi on, että ihmiskunta kaipaa — tai ainakin sen pitäisi kaivata — selvyyttä noissa asioissa.

Mutta me kysymme: missä ovat ne ihmiset, tai onko niitä montakin, jotka todella, kaikin voimin, tahtovat päästä selvyyteen karmasta, jälleensyntymisestä, veljeydestä, tappamattomuudesta? Sillä jos sellaisia olisi, tai mikäli sellaisia todella on, niin aikanaan he kyllä pääsevät yhteyteen suuren Opettajan kanssa: Buddhan, Jeesuksen, P. E:n kanssa. Ensin tietoisesti ja myöhemmin itsetietoisesti.

Ja nyt kyseelliseen asiaan. Ottakaamme aluksi joitakin rinnakkaisuuksia. On olemassa aikakautisuutta ja kehitystä. Ajatellaanpa esim. talvea ja kesää, yötä ja päivää, nousua ja laskua. Vaikka elämä syvemmin tai laajemmin ottaen on sama yöllä ja päivällä, talvella ja kesällä, niin kuitenkin on näihin eri aikoihin suhtauduttava hiukan eri tavalla. Samoin tilanne — esim. valon suhteen — on jokseenkin sama klo 9 ja klo 15, mutta kuitenkin siinä on eroa. Sillä klo 9 ollaan noususuunnassa, klo 15 laskusuunnassa. Ja sitten kehitys. Yleensä elämä maapallollamme on ollut vuosimiljoonia samaa elämää. Ja kuitenkin on se jo eri vuosisatoinakin huomattavasti toisenlaista.

Tästä voimmekin siirtyä noihin kaikkein suurimpiin Opettajiin, heihin, joiden esiintymisellä on kosmillista merkitystä. Ei Jeesuksen merkitys ole vain siinä, että hän kokosi vanhoja opetuksia, syvensi, selvensi ja uudisti niitä, antaen senlisäksi uuden käskyn: "rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut". Ei siinäkään, että hän puhui, opetti, että hän kuoli ihmisten hylkäämänä, ristiinnaulittuna, teloitettuna. Eikä edes siinäkään, että hän kuitenkin heräsi haudassa, valekuolleesta tilasta, jatkaen edelleen työtään. Oleellista Jeesuksen esiintymisessä on, että hänessä tuli uusi voimavuodatus, uusi viritys koko tähän elämään. Se voima oli Jumala rakkautena. Elämä virittäytyi rakkauteen enemmän kuin mitä se oli ennen ollut. Tällä oli merkitystä. Sillä elleivät ihmiset ryhtyneet suhtautumaan uudella tavalla, Jeesuksen esittämällä ja opettamalla tavalla elämään, niin seurauksena oli, että he tulivat entistä itsekkäämmiksi, ylpeimmiksi, itserakkaammiksi. Ja niinhän sitten vallitseville ihmisjoukoille kävikin. Kristikunta — hyljättyään Kristuksen Vuorisaarnan opin lopullisesti noin vuoden 325 paikkeilla — on aivan erikoisesti kunnostautunut itsekkyydessään, itserakkaudessaan, ylpeydessään. Ja se ei suinkaan ole ollut samantekevää. Se on koitunut onnettomuudeksi kristikunnalle itselleen ja koko ihmiskunnalle.

Sama on Pekka Ervastin asema. Hän teki kyllä työtä lähes 40 vuotta. Yhtenä tuloksena siitä on hänen ainutlaatuinen kirjallinen tuotteensa. Siinä on sekä uutta että vanhan uudistumista. Mutta hänen esiintymisellään on myös syvempi merkitys. Sillä hänen kauttaan tapahtui uusi henkinen vuodatus koko aurinkokuntaamme ja maapalloomme. Se vuodatus oli Jumala totuuden ja rakkauden voimana, voimana ja majesteettiutena. Eikä tämä suinkaan ole yhdentekevää. Sillä jos ihmiset seuraisivat Pekka Ervastin antamaa opetusta, silloin tuo uusi voima auttaisi heitä sisäiseen ja sitten ulkonaiseenkin uudistukseen. Se auttaisi heitä järjestymään samansuuntaisiksi tuon suuren, luovan ja rakentavan voiman kanssa. Mutta kun ihmiset eivät niin tee, vaan tahtovat pysyä entisellään, silloin ei voida välttää että he tulevat yhä väkivaltaisemmiksi. Kun he eivät halua uhrautua Jumalalle, hyvyydelle, rakkaudelle, totuudelle, silloin ei voida välttää, että he joutuvat uhrautumaan väkivallalle. Sillä Jumalakaan ei voi suoralta kädeltä auttaa henkisesti laiskaa, ei tahallista epäilijää, ei tahallista vastustajaa, ei tahallista viisastelijaa, ei tahallista pilkkaajaa. He joutuvat kulkemaan omia kohtaloitaan kohti.

Näin selviää myös tuo puhe, että kansalle ja kansoille käy siten, miten ensin käy suurelle Opettajalle. Todellakin kaikki riippuu tavallaan tuosta yhdestä ihmisestä. Ja se riippuu samasta syystä kuin esim. laivan meno riippuu luotsista. Luotsi tuntee väylän, ja siksi hän voi johtaa laivan turvallisille vesille. Juuri siksi Jeesus olisi voinut pelastaa Juudan kansan — ja vähitellen muutkin kansat —, koska hän oli se, joka tunsi väylän. Siksi Pekka Ervast olisi voinut pelastaa Suomen kansan — ja vähitellen muutkin kansat — kaikista sodista. Sillä hän, jos kukaan, oli Luotsi, joka tunsi tien.

Onko nyt selvä? Vieläkin voisimme ottaa Luotsin laivaamme. Siinä piilee pelastuksemme. Sillä totta on: kaikki riippuu siitä, miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyneeseen suureen Opettajaan.

J. R. H.

1946 maaliskuu, 34—37

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Karkealla sijaissovitusopillaan kirkko tuhosi länsimaitten kansoilta ja yksilöiltä kaiken tietoisuuden vastuullisuudestaan. Tietysti on olemassa ns. juriidinen vastuullisuus, sillä se on yhteiskunnassa käytännöllinen välttämättömyys. Mutta tietoisuus varsinaisesta vastuullisuudesta Elämän Lain edessä on hävitetty. Eikä tämä suinkaan ole samantekevää. Sillä Laki ja ihmisten vastuullisuus on aina ja peruuttamattomasti olemassa. Se on ollut olemassa ennen Jeesusta, se on olemassa Jeesuksen jälkeen, ja se on olemassa niinkauan kuin ilmennyt elämä on olemassa. Aivan niinkuin Vuorisaarnassakin sanotaan: "Ameen, minäpä sanon teille: kunnes taivas ja maa katoavat, ei yhtään jotaa eikä yhtään piirtoa katoa Laista, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty".

Myös on selvää, että kehityksen kuluessa vastuullisuus herkistyy ja suurenee, eikä suinkaan pienene. Onhan sanottu: "Jokaiselta, jolle on paljon annettu, myös paljon vaaditaan" jne.

Niin, kirkkojen toiminta perustuu, ei Jeesuksen esittämään Lakiin, vaan se perustuu jyrkästi laittomuuteen: juutalaisten ja roomalaisten lavastamaan oikeusmurhaan. Tämän veriteon, tämän Jeesuksen vastustajien suorittaman rikoksen kirkko asetti uskonsa ja opetuksensa kulmakiveksi. Jeesuksen omaa asettamaa kulmakiveä, sitä Oppia, jonka Mestari itse Vuorisaarnassa esittää, sitä kirkko kiertää ja kaartaa. Kirkko ja sen vanavedessä kulkevat seurat ja lahkot pitävät Jeesuksen käskyjä tarpeettomina, jopa mahdottomina. Ja sentähden ihmisten elämässä tapahtuu alinomaisia luhistumisia. Sitä ei voi välttää. Tunnusmerkillistä länsimailla onkin, että — sen suurista tieteellisistä, teknillisistä ja kirkollisistakin saavutuksista huolimatta — siinä kaikki on jatkuvassa hajoamisen ja sortumisen tilassa.

Kun kuitenkin kaikki alkaa yksilöstä, niin rakentuminen kuin luhistuminen, niin katsokaamme asiaa aluksi yksilön kannalta. Kehitys on asteettaista. Ottakaamme eräitä vastaavaisuuksia. Ajatelkaamme tavallista koulua. Luokka luokalta vaatimukset suurenevat. Eikä voi siirtyä ylemmälle luokalle, ellei ole keskittänyt opintojaan ja suorittanut tutkintojaan edellisellä luokalla. Tai ottakaamme tavallinen kirjanpito. Ei riitä, että vaan loputtomasti viemme tuloja ja menoja debet ja kredit puolelle. Täytyy suorittaa myös tilinpäätös, joko kuukausittain tai ainakin vuosittain. Samoin on ihmisen Elämänkirjojen laita. Ei riitä, että me — vieläpä totuudenetsijöinäkin — vaan lisäämme tuloja ja menoja, so. kaikenlaisia kokemuksia, hyviä tai huonoja. Ei sellainen riitä. Se johtaa hajaannukseen. Totuudenetsijöinä täytyy meidän aina ajoittain tehdä tilinpäätös. Totta kyllä, että se tapahtuu elämänkin puolelta aika-ajoin. Erikoisesti se tapahtuu kuolemassa. Kuolema ei enää salli jatkettavan kirjoihin viemistä sellaisenaan. On suoritettava tilinpäätös. Tämän tilinpäätöksen jälkeen avataan uusi kirjanpito seuraavassa jälleensyntymässä. Se on pakko, se on välttämättömyys.

Mutta tämä ei riitä. Tilinpäätöksemme ei saa jäädä vain kuoleman suoritettavaksi. Meidän on — kehityksen kuluessa yhä tietoisemmin — suoritettava tilinpäätöksiämme myös itsealoitteellisesti, ruumiillisen elämämme aikana. Ottakaamme asia ensin noin yleensä. Minkä päätöksen kuolema tekee? Yleisesti katsoen kuolema tekee sen päätöksen, että meidän on jätettävä aineellinen elämä. Meidän on siirryttävä sielullisen ja henkisen elämän puolelle. Vastaavasti voimme elämämme aikana tehdä sen tilinpäätöksen, että — niinkuin Laissa, Vuorisaarnassa sanotaan — asetamme henkisen elämän, elämän Jumalan valtakunnassa, ensimmäiselle sijalle. Aineelliset tarpeet seuraavat siinä ohella vähemmällä puuhalla.

Mutta tähän yleiseen tilinpäätökseen kuuluu vielä asteettaisuuksia. Sillä kyseessä oleva Jumalan valtakunta on asteettaisesti tullut ihmisten rumiilliseen elämään. Puhutaanhan vanhasta ja uudesta liitosta. Jeesuksen jälkeen Jumalan valtakunta on ollut lähempänä ihmisten päivätietoisuutta. Ja meidän päivinämme, siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, josta Pekka Ervast puhuu, Jumalan valtakunta on tullut entistä syvemmälle tähän alempaan kolminaismaailmaan. Sentähden totuudenetsijän suorittamaan tilinpäätökseen kuuluu nyt asioita, tekoja ja arvoja, jotka eivät ennen olleet niin selvästi huomattavissa. Niinpä Pekka Ervast sanoo moneen kertaan ja mahdollisimman selvästi, että Vuorisaarnan

neljäs käsky: "Älä vastusta pahaa" on nyt kulmakivi. Se kuuluu tilinpäätökseen. Varsinaiseen tilinpäätökseen kuuluu nyt neljännen käskyn hengen täydellinen ymmärtäminen ja sulattaminen. Ilman sitä kaikki kaatuu.

Tähän neljänteen käskyyn näinollen sisältyy kaikki toiset neljä käskyä. Siis myös viides käsky: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Kun totuudenetsijä nyt suorittaa tilinpäätöstään, sanoo hän itselleen: "minä en siis enää mene sotaan, en osallistu mihinkään sotilaalliseen. En mene enää tappamaan toisia, en itseäni tapattamaan. Mitä tähän asti on ollut, se on ollut, mutta tästä eteenpäin kieltäydyn sodasta. Minä kieltäydyn, ja mieluummin annan vaikka tappaa itseni, jos toiset niin tahtovat".

Tällainen asia sisältyy nykyaikaisen totuudenetsijän omakohtaisesti suorittamaan tilinpäätökseen. Se vastaa tavallista kuolemaa. Se on ns. mystillinen kuolema, josta alkaa mystillinen ylösnousemus. Se tekee henkisen uudestisyntymisen — joka on tavallisen syntymisen korkeampi vastaavaisuus — mahdolliseksi. Niinhän Pekka Ervast sanookin, että pahan vastustamattomuuden eli neljännen käskyn hengen täydellinen ymmärtäminen ja sulattaminen on Damaskus-kokemuksen ehdoton ehto. Siitä alkaa totuudenetsijälle uusi kirjanpito. Siitä aikanaan johtuvat uudet tilinpäätökset.

Siirrymme nyt laajempaan ja syvempään vastuullisuuteen. Me ihmiset olemme vastuussa sekä itsestämme että senlisäksi toinen toisistamme: "rakastakaa toinen toisianne". Olemme vastuussa yleiskehityksestä. Etenkin nyt, kun kuudennen ja seitsemännen juurirodun dharma, ihanne, on entistä selvempänä edessämme. Meidän päivinämme tapahtuneessa suuressa henkisessä vuodatuksessa, Pekka Ervastin universaalisessa kokemuksessa, tuli kuudennen juurirodun dharma esoteerisesta tilastaan — johon se oli astunut Jeesuksen kokemuksessa — eksoteeriseksi, kaikkia ihmisiä velvoittavaksi. Ja seitsemännen juurirodun dharma tuli esoteerisesti eli todellisesti esille. Ja koska kuudennen juurirodun dharma on veljesrakkaus, seitsemännen kaikkiyhteys, niin sentähden myös kaikkiyhteinen vastuullisuus on nyt entistä ilmeisempänä edessämme.

Tämä yhteisvastuu koskee kaikkia ihmisiä, kansoja ja yhtymiä, mutta sitä enemmän se velvoittaa henkisiä valiojoukkoja. Näin on aina ollut. Tämähän näkyy erittäin selvästi tuossa kaikille tutussa Sodoman ja Gomarran tapauksessa. Niissä oli sekä vähemmin että enemmin kehittyneitä yksilöitä. Mahdollisuuksien rajoissa oli, että siellä olisi ollut 50 oikeamielistä ihmistä. Mutta — tavallisuuden mukaan — he nukkuivat. Niinpä Aabraham ei onnistunut saamaan heitä hereille, ei varsinaisesta vastuullisuudestaan tietoiseksi useampaa kuin yhden ainoan, Lootin. Ja niin Sodoma ja Gomorra — oman pahan karmansa vaikutuksesta — hukkuivat. Niiden paha karma olisi tullut voitetuksi valiojoukon tietoisen, auttavan työn kautta.

Näin oli asia silloin, ja niin se on tänäkin päivänä. Laki ei ole muuttunut. Niinpä P. E. useasti huomautti, että valiojoukon velvoitus on tullut entistä tärkeämmäksi. Tämähän näkyy jo Jeesuksenkin puheissa. Hänhän sanoo selvästi, että hänen aikanaan nukkuneille, velvollisuutensa laiminlyönneille kaupungeille on oleva vaikeampaa kuin aikaisemmille, Sodomalle, Tyyronille ja Siidonille. Sillä kehityksen kuluessa velvoitukset lisääntyvät. Niinpä meidän päiviemme valiojoukkojen velvoitukset ovat tulleet entistä herkemmiksi sen suuren vuodatuksen tähden, mikä tapahtunut on.

Siispä siirtykäämme nykyaikaan. Euroopan karma oli muodostunut sellaiseksi, että se oli johtava tuhoon — ellei apua tulisi ja apua vastaanotettaisi. Siitä puhuivat sekä H. P. Blavatsky että Pekka Ervast mahdollisimman selvästi. Apu tuli teosofis-kristosofisen sanoman muodossa. Mutta mikään sanoma ei sinään pelasta. Täytyy olla ainakin riittävän suuri henkinen valiojoukko, joka on käytännöllisesti tietoinen sekä vastuustaan että mahdollisuuksistaan. Sellainen joukko voi sitten työnsä kautta lunastaa karmaa, niin että luhistumista ei tarvitse tapahtua, vaan sensijaan voi tapahtua sivistyksellinen uudistus.

Mutta vaikka H. P. B. ja P. E. tekivät parhaansa — samoin kuin Johannes Kastaja ja Jeesus aikanaan —, niin heikosti he saivat valiojoukkojakaan käsittämään, mistä kysymys oli. Kun P. E. Suomen T. S:n johtajana yritti puhua tähän suuntaan, niin häntä ei ymmärretty eikä toteltu. Sillä tottelemineen olisi pitänyt olla vapaaehtoista. Niinpä hän joutuikin syr-

jään Suomen T. S:n johdosta syksyllä 1917. Ja kun Luotsi näin oli menetetty, silloin Suomen Laiva ajoi karille seuraavana talvena. Myöhemmin P. E. sai Ruusu-Risti työssään niin paljon tukea, että karille ajanut Suomen Laiva saattoi pysyä pinnalla ja jatkaa kulkuaan.

Mutta vähitellen kannatus heikkeni siihen määrään, että kohtalokkaitten 13 vuoden kuluttua P. E. keskeytti työnsä ja matkusti Kaliforniaan. Siitäkään huomautuksesta ei ollut apua. Valiojoukot eivät riittävästi ymmärtäneet, mistä oli kysymys. Ja niin P. E. seuraavana vuonna häipyi näkyvistä. — Kun hän sitten — lupauksensa mukaan ja hänelle mahdollisella tavalla — kahden vuoden kuluttua yritti palata takaisin, silloin hänet varsinaisena Opettajana kiellettiin. Ja tämän lisäksi R.-R:tin Johto teki kaksi hyökkäystä totuutta, veljeyttä, omaa ohjelmaansa vastaan. Ensimmäinen tapahtui 1938, toinen 1940. Kumpikin hyökkäys sulki henkisen avun, joten kansammekin karma jälleen pääsi purkautumaan ruhjovana. Kumpaakin R.-R:tin hyökkäystä seurasi kansallemme sota.

Mutta onko tästäkään mitään opittu? Kirkosta ei näiden asioiden yhteydessä kannata edes puhuakaan. Mutta teosofisessa liikkeessä? — Vaikka P. E. on puhunut näistä asioista moneen kertaan ja mahdollisimman selvästi, ja vaikka H. P. B. ja Jeesus Kristus ovat tehneet samoin, niin perin heikosti me ihmiset tajuamme niitä korkeamman moraalin asioita, tätä yksilöllistä ja ryhmällistä vastuullisuuttamme. Myönnän kyllä, että esteet, houkutukset ja vaikeudet ovat suuret. Sillä alemman henkivallan mahtavat mahdit eivät ole leikinasioita. He ovat voimakkaita, ja heillä on paljon sekä tietoisia että puolitietoisia ja tietämättömiä apulaisia. Kaikkea voidaan käyttää heidän tarkoituksiensa edistämiseksi. Ajatellaanpa vaikkapa sellaista tieteellisesti pätevää asiaa, kuin horoskoopin asetteleminen. Horoskooppi sinään, kaikkine aspekteineen, on sellaisenaan pätevä, edellyttäen, että se on oikein laskettu. Mutta kaikkihan riippuu selityksestä, siitä, miten horoskooppia etukäteen tulkitaan. Kun sitä tulkitaan omien tai seurallisten tai kansallisten ennakkoluulojen mukaan, silloin horoskooppi on enemmin haitaksi kuin avuksi. Horoskoopin ennakkoluuloinen selitys vaan lisää suuren Maaran, suuren harhan harhauttavaa vaikutusta.

Näin voi olla jo horoskoopin laita — puhumattakaan monenkirjavasta psyykkisestä askartelusta; johon ihmisillä on suuri vetovoima. "Oppimisen sali" — niinkuin H. P. B. astraalista maailmaa nimittää — vetää ihmisiä puoleensa. Ja kuitenkin pelastus on vain "viisauden salissa", siinä opissa ja ojennusnuorassa, minkä historialliset Mestarit ovat esittäneet; jonka Buddha ja Jeesus Kristus esittivät, ja jonka taas uudelleen ja entistä selvempänä esittivät H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast, edellinen alustavasti ja jälkimmäinen varsinaisesti.

Uusi aika on peruuttamattomasti alkanut. Vanhat menevät ja uutta syntyy. Elämä kutsuu meitä päättämään tilimme vanhan suhteen ja alkamaan uutta. Jos se on raskasta, niin ylivoimaista se ei ole — kunhan vaan voitamme itsemme ja annamme kätemme Vuorisaarnan Mestarin käteen. Voimme tässäkin suhteessa sanoa: mikä on ollut, se on ollut, mutta eihän tottelemattomuus, pelkuruus ja epäveljeys tarvitse loppumattomiin jatkua. Vallassamme on tehdä perinpohjainen tilintarkastus. Vallassamme on päättää tilimme vanhan suhteen ja aloittaa uutta.

J. R. H.

1946 huhtikuu, 50—52

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Elämä on kehittymistä. Ei kylläkään kirkollisten uskomusten mukaan. Sillä kirkon oppien mukaan ihminen "pelastuu" äkkiuskolla siihen rikokseen, kun juutalaiset ja roomalaiset yhdessä teloittivat Jeesus Nasaretilaisen. Sensijaan tavallisessa tieteessä puhutaan kehityksestä, vaikkakin vain aineellisella tavalla. Teosofis-kristofinen elämänkäsitys puhuu molemmista, siis sekä aineellisesta että henkisestä kehityksestä. Suuret uskontojen Mestarit ovat tietenkin kautta aikojen näistä mo-

lemmista puhuneet. Vertaahan Jeesus henkistä elämää mm. siemeneen, josta kasvaa suuri puu. Käytäntö tietysti puhuu myös kehityksen puolesta. Suuri on ero jonkun alkuihmisen ja täydellistyneen Mestarin välillä.

Tästä johtuu, että on myös moninaisia käsityksiä, uskomuksia ja ajatustapoja. Onhan sanottu: "Niin monta mieltä kuin päätä". Esityksessämme tyydymme kuitenkin vaan kahteen ajattelutapaan: jumalalliseen ja maailmalliseen. Jumalallinen viisaus on se, mikä elää ja toimii johtavana voimana itse elämässä. Jumala ja elämä ajattelee siten kuin se toimii. Ja kukaan ei sitä kykene muuttamaan. Ottakaamme pieni esimerkki. Meillä on tuossa vehnänjyvä ja ohranjyvä. Eikä kukaan kemisti tai muu tieteilijä kykene niitä sellaisinaan muuttamaan toisiksi. Elämän oman ajatuksen mukaista on, että herneestä tulee hernettä, kaurasta kauraa. Se on Jumalan ajattelua luonnossa. Jumalan ajattelu on Laki, josta ei voi piirtoa siirtää eikä rahtua muuttaa.

Alemmassa luonnossa kaikki yleensä tapahtuu Jumalan ajattelun mukaan. Vasta ihminen on siihen määrään kehittynyt, itsenäistynyt, että hän voi lähteä joko Jumalan ajattelun suuntaan, tai vaikkapa vastakkaiseen suuntaan. Jos ihminen lähtee vastakkaiseen suuntaan — niinkuin ihmiset enimmäkseen vielä lähtevät — silloin koituu epäsointua, ensin moninaista ja moniasteista kärsimystä ja lopuksi tuho; mikäli he eivät suuntaansa muuta. Jos taas lähdemme Jumalan ajattelun suuntaan, silloin voi kyllä olla ajattelun ja työn vaikeuksia, mutta onnistuttaessa syntyy sopusointua, syntyy kestävää, lopulta ikuista, kuolematonta elämää.

Näitä voittavia, onnistuneitakin ajattelijoita on. On sellaisia ihmisiä, jotka toteuttavat Jumalan ajattelua. He ovat luopuneet itsekkyydestä, persoonallisen onnen tavoittelusta; yhtyen sensijaan Jumalan ajatukseen ja Hänen luovaan ja rakentavaan työhönsä. Sentähden esim. Jeesuksesta sanotaan, että hänessä tuli Sana lihaksi. Toisin sanoen: Jeesus oli luopunut persoonallisesta, maailmallisesta ajattelusta, ja hänessä käytännöllistyi Jumalan ajatus. Mestarin ajatus toteuttaa Jumalan ajatusta vähän samoin kuin rakennusmestarin ajatus toteuttaa arkkitehdin ajatusta. Sentähden: jos ihmiset kunnioittaisivat Mestarin ajatusta, sanokaamme Vuorisaarnan oppia, jos he parhaan taitonsa mukaan yrittäisivät sitä ymmärtää, sulattaa, toteuttaa, silloin kaikki menisi hyvin. Silloin rakennettaisiin kalliolle. Siitä tulisi kestävää, tulisi ikuista elämää.

Mutta tässäpä onnettomuus onkin: vain pienilukuinen joukko ihmisiä edes yrittääkään ymmärtää ja seurata Mestarin oppia ja ajatusta. Ihmiset epäilevät. Vieläpä monet heistä, jotka ovat jonkun aikaa yrittäneet kunnioittaa ja seurata Mestaria, monet heistäkin alkavat epäillä, he jäähtyvät, kylmenevät, ja jäävät persoonallisille ja maailmallistuneille poluilleen. Niin kävi aikoinaan Jeesuksen seuraajille. Niin on ollut laita teosofisessa liikkeessä. Monet ovat ihastuneet madame Blavatskyn veljeyden ohjelmasta, mutta perin harvat ovat siihen ratkaisevasti syventyneet. He ovat painuneet vanhoille laduille — ja vieneet seurat mennessään. Aivan niinkuin he veivät aikoinaan kirkot. Nimellisesti pidetään kiinni Mestarista, mutta käytännöllistytään maailman mukaisiksi. Sellaisesta asiantilasta puhuivat valittaen Jeesus, siitä H. P. B. ja Pekka Ervast. Niinpä P. E:tä moitiskeltiin, kun hän jatkuvasti puhui siitä, että teosofisessa liikkeessä oli luovuttu veljeydestä. Toisin sanoen: kun teosofisessa liikkeessä oli luovuttu veljeydestä, silloin oli seurauksena, että alettiin puolustella epäveljellistä menettelyä milloin milläkin "tärkeällä" ja "välttämättömällä" syyllä. Samalla jouduttiin vastakkain Pekka Ervastiin, joka — uskollisena veljeyden sanomalle — tästä poikkeamuksesta huomautti. P. E. puolestaan vastasi, että kyllä hän vaikenisi, ellei hän rakastaisi teosofista liikettä.

Mutta miksi sitten yleensä, uudelleen ja uudelleen, käy noin? Miksi ihmisten suhde Mestariin yleensä jää vain nimelliseksi, mutta ei käytännölliseksi?

Tämäpä onkin kumma paikka. On kuin olisi jokin viettelijä, kiusaaja, käärme, joka saa ihmiset epäilemään Mestarin viisautta. Ensin epäilemään ja sitten joko kieltämään tai "selittämään" Mestarin opin niin, että se muuttuu jopa suorastaan vastakohdakseen.

Kysymme vieläkin: miksi näin tapahtuu? Voimme sanoa, että se yleensä, kumma kyllä, tapahtuu pelosta. Ei uskalleta. Tahdotaan pysyä "turvallisella" pohjalla!

Tämä on kummallinen lumo. Sillä koke-

muksen todistama totuushan on, että Mestarin esittämän Jumalan ajatuksen omaksuminen ja seuraaminen on turvallista, on ainoa turvallinen, jotavastoin siitä luopuminen vie kärsimyksiin ja tuhoon. Niinkuin kristikunnankin historia selvästi osoittaa. Mutta alempi lumo on niin suuri, että historiankin opetus luisuu ohi korvien. Yhä vaan pelätään ja selitetään, ettei uskalleta; että kaikki menisi nurin, jos veljeydessä pysyttäisiin, jos Mestarin oppia seurattaisiin...

Mutta käännetäänpäs hiukan näyttämöä. Millaista on se turva, jonka maailman viisaus antaa? Tällä kertaa tuo turva on Y. K:n eli Yhtyneiden Kansakuntien kädessä. Mutta ällistykseksenі huomasin äskettäin sanomalehdissä sellaisen lausunnon, että Y. K. ei kykene takaamaan pienten kansojen turvallisuutta. — Emme ryhdy tässä pohtimaan, miksi Y. K. ei kykene takaamaan pienten kansojen turvallisuutta. Emmekä sitäkään, kykeneekö Y. K. takaamaan suurtenkaan kansojen turvallisuutta. Meille riittää todeta, että Y. K. — joka edustaa maailman viisauden mahtia — ei kykene takaamaan pienten kansojen turvallisuutta. Sillä sehän kuulostaa jo kuin vararikon enteeltä.

Näinollen joudumme kysymään: onko tässä maailmassa sitten mitään todellista turvaa? Vai onko kaikki vain sen sattuman varassa, kuka ensiksi ennättää toisen tyrmäämään? Kunnes vuorollaan kaikki tulevat tyrmätyiksi.

Tällöin kuulemme ensiksikin, kuinka tuo maailman vieroksuma jumalallinen viisaus sanoo Mestarin suun kautta, että meidän päämme hiuksetkin ovat luetut ja että lintukaan ei putoa oksalta Jumalan sallimatta.

Kunnioituksesta tällaista lausuntoa kohtaan me kysymme: näkyykö tästä mitään oireita käytännössä?

Oireita kyllä näkyy. Itsekukin on voinut joko kirjallisuudesta lukea tai kuullut kerrottavan, kuinka joku ihminen on tullut merkillisellä tavalla estetyksi joutumasta johonkin joukko-onnettomuuteen. Omaksikin hämmästyksekseen joku ihminen on tullut estetyksi matkustamasta sellaisessa laivassa tai junassa, joka sitten on tehnyt vaurion, jossa joukko ihmisiä on joutunut kokemaan tapaturmaisen kuoleman. Sivumennen sanoen olen myös kuullut merimiesten kertovan, että jos jostain laivasta sen satamassa seisoessa rotat äkkiä joukolla poistuvat, niin on tultu huomaamaan sen merkitsevän, että se laiva joutuu matkallaan haaksirikkoon. Niinpä jotkut kokeneet kapteenit ovat tällaisen tapauksen nähtyään peruuttaneet aijotun matkan. Joku kapteeni sensijaan on pitänyt tätä joutavana taikauskona, on lähtenyt matkalle, ja joutunut kokemaan haaksirikon.

Tämä antaisi meille aiheen kysyä: huolehtiiko elämä paremmin rotista kuin ihmisistä? Tai huolehtiiko elämä vain joistain ihmisistä, antaen toisten joutua tapaturman uhreiksi?

Näitä kysymyksiä pohtiessamme tulee teosofis-kristosofinen elämänymmärrys meille avuksi. Ihminen on jälleensyntyvä olento. Korkeampi minämme lähettää itsestään säteen tänne alempaan kolminaismaailmaan, synnyttäen siten itsestään persoonallisuuden toisensa jälkeen. Mutta jokainen uusi persoonallisuus — korkeamman minänsä kautta — on vastuussa edellisistä, perien niiden hyvän ja huonon karman. Jokainen ihminen sisältää siten itsessään oman "elämänkirjansa" ja "kuolemankirjansa". Kuolemankirja sisältää ne teot edellisistä ruumistuksista, jotka aiheuttavat kuolemaa, elämänkirja ne teot, jotka aiheuttavat elämää. Jos siis joku ihminen tulee kuin tahtomattaan ja tietämättään jääneeksi pois haaksirikkoutuvasta laivasta tai vaurioituvasta junasta, niin johtuu se elämänkirjaan tulleista merkinnöistä.

Kuitenkin ihminen saattaa joutua — niinkuin Pekka Ervast huomautti — ilman karmallistakin syytä tapaturmaiseen kuolemaan. Sillä ihmisellä on myös dharma, inhimillis-jumalallinen velvollisuus, ihanne, jota hänen ennenkaikkea on toteutettava. Korkeampi minä yrittää innoittaa omaa persoonallisuuttaan ihanteen suuntaan, mutta saattaa tällöin tulla siihen johtopäätökseen, ettei siitä tälläkään kerralla mitään tule. Silloin korkeampi minä sallii oman persoonallisuutensa kokea vaikkapa tapaturmaisen kuoleman. Tästä tulee hyvitys siten, että jossain tulevassa ruumistuksessa voidaan ihmistä erikoisesti auttaa, auttaa jossain henkisesti ratkaisevan tärkeässä kohdassa.

Näin voimme huomata, että ainakin yksityisen ihmisen elämässä näkyy selviä merkkejä jumalallisesta suojeluksesta. Mutta siinä mitataan jokaiselle tekojensa ja ansioittensa mukaan. Ihmisen on herät-

tävä ja tultava tietoiseksi tästä vastuullisuudestaan.

Entä ryhmien ja kansojen elämä? Näkyykö siinä suhteessa mitään oireita korkeammasta turvasta?

Tämän oireen näkeminen on tietysti vaikeampaa. Sillä ainakaan mikään kansa — tai ei edes ns. kristillinen kirkkokaan — ei vielä ole ratkaissut ja järjestänyt suhdettaan Jumalaan käytännöllisen myönteisesti. Kuitenkin näkyy näissäkin suhteissa joitain oireita jumalallisesta mahdista. Rajoittuaksemme Eurooppaan huomaamme täälläkin erään kansan, Sveitsin, joka on ollut jotenkin poikkeusasemassa, vieläpä niin, että toistenkin kansojen pulaan joutuneet yksilöt ovat siellä saaneet turvapaikan. Mutta on toinenkin kansa, Ruotsi, jolla ensiksikään ei ole mitään ns. siirtomaita, ja joka sodasta syrjässä pysyen on viime aikoina herättänyt huomiota. Kun naapurimaat ovat joko omasta halustaan tai vastoin tahtoaan joutuneet sotaan, niin Ruotsi on kaiken keskellä pysynyt rauhan kannalla. Nyt kysymme: näkyykö tässä Ruotsin kohtalossa muuta kuin sattumaa? Näkyy kyllä. Kun ajan pyörä on alkanut pyöriä yhä nopeammin, niin syiden seurauksetkin tulevat entistä pikemmin näkyviin. Niinpä Ruotsi teki aivan erikoisen teon noin 40 vuotta sitten. Ruotsilla ja Norjalla oli yhteinen kuningas, joka asui Ruotsissa. Norja päätti silloin julistautua täysin itsenäiseksi. Kuninkaalla olisi tällöin ollut ainakin Ruotsin sotajoukot käytettävänään, jotta Norja olisi pakoitettu pysymään unionissa. Mutta kuningas luopui tästä, ei sallinut verta vuodatettavan, ja niin Norja sai itsenäistyä. Pekka Ervast on huomauttanut, että tällä menettelyllään Ruotsi ansaitsi rauhan pitkäksi aikaa. Sillä jumalallinen viisaus sanoo: "mitä tahdot itsellesi, tee sitä toisille".

Kuitenkaan ei tämä Ruotsin menettely riitä takaamaan lopullista rauhaa. Siihen vaaditaan enemmän. Sillä kansallakin — joka on yksilöitten summa, kokoomus — on dharma, ihanne. Ja se on sama kuin yksityisellä ihmisellä: Jumalan valtakunta maanpäälle. Tullakseen Jumalan valtakunnaksi on kansan näytettävä teossa uskonsa Jumalaan. On kokonaan luovuttava kahden herran palvonnasta. On luovuttava ns. tämän maailman jumalasta, jota Jeesuskin nimittää murhaajaksi. On luovuttava verenvuodatuksesta, kuolemantuomioista, sodasta. Kansan, joka tahtoo tulla kuolemattomaksi, on omasta vapaasta tahdostaan, omasta aloitteestaan riisuttava aseensa, hajoitettava armeijansa, sotajoukkonsa. Vasta silloin kansa voi joutua Karman suojelukseen. Siihen Kaitselmus pyrkii. Karma odottaa sellaista kansaa. Niinpä meidän suuri Opettajamme P. E. sanoi, että Suomen kansan tehtävä on nimenomaan aseista riisuutuminen. Mutta kansan on se itse tehtävä. Jos joku vieras mahti sen tekee, niin se ei riitä ...

Ja mikä kumma estää tätä tekemästä? Vain vanha tottumus. Eihän tarvitse olla mikään erikoinen tietäjä, ei vielä opetuslapsi-ihminen oivaltaakseen, että meidän armeijallamme on vain kielteinen merkitys. Riittää tavallinen terve järki näkemään, että meidän armeijamme on meidän onnettomuutemme käytännöllinen välikappale. Miksi emme siis lopultakin suorittaisi oikeata sankaritekoa, sitä, jota Väinämöinen odottaa, jota Mestari, jota Jumala meiltä odottaa? Riisukaamme armeijamme viimeiseen mieheen! Järjestäkäämme sotaharjoittelun tilalle jotain inhimillisempää. Vaikkapa yleissivistyksellistä käyttäytymisen taitoa. Se olisi asiallista ja kaunista. Siihen kannattaisi jokaisen nuoren ihmisen osallistua muutamiksi kuukausiksi. Upseerit pantakoon lakkautuspalkalle; mikäli heille ei voida, tai he itse eivät voi järjestää itselleen muuta inhimillistä tehtävää.

Myönnän, että tämä järjestely — etenkin ylimenoaikanaan — kysyy uutteruutta. Se kysyy selvää järkeä, veljellistä sydäntä ja yleishyvää tahtoa. Niin yksilöiltä kuin ryhmiltä ja koko kansalta. Mutta minä kysyn: mitä me emme uhraisi, mitä emme tekisi, päästäksemme ylös suosta? ! Miksi olisimme vanhojen, epäinhimillisten, tuhoon johtavien tapojen ja tottumusten orjia? Herätkäämme! Ravistakaamme sellaiset päältämme!

Muistakaamme: yksilöistä kaikki alkaa. Yksilö voi ensin selvittää asian itselleen, ja sitten hän voi ryhtyä selvittämään sitä muille. Siitä tie menevi. Siitä elämisen ura urkenevi. Niin yksilölle kuin ryhmälle ja kansalle.

J. R. H.

1946 touko—kesäkuu, 66—69

IHANNE JA SEN TOTEUTUMINEN

Saarenmaassa helluntaina 1946 J. R. H. puhui seuraavaan tapaan.

Ihmisestä on sanottu, että hän on luomakunnan kruunu. Ja niinhän asia onkin. Sillä kulkeehan ihminen kehittyneisyydessään selvästi kivi-, kasvi- ja eläinkunnan edellä. Ihmisen persoonallisuuteen sisältyy älyllinen minuus, jota ei vielä eläimellä ole. Tämä tekee mahdolliseksi mm. sen, että ihminen voi ajattelullaan luoda käsityksen elämästä yleensä ja omasta elämästään erikoisesti. Se kuuluu asiaan. Ihminen luo itselleen elämänymmärryksen. Tämä taas on heijastus siitä, että suuri maailmankaikkeus on jumalallisen suunnitelman käytännöllinen ja kehittyvä ilmaus. Kun siis sanotaan, että ihminen luo itselleen maailmankatsomuksen niin merkitsee se, että ihminen syventyy ja yrittää parhaansa mukaan ymmärtää sitä järjestelmää, mikä jumalalliseen elämään sisältyy.

Tämä on yksi puoli asiassa. Toinen puoli on siinä, että tähän älylliseen maailmankuvaan sisältyy — tai ikäänkuin korkeudesta laskeutuu — ihanne, sellainen elävä ihanne, joka näyttää päämäärän ja kannustaa sitä kohti kulkemaan.

Jumalallinen elämä siis sisältää itsessään sen ihanteen, mikä ihmiselle kuuluu. Ja Vuorisaarnassa tämä ihanne esitetään kaikkein syvällisemmin ja ylevämmin. Vuorisaarnan siveysopin seuraajille sanotaan: "Näin ollen tulette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen". Pekka Ervast täydentää tai selventää tätä sanomalla, että tämän neljännen luomispäivän ihanne on Mestari, mestarius, siis sellainen taito, että ihminen käytännössä osaa toteuttaa taivaallisen Isän tahtoa.

Tämän ihanteen toteuttamiseksi on tässäkin neljännessä luomispäivässä varattu satojen miljoonien vuosien aika: seitsemän suuren juurirodun työ.

Ja kyllä ihanteen toteuttamisessa työtä ja aikaa tarvitaankin. Sillä historiallinen käytäntö osoittaa, miten ihanne ihmisten käsissä värittyy, madaltuu ja muuttuu. Ihanne aivan kuin jakautuu moniin ihanteisiin, jotka ihmisiä innoittavat ja kannustavat monenlaisiin harrastuksiin. Vieläpä niin, että ihanne voi ihmisten käsissä kääntyä suorastaan nurinpäin, alkuperäisensä vastakohdaksi, irvikuvaksi.

Ottakaamme sellainen ihanteellinen innoittaja kuin ritariaate. Alkuperäinen ritariaatehan on se, että ihminen itse on rehellinen, seisoo siveellisesti ja taloudellisesti omilla jaloillaan ja on aina aulis palvelemaan ja heikompaansa tukemaan. Mutta keskiajan loppupuolella, 13—15 vuosisadoilla, lukuisat ritarit Euroopassa alkoivat harjoittaa ammattinaan rosvousta. He ryöstelivät luostareita ja väijyivät kulkevia kauppiaita, vieden heidät linnoihinsa, vaatiaksensa heistä suuret lunnaat. Myöhemmin luotiin myöskin kirjallisuudessa ihannoituja rosvotyyppejä. Kesti kauan, ennenkuin rosvoritarit saatiin palautetuksi järjestykseen. Mutta vaikka hallitukset lopulta pääsivät voitolle, niin etteivät yksilöt yksilöinä eivätkä ryhminäkään saa harjoittaa ryöväystä, niin kuitenkaan ei vielä olla päästy voitolle siitä nurinkurisesta näkökannasta, että valtiot yhä ovat oikeutetut harjoittamaan ryöväystä. Valtiot voivat toisiltaan ryöstää maat ja mannut, ja ryövätessään tappaa ihmisiä mielin määrin. Niin merkillinen on edelleen kansojen siveellinen ja älyllinen tila, että milloin tahansa kaikki ihanteet alistetaan tälle valtioitten väliselle ryöväri-ihanteelle. Yleisen lainsäädännön avulla on järjestetty niin, että ainakin kaikki miespuoliset kansalaiset velvoitetaan osallistumaan kansainväliseen ryövärimenetelmään. Tämän näkökannan ovat ns. kristilliset kirkotkin omaksuneet. Kun turhat korulauseet poistetaan, niin kaikki koulukasvatus, alkaen alakouluista yliopistoihin saakka, on niin sommiteltu, että ihmiset olisivat — tilaisuuden tullessa — mahdollisimman tehostettuja ryöväreitä valtioitten käytettäväksi.

Tällainen on kansojen tila yleensä vielä vuonna 1946 jälkeen Kristuksen.

Tämän johdosta nousee luonnostaan kysymys: missä on kansojen pelastus? Ja luonnollinen vastaus on: ryöväri-ihanteesta on luovuttava!

Tässä taas alkuun päästäksemme on ensimmäinen ja jatkuva tehtävämme: herättää ja kasvattaa todellinen ritarikunta, sellaisten ihmisten ryhmä tai ryhmiä, jotka vapaaehtoisesti, itsealoitteellisesti luopuvat kaikista aseista. On huomattava, että paljon suurempaa rohkeutta vaaditaan siltä ihmiseltä, joka uskaltaa asettua elä-

mään täysin aseettomana kuin siltä, joka turvautuu aseisiin. Niinpä onkin huomattava, että aseellinen ritarius on pantterin, tiikerin, leijonan eläimellistä ritariutta, kun taas inhimillinen ritarius alkaa täydellisesti aseettomuudesta. Kun tämän teemme, silloin alamme saada elämänymmärrykseemme uutta sisältöä ylhäältä päin. Siten henkisesti kuolleen kirkon tilalle tulee elävä uskonto.

— — —

Tästä tulemmekin suureen uskonpuhdistuksen asiaan.

Nykyisestä kirkollisesta elämänkäsityksestä voimme tässä ottaa esille erikoisesti kolme kohtaa: vanha liitto, uusi liitto ja viimeinen tuomio. Vanha liittokin oli liitto ihmisten ja Jumalan välillä. Siinä pyrittiin elämään jumalisesti, noudattamalla Mooseksen tai jo vanhempienkin profeettain antamia neuvoja. Jos rajoitumme kirkolliseen Vanhaan Testamenttiin niin huomaamme, miten siinäkin saavutettiin yhteyttä Jumalaan, niin että ainakin Henok ja Elia sellaisinaan aivan kuin häipyivät Jumalaan.

Tuli sitten uusi liitto, joka alkoi Jeesus Kristuksesta. Tässä asiassa kirkolliset opit ovat merkillisen hämäännyttäviä ja ristiriitaisia. Jos vanhassa liitossa jo elettiin elävässä yhteydessä Jumalaan, jopa saatettiin häipyä Jumalaan siten kuin Henok ja Elia, niin mitä sitten uusi liitto merkitsee. Kirkko selittää pääpainon olevan siinä, että tehtiin oikeusmurha, että Jeesus teloitettiin! Jumala nimenomaan tahtoi ja toivoi, että ihmiset Jeesukseen näin suhtautuisivat, että he hänet teloittaisivat, ja että ihmiset aina jälkeenpäinkin uskoisivat ja luottaisivat siihen, että noin suoritetun oikeusmurhan kautta ihmisten ja Jumalan rikkoutuneet välit tulivat sovitetuiksi. Edellyttäen, että ihmiset suoritettuun veritekoon turvautuisivat.

Tulee sitten kolmas asia: maailman loppu ja viimeinen tuomio. Jollain tavalla kaikki ihmiset silloin ruumiillisesti ylösnousevat. Toimitetaan viimeinen tuomio. Ne, jotka ovat kirkon esittämällä tavalla Golgatan veritekoon turvautuneet, ne asetetaan loputtomaan iloon taivaassa, mutta ne, jotka eivät Jeesusta kohdanneeseen väkivallan tekoon ole kirkon esittämällä tavalla uskoneet, ne joutuvat yhtä loputtomaan piinaan, vaivaan ja rääkkäykseen.

Tieteellinen tutkimus aikanaan kyllä vapautui kirkollisesta puristuksesta, mutta sekin sortui ojasta allikkoon: vajoamalla aineellisuuteen, materialismiin. Niin että vallitseva länsimainen sivistys on ajautunut järjettömyyden umpikujaan. Kun kaikki turhat korulauseet poistetaan, jää jälelle edellä puheena ollut rosvoritari, joka on saanut sekä kirkon että tieteen hyväksymisen. Valtiollinen rosvoritarius on täydellisesti vallitsevana mahtina länsimaisessa sivistyksessä.

— — —

Tähän synkkään pimeyteen tulee sitten hengen korkeuksista valo: teosofis-kristosofinen sanoma. Kun riittävästi syvennymme tähän sanomaan, tulee se myös meissä, yksilöissä, sisäiseksi valoksi. Silloin meille selviävät myös nuo kolme asiaa: vanha liitto, uusi liitto ja viimeinen tuomio.

Käsitelkäämme nyt näitä kolmea asiaa. Seuraamme historiallista järjestystä. Ensiksi siis vanha liitto. Siinäkin oli todellista tietoa. Esiintyi suuria tietäjiä, profeettoja, opettajia. Otamme pari kolme asiaa, jotka vanhan liiton tietäjillä olivat selvillä, ja joita he ihmisille opettivat. Ensimmäinen oli: jatkuva kehittyminen uusiintuvissa muodoissa. Tämähän näkyy selvästi esim. kasvien elämässä. Kun kasvi yhä uusii itsensä joko siemenen tai juurakon välityksellä, niin kasvin aate pääsee yhä täydellisempänä esille. Samoin on laita ihmisen. Kuitenkin on huomattava, että ihminen on kolminainen olento: ruumis, sielu ja henki. Ihmiskunnassa ei siis tapahdu vain ruumiillinen, rodullinen kehitys, vaan myös sielullinen ja henkinen. Tavallinen ihminen on ruumiillisesti ja sielullisesti kuolevainen. Vain henki on hänessä ikuinen. Ruumiillisesti ja sielullisesti ihminen kuolee ja syntyy kerta toisensa jälkeen. Siten on mahdollista, että henki, ihmisyyden aate, pääsee yhä tehokkaampana esille.

Tämä jälleensyntymisen tosiasia oli vanhan liiton tietäjillä tiedossa, ja sitä he sopivalla tavalla ihmisille opettivat. Sentähden Jeesuskaan ei tätä asiaa tarvinnut mitenkään erikoisesti oppilailleen opettaa. Asia oli ilman muuta selvä. Tämä selvyys tulee sellaisenaan esille muutamissa Jeesuksen ja oppilaitten välisissä keskusteluissa. Niinpä Jeesus noin vaan kysyy oppilailtaan, keneksi ihmiset häntä, Jeesusta, luulevat? Ja oppilaitten vastauksesta nä-

kyy, että kansallakin oli tietoa jälleensyntymisestä. Sillä kansa arveli, että Jeesus oli joku entinen profeetta jälleensyntyneenä. Joku oli arvellut häntä Eliaaksi, toinen Jeremiaaksi jne.

Toinen suuri totuus, josta vanhan liiton tietäjät tiesivät, ja josta ihmisille opettivat, oli se, että laji synnyttää lajiaan. Niin tapahtuu sekä ruumiillisessa että moraalin maailmassa. Tämä on karma, syyn ja seurauksen laki. Sentähden on aina ihmisille opetettu: paha teko tuottaa tekijälleen pahan seurauksen tulevaisuudessa, hyvä teko hyvän seurauksen.

Tämä oppi oli selvillä vanhassa liitossa. Jeesus ilmaisee sen sanoessaan: "millä tuomiolla te tuomitsette, sillä teidät tuomitaan, ja millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan" jne.

Siksipä vanhassa liitossa kolmanneksi opetettiin luopumista himoista. Himosta pitää luopua jo sen kukkeimmillaan, kauneimmillaan ollessa. Ei pidä odottaa siihen asti, että himoelämä muuttuu kurjuudeksi. Kun luovut vapaaehtoisesti, himoelämän ollessa kukkeimmillaan, silloin astut voittajan tielle. Astut sille tielle, joka vie pakollisesta jälleensyntymisestä vapautumiseen.

Kun siis vanhassa liitossa jo päästiin tällaisiin saavutuksiin, niin mitä erikoista uusi liitto voisi merkitä? Yksinkertaisesti sitä, että Jumala ja ihmiskunta tulivat entistä läheisempään kosketukseen keskenään. Vanhassa liitossa, miljoonien vuosien aikana, Jumala oli vaikuttanut kolmannessa ilmennyksessään: kosmillisena Pyhänä Henkenä. Jeesuksessa Jumala syventyi ihmiskuntaan kosmillisena Poikana eli rakkautena. Uudessa liitossa ihminen on erikoisesti kutsuttu käymään rakkauden koulua. Mutta on muistettava: uusi liitto ei tee tyhjäksi vanhaa liittoa. Toisin sanoen: elämä rakkaudessa edellyttää, että ensin ja aina teemme oikein. Emme osaa elää rakkaudessa, ellemme ensin ja samalla elä oikeamielisyydessä.

Mutta mikä merkitys on tällöin Jeesuksen verikuolemalla? Sama merkitys kuin yleensä marttyyrien kuolemalla. Jeesus — niinkuin jotkut hänen seuraajansa — oli uskollinen rakkauden ihanteelle silloinkin, kun itsekkäät ja tietämättömät ihmiset kävivät hänen kimppuunsa ja järjestivät hänelle teloituskuoleman. Siten Jeesus ei perääntynyt kuolemankaan uhatessa, vaan oli uskollinen rakkaudelle, ihmisyyden aatteelle, kaikesta huolimatta. Ja juuri niin tulee meidänkin tehdä. Niin tehdessämme mekin astumme todellisten, aseettomien ritarien luokkaan. Siitä alkaa kristillisyys, uusi liitto.

Tulemme nyt kolmanteen kyseessä olevaan asiaan: viimeiseen tuomioon. Mistä tällöin on kysymys? Kysymys on moniasteinen. Sillä onhan maailmoja monenlaisia, pienempiä ja suurempia. Onhan ihmisen jokainen persoonallisuus pienoismaailma, jolla ruumiillisen kuoleman jälkeen on oma tilintekonsa, tuomionsa. Kuitenkin maailmanlopulla yleensä ja ennen kaikkea tarkoitetaan tämän maapallon ja ihmiskunnan kokonaiskohtaloa. Maapallokin kulkee sellaista täysikäisyyttä kohti, jolloin siitä loppuu sellainen alemmanlaatuinen vapaus, että siinä olisi vapaus menetellä miten tahansa. Toisin sanoen: maapallolta häviää vapaus elää mielivaltaisessa vapaudessa. Ja milloin tämä tapahtuu? Yhdellä tavalla sanoen se tapahtuu silloin, kun Logos, kun kosmillinen Logos, Jumala, on kaikissa kolmessa olemuspuolessaan: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä ennättänyt laskeutua ja yhdistyä tämän alemman kolminaismaailman astraaliseen, eetteriseen ja fyysilliseen elämään. Silloin Jumala, Kristus, Isä, ottaa karman johdon käsiinsä tässä alemmassakin kolminaismaailmassa, tässä ruumiillisessakin, tässä tekojenkin elämässä. Silloin tulee kriitillinen hetki, ja vähitellen tuomio siinä merkityksessä, että tälle planeetalle voivat jälleensyntyä ja täällä elää vain ne ihmiset, jotka ovat tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai ovat siksi tulemaisillaan; niinkuin P. E. sanoo. Ja P. E. lisää, että tämä Uudessa Testamentissa kuvailtu tuomiokausi on nyt alkanut. Kristus, Isä, on nyt ottanut Karman johdon käsiinsä. Sillä miljoonien vuosien valmistavan työn jälkeen on nyt Jumala noin 2500 vuoden aikana päässyt tulemaan tähän persoonalliseen ihmiskuntaan Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Se on tapahtunut Buddhassa, Jeesus Nasaretilaisessa ja Pekka Ervastissa.

Opillisena valona, tietona ja viisautena tämä saavutus esiintyy P. E:n teosofis-kristosofisessa sanomassa. Siihen sisältyy H. P. B:n, Buddhan ja Jeesus Kristuksen ja kaikkien vanhojen suurten Opettajien oppi alkuperäisessä ytimessään. P. E:n elämässä

ja kirjallisessa opetuksessa on kaikki ihmiselämän pulmat ratkaistu. Siihen opetukseen voi jokainen suhtautua vastuunalaisen oppilaan tavalla. Tie on avattu, ja se tie on voimaa ja elämää, mutta jokaisen on se tie itse kuljettava.

Tämän uudistuneen ja täydellistyneen elämänymmärryksen kulmakiveksi ja ojennusnuoraksi P. E. asettaa Vuorisaarnan neljännen käskyn: "Älä ole pahaa vastaan", johon luonnollisesti kuuluu myös viides käsky: "Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". P. E. sanoo nimenomaan, että ihminen ei voi läpikäydä Paavalin kokemaa Damaskos-kokemusta, ellei hän ole perinpohjin ymmärtänyt ja sulattanut neljännen käskyn henkeä.

Tähän voimme täydennykseksi liittää sen kuvauksen, minkä Jeesus Uudessa Testamentissa antaa ihmiskuntamme ja planeettamme kriittillisestä vaiheesta. Siinä puhutaan Ihmisen Pojan tulemisesta kirkkautensa valtaistuimelle. Juuri tämä toteutuu — tai on nyt toteutunut — siinä, että Kristus-Isä ottaa Karman johdon käsiinsä. Tällöin kansat jakautuvat — tässä samassa ruumiillis-sielullisessa elämässä — valtaistuimen kahden puolen, oikealle ja vasemmalle. Tämä jakautuminen ja ikäänkuin rinnakkain eläminen kestää oman aikansa, jossa valmistutaan lopulliseen ratkaisuun. On niinkuin Saatanan valtakunta ja Jumalan valtakunta eläisivät samanaikaisesti tässä fyysillisessä maailmassa. Kyllähän ne ovat jollain tavalla tässä ennenkin eläneet, mutta käytännöllinen valta on ollut Saatanalla, väkivallalla, sodalla. Jumalan valtakunta on ollut verimarttyyrin asemassa. Mutta Isän tullessa tapahtuu — tai tapahtui — tässä muutos. Sentähden P. E. mm. sanoo, että jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse riisuu aseensa, silloin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Ja sitten ne perusteet, joiden mukaan jakautuminen oikealle ja vasemmalle tapahtuu. Siinä ei luonnollisestikaan puhuta mitään sellaisesta "veriuskosta", jonka mukaan kirkko kuvittelee jakautumisen tapahtuvan. Onkin muuten merkillistä, että kirkko ei tässäkään suhteessa välitä vähääkään sen suuren Opettajan opetuksesta, jota se kuitenkin on pitävinään Mestarinaan ja Vapahtajanaan! Mutta mitkä sitten ovat jakautumisen perusteet? Ensiksikin on huomattava, että lopullisen tuomion tullessa ihmiset ovat jo jakautuneet oikealle ja vasemmalle, so. he ovat joko omaksuneet sen Vuorisaarnan mukaisen elämänymmärryksen, joka P. E:n teosofis-kristosofisessa sanomassa selvimpänä esitetään, tai he eivät ole sitä tehneet. Juuri tämä seikka jakaa ihmiset oikealle ja vasemmalle. Silloin Kuningas sanoo oikealla puolella oleville: "Tulkaa Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti." Juuri sitä varten on koko elämä alunperin olemassa, että ihmiset saavuttaisivat Mestariuden, Isän täydellisyyden, Jumalan valtakunnan. Ja mitä Kuningas edelleen julistaa, se on perustavan tärkeätä. Sitä ei pidä lukea ja sivuuttaa keveästi, vaan on siihen syvennyttävä perinpohjin. Kuningas sanoo oikealla puolella oleville: "Sillä minun oli nälkä, ja te annoitte minulle syödä; minun oli jano, ja te annoitte minulle juoda; minä olin koditon, ja te otitte minut huoneeseenne; minä olin alaston, ja te vaatetitte minut; minä sairastin, ja te kävitte minua katsomassa; minä olin vankeudessa, ja te tulitte minun luokseni". Ja sitten Kuningas lisää: "Totisesti minä sanon teille: kaikki, mitä olette tehneet yhdelle näistä pienemmistä veljistäni, sen olette tehneet minulle".

Tällaiset ovat ne syyt, ne "ansiot", jotka ovat johtaneet oikealle puolelle. Oikealle puolelle joutuneet ovat toteuttaneet noita kahta suurta käskyä, joihin koko Laki yleisesti sisältyy: rakkaus Kuninkaaseen, Jumalaan, ja rakkaus toisiin ihmisiin.

Kuitenkin tähän kuuluu vielä yksi selvittely. Sillä vaikka kaikki ihmiset, jopa eläimetkin, ovat Kuninkaan pienempiä veljiä, niin kuitenkin on myös aste-eroa Jumalan valtakunnassa. Tässä merkityksessä Kuninkaan pienempiä veljiä ovat ne eriasteiset Valkoisen Veljeskunnan vihityt jäsenet: Mestarit, profeetat, apostolit, jotka Kuninkaan sanomaa, oppia ja tahtoa ovat ihmiskunnalle esittäneet, esittäneet elämällään ja opetuksellaan. Sanoohan Kristuskin toisessa yhteydessä: "Ainahan teillä on keskuudessanne köyhät, ja milloin tahdotte, saatatte heille hyvää tehdä, mutta minua teillä ei ole aina". Jumalan valtakunta ei muodostu ihmisten keskuuteen, ei muodostu oikeanpuoleinen Isän valtakunta, ellei ensin oteta vastaan Kuninkaan oppia esittävät. Niinpä vasemmalle puolelle jää-

vien tunnuskuva onkin, että siellä — kirkkojen ja muun maailmallisen sivistyksen tavalla ja johdolla — ollaan joko välinpitämättömiä, tai suorastaan vastustetaan Vuorisaarnan kuninkaallista oppia. Valtaistuimen vasemmalla puolella ei vastaanoteta Kuningasta eikä Hänen pienempiä veljiään. Sentähden vasemmalle puolelle jättäytyvät joutuvat aikanaan siirtymään toiselle taivaankappaleelle; niinkuin P. E. sanoo.

On huomattava, että ketään ei voi väkisin, ei millään taikakeinolla, ei uskonnollisella muotomenolla siirtää Valtaistuimen oikealle puolelle. Jokaisen on käytännössä tiensä kuljettava. Jokaisen on itse vastaanotettava Kuningas ja Hänen pienemmät veljensä: Kuninkaan Oppia seuraamalla.

1946 syyskuu, 82—86

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Heinäk. 7—14 olimme jälleen teosofis-kristosofisilla kesäkursseilla Jyväskylässä. Teimme työtä suuren Maailmanuskonnon sisällä ja sen puolesta. Kuinka selväksi taas kävikään, että tässä ihmisten maailmassa on kaksi maailmaa: kuoleman maailma ja elämän maailma. Kuoleman maailmassa taistellaan, taistellaan milloin minkin lipun, nimen tai aatteen varjossa; mikäli ei taistella vain taistellakseen, urheillakseen. Kuoleman maailmassa on tunnuksellista, että siinä ei ole omaksuttu mitään moraalia ehdottomasti. Kyllä kirkoissa, kouluissa, yliopistoissa ja yleensä kaikkialla puhutaan moraalista, kirjoitetaan ja julkaistaan kirjoja siveysopista, mutta se kaikki on vain kokeilua, harjoittelua, lasten leikkiä. Kaikkialla on jätetty auki sellainen takaportti, että tärkeän paikan tullessa nimenomaan moraalittomuus on moraalia. Ja moralistit ovat silloin tarpeellisia vain siksi, että he auktoriteetillaan julistavat: on sitä suurempaa moraalia mitä moraalittomammin osataan ja kyetään toimimaan! Mitä tehokkaammin osataan murhata, ryövätä, pettää, kavaltaa, sitä moraalisempia ollaan! Se on moraalittomuuden moraalia.

Sellaista on kuoleman maailma.

Millaista on elämän maailma? — Siinä ei taistella. Se alkaa siitä, että luovutaan aseista. Ei hyökätä eikä puolustauduta. Ollaan nöyrän rohkeita elämän edessä, Jumalan ja ihmisten edessä. Mennään kuin jonkun ahtaan portin lävitse. Sen portin päällä loistaa ensimmäisenä kirjoitus: ä l ä t a p a. Sen portin läpi ei voi mennä kukaan, joka ei ole perinpohjin sulattanut ja ymmärtänyt tappamattomuuden käskyä. Siksi se portti on ahdas. Mutta ken sen portin läpi kulkee, hänelle avautuu uusi maailma sen portin toisella puolella. Se on vapauden maailma, moraalin maailma, ihmisyyden maailma.

Hämmästyttävän vähän on vielä, toistaiseksi, kulkenut ihmisiä sen portin läpi. Nuo läpikulkeneet ihmiset ovat vielä tässä suuressa ihmiskunnassa kuin hapatus vain. Tai kuin pieni siemen. Kokelaita, kandidaatteja, on jonkun verran. Mutta harvat läpäisevät tutkinnossa. Tutkinnon hetki muodostuu kriitilliseksi: tartunko aseisiin? vai kuolenko, annanko tappaa itseni? Ja vain harvat ovat näihin mennessä läpäisseet tässä kriitillisessä vaiheessa. Yleensä ihmiset valtaa säikähdys. He eivät uskalla. Pelko valtaa heidät. Ja niin he tutkinnon kriitillisellä hetkellä epäonnistuvat. He jäävät edelleen portin kuoleman puolelle. On jälleen aloitettava alusta. On kerrattava alkukehitys, eläimestä asti. Yksissä pilkistää ketun luonne. Toisissa hyenan ominaisuus. Kolmansissa leijonan leimaus. Mutta ihmistä vain hiukan. Rakkautena vain aistihurma. Niinkuin apinalla. Ihmisen näköinen, mutta elukan tapainen. Tavat ovat yhden tai toisen eläimen. Pääasia on, että moraalittomuus on moraalia. Tutkinnon kriitillisellä hetkellä murha, ryöväys, petos, vilppi, kavaluus on moraalia.

Ja niin moraalittomuuden moraali on yleensä vallannut kirkot, yliopistot, valtiot, puolueet. Tutkintonsa kriitillisellä hetkellä sortuivat sinne teosofiset ja ruusu-ristiläiset järjestöt. —

Epäonnistumisen jälkeen astuu jänis etualalle. Pistämme päämme mättääseen. Olemme heikkoja. Ei ole ryhtiä. Ei rohkeutta. Meitä "ahdistetaan". Siksi emme uskalla olla ihmisiä. Emme saata ravistaa päältämme jäniksen nahkaa. Emme ketun turkkia. Olemme vaatimattomia.

Käymme tuskallisten ponnistusten kou-

lua. Lujalla ovat yksilöt. Lujalla kansat. Kovilla olemme mekin Suomen kansa. Miksi? Siksi, ettemme yleensä uskalla suorittaa ihmisyyden koetta. Vielä ei ole kirkkomme tehnyt mitään myönnytystä ihmisyydelle. Vanhasta sudennahkaturkistaan se pitää lujasti kiinni. Vielä ei ole kirkkommekaan omaksunut mitään moraalia lopullisesti, ehdottomasti. Ankarasti ottaen kirkkommekin on vielä aivan moraaliton. Ihmisten tappaminenkin sisältyy sen moraalittomuuden moraaliin. Samoin on teosofisen liikkeen laita. Vielä ei ole T. S:ra jättänyt ensimmäisen maailmansodan aikaista sotaista, epäveljellistä asennettaan. Samoin ei ole vielä R-R:ti noussut siitä joukkahaismaisesta suosta, johon se vuosina 1938—40 vajosi. Siksi on elämä kovaa. Ja miksi elämä ei saisi olla kovaa? Kun kerran ihmiset haluavat olla kovia! Elämässä vallitsee Karma, syyn ja seurauksen laki. Siksi elämä on täsmälleen niin kovaa, kuinka kovaksi ihmiset sen tekevät. Onhan jokaisella vapautensa joko nahjustella kuoleman koulussa, tai astua elämän kouluun.

— Voisinko siis astua elämän kouluun? Tie on avattu, Ihmisyyden kuningaskunta on astunut ihmisten käytännölliseen elämään. Kuningas, Kristus, Isä, on ottanut Karman valtikan käteensä. Isä johtaa niitä yksilöitä ja ryhmiä, jotka omasta vapaasta tahdostaan luopuvat kriitillisen hetken moraalittomuuden moraalista. Silloin astuu esille moraali, moraalin ydin, Isän tahto. Siihen meitä kutsutaan. Siihen on meillä tilaisuus. Muistakaamme: sekä kristillisyyden että teosofian kannustava ihanne on totuuden rakkaus. Eikä se ihanne ole epämääräistä tulevaisuutta varten. Sen ihanteen on jokainen T. S:n ja R-R:tin jäsen allekirjoittanut. Ja sen ihanteen toteuttaminen alkaa tappamattomuudesta.

Miksi siis vitkastella? Miksi loputtomasti pohtia moraalittomuuden filosofiaa? Voimme nostaa päämme ja luottamuksella astua uuteen aikaan. —

Kesäkurssejamme muistellen

J. R. H.

1946 lokakuu, 114—115

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kirkollinen vuosi päättyy näin marraskuussa, ns. tuomiosunnuntaina.

Kun alkuseurakunta aikanaan hävisi valtiokirkon tieltä, silloin koko kirkollinen elämänkäsitys muodostui umpiuskoiseksi. Kristuksen oma oppi, joka ytimekkäämmin esiintyy ns. Vuorisaarnassa, hyljättiin, ja tilalle tuli verisen karkea sijaissovitusoppi. Ihmisen itsekasvatuksellinen pyrkimys menetti merkityksensä ja tilalle tuli epämääräinen usko, usko joka ei sisältänyt, ei edellyttänyt eikä vaatinut asioiden järjellistä ymmärtämistä, vaan umpimähkäistä omaksumista ja totenapitämistä. Kristuksen opin mukaisen järjellisen ja rakkaudellisen opetuksen tilalle tuli sokea usko ja kauhukuvallinen peljättely. Peljättelyn pohjaksi tuli oppi loputtomasta helvetin piinasta. Maailman loppuessa kaikki ihmiset, elävät ja kuolleet, joutuvat viimeiselle tuomiolle. Silloin kirkon oikeat uskovaiset pääsevät loputtomaan autuuteen, mutta uskottomat — joka usko oli lopuksi perin epämääräinen ja eri kirkkokunnissa erilainen — joutuivat ikuiseen, milloinkaan loppumattomaan kadotukseen, piinaan ja vaivaan. Juuri tällä kauhukuvalla yritettiin vaikuttaa ihmisiin. Paljon käytetty kauhukuva loihdittiin ja syövytettiin ihmisten mielikuvitukseen kertomalla mm., että jos meillä olisi suuri santavuori ja siitä lintu nokallaan kantaisi pienen jyväsen kerran tuhannessa vuodessa, niin tuo suuri santavuori kerran loppuisi, mutta uskottomien ja harhaoppisten vaiva helvetissä ei lopu milloinkaan.

Näin oli vielä minunkin lapsuuteni aikoina. Saarnoissaan papit yrittivät aikaansaada hysteeristä mielenjärkytystä. Mutta luulen, että nykyään papit ja piispat ovat hieman maltillisempia, tai varovaisempia näissä asioissa. Kuitenkaan ei itse varsinaisissa opeissa ole muutosta tapahtunut. Vanhat opit ovat sellaisinaan yhä voimassa. Mitään varsinaisesti uutta ei ole niiden tilalle tullut. Mikään syvempi totuus ei ole kirkolle selvinnyt. Kirkko viettääkin näinollen aikaansa, sanokaamme etsikkoaikaansa, vain kuin eräänlaisessa uinailussa, henkisessä horroksessa.

Mutta tämä ei ole lainkaan yhdentekevää, ei ihmiskunnan eikä edes kirkon omaltakaan kannalta. Sillä jokatapauksessa elämä vyöryy eteenpäin sille määrätyllä radallaan. Ja mikä ei seuraa mukana elämän omien lakien ja ihanteitten mukaisesti, se on tuomittu luhistumaan. Kirkko kaatuu joko yksin, tai yhdessä harhauttamansa kansan kanssa.

— — —

Mutta mikä siis on totuus kaikissa näissä asioissa? Onko koko totuus esim. siinä, että ihmisiä kuolee ja toisia syntyy loputtomasti? — Tämä ei voi olla koko totuus. Onhan materialistinenkin järki jo todennut, että myöskin maailmat, taivaankappaleet, muodostuvat ja häviävät. Kuitenkaan ei materialistinen aateskelu ole päässyt tämän pitemmälle. Niinkuin kirkko on jähmettynyt henkisesti kuolleisiin uskomuksiinsa, samoin tiede on rajoittunut muodollisiin huomioihinsa. Syvempi tieto kummaltakin puuttuu. Ja vielä enemmän: he kieltävät syvemmän tiedon saavuttamisen mahdollisuudenkin. Näinollen me ihmisinä, vastuullisina olentoina joudumme kysymään: onko syvempää tietoa olemassa? Ja jos on, niin voipiko ihminen sitä saavuttaa?

Tähän vastaamme aluksi, että tietoon pääsemisen kysymys on elimellisessä yhteydessä erääseen toiseen kysymykseen. Tämä toinen kysymys on kysymys hyvyydestä. On kysymys siitä, voiko ihminen tulla hyväksi? Ei hyväksi jossain epämääräisessä merkityksessä, vaan hyväksi siinä käytännöllisessä merkityksessä, että ihminen järjestäisi elämänsä Vuorisaarnassa esitetyn elämänymmärryksen mukaiseksi. Ja juuri tämän hyvyyden nyt kirkko kieltää. Kirkko kieltää tämän todellisen hyväksi tulemisen. Kirkko kieltää sen sekä teoriassa, että käytännössä. Tiede taas kohauttaa olkapäitään koko asialle, koko tälle tällaiselle hyväksi tulemiselle.

Tämä on kohtalokasta. Sillä, niinkuin sanoimme, todellinen tieto ja todellinen hyväksi tuleminen ovat elimellisesti yhteydessä keskenään. Ratkaisevan pitkälle ei voi olla toista ilman toista. Jäseneksi tuleminen todelliseen tiedon maailmaan — jota Vuorisaarnassa nimitetään taivasten tai Jumalan valtakunnaksi — edellyttää nimenomaan sellaista hyvyyttä, joka sisältyy Vuorisaarnan opin ja hengen sulattamiseen ja käytännöllistämiseen.

Kun nyt kirkko kieltää nämä molemmat, todellisen tiedon ja todellisen hyvyyden, ja kun tiede kohauttaa niille olkapäitään, niin sentähden ihmiskunta ja etenkin kristikunta elääkin todellisen tiedon ja todellisen hyvyyden vastakohdissa: tietämättömyydessä ja pahuudessa. Ja siksi kristikunta on tuominnut itsensä yhä syveneviin kärsimyksiin. Kirkkoineen ja yliopistoineen kristikunta on itse tiensä valinnut. Kun kirkko kielsi Vuorisaarnan, tuon hyvyyden opin ja tien tiedon valtakuntaan, oli se sillä tiensä valinnut. Konstantinopolin kirkolliskokouksessa v. 553 oli jo tultu niin pitkälle, että julistettiin kirous niille, jotka uskoivat ja puhuivat jälleensyntymisestä.

— — —

Tuli sitten teosofinen sanoma maailmaan. Se julisti tiedon ja hyvyyden yhdistyneen ohjelman: yleisen veljeyden ytimen muodostamisen.

Mutta kuinka kävi? Heti ensimmäisten, perustavien johtajien jälkeen luovuttiin hyvyydestä: Adyarin Teosofisen Seuran johto velvoitti jäseniään osallistumaan sotaan. Tämä tapahtui vuosina 1914—18. Ja Perustajajohtajansa kuoltua Ruusu-Risti seurasi edeltäjänsä T. S:n jälkiä 1938—40. Kun näin oli hyvyydestä luovuttu, oli samalla todellinen tietämisen tie tukittu. Ja ihmiskunta jäi ilman sitä apua, minkä yhdistyneen hyvyyden ja tietämisen aatteelle uskolliset teosofit olisivat voineet sille antaa.

Myöhemmin teosofien taholta on mm. huomautettu, että mitäpä se nyt olisi maailman menossa merkinnyt, jos teosofien pieni joukko olisi kieltäytynyt sodasta! Vastaamme: se olisi merkinnyt sitä mitä se oli tarkoitettukin merkitsemään: veljeyden ytimen muodostamista. Kun aatteelle uskolliset teosofit olisivat muodostaneet — sodan viettelyksen tulessa koetellun, kieltäytyneen ja siten voittaneen — yleisen veljeyden ytimen, silloin tämä koetuksessa kestäneitten teosofien pieni joukko olisi todella tehnyt sen mitä siltä oli odotettukin: se olisi muodostanut tietoisesti elävän yleisen veljeyden ytimen. Siitä eteenpäin tuo pieni joukko olisi voinut kasvaa, muodostaen siten uuden, inhimillisemmän sivistyksen kantajoukon.

Ja mitä tällä kaikella on tekemistä "tuomiosunnuntain" kanssa? Paljonkin. Sillä tuomio ei ole yksipuolisesti Jumalan tai Karman kädessä, vaan on se myös kunkin

yksilön ja järjestön kädessä. Omalla menettelyllään kukin ihminen ja järjestö tuomitsee itsensä joko pahuuteen tai hyvyyteen, tietämättömyyteen tai tietoon, kurjuuteen tai vapauteen, kuolemaan tai elämään. — Ja tämä on tullut sitäkin tärkeämmäksi nyt, kun Jumalan valtakunta on kaikissa kolmessa asteessaan tullut tähän alempaan kolminaismaailmaan. Niinkuin Pekka Ervast sanoo: Uudessa Testamentissa kuvailtu tuomio on nyt alkanut, Kristus on nyt ottanut Karman johdon käsiinsä. Uuden Testamentin tavalla puhuen: Valtaistuin on nyt laskeutunut tähän persoonallisen ajattelun, tunteilun ja tekojen maailmaan. Pahuuden maailma muodostuu Valtaistuimen vasemmalle eli pimeyden puolelle. Hyvyyden maailma järjestyy Valtaistuimen oikealle eli valon puolelle. Ja vaikka se on Jumalan tuomio, niin kuitenkin jokainen ihminen, jokainen järjestö ja jokainen kansa tuomitaan oman valintansa, oman tekonsa ja toimintansa mukaan.

Nyt seuraa kysymys: mitä hyötyä meillä näinollen on teosofisestakaan sanomasta, kun teosofisetkin seurat ovat tehtävänsä kieltäneet? Tämän kysymyksen kannalta on ratkaisevaa se, että alkuperäisessä teosofisessa sanomassa meille nyt on annettu sellainen apu, jollaista ihmiskunnalla ei ole milloinkaan ennen ollut. Muistakaamme, että Buddha ja Jeesus eivät itse mitään kirjoittaneet. Mutta nyt tässä nykyisessä, ratkaisevassa ajassa, tuomiokauden alkaessa H. P. Blavatsky esitti suoranaisesti kahden Mestarin, Morian ja Kuthumin opetuksia julkisesti maailmalle. Ja Pekka Ervast itse Viisauden Jalokivenä, kosmillisen Isän inkarnoitumana sekä uudisti Vuorisaarnan että julkaisi joukon kirjoja, joissa ennen saavuttamattomalla selkeydellä esitti Valtaistuimen oikealla puolella elettävää elämää, sitä jossa Isä johtaa ja hallitsee. Sentähden epäveljeyteen ja sotaan hullaantuneiden teosofien on kaikella antaumuksellaan tartuttava H. P. B:n neuvoon Teosofian Avaimessa: "Mutta voi niitä salatieteilijöitä ja teosofeja, jotka eivät tukahuta alemman persoonallisen minän eli fyysillisen ihmisen himoja ..., vaan jotka panevat tahdonvoiman aaltoja liikkeelle itsekkäitä ja epäpyhiä pyyteitä varten! Sillä tämä on mustaa magiaa, kauhistusta ja henkistä noituutta. Valitettavasti tämä on mielityönä kristillisille valtiomiehillemme ja kenraaleillemme silloin kuin lähetetään kaksi sotajoukkoa toisiaan murhaamaan". Ja tämän lisäksi meidän on teosofeina ja ennenkaikkea ruusu-ristiläisinä otettava vakavasti kiinni Pekka Ervastin opetuksista, kun hän sanoo, että meidän ei tule peljätä mitään ulkonaista jumalaa, ja että meidän on tultava tottelemattomiksi tämän maailman auktoriteeteille. Ruusu-ristiläisinä meidän on ratkaisevasti muistettava Pekka Ervastin opetus, että jos katkaisemme suhteemme veljiin, katkaisemme samalla suhteemme Mestariin, ja senjälkeen otamme inspirationeja alemmasta kolminaismaailmasta: persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä, siis sieltä mikä johtaa ja hallitsee Valtaistuimen vasemmalla puolella.

Vain kaiken tämän huomioonottaen voimme oikealla tavalla suhtautua tuomiopäivään, voimme oikealla tavalla valmistua ihmiskunnan alkaneeseen suureen, todelliseen Adventtiin ja Jouluun.

J. R. H.

1946 marraskuu, 130—132

"YKSINVALTIAS"

Luinpa äsken T. Vaaskiven 1005 sivua laajan Yksinvaltias nimisen historiallisen romaanin! Kertomus on eloisaa ja voimakasta. Voimakkuus ei ole mitä tahansa voimaa, vaan on se ennen kaikkea kuvauksen kyvyssä avata nähtäväksemme moraalin ja moraalittomuuden näköaloja.

Rajoitun tässä vain eräisiin huomioihin. Ajaslaskumme alussa on Roomassa ainakin kaksi hallitsijasukua: Juliukset ja Claudiukset. Jeesuksen syntymän aikoina siellä hallitsee Julius-sukuinen kunnollinen keisari Augustus. Hän menee myöhempään avioliittoon Claudius-sukuisen Livia Drusillan kanssa. Kummallakin on lapsia edellisestä avioliitosta. — Keisarinna on erittäin vallanhimoinen. Valmistaakseen omalle pojalleen Tiberius Claudiukselle tietä valtaistuimelle, alkaa keisarinna raivata pois Augustuksen lapsia, jotka ovat lähimpiä vallanperijiä.

Näin alkaa valtaisa murhenäytelmä.

Vyöryn liikevoimina ovat vallanhimo yhdeltäpuolen ja ulkonaisen auktoriteetin pelko toiseltapuolen. Ihmiset ovat kuin narreja ja uhreja noiden kahden maahisen voiman virrassa. Salamurhat, myrkytykset, lavastetut oikeudenkäynnit ja teloitukset roihuavat niin, että erääseen aikaan Tiberin virta miltei tukkeutuu ruumiista ja sen vesi muuttuu veren väriseksi.

Ja entä Tiberius? Oikeastaan hän saattaisi olla kunnon ihminen ja oiva hallitsija — jos hän vaan osaisi pysyä omana alkuperäisenä itsenään. Hän on onnellisessa avioliitossa uskollisen ja kunnollisen Vipsanian kanssa. Heillä on heidän rakastamansa poikakin, Drusus. — Jotta keisarinna Livia saisi poikansa Tiberiuksen lähemmälle valtaistuinta, saa hän aikaan, että Tiberius pakotetaan eroamaan vaimostaan Vispaniasta ja menemään avioliittoon Augustuksen tyttären Julian kanssa. Ja Tiberius — joka jo silloin oli etevä sotatribuuni — ei ole kyllin itsenäinen, ei riittävästi vastuullisuudestaan tietoinen: ollakseen alistumatta tähän ulkoisen auktoriteetin painostukseen! Hän alistuu — pettäen sekä oman paremman itsensä että rakastamansa Vipsanian. — Tämä on Tiberiuksen tragedian alku. Onni ja sydämen rauha on häneltä kerta kaikkiaan mennyt. Hän itse on pettänyt ihmisyyden, ja siksi hän alkaa yleensä ihmisiä epäillä. Erääseen Sejanus nimiseen valtiomieheen — joka osoittautuu äärimmäisen vallanhimoiseksi juonittelijaksi — Tiberius tulee luottaneeksi, mutta kokee tässä luottamuksessaan verisen pettymyksen. Silloin Tiberius päättää kostaa. Rooman toimeenpaneva senaatti joutuu kauhun valtaan. Senaattorit luulevat noudattavansa imperaattorin toivomusta ja tahtoa toimimalla uutterasti ilmiantajina, syyttäjinä, tuomareina ja teloitusten toimeenpanijoina . . .

Olen aikaisemmin lukenut T. Vaaskiven julkaistut kirjeet. Niistä kävi selville, että Vaaskivi oli tutustunut teosofiaan. Hän joko tiesi tai ainakin aavisti, että ihminen on jälleensyntyvä olento. Nyt kirjailijalla olisi ollut — ainakin tämän suurteoksensa lopussa — erinomainen tilaisuus täydentää moraalisen vastuuntunnon esitystä jälleensyntymisaatteen soveltamisella. Mutta siitä ei näy halaistua sanaa. Tai ehkäpä juuri "halaistu" sana piilee siinä sovittelussa, kun Tiberiuksen kuolinhetkellä sanotaan: "Nyt nuku, Tiberius Claudius! On edessä hyvin pitkä uni, vuosimiljoonia kestävä lepo, jota aaveet eivät häiritse" jne. Tekee mieli kysyä: onko tässä taas sydämen, tiedon tai ainakin aavistuksen "Vipsania" heitetty sen ulkoisen auktoriteetin pelossa, joka esiintyy ns. yleisenä mielipiteenä? — Niin: vallanhimo ja ulkoisen auktoriteetin pelko, kas siinä ne manalan kaksoissisaret, joiden edessä kansat, kirkot ja seurat aina pettävät oman "Vipsaniansa", oman sisimmän aatteensa, ihmisyytensä — tietysti poikkeuksien vahvistaessa sääntöä. — "Yksinvaltiaan" esitys päättyy tavallaan yksinkertaistuttavaan liukenemiseen elämän suureen mereen. Näyttämölle jää, ei joku ruhtinasryhmä, vaan kankuri Lysiades ynnä kolme naista kehruuhuoneessa, jossa sokeiksi pistetyt linnut viserttelevät. — Onko tämä symboliikkaa? Onko se verhottu kuva tulevaisuudesta? Onko tahdottu sanoa, että kun Tiberius aikanaan jälleensyntyy, niin hän saa esiintyä jonain yksinkertaisena työläisenä, jolloin häntä lähellä ovat erikoisesti kolme entistä naista jälleensyntyneinä, hänen entinen äitinsä Livia Drusilla ja hänen kaksi entistä vaimoaan, hänen pettämänsä Vipsania ja hänet pettänyt Julia? Niinkö? Ja nuo sokeiksi pistetyt visertäjät? Ovatko ne nuo entiset selkärangattomat kumartelijat, jotka vaadituilla valoilla, niinkuin ennen kaikkea valtiokirkon papit, on pantu visertämään kirkon dogmatiikan häkissä sielujen nukutusvirttä? Niinkö? —

Julaistuissa kirjeissään Vaaskivi, tuo tarmokas ja sielussaan palava olento itse on sanonut jotain sellaista, että hän ei vielä ole päässyt oikeaan tehtäväänsä. Hänellä oli aavistuksen tapainen tieto siitä, että hänen tehtävänsä olisi ollut Vuorisaarnan opin mukainen ihmisyyden sanoman julistaminen. Toivokaamme näinollen, että Vaaskivi tulevassa ruumistuksessaan löytää tämän aavistamansa "Vipsanian", oman korkeamman minänsä ja Mestarin, ja osaa puolestaan pysyä uskollisena tehtävälleen. Sitä toivokaamme sekä hänelle että itsellemmekin.

Tähystäjä
1946 marraskuu, 142—143

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Joulu on merkillinen uudestisyntymisen juhla. Omasta lapsuudestani muistan ja tiedän, että elin niin kokonaan joulun ihmeellisessä tunnelmassa, että sitä voi sanoa täydelliseksi mukanaoloksi. Mikään muu juhla ei voinut aiheuttaa samaa taikamaista tunnelmaa.

Tämä on sellaisenaan sopusoinnussa luonnon vuotuisen näytelmän kanssa: talvipäivän seisauksesta aurinko alkaa taas nousta, päivät pidentyä. Sentähden onkin kautta aikojen vietetty iloista jälleenvirkoamisen juhlaa talvipäivän seisauksen aikana. Niinpä juutalaisilla oli "temppelin vihkimisjuhla", kreikkalaisilla "khronia", roomalaisilla "saturnalia", skandinaaveilla "midvinterblot" jne.

Jeesuksen syntymäpäivä ei ole ollut kristikunnan tiedossa. Mutta neljännen vuosisisadan puolivälissä länsimainen kirkko — ja pian myöhemmin myös itäinen kirkko — alkoi viettää Jeesus-lapsen syntymäjuhlaa myös joulukuun 25 p:nä. Niinpä monet vanhoista joulutavoista (jouluoljet, joulukuusi, joulukinkku, joulupukki, joululahjat) jäivät edelleen kristilliseenkin joulunviettoon.

Mutta joululla on todella syvempi, henkinen, ikuisen elämän merkitys. Se koskee kaikkia yksilöitä omakohtaisesti siten, että jokainen ihminen on kaksinainen olento, maallinen ja taivaallinen, inhimillinen ja jumalallinen. Ja tarkoitus on, että nämä kaksi yhtyvät. Tätä tapahtumaa on sanottu henkiseksi uudestisyntymiseksi. Sitä ovat jotkut ihmiset silloin tällöin kokeneet. Niinpä allekirjoittanut koki tällaisen sisäisen tapahtuman siinä vuosien 1912—13 vaihteen aikoina. En tullut merkinneeksi päivää kirjallisesti muistiin, mutta minulla on syytä luulla, että se tapahtui 3 p:nä tammikuuta 1913. Se tapahtui keskellä päivää ollessani yksin asunnossani. Buddhalaisittain sanoen saavutin valistuksen. Silmänräpäyksessä aivoni järjestyivät uudelleen. Maallinen ja taivaallinen ihmiseni olivat yhtyneet. Ja minun onkin sanottava, että tämän tapahtuman kautta tuli teosofinen työ minulle varsinaisesti mahdolliseksi. Totuuden kunniaksi lisäänkin vielä, että elämälläni on ja on ollut merkitystä vain mikäli täytän sitä teosofis-kristosofista tehtävää, minkä Elämä, Mestari, tehtäväkseni antaa. Mikäli pyrkisin persoonallisiin päämääriin, sikäli olisin vain kuin tuulen viemä oljenkorsi. Sentähden henkinen uudestisyntyminen edellyttää mystillistä kuolemaa. Meidän tulee — Paavalin tavalla puhuen — joka päivä persoonallisuudessamme kuolla ja joka päivä syntyä taivaallisessa ihmisessämme. Siitä aiheutuu omalaatuisensa tragedia, eräänlainen tapahtumien sarja. Niinpä olin aikanaan rakentamassa Suomen Teosofisessa Seurassa ja Ruusu-Ristissä. Mutta muodollisesti en tätä nykyä kuulu kumpaankaan. Ymmärrän hyvin, että kummastakaan minun ei olisi tarvinnut lähteä, kunhan vaan olisin alistunut ulkoiseen auktoriteettiin ja siten kieltänyt varsinaisen elämäntehtäväni. Olenkin näissä kokemuksissa saanut todeta sen vanhan lauseen paikkansapitävyyden kun sanotaan, että enemmän tulee kuulla Jumalaa kuin ihmisiä.

— — —

Tarkoitus siis on, että jokainen ihminen on oleva joulun käytännöllinen keskushenkilö. Jokaisessa ihmisessä on ihminen ja Jumala yhtyvä. Ensin yhdessä, tai muutamassa, sitten yhä useammassa.

Koettakaamme nyt hiukan ymmärtää tätä suurta tapahtumaa ihmiskunnan kokonaisuuden kannalta. Muistamme viisaiden opettavan, että Jumala on yksi, mutta ilmenee kolmena: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Samoin meidän taivaallinen ihmisemme — Jumalan kuvana — on kolminainen: aatma-buddhi-manas. Manaksen kautta vaikuttaa meihin erikoisesti Pyhä Henki, buddhin kautta Poika ja aatman kautta Isä. Näinollen Jumalan yhtyminen ihmiskuntaan on oleva kolminainen. Tästä johtuu, että joulukin on kolmiasteinen, tai että sen oikeastaan tulee niin olla. Niinollen onkin paikallaan, että meillä nykyään on jouluaatto ja kaksi joulupäivää. Jouluaatto kuvaa tällöin Jumalan yhtymistä Pyhänä Henkenä eli Tietona ihmiskunnan järkeen, henkeen. Ensimmäinen joulupäivä kuvaa Jumalan yhtymistä Poikana eli Rakkautena ihmiskunnan sieluun. Toinen joulupäivä kuvaa Jumalan yhtymistä Isänä, Voimana ja Majesteettiutena ihmiskunnan ruumiiseen eli tekojen elämään.

Katsomme nyt tätä asiaa kosmillis-historiallisesti. Valmistavaa työtä oli tehty miljoonien vuosien aikana. Vihdoin tultiin jouluaattoon. Jouluaatto avautui Gautama

Buddhassa. Miten erinomaisesti Buddhan kokemus sopii minunkin lapsena tuntemaani jouluaaton tunnelmaan! Isäni kodissa noudatettiin täsmällistä jouluaattorituaalia. Miehet menivät hevosineen metsään jo aikaisin aamuyönä. Naiset tekivät omia askareitaan. Jo ennen klo 12 piti olla kaikki maalliset askareet lopetettu, saunassa käyty ja pyhäpukuihin puettu. Tasan klo 12 päivällä joulu astui ovesta sisään suuren olkilyhteen muodossa. Se oli riemukas hetki. Olkilyhde avattiin ja oljet levitettiin permannolle. Kaikki maallinen aherrus oli kerrassaan pois pyyhitty. Elimme pyhässä vapautuneessa tunnelmassa.

Näin saimme käytännössä kokea suuren Buddhan riemukasta ja vapauttavaa kokemusta. Buddhahan nuorena ruhtinaana luopui kaikesta maallisesta elämästä. Monia vuosia ponnistettuaan hän sitten saavutti valistuksen. — On selvää, että etenkin lapset saattavat joutua jouluna, etenkin aattona, tätä Buddhan saavuttamaa voiton ja vapautumisen iloa kokemaan. Sillä lapsethan ovat sinään — niinkuin Jeesus sanoo — taivasten valtakunnan tilassa, nirvaanatilassa. Aikuisten laita on jo toisin. Vain hyvin harvat aikuiset — toistaiseksi — osaavat kokea jouluaaton vapauttavaa riemua. Siihen kokemukseen vaaditaan erään siveellisen ehdon toteutuminen: aseista luopuminen. Buddha, jouluaaton Herra, nim. kielsi kaiken sodan, kaiken taistelun. Sentähden aikuiset ihmiset saattavat tuntea oikeata jouluaaton vapautta ja riemua vasta sitten, kun he ovat ratkaisseet sota- ja väkivaltakysymyksen.

Menemme nyt eteenpäin. Huomaamme, että ensimmäinen joulupäivä avautui Jeesus Kristuksen kautta. Vaikka joulua, valon juhlaa, oli jo ennenkin vietetty, oli se ollut kuin ennustusta ja valmistusta siihen, mikä sitten Jeesus Kristuksen kautta avautui. Pyhän Hengen lisäksi Jumala yhtyi ihmiskuntaan Poikana eli Rakkautena. Pyhän Hengen tien lisäksi avautui Pojan eli kosmillisen Kristuksen tie kuljettavaksi Jumalan yhteyteen. Päänsä eli ajattelunsa lisäksi ihmisille tuli mahdolliseksi avata ja puhdistaa sydämensä sisäisen Jumalan Temppeliksi. Siinä avautumisessa on nyt oikea "temppeli-juhla". Siinä temppelissä voitetaan itsekkyydestä johtuvat kärsimykset, sairaudet. Sillä kärsimyksiltä on kärki pois, kun kärsimykset vastaanotetaan ja kannetaan rakkauden vapaaehtoisuudessa.

Tulemme sitten toiseen joulupäivään, tai kolmanteen, jos aattokin luetaan jouluun kuuluvaksi. Silloin avautuu Isän tie ihmisten kuljettavaksi Jumalan luo. Tämä tapahtui siinä suuressa kosmillisessa vuodatuksessa, jossa H. P. Blavatsky oli valmistavana ja Pekka Ervast varsinaisena keskushenkilönä. "Tähtikoulut" kirjassaan P. E. esittääkin vihkimykset nyt nimenomaan kolmena sarjana: Pyhän Hengen, Pojan eli kosmillisen Kristuksen ja Isän. Kiintoisaa muuten, että P. E. syntyikin nimenomaan toisena joulupäivänä klo 6 aamulla. Hän avasi Isän tien. Hänessä Jumala tuli Isänä, Voimana ja Majesteettiutena ihmiskunnan ruumiilliseen elämään, tekojen maailmaan. Ihmisillä on nyt kolmas henkinen mahdollisuus: työ Isän valtakunnassa maan päällä sen ohjelman mukaisesti, mikä esitetään P. E:n uudistamassa Vuorisaarnassa. Tämä tuli entistä enemmän, tai tuli varsinaisesti mahdolliseksi senkautta, että tässä kolmannessa tulemisessa Karman johto tuli Kristuksen, Isän, käteen. Sentähden se oli tulemista Voimana ja Majesteettiutena.

Tämä merkitsee paljon. Tällä tapauksella on kerta kaikkiaan ratkaiseva, mullistava merkitys. Sillä Isän valtakunta ei ole enää vain näkymättömissä, ei astraalisella eikä edes vain eetterisellä tasolla. Se on nyt alemman kolminaismaailman kaikilla tasoilla. Buddhan kautta taivasten valtakunta, nirvaana, vakiintui astraalitasolla, Jeesus Kristuksen kautta eetteritasolla ja Pekka Ervastin kautta fyysiliskemiallisella tasolla.

Kuitenkaan ei Jumalan valtakunta toteudu koneellisesti ihmisten elämässä. Ihmisten on yksilöittäin siihen astuttava. Sentähden tässä fyysillisenkin ihmiskunnan elämässä on kuin kaksi valtakuntaa. On Isän valtakunta Valtaistuimen oikealla puolella, Mammonan valtakunta vasemmalla puolella. Jumalan valtakunnassa, täällä fyysillisellä tasolla, on elämän ja toiminnan kulmakivenä pahan vastustamattomuus. Jokainen yksilö ja ryhmä laskee kulmakiven omalta osaltaan siten, että ratkaisee sota- ja väkivaltakysymyksen. Valtaistuimen vasemmalla puolella jatkavat metelöivää menoaan — toistaiseksi — ne, jotka eivät ole sota- ja väkivaltakysymystä ratkaisseet. Ken tämän kysymyksen käytännössä ratkaisee, hän saa kokea todellista jouluaattoa. Kun tämän

lisäksi oppii kantamaan kärsimyksiä rakkauden vapaaehtoisuudessa, silloin saa kokea ensimmäistä joulupäivää eli Pojan, kosmillisen Kristuksen tietä. Kun edelleen oppii voittamaan pahan hyvässä — ensin sisäisesti ja sitten ulkonaisestikin — silloin saa kokea Isän tietä; joka sisällyttää itseensä sekä Pojan että Pyhän Hengen tien.

J. R. H.

1946 joulukuu, 148—150

JUMALAN VALTAKUNNAN TOTEUTUMINEN MAAN PÄÄLLÄ

Ihmiset asettavat elämälle kaikenlaisia tarkoituksia, sanoisinko sivutarkoituksia, mutta Elämällä itsellään on yksi tarkoitus: että ihmisissä piilevä Jumalan valtakunta käytännöllistyisi ihmisissä ja ihmisten keskuudessa maan päällä. Sitä varten ovat aikojen kuluessa kaikki suuret uskonnot syntyneet. Sen ajatuksen toteuttamista varten syntyi nykyaikainen teosofinen liike.

Yrittäkäämme tässä vähän perehtyä tähän suureen ja keskeiseen tehtäväämme.

On itsestään selvää, että kaikki luomistyö tapahtuu saman suuren perusjärjestyksen mukaan. Ja mikä on tuo suuri perusjärjestys? Pekka Ervastin kirjassa "Jumala ja luominen" sanotaan mm., että kun Jumala, Logos, luo aurinkokunnan, niin siinä on kolme astetta. Ensiksi Jumala Pyhänä Henkenä rakentaa aurinkokunnan muodollisen puolen. Ns. aineettomasta aineesta rakennetaan aurinkokunnan seitsemän tasoa perusatoomeineen, alatasoineen ja muine yhtymineen. Se on elävä, lakiperäinen muoto, joka ihmiselämässä esiintyy karmana, syyn ja seurauksen lakina. Edelleen Jumala Pyhänä Henkenä herättää ne lukemattomat tajuntajoukot, jotka sitten alkavat tai jatkavat kehitystään näin muodostuvassa aurinkokunnassa.

Sitten Jumala esiintyy Poikana, Kristuksena, Rakkautena, joka pitää kaiken koossa. Tältä pohjalta ymmärrämme miksi Jumala Poikana kärsii omassa maailmassaan. Rakkaudessaan Jumala kärsii siitä hajoittavasta vaikutuksesta, mikä etenkin ihmiskunnan erehdyksistä ja tottelemattomuudesta aiheutuu. Poikana Jumala rakkaudessaan kärsii ja siten voittaa hajoittavan vaikutuksen ja pitää kaiken koossa.

Kolmanneksi Jumala Isänä vetää kaiken takaisin. Ymmärrämme, että Jumala Isänä vetää kaiken takaisin voittajana itsessään ja maailmassaan ja niissä ihmisissä, jotka Isän tahtoon yhtyvät. Muut jäävät hidastelijoina jälkeen, osallistuakseen johonkin seuraavan elämän aaltoon.

Jätämme tämän nyt kuin pohjaksi ja taustaksi ja siirrymme sen maailman luomiseen, jota sanotaan Jumalan valtakunnaksi ihmisessä ja ihmisten keskuudessa ja joka on, niinkuin sanoimme, Elämän oma suunnitelma.

Jokainen alkuperäinen uskonto on ollut yritys tähän suuntaan. Sellainen yritys on teosofinen liike. Sellaisia yrityksiä oli tehtävä yhä uusia. Miksi? Siksi — niinkuin H. P. Blavatsky sanoi —, että kaikki tällaiset yritykset ovat tähän asti epäonnistuneet. Ne ovat ajautuneet jonkunlaisen ahdasmielisyyden ja oikeaoppisuuden matalikolle ja jääneet sinne — katsoen alkuperäiseen tarkoitukseensa — hyödyttöminä hylkyinä mätänemään — huolimatta siitä, vaikka ne muodollisesti ovat voineet jatkaa hyvinkin rehevää elämää siihen asti kunnes ne hajoavat omaan karmaansa. Niinhän ajautui aikanaan kirkollinen kristinusko sille hirvittävälle matalikolle, että se alkoi aivan järjestelmällisesti osallistua ihmisten tappamiseen uskonnollisissa vainoissa ja kaikenlaisissa sodissa. — Emme nyt kuitenkaan pysähdy tämän enempää tuolle kirkolliselle matalikolle, vaan siirrymme teosofiseen liikkeeseen. Katsomme miten siinä nuo jumaluuden kolme vaikutusta yrittävät päästä esille. Ensiksi siis Jumala Pyhänä Henkenä, joka luo järjestyksen ja herättää tajunnat. Tämä on se älyllis-filosofinen ja siveysopillinen elämänkäsitys, jonka alustavasti esitti H. P. B. ja keskeisesti Pekka Ervast. Tähän liittyy tajuntojen herättäminen siten, että mahdollisimman monen ihmisen tajunta heräisi ymmärtämään ja vastaanottamaan teosofis-kristosofista sanomaa siinä määrin, että ryhtyisivät sen sisällä henkisesti luovaan työhön.

Tähän liittyy teosofis-kristosofisen maailman luomisen toinen jakso. Siihen

liittyy Logos Poika-voimana, veljeytenä, rakkautena, joka pitää kaiken koossa. Kun nyt tarkastelemme teosofisen maailman historiaa niin huomaamme, että ennen pitkää alkoi rakoilu, hajoaminen. Alkuperäinen Teosofinen Seura meni kahtia. Muodostui Adyarin ja Point Loman Teosofiset Seurat, jotka siis molemmat kuuluivat anglo-ameriikkalaiseen maailmaan. Mistä tämä johtui? Ilmeisesti siitä, että Logoksen Poika-luonne, rakkaus, veljesrakkaus, pääsi liian heikosti esille.

Sitten muodostui Adyarin T. S:ssa kriisi toisensa jälkeen. Ensiksi ns. Leadbeaterkriisi; joka sekin tapahtui englantilaisten omassa piirissä. Se meni jo niin pitkälle, että Leadbeater erosi T. S:sta. Silloin Suomen osaston johtaja P. E. teki erikoisesti työtä siihen suuntaan, että tuo kriisi voitettaisiin. Ja niin sitten kävikin. Leadbeater palasi takaisin T. S:aan, ja työskenteli siinä kuolemaansa saakka.

Kolmanneksi mainitsen sen kriisin, mikä syntyi Adyarin johdon ja Saksan osaston johtajan Rudolf Steinerin välillä. Silloin taas Suomen osaston silloinen johtaja P. E. teki työtä siihen suuntaan, että tämäkin kriisi voitettaisiin. P. E. esitti, että T. S:ssa täytyy sopia olemaan ja työskentelemään kuinka monta okkultistia, kuinka monta itsenäistä työntekijää tahansa. Mitä useampia heitä on sitä parempi. Sillä sehän on silloin henkistä rikkautta. Mutta tästä ei ollut apua. Kriisiä ei voitettu. Mitä tämä todistaa? Todistaa jälleen sitä, että niin kansainvälisessä kuin englantilaiskansallisessa teosofisessa maailmassa oli koossapitävä Poika-ominaisuus, veljesrakkaus, heikosti hereillä. Puuttui rakkaus edes suvaitsevaisuuden asteessa.

Tulemme sitten Suomessa sattuneeseen kriisiin. Mutta sitä ennen olikin Poika-ominaisuuden heikkous, koossapitävän veljesrakkauden puute Adyarin johdossa tullut jo kaikkein räikeimmällä tavalla esille. Vuosien 1914—18 sodan aikana Adyarin johto suorastaan velvoitti teosofeja osallistumaan sotaan, leimaten suorastaan kavaltajiksi ne, jotka eivät koko voimallaan olleet sodassa mukana.

Tällöin oli enää mahdoton välttää kriisin muodostumista ilmeiseksi. Sillä olihan se T. S:n alkuperäisen tehtävän suorastaan nurinpäin kääntämistä. Teosofinen liike oli lähtöisin H. P. B:n takana vaikuttaneista kahdesta itämaisesta Mestarista, jotka esiintyivät Moorjan ja Kuuthumin nimillä. He taas erikoisesti pitivät Buddhaa suurena opettajanaan. Ja Buddha puolestaan hylkäsi kaiken tappamisen, kaiken väkivallan, kaiken sodan, myöskin ns. pyhän sodan. — Jeesuksen oppi on selvä pahanvastustamattomuus. Sitä Jeesus itse noudatti, ja seuraajilleen hän opetti: "kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat", jne. Edelleen H. P. B., Moorja ja Kuuthumi sanoivat, että heillä ei ole mitään tekemistä minkään politiikan kanssa, ei Englannin enempää kuin muidenkaan. Sodasta H. P. B. käyttää mahdollisimman hylkääviä sanoja. Hän sanoo mm. näin: "Voi niitä salatieteilijöitä ja teosofeja, jotka eivät tukahuta alemman persoonallisen m i n ä n eli fyysillisen ihmisen himoja, eivätkä sano k o r k e a m m a l l e minälleen, joka lepää Atma-Buddhin valossa: 'Sinun tahtosi tapahtukoon, ei minun', vaan jotka panevat tahdonvoiman aaltoja liikkeelle itsekkäitä ja epäpyhiä pyyteitä varten! Sillä tämä on mustaa magiaa, kauhistusta ja henkistä noituutta. Valitettavasti tämä kaikki on mielityönä kristillisillä valtiomiehillämme ja kenraaleillamme, etenkin silloin kun lähetetään kaksi sotajoukkoa toisiaan murhaamaan".

Tämä H. P. B:n lausunto on niin yleispätevä ja selvä, ja se on niin täydellisesti sopusoinnussa Moorjan ja Kuuthumin, Buddhan ja Jeesuksen opetuksen kanssa, että on suorastaan jonkunlainen näyte, kun T. S:ssa voitiin se niin kokonaan unohtaa ja syrjäyttää.

Näinollen oli suorastaan mahdotonta välttää, että Adyarin johdon ja Suomen osaston silloisen Ylisihteerin P. E:n välillä syntyi kriisi. Kriisiä pahensi ja suuresti vaikeutti se, että Adyarin sotainen johto sai huomattavaa kannatusta myöskin Suomen osastossa. Tästä huolimatta P. E. viimeiseen asti toivoi, että hän ja hänen kannattajansa olisivat voineet jatkaa työtään T. S:ssa. Siksi hän ehdotti Adyarin johdolle, että Suomen osasto muodostettaisiin kahdeksi osastoksi, jotka kumpikin tekisivät työtä omalla tavallaan. Tähän ehdotukseen seuran Presidentti Annie Besant vastasi myöntävästi, kuitenkin niin, että molemmilla osastoilla olisi yhteinen ylisihteeri Adyariin päin. Tähän P. E. heti mielihyvin suostui, vieläpä niin, että ylisihteeri olisi saanut olla toisesta osastosta, eikä siitä, jota P. E. johtaisi.

Asia oli näinollen järjestymässä hyvin. Mutta tapahtui yllätys. P. E:n vastustajat Suomen osastossa panivat kaikkensa tehdäkseen tyhjäksi tämän oivallisen järjestelyn huolimatta siitä, vaikka Presidentti olisi siihen suostunut. Ja niin tämäkin yhteistyön muoto raukesi. Sillä vastustajien esityksestä ja vaatimuksesta myöskin Presidentti myöhemmin asettui heidän, enemmistön kannalle.

Miksi näin kävi? Taaskin vain siksi, että koossapitävä Poika-luonne, veljesrakkaus, oli liian heikosti hereillä.

Tuli välttämättömyydeksi tehdä uusi yritys. P. E. sanoikin, että uusia yrityksiä on tehtävä aina siihen asti, että onnistutaan. Ja niin syntyi Ruusu-Risti Suomessa P. E:n hierarkisella johdolla. Se syntyi tukemaan P. E:n työtä siveellisesti ja taloudellisesti. Se oli jälleen uuden maailman luomisyritys. Se alkoi taas Pyhän Hengen asteessa. Se alkoi P. E:n filosofisissa ja siveysopillisissa opetuksissa. Oli herätettävä tajunnat ymmärtämään tätä uutta järjestystä sekä aatteellisesti että käytännöllisesti. Sillä nyt tuli ryhmätyö järjestetyksi seremonialliseksi ja suljetuksi; niinkuin näkyy P. E:n kirjassa "Kadonnut sana".

Työ pääsi hyvään vauhtiin. Luottamusta ja rakkauttakin oli. Monien vaikeuksien yli päästiin.

Kuitenkin alkaa vähitellen pilkistää esille eräs toteamus. Luottamus ja ymmärtämys oli jotenkin eloisaa ja koettelemusten yli kestävää siihen asti, kun looshityö oli symbolien kannalla. Mutta todellisuutta se ei kestänyt. Se kesti niin kauan kun looshityö oli vain — ankarasti ottaen — kuin leikkiä, harjoittelua, symbolia. P. E. oli tietoinen tästä. Siksi hän ei avannut todellisuuksien looshia, vaikka sen avaamisesta jo oli puhetta. Ja niin kävi, että kun kohtalokkaat 13 vuotta oli kulunut, niin P. E. keskeytti työnsä ja matkusti Kaliforniaan. Yksi vuosi tuli siten olemaan vielä kuin koeaikaa. Mutta kun siveellisessä ja taloudellisessa luottamuksessa ei tämänkään koevuoden aikana tapahtunut todellisuutta kestävää heräämistä, niin seuraavana vuotena P. E. poistui ruumiillisen kuoleman kautta.

Täten paljastui R-R:tin Poika-luonteen heikkous. Siinäkään ei ollut riittävästi koossapitävää veljesrakkautta. Siksi myöskin R-R:ti läksi kulkemaan matalikkoa kohti. R-R:tikään ei kyennyt voittamaan sen keskuudessa esiintyvää opillista kriisiä. Se ei kyennyt käytännöllistämään P. E:n tässä suhteessa antamaa opetusta edellisten kriisiien aikana. R-R:ti toisti kirkkojen ja T. S:n hajoittavan menetelmän. Se erotti jäsenyydestään joukon toimivia veljiä, tai teki heidän työnsä muutoin mahdottomaksi.

Tässä yhteydessä paljastui myös syvällisemmin se seikka, miksi ei voitu siirtyä symboleista todellisuuteen. Seikka oli se, että P. E:kin oli otettu vain kuin symbolina, ei todellisuutena. Tämä näkyy siinä, että R-R:ssa ei ole voitu edes keskustella P. E:n opetuksen eräästä puolesta. Nim. siitä puolesta, kun P. E. vuosikymmenien kuluessa jatkuvasti puhui meidän päivinämme esiintyvästä suuresta Opettajasta, Vapahtajasta, joka toimeenpanee todellisen uskonpuhdistuksen, joka perustaa todellisen maailmanuskonnon. P. E. huomautti nimenomaan, että vuosisata-sysäykset eivät vie päämäärään, eivät saa aikaan todellista uskonpuhdistusta. Uskonpuhdistus ei onnistu, ennenkuin itse Viisauden Jalokivi suvaitsee antaa itsensä ruumistua.

Ja sitten P. E. kuitenkin sanoo, sanoo sen ponnella ja moneen kertaan, että todellinen uskonpuhdistus on nyt alkanut. Ja koska sen edellytyksenä oli, että täytyy esiintyä jotain enemmän kuin vuosisata-opettaja, täytyy esiintyä itse Viisauden Jalokivi, niin tällöinhän on selviö, että itse Viisauden Jalokivi on ruumistunut. Ja sitten: koska varsinaisen uskonpuhdistuksen toimeenpanija oli juuri P. E., niin silloinhan on itsestään selvää, että P. E. oli nimenomaan tuo ruumistunut Viisauden Jalokivi. Ja niinhän P. E. jo vuosisatamme alussa sanoikin, että taas Jumala esiintyy maan päällä. Aivan niinkuin Jeesuksen päivinä. P. E. useasti sanoikin, että elämme samanlaisessa ajassa kuin muinoin Palestiinassa. Omaa henkistä uudestisyntymis-kokemustaan, jonka hän koki 21-ikävuodellaan, hän nimittääkin sellaiseksi Jordanin kasteeksi, jonka Jeesus oli kokenut noin 28—30 vuoden ikäisenä.

No niin. Koossapitävän rakkauden puuttuessa kaikki hajoaa, tai ajautuu matalikolle ihmisten käsissä. Eikä kannettu vesi pysy kaivossa. Kaivo on kaivettava sinne missä vesisuoni on. Niinkuin olosuhteitten pakosta aikanaan syntyi R-R:ti, samoin oli meidän R-R:stä karkoitettujen ja heihin muualta liittyvien veljien pakko jatkaa työtämme muodollisen R-R:tin ulkopuolella. Ja työssämme on luonnollisesti edelleen nuo luomistyössä esiintyvät kolme voimaa.

Pyhä Henki luo järjestyksen ja herättää tajunnat. On yritettävä täydellä luottamuksella syventyä P. E:n opetuksiin kokonaisuudessaan. Sitten on saatava Poikaluonne, veljesrakkaus, niin elävänä mukaan, että rakkaus — eikä hajoamiseen johtavat pakkokeinot — pitää ryhmän tai ryhmät koossa. Sitten on toiminnallisesti yhdyttävä Isän opetukseen, johtoon ja työhön niin, että alkaa ykseytymisen ja palautumisen tie, takaisin vetämisen tie. Sillä Isän tulemisessa on palautumisen kausi, tuomiokausi, nyt peruuttamattomasti alkanut. Seuraammeko mukana, vai jättäydymmekö vitkastelijoihin, se riippuu kunkin yksilön, ryhmän tai kansan käytännöllisestä menettelystä.

Tähystäjä
1946 joulukuu, 159—163

Pohjolan Valo 1947

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Olemme jälleen ennättäneet vuoden vaihteeseen: vuosi 1946 jää historiaan ja vuosi 1947 astuu näyttämölle.

Jospa tässä aloittaisimme Uuden Testamentin sanoilla: "Ja hän nosti silmänsä opetuslastensa puoleen ja sanoi: 'Autuaita olette te, köyhät, sillä teidän on Jumalan valtakunta' ".

Kenties voisimme sanoa, että kansakuntien tila on jotenkin leikillisen surullinen. Eurooppa on pitänyt itseään kristillisenä maana. Toisin sanoen Eurooppa on jo vuosisatoja tunnustautunut Jeesus Nasaretilaisen aloittaman elämänymmärryksen omaksujaksi ja seuraajaksi. Niinpä surumielinen leikillisyys onkin nyt siinä, että samalla kun kristikunta kiivaasti on väittänyt olevansa kristillinen, samalla kristikunta kirkkojensa ja yliopistojensa johdolla on ainakin yhtä kiivaasti julistanut Jeesuksen opin epäkäytännölliseksi, käytäntöön soveltumattomaksi. Jos mikään niin tämä on vähintään leikillisen surullista.

Johdonmukaisesti edellisen väitteensä kanssa kirkko onkin erikoisesti painostanut, korostanut ja ylistänyt sitä tapahtumaa, kun Jeesus joutui juutalaisten ja roomalaisten yhdessä teloittamaksi!

Voimmekin sanoa: tässä on eurooppalaisen murhenäytelmän lähtökohta. Tässä kirkon eriskummallisessa opissa on kaikkien veritekojen siveellinen pohja. Kun kristikunnalla kirkkoineen on sellainen käsitys Jumalasta, että Jumalakaan ei saa suunnitelmiaan ja aatteitaan toteutetuksi ilman veritekoa, niin kuinkas ihmisetkään saisivat suunnitelmiaan ja aatteitaan toteutetuksi ilman veritekoja? Emmehän voi otaksua, että ihminen olisi Jumalaa, luojaansa, parempi, viisaampi ja jalompi!

Kristikunta on ajanut itsensä — kirkkojensa ja yliopistojensa johdolla — umpikujaan, niin opissa kuin käytännössä. On tahdottu olla viisaampia ja käytännöllisempiä kuin se Mestari, jonka nimi aina on ollut huulilla.

Mutta mitä opettaa kristikunnan omahyväisen viisauden ja käytännöllisyyden tuottama hedelmä? Kristikunta on ajautunut — ei suinkaan hyvinvointiin, vapauteen ja autuuteen, vaan epävapauteen, puutteeseen ja kurjuuteen. Niinkin alkeellisissa asioissa kuin ruumiimme ravitsemisessa, vaatettamisessa ja asuntohuoneissa olemme joutuneet huutavaan pulaan. Niin että ainakin eurooppalainen viisaus on osoittautunut epäkäytännölliseksi. On kuin kohtalon ivaa, että kiertoteitse sittenkin olemme ajautuneet Jeesuksen esittämään onnen ja autuuden ehtoon: köyhyyteen.

Mutta olemmeko samalla tulleet onnellisiksi, autuaiksi? Siihen saisivat vastata papit ja piispat ja kaikki ne, jotka pitävät itseään Mestaria viisaampina ja käytännöllisempinä. Vastaus on kuitenkin itsestään selvä: onnellisia, tyytyväisiä ja autuaita ei kristikunnassa olla. Miksikä ei? Miksi emme ole onnellisia ja tyytyväisiä oman kehumamme käytännöllisyyden saavutuksiin? Tämä on merkillistä. Sehän muistuttaa sokkosilla oloa. Siinä on jotain hämärää, kieroa. Olemme hyljänneet Mestarin opin epäkäytännöllisenä. Sensijaan olemme taivaisiin saakka korottaneet ja ylistäneet Jeesuksen teloitusta! Tämä on kummallista. Ja vaikka tuo karkea sijaissovitusoppi, veri- ja väkivaltaoppi, nyt on vienyt kristikunnan puutteeseen ja kurjuuteen, autuuden vastakohtaan, onnettomuuteen, niin siitä huolimatta pidetään tiukasti kiinni vanhoista käsitteistä ja -menetelmistä.

Tai: ehkä kristikunta kaipaa ja ihaileekin omatekoistaan kurjuutta? Ehkä käsitteet ovatkin jo niin sekaisin ja nurinpäin, että saavuttamaansa kurjuutta kristikunta pitääkin nimenomaan erikoisena kristillisenä autuutena? Jos niin on, silloinhan se tietenkin jatkaa entiseen tapaan,

saavuttaakseen yhä erikoisemman ja syvemmän autuuden kurjuudessa. Jos pidetään umpimähkään, sokeasti ja ilman Jeesuksen opin käytännöllisen seuraamisen antamaa kokemusta kiinni siitä käsityksestä, että köyhyys on autuuden ehto, silloin kristikunta kai arvelee, että se ei ole vielä riittävän köyhä, ollakseen täysin autuas? Siltä näyttää. Sillä vaikka juuri verioppi on vienyt kristityt kansat kurjuuteen, niin siitä huolimatta ne yhä vaan turvautuvat verioppiin, veritekoon. Onhan jokaiselle ilman muuta selvää, että veriopin jatkuva, käytännöllinen ilmentäjä on armeija, sotajoukko, ja että juuri sotajoukko on köyhyytemme ja kurjuutemme suoranainen aiheuttaja. Mutta siitä huolimatta kristikunta yhä jatkaa militaristista elämänkäsitystään. Jatkaa niin teoriassa kuin uskossa ja käytännössä. Niinpä meidän rakas Suomemmekin — tämä vanha laulun ja soiton Väinämöis-maa — pitää erikoisena armona ja suosiona Kohtalon puolelta sitä, että meillä edelleen on tilaisuus kustantaa muutaman kymmenentuhannen miehen seisova sotajoukko.

Tämähän todistaa, ettemme omastakaan mielestämme ole vielä saavuttaneet edes ensimmäistäkään onnen ja autuuden ehtoa: riittävää köyhyyttä. Meillä on edelleen varaa kustantaa tehokkainta köyhdyttäjäämme, armeijaa, tuota keskeistä tuhomme tuojaa. Eduskuntamme pyörittelee miljardeja — pitääkseen hellästi suojelevaa kättään armeijan yllä. Hallituksemme, joka hikoilee miettiessään mistä se ottaisi tarvittavat miljardit, se ei vielä — asianomaisine ministeriöineen — ole lainkaan käyttänyt sille kuuluvaa oikeuttaan, tai paremminkin velvollisuuttaan, tehdäkseen Eduskunnalle lakialoite-esityksen asevelvollisuuslain kumoamiseksi ja armeijan lakkauttamiseksi.

Ei, köyhiä ei olla. Meillä on edelleen varaa tuhlata jatkuvasti miljardeja sen laitoksen ylläpitämiseen, joka on käytännöllinen köyhyytemme ja onnettomuutemme aiheuttaja.

Ja kirkkomme sitten? Kirkkomme on omassa persoonallisessa viisaudessaan edelleen niin rikas, ettei se vielä ajattelekaan ottaa käytäntöön niitä rikkauksia, jotka sisältyvät Jeesuksen jättämään testamenttiin. Kirkkomme on kyllin "autuas" ilman Jeesuksen testamenttiin sisältyviä rikkauksia.

Ja entä teosofiset seurat? Rikkaita ovat. Rikkaita omassa persoonallisessa rikkaudessaan. Kirkkojen tavalla niilläkin on omat ahdasmielisyyden ja oikeaoppineisuuden "rajavartijansa". Kirkkojen tavalla nekin ovat "autuaita" ja tulevat hyvin "toimeen" ilman niitä rikkauksia, jotka sisältyvät perustavien työntekijäin H. P. Blavatskyn ja Pekka Ervastin testamentteihin. Niinkuin kirkko "pärjää" hyvin (toistaiseksi ja omasta mielestään) ilman Jeesuksen testamentin (opetuksen) käytäntöön panoa, samoin tekevät teosofiset seurat suhteessa omiin perustaviin työntekijöihinsä. Itse he tahtovat määrätä mitä teosofia on, mitä veljeys on, miten veljeyden ydin muodostetaan. Kirkkojen tavalla teosofisilla seuroillakin on edelleen varaa noudattaa jo aikoja sitten vanhentunutta neuvoa: "uurastaa miekka toisessa kädessä ja muurauslasta toisessa". Juuri tätä vanhentunutta neuvoa kristikunta on omaksi tuhokseen noudattanut.

Ja kaikki on sallittua. Jumala "antaa aurinkonsa nousta niin pahain yli kuin hyväinkin ja antaa sataa niin oikea- kuin väärämielisillekin".

Niin antaa. Mutta ei umpimähkään. Jumalan aurinkoon sisältyy myös Karma, syyn ja seurauksen laki. Mikään kirkon tai seuran johto ei voi estää karmallisen auringon nousemista eikä sateen lankeamista aikanaan, kullekin tekojensa ja ansioittensa mukaan.

— — —

Mutta jospa sittenkin alkaisimme entistä vakavammin harkita: ottaaksemme käytäntöön Jeesuksen, H. P. B:n ja P. E:n testamentteihin sisältyvät rikkaudet? Miten haluamme suhtautua määritelmään: "Siitä kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos teillä on keskinäinen rakkaus"? Tai miten haluamme ymmärtää määritelmän: "ensimmäinen inhimillinen totuus on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa". Muodostetaanko veljeyden ydin pakkokeinoilla, aseilla ja aseisiin ylyttämällä? Eikö päinvastoin ole selvää, että jos tahdomme syntyä niiden köyhien joukkoon, jotka todella ovat autuaita, silloin meidän on uhrattava persoonallinen viisautemme ja rikkautemme Mestarin opin ja viisauden ilmentämiseen? Meidän on oltava rauhanrakentajia. Meidän on sekä teoriassa että käytännössä ratkaistava sota- ja väkivaltakysymys. Kahta herraa emme kauan voi

palvella. Emme voi kauan palvella väkivallan ja ihmisyyden sanomaa. Damaskoskokemus, varsinainen uudestisyntyminen, ei ole mahdollinen ennenkuin olemme perinpohjin ymmärtäneet ja sulattaneet vuorisaarnan neljännen käskyn hengen: pahan vastustamattomuuden. Täytyy oppia elämään uudestisynnyttävässä hyvässä ja siten jatkuvasti, jokaisena päivänä, voittamaan paha. Voittamaan ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin.

Elämän koulussa olemme tulleet niin pitkälle, että meidän on yksilöinä, ryhminä ja kansoina ratkaistava kuoleman ja elämän välillä.

Ja miksemme sitä tekisi? Se on meidän sekä varsinainen velvollisuutemme että etuoikeutemme ihmisinä. Ja olkoonkin tämä selviö meidän tunnuksemme taas alkavana vuotena.

J. R. H.

1947 tammikuu, 3—5

Tien ohesta tempomia...

Hilda Pihlajamäki 80 vuotias.

Ruusu-Ristin johtaja näyttelijä rouva Hilda Pihlajamäki täytti viime marrask. 12 pnä 80 vuotta. Se on sinään kunnioitettava ikä. Mutta sisällön vuosille antaa osoitettu työ ja tarmo. Ja sitä on Hilda Pihlajamäen elämä ja vuodet olleet. Hänestä on sanottu, että hän on Suomen teatterin etevin näyttelijä. Ja teosofisessa työssä hän on ollut mukana myrskyssä ja tuulessa. Jos kukaan niin kunnialla hän on kantanut aatteen lippua. Niinpä teemmekin tässä kumartuen kunniaa osoitetulle tarmolle, työlle ja sen suorittajalle! — Ja sitten: elämässä on Mysterio Mysterion sisällä. Teosofisessa työssä tulee tärkeäksi se Mysterio, jonka otsikkona voimme nähdä Mestarin sanat: "Jos tahdot olla täydellinen, niin luovu kaikesta ja seuraa minua". Pekka Ervastilta saamme asteettaista lisävalaistusta tämän Mysterion luonteesta. Ihmisen päämäärä nykyisessä luomiskaudessa on: m e s t a r i u s. Ja jo tämän tien alussa on vastassamme ja sulatettavanamme totuus: "Ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa". Edelleen saamme kuulla, että tämän Mysterion kulmakivenä on pahan vastustamattomuus, vuorisaarnan neljäs käsky, sen hengen täydellinen sulattaminen ja ymmärtäminen. Ja vielä, että siinä Mysteriossa on tilaa vaikka kuinka monelle itsenäiselle okkultiselle työntekijälle, ja että on sitä parempi mitä useampia heitä on. — Tämän Mysterion käytännöllinen avautuminen odottaa nyt teosofista liikettä, Ruusu-Ristiä ja sen kunnioitettua Johtajaa. Milloin tuo avautuminen tapahtuu, sen tietää — niin, nähtävästi sen tietää tuo Mysterio itse.

Kunnioittavin tervehdyksin

T ä h y s t ä j ä

1947 tammikuu, 15

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Jyväskylässä 8. 12. 1946 pitämässään esitelmässä allekirjoittanut puhui seuraavaan tapaan:

On sanottu: "ihminen ei elä vain leivästä". Niinpä "Isä meidässä" meitä opastetaan päivittäin vetäytymään kammioomme, sulkemaan ovemme ja lähestymään Isää henkemme taivaissa. P. E. lisää, että siten meidän on päivittäin hiljennyttävä, voidaksemme kuunnella elämän omaa viisautta. Ilman säännöllistä keskittymistä mietiskelyyn ihminen loppujen lopuksi tuskin onnistuu inhimillisessä tehtävässään, so. Isän täydellisyyden saavuttamisessa.

On sanottu: "ihminen, tunne itsesi". Myös on joskus jostain ihmisestä voitu sanoa — esim. hiipivän sairauden sattuessa — että se ihminen ei tunne omaa tilaansa. — Määrätyssä mielessä voidaan näin sanoa koko länsimaisesta sivistyksestä. Länsimainen sivistys kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen elää sumussa ja tietämättömyydessä — suhteessa elämän varsinaiseen tarkoitukseen. Tämän todistaa käytäntö. Käytäntö on murhaa

ja hävitystä: sotaa. Ei muisteta, tai ei ennätetä ajatella, että kaikkien on kuitenkin ruumiillisesti kuoltava, niidenkin, jotka toisia tappavat... Kirkon kasvatit saattavat kuvitella, että he täten kuolevat autuaina. Ja ihmiset on tavallaan hypnotisoitu elämään enemmän kirkon, yliopistojen ja valtioiden lumoissa, kuin jumalallisen viisauden kunnioituksessa. Vuorisaarnassahan mm. sanotaan, mitkä ovat autuuden ehdot: autuaita köyhät hengessään; autuaita lempeät; autuaita murheelliset; autuaita ne, jotka isoavat ja janoavat oikeamielisyyttä; autuaita armeliaat; autuaita puhtaat sydämestä; autaita rauhan rakentajat jne.

Julmasti ovat kirkkojen opit ristiriidassa Mestarin opetuksen kanssa. Mutta yhtä julmaksi on myös kristikunnan elämä muodostunut. Ei ole niinollen ihme, jos ihmiset, jopa jotkut teologitkin, ovat ruvenneet odottamaan uutta uskonpuhdistusta. Uskonpuhdistus on välttämätön.

Aivan niin. Mutta taas olemme merkillisen tosiasian edessä. Sillä uusi suuri uskonpuhdistus on jo tapahtunut. Eikä ainoastaan vanhojen uskontojen puhdistus, vaan meille on annettu, meille on vihdoinkin viimein annettu todellinen suuri Maailmanuskonto. Se on H. P. Blavatskyn alustavasti ja Pekka Ervastin varsinaisesti esittämä teosofis-kristosofinen sanoma. Siinä esiintyy täydellinen uskonto. Työ tässä suuressa maailmanuskonnossa, ihmisyyden uskonnossa, on jo siirtynyt toiseen vaiheeseen. Ja mikä on tämä toinen vaihe? Toinen vaihe on siinä, että nyt kutsutaan ihmisiä yksittäin tutustumaan teosofis-kristosofiseen sanomaan. Siinä on uusi vaihe, yksilöt muodostavat sitten ryhmiä, jotka ryhmät vuorostaan ovat elävässä kosketuksessa toistensa kanssa.

Koettakaamme nyt tämän suuren Maailmanuskonnon opetuksien valossa katsella muutamia uskonnollisia käsitteitä. Otamme aluksi erään kohdan Vanhan Testamentin luomiskertomuksesta. Se on Valon luominen. Jo heti ensimmäisenä luomispäivänä luodaan valo, mutta sitten neljäntenä luomispäivänä luodaan kaksi valoa, suurempi vallitsemaan päivää ja pienempi yötä, ja tähdet. Kirjassaan "Jumala ja luominen" P. E. puhuu tästäkin asiasta. Mutta P. E:n käyttämien pääavaimien ohella voimme käyttää toisiakin avaimia. Voimmehan aluksi sanoa, että suurempi valo on aurinko ja pienempi on kuu. Myös voimme sanoa, että ihmisen korkeampi minä, henkinen järki, on suurempi valo ja on se elävässä suhteessa aurinkoon. Alempi minä, alempi eli persoonallinen äly on pienempi valo, ja on se erikoisesti suhteessa kuuhun. Mikä on niinollen se valo, joka ensimmäisenä päivänä luotiin? Ihmisen kannalta katsoen, psykologisesti puhuen se valo on juuri tuo sama jumalallinen järjen valo. Mutta se valo on alussa, ensimmäisenä, toisena ja kolmantena luomispäivänä yhtenäinen, ja vasta neljäntenä eli nykyisessä luomispäivässä se valo menee, on mennyt, tavallaan kahtia. Myöhemmin valo jälleen yhtenäistyy.

Tämä asia vaatii selvittelyä. Selvitys alkaa siitä, että seitsemässä luomispäivässä maapallomme kulkee ensin 3 1/2 luomispäivää ns. alaspäistä kaarta, laskeutuen taso tasolta syvemmälle aineeseen päin. Toiset kolme ja puoli luomispäivää maapallo kulkee palautumisen tietä, nousten taso tasolta ylöspäin. Keskivälillä, neljännessä luomispäivässä, valo kaksiutuu siten, että kun ihmisen pitäisi tietoisesti muuttaa mielensä, pyrkiä ylöspäin, asettaa henkinen elämä, Jumalan valtakunta ensimmäiselle sijalle, niin vanhasta tottumuksesta ihmiset pitävät kiinni aineellisista näkökannoista. He pyrkivät aineelliseen rikkauteen sensijaan, että he pyrkisivät henkiseen rikkauteen. He pyrkivät kaikenlaisiin aistinautintoihin, eläimellisyyteen sensijaan, että he pyrkisivät puhtauteen. He tehostavat itsekkyyttä pyrkimällä eristettyyn onneen, kunniaan ja valtaan sensijaan, että he pyrkisivät veljesrakkauteen. He tavoittelevat toisilleen kärsimystä ja kostoa sensijaan, että he rakkaudessa antaisivat toisilleen anteeksi, ymmärtäisivät itseään ja toisiaan, ja sekä yksityisesti että yhteisin voimin pyrkisivät voittamaan elämässä esiintyvät vastukset ja vaikeudet.

Kun nyt ihmiset näin tekevät, kun he vallitsevissa sivistyksissään pyrkivät eläimellisiin nautintoihin, itsekkääseen onneen, kunniaan ja valtaan ja kostoon, ja kun he kaikessa tässä pyrkimyksessään kehittävät kekseliästä älyään, niin on se älykkyys kuitenkin pienempää, kuun eli yön ja kuoleman alaista valoa. Vaikka he nimellisesti puhuvat moraalista, niin kriitillisillä hetkillä he kuitenkin hylkäävät kaiken moraalin. Heidän moraalinsa nou-

dattaa lausetta: tarkoitus pyhittää keinot. Heidän moraalinsa on aina vain väkevämmän oikeutta, sotaa ja sortoa. Se on kuun hallitsemaa, pakollisen kuoleman ja pakollisen jälleensyntymisen alaista elämää. Älykkyydestään ja kekseliäisyydestään huolimatta se on yön ja pimeyden elämää. Itsessään siinä ei ole ulospääsyä.

Nyt nousee kysymys: miten me ihmisinä, ryhminä ja kansoina ollenkaan pääsemme tästä kurimuksesta nousemaan? Ei mitenkään muutoin kuin korkeamman, aurinkoa eli päivää edustavan valon avulla. Meidän ja Jumalan täytyy yhtyä korkeammassa valossa.

Tämä pyrkiminen yhtymiseen täytyy olla molemminpuolinen. Jumala pyrkii ihmisiin ja ihmisten täytyy pyrkiä Jumalaan. Jumala, Mestari, pyrkii aina ihmisiin, kolkuttaa ihmisten sydämen ovella. Mutta ihmisten pyrkimyksistä yhtyäkseen Jumalaan ei voi ilman muuta samaa sanoa. Hehän epäilevät Vuorisaarnassa esiintyvää Mestarin oppia, jumalallista valoa, jopa leimaavat sen epäkäytännölliseksi. He ovat jollain tavalla lumoutuneet alempaan eli yön valoon. Siinä ne kokevat ja käyvät yön eli pahan koulua, kärsimyksen koulua. Sillä kaikki mitä he yön valossa, itsekkäässä, sorron ja väkivallan hengessä luovat ja rakentavat, se on tuomittu luhistumaan. Opetus tulee siis kiertoteitse menetyksien, luhistumisien ja kärsimyksien muodossa.

Kunnes jotkut yksilöt siellä täällä heräävät, luopuvat yön valosta, etsivät hengen aurinkoa ja viimein yhtyvät siihen.

Juuri täten pääsemme erään toisen uskonnollisessa opetuksessa piilevän totuuden perille. On puhuttava Jumalan ja ihmisten välille muodostuvasta liitosta. On puhuttu vanhasta liitosta ja uudesta liitosta. Oikeastaan voitaisiin puhua kolmesta liitosta. Sillä vaikka Jumala on yksi, niin kuitenkin Jumala esiintyy kolminaisena. Aivan niinkuin ihminenkin on yksi, mutta esiintyy kolmena: järkenä, tunteena ja tahtona. Samoin Jumala esiintyy totuutena, rakkautena ja voimana. Uskonnollisessa mielessä näille on annettu nimet Pyhä Henki, Poika ja Isä. Näin ollen: kun Jumala pääsee Pyhässä Hengessä yhtymään ihmiskuntaan, silloin syntyy ensimmäinen eli Pyhän Hengen liitto. Kun Jumala pääsee Poikana yhtymään ihmiskuntaan, silloin syntyy edellisen lisäksi Pojan liitto. Ja kun vihdoin Jumala pääsee Isänä yhtymään ihmiskuntaan, silloin liitto tulee kolminkertaiseksi, koska edellisten lisäksi on muodostunut myös Isän liitto. Niinhän P. E. kirjassaan "Tähtikoulut" esittääkin vihkimykset kolmena sarjana, nimittäen niitä nimenomaan Pyhän Hengen, Pojan ja Isän ryhmiksi.

Suuren maailmanuskonnon valossa voimme nyt hiukan lähemmin perehtyä niihin asioihin.

Alkuaan Jumala — kosmillisessa merkityksessä — oli näkymättömässä maailmassa. Vain transsissa, ollessaan ruumiinsa ulkopuolella, saattoivat vihityt löytää korkeamman valon. Tämän kokemuksensa he toivat muistitietona päivätajuntaansa. Muistitietonsa perusteella he saattoivat esiintyä Jumalan profeettoina, toisten opettajina. Siten ylläpidettiin ensimmäistä eli Pyhän Hengen liittoa ikäänkuin välillisesti, valmistavasti. Vasta miljoonien vuosien kuluttua yksi ihminen, Buddha, oli sellainen kynttilä, tai kynttiläjalka — kuvaannollisesti puhuen — jossa Jumala saattoi päivätietoisesti Pyhänä Henkenä valaista. Siksi Buddha jo osasi avata sellaisen tien, jossa ihanteen toteuttaminen ei enää käynyt aseitten avulla.

Toinen tällainen kynttilä, tai kynttiläjalka, oli Jeesus Nasaretilainen. Häneen yhtyi Jumala päivätietoisesti Poikana eli rakkautena. Avautui rakkauden tie ja koulu ihmisten kuljettavaksi Jumalan luo.

Nämä kaksi liittoa tekevät työtä kolmannelle, Jumalan tulemiselle Isänä ihmiskuntaan. Tämäkin on nyt tapahtunut. Ja sen seurauksena on teosofis-kristosofinen sanoma, suuri maailmanuskonto. Tätä kolmatta liittoa — tai liiton kolmatta astetta — on sanottu tuomioksi. Ja sekin on paikallaan. Sillä siinä Kristus, Isä, on ottanut Karman johdon käsiinsä. Alkaa ratkaisevasti ylöspäinen kaari, henkeen palautuminen.

Tämä kolmas kynttilä, tai kynttiläjalka, oli P. E. Hänessä Jumala ruumistui Isänä, voimana ja majesteettina. Maapallo alkaa ratkaisevasti nousta. Tällöin tuomio on siinä, että vähitellen — ja sen ajan tietää Isä yksin — tälle planeetalle jäävät vain ne sielut, jotka ovat tulleet Jumalan valtakuntaan jäseniksi, tai ovat siksi tulemaisillaan. Toiset saavat siirtyä toiselle taivaankappaleelle.

Tästä tulemme uuteen kysymykseen: miten pääsemme selvyyteen siitä, että asiat näin ovat?

Ei ainakaan sokealla uskolla. Eikä liioin umpimähkäisellä kieltämisellä. Sellaisesta ihmiskunta pitäisi jo olla saanut kyllikseen. On syvennyttävä asioihin. On etsittävä ja kolkutettava. Ja miten etsittävä? On otettava kiinni noiden suurten Opettajien käytännöllisestä siveysopista. On alettava vakavasti kulkea joko Buddhan ns. kahdeksankertaista tietä, tai seurattava Jeesuksen opetuksia Uudessa Testamentissa, tai P. E:n opetuksia uudelleen järjestetyssä Vuorisaarnassa ja muissa hänen kirjoissaan. Se vie kokemuksen kautta tietoon. Ja mitä sanoo kokemus? Kokemus sanoo, että otammepa kenen tahansa noista kolmesta suuresta Opettajasta oppaaksemme, niin käytännöllisesti me ensin joudumme Pyhän Hengen eli vanhan liiton kouluun. Uskollisesti siinä jatkaessamme saamme kokea siirtymisen Pojan kouluun. Siinä jälleen uskollisesti kulkiessamme saamme kokea siirtymisen Pojan kouluun. Siten suurten uranuurtajien historia toistuu pienemmässä tai suuremmassa syvyydessä jokaisessa ihmisyksilössä.

Katsokaamme asioita psykologisen kokemuksen valossa. Ihminen — jälleensyntyvänä olentona — saattaa olla synnynnäisesti korkeamman valon vaikutuksen alainen. Nykyään hän saattaa tutustua H. P. B:n ja P. E:n teosofis-kristosofiseen sanomaan. Sisäisesti hän joutuu vanhan liiton kouluun. Hänen eläimellistä luonnettaan kasvatetaan. Jos hän erehtyy valheeseen tai himollisuuteen, lähimmäisensä loukkaamiseen, on todella kuin jokin Herra hänen sisällään harmistuisi, ellen sanoisi vihastuisi. Ja päästäkseen siitä hänen on tehtävä ns. parannus. Hänen on uhrattava eläin so. hänen on kieltäydyttävä eläimellisistä tavoista, himoista ja valheesta. Siten on kuin vanhan liiton profeettain henki hänessä eläisi ja vaikuttaisi. Hänen on senmukaan itseään ojennettava. Voipa käydä niinkin, että hänen on omantuntonsa vaatimuksesta ja moraalisista syistä tehtävä paikallisia ja ammatillisia siirtymisiäkin. Hän ei saa muuten rauhaa, ei pääse sisäiseen sopusointuun.

Täten, siveellisesti ja älyllisesti kasvaen, ihminen etenee vanhan liiton koulussa, kulkee vanhan ja uuden liiton rajoilla. Hänessä herää kysymyksiä: mikä on tarkoitus? Vihkimys, vihkimys toisensa jälkeen? Täydellisyyteen? Miksi? Tai mitä on täydellisyys? Ja eräänä päivänä hän ymmärtää: täydellisyys on rakkaus. Elämä rakkaudessa on elämää täydellisyydessä. Hän ymmärtää älyllisestikin siirtyneensä uuden liiton puolelle. Uuden liiton elämä on se täydellisyys, johon vanhassa liitossa pyritään. Nyt hän ymmärtää Paavalin puheen vanhasta ja uudesta liitosta. Paavalihan sanoo, että vanha liitto ei tehnyt ketään täydelliseksi. Jos vanha liitto olisi siihen kyennyt, niin uutta ei olisi tarvittu. Uusi liitto, Pojan eli rakkauden liitto alkoi Jeesus Nasaretilaisessa. Hänessä Jumala vuodattautui ihmiskuntaan rakkautena, Äitinä, niinkuin P. E. sanoo.

Täten ihminen, teosofi, kristosofi, totuudenetsijä omassa elämässään kokee vanhaa ja uutta liittoa, Jumalan valtakunnan historiaa. Hän etenee uudessa liitossa, rakkauden koulussa. Eräs asia alkaa häntä vähitellen askarruttaa. Uuden liiton alkaja tuli surmatuksi. Hänen lähimmät seuraajansa samoin. Niin kävi Jeesuksen ja hänen oppinsa seuraajille parina kolmena vuosisatana. He pysyivät rakkaudessa, mm. aseettomuudessa, uskollisina kuolemaan saakka. Mutta sitten kristillinen veljeskunta petti aatteensa: se alistui muodostumaan valtiokirkoksi. Kirkko oli nimeltään kristillinen, mutta olemukseltaan ja käytännöltään täysin roomalainen: sotainen, väkivaltainen. Mikäli vielä oli yksityisiä Kristuksen ja hänen oppinsa seuraajia ja heidän muodostamiaan ryhmiä, sikäli Kristuksen nimeä kantava valtiokirkko julisti heidät kerettiläisiksi, harhaoppisiksi, ja heitä vainottiin, vainottiin kaikella mahdollisella tavalla. Heidät surmattiin. Heillä ei ollut elämisen oikeutta. Eikä Lutherin, Zvinglin ja Kalvinin uskonpuhdistus saanut oleellista muutosta aikaan. Sillä heidänkin uudistuksensa jäi vain muodolliseksi. Heidänkin kirkkonsa jäivät yhtä sotaisiksi, verisiksi, väkivaltaisiksi.

Tästä syystä nousee totuudenetsijän, teosofin, kristosofin mielessä kysymys: näinkö tulee aina olemaan? Onko Jumalan valtakunta aina oleva vainottuna, verimarttyyrin asemassa? Eikö tässä koskaan tule mitään rajoitusta pahuuden yliherruudelle? Eikö tule mitään tuomiota? Eikö sellaista välien selvittelyä, että myöskin Kristuksen vuorisaarnan opin kunnioittajat ja seuraajat saisivat ihmisoikeutensa? Eikö koskaan

tapahdu sellaista vallan ja valtikan siirtoa, että myöskin totuuden ja rakkauden elähyttämät ihmiset, vuorisaarnan opin käytännölliset seuraajat, saisivat elää ja tehdä työtä muodostamassaan Jumalan valtakunnassa maan päällä?

Kun tämä kysymys tulee ihmiselle riittävän kriitilliseksi, silloin siihen tulee myös ymmärrettävä vastaus. Silloin hän käytännöllisesti ja sisästä päin ymmärtää P. E:n opetuksen kun hän sanoo, että Uudessa Testamentissa kuvailtu Ihmisen Pojan eli Kuninkaan tuleminen tuomiolle on nyt tapahtunut. Johtava valta on nyt siirtynyt Kuninkaalle. Kristus, Isä, on ottanut Karman johdon käsiinsä. Niinkuin vanha liitto, Pyhän Hengen koulu, saavutti huippunsa Buddhassa, ja niinkuin Pojan eli rakkauden koulu avautui Jeesus Kristuksessa, samoin Isän, voiman ja majesteettiuden koulu on nyt avautunut siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, josta P. E. puhuu erikoisesti kirjassaan "Ihmisyyden uskonto", ja jossa H. P. B. oli Johannes Kastajan tapaisena valmistavana vastaanottajana ja P. E. varsinaisena keskushenkilönä.

Muistammehan, kuinka tuossa salaperäisessä Ilmestyskirjassakin ikäänkuin ihmetellen huudahdetaan: kuinka kauan marttyyrien veri jää hyvittämättä? Nyt se hyvityksen aika on tullut. Vuorisaarnan opin kunnioittajat eivät enää välttämättä tarvitse osoittaa uskollisuuttaan verimarttyyriudella. Heille on avautunut toinen mahdollisuus: voittamisen mahdollisuus. Isän vallassa, Isän tahdon ilmentämisessä kristosofi, maailmanuskonnon käytännöllinen kansalainen voipi nyt aina olla voittaja, voittaja ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin. Että näin on, sen kristosofi saa käytännössä kokea.

Tällaiset uudet mahdollisuudet ovat nyt ihmisille avautuneet. Pienemmän eli yön valon valtakunta on edelleen myös maan päällä, kuvaannollisesti puhuen Valtaistuimen vasemmalla puolella. Ihmisillä siinä on edelleen tilaisuus luoda itselleen ja toisilleen kärsimyksiä, tuhoa ja kuolemaa. Sillä Isän valtakuntaan siirrytään vapaaehtoisesti. Jokaisen täytyy yksilönä tehdä valintansa ja ratkaisunsa. Ihmisen on vapaaehtoisesti opittava olemaan pelkäämättä maailman auktoriteetteja. Siitähän P. E. nimenomaan puhuu. Pelko taas voitetaan rakkaudessa, totuuden rakkaudessa. Kun osaa ja uskaltaa olla uskollinen vähässä, siinä vähässä, mihin jo on pyrkimyksessään tullut, silloin se uskollisuus johtaa uusiin löytöihin, uusiin kokemuksiin työssä ja teossa.

J. R. H.

1947 helmikuu, 18—21

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Maapalloamme on sanottu tuskallisten ponnistusten kouluksi. Niinpä niin. Tosiaan. Ei ole vaikea huomata, miten ihmisten, ryhmien ja kansojen elämä on täynnä pulmia, vaikeuksia ja ristiriitoja. Niistä on yritetty selviytyä pääasiallisesti kahdella tavalla, joko turvautumalla raakaan voimaan tai inhimillis-jumalalliseen oikeuteen. Yksityisten ihmisten välisissä pulmissa ei ole enää pitkiin aikoihin turvauduttu raakaan voimaan, vaan on järjestetty oikeuslaitos, joka pulmia selvittelee. Kansojenväliset pulmat sensijaan on yhä ratkaistu tulella ja miekalla, murhalla ja väkivallalla. Kansojenvälisestä oikeudesta ja moraalista on kyllä puhuttu, mutta yhä se on jäänyt — kirkkojenkin elämässä — vain jonkunlaiseksi sunnuntailepertelyksi. Ankarasti ottaen kirkkojemme, yliopistojemme ja valtioittemme johtamassa sivistyselämässä ei ole vielä ratkaisevasti omaksuttu mitään moraalia. Kaikkialla on jääty siihen alkeelliseen raakalaisasteeseen, että pulmat viimekädessä ratkaistaan aseilla, murhalla, verenvuodatuksella.

Yksi pieni oire parempaan suuntaan on ollut Suomen uudemmassa historiassa. Ns. routavuosina turvauduttiin inhimilliseen, kansojenväliseen ja jumalalliseen oikeuteen. Ja se vei voittoon. Aseista riisuttuna Suomi itsenäistyi v. 1917. — Tällä oli vaan se heikko puoli, että passiivinen vastarinta ja oikeuteen turvautuminen johtui osaksi siitä, että meillä ei silloin ollut tilaisuuttakaan aseelliseen pulmien selvittelyyn. Siksi Suomikin heti tilaisuuden tullen, valtiollisen itsenäisyyden saavutettuaan, turvautui jälleen raakalaisuuteen, aseisiin ja veren-

vuodatukseen. Ja siinä olemme saaneet olla. Aseellisuuden "siunausta" olemme nyt saaneet kokea. Alammeko vähitellen herätä huomaamaan, että mikään pulma ei aseilla tule ratkaistuksi? Aseilla pulma tulee vain hetkeksi maahan lyödyksi, josta se nousee entistä vaikeampana. Silloin kysytään enemmän aseita, enemmän verivirtoja. Siten väkivallan verinen tie on häviön ja tuhoutumisen tie. Kysymme: eikö olisi jo aika tullut, että tämä totuus selviäisi Suomelle, Euroopalle ja yleensä ihmiskunnalle? Vaikealta näyttää. Sillä yksinpä ns. kristilliset kirkotkin elävät täydellisessä sokeudessa.

Mutta näin yksilöinä voimme aina asettua oikeuden ja ihmisyyden kannalle. Voimme sanoa, että teosofis-kristosofisessa sanomassa, siinä sanomassa, jonka H. P. Blavatsky esitti alustavasti ja Pekka Ervast varsinaisesti, siinä on kaikki pulmat ratkaistu. Meidän on vaan syvennyttävä näihin ratkaisuihin.

Ihmisen ongelmaan sisältyy heti kaksi suurta pulmaa: syntymä ja kuolema. Ruumis syntyy vanhempien välityksellä: mistä on sielu kotoisin? Kirkollisella ja tieteellisellä sivistyksellämme on ollut muutamia olettamuksia. Syntyykö sielu ruumiin mukana vanhemmista? Vai luoko Jumala sielun aina lapsen syntyessä? Vai onko Jumala luonut kaikki sielut jo aikojen aamuna johonkin taivaalliseen varastoon, jossa ne odottavat vuoroaan päästäkseen syntymään ruumiilliseen elämään? Vielä on voinut olla ikäänkuin epävirallisena arvailuna: onko sielulla mitään kehityshistoriaa jo ennen ruumiilliseksi lapseksi syntymistään?

Mihinkään varsinaiseen selvyyteen ei ole päästy. On jääty elämään kuin pussi päässä — kun ei ole nöyrrytty kuuntelemaan niiden puhetta, joilla on ollut kokemusperäistä tietoa.

Samoin on laita suhteessa kuoleman pulmaan. Lutherilaisen kirkon kanta lienee pääpiirteissään se, että sielu nukkuu "turpeen alla", nukkuu ruumiin ohella haudassa siihen asti kunnes maailman lopussa herätetään viimeiselle tuomiolle. Katolisella kirkolla on ns. kiirastulioppi. Kun sielu ei joudu kadotukseen eikä saavuta suoraapäätä paratiisia, silloin se joutuu kiirastuleen. Siinä sielu puhdistuu ja kulkee paratiisia kohti. — Epämääräiseksi on jäänyt tämäkin pulma. Ja kuinka se olisikaan voinut selviytyä — kun kirkotkin ovat olleet täydellä voimalla mukana ihmisiä tappamassa? —

Ja sitten kirkkojen luoma sielujen ns. pelastussuunnitelma? — Keskeisenä tässä on ollut tuo kauheasti väärinymmärretty Golgatan verinäytelmä. Sillä oikein ymmärrettynä se olisi merkinnyt: seuratkaa Jeesuksen, pääasiallisesti Vuorisaarnassa esittämää totuuden ja rakkauden oppia, niin myötä- kuin vastoinkäymisissä. Pysykää uskollisina siinä opissa siitäkin huolimatta, vaikka maailma kohtelisi teitä siten kuin se kohteli Jeesusta, so. vaikka maailma toimittaisi teille marttyyrikuoleman. Tätä näkökantaa alkuseurakunta parina vuosisatana noudattikin. He eivät tehneet lippuvalaa, eivät menneet sotaan eivätkä sotaväkeen, ja siksi he saivat kuolla — Jeesuksen tavalla — marttyyreinä. Vasta noin v. 325 kirkko vajosi valtiokirkoksi, osallistui sotaan, ja silloin Golgatan verinäytelmä sai väärän tulkinnan: Jeesuksesta tehtiin vanhatestamentillinen sijaissovitusuhri. Jeesuksen esittämä käytännöllinen siveysoppi jäi vähitellen kokonaan syrjään.

Niin ovat kirkkojen opit muodostuneet yhä taikauskoisemmiksi, menettely yhä väkivaltaisemmaksi, verisemmäksi. — Mutta vaikka verinen sijaissovitusoppi tehtiin pääasiaksi, niin ei sekään aina riittänyt vaan määrätyssä tapauksessa se saattoi menettää merkityksensä: pelastus tuli kokonaan riippumaan ns. sakramentteihin osallistumisesta. Niinpä lapsi oli synnyttyään jokatapauksessa kadotuksen oma huolimatta siitä, olivatko hänen vanhempansa pakanoita vaiko kristittyjä. Vaikka isä olisi ollut itse arkkipiispa, äiti arkkipiispatar, jotka epäilyksettä ja kaikella kiivaudella uskoivat veriseen sijaissovitukseen, ja vaikka heidän avioliittonsa oli saanut kirkollisen siunauksen siinä uskossa, että heidän oli — Jumalan määräyksestä — täytettävä maata synnyttämällä lapsia, niin siitä huolimatta heidän lapsensa olivat synnyttyään saatanan ja ikuisen kadotuksen omia — aivan samoin kuin minkä tahansa rikollisen, jumalankieltäjän tai pakanallisen hottentotin lapset. Mutta kun pappi, joka saattoi olla vaikka kuinka "epäuskoinen", toimitti kasteensakramentin, silloin lapsi — niin hottentotin kuin piispankin lapsi — pääsi ikuiseen autuuteen; jos hän vaikka sattui heti kuolemaan. Ja niin toisesta pienenä kuolleesta lapsesta voi tulla ikuisen rääkkäyksen kohde, toisen joutuessa autuu-

den riemuun — ilman vähintäkään omaa syytään tai ansiotaan.

No niin. Kun järjettömyys, raakuus ja verinen väkivalta pääsi kirkossa johtoon, niin ei ole ihme, jos muu Eurooppa ja länsimainen sivistys seurasi mukana — kulkien kohti tuhoaan, ellei nopeata ja perinpohjaista muutosta tapahdu.

— — —

Sanoimme jo, että kaikki pulmat on ratkaistu teosofis-kristosofisessa sanomassa. Kysymme näinollen: mikä on lapsena syntyvän sielun salaisuus?

Sielulla on todellakin maailmankausia pitkä kehityshistoria takanaan. Henkenä olemme kipinöitä kaikkiallisesta jumaluudesta. Sellaisina olemme ensin läpikäyneet kolme luomiskautta kolmessa elementtaalikunnassa. Neljännessä luomiskaudessa olimme siinä tilassa, joka vastaa nykyistä kivikuntaa. Viidennessä elämämme vastasi kasvikuntaa, kuudennessa eläinkuntaa, jossa myös osa saavutti ihmisasteen. Niinhän Mooseksen luomiskertomuksessakin sanotaan, että ihminen luodaan tai luotiin kuudentena päivänä. Suuri osa ihmisistä saavutti ihmisasteen vasta nykyisessä luomispäivässä. Planeettamme on nykyään neljännessä luomispäivässään, mutta ihmiskunta elää jo seitsemättä luomispäivää, sillä me kuljimme läpi kolmen elementtaalikauden jo edellisessä planeettakaudessa. Ja ihmisinä me olemme jälleensyntyviä olentoja. Olemme alkuaan vain henkenä kuolemattomia, ruumiina ja sieluina eli persoonallisuuksina kuolevaisia. Mutta meidän päämäärämme on saavuttaa kuolemattomuus myös sieluina ja ruumiinakin, vaikkakin eetterisemmässä olotilassa.

Tästä meille selviää myös käsitys periytymisestä. Sillä me perimme luonteeseemme kaikkien menneitten elämien hyvät ja huonot ominaisuudet ja taipumukset. Ja menneet tekomme luovat kohtalomme, karmamme. Kaikki menneet elämämme on kirjoitettu joko elämänkirjaan, akaashaan, tai kuolemankirjaan, astraalivaloon. Totuuden ja rakkauden mukaiset tekomme elämänkirjaan, muut kuolemankirjaan.

Näin on siis syntymämme laita. Ja kuolemamme laita selviää jo edellisestä. Kuolemanjälkeen sielu kulkee läpi sellaisen helvetin tai kiirastulen, millaisen hän elämällään on rakentanut. Sielu kokee myös persoonallisen taivaan eli paratiisin, mutta sitten väsyy, kuolee, kunnes korkeammasta minästä eli hengestä syntyy uusi persoonallisuus maisena lapsena. Karma ja Kaitselmus pitää huolen siitä, että jokainen saa ansionsa ja ponnistustensa mukaan. Päämääränä on mestarius, taivaallisen Isän täydellisyys, niinkuin Jeesus sanoo.

Vielä sananen kokonaiskehityksestä. Puhutaan vanhasta ja uudesta liitosta, ja kolmanneksi Ihmisen Pojan tulemisesta kunniassaan ja kirkkaudessaan; jolloin alkaa kansojen erottaminen Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. — Puhuin näistä asioista Pohjolan Valon helmikuun numerossa, mutta haluaisinpa vielä lisätä ja täydentää esitystä.

Mitä siis nuo liitot merkitsevät? Se merkitsee kehityksen kolmea suurta jaksoa. Alussa Jumalan ja ihmiskunnan tietoinen suhde oli heikkoa, mutta elävöityy kehityksen kuluessa. Jumalallisena ilmennyksenä ihminen on kolminainen: järkeä, tunnetta ja tahtoa. Siis niinkuin Jumalakin ilmenee Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Ensimmäinen eli vanhaliitto oli siinä, että Jumala pääsi Pyhänä Henkenä elävään yhteyteen ihmiskunnan kanssa. Tuo liitto kesti miljoonia vuosia. Siinä opetettiin rehellisyyttä ja oikeamielisyyttä. Toinen liitto alkoi Jeesus Kristuksen kautta. Silloin Jumala pääsi ensikerran tunteena eli Rakkautena elävään yhteyteen ihmiskunnan kanssa. Uudenliiton eli Rakkauden henki läpäisee nyt maapallon ja ihmiskunnan. Mutta vaikka näin on, niin siitä huolimatta hyvin harvat ihmiset ovat sisällä uudessa liitossa, Niinpä kristilliset kirkot kokonaisuudessaan elävät vanhassa liitossa vieläpä siinäkin turmeltuneessa tilassa.

Kolmas, täydellinen ja ratkaiseva aste alkaa kun Jumala Isänä, voimana ja majesteettiutena pääsee elävään yhteyteen ihmiskunnan kanssa. Se on Ihmisen Pojan tulemista kunniassaan siinä ratkaisevan käytännöllisessä merkityksessä, että silloin Kristus, Isä, ottaa Karman johdon käsiinsä. Mutta kun ihmiskunta kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen — omien itsekkäitten perinteittensä mukaan — yhä elää sodan ja väkivallan ja materialistisen taikauskon lumoissa, niin siitä muodostuu vaikea ylimenoaika ihmiskunnalle. Niinpä Jeesus sanoi, että silloin ihmiskunnan valtaa sellainen tuska, jota siinä ei ole milloinkaan ollut eikä senjälkeen enää tule.

Edelleen Jeesus sanoi, ettei hänkään tiedä tämän tapahtuman aikaa, vaan sen tietää yksin Isä. Pekka Ervast sensijaan sanoo, että tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu aika on nyt tullut. Ja tämän hän luonnollisesti sanoi sen perusteella, että juuri hänessä kosmillinen Isä — joka yksin tiesi ja määräsi ajan — ruumistui ihmiskuntaan. Kristus, Isä on nyt ottanut Karman johdon käsiinsä. Siksi olemmekin joutuneet entistä suurempiin tuskiin. Sillä vanhat mahdit ja näkökannat pitävät sitkeästi puoliaan. Tuskat muodostuvat sitä suuremmiksi mitä itsepintaisemmin pidämme kiinni vanhoista näkökannoista. Sillä vanha, itsekäs ja väkivaltainen sivistys on tuomittu häviämään. Ihmisyys on kohotettava sille kuuluvaan arvoon. Se on jumalallisen järjestyksen vaatimus meidän aikamme ihmiskunnalle. Jokaisen on yksilönä tehtävä valintansa.

J. R. H.

1947 maaliskuu, 34—36

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Elämä kulkee limittäisissä jaksoissa. Sellaisia jaksoja ovat mm. suuret juurirodut ja niihin sisältyvät alarodut. Tarkkailkaamme hiukan elämän siirtymistä rodusta toiseen. Tämä on asiallista siksikin, että vaikka vielä elämme viidennen juurirodun viidennessä alarodussa, niin kuitenkin kuudennen alarodun sivistys on jo alkanut. Ja samalla on okkultisesti alkanut myös kuudes suuri juurirotu, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Sillä — niinkuin sanoimme — rodutkin kulkevat limittäin. Onhan neljättäkin juurirotua vielä olemassa, sillä siihen kuuluvat kiinalaiset, japanilaiset ja mongolit. Ja neekereiden sanotaan jollain tavalla edustavan kolmatta juurirotua.

Uusi juurirotu luonnollisesti aloitetaan edellisen juurirodun keskuudessa. Se aloitetaan sen alarodun yhteydessä, jolla on sama järjestysnumero kuin tulevalla juurirodulla. Kuudes juurirotu on siis okkultisesti alkanut samalla kun nykyisen juurirodun kuudes alarotu ja sen sivistys on teosofis-kristosofisen sanoman yhteydessä alkanut. Samoin nykyinen viides, indo-eurooppalainen juurirotu aloitettiin neljännen eli atlantilaisen juurirodun viidennen alarodun yhteydessä.

Siirtyminen uuteen rotuun voisi tapahtua aatteellisessa uudestisyntymisessä edellytyksellä, että kuunneltaisiin ja seurattaisiin Valkoisen Veljeskunnan Mestarin johtoa. Mikään romahdus ei olisi välttämätön. Mutta romahdusta ei voida välttää, jos Mestarin johtoa ei seurata. Niinpä neljännessä juurirodussa ei voitu romahdusta välttää. Siksi viidennen juurirodun luoja, Manu, vetäytyi joukkoineen jonnekin syrjemmälle. Tuo syrjäisempi seutu oli nähtävästi nykyisen Egyptin paikkeilla. Sinne saivat jälleensyntyä ne sielut, joilla oli taipuvaisuutta uuden rodun ihanteeseen ja kunnioitusta Mestarin käytännöllistä johtoa kohtaan.

Sentähden egyptiläinen sivistys on tuossa aloittelevassa mielessä hyvin vanha, sillä se oli suoranaista jatkoa atlantilaiselle sivistykselle.

Kun uusi rotu ja uusi sivistys oli täten saatu alkuun, sai atlantilainen manner kansoineen vähitellen vajota mereen. Sillä heitä ei saatu hereille, ei luopumaan itsekkyydestään, ei ottamaan huomioon Mestarin johtoa, ei alistumaan eikä ryhtymään jumalallisen ohjelman suorittamiseen. On niin, että kriitillisen hetken tullessa ihmisillä, ryhmillä, kansoilla ja roduilla on edessä joko elämä tai kuolema.

Jätämme nyt tämän ja siirrymme nykyisyyteen. Sillä — niinkuin jo edellä sanoimme — olemme tulleet viidennen ja kuudennen rodun murroskauteen. Ja historia näkyy toistuvan siinäkin merkityksessä, että aloite oli jälleen tehtävä jossain syrjemmässä. Tässä yhteydessä on mainittu Fenno-Skandia. Senhän Itämeri jotenkin eroittaa muusta Euroopasta. Kuuluisa Nostradamus jo vuosisatoja sitten ennusti, että uusi sivistys lähtee Pohjolasta. H. P. Blavatsky on myös tässä suhteessa viitannut Pohjolaan, Suomeen. Ja Pekka Ervast puhui Pohjolan Valkoisesta Valtakunnasta, jonka edellytyksenä on, että Pohjolassa tapahtuu suuri uskonpuhdistus, syntyy suuri Maailmanuskonto. Etelä- ja Keski-Eurooppaa tuskin enää voidaan pelastaa, sillä se on liian syvälle vajonnut sodan ja väkivallan uskoon. Ja lujalle ottaa täällä Pohjolassakin. Sillä

vanhat, itsekkyyden leimaamat tavat pitävät täälläkin lujasti puoliaan. Eikä Pohjolan Valkoinen Valtakunta synny noin vaan kuin itsestään. Kun sellaisen syntymistä on ennustettu niin se merkitsee, että Karma suosii sen syntymistä ja se syntyy, jos kovasti tehdään työtä sen puolesta, sen elämänkäsityksen puolesta, joka valmistavasti H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin teosofis-kristosofiseen sanomaan sisältyy, ja jonka kulmakivenä on pahan vastustamattomuus.

Mutta jos jumalat noin ovat suunnitelleet, jos egyptiläinen sivistys pyrkii jälleensyntymään Suomessa — niinkuin P. E. sanoo — niin me kysymme: miten täällä Pohjolassa on tehty valmistavaa työtä näiden suurten ja mullistavien tapahtumien edellä? Sillä muistammehan miten yksilön henkinen elämä jakautuu kahteen suureen jaksoon, puhdistuksen tiehen ja vihkimyksen tiehen. Vihkimyksen edellä kulkee puhdistuksen tie, jossa on vanhastaan neljä jaksoa: 1. kyky erottaa todellinen epätodellisesta, 2. välinpitämättömyys epätodellisesta, 3. kuusi hyvettä, 4. pelastuksen kaipuu. On selvää, että jollain tavalla tämä järjestys koskee myös rotujen ja sivistyksien syntyä. Jos siis suuri vihkimys tapahtuu Pohjolassa, niin jollain tavalla täällä on myös kuljettu tuo neljäasteinen puhdistuksen tie. Ja luonnollisesti se on ollut ihmisten kulkua, ihmisten tekemää työtä.

Tästä tulemmekin Pohjolan apostoleihin. Täällä Fenno-Skandiassa esiintyy neljä historiallista henkilöä, joiden nimeen liittyy Pohjola tai Suomi. Ensimmäisenä esiintyy "Pohjolan apostoli" Ansgarius. Hän päätti viedä kristinuskon Pohjolaan. Ja niin hän tekikin. Hänestä sanotaan, että hän oli luonteeltaan herkkä ja tunteellinen. Kuitenkin hän oli sitkeä ja työteliäs. Hänen etevin oppilaansa Rimbert kirjoitti hänen elämäkertansa, josta on sanottu, että se on "helmi keskiajan pyhimyselämäkertain joukossa".

Toisena esiintyy "Suomen apostoli" piispa Henrik. Hänestä on ehkä asiallisimman esityksen kirjoittanut Hilda Huntuvuori. Tutkimuksiaan varten hän sai avustusta Kordelinin sivistysrahastosta. Tämän mukaan Henrik oli englantilaisen kreivin ainoa poika. Isä oli kuollut varhain. Äidin surmasivat ja linnan ryöstivät ja polttivat rosvot sillävälin kun nuori Henrik oli mukana ensimmäisellä ristiretkellä. Sieltä palattuaan Henrik jakoi maatilan alustalaisilleen, ja itse meni Bernhard Clairvauxlaisen johtamaan luostariin Ranskassa. Pian Henrikistä sukeutui Bernhardin etevin oppilas. Ja kun Pohjolassa tarvittiin kirkollista johtajaa, joutui nuori Henrik sinne piispaksi. — Hänellä oli erikoinen veto Suomeen. Ja täällä hänelle sitten kävi niinkuin kävi. Hän rakennutti muutamia kirkkoja ja koulutti niihin pappeja. Hänellä oli alussa se oikea ajatus, että kristinusko oli saatava leviämään sen omalla voimalla. Mutta kun vieras uskonto ennen pitkää herätti vastustusta, niin että kirkot poltettiin ja papit tapettiin (Lallin johdolla), niin Henrik luopui periaatteestaan. Hän päätteli: vastustajat on ensin nujerrettava. Hän matkusti Ruotsiin, sai kuninkaan sotajoukkoineen mukaansa, ja niin maan asukkaat väkivalloin pakoitettiin uuteen uskontoon. Mutta pian tämän jälkeen nuori piispa sai itsekin surkean lopun Köyliönjärven jäällä.

Kolmantena esiintyy kuningas Kustaa II Adolf, jota on sanottu "Pohjolan leijonaksi". Hän vei — niinkuin P. E. sanoi — Lutherin uskonpuhdistuksen jonkinlaiseen voittoon. Hänen historiansa on hyvin tunnettu, joten siitä ei sen enempää.

Neljäntenä esiintyy "Pohjolan sfinksi", Suomen Suuriruhtinas ja Venäjän tsaari Aleksanteri I. Hänenkin elämänsä on — etenkin viimeaikoina julaistujen elämäkerrallisten teosten kautta, jotensakin tunnettu.

Nämä neljä historiallista henkilöä edustavat Pohjolassa noin tuhannen vuoden aikana tapahtuneen suuren henkisen uudestisyntymisen edellä käyvää neliasteista puhdistuksen tietä. Näinollen katsomme asiaa vielä tältä kannalta, pitäen silmällä erikoisesti sitä seikkaa, mitä meidän tässä yhteydessä on opittava ja huomioon otettava.

Ansgarius joutuu edustamaan ensimmäistä ominaisuutta: kykyä erottaa todellinen epätodellisesta. Ansgariuksen dharma eli tehtävä kysyi häneltä: "kumpaa sinä nyt viet Pohjolaan, Jeesuksen Kristuksenko uskontoa, vaiko kirkon uskontoa?" Psykologisesti ottaen voimme ymmärtää, että Ansgariuksella saattoi olla aavistuksensa ja epäilyksensä tässä asiassa. Hänhän oli herkkä ja tunteellinen ihminen. Ja samalla palveleva, uuttera, uhrautuva. Hän tuskin voi olla tajuamatta, että kirkon oppi oli

Mooseksen oppia, ja ettei kirkko omassa toiminnassaan noudattanut edes Mooseksenkaan kymmentä käskyä. Onhan Mooseksen käsky selvä: "älä tapa". Kuitenkin kirkko itse osallistui veritekoihin, sotiin ja teloituksiin. Jeesuksen oppi taas oli pahan vastustamattomuutta, se oli totuuden ja rakkauden käytäntöön soveltamista. Epäilemättä Ansgarius kärsi hiljaisessa mielessään tästä ristiriidasta. Eikä hän sittenkään kyennyt tekemään oikeata ratkaisua toden ja epätoden välillä. Hän teki niinkuin niin monet ovat tehneet: hän uhrasi Jeesus Kristuksen ja hänen oppinsa kirkolle ja sen opille. Rauhan tai sovinnaisuuden vuoksi hän mukautui palvelemaan kirkkoa. — Tästä saamme tärkeän opin, josta H. P. B. niin pontevasti puhuu: emme saa koskaan unohtaa, että kirkot, seurat ja järjestöt eivät ilman muuta ole samaa kuin se aate, jonka nimessä ne esiintyvät! Meidän on oltava uskollisia totuudelle, aatteelle, uskollisia kuolemaan asti, mutta seurassa voimme työskennellä vain mikäli siinä on mahdollisuus työskennellä avoimesti aatteen hengessä.

Henrik joutuu edustamaan toista ominaisuutta: välinpitämättömyyttä epätodellisesta. Hän ei ollut sulattanut Mestarin neuvoa: "kun menette jollekin paikkakunnalle ja teidät otetaan vastaan, niin jääkää sille paikkakunnalle; mutta ellei teitä oteta vastaan, niin menkää pois siltä paikkakunnalta". Tätä neuvoa Henrik ei noudattanut. Kun vastarinta nousi, turvautui hän väkivaltaan. Hän ei osannut olla välinpitämätön epätodellisesta, epätodellisesta voitosta. — Saamme tästä sen opetuksen, miten meidän on oltava välinpitämättömiä epätodellisesta. Mieluummin ulkonainen tappio, kuin että tarttuisimme aatteelle vieraihin keinoihin.

Kustaa II Adolf joutuu edustamaan kolmatta ominaisuutta: kuutta hyvettä, sanokaamme: ritarillista menettelyä, ritarillista käyttäytymistä. Emme arvostele häntä sellaisella täydellisyyden mittapuulla, että hän olisi luopunut kaikesta, niinkuin Fransiskus Assiisi, tai ruhtinas Siddhartha Gautama. Kustaa II Adolfhan jo perin nuorena, 17-vuotiaana, joutui isänmaansa johtoon, joka isänmaa oli kietoutunut sotaisiin selkkauksiin. Näiden selkkausten lisäksi ja jatkoksi Lutherin aloittama ja Ruotsissakin valtaan päässyt uskonpuhdistus oli muodostunut aseelliseksi voimainmittelyksi. Aseellisen selkkauksen jatkuessa katolilaisten ja lutherilaisten välillä Saksassa vetosivat lutherilaiset Kustaa II Adolfin apuun. Hän ottikin tehtävän vastaan. Breitenfeldin taistelussa hän oikeastaan saavutti sen minkä saavutti. Samalla tämä voitto kuitenkin muodostui hänen henkilökohtaiseksi ansakseen. Se pani koeteelle kolmannen ominaisuuden: hyveet, ritarillisuuden. Nyt hänen olisi pitänyt osoittaa ritarillisuutta siten, että olisi pannut kaiken vaikutusvaltansa sen esityksen puolesta, että kumpikin kirkkokunta olisi saanut jatkaa työtään oman aatteensa mukaisesti. Mutta hän oli halukas jatkamaan sotaa. En mene sanomaan, vaikuttiko tähän Saksan keisarikruunun kimmellys. Mutta Breitenfeldistä eteenpäin mennessä hänen tähtensä alkoi laskea — kunnes se verisesti putosi kokonaan maahan Lützenin kentällä. — Opetus: kun kerran on ritari, niin on sitten aina oltava ritari. Se kuuluu puhdistuksen tien kolmanteen ominaisuuteen.

Pohjolan sfinksi Aleksanteri I joutuu edustamaan valmistavan tien neljättä astetta: pelastuksen kaipuuta. Ja tämä vapautumisen kaipuu esiintyykin Aleksanterissa tyypillisenä jo nuoresta pitäen. Jo melko nuorena hän haaveili vetäytymistä yksityiselämään. Ja ulospäin hänen vapaudenkaipuunsa esiintyi siten, että hän olisi tahtonut vapauttaa kansansa maaorjuudesta. Mutta kuitenkaan hän ei pannut itsevaltiuden mahtia vaakalaudalle maaorjuudesta vapautumisen puolesta. Tämä oli kohtalokasta sekä hänelle itselleen että kansalle. Myöskin hän yritti vapauttaa Euroopan keskinäisistä sodista, yrittämällä muodostaa ns. pyhän allianssin. Sekin epäonnistui. Myöskin Suomi tuli väkivaltaisesti irroitetuksi yhteydestään Ruotsin kanssa. Ja vaikka Suomi tuli julistetuksi kansaksi kansakuntien joukkoon, niin kuitenkin tätä itsenäisyyttä jäi hämmentämään se seikka, että valloittajakansan hallitsija samalla tuli olemaan itsenäisen Suomen hallitseva suuriruhtinas. Niinpä Aleksanteri I lopulta itsekin väsyi tuohon aatteen ja käytännön kaksinaisuuteen. Odottamatta hän kuoli Taganrokissa noin 48 vanhana. Mutta tutkijat ovat sangen huomattavalla tavalla osoittaneet, että Aleksanteri I matkusti tuntemattomana pois, ja jonkun kuolleen sotilaan ruumis haudattiin hänen nimissään.

Tämän mukaan Aleksanterissa elänyt vapauden kaipuu johti hänet henkilönä erakon yksityiselämään. Useat tutkijat ovat esittäneet sangen päteviä näytteitä siitä, että hän kuoli Feudor Kuzmits nimisenä erakkona Siperiassa 1864. Tämän mukaan hän eli siis sangen vanhaksi, 87 vuoden ikään. — Opetus: vapaudenkaipuutamme toteuttaessamme älkäämme samalla osallistuko uusien epävapauksien muodostamiseen. Ja kun vastuksia syntyy, niin älkäämme heittäkö kirvestämme järveen, vaan tehkäämme työtämme kaikella taidollamme. — Aleksanterin elämään kyllä heittää lievittävää hohdetta hänen vapaaehtoinen, pitkäaikainen erakkoelämänsä. Sillä sehän saattoi olla samalla etsimistä, ehkäpä Mestarin etsimistä.

— — —

Näin oli kuljettu neljäasteinen valmistava tie Suomessa tapahtuvalle suurelle vapautumiselle, suurelle vihkimykselle. Tähän asti olivat työn tehneet Suomen ulkopuolelta esiintyneet henkilöt. Mutta varsinaisessa vapautumisessa astuvat esille Suomen omat miehet. Vapautumisessa esiintyy kaksi astetta. Vapautumisen valmistava puoli tapahtui siten, että Suomen muinaisen sivistyksen perintö sai astua esille Kalevalan muodossa. Keskushenkilönä siinä työssä esiintyi Elias Lönnrot. Mutta työn valmistavaan jaksoon liittyy läheisesti Snellman, Runeberg, Topelius jne.

Varsinainen vapautuminen eli vihkimys tapahtui siinä universaalisessa henkisessä uudestisyntymisessä, jonka Pekka Ervast koki lokak. 13 p:nä 1896 21 ikävuodellaan. Se oli universaalinen tapahtuma, joka toi uutta voimaa koko meidän aurinkokuntaamme ja erikoisesti tähän maapalloon. P. E. itse sanoo, että on tapahtunut se ratkaiseva tuleminen, jota Uudessa Testamentissa ennustaen kuvaillaan. Kuninkaan valtaistuin on tullut fyysilliselle tasolle, tekojen maailmaan. So. Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä. Ihmiset alkavat jakautua — ovat jo alkaneet jakautua — Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Oikealle puolelle muodostuvan sivistyksen kulmakivenä on pahan vastustamattomuus, sodasta ja väkivallasta luopuminen. Suuri Maailmanuskonto esiintyy alustavasti H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin teosofis- kristosofisessa sanomassa.

Pekka Ervastin aikana ja hänen työnsä vaikutuksesta Suomi saavutti myöskin valtiollisen itsenäisyyden. Ja Pekka Ervast se myös vapautti Kalevalan niistä kääreistä, jotka muodostuvat siitä, että Kalevala on verhottu vaikeasti avattaviin atlantilaisiin vertauskuviin. P. E:n Kalevalan Avain on oikeastaan uudelleen kirjoitettu Kalevala. Käyttääksemme Kalevalan puhetapaa voimme sanoa, että Kalevala on kuin "piika pintehissä, emäntä vatsan vääntehissä". Ja näistä "pinteistä" P. E. on Kalevalan vapauttanut. Kalevalan Avain on nyt asiallisesti ja kokemuksellisesti ymmärrettävä uusi Kalevala.

Voimme tässä vielä käyttää hyväksemme — ja kansamme hyväksi — Kalevalassa esiintyvää neliasteista opetusta. Sillä siten mekin voimme osallistua työhön henkisen elämän neliasteisella tiellä.

Ensimmäiseksi meidän on itsekunkin voitettava itsessämme oleva Joukahainen. Meidän on vapauduttava joukahaismaisesta ylpeydestämme, kateudestamme ja eripuraisuudestamme. Meidän on opittava ei ainoastaan sietämään, vaan myöskin kunnioittamaan Väinämöistä, so. Mestaria ja hänen oppiaan, viisauttaan. Tämä on ensimmäinen välttämätön vapautus — jos koskaan tahdomme päästä suoranaiseen yhteistyöhön Valkoisen Veljeskunnan kanssa. — Toinen on veneenteko. Ei ole kyseessä puinen eikä muukaan ulkoinen vene. Sillä vene on luotava sanan voimalla. Vene on siinä, että opimme puhdistamaan ja hillitsemään persoonallisia tunteitamme. Emme saa vajota tunteitten ja himojen mereen. — Kolmanneksi on kanteleensoitto. Soitto on siinä, että opimme käyttämään järkeämme ja puhettamme totuuden, kauneuden ja myötätunnon mukaisesti ja sen herättämiseksi. — Neljäs on Sammon taonta. On saatava itsessämme heräämään ja toimimaan luova ja uudestisynnyttävä rakkaustahto. On opittava — niinkuin Jeesus sanoo — pyyteettömästi rakkaudessa valmistamaan hengen ruokaa. Tämän ruoan laatu selviää meille tutustuessamme ja syventyessämme P. E:n kirjalliseen tuotantoon. Siinä esiintyy tuo kauan kaivattu puhdistettu kristinusko. Siinä vihdoinkin esiintyy suuri maailmanuskonto, se uskonto, joka sisällyttää itseensä maailman historialliset uskonnot puhdistettuina. Se uskonto on jo valmiina, ja se esiintyy toisessa vaiheessaan. Toinen vaihe on siinä, että yhä useammat

ihmiset ja ryhmät siihen elävöityvät. Sen uskonnon pohjalta saattaa syntyä Pohjolan Valkoinen valtakunta. Kaikki riippuu siitä, tahdommeko me ihmiset sitä mitä Jumala tahtoo.

J. R. H.

1947 huhtikuu, 50—54

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Jospa tässä vähän haastelisimme suhteestamme Jumalaan ja suhteestamme ns. pyhiin kirjoihin. Etenkin, kun suuren Opettajamme, todellisen Maailmanuskonnon keskushenkilön ja pyhien kirjojen uudistajan Pekka Ervastin ruumiillisesta kuolemasta tulee tämän toukokuun 22 p:nä kuluneeksi 13 vuotta; jota lukua P. E. itse nimitti kuoleman ja uudestisyntymisen luvuksi. Hänhän sanoi, että etenkin Suomen teosofisessa liikkeessä luku 13 näyttelee suurta osaa, ja että mikä ei kolmessatoista uudestisynny rakkaudessa, se on tuomittu kuolemaan.

Voimme aluksi sanoa, että voi olla ihmisiä, joko teoreettisia tai käytännöllisiä materialisteja, jotka eivät välitä kummastakaan, eivät Jumalasta eivätkä pyhistä kirjoista. He yrittävät olla itselleen kylliksi. Heistä emme tässä yhteydessä puhu. He kulkevat omaa kohtaloaan kohti. Mutta pyhät kirjat? Voimme noin yleensä ensin sanoa, että ne ovat valona maailman pimeydessä. Kuitenkin muistamme heti tuon vanhan määritelmän: kirjain voi kuolettaa, mutta henki eläväksi tekee. Nyt voi olla monilla kirkon kasvateilla sellainen käsitys suhteessaan Jumalaan ja suhteessaan kirkon aikanaan kanoniseeraamaan Raamattuun, että ihminen ei voi tietää Jumalasta enempää kuin mitä Jumala Raamatussa itsestään ilmoittaa. Täten muodostuu ensimmäinen jarru ja ansa. Sillä miten Raamattu on syntynyt? Se on syntynyt siten, että jotkut ihmiset ovat etsineet ja päässeet sisäiseen elävään kosketukseen Jumalaan. Tällaista on tapahtunut pitkin historiaa. Siten ovat syntyneet kaikkien historiallisten uskontojen pyhät kirjat. On ollut ihmisiä, jotka ovat eläneet epäitsekästä, puhdasta, sanoisinko pyhää elämää. He ovat sisäisesti kokeneet Jumalaa. He ovat näistä löydöistään puhuneet, ovat ryhtyneet muitakin ihmisiä opastamaan sillä itsekasvatuksen tiellä, joka askel askeleelta johtaa sisäisen Jumalan löytämiseen. Ja näistä opetuksista ovat syntyneet pyhät kirjat. Sentähden pyhät kirjat ovat olleet kehityksen alaisia. Ja vielä on otettava huomioon se tärkeä seikka, että kaikkein syvällisimmät opettajat, Buddha ja Jeesus, eivät itse ole mitään kirjoittaneet. Buddha ei halunnut kirjoittaa, sillä hän ajatteli, että ihmisten on jokaisen omalta kohdaltaan etsittävä ja löydettävä. Jeesus taas tuli jo kolmen opetusvuotensa kuluttua karkoitetuksi, surmatuksi, niin että hän ei oikeastaan ennättänytkään kirjoitettuja opetuksia antamaan. Kirkollinen Raamattu on sitten koottu eräistä vanhoista juutalaisista kirjoituksista ja Jeesuksen oppilaitten, apostolien ja heidän oppilaittensa kirjeellisistä opetuksista ystävilleen ja oppilailleen. Sentähden kirkollisessa Raamatussa on niin monenlaista ja monen asteista opetusta. Siihen sisältyy mitä ylevintä opetusta, mutta siinä on myös mitä arveluttavimpia kuvauksia, opetuksia ja esimerkkejä. Täytyy myöntää, että kirkollisesta Raamatusta voidaan löytää tukea, sanokaamme kirjaimellista tukea, vaikka minkälaiselle ahdasmielisyydelle, suvaitsemattomuudelle, veriteoille, sodille ja teloituksille. Etenkin, kun ihmiset hakemalla hakevat Raamatustakin puolustusta omalle väkivaltaisuudelleen, vallanhimolleen, kunnianhimolleen, omalle itsekkyydelleen, sodilleen ja teloituksilleen.

Mutta on kuitenkin ihmisiä, jotka asteittain vapautuvat kuolleen, Raamatunkin kuolleen kirjaimen orjuudesta. Lähtekäämme siitä yleisestä kirkollisesta käsityksestä, että Raamattu on "kannesta kanteen Jumalan pyhää sanaa". Raamattu on sellaisenaan heille kaikki kaikessa. Kun kirkko on historiansa kuluessa toimeenpannut "harhaoppisten" teloituksia, niin on se tätäkin menettelyään pitänyt "raamatullisena". Ja sillä kannalla ovat määräävät kirkolliset teologit tänäkin päivänä. Kuitenkin on niidenkin ihmisten piirissä, joille Raamattu sellaisenaan on määräävä auktoriteetti, joitakin yksilöitä, joita teloitukset arveluttavat. Heitä on koskettanut esim.

tuo Jeesuksen sana: "ken teistä on synnitön, hän heittäköön ensimmäisen kiven". Heitä arveluttaa tuollainen julma, verinen kosto. He sanoutuvat teloituksista irti huolimatta siitä, vaikka Raamatussa saattaisikin löytyä puolustusta teloitusten toimeenpanemiselle. — Kuitenkin tällaisetkin ihmiset saattavat hyväksyä sodan, ainakin ns. puolustussodan. He etsivät ja he löytävätkin Raamatusta tukea sodalle. — Mutta kehitys tekee työtään sisästä päin. Voimme tavata Raamatun auktoriteettiin nojautuvien ihmisten joukossa yksilöitä, joille ihmisten tappaminen sodankin muodossa on käynyt arveluttavaksi. Heitä on saattanut koskettaa Jeesuksen sanat: "Mutta minä sanon teille: rakastakaa vihollisianne"; ja vielä: "Pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat". Tapaamme yksilöitä, kristittyjä, jotka ovat tällä tavalla hereillä. He antavat teljetä itsensä vankilaan, vieläpä tappaakin mieluummin, kuin osallistuisivat sotaan. Voimme tavata näitä ihmisiä ja he myöntävät, että vaikka Raamatusta saattaa löytää tukea sodalle, niin Jeesuksen opetuksen henki kieltää osallistumasta sotaan. Ja sentähden he antavat mieluummin tappaa itsensä, kuin osallistuisivat sotaan.

Mutta nämäkin ihmiset saattavat edelleen olla kirkollisen raamatunselityksen lumoissa siten, että he turvautuvat kirkolliseen, veriseen sijaissovitusoppiin. He etsivät ja löytävät Raamatusta tukea veriselle sijaissovitusopille. He kyllä myöntävät — kun heidän kanssaan joutuu keskusteluun —, että asia Jeesuksen suhteen olisi voinut mennä toisinkin. He myöntävät, ettei Jumala suinkaan välttämättä vaatinut, että Jeesus piti tulla tapetuksi. Kyllä siinä olisi ollut toinenkin mahdollisuus. Ja tämä toinen mahdollisuus oli se, että Jeesus olisi saanut elää ja jatkaa opetus- ja auttamistyötään. Mutta kun ihmiset olivat niin kehittymättömiä, niin tietämättömiä, niin itsekkäitä, niin kateita, niin vallanhimoisia kuin olivat, että he eivät voineet sietää Jeesusta keskuudessaan, vaan surmasivat hänet, niin Jumala käänsi tämän pahan hyväksi siten, että nyt meillä on pelastus Kristuksen veressä. Ja niin nämä ihmiset jatkavat elämäänsä ja harrastuksiansa Raamatun auktoriteetin ja karkean, verisen sijaissovitusopin turvin.

Mutta menkäämme eteenpäin. Sillä käytännössä on sellaisiakin ihmisiä, joita tämä viimeinenkin aste verenvuodatusopissa on alkanut arveluttaa. Heidän sisäinen ihmisensä herää kysymään: seuraako minulle ikuinen onni ja autuus siitä, että jotakin toista olentoa on häpäisty, kidutettu ja rääkätty ja lopuksi surmattu? Vai onko tässä joku salaisuus, joku väärinkäsitys? Onko salaisuus siinä, että kun ihmiset pahuudessaan surmasivat Jeesuksen, niin Jumala käänsi tämän pahuuden hyväksi? Miten käänsi? Missä suhteessa Jeesuksen kuolema oli erikoinen? Ja vähitellen kysyjälle alkaa selvitä eräitä seikkoja. Onhan Jeesus sanonutkin, että etsijä löytää, kolkuttavalle avataan. Ja hänelle alkaa selvitä eräs erikoinen seikka Jeesuksen kuoleman suhteen: Jeesus pysyi rääkkäyksensä ja kuolemansakin aikana uskollisena sille ihanteelle, sille rakkaudelle, sille rakkauden opille, jossa hän oli itse elänyt ja jota hän oli toisillekin opettanut. Hän ei ollenkaan vedonnut hyvityksen, koston ja oikeuden lakiin — niinkuin teki myöhemmin esim. temppeliherrain suurmestari Jakob Molay. Kun hänet roviolla poltettiin, niin kerrotaan hänen roviolla palaessaan huutaneen: "Vuoden kuluessa minä kutsun kuninkaan ja paavin Jumalan eteen vastaamaan tästä rikoksestaan". Ja niin kävi. Ennenkuin vuosi oli kulunut, olivat paavi ja Ranskan kuningas Filip Kaunis kuolleet. Mutta Jeesus ei tehnyt näin. Kun Jeesus ristiinnaulittiin, niin hän sanoi: "Isä, anna heille anteeksi, sillä he eivät tiedä, mitä tekevät". Juuri tässä oli Jeesuksen kuoleman erikoisuus. Kun hän pysyi rääkkäyksessäkin uskollisena rakkaudelle, niin siksi hänen verensäkin vuoti rakkauden voimana. Mutta niinhän teki heti toinenkin ihminen, Stefanus. Kun Stefanusta kivitettiin, niin hän laskeutui polvilleen ja huusi kovalla äänellä: "Herra, älä lue heille syyksi tätä syntiä". Silloin Stefanuksenkin veri vuoti rakkauden elämässä.

Juuri tässä selviääkin sen ajatuksen salaisuus, että kun ihmiset pahuudessaan tappoivat Jeesuksen, niin Jumala käänsi tuon pahuuden hyväksi. Ei Jumala sitä millään mielivaltaisella tavalla hyväksi kääntänyt. Laki mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Se oli Jeesus ja se oli Stefanus, jotka teossa käänsivät pahan hyväksi. Juuri tässä oli uusi lähtökohta. Siinä avautui uusi tie kaikkien ihmisten kuljettavaksi. Kun ihminen seuraa Vuorisaarnan viittä käskyä,

pääsee riittävästi niiden henkeen, niin hän menettelee samoin kuin Jeesus ja Stefanus. Vuorisaarnan viidennessä käskyssähän neuvotaan nimenomaan: "rukoilkaa niiden edestä, jotka teitä vainoavat". Niin teki Jeesus ja niin teki Stefanus. Ja ken tahansa niin tekee, hänessä virtaa Kristuksen veri. Siinä on ero sotilaan kuolemalla ja todellisen marttyyrin kuolemalla. Sotilas tuskin osaa rukoilla anteeksiantoa surmaajilleen, koska hän itsekin on toisia tappamassa. Sotilaan veri huutaa hyvitystä. Se aivan kuin manaa esille uutta sotaa. Mutta Jeesuksen ja Stefanuksen ja muiden heidän kaltaistensa marttyyrien veri ei huuda hyvitystä, se ei manaa esille uutta veritekoa.

Kun ihminen tämän ymmärtää, silloin hän irroittautuu kaikesta verenvuodatusopista. Kirjassaan "Johanneksen evankeliumi" Pekka Ervast opettaakin, että jokaisen ihmisen veri voi muuttua ja sen tarkoitus on muuttua Kristuksen vereksi, Kristuksen veren kaltaiseksi. Tämän ehtona on nimenomaan, että ihminen kieltäytyy vuodattamasta toisen olennon verta.

Tämän yhteydessä on huomattava, että myöskin pyhät kirjat ovat uudestisyntymisen alaisia. Elämme parhaillaan suurenmoisessa murroskaudessa. Maailmanloppu ei ole sitä, että maapallo tuhoutuu. Loppu on siinä, että pahan valta rajoittuu. Ja se rajoittuu sitten, kun Kristus tulee kunniassaan, so. kun Kristus, Isä, ottaa Karman johdon käsiinsä. Ja se on nyt tapahtunut. Suuri maailmanuskonto esiintyy alustavasti H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin teosofis-kristosofisessa sanomassa. Kristus on tullut kirkkaudessaan myös siten, että nyt on lopultakin suuri Opettaja itse kirjoittanut opetuksensa julkisuuteen. Pekka Ervast kirjoitti uudelleen muutamia pyhiä kirjoja. Hän kirjoitti uudelleen Kalevalan ja Johanneksen evankeliumin. Ne ovat nyt täysin selviä, asiallisia ja ymmärrettäviä. Ja kaiken huippuna ja keskuksena hän uudelleen suomensi, uudelleen järjesti, syvensi ja selvensi historiallisten Mestareiden käytännöllisen siveysopin. Se esiintyy nyt P. E:n Vuorisaarna nimisenä kirjana. Edelleen on sanottava, että useimmat P. E:n kirjat, tai P. E:n kirjat yleensä, tulevat olemaan suuren Maailmanuskonnon pyhiä kirjoja.

Miten tämä kaikki on ollut mahdollista? Se oli mahdollista siksi, että Pekka Ervastissa taas esiintyi suuri Mestari, suuri Jumalan Poika — niinkuin on tässäkin Pohjolan Valossa perustellusti ennenkin asiasta puhuttu. Esiintyi Jumala tavalla, joka toi Jumalan entistä syvällisemmin ja voimaperäisemmin ihmiskuntaan. Kun Jumala nyt on tullut täydellisesti, kaikessa kolmessa ilmennyksessään: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä, niin sentähden nyt on tullut ratkaisun aika. Valta, karman johto, on nyt Kristuksella, Isällä. Että näin on, sen voi totuudenetsijä kokea omassa elämässään. Mainitsenpa tässä oman kokemukseni talvella 1918. Olin silloin jo luopunut persoonallisesta elämästä, antautunut kokonaan teosofiseen työhön. Veljessodan puhjettua jatkoin esitelmöintiä niin kauan kuin mahdollista. Sitten kiertelin kirjoitellen ja kirjoja levitellen. Ja niin jouduin erääseen sotilasesikuntaan. Minua vaadittiin liittymään sotaan. Silloin sanoin: en antaudu mihinkään sotahommiin, en rintamalla enkä sen takana. Jos te tahdotte minut nyt ampua, niin sen voitte tehdä, mutta siihen teidän valtanne loppuu. Samassa silmänräpäyksessä tein merkillisen kokemuksen: tuli suuri voimavuodatus huoneeseen, niin että minäkin jotenkin kuin heilahdin. Nähtävästi tämä kosketti myös jollain tavalla esikunnan herroja. Sillä heidän puhetapansa muuttui. Minun papereihini merkittiin jotakin, ja minä sain lähteä ulos. Muutamia päiviä minä elin ihmeellisessä Jumalan rakkauden voimavirrassa.

Tämä ja jotkut muut tapaukset ovat olleet käytännöllisiä kokemuksia siitä, että Karma on siirtynyt Kristuksen käteen. Verimarttyyrius on voitettavissa ehdolla, että ihminen vastaanottaa sen tehtävän, joka maan päälle tulleessa ja siinä kasvamaan pyrkivässä Isän valtakunnassa hänelle tarjoutuu. Silloin Kristuksen veri virtaa ihmisessä elämänä sensijaan, että se muuten voisi vuotaa maahan marttyyrin verenä. Sentähden henkisen elämän kulmakivenä onkin nyt — niinkuin P. E. sanoi — Vuorisaarnan neljäs käsky, pahan vastustamattomuus, sen hengen täydellinen ymmärtäminen ja sulattaminen. Se on henkisen uudestisyntymisen, Damaskos-kokemuksen, ehdoton ehto. Aseista luopuminen kuuluu nyt niihin ehtoihin, josta todellinen uskonto, todellinen henkinen elämä, alkaa.

J. R. H.

1947 toukokuu, 66—69

Sekä oman kansamme että yleensä ns. kristikunnan tila on sellainen, että meillä luulisi olevan syytä haastella Vapahtajasta, kansamme ja ihmiskunnan vapahduksesta.

Pekka Ervast on sanonut, että kukaan suuri Mestari, Jumalan poika — ei enempää Jeesus Kristus kuin kukaan muukaan — ei pääse muodostumaan ihmisten ja ihmiskunnan Vapahtajaksi muuten kuin ainoastaan mikäli ihmiset ensin ottavat hänet Opettajakseen.

Eikä ole vaikeaa ymmärtää, että asia näin on. Kun Juudan kansa ei ottanut Jeesusta Opettajakseen, ei Jeesus voinut vapauttaa Juudan kansaa aikakautiselta onnettomuudelta. Samoin kuin Roomassa Jeesus otettiin vain nimellisesti vastaan, eikä lopultakaan hänen oppiaan, niin Kristus ei voinut pelastaa Rooman valtakuntaa, vaan se sai luhistua.

Esiintyi sitten Salaisen Veljeskunnan lähettiläs H. P. Blavatsky. Hän sanoi suoraan ja nimenomaan, että jos Eurooppa vastaanottaa teosofisen sanoman, niin se voi aloittaa suoralta kädeltä uuden sivistyksen, mutta ellei, niin Eurooppa tulee kokemaan sellaisen kauhun, jollaista historia ei tunne. — Blavatsky "kutsuttiin kotiin" noin 9 vuotta ennen ajateltua aikaa. Ja Euroopan luhistuminen kauhujen mereen on jo melkoisessa vauhdissa.

Myös Pekka Ervast lausui ja tiesi kantavansa Suomen — aluksi Suomen — kohtaloa harteillaan. Paljon hän sai aikaan, mutta määrätyssä asteessa hän keskeytti työnsä ja poistui ruumiillisen elämän näyttämöltä. Ja nyt ollaan siinä missä ollaan. Jokainen voi harkita tilannetta omantuntonsa edessä ja P. E:n opetusten valossa.

P. E:ltä saamme kuulla erään hyvin merkillisen opetuksen. Jossain puheessaan hän nim. sanoi, että teosofisessa liikkeessä epäonnistuttiin siksi, ettei siinä alunperin oltu selvillä H. P. Blavatskyn henkisestä, okkultisesta asemasta. Ensikuulemalta ja pintapuolisesti ajatellen tämä voi tuntua hämmästyttävältä. Syvemmin ajatellen ja kokemuksen valossa se kuitenkin käy päivänselväksi. Voimmekin heti lisätä, että epäonnistuttiin myös siksi, ettei oltu riittävästi selvillä P. E:n henkisestä, okkultisesta asemasta.

Kokemuksesta tiedän, että tällainen puhe ei vielä saa suurtakaan ymmärtämystä osakseen. Niinpä eräs teosofi, vanha ystäväni, kirjoitti minulle noin pari kolme vuotta sitten, että hänen mielestään on aivan samantekevää, mikä on jonkun Opettajan okkultinen asema. Ei merkitse mitään mikä on Jeesus Kristuksen, mikä Pekka Ervastin tai Budhhan asema. Riittää kun yritämme parhaamme. —

Näin voi sanoa. Ja se tuntuu perin järkevältä — ellei syvemmin mieti asiaa. Voimmekin kysyä: miksi on niin tärkeätä päästä selvyyteen jonkun Opettajan okkultisesta asemasta? Selvitelkäämme kuitenkin ensin erästä toista kysymystä: miksi on niin vaikeata päästä selvyyteen jonkun suuren Opettajan henkisestä asemasta? Vastaamme näin: se on siksi, että selvyyteen pääseminen luonnollisesti vaatii määrättyjen älyllis-siveellisten ehtojen täyttymistä. Niinpä H. P. B:n henkisen aseman ymmärtäminen olisi edellyttänyt — ja edellyttää vieläkin — että olisi ensin ja samalla ymmärretty H. P. B:n teosofinen sanoma. Mutta tämä voi jälleen tuntua yllättävältä. Sillä kyllähän me alunperin olemme voineet luulla olevamme täysin selvillä teosofiasta. Sehän on oppijärjestelmä. Siinä puhutaan jälleensyntymisestä, karmasta, Mestareista jne. Mutta H. P. B:n kannalta tuo ei vielä ole teosofiaa. Siinä on vasta teosofian ulkonaiset puitteet, tai korkeintaan se kuuluu teosofian filosofiaan. Blavatsky itse sanoo, että teosofia on altruismia, ihmisystävyyttä. Se on veljellistä rakkautta, keskinäistä avunantoa, horjumatonta antautumista totuudelle. Sodasta hän lausuu mahdollisimman selvän hylkäävän arvostelun.

Mutta kaikkea tätä emme alunpitäinkään ymmärtäneet. Ja siksi ei myöskään ymmärretty H. P. B:n okkultista asemaa. Siksi olemme epäonnistuneet.

Entä suhteemme Buddhaan? Mitkä ovat ne älyllis-siveelliset ehdot, joiden täyttyessä meillä olisi mahdollisuus päästä selvyyteen Buddhan henkisestä asemasta? Yksinkertaisesti ehto on se, että meidän on pitänyt kulkea Buddhan viitoittamaa moraalista tietä: hyljätä kaiken tappamisen, sodan ja väkivallan, tullen siten ymmärtämään, että olemme yksilöitä ja sellaisina vastuullisia elämän pyhän ja jäävämättömän lain edessä. Kun jatkamme mietiskelyä tällä pohjalla, silloin totuus voi meille selvitä sisästä päin. P. E. opettaa, että kun

konsentratiossa ja meditatiossa riittävästi syvennymme asiaan, silloin se asia itse sanoo miten totuus on. Siten buddhalaiselle on mahdollista päästä selvyyteen Buddhan okkultisesta asemasta.

Sitten suhteemme Jeesus Kristukseen, hänen okkultiseen asemaansa? — Edellä esitetyt ehdot pitävät tässäkin paikkansa. Lisäksi tulee erikoisuutena se, että kun Kristus-rakkaus virtaa ihmiseen ja siten aiheuttaa kiirastulen luontoisen tilan, niin se tila ja tuska on luottamuksessa kestettävä. On ymmärrettävä, että se on henkisen uudestisyntymisen tuskaa, niinkuin Jeesus itse opettaa. Sitä tietä tulee mahdolliseksi — mikäli se työn tähden on tarpeellista — että Jeesus Kristus saattaa oppilaalleen paljastaa itsensä, okkultisen asemansa. Siitähän näemme ainakin alustavia esimerkkejä Uudessa Testamentissa.

Ja sitten P. E:n okkultinen asema? Luonnollisesti kaikki edellä esitetyt ehdot ovat tässä edellytyksenä. Nim. ehdot Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Blavatskyn löytämiseen. Lisäksi tulee ensiksikin ja luonnollisesti se, että on täydellä luottamuksella syvennyttävä kaikkiin P. E:n opetuksiin. Siis myöskin siihen, kun hän vuosikymmenien kuluessa jatkuvasti puhuu meidän päivinämme esiintyvästä suuresta Opettajasta, Jumalan Pojasta, joka jatkaa Jeesus Kristuksen työtä, esittää sellaista, joka joko jäi apostoleilta muistiin kirjoittamatta, tai jota ei ole vielä milloinkaan esitettykään. Hän sanoo, että taas Jumala esiintyy maanpäällä. Esiintyy suuri Opettaja, joka perustaa suuren Maailmanuskonnon. Luonnollisesti on samalla syvennyttävä siihen, mitä P. E. kertoo sekä Jeesuksen että omasta Jordankastekokemuksestaan. — Toiseksi on otettava huomioon se P. E:n opetus, että henkisen elämän kulmakivi on nyt vuorisaarnan neljäs käsky: "älä ole pahaa vastaan". Ilman tätä käskyä kaikki kaatuu. Ellemme tämän käskyn henkeä täydellisesti ymmärrä ja sulata, silloin meillä ei ole mahdollista kokea Mestarin yhteyteen vievää Damaskos-kokemusta.

Ja sitten tuo toinen kysymys: miksi suurten Opettajien okkultisen aseman ymmärtäminen on niin tärkeätä? Tähän voimme lyhyesti vastata näin: se on tärkeätä siksi, että me tietäisimme mitä ajan kello lyö, mitä meiltä odotetaan, mitä meiltä vaaditaan, mitkä ovat meidän mahdollisuutemme. Ilman selkeyttä tässä asiassa on meillä suuri mahdollisuus jäädä jonkunlaiseen henkiseen uinailuun, elämään vain kuin puolella höyryllä, niinkuin sanotaan. Haaveillaan ja huokaillaan. Sensijaan että olisi syvennytty ja tehty totta H. P. B:n ja P. E:n opetuksista, sensijaan ruvettiin haaveilemaan uusista opettajista. Niinpä P. E. sanoikin, että yksi seuraus siitä, kun ei osata ottaa opettajaa vastaan on se, että ruvetaan uutta odottamaan.

Näin kuluu henkisiltäkin joukoilta aika ja voimat haaveiluissa. Ja kansat ja ihmiskunta jää ilman sitä apua, mikä henkisten valiojoukkojen olisi niille annettava.

Ja lopuksi: miksi meidän on tällaisista asioista puhuttava? Oikeastaan turha kysymys. Sillä edellä esitetty puhuu itse puolestaan. Lisäämme kuitenkin, että meidän on puolustettava Mestareiden alkuperäistä oppia maailman edessä. Sillä ei ole lainkaan samantekevää mitä Mestarin nimessä maailmalle esitetään. Siitähän kristikunnan historia ja sen nykyinen tila tarjoaa surkean näytelmän. Opin esityksestä ja sovellutuksesta riippuu, tuleeko kansa ja ihmiskunta autetuksi, vai painutaanko yhä syvemmälle tarpeettomiin kärsimyksiin.

Erehdyksistä voidaan luopua. Niitä ei ole tarvis jatkaa. Eikä puolustella. Voidaan nöyrtyä totuuden edessä. Ja aloittaa uusi luku. Itsekkyys johtaa kuolemaan. Totuus vapauttaa.

J. R. H.

1947 kesäkuu 84—85

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Saarenmaan suvijuhlilla juhannuksena puhuin seuraavaan tapaan aiheesta: "Kehittyvä nykyhetki".

Nykyään elämme aivan toisenlaisissa oloissa kuin allekirjoittaneen nuoruuden aikoina. Pohjimmainen syy tähän on siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, josta Pekka Ervast puhuu erikoisesti kirjassaan "Ihmisyyden uskonto". Henkisesti katsoen me vielä minun nuoruudessani elimme kuin

pakkopaidassa. Meidän oli ummessa silmin "uskottava" kuolemanjälkeiseen loputtomaan piinaan, verisen väkivaltaiseen sijaissovitusoppiin, ja kaikkiin niihin oppeihin ja väitteisiin, jotka täydennyksenä asiaan kuuluivat.

Kuitenkin — ja se on kuvaavaa ihmisen olemukselle — nuori ihminen saattoi avautua sisäisesti siten, että hän oli käytännöllisessä suhteessa johonkin näkymättömään, sanottakoon sitä joko ihmisen henkiseksi olemukseksi tai Jumalaksi. Nuori ihminen saattoi todeta, että hänellä oli sisässään kuin jokin huoltaja, kasvattaja, opastaja. Hän totesi edelleen, että hänelle oli tärkeätä totella ja seurata tuon sisäisen tajunnan ääntä, neuvoa ja viisautta. Ellei hän sitä tehnyt, oli sisäinen rauha mennyt. Sensijaan rauha säilyi, sopusointu ja siunaus vallitsi, kun sisäistä viisautta seurasi.

Tähän sisäiseen tarkkailuun liittyi ulkoinen siten, että suhteessa toisiin ihmisiin oli myös rauha vallitseva: niinkuin sisäisessä taivaassa, niin ulkoisesti maankin päällä. Jos häiriötä syntyi, oli ryhdyttävä tietoiseen rauhan järjestelyyn siten, että meni asianomaisen henkilön luo, esitti anteeksipyynnön ja sovitti häiriön, niin että sovinto ja rauha vallitsi ihmisten kesken maan päällä, niin kuin se vallitsi sisäisen ihmisensä ja Jumalansa kanssa taivaassa.

Näin saattoi nuori ihminen minunkin nuoruudessani elää sisäisesti elävää hengen elämää. Ulkoisesti siitä ei saattanut paljoakaan puhua. Sillä vaikkakaan toisinajattelevia ei enää kidutettu tai teloitettu niinkuin keskiaikana, niin kuitenkin Suomessakin vielä minunkin nuoruudessani elettiin pakkouskonnon alaisina.

— — —

Niin eloisa kuin tämä yksilöllinen elämänkäsitys saattoikin nuorelle ihmiselle olla, oli sillä kuitenkin — älyllisesti katsoen — omat rajoituksensa. Sillä ratkaisematta oli esim. kuolemanjälkeisen elämän, maailmanlopun ja muiden senkaltaisten asioiden arvoitus. Tuli sitten teosofis-kristosofinen sanoma. Oppi jälleensyntymisestä oli kuin salaman leimaus, joka valaisi idästä länteen. Edellä kuvaillun kaltaisen nuoren ihmisen ymmärrys oli oitis valmis vastaanottamaan ja omaksumaan jälleensyntymisaatteen. Se avasi mahdollisuuden jatkuvalle kehittymiselle. Kävi niinkuin Jeesus oli sanonut: totuus teki vapaaksi. Maahan luhistuivat opit loputtomasta kuolemanjälkeisestä piinasta, karkeasta sijaissovitusopista ja muista senkaltaisista järjettömyyksistä.

Tämä oli sinään suuri saavutus. Mutta ei pidä luulla, että tämä oli kaiken henkisen elämän täyttymys. Se oli täyttymys vain siinä merkityksessä, että nyt oli päästy asialliseen alkuun. Ensin oli saavutettu siveellisyyden tasapaino, taito ylläpitää sisäistä ja ulkoista rauhaa. Nyt oli saavutettu määrätynlainen älyllinen valaistus jälleensyntymisopin avulla. Tästä oli mentävä eteenpäin, avarruttava kakkiin suuntiin. Elämä on sellaisenaan suuri Mysterio, suuri salaisuus. Ja ihminen on samalla sekä mysterio sinään että avain elämän suuren Mysterion ymmärtämiseen.

Niinpä nouseekin heti eteemme kysymys: mitkä syyt vaikuttavat sen, että alkuperäiset totuudet saattavat ihmisten käsissä vääristyä sellaisiksi, kuin miksi ne yleensä — kirkkojenkin käsissä — ovat vääristyneet?

Katsokaamme. Selityksen saamme psykologista tietä. Syvemmässä olemuksessaan ihminen on jumalallinen olento. Tämä jumalallinen olemus synnyttää eli ilmentää itsestään persoonallisuuden, yhden toisensa jälkeen jälleensyntymien sarjassa. Jälleensyntyvä minuus saa taivaallisesta itsestään aatteen, ihanteen, jota hänen on määrä maallisen elämänsä aikana toteuttaa. Tämän aatteen ihminen ottaa älyllään vastaan, sitä hän miettii ja pohtii. Samalla herää toinen sielullinen ominaisuus: mielikuvitus. Jos äly on kuin aatteen huoltava isä — sanokaamme Aadam —, niin mielikuvitus on kuin vastaanottava äiti — sanokaamme Eeva —, joka heti alkaa dramatisoida eli loihtia elämisen mahdollisuuksia tuolle aatteelle.

Tässä on samalla erehdyksen ja lankeemuksen mahdollisuus. Sillä mielikuvitus — tavallisen äidin tapaan — on taipuvainen huolehtimaan siitä, että lapselle, so. aatteelle, tulisi mahdollisimman suotuisa elämisen mahdollisuus. Ja silloin mielikuvitus on altis ja taipuvainen kuuntelemaan viettelijän — sanokaamme käärmeen — ääntä. Niin on kristikunnalle, kristilliselle kirkolle, käynyt. Kristillisyyden aate esiintyy Kristuksen opissa, pääasiallisesti Vuorisaarnassa. Mutta kiusaaja on kuiskannut kristikunnan äidillisesti huolehtivalle mielikuvitukselle: "kyllä Vuorisaarnassa esiintyvä

oppi on sellaisenaan tarpeettoman vaikea, tai sanoisimmeko liian haaveellinen ja epäkäytännöllinen". Ja niin kirkollinen mielikuvitus yhtyi luomaan helpommin toteutettavaa tapaa kristillisen aatteen toteutumiselle. Ja kristikunnan tila on nyt se hedelmä, joka osoittaa, mistä lähteestä kirkollinen mielikuvitus on innoituksensa saanut ja ottanut. Jumalan valtakunnan tilalle länsimainen sivistys on luonut maan päälle sen vastakohdan: helvetin. Keskinäisen rakkauden ja hyväntahtoisen auttamisen tilalle siinä on päässyt ilmenemään keskinäinen viha, sota ja sorto.

— — —

Saatuamme näin lyhyen, keskitetyn läpileikkauksen aatteen toteutumisen vaikeuksista ihmiskunnan käytännöllisessä elämässä, otamme nyt erään erikoisen aatteen väläyksen, joka meidänkin päivinämme on saattanut nuorta ihmistä innoittaa. Tutustuessaan Uudessa Testamentissa esiintyviin Jeesuksen elämän vaiheisiin, saattaa nuoressa ihmisessä herätä oikeustunto joka sanoo: Jeesukselle tehtiin vääryyttä. Jeesus oli ihminen, joka ei ollenkaan ajatellut omaa etuaan, vaan työskenteli kokonaan toisia ihmisiä auttaakseen, opettaakseen ja valaistakseen. Ja kuitenkin häntä kaiken aikaa vastustettiin, vainottiin, ja lopulta häväistiin, rääkättiin ja surmattiin.

Tälläinen huomio loukkaa nuoren ihmisen oikeudentuntoa. Hän saattaa ajatella: jospa minä olisin elänyt Jeesuksen päivinä, niin luulenpa vaan, että olisin asettunut Jeesusta puolustamaan.

Näin voi nuori ihminen ajatella. Ja me voimme jatkaa hänen puolestaan kysymällä: millä tavalla hän luulee, että hän olisi saattanut Jeesusta puolustaa? Asia ei ole niinkään itsestään selvä. Sillä jos ajattelemme, että olisimme saattaneet väkivaltaisin voimakeinoin Jeesusta puolustaa, silloin saamme heti luopua sellaisesta ajatuksesta. Kun eräs Jeesuksen ystävä yritti tätä keinoa, silloin Jeesus kieltäytyi sellaista puolustusta vastaanottamasta, ja hän meni ja paransi sen ihmisen korvan, jonka Jeesuksen ystävä oli miekallaan vioittanut.

Miten siis olisimme Jeesusta auttaneet? Pääsemme asian ytimeen muistaessamme mitä Paavalikin sanoo: "Jumalan valtakunta ei ole sanoissa, vaan voimassa". Jumalan valtakunta on sellainen voima, joka hyvällä voittaa pahan. Muistammehan tuon vanhan kertomuksen Sodomasta ja Gomorrasta. Jos Aabrahamin ympärillä olisi ollut 50 oikeamielistä ihmistä, niin nämä olisivat muodostaneet sellaisen voiman, että Sodoma ja Gomorra olisivat säästyneet. On siis selvää, että jos Jeesuksen ympärillä olisi ollut riittävä määrä oikeamielisiä ihmisiä, samanmielisiä kuin Jeesus, niin he yhdessä olisivat muodostaneet sellaisen Jumalan valtakunnan voiman, että Jeesusta ei olisi voitu tuhota, ja vieläpä Jerusalem ja Juudan kansa olisi voinut säästyä aikakautiselta onnettomuudelta.

Nousee näinollen kysymys: miten olisimme voineet muodostaa Jeesuksen ympärille tuollaisen auttavan joukon? Vastaus on selvä: vain yhdellä tavalla, sillä tavalla, että olisimme niin peräänantamattomasti syventyneet Jeesuksen oppiin, että siten olisimme sisäisesti syntyneet Jumalan valtakuntaan — joka on: hyvän voimaa. Mutta tällaista ei Jeesuksen ympärillä riittävästi tapahtunut. Kun kriitillinen hetki tuli, kun Jeesus olisi apua tarvinnut, silloin nekin kolme etevintä oppilasta: Johannes, Pietari ja Jaakob, joiden apuun Jeesus erikoisesti katsoi voivansa vedota, silloin hekin vajosivat siihen ansaan, joka varsinaisessa joogassa eli mietiskelyssä kauan vaanii, he nukahtivat. Toisin sanoen: hekään eivät voineet olla korkeammassa päivätajunnassaan hereillä, eivät hereillä siinä hyvän voiman tilassa, joka on Jumalan valtakunta. Ja sentähden Jeesus jäi ponnisteluissaan liiaksi yksin. Jeesuksen omien sanojen mukaan hänellä olisi ollut mahdollisuus vedota enkelien apuun. Mutta sitä hän ei tehnyt. Ja voimme ymmärtääkin miksi hän ei sitä tehnyt. Sillä Jeesuksen tehtävä — niinkuin Valkoisten Veljien yleensä — oli auttaa ihmiskuntaa. Mutta tämä apu edellytti, että ihmiskunta puolestaan olisi myös auttanut Jeesusta.

Mennäksemme tässä asiassa eteenpäin siirrymme nykyhetkeen. Sillä vaikka aika esiintyy menneisyytenä, nykyisyytenä ja tulevaisuutena, niin käytännöllisesti meillä on vain ikuinen nykyhetki. Käytännölliseen nykyhetkeemme sisältyy menneisyys karmana ja tulevaisuus mahdollisuutena. Niinpä siis Jeesuksen päivien silloiseen nykyisyyteen sisältyi meidän päiviemme nykyisyys tulevaisuutena, ja meidän päiviemme nykyisyyteen sisältyy Jeesuksen päivien nykyisyys karmana. Ja koska menneisyyden karma on ei vain voitettavissa vaan voitet-

tavakin nykyisyydessä, niin sentähden nousee kysymys: miten me nykyisyydessä autamme Jeesusta? Ja vastaus on sama kuin silloinkin Palestiinan päivinä. Jeesusta emme auta miekoin, emme sodalla emmekä teloituksilla. Päinvastoin. Niinkuin Jeesus muinoin paransi hänen puolustuksekseen loukatun ihmisen korvan, samoin olemme koko historian aikana tuottaneet ylönpalttisesti huolta ja vaivaa Jeesukselle — ja yleensä Valkoisille voimille — kaikella sillä julmuudella, sodalla ja verenvuodatuksella, mitä Jeesuksen nimessä ja hänen puolestaan olemme tehneet. Emme liioin voi nykyisyydessä auttaa Jeesusta niiden toinen toistaan mahtavampien kirkkojen paljoudella, joita hänen nimelleen olemme pystyttäneet, emme huutamalla niissä Jeesukselle "Herra", Herra", emme siten palvomalla Jeesusta Jumalan Poikana ja ihmiskunnan Vapahtajana. Emme liioin auta Jeesusta kirkkojen karkealla sijaissovitusopilla. Sellaisella me vain painamme Jeesusta entistä lujemmin kärsimysten ristille. Ainoa tapa millä me Jeesusta ratkaisevasti autamme on aina tuo sama: syventymällä Jeesuksen oppiin, neuvoihin ja käskyihin niin perinpohjaisesti ja peräänantamattomasti, että me sisäisesti synnymme Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tullaksemme siten hyvyyden voimaksi, niinkuin jo edellä puhe oli.

Näin siis Jeesuksen päivien nykyisyys sisältyy karmana meidän päiviemme nykyisyyteen. Mutta — niinkuin jo edellä sanoimme — Jeesuksen päivien nykyisyyteen sisältyi tulevaisuus — ja siis meidänkin päiviemme nykyisyys — mahdollisuutena. Ja siitä Jeesus puhui erinomaisen velvoittavasti. Hän puhui Ihmisen Pojan tulemisesta, aikakautisesta tuomiosta, jolloin vanha hyljätään ja uutta alkaa. Hän kehoitti valvomaan ja rukoilemaan, jopa huomioimaan ajan tapahtumia, merkkejä, niin ettemme kriitillisen hetken tullessa nukkuisi — niinkuin yksinpä Pietari, Johannes, ja Jaakob Jeesuksen päivinä nukkuivat.

Siirrymmekin nyt tähän, Jeesuksenkin niin painavasti velvoittamaan tutkimustyöhön. Hän mainitsee, kuinka niinä aikoina vallitsee suuri ahdistus, sota ja muu tuska. Ja ainakin tässä suhteessa on meidän päivinämme päästy sellaiseen saavutukseen, jota ei ole ennen ollut. Ennen saattoivat sivistyksen johtajat — maailmalliset johtajat — puhua jopa sodan erinomaisen kehittävästä vaikutuksesta. Mutta nyt tuntuu ääni muuttuneen. Sivistyksen johtava ääni alkaa yhä selvemmin kallistua päinvastaiseen suuntaan: sota uhkaa tuhota kaiken...

Siirrymme nyt myönteiseen, henkiseen, korkeampaan puoleen Jeesuksen kuvailussa. Jeesus mainitsee, että tämän tapahtuman tarkkaa aikaa ei tiedä hän, Jeesus, eivätkä taivaan enkelit, vaan sen tietää Isä yksin. Ja mitä tämä merkitsee? Se merkitsee selvästi sitä, että tuo Jeesuksen kuvailema, tuomiolle tuleva Ihmisen Poika on sellainen suuri Opettaja, suuri Vapahtaja, jossa Jumala Isänä ruumistuu ihmiskunnan päivätietoiseen elämään. Jeesuksessa Jumala ruumistui ihmiskunnan päivätietoisuuteen Poikana, Buddhassa ja muissa vanhoissa profetoissa Pyhänä Henkenä, mutta sitten kolmannessa, ratkaisevassa tulemisessa Jumala ruumistuu ihmiskunnan päivätietoisuuteen Isänä, voimana ja majesteettiutena. Että tämä on ratkaiseva tapahtuma maapallomme ja ihmiskuntamme elämässä se johtuu siitä, että silloin valta, Karman johto tässä alemmassakin kolminaismaailmassa, siirtyy sen alemmalta kolminaismahdilta: asuroilta, ahrimaneilta ja lusifereilta ja heidän johtajaltaan ylienkeli Saatanalta Valon korkeimmille kolminaisvoimille: Pyhälle Hengelle ja Pojalle ja kaiken Johtajalle Isälle.

Ja tämä kaikki on nyt meidän päivinämme tapahtunut. Suuri Opettajamme Pekka Ervast sanoo selvästi, että Uudessa Testamentissa kuvailtu Ihmisen Pojan, tai Jumalan Pojan tuleminen on nyt tapahtunut, ja että Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysterioissa .

Mutta missä on tuo suuri Ihmisen Poika, Jumalan Poika, tuo suuri Mestari ja ihmiskunnan Vapahtaja?

Tähän etsiskelyyn saamme Pekka Ervastilta ja Jeesus Kristukselta selvän ja luotettavan mittapuun: puu on tunnettava hedelmistään, opettaja opetuksistaan. Ja vielä: Kristus-ihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Mutta kuitenkin se on sanottava, se on toisten sanottava, se on niiden sanottava, jotka ovat siitä tietoon päässeet.

Mistä nyt saamme tuon välttämättömän, hedelmien tutkimisessa tarpeellisen mittapuun?

Selvästi sen saamme ihmiskunnan edellisten suurimpien Opettajien opetuksista.

Tässä tarkoituksessa otamme ja yhdistämme kolmen suuren Opettajan: Buddhan, Jeesus Kristuksen ja H. P. Blavatskyn opetukset. Yhdistämme ne yhdeksi, toisiaan täydentäväksi opetukseksi, ja niin meillä on tuo etsiskelyssämme tarpeellinen ja välttämätön mittapuu. Siinä mittapuussa on kaksi puolta: älyllis-filosofinen ja käytännöllis-siveysopillinen. Sen mittapuun mukaan arvostelemme kaikkia opettajia. Voimmehan aloittaa vaikka suurista, yleisistä kirkkokunnista johtajineen: arkkipiispoineen, patriarkkoineen, paaveineen, joista ainakin viimemainittu, Rooman paavi, on jopa julistanut itsensä erehtymättömäksi. Kun kaikkien näiden laitosten oppeja, niin älyllisiä kuin siveysopillisia, arvostelemme H. P. Blavatskyn, Buddhan ja Jeesus Kristuksen opetusten yhdistyneellä mittapuulla, niin huomaamme oitis, että ne kaikki romahtavat maahan, niin älyllisessä kuin siveysopillisessa puolessaan.

Siirrymme sitten muihin opettajiin, joita esiintyy milloin siellä, milloin täällä ihmiskunnan keskuudessa, ja jotka saattavat — jopa syystä ja ansiostakin — herättää suurtakin huomiota opeillaan ja menettelyillään. Niinpä allekirjoittanut on vuosikymmenien kuluessa yrittänyt ylläpitää tarkkaavaista huomiota tässäkin suhteessa. Mutta myönnettävä on, että kaikkien noiden opettajien opetuksellinen hedelmä, niin oivallista kuin se jossain suhteessa saattaakin olla, ei kuitenkaan kestä sen kritiikin edessä, mikä ilmenee Jeesus Kristuksen, Buddhan ja H. P. Blavatskyn yhdistetyn opetuksen mittapuussa. Tällä mittapuulla mitattuina ja punnittuina ne kaikki kuitenkin vajamittaisiksi huomataan. Ne ovat vajamittaisia kuka enemmän älyllis-filosofisessa, kuka käytännöllis-siveysopillisessa puolessaan. Yleensä ne eivät syvennä, eivät vie eteenpäin H. P. Blavatskyn, Buddhan ja Jeesus Kristuksen opetusta.

Kuitenkin esiintyy ihmiskunnan näyttämöllä yksi Opettaja, jonka opetuksen hedelmä ei vain kestä edellä mainitun mittapuun kritiikkiä, vaan syventää ja selventää opetusta niin älyllis-filosofis-yliaistillisessa kuin käytännöllis-siveysopillisessa puolessaan. Tämä Opettaja on Pekka Ervast. Oikeastaan tarvitsee ennakkoluulottomasti ja kokemuksen valossa syventyä vain yhteen P. E:n kirjaan, jonka nimi on "Vuorisaarna", kun jo tulee iloisesti vakuuttuneeksi, että siinä on syvennetty, selvennetty ja viety eteenpäin H. P. Blavatskyn, Buddhan ja Jeesus Kristuksen käytännöllinen siveysoppi.

Oikeastaan asia on jo tällä ratkaistu. Mutta tämän ohella ja lisäksi P. E. on vuosikymmenien aikana tehnyt opetus- ja valistustyötä esitelmöiden ja kirjoittaen, ja niinpä saamme nyt tutustua P. E:n opetuksen hedelmään useissa kymmenissä hänen kirjoissaan. Kun ennakkoluulottomasti niihin opetuksiin syvennymme ja totuutta etsimme, niin vähitellen meille kertakaikkiaan selviää, että juuri Pekka Ervast on se suuri Ihmisen Poika, se Jumalan Poika, jossa Jumala kosmillisena Isänä, voimana ja majesteettiutena ruumistui ihmiskunnan päivätietoiseen elämään.

Jumalallinen mahti ja majesteettius on näinollen ratkaisevasti astunut ihmiskunnan sekä sisäiseen että ulkoiseen elämään. Vaikka näyttääkin siltä, että Pahuuden valta, itsekkyys ja väkivalta, on lehahtanut entistä suurempaan roihuun ihmiskunnan elämässä, niin kuitenkin pahan valta on rajoitettu — kuvaannollisesti puhuen — Valtaistuimen vasemmalle puolelle. Kummallakin puolella rakennetaan erilaiselle kulmakivelle. Vasemmanpuoleisen rakennuksen kulmakivi on väkivallan henki. Siinä rakennetaan häviötä ja tuhoa varten. Oikealla puolella rakennettavan kulttuurirakennuksen kulmakivi on — niinkuin P. E. selvästi sanoo — pahan vastustamattomuus. Sentähden sille kulmakivelle pystyvät varsinaisesti rakentamaan vain ne yksilöt ja heidän muodostamansa ryhmät, jotka ovat käytännöllisesti ratkaisseet ja tahtovat ratkaista sota- ja väkivaltakysymyksen. Todellinen heikkous ilmenee nyt ratkaisevan selvästi aseissa, väkivallassa, kun taas todellinen voima pääsee esille vapaaehtoisessa aseettomuudessa. Niinpä en "ujostele" toistaa tässä P. E:n ajatusta, että jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse vapaaehtoisesti riisuu aseensa — ja P. E. lisää, että juuri tämä kuuluukin Suomen kansan tehtävään —, niin silloin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Mutta muistakaamme: kansa on sellainen millaisia ovat sen yksilöt. Kuinka siis kansa osaisi vapaaehtoisesti riisuuntua aseista, ellei sen keskuudessa ole ainakin riittävän suuri joukko sellaisia yksilöitä,

jotka ovat aseista luopuneet, jotka ovat käytännössä ratkaisseet sota- ja väkivaltakysymyksen... Sentähden Kaitselmuksen kutsu kuuluu ensiksi yksilöille, ja heidän kauttaan ryhmille ja kansoille.

J. R. H.

1947 syyskuu, 98—102

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ja mikä olisi nyt sitten asiassa puheen ja keskustelun aiheena? Puhuisimmeko kevyesti? Vaiko raskaasti? Emme välitä kummastakaan. Sillä haluaisin kerta kaikkiaan puhua juuri siten kuin elämä itse tahtoisi puhuttavan. Ja mitä elämä siis tahtoisi? Epäilemättä palvelevaa ja keskinäisesti auttavaa yhteistyötä. Elämä tahtoisi auttaa meitä. Mutta tässä piilee salaisuus: meidän on autettava elämää, jotta elämä voisi auttaa meitä.

Lähtekäämme siis tästä ajatuksesta: meidän on autettava elämää, koska vain siten mekin voimme tulla autetuiksi.

Ajattelemme siis ihmiskuntaa ja siinä ilmeneviä kansoja, sivistyksiä, uskontoja, seuroja, teosofista liikettä ja ihmisiä yksilöinä. Mikä on tällöin ensimmäinen tehtävämme? On laadittava tilannekatsaus. Ja siinä ei sovi hutiloida. Siinä on pantava syrjään kaikki ennakkoluulot ja mieliteoriat. Olenkin sekä yleensä että silloin tällöin erikoisesti joutunut ymmärtämään, kuinka tärkeätä on tilanteen oikea arviointi. Kun ihminen arvioi tilanteen väärin, silloin toimintakin lähtee samaan suuntaan. Senhän voimme huomata kaikessa tavallisessakin elämässä. Jos esim. lääkäri arvioi väärin potilaan tilan, silloin hoitokin menee väärään suuntaan. Vielä kohtalokkaampaa on, jos teemme henkisesti väärän arvioinnin. Sentähden, jotta olisi mitään edellytyksiä päästä oikeaan arviointiin, täytyy meidän olla ns. totuudenetsijöitä. Eikä tässä etsimisessä saa jäädä pintakerroksiin, ei tähän ns. kolminaisuusmaailmaan, ei persoonallisuuden elämään. Miksi ei? Se on siksi, että elämän varsinainen johto tulee sisäisestä totuuden maailmasta. Jumalallisen totuuden käsissä on varsinainen johto, ja sentähden on etsittävä totuutta, on löydettävä totuus ja vasta totuuden valossa on tilannearviointikin tehtävä. Ajatelkaamme psykoanalyyttista tutkimusta; Pekka Ervast sanoo, että se on jonkunlainen välimuoto materialistisen tieteen ja meikäläisen elämänymmärryksen välillä. Lääkäri kyselee potilaan sekä päivä- että unitajuista elämää, pyrkien siten löytämään taudin syyn eli syntysanan. Kun syntysana on löydetty, silloin lääkäri osaa tehdä oikean tilannearvioinnin, ja potilas voi parantua.

Ottakaamme tämä nyt väliasteena siirtyäksemme ihmiskunnan "salaisuuden" syntysanan etsimiseen. Koska tähän ei noin vaan pysty kuka hyvänsä, niin asia on otettava yhteistyön kannalta. Sillä kun aluksi edes yksikin ihminen on pätevä tutkimuksen suorittamaan, niin silloinhan on tie auki eteenpäin. Näin tulemmekin tekemisiin Mestareiden, ihmiskunnan Vapahtajien kanssa. Tällöin muistamme jo Buddhan sanoneen, että kaiken kärsimyksen ja kurjuuden syy on t i e t ä m ä t t ö m y y s. Tässä tulee samalla ensimmäinen vaikeus yrittäessämme auttaa elämää ja ihmiskuntaa. Sillä juuri ne, jotka johtavat ihmiskunnan ja kansojen, kirkkojen ja seurojen elämää, ne eivät suinkaan myönnä olevansa tietämättömiä. Ja vaikka ne sen vielä jossain ns. juhlapuheessaan myöntäisivätkin, niin se ei vähimmälläkään tavalla hillitse heidän intoaan saadakseen päättää, määrätä ja johtaa kansojen, kirkkojen ja seurojen elämää. Viis he välittävät Buddhan neuvomasta moraalin tiestä, jota kulkemalla tietämättömyydestä olisi päästävä. Mutta mitä piittaamattomampia he ovat Buddhan opille, sitä tietäväisempinä he itseään pitävät. Ja seuraus on, että he menettelevät päinvastoin kuin Buddha. Buddha ei lainkaan pakkokeinoilla sekaantunut toisten ihmisten asioihin, vaan ainoastaan sanoi: "jos tahdotte tietämättömyydestä päästä, niin seuratkaa minun neuvojani". Mutta siitäkös ns. maailmanviisaat välittivät. He sanoivat: "meitä on toteltava kaikesta huolimatta — koska olemme k ä s k i j ö i t ä!"

Jeesus Kristus taas sanoo: "totuus teidät vapaiksi tekee". Mutta hän neuvoo myös:

"seuratkaa minun käskyjäni, niin tulette totuuden tietämään". Mutta mitä kiivaammin maailmanviisaat hylkäävät Kristuksen käskyt, sitä pätevimpinä auktoriteetteina he pitävät itseään päättämään, miten tilanne on: miten kansojen, kirkkojen ja seurojen elämää on johdettava. Ja niin mennään ojasta allikkoon. Sillä pelkurit, laiskat ja nahjukset alistuvat ja seuraavat mieluimmin vallanhimon kuin totuuden auktoriteetteja. Ja niin ollaan kansojen, kirkkojen ja seurojen elämässä siinä missä ollaan.

Paikallistakaamme nyt tutkimuksemme paremmin nykyaikaan.

On myöskin niitä, jotka osaavat tehdä oikean tilannekatsauksen. Niinpä viime vuosisadan viimeisen neljänneksen alkaessa Euroopan kulttuuri oli epäilemättä — ainakin materialistisesti katsoen — rotujen ja kansakuntien johdossa. Eurooppa oli itsetietoisen varma etevämmyydestään ja johtavasta asemastaan. — Mutta ihmiskunnan keskuudessa on myöskin niitä, jotka eivät ole tyytyneet tietämättömyyteen, eivät omahyväisyyteen eivätkä pelkurimaiseen vallanhimon auktoriteettiin, vaan ovat — kaikkensa alttiiksi pannen — pyrkineet totuuden tietoon. He tietävät mm., että kaikki kylvö saavuttaa aikanaan omalaatuisensa kypsyyden. He näkivät, että eurooppalainen sivistys oli noin puolentoistatuhannen vuoden aikana kylvänyt ympärilleen, ei vain edistystä ja hyvinvointia, vaan myöskin — ja vieläpä erittäin suuressa määrässä — tuhoa ja kuolemaa. Siksi he tiesivät, että kerran oli Eurooppaa sama tuho ja kuolema kohtaava — ellei aikanaan perinpohjaista muutosta tapahtuisi. Niinhän oli samoista syistä aikaisemmin kohdannut häviö muinaista Roomaa, muinaista Persiaa, ja aikaisemmin vielä perinpohjaisempi tuho suurta atlantilaista mannerta. Ja nuo samat totuuden tietäjät näkivät myös, että Euroopan kohtalon hetki on lähellä. Mutta he näkivät vieläkin enemmän: Eurooppa voitaisiin pelastaa! Ja niin nuo tietäjät päättivät yrittää. He lähettivät yhden joukostaan: H. P. Blavatskyn, julistamaan Euroopalle totuuden sanomaa. Ja H. P. B. julisti: jos Eurooppa vastaanottaa teosofisen sanoman niin se pelastuu, se voi uudestisyntyä, se voi suoralta kädeltä vastaanottaa ja ilmentää uuden inhimillisemmän sivistyksen.

Mutta kuinka kävi? Kävi niin, että teosofinen sanoma tuli liian heikosti ja pintapuolisesti vastaanotetuksi. Teosofinen liike ei herännyt riittävässä määrässä tietoiseksi vastuunalaisuudestaan ja tehtävästään. Ja kun maailman väärät, itsekkyyden ja vallanhimon auktoriteetit saivat aikaan, että H. P. B. julistettiin humpuugiksi, niin H. P. B:n saama ymmärtämys kävi sitäkin ohuemmaksi. Ja niin Euroopan karmallinen vyöry alkoi 1914 ns. ensimmäisessä maailmansodassa. Ja silloin teosofinen liike oli jo käynyt niin maailmalliseksi, että se — kirkkojen tavalla — julisti sodan pyhäksi, teosofejakin velvoittavaksi.

Sodan jälkeen kävi pieni herättävä henkäisy vähän siellä ja täällä. Niinpä teosofisessakin liikkeessä. Teosofisen liikkeen 50-vuotispäivänä Point Loman ja Adyarin teosofiset seurat yrittivät saada jotain yhteistyötä aikaan, mutta sekin kuivui jotenkin alkuvaikeuksiinsa. Tätä ennen oli P. E. Suomesta lähettänyt tunnetun kiertokirjeen maailman kaikille teosofisille ryhmille, muistaakseni noin 900 paikkaan. P. E. oli aina ollut sotaa vastaan. Nyt hän ehdotti, että teosofisen liikkeen olisi toteutettava tunnustamaansa yleistä veljeyttä edes siten, että eri seurat tunnustaisivat toisensa ja perustaisivat yhteisen keskuksen, joka julkaisisi yhteistä teosofista aikakauskirjaa jne. Hän sanoi, että elleivät edes teosofit kykene ojentamaan veljenkättä toisilleen niin ei ole toivoa kansainliitosta eikä rauhasta. Mutta kuinka kävi? Kävi niin, että esim. Pariisin teosofisessa kongressissa — paljojen asioiden vuoksi — ei tätä teosofista pääasiaa "ennätetty" ottamaan edes pohdittavaksi. Tarvitaanko parempaa näytettä siitä, että teosofinen liike ei ollut tietoinen — enempää kuin kirkotkaan — vastuunalaisuudestaan.

Jatkakaamme. P. E. puhui vuosikymmenien ajan siitä, kuinka teosofinen liike oli huutavan ääni korvessa, joka valmisti tietä Herralle. Hän puhui siitä, kuinka meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maan päällä. Esiintyy suuri Opettaja, uusi suuri Vapahtaja, Jumalan Poika, joka perustaa suuren maailmanuskonnon. Eikä hän esittänyt tätä jonain kevyenä filosofisena ajatuksena, vaan mitä ratkaisevammin vaikuttavana asiana. Hän sanoi, että tässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu, ja että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten tuohon suureen Opettajaan suhtaudutaan. — Ja kaiken tämän ohella P. E. useasti viittasi Blavatskyn

lausuntoon, että kun vaikeudet tulevat, niin kääntäkää katseenne Pohjolaan, sillä valo tulee Suomesta.

Ja taaskin saamme olla ihmeellisen asian todistajana: virallisessa teosofisessa liikkeessä kaikki tuo P. E:n puhe meidän päivinämme esiintyvästä uudesta suuresta Opettajasta ja Suomesta tulevasta valosta on ollut — niin, mitä se on ollut? Siihen vastatkoon virallinen teosofinen liike itse.

Mutta Euroopan luhistuminen jatkuu. Toteutuu silminnähden se P. E:n puhe kun hän useasti sanoi, että mikä ensin tapahtuu henkisessä liikkeessä, se tapahtuu sitten tavallisessakin maailmassa.

Siirrymme nyt yksilölliselle kannalle; vaikka samalla on kokonaisuus seuroineen, kirkkoineen ja kansoineen silmäimme edessä. Yksilöinä emme pääse itseämme, emme elämää emmekä kohtaloa pakoon. On elettävä tässä kolminaismaailmassa. On ratkaistava sen salaisuudet ja pulmat. On opittava tuntemaan itsemme ja elämä. Muistamme sanotuksi, että ihminen on sitä mitä hän ajattelee. Toiset taas, että ihminen on sitä mitä hän tuntee. Kolmannet, että ihminen on sitä mitä hän tekee. Mutta P. E. huomauttaa, että kaikki nämä lausunnot ovat yksipuolisia. Sillä ihminen on kolminaisolento. Voimme siis sanoa, että ihminen on sitä mitä hän ajattelee, mitä tuntee ja mitä tekee. Toisin sanoen ihmisen on ratkaistava elämän pulmat kaikissa kolmessa asteessa, so. ajatuksessa, tunteessa ja teossa. Ja koska ihmisen on yhdyttävä Jumalaan, ja koska sekä Jumala että ihminen, vaikka ovatkin tajuntana yksi, kuitenkin esiintyvät kolmena, Jumala Pyhänä Totuuden Henkenä, Poikana eli rakkautena ja Isänä eli voimana ja majesteettiutena, ihminen järkenä, tunteena ja tahtona, niin on Jumalaan yhtymisen pulma ratkaistava kaikissa näissä kolmessa asteessa.

Tilanteen oikeaan arviointiin kuuluu nyt, että osaamme oikein selvitellä suhteemme tähän kolminaisuuteen. Sillä itse elämän kannalta tämä ei ole enää vain tulevaisuudessa piilevä ratkaisematon ongelma. On ollut eräitä ihmisiä, joissa ongelmat ovat tulleet ratkaistuiksi. Sanoihan P. E. — niinkuin edellä mainitsimme — että meidän päivinämme esiintyvässä suuressa Opettajassa ovat kaikki pulmat ratkaistu. Tämä on täydellisin ratkaisu. On ollut aikaisemmin kaksi muuta suurta Opettajaa, jotka omalta kohdaltaan ovat ratkaisun suorittaneet. Ne ovat Buddha ja Jeesus Kristus. Buddha vakaannutti Jumalan totuuden Pyhänä Henkenä astraalitasolle ja ihmisten järjen maailmaan. Jeesus Kristus toi Jumalan rakkautena, kosmillisena Kristuksena eetteritasolle ja ihmisten tunne-elämään. Pohjolassa, Suomessa esiintynyt suuri Opettaja, Maailmanuskonnon alkaja P. E., toi Jumalan Isänä, voimana ja majesteettiutena kemialliselle tasolle ja ihmisten tahtoelämään.

Miten nyt pääsemme perille näistä ratkaisuista, miten voimme tehdä ne omakohtaisiksi itsellemme? Vain siten, että alamme omakohtaisesti seurata noiden suurten Opettajien käytännöllistä opetusta. Tämä on keskitetysti esitetty P. E:n uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa. Sillä se sisältää itseensä sekä Jeesuksen että Buddhan opetuksen.

Aloitamme ajatuksesta. Ratkaisu ajatuksen ja, sanokaamme, minuuden kannalta on siinä, että luovumme kaikesta. Niinkuin teki Buddha. Luovumme kaikesta kiintymyksestä, himosta, omistuksesta. Siten karmamme vähitellen loppuu, ja olemme vapaat pakollisesta jälleensyntymisestä.

Tämä on ratkaisu minuuden eli ajatuksen kannalta. Sitten on edessä ratkaisu tunteen kannalta. Ja tämän ratkaisun salaisuus on rakkaudessa. Huomaamme, että ilman rakkautta kaikki on "helisevää vaskea ja kiliseviä kulkusia". Tai niinkuin Buddha sanoi: elämä on tuskaa; syntyminen on tuskaa, kuoleminen on tuskaa, kaikki on tuskaa. Ja kokemus yhä sanoo: ilman rakkautta elämä lopulta on vain tuskaa, tyhjää ja tarkoituksetonta. — Mutta mistä tulee tuo rakkaus? Mistä sen saamme? Vastaus on: rakkaus tulee Jumalasta. Jeesuksen kautta rakkaus tuli entistä syvemmälle tähän persoonalliseen elämään. Se piilee meissä entistä lähempänä. Ja meidän tehtävämme on herättää se itsessämme. Se herää siten, että opettelemme rakastamaan, rakastamaan totuutta, Jumalaa ja toisia ihmisiä. Rakkaus on palvelemista, auttamista. Meissä on Juudasta juuri se, kun emme tahdo luopua, emme tahdo jakaa, kun emme tahdo rakastaa, vaan vaatisimme, että meitä rakastettaisiin. Se on Juudasta meissä. Rakkaus on antamista. Rakkaus on vapaaehtoista, itsealoitteellista antamista, rakastamista. Se taittaa kärjen kärsimykseltä.

Tämä vie Isän luo, Isän yhteyteen. P. E:ssä Jumala Isänä, voimana ja majesteettiutena tuli ruumiin elämään, tahdon ja tekojen maailmaan. Tuli ratkaisevasti, tuli enemmin kuin ennen.

Miten tämän ymmärrämme? Miten tämän käytännössä koemme? — Jos älyn ja minuuden kannalta ratkaisu on luopumisessa, tunteen kannalta rakkaudessa, niin missä ratkaisu on tahdon kannalta? Voimme sanoa näin: ratkaisu on hyväntahdon elämässä. Meidän on herätettävä itsessämme hyvä tahto, Isän tahto. Sen opimme, kun ensin ja samalla luovumme ja rakastamme. Lähtökohtana on erikoisesti Vuorisaarnan neljäs käsky: älä vastusta pahaa. Älä itse tee pahaa, älä missään mielessä, ei pahassa eikä hyvässä tarkoituksessa. Mutta älä pahaa vastustakaan. Jätä paha. Vaikka näet maailman pahuudet ja jopa ilkeyden, niin älä jää sitä vatkaamaan. Irroita mielesi siitä. Asetu siihen passiiviseksi. Sensijaan herätä itsessäsi aurinkomainen hyvätahto. Voita aina vaikeudet sisässäsi siten, että aurinkomainen hyvä tahto jää sinussa jatkuvasti voitolle. — Tämä on nyt entistä enemmän mahdollinen, kahdesta syystä. Ensiksi, koska Isä, voima ja majesteettius on nyt tullut ruumiilliseen maailmaan, ja toiseksi siksi, että Karma on samalla tullut Kristuksen, Isän, käteen.

Tämä on tilannekatsaus. Käytäntö ja kokemus tekee sen eläväksi. Siten syntyy uusi ihmistyyppi. Syntyy uuden sivistyksen kantajoukko. Uutta syntyy ja vanhat saavat mennä. Kunkin yksilön tilannekatsauksesta ja siitä johtuvasta käytännöstä riippuu, millä puolella hän elämänsä elää ja kokemuksensa kokee.

J. R. H.

1947 lokakuu, 114—117

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Uskonto yleensä tarjoaa käsityksen siitä mitä elämä on. Sellaista sanotaan maailmankatsomukseksi, elämänymmärrykseksi. Pekka Ervast erikoisesti korostaa, kuinka tärkeätä on, että meillä olisi mahdollisimman todenmukainen elämänkäsitys, vaikkapa aivan sellainen, millainen se todellisuudessa on itse elämässä. Sillä jos meillä olisi sellainen käsitys elämästä millainen elämä itse on, silloin voisimme paremmalla menestyksellä toimia sopusoinnussa itse elämän jumalallisen johdon kanssa. Jos elämänkäsityksemme on ristissä eli neliössä itse elämän kanssa, silloin elämämme pakostakin muodostuu ristiriitaiseksi ja aiheutuu kärsimyksiä. Jos taas elämänkäsityksemme on suorastaan vastakohdassa elämän oman suunnan kanssa, silloin kärsimysten lisäksi syntyy romahduksia, jatkuvia luhistumisia. Niinpä onkin sanottu: hedelmistä puu tunnetaan. Mikä nyt on ns. kristillisten kirkkojen tuottama hedelmä? Tämä hedelmä on jatkuvasti nähtävänä: kärsimykset ja yhä valtavimmiksi paisuneet romahdukset. Tämä on kirkollisen kristikunnan käytännöllinen hedelmä.

Entä kirkkojemme opit? Vastaamme lyhyesti: kirkkojemme opit suhteessa itse elämän omaan järjestykseen ovat osaksi ristissä, neliössä, osaksi suorastaan vastakohdassa.

Ensiksi: oppi Jumalasta on suorastaan vastakohtainen. Sillä Jumala on auringon kaltainen rakkaus, joka nousee hyville ja pahoille, joka kaikkia rakastaa. Kirkot taas esittävät vanhurskaan vihan jumalaa, joka on ihmisille suunnitellut loputtoman helvetin piinan, ja joka leppyäkseen vaatii, että ihmisten oli tapettava Jumalan rakkauden tulkki ja edustaja Jeesus Natsarenus. Vastakohtainen on kirkkojen oppi myös ihmisen elämän merkityksestä. Elämän tarkoitus on — niinkuin Jeesuskin selvästi opettaa —, että ihmisen tehtävä on kolkuttaen etsiä totuutta, Jumalaa, henkensä Isää, ja on sitten kasvatettava itseään Taivaallisen Isänsä kaltaiseksi. Tätä itsekasvatusta varten Jeesuskin antaa käytännöllisen siveysoppinsa, keskitetysti Vuorisaarnassa. Kirkko taas opettaa, että ihminen pelastuu ainoastaan uskomalla siihen veriuhriin, jonka juutalaiset ja roomalaiset yhdessä toimittivat: järjestäessään Jeesukselle ristiinnaulitsemiskuoleman.

Tästä johtuu kysymys: miten noin julma, järjetön ja taikauskoinen elämänkäsitys pääsikin kirkoissa muodostumaan?

Vastaus on seuraavanlainen. Kun Jeesus aloitti henkisen uudistustyönsä, tapahtui se ihmisten keskuudessa, joilla jo oli omat, valmiit käsitykset Jumalasta, elämästä ja ihmisestä. Erikoisesti juutalaisilla — joiden keskuudessa Jeesus esiintyi — oli sellainen käsitys Jumalasta, että Jumala oli loukkaantuvainen, kostoa tai hyvitystä vaativa. Niinpä juutalaisille oli muodostunut moninaisia rituaaleja, muotomenoja, syntien sovitus- ja Jumalan lepytysuhreja. Hyvin keskeisenä oli eläinten verinen "uhraaminen". Vieläpä he joskus uhrasivat ihmisiäkin, niinkuin teki kansan johtomies Jefta, uhraten eli siis surmauttaen tyttärensä. Puhumattakaan siitä, että he ahdasmielisessä raakuudessaan, tietämättömyydessään ja taikauskoisuudessaan yleensä tappoivat kaikki profeettansa, niinkuin Jeesus heille nimenomaan huomautti.

Ja niinhän sitten kävi Jeesukselleki. Uskonnollisessa tietämättömyydessään juutalaiset hänetkin surmasivat. Vain pieni opetuslasten joukko alkoi jotenkuten ymmärtää Jeesuksen esittämää uutta, syvempää käsitystä Jumalasta. Jumala ei odottanut ihmisiltä muuta uhria kuin sitä, että he luopuisivat omasta itsekkyydestään, uhrautuisivat elämään rehellisessä totuudessa ja keskinäisessä rakkaudessa. Sillä ihmisten tehtävä oli kasvattaa itseään taivaallisen Isänsä kaltaisiksi. Ja siksi Jeesus antoi seuraajilleen itsekasvatuksellisia ohjeita, neuvoja ja käskyjä; jotka esiintyvät Vuorisaarnassa, ja muissakin Jeesuksen puheissa.

Tämä oli Jeesuksen selvä oppi.

Mutta väkivaltaisuus ja taikauskoisen julma ja typerä eläinuhri oli lujasti syöpynyt juutalaisiin. Vieläpä Jeesuksen omat oppilaat Jeesuksen kuoleman jälkeen keskustelivat siitä, sopiiko heidän syödä uhrieläinten lihaa!

Paavali nähtävästi oli parhaiten perillä siitä, kuinka tarpeettomia olivat ei vain eläinten uhraaminen, vaan ympärileikkaus ja muu sellainen. Ja saadakseen tuollaisen raakuuden kerta kaikkiaan poistumaan, tuli hän käyttäneeksi hiukan varomatonta puhetapaa Jeesuksen verikuolemasta. Hän nähtävästi vihjaili, että kun Jeesuksen kuolemassa nyt on niin jalo uhri annettu, niin eläinuhrit ovat tarpeettomia. Paavali tietysti ymmärsi Jeesuksen kuoleman oikein. Oikein ymmärrettynä se merkitsee: nyt olemme Jeesukselta saaneet tosi tiedon Jumalasta ja ihmiselämästä, ja hän on myös näyttänyt käytännöllisen esimerkin: hän mieluummin antoi vaikka surmata itsensä, kuin olisi luopunut totuuden näkemyksestään ja alistunut juutalaisten typeriin oppeihin. Ja tämä Jeesuksen menettely on nyt tullut seurattavaksi esikuvaksi meille kaikille: ihmisen tulee kuunnella sisäistä Jumalan ja omantunnon ääntä ja seurata sitä, uskollisena kuolemaansa asti. Niin sitten Paavali teki'kin. Hän ei alistunut juutalaisten eikä roomalaisten uskonnollisiin tai muihin vaatimuksiin, vaan mieluummin — Jeesuksen tavalla — alistui siihen, että hänen ruumiinsa tapettiin. Paavalin käsitys ja opetus oli, että meidänkin tulee Jeesuksen tavalla elää ja — jos niin vaaditaan — myös Jeesuksen tavalla kuolla. Tätä periaatetta Jeesuksen seuraajat noudattivatkin parina kolmena vuosisatana; kunnes muodostui valtiokirkko ja karkea sijaissovitusoppi.

Menkäämme vielä taaksepäin ja kysykäämme: kun karkea sijaissovitusoppi palautuu veriseen eläinuhriin, niin mihin eläinuhri palautuu?

Pääsemme asiaan sisälle muistaessamme, että meidän persoonallisuuteemme sisältyy entinen eläin. Inhimillisinä minuuksina emme ole milloinkaan eläimenä olleet, sillä minuuksina, henkiolentoina, olemme jumal-syntyisiä. Mutta muodollisen kehityksen kannalta me olemme edellisessä luomiskaudessa läpikäyneet sellaisen tilan, joka vastaa nykyisen eläinkunnan sielullista tilaa.

Olemme siis muinaisuudessa saavuttaneet täydellisyyden eläinkunta-asteessa, ja niin muodostuneeseen olioon on sitten vuodattautunut ja yhtynyt inhimillinen minuus.

Tällöin tuli meille uusi tehtävä, uusi ihanne. Ihmisinä emme enää saaneet jatkaa eläimen tavalla, emme elää himoissa ja loikoilevassa laiskottelussa. Ihmisinä meidän tuli etsiä totuutta, Jumalaa, ja siten luopua eläimestä, uhrata eläin Jumalalle. Vieläpä niin, että meidän tuli uhrata Jumalalle puhdas eläin, ei saastaista. Toisin sanoen: vaikka olimmekin saavuttaneet täydellisen eläinasteen ja tulleet ihmisiksi, tuli meidän ihmisinä vielä täydellistää ja jalostaa eläimellistä puoltamme. Ihmisinä meidän tuli pysyä inhimillis-jumalallisessa ihanteessa, luopua eläimellisyydestä.

Tämä on ollut ainoa oikea ja alkuperäinen eläinuhri. Kaikki muu eläinuhri on ollut erehdystä, jopa huijausta.

Vielä eräs asia. Eläinkunnassa hallitsee se, joka on voimakkain, tai paremmin aseistettu, niinkuin leijona ja tiikeri. Vanhaan aikaan oli myös ihmisten keskuudessa niin, että sekä ruumiillisesti että etenkin eläimellis-moraalisesti voimakkain hallitsi. Vanhan ajan profeetat olivat siten täydellisiä, että he eivät eläneet alemmissa eläimellisissä himoissa. Se antoi heille ikäänkuin eläimellis-siveellisen oikeuden tuomita, syyttää ja jopa rangaista niitä, jotka vielä elivät alemmissa himoissa. Niinpä kerrotaan, että kuuluisa profeetta Elia omin käsin surmasi satoja Baalin pappeja. Nyt, Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin jälkeen, kun Jumala kolminaisena Logoksena on astunut persoonalliseen ihmiskuntaan ja alempaan kolminaismaailmaan, voimme ymmärtää, että sellaisissa vanhanajan profeetoissa, kuin esim. Eliaassa, oli eläimen jalostaminen ja Jumalalle uhraaminen kuitenkin pysähtynyt eläinten kuninkaaseen, leijonaan. Lakiahan onkin joskus kuvattu: leijona miekka kädessä. Mutta nyt todellisen profeetan asema on aivan toinen. Nyt on — niinkuin Pekka Ervast opettaa — niin, että valta kuuluu yksin Jumalalle. Buddha jo luopui kaikesta vallasta, ruumiillisesta ja henkisestä väkivallasta. Ja Jeesus sanoo: suurin on se, joka on nöyrin, ensimmäinen on se, joka parhaiten palvelee. Jeesus asettaakin leijonan tilalle lampaan, puhtaan ja vaarattoman eläimen. Sellaiseksi täytyy meidän kasvattaa eläinluontomme: puhtaaksi, lempeäksi.

Ja sitten meidän on edelleen ihmisinä, ajattelevina minuuksina, uhrauduttava Jumalalle, Isän tahdon ilmentämiselle. Ei suinkaan kuvittelemalla — itseämme ja toisiamme pettäen, että Jeesuksen teloittaminen oli tarpeellista, että me sellaiseen uskomalla pelastumme, vaan niin, että me tietoisen vapaaehtoisesti kannamme ne kärsimykset, jotka osallemme tulevat kulkiessamme Vuorisaarnassa viitoitettua itsekasvatuksen ja siitä sukeutuvan toiminnan tietä. Mestari kulkee edellämme ja sanoo: jos minua rakastatte, niin osoittakaa se sillä, että toisianne rakastatte, että keskinäisessä rakkaudessa teette yhteistyötä kanssani — todellisen uskonnon aikaansaamiseksi.

J. R. H.

1947 marras—joulukuu, 130—132

Kirjallisuutta:

Buddhismin sanoma nimisen kirjan on julkaissut Aura Turussa. Kirjan on aikoinaan kirjoittanut katkismuksen muotoon Subhada niminen buddhalainen munkki, mutta on myöhemmin julkaistu tavallisessa muodossa. Huomiota herättää, että kirjan on aikoinaan tarkistanut ja suositellut sama buddhalainen H. Sumangala, joka myös on suositellut H. S. Olcottin "Buddhalaista katkismusta", jonka Pekka Ervast suomensi ja julkaisi 1906, mutta joka nyt on loppuunmyyty.

"Buddhismin sanomassa" saamme jälleen todistuksen siitä, että buddhalaisuus on ainoa uskonto maailmassa, jonka puolesta ei ole tippaakaan verta vuodatettu. Kirjan luettuaan entistä enemmän ällistyy ns. kristikunnan tilaa — jonka "oppi" jo noin vuodesta 325 — jolloin alkuseurakunta lopullisesti muodostui valtiokirkoksi — perustuu taikauskoisen veriseen ja väkivaltaiseen sijaissovitukseen, ja jonka toiminta on ollut jatkuvaa toisinajattelevien teloitusta, vainoa ja sotaa. Panemme merkille, että buddhalaisuus on kokonaan ja ainoastaan Buddhan opin käytännöllistä seuraamista, kun sensijaan ns. kristinusko on Kristuksen opin perinpohjaista kieltämistä. Niin että jos joskus on sanottu, että buddhalaisuus on kielteistä, niin tämän vastapainoksi on murheella myönnettävä, että kristillinen sivistys on kokonaan kielteinen, sillä se on kasvanut oman Mestarinsa opin täydellisessä kieltämisessä. Niinpä "Buddhismin sanoma" on erittäin suositeltava kaikkien ns. kristittyjen luettavaksi. Toivottavasti se osaltaan hiukan herättää ja avaa väkivaltaisen taikauskon sokaisemia silmiä.

Tähystäjä

1947 marras—joulukuu, 140

JOULUKIRJOITUS

Ulkoinen luonto vaihtelee maapallon pyörähtelyjen mukaan suhteessa aurinkoon. Niinpä elämme parhaillaan siinä vuodenajassa, jolloin yö on ylivoimaisesti päivää pitempi, ja yhä vain painutaan samaan suuntaan. Ulkoinen luonto kuolee. Tai se on jo kuoleman tilassa.

Symbolisoiko tämä jotakin ihmiselämässä? Nähtävästi. Onhan sanottu: ellei nisunjyvä kuole... jne. Toisin sanoen: ihmisen on kuoltava militaristis-petomaiselle, tieteellis-materialistiselle ja kirkollis-taikauskoiselle elämänkäsitykselle — ennenkuin hän voi henkisesti uudestisyntyä ja päästä asiallisesti sisälle siihen elämänkäsitykseen mikä vallitsee Jumalan valtakunnassa, Valkoisessa Veljeskunnassa. Jos ihminen haluaa olla edelleen viehättynyt kirkollis-taikauskoisesta, materialistis-tieteellisestä ja militaristis-petomaisesta elämän värähtelystä, niin hän ei kykene astumaan sisälle todelliseen Valon Valtakuntaan.

Mutta miksi emme haluaisi kuolla? Kuolla pois itsekkyydestä? Kuolla pois petomaisuudesta ja taikauskosta? — Onhan meillä järjen valo päässämme ja jumalainen ääni sydämessämme joka kuiskaa: "luovu kaikesta, ja tule ja seuraa minua". Luovu ennenkaikkea henkisestä laiskuudesta, piittaamattomuudesta! Kun sen ensin teet, silloin osaat vähitellen luopua kaikesta muusta, kaikesta mikä on turhaa, ja vielä enemmän kaikesta siitä, mikä on turmiollista. Niinkuin on tuhoisaa kaikki se, mikä kuuluu sotaan, sotalaitokseen — olkoon se koristeltu ja kiilloitettu vaikka kuinka kauniilla otsikoilla, arvonimillä, pyhillä tai taiteellisilla. Sillä kaiken tuon keskuksena on — murha, petos, valhe, kavallus, ryöväys. Asia ei yhtään parane siitä, vaikka "kristillinen" kirkko on rientänyt pyhittämään kaiken tuon — piispoineen, rovasteineen ja kanttoreineen... Se kaikki on tullut vain entistä turmiollisemmaksi. Ja vaikka taide on polvillaan joukkomurhan edessä, niin ei sota eikä murha ole silti muuttunut taiteeksi. Taide päinvastoin on prostitueerannut itsensä. Ja vaikka tiede syytää kaiken kekseliäisyytensä sodan pyörteeseen, niin ei murhaaminen silti muutu tieteeksi. Kaukana siitä. Ja vaikka kirkko piispoineen ja sakramentteineen tehostaa sodan maagillista tenhoa, niin ei murhaaminen silti muutu jumalanpalvelukseksi; se on korkeintaan vain sen jumalan palvelusta josta Jeesus sanoo, että hän on murhaaja alusta alkaen. Ei kaikella tuolla rakenneta Jumalan tai Ihmisyyden valtakuntaa maanpäälle. Päinvastoin sillä tehdään elämä helvetiksi. Siten mennään kohti täydellistä tuhoa. Ja huomatkaamme: jokainen normaalisella järjellä varustettu ihminen on kaikessa tuossa mukana jollain tavalla siihen asti, kunnes siitä selvästi ja tietoisesti kieltäytyy. Ja miksi kieltäytyisit? Pelkäätkö kieltäytymisen seurauksia? Mutta jos niin on, niin kuuntele silloin kun karma kysyy: etkö siis lainkaan ymmärrä peljätä niitä seurauksia, jotka johtuvat siitä laiminlyönnistä, ettet uskalla, ettet viitsi tai et halua kieltäytyä, et vaivautua ratkaisemaan sota- ja väkivaltakysymystä? Etkö ymmärrä, että tämä on syntiä, se on pelkuruuden, laiskuuden ja laiminlyönnin syntiä. Se on syntiä ihmisyyttä, Jumalaa vastaan. Mystillisissä kirjoituksissa on sanottu: pelkureilla ja laiskoilla on osuutensa kuoleman ja kärsimysten tulessa. Kuolemantuli polttaa heitä, koska he eivät halua astua elämäntuleen.

— — —

Mutta joulu kuuluu kaikille. Ja ainakin ulkonaisesti ovat siinä kaikki mukana.

Seuratkaamme muutamia symboleja. Ensimmäinen on matka verolle pantavaksi. Veroa maksamme, maksamme henkiselle kuninkuudelle nimenomaan silloin, kun käytämme sydämemme ja järkemme rikkauksia ratkaistaksemme sota- ja väkivaltakysymyksen. Se on veronmaksua. Sydän ja järki — niinkuin Joosef ja Maaria — täytyvät siinä veronmaksussa olla mukana kokonaan, täydellä luottamuksella ja antaumuksella. Muutoin ei tule mistään mitään. Kun veroa on maksettu, kun sopusointu sydämen ja pään välillä on saavutettu, silloin avautuu sisäinen yhteys korkeimpaan itseen, taivaalliseen ihmiseen, sisäiseen Jumalan valtakuntaan. Taivaallinen Lapsi, mystillinen elämä, herää ihmisen sielussa. Silloin enkelit, so. ihmisen hyveet ja kyvyt, alkavat laulaa ylistystä Jumalalle, alkavat rakentaa rauhaa niiden ihmisten kesken, joilla on hyvä tahto.

Eikä joulu enää pakene. Joulu jääpi pysyväiseksi tilaksi siinä ihmisessä. Ihminen saavuttaa taidon pitää joulun aina luonaan. Sillä aina hän laulaa kunniaa Jumalalle siten, että hän ilmentää Isän tahtoa. Aina hän rakentaa rauhaa maan päällä niiden ihmisten keskuudessa, joilla on hyvä tahto. Sellaisia ihmisiä on jo käytännöllisesti olemassa. Ja niiden lukumäärä lisääntyy.

— — —

Myöskin kokonaiskehitys etenee. Jumalan valtakunta on ihmisissä sisäisesti — niinkuin siellä ennen oli vallalla pahuuden valtakunta —, mutta Jumalan valtakunta ilmenee myös ihmisten keskuudessa. Siinä suhteessa olemmekin meidän päivinämme siirtyneet kokonaan uuteen aikaan. Pekka Ervast — joka on tämän uuden ajan johtava keskushenkilö — puhuu tästä asiasta monessa yhteydessä ja monelta puolelta. Niinpä hän sanoo meidän tulleen sellaiseen aikaan, jolloin yksilöä sellaisenaan ei enää pitkälle auteta. Yksilöiden on liityttävä yhteen, muodostettava ryhmiä. Vain ryhmiä autetaan; jolloin ryhmän jäsenet yksilöinä samalla tulevat autetuiksi.

Mistä tämä johtuu? Se johtuu siitä, että on alkanut Isän aikakausi, on alkanut Isän ykseysuskonto. Jumala on kosmillisena Isänä ruumistunut päivätietoiseen ihmiskuntaan. Selittäkäämme hiukan tätä asiaa. Ihminen on Jumalan kaltainen, Jumalan kuva. Ja ihminenkin korkeammassa minuudessaan on kolminainen: aatma, buddhi, manas. Aatma on syvin, eikä aatma pääse ihmisen päivätietoisuudessa esille, elleivät manas ja buddhi ole ensin esille päässeet. Mutta toiselta puolen: vasta aatman esille päästyä voi varsinainen henkinen elämä alkaa. Samoin on ihmiskunnan kokonaiselämässä. Isä ja Isän valtakunta ei varsinaisesti kykene toteutumaan ihmiskunnan elämässä maanpäällä ennenkuin Jumala ensin on ruumistunut ihmiskunnan päivätietoiseen elämään Pyhänä Henkenä ja Poikana, kosmillisena Kristuksena. Ja ainakin P. E:n koulussa olemme saaneet oppia ymmärtämään, että ne asiat ovat jo tapahtuneet. Buddha oli se ihminen jossa Jumala maailmanjärkenä, kosmillisena Pyhänä Henkenä ruumistui päivätietoisesti. Jeesus Nasaretilainen oli taas se ihminen, jossa Jumala kosmillisena Kristuksena ensikerran ruumistui täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen. Pekka Ervast oli lopulta se ihminen, jossa Jumala kosmillisena Isänä ruumistui ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen päivätietoiseen, ruumiillisesti käytännölliseen elämään.

Valaiskaamme hiukan tätä asiaa. Pekka Ervast painosti erikoisesti sitä seikkaa, että meidän on opittava tekemään selvä ero Jeesuksen ja Kristuksen välillä — muutoin emme pääse mihinkään selvyyteen inhimillis-jumalallisen elämän järjestyksestä ja keskinäisestä vuorovaikutuksesta. Jeesus oli ihminen, niinkuin me kaikki muutkin. Hän oli pitkän kehityksen tulos. Kristus taas on Jumalan tajunnassa oleva "kappalten perikuva", täydellisyyden ihanne. Tämä kosmillinen Kristus vaikuttaa rakkauden voimana kaikissa olennoissa. Se pyrkii esille kaikissa ihmisissä. Jeesuksessa se pääsi siihenasti täydellisimmin esille. Mutta jokaisessa se sama kosmillinen Kristus vaikuttaa ja esille pyrkii. Ellei se onnistu tässä maailmanajassa, niin jossain tulevassa maailmanajassa.

Tämä on nyt välttämättä pidettävä mielessä ymmärtääksemme Pekka Ervastia ja hänen asemaansa. Pekka Ervast ja Jumala kosmillisena Isänä ovat samoin kaksi asiaa. P. E. on ihminen, pitkän kehityksen tulos, niinkuin me kaikki. Hän on vaan vanhin ja kehittynein veljiensä joukossa. Isä taas on se tajunta, josta kaikki lähtee, joka kaikessa vaikuttaa, joka kaikessa esille pyrkii. Jeesuksessa tämä Isä oli Jordanin kasteen jälkeen niin lähellä, että Jeesus Kristus saattoi sanoa: minä ja Isä olemme yhtä. Mutta vasta P. E:ssä Isä ensikerran täydellisesti ruumistui, ruumistui täydellisemmin kuin milloinkaan ennen. — Ja kuitenkin sama päämäärä odottaa meitä kaikkia. Sanotaanhan Vuorisaarnassakin niille, jotka sen käskyjä noudattavat: "Niin ollen tulette vielä täydellisiksi, niinkuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen". — Yksilölliseltä kannalta meidän Isämme kylläkin on meissä oleva aatma, monaadi, mutta kuitenkin tämä aatmamme, monaadimme, on kosmillisen Isän poika, ja kosmillisen Isän täydellisyys meissä vaikuttaa ja esille pyrkii.

Tämä edellä esitetty Jumalan kolmeasteinen tuleminen Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä tähän alempaan kolminaismaailmaan ja ihmiskunnan päivätietoiseen

elämään on niin mullistavaa laatua, että olemme siirtyneet aivan uuteen aikaan. Suorastaan uusi luonnonvoima vaikuttaa tässä fyysillisessäkin elämässä. Vanhassa maailmassa, joka yhä uskoo sotaan ja väkivaltaan, ilmenee sentähden yhä suurempaa levottomuutta, hermostuneisuutta, hälinää ja hämminkiä.

Mutta toiseltapuolen taas on entistä suuremmat mahdollisuudet Jumalan valtakunnan järjestymiselle niiden ihmisten kautta, jotka alussa esitetyllä tavalla tahtovat ratkaista sota- ja väkivaltakysymyksensä. Tämä johtuu siitä, että Kristus, Isä, on ottanut Karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteriossa. Nämä ihmiset voivat muodostaa ryhmän, esiintyen siten kuin uutena suurena ihmisenä, sanoisinko Adam Kadmonina. Sellaisen ryhmänkin on mentävä "verolle kirjoitettavaksi". Sen on uhrattava hyveitään ja kykyjään, voimiaan ja mahdollisuuksiaan Vuorisaarnan Mestarin johdolla teosofis-kristosofisessa yhteistyössä. Sen on saavutettava eheä sopusointu siten, että se osaa yksilöinä ja ryhmänä — onko niitä ryhmiä yksi tai monta — yhdistää pään ja sydämen. Antipatioiden tilalle on asetettava tietoinen suvaitsevaisuus, sympatioiden tilalle tietoinen rakkaus. Näitä molempia yhdistää mieluinen, tahtoperäinen palvelu yhteisessä työssä. Ryhmä on oleva kuin oikea laulukuoro. Nuotteina ovat Mestarin neuvot ja ohjeet. Jokainen on kuin yksilöllinen, luova ja esittävä elämäntaiteilija, improvisoimiskykyinen. Kuorossa ei yksityisen laulajan ääni saa kuulua liian irrallisena. Niin ei ryhmässäkään. Kaikki ovat veljiä. Jokainen tekee parhaansa.

Vain tällainen ryhmä voi olla Valtakunnan siemen fyysillisellä tasolla. Se ei vastusta pahaa. Siksi se ei sekaannu maailman tavalliseen menoon. Mestarin johdolla se luo uutta maailmaa. Se elää Hyvässä Tahdossa, ilmentää elämää Rakkaudessa ja Totuudessa. Sen elämä ja työ on yhtämittaista laulua: kunnia Jumalalle korkeudessa, rauha maan päällä niiden ihmisten keskuudessa, joilla on hyvä tahto.

J. R. H.

1947 marras—joulukuu, 142—144

Pohjolan Valo 1948

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Nyt alkaa vuosi 1948. Ja niin alamme mekin tässä vähän haastella. Nousee mieleeni kysymys: mitähän huomioita kirkkomme aikoo alkavana vuotena varastoonsa koota? Aikooko se uinailla siinä kuolemanrauhassa, mihin se kaikkine taitoineen on itsensä tuuditellut? — Tarpeetonta on tässä siitä enempää profetoida, sillä senhän näemme sitten. Noin periaatteessa on kuitenkin selvää: mikään inhimillinen ei voi loputtomasti piileskellä kuolleessa tilassa; siitä on joko herättävä, tai hävittävä.

Ilmennyt elämä nim. ei voi pysyä paikallaan. Se kehittyy, ellei hyvään niin huonoon suuntaan, ellei elämään niin kuolemaan.

Sillä ilmennyt elämä on koulua. Nykyään meidän maapallossamme on kaksi koulua, hyväntekemisen koulu ja pahantekemisen koulu. Sentähden elämä on ristiriitainen. Sillä nämä koulut pyrkivät eri suuntiin. Alkuaan ja perimmältään on vain yksi koulu, hyvänkoulu. On luonnollista, että koulussa on opettajia ja oppilaita. Elämän koulussa on lopulta vain yksi opettaja: Jumala. Jumala, Isä, on kaiken takana. Isä on Absoluutin helmassa, se on ensimmäinen ilmennys, siitä kaikki lähtee. Isä on myös ainoa todellinen Opettaja. Sentähden suurimmat inhimilliset opettajat sanovat, että he ovat Isästä, että he ilmentävät Isän tahtoa, että he eivät esitä omaansa, vaan sitä mikä Isästä lähtee. Tästä johtuu myös, että kaikki ihmiset, enkelit ja jumalat, ovat oppilaita Isän koulussa.

Mutta nyt yksi salaisuus: Isän tahto ei tässä alemmassa ilmennyksessä toteudu väkisin. Se toteutuu vain välillisesti, syyn ja seurauksen lakina. Kun me olemme oppilaita elämän koulussa niin se merkitsee, että me voimme myöskin epäonnistua. Me voimme jäädä luokallemme. Siten me voimme ainakin suuresti hidastua, jopa minuuksina kokonaan tuhoutuakin.

Alku epäonnistumiseen voi lähteä kahdella tavalla. Se voi alkaa joko niin, että ihmiset heittäytyvät välinpitämättömiksi suhteessaan Jumalaan, suhteessaan elämän kouluun. Tai se voi alkaa niin, että ihmiset rupeavat arvostelemaan Jumalaa ja Hänen viisauttaan. He eivät halua siihen syventyä, eivät halua päästä elävään yhteyteen sisäisen totuuden ja rakkauden Isään, siinä jatkuvasti eläkseen ja Isän tahtoa ilmentääkseen, vaan he rupeavat sitä arvostelemaan. Ja vähitellen he tulevat siihen — käyttääksemme tavallista puhetapaa —, että he alkavat "lakkoilla" Jumalan tahdon täyttämisessä. Heistä tulee jumalallisia "vallankumouksellisia". Ja sitten he ryhtyvät vaatimaan, että kaikkien ihmisten on yhdyttävä heidän lakkoonsa, alistuttava heidän henkiseen vallankumoukseensa. He pitävät — käyttääksemme edelleen tavallista puhetapaa — "vastavallankumouksellisina", "vastalakkoilijoina" niitä ihmisiä, jotka edelleen tahtovat olla elävässä yhteydessä Jumalaan, olla tuon lopulta ainoan Hallitsijan kansalaisia, tuon ainoan Opettajan oppilaita. Ja niin on käynyt, että nuo jumalalliset, henkiset vallankumoukselliset, henkiset lakkoilijat ovat ryhtyneet noita Jumalan vallalle ja viisaudelle uskollisiksi jääneitä ensin nimittelemään kaikenlaisilla huonoilla ja ilkeillä nimillä, milloin vääräoppisiksi, harhaantuneiksi, jopa jumalattomiksi. Ja elleivät he tälläkään ole päässeet tarkoituksensa perille, niin he ovat turvautuneet kiristykseen, pakkokeinoihin, väkivaltaan, jopa suorastaan ruumiilliseen murhaan. Niin on historian kuluessa yleensä käynyt Jumalan tahdolle ja viisaudelle uskollisiksi jääneille profeetoille. Niin kävi Jeesukselle: suorastaan jumalattomaksi julistettuna hänet häpäistiin ja surmattiin.

Ja niin kävi hänen uskollisille oppilailleen ja seuraajilleen noin parin kolmen sadan vuoden aikana.

Mutta sitten, noin vuodesta 325, kristillinen liike mukautui valtiokirkoksi, ja se asettui henkisten lakkoilijain ja vallankumouksellisten riveihin. Kirkko alkoi verisesti vainota "vastavallankumouksellisia", "vastalakkoilijoita", so. niitä ihmisiä, jotka tahtoivat täyttää Isän tahtoa, tahtoivat täyttää inhimillisiä, henkisiä velvollisuuksiaan niiden ohjeitten mukaan, joita Jeesus Nasaretilainen Uudessa Testamentissa, ennenkaikkea ns. vuorisaarnassa, antaa. Ja tänä päivänä ovat yleensä kaikki kristilliset kirkot tuolla anti-kristillisellä, Kristusvastaisella, Kristukseen ja Isään nähden lakkoilevalla ja vallankumouksellisella kannalla. He kynsin hampain vastustavat Kristuksen vuorisaarnassa esittämää oppia, mutta sitä mieluisammin ylistävät kapinallisten toimittamaa Jeesuksen teloitusta. Ja tarvitseeko meidän lisätä, että yliopistot ja valtiot tässä pääasiassa silmää räpäyttämättä seuraavat kirkkojen mukana. Se lankeaa kuin luonnostaan. Sillä mitä ensin tapahtuu henkisessä liikkeessä, se tapahtuu sitten kansassakin.

Ja niin olemmekin tässä ihmiskunnan tavallisessa elämässä tulleet siihen sangen kummalliseen tilaan, että johto siinä on kokonaan jumalallisten lakkoilijain ja vallankumouksellisten käsissä! Mitään sananvaltaa julkisessa elämässä ei ole niillä, jotka oikein työkseen vuorisaarnan neuvojen mukaan Isän tahtoa, johtoa ja viisautta seuraavat. He saavat elää aivankuin unohdettuina, irtileikattuina kaikesta ns. tämän maailman suosiosta. Ja mikä merkillistä: yhä uudistuvat jumalalliset yritykset näkyvät jatkuvasti vajoavan hiekkaan. Niin on käynyt H. P. Blavatskyn alkuunpanemalle teosofiselle liikkeelle sen virallistuneissa muodoissa. Vai onko jossain sellainen teosofinen seura, joka virallistuneessa johdossaan käytännöllisesti ja elävästi kulkee edes Buddhan jaloa kahdeksankertaista tietä? Tai onko joku teosofiseen liikkeeseen lukeutuva seura tai järjestö, joka virallistuneessa johdossaan kulkee vuorisaarnassa esitettyä Isän tahdon, vallan ja majesteettiuden tietä? Jos on, niin iloitkaamme siitä.

— — —

Nyt voisimme kysyä: mikä se saa ihmiset tuollatavoin kapinoimaan jumalallista viisautta ja -johtoa vastaan? Voimme sanoa näin: heidän tajuinen tukikohtansa on kaikesta huolimatta enemmän aineen kuin hengen puolella. Tästä kaikki paha, kaikki sota, meteli ja melske johtuu. Heillä on aineellisuudesta johtuva, ihmiselle väärä ja tuhoon johtava itsesäilytysvaisto. He tahtovat säilyttää itsensä tuollaisina älyllis-aistillisina, persoonallisina olentoina. He voivat harrastaa henkisiäkin asioita, mutta he eivät uskalla, tai eivät tahdo eivätkä ymmärrä tehdä ratkaisevaa eroa kuolevaisen ja kuolemattoman välillä. Kun ratkaisun hetki lyö, niin heidän uskalluksensa saa väärän suunnan. He "uskaltavat" asettua vastustamaan, syyttämään ja tuomitsemaan jumalallista viisautta. Sillä he pelkäävät, että muutoin heille kävisi huonosti. He pelkäävät menettävänsä maailman suosion. Siksi he mieluummin karkoittavat jumalallisen viisauden luotaan ja keskuudestaan. Tähän he toisiaan innostavat. He saattavat sanoa toisilleen: "Se ja se uskaltaa!" Ja he voivat lisätä: "hänen kanssaan on turvallista kulkea". Jne. Heistä alkaa tuntua aina sitä turvallisemmalta, mitä perusteellisemmin he asettuvat itsekkyyden, koristellun itsekkyyden suuntaan. Koristeltua viehkeyttä lisää kaikenlainen hempeily.

Juuri tällä tavalla väkivalta on saanut yhä valtavammat mittasuhteet täällä maisessa elämässä. Jopa niin, että jotkut vakavamieliset ihmiset, niinkuin H. P. Blavatsky, ovatkin nimittäneet tätä maanpäällistä elämää helvetiksi, Jumalan valtakunnan vastakohdaksi.

— — —

Tällöin nousee kysymys: tähänkö suuntaan elämä yhä menee? Onko tämä maapallo ja ihmiskunta täten tuomittu jäämään helvetti-tilaan?

Ei niinkään. Virallisten järjestöjen ulkopuolella on yksilöllä aina vapaus asettua "vastavallankumouksselliseksi", "vastalakkoilijaksi" siten, että hän kieltäytyy tottelemasta maailman auktoriteetteja, mutta sensijaan ottaa vakavasti kiinni joko Buddhan jalosta kahdeksankertaisesta tiestä, tai Vuorisaaran Mestarin opetuksesta. Siten lisääntyy ns. valittujen luku, Salaisen Veljeskunnan jäsenten ja oppilaitten luku. Ehdot siinä ovat ankarat. Tai ne voivat tuntua ankarilta. Mutta ne ehdot sisältyvät itse elämään, eikä niitä kukaan voi muutella. Jos niitä yritetään muutella,

silloin on aloitettu väärästä päästä, ja luisutaan jälleen kapinoitsijain riveihin. Mutta vaikka ehdot ovat ankarat, ovat ne samalla luotettavat. Lähtökohta on oikeassa ymmärtämisessä. Oikea ymmärrys lähtee siitä toteamuksesta, että persoonallisuuksina me olemme sinään kuolevaisia. Mikään "itsepuolustus", mikään ns. maailman kunnia, suosio tai valta ei tee meitä kuolemattomiksi. On kerta kaikkiaan selviö, että meidän kuolemattomuutemme on vain sisäisessä Jumalassa. Siksi Jumalan täytyy päästä meissä esille. Ei mikä "jumala" tahansa: ei sodan jumala, ei sukupuolen jumala, ei mikään persoonallisen mahdin jumala. Ne "jumalat" meidän täytyy voittaa. Mutta pelkästään persoonallisina olentoina me emme niitä voita. Sentähden meidän on etsittävä sitä Isää, mikä asuu henkemme taivaissa. Tien osoittavat ne Vanhemmat Veljet, jotka ennen meitä ovat Isään yhtyneet. Ja: kunnia sille kenelle kunnia kuuluu. Miksi olisimme ainaisia kapinoitsijoita? Tien ovat selvimmin osoittaneet Buddha, Jeesus ja Pekka Ervast. Yhtenäisenä ja kaikkein selvimpänä se tie esiintyy Pekka Ervastin uudelleen suomentamassa ja järjestämässä ja selityksillä varustetussa Vuorisaarnassa. Lisävalaistusta saamme hänen kymmenistä muista kirjoistaan.

Eikä tämä ole vain tietoa, se on voimaa ja elämää. Buddhassa Jumala tuli totuutena järjen maailmaan, Jeesuksessa rakkautena sydämen ja tunteen maailmaan; Pekka Ervastissa voimana ja majesteettiutena tahdon ja tekojen maailmaan. Sen tähden Karman johto on nyt Kristuksen, Isän, kädessä. Jumalan valtakunta on alustavan ratkaisevasti ottanut paikkansa tässäkin jumalallisten kapinoitsijain maailmassa. Tie siihen valtakuntaan on avattu. Sille tielle astuminen kysyy, kaiken muun lisäksi, uhria. Mutta sitä ei saa aloittaa väärästä päästä. Ei pidä uhrautua maailman väkivaltaiselle sovinnaisuudelle, ei omalle eikä muiden itsekkyydelle. Uhri on käytännöllisessä mukautumisessa Isän tahtoon Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Uhri on ymmärryksellinen. Ihminen ymmärtää, että tämä uhri on välttämättömyys. Ja kokemus lisää, että vain tämän uhrin sekä kertakaikkisen että jatkuvan toteutumisen takana on vapaus. Kaikki muu vapaus on irvikuvallista, ja se johtaa kärsimyksiin, kurjuuteen ja tuhoon. Niinpä uudenvuoden toivotuksena sanonkin: valitse, ihminen!

— — —

Ja lopuksi. Jos Sinä nyt haluat kuitata edelläsanotun — niinkuin useilla on "mieluinen" taipumus tehdä — huomauttamalla, että tuohan on Buddhan, Jeesuksen ja P. E:n persoonapalvontaa, niin minä ystävänäsi sanoisin: älä herjaa! Ajattele ensin, mitä sanasi merkitsevät. Sillä ihminen on vastuussa turhistakin sanoistaan. — Kysyn: mikä on persoonapalvontaa? Vuorisaarnassa sekin sanotaan. Se on Mestarin palvontaa huutamalla hänelle Herra, Herra, mutta kieltämällä tai laiminlyömällä hänen oppinsa. Ja sellaistahan juuri jumalallisesti kapinoiva maailma tekee. Mestarin kunnioittaminen hänen oppinsa seuraamisella on toista. Se on niinkuin olla pitää. Se on ihmisyyden varsinaista toteuttamista. Se on Isän tahdon ilmentämistä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

J. R. H.

1948 tammikuu, 3—5

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ymmärtääkseni nyt olisi puhuttava ns. persoonapalvonnasta. Sillä asia näyttää olevan sekä ajankohtainen että eksyttävästi epäselvä, jopa teosofisessakin liikkeessä.

Voimme aluksi todeta, että yleensä kaikki totuudet voidaan ymmärtää väärin, jopa kääntää vastakohdakseen. Silloin niistä tulee joko eksyttäviä, umpimähkäisiä uskonkappaleita, tai eräänlaisia aseita, joilla taistellaan totuutta vastaan. Niinpä erääseen aikaan oli muodissa "harhaoppinen". Toisen kerran on ollut käytännössä "pakana", joskus "jumalaton", vieläpä "beelsebuli". Tällaisilla "aseilla" on perin suoraviivaisesta isketty ja päästy — on ainakin luultu päästävän — kaikesta, mikä on häirinnyt sitä "oikeata", sen tai tuon nimistä ennakkoluuloa, sitä tai tätä itsekkyyden muotoa.

Ei ole näinollen turhaan sanottu, että erottamiskyky on ensimmäinen välttämätön ominaisuus. Ja siihen kuuluu myöskin erittelykyky. Niinpä kun pohjaan asti erottelemme ja erittelemme persoonapalvonnan käsitettä, niin loppujen lopuksi on vain yksi ainoa persoonapalvonnan laatu. Ja mikä se on? Persoonapalvonta on lopulta ja kerta kaikkiaan sitä, että ihminen palvoo omaa persoonaansa, omaa itsekkyyttään. Oman persoonansa palvojana hän on kateellinen. Oman persoonansa palvonta kannustaa häntä kunnianhimoon. Samasta syystä hän on vallanhimoinen. Oman persoonansa palvojana hän loukkaantuu, jos joku ohittaa hänet sillä polulla tai korokkeella, jossa hänen kunnian- tai vallanhimonsa häntä kannustaa.

Tämä on siis a ja ö, alku ja loppu persoonapalvonnassa. Kaikki puhe jostain muunlaisesta "persoonapalvonnasta" on vain eräänlainen koriste, peite tai valepuku, johon ihminen yrittää piilottaa oman persoonapalvontansa.

Kuitenkaan emme tässä ryhdy noita persoonapalvonnan koristeina käytettyjä peitteitä tämän yksityiskohtaisemmin esittelemään. Keskitymme heti asian tärkeimpään ilmiöön: suhteeseemme ihmiskunnan suuriin Opettajiin. Huomaamme oitis, että tämä sama asia, tämä persoonapalvonta, sisältyy Vuorisaarnan sanoihin: "ei jokainen joka sanoo minulle: Mestari, Mestari, pääse taivasten valtakuntaan, vaan se, joka tekee Isäni tahdon, hänen, joka on taivaissa". Edelleen: "ja silloin minä tunnustan heille: en koskaan ole tuntenut teitä; menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet".

Nyt kysymme: miksi kristikunta piispoineen, pappeineen ja patriarkkoineen on alkuaan ja pitkin matkaa yhä perusteellisimmin kieltänyt Mestarin opin, Vuorisaarnassa esitetyn Kristuksen lain? Yksinkertaisesti siksi, että se on ollut — tai että he ovat luulleet sen olevan — edullisempaa heille itselleen, heidän omalle persoonallisuudelleen, itsekkyydelleen. Siten he kaikella tällä ovat palvoneet omaa persoonaansa. Se on persoonapalvontaa.

Ja sitten toinen puoli asiassa. Kysymme: miksi kristikunta siitä huolimatta niin ylenpalttisesti huutaa kunniaa ja ylistystä Jeesus Kristukselle?

Malttakaamme. Älkäämme hätäilkö. Sillä vain totuus ratkaisee asian. Siksipä kysymme uudelleen: miksikä kristikunta, joka piispoineen, paaveineen, pappeineen ja patriarkkoineen on yhä perusteellisemmin kieltänyt Kristuksen opin, miksi sama kristikunta samoine piispoineen, paaveineen, pappeineen ja patriarkkoineen kuitenkin niin ylenpalttisesti huutaa kuninkaallista kunniaa, inhimillistä ja jumalallista ylistystä samalle Jeesus Kristukselle? Miksi? Tämäkin loppujen lopuksi jälleen siksi, että se on ollut — tai että sen on luultu olevan — edullista omalle persoonalle, omalle itsekkyydelle. Se on aitoa persoonapalvontaa. Aikanaan tämän esitti tyypillisesti eräs paavi sanoessaan: kyllä tarina Kristuksesta on verraton — se tuottaa paljon rahaa.

Onko asia jo selvä? Varmuuden vuoksi toistamme vielä: todellisuudessa on vain yksi laji persoonapalvontaa: oman itsekkyytensä palvonta. Kaikki muu on vain yritystä piiloutua, ettei tämä alaston totuus näkyisi.

On selvää, että tämä sama persoonapalvonta ei rajoitu tärväämään suhdettamme vain Jeesus Kristukseen. Sama oman persoonamme palvonta voi tärvätä suhteemme H. P. Blavatskyyn, Buddhaan ja Pekka Ervastiin. Valaiskaamme asiaa. Keskitetysti sanoen: jokainen näistä opettajista, niin Buddha kuin H. P. B., niin Jeesus kuin P. E. ovat hyljänneet sodan, kaiken väkivallan. Paha ei häviä pahalla. Meidän on koko sielullamme, tahdollamme ja järjellämme päinvastoin elettävä hyvässä. Meidän on siten jatkuvasti paha voitettava, voitettava ensin sisässämme ja sitten ulkoisestikin. P. E. erikoisesti valaisee asiaa ja ratkaisevasti sanoo, että me emme voi saavuttaa Damaskos-kokemusta, emme siis varsinaista sisäistä uudestisyntymistä, emme näinollen tulla varsinaisesti Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, ellemme perinpohjin ratkaise sota- ja väkivaltakysymystä, ellemme siten perinpohjin sulata ja ymmärrä vuorisaarnan neljännen käskyn henkeä. Sillä tämä käsky on Vuorisaarnan toistenkin käskyjen ydin ja kulmakivi. Ellemme omaltakin kohdaltamme tätä kulmakiveä aseta, silloin kaikki muukin kaatuu. Ja silloin kaikki puhe Mestarista on turhaa huutoa. Se on taasenkin vain oman persoonansa ympärillä kieppumista. Se on ainaista persoonapalvontaa.

Ja sitten on vastassamme historiallisen kehityksen ymmärtäminen. Voimme tässä

yhteydessä ajatella rinnakkaisesti henkisen ja maantieteellisen kehityksen historiaa. Eräs ihminen, Kolumbus, teki työllään, peräänantamattomalla etsimisellään uuden ja vanhan maailman tietoisiksi toisistaan. Ne maailmat olivat ennenkin olemassa, mutta niiden välillä ei ollut keskinäistä kanssakäymistä. Emme voi kieltää — tai olisi asiatonta kieltää — että tämän maantieteellisen yhteyden aikaansaamisesta tulee ansio, kiitos ja kunnia Kolumbukselle. Olisi turhaa ja pikkumaista, sanoisinko kademielistä kitsastelua — niin, se olisi jälleen oman persoonallisen tärkeytemme palvontaa — jos yrittäisimme saivarrella: "no jaa, se nyt on niin ja näin sen Kolumbuksen kanssa: ellei hän olisi löytänyt Amerikkaa, niin joku toinen olisi sen löytänyt. Ja sitäpaitsi: onko tuo löytö ollut todelliseksi siunaukseksi ihmiskunnalle?" Jne. Niin voi tekopyhästi laverrella kademielinen itsensäpalvoja. Mutta historiallinen totuus on, että Kolumbus nimenomaan oli se, joka ratkaisevasti pani alulle yhteyden vanhan ja uuden maailman välillä, ja että samalla alkoi uusi aikakausi tavallisen sivistyksen, taloudellisen ja valtiollisen kehityksen historiassa.

Vastaavaisesti on tapahtunut samanlainen kehitys Jumalan valtakunnan ja tämän ns. maailman valtakunnan välillä. Nekin molemmat ovat alusta alkaen olleet olemassa, mutta ne eivät ole olleet varsinaisessa päivätietoisessa yhteydessä ja kanssakäymisessä keskenään. Sellainen yhteys on saavutettu vähitellen. Mennäksemme eteenpäin on mainittava, että Jumalan valtakunta on kolminainen: totuuden, rakkauden, voiman-majesteettiuden. Niinhän on vastaavasti ihmisessäkin: järjen, tunteen ja tahdon. Historiallinen kokonaiskehitys on se, että Buddhan kautta tapahtui päivätietoinen yhtyminen järjen eli hengen elämässä. Jeesus Kristuksen kautta tapahtui edellisen lisäksi syventyminen ja päivätietoinen yhtyminen jumalallisen rakkauden ja inhimillisen tunne-sielun välillä. Pekka Ervastissa ja hänen kauttaan ihmiskunnassa tapahtui edellisten lisäksi syventyminen ja päivätietoinen yhtyminen voima-majesteettiuden ja ruumiillisen elämän välillä. Jumalan valtakunta otti Karman johdon käteensä ihmiskunnan elämässä, jälleensyntymisen mysterioissa.

Nyt on rinnakkaisesti selvää, että niinkuin Kolumbuksen löytö avasi tavalliselle kulttuurille uudet mahdollisuudet, samoin näissäkin jumalallis-inhimillisissä saavutuksissa on avautunut uudet mahdollisuudet. Eivätkä ne itse elämässä ole enää vain mahdollisuuksina, vaan ne ovat jo käytännössä. Sentähden meidän elämämme on nyt entistä intensiivisempää, voimaperäisempää, ja meidän elämämme muodostuu sitä romahdusmaisemmaksi mitä kauemmin me olemme piittaamattomia näille uusille, elämässä jo käytännössä oleville voimille. Pelastuksemme, uudistuksemme ja romahduksistamme ylösnouseminen voi tapahtua vain mikäli alamme myönteisesti mukautua ylhäältä päin tulleisiin, yhä voimakkaammin vaikuttaviin jumalallisiin voimiin.

Näinollen luulisi meille jo käyvän ratkaisevan selväksi kysymyksen siitä, mitä on persoonapalvonta. Kun kaikki ulkokullatun koristeelliset peitteet poistetaan ja alaston totuus saadaan esille, silloin näemme, että persoonapalvonta on oman persoonallisen itsekkyytensä palvontaa. Se on sitä — yhä hienostuvasti mutta samalla yhä kohtalokkaammasti — siihen asti, kunnes luovumme kaikesta persoonallisesta elämästä ja kokonaan uhraudumme Jumalan tahdon ilmentämiseen.

Siis: jos me haluamme ylistää Mestariksemme tai kuninkaaksemme ketä tahansa ihmiskunnan suurta opettajaa, joko Buddhaa, Jeesus Kristusta tai Pekka Ervastia, mutta kuitenkin kiellämme heidän käytännöllisen oppinsa, jopa niin, että joko itse osallistumme sotaan tai — mikä on vieläkin pahempaa — yllytämme toisia sotaan, niin koko meidän ylistyksemme on kohtalokkaan turhaa puhetta. Sillä todellisuudessa palvomme vain omaa persoonallisuuttamme. Ja elämämme kriitillisellä hetkellä korkeampi kohtalomme meille sanoo: menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet!

Armahtakoon suuri elämä meitä. Armahtakoon elämä meitä niin, että jaksaisimme nöyrtyä elämän oman inhimillisjumalallisen totuuden edessä siten, että jättäisimme persoonallisen itsekkyytemme palvonnan, ja ottaisimme todellisen Mestarin ja Hänen todellisen Oppinsa sekä teoreettiseksi että käytännölliseksi oppaaksemme. Silloin kaikki pulmat selviävät. Sillä suuressa Opettajassamme ovat kaikki pulmat ratkaistu. Asettumalla todelliseksi oppilaaksi, Mestarin kanssatyöntekijäksi, silloin tuo suuressa Opettajassa tapahtunut ratkaisu

tulee asteettaisesti voitoksi meidänkin elämässämme.

Siis lopuksi: miksi olisimme niiden kaltaisia, jotka Kolumbuksen suhteen tahtoivat sanoa — niinkuin edellä puhe oli — että ellei Kolumbus olisi Amerikkaa löytänyt, niin sen olisi tehnyt joku toinen, tai että koko asia on samantekevä. Sillä asia ei ole samantekevä. Vielä vähemmän on samantekevää se, että kolmen suuren uranuurtajan, Buddhan, Jeesuksen ja P. E:n löydön ja saavutuksen kautta Elämä on nyt aivan toisenlaisessa virityksessä kuin ennen. Elämä sykähtelee entistä voimakkaammin. Itsekkyys on myös entistä kohtalokkaampaa. Kohtalokkaita ovat itsekkyyden sanelemat tunnukset. Niinpä kirkon karkea sijaissovitusoppi on se kuoppa, johon ns. kristikunta sortuu. Sillä tuo oppi jo sinään pyhittää kaiken väkivallan, niin jumalallisen kuin inhimillisen. Ja toiseksi: se on tehnyt tyhjäksi Mestarin esittämän käytännöllisen siveysopin, joten kristikunta on vajonnut omatekoiseen juridiikkaansa ja moraalittomuuteen. Meidän on kerta kaikkiaan avattava silmämme näkemään, että pelastuksemme on Mestarin esittämässä opissa. Sillä vain siten voimme järjestäytyä sopusointuun Elämässä itsessään toimivan värähtelyn kanssa.

J. R. H.

1948 helmikuu, 18—20

AUGUSTINUKSEN TUNNUSTUKSET

Meillä — ainakin suomenkielellä — on perin niukasti ensimmäisten vuosisatojen ns. kirkkoisien kirjoja saatavana. Ei ole näinollen ihme, jos riensin ostamaan ja lukemaan äsken ilmestyneen "Augustinuksen tunnustukset".

Augustinus kuoli v. 430 Hippon piispana, ja hänestä sanotaan, että hän on "Länsimaiden huomattavin kirkkoisä". Epäilemättä hän onkin hyvin määräävästi vaikuttanut vallitsevan valtiokirkon kehitykseen ja asennoitumiseen. "Tunnustuksista" huomaamme, että hän on käynyt ankaraa kamppailua ensin oman alemman luontonsa kesyttämisessä ja sitten erilaisten oppisuuntien pohtimisessa. Emme tässä ryhdy erikoisemmin kirjaa selostelemaan. Sensijaan yritän esittää jotakin itse pääasioista.

Lähdemme siitä pääasiasta, että elämä on koulua, jossa vaikutus käy kahdesta suunnasta. Jumalan puolelta ja ihmisen puolelta. Niinpä Augustinus syventyi mm. Mooseksen luomiskertomukseen, etenkin ensimmäiseen lauseeseen: "Alussa loi Jumala taivaan ja maan". Mielestäni hän ainakin siinä asiassa saavutti avartuneen näkemyksen sanoessaan, että tuohon lauseeseen sisältyvään suureen totuuteen voi päästä käsiksi osittain, ja taas osittain, joten ymmärryksellisiä osatotuuksia voi olla useita; jotka kaikki voivat olla totta omalla rajoitetulla tavallaan, eikä näinollen tarvitse aiheutua mitään kiistaa tai oppiriitaa näiden osatotuuksien välillä. Vaikkei Augustinus esitä asiaa juuri näillä sanoilla, niin ajatus on kuitenkin tälläinen.

On myönnettävä, että kristikunnan elämä olisi muodostunut aivan toisenlaiseksi, jos tämä näkemys ja periaate olisi tehty täysin selväksi, ja jos siinä sitten olisi käytännössä pysytty. Silloin olisi kukin tutkija esittänyt löytöjään siten kuin hän oli ne kokenut ja ymmärtänyt, ja kaikki olisi tapahtunut yhteiseksi rakentamiseksi. Sellaisessa ymmärtämyksellisessä suvaitsevaisuudessa olisi voitu toteuttaa Mestarin antamaa tunnusmerkkiä: "siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on rakkaus keskuudessanne". Olisivat saaneet esiintyä arvonannolla nekin — mikäli sellaisia olisi esiintynyt —, jotka olisivat ymmärtäneet, että kristillisyys on Kristuksen käytännöllistä seuraamista.

Mutta näin ei kuitenkaan käynyt. Valitettavasti Augustinus itse ei perinpohjin syventynyt, ei käytännössä toteuttanut tuota ainakin joskus, ainakin tilapäisesti näkemäänsä asiallista suvaitsevaisuutta ja siitä johtuvaa riitelemätöntä, rakkaudessa luovaa ja palvelevaa kristillisyyttä. Historiasta saamme lukea kuinka Augustinus — asettuessaan valtiokirkon kannalle — sangen voimakkaasti sekaantui aikansa "oppiriitoihin", vieläpä yllytti keisaria, jotta toisinajattelevat nujerrettiin sekä sanan että aseitten mahdilla, voima- ja pakkokeinoilla.

Tästä jälleen johtui — niinkuin voidaan

sanoa —, että "viimeinen villitys on tullut edellistä pahemmaksi". Toisin sanoen: tavallinen aistillis-eläimellinen synnillisyys on inkvisition, uskonvainojen ja sotien kautta pukeutunut kaikkein suurimpaan syntiin: pyhitettyyn julmuuteen, veritekoihin ja väkivaltaan.

Ja nyt ns. kristikunnassa ollaan siinä missä ollaan: kristillisyyden vastakohdassa. Kristillisyyden tunnusmerkki piti oleman rakkaus, mutta nyt se onkin keskinäinen viha, sorto, sota ja väkivalta. Valtiokirkko, jonka Augustinus luuli olevan jumalanvaltakunnan maan päällä, onkin ollut kaiken tuon sodan, sorron ja väkivallan pyhittäjänä, johtavana esimerkin näyttäjänä.

Menkäämme tästä eteenpäin. Ajatelkaamme mekin Mooseksen luomiskertomusta syntiinlankeemuksineen yhdeltäpuolen ja sitten ihmiskunnalle ylhäältäpäin tullutta apua.

Syntiinlankeemuksessa huomaamme selvästi kolme astetta: Eevan, Aatamin ja Kainin, toisin sanoen: tunteen, järjen ja tahdon. Kun Kain surmasi veljensä Aapelin, niin se ei ollut vain tavallinen murha, ryöstömurha, vaan se tapahtui ihanteellisista syistä. Kumpikin uhrasi Jumalalle omalla tavallaan. Siinä esiintyi jo kaksi "osatotuutta". Ymmärtäväinen suvaitsevaisuus tuli heti koetukselle. Ja siinä kokeessa jouduttiin oitis tappiolle: uskonnollinen, ihanteellinen erimielisyys johti veritekoon, väkivaltaan. Siten laskettiin pohja ns. pyhälle sodalle, sille petolliselle periaatteelle, että tarkoitus pyhittää keinot — johon kristillinen kirkko niin suin päin vajosi.

Ja nyt asian toiseen puoleen. Toinen puoli on siinä, että näistä lankeemuksista noustakseen ihmiskunta on saanut apua ylhäältä päin. Siinäkin huomaamme samoin kolme astetta. Aatamin eli järjen lankeemuksessa saavutettiin voitto siten, että Jumala maailmanjärkenä eli totuutena pääsi ensin ja ratkaisevasti yhdessä ihmisessä, Buddhassa, päivätietoisesti ruumistumaan. Buddha täyttyi totuuden hengellä ja silloin hän, ihminen, osasi luopua kaikesta, kaikesta mammonallisesta, persoonallisesta.

Eevan eli tunteen lankeemuksesta saavutettiin voitto siten, että Jumala kosmillisena tunteena, rakkautena, äitinä, ruumistui Jeesus Nasaretilaisessa. Täten pantiin alku siihen, että ihmiskunta vähitellen vapautuu jakautuneisuudestaan kahteen sukupuoleen.

Tahdon lankeemuksessa, kainimaisuudessa, pantiin ratkaiseva voitto alulle siten, että Jumala kosmillisena tahtona, Isänä, voimana ja majesteettiutena pääsi päivätietoisesti ruumistumaan yhdessä ihmisessä, Pekka Ervastissa. Voitto on siinä, että nyt on Karma Kristuksen, Isän, kädessä, ja että ihminen voi nyt voittaa pahan ja vaikeudet itsessään, ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin. Ennen elämä Kristuksessa, rakkaudessa, melkein aina johti verimarttyyriuteen, siis — symbolisesti puhuen — Kainin ja Aapelin väliseen veritekoon. Sillä Karma ei ollut Kristuksen, Isän, kädessä.

Pekka Ervastin elämässä ja toiminnassa näemme tämän asian esimerkillisen voiton ja ratkaisun. Hän joutui aikanaan pois Suomen Teosofisen Seuran johdosta — luopuen samalla Tuonenkylään perustamastaan kodistaankin, vaikka se, hänen omien sanojensa mukaan, oli hänelle mieluinen asuinpaikka — koska hän ei turvautunut edes henkiseen pakkoon. Samasta syystä hän Ruusu-Ristissä joutui keskeyttämään opetus- ja järjestelytyönsä. Kaikki tällainen oli kyllä tappio ihmiskunnalle. Mutta P. E:n menettely oli kuitenkin voitto. Sillä suurin ja todellisin tappio on Kainin voitto, sellainen voitto, mikä saavutetaan joko ruumiillisin tai henkisin pakkokeinoin.

Näinollen olemme nyt siirtyneet sellaiseen aikaan, jolloin syntiinlankeemuksen kaikissa kolmessa asteessa on ratkaiseva voitto saavutettu. Niinhän P. E. sanoikin, että meidän päivinämme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Näinollen on Augustinuksella ja muilla hänen kaltaisillaan — ja meillä kaikilla — uudet mahdollisuudet aloittaaksemme uuden luvun työssämme ja kehityksemme historiassa.

Tähystäjä

1948 helmikuu, 31—32

On sanottu, että ilman uudestisyntymistä vedestä ja hengestä ihminen ei voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan. Toisin sanoen: on kuljettava puhdistuksen ja vihkimyksen eli hengestä syntymisen tietä. Vain tätä tietä Jumalan kolminainen elämä Pyhän Hengen totuutena, Pojan rakkautena ja Isän voimana pääsee toteutumaan ihmisten ja ihmiskunnan elämässä maan päällä.

Tätä tapahtumaa kuvaa legenda kolmen tietäjän matkasta Jeesus-lasta tervehtimään. Pekka Ervast sanoo, että Salaisen Veljeskunnan kolme korkeata virkailijaa: Mahaatsoohan, Bodhisattva ja Manu olivat nämä tietäjät. Elleivät he olleet läsnä ruumiillisen Jeesus-lapsen syntyessä, niin ainakin he olivat näkymättöminä läsnä kosmillisen Kristuksen ilmestyessä ja yhtyessä Jeesukseen Jordanin kasteen aikana. Niin on aina, kun Kristus ihmisessä syntyy.

Näiden tietäjien kerrotaan tuoneen kultaa, suitsutusainetta ja mirhaa. Mirha tai myrha on erään kasvin pihkaa, jota on käytetty ruumiitten käsittelyssä balsamoinnissa. Näinollen tällaisen lahjan tuominen silloin, kun Kristus ihmiseen tulee kuvaa sitä, että vain henkinen elämä, sisäinen Kristuselämä meissä, voittaa kuoleman. Se kuvaa myös sitä, että meidän on opittava sisäisesti, mystillisesti kuolemaan tälle alemmalle maailmalle, persoonalliselle elämälle, itsekkyydelle, ja meidän on opittava elämään hengen ikuista elämää Jumalan rakkaudessa.

Suitsutusainetta on käytetty jumalanpalveluksessa, uskonnollisissa menoissa. Kun tällaista ainetta tuodaan Kristuksen syntyessä ihmisessä, niin kuvaa se ensiksikin sitä, että uskonnollisella elämällä on todellista arvoa vain mikäli se johtaa sisäisen Kristuksen eli taivaallisen ihmisen syntymiseen ihmisessä. Toiseksi kuvaa se sitä, että jumalanpalvelus ja opetustyö täytyy tapahtua Kristuksen johdolla, Vuorisaarnan hengessä, sen opetuksien, neuvojen ja käskyjen mukaisesti.

Kulta yleensä kuvaa elämän mahtia, siis myöskin talouselämää, aineellista rikkautta. Kun siis kulta esiintyy sisäisen Kristuksen tullessa ihmiseen, niin se merkitsee ensiksikin, että ihmisen tulee luopua aineellisen rikkauden omistuksesta, sen lumosta, ja hänen on sensijaan alistettava rahan mahti palvelemaan Vuorisaarnan Mestarin johtamaa henkistä opetus- ja valistustyötä.

Saatuamme näin pohjakäsityksen asiasta voimme nyt siirtyä katselemaan asian historiallista kehitystä. Yleisesti ottaen siinä on ainakin kaksi suurta astetta. Ensiksi se, että Salainen eli Valkoinen Veljeskunta auttaa kosmillisen Kristuksen työtä ihmiskunnassa kaikilla noilla kolmella tavalla, joista juuri puhuimme, ja joita symbolisoivat kulta, suitsutusaine ja mirha. Toisin sanoen Valkoinen Veljeskunta tukee lähettiläittensä työtä ihmiskunnassa, se vaalii ja tukee sisäisen Kristuksen syntymistä ja kasvamista ihmiskunnassa ja ihmisyksilöissä.

Tämä on yksi puoli jatkuvassa historiallisessa työssä. Toinen puoli avautuu siinä, että julkinen elämä, julkinen sivistys myös vähitellen kyllästyy omaan itsekkyyteensä, tietämättömyyteensä ja väkivaltaiseen kuoleman myllyynsä, ja alkaa antaa arvoa ja huomiotaan ja kannatuksellista myötätuntoaan Vuorisaarnan opetuksen mukaiselle opetus- ja valistustyölle. Kun tältä kannalta katselemme historiallista Jeesus Kristusta ja hänen työtään, niin ymmärrämme siinä kolme asiaa. Ensiksikin, että hän sai Valkoisen Veljeskunnan kolminaisen siunauksen, tuen ja avun; jota apua nuo tietäjien kolme lahjaa symbolisoivat. Toiseksi: Jeesus alkoi aivan uudella, entistä syvemmällä ja samalla myös entistä julkisemmalla, avoimemmalla tavalla puhua Jumalasta, rakastavasta Isästä ja siitä, että me kaikki olemme sisässämme Jumalan poikia, ja että meidän tehtävämme on pyrkiä tästä tietoisiksi, ensin teoriassa, tietopuolisesti, ja sitten käytännössä niin, että me ilmennämme itsessämme ja keskuudessamme taivaallisen Isän elämää, Hänen valtakuntansa elämää. Kolmas seikka on siinä, että nyt olisi myös julkisella sivistyksellä ollut tilaisuus ojentaa Jeesukselle nuo kolme lahjaa: kullan, suitsutuksen ja mirhan. Julkinen sivistys olisi voinut kuolla pois vallanhimostaan, ja silloin Jeesus olisi saanut elää. Mutta niin ei käynyt. Mirhaa ei julkinen sivistys Jeesukselle ojentanut, vaan sensijaan se ojensi Jeesukselle teloituskuoleman. Tällä tulivat kielteisesti ratkaistuiksi myös suitsukkeen ja kullan salaisuudet. Jeesuksen ei sallittu jatkaa opetus- ja valistustyötään. Siten

häneltä kiellettiin suitsutusaine. Taloudellista tukea hän ei julkiselta elämältä liioin saanut. Siten häneltä kiellettiin kulta.

Niinkuin sanottu, nämä kolme asiaa saivat kielteisen täyttymyksen siinä, että Jeesus surmattiin. Vain pieni oppilaiden joukko — ja sekin verimarttyyriuden uhalla — jäi jatkamaan Jeesuksen aloittamaa uutta opetus- ja valistustyötä. Ja jo parin kolmen vuosisadan kuluttua — etenkin kun kristillinen liike noin v. 325 vaipui valtiokirkoksi — siitä itsestään, nim. ns. kristillisestä kirkosta, tuli vuorostaan mitä verisin ja väkivaltaisin marttyyrien tekijä. Mikään tietäjien kolmesta lahjasta ei enää senjälkeen ollut Vuorisaarnan Mestarin julkisessa käytössä.

Pohjimmainen syy — niinkuin P. E:ltä saamme kuulla — oli siinä, että vaikka Jeesus Kristus tuli maapallomme korkeammaksi minäksi, niin Karman johto ei kuitenkaan tullut Kristuksen käteen. Ja P. E. lisää, että Jeesuksesta lähtien on Salaisessa Veljeskunnassa tehty erikoisesti työtä sen päämäärän saavuttamiseksi, että Karman johto tulisi Kristukselle.

Sitten P. E. jatkaa, että meidän päivinämme — siis P. E:n ruumiillisen elämän päivinä — olimme jälleen tulleet samanlaiseen kohtaan, kuin olimme Palestiinassa. Taas esiintyi Jumala maan päällä, esiintyi suuri Jumalan Poika, suuri Opettaja, suuri Vapahtaja, joka perusti suuren Maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot. P. E. puhui nimenomaan siitä, että taas esiintyivät itämaan kolme tietäjää. Ne olivat nimiltään Mahaatmat Morja ja Kuthuumi; kolmas esiintyi vain lyhyesti Tsohanin nimellä. Heidän tietäjälahjansa esiintyivät julkisesti H. P. Blavatskyn esittämänä teosofisena sanomana. P. E. sanoikin, että teosofinen liike oli Johannes Kastajan tapainen huutavanääni, joka valmisti tietä Herralle. P. E. sanoi myös, että tuo uusi Kristus-tuleminen on uusi suuri sanoma, joka saapuu korkeuksista. Niin kyllä. Mutta eihän se sanoma voi esiintyä ilman, ellei ole ihminen, ellei olisi ollut saman P. E:n mainitsema uusi suuri Opettaja sitä esittämässä. Se sanoma on teosofis-kristosofinen sanoma ja sitä esittänyt uusi suuri Opettaja on Pekka Ervast.

Siirrymme nyt jälleen noihin kolmeen tietäjien lahjaan. Edellä jo sanoimme historiallisen kehityksen pyrkivän siihen, että myöskin ihmiskunnan julkinen sivistys ojentaa nuo kolme lahjaa Vuorisaarnan Mestarille. Onhan selvää, että vain siten Isän valtakunta voi toteutua ihmisten elämässä maan päällä.

Mikä nyt oli P. E:n asema suhteessa tietäjien lahjoihin? On ensiksikin muistettava, että P. E. teki julkista opetustyötä yli 30 vuotta. Ja mikä vielä tärkeämpää, oikeastaan ratkaisevan tärkeää, oli se, että hänen opetuksensa oli alusta alkaen vähintään Vuorisaarnan opetuksen tasalla. Vieläpä niin, että hän uudelleen käänsi, uudelleen järjesti ja erinomaisen valaisevilla ja myönteisillä selityksillä varustettuna esitti Vuorisaarnan suomen ja englanninkielillä.

Mutta entä julkiselta sivistykseltä tulevat tietäjien lahjat? Huomaamme, että ainakin yksi lahja, mirha, joka kuvaa kuoleman voittamista, se tuli julkisen rakaisevasti P. E:lle. Oikeastaan se johtui siitä, että siinä suuressa vuodatuksessa, jossa P. E. oli keskushenkilönä, siinä Karma nyt tuli Kristuksen, Isän, käteen. Tämä voima vaikutti ennakoivasti jo Lutherin päivistä asti. Kuitenkin on muistettava, että Luther itsekään ei pysynyt Vuorisaarnan Mestarin opissa. Leo Tolstoi sensijaan puolusti Vuorisaarnan siveysoppia, mutta siitä huolimatta sai elää vapaana luonnolliseen kuolemaansa asti. Samoin H. P. Blavatsky. Viimemainittu nimenomaan huomauttikin, että nyt totuudenjulistajaa ei enää tikarilla surmata, vaikkakin hänen työnsä voidaan muutoin tehdä vaikeaksi, jopa mahdottomaksi.

Pekka Ervast siis sai julkiseltakin sivistykseltä yhden tietäjien lahjan, kuolemaa ja sen voittamista kuvaavan mirhan. Hänen voittonsa kauttahan avautuikin Isän vihkimyssarja, jossa nimenomaan kuolema on voitettava, niinkuin "Tähtikoulut" kirjassa esitetään.

Entä toiset tietäjien lahjat, suitsuke ja kulta? Tietysti nekin olivat, ainakin huomattavasti, hänen käytettävänään, sillä eihän hän muutoin olisi voinut vuosikymmenien ajan tehdä Vuorisaarnan siveysopin tasolla olevaa julkista opetustyötä. Ajatellaanpa kultaa, aineellista tukea. Tarvitsihan hän sitä työssään, esitelmöinnissä, kirjojen julkaisemisessa jne.

Mutta pääsikö tämä kullan vapautuminen levenemään vapaasti, rajoittamattomasti? Ei päässyt. Siinä kärsittiin kahdesti

tappio, siinä tuli kahdesti raja eteen. Teosofisen Seuran aikana tuo tappio kärsittiin ratkaisevasti siten, että P. E. luopui Tuonenkylään rakentamastaan kodista ja työn keskuksesta. Toinen tappio kärsittiin silloin, kun Ruusu-Ristissä kieltäydyttiin käyttämästä Temppelirahaston varoja P. E:n koottujen teosten julkaisemisoikeuden lunastamiseen.

Entä suitsutusaine, joka kuvaa varsinaista opetustyötä. — Tietysti tämäkin oli P. E:n käytössä, koska hän vuosikymmenien ajan teki nimenomaan julkista opetustyötä. Mutta siinäkin tulivat rajoitukset eteen. Teosofisessa Seurassa kärsittiin tappio kriisissä mikä syntyi siitä, kun Teosofisen Seuran johtajat ensimmäisen maailmansodan aikana antautuivat sodan lietsojiksi maallisen isänmaansa, Englannin maailmanvallan, puolesta.

Ruusu-Ristissä tämä suitsutusaineen antamisen rajoitus tuli näkyviin siten, että P. E. ei avannut "Kadonneessa sanassa" suunniteltua "Ruusu-Risti looshia", vaikka sen avaamisesta jo oli ollut puhetta. Se looshi ei enää saanut olla symbolinen, vaan todellinen. P. E. ei sitä avannut, koska ei ollut sulatettu hänen jo antamiaan opetuksia. Opetukset taas ovat kahta laatua, siveysopillisia ja filosofisia eli älyllis-yliaistillisia. Ja jälkeenpäin onkin käynyt ilmeiseksi, että Ruusu-Ristissä ei oltu sulatettu kumpiakaan P. E:n opetuksia. Siveysopillisella alalla R-Risti on mennyt epäveljellisiin pakkokeinoihin, jopa se on pyrkinyt antamaan erikoista arvoa sodalle — se ei ole tehnyt aktiiviseksi edes sitä jo Vuorisaarnan autuudenjulistuksissa esitettyä neuvoa jossa sanotaan: "autuaita rauhan rakentajat, sillä heitä tullaan nimittämään Jumalan pojiksi". — Taas älyllis-yliaistillisten opetusten puolella R-Risti oli jättänyt kokonaan sulattamatta sen P. E:n vuosikymmenien kuluessa yhä uudelleen, erikoisella painolla ja tärkeydellä esittämän opin, jossa hän puhuu uudesta suuresta Opettajasta, joka esiintyy meidän ajallamme, ja johon suhtautumisen hän sanoi olevan henkisesti katsoen ajan polttavimman kysymyksen.

Niin P. E. jätti todellisuuksien looshin avaamatta. Mutta tähän sisältyy Mysterio. Sillä itse hän jo oli ja eli siinä todellisuuksien looshissa. Sentähden täytyy sanoa, että todellisuudessa hän vei sen looshin mukanaan. Ja juuri ennen kuolemaansa hän sanoi, että nyt hänellä on edessään matka Egyptiin ja Palestiinaan, mutta kahden vuoden kuluttua hän palaa takaisin, ja työ jatkuu. Se merkitsee, että hän toi todellisuuksien looshin tullessaan, ja hän sen myös avasi. Se looshi on nyt avattu. Se looshi on esoteerinen sikäli, että suuri opettaja, P. E. itse on näkymätön, mutta se on todellisuus niille oppilailleen ja työtovereilleen, jotka hänen opetuksiensa kunnioittamisen ja todellisen seuraamisen kautta tulevat sisäiseen, tajunnalliseen yhteyteen hänen kanssaan.

Mutta vaikka tämä looshi näin on esoteerinen, niin on se todellisuudessa myös avattu tässä fyysillisessä maailmassa siten, että molemmat P. E:n opetukset on nyt kuitenkin otettu täydellisesti vastaan täällä päivätietoisessa elämässä. Pieni joukko veljiä on ottanut täydestä P. E:n sen opetuksen, jossa hän puhuu suuren Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme. Se opettaja on nyt todellisuus, sillä se on P. E. Ja P. E:n siveysopillinen opetus — josta opettaja tunnetaan — huipistuu opetukseen pahan vastustamattomuuden kulmakivestä. Sama pieni veljien joukko on vastaanottanut tämänkin opetuksen täydellä kunnioituksella, luottamuksella ja ymmärtämyksellä.

Juuri näin on Ruusu-Risti looshi, todellisuuksien esoteerinen looshi, nyt avattu. Ja muulla tavalla sitä ei nyt enää voikaan avata. Tai millään muulla avaamisella ei olisi enää merkitystä. Sillä se on jo avattu. Ja johtavana Opettajana P. E. itse siinä opettaa ja työtä tekee — niinkuin P. E. samoin opettaa joissakin vieläkin korkeammissa loosheissa; mutta nehän ovat täydellisiä salaisuuksia, niinkuin P. E. opettaa "Kadonneessa sanassa".

Ja mikä on nyt meidän tehtävämme? Tehtävämme on jatkaa työtämme. Meidän on jatkuvasti tehtävä työtä, jotta ihmiskunta julkisessa elämässä yhä tietoisemmin luovuttaisi kultaa, taloudellista rikkautta, P. E:n ja Hänen johtamansa Valkoisen Veljeskunnan työhön. Samoin meidän on jatkuvasti ja tietoisesti tehtävä työtä, jotta suitsutusaine, henkinen opetustyö, tulisi yhä enemmän Vuorisaarnan Mestarin opin mukaiseksi ja Hänen johtoonsa. Vielä meidän on tehtävä tietoista työtä, jotta mirha, meidän ja ihmisten persoonallinen elämä yleensä tulisi yhä tietoisemmin kokemaan

mystillistä kuolemaa ja hengen ylösnousemusta sisäisessä Jumalassa.

Muistakaamme: karma on nyt Kristuksen, Isän, kädessä. Ihmisiä kutsutaan yhä tietoisemmin Valtaistuimen oikealle puolelle, siihen Isän valtakuntaan, joka ja jonka tietoinen saavuttaminen on maailman alusta asti kuulunut ihmiskunnan käytännölliseen ohjelmaan.

J. R. H.

1948 maaliskuu, 34—37

MAHAATMA GANDHI

Hänenkin maallinen tarinansa on nyt päättynyt — murhaajan käden kautta, joka on tyypillistä ns. tämän maailman viisaudelle. — Elämässä onkin kaksi koulua, hyväntekemisen ja pahantekemisen koulu. Politiikan ja yleensä pahantekemisen kannalta katsoen Gandhi oli loistava poikkeus. Pahantekemiseen, sortoon, sotaan ja väkivaltaan hän asettui passiivisen vastarinnan kannalle. Ja nähtävästi hän onnistuikin avaamaan monen ihmisen silmät näkemään, että pahantekemättömyys on sittenkin suurempi, jumalallisempi ja lopulta mahtavampi voima kuin pahantekeminen — hyvässäkään tarkoituksessa.

Jos taas katsomme asiaa hyvän koulun, ankarasti ottaen totuudenetsijän eli henkisen elämän kannalta — jollaisena Gandhi myös esiintyi —, silloin saamme jälleen järkyttävän opetuksen siitä, että vaikea on palvella "kahta herraa", so. maailman politiikkaa ja hengen elämää, Mestarin sanomaa. Muistammehan Madame Blavatskyn — Salaisen Veljeskunnan lähettilään — nimenomaan teroittaneen, että hänellä, H. P. B:llä, ei ole mitään tekemistä minkään valtion politiikan kanssa, ei Englannin enempää kuin muidenkaan. Ja hän varoitti — vaikka huonolla menestyksellä — oppilaitaan, teosofeja ja työtovereitaan millään tavalla sekaantumasta politiikkaan. Politiikka on kalteva pinta, jolle jos antaa sormensa, vie se vähitellen koko käden.

Niin kävi — vaikkapa hyvin peitetysti — Gandhillekin. Hän päätti toteuttaa pahanvastustamattomuuden, väkivallattomuuden periaatetta politiikassa, mutta aivan kuin itsekään tajuamatta mistä oikein oli kysymys, vajosi kuitenkin toista tietä väkivaltaan: hän painosti kansaansa uhkaamalla tehdä itsemurhan, paastoamalla itsensä kuoliaaksi. Siten hän tuli hyväksyneeksi ja avoimen käytännöllisesti opettaneeksi tuollaista väkivallan muotoa. Samalla Gandhi tuollaisella menettelyllään aivankuin manasi murhaajan kimppuunsa. Sillä vanha karmallinen sääntö on — niinkuin H. P. B. opetti — että itsemurha johtaa väkivaltaiseen, tapaturmaiseen kuolemaan seuraavassa ruumistuksessa. Tässä tapauksessa seuraus tuli jo samassa ruumistuksessa. Mutta toiselta puolen Gandhi olikin jo pitkän aikaa käyttänyt tuollaista siveellistä väkivaltaa, itsemurhan uhkaa.

Siis: teemme kunniaa Mahaatma Gandhille ainutlaatuisena, marttyyriksi joutuneena poliitikkona, mutta sitä kiinteämmin syvennymme Madame Blavatskyn oppiin ja menetelmään: älkäämme teosofeina, henkisinä ihmisinä, totuudenetsijöinä sekaantuko maailman politiikkaan. Sensijaan tehkäämme sitä kiinteämmin työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla Jumalan valtakunnan puolesta.

Tähystäjä

1948 maaliskuu, 45—46

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Edellä, tämän numeron alussa, julkaistaan Pekka Ervastin v. 1913 kirjoittama "Toimittajalta" kirjoitus nimellä: "Suomen naiset".

Vuonna 1913 elettiin Suomessakin vielä rauhassa, odotellen ja ajatellen Suomen itsenäistymistä. P. E. oli vastuullisuudessaan täysin tietoinen siitä, että itsenäistymisen päivä oli pian koittava. Se olisi saavutettu jo suoralta kädeltä suurlakon aikana 1905, ellei kuitenkin samassa yhteydessä olisi tapahtunut pieni sisäinen verikahakka jossain Siltasaaressa Helsingissä. Se tapaus siirsi itsenäistymisemme tuon-

nemmaksi. Ja samalla tuo kahakkakin muistutti, mitä vaikeuksia ja vaaroja piili tai piilee meidän omassa kansassamme. P. E. oli hyvin tietoinen niistä vaikeuksista ja vaaroista, mitkä osaksi johtuivat kansamme sisäisestä eripuraisuudesta ja osaksi siitä, että kansamme — muiden kansojen tapaan — oli liian vähän tietoinen ihmisyyden velvoituksesta. Siksi P. E. vetosi naisiin, heissä olevaan äidillisyyteen. Ettei vetoomus saavuttanut riittävää ymmärtämystä, sen osoittavat myöhemmät tapahtumat kansamme historiassa. Sillä jos vetoomus olisi saavuttanut riittävän ymmärtämyksen, silloin eletty historia olisi kokonaan toisenlainen. Se olisi uuden sivistyksen synnyttämis-historiaa sensijaan, että se nyt on ollut riitaa ja verenvuodatusta. — Ja itsenäisyytemmekin on joutunut jälleen takaisin jonkunlaiseen valinkauhaan. Syntyneekö siitä uusi kansallinen sivistys, uusi "luomaton sikiö"? Heräänkö ä i t i ihmisten sydämissä, niin miesten kuin naisten? Sillä veljeys-totuuden sanoma on ajettu ulos yksinpä teosofisista seuroista. Veljeys-totuuden sanomalle ei ollut "tilaa majassa", ei edes teosofisten seurojen "majoissa". Sentähden veljeys-totuuden sanoma kolkuttaa nyt etupäässä yksilöiden sydämen ja omantunnon ovilla. Äitiään se etsii. Sillä ilman äitiä se ei voi esille päästä.

Huomatkaamme sitten: ovathan kirkot, seurat ja järjestöt kuitenkin riippuvaisia yksilöistä. Yksilöistä kaikki riippuu. Ja onhan itse Jumalan luoma järjestö, kirkko tai seura: Ihminen ja ihmiskunta sinään. Ainakin siinä on "maja" veljeys-totuuden sanomalle. Siitä ei sitä enää voida kokonaan karkottaa. Sillä vihdoinkin olemme päässeet siihen, että Karma nyt on Kristuksen, Isän, kädessä. Voisimme siis ainakin tehdä työtä Jumalan Majassa, Temppelissä: Ihmiskunnassa ja ihmisruumiissa. Selvemmin sanoen siinä temppelissä, jossa Vuorisaarnan Mestari opettaa. Siinäkin temppelissä, itse Elämässä ja ihmisruumiissa, on oma elävä vertauskuvallisuutensa. Se on todellisuutta sinään. Se opettaa meitä omalla elämällään. Niinpä P. E. sanookin, että jos aina herkästi kuuntelemme ja tottelemme ruumiimme viisautta, niin silloin kaikki menee hyvin. Kuitenkin temppelissämme täytyy myös saada vapaana kaikua Mestarin veljeys-totuuden sanoma. Sillä Jumalan viisaus ei ole ja esiinny vain sidottuna ruumiimme soluihin ja sen elämään, vaan se esiintyy myös vapaana sanana. Vapaana sanana se pyrkii myös ihmisten tajuntoihin ja sitä tietä käytännölliseen elämään.

Vapaana sanana Jumalan viisaus opettaa meitä oikein suhtautumaan siihen sanaan, mikä on muotoihin sidottu. Muotoihin sidottu sana tunnetaan nimellä Kosmoksen Laki. Tämän muotoihin sidotun sanan rytmillisessä virrassa esim. taivaankappaleet liikkuvat radoillaan. Kemiassa tämä muotoihin ruumistunut sana toimii niinkuin se toimii, eikä mikään inhimillinen mahti voi sitä noin vain toiseksi muuttaa. Siihen ei pysty mikään Eduskunta, ei Kirkolliskokous, ei mikään Seura tai sen Neuvosto tai Hallitus.

Näinollen: koska ihminenkin luovana sanana eli tajuntana on muotoon sidottu, niin ihmisenkin tajunnallinen vapaus on siinä, että hän vapaana sanana vapauttaa eli voittaa sidotun sanan.

Tästä tulemmekin ihmisen murhenäytelmään: hän tekee sen pääerehdyksen, että hän luulee mielivaltaa viisaudeksi ja vallattomuutta vapaudeksi. Sellaisella viisaudella ja sellaisella vapaudella hän yhä syvemmin vajoo ja sitoo itsensä muodon orjuuteen. Siitä toimiva sana, laki, karma, pitää huolen.

Ja murhenäytelmä siirtyy toiseen asteeseen. Se on siinä, että vaikka ihmiset noin teoriassa jo jotenkin ymmärtävät, että niin asia on, niin kuitenkin he hidastelevat eivätkä ole halukkaita ryhtymään vapauttavaan järjestelyyn. Turhaan puhui Jeesus tästä asiasta aikansa ihmisille. He vain närkästyivät. He suuttuivat. He raivostuivat. He toimittivat Jeesuksen pois päiviltä. He luulivat voivansa pitää karmaansa tasapainossa julmilla teoillaan, joita he nimittivät "vikauhreiksi", "lepytysuhreiksi", "sovitusuhreiksi" — jotteivät tarvitsisi luopua mielivaltaisesta viisaudestaan, so. itsekkyydestään. Heidän mielestään oli sopimatonta puhetta tuo, että "ihminen niittää kylvönsä mukaan". Heidän mielestään oli sopimatonta puhetta, että ihmisen pitäisi järjestää elämänsä, ajatuksensa ja tekonsa sopusointuun elämässä vallitsevan viisauden ja vapaassa sanassa esitetyn ihmisyys-ihanteen kanssa.

Mutta jumalallinen viisaus on jäävää-mätön. Niinpä juutalainen kansa sai niittää historiallisen kylvönsä sadon. Siltä varalta Jeesuskin oli heitä silloin tällöin va-

roittanut. Vielä ristiinnaulittavaksi kuljetettaissa hän oli mm. sanonut: "sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä tapahtuukaan kuivalle?" Tuore puu oli Jeesus, ja hänet hyljättiin ja tuhottiin. Kuiva puu oli tässä yhteydessä juutalainen kansa johtajineen. Heillä oli oma historiansa, oma kylvämänsä karma. Siihen karmaansa — kaikista "lepytysuhreista" huolimatta — juutalainen kansa tuhoutui. Hedelmättömänä puuna se tuli katkaistuksi ja heitetyksi siihen elämän kiirastuleen, jossa se jo lähes parituhatta vuotta on kodittomana vaeltanut.

Tarvinneeko kouraantuntuvampaa näytettä karman järkkymättömyydestä? Nim. sille ihmiselle, jolla on korvat kuulla ja silmät nähdä.

Mutta näitä näkeviä ja kuulevia ihmisiä on vain harvoja siellä ja täällä. Ja jokseenkin poikkeuksetta heidät on — Jeesuksen tavalla — karkoitettu pois joukosta. Julkisen elämän vallitsevilla joukoilla on — todelliseen vastuullisuuteen nähden — kuuliaisuuden korvat tukossa ja ymmärtämyksen silmät ummessa. Niinkuin juutalaiset luulivat pääsevänsä syyn ja seurauksen lain kanssa sopusointuun ja tasapainoon julmilla eläinuhreillaan, samoin myöhempi kristikunta luulee saavuttavansa tasapainon moraalisen vastuunalaisuuden vaakassa — osallistumalla "uskossa" siihen rääkkäykseen ja teilaukseen, jolla juutalaiset Jeesusta rääkkäsivät ja teilasivat! Jos mikään niin tämä verisen väkivaltaiseen sijaissovitusoppiin uskovan kristikunnan elämä on synkkä luku ihmiskunnan historiassa. Eikä mikään näytä saavan kristikunnan moraalisen vastuunalaisuuden silmiä ja korvia avautumaan.

Entä teosofisessa maailmassa? Kun itämaiset viisaat esittivät H. P. Blavatskyn kautta teosofisen sanoman länsimaille, otettiin sen käytännölliseen ohjelmaan yleisen veljeyden ytimen muodostaminen. Sopusoinnussa tämän kanssa julisti H. P. B. ihmisten murhaamisen sodassa mustaksi, pahuuden hengen palvelukseksi. Mutta kun eräs kansainvälisen teosofisen liikkeen johtava työntekijä tässä takavuosina kävi tapaamassa Pekka Ervastia, niin hän piti mitättömän vähäpätöisenä sitä seikkaa, että teosofit olisivat kieltäytyneet sodasta. Hän arveli, ettei olisi merkinnyt mitään, jos muutama kymmenentuhatta teosofia olisi sodasta kieltäytynyt. Niin, mutta siitä huolimatta heidän, tämän pienen joukon, sotaan liittymistä oli pidetty erinomaisen tärkeänä ja suorastaan pyhästi velvoittavana!

Sellaista se on. Edellä jo mainitsimme, kuinka Jeesus, kävellessään ristiinnaulittavaksi, mm. sanoi: "sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä tapahtuukaan kuivalle?" Sopusoinnussa Jeesuksen tämän lausunnon kanssa Pekka Ervast meillä sattuneissa kriitillisissä vaihessa useaan kertaan ja erikoisen eloisasti, painokkaasti ja tarvittavasti huomautti, että "niinkuin ensin tapahtuu henkisessä joukossa, samoin sitten tapahtuu kansassakin". Mutta jälleen olemme saaneet kohtalokkaasti todeta, kuinka tämä ilmeinen totuus on saanut kaikua kuuroille korville virallistuneessa teosofisessa liikkeessä.

— — —

Kaikki tämä on kohtalokasta. Sillä kahta herraa ei voida kauan palvella. Kun ei seurata elämän herraa, joudutaan seuraamaan kuoleman herraa. Teoriassa elämän herraa, käytännössä kuoleman herraa. Puhutaan esim. Jeesus Kristuksesta palvovan suurenmoisesti: kuinka hän on meidän kuninkaamme, vapahtajamme! Erinomaista. Etenkin kun luullaan tämän "herra, herra" huutamisen olevan — henkistä elämää! Huoletta ja paatoksella voidaan silloin osallistua sotaan, so. ihmisten tappamiseen, murhaamiseen, ryöväämiseen.

Missä on totuuden rakkaus? Missä nöyryys totuuden edessä? Onko nöyryys sama kuin ihmisyys-ihanteen laiminlyöminen? Ilmeneekö vaatimattomuus siinä, että jätetään Mestarin oppi toteuttamatta? — vaikka häntä muuten ylistetään ja makeilla puheilla mairitellaan! — Sellainen ei ole nöyryyttä. Se on itsepäisyyttä. Se on ylpeyttä. Se on henkistä laiskuutta. Se on vastuuttomuutta.

Sellaisia me ihmiset olemme. Ylimielisinä me haukottelemme ja ajattelemme omaa tärkeyttämme kuullessamme P. E:n sanovan, että varsinainen henkinen elämä alkaa aseettomuudesta. Se alkaa sota- ja väkivaltakysymyksen teoreettisesta ja käytännöllisestä ratkaisusta. Se alkaa kaikesta väkivallasta luopumisesta, pahan vastustamattomuuden kulmakiven asettamisesta.

Ja kuinka sitten voisimme päästä Mestarin yhteyteen, hänen asemansa ja työnsä ymmärtämiseen, ellemme hänen oppinsa ja

käskyjensä seuraamisella? Mutta siksipä ei ole — teosofisen liikkeen muodollisesti johtavalla taholla — lainkaan ymmärretty P. E:n sanoja, niiden arvoa ja merkitystä, kun hän sanoo: "henkisesti katsoen on ajan polttavin kysymys, miten suhtaudumme meidän päivinämme esiintyvään suureen Opettajaan". — Miksi tämä on polttavin kysymys? Se on siksi, että jos häntä, P. E:tä ja hänen oppiaan olisimme seuranneet, silloin kaikki pulmat olisivat siinä seuratessa tulleet ratkaistuiksi. Mitään sotaa — ainakaan meillä Suomessa — ei olisi tarvittu. Sillä karma olisi tullut teossa voitetuksi. Tämä entistä enemmän siksi, että nyt olemme siirtyneet tekojen aikaan. Karma on nyt — vihdoinkin — tullut Kristuksen, Isän, käteen. Siksi nyt on oikea teko entistä enemmän mahdollinen menemään päätökseen ja voittoon.

Seuraa kysymys: onko kaikki tällainen puhe nyt jo turhaa? Onko se jo aivan liian myöhäistä? Ei ollenkaan. Tietysti on niitettävä karma laiminlyönneistä ja sato harhautuneesta toiminnasta, siitä mitä on kylvetty. Mutta niittäessämme me samalla kylvämme myös uutta. Se uusi on meidän valintamme vallassa. Voimme aina valita ja kylvää joko turmion siementä tai elämän siementä.

Miksi emme näinollen tekisi tiliämme vanhan kanssa ja aloittaisi uutta? Miksi emme elämämme tärkeimmässä asiassa menisi kerrankin pohjaan asti? Miksi emme aloittaisi uutta jaksoa elämämme ja teosofisen liikkeen historiassa? Miksi emme sitä tekisi nyt, kun meillä on siihen vielä mahdollisuus? Miksi jättäisimme päätepisteen asettamisen aina vain ruumiillisen kuoleman tehtäväksi? Nyt se mahdollisuus on vielä meidän käsissämme. Kuolema ottaa sen meiltä — ja kirjoittaa sen karmallisten velkojemme puolelle . . .

J. R. H.

1948 huhtikuu, 50—53

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Minulla pitäisi olla tänään esitelmä Turussa, mutta nyt olenkin joutunut sairastamaan täällä Saarenmaassa. Se alkoi jonkunlaisena nuhana, mutta vetäytyi sitten sisäkorvaan, jossa se nyt omalla tavallaan julmistelee.

Olen täällä ystävällisten ihmisten luona, jossa talon emäntä, Liisa Wahlroos, minua hoitelee kylmillä kääreillä ja kuumalla höyryllä.

Tämä on minulle uusi kokemus. Sillä vaikka vuosikymmenien kuluessa olen silloin tällöin kylmettynyt tai ollut muutoin pahoinvointinen, niin ei minun kuitenkaan ole sentähden tarvinnut työtäni keskeyttää. Näinollen tämä on — niinkuin sanottu — minulle uusi kokemus.

Toisin sanoen: pahan pulma on nyt tässä muodossa astunut ilmi elävänä eteeni. Ja eräiltä puolilta se on minua jo syvällisesti viisastuttanut. Pahuuden mahti on valtava tässä alemmassa kolminaismaailmassa. Mutta se on mahtava sentähden, että ihmiskunta johtavine sivistyksineen uhraa voimansa pahuuden mahdille. Uhri pahuuden mahdille tapahtuu siten, että ihmiskunta sivistyksineen, kirkkoineen, yliopistoineen ja yhteiskuntineen turvautuu väkivaltaan, väkevämmän oikeuteen, sotaan.

Tällaisessa elämänkäsityksessä on pahuuden siemen itsessään. Se johtaa yhä suurempaan pahaan. Sillä pahakin lisääntyy ja kasvaa omasta siemenestään, oman lajinsa mukaan.

Näinollen: missä pelastus? Pelastus alkaa yksilön mielenmuutoksesta. Yksilö lakkaa turvautumasta pakkoon, väkivaltaan, kostoon, sotaan. Hän asettuu kaikkeen siihen nähden kielteiselle, passiiviselle kannalle. Sensijaan ihminen kääntää kokonaan mielensä ja turvansa sisäiseen Jumalaansa. Isän kädessä on oleva meidän elämämme ja kuolemamme.

Mutta nämä ihmiskunnan kärsimykset? Nehän näyttävät paisuvan lumivyöryn tavoin. Sillä vaikka pahaa karmaa purkautuu sodissa ja monilla muilla tavoin, niin kuitenkin ihmiskunta tietämättömyydessään, itsekkyydessään ja väkivaltaisuudessaan luo täyttä päätä uutta pahaa karmaa. Näinollen tuntuu toivottomalta, että ihmiskunnan paha karma loppuisi vain kärsimyksissä.

Pahan karman lopettamiseksi on kuitenkin toinenkin keino: on lakattava luomasta uutta pahaa karmaa.

Mutta kuinka ihmiset tämän oppisivat? Heidän täytyy valistua. On saatava oikea käsitys elämästä, syysuhteen laista ja elämän päämäärästä. Tämä puolestaan edellyttää perinpohjaista uudistusta kaikessa opetuksessa ja kasvatuksessa kirkoissa, kouluissa ja kodeissa.

Tämä suuri uudistus on ratkaisevasti pantu alulle teosofis-kristosofisessa sanomassa. Sen ovat Viisaat, jumalallinen johto, pannut käyntiin ihmiskunnan valistamiseksi ja auttamiseksi.

Juuri tämän asian puolesta on allekirjoittanutkin varsinaisen elämäntyönsä uurastanut. Elämä itse on minut siihen työhön johdattanut. Luullakseni oli se 3 p:nä tammikuuta 1913, jolloin minulla oli se sisäinen kokemus, joka teki minusta uuden ihmisen ja teosofisen työntekijän. — Sitä ennen olin jo periaatteessa — ja osaksi käytännössäkin — luopunut kaikesta, mutta sitten marraskuun alussa 1915 jätin kaiken persoonallisen puuhailun ja antauduin kokonaan teosofiseen työhön. Ymmärsin — niinkuin olen sitten kaiken aikaa ymmärtänyt —, että juuri näin oli autettava Suomen kansaa ja ihmiskuntaa.

Mutta sitten astuu eteen pulma: kansa voi asettua vastarintaan, tai se voi olla piittaamaton. Tämän olen minäkin näiden vuosikymmenien aikana saanut oppia kokemaan. Niinpä ensinnäkin saan muistiooni merkitä, että mikään kirkko, koulu tai muu sivistyslaitos ei ole näiden vuosikymmenien aikana millään tavalla pyrkinyt neuvotteluihin kanssani. Niin että siltä kannalta katsoen olen ollut kuin olemattomuus.

Mutta tämän ohella ja lisäksi voivat vaikeudet ja vastukset tulla suorastaan yllättävän hämmästyttävinä. Niitä ei tarvitse mitenkään pyytää, ne tulevat vaan. Niinpä en minä mitenkään pyytänyt enkä toivonut, että minun työni tehtäisiin mahdottomaksi Suomen Teosofisessa Seurassa. Että niin kävi, oli se minulle suorastaan yllätysten yllätys. Samoin minä en millään tavalla pyytänyt enkä toivonut, että minut noin 40 veljen kera karkoitettiin Ruusu-Risti Seurasta. Meidät vain karkoitettiin. Enkä minä millään tavalla ole pyytänyt enkä toivonut, että minut nyt kirjojen painattamiseen tarvittavan paperin saannin jouduttua ns. kriitilliseen vaiheeseen — että minut nyt yllätti tällainen sairaus, joka keskeytti työni. Se kaikki on tullut noin vaan.

Mitä tämä nyt meille opettaa? Se opettaa — nykyaikaisella tavalla — sen historian kuluessa moneen kertaan koetun tosiasian, että kansan ja ihmiskunnan todellinen auttaminen ei ole mikään helppo tai yksinkertainen asia.

Ja kuitenkaan ei voi muuta kuin yrittää. Aina vain yrittää. Sukupolvi sukupolven jälkeen. Niinpä allekirjoittanutkin — näiden uusimpien vastuksien ilmestyttyä — sai kiinnostuksen lähettää tuon pienen vihkosensa: "Opimmeko historiasta?" muutamille vanhoille ystäville Ruusu-Ristissä, ja samoin jollekin vanhalle ystävälle Teosofisessa Seurassa. Sillä vaikkakin he ovat katkaisseet veljessuhteet minuun, niin ovathan veljessuhteet minun puoleltani siellä jossain sisäisesti olemassa. Sillä enhän minä ole niitä katkaissut. Ne ovat olemassa, niinkuin sanottu, siellä jossain sisäisesti, ja seuraavassa ruumistuksessa ne voivat jälleen puhjeta realistisiksi. Sillä elämähän on sentään jumalallisen totuuden ja rakkauden ylivoimaisesti johtamaa ihmisyyden koulua. Siinä koulussa me emme ole kutsutut määräämään, vaan olemaan oppilaita, oppiaksemme täyttämään Isän hyvää tahtoa totuudessa ja rakkaudessa. Ylin johto on sentään aina Jumalalla, rakkauden Isällä. Ja siinäkin suhteessa meillä on syvää ja pyhää syytä iloita hyvyyden voitosta. Sillä — niinkuin P. E. sanoo — Karma on nyt vihdoinkin siirtynyt Kristuksen, Isän, käteen. Mutta Isä odottaa, että mekin, ihmiset, oppisimme uskossa ja luottamuksessa laskemaan kätemme Isän käteen. Ja olemaan siinä uskollisia. Uskollisia vähässä. Uskollisia loppuun saakka. Kukin kohdallaan. Kun opimme olemaan sitä kukin kohdallaan, silloin opimme sitä olemaan ryhmänäkin. Sentähden sanoisin lämpimänä veljestervehdyksenä: kun lähestymme elämän pyhää uhrikiveä, niin tehkäämme se heikentyen itsekkyydessä mutta vahvistuen pyhässä hartaudessa.

J. R. H.

1948 toukokuu, 66—67

"TAIVU NOPEASTI SOPIMAAN RIITAPUOLESI KANSSA"

Pekka Ervast jo aikanaan sanoi minulle, että vuosi 1948 tulee olemaan kriitillinen. Nyt jälkeenpäin myönnän, että tuo kriitillisyys tuntui jo eräänlaisena vakavuutena kesäkursseilla Jyväskylässä 1947. Samalla luonnollisesti muistimme tuon P. E:n useasti mainitseman 13-vuotis-jakson. Sillä olihan taas kulunut 13 vuotta P. E:n kuolemasta.

Niin jatkoimme työtä, ja tulimme kriitilliseen vuoteen. Muistakaamme edellisen jakson päättymistä. Vaikka Ruusu-Ristin perustamisesta oli kulunut 13 vuotta 1933, jolloin P. E. matkusti Kaliforniaan, niin kuitenkin jäi yksi vuosi kuin eräänlaiseksi miettimisajaksi, joten P. E. kuoli vasta 1934. Näinollen meidän kriitillinen 14:sta vuotemme sattuu vuodeksi 1948. Ja niin sitten kävikin. Vastustavien voimien taholta tuli isku, jonka selvästi tunsin puhuessani kysymyskokouksessa Helsingissä helmikuun 1 p:nä. Saman iskun tunsin vasemmassa sisäkorvassani puhuessani Tampereella helmik. 8 p:nä.

Samaan aikaan tajusin tämänkin iskun kahdella ulkonaisella tavalla. Ensiksi kirjojen painattamiseen tarvittavan paperin saanti joutui kriitilliseen vaiheeseen. Toiseksi: Suomen kansalle alkoi entistä vaikeampi koettelemusten aika.

Ja niin tätä kriitillistä aikaa, tätä pakollista "lomaa", tätä sairautta on jo kestänyt noin 6 viikkoa, sillä aloin tätä kirjoittamaan tiistaina maalisk. 16 p:nä. Ja nyt voivat ystävät kysyä: "mitä sinä itse tästä kaikesta arvelet?"

Minä taas, joka olen kuin luonnostaan ajattelija ja totuudenetsijä, en suinkaan ole voinut olla osaksi ihmettelemättä ja osaksi etsimättä selvyyttä tähän ihmiskunnan elämän salaperäisyyteen ja monisokkeloisuuteen.

Sallittakoon siis pari kysymystä. Ensiksi: miksi tämä ihmiskunta on sellainen, että inhimillis-jumalallisen totuuden oppi siihen ei pysty? Miksi jumalallisesti viisaat Opettajat kaikkina aikoina ovat saaneet tyytyä puhumaan vain muutamille harvoille yksilöille? Ja toiseksi: kun kerran tämä maailma on Jumalan luoma ja ylläpitämä, niin miksi on kuitenkin niin, että Jumalan Lähettiläät, vapauttavan totuuden julistajat, eivät kuitenkaan saa tehdä työtä tässä maailmassa? Miksi ei Jumala, jolla on valta, voima ja majesteettius, suojele lähettiläitään, turvaa heille työrauhaa? Miksi Jumala salli, että Jeesus jo 3 työvuotensa jälkeen julmasti teloitettiin? Miksi sallittiin sama kohtalo Stefanukselle, Pietarille ja yleensä Jeesuksen opin seuraajille? Ja samoin meidän päivinämme. Miksi H. P. Blavatsky ei saanut jatkaa työtään voimiensa loppuun saakka, vaan hänet oli kuoleman kautta kutsuttava kotiin ennen ajateltua aikaa. Ja sitten Pekka Ervast. Hän oli täysissä miehuuden voimissa ja varustettu kaikilla niillä inhimillis-jumalallisilla kyvyillä, tiedoilla ja taidoilla, joita tarvitaan Jumalan valtakunnan työssä, ja joka ei mitään muuta pyytänyt eikä halunnut, kuin saada jatkaa työtään, ja joka vielä viimeisessä vuosikokouksessa nimenomaan mainitsi, että nythän hän voi vielä elää vaikka 20 vuotta, mutta joka kuitenkin kuoli heti vuosikokouksen päätyttyä helluntai-tiistaina 1934.

Tämä on todella kaikkien kummien kumma. Tämä on Jumalan maailma, mutta Jumalan tahdon ilmentäjillä ei ole mitään turvaa, ei mihin päänsä kallistaisivat, ei edes jatkuvaa mahdollisuutta tehdä työtään Jumalan valtakunnan puolesta!

Tähän pulmien pulmaan saamme kyllä salatieteellisen vastauksen teosofiselta sanomalta, ennen kaikkea P. E:ltä. Salaisuus on siinä, että vaikka tämä on Jumalan luoma maailma, niin kuitenkaan ei Jumala tällä planeetalla suoranaisesti johda eikä hallitse. Johto ja valta tällä planeetalla on jäänyt eräälle korkealle valo-olennolle, jota joskus on sanottu "tämän maailman jumalaksi", joskus Saatanaksi. Hän ja hänen koulunsa tahtoo kasvattaa ihmisiä kärsimyksien kautta. Sentähden se koulu vastustaa Jumalan valtakunnan työtä. He ikäänkuin ilkkuvat sitä, että saavat Mestarin työn epäonnistumaan. (Mutta näin sulkumerkeissä voimme kysyä: onko lopulta kenelläkään, onko taitavimmallakaan Mestarin työn vastustajalla mitään todellista syytä iloita voitostaan? Sillä eikö hänenkin "lopputilinsä" muodostu vain sitä tukalammaksi, mitä kauemmin hän "onnistuu" pimeyden palveluksessa).

Nyt seuraa luonnostaan kysymys: miksi Jumala on jättänyt tämän planeetan tuollaisen enkelin johtoon? Kas, se riippuu ihmisistä itsestään! Käytännöllisesti katsoen

ihmiskunta on valinnut, on ikäänkuin "äänestänyt" itselleen sellaisen jumalan. Katsokaamme vaan miten kirkot palvovat kosto n, sodan, sorron ja väkivallan jumalaa! He kyllä huutavat Kristusta Herrakseen, mutta mitä kiivaammin he vastustavat Kristuksen ns. Vuorisaarnan esittämää todellisen Jumalan oppia. Ja kirkon vanavedessä kulkevat sitten tieteet ja suureksi osaksi taiteet, puhumattakaan valtiollisesta politiikasta. — On sanottu, kansalla on sellainen hallitsija, millaisen se ansaitsee. Ainakin yhtä suurella syyllä voidaan sanoa, että ihmiskunnalla on sellainen jumala, millaisen se ansaitsee. Todellinen Jumala pääsee ihmiskunnan hallintoon ja johtoon vain mikäli ihmiset yksilöinä, ryhminä ja kansoina alkavat kunnioittaa ja käytäntöön sovelluttaa sitä Jumalan valtakunnan oppia, mikä Vuorisaarnassa ytimekkäästi ja keskitetysti esitetään.

Jätämme nyt tämän asian. Siirrymme toiseen asiaan. Tulemme tuohon paljon puhuttuun 13 lukuun. P. E. on sanonut sitä mm. Saatanan luvuksi. Hän on sanonut sitä kuoleman ja uudestisyntymisen luvuksi. Hän on sanonut: mikä ei kolmessatoista uudestisynny rakkaudessa, se on tuomittu kuolemaan.

Mehän kaikki tiedämme, miten silminnähtävää osaa luku 13 on näytellyt Suomen teosofisessa liikkeessä. Aloitamme siitä, että Suomen Teosofinen Seura perustettiin v. 1907. Kun tähän lisätään 13 vuotta, tullaan vuoteen 1920. Silloin Teosofinen Seura ei kyennyt uudestisyntymään rakkaudessa, vaan se henkisesti kuoli. Samana vuotena syntyi T. S:n ulkopuolella P. E:n johtama uusi seura, Ruusu-Risti. Kun taas 13 vuotta oli kulunut 1933, silloin R-R:ti vuorostaan osoittautui kyvyttömäksi uudestisyntymään rakkaudessa, joten se henkisesti kuoli, ja P. E. matkusti Kaliforniaan. Uutta oli se, että annettiin vuosi miettimisaikaa. Siitä ei ollut mitään apua, ja niin P. E. siirtyi pois kuoleman kautta 1934.

Ruusu-Ristin ulkopuolella avautui P. E:n Kannatusliitto, ei enää vertauskuvallisena, vaan todellisuuden työnä. Olosuhteitten pakosta allekirjoittanut joutui P. E:n meille perinnöksi jättämän uskonpuhdistustyön johtoon. Ja nyt on jälleen kulunut kohtalokkaat 13 vuotta, vieläpä niin, että olemme joutuneet neljänteentoista vuoteen. Omalla tavallaan allekirjoittanut on joutunut "amerikan matkalleen".

Ei ole näinollen ihme jos ystävät, jotka ovat tulleet tietoisiksi asioista, jopa huolestuneina minulta kysyvät: "miten on nyt asia? Mikä olisi nyt se teko, uhri tai toimenpide, joka pelastaisi tilanteen?" Jne. Eikä minun ole ollut helppo antaa mitään suoranaista tai mahdollisuuksiemme rajoissa olevaa vastausta. Sillä vaikka elämä on jollain tavalla suoraa ja yksinkertaista, on se kuitenkin toisella tavalla sangen salaperäistä ja mutkikasta. Niinpä allekirjoittaneen asema oli vuonna 1940 sillätavoin suoraa ja selvää, että minulta kysyttiin: "saat nyt valita, tahdotko kuolla vaiko ottaa vastaan sen tehtävän, mikä sinulle annetaan". Ja minä yksinkertaisesti valitsin minulle annetun tehtävän. Sitä tehtävääni olen suorittanut ryhmäkokouksissa, esitelmissäni ja kirjoissani ja osuudeltani Pohjolan Valossa. Iloitsen siitä, että ystäviemme kanssa ja Kohtalon suosiolla olemme niinkin paljon saaneet aikaan.

Mutta nyt on tilanne toinen. Määrätty työ on suoritettu, eikä minulta ole — niinkuin 1940 — kysytty: tahdonko kuolla vaiko tehdä työtä. Asia ei näinollen riipu enää yksin minusta. Mutta kenestä tai mistä se sitten riippuu? — Tähän ei ole niinkään helppo vastata. Sillä ensiksikin siinä ovat kaikenlaiset väärinymmärrykset mahdollisia. Mutta koska minäkin olen tässä asiassa joutunut kuin kasvokkain kuoleman ja elämän eteen, ja koska vain totuus kykenee avaamaan tietä ja näköaloja vapauteen, niin yritän parastani.

Sanon siis suoraan, lyhyesti ja avoimesti, kenestä tai mistä asia nyt riippuu. Se riippuu siitä, kenen hyväksi tätä työtä on tehty. Sitä on tehty suomen kielellä ja Suomen kansan keskuudessa, siis ensisijassa Suomen kansan hyväksi, joskin sitten välillisesti koko ihmiskunnan hyväksi.

Se on siis Suomi, Suomen kansa, jolta ensisijassa kysytään: tahtooko se, että sen keskuudessa on tällaista työtä jatkettava, että tällainenkin työntekijä olisi hyvä olemassa?

Kysymys on nyt esitettynä, sangen suorana ja uskallettuna. Mutta sanoinhan jo, että kirjoitan tätä kuoleman ja elämän kasvojen edessä ja tietoisena siitä, että vain totuus avaa näköaloja vapautumisen suuntaan. Sitäpaitsi: eihän ole sanottu, elääkö allekirjoittanut ruumiillisessa maailmassa enää silloin, kun tämä kirjoitus mahdolli-

sesti julkaistaan. Jos elää, niin hyvä on, ellei, niin — rauha kaikille olennoille.

Ja nyt 13 luvun siihen puoleen kun sanotaan: "mikä ei kolmessatoista uudestisynny rakkaudessa, se on tuomittu kuolemaan". — Sisäinen uudestisyntyminen merkitsee, tai edellyttää, sekä puhdistusta että uhria. Puhutaanhan uudestisyntymisen edellä olevasta puhdistuksen tiestä. Tämä puhdistus on sekä karmallista että älyllistä ja siveellistä laatua. Puhdistuessaan ihminen kulkee kuin kohti alttaria, jotakin uhraamaan, todellisuudessa uhraamaan oman persoonallisuutensa. Mutta siinä alttarille kulkiessaan pyrkijä tajuaa sisässään: "Sentähden jos tuot uhrilahjasi alttarille ja siellä muistat veljelläsi olevan jotakin sinua vastaan, niin jätä sinne lahjasi alttarin eteen ja käy ensin sopimassa veljesi kanssa, ja sieltä tullessasi uhraat antimesi. Taivu nopeasti sopimaan riitapuolesi kanssa, niinkauan kuin vielä olet tiellä hänen kanssaan, ettei riitapuolesi vetäisi sinua tuomarin eteen ja tuomari antaisi sinua oikeudenpalvelijalle ja sinua pantaisi vankilaan. Ameen, sanonpa sinulle: sieltä et pääse, ennenkuin maksat viimeisen rovon".

Tällainen toimenpide kuuluu siis uudestisyntymisen ehtoihin. Se vaatii ankaraa itsekuria ja itsenöyryytystä. Allekirjoittanut tietää tämän omasta kokemuksestaan. Pyrkijä muistelee tarkoin kaikki pienimmätkin erehdyksensä ja loukkauksensa toisia ihmisiä kohtaan. Hän sovittaa henkilökohtaisesti rikkomuksensa jokaisen kanssa. Siinä hän tuntee sekä vapautuvansa että nöyrtyvänsä, pääsevänsä jonkinlaiseen yliotteeseen omasta ylpeästä minästään.

Tämä on siis todellinen, pyrkijältä vaadittava uhri. Siinä avautuu myös sovitusopin salaisuus. Ellemme tätä sovitusta, tätä uhria tee, niin kaikki muut uhrit jäävät pinnallisiksi, toisarvoisiksi. Tästä asiasta olen jo puhunut varhaisessa kirjassani: "Vallitseeko ihmiselämässä laki?", luvussa: "Sovitusoppi". Tämä on myöskin se asia josta P. E. sanoo, että niinkuin itämaat ovat meille antaneet opin jälleensyntymisestä ja karmasta, niin länsimaiden on puolestaan osattava ratkaista ja näyttää, mitä on sovitus. Sovituksessa sekä totuus että rakkaus täytyy päästä käytäntöön.

Siirtykäämme nyt yksilöstä ryhmään. Huomaamme, että samat ehdot, jotka vallitsevat yksilön elämässä, ne samat ehdot pätevät myös ryhmien ja kansojen uudestisyntymisessä.

Palaamme siis Suomen kansan ja sen teosofisen liikkeen nykyhetkeen. Palaamme kysymykseen: mikä olisi Suomen kansan uudestisyntyminen rakkaudessa, jottei kuolemaa tapahtuisi?

Otaksukaamme, että Suomen kansa on joutunut kulkemaan kohti uhrialttaria, ja että sille, sen eri ryhmille, jotenkin sisäisesti sanotaan: "Taivu nopeasti sopimaan riitapuolesi kanssa". Ensimmäisenä on Ruusu-Risti. Tiedämme, että Ruusu-Ristissä on paljon jäseniä, jotka joko tietävät tai aavistavat, että Ruusu-Ristissä on menetelty väärin, epäveljellisesti. On menetelty väärin P. E:tä kohtaan, kun vaikka häntä kunnioitetaan "Perustaja-Johtajana", kuitenkin on kielletty edes keskustelemasta asiasta, jota P. E. itse sanoo henkisesti katsoen päivän polttavaksi kysymykseksi, nim. kysymyksen vuosisatamme alussa esiintyvästä suuresta Opettajasta, joka on itse Valkoisen Veljeskunnan Pää, itse Viisauden Jalokivi, ja josta asiasta hän vuosikymmenien kuluessa yhä uudelleen puhui, viitaten erikoisen selvästi Pohjolaan, Suomeen; jossa hän jo työnsä, suuren uskonpuhdistuksen, on aloittanut, ja jota ei muu, kuin itse tuo Viisauden Jalokivi — P. E:n omien sanojen mukaan — voinutkaan aloittaa.

Näinollen on siis tehty perustavaa laatua olevaa vääryyttä itse Elämän suurta Totuutta kohtaan. Ja tämän lisäksi rikottiin mahdollisimman karkealla tavalla veljeyttä vastaan — erottamalla seurasta ne noin 40 veljeä, jotka eivät alistuneet sivuuttamaan kysymystä, jota Perustaja-Johtaja itse oli erittäin velvoittavasti nimittänyt henkisesti katsoen ajan polttavimmaksi kysymykseksi.

Näin Ruusu-Risti on tehnyt itselleen "riitapuolen". Mutta vaikka monet, monet Ruusu-Ristin jäsenet ovat — niinkuin sanottu — tietoisia siitä, että näin on tapahtunut, niin siitä huolimatta he "painavat villasella" Jumalan äänen omassatunnossaan, ja alistuvat olemaan "kilttejä" seuran jäseniä. He tukkivat korvansa sisäiselle äänelle, joka kuiskaten kehoittaa heitä siihen uhriin, että pyrkisivät pois vääryydestä, pyrkisivät sovintoon "riitapuolensa" kanssa. He luulevat voivansa korvata tämän perustavaa laatua olevan uhrin kaikenlaisilla muotomenoilla, seremonioilla ja juhlallisuuksilla.

Tulemme sitten Teosofiseen Seuraan. Aikanaan olivat monet Teosofisen Seuran jäsenet tietoisia, ja he keskustelussa myön-

sivätkin, että oli tehty väärin, kun ei P. E:n sallittu toimia edes toisena osastona Teosofisessa Seurassa. Mutta käytännössä se kaikki "painettiin villasella", ja alistuttiin seuran kilteiksi ja kuuliaisiksi jäseniksi. Älyllinen "arvokkuus" esti tekemästä mitään "riitapuolen", so. tehdyn vääryyden sovittamiseksi.

Siirrymme nyt varsinaiseen kansaan. Etenkin v. 1918 kansa jakautui kahteen joukkoon, joita he itse nimittivät punaisiksi ja valkoisiksi. Molemmat tekivät mitä törkeimmän rikoksen elämää vastaan. Punaiset panivat toimeen aseellisen vallankaappauksen, joka vaati paljon verta. Kun valkoiset pääsivät kamppailussa voitolle, niin he eivät ymmärtäneet turvautua ihmisyyden ja anteeksiannon lakiin, vaan he panivat käytäntöön vanhan verisen koston lain. Niin tahrivat molemmat kätensä ihmisverellä.

Mutta vaikka kummallakin puolella pian havahduttiin tietoisuuteen siitä, että oli tehty väärin, niin kummallakaan puolella ei ole ollut sitä siveellistä ryhtiä, että olisi avoimesti ja julkisesti tunnustettu, että väärin oli tehty. Joskus kyllä näkyi kuin pilkahdus siitä tietoudesta, että väärin oli tehty, mutta samalla kuitenkin kiiruhdettiin puolustamaan oman joukon menettelyä. Voimme näin jälkeenpäin sanoa — ja siitä keskustelin P. E:kin kanssa — että jos esim. punaiset — ja miksi ei myöskin valkoiset — olisivat avoimen julkisesti, katuen ja anteeksipyytäen tunnustaneet erehdyksensä, niin anteeksianto olisi heti seurannut. — On kyllä myöhemmin yritetty lähestyä toisiaan siten, että on yhdessä käyty kunniakäynneillä molempien haudoilla, punaisten ja valkoisten. Mutta näin on jälleen aloitettu väärästä päästä. Sillä tämähän merkitsee — ei suinkaan katumusta ja tunnustusta siihen, että oli tehty väärin, vaan päinvastoin nuo 1918 tapahtuneet tyhmyydet tulivat täten kuin pyhitetyiksi, kuin koroitetuiksi johonkin kunniakorokkeelle.

Näin olemme nyt tehneet pienen läpileikkauksen Suomen kansan psykologisesta tilasta sen matkalla kohti uhrialttaria. Allekirjoittanut joutuu tässä olemaan kuin jonain omantunnon äänenä. Se ääni kuiskaa punaisille ja valkoisille, teosofeille ja ruusu-ristiläisille: "Taivu nopeasti sopimaan riitapuolesi kanssa". Vielä en näe paljoakaan merkkejä tästä pyrkimyksestä. Ja ilman tällaista sovitus-uhria ei uudestisyntyminen ole mahdollinen.

Mutta etenkin ruusu-ristiläisille ja teosofeille esitän vetoomuksen heidän ihmisyyteensä ja veljeyslupaukseensa. Meidän tulee tietää, ettemme elä vain itseämme emmekä omaa seuraamme varten, vaan meillä on velvoituksia kansaamme ja ihmiskuntaa kohtaan.

Että olen tässä puhunut — niinkuin sanotaan — suuni puhtaaksi, se johtuu rakkauden välttämättömyydestä. Sallikaa minun sanoa, että olen tässä puhunut niinkuin rakastava äiti lapsilleen. Tai niinkuin vanhempi ja hiukan kokeneempi veli nuorille veljilleen. Ja jos vaivaudutte syventymään asiaan niin voitte huomata, että esitykseni on ytimeltään Vuorisaarnan opin ja hengen mukainen.

Veljenne ja ystävänne

J. R. H.

1948 toukokuu, 68—72

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Oleminen ja eläminen totuuden valossa.

Jo Mooseksen luomiskertomuksessa puhutaan kahdesta valosta, pienemmästä, joka hallitsee yötä ja suuremmasta, joka hallitsee päivää.

Teosofiassa meille puhutaan kahdesta "minästä", alemmasta ja ylemmästä. Ne molemmat ovat jumalallisen järjen valoa. Alempi, so. uudestisyntymätön päivätietoinen minä, on ikäänkuin yönvaloa sentähden, että se ei — niinkuin korkeampi minä — etsi ehdotonta totuutta, vaan se etsii h y ö t y ä, itsekästä etua. Alempi minä pitää kiinni siitä vapaudestaan — sanokaamme näennäisestä vapaudestaan —, että se pidättää itsellään vapauden: ottaa kiinni korkeamman minän valosta, siitä tiedosta,

mikä ulkonaisesti selvimmin esitetään ns. Vuorisaarnassa, tai hän on ottamatta siitä kiinni, miten itsekäs etu milloinkin asiaan vaikuttaa.

Sanomme tätä vapautta "näennäiseksi". Sitä se on sentähden, että sellainen vapaus aiheuttaa karmaa, joka sitoo ihmisen pakolliseen jälleensyntymisen pyörään. Sillä vain totuus, korkeamman järjen valo, tekee ihmisen todella vapaaksi. Mutta tullaksemme sisälle tähän korkeamman järjen vapauttavaan valoon on siinä se ehdoton ehto, että ihminen u h r a a tuon näennäisen vapautensa, että hän voi joko ottaa vastaan korkeamman järjen totuuden valon, tai hän voi olla ottamattakin.

Kun sitten katselemme ihmiskunnan ja sen henkistenkin liikkeitten historiaa niin huomaamme, että tuo näennäinen vapaus on ihmisille ylön mieluinen ja rakas. Mutta siksi myöskin kärsimys ja kurjuus näyttää paisuvan kuin tuhoisa tulva yli äyräittensä.

Katsokaamme sitten hiukan lähemmin suhdettamme korkeampaan valoon.

Korkeampi valo esiintyy — järjellisesti ymmärrettävänä — niiden ihmisten elämänkäsityksessä, puheissa ja opetuksessa, jotka ovat kokonaan uhranneet edellämainitun alemman valonsa eli näennäisen vapautensa, ja ovat käytännöllisesti yhtyneet korkeampaan valoon. Näitä olentoja ovat historialliset Mestarit. Heidän käytännöllinen oppinsa esiintyy syvennettynä, täydellistettynä ja viimeisteltynä Pekka Ervastin Vuorisaarna nimisessä kirjassa; joka sitten on pohjana ja ytimenä P. E:n moniin kymmeniin nousevassa kirjallisessa tuotannossa, työssä ja opetuksessa. Siihen oppiin sisältyy kaikkien vanhojen Mestareiden, ennen kaikkea Jeesus Kristuksen ja Buddhan opetukset.

Nyt voimme kysyä: miten ihmiskunta, miten henkiset liikkeet, ovat suhtautuneet — ja yhä suhtautuvat — tuohon korkeampaan valoon? Katsokaamme ensin kristikuntaa. Jeesusta itseään ei hänen oman aikansa papisto tai muu sivistyneistö voinut mitenkään edes sietää. Sentähden he toimittivat Jeesuksen surmatuksi.

Kuitenkin Jeesuksesta alkoi uusi uskonnollinen liike. Mestarinsa tavalla he elivät alinomaisen verimarttyyriuden uhan alaisina. Mutta jo noin 300 vuoden kuluttua oli kristillinen liike saavuttanut niin suurta osanottoa, että se saavutti itse hallitsevan keisarinkin myötätuntoista huomiota. Mutta samalla huomattiin, että tuo Jeesus Kristuksen opin valo oli ylön kirkas, joten sitä oli vaikea, jopa mahdoton antaa olla koko voimallaan valaisemassa — jos samalla tahtoi olla ja elää pienemmässä valossa, so. säilyttää tuo näennäinen vapautensa: menettelemällä hyötyperäisyyden näkökannan mukaan.

Ja tällöin vähitellen keksittiin ovelin "varjostus", mitä nähtävästi on milloinkaan henkisten liikkeitten historiassa keksitty. Ei vain, että olisi joku erikoinen puoli Jeesuksen opissa "varjostettu", jolloin jokin vaatimattomampi puoli siinä opissa olisi jäänyt valaisemaan, vaan koko oppi käännettiin nurinpäin, niin että ns. kristillisen kirkon keskeiseksi ja kaikkea muuta määrääväksi perusopiksi ja uskomukseksi tulikin se teko, jonka juutalaiset ja roomalaiset yhdessä Jeesukselle tekivät: uskon perustaksi ja sisällöksi tuli se, että Jeesus juutalaisten ja roomalaisten toimesta teloitettiin ristiinnaulitsemalla! Jeesuksen oma oppi jäi kokonaan näkymättömiin, teologian ja dogmatiikan muodostaman verhon taakse. Sota, jonka Jeesus ja alkuseurakunta oli hyljännyt, se sota tuli jälleen hyväksytyksi ja pyhitetyksi. Ja sodan mukana tuli hyväksytyksi ja pyhitetyksi ja kriitillisellä hetkellä "uskovaista" velvoittavaksi kaikki se, mistä Jeesus oli hänet viidessä käskyssään vapauttanut. Suuttuminen ja tappaminen on pyhää. Ajatuksen puhtaudesta sukupuolisessa tai muussa suhteessa ei kannata puhua. Vannominen on jälleen velvollisuus. Samoin kosto ja pahan vastustaminen pahalla. Toista kansaa tai toista ihmisryhmää saa pitää vihollisena, jolle on yritettävä aiheuttaa — tarpeen vaatiessa — mahdollisimman paljon pahaa.

Niinkuin sanottu, ns. kristikunta onnistui tekemään täydellisimmän "varjostuksen", "nurinpäin kääntämisen", mitä nähtävästi milloinkaan henkisten liikkeitten historiassa on kyetty tekemään. Mutta samalla alamme myös jo nähdä, että ns. kristikunta on jo ajautunut niin nurinkuriseen tilaan, jollaista tuskin myöskään on ihmiskunnan historiassa ennen nähty.

Mutta onko teosofinen maailma tästä jotain oppinut? Jos on, niin on se ainakin arveluttavan vähän. Ajatelkaamme vaan teosofisen sanoman alkajan H. P. Blavatskyn asemaa teosofisessa liikkeessä. Teosofisessa sanomassa meidät kutsuttiin panemaan alulle uutta, inhimillisempää sivis-

tystä. Meidän piti panna alulle veljeyden ydin. Johdonmukaisesti tämän kanssa H. P. B. puhuu "Teosofian avaimessa" mahdollisimman voimakkaasti sotaa vastaan. Mutta myöhemmin tämä H. P. B:n selvä oppi — joka samalla on Buddhan oppi — on jo voimakkaasti "varjostettu". Jos joku T. S:n jäsen kiinteästi asettuu H. P. B:n alkuperäiselle kannalle, puhuu ja tekee työtä sen puolesta, niin hän saa, tai hän on jo saanut huomata, että ennen pitkää hänet joko "katsotaan" ulos seurasta, tai hänelle huomautetaan, että hänen on joko parasta lähteä, tai "tarkistaa" kantansa.

Ja miten on Ruusu-Ristin "varjostusten" laita? Nekin ovat jo sangen huomattavat. Yksi puoli P. E:n historiallis-yliaistillisista opetuksista on kokonaan painettu verhon taakse. Nim. kaikki se mikä koskee meidän vuosisatamme alussa esiintyvää suurta Opettajaa ja kaikkia sen yhteydessä olevia, ratkaisevan tärkeitä asioita. Samoin on laita Mestarin siveysopin suhteen. R-R:tissä näyttää tulleen muotiin sanontatapa, että "R-R:ti ei ole ottanut mitään kantaa sotakysymyksessä". Tämä on korupuhetta. Sillä R-R:tillä on märätty kanta. Tämä tuli selvästi näkyviin esim. siinä, kun allekirjoittaneelle 1. 1. 1938 aivan johtavalta taholta sanottiin: "J. R. H:lla ei ole mitään oikeutta loukata (siis arvostella) sotalaitosta". En halua enempää puhua tästä asiasta, sillä R-R:tin johto itse hyvin tietää, mikä kanta sillä tässä kysymyksessä on. — Ja sitten tuo kaiken kulmakivi, Vuorisaarnan neljäs käsky, jonka seisoessa tai kaatuessa myös toiset neljä Vuorisaarnan käskyä – P. E:n omien sanojen mukaan — seisovat tai kaatuvat, ja jonka hengen perinpohjaista sulattamista ja ymmärtämistä — taasenkin P. E:n omien sanojen mukaan — ei Damaskos-kokemus, siis varsinainen sisäinen uudestisyntyminen Jumalan valtakuntaan, ole mahdollinen. — Nyt jätän R-R:tin itse itselleen vastattavaksi: onko se menettelyllään rakentanut Perustaja-Johtajansa asettamalle kulmakivelle?

Lopuksi näinollen sananen kaikille niille, joilla on korvat kuullakseen ja silmät nähdäkseen.

Kun me kerran olemme ihmisiä ja totuudenetsijöitä, jotka uskomme Jumalaan, hyvän voimaan, niin miksi meillä pitäisi olla kaikenlaisia "varjostimia" sen korkeamman valon edessä, mikä loistaa ihmiskunnan suurimpien Opettajien, ennen kaikkea Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin opissa? Antakaamme sen valon loistaa aivan vapaasti ylitsemme! Lakatkaamme piiloittautumasta tai puolustautumasta sen Valon edessä. Antakaamme sen nöyryyttää ylpeätä itseämme! Onhan siinä silloin heti se ominaisuus mukana, että me tahdomme olla totuudellisia, rehellisiä, sellaisia kuin olemme, teeskentelemättä olevamme parempia tai huonompia kuin mitä olemme. Ja sitten siinä totuuden valossa meidän vanha luontomme voi puhdistua, ja meissä voi herätä jotain parempaa, inhimillisempää, jumalallisempaa.

Uskonpuhdistuksen suurta työtä ajatellen: veljenne ja ystävänne

J. R. H.

1948 kesäkuu, 82—84

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Nykyisen viidennen juurirodun ja etenkin sen tyypillisimmän eli viidennen alarodun ihminen on oman tyyppinsä vuoksi peräti vaikeassa asemassa. Siinä vaikuttaa viides prinsiippi, äly eli manas. Manaksen ominaisuus on totuus, totuuden etsintä. Sentähden eurooppalainen ihminen tahtoo kaikissa asioissa nähdä totuuden. Luonnostaan se välttää kaikkea umpimähkäisyyttä. —

Mutta tässä piilee samalla mahdollisuus suureen tragediaan, murhenäytelmään. Silloin kun se ei saa eikä löydä vastausta elämän äärimmäisiin syihin, silloin se voi heittää, niinkuin sanotaan, järkensä penkinalle. Hänestä voi helposti tulla yhden tai toisenlainen materialistinen ivailija, tai sitten aivan tolkuton, hysteerinen umpimähkään uskoja.

Näinhän on Euroopassa yleensä käynytkin. Henkinen elämä vajosi kirkkojen johdolla täydelliseen älyttömyyteen, ns. sadistiseen tunteiluun inkvisitioineen, noitavainoineen, uskonsotineen. Kirkosta eronnut

tieteellinen työ taas muodostui materialistisen pintapuoliseksi. Ja nyt ollaan siinä missä ollaan: ennen kuulumattomassa omatekoisessa satimessa.

Syventykäämme hiukan tähän viidennen rodun pulmaan.

Kun ihminen älyllään lähtee ratkaisemaan olemassaolon arvoitusta, tulee hän pohdinnoissaan tavallisesti äärimmäisen äärimmäisyyteen. Lopuksi hän ei siinä löydä mitään rajaa eikä päätä. Eikä tarkoitusta. Kaikki häipyy, eikä hän loppujen lopuksi näe muuta ratkaisua kuin sen, että parempi olisi kun ei mitään olisi. Eihän lopulta kuitenkaan ole millään mitään merkitystä. Sillä äärettömyys ei lisäänny eikä vähenny.

Tässä onkin se älyllisyyden kuilu, johon lopulta kaikki hukkuu.

Onko siis niin, että äärettömyys ei ratkea mihinkään myönteiseen totuuteen?

Nyt voimme huomata — tai saamme viisailta kuulla —, että äärettömyyden pulma ja viidennen rodun pulma ovat keskenään samaa sukua. Molemmissa on löydettävissä totuus, vieläpä sama totuus. Ja mikä on se totuus? — Äärettömyyden ja viidennen rodun kannalta se totuus on — r a k k a u s. Kuinka yksinkertaista — ja — naivia, sanoo viidennen rodun ihminen. Sillä manaksessa on taipumus ylpeyteen, eristyneisyyteen. Manas tahtoo nähdä omanluontoisensa tarkoituksen. Sentähden eurooppalainen jotenkin hämääntyy rakkauden edessä. Sillä rakkaudessa ei ole sellaista tarkoitusta. Rakkaus on sellaisenaan älyllisen totuudenetsinnän täyttymys. Näinollen ratkaisu on siinä, että älyn on nöyrryttävä rakkauden edessä. Älyn on muututtava löytämänsä totuuden eli siis rakkauden palvelijaksi.

Mutta tähänkin voi hiipiä ansa. Ihminen voi ajatella: minä etsin ja palvon rakkautta, ja minun on sitä saatava. Ratkaisu on siinä — arvelee eurooppalainen —, että itse äärettömyyden, itse Jumalan ja — miksikäs ei — toisten ihmisten on annettava minulle rakkautta. Niinpä eurooppalainen sivistys on tehnyt tämänkin häränpyllyn. Sen rakkauden etsintä on puhjennut vallanhimoksi. Ja tätä tietä sadistiseksi nautinnoksi. Eurooppalaisten uskonnollinen suhde mestariinsa, Vapahtajaansa, onkin ainutlaatuinen: meidän on saatava "autuaallisesti" nauttia Vapahtajamme rääkkäämisestä. Juuri tämä Vapahtajamme tuskista nauttiminen on meidän henkisissä pyrkimyksissämme ollut a ja ö. Ja kun me sitten — johdonmukaisesti edellisen kanssa — rakkauden vuoksi kiusaamme toisiamme, nautimme toistemme kiusaamisessa tuntemaamme "autuutta", niin mahdollisen vastuun tästäkin me arvelematta heitämme Vapahtajamme rääkätyille hartioille.

Niin, meillä eurooppalaisilla on erittäin suuri taipumus ymmärtää rakkaus ja autuus sadistisella tavalla. Ja niin eurooppalaisten elämä onkin nyt muodostunut kuin hekumassa kiehuvaksi noidankattilaksi.

Ja mikä merkillistä — vai lieneekö johdonmukaista — meidän teosofienkin on vaikea nousta tuosta yleisestä hekuman suosta. Vaikka olemme saaneet mahdollisimman selvästi kuulla, että rakkaus on ensimmäinen inhimillinen totuus, ja vaikka me tämän totuuden mukaisesti olemme allekirjoittaneet lupauksen yleisen veljeyden ytimen muodostamiseksi, niin siitä huolimatta me yleensä olemme antaneet eräänlaisen hekumoitsevan vallanhimon sokaista itsemme. Yleensä me emme vielä osaa — veljeyslupauksestammekaan huolimatta — sanoa: minun on rakastettava, palveltava, vaan me erehdymme sanomaan: meitä on toteltava.

Siinäpä se. Näyttääkin todenmukaiselta, että juuri tästä syystä ihmiskunta kokonaisuudessaan joutuu äärimmäisen kovalle koetukselle. Sitä ei voida välttää. Sillä vain rakkaus on se totuus, joka ratkaisevasti vapauttaa. Siksipä totuudenetsijä tulee siihen, että älyn laskelmat on jokaisena päivänä rakkaudessa voitettava. Siten olemme ensimmäisen inhimillisen totuuden oppilaita. Siinä rakkaudessa ja sen oppimisessa on täydellisyys ja tarkoitus sinään. Iloitkaamme siitä, että opimme olemaan ketään kiusaamatta. Emme kiusaa Vapahtajaa, emme toisia ihmisiä, emme ketään elävää olentoa. Päinvastoin voimme rakkauden palveluksessa auttaa Vapahtajaakin, Mestariakin, Hänen työssään. Siinä on onnemme, autuutemme. Kun rakastaa niin on onnellinen, autuas. Autuus on rakkauden tuoksu, rakastamisen ihana kukka.

J. R. H.

1948 syyskuu, 98—99

AVOIN KIRJE TUOMIOKAPITULEILLE

Yleensä on jo sanottu ja myönnetty, että länsimainen sivistys on kulkemassa omakätistä tuhoaan kohti. Ei näinollen pitäisi olla mitenkään ennenaikaista, jos jo alkaisimme kuunnella mitä suurimpien Opettajien kokemus asioista sanoo. Ja koska kirkko on ollut henkisesti johdossa, niin lienee luonnollista, että kirkko ensimmäisenä ottaa perusteellisesti tarkistaakseen kantansa nähdäkseen, missä määrin se on syyllinen Euroopan onnettomuuteen.

Niinpä allekirjoittanut kääntyy tällä avoimella ja luottamuksellisella kirjelmällä kirkollisten Tuomiokapitulien puoleen.

Lähtekäämme nyt siitä, että henkisessä elämässä on tullut tavaksi puhua kahdesta liitosta, vanhasta ja uudesta. Kristuksen kannalta vanha liitto luonnollisesti edustaa alkeellisempaa tilaa, uusi liitto kehittyneempää, inhimillisesti velvoittavampaa tilaa. Kehityksen asteettaisuus taas ilmenee opetuksien erilaisuudessa. Otamme tässä vain yhden opin: v a l a n. Vanhassa liitossa sanottiin — ja sanotaan vieläkin — : "älä vanno väärin", vaan "täytä valasi Herralle". Uudessa liitossa sensijaan hylätään vala kokonaan. Siinä edellytetään, että ihmiset ovat sekä älyllisesti että siveellisesti kehittyneempiä, vastuullisuudestaan tietoisempia, ja että he näinollen ilman muuta puhuvat totta, karttavat valhetta ja turhanpuhumista. Niinpä oppi valasta uudessa liitossa kuuluukin: "älkää ensinkään vannoko", vaan olkoon teidän puheenne: "niin, niin, ei, ei".

Mutta eurooppalainen sivistys — ja nimenomaan kirkkojensa johdolla — on täynnä valoja ja vannomisia. Voimme siinä huomata ainakin kolme laatua valoja: todistajavala, virkavala ja tottelevaisuuden vala. Ihmisiä on rangaistuksen uhalla vaadittu rikkomaan uuden liiton käsky. Pakollisella todistajavalalla on yritetty kiristää totuus esille. Joskus näin tapahtunee, joskus ei. Arveluttavaa on, että kahden tuollaisen valan nojalla on aivan syytönkin ihminen voitu tuomita mitä ankarimpiin rangaistuksiin.

Virkavalan nojalla taas on yritetty saada kaikenlaiset virkamiehet menettelemään oikein. Kuitenkin on selvää, että kunnollinen virkamies tekee tehtävänsä huolella ilman valaakin. Sensijaan kunnoton virkamies tekee tehtävänsä miten sattuu, valasta huolimatta.

Kolmanneksi on ollut tottelevaisuudenvala. Erittäin jyrkkänä tämä on esiintynyt sotalaitoksessa. Sotilaan on ollut toteltava umpimähkään ylemmässä asteessa olevan sotilaan käskyä, lyötävä vaikkapa kuoliaaksi joku kolmas henkilö, vieläpä oma isänsä.

Kaikkien näiden valojen vaikutuksesta huomaamme ihmisten joutuvan perin kummalliseen kehään. Sillä loppuun saakka ajateltuamme joudumme kysymään: ketä tässä loppujen lopuksi joudutaan tottelemaan? Jos sanomme, että on toteltava Hallitusta, niin kuitenkin näemme, että Hallitus ja sen jäsenet myös puolestaan antavat samaisen valansa. Sellaisen valan antavat myös presidentit, kuninkaat ja keisarit. Hekin kaikki siis valallisesti tottelevat. Mutta ketä? Ehkä ns. parlamenttaarisissa maissa voidaan sanoa toteltavan Eduskuntaa. Mutta myöskin eduskunta jäsenineen ja johtajineen, puhemiehineen, antaa valansa. Jos edelleen sanomme, että on toteltava Eduskunnan, Hallituksen ja Hallitsijan antamia lakeja, silloin huomaamme, että nuo noin annetut lait ovat tänään sitä, huomenna tätä.

Näin huomaamme, että valojensa sitomina yksilöt ja kansat kiertävät kuin kehässä, rautaisessa renkaassa. Se kehä takoutuu yhä lujemmaksi, ja siitä ei näytä olevan mitään ulospääsyä.

Kokemus kuitenkin sanoo, että mikään tuollainen kehä tai rengas ei voi muodostua niin vahvaksi, että se kestäisi Elämän oman Lain painoa. Nuo ihmisten tekemät kehät murtuvat yhdellä tai toisella tavalla. Tavallinen tapa on ollut, että ne murtuvat tai räjähtävät sodan muodossa, mutta toisinaan myös vallankumouksen muodossa. Mitä lujemmaksi tuollainen kehä on yritetty muodostaa, sitä tärisyttävämpi on ollut sen murtuminen. Mutta mistään ei näytä viisastuttavan. Sillä kun murtumisen murhenäytelmä on koettu, aletaan entistä pontevammin takoa uutta kehää.

Tältä kannalta katsoen ihmisten ja kansojen elämä näyttää jokseenkin toivottomalta. Joudumme logiikan välttämättömyydellä kysymään: onko pelastusta missään, ja jos on, niin missä?

Luonnollisesti on myös pelastus olemassa: on irtauduttava tuollaisen kehän rakentamisesta. Se alkaa yksilöstä. Yksilöt kieltäy-

tyvät rikkomasta uudessa liitossa esitettyä Elämän Lakia vastaan. He kieltäytyvät antamasta valaa, lippuvalaa, sotilasvalaa. Olkoon, että maailma kirkkoineen tekee heistä marttyyreja. Silloin nuo marttyyrit muodostuvat kirkon ja valtion omaksitunnoksi. Mitä enemmän näitä kieltäytyviä on, sitä voimakkaammaksi kirkon ja valtion omatunto muodostuu.

Mutta nyt kysyn: eikö etenkin kirkolla, meidänkin Suomen kirkollamme, ole jo yhdestoista, ellei kahdestoista hetki, ottaakseensa ratkaisevasti huomioon tuollaisen omantunnon äänen? Etenkin, kun se ääni on täysin sopusoinnussa uuden liiton Mestarin antaman opetuksen kanssa. Ja nythän on kirkollamme myös käytettävänä ainutlaatuisen opettajamme Pekka Ervastin kirja "Vuorisaarna".

Palvelevan käden ojennuksella

J. R. H.

1948 syyskuu, 107—108

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ihmisen elämä on koulua. Monella tavalla. Silläkin tavalla, että ihmiset rakentavat ja ylläpitävät paljon ja monenlaisia kouluja. Mutta myöskin ja ennen kaikkea sillätavoin, että elämä itse on lakiperäisesti järjestettyä jumalallis-inhimillistä koulua.

Kun näin on, niin luonnollisesti meillä ihmisillä on jatkuvasti pohdittavia pulmia, niin teoreettisesti kuin käytännöllisesti. Ensin teoreettisesti. Pohdimme asiaa älyllisesti, tullaksemme johonkin tulokseen, ratkaisuun. Teoreettista ratkaisua yritämme sitten toteuttaa käytännössä. Huomaamme — ehkä olemme huomaavinamme —, että asia sujui "suunnitelman mukaisesti". — Jonkun ajan kuluttua saatamme kuitenkin huomata olleemme asiattoman optimistisia. Ratkaisumme saattoikin olla sellainen, että sitä seurasi jälkiselvittely, jopa takaisku. Niinpä ennen viimeisiä sotiamme saatettiin määrätyissä piireissä olla erittäin optimistisen varmoja siitä, että mitään sotaa ei tule — huolimatta siitä, mitenkä asianomaiset optimistit itse menettelivät. Heillä itsellään saattoi olla ylön varmat näkemykset, käsitykset ja mielipiteet — ja ennen kaikkea niin diplomaattisen viisaat, oikeat ja kaukonäköiset teot, ratkaisut ja menetelmät, että mikään sota ei voinut tulla kysymykseenkään.

Väärää optimismia. Minkävuoksi? Senvuoksi, että se oli perustettu vyöryvälle hiekalle. Se oli perustettu väärään tekoon. Väärä teko taas oli perustunut väärään teoriaan. Väärä teoria puolestaan oli tullut mahdolliseksi senkautta, että itsekkyys oli päässyt sen sanelemaan. Itsekkyys vuorostaan pääsi sanelemaan senkautta, että siihen oli päässyt hiipimään pelko, pelko persoonallisen, itsekkään hyvän — kuvitellun hyvän — menettämisen vaarasta.

Pelko — pelko — kas siinä sana, käsite, asia, joka on näytellyt — ja yhä näyttelee — ylönpalttisen suurta osaa ihmisten elämässä. Yhdessä tai toisessa muodossa pelko pujottautuu käsityksiimme ja menetelmiimme. Se alkaa jumalanpelosta. Siitä se sekaantuu kaikkiin asioihin. Se kannustaa määrätynlaiseen tekoon: uhriin. Uhrataan jotakin, jottei tapahtuisi se, mitä peljätään. Jotta uhri puolestaan olisi tehokas, täytyy sen olla arvokas. Tämä johtaa määrättyyn suuntaan. Se mitä peljätään, on jotain epämieluista, siis sellaista, jota on voitu sanoa pahaksi. Jottei nyt tuo peljättävä paha tapahtuisi, täytyy uhrata jotain sellaista, jota ei tarvitse peljätä. Ja sellaista on hyvä. Hyvää ei tarvitse peljätä. Tästä syystä juutalais-roomalainen sivistys "uhrasi" Jeesuksen. Se uhrasi Jeesuksen, jottei tapahtuisi se paha, jota peljättiin. Samasta syystä myöhempi ns. kristillinen kirkko uhrasi ne ihmiset, jotka yrittivät käytännössä seurata Jeesuksen oppia. Näillä uhreillaan kirkko tahtoi torjua sen pahan, mitä se milloinkin pelkäsi. Ja siinä kirkko löi kaksi kärpästä yhdellä iskulla: paha tuli torjutuksi, lepytetyksi, ja teloitetun maallinen omaisuus tuli teloittajalle, kirkolle. Niinhän Jeesuksen teloittajat jo ennakoivasti jakoivat keskenään teloittamansa Jeesuksen vaatekappaleet.

Eikä tämä kaksinainen menettely suinkaan pysähtynyt kirkkoon. Määrätyllä tavalla muunnettuna ja sovellettuna se astui arvokkaasti, pää pystyssä, teosofiseen liik-

keeseen. Teosofisessa liikkeessä on alunperin arvokasta se, jota siinä lähdettiin hoivaamaan, edesauttamaan: veljeys. Se oli ainoa asia, joka oli otettava velvoittavasti. Kun sitten tulivat vastaan ne asiat, joita piti peljätä, silloin tuon peljätyksen torjumiseksi uhrattiin se, mikä oli arvokasta, hyvää, ja jota siis ei tarvinnut peljätä: veljeys. Ja niin teosofisessa liikkeessä on jatkuvan pelon vallassa uhrattu se, mikä siinä arvokkainta oli. Ja se oli nimenomaan veljeys. Veljeys on aina ja jatkuvasti uhrattu, jottei pääsisi tapahtumaan se, mitä milloinkin on peljätty.

Näin on tapahtunut tuo "ainoan poikansa" so. ainoan todellisen hyvänsä — kirkossa Jeesuksen ja hänen oppinsa ja teosofisessa liikkeessä veljeyden — uhraaminen, joka aikanaan — enkelin väliintulon kautta — jäi Aabrahamilta uhraamatta. Ei ole — Aabrahamin tavalla — huomattu sarvistaan pensaaseen sekaantunutta oinasta, pässiä, so. omaa pelkurimaista pässimäisyyttään, jotta se olisi — Aabrahamin tavalla — uhrattu.

— — —

Tätä samaa asiaa voimme katsella laajemmissakin mittasuhteissa — jotta sen kantavuus, sanokaamme, tuhoisa kantavuus, kävisi meille selväksi.

Lähdemme siitä toteamuksesta, että maailmassa eivät ole vain ne liikkeet, seurat, kirkot ja järjestöt, jotka ovat syntyneet varsinaisesta henkisestä kaipuusta ja harrastuksesta, vaan on myös seuroja, puolueita ja järjestöjä, jotka ovat syntyneet joko psyykkisistä tai ruumiillis-taloudellisista toiveista, pyyteistä tai vaatimuksista. Noin yleistäen voimme sanoa niiden silmämääränä olevan, että niiden aikomus on jollain tavalla edistää ja parantaa ihmisen asemaa ja hyvinvointia tässä maailmassa.

Luonnollisesti tulee tällöin kysymys siitä työstä, menetelmästä, jolla tuota ajateltua ihmisen hyvää edistettäisiin. Toisin sanoen tullaan jälleen uhri-kysymykseen. Täytyy jollain tavalla uhrata eli uhrautua, jotta ihmisen asema tässä maailmassa parantuisi. Ja niin tullaan — joidenkin väliasteiden kautta — siihen, että uhrataankin juuri se, nim. ihminen, jonka puolesta alkuaan aijottiin ruveta työskentelemään.

Näin onkin sitten käynyt yleensä kaikissa hyväntekeväisyyden mielessä syntyneissä seuroissa, puolueissa, kansoissa ja valtioissa. Ihminen, jonka hyväksi alkuaan oli aikomus toimia, se nyt voidaankin "uhrata", so. surmata, tuhota, tappaa. Täten on tultu siihen — korupuheet huomioon ottaen — että vaikka alkuaan oli tarkoitus uhrata ja uhrautua ihmisen hyväksi, niin todellisuudessa ja viimekädessä onkin kaikki uhrattu murhalle, murhan hengelle. Murhan henki viimekädessä kohoo ja määrää kaikkialla. On tultu siihen — niinkuin Pekka Ervast sanoi —, että mustan maagikon kyllä kelpaa — toistaiseksi — rehennellä. Ihmiset ovat niin ylön alttiita mustan maagikon vaikutukselle, että viimekädessä on kaikki alistettu murhan hengelle. Niin että katselipa sinne tai tuonne, niin kaikkialla väkivallan ja murhan henki heiluttaa viimeisintä ja määräävintä tahtipuikkoa. Sodan jumala, murhaajan käsi, on se mahti, jota viimekädessä kaikkien on "peljättävä ja rakastettava". Todella on niin, että tätä menoa katsellessa ihmiskunnan kohtalo näyttää synkältä, toivottomalta. Kuolema uhkaa maapalloa ja ihmiskuntaa.

— — —

Toivotonta kaikki olisikin, tuhoutumiseen kaikki luhistuisikin, ellei kuitenkin olisi kautta aikojen ollut niitäkin yksilöitä, jotka ovat pysyneet kuolemaan saakka uskollisina alkuperäiselle ihmisyyden aatteelle. He ovat ymmärtäneet: ihminen on luomakunnan kruunu, joten sitä ei saa tappaa, ei tappamalla "uhrata". Kaikesta murhaamisesta he ovat kieltäytyneet, mieluummin jättäytyen hullaantuneen maailman marttyyreiksi. Ja heidän kieltäytymisensä on kantanut hedelmää siten, että he ovat rohkaisseet toisia puheillaan ja esimerkillään. Siten on ihmisyyttä kunnioittavien yksilöiden luku lisääntynyt. Ja vihdoin tultiin siihen, että noin 2500 vuoden kuluessa kolmen ihmisen, Buddhan, Jeesus Nasaretilaisen ja Pekka Ervastin ollessa keskeisinä uranuurtajina, karma on nyt vihdoin tullut Kristuksen, Isän, käteen. Nyt ei karma enää tuhoa Jumalan tahdon ilmentäjiä, elleivät he itse väsy, niinkuin P. E. sanoi. Mutta on huomattava, että pelastus on nimenomaan Jumalan tahdon ilmentämisessä, so. palvelevassa, uhrautuvassa työssä Jumalan valtakunnan puolesta Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Täten voi maanpäälle — kaikkien muiden yhtymien ohella — muodostua myös Jumalan eli ihmisyyden valtakunta, hengen ku-

ningaskunta. Sen muodostavat tuollaisten yksilöiden muodostamat ryhmät. Jumalan tahtoa ilmentäen nuo ryhmät ovat tietoisessa suhteessa Valkoiseen Veljeskuntaan.

Täten onkin ratkaisevasti alkanut tilinteon aika ihmiskunnan elämässä. Jumala ei noin vaan suoralta kädeltä hävitä pahan mahtia. Jumala voittaa pahan. Ja niin on ihmistenkin opittava tekemään. Isä auttaa ja opastaa ihmistä voittamaan, so. lunastamaan pahan.

Tästä vuorostaan johtuu, että ihmisille on nyt tullut entistä selvempänä ja velvoittavampana valinnan aika. Ihmisten on opittava voittamaan itsessään, sisässään, paha hyvässä. — Tämä on yksi eli sisäinen puoli asiassa, joka aina jatkuu. Tähän liittyy toinen puoli siten, että yksilön on liityttävä johonkin ryhmään. Ihmisten ykseys Jumalassa vaatii sitä. Niinpä P. E. sanoo, että ihmistä ei pitkälle auteta, jos hän pysyy yksinäisenä.

Tästä tulemmekin ratkaisevan tärkeään valintatehtävään. On tarkistettava millaiseen ryhmään liitymme, tai jo kuulumme. Kuulummeko sellaiseen ryhmään, jolla on tietoinen suhde Valkoiseen Veljeskuntaan? Tässä ei saa määrätä mitkään mieliteoriat, ei persoonalliset mieltymykset eikä vastenmielisyydet. Puu, so. ryhmä, on tunnettava hedelmistään, opistaan ja opillisista menetelmistään. Pekka Ervast antaa meille tässä asiassa ratkaisevan arvokkaita määritelmiä. Ensiksikin hän sanoo, että kun kirkko aikanaan karkoitti gnostikot keskuudestaan, niin se tällä suvaitsemattomalla ja epäveljellisellä teollaan katkaisi suhteensa hengen maailmaan, ja alkoi ottaa inspirationsa alemmasta kolminaismaailmasta, so. helvetistä, kiirastulesta ja persoonallisesta taivaasta. Ja P. E. nimenomaan varoittaa oman aikamme totuudenetsijöitä tässä suhteessa. Sillä Laki on sama nyt kuin ennenkin. — Toiseksi P. E. sanoo, että todellinen kristinusko alkaa aseettomuudesta. Tahtooko ryhmä, johon kuulumme, pysyä jotenkin "kaikkia ymmärtävän", kiemurtelevan salaperäisenä? Eikö se "uskalla" täyttää ensimmäistä todellisen kristinuskon ehtoa? — Ja kolmanneksi: henkisen uudestisyntymisen eli Damaskuskokemuksen ehdoton ehto on: pahan vastustamattomuuden eli neljännen käskyn hengen perinpohjainen sulattaminen ja ymmärtäminen.

Kun siis yksilö meidän päivinämme "valitsee seuransa", on hänen perinpohjin syvennyttävä näihin kolmeen kohtaan. 1) toistaako ryhmä sellaisen epäveljellisen teon, jollaisen kirkko teki karkoittaessaan gnostikot keskuudestaan? 2) onko ryhmä ottanut ensimmäisen kristillisyyden tunnuksen, kääntänyt miekkansa ristiksi? 3) onko ryhmä sillä kannalla neljänteen käskyyn, pahanvastustamattomuuteen, että Damaskus-kokemus siinä on mahdollinen?

Ellei ryhmä täytä näitä kolmea määritelmää, niin ryhmän jäsenen tai jäseneksi pyrkijän velvollisuus ja etuoikeus on työskennellä siihen suuntaan, että nuo ehdot täyttyisivät, että ne otettaisiin huomioon. Jos hän tästä syystä jää yksin, tulee karkoitetuksi ryhmästään, seurastaan, niin siinä tapauksessa on parempi olla vaikka yksinään. Silloin ei ole kuitenkaan yksin. Sillä siinä tapauksessa Karma ja Valkoinen Veljeskunta auttaa ja opastaa häntä. Häntä opastetaan etsimään ja löytämään toisia yksilöitä, jotka ovat samassa asemassa. Kun he sitten tässä mielessä kokoontuvat, joko kaksin tai kolmisin, tai isommalla joukolla, silloin Mestari voi olla heidän kanssaan.

Lopuksi voimme muistaa tuonkin vanhan lauseen: "seura tekee kaltaisekseen".

J. R. H.

1948 lokakuu, 114—116

MITÄ USKONTO ON?

Yleensäkin meillä ihmisillä on jonkunlainen käsitys siitä, mitä uskonto on. Mutta nuo käsitykset voivat olla joko pinnallisia tai kieroon menneitä. Niinpä materialismiin taipuvaisilla oppineilla on voinut olla sellainen käsitys, että uskonnot ovat syntyneet alhaalta päin, että ne erikoisesti ovat pelon synnyttämät. Kun ihmisiä on hukkunut veteen, on kuollut ukkosen lyömänä, tai ovat joutuneet monella muulla tavalla tapaturman uhriksi, niin on tästä herännyt pelko kannustanut ihmisiä luule-

maan, että joku salaperäinen voima heitä vihaa, vainoo ja tuottaa onnettomuutta. Tästä johtuen he ovat ruvenneet palvomaan personoimiaan luonnonvoimia. Tähän on liittynyt näkymättömän henkimaailman palvonta vainajien muodossa. Kun elävät ihmiset ovat esim. unessa tavanneet kuolleita omaisiaan, saaneet heiltä neuvoja, lohdutusta tai varoitusta, niin on tästä tehty ensiksi se johtopäätös, että vainajat voivat vaikuttaa elävien ihmisten kohtaloihin. Toinen johtopäätös on ollut, että on ruvettu osoittamaan palvontaa vainajille siinä mielessä, että he olisivat suosiollisia ja edistäisivät elävien ihmisten menestystä.

Kuitenkin asia on niin, että mikäli uskonto tuollaisena esiintyy, on se vain alkuperäisen uskonnon rappeutuneita jätteitä. Sillä uskonnot alkuperäisyydessään ovat kotoisin ylhäältä päin. Ne ovat kaikkein nerokkaimpien, viisaimpien, henkevimpien ihmisten alkuunpanemia. Alkuperäinen uskonto on ollut — ja edelleenkin on — noiden kaikkien jumalallisimpien ihmisten käytännöllistä elämää. He ovat opettaneet toisille sitä mitä he itse ovat elämässään kokeneet ja miten he kokemuksessaan ovat elämän ymmärtäneet.

Näin ovat uskonnot syntyneet. Alkuperäisen opettajan opetukset ovat sitten jääneet heidän oppilaittensa ja myöhemmin vähemmin kehittyneitten, vähemmin viisaitten ihmisten käsiin ja hoitoon, jolloin ne ovat henkevyydestään asteettain alentuneet. Sillä vähemmin kehittyneet ihmiset ovat niitä asteettain madalluttaneet oman kehityksensä mukaisiksi.

Kysymme sitten: mikä on alkuperäisten uskontojen alkuperäinen tarkoitus? Voimme sanoa sen näin: niiden tarkoitus on kahden tajuntatilan yhdistäminen. Näitä tajuntatiloja on luonnehdittu monella tavalla: jumalallinen ja mammonallinen, kuolevainen ja kuolematon, ajallinen ja ikuinen. Kyseessä on ihmisen alemman ja ylemmän minän yhtyminen. Tai ihmisen ja Jumalan yhtyminen.

Mitä sitten on ihminen ja mitä Jumala? Jumalasta on sanottu, että se on henki. Myös on sanottu, että Jumala on yksi, mutta samalla myös kolme, kolmeyhteinen. Tästä ovat myöhemmät kirkot laatineet umpimähkään totenapidettäviä opinkappaleita, uskontunnustuksia.

Lähtekäämme nyt siitä ajatuksesta, että Jumala piilee ihmisessä, että ihminen on Jumalan kuva. Ja ihmisestä kyllä huomaamme, että hän on yksi, mutta että hän myös on kolmeyhteinen. Päivätietoisena tajuntana, minuutena, ihminen on yksi. Mutta ihmiseen sisältyy kolme suurta voimaa, voimavirtausta, joten ihminen siten on kolminainen. Nämä voimavirtaukset ovat: äly, tunne ja tahto. Nämä voimavirtaukset ovat kahdessa erilaisessa tilassa, joten puhutaankin alemmasta eli mammonallisesta ja ylemmästä eli jumalallisesta kolminaisuudesta. Persoonallisuuksina ihmiset yleensä elävät alemmissa voimavirroissa, mutta ylempi minä elää ylemmissä. Näin ollen ihmisen ja Jumalan yhtyminen merkitsee ihmisen siirtymistä alemmasta kolminaisuudesta ylempään kolminaisuuteen. Se merkitsee samalla alempien voimavirtojen voittamista. Jotta tämä tehtävä, tämä suuri ja vaikea tehtävä pääsisi edes kunnolla alkuunkaan, edellyttää se, että ihminen päivätietoisena minuutena ensin edes alustavasti yhtyy Jumalaan. Toisin sanoen, että hän vakavasti alkaa etsiä totuutta.

Kun ihminen minuutena alkaa vakavasti etsiä totuutta, silloin voi alkaa noiden kolmen suuren voiman käytäntöön saattaminen siten, että ne tulevat alemmasta ilmennyksestään ylempään ilmennykseen. Seuratkaamme nyt tätä tapahtumaa.

Ensimmäisenä on vastassamme äly, älyllinen voimavirtaus. Äly on saatava mukaan korkeampaan käyttöön, henkiseen elämään. Tulemme mietiskelyyn. On harjoitettava säännöllistä mietiskelyä. Ja yleinen kokemus on, että älyn siirtäminen mammonallisesta tilastaan ja käytöstään jumalalliseen tilaan ja käyttöön ei ole helppo tehtävä. On sanottu, että jos yritämme kymmeneksi minuutiksi keskittää ajatuksemme henkiseen asiaan, esim. vuorisaarnan jonkun käskyn miettimiseen, niin aivan kuin huomaamattamme ajatus onkin siirtynyt muualle, alempiin, persoonallisiin, jokapäiväisiin asioihin. Kun kuitenkin kiinteästi jatkamme päivästä päivään ja vuodesta vuoteen, saavutamme vähitellen tottumusta ja kokemusta.

Toinen ansa tässä älyllisessä mietiskelyssä on, että se voi muodostua mihinkään menemättömäksi pohdinnaksi. Tämä näkyy itämaisessa aateskelussa ja länsimaisessa filosofiassa. Pohditaan pohtiakseen sensi-

jaan, että etsittäisiin totuutta, Jumalaa, ja siinä myös jotain löydettäisiin.

Tätä tyhjään jauhamista tuskin voidaan välttää, jos tyydytään vain älylliseen ponnisteluun, eikä oteta tunnetta mukaan. Tunnetta ja myös tahtoa. Sillä siirtyminen mammonallisesta jumalalliseen ei varsinaisesti onnistu, elleivät kaikki kolme ole kaikin voimin mukana. Ja tunne ei oikeastaan ole sen helpommin käännettävissä ja mukaan saatavissa kuin älykään. Sillä tavallisessa elämässä tunne on tottunut olemaan voimakkaasti mukana itsekkyydessä. Sentähden se nousee vastustukseen henkisissä pyrkimyksissä. Tunne on tottunut nauttimaan lemmessä ja muussa aistillisuudessa, eikä sitä ole siitä helppo kääntää totuuden kauneutta tajuamaan. Sentähden on ihmisen älyllään — jo hiukan henkevöityneellä älyllään — käännyttävä tunteen puoleen ja sanottava sille: etkö jo ole kokenut ja etkö jo ala ymmärtää, että jokaisen himollisen nautinnon maljan pohjassa on myrkkyä, että jokaisen itsekkyyden kukan alla on pistävä käärme. Kannattaako siis sellaista jatkaa? Sillä on myös sellaista tunnetta, jonka pohjalla ei ole myrkkyä, vaan vapaus ja rauha, puhdas ilo.

Näin menetellen ihminen saa vähitellen tunteensa mukaan älyllisiin ponnisteluihin.

Kolmanneksi on tahto, sisu, voima ja tarmo. Sekin on yleensä itsekkyyden ja tietämättömyyden mukana. Ja kun niin on, silloin aiheutuu pakkoa, sortoa ja sotaa. Tästä on tahto nostettava jumalalliseen tahtoon. On osattava sanoa tahdolleen: minä tahdon vaan sitä mitä Jumala tahtoo, mitä totuus ja rakkaus tahtoo. Vähitellen saa tässäkin tottumusta ja kokemusta. Ja on ymmärrettävä, että tahto on meissä syvin ja korkein. Sillä varsinaisessa olemuksessaan se on aatma, henki, Jumala, se on Kristus meissä. Äly ja tunne ovat ominaisuuksia aatmassa, Kristuksessa.

Kaikki nämä kolme voimaa mukaansa ottaen ihminen voi päivätietoisena minuutena yhä ratkaisevammin yhtyä Jumalaan.

Ja uskonnon tehtävänä on auttaa ihmistä tässä pyrkimyksessään. Seuraakin kysymys: onko kirkollinen kristinuskomme tällä tavoin kolmiyhteinen? Vastaus on kielteinen. Kirkollinen kristinusko on muodostunut sellaiseksi, että se on jokseenkin kokonaan tunteilun varassa. Sikäli kuin siinä johonkin pyritään, on se tunteiluun. Pyritään yhdeltä puolen huonouden ja syntisyyden tuntoon, toiselta puolen autuuden eli onnen tuntoon.

Ensimmäinen seuraus tästä on, että opit ja käsitteet jäävät tunteilun varaan. Ristiriitaiset ja mitä älyttömimmät opit uskotaan eli pidetään tosina ja pyhinä sellaisinaan. Sillä äly on kirkollisessa uskonnossa varsinaisessa, rakentavassa mielessä jätetty. Samoin on jätetty tahtokin. On muodostettu ihmisyyttä rienaava käsitys, kuinka me ihmiset olemme mihinkään hyvään kelpaamattomia, kykenemättömiä maanmatoja.

Toinen seuraus on ollut, että kristillinen elämänkäsitys on jakautunut kolmeen tekijään: tieteeseen, uskontoon ja valtioon. Kun kirkko hylkäsi järjen, lähti järki omia teitään ja askartelee materialistiseksi menneessä oppineisuudessa ja tieteellisyydessä. Tahto taas lähti kulkemaan politiikan ja militarismin alalla. Peko panee sitten kaikki yhtymään, yhtymään valtion, kirkon ja tieteen, ja siitä muodostuu ns. totaalinen sota. Silloin sekä kirkko että tiede ovat polvillaan militarismin edessä sensijaan, että ne mukautuisivat Mestarin vuorisaarnan oppiin. Ja niin olemme kristikunnassa tulleet siihen mihin olemme tulleet: yleiseen luhistumiseen.

Tällaista ei kristinusko alkuaan ollut. Se oli yhtenäinen, joka sisällytti itseensä älyn, tunteen ja tahdon. Tämä näkyy jo alkuseurakunnan koulumaisessa rakenteessa, jossa oli kolme astetta: katekumeenit eli kuuntelijat, pistoi eli uskolliset ja teleios eli täydelliset. Nämä kolme astetta voivat olla hiukan samat kuin älyn, tunteen ja tahdon. Kuitenkin kiinnitämme tässä yhteydessä huomiota vain noihin kolmeen laatusanaan: kuuntelu, uskollisuus ja täydellisyys.

Ensin siis kuuntelu. Voimme aina, vielä nykyäänkin, tehdä sen huomion, että ihmiset eivät edes jaksa kuunnella puhetta varsinaisesta henkisestä elämästä. He asettuvat heti ajatuksissaan vastarintaan. Tämähän on tuttua jo tieteellisessäkin maailmassa. Kun alettiin puhua siitä totuudesta, että maa on pallo, niin johtavat oppineet eivät jaksaneet edes kuunnella sellaisesta puhuttavan. Sama on ollut kirkon suhde Mestarin omiin opetuksiin, vuorisaarnan viiteen käskyyn. Niiden käytännöllistä esittämistä ei ole voitu kuunnella. Mutta seuraus on ollut se, mistä jo edellä puhe oli.

Alkuseurakunnan ensimmäinen aste siis

oli, että piti osata kuunnella. Sillä vain siten tulee tieto ja oppiminen mahdolliseksi. Tässä asteessa viivyttiin ainakin kaksi vuotta. Sitten siirryttiin — juhlallisen vastaanoton kautta — uskollisten asteeseen. Tässä etenkin tunne nousee vastaan. Sillä tunne on yleensä tottunut menemään itsekkääseen suuntaan. Kun sen nyt pitäisi kääntyä myönteiseen, epäitsekkään rakkauden suuntaan, niin nousee se vastaan. Ihmisellä olisi halu keskeyttää henkinen pyrkimyksensä. Mutta alkuseurakunnan taholta on erikoisesti painostettu uskollisuutta, uskollisuutta vähässä ja loppuun saakka. Peräänantamaton uskollisuus vie täydellisyyden päämäärään.

Kolmanneksi oli täydellisyyden aste. Silloin astui tahto enemmin johtoon. Alkuseurakunnassa ymmärrettiin, että ihmisen oli kulkeminen siihen täydellisyyteen, mikä on taivaallisella Isällämme. Ja silloin olivat vuorisaarnan siveysopit erikoisesti käytännöllisinä ohjeina ja ojennusnuorana. Siten alkuseurakunta muodosti kokonaisuuden. Se muodosti yhteiskunnan yhteiskunnassa, valtion valtiossa. Se oli — ainakin alustavasti — Jumalan valtakunta maan päällä. Ja sellaista tilaa kohtihan ihmiskunta kokonaisuudessaan kulkee. Alkuseurakunta ei palvellut kahta herraa, Jumalaa ja mammonaa. Jumalan valtakunnan kansalaisina he mieluummin vaikka kuolivat marttyyrikuoleman, kuin olisivat antaneet ns. lippuvalaa. He kieltäytyivät tarttumasta aseisiin, kieltäytyivät menemästä sotapalvelukseen. Heidän uhrinsa isänmaalle ja ihmiskunnalle oli henkinen elämä.

Mutta vähitellen tapahtui rappeutuminen. Luisuttiin mammonallisuuteen. Muodostui valtiokirkko, joka tuli alhaalta päin johdettavaksi. Ensin jäi tahto, tahto elää Jumalassa. Luovuttiin Jeesuksen antamasta käytännöllisestä siveysopista. Tämä tapahtui noin vuoden 325 paikkeilla. Kristityt alkoivat taas palvella kahta herraa. Sillä he antoivat lippuvalan ja alkoivat mennä sotaväkeen.

Äly luovutettiin erikoisesti mammonalle v. 553, jolloin kirottiin se oppi ja ajatus, joka tunnetaan jälleensyntymisopin nimellä. Tällöin vajottiin älylliseen pimeyteen. Kirkollinen kristinusko on siitä alkaen ollut vain tunteilun varassa. Ja siksi kristikunnan elämä on muodostunut sellaiseksi kuin se nyt on: kaikkien sodaksi kaikkia vastaan.

Mutta kun hätä on suuri, on apu lähellä, niinkuin on ollut tapana sanoa. Taas tuli alkuperäinen apu ylhäältä päin. Teosofis-kristosofinen sanoma muodostaa taas kokonaisuuden. Saamme tutustua järjellisiin käsitteisiin, joka on ihmisen täydellisyys ja kehitys, jossa me saamme uudelleen ja uudelleen ruumistua tähän persoonalliseen elämään, niittäen siinä aina karmallisesti tekojemme, tunteittemme ja ajatustemme seuraukset. Tunne ei ole umpimähkäistä totenapitämistä varten, vaan siinä pyritään puhtauteen, totuuden kauneuteen ja veljesrakkauteen. Tahto ei ole sitävarten, että kävisimme sotia, vaan on se sitä varten, että tahtoisimme sitä mitä Jumala tahtoo. Ja Jumala tahtoo, että seuraisimme Vuorisaarnan siveysoppia, etenkin Mestarin antamaa viittä käskyä: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanno, älä ole pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Ihminen on ikuisuudessa Jumalasta syntynyt henkiolento, ja siksi henkinen elämä Jumalassa on ainoa, joka ihmistä tyydyttää.

J. R. H.

1948 lokakuu, 124—127

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Almanakan mukaan vietetään marrask. alussa kaikkien pyhimysten päivää, nim. niiden pyhimysten, jotka ovat kuolleet, tai paremminkin, jotka eläessään olivat yleensä tulleet vihatuiksi, häväistyiksi ja jopa tapetuiksi.

Niin, eikös eletäkin kummallisessa ristiriitojen ja hämmennysten maailmassa? Ajatella: jälkeenpäin palvotaan pyhimyksinä ihmisiä, jotka omana aikanaan olivat niin mihinkään sopimattomia, että he eivät saaneet edes elää, vaan heidät oli tuhottava . . .

Kenties joku yhteiskunnallinen malli-ihminen rientää huomauttamaan: niin on — valitettavasti — ollut ennen, mutta nyky-

ään on toisin. Katsokaa kuinka nykyinen yhteiskunta kantaa käsillään piispoja, rovasteja ja muita pyhiä jumalihmisiä! Ja katsokaa kuinka Lakiasäätävän Eduskunnan jäsenet ovat koskemattomia! Koko yhteiskunta on niin järjestetty, että kunnon kansalaisia suojataan. Ainoastaan varkaat, petturit, rosvot, murhaajat ja siis yleensä ne, jotka häiritsevät yleistä tai yksityistä rauhaa ja turvallisuutta, ainoastaan ne ovat kurinpidon alaisia. Ja sehän on välttämätöntä, sillä muutoinhan ihmisten elämä kävisi aivan mahdottomaksi.

Noin esitettynä näyttää kaikki niin perin siloitetulta ja mallikelpoiselta.

Mutta sitten on eräs asia, joka, jos sen otamme huomioon, muuttaa kaiken kummalliseksi. Asia on se, että me täällä Euroopassa ja yleensä Länsimailla olemme sanoneet olevamme kristittyjä. Me emme ole tahtoneet olla moosekselaisia, emme muhamettilaisia, emme buddhalaisia tai jotain mitä hyvänsä, vaan me olemme tahtoneet olla nimenomaan kristittyjä. Me olemme tahtoneet sitä todella olla. Niinpä me, kunnioittaaksemme Jeesus Kristusta, olemme hänen pyhän nimensä kunniaksi rakentaneet ylön paljon kirkkoja jne. Me emme ole tyytyneet olemaan kristittyjä vain hiljaisesti, ikäänkuin salaisesti, vaan me olemme tahtoneet osoittaa koko maailmalle kristillisyytemme, niin teossa kuin puheessa.

Näin ovat siis asiat taas erinomaisesti. Mutta sitten meihin hiipii kuin salaisesti joku vanha lause: hedelmistä puu tunnetaan. Onko siis kristikunnan hedelmä eli sivistys jollain tavalla pyhempi kuin muhamettilaisten, buddhalaisten jne? — Nyt tulemme merkilliseen kohtaan. Länsimaisen sivistyksen omat johtajat itse ovat tulleet jotakuinkin vakuuttuneiksi — ehkä samalla myös levottomiksi — siitä, että meitä uhkaa tuho, ja se uhkaa nimenomaan oman sivistyksemme laadun vuoksi.

Näin joudumme jälleen kumman pulman eteen. Siinä tuumaillessamme meille voi uudelleen juolahtaa mieleemme joitain vanhoja lausetapoja. On puhuttu esim. tekopyhyydestä, ulkokullaisuudesta, vieläpä siitä, kuinka joku astia, malja, voi olla kaunis, jalomuotoinen, mutta kuinka sen sisältö voi olla kuolettavaa myrkkyä ja kaikenlaista saastaa.

Nyt saatamme huomata, kuinka oman aikamme pyhät kristillisyyden edustajat — hiukan hermostuneina — rientävät tulkitsemaan, että vika ei ole kristillisyydessä, vaan aikamme uskottomuudessa. Kirkko on yrittänyt parastaan, mutta sen ääntä ei ole kuunneltu, ei sen esimerkkiä seurattu . . .

Mitä kummaa: olimme kuulevinamme, niinkuin nuo viimeiset sanat olisi lausuttu jotenkin kuin hätkähtäneinä . . . "Ei ole seurattu kirkon esimerkkiä?" Sillä sitähän juuri ja nimenomaan on seurattu! Kirkkohan on pitkin historiaansa raivannut tietään tulella ja verellä, aseilla ja peljättävän uhkaavilla pakkokeinoilla. Niin että Länsimainen sivistyshän nimenomaan seuraa kirkkojen antamaa käytännöllistä esimerkkiä . . .

Ei, mutta kyllä meidän on jälleen palattava eräisiin vanhoihin lausetapoihin. Onhan puhuttu esim. nimikristillisyydestä. On siis otettava huomioon sekin mahdollisuus, että koko meidän länsimainen sivistyksemme olisikin nimenomaan tuota nimikristillisyyttä. Näinollen nousee kysymys: mitä on tosi kristillisyys? Kuka sen meille sanoo? Sanooko sen hänen pyhyytensä paavi, piispa tai rovasti? Mutta kysymyshän on nyt siitä, että jos juuri he edustavat nimikristillisyyttä? Sillä johan totesimme, kuinka kirkon historia on verisen väkivaltaista, juuri sellaista, millaista länsimainen sivistys parhaillaan on.

Kuka näinollen on pätevä sanomaan, mitä on tosikristillisyys? — Välttääksemme tarpeettomia ja ehkä epävarmoja, epäkompetentteja välikäsiä, käännymme suoraan kristillisyyden alkajan Jeesus Kristuksen puoleen. Häntä pätevämpää kristillisyyden tuntijaa ei voi olla. Sillä hänestä, hänen toiminnastaan ja opetuksestaanhan koko kristillisyys on lähtöisin. Ja onneksi Kristuksen opetus esiintyy Uudessa Testamentissa. Keskitetyn ytimekkäänä se esiintyy ns. vuorisaarnassa, Matteuksen 5, 6 ja 7 luvuissa. Varsinainen siveysoppi sisältyy viiteen käskyyn. Jokaisen uuden käskyn kohdalla viitataan johonkin vanhaan käskyyn ja huomautetaan, että sen noudattaminen ei enää riitä, ja siksi Jeesus antoi uudet, entistä syvemmät, ihmisen sisäiseen elämään vaikuttavat käskyt. Niinpä ei enää riitä vain tappamattomuus, vaan sen lisäksi on itsekasvatuksen avulla päästävä kaikesta vihasta, suuttumuksesta. Samoin ei enää riitä vain aviorikoksesta pidättäytyminen, vaan sen lisäk-

si on itsekasvatuksen avulla päästävä kaikesta sisäisestä himollisuudesta. Myös ei enää riitä pidättyminen väärästä valasta, vaan on itsekasvatuksen avulla päästävä sellaiseen totuudellisuuteen, että vala on kokonaan tarpeeton, että se on pahasta. Ei myös riitä se, ettei itse tee pahaa, vaan on luovuttava kaikesta kostosta, kaikesta pahan pahalla vastustamisesta. Myös ei riitä, että rakastaa vain omaa veriheimoaan, omaa kansaansa, vaan on opittava rakastamaan kaikkia ihmisiä, kuulukoot he mihin tahansa heimoon tai kansaan. Ei ole sodittava, vaan on rakkaudessa rakennettava rauhaa. Veläpä Jeesus nimittää näitä käskyjä pieniksi, siis oikeastaan kristillisyyden vähimmäisvaatimuksiksi. Vieläpä hän vuorisaarnan lopussa varoittaen sanoo, että se ihminen on verrattava tyhmään mieheen, joka vaikka kuulee nuo käskyt, ei tee niiden mukaan (on siis tuollainen nimikristitty). Mutta viisaasti tekee se, joka sekä kuulee nuo käskyt että tekee niiden mukaan.

Tässä olemmekin nyt saaneet kaikkein arvovaltaisimmalta taholta kuulla, mitä on tosikristillisyys.

Ja nyt meidän täytyy kysyä: missä ovat tosikristityt? Samalla voimme kysyä: jos noita Kristuksen omaa krstillistä oppia noudattavia tosikristittyjä jossain on, niin mikä on heidän asemansa tässä kristikunnassa? Kunnioitetaanko heitä, pidetäänkö heitä arvossa?

Ja nyt me saamme tehdä sangen kummallisen huomion. Jos noita Mestarin oman opin mukaisia kristittyjä jossain on, niin ovat he aivan samassa asemassa kuin Jeesus aikanaan: he ovat pahantekijäin sekaan luetut! Jos he, kristityt, kuulevat ja käytännössä seuraavat Jeesuksen käskyjä, pitää kristikunta — kirkon johtama kristikunta — heitä rikollisina. Siis aivan niinkuin oman aikansa kirkko piti Jeesusta ja hänen todellisia oppilaitaan rikollisina. Jos ken tahansa kristitty noudattaa esim. kolmatta Jeesuksen käskyä ja sentähden kieltäytyy tekemästä valaa, joko todistajavalaa tai vielä arveluttavampi lippuvalaa, sotilasvalaa, niin hän jo pelkästään tästä syystä tulee — kirkon myötävaikutuksella — työnnetyksi yhteiskunnallisen turvallisuuden ulkopuolelle!

Tämä on kirkollinen murhenäytelmä. Siinä on tapahtunut se, josta Jeesus jo varoitti, että nim. valitutkin ovat voineet tulla eksytetyiksi.

Tästä jo ymmärrämme, kuinka välttämätöntä on se uskonpuhdistus, joka valmistavasti pantiin alulle H. P. B:n teosofisessa sanomassa, ja joka varsinaisesti esiintyy Pekka Ervastin teosofis-kristosofisessa työssä. Nyt tämä perustava työ on jatkuvasti käynnissä. P. E:n Kannatusliitto on syntynyt nimenomaan tätä työtä tekemään, ja sen työn välikappaleena tämä Pohjolan Valokin esiintyy.

Mutta ei tässä kyllin. Sillä ihmiskunnan historiassa olemme tulleet siihen merkilliseen aikaan, jota kristikunnassa on totuttu nimittämään maailmanlopuksi, ja jota Uudessa Testamentissa kuvaillaan. Ratkaisevaa tässä on pari asiaa. On esiintynyt se suuri Kuningas-olento, suuri Opettaja, jonka tulemisesta Jeesus puhui. Se suuri Opettaja ruumistui täällä Suomessa, ja inhimilliseltä puoleltaan me tunsimme hänet nimellä Pekka Ervast. Ja Kuninkaan nouseminen Valtaistuimelle on tapahtunut siten, että Karman johto on nyt siirtynyt tämän maailman jumalalta, Saatanalta, Kristuksen käteen. Maailman loppu ei näinollen ole sitä, että maapallo tuhoutuisi, vaan se on sitä, että vanhat saavat mennä ja uusi astuu esiin. Itse planeettamme elämässä tämä on jo todellisuus, mutta jokainen ihminen on itse kutsuttu valitsemaan ja ratkaisemaan: tahtooko hän ottaa Mestarin huoneeseensa, so. tahtooko hän tulla todelliseksi Mestarin oppilaaksi oikeankäden tiellä, vai tahtooko hän edelleen jatkaa vasemmankäden puolella, siinä maailman tavallisessa menossa, joka muodostuu yhä kirjaimellisemmaksi itkuksi ja hammasten kiristykseksi.

J. R. H.

1948 marraskuu, 130—132

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Taas joulukin lähentelee. Se tapahtuu kerran vuodessa. Kenties saman asian jatkuva toistuminen voisi jonkun ihmisen ajatuksissa ja tunnelmissa vaikuttaa yksitoikkoisuudelta. Mutta niin ei tapahdu, jos osaamme ottaa elämän kouluna. Sillä täten elämä tarjoaa toistuvia tilaisuuksia selviytyäksemme läksyistämme entistä paremmin. Elämä toivoo, että kerran jokainen ihminen omaltakin kohdaltaan ratkaisisi ei vain joulun ongelman, vaan ihmiselämänkin salaisuuden.

Teosofeina ymmärrämme ilman muuta, että tähän elämä pyrkii. Sitävarten Viisaat panivat käyntiin tämänkin teosofis-kristosofisen työn. Ja tämän työn ymmärtämiseen nyt eräältä puolelta pyrimmekin.

On selvää, että tämäkin työ on asteittaista, kehityksen alaista. Ensimmäinen aste on siinä, että me opiskellen syvennymme teosofis-kristosofiseen maailmankatsomukseen. Siihen perehtyminen vaatii oman aikansa. Kysyy työtä, ennenkuin pääsemme perille kaikista niistä älyllisyliaistillisista opeista, nimistä ja määritelmistä, joita tässä asiassa eteemme tulee.

Luonnollista on myös, että tämä puoli tehtävässämme tulee vähitellen jotenkin suoritetuksi. Ja silloin voi käydä niin, että kiinteä jatkaminen säännöllisessä opiskelussa ja ryhmätyössä voi tuntua tarpeettomalta. Ihminen voi tuntea olevansa jo täysin perillä asioista, joten on turha enää jatkaa. Vieläpä hän voi ajatella hieman arvostelevasti niitä, jotka yhä jatkavat.

Kuitenkin voi olla niin, että asia on vain joltain puolelta selvä, mutta toiselta puolen ei ole vielä päästy alkuunkaan. On vain tultu siihen, että olisi siirryttävä uuteen työ- ja tutkimistapaan. Ja käytännöllinen kokemus on osoittanut, että tämä siirtyminen on hiukan vaikeata. Sillä tällöin on kysymyksessä vaikuttimen muuttuminen. Tähän asti on vaikutin voinut olla sellainen kuin on yleensä maailman kouluissa ja opiskeluissa: oman persoonallisuutensa kasvattaminen, tietojensa ja kykyjensä kartuttaminen. Maailman kouluissa ja opiskeluissahan on päämääränä: parempien etujen saavuttaminen, toisten yläpuolelle kohoaminen. Niin, ja koska me ihmiset yleensä tulemme maailmasta tähänkin teosofiseen työhön, niin on mahdollisuus, että me tuomme — vaikkapa tietämättämme — tuon maailmassa vallitsevan vaikuttimen mukanamme. Niinpä Uudessa Testamentissa esiintyy eräs valaiseva tapaus tässäkin suhteessa. Kyseellisestä kertomuksesta näkyy, että kaksi Sebeteuksen poikaa — tai ainakin heidän äitinsä — olivat olleet huomaavinaan, että veljesten arvoa ei oltu vielä oikein huomattu. Niinpä äiti Sebeteus meni Jeesuksen luo, kumarsi ja pyysi: "Sano, että nämä kaksi poikaani saavat istua, toinen oikealla ja toinen vasemmalla puolellasi sinun valtakunnassasi".

Siinä se nyt oli. Ja sitten kerrotaan, että "kun ne kymmenen sen kuulivat, närkästyivät he näihin kahteen veljekseen".

Mainio kuvaus. Ja samalla huomaamme — häpeäksemmekö? — ettei ihmiskunta, ihmisluonne, ole näiden parintuhannen vuoden aikana kovinkaan paljon muuttunut. Samaa närkästymistä ja samaa oman tärkeytemme huomioimista me vieläkin jonkin verran, ainakin pikkuriikkisen verran, harrastelemme. Ja ellemme tässä onnistu, niin voi käydä, että me — katsomme olevamme jo kyllin oppineita henkisesti...

Mutta niin ei kuitenkaan käynyt Sebeteuksen veljeksille. He jaksoivat kuunnella ja sulatella, kun Mestari heitä seuraavaan tapaan opetti: "te tiedätte, että kansojen ruhtinaat herroina niitä hallitsevat, ja että mahtavat käyttävät valtaansa niitä kohtaan. Niin älköön teidän keskuudessanne olko, vaan joka teidän keskuudessanne tahtoo tulla suureksi, hän olkoon teidän palvelijanne, ja joka teidän keskuudessanne tahtoo olla ensimmäinen, hän olkoon teidän käskyläisenne".

On siis kysymyksessä mystillinen kuolema, oman persoonallisuutensa voittaminen, ennenkuin henkisessä elämässä, teosofisessakaan työssä, voi siirtyä toiseen asteeseen. Samalla kuitenkin huomautettakoon, etteivät nämä asteet ole irrallaan toisistaan. Vaikka ihminen siirtyy toiseen asteeseen, niin hän siitä huolimatta on samalla aina ensimmäisessä asteessa. Siten ne asteet kulkevat käsi kädessä.

Eräässä toisessa pyhässä kirjassa, Kalevalassa, kuvataan tätä siirtymistä hyvin kiintoisalla tavalla. Se on kertomus suuren tammen kaatamisesta. Siihen kun kykeni vain pieni, peukalon kokoinen mies. Voimme kysyä: mikä on tuo peukalon kokoinen

pieni mies? Lyhyesti sanoen: se mies on rakkaus. Ellei meissä ole rakkautta, niin me emme osaa kiinnostua Vuorisaarnan Mestarin johtamaan työhön — emme siinä määrässä, että osaisimme luopua persoonallisesta tärkeydestämme.

Mutta miten löytäisimme rakkauden, tuon pienen miehen? Toisin sanoen: miten saisimme veljesrakkauden itsessämme hereille?

Siihen juuri pyrkii tämä teosofinen työmme. Totuutta etsiessämme meidän on ajateltava asiat puhki, niinkuin Pekka Ervast sanoi. Voidaanpa sanoa, että meidän on ajateltava päämme puhki. Ja mitä se merkitsee? Se merkitsee, että meidän on ajateltava Mestarilta saamiamme totuuksia, oppeja ja neuvoja puhki päämme siten, että me sen asian kanssa menemme päämme läpi sydämeen. Vasta sitten me osaamme rakastaa henkistä elämää, Mestarin sanomaa, teosofis-kristosofista työtä. Ja siinä työssä me jatkuvasti osaamme voittaa oman persoonallisuutemme, kaataa suuren tammen, oman persoonallisen itsetärkeytemme. Ellemme ole vieneet Mestarin neuvoja puhki päämme, niin että olemme sen asian kanssa tulleet sydämeemme — joka on rakkauden, jumal-äidin, asunto — niin me emme osaa ratkaisevalla tavalla vaihettaa persoonallisuutemme tärkeyttä Mestarin antaman työn tärkeyteen. Meille jää tärkeäksi alempi kolminaisuus. Toisin sanoen meille tulee kolme estettä. Ne kaikki ovat meissä itsessämme, mutta ne saavat myös kaksi ulkoista ilmennystä. Yhdeltäpuolen vaikeutemme ilmenee suhteessamme veljiin, ryhmätovereihin. Emme voi sietää toisiamme, etenkään emme sitä ja sitä toveriamme. Hän on tullut niin "sietämättömäksi". Niin, emme voi sietää, kun ei ole veljesrakkautta.

Toiseksi ulkoiseksi vaikeudeksi tulee Mestarin oppi, etenkin se tai se puoli Mestarin opissa tai sanomassa. Me pelkäämme — kun suuri tammi on kaatamatta. Me pelkäämme oman persoonallisuutemme puolesta. Me hätäännymme ja ajattelemme: aijai, mitä maailma sanoo, mitä kirkko, mitä esivalta, mitä sotalaitos, mitä se ja se maailman auktoriteetti sanoo! Me pelkäämme, kun ei ole rakkautta. Ja rakkautta ei ole, kun emme ole vieneet asioita puhki päämme sydämeen. Sillä vain sieltä, sydämestämme, olisimme löytäneet sen pienen miehen, jonka avulla olisimme pelkomme ja itsetärkeytemme voittaneet.

Tuon rakkauden, tuon pienen miehen syntymäjuhlaahan me taas jouluna vietämme. Elämä toivoo, että me vuosi vuodelta pääsisimme vertauskuvasta yhä lähemmäksi vertauskuvan takana olevaa totuutta, rakkautta. Kun me siihen lopulta yhdymme, silloin voimme, ei vain sietää, van rakastaakin toisiamme. Voimme rakastaa Mestaria ja Hänen sanomaansa. Voimme rakastaa työtä hänen sanomansa puolesta. Se kaikki on mahdollista kun pieni mies, rakkaus, Kristus — millä nimellä sitä kutsummekin — on elävänä meissä.

J. R. H.

1948 joulukuu, 147—149

Pohjolan Valo 1949

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Marraskuun 14 p:nä 1948 oli tullut kuluneeksi 4 x 7 eli 28 vuotta siitä, kun Pekka Ervast oli teosofisessa liikkeessä tullut pakoitetuksi perustamaan uuden seuran, Ruusu-Ristin, tukemaan työtään siveellisesti ja taloudellisesti. Tämä antaa meille aiheen tutkia niitä perusteita, joiden mukaan joku seura, kirkko tai järjestö pitää itseään oikeana laillisena järjestönä. Muistammehan P. E:n maininneen, kuinka useat järjestöt tarjosivat hänelle, P. E:lle, tilaisuuden liittyä heihin, jolloin he huomauttivat, kuinka heillä on sellaiset paperit, jotka näyttävät, kuinka juuri he ovat oikea ja laillisesti perustettu seura. Muistamme myös, mikä P. E:n kanta oli tässä asiassa. Lyhyesti sanoen hänen kantansa oli se, että oikea henkinen seura on se, joka on perustettu historiallisten Mestareiden, Vuorisaarnassa huipistuvan käytännöllisen siveysopin kalliolle, ja joka sitten johdossaan ja toiminnassaan tällä kalliolla pysyy ja jatkuvasti sille perustalle rakentaa.

Näin oli asia. Ja ymmärrämme muitta mutkitta, että kun kirkot, seurat ja järjestöt yleensä ovat tuon siveellis-henkisen kallioperustan hyljänneet, ryhtyen rakentamaan — niinkuin Vuorisaarnassa sanotaan — jonkun muun siveysopin vyöryvälle hiekalle, niin sentähden heidän on täytynyt etsiä muita perusteita ja todisteita, osoittaakseen järjestönsä laillisesti päteväksi. Niinpä roomalaiskatolinen kirkko nojaa, ei suinkaan siihen, että se olisi johdossaan ja työssään jatkuvasti seissyt Kristuksen esittämän vuorisaarnan siveysopin kalliolla ja sille rakentanut — sillä senhän kirkko on jo aikoja sitten hyljännyt —, vaan se nojaa ns. apostoliseen perinnäissiunaukseen, siihen otaksumaan, että niinkuin Jeesus sanoi antavansa tietoon ja taitoon perustuvat taivasten valtakunnan avaimet opetuslapselleen Pietarille, samoin on sama tieto, viisaus ja mahti sitten siirtynyt piispallisella kätten päälle panemisella aina polvesta polveen. Juuri tästä syystä katolinen kirkko sanoo olevansa oikea ja laillinen Kristuksen kirkko, oikea Jumalan valtakunta maan päällä.

Vaikka jo sanoimme, että jonkun kirkon tai seuran laillisuus on siinä, että se käytännöllisessä johdossaan ja toiminnassaan seisoo ja rakentaa Mestarin opin kalliolle, niin mielenkiinnon vuoksi tarkastelkaamme hiukan tuota apostolista perinnäissiunaustakin.

Jos nyt olisi historiallisesti varmaa, että tuollainen apostolinen kättenpäälle paneminen olisi katkeamatta tapahtunut, niin silloinhan sellainen siunaus olisi olemassa. Mutta sitten tulemme asian sisäiseen puoleen. Sillä tässä on se mahdollisuus, että joku siunausta välittävä piispa tai paavi on ollut olemukseltaan sellainen, että siunaus hänen käsissään on voinut menettää merkityksensä, muuttaa luonteensa kokonaan vastakkaiseksi. Kristus ja kristillinen liike parina vuosisatana kieltäytyi palvelemasta sotaa, murhanhenkeä, alistuen mieluummin vaikka marttyyrikuolemaan. Voimme ymmärtää, että silloin heidän käsissään oli siunaus. Mutta sitten kristillinen liike muodostui sotaa käyväksi valtiokirkoksi. Ja vieläpä piispat ja paavit sen ohella järjestivät ja johtivat verisiä uskonvainoja. Heidän käsiensä läpi kulki näinollen murhaamisen henki, joka on vastakohta kristushengelle.

Kun he siis, nämä piispat ja paavit, välittivät apostolista siunausta seuraavalle sukupolvelle, niin he olivat kuin muuntajaasemia, jossa Kristuksen rakkausvoima muuttui mustaksi murhanvoimaksi. Ja niinpä juuri tästäkin syystä H. P. Blavatsky nimittää koko tuota puhetta kirkon apostolisesta perinnäissiunauksesta suureksi huijaukseksi, jolla ihmisiä johdetaan harhaan.

Riittäköön tämä tästä asiasta. Ajattelevalle ihmiselle asia on selvä, ajattelematon

vain vimmastuu, ja se voima hänet sokaisee, niin että hän ei ymmärrä pitkistäkään puheista.

Siirrymme erääseen toiseen näkökantaan tässä asiassa. Eräät seurat näyttävät puolustelevan laillista pätevyyttään sillä seikalla, että heidän seuransa on Adeptien perustama. Hyvä. Mutta ajatelkaamme eräitä toisia asioita samasta näkökulmasta. Esim. ihmistä. Ihminen ei ole vain Adepteista lähtöisin, vaan hän on suorastaan Jumalan luoma. Mutta siitä huolimatta tämä Jumalan "perustama" ihminen voi mennä vaikkapa aivan mustaksi, ja sellaisena ajautua "matalikolle", jääden sinne "mätänemään", so tuhoutumaan. Myöskin joku planeetta, vaikka on Jumalan luoma, voi epäonnistua, ja sellaisena tuhoutua. — On selvää, että samoin on seurojen laita. Niinpä Blavatsky jälleen sanoo, että yleensä henkiset seurat — niiden henkisen tehtävänsä kannalta katsoen — ovat ajautuneet matalikolle, ja jääneet sinne hyödyttömänä hylkynä mätänemään.

Huomaamme näinollen — käyttääkseni Blavatskyn sanontaa —, että niinkuin kirkon apostolinen perinnäissiunaus on huijausta, samoin ei jonkun seuran jatkuvaksi pätevyydeksi kelpaa se, vaikkakin se olisi Adeptien perustama. Ainoaksi mittapuuksi jääpi tuo jo mainitsemamme seikka: pysyykö kirkko tai seura sillä historiallisten Mestareiden käytännöllisen opin kalliolla, joka keskitettynä huipistuu ja esiintyy Vuorisaarnana.

Mutta jatkakaamme. Kysykäämme vielä: onkohan elämässä itsessään jotain sellaista, jota voisimme nimittää perinnäissiunaukseksi?

Saadaksemme asiallisen lähtökohdan täytyy ajatella elämää kouluna, jossa on kaksi suurta osastoa: pahan koulu ja hyvän koulu; joissa vielä on asteita.

Ottakaamme ensin pahan koulu yhtenäisenä. Sen ylimpänä johtajana on tämän maapallon entinen eli alempi johtaja, Lusifer eli Saatana. Saatana ei ole sama kuin musta maagikko. Saatana sinään ei ole musta. Hän on korkea enkeli, joka on ottanut johtaakseen ihmisiä pahan koulussa. Hän yrittää valmistaa ihmisiä hyvän kouluun siten, että vetää heistä esille kaiken tietämättömyyden, itsekkyyden ja väkivaltaisuuden. Siksi hän yllyttää ihmisiä kaikkeen aistillisuuteen, ylpeyteen, kunnian- ja vallanhimoon, julmuuteen ja väkivaltaan. Mutta hän salaisesti toivoo, että ihmiset kieltäytyisivät hänen houkutuksestaan, ja liittyisivät hyvän kouluun. Sentähden sanotaan, että Saatana on sisäisesti murheissaan siitä, että ihmiset ovat niin alttiita hänen houkutuksilleen. Hänenkin taakkansa tulee siitä yhä vain raskaammaksi.

Mutta kun joku ihminen kieltäytyy Saatanan houkutuksesta, ja päättäväisesti kääntää katseensa hyvän kouluun, silloin Saatana iloitsee, sillä hänen taakkansa silloin kevenee. Ja ellei tämä nyt tuntuisi liian paradoksaaliselta niin sanoisin, että tuo Saatanan ilo on kuin siunaus sille ihmiselle, joka hänet kieltää ja voittaa, ja kääntää askeleensa hyvän kouluun. Saatanan ilo on silloin kuin perintöosuus pahan koulusta sille ihmiselle, joka voittajana Saatanan kieltää ja hyvän kouluun lähtee. Tämä perintösiunaus on todellista, sillä se on silloin kuin kruunu tai palkka siitä työstä, joka vei voittoon. Se on todellista, sillä nyt se ihminen on kokenut, eikä häntä enää kaikissa tuulissa heitellä. Ennen kaikkea hän ymmärtää, että sota on murhaa ja että murha on murhaa, koristeltakoon sitä vaikka miten tahansa Maaran jalokivillä.

Kun tästä menemme eteenpäin niin huomaamme, että hyvän koulussa on kolme suurta jaksoa, kolme suurta vihkimysten sarjaa: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän, niinkuin näemme P. E:n kirjasta "Tähtikoulut".

Nyt jo edellä sanotun valossa ymmärrämme, että kun vihkimyksen eli kaidan tien kulkija sitten siirtyy edellisestä vihkimysten sarjasta seuraavaan, niin hän saa edellisestä sarjasta kokemuksellisen perintöosan eli siunauksen, jonka vahvistamana hän siirtyy seuraavaan vihkimysten sarjaan. Edellä jo sanoimme, kuinka Saatanan ilo on kuin siunaus ja perintöosa sille ihmiselle, joka Saatanan kieltää ja voittaa, ja kääntää askeleensa hyvän kouluun. Kun ihminen on sitten aikansa käynyt koulua Pyhän Hengen vihkimysten sarjassa — ehkä useita ruumistuksia —, tulee hän viimein siihen kohtaan, että hän siirtyy Pojan vihkimysten sarjaan. Silloin hänen kokemuksensa ja saavutuksensa Pyhän Hengen sarjassa on hänen todellinen perintöosansa, todellinen "apostolinen" siunauksensa, jonka hän vie mennessään Pojan vihkimysten sarjaan. Ja kun ihminen on taas aikansa käynyt rakkauden

koulua Pojan johdolla, on hänellä silloin mahdollisuus astua Isän sarjaan, entistä syvemmälle vastuullisessa tehtävässään. Ja silloin hänellä on omassa olemuksessaan todellisena siunauksena ja perintöosana kaikki se kokemus, jonka hän rakkauden koulussa Pojan johdolla on saavuttanut.

Nyt meidän ei tarvitse jatkaa tämän pitemmälle. Lisäämme vain, että kaikkien näiden ryhmien käytännölliset ohjeet sisältyvät Pekka Ervastin uudelleen järjestämään ja selityksillä varustamaan "Vuorisaarna" kirjaan. Kaikki vihkimysten sarjat sisältyvät nyt alkaneeseen suureen maailmanuskontoon, ja tuo mainittu "Vuorisaarna" kirja on sen maailmanuskonnon avainkirja. Jos siis tahdomme tulla osallisiksi todellisesta perinnäissiunauksesta, on se saavutettavissa kulkemalla Vuorisaarnassa viitoitettua kaitaa tietä. Silloin tulemme osallisiksi siunaukselliseen perintöömme edellä kerrotulla tavalla. Lisättävä on, että jos joku veljemme näyttää pääsevän muita nopeammin "perinnäissiunaukseen", niin se johtuu — niinkuin P. E. sanoi — siitä, että hän on jo edellisissä ruumistuksissa pitemmälle päässyt, tai että hän myös on voinut uutterammin pyrkiä.

Nyt pitäisi olla perinnäissiunaus ymmärryksellisesti selvä.

J. R. H.

1949 tammikuu, 3—6

SYDÄMELLINEN KIITOS

Kohtalo on suonut minun viettää 75-vuotispäivääni. Olen siitä kiitollinen. 5. 12. oli esitelmäni Tampereen Ammattikoululla, jossa sanottiin olleen pitkälti toistasataa kuulijaa. Illalla kokoonnuimme ystävien, työryhmäläisten mukana Hotelli Emmauksessa. Siellä ystävät esittivät aikoinaan kirjoittamani näytelmän "Ei vain leivästä". Seurasin esitystä kiinnostuksella ja olin toteavinani, että todella se näytelmä on esityskelpoinen. Etenkin, kun ollaan tilaisuudessa enemmin treenautumaan esittämisessä.

Paljon sain osakseni myötätuntoa, niin aineellisessa kuin siveellisessä merkityksessä. Paljon saapui onnitteluja, sähkösanomien, kirjeiden ym. muodossa.

Niinpä käytän tätä tilaisuutta lausuakseni sydämellisimmän kiitokseni kaikille kaikesta. Koitukoon se kaikki siunaukseksi ja menestykseksi suuren Opettajamme Pekka Ervastin työlle rakkaassa Suomessamme ja Ihmiskunnassa.

J. R. Hannula

1949 tammikuu, 12

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Suomen kansa viettää itsenäisyytensä päivää joulukuun 6 p:nä. Sillä 6 p:nä joulukuuta 1917 Suomi oli tilaisuudessa julistautumaan täysin itsenäiseksi valtioksi.

Tämä antaa meille aiheen syventyä kansa-käsitteeseen yleensä sekä Suomen kansan kohtaloon erikoisesti.

Pekka Ervastilta saamme kuulla sen perustavaa laatua olevan toteamuksen, että yleensä elämän ilmennyksien mallina eli perikuvana on ihminen. Ihminen on pienoismaailma. Niinpä kansakin on kuin suurennettu ihminen. Sama moninaisuus ja sama moninaisuuksien ykseys kuin on ihmisessä, sama on myöskin kansassa. Ihmisen ruumiissa voimme aluksi panna merkille kolme itsenäistä toimintakeskusta. Ensiksi vatsa ruoansulatuskeskuksena. Sitä vastaa kansassa talouselämä. Kummankin suhde kokonaisuuteen on sama. Jos vatsa menee epäkuntoon, niin koko ruumis kärsii. Samoin jos kansan talouselämä menee epäkuntoon, niin kansan ja valtion kokonaiselämä siitä kärsii.

Toisena keskuksena on sydän ja verenkierto. Veri kuljettaa ravintoa ruumiin kaikkiin osiin, vieden samalla pois vieraita ja kuluneita jäteaineita. Jos sydämen toiminta häiriintyy, jos veren laatu käy huonoksi, niin siitä kärsii koko ruumiin elämä. Tätä vastaa maan hallinto hallituksineen, virastoineen, virkailijoineen ja oikeuslai-

toksineen. Hallintoelinten on toimittava säännöllisesti, rytmillisesti, niin ettei häiriöitä kansan elämässä synny. Myöskin virkailijoiden laatu täytyy vastata veren hyvää laatua siinä, että virkakunta on rehellistä, luotettavaa, oikeamielistä ja velvollisuudentuntoista, palvelevaa.

Kolmanneksi on pään, aivojen ja hermoston toiminta. Tätä vastaa yleensä sivistyselämä kouluineen, tieteineen, taiteineen, vieläpä tavallisine kirkollisine uskontoineen. Jos aivojen ja hermoston toiminta häiriintyy, silloin häiriintyy ruumiin muukin toiminta. Samoin jos kansan sivistyselämä joutuu häiriötilaan, vaikuttaa se häiriöllisesti kansan kokonaiselämään.

Neljänneksi tulee vielä hengitys. Vaikka hengitys onkin läheisessä yhteydessä verenkiertoon, niin kuitenkin se on myös erikoinen osasto. Ja on se siitä merkillinen, että hengitys toimii kyllä omintakeisesti, esim. ihmisen nukkuessa, mutta se on myös tahdonalainen, niin että ihminen voi pysäyttääkin hengityksensä. Tai hän voi — itämaiseen tapaan — harjoittaa rytmillistä syväänhengitystä. Siten syventäen hengitystään ihminen voi harjaantua hengittämään niin, että hän hengittää myös eetteriä. Tämä on tärkeä huomio. Sillä planeettamme on nyt lähtenyt ns. ylöspäiselle kaudelle, palautumisen tielle, jolloin sen atmosfääri, ilmakerros, tulee yhä eteerisemmäksi. Tästä johtuu, että ihmisten on opittava hengittämään yhä eteerisemmin — voidakseen seurata planeettamme mukana. Mutta tässä ei riitä pelkkä rytmillinen syväänhengitys. Siihen täytyy liittyä myös siveellinen tekijä. Vaikka me harjoittaisimme eteeristä syvään hengitystä, on se kuitenkin siveellisesti matalahengitystä silloin, jos me henkisesti elämme vain persoonallisissa tunteissa ja ajatuksissa. Meidän hengityksemme tulee siveellisesti syvähengitykseksi vasta silloin, kun me vuorisaarnan opin mukaisesti opimme hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia. Ainoastaan tällä tavalla — niinkuin P. E. huomautti — me voimme jatkuvasti olla mukana maapallon kirkastuvassa elämässä. Muussa tapauksessa me joudumme aikanaan siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

Kaikki mitä tässä sanoimme hengityksestä yksilön elämässä, se pitää vastaavasti paikkansa myös kansan elämässä. Moraalista syväänhengitystä kansan elämässä taas edustaa sellainen henkinen valiojoukko, joka elää tietoista henkistä elämää Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Ellei sellaista joukkoa ole, silloin kansa on aikanaan tuomittu tukahtumaan, kuolemaan. Mutta jos sellainen joukko on, jos se on riittävän suuri, ja jos se jatkuvasti kasvaa kokemuksessa, tiedossa, taidossa ja vaikuttavaisuudessa, silloin sellainen kansa elää. Sillä se kykenee jatkuvasti uudestisyntymään.

Edelleen on eräs vastaavaisuus yksilön ja kansan elämässä. Niinkuin ihmisellä on kaksi minää, tämä alempi, persoonallinen, päivätietoinen minä ja korkeampi, henkinen minä, samoin on kansassakin. Kansan päivätietoinen minä on se mahti, joka määrää yhteisessä talouselämässä, valtio- ja sivistyselämässä. Kansan korkeampi minä on näkymättömissä oleva kansallisdeeva, enkeli, kansallishaltia; niinkuin meillä Suomessa Väinämöinen, joka yrittää johtaa kansaansa Vuorisaarnassa viitoitetulle Valkoisen Veljeskunnan eli ihmisyyden tielle. Niinkuin yksilön samoin kansankin murhenäytelmä ja kuolema johtuu siitä, että kansan alempi minä ei kykene — tai ei tahdo — asettua myötämieliseen suhteeseen Vuorisaarnan Mestarin johtoon. Siksi kansat tukahtuvat, kuolevat, yksi toisensa jälkeen.

Tästä tulemmekin vielä erääseen vastaavaisuuteen yksilön ja kansan elämässä. Tämä on jälleensyntyminen. Niinkuin ihminen syntyy jälleen ja jälleen uudeksi persoonallisuudeksi maiseen elämään, samoin tekevät kansatkin. Voimme ymmärtää, että se kansallishaltia, se erikoinen aate, mikä on innoittanut kutakin nykyistä sivistyskansaa, se sama aate on ennen innoittanut jotakin entistä kansaa, joka aikanaan on henkisesti tukahtunut ja kuollut. Niinpä jotkut teosofiset kirjailijat ovat saattaneet lausua joitakin arveluja eräitten nykyisten kansojen entisistä ruumistuksista. Omasta Suomen kansastamme on Pekka Ervast lausunut, että siinä pyrkii esille eli siis jälleensyntymään muinaisen Egyptin sivistys.

Näin olemmekin nyt esityksessämme tulleet Suomen kansaan.

Suomen apostolin piispa Henrikin ajoista alkaen Suomi joutui elämään valtioyhteydessä Ruotsin kanssa. Vuodesta 1581 Suomella oli Suuriruhtinaskunnan arvo, jolloin Ruotsin kuninkaat olivat Suomen suu-

riruhtinaita. Ruotsin ja Venäjän välisissä sodissa Suomi joutui joskus, niinkuin ns. isonvihan ja pikkuvihan aikana, olemaan tilapäisesti tsaari-Venäjän valtaamana. Vuonna 1809 Ruotsin ja Venäjän osat vaihtuivat siten, että Venäjän tsaari tuli olemaan Suomen suuriruhtinas. Tsaari vakuutti juhlallisesti korottavansa Suomen kansan kansaksi kansakuntien joukkoon. Tätä juhlallista lupausta seuraavat tsaarit kunnioittivat ja noudattivat. Vasta viimeinen tsaari oli kykenemätön antamaan arvoa käytettävänään olevalle majesteettiudelle. Vetelän laiskasti ja käytettävänään olevaa majesteettiutta loukkaavasti hän mukautui kapinoivien ministeriensä vaatimukseen sanomalla: "olkoon niin". Ja niin alkoivat Suomelle ns. routavuodet, siinä viime vuosisadan vaihteen aikoina.

Nämä routavuodet päättyivät siihen, että 6 p:nä joulukuuta 1917 Suomi oli tilaisuudessa julistautumaan täysin itsenäiseksi valtioksi. Mutta heti vuoden 1918 alussa alkoi sisäinen veljessota — kaikkine seuraamuksineen. Niin elettiin vuoteen 1939, jolloin jouduimme sotaan Neuvosto-Venäjän kanssa. Menetimme Karjalan. Vuonna 1941 jouduimme toiseen sotaan, jonka seuraukset tulivat Suomelle entistä raskaammiksi.

Kuvaillaksemme nykyistä asemaa — kirjoitan tätä joulukuussa 1948 — voimme muistaa, että Suomea on myös sanottu neidoksi, Suomi-Neidoksi. Ja tämä Suomi-Neito on nyt joutunut siihen asemaan, jossa sillä on kuin kaksi kilpakosijaa. Näille kilpakosijoille voimme antaa nimet Itä ja Länsi. Ja Suomi-Neidolla tietenkin on joitain koruja, kalleuksia, myötäjäisiä. Se koru on sotalaitos, armeija. Kumpikin kosija ajattelee: jos Suomi-Neito hyväksyy minun kosintani, silloin tuo koru olkoon, lisääntyköön, kasvakoon, komistukoon. Mutta jos Suomi-Neito hylkää minun kosintani, jos hän valitsee kilpakosijani, silloin hiiteen koko tuo koru, koko tuo armeija!

Näin on Suomi-Neito valinnan tai pulman edessä. Jos hän valitsee toisen kosijan, silloin hän voi saada kilpakosijan vihat päälleen. Jos hän taas seisoa töllöttää suu auki hölmön toimettomana, odottaen jonkun sinisen ritarin saapumista, silloin voi käydä, että joku kosijoista kaappaa hänet rekeensä, kunnes huomaa, ettei mokomasta neidosta — väkisin kaapattuna — ole mihinkään, vaan heittää hänet luo'olle lokiksi lokottamaan.

Näinollen Suomi-Neidolta kysytään: eikö Sinulla itselläsi ole mitään ajatusta asiassa? Eivätkö oman elämäsi vaiheet ole Sinulle mitään opettaneet? — Ja Neito ajattelee: "tosiaan, muinaisuudessa minä Ainon muodossa heittäydyin koruineni päivineni mereen, päästäkseni irti kosijoistani. Enkö minä vieläkään keksi mitään parempaa? Maltahan, sinä vavahteleva sydämeni... Onhan minulla yksi keino: minähän voin heittää tuon koruni, tuon armeijani, mereen, ja seison sitten koruttomana neitona, pää pystyssä, Taaton taivahisen edessä".

Ja Neito miettii edelleen, syvenee sekä elettyyn että piilevään elämäänsä. "Niinhän se on: ei armeijan koru, vaan passiivinen vastarinta ja luottamus elämän oikeuteen, se minut pelasti routavuosien painosta. Kohtalo riisui minulta kaiken koruni, hajoitti kokonaan armeijani, niin että minulla ei ollut ollenkaan armeijan korua, kun saavutin vapauteni joulukuussa 1917. Eikö se ole selvä osoitus Taaton taivahisen puolelta, osoitus siitä, millaista tietä minun on kulkeminen?"

— "On, lapseni", kuuluu Taaton taivahisen ääni Väinämöisen suulla. "Sinun korusi ovat tuottaneet sinulle pelkkää onnettomuutta".

Ja Viisaus jatkaa: on alkanut uusi aika. Korkein johto ei ole enää väkivallan hengen kädessä, vaan on se nimenomaan kädessä taivahisen Taaton. Ihmisen ja kassan on vain omastakin aloitteestaan annettava kätensä taivaisen Isän käteen. Johan Jeesuskin sanoi, että on asetettava taivasten valtakunta ensimmäiselle sijalle, jolloin muu — turvallisuuskin — seuraa vähemmällä puuhalla. Jeesus opettaa ihmisiä ottamaan oppia taivaan linnuista, jotka eivät huolehdi aineellisista asioista.

Tämä lintu-filosofia tuo mieleeni erään asian. Se on suhteemme korkeajännitteiseen sähköjohtoon. Jos on, sanokaamme, 20 tuhannen voltin sähköjohto ja ihminen koskettaa siihen, niin hän saa sähköiskun, joka jokseenkin varmasti hänet tuhoo. Mutta taivaan lintu asettuu mokomalle sähköjohdolle molemmilla jaloillaan, eikä ole millänsäkään. Se ei tuhoudu.

Jos nyt joku tietoniekka rientää huomauttamaan: "kas, tämä johtuu siitä, että lintu ei muodosta maajohtoa, niinkuin ihminen tekee", niin myönnämme asian niin olevan. Mutta tämä olikin osaksi vertauskuva. Olihan jo edellä puhe siitä, kuinka

elämä on käymässä yhä eetterisemmäksi. Elämä on tulemassa yhä korkeajännitteisemmäksi. Emmekä voi välttyä joutumasta koskettamaan tuota elämän korkeajännittyneisyyttä. Ja jos meissä tällöin on maajohto, niin me tuhoudumme. Me tuhoudumme niin yksilöinä kuin kansana.

Ja mikä tuo maajohto tällöin on? Yksilön elämässä se on itsekkyys, tai paremmin sanoen se seikka, että ihminen asettaa persoonallisen, mammonallisen elämän ensimmäiselle sijalle, mutta Vuorisaarnassa viitoitetun ihmisyyden elämän toiselle sijalle. Kansan elämässä tuo hengenvaarallinen maajohto taas on kansan oma armeija, sotalaitos.

Niinpä Valkoinen Veljeskunta tekee työtä saadakseen edes jonkun kansan, edes pienen kansan sillätavoin herätetyksi, että se kansa omasta vapaasta tahdostaan ja aloitteestaan poistaa tuon hengenvaarallisen maajohdon, sotalaitoksen. Ja meidän suurin, vastuunalaisuudestamme tietoisin Tietäjämme Pekka Ervast onkin sanonut, että Suomen kansan tehtävänä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen aseista riisuutuminen.

Mistä tämän aseista riisuutumisen aloittaisimme? Ajatuksista. On pohdittava asiaa. On siten valmistettava maaperää aseettomuudelle.

Mutta aatokset jäävät merkityksettömiksi, elleivät ne johda tekoon. Yksilöinä meidän on omalta kohdaltamme aloitettava. Kansa muodostuu yksilöistä. Jos yksilöinä — olkoon asemamme yhteiskunnassa mikä tahansa — olemme tälle uudistukselle, tälle uuden sivistyksen kulmakiven laskemiselle, tälle välttämättömälle reformille penseitä, henkisesti laiskoja, silloin me osaltamme lisäämme kansankin penseyttä ja henkistä laiskuutta. Ja sellainen johtaa kuolemaan, niin yksilön kuin kansan.

Näinollen tämä esitys on kädenojennus jokaiselle Suomen kansalaiselle.

J. R. H.

1949 helmikuu, 22—26

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Allekirjoittaneella oli Tapaninpäivänä, Pekka Ervastin syntymäpäivänä, Helsingissä yleisö-esitelmä: "Joulu symbolina ja todellisuutena". Myöhemmin eräs ystävä ojensi minulle tekemänsä muistiinpanot. Julkaisen ne nyt tässä jotakuinkin sellaisinaan.

Meillä on varmaankin jo lapsesta saakka kokemuksia joulun ylimaallisesta, maagillisesta vaikutuksesta. Olen itse elänyt lapsuuteni maaseudulla maanviljelijän poikana, ja isälläni oli hyvin määrätyt jouluseremoniat. Aamuaskareet piti suorittaa aattona jo pimeässä, sitten käytiin saunassa, ja täsmälleen kello 12 astui tupaan, olohuoneeseen, iso olkilyhde. Se oli maagillinen toimenpide, sillä ei vain olkikupo, vaan itse joulu astui silloin sisään — ja toi ylimaallisen rauhan ja ilon. Erikoisen selvästi me lapset sen tunsimme. On toinen kokemus, joka vahvistaa tätä. Isäni toimitti saman olkikuposeremonian uudenvuoden aattona, mutta ei tullut enää ylimaallista rauhaa, sen huomasimme. Miten olisi käynyt loppiaisena, tietäjien päivänä, sitä ei kokeiltu. Uusivuosihan, ympärileikkauksen muistopäivä, oli loppiaista vähempimerkityksinen. — Joulu on siis ylimaallisen ilon ja rauhan enkelimäinen juhla.

Nyt aikuisena meillä on asiasta kokemuksia. Ymmärrämme joulun kahdella tavalla. 1) Joulu on Jeesuksen syntymäjuhla. Mutta "vaikka Kristus syntyisi tuhat kertaa Betlehemissä, mutta ei sinussa, ei se mitään hyödyttäisi". 2) Siksi meidän pelastuksemme Kristuksessa on vain siinä, että Vapahtaja syntyy meissä jokaisessa. Siitä alkaa pelastuksen tie. Tämä psykologinen seikka on otettava huomioon historiallisen ohella.

Joulun historiallisesta merkityksestä puhuttaessa on otettava huomioon pari seikkaa. Jeesuksen vanhemmat olivat erikoislaatuisia — Jeesus syntyi neitseestä. Erikoisesti katolisissa katekismuksissa korostetaan tätä neitsyyttä. Kirkot ovat sotkeneet yhteen joulun historiallisena ja psykologisena tapahtumana. Historiallisesti Jeesus syntyi kuten muutkin ihmiset, miehen ja naisen aviollisesta yhtymisestä. Maria ja

Josef olivat jo lapsena kihlatut toisilleen. Kumpikaan ei kuitenkaan kiinnittänyt siihen paljon huomiota, he olivat hartaita ihmisiä, jotka etsivät Jumalaa. Kunnes he vihdoin tulivat enkelinsä vaikutuksesta vakuuttuneiksi, että heidän dharmaansa kuului avioliittoon meneminen eli ruumiin valmistaminen korkealle vihitylle. Ei ole helppo löytää vanhempia, joita vain rakkaus kannustaa eikä intohimo. Tässä olivat sellaiset. Eläimellinen perintö ei heissä enää vaikuttanut, vain inhimillinen ja jumalallinen kauneusvaatimus, rakkaus ja ilo toinen toisistaan, siksi oli neitseellinen synnyttäminen mahdollinen.

Olemme kaikki yksilöinä kokonaisia siten, että meissä on koko pyhä perhe, koko kolminaisuus, mies, nainen ja lapsi. Se on vain piilevänä meissä, tämä pyhä perhe, niinkauan kuin miestä meissä edustaa raaka voima, naista lumoamishalu, ja lapsia synnytetään vain kanuunanruuaksi. Niinkauan ylempi kolminaisuus, tämä Kristusperhe, on takana odottamassa aikaansa. Niinkuin Paavali sanoo: "Teidän elämänne on kätketty Kristuksen kanssa Jumalassa".

Mutta on aina ollut ihmisiä, jotka ovat kuin pilven läpi aavistaneet, että on olemassa näitä kolmea, miestä, naista ja lasta vastaava korkeampi ihanne. Nämä vastaavaisuudet kasvavat ja tulevat piilosta esiin pitkän elämän koulun aikana.

Seuraamme asiaa ensin psykologisena tapahtumana.

Aluksi on kasvatettava mies, sillä mieshän luotiin ensin. Mikä on todellinen mies, se, joka on tavallisen järjen ja tarmon takana. Mikä on miehen taikasana. Se on se, että täytyy tietää. Tietää totuus. Se on miehen periaate. Tämä totuus sanoo, että meidän täytyy kasvattaa totuudellisuuttamme niin, että olemme luotettavia. Kun mies jotakin sanoo, sitä ei saa peruuttaa. Tätä painostaa erikoisesti esim. Islam. Siksi miehen tulee löytää manas, joka valaisee tätä tavallista järkeä. Tämä valaiseminen tekee hänestä luotettavan. Miehen täytyy olla kuin laki, jonka sanaa ei voi tehdä tyhjäksi. (Eikä niinkuin ovat diplomaatit, joille luetaan hyveeksi kyky muuttaa totuus valheeksi ja päinvastoin). Kuin jumalallinen laki on miehen oltava. Ja kun hän sellainen on, sitten löytyy Eeva. Ihminen järkenä huomaa, että totuuteen sisältyy pehmentävänä seikkana sääli. Niin ettei hän totuudentahdossaan ole heti valmis panemaan päätä poikki toiselta. Sääli auttaa miestä ymmärtämään naista, vapauttamaan hänet uhrilampaan ja huvitusvälineen osasta. Siinä mies näkee toisen puolen jumalallisesta itsestään. Lempeydestä alkaa uusi vyöhyke hänen sielussaan: kauneus.

Sitten nämä ominaisuudet menevät avioliittoon meissä. Ihminen yhdistää järjen ja myötämielisen rakkauden. On sopusointu, koska nämä kaksi yhdessä sopivat teosta. Näin tulee ihmisestä pyhä perhe, jonka vaimosta voidaan sanoa, ettei hän miehestä mitään tiedä, ja miehestä, ettei hän naisesta mitään tiedä. Sitten syntyy Kristus: avioliitto miehen ja naisen, pään ja sydämen välillä vetää korkeamman minän, aatman, päivätietoiseen minään. Tämä tapahtuma odottaa toteutumistaan jokaisessa. Kun se on tapahtunut, silloin miestä edustaa manas, totuus, naista buddhi, rakkaus, ja lasta aatma eli Kristus, jumalallinen henki. Tällöin ihminen osaa täyttää Isän tahtoa.

Näistä asoista on uudessa kulttuurissa selvästi puhuttava. Tässä viidennessä juurirodussa emme tiedä mitä on mies ja mitä nainen. Kristikunnassa on eletty pussi päässä, kukaan ei tiedä mitään. Tulevaisuudessa nämä asiat esitetään kauniisti jo lapsille, kotona ja koulussa. Sillä muuta pelastusta ei ole kuin että kasvatamme itsessämme Kristusta — Isän tahdon täyttäjää.

Aina on ollut tällaisia yksilöitä. He ovat liittyneet Salaiseen Veljeskuntaan, joka on Venuksesta lähtöisin. Valkoinen Veljeskunta on miljoonien vuosien aikana vihkinyt ihmisiä sydämen ja järjen yhteistoimintaan, että he sen kautta osaisivat synnyttää tänne korkeamman minänsä. Näin Valkoinen Veljeskunta on kasvanut, vaikka se ei ole päässyt täällä johtoasemaan. Se ei ole tahtonut ottaa valtaa voimakeinoilla, se on odottanut, että ihmiset ottaisivat sen vapaaehtoisesti johtajakseen. Mutta se on tehnyt miljoonia vuosia työtä — marttyyriudessa tehnyt — saadakseen joskus johdon. Sillä "lempeät tulevat perimään maan". Näin lempeydellä Valkoinen Veljeskunta tulee johtoon, pimeyden henkivallat tulevat väkipakolla. Pimeyden vallat ovat johtaneet maailmaa näkyvästi, Valkoinen Veljeskunta tehnyt työtä järjessä ja sydämessä, niin että voidaan sanoa: "Jos ei valistuneita yksilöitä olisi, ei yksikään liha pe-

lastuisi." Ja lopulta valtikka siirtyy pimeyden henkivalloilta Valkoisille.

Näin olemmekin siirtyneet asian toiseen puoleen, joulumysteerioon historiallisena tapahtumana.

Sama mysteerio, mikä tapahtuu yksilöissä tapahtuu myös ihmiskunnassa, planeetassa ja aurinkokunnassa. Siksi on yhä korkeampia joulumysteerioita tapahtunut Valkoisessa Veljeskunnassa, valmistaen kosmillisen Kristuksen syntymää. Ja siinä vallitsee sama tapa, sillä ihminenhän on kaiken malli. Niinkuin ihmisessä on kolme puolta, totuus, rakkaus ja voima, niin myös universumissa, josta ne pyrkivät (josta se pyrkii) maapalloon. Taivaallinen perhe on suurista tähtikonstellatioista tullut ensin aurinkokuntamme aurinkotasolle, sitten astraalimaailmaan ja vihdoin tälle surujen tähdelle. Ensin oli luotava mies, sillä kaikki alkaa järjestä. Kirkko on tuominnut jo sillä itsensä pimeyteen, että se sulki järjen pois. Mutta henkinen elämä alkaa järjestä. Kun Valk. Veljeskunta oli kauan tehnyt työtä saatiin lopuksi kosmillisen miehen salaisuus ratkaistuksi. Tämä tapahtui Buddhassa. Hän on ratkaissut Adamin salaisuuden, ja vienyt sen voittoon. Buddhalla oli voimakas aavistus — vaikkei hän mitään tiennyt — että pitää olla korkeampaa tietoa. Hän jätti ruhtinaskuntansa ja lähti järjen sauva kädessä. Hän nojasi vain järkeensä. Toisessa kädessä hänellä oli kulho, (nöyryys) johon se, joka tahtoi, voi panna hänelle ruokaa. Buddha voitti yksinäisyyden ikävän. Adamin ei ollut hyvä olla yksin, mutta Buddhan oli. Hän etsi korkeinta ja viihtyi siksi yksin metsässä; mikään seura ei häntä tyydyttänyt. Etsimisessään hän ei antanut peräksi, hän kuolisi, jos ei löytäisi. Ja niin hänelle sitten selvisi, että miehen salaisuus on tieto Jumalasta, järjestyksestä. Ei oma järjestys vaan ihmisen täytyy yhtyä kaikkialliseen järjestykseen, karman lakiin. Mies ei saa olla miehen irvikuva. Todellinen mies on se, joka tietää mikä on jumalallinen järjestys, ja itse noudattaa sitä. Ja sitten selittää asian myös toisille. Sanoen: Älkää tarttuko maailman asioihin. Ne ovat ansa. Voi käydä kuin koiperhoselle, joka joutuu lamppuun. Jokaisen maljan pohjalla on myrkkyä. Siksi miehen on kieltäydyttävä. Vaikka jäisi kerjäläiseksi. Mutta kun on päässyt tähän nirvanaansa, ei saa jäädä siihen. On puhuttava, on autettava toisia löytämään todellinen koti. — Nirvana merkitseekin tietoa totuudesta.

Kun oli näin pitkälle päästy — Buddha oli tullut samalla neitseelliseksi, puhtaaksi, säälintunne oli hänen neitsyytensä — tuli mahdolliseksi naisen, Eevan, salaisuuden ratkaisu inhimillis-jumalallisissa mittasuhteissa. Se tehtävä tuli historiallisen Jeesus Kristuksen osalle. Niin mies kuin hän olikin, joutui hän kuitenkin ratkaisemaan naisen salaisuuden. — Me tunnemme naisen irvikuvan: kissamaisesti kehräävä kiemailija. Mutta naisen todellinen salaisuus on aivan toista. Naisen salaisuus on puhdas rakkaus, lempeys, äidillisyys. Sen salaisuuden löysi ja joutui ratkaisemaan Jeesus siten, että Jumala kosmillisena Kristuksena, Rakkautena, Äitinä ruumistui hänessä, ruumistui täydellisemmin ja syvällisemmin kuin milloinkaan ennen.

Näin oli tullut ratkaistuksi miehen ja naisen salaisuus kosmillisissa mittasuhteissa. Perhe-idylli oli ratkaistu miehen ja naisen kohdalta. Mutta entäs lapsi? Lapsi on korkein. Sillä samalla kun se on lapsi, on se myös Isä, joka on kaiken takana. — Kun vanha ja uusi yhtyvät, Buddha ja Jeesus, valmistetaan kolmannen tulemista. Kun kolmas mysteerio tapahtuu, on se maailmanloppu siten, että kansat kutsutaan tilille. Valtikka vaihtuu pimeyden valloilta valkoisille. Tämä ei voinut tapahtua ennenkuin koko joulun mysteerio oli tullut ratkaistuksi. Ja nyt se on tapahtunut. Olemme kolmannessa, mullistavimmassa tapauksessa. P. E. sanoo: Nyt valtikan vaihto on tapahtunut. Vesimieskulttuurin alkaessa. Karman johto siirtyi korkeammille henkivalloille, Kristukselle, Isälle. Tekojen maailmassakin. Ei se voi tapahtua, ellei siinä ole yksi ihminen. Ja se henkilö tunnetaan hedelmistään. P. E. sanoo, että hänen opetuksensa täytyy olla vähintäin Vuorisaarnan tasalla. Ja P. E. kertoo itsestään, että kun hän nuoruudessaan valmistui, hän ei 14—21 vuotiaana tiennyt koskaan rikkoneensa Vuorisaarnan käskyjä vastaan. Näin hän täytti lain. Ja kosmillinen Kristus syntyi hänessä. Ja täyttynyt on myös se toivo, että tällainen ihminen syntyisi jouluna. P. E. syntyi 26. joulukuuta kello 6 aamulla. Näin on joulun mysteerio täyttynyt. Lapsen salaisuus on ratkaistu: karman johto on tullut Kristuksen käteen. — Kirkon torneissa rymyävien kellojen säestämän, vuorisaarnan opin vastaisen virsikirjakulttuurin aika on mennyt.

— — —

On siis aloitettava järjen so. totuuden, kunnioittamisesta. Sitten on tultava lempeyden ja majesteettiuden kunnioittamiseen.

Tätä P. E. on kuvannut "Suuressa seikkailussa". Siinä on seitsemän lukua — niinkuin "Hiljaisuuden äänessä" puhutaan seitsemästä portista. Jokainen luku esittää yhden ratkaisun. Lähtiessämme yrittämään me joudumme kulkemaan nuo seitsemän astetta. Mutta lähtökohtana on ensin oltava järjellinen alkuvalmennus. Se alkuvalmennus tulee nykyisestä kulttuurista. Lyhyesti sanottuna: Nykyisin voidaan kulttuurista tehdä eräs uusi huomio, jota ei vielä sata vuotta sitten voitu tehdä. Silloin oltiin vielä turvassa armeijoineen. Mutta kun uusi tuleminen on tapahtunut — ja armeijat on tehty yhä mahtavammiksi — niin kulttuurin ylipapit, piispat ja muut, myöntävät itse, että mennään tuhoa kohti: "Kun aletaan tässä taas rymistää, niin kumma on, jos jotain vielä jää jäljelle". Tiede ja ihminen on tullut omien keksintöjensä uhriksi. Mutta muuta ei kuitenkaan voi tehdä kuin jatkaa samaan suuntaan, lisätä tätä tuhoa. Onko merkillisempää järjen häränpyllyä tapahtunut. Vauhtia vain lisätään, vaikka perinpohjainen vararikko tunnustetaan omalla suulla. Tämä on järjen pilkkaa.

Näin jäävät vain yksilöt. Nyt kysytään: missä ovat ne harvat siellä ja täällä, jotka sanovat, ettei ihannetta voi aina pettää. Esim. taiteilijat saattavat rynnistää kovasti aatteen puolesta, mutta löytävätkin itsensä aatteellisesti ihannoidussa murhaamisessa. Näin käy taiteilijoillekin. Tässä kysytään nyt järkeä. Eikö ihminen ole korkein aate. Jos vihkiydyn aatteelle, niin eikö minun täydy rajoittaa vapauttani siten, etten korkeinta taideteosta lähde tuhoamaan. Vaikka kieltäytyessäni siitä joutuisinkin kaidalle tielle.

Yksilön on kysyttävä: "Voinko aatteen nimessä tuhota Jumalan luoman taideteoksen. Minä vihkiydyn myös Jumalan aatteelle, en tahdo vuodattaa verta. Vihkiydyn aatteelle, mutta en ota osaa sotaan". — Nyt kysytään: "onko näitä ihmisiä? Karkein, jumalattomin teko on ihmisen tappaminen. Se on kaikkein rivoin teko. Se on perkeleen teko. Sellaisen Jumalan kanssa, joka aatteen nimessä tappaa ja tapattaa, ei minulla ole mitään tekemistä".

Ja mistä on tielle lähtijän aloitettava? On aloitettava Hyvän lain tulkitsemisesta, kuten Buddha, Jeesus ja Pekka Ervast. On ruvettava tekemään työtä uskonpuhdistuksen hyväksi. Jos minulla on tällainen mieli, joudun seitsemän asteen matkalle. 1) Ensimmäinen aste on — "Suurta Seikkailua" seurataksemme — nimeltään "Junassa". Sen mottona on: "Silloin ilmestyi hänelle Herran enkeli..." Enkeli on valistunut ymmärrys, joka sanoo: olet aivan oikeassa. Ei ole pelastusta vanhoissa leileissä eikä vanhan paikkaamisessa. Ihminen lähtee pois vanhasta, enkeliään seuraten. Vapauttaa itsensä maisista tavoitteista, ja enkeli valaisee järkeä. 2) "Valtamerellä" on nimeltään toinen aste. Sen mottona on: "Todellisuus on satua ihmeellisempi". Laivamatka kuvaa tunne-elämää. Ihminen saa opetuksia tietäjältä, jonka kanssa kuljemme elämän valtamerellä. Sisästäpäin tulee tietoa, miten todellisuus on tarua ihmeellisempää. 3) "Washingtonissa". Mottona: "Voi teitä, kirjanoppineet ja fariseukset..." Kun on menty päivätietoisen ja astraalisen vaiheen ohi tullaan siihen, mitä kuvataan seuraavassa: tietäjä tapaa kaksi henkilöä, tohtori Madisonin, joka on teosofi ja väittää olevansa Mestari Kuthumin oppilas sekä piispa Sparvaglin. Kolmas koe on siis tässä: tämän maailman oppineisuus ja arvovalta asettaa meidät koetukselle. Molemmat sen edustajat myöntävät, että uskonpuhdistus on välttämätön, mutta ovat sitä mieltä, että he eivät voi tehdä mitään. Uskonpuhdistuksen täytyy tulla sivultapäin, niiden taholta, joilla ei ole mitään menetettävää. He katselevat sitten syrjästä, Pyhä Isä myös, onnistuuko se. Totuudenetsijä koettaa turhaan käännyttää heitä. Näin jäävät taas vain jäljelle ne sankarisielut, jotka eivät pelkää mitään menettävänsä. 4) "Kaksi kirjettä". Mottona: "Ille faciet", hän on sen tekevä. — Me emme voi jatkaa, ellei meillä ole rakkautta ihmiskuntaa ja Mestarin oppia kohtaan. Ilman rakkautta me jäämme Madisonin torniin tai Sparvaglin hiipan lumoihin. Epäitsekkäässä rakkaudessa elävät ihmiset sekä menevät että antavat mennä sen, jota korkeampi asia kutsuu. Sellainen antaa voimaa työntekijälle. 5) "Whiteway". Motto: "Ja kaikki uskovaiset olivat yhdessä ja heillä oli kaikki yhteistä". Mutta vaeltaja, joka on lähtenyt liikkeelle ihmiskunnan auttaminen mielessä huomaa, että tällä ihanne-yhteiskunnalla ei

ole vaadittavaa suhdetta maailmaan. Eikä liioin metafyysillisiin asoihin. Sen jäsenet eivät esim. tiedä, mitä on kuoleman jälkeen. 6) "Versailles". Motto: "Uskotteko jälleensyntymiseen?" Historiallinen Versailles on loisteliaan "aurinkokuninkaan" Ludvig XIV ja samalla nykyisen kuolevan kulttuurin loistonäyte. Totuudenetsijäin joukko tietää tai ymmärtää olleensa ennenkin maanpäällä. Sentähden se elää karmallisen tietoisesti menneisyyttään nykyisyydessään. Vanha historia elää heissä, tullakseen lunastetuksi ja eteenpäin viedyksi. Samalla tämä Versailles kuvaa uuden, yhä uudistuvan sivistyksen asemaa maailmassa. Viimeiset tulevat ensimmäisiksi. Lempeät tulevat perimään maan. Onhan Karma jo siirtynyt Kristuksen käteen. Sanokoot Madisonit ja Sparvaglit mitä tahansa. Valkoisen Veljeskunnan kuninkaalliset tietäjät tulevat vähitellen saamaan myös ihmisten luottamuksen ja kunnioituksen, sen, mikä ennen maailman ruhtinaille kuului. Ymmärretään, että niin on asiallista. Mutta kaikki tapahtuu vapaaehtoisesti. Ja Viisaat käyttävät kaiken Jumalan valtakunnan rakentumiseksi ihmisten keskuuteen. — Mutta vaikka henkinen valiojoukko on tietoinen vähitellen tapahtuvasta osien vaihdosta, niin se ei kuitenkaan pyri mihinkään komeuteen. Se ei kuluta aikaansa haaveissa. Sen jäsenet yksitellen ja yhdessä tyytyvät tekemään henkistä työtä korkeamman päivätietoisuutensa koruttomassa luolassa, kukin istuen korkeamman minänsä kivikuutiolla.

7) "Ken hän oli". Motto: "Olettehan kuullut puhuttavan Pohjolan valkoisesta valtakunnasta?"

Näin tulemme lopuksi Pohjolaan, Suomeen. Sillä ihmiskunnan kohtalon painopiste on nyt tälläkertaa Suomessa — niinkuin se oli aikanaan Palestiinassa ja Intiassa. Täällä pitäisi syntyä Pohjolan valkoinen valtakunta. Mutta se ei synny, ellemme tietoisesti opi uhrautumaan ja palvellen työtä tekemään uskonpuhdistuksen puolesta. Saadaanko roihuamaan ja rehoittamaan P. E:n esittämä todellinen maailmanuskonto, siitä kaikki riippuu. — Kuvaannollisesti puhuen on kuin Nooan arkkia rakennettaisiin Suomessa. P. E. rohkaisee meitä: karma ei enää tuhoa teitä, ellette itse väsy. Voitte olla tietoisia työssä ja uskollisia vähässä. Jos palvelevan työn kautta tahdotte auttaa Jumalaa, Mestaria, niin Jumala auttaa teitä. Sillä apu on molemmin puolinen.

J. R. H.

1949 maaliskuu, 46—52

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Lähestymme taas pääsiäistä. Lähestymme kristikunnan ja koko ihmiskunnan suurta kuoleman, sanokaamme mystillisen kuoleman ja ylösnousemuksen juhlaa.

Aluksi voimme muistaa Pekka Ervastin "H. P. B." kuvaelmassa esittämän tapauksen, jossa ns. varjonveljet yrittivät vangita H. P. Blavatskyn sielun. Eikä tämä suinkaan ole ollut ainoa yritys. Voimme sanoa niinkin, että kirkollinen kristikunta kokonaisuudessaan on joutunut sielulliseen vankilaan. Kristikunta on mennyt korkeammanasteiseen rikollisuuden ansaan suhteessaan Jeesukseen Kristukseen. Sillä uskonsuhdettaan Kristukseen kristikunta ei ole asettanut sille hyvyyden ja totuuden ja rakkauden opin ja viisauden kalliolle, jonka Mestari itse opissaan Uudessa Testamentissa esiintyvässä Vuorisaarnassaan esittää. Tämän opin, tämän kallioperustan kirkko — Mestarin selvästä varoituksesta huolimatta — on kokonaan hyljännyt. Sensijaan kristikunta on rakentanut uskonsuhteensa Kristukseen — lievemmin sanoen — sille suorastaan rikollisuuden juoksevalle hiekalle, sille karkealle sijaissovitusopille, jonka se on muovaillut juutalaisten ja roomalaisten suorittamasta Jeesuksen teloittamisesta.

Tämä on ollut kristikunnan suorittama suunnaton rikos, kavallus, väärennys. Ja tämän väärennyksensä vuoksi kristikunta joutui sielulliseen vankilaan. Se joutui ensin sokean uskon pakkopaitaan, ja sitten karmalliseen vankilaan. Jos Karma yrittää päästää kristikuntaa ns. koevapauteen, niin se heti toistaa ja jatkaa rikollista menettelyään kaikissa suhteissa ja asteissa.

Ettei nyt kukaan jäisi ajattelemaan, että puhumme tässä liikoja, niin huomautamme Mestarin sanasta: "hedelmistä puu tunnetaan". Kristikunnan tuntomerkki eli hedelmä pitäisi olla — Mestarin oman määritelmän mukaan — keskinäinen rakkaus, mutta nythän se onkin keskinäinen sota, viha, murha, ryöväys. Siis aivan selvästi vankilaan johtava menetelmä.

Mutta tässä kristikunnan suuressa vankilassakin on omat mysteerionsa, vaikkakin nurinpäisessä, irvikuvallisessa merkityksessä. Kristikunnan yleinen "Pilatus" — ylimmäisten pappien vaatimuksesta tai heidän myötäileminään — tuomitsee ihmiset "uhrattaviksi" noissa kristikunnan suurissa joukkoteloituksissa, murhissa, sodissa. Tällöin "uhrattaviksi" tuomituilla yksilöillä on vaihtoehtoisesti valittavana: joko he menevät sotaan, tai he kieltäytyvät. Molemmissa tapauksissa heitä uhkaa ruumiillinen kuolema. Jos he menevät sotaan, niin he siellä — toisia tappaessaan — voivat tulla itsekin tapetuiksi — sankareina, niinkuin maailma sanoo. Jos he taas kieltäytyvät sodasta, silloin he ovat voineet joutua marttyyreina pidätetyiksi, jopa tapetuiksi.

Nyt saamme salatieteilijöiltä — ennen kaikkea Pekka Ervastilta — kuulla, mikä suunnaton siveellinen ero on noiden kahden kuolemantavan: sodassa kuolemisen ja sodasta kieltäytyvänä marttyyrina kuolemisen välillä. Sodassa kuollut sankari jää sellaiseen sielulliseen tilaan, jossa hän tavallaan kokee psalmin sanat: "Eli, eli lama asabthani", so. "Jumalani, Jumalani, miksi minut hylkäsit". Hän huomaa olleensa valheen uhri. Hän saa katua ajattelemattomuuttaan. Eikä hänelle avaudu edes persoonallinen taivas, ennenkuin hän on luopunut viimeisestäkin sota-ajatuksesta. — Sensijaan sodasta kieltäytynyt marttyyri joutuu kuoltuaan kokemaan hiukan sitä sielullista tilaa, mikä sisältyy Jeesuksen ristillä lausumiin sanoihin: "E l i, E l i l a m a s a b a k h t a n i", mikä oikein suomennettuna kuuluu: "minun jumalani, minun jumalani, kuinka sinä minua näin kirkastat, kuinka minun osakseni tulee tällainen kunnia" (katso P. E:n "Suuret uskonnot" lukua XIV). Sillä sodasta kieltäytyneen marttyyrin kokemus on, että hän joutuu suoraapäätä persoonalliseen taivaaseen.

Edellä sanotun lisäksi joudumme kysymään: mikä on tavallisten ihmisten pääsiäiskokemus? Ensin voimme sanoa, että aina kun ihminen erehtyy tekemään väärän siveellisen valinnan, huomaa hän niinkuin hän olisi sisäisen Jumalansa hylkäämä. Kun hän sensijaan osaa tehdä oikean siveellisen teon tai ratkaisun, silloin hän saa kokea sisäisen Jumalansa riemullisen hyväksymisen.

Kuitenkin ihmisillä yleensä jää pääsiäiskokemus koettavaksi pääasiallisesti ruumiillisen kuoleman hetkellä ja sen jälkeen. Kuoleman hetkellä me saamme kokea erehdystemme kiirastulen ja oikeitten osumiemme taivaan. Ja ylösnousemus on tällöin siinä, että me saamme syntyä jälleen ja jälleen tänne ruumiillisen elämän kouluun.

Siirrymme nyt yksilöstä ryhmään, seuroihin, kirkkoihin, järjestöihin. Jonkun suuren opettajan ympärille, sellaisen kuin Buddhan, Jeesus Kristuksen, H. P. Blavatskyn, Pekka Ervastin ympärille muodostuu ryhmä ymmärtäväisiä ystäviä, auttajia, työtovereita. Nyt kysymme: milloin tässä tullaan kokeelle pääsiäismysteeriossa? Siihen tullaan silloin, kun tullaan siihen kriitilliseen vaiheeseen, jolloin h e n k i j a m u o t o siinä seurassa, kirkossa tai järjestössä ikäänkuin mittelevät voimiaan: kumpi johtaa? Ja kumpi nyt kristikunnassa johtaa, johtaako siinä Kristus ja Hänen oppinsa, vai johtaako siinä Kristuksen nimelle muodostunut kirkko? Ja samoin: johtaako teosofisessa liikkeessä teosofia, vaiko sille nimelle perustettu seura? Voimme suoraapäätä todeta H. P. Blavatskyn sanat, että toistaiseksi kaikki yritykset ovat tässä suhteessa epäonnistuneet. Matalikolle ajautuminen on tapahtunut, kun muoto, kirkko, seura tai järjestö on ottanut johdon käteensä. Epäilys luo varjon Mestarin ja hänen oppinsa ylitse. Samoin luo epäilys varjon niiden seuran, kirkon tai järjestön jäsenten ylitse, jotka alkuperäisen Mestarin oppia kunnioittavat, siihen syventyvät ja käytännössä sitä seuraavat. Vähitellen uutterimmat Mestarin opin puolesta työskentelevät jäsenet joko karkoitetaan tai tehdään heidän työnsä muutoin vaikeaksi, jopa mahdottomaksi. Luovan työn tilalle tulee toimistoja. Henkisesti luovien työntekijäin tilalle tulee vähitellen toimistojen ja virkojen hoitajia. Vapaat työntekijät karkoittuvat. Heidän tilalleen tulevat palkatut työntekijät, ns. palkkapaimenet.

Seura on tällöin henkisesti kuollut. Se on kuin henkinen vankila. Mestari on siitä ajettu ulos, joten Hän saa yrittää puhua sisästäpäin kuin hengille vankeudessa. Ja tietenkin vankilassakin jotain oppii.

Entä sitten ne ihmiset, jotka henkisyytensä tähden joutuvat karkoitetuiksi seuroista, kirkoista ja järjestöistä? Mikä ansio heille tulee? Mikä on heidän vaikutuksensa ihmiskunnan elämässä?

Heidän vaikutuksensa on kautta historian ollut erikoisesti siinä, että he ovat auttaneet kosmillisen Kristuksen tulemista tähän maapalloon ja ihmiskuntaan. Kun he eivät ole alistuneet muodon eli kirjaimen orjuuteen, vaan ovat etsineet hengen totuutta, niin he tuolla etsimisellään ovat auttaneet vapauttavan totuuden tuloa ihmiskuntaan. Buddhassa heidän voimansa keskittyi niin, että Logos saattoi tulla ihmiskunnan henkeen eli ajatteluun. Jeesus Nasaretilaisessa heidän voimansa edelleen syveni ja keskittyi siten, että kosmillinen Kristus saattoi tulla eetteritasolle. Sitten Jeesus kuvailee seuraavaa suurta tulemista, joka tuleminen on ratkaisevaa laatua sentähden, että kosmillinen Kristus, Isä, siinä tulee kemiallis-fyysilliselle tasolle, ihmiskunnan tekojen elämään. Max Heindel puolestaan sanoi, että tämä Isän tuleminen tapahtuu silloin, kun riittävä määrä tavallisia ihmisiä sitä tahtoo, kun he vapaaehtoisesti tahtovat alistua korkeimman Johtajan eli Isän johtoon. Ja kaikesta huolimatta näitä tavallisia ihmisiä on ollut riittävä määrä, sillä Pekka Ervast sanoo, että tuo Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Tuomio on erikoisesti ja nimenomaan siinä, että Karma on nyt tullut Kristuksen, Isän, käteen. Siten on maapallomme ja ihmiskuntamme elämässä tapahtunut alustavan ratkaisevasti pääsiäismysteerio, so. mystillinen kuolema ja henkinen ylösnousemus. Tämä suuri ratkaisu alkoi H. P. Blavatskyssa, ja varsinaisesti se toteutui Pekka Ervastissa ja hänen työssään. Siihen on yhtynyt riittävä määrä tavallisia ihmisiä ja niin henkinen ylösnousemus ihmiskunnassa jatkuu. Vaikka seurat, kirkot ja järjestöt edelleenkin voivat karkoittaa kristus-ihmiset keskuudestaan, niin kuitenkaan karma ei heitä enää tuhoa, elleivät itse väsy, niinkuin P. E. sanoo. Suoranainen työ Vuorisaarnan Mestarin johdolla on näinollen tullut mahdolliseksi täällä fyysillisessä maailmassa. Ja koska tämä ratkaisu tapahtui Suomessa, siksi ihmiskunnan kohtalon ja henkisen elämän painopiste on nyt Suomessa, niinkuin se aikanaan oli Palestiinassa ja sitä ennen Intiassa.

J. R. H.

1949 huhtikuu, 70—72

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Vanhan Testamentin vertauskuvallisessa kertomuksessa israelilaisten ollessa Egyptissä — joka kertomus voidaan soveltaa kaikkiin nykyaikaisiinkin sivistyskansoihin ja heidän keskuudessaan kamppaileviin totuudenetsijöihin — esiintyy eräs sangen merkillinen ilmiö. Kun israelilaiset, so. kaikkien aikojen "Jumalan kilvoittelijat", tahtoisivat vapautua maallisten velvoitusten orjuudesta, voidakseen palvella Jumalaa, silloin farao, so. kaikkien aikojen yleinen mielipide, maailman auktoriteettius, alkaa heitä yhä enemmän painostaa, maallisilla velvoituksilla orjuuttaa. Lopulta Herra, Mooseksen välityksellä, puuttuu asiaan. Egyptiä kohtaavat monet omituiset ja kiusalliset vitsaukset. Ilmestyy ylöttömät määrät eräitä elikoita, sammakoista alkaen. Tulee ruttoa, paiseita ym. Kun ei näistä apua, niin viimein Herra päättää surmata egyptiläisten esikoiset, alkaen faraon esikoisesta aina vangin ja karjan esikoisiin asti. Mutta siitä vitsauksesta pelastuakseen israelilaisten oli teurastettava vuoden vanha virheetön karitsa, syötävä sen liha, ja sen verellä siveltävä asuntonsa ovenpäällystä ja molemmat pihtipielet. Näin merkittyihin asuntoihin surmanenkeli ei poikennut sinä yönä, jona hän surmasi egyptiläisten esikoiset.

Kirjaimellisesti otettuna tämä kaikki on — niinkuin Vanhan Testamentin monet muutkin kuvaukset — mitä hämäräperäisintä, raainta ja taikauskoista hommaa. Mutta mehän ymmärrämme — niinkuin muinoin Paavali ja Jeesuskin — että Vanhan Testamentin kertomukset on yleensä otettava vertauskuvina, joiden takana on

sielullisia asioita. Onhan sanottukin, että kirjain voi kuolettaa, mutta henki eläväksi tekee. Niinpä ymmärrämme, että tämänkin kertomuksen taakse kätkeytyy joitain elämän suuria totuuksia. Kuvaus johtaa siihen asiaan, joka elämässä onkin oleellisen keskeinen: u h r a u t u m i s e e n.

Uhrautuminen on elämän a ja ö, ja ilman sitä ei henkinen elämä voi varsinaisesti alkaa. Myös on selvää, että uhrautumisessa on kehityksen aiheuttamia asteita. On opittava uhrautumaan yhä hienommalla, syvällisemmällä ja henkevämmällä tavalla. Aluksi se voi tapahtua ruumiinsa uhrina. Tyypillisesti se on tapahtunut, kun ihminen on pannut ruumiillisen elämänsä alttiiksi pelastaakseen toisen ihmisen esim. palavasta rakennuksesta, tai hukkumasta veteen. Siinä on voinut käydä niin, että molemmat, niin pelastaja kuin pelastettava ovat kuolleet.

Niinpä meidän onkin näiden näin kuolleitten mukana mentävä ajatuksissamme vainajien maailmaan nähdäksemme, mitä tuo asuntonsa ovenpäällystän ja pihtipielten siveleminen virheettömän karitsan verellä merkitsee. Voimme ymmärtää, että kun toista auttaessaan uhrautunut ja kuollut ihminen esiintyy vainajien maailmassa, niin näkyy niinkuin hänen sielullisen asuntonsa ovenpäällinen ja pihtipielet olisi uhriverellä sivelty. Sellaisen uhrin kautta hän on saavuttanut olemukseensa jotain kuolematonta, hengen esikoisuutta. Ja siksi hän ei nyt vainajana joudu surmanenkelin käsiteltäväksi. Sillä hänessähän on jo esikoisuus kuolemattomuutta. Ja vihkimysten tarkoitushan nimenomaan on: kasvattaa ihmisiä sielullisesti kuolemattomiksi.

Sensijaan ne vainajat, jotka ovat eläneet itsekkyydessä, joissa ei ole ollut veljeyttä ja rakkautta sillä tavoin, että he olisivat osanneet uhrautua toisten hyväksi, he joutuvat surmanenkelin käsiteltäviksi. Heitä kohtaa persoonallisuuden kuolema, joten vain karmalliset taipumukset jäävät jälelle, odottamaan uuden persoonallisuuden syntymistä maiseen elämään.

Näistä syistä myös muinaisina aikoina puhuttiin sotilaan taivaasta vainajien maailmassa. Sotilaankin kuolema sodassa oli entisinä aikoina uhrikuolema. Tällainenkin uhri oli uhri niihin aikoihin, jolloin Jumala rakkautena, kosmillisena Kristuksena, ei vielä ollut fyysillisessä maailmassa, vaan oli näkymättömillä tasoilla.

Mutta kehityksen kuluessa — niinkuin jo sanoimme — vaaditaan ihmisiltä hienompaa uhria. Niinpä jo Buddhan ja etenkin Jeesuksen jälkeen on tässä asiassa tapahtunut perinpohjainen muutos. Buddha jo kielsi oppilailtaan kaiken sodan, ei vain tavallisen sodan, vaan myöskin ns. pyhän sodan, uskon sodan. Ja Jeesuksen saavutus laajensi rakkauden kaikkiin ihmisiin. Sillä kosmillinen Kristus, Jumala rakkautena, tuli Jeesuksessa eetteritasolle ja päivätietoiseen elämään.

Tästä syystä myöskin sodassa kuolleitten sotilaitten taivas hävisi vainajien maailmasta. Tai voimme sanoa, että se taivas on nyt toisessa asteessaan, ja se on aivan toisen luontoinen. Jos missään niin tässä asiassa vaikuttaa selvästi Jeesuksen sana: "Viimeiset tulevat ensimmäisiksi ja ensimmäiset viimeisiksi". Sillä nyt on sodasta kieltäytyminen ja siinä suhteessa maailman asettamiin seuraamuksiin, marttyyriuteen antautuminen suurempi uhri kuin sotilasuhri. Tai oikeastaan asia on niin, että sotaan meneminen ja siellä kaatuminen ei enää ole uhri, vaan on se enää vain uhrin irvikuva. Jopa se on kuin raakaa pilantekoa järjestä ja ihmisyydestä. Se on jumalallisen elämän häpäisemistä. Sentähden sodasta kieltäytyminen ja maailman siitä järjestämään marttyyriuteen, jopa teloitettavaksi alistuminen, on nyt uhri ihmisyydelle, uhri elämälle. Niinpä tämä sodasta kieltäytymisen uhri vaikuttaa, että kun he sitten — mahdollisesti teloitettuina — esiintyvät vainajien maailmassa, niin heistä näkyy, niinkuin heidän ovenpäällyksensä ja pihtipielensä olisi uhriverellä sivelty. Eikä surmanenkeli kajoa heihin.

Mutta tähänkään saavutukseen elämä ei ole pysähtynyt, eikä olisi voinutkaan pysähtyä. Sillä elämä pyrkii asteettaisesti yhä suurempaan voittoon, suurempaan valoon ja kirkkauteen. Ohjelmaan on alunperin kuulunut, että ihmisten ja ihmiskunnan elämä tässä fyysillisessäkin maailmassa vähitellen järjestyy Jumalan valtakunnaksi, sellaiseksi olotilaksi, jossa elämän oma auktoriteettius, Isän tahto, käytännöllisesti ilmenee ihmisten elämässä.

Tämä alkaa siinä ratkaisevassa saavutuksessa, jossa Karman johto siirtyy entiseltä eli alemmalta johtajalta, Saatanalta,

Kristuksen, Isän, käteen. Tämä on se tapahtuma, jonka tulemista Jeesus Uudessa Testamentissa kuvailee, ja jota on totuttu nimittämään tuomioksi ja maailmanlopuksi. Tuomio ja loppu on se siinä merkityksessä, että Saatanan eli pahan yliherruus tämän planeetan johdossa päättyy, ja Kristuksen eli Hyvän, Rakkauden yliherruus tämän planeetan ja Karman johdossa alkaa.

Kyllä Saatanan eli pahan mahti ja sen johtama pahan koulu on edelleenkin — ainakin toistaiseksi — olemassa, ja ihmiset voivat käydä pahuuden, pahuuteen harjaantumisen koulua, johon sotakin kuuluu. Mutta elämän ja Karman ylin johto on jo Kristuksen, Isän, kädessä.

Tästä meidän ajallamme saavutetusta ratkaisusta Pekka Ervast puhui ja sanoi, että nyt tuo Jeesuksen kuvailema tuleminen on tapahtunut. Kokemus sanoo, että tähän ratkaisuun päästiin siinä universaalisessa uudestisyntymisessä, joka tapahtui Pekka Ervastille 13 p:nä lokakuuta 1896, hänen ollessaan 21:llä ikävuodellaan. Siinä Kristus, Isä ja hänen valtakuntansa tuli eetteritasolta tänne kemiallis-fyysilliselle tasolle.

Katsokaamme nyt mikä uusi vaihe tässä alkoi israeliittain eli vihittävien totuudenetsijäin ovenpäällystän ja pihtipielten sivelemiseen virheettömän Karitsan uhriverellä.

Ensiksi on muistettava, että k a r i t s a on useampi-vivahteinen vertauskuva. Niinpä mystikot ovat tulleet verranneeksi myöskin Logosta karitsaan. He ovat puhuneet Karitsan uhrista, puhuessaan maailmoja luovan ja ylläpitävän Logoksen uhrista. Kuitenkin on toisia mystikkoja, jotka Logoksesta puhuessaan käyttävät nimitystä Sana, Järki. Niinpä Johanneksen evankeliumi alkaa näin: "Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala". Ja myönnettävä on, että tämä puhetapa Logoksesta, Jumalasta, Luojasta on — ainakin inhimillisesti katsoen — asiallisempaa ja ymmärrettävämpää kuin puhe karitsasta. Mutta toiselta puolen: karitsanimityksellä on epäilemättä ollut myös omat oikeutuksensa. Ainakin yksi syy on selvä: me ihmiset olemme edellisessä luomispäivässä läpikäyneet eläinkehityksen, ja nyt meidän on ihmisinä kehitettävä edelleen sisäinen eläimemme niin, että siitä jää jälelle vain virheetön, puhdas, lempeä karitsa.

Epäilemättä karitsa onkin ollut sopiva symboli kuvaamaan uhria. Ja koska Logoksen elämä on uhria, siksi Karitsa on ollut sopiva vertauskuva kuvaamaan myöskin Logosta ja Hänen uhriaan.

Kun nyt tämä alkuperäinen Karitsa, Logos, Sana, Järki on Buddhassa, Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa, heidän suurissa saavutuksissaan tullut läpi alemman kolminaismaailman, aina meidän ruumiilliseen teon maailmaamme asti, niin nyt on israeliittain uhrielämään — ja kaikki ihmisethän ovat kutsuttu kulkemaan sitä tietä — tullut uusi vaihe. Kun ihmiset ovat läpäisseet sekä sotilasuhrin että sodasta kieltäytymisen ja siitä johtuvan marttyyriuden uhrin, niin nyt heillä on kolmas mahdollisuus: uhrautua tekemään työtä Jumalan valtakunnan puolesta maan päällä ihmisten keskuudessa. Johan Buddha sanoi, että ansiokkain teko on työ Hyvän Lain puolesta. Mutta perusteellisesti uusi lähtökohta on nyt siinä, että Karman johto on Kristuksen kädessä. Israeliitoilla on nyt tilaisuus uhrautua tekemään luovaa ja palvelevaa työtä sen teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen puolesta, joka elämänymmärrys esiintyy alustavasti H. P. Blavatskyn ja varsinaisesti Pekka Ervastin sanomassa, heidän jälkeensä jättämässä kirjallisuudessa, ja jossa P. E:n "Vuorisaarna" kirjalla on avainasema.

Juuri tässä työssä tulee nyt esille Karitsan eli Sanan, Logoksen uhri ihmisen kautta. On huomattava, että tähän uhriin, tähän luovaan ja palvelevaan työhön voi jokainen ihminen — talenttiensa mukaan — osallistua. Talentteja taas on kolmea pääryhmää: ruumiillisia, sielullisia ja henkisiä. Toisin sanoen: on taloudellista rikkautta, on sielullista pääomaa, so. älykkyyttä, kyvykkyyttä, oppineisuutta, taiteellisuutta, ja on henkistä rikkautta, sitä rikkautta, jota saavutetaan Vuorisaarnassa viitoitetulla kaidalla tiellä kulkiessa. Kaikkia näitä kolmen ryhmän rikkauksia voidaan käyttää luovassa henkisessä työssä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Ja kun niin tapahtuu, silloin niiden ihmisten ovenpäällys ja pihtipielet ovat jo täällä ruumiillisessa elämässä — kuvaannollisesti puhuen — sivellyt Karitsan verellä, so. Logoksen rakkauselämällä. Eikä surmanenkeli, Karma, heitä tuhoa, elleivät itse väsy, niinkuin P. E. sanoi.

J. R. H.

1949 toukokuu, 94—96

Meillä alkaa taas kesä. Tämänkin Pohjolan Valon ilmestymisessä tulee kahden kuukauden väliaika. Senkin tähden tahtoisin tässä pakista — jos sellaista sanaa saa käyttää — "henkisesti katsoen ajan polttavimmasta kysymyksestä". Nämä ovat Pekka Ervastin sanat ja tarkoittavat sitä, miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan.

Todellakin tämä kysymys näyttää tulevan tärkeäksi. Tärkeys ei ole vain siinä, että suuren opettajan odotus on yhä enemmän kuin ilmassa vaan sitäkin enemmän siinä, että ihmiskunta vajoaa yhä suurempaan tuhoon, ellei se opi oikealla tavalla suhtautumaan jumalallisen elämän omaan järjestykseen.

Näinollen jätämme enemmät esipuheet ja kysymme suoraan ja siekailematta: mitkä ovat ne tuntomerkit, joista suuri opettaja tunnetaan?

Tällöin muistamme, miten Uudessa Testamentissa Jeesus vakavasti varoittaa vääristä eli harha-opettajista. Tämä varoituskin jo sellaisenaan voi muodostua kaksiteräiseksi. Sillä ilman syvempää tuntemusta voidaan kuka tahansa opettaja leimata joko vääräksi tai oikeaksi. Meillä täytyy näinollen olla erottamisen kyky. Sillä Jeesuskaan ei kiellä, että myöskin oikeita opettajia esiintyy. Hän vain varoittaen sanoo, että kun seuraava suuri opettaja hänen jälkeensä esiintyy, silloin samalla esiintyy vääriä kristuksia ja vääriä profeettoja.

Mikä siis on suuren Opettajan tuntomerkki?

Vastaus on sinään selvä ja yksinkertainen: ei ole mitään muuta tuntomerkkiä kuin heidän opetuksensa laatu ja henki. Eivät esim. ns. ihmeet ole mikään oikean opettajan tuntomerkki. Jeesus sanoo nimenomaan, että väärät kristukset tekevät "suuria tunnustekoja ja ihmeitä".

Erehdys, paha erehdys on myös, jos joku ihminen esiintyy joko Kristuksen, Messiaan tai Mestarin arvonimellä. Pekka Ervast sanookin nimenomaan, että Kristusihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Eikä ole mikään varma tuntomerkki sekään, jos toiset jostain henkilöstä ennustellen tai muuten sanovat, että tuo tai tuo ihminen on Kristus.

Ainoaksi varmaksi tuntomerkiksi jää — niinkuin jo sanoimme — opetuksen laatu ja henki. Tämä toteamus sisältyykin Jeesuksen sanoihin :"Heidän hedelmistään te tunnette heidät". Ja opettajan tuottama hedelmä on hänen opetuksensa.

Tähän määritelmään P. E. täydennyksenä ja selvennyksenä lisää, että kaikkia opettajia ja heidän opetuksiaan arvostellessamme meillä on kaksi mittapuuta: entisten suurien opettajien käytännöllis-siveysopillinen ja älyllis-filosofinen opetus. Ja tällöin on ilman muuta selvää, että kaikkien suurten opettajien siveysoppi sisältyy ja huipistuu Vuorisaarnaan; jonka P. E. on uudelleen suomentanut ja kokonaan myönteisillä ja syvästi valaisevilla selityksillä täydellistyttänyt. Samoin kaikkien suurten opettajien älyllis-filosofinen opetus sisältyy ja huipistuu teosofis-kristosofiseen sanomaan.

Näillä mittapuilla voimme siis tarkastella kaikkia opettajia ja heidän opetuksiaan. Siis myöskin P. E:n opetuksia. Sillä P. E:n opetukset on myös se hedelmä mikä osoittaa, millaisesta puusta se hedelmä on lähtenyt.

Tällöin voimme ensiksikin sanoa, että P. E. sai säilyä yleensä kaikilta häiritseviltä ennusteluilta. Tosin Nostradamus on voinut ennustaa, että uusi uskonto lähtee Pohjoisesta. Samoin H. P. Blavatsky on aikanaan ystävälleen kreivitär Wachtmeisterille sanonut, että Valo tulee Pohjolasta, Suomesta. Mutta nämä ennustelut ovat tulleet niin viisaalta taholta ja niin viisaalla tavalla, että ne eivät mitenkään häirinneet P. E:n työtä. Jos taas joku ihminen olisi julkisesti tai puolijulkisesti yrittänyt antaa P. E:lle joko Kristuksen tai Mestarin arvonimen, niin P. E. jyrkästi torjui sen.

Käyttäkäämme nyt mainittua kahta mittapuuta suhteessamme P. E:n opetuksiin. Aloitamme P. E:n omasta, hyvin velvoittavasta mutta samalla perin ymmärrettävästä määritelmästä: kun uusi suuri Opettaja tulee, niin hänen opetuksensa ei saa missään suhteessa olla Kristuksen Vuorisaarnan oppia alempana, vaan vähintään sen tasolla, tai sitä ylempänä. Ja niinpä P. E. omaelämäkerrallisissa muistelmissaan sanoo, ettei hän 14 vanhasta 21 vanhaan — jolloin hän koki universaalisen uudestisyntymisensä — tiennyt rikkoneensa Jeesuksen käskyjä vastaan.

Tämä on siis ensimmäinen toteamuksem-

me. Toinen on, että P. E. myöhemmin järjesti Vuorisaarnan uudelleen, täydensi sen syvästi valaisevilla ja kokonaan myönteisillä selityksillään. Näin järjestettynä ja täydennettynä P. E. itse kirjoitti Vuorisaarnan suomen ja englannin kielillä. Sellaisena se nyt onkin ainutlaatuinen, vertaistaan vailla oleva jumalallisen viisauden käytännöllisesti eletty ja koettu esitys. Se on samalla kertaa jumalallisuudessaan ääretön, rajaton, ja inhimillisyydessään luonnollisen selvä, nerollisuudessaan ymmärrettävä ja yksinkertainen.

Ehkä juuri tämän selvän inhimillisyyden ja ymmärrettävyyden vuoksi jotkut ovatkin saattaneet arvella ja sanoa, että P. E. oli aivan tavallinen ihminen. — Tähän voisimme huomauttaa, että on sentään verrattain helppoa — vaikkei sekään ole niin aivan helppoa — tulla jonkunlaiseksi jumalaksi, vai sanoisimmeko puolijumalaksi. Mutta siitä on vielä pitkä ja vaikea matka ihmiseen, siihen todelliseen Ihmiseen, jossa todellinen Jumala esiintyy ja jossa ilmenee taivaallisen Isän täydellisyys.

Riittäköön tämä nyt siveellisestä mittapuusta. Riittäköön toteamus, että P. E:n opetus täyttää tässä tärkeimmässä ja keskeisimmässä asiassa kaikkein korkeimmat ajateltavissa olevat vaatimukset. P. E:n Vuorisaarna on se kaikkein korkein, kaikkein inhimillis-jumalallisin Liiton Arkki, joka on oleva ruumiimme temppelin kaikkein pyhimmässä, so. meidän sydämessämme.

Tulemme sitten älyllis-filosofiseen mittapuuhun. Se sisältyy yleensä P. E:n kirjalliseen tuotantoon. Jos tahdomme mainita jotain erikseen, niin sellaisena voimme ensiksi mainita kirjan "Ihmisyyden uskonto". Sillä siinä heti alussa puhutaan meidän päivinämme esiintyvästä suuresta Opettajasta. Sanotaan, että taas Jumala esiintyy maanpäällä. Esiintyy suuri Jumalan Poika, uusi suuri Opettaja, uusi suuri Vapahtaja, joka perustaa suuren maailmanuskonnon, sellaisen, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot.

Sitten "Ihmisyyden uskonnossa" pitkin matkaa puhutaan siitä suuresta tapahtumasta, joka meidän ajallamme on tapahtunut. On tapahtunut suuri henkinen vuodatus keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista koko meidän aurinkokuntaamme ja etenkin maapalloomme; jossa tuo suuri vuodatus on muodostunut uudeksi luonnonvoimaksi.

Henkisen temppelimme muodollisen rakentamisen kannalta on erikoisesti mainittava "Tähtikoulut" ja "Kadonnut sana"; joka valitettavasti on nykyään loppuunmyyty. Näissä molemmissa kirjoissa puhutaan oikeastaan samoista asioista, vaikkakin eri kannalta. "Tähtikoulut" esittää kolme vihkimysten ryhmää, yhteensä yhdeksän vihkimystä, aurinkovihkimys kymmenentenä. "Kadonneessa sanassa" taas esitetään kolme looshia, yhteensä yhdeksän astetta, kymmenentenä tietäjän eli hierofantin kuninkaallinen aste.

Ja niin tulemmekin tuohon tietäjään, kuninkaalliseen hierofanttiin. Missä hän on?

Tällöin muistamme vielä ensiksi P. E:n opetuksen, että Uudessa Testamentissa kuvailtu Ihmisen Pojan tuleminen on nyt tapahtunut. Ei siis ole kyseessä joku tulevaisuuden asia. Kyseessä on jo tapahtunut historiallinen tosiasia. Opettaja on jo tullut ja tehtävänsä ensimmäisessä suuressa asteessa suorittanut. Se opettaja tunnetaan opetuksensa hedelmästä. Juuri Pekka Ervastin työ ja hänen opetuksensa hedelmä osoittaa, että missään ei ole tarjolla sellaista opetusta, jota lähimainkaan voisi rinnastaa P. E:n opetukseen. Niinpä totuudenetsijöinä emme voi välttyä siitä toteamuksesta, että juuri P. E. on se suuri Opettaja, jonka tulemista erikoisesti Buddha ja Jeesus Kristus ovat edeltäneet, ja jonka tulemisesta Jeesus Kristus erikoisesti puhui. Tämä tuleminen on sellaisenaan ratkaisevaa, sillä Karma on nyt tullut Kristuksen, Isän, käteen, joten maapallomme voi lähteä palautumisen tielle.

Ja nyt siirrymme uskon asiaan. Jos ken tahtoo päästä kokemusperäiseen tietoon ja varmuuteen "henkisesti katsoen ajan polttavimmasta kysymyksestä", hän ryhtyköön ja yhtyköön temppelin rakentamiseen veljesrakkauden maaperällä. Hän lähteköön seuraamaan joko Buddhan kahdeksankertaista tietä, tai Uudessa Testamentissa Jeesuksen itsensä esittämiä oppeja. Tai hän voi ottaa suoralta kädeltä oppaakseen P. E:n uudelleen järjestämän Vuorisaarnan ja hänen muut kirjansa. Ken tekee totta Mestarin opetuksesta, hän myös aikanaan löytää Mestarin. Sillä tie Mestarin luo kulkee Hänen antamiensa opetusten seuraamisessa.

J. R. H.

1949 kesäkuu, 118—119

VOIMIEN YHTYMÄ ELI POLTTOPISTE

Kirjoittelen tässä arvaillen ja aavistellen. Ja alan näin: jokainen ihminen on yksilö, vastuunalainen olento elämän koulussa. Kuitenkin kaikki ihmiset ovat yhtä sisäisessä Kristus-tajunnassa. Tästä johtuu, että Kristus-tajunta kutsuu ihmisiä yhteisponnistuksiin ja saattaa sanoa: ilman minua ette mitään voi.

Tällaisia yhteisponnistuksia ovat olleet kaikkien suurien uskontojen keskushenkilöiden esiintymiset. Valittuja, kehittyneitä sieluja on samaan aikaan ruumistunut samalle paikkakunnalle jonkun suuren sielun johdolla ja ympärille. Itse suuri elämä liittyy mukaan, ja niin on annettu sysäys ihmiskunnan auttamiseksi. Sen sysäyksen vaikutuksesta syntyy uusi sivistys, joka vie kehitystä asteen eteenpäin. Vähän kerrallaan. Sillä aineen jäykkyys ja siitä heijastuva ihmiskunnan itsekkyys tekee raskasta vastarintaa.

Näitä sysäyksiä on pienempiä ja suurempia. Vähän samaan suuntaan kuin kellossa, jossa tuntiviisari kiertää kerran, minuuttiviisari 24 kertaa ja sekunttiviisari 1440 kertaa vuorokaudessa taulun ympäri. Niinpä kosmillinen Pyhä Henki, maailmanjärki, teki monia sysäyksiä miljoonia vuosia kestäneen vanhan liiton aikana, kunnes sitten kosmillinen Kristus, Jumalan Poika, Jeesus Kristuksessa pääsi ensikerran esiintymään fyysisillisellä tasolla. Näinollen sopinee tämän tutkielman puitteisiin käsitellä tätäkin asiaa.

Edellytämme siis, että Jeesus Kristuksen aikana olivat voimat koottuina yhteisponnistukseen. Niitä voimia edustivat Jeesus Kristus keskeisimpänä, ja toisina hänen lähellään olevat henkilöt. Jeesuksen Kristuksen aikana alkoi uusi kierros maapallon suhteessa eläinrataan, joka kierros kulkee takaperin, alkaen Kaloista ja päättyen Oinaaseen. Näinollen Kristus itse edustaa koko eläinrataa, ja hänen kaksitoista opetuslastaan kukin yhtä eläinradan merkkiä; niinkuin Pekka Ervast on esittänyt kirjassaan "Vesimiehen merkissä", julaistu Ruusu-Ristissä v. 1929. Voimme siis ymmärtää, että koko eläinradan voimat olivat kootut yhteen polttopisteeseen, siihen ponnistukseen, jonka johdossa ja keskuksena Jeesus Kristus oli.

Tässä tutkielmassa emme kuitenkaan ryhdy käsittelemään asiaa tämän enempää eläinradan kannalta. Senhän on tehnyt P. E:n kykenevämpi kynä mainitussa kirjoituksessa. Sensijaan yritän tarkastella asiaa aurinkokuntamme planeettojen kannalta. Tällöin Jeesus Kristus itse on sekä aurinkokuntamme Logoksen että aurinkokuntien takaisen kosmillisen Kristuksen ruumistuma ja edustaja. Hänen ympärillään olevat henkilöt edustavat, paitsi äsken mainittuja eläinradan voimia, myöskin aurinkokuntamme tähtivoimia.

Vanhoina aikoina puhuttiin seitsemästä pyhästä planeetasta, aurinko ja kuu niihin luettuina. Vanhoina aikoina ymmärrettiin, että niinkuin auringon fyysillinen valo taittuu seitsemään eriväriseen säteeseen, samoin Logoksen täydellisyys aurinkokunnassa esiintyy seitsemänä suurena enkelinä, joita planeetat edustavat. Muinaisessa Kaldeassa tämä otettiin uskonnossa huomioon. Ihmiset olivat luonteensa mukaan jaetut ryhmiin, jotka ryhmät kokoontuivat omiin temppeleihinsä, joita temppeleitä nimitettiin asianomaisen planeettaenkelin nimen mukaan. Jokaisessa temppelissä ja ryhmässä pyrittiin siihen enkelitäydellisyyteen, mitä asianomainen planeettaenkeli edusti. Eri temppeleissä kävijät olivat puetut kaunisvärisiin pukuihin, joka väri jo tavallaan kuvasi sitä ihannetta, jossa yhä pyrittiin täydellistymään. Ja onhan ymmärrettävää, että joku tai jotkut yksilöt kussakin temppelissä saavuttivat — tietysti jälleensyntymisiensä kuluessa — erikoisen puhtauden ja täydellisyyden. Ymmärrettävää on myöskin, että kun sitten tuli suuren ponnistuksen aika, sen ponnistuksen, jossa Jeesus Kristus oli keskushenkilönä, että silloin olivat kunkin temppelin parhain tai parhaimmat yksilöt edustamassa oman planeettaenkelinsä voimia yhteisessä ponnistuksessa.

Aurinkoa ja sen takaisia voimia ilmensi Jeesus Kristus, niinkuin jo sanoimme. Entä sitten planeettojen eli tähtienkelien edustajat?

Ensimmäisenä on Maaria, Jeesuksen ruumiillinen äiti. Äiti on tärkeä henkilö. Sillä äidin puhtaus tai epäpuhtaus vaikuttaa suuresti lapsen ruumiin tilaan. Sanotaanhan, että suurten vihittyjen on vaikea ruumiillistua senkin tähden, että on niin vähän jumalallisesti kehittyneitä äitejä. Mutta Maaria oli sellainen. Hän oli Venus-

temppelin onnistunut kasvatti. Venus on juuri puhtauden ja kauneuden edustaja. Voimme olettaa ja ymmärtää, että Maaria oli edellisissä ruumistuksissaan käynyt vakavaa koulua ja sai nyt edustaa Venuksen parhaita ominaisuuksia. Olihan vanhassa Kreikassa ja muissa kansoissa muitakin jaloja äitejä. Missä suhteessa Maaria oli erikoinen? Eroitus on seuraavanlainen. Esim. Kreikan jaloimmat äidit toivoivat pojistaan maansa puolustajia, sankareita, jotka ase kädessä uhrautuivat isänmaan puolesta. Tällainen tunnelma ei Maariaa elähyttänyt. Hän oli sen voittanut. Hänen sielunsa ikävöi Jumalaa. Ja hän antautui äidiksi sen tunnelman elähyttämänä, että hänen pojastaan voisi tulla ihmisten vapahtaja, henkinen auttaja ja johtaja.

Toiseksi tulee Joosef, Jeesuksen ruumiillinen isä. Eikä ole vaikea ymmärtää, että Joosef on Merkurius-temppelin vanha kasvatti. Merkurius on inhimillisen ajattelun, totuuden innoittaja. Yleensä ihmiset käyttävät ajatteluaan omaksi edukseen itsekkäästi. Mutta Joosef oli niin puhdas ajattelussaan, että hän ei ottanut elämää markkinakenttänä, ei ollut halua heittäytyä edes ns. avioliittomarkkinoille, vaan Maarian tavalla hänkin kaipasi sielussaan Jumalaa. Hänkin oli tullut niin likelle enkeliä, etteivät persoonalliset tunteet tai ajattelut määränneet hänen avioliittoaan, vaan samat seikat kuin Maariankin. Sentähden he yhdessä, Venuksen ja Merkuriuksen enkelien edustajina, saattoivat antaa niin puhtaan ruumiin, että Jumalan Poika saattoi siihen ruumistua.

Kaldeassa oli kuun temppeli siinä, missä oikeastaan olisi pitänyt olla Maan temppeli. Näinollen voimme kolmanneksi puhua Maan edustajasta. Ja sellaisena näemme varmaankin Johannes Kastajan, suurimman vaimoista syntyneiden joukossa. Hän oli kieltäytymällä voittanut tämän maailman, oli oikea kieltäymyksen profeetta. Hänen tehtävänsä oli profeettana — oikeastaan enemmän kuin profeettana, niinkuin Jeesus sanoo — valmistaa tämän maan kamaralla tilaa itseänsä suuremmalle, Jeesus Kristukselle. Hän sai Maapallon puolesta ensimmäisenä tunnustaa Jeesuksen Kristukseksi, toivottaa hänet tervetulleeksi. Ja vaikkei Johannes Kastaja myöhemmin ollut aivan selvillä tehtävästään — niinkuin ei Maariakaan myöhemmin aina selvillä ollut —, niin kuitenkin hän täytti tehtävänsä, vieläpä niin, että hänen jälkeensä jättämät oppilaansa siirtyivät Jeesuksen oppilaiksi.

Mikä on se erikoinen opetus, jonka me saamme Johannes Kastajasta? Opetus on tämä: meidän tulee hengessämme rukoilla löytääksemme Jumalan Pojan, Mestarimme, voidaksemme liittyä Hänen kanssaan yhteistyöhön. Etsiskelyssämme ja yhteistyössämme on Kristuksen Vuorisaarna mittapuunamme.

Sitten tulevat maapallon radan ulkopuolella olevat planeetat: Mars, Jupiter ja Saturnus.

Yhdellä tavalla katsoen tuovat näiden kolmen ulkopuolisien planeettaenkelien tervehdykset ne kolme tietäjää, jotka tulivat Jeesuslasta tervehtimään. He toivat kultaa, mirhaa ja suitsutusainetta.

Mutta nämä kolme tietäjää esittävät vain mahdollisuuksina edustamiensa planeettojen parhaat voimat. Planeettojen alemmat voimat tulevat myös näkyviin. Ja ne eivät suinkaan asetu Jeesusta auttamaan, vaan vastustamaan. Näinpä Johannes Kastajan vanavedessä kulkee askeettoja, jotka eivät näe Jeesuksessa Kristusta, vaan syyttävät häntä ylönsyömäriksi ja viinien juojaksi, syntisten kanssa seurustelijaksi. Samoin Maarian ja Joosefin vanavedessä kulkee moninaisia sukupuolielämän puoskareita, joita ei innosta puhdas epäitsekkyys, Kristuksen opin kunnioittaminen ja sille uhrautuminen, vaan peitetty itsekkyys.

Kutka siis edustavat Marssin, Jupiterin ja Saturnuksen alempia voimia? Se näkyy siinä, että juuri nämä alemmat kolminaisvoimat toimittavat Kristuksen ristiinnaulituksi. Maaherra, jolla on tuomio-oikeus, edustaa Saturnuksen alempaa puolta. Papisto, ennenkaikkea Kaifas ja Hannas, jotka esiintyvät oikeaoppisina syyttäjinä edustavat Jupiterin alempia voimia. Marssin alempia voimia edustaa sotaväki, jotka toimittavat pyövelin tehtävän, ristiinnaulitsemisen.

Kuitenkin esiintyvät Jeesuksen auttajina Marssin, Jupiterin ja Saturnuksen ylemmätkin voimat. Ne esiintyvät niissä kolmessa opetuslapsessa, jotka Jeesuksen mukana, kykenivät nousemaan, tai ainakin olemaan mukana kirkastuksen vuorella. Katsokaamme näitä kutakin erikseen.

Pietari edustaa Marssia. Hän on oikea Mars-ritari. Hän tietää kenen puolesta hän miekkansa vetää. Hän on valmis uhrautu-

maan miekka kädessä parhaimman, viisaimman ihmisen puolesta. Niinhän tavallinen sotilaskin sanoo tekevänsä. Hänkin sanoo olevansa kunnon ihmisten turvana. Mutta hänen ritariutensa ja uhrautumisensa on sokeata. Käskystä hän on valmis tarttumaan aseihin, joten maailman itsekkäät voimat käyttävät heitä parhaimpien ihmisten, sellaisten kuin Jeesuksen Kristuksen ja hänen todellisten apostoliensa surmaamiseen. Mutta Pietarikaan ei vielä tällöin edusta Marssin korkeinta ritariutta. Sillä Marssin ihanne on rauha, miekkansa tuppeen pistäminen. Niinpä Jeesus vihkii Pietarin todelliseksi Mars-ritariksi sanoessaan: "Pistä miekkasi takaisin tuppeen." Miekka muuttuu ristiksi. Tästä puoleen Pietari kantaa kärsimyksen ristiä tehdessään työtä Kristuksen kanssa ihmiskunnan auttamiseksi. Ja kun Kristus sanoo Pietarille: "Tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani", niin merkitsee se myöskin sitä, että Kristus voi perustaa veljeskuntansa niiden ihmisten avulla, ja lopuksi vain niiden avulla, jotka Pietarin tavalla pistävät miekkansa tuppeen, muuttavat miekkansa ristiksi yhteistyössä Kristuksen kanssa.

Jaakob joutuu edustamaan Jupiterin korkeampaa puolta. Jaakob Sebedeuksen poika ja Jaakob Herran veli näyttävät olevan erittäin lähellä toisiaan, joten heidän voitanee sanoa edustavan samaa asiaa. Jaakob Herran veli oli Jerusalemin seurakunnan johtaja, jota nimitettiin "vanhurskas". Hänestä kerrotaan: "Hän ei milloinkaan juonut viiniä eikä syönyt lihaa, ei kylpenyt milloinkaan ja antoi hiuksensa kasvaa, pukunsa oli liinainen; niin tiheään notkisti hän polviaan temppelissä, että polvensa känsistyivät kuin kamelin". Tässä on melkeinpä kuin liioitellen alleviivattu hänen suurta vakavuuttaan, itsensäunohtamisen taitoa ja veljiensä palvelukseen antautumista. Mutta parempi niinpäin kuin toisinpäin. Parempi olla ulkonaisesti vaatimaton ja sisäisesti vakava Kristuksen opin seuraaja, kuin päinvastoin. Parempi olla sisästä valkoinen ja päältä vaatimaton, kuin ulkonaisesti komea ja sisäisesti täynnä itsekkyyttä. Siten Jaakob kyllä sopii opettajien, pappien ja piispojen esikuvaksi. Ajatelkaamme vain sitä ihmeellistä seikkaa, että kristikunnan piispat ja papit kuvittelevat voivansa olla, kuolemansa ja tuomiopäivän jälkeen, ikuisesti taivaan kirkkaudessa, jossa Kristus itse aurinkona loistaa, vaikka he eivät koko kristikunnan olemassaolon aikana, alkuseurakuntaa lukuunottamatta, ole voineet ollenkaan sietää sitä Kristuksen kirkkautta, mikä Vuorisaarnassa loistaa! On jo aika ymmärtää, että jos me emme voi elää Vuorisaarnan opin kirkkaassa valossa täällä maan päällä, niin me emme kestä sitä taivaissakaan. Sentähden Jaakob, vakavuudessaan ja vaatimattomuudessaan sopii esikuvaksi kaikille ihmisille, mutta etenkin kaikille niille, jotka haluavat toimia opettajina.

Johannes joutuu edustamaan Saturnuksen korkeampaa puolta. Hänessä me näemme oikean tuomarin ja hallitsijan esikuvan. Sillä hän arvostelee, tuomitsee ja hallitsee itseänsä niin, että hän on mahdollisimman lähellä Jumalaa, Kristusta. Kun Johannes puhuu, on se kuin Kristus itse puhuisi.

Tässä suhteessa on kiintoisaa Johanneksen esitys aviorikollisesta naisesta. Juutalaisten lain mukaan hän oli kivitettävä, ja he kysyivät nyt Jeesukselta: "Mitä sinä sanot?" Jeesus ei rupea heitä moittimaan, mutta hän mainitsee sen ehdon, mikä pyövelillä pitäisi olla täytettynä: pyöveli täytyisi olla synnitön. Hän sanoo: "Joka teistä on synnitön, se häntä ensimmäisenä kivellä heittäköön". Sitten Jeesus kirjoittelee sormellaan maahan. Kyselijöistä varmaan tuntuu siltä, että Jeesus siinä kirjoittelee heidän syntiluetteloaan. Sillä "heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi". Joukosta ei löytynyt kelvollista pyöveliä. Sillä se olisi täytynyt olla synnitön. Jeesus taas puolestaan näyttää, miten synnitön menettelee. Vaikka hänellä olisi oikeus heittää ensimmäinen kivi, niin hän luopuu siitä oikeudestaan. Hän sanoo syytetylle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää tee syntiä". Johannes edustaa Saturnuksen korkeinta puolta. Hänellä nähtävästi olisi oikeus tuomita ja hallita, mutta hän luopuu siitä oikeudesta. Sillä hän tahtoo tuomita ja hallita vain yhdessä Kristuksen kanssa. Sentähden Johannes nähtävästi siirtyykin Kristuksen mukana Uranuksen ja Neptunuksen vaikutuspiiriin.

Yhdistäkäämme nyt edellä esitetty.

Kristus on meidän johtajamme. Mutta täyttäessämme vielä tämän maailman karmallisia tehtäviä, sopivat edellä esitetyt henkilöt veljellisiksi esikuviksemme. Äiteinä ja isinä, naisina ja miehinä, sopivat esikuviksemme Maaria ja Joosef. Ollessamme askeettoja, profeettoja, silloin sopii esiku-

vaksemme Johannes Kastaja. Ollessamme ritareita, sankareita, sopii esikuvaksemme Pietari. Ollessamme opettajia, silloin sopii esikuvaksemme Jaakob. Ollessamme tuomareita, valtiomiehiä, sopii esikuvaksemme Johannes. Näin tehden meissäkin voimat kokoontuvat polttopisteeseen, joten meissä voi valaista Kristuksen kirkkaus, toteutua Jumalan tahto.

Aavistus

1949 kesäkuu, 129—132

Kirjallisuutta:

Esoterismi ja eksoterismi.

Henkisessä elämässä puhutaan esoteerisesta eli sisäisestä ja eksoteerisesta eli ulkoisesta puolesta.

Voimme ymmärtää, että varsinaisen totuudenetsijän elämässä nämä molemmat henkisen elämän puolet ovat käytännössä. Hän elää esoteerista elämää suhteessa sisäiseen Jumalaansa, Mestariinsa, korkeampaan itseensä. Mutta "kynttilää ei panna vakan alle", ja sentähden henkinen elämä ilmenee myös eksoteerisesti. Niinhän Pekka Ervast sanoo, että esim. Vuorisaarnan oppi on samalla kertaa esoteerinen ja eksoteerinen. Juuri sitenhän Jumalan valtakunnan elämä jatkuvasti ilmenee esoteerisesta tilasta eksoteeriseen tilaan.

Kuitenkin esim. teosofisissa seuroissa on järjestetty ns. esoteerisia osastoja. Sellainen osoittautui tarpeelliseksi. Kun H. P. Blavatskyn aloittaman teosofisen työn tueksi ja eteenpäin viemiseksi oli perustettu Teosofinen Seura 1875, niin 13 vuoden kuluttua eli 1888 oli — pääasiallisesti tri Hodgsonin kuuluisaksi tulleen raportin vuoksi — tultu siihen, että Madame Blavatsky oli jäänyt jotakuinkin yksin: häväistynä, huijariksi julistettuna. Tällöin H. P. Blavatsky — Mestarinsa johdolla — perusti itsenäisen esoteerisen osaston. Tämän osaston piti ottaa Mestarien sanoma, veljeys, niin vakavan käytännöllisesti, että Teosofinen Seura senkautta olisi saatu palautetuksi alkuperäisille raiteilleen. Mutta lyhyeen loppui tämäkin yritys, sillä jo 1891 H. P. B. "kutsuttiin kotiin" ruumiillisen kuoleman kautta.

Tuli sitten ensimmäinen maailmansota 1914, jossa teosofinen veljeyslupaus kokonaan unohtui tai hukkui verisen sodan lumoon, epäveljeyden täydellisimpään velvoitukseen ja innoitukseen. Niinpä Pekka Ervast joutui vetäytymään enemmän sisäänpäin. Kun hänen työnsä siveelliseksi ja taloudelliseksi tueksi oli perustettu Ruusu-Risti 1920, niin pian hän myös avasi esoteerisen osaston. Tällä esoteerisella osastolla oli oma ulkoinen tavoitteensa. Sen tavoitteena oli, että olisi voitu avata "Kadonneessa sanassa" suunniteltu ns. Punainen looshi. Niinpä kun P. E. niihin aikoihin keskusteli kanssani teosofis-kristosofisesta työstä, sanoi hän mm., että kun Punainen looshi avataan, niin silloin voidaan julkaista siihenastiset esoteerisen osaston opetukset.

Mutta kävi jälleen niin, että esoteerinen osasto ei saavuttanut sille asetettua päämäärää: P. E. ei avannut Punaista looshia, vaikka hän tavallaan lopetti tai päätti siihenastisen esoteerisen osaston työn. Kun Ruusu-Ristin perustamisesta oli kulunut 13 vuotta 1933, matkusti P. E. Kaliforniaan; josta palasi vuosikokoukseen helluntaiksi, ja poistui fyysillis-kemiallisesta ruumiistaan heti vuosikokouksen jälkeen 22 p:nä toukokuuta 1934.

Työ siirtyi nyt uuteen vaiheeseen. Olosuhteet eivät sallineet Punaisen looshin avaamista Ruusu-Risti-seurassa, mutta olosuhteet tekivät mahdolliseksi teosofiseen liikkeeseen lukeutuvan P. E:n Kannatusliiton muodostamisen. Tässä Kannatusliitossa on pääasiallisesti tehty sitä työtä, joka olisi ollut mainitussa Punaisessa looshissa suoritettava. Ja tämä työ on nyt johtanut mm. siihen, että P. E:n aikanaan antamat esoteeriset opetukset on nyt julkaistu kirjana: "Eväitä matkalle". Siinä on 196 sivua, hinta sid. 300 ja nid. 250 mk. — Emme ryhdy kirjaa tässä lähemmin selostamaan. Sillä nythän on jokaisella tilaisuus tutustua siihen omakohtaisesti.

J. R. H.

1949 kesäkuu, 140—141

Palaanpa tässä hiukan perusteellisemmin Pekka Ervastin kirjojen julkaisemiseen.

Ensin sananen niiden kielellisestä asusta ja sanatarkkuudesta. Sillä meillä ihmisillä on erikoinen taipumus korjailemaan ei vain omia kirjojamme — jollaiseen meillä tietenkin on täysi oikeus —, vaan myöskin toisten, vieläpä itseämme viisaampien ihmisten jälkeensä jättämiä kirjoja. Niinpä kun allekirjoittanut järjesti Pekka Ervastin kirjoituksia painokuntoon kirjaksi "Eväitä matkalle", tulin siinä tehneeksi eräitä pieniä kielellisiä nykyaikaistamisia. Esim. "inspiratsion", "konsentratsion" jne. nykyaikaistin muotoon: "inspiratio", "konsentratio" jne. Myös kirjoitin kaksi "m"-kirjainta esim. sanaan ensimmäinen jne.

Nämä ovat kyllä sellaisia muutoksia, jotka eivät vähimmälläkään tavalla muuta itse ajatusta, käsitettä. Mutta sittenkin! Kun jälkeenpäin olen syventynyt tähän ja kun vielä huomasin mitä Pekka Ervast itse on tästä asiasta kirjoittanut Ruusu-Ristissä 1922 s. 67, niin tulin selvästi siihen johtopäätökseen, että minun ei olisi pitänyt noitakaan muutoksia tehdä. Olisi ollut parempi julkaista ne sellaisinaan. Sillä tällaisellakin tekstin muuttelemisella on heti myös se merkitys, että se aivan kuin avaa ovet millaisille tahansa jälkeenpäin mahdollisesti tehtäville muutoksille. Se aivan kuin antaa luvan jollekin toiselle henkilölle tehdä toisenlaisia muutoksia, kolmannelle kolmannenlaisia jne. muutoksia. Ja niin voitaisiin aste asteelta tulla millaisiin tahansa muutoksiin, "paranteluihin", tekstin väristelyihin, joten lopulta olisivat ainakin jotkut tärkeät käsitteet, puheet ja opetukset voineet tulla käännetyiksi vaikkapa suorastaan päälaelleen. Sillä juuri niinhän — valitettavasti — on käynyt kansojen ns. pyhille kirjoille. — Jos siis allekirjoittanut olisi edelleen tilaisuudessa vaikuttamaan uuden painoksen ottamiseen kirjasta "Eväitä matkalle", niin "vaikutukseni" olisi se, että se on julkaistava ilman korjailuja, julkaistava sellaisena kuin se on P. E:ltä jäänyt.

— — —

Nyt siirryn Pekka Ervastin kirjojen painatusasiaan yleensä. Voimme vanhoista Tietäjä-Ruusu-Ristin vuosikerroista nähdä miten tärkeänä ja välttämättömänä P. E. piti meikäläisen kirjallisuuden syntymistä, julkaisemista ja levenemistä. Oli muodostunut jo alussa jonkunlainen Teosofinen Kirjakauppa, mutta sen toiminta oli liian heikkoa, koska P. E. sanoi saaneensa inspiration: "Pelasta kirjakauppa". Tällöin P. E. — köyhänä miehenä otti 2000 mk lainan silloista rahaa (joka vastannee nykyään noin 2 tai 3 miljoonaa), sanoi itselleen ja ystävilleen: "Kun teemme työtä ja hoidamme kustannustoimintaa ilmaiseksi kymmenen vuotta, niin silloin velat on maksettu." Ja niin kävikin. Kymmenen vuoden kuluttua Teosofinen Kirjakauppa ja Kustannusliike oli velaton.

Mutta sitten sattuivat järkyttävät kommellukset. Ne sattuivat vallan ja veljeyden alueilla. Suurella melulla, oikeuden ja vallan mahtiponnella julistettiin enemmistön valta ja sotakin ei vain veljeyttä vaan jo suvaitsevaisuuttakin korkeammaksi. Pekka Ervast taas opettaa, että ellemme kykene olemaan edes suvaitsevaisia, on tiemme Jumalan luo tukittu. — Näissä kommelluksissa syntyi Ruusu-Risti seura. Samalla teosofinen kustannustoiminta luisui pois P. E:n suoranaisesta johdosta ja vaikka Ruusu-Risti oli perustettu nimenomaan tukemaan Pekka Ervastin työtä siveellisesti ja taloudellisesti (josta seikasta P. E. silloin tällöin huomautti), niin tästä huolimatta Ruusu-Risti seura seurana ei kiinnittänyt juuri minkäänlaista huomiota P. E:n kirjojen julkaisemiseen. Tilanne tässäkin suhteessa muodostui perin erikoiseksi. Meillä oli seura, jossa oli monta sataa jäsentä, mutta Johtajamme ainutlaatuinen kirjallisuus pysähtyi käsikirjoituslaatikkoihin. Joskus P. E. aikakauskirjassaan huomauttikin, kuinka moneen kirjaan hänellä oli valmistava työ tehty.

Näissä olosuhteissa allekirjoittanut joutui mietiskelyissään sangen hämmästyttäviin tuloksiin. Tuumailtuani moneen kertaan läpi kaikki asiat ja mahdollisuudet tulin siihen tulokseen, että nyt ei ole muuta keinoa, kuin että minä yksinään ryhdyn kustantamaan P. E:n kirjoja.

Ajatelkaamme: meillä oli suuri seura, ja allekirjoittanut, jolla ei ollut muita varoja tai tuloja kuin minkä ansaitsi esitelmöinnillä, kirjoittelulla ja kirjojen myynnillä — että minun piti ryhtyä yksinään kustantamaan Johtajamme kirjoja! Niin, minun piti sitävarten pitkähköksi aikaa keskeyttää henkilökohtainen kirjallinen työni. Ei ollut

muuta keinoa. Kerran P. E:n kanssa tästä asiasta keskustellessani hän sanoikin: "Niin, tämä on nyt ainoa tapa, millä saadaan kirjoja julkisuuteen".

Näin siis ryhdyin kustantamaan henkisestä työstä saamillani ja säästämilläni rahoilla. Järjestin niin, että ensin maksoin tekijäpalkkion P. E:lle (20 % kirjan bruttohinnasta), ja sitten painatin kirjan.

Näin julkaisin kirjan "Kiusausten koulussa" 1928 ja "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa" 1929.

Nyt kiinnostui eräs ystäväni, vähän myöhemmin toinen ja kolmas, jotka liittyivät työhöni sillätavoin, että he kukin rahoittivat yhden kirjan. Näin sain 1930 julkaistuiksi kirjat: "Kuka auttaa meitä kuolemassa?", "Kristuksen tutkimaton rikkaus" ja "Tähtikoulut". Näin olin siis kolmen vuoden aikana saanut julkaistuksi viisi P. E:n kirjaa, yhteensä 577 sivua.

Tällätavoin oli P. E:n ainutlaatuisten kirjojen julkaiseminen taas päässyt jonkunlaiseen vauhtiin. Kuitenkin tulin tunnusteluissani siihen tulokseen, että tämä oli sittenkin liian heikkoa. Pitäisi olla suurempi yhtymä tätä työtä tekemässä. Niinpä ryhdyin hahmottelemaan sellaista yhtymää. Monien hahmottelujen tuloksena sain valmiiksi luonnoksen, jonka esitin Pekka Ervastille. Hän ilman muuta omaksui asian ja pyynnöstäni kirjoitti säännöt. Ja niin saatiin muodostumaan Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura.

Tällöin minä tavallaan päästin helpotuksen huokauksen. Sillä nythän saatoin taas kiinnittää huomioni enemmän kirjalliseen työhöni.

Kuitenkin iloni muodostui verrattain lyhytaikaiseksi. Ennen pitkää ilmestyivät kriisit kriisin päälle. Kirjallisuusseura ennätti julkaista jonkun P. E:n kirjan, kun P. E. kuoli jo 1934.

Pekka Ervast oli vuosikymmenien aikana erittäin velvoittavasti puhunut siitä, että meidän ajallamme esiintyy uusi suuri Opettaja. Hän oli mm. jo 1909 aikakauskirjassaan sanonut, että henkisesti katsoen on ajan polttavin kysymys, miten aikamme suureen Opettajaan suhtaudutaan. Samalla P. E. useasti viittasi Suomeen, mutta huomautti myös, että Kristus-ihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Mutta — lisäsi P. E. — se on toisten sanottava, niiden jotka ovat päässeet siitä tietoon. Ja nyt allekirjoittanut oli yksi sellainen, joka oli päässyt siitä tietoon.

Noin päivää ennen kuolemaansa P. E. oli sanonut, että nyt hänellä on matka edessä, ja niissä menee häneltä kaksi vuotta. Sitten hän palaa ja työ jatkuu.

Yhdeltä kannalta katsoen tämä nähtävästi merkitsi, että nyt allekirjoittaneen oli esitelmissään ryhdyttävä pohtimaan suuren Opettajan asiaa. Minun inspirationi kuului: "Tee asia ensin itsellesi selväksi ja sitten toisille".

Mikä tällöin olisi ollut Ruusu-Ristin ja sen johdon tehtävä? Lyhyesti sanoen Ruusu-Ristin tehtävä olisi ollut: seistä lujana ja horjumattomana suvaitsevaisuuden ja veljeyden kalliolla, ollen siten yhdeltäpuolen rauhoittavana ja koossapitävänä voimana ja toiseltapuolen luottamuksellisesti ja kaikin yhteisvoimin edistäen sitä tutkimustyötä, jota P. E. jo noin 30 vuotta aikaisemmin oli sanonut henkisesti katsoen ajan polttavimmaksi kysymykseksi.

Tätä näkökantaa vahvistaa vielä eräs pieni tapaus. Kerran loppuaikoinaan P. E. tuli luokseni Helsingissä ja sanoi: "Nyt sinä tulet minun mukanani Ruusu-Ristin Hallituksen kokoukseen, ja sitten sinun pitää olla mukana jokaisessa Hallituksen kokouksessa, mikäli se vaan sinun matkoillesi sopii". Ja niin minä sen kerran olin P. E:n mukana R-Ristin hallituksen kokouksessa.

Jos Ruusu-Risti ja sen johto olisi toiminut edellä esitetyllä todella ruusuristiläisellä tavalla, silloin Ruusu-Ristin koko työ ja toiminta olisi saanut rakentavan luonteen. Suomenkin historia olisi tullut kirjoitetuksi aivan toisella tavalla. Sillä on osoittautunut järkähtämättömäksi laiksi: "Niinkuin ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, niin sitten tapahtuu kansassa".

Mutta Ruusu-Risti ja sen johto oli ylön altis hajoittavien voimien kuiskeille. Ja niin Ruusu-Risti — täytyy sanoa — aivan omavaltaisesti järjesti niin, että se erotti seurasta noin neljäkymmentä veljeä, allekirjoittanut niiden joukossa. Pekka Ervastin omien opetusten mukaan (katso "Gnostikot") Ruusu-Risti oli lakannut olemasta veljeskunta, ja oli nyt vain oikeaoppinen seura; lievästi sanoen.

— — —

Mutta palatkaamme kirjallisuuteemme.

Ensin muistakaamme kuitenkin, miten ankaran eron tekevät sekä H. P. Blavatsky ("Teosofian avain") että Pekka Ervast

("Eväitä matkalle" ym.) teosofis-ruusuristiläisen aatteen ja jonkun sitä nimeä kantavan seuran välillä. He kumpikin olivat valmiit luopumaan vaikkapa omasta perustamastaan seurasta heti, kun se seura osoittautui olevansa uskoton aatteelle, so. veljesrakkaudelle. Sillä ei kaikenlainen pohdiskelu ole vielä teosofiaa. Paholaisetkin saattavat syvällisesti pohtia yleensä kaikkia maan ja taivaan välisiä asioita. Teosofia, jumalviisaus, alkaa ensimmäisestä ihmiselämän käytännöllisestä totuudesta. Ja se on — niinkuin P. E. sanoi — i h m i s t e n v e l j e y s j a h e i d ä n y k s e y t e n s ä J u m a l a s s a. Siitä todellinen teosofia alkaa. Sentähden teosofisen liikkeen ensimmäiseksi ohjelmakohdaksi asetettiinkin lupaus yleisen veljeyden ytimen muodostamiseksi.

Mutta mihin nuo erotetut veljet, esim. Ruusu-Risti seurasta erotetut veljet, kuuluvat?

Se riippuu heistä itsestään. Ei Ruusu-Risti ole voinut erottaa meitä todellisesta Pekka Ervastin johtamasta Ruusu-Rististä. Helsingissä toimivan Ruusu-Ristin johto on omavaltaisilla menettelyillään oikeastaan vain katkaissut oman suhteensa todelliseen hengen maailmaan, siihen, johon kuuluvat kaikki Mestarit ja kaikki todella henkisesti uudestisyntyneet ihmiset, niinkuin P. E:n tavalla voimme sanoa.

Ja nyt kirjallisuuteen. Me ulkoisesta Ruusu-Rististä erotettujen pieni joukko olemme jatkaneet aloitettua työtä noin yhdeksän vuotta erotetuksi tulemisen jälkeen. Kirjallisella alalla olemme julkaisseet sekä minun että eräiden toisten veljien kirjoittamia kirjoja huomattavan joukon, viime vuosina n. 8 tai 9 kirjaa tai vihkosta vuosittain. R.-Ristin Kirjallisuusseura puolestaan on yrittänyt julkaista Pekka Ervastin kirjoja, aluksi jotenkin tyydyttävästi, mutta sitten yhä laimentuvammin. Niinpä on nyt kulunut noin 2 vuotta siitä, kun viimeksi julkaistiin P. E:n kirja "Avioliitto ja lapsen kasvatus". Johan tämän kahden vuoden aikana olisi pitänyt ilmestyä vähintään kymmenen P. E:n kirjaa. Niinpä nykyään ovatkin loppuunmyydyt sellaiset tärkeät kirjat kuin "Vuorisaarna", "Christosophia", "Kadonnut sana", "Paavali ja hänen kristinuskonsa", "Jumala ja onni", "Suuret uskonnot" jne. Ihmiset näitä kirjoja kyselevät ja ostaisivat, mutta niitä ei ole mistään saatavana. Niin että P. E:n kirjojen julkaiseminen on jokseenkin samanlaisessa lamassa, kuin missä se oli Ruusu-Ristissä vuosina 1928—30, jolloin allekirjoittaneen oli ryhdyttävä yksinään julkaisemaan P. E:n kirjoja.

Oikeastaan nykyinen lamakausi on edellistä pahempi. Sillä edellisen lamakauden aikana — jolloin P. E. ruumiillisesti eli — saattoi allekirjoittanut edes yksinään ryhtyä P. E:n kirjoja julkaisemaan. Mutta nyt ei Kirjallisuusseura niitä julkaise, eikä se sallisi edes allekirjoittaneenkaan sitä tekevän. Sillä kun jo vuosia sitten esitin Kirjallisuusseuralle ajatuksen, että puolestani julkaisisin myös jonkun P. E:n kirjan, esim. "Kiusausten koulussa" — jonka olin ensimmäisenä kustantanut ja jonka P. E. oli nimenomaan minulle omistanut —, niin esitykseni ei saanut mitään ymmärtämystä osakseen.

Niinpä minulle tulikin tästä asiasta aivan erikoinen pähkinä pähkinöiden joukossa. Minä itse olin suunnitellut ja olin perustamassa Kirjallisuusseuraa. Ja minä tein tämän kaiken siinä vakaassa uskossa ja toivossa, että Kirjallisuusseura sitten olisi se erikoinen elin, joka tekisi työtä palvelevassa hengessä P. E:n kirjojen julkaisemiseksi ja levittämiseksi. Mutta nyt R-R:tin Kirjallisuusseurasta onkin tullut jarru ja este P. E:n kirjojen julkaisemisessa ja levittämisessä. Sillä jos Kirjallisuusseura aikoo julkaista esim. yhden kirjan vuodessa, niin sehän on kuin horroksessa kulkua.

Ollakseni asiallisen suorasukainen, teenkin tässä veljellisen kädenojennuksen: tarjoudun nyt aluksi kustantamaan yhden tai pari P. E:n loppuunmyytyä kirjaa, esim. kirjat "Vuorisaarna" ja "Suuret uskonnot", tai "Kadonnut sana", miten vaan. Tällöinhän Kirjallisuusseura voi julkaista joitain P. E:n julkaisemattomia käsikirjoituksia. Erikoiseksi suositukseni pyydän vielä toistaa sen minkä jo edellä esitin, että P. E. eläessään niin mielellään näki minun kustantavan kirjojaan.

— — —

Sitten on aivan omaa luokkaansa julkaisemani P. E:n kirja "Eväitä matkalle". Siitä en tässä tämän enempää. Kuitenkin toistettakoon tässä kirjaan kirjoittamani alkusana. Näin se kuuluu: "Aikanaan Pekka Ervast keskusteli kanssani teosofis-kristosofisesta työstä ja silloin mm. sanoi, että kun "Kadonnut sana" nimisessä kirjassa suunniteltu "Punainen looshi" avataan, kun

se alkaa toimia, silloin voidaan julkaista siihenastiset esoteerisen osaston opetukset".

"Olosuhteet muodostuivat sitten sellaisiksi, että P. E:n Kannatusliitto joutui pääasiallisesti tekemään sitä työtä, mikä olisi ollut mainitun Punaisen looshin suoritettava. Näinollen on nyt tullut aika, jolloin Pekka Ervastin esoteeriset puheet ja kirjoitukset on julkaistava. Se kuuluu tehdyn ja yhä tehtävän työn täydellistyttämiseen".

J. R. H.

1949 syyskuu, 150—154

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pekka Ervast sanoo "Suuressa seikkailussa", että työ siirtyy uuteen vaiheeseen.

Tämä ei tarkoita ainoastaan P. E:n työtä täällä Suomessa. Koko ihmiskunnan kohtalo on ratkaisevasti siirtynyt uuteen vaiheeseen. Sillä jumalallinen tieto, rakkaus ja voiman majesteettius on niin vuodattautunut tänne alempaan kolminaismaailmaan, että Kristus on saattanut ottaa Karman johdon käsiinsä.

Mutta vastustukset ovat myös suuret. Sillä tavallisessa ihmiskunnassa on luotu jumalviisauden vastaiset käsitykset. Ne käsitykset on kasvatuksen ja painostuksen avulla pantu lujasti ihmisiin.

Niinpä siirrymme nyt tarkastelemaan noita vaikeuksia. Vaikeudet ovat meissä itsessämme, mutta ne paisuvat senkautta, että maailmassa on voimia, jotka vastustavat Kristuksen työtä. Eikä Kristus ole vain yksi ihminen, vaan Kristus on Jumala Rakkautena, joka vaikuttaa ja pyrkii ilmenemään kaikkialla. Kristus on se kosmillinen elämä, joka Jeesuksessa tuli tähän päivätietoiseen elämään rakkautena ja Pekka Ervastissa voimana ja majesteettiutena.

Mennäksemme eteenpäin kiinnitämme huomiomme P. E:n kuvaelmaan "H. P. B." P. E. on siinä antanut erinomaisen valaisevan selvittelyn vastustavista voimista ja heidän toiminnastaan. On olemassa varjon veljien ankarasti organisoitu järjestö, joka vastustaa Kristusta, pitää oppia Christus mysticuksesta vaarallisena, sellaisena, jota ei saa vielä tuoda julkisuuteen. Sillä tuo järjestö on omaksunut sellaisen näkökannan, että ihmiskunnan kehitystä voidaan jouduttaa vain kärsimyksien kautta. Sentähden varjon veljet ovat varuillaan, ja kolmannella silmällään alituisesti tähystelevät, näkyisikö missään ihmistä, joka alkaisi esittää julkisesti Christus mysticusta.

Vuonna 1873 tuo järjestö kokoontuu Pariisissa; sillä he ovat huomanneet, että jotain on tulossa Christus mysticuksen taholta. He ovat huomanneet Leo Tolstoin, jossa sisäinen Kristus on syntynyt. Samoin on huomattu itävaltalaisen Rudolf Steinerin merkillinen horoskooppi. Kuitenkin järjestön johtaja rauhoittuu ja selittää, että vanhoilla taatuilla menetelmillä he kyllä noista miehistä selviytyvät. Mutta johtaja on huomannut H. P. Blavatskyn, joka todella voi tulla vaaralliseksi heidän työlleen. He miettivät, miten tekisivät hänet vaarattomaksi. Tällöin paljastuu, että H. P. B. itse on salapukuisena heidän kokouksessaan. Ja he päättävät vangita Blavatskyn sielun. Mutta kesken kaiken astuukin kokoukseen H. P. B:n Mestari Mooria, ja vangitseminen keskeytyy.

Niinkuin sanottu, tässä on syvästi valaisevä kuvaus vastustavien voimien menettelystä. Ja nyt tulemme tärkeään asiaan. Sillä emme tarvitse ajatella, että tämä olisi ollut ensimmäinen tai viimeinen yritys Christus mysticusta edustavien työntekijäin vangitsemiseksi. Sellaista on tapahtunut ennen ja jälkeen H. P. B:n. Sellainen on Vanhassa Testamentissa esiintyvä Simsonin vangitseminen. Siitä olen puhunut uusimmassa kirjassani "Vanhan Testamentin avain", joka nyt on kirjapainossa painatusta varten. Näinollen emme Simsonin vangitsemisesta tarvitse tässä tämän enempää puhua.

Suuressa mittakaavassa tuollainen vangitseminen tapahtui kristillisessä liikkeessä ensimmäisinä vuosisatoina. Se tapahtui kun valtaan päässyt lahko karkoitti gnostikot. Silloin kirkolta katkesi suhde todelliseen hengen maailmaan, ja se tuli vangituksi ottamaan inspirationsa alemmasta kolminaismaailmasta, persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä. Kirkko tuli vangituksi karkeaan sijaissovitusoppiin

ja kaikkiin siitä johtuviin taikauskon ja väkivaltaisuuden kahleisiin. "Gnostikot"-kirjassaan P. E. puhuu tästä asiasta. Ja erikoisen painokkaasti hän varoittaa oman aikamme henkisiä liikkeitä samasta vaarasta. Jos me luovumme suvaitsevaisuudesta ja veljeydestä ja kuvittelemme muodostavamme järjestön, hierarkian, jossa saamme määrätä ja komentaa, silloin olemme omalla tavallamme vangittuja.

Ja teosofisen liikkeen historia osoittaa, että varjon veljien toimenpiteet eivät suinkaan päättyneet H. P. B:n vangitsemisyritykseen, vaan ovat ne jatkuneet.

Katsokaamme miten asia on.

Teosofinen Seura perustettiin muodostamaan yleisinhimillisen veljeyden ytimen, katsomatta rotuun, kansallisuuteen, yhteiskunnalliseen asemaan tai muuhun ihmisiä eroittavaan seikkaan. Mutta ensimmäisen maailmasodan aikana Adyarin Teosofinen Seura — johon allekirjoittanutkin silloin kuului — tuli mitä räikeimmällä tavalla vangituksi sodan jumalan verisen ruhjemyllyn vääntämiseen. Eikä Adyarin Teosofinen Seura ole vielä tänäkään päivänä kyennyt — muinaisen Simsonin tavalla — vapautumaan, riuhtaisemaan itseään irti henkisen materialismin ja sodan jumalan rautaisista kahleista.

Teosofisessa Seurassa tapahtuneen yleisen vangitsemisen rytäkässä Pekka Ervast pysyi uskollisena alkuperäiselle yleisen veljeyden aatteelle. Hän jatkoi teosofista työtään. Ja hänen työtään siveellisesti ja taloudellisesti tukemaan muodostui hänen ympärilleen Ruusu-Risti seura.

Mutta vastustavien voimien vangitsemisyritykset eivät suinkaan loppuneet, vaan ne ovat jatkuneet kaiken aikaa. Ja historiallinen totuus on, että on jo tapahtunut kaksi sielullista vangitsemista. Ensimmäinen koski P. E:n työtä yleensä, toinen hänen kirjallista työtään. Nämä molemmat vangitsemiset alkoivat hiljakseen jo P. E:n eläessä.

P. E:n eläessä hiljakseen tapahtunut vangitseminen tapahtui siten, että harrastus P. E:n työtä kohtaan laimeni siihen määrään, että P. E:n oli keskeytettävä "Kadonneessa sanassa" suunniteltu työnsä, ja matkustettava Amerikkaan.

Tämä matka oli kuin jotain odotuksen tai vieroittamisen aikaa. Kun kuitenkaan ei mitään odotettua tapahtunut, poistui P. E. näyttämöltä ruumiillisen kuoleman kautta.

Ennen poismenoaan P. E. kuitenkin sanoi, että noin kahden vuoden kuluttua hän palaa takaisin. Kysymme: miten hän palaa takaisin? Siten kuin P. E. aina oli puhunut Kristuksen takaisin tulosta. Kristuksen toinen tuleminen on siinä, että Kristus herää ja alkaa kasvaa yhä useammassa ihmisessä. Samanlaista oli — ja edelleenkin on — sen suuren Jumalan Pojan takaisin tulo, jonka me tunsimme nimellä Pekka Ervast.

Kahden vuoden kuluttua P. E. palasi, jolloin aluksi noin neljäkymmentä veljeä avasivat sielunsa ovet hänelle. Pekka Ervast alkoi tehdä työtä keskuudessamme näkymättömänä eetteriruumiissaan — niinkuin P. E. oli asiaa ennakoivasti kuvaillut joutsenlaulussaan "Suuressa seikkailussa".

Nyt noiden noin neljänkymmenen veljen taholla alkoi julkinen työ Christus mysticuksesta, siitä suuresta Opettajasta, jonka esiintymisestä meidän päivinämme P. E. oli noin neljännesvuosisadan aikana jatkuvasti puhunut. Jo 1909 P. E. alkoi tästä asiasta puhua. Silloin hän piti kolme julkista esitelmää, jotka julkaistiin heti nimellä "Uuden ajan aamunkoitteessa", ja jotka nyt esiintyvät toisena painoksena kirjassa "Ihmisyyden uskonto". Samana vuotena P. E. puhui asiasta myös aikakauskirjassaan "Tietäjässä". Puhuttuaan ensin pelastusarmeijan johtajan kenraali Boothin käynnistä Helsingissä hän jatkaa: "Mutta teosofisen liikkeen tarkoitus on toinen. Se on uuden suuren maailmanuskonnon edelläkävijä, joka sille valmistaa maaperää. Ennen pitkää ilmestyy maailmaan suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja. Kuinka hänet silloin otetaan vastaan? Parjataanko, vainotaanko, kavahdetaanko? Vedetäänkö tuomioistuimen eteen? Ristiinnaulitaanko? Vai otetaanko Häntä vastaan rakkaudella? Kuunnellaanko Hänen sanojaan? Seurataanko Hänen jäljessään? — Kas siinä henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys". Jne.

Tämä oli P. E:n puolelta mahdollisimman selvää puhetta. Ja tällaista puhetapaa hän jatkoi koko toimintansa ajan, vaikkakin kuulijoihinsa nähden heikolla menestyksellä, niinkuin jo edellä puhe oli.

Mutta noin kahden vuoden kuluttua P. E:n poismenosta alettiin siis noiden noin neljänkymmenen veljen keskuudessa puhua

julkisesti Christus mysticuksesta, meidän ajallamme esiintyneestä suuresta Jumalan Pojasta, suuresta Opettajasta, suuresta Vapahtajasta, joka teki työtä ja tunnettiin nimellä Pekka Ervast.

Mutta kun näin oli alettu tekemään työtä "henkisesti katsoen ajan polttavimmasta kysymyksestä", silloin Ruusu-Risti seurassa todella vähintäänkin "kavahdettiin". Ruusu-Risti veti nopeasti ympärilleen rautaisen muurin, jonka sisällä ei saanut edes keskustella "henkisesti katsoen ajan polttavimmasta kysymyksestä".

Näin alettiin — muinaisen Simsonin tavalla, totuutta näkevän järjen silmät puhkaistuina — jauhamaan kaikkea sitä, mikä kaikkien aikojen "filistealaisten" kannalta on sallittua. Ja mehän tiedämme ja olemme huomanneet, että sota kuuluu siihen kuin yhtenä lempilapsena.

— — —

Siirrymme nyt Pekka Ervastin kirjallisen työn vangitsemis-tarinaan. Oikeastaan puhuimme tästä asiasta jo Pohjolan Valon edellisessä numerossa. Mutta asian keskeisen tärkeyden vuoksi puhumme siitä vielä erikoisesti tuon jatkuvan sielullisen vangitsemistoiminnan kannalta.

P. E. pani teosofiselle kirjallisuudelle suuren arvon. Tämä on sinään luonnollista. Sillä eihän henkisessä työssä ilman kirjallisuutta mihinkään päästä. Siksi P. E. jo teosofisen työn alkuvaiheessa joutui ottamaan — vaikeuksiin joutuneen — teosofisen kustannustoiminnan hoitoonsa. (Sitävarten hän joutui ottamaan 20.000 mk lainan, vaikka painovirhe viime numerossa oli sen merkinnyt 2.000 mk:ksi). Hän sanoi, että kun hän ystävineen tekee kymmenen vuotta työtä ilmaiseksi, niin kustannusliike on velaton. Niin kävikin. Ja kirjoja ilmestyi runsaasti.

Mutta siinä kriisissä, jolloin oli pakko jättää Teosofinen Seura ja muodostaa Ruusu-Risti, siinä kriisissä myös kustannusliike luisui pois P. E:n välittömästä johdosta. Ja vaikka Ruusu-Risti oli nimenomaan perustettu tukemaan P. E:n työtä siveellisesti ja taloudellisesti, niin vähitellen P. E:n kirjojen julkaiseminen tyrehtyi kokonaan. P. E. joskus aikakauskirjassaan huomautti, kuinka moneen kirjaan hänellä on valmistava työ tehty. Mutta se ei herättänyt mitään kiinnostusta asiaan.

Tämä piittaamattomuus, tai kielteisyys, tuli tavattoman voimakkaasti esille silloin, kun heräsi kysymys siitä, että Temppelirahastosta maksettaisiin P. E:lle 200.000 mk, jolloin Ruusu-Risti saisi julkaisemisoikeuden P. E:n koottuihin teoksiin. Vaikka P. E. luonnollisesti oli myönteinen asialle, niin Ruusu-Ristissä vallinneen piittaamattomuuden, jopa vastustuksen vuoksi, asia kokonaan raukesi.

Näin oli P. E:n kirjallinen työ todellisuudessa tullut vangituksi.

Ja nyt alkoi aivan erikoinen näytelmä. Allekirjoittanut, joka oli luopunut persoonallisesta elämästä ja kokonaan antautunut teosofiseen työhön, ryhtyi 1928 yksinään kustantamaan P. E:n kirjoja. Ajatelkaamme: meillä oli suuri teosofinen liike moninaisine ryhmittymineen, ja allekirjoittanut, jolla ei ollut muita varoja, kuin mitä esitelmöinnillä ja kirjojen myynnillä sain, minä sain nyt ryhtyä yksinään kustantamaan P. E:n kirjoja! Ja kun vähän myöhemmin keskustelin asiasta P. E:n kanssa, niin hänkin sanoi: "Tämä on nyt ainoa tapa, millä saamme kirjoja julkisuuteen".

Järjestin asian niin, että ensin maksoin P. E:lle tekijäpalkkion, ja sitten painatin kirjan. Näin sain 1928 julkaistuksi "Kiusausten koulussa" ja 1929 "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa".

Tällainen toimintani herätti mielenkiintoa ensin yhdessä, sitten toisessa ja kolmannessa henkilössä, ja he kukin rahoittivat yhden kirjan. Näin sain 1930 julkaistuksi kirjat "Kuka auttaa meitä kuolemassa", "Kristuksen tutkimaton rikkaus" ja "Tähtikoulut". Siis viisi kirjaa kolmena vuotena.

Tällainen asiaintila ei minua kuitenkaan ajanpitkään tyydyttänyt. Se oli yhdeltäpuolen miltei luonnotonta ja toiselta puolen liian heikkoa. Mutta koska siihenastiset seurat ja ryhmät olivat osoittautuneet tässä suhteessa mahdottomiksi, niin oli ryhdyttävä suunnittelemaan uutta yhtymää. Tein luonnoksia, esitin asian P. E:lle, ja niin syntyi Ruusu-Ristin Kirjallisuusseura.

Tavallaan päästin silloin helpotuksen huokauksen. Sillä nyt saatoin jälleen kiinnittää huomioni enemmän kirjalliseen työhöni.

Mutta vähitellen on Kirjallisuusseuran toiminnassa tapahtunut merkillinen laimentuminen. Niinpä nyt, kesällä 1949, on kulunut noin kaksi vuotta, kun viimeksi ilmestyi P. E:n kirja: "Avioliitto ja lapsen kasvatus". Nyt on monet P. E:n tärkeät kirjat loppuunmyyty. Ja jos tätä hitautta

jatkuu, niin yhä useammat kirjat jäävät loppuunmyydyiksi.

Näin on P. E:n kirjallinen työ jälleen vangittu. Ja tämä tila on nyt entistä pahempi. Sillä 1828 saattoi edes allekirjoittanut yksinään ryhtyä kustantamaan. Nyt Kirjallisuusseura hidastelee, eikä se sallisi edes allekirjoittaneenkaan P. E:n kirjoja julkaisevan. Tosiaan: tuossahan on keino, jolla P. E:n kirjallinen työ voitaisiin vähitellen tukahuttaa! Etenkin jos siihen vielä liittyisi jatkuva tekstin muutteleminen P. E:n kirjojen uusintapainoksissa; joka valitettavasti on ollut maailman pyhien kirjojen kohtalo, ja josta seikasta P. E. on erikoisesti huomauttanut.

— — —

Sitten on yksi P. E:n kirjallinen työ, joka on poikkeusasemassa. Se on P. E:n esoteeriset opetukset. Ne on merkitty esoteerisen ryhmän omaksi. Mutta P. E. taas Amerikkaan lähtiessään kirjoitti aikakauskirjassaan näin: "Pitkä poissaoloni aiheuttaa persoonallisen työni suhteen muutamia muutoksia, joista tässä tahdon mainita. Koko esoteerinen kirjeenvaihtoni lakkaa enkä ota vastaan uusia pyrkijöitä esoteeriseen ryhmään. Kokouksia ei liioin pidetä. Nykyiset jäsenet jatkavat harjoituksiaan entiseen tapaan eivätkä saa uusia ohjeita. Esoteerisessa työssä tulee arvatenkin kotimaahan palattuani tapahtumaan muutoksia ja uudistuksia. Olkaa siis vähässä uskolliset, rakkaat ystävät, että teille sitten uskottaisiin suurempia tehtäviä".

Yleensä tämän P. E:n lausunnon varaan esoteerinen työ sitten jäikin. Esoteristit jäivät jatkamaan harjoituksiaan omin päin aikanaan saamiensa kirjeellisten ohjeitten mukaan.

Allekirjoittaneen kohdalta jäi tämän ohella vaikuttamaan P. E:n minulle jo eläessään lausuma ajatus, sanonko velvoittava ajatus. Hän kerran keskusteli kanssani näistä asioista ja silloin mm. sanoi: "Kun esoteerinen työ järjestetään uudelleen (jolloin se tarkoitti Kadonneessa sanassa suunnitellun Punaisen looshin avaamista), niin silloinhan voidaan siihenastiset esoteeriset opetukset julkaista". Kun sitten siinä tammikuussa 1949 taas tutustuin erääseen P. E:n esoteeriseen opetukseen, silloin minulle sisäisesti selvisi, että nyt on minulle jääneitten tai käytettävissäni olevien esoteeristen opetusten julkaisemisen aika tullut. Tämä velvoitus tuli minulle yhtä selvänä nyt, kuin se oli tullut 1928, jolloin ryhdyin yksinään kustantamaan P. E:n kirjoja.

Tässä minun on nyt jotenkin kuin hävetäkseni mainittava, että kun järjestin P. E:n esoteerisia opetuksia painokuntoon, niin tulin nykyaikaistaneeksi siinä sellaisia sanoja kuin "inspiratsioni" jne. muotoon "inspiratio". Samoin tulin pistäneeksi kaksi "m"-kirjainta esim. sanaan "ensimmäinen" jne.

Nämä ovat kylläkin sellaisia muutoksia, jotka eivät millään tavalla muuta itse ajatusta, käsitettä. Mutta myöhemmin huomasin, että sellainenkin P. E:n kirjojen tekstin muutteleminen on sopimatonta. Sillä tavallaan se avaa ovet vaikka minkälaiselle tekstin vääristelylle. Kun yksi ensin muuttaa jotakin, niin se tavallaan antaa luvan toiselle ja kolmannelle tehdäkseen taas mieluisiaan muutoksia. Ja niin tullaan askel askeleelta siihen, että kirja on saanut aivan toisen sävyn ja värin.

Ja juuri tämähän on ollut kansojen pyhien kirjojen kohtalo; josta P. E. on opetuksissaan erikoisesti huomauttanut. Sentähden on ankarasti pysyttävä tai palattava siihen, että P. E:n kirjat säilyvät sellaisina kuin ne ovat hänen kädestään lähteneet.

— — —

Olen tässä esittänyt tapaukset sellaisina kuin ne ovat historiassa tapahtuneet. Sillä historiasta voidaan oppia, mutta vain silloin, kun katsotaan asioita suoraan silmiin.

Mutta jos nyt joku tulisi ajatelleeksi tai sanoneeksi: "Mikähän tuo J. R. H. luulee olevansa, kun hän tuolla tavalla juttelee?" niin sanoisin: J. R. H. ei luule mitään itsestään. Jos jo Jeesus aikanaan sanoi — josta P. E. useasti huomautti —: "Miksi sanot minua hyväksi? ei kukaan muu ole hyvä kuin Jumala yksin", ja jos P. E. joskus sanoi itsestään: "Minähän olen vain heikko ihminen", niin mitähän allekirjoittaneen olisikaan itsestään sanottava? Olen heikko ja vähäpätöinen.

Mutta on yksi asia kuitenkin, josta en pääse yli enkä ympäri. Ja se on se, että jo neljättäkymmentä vuotta sitten sain sisäisesti kutsun liittyä työntekijäksi teosofiseen liikkeeseen. Ja siinä olen sitten yrittänyt siten kuin olen osannut.

— — —

Edellä sanotun täydennykseksi sopii tässä antaa puheenvuoro Pekka Ervastille. "Ihmisyyden uskonto" s. 85 P. E. kirjoittaa: "Meidän täytyy sanoa suoraan, että Teosofinen Seura ei jaksanut ylläpitää sitä suvaitsevaisuuden henkeä joka antaa täyden vapauden mitä vastakkaisimmille mielipiteille ja lausunnoille. Teosofisen Seuran piiriin ei mahtunut useampia "opettajia", ei monenlaatuista "okkultismia". Se tahtoi edustaa, puolustaa ja kannattaa ainoastaan niitä esoteerisia opetuksia, jotka Mrs. Besant yhdessä Mr. Leadbeaterin kanssa kykeni sille antamaan. Että tämä oli vapauden rajoittamista ja samalla köyhyyden tunnustus, sitä ei kukaan kieltäne. Monet lojaalit teosofit lienevätkin tämän surullisen kriisin (Steiner-kriisin J. R. H.) johdosta kärsineet sanomattomia sielun tuskia". Sivulla 90 P. E. jatkaa (T. S:n suhtautumisesta 1914 sotaan): "Mutta sen sanomme, että Teosofinen Seura, jonka tunnuslauseena on "Totuus on korkein uskonto", olisi voinut ja voisi tunnustaa erehdyksensä, silloin kuin se silmiinpistävästi rikkoo ensimmäistä ohjelmapykäläänsä vastaan".

Nämä P. E:n lausunnot kohdistuvat nyt yhtä painokkaina myös Ruusu-Risti seuraan.

Jos joku nyt haluaisi kysyä: miksi tällaiset asiat ovat näin velvoittavia, näin elämän ja kuoleman tärkeitä? niin vastaus kuuluu: maailma ja sen kansat eivät pääse puolueriidoistaan ja tuhoisista sodistaan, elleivät henkiset joukot ensin opi järjestäytymään suvaitsevaisuudessa ja toisiaan ymmärtäväisen veljeyden kannalle. Sillä: niinkuin ensin tapahtuu tuoreessa puussa, siten tapahtuu kuivassakin. Tai: niinkuin ensin tapahtuu henkisessä joukossa, samoin tapahtuu kansassakin. Siitähän teosofisenkin liikkeen historia antaa jäävämättömän näytteen.

J. R. H.

1949 lokakuu, 174—179

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Elämä ja Jumala on yksi. Niinkuin on ihminenkin. Ja kuitenkin sekä elämässä että ihmisessä on paljon voimia, ylempiä ja alempia. Tajuntana ihminen on tilaisuudessa valitsemaan näiden voimien välillä. Siksi hän voi älyssään ja mielikuvituksessaan tehdä vääränkin arvioinnin. Hän voi suorastaan kuvitella alempia voimia ylemmiksi ja ylempiä alemmiksi. Hän voi pitää tärkeinä ja tavoittelun arvoisina kaikkia mammonallisia asioita, mutta karttaa Vuorisaarnan Mestarin opetuksessaan esittämiä arvoja. Tähän väärään arviointiinhan kristillinen sivistyksemme kirkkoineen, yliopistoineen ja yhteiskuntineen on vajonnut. Ja vajoamisensa seurauksessa, tuhoutumisensa pelossa sivistyksemme parhaallaan kamppailee. On kuin se olisi — kuvaannollisesti puhuen — vajonnut suohon, josta ylös pyrkiessään se vajoo vain yhä syvemmälle. Sillä ylöskin pyrkiessään sillä on yhä väärä periaate: Mestarin vuorisaarnan oppi on epäkäytännöllinen, mutta heidän oma oppinsa on käytännöllinen. Siksi he ylöskin pyrkiessään vajoavat vain entistä syvemmälle.

Totuudenetsijä lähtee siis siitä ajatuksesta, että Mestarin vuorisaarnassa esittämä oppi on lopuksi ainoa käytännöllinen. Tämä on etenkin mahdollista nyt, kun suuri Opettajamme Pekka Ervast on Vuorisaarnan uudelleen järjestänyt ja täysin myönteisillä selityksillä täydentänyt. Vuorisaarnan oppia seuratessaan ihminen oppii rakentamaan omasta olemuksestaan sen Temppelin, jossa hän Jumalaa ja ihmiskuntaa palvelee. Aina on tiedetty, että tässä rakentamisessa on asteita, valmistavia ja varsinaisia. Vanhan Testamentin kertomuksessa on kolme tyypillistä kuningasta: Saul, Daavid ja Salomo. Salomo on varsinainen temppelin rakentaja, mutta hän on sitä vain sentähden, että ihminen sitäennen on voitollisesti kulkenut Saul ja Daavid asteen.

Näiden kuninkaitten suhteen teemme sen erikoisen huomion, että Vanhan Testamentin myöhemmässä kertomuksessa ei paljoakaan puhuta Salomosta eikä Saulista, mutta sensijaan Daavid mainitaan yhtenään, jopa niinkuin kaikki suosio myöhemmille kuninkaille tulisi Daavidin ansiosta.

Kysymme: miksi näin? Vastaamme lyhyesti: tämä on siksi, että ihmisen hengen kolminaisuudessa Saul edustaa manasta, valmistavaa tietoa, Daavidin edustaessa

rakkautta ja Salomon täydellistynyttä taitoa. Ymmärrämme, että Salomoa, täydellistä temppelinrakentamisen taitoa, ei voi asettaa alkuvaatimukseksi totuudenetsijälle hänen tielle lähtiessään. Täydellinen taito on ihanne, päämäärä, jota kohti kuljetaan. Saul-ominaisuus, pään tieto, teoreettinen tietäminen, ei taas lähtökohdaksi riitä. Mutta Daavid-ominaisuus, veljesrakkaus, se sekä riittää että on välttämätön lähtökohdaksi. Niinhän Pekka Ervast sanoi, että ensimmäinen inhimillinen totuus on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Muistamme myös, kuinka H. P. Blavatsky opetti, että teosofiset opit, opit jälleensyntymisestä, karmasta, mestareista, roduista jne. — jotka kyllä ovat välttämättä ymmärrettävä, mutta eivät umpimähkään uskottava — eivät vielä ole varsinaista teosofiaa. Varsinainen teosofia alkaa veljeydestä, ja toteutuu veljeyden jatkuvassa toteuttamisessa.

Että näin on, sen meille opettaa käytännöllinen kokemus. Jos jäämme Saul-ominaisuuteen, älyllisten asioiden pohdiskeluun, silloin meille voi käydä kuten kävi Saulille: meiltä katkeaa suhde Herraan, Mestariin, Valkoiseen Veljeskuntaan. Me jäämme alempien henkivaltojen ja oman persoonallisuutemme valtaan ja johtoon. Henkilöinä me vähitellen jäämme eräänlaisen pelon valtaan. Me alamme pelätä oman persoonamme puolesta: ettei vaan kukaan sivuuttaisi meitä tiedossa ja taidossa, kunnia- tai valta-asemassa. Me joudumme vähitellen turvautumaan alempaan magiaan, joudumme ottamaan innoitusta alemmasta kolminaismaailmasta, P. E:n tavalla sanoen: persoonallisesta taivaasta, kiirastulesta ja helvetistä — niinkuin kävi kuningas Saulille. Sentähden Saul-aste ei riitä lähtökohdaksi totuudenetsijän tiellä. On voitettava kaikenlainen menettämisen pelko. On kiinteän tietoisesti uhrauduttava, sopeuduttava veljesrakkauden vaatimuksiin. Pitäessämme kiinteästi kiinni veljesrakkaudesta, silloin kuljemme Salomo-astetta, täydellistyvää taitoa kohti.

Tämän sanottuamme on helpompi ymmärtää, mikä on kristikunnan onnettomuus. Kristikunta on jäänyt kokonaan Saul-asteeseen. Sillä kirkko teki älyllis-yliaistillisista asioista uskonasian. Kolmannessa "uskonkappaleessa" uskotaan esim. "ruumiinylösnousemiseen", jopa niin älyttömällä ja luonnonlakien vastaisella tavalla, että tuo kuollut ja vähitellen kokonaan kaasuksi muuttunut ja luonnon elementteihin yhtynyt ruumis joskus nousisi jälleen elämään! Ja vaikka ruumiillinen "ylösnouseminen" on totta siten, että aikanaan ihminen syntyy jälleen maiseen elämään pienenä lapsena, niin tästä ei saa tehdä umpimähkään totenapidettävää dogmia eli "uskonkappaletta". Sellainen "usko" on aivan hedelmätön. Usko on hedelmällistä vain silloin, kun se on siveellisesti velvoittavaa. Jos joku ihminen uskoo esim. Jeesuksen sanaan, kun hän sanoo: "siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä on rakkaus keskuudessanne", niin sellainen usko on hedelmällistä, siinä on mullistava voima. Nim. sillä ehdolla, että kiinteästi, peräänantamattomasti, kaikkien vaikeuksien ja koettelemusten kohdatessa pysymme veljesrakkaudessa. Sellainen on Daavid-ominaisuutta ja sentähden on totta, että kaikki suosio seuraa Daavidia, veljesrakkautta. Se johtaa Salomoon, temppelinrakentamisen taitoon. Jos kirkot olisivat "uskossaan" pysyneet Mestarin antamassa tunnussanassa, veljesrakkaudessa, silloin ne olisivat ilmentäneet Isän tahtoa ja luoneet omasta olemuksestaan Herran huoneen, oikean inhimillis-jumalallisen sivistyksen. Mutta kirkot luopuivat "Daavidin pojasta", veljesrakkaudesta, ja ovat siten luoneet temppelin ja kasarmin välimuodon, sivistyksellisen epäsikiön — joka on tuomittu häviämään.

— — —

Uuden sivistyksen alkajaksi annettiin teosofinen sanoma. Älyllinen puoli: opit jälleensyntymisestä, karmasta, mestareista jne. muodostavat tavallaan valmistavan puolen, mutta varsinainen teosofia alkaa veljesrakkaudesta, käytännöllisestä veljeyden ytimen muodostamisesta. Siinä tehtävässään teosofit ja heidän muodostamansa seurat — Mestarin kannalta katsoen — joko seisovat tai kaatuvat. Jos ne asettavat jonkun muun "totuuden" veljeyden edelle, silloin niille tulee — kirkkojen tavalla — Saulin kohtalo. Omien oppiensa matalikolla ne joutuvat elämään henkisesti kuollutta elämää.

Mutta: miksi emme kuolisi kuolemalle? Ja miksi emme eläisi elämälle! Mutta elämä syntyy ja jatkuu vain rakkaudessa. Tätä älkäämme unohtako minkäänlaisessa "pohdiskelussa" tai "oikeaoppisuudessa".

J. R. H.

1949 marraskuu, 198—199

PEKKA ERVAST JA HÄNEN ELÄMÄNTYÖNSÄ

(Muistiinpanoja J. R. Hannulan esitelmästä Helsingissä 22 p:nä toukok. 1949).

Aiheenamme on nyt Pekka Ervast ja hänen elämäntyönsä. Tämä senvuoksi, että tänään on kulunut täsmälleen 15 vuotta siitä, kun Pekka Ervast jätti fyysillisen tason ja siirtyi työskentelemään eetterisemmässä olotilassa.

Saadaksemme taustan aiheellemme luonnehdimme ensin muutamalla sanalla mitä on elämä. Lähdemme siitä ajatuksesta, että ihmiskunta käy jumalallisesti johdettua koulua. Meidän aurinkokuntamme kokonaisuudessaan muodostaa yhden koulun, jota johtaa aurinkokunnan Keskus-Looshi. Kukin planeetta muodostaa sitten koulun oman keskuslooshinsa johdolla; joka ottaa ohjeita aurinkokunnan Keskus-Looshista, tämän luonnollisesti saadessa vaikutusta vielä korkeammista maailmoista.

Niinpä tämä meidän surujen tähtemme, Maa, muodostaa yhden koulun. Ja me ihmiset, vaikka esiinnymme ruumiillisina olentoina, olemme todellisuudessa henkiolentoja, jotka käymme koulua. Ruumiillisesti meitä ihmisiä on nykyään noin kaksi miljardia. Mutta salatieteen mukaan ihmiskuntaamme kuuluu noin 60 miljardia, joten vain yksi kolmaskymmenesosa on nykyään ruumistuneena. Ei siis haittaisi, vaikka ruumiillinen ihmiskunta lisääntyisi puolella. Ja kyllähän tänne sopisi. Olen joskus lukenut arvelun, että koko maapallon nykyinen ihmiskunta voitaisiin sijoittaa Amatson joen laaksoihin.

Henkiolentoina käymme koulua kahdessa maailmassa, ruumiillisessa ja kuoleman takaisessa, näkyväisessä ja näkymättömässä. "Näkymätön" ei merkitse sitä, etteikö näkymätön maailma itsessään olisi yhtä todellinen kuin fyysillinen maailma. Se merkitsee vain, että vaikka nämä maailmat ovat paikallisesti samalla kohdalla, niin ne elävät erilaisessa ulottuvaisuudessa, joten molempia ei voi havaita samoilla aistimilla.

Nämä kaksi tilaa suhtautuvat toisiinsa siten, että täällä fyysillisessä maailmassa saamme tehdä ja menetellä miten haluamme. Saamme ravita sieluamme millaisella moraalisella ruoalla tahansa. Mutta kuoltuamme meidän on sulatettava nauttimamme älyllis-siveellinen ruoka. Ja jos ruoka on ollut kelvotonta, niin se ei sula, vaan tuottaa vainajalle — kuvaannollisesti puhuen — vatsan vaivoja. Tuo sopimaton ruoka ei sula, mutta se aivan kuin kuonana palaa ja häviää. Tämä vainajain tila on se, jota sanotaan kiirastuleksi. — Mutta tämä vaihe ei ole ainoa. Sillä jotain älyllis-siveellistä hyvääkin olemme maisen elämämme aikana nauttineet, ja se on myös sulatettava. Tämä vaihe vainajan elämässä on taivas, vaikkakin alempi, persoonallinen taivas. Että taivaita, taivaallisia tiloja, on useampia, sehän näkyy Paavalinkin lauseesta kun hän sanoo tuntevansa miehen, joka temmattiin kolmanteen taivaaseen.

Kuolemanjälkeisessä koulussa on siis vähintään kaksi tilaa: huonon poisheittäminen eli kiirastuli ja hyvän sulattaminen eli taivas. Kun sitten taivaselämän jälkeen olemme sulautuneet henkiolemukseemme, synnymme jälleen maanpäälle. Seurauksena edellisestä ja kuolemanjälkeisestä elämästä on meillä muisti eli tunto, so. varoittava vaikutus sisässämme, jotta välttäisimme huonoa älyllis-siveellistä ruokaa. Siitä kasvaa meidän omatuntomme, joka kuiskaa: täytyy ajatella mitä "syö", mitä ajattelee, tuntee ja tekee. — Taivaselämä kasvattaa meissä kauneuden, totuuden ja ihanteellisuuden kaipuuta. Se muodostaa vähitellen — yhdessä omantunnon kanssa — vapautumisen kaipuun. Lyhyesti sanoen: tämä kaipuu toteutuneena johtaa vihdoin pakollisesta jälleensyntymisestä vapautumiseen.

Nyt kysymme: onko sellaisia ihmisiä? On. Heitäkin on monissa kehitysasteissa. He ovat läpäisseet niin taivaat kuin helvetit. Heihin on sulautunut, ja yhä sulautuu, niin vapaus kuin välttämättömyys. Ja tähän samaan, yhdistyneeseen vapauden välttämättömyyteen, olemme kaikki kutsutut. Tämä ryhmä ei tee numeroa omasta itsestään, vaan ihanteestaan, taivaallisen Isänsä tahdon ilmentämisestä.

Ja näin tulemme tässä yhteen kaikkein tyypillisimpään, inhimillis-jumalallisuudessaan merkillisimpään ihmiseen: Pekka Ervastiin. Hänestä huomaamme, että hänessä ei ole kaksinaisuutta, tai jos sitä on — niinkuin tässä ilmentyneessä elämässä aina on — niin se kaksinaisuus aina ja jatkuvasti voitetaan. Siten sopusointu, harmonia, hallitsee tai vallitsee hänessä.

Jo Pekka Ervastin ruumiillinen syntymä tähän maailmaan oli oireellinen. Hän syntyi 26 p:nä joulukuuta 1875, kun saman vuoden marraskuun 17 p:nä oli teosofinen liike pantu alkuun. Siten teosofinen liike muodostui hänelle, syvällisimmälle teosofiselle työntekijälle, tavallaan kuin kehdoksi. Toiseksi P. E. syntyi toisena joulupäivänä klo 6 aamulla, joten hänessä tällätavoin toteutui myös joulun mysterio. Jeesuksen syntymäpäivää ei tiedetä. Vasta satoja vuosia myöhemmin ruvettiin Jeesuksen syntymäpäivää viettämään talvipäivän seisauksessa joulukuun 25 p:nä, siis auringon vuotuisen heräämisen eli syntymisen aikana. Mutta nyt P. E:n ruumiillinen syntymä menee todella yhteen kosmoksen tapahtuman kanssa. Ja kun tämä sattuu toiseksi joulupäiväksi, niin sekin jo tavallaan viittaa siihen, että tästä lapsesta sukeutuu se suuri Opettaja, joka vie eteenpäin, syventää ja täydellistää siihen asti syvällisimmän voiton saavuttaneen ihmisen, Opettajan ja Vapahtajan Jeesus Kristuksen työtä.

Allekirjoittanut tutustui P. E:n kirjalliseen työhön vuoden 1907 alussa. Hänen johtamaansa Suomen Teosofiseen Seuraan liityin syyskuussa 1909. Henkilökohtaisesti tapasin P. E:n ensikerran T. S:n vuosikokouksessa 1912. Samana vuonna, juhannuksen jälkeen, osallistuin noin pari viikkoa kestäneihin, P. E:n johtamiin erittäin eloisiin ja voimakkaihin kesäkurrseihin Kiteen Puhoksella. Pian senjälkeen luovuinkin kaikesta persoonallisesta elämästä ja antauduin kokonaan P. E:n johtamaan henkiseen, teosofiseen työhön.

Nyt P. E. on pois ruumiilliselta tasolta. Mutta kun tutustumme hänen kirjalliseen työhönsä ja omaelämäkerrallisiin tiedonantoihinsa niin huomaamme, että hänellä jo lapsena oli henkinen elämä vakavaa. Hänen äitinsä oli jo sillätavoin henkisesti avara ja syvämielinen, että hän ei opettanut pojalleen mitään dogmaattista elämänkäsitystä. Hänen äitinsä oli kuin synnynnäinen panteisti: Jumala on totuuden ja rakkauden ja hyvyyden henki, joka vaikuttaa kaikkialla. Tämä käsitys elämästä ja Jumalasta oli sopusoinnussa P. E:n oman hengen kanssa. P. E:n äiti kuoli jo pojan ollessa kahdeksan vuotias. Mutta P. E. kertoo, että kun hän jonkun toverin seurassa oli joutunut johonkin uskonnolliseen kokoukseen, ja saarnamies puheensa jälkeen meni puhuttelemaan kuulijoitaan ja silloin kysyi pieneltä P. E:ltä: tahtooko tämäkin pieni poika tulla Jeesuksen luo? niin se teki pieneen P. E:hen niin tympäisevän vaikutuksen, että hän vastasi suoraan ja lyhyeen: en. Ja hän poistui toverinsa kanssa nopeasti kokoushuoneesta. Sillä äidiltään hän ei ollut koskaan kuullut opetusta pahasta perkeleestä, kadotuksesta ja siitä, että me pelastuisimme jonkun olennon, Jeesuksen, verisellä rääkkäämisellä.

Edelleen J. E. kertoo, että hän tavalliseen tapaan joutui ns. rippikouluun ja sitten ensimmäisen kerran — joka samalla oli hänen viimeinen kertansa — pyhälle ehtoolliselle. Silloin hänellä oli kokemus. Alttaritaulu peittyi pilveen. Äkkiä pilvi repesi, hänelle avautui näky ja hänen sydämensä kuiskasi: "Jeesus Kristus". P. E. lisää: "Mestarin katseessa oli niin läpitunkeva tieto, että minäkin aloin nähdä totuuden. Ja hänen majesteettinsa oli niin ylivuotava, että minäkin sain siitä osan". Tällä hetkellä P. E. tiesi mitä uskonto on, mitä elämä on. "Minun ei tullut uskoa, että olin hyvä, vaan minun piti todella olla hyvä. Koko elämä oli siinä". Ja P. E. lisäsi: "Tästä lähtien minä olen hyvä, voitan itseni, en pahastu, en suutu, en hermostu. Olen aina iloinen ja palvelevainen ja auttavainen".

Tämä nuori ihminen oli jo aikaisemmin tullut kosketukseen Vuorisaarnan Mestarin kanssa. Hänessä oli erinomaisen voimakas oikeustajunta. Kun hän näki tehtävän vääryyttä, hän sisässään tavattomasti loukkaantui. Kun hän kerran 14 vuotiaana taas tällätavoin loukkaantui, sanoi Mestari hänelle: "Ei sinun tarvitse suuttua". Tämä oli P. E:lle suuri helpotus: ei hänen tarvitsekaan mistään loukkaantua! Ja sen kerran perästä hän ei suuttunut, ei tiennyt rikkovansa Vuorisaarnassa esitettyjä Jeesuksen käskyjä vastaan.

Näin kului seitsemän vuotta, jolloin hän 21:llä ikävuodellaan koki universaalisen uudestisyntymisen.

Tätä ennen hän oli tutustunut teosofiaan, syventynyt perinpohjin kaikkeen silloin saatavana olevaan teosofiseen ja myös mystilliseen kirjallisuuteen. Mutta mikään kirjatieto — niin paljon kuin hän siitä saikin apua ja valoa — ei häntä kuitenkaan tyydyttänyt. Hänen piti saada elävää, omakohtaista tietoa. Ja niin hän joutui lopulta mitä tuskallisimpiin mietiskelyihin. Sellaisessa tilassa hän eli kuukausimääriä, kun-

nes vihdoin tuli sellaiseen tilaan, jossa hänen sielunsa huusi: nyt en jaksa enää, nyt tulee joko elämä tai kuolema. Ja sitten tapahtui näin: tuli kuin pilvi (Kristus tulee pilvessä), pilvi avautui, suuri valo meni hänen sisäänsä, täytti hänet kokonaan, läpäisi hänet ja nousi liekehtivän vaahteranlehden muotoisena hänen päänsä yli. Hän näki ja koki Jumalan. Se ei ollut mikään persoonallinen Jumala tavallisessa merkityksessä, vaan se oli äärettömyys, pohjattomuus, kuilu, joka oli auringon takana ja kaikkialla; mutta se oli samalla tajunta joka puhui: Sinä olet minun poikani ja minä rakastan sinua. P. E. lisää: uudestisyntymisessään ihminen tuntee olevansa Jumala ja samalla sen poika, Jumalan Poika.

Sivumomenttina tässä tapauksessa oli se, että Jeesus Kristus oli mukana Jumalan Pojan tajunnassa, ei vihkijänä eikä niinkuin se, jonka Pojaksi ihminen tunnustettiin, vaan se oli kuin läpitunkeva persoonallisuus Jumalan Pojan tajunnassa. Tämä siis merkitsi, että Jeesus Kristus oli aikaisemmin saavuttanut kosmillisen uudestisyntymisen.

Tämä P. E:n kokemus toi hänelle aluksi erään haitallisuudenkin. Sillä hänen tajuntansa oli avautunut korkeihin maailmoihin, joten hänen oli vaikea olla mukana tämän fyysillisen maailman elämässä. Hän sai tehdä paljon työtä, ennenkuin taas saattoi soveltua fyysillisen maailman elämään. Tässä suhteessa hän sanoo saaneensa huomattavaa apua eräältä salatieteilijäksi nimitetyltä mieheltä Oslossa.

Koettuaan Jumalan tuli P. E:lle tärkeäksi tietää mitä on Logos. Se muodostui hänelle polttavaksi kysymykseksi. Eräänä päivänä hänen katseensa sitten aukeni ja "tunki syvälle aurinkokuntamme sydänmaihin". Hän käsitti, että Logos oli korkea olento, "meidän aurinkokuntamme korkein". P. E. tunsi Logoksen toiminnan itsessään: "ja minä tunsin, kuinka itsestäni vyöryi ulos eläviä olentoja" jne. Tämä kaikki käy ymmärrettäväksi kun vähitellen tajuamme, että juuri Pekka Ervastissa ruumistui aurinkokuntamme korkein Logos, yhtyen universaaliseen, äärettömyyksien Isään.

Tämän jälkeen P. E. tuli kysymyksen eteen: mitä sitten ovat Mestarit? Sekin muodostui tuskallisen vakavaksi. Ja eräänä päivänä hän mietiskelyssään joutui pois ruumiistaan, joutui erään Mestarin luo, ei Jeesuksen, vaan erään toisen. Hän keskusteli tuon Mestarin kanssa kauan. P. E. ei olisi tällöin halunnut palata maailmaan, mutta Mestari vaan kehoitti niin tekemään; sillä hänellä oli elämäntehtävä edessään.

Niin P. E. sitten liittyi Madame Blavatskyn aloittamaan teosofiseen työhön. Vähitellen, vuonna 1907, perustettiin Suomen Teosofinen Seura. P. E. oli jo silloin pitänyt esitelmiä, paitsi Suomessa, myöskin Ruotsissa. Niinpä hänestä tuli itseoikeutettu Suomen T. S:n johtaja, ylisihteeri. Tässä seurassa P. E. toimi 13 vuotta eli sen mystillisen ajan, jonka P. E. sanoo olevan niin tärkeän Suomen teosofisessa liikkeessä. Niinpä P. E.:n mahdollisuudet olivat kulutetut loppuun 13 vuoden kuluttua, joten oli perustettava uusi Seura, Ruusu-Risti, vuonna 1920. Kun P. E. oli työskennellyt taas nuo kohtalokkaat 13 vuotta, silloin hän matkusti Kaliforniaan 1933. Sieltä P. E. pistäytyi R-R:tin vuosikokoukseen helluntaiksi, ja kuoli heti helluntai-tiistaina 22 p:nä toukokuuta 1934, joten siitä tapahtumasta on tänään kulunut tasan 15 vuotta.

Viimeisissä esitelmissään ennen Amerikkaan lähtöään P. E. erikoisesti puhui suuresta uskonpuhdistuksesta, jota vuosisatojen kuluessa on yritetty aikaansaada. Hän huomautti itämaisestakin ennustuksesta, että ns. vuosisatasysäyksistä ei ole toivoa: "Ne eivät vie toivottuun loppupäähän, ennenkuin itse viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen johtaja tässä näkyväisessä maailmassa antaa itsensä syntyä". Kun P. E. myös sanoo, että nyt on suuri uskonpuhdistus alkanut, ja että se hänen kuoltuaan siirtyy uuteen vaiheeseen niin se merkitsee, että juuri tämän suuren uskonpuhdistuksen alkajassa, Pekka Ervastissa, Viisauden Jalokivi, Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen Pää, oli ruumistunut.

(Jatketaan).

1949 marraskuu, 203—206

HENKINEN HOROSKOOPPIMME

Aavistus
1949 marraskuu, 209—212

Julkaistu kirjassa: Henkinen horoskooppimme.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Me lähestymme taas joulua, Kristuslapsen syntymäjuhlaa. — Kristikunnalla ei ole historiallista merkintöä siitä, minä vuoden päivänä Jeesus, kristikunnan Mestari, ruumiillisesti syntyi. Vasta neljännen vuosisadan keskipaikkeilla alettiin viettää Jeesuksen syntymäjuhlaa jouluk. 25 p:nä. Tähän oli kaksi syytä. Ensiksi, koska silloin vuosittainen valon voima taas alkaa lisääntyä. Toinen syy oli siinä, että vanhoissa sivistyksissä oli jo ennenkin vietetty valon juhlaa jouluk. 25 p:nä.

Sitten on sanottu, että seuraavassa tulemisessa Kristus tulee voimassaan tuomiolle. Pekka Ervast on sanonut, että tuo Uudessa Testamentissa kuvailtu tuleminen on nyt tapahtunut. Se on tapahtunut siinä suuressa henkisessä vuodatuksessa, jossa Karma on tullut Kristuksen käteen, ja jossa H. P. Blavatsky oli Johannes Kastajan kaltainen valmistava huutavanääni ja Pekka Ervast varsinainen keskushenkilö. Ja koska Pekka Ervast syntyi ruumiillisesti jouluk. 26 p:nä, niin on ratkaisevaan täydellistymiseen johtanut suuren Opettajan syntymä tullut luonnonkin puolelta sijoitetuksi siihen vuoden päivään, johon se luonnostaan kuuluu.

Niinpä nyt voidaan jouluaattoa, jouluk. 24 p:vää, viettää sen valmistavan työn kunniaksi, jota on tehty vanhassa liitossa miljoonien vuosien aikana — ja yhäkin tehdään — Pyhän Hengen johdolla, ja jossa Buddha saavutti täydellistyneemmän voiton. Jouluk. 25 p:vää vietämme sen työn kunniaksi jota on tehty — ja yhä tehdään —, jotta Jumala Poikana, kosmillisena Kristuksena, Rakkautena eli Äitinä pääsisi esille ja käytännöllistyisi ihmiskunnassa, ja jossa historiallinen Jeesus Kristus saavutti ratkaisevan voiton. Jouluk. 26 p:vää vietämme sen työn kunniaksi jota on tehty ja yhä tehdään, jotta Jumala taivaallisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena pääsisi ilmenemään ja käytännöllistymään ihmiskunnan elämässä, ja jossa historiallinen Pekka Ervast saavutti ratkaisevan voiton.

— — —

Mennäksemme tästä eteenpäin selvittelemme ensin ajatuksiamme erään tunnusmerkin suhteen. Kun Jeesus puhuu ratkaisevasta tulemisesta niin hän sanoo, että siihen aikaan ihmiskunnassa vallitsee sellainen tuska ja hätä, jollaista ei ole ennen ollut eikä enää tule. Pekka Ervast taas sanoo, että ratkaisu tapahtuu silloin, kun kuolema uhkaa maapalloa. Ja mitä nyt tässä suhteessa näemme ja kuulemme? Huomaamme, että johtavat tiedemiehet itse ovat tavallaan yllättyneitä aikaansaannostensa suhteen. Niinpä saimme äskettäin sanomalehdistä lukea tällaista: "St. Cergues, Sveitsi, 10. IX. (STT-Reuter). Maailman terveysjärjestön johtaja, tri Brock Chisholm selitti perjantaina (9. IX. 1949 J. R. H.) pitämässään puheessa atomipommin vanhentuneen sen johdosta, että on pystytty valmistamaan biologista ainetta, joka on sellaista, että 200 grammaa riittää tappamaan maailman kaikki ihmiset".

Olkoon tuon uutisen laita miten tahansa. Selvää kuitenkin on, että kun ihmiskunnan teknillisiin, kemiallisiin ja biologisiin keksintöihin liittyy, tai niiden takana ja ohella vaikuttaa yhä paisuva itsekkyys ja oveluus, materialismi ja militarismi ja väkivalta, niin kuoleman uhka on ilmeinen.

Mutta me emme takerru asian tuohon puoleen tämän enempää. Sillä Jumalan kolminainen tuleminen on nyt myös tapahtunut. Ja siinä on pelastus. Pelastus on siinä, että yhä useampia ihmisiä ja heidän muodostamiaan ryhmiä liittyy työhön Jumalan valtakunnassa — joka nyt on ratkaisevasti astunut tähän alempaan kolminaismaailmaan.

Edentyäksemme esityksessämme kiinnitämme huomiomme erikoisesti siihen seikkaan, että Karma on nyt siirtynyt planeettamme entiseltä eli alemmalta johtajalta, Saatanalta, Kristuksen käteen. Se merkitsee ratkaisevan paljon. Se merkitsee, että vaikka ns. varjon veljien järjestö — monine apulaisineen — yhä vastustaa totuutta, rakkautta, Kristusta ja Hänen työtään, niin Karma ei enää suunnittele tuhoa vuorisaarnan Mestarin opin seuraajille.

Toinen huomattava muutos on siinä, että vaikka me ihmiset olemme yksilöitä ja sellaisina vastuussa elämän edessä, niin kuitenkin on tässäkin suhteessa alkanut uusi aika siten, että me muodostamme yhden kokonaisuuden Jumalassa, Kristuksessa, Isässä. Ja kun kaikki ykseyttävä Jumala nyt on astunut tähän fyysilliseen maailmaan, niin se asettaa meille uudet mahdollisuudet ja velvollisuudet. Nämä uudet mahdollisuudet ja velvollisuudet ovat siinä, että me tietoisina yksilöinä liitymme ryhmiin. P. E. opettaa painokkaan selvästi, että nyt on tullut aika, jolloin ihmistä irrallisena yksilönä ei enää pitkällekään auteta. Jumalallinen apu vuodattautuu nyt ryhmiin. Sentähden yksilöiden on liityttävä ryhmäksi tai ryhmiksi.

Mutta ei tietenkään millaisiksi ryhmiksi tahansa. Sen ryhmän on oltava Jumalan valtakunta. Ja sitä se on kun Isän tahto siinä ilmenee. Ja Isän tahto esiintyy Pekka Ervastin uudelleen järjestämässä Vuorisaarnassa. Sentähden sellainen ryhmä työskentelee Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

— — —

Siirrymme nyt täydellistyneen joulun mysteerioon. Ensin muodolliselta kannalta.

Kun joulu nyt on saavuttanut täydellistymisensä Isän ruumistuttua ihmiskuntaan, ja kun siten olemme ratkaisevasti siirtyneet v a l t a k u n t a -aikaan siinäkin merkityksessä, että etupäässä ryhmiä autetaan, niin luonnollista on, että tuollaista ryhmää on myös heti yritetty perustaa. Ja se yritys on teosofinen liike. Teosofinen liike on henkisen valtakunta-aatteen itu, hapattava siemen.

Tähän muodolliseen puoleen liittyy joulumysteerion henkinen puoli. Sekä psykologiselta että henkilölliseltä kannalta siihen liittyy kolme tekijää. Edellä jo huomasimme, että jumalalliselta kannalta sen muodostaa ihmiskuntaan ruumistunut Jumala Pyhänä Henkenä, kosmillisena Poikana eli Kristuksena ja kosmillisena Isänä. Mutta teosofinen liike on se uusi maailma, jossa joulun mysteerio oli ajateltu toteutuvan. Tältäkin kannalta kuuluu asiaan käytännöllinen kolminaisuus. Valaistaksemme asiaa otamme tähän Uudessa Testamentissa esiintyvät, joulumysteerioon kuuluvat kolme henkilöä. Ne ovat: Maaria, Joosef ja Jeesus-lapsi. Nämä ovat historiallisia henkilöitä, mutta ovat samalla symboleja.

Teosofisessa liikeessä nämä kolme henkilö-symbolia esiintyvät teosofisen ohjelman kolmena kohtana. Maaria-ihanne toteutuu kun toteutetaan ohjelman ensimmäistä kohtaa: yleisen veljeyden ytimen muodostamista katsomatta mihinkään sellaiseen rajoittavaan seikkaan, joka eroittaa ihmisiä toisistaan.

Joosef-ihanne toteutuu kun toteutetaan ohjelman toista kohtaa: etsitään totuuden ydintä, salaista jumalviisautta, mikä piilee kaikkien aikain uskonnoissa, mytologioissa, filosofisissa ja tieteellisissä järjestelmissä.

Jeesus-lapsi ihannetta toteutetaan kun toteutetaan ohjelman kolmatta kohtaa: tutkitaan ihmisessä piileviä salaisia voimia etsimällä ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä.

— — —

Teosofinen liike oli siis kuin kokeelle asetettu kollektiivinen ihminen, jonka tehtäväksi oli annettu synnyttää itsessään uusi ihmistyyppi. Niinhän on sanottukin, että teosofisessa liikkeessä on pantu alulle nykyisen viidennen juurirodun kuudes alarotu, jolloin samalla on okkultisesti pantu alulle kuudes suuri juurirotu, niinkuin P. E. opettaa.

Katsokaamme lähemmin teosofisen ohjelman ensimmäistä kohtaa, jonka toteuttamisessa teosofinen liike kasvattaa Maaria-ominaisuutta. On huomattava, että P. E. nimittääkin tätä ensimmäistä kohtaa negatiiviseksi, joka siis jo sellaisenaan on naisellinen ominaisuus. Muistamme, että Maaria ensin epäili antautua äidin osaan. Mutta saatuaan enkeliltä valaistusta asiaan hän antautui ja sanoi: olen Herran palvelijatar, tapahtukoon minulle sanasi mukaan.

Mutta muistakaamme, että Maaria oli jo tällöin kihloissa. Näinollen kysymme: mitenkähän teosofinen liike on kihloissa?

Teosofinen liike on kihloissa siten että se on lupautunut muodostamaan yleisen vel-

jeyden ytimen. Sitten ovat tulleet — niinkuin Maariallekin aikanaan — epäilykset. On alettu epäillä veljeyden toteuttamisen mahdollisuutta käytännössä. Onko "uskallettu" olla — Maarian tavoin — veljellisesti negatiiveja siten, että olisi kieltäydytty epäveljeydestä? Onko uskallettu antautua jumalalliselle äitiydelle? — Ken tahtoo tähän ratkaisevan tärkeään kysymykseen tutustua, hän voi lukea P. E:n "Ihmisyyden uskonto" kirjasta osan: "Olemmeko käsittäneet oikein?" Siinä annetun lausunnon valossa voidaan katsella myöhempiäkin tapauksia teosofisen liikkeen eri osastoissa. Mikäli tappio on kärsitty ohjelman ensimmäisessä kohdassa, veljeydessä, jumalallisessa äitiydessä, sikäli ei tietenkään olla varsinaisella tavalla päästy käsiksi ohjelman toiseen ja kolmanteen kohtaan, Joosef ja Jeesuslapsi ominaisuuksien kasvattamiseen. Sillä portti niihin käy veljeyden eli Maaria-ominaisuuden kautta.

Mutta koetut epäonnistumisetkaan eivät saa meitä lannistaa. Sillä vaikka seurat epäonnistuisivatkin, niin onhan Salainen Veljeskunta kuitenkin olemassa. Yksilöillä on aina tilaisuus yrittää ryhmittyä uudelleen. Ihminen voi — Maarian tavalla — luopua pelkuruudestaan, itsekkyydestään. Hän voi pitää kihlauksensa, veljeyslupauksensa, uskollisuutensa jumalalliselle äitiydelle.

Kyetessämme pysymään suvaitsevaisuudessa ja veljeydessä silloin on mahdollista päästä Joosef-ominaisuudessa ohjelman toiseen kohtaan. Emme silloin lähde kaikenlaisten psyykkisten, mediumististen, hypnoottisten tai materialististen virtausten mukana, vaan etsimme totuuden ydintä perehtymällä kaikkien uskontojen alkuperäisiin opetuksiin; jollaiseen meillä on erinomainen opas P. E:n kirjassa "Suuret uskonnot" vaikka valitettavasti tämä kirja nyt on loppuun myyty.

Sitten meille tulee mahdolliseksi päästä sisälle ohjelman kolmanteen kohtaan, Jeesuslapsi-ryhmään. Emme etsi ensimmäisiä istuimia ja kunniapaikkoja. Emme pyri valtaan, emme komentamaan ja määräämään. Sensijaan syvennymme Kristushenkeen, jotta omalla paikallamme osaisimme palvellen ilmentää Isän tahtoa Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Silloin työmme sisältää enkelten laulun: kunnia Jumalalle korkeuksissa, rauha maassa ihmisille joilla on hyvä tahto.

J. R. H.

1949 joulukuu, 227—229

PEKKA ERVAST JA HÄNEN ELÄMÄNTYÖNSÄ

(Jatkoa)

Tulemme nyt kysymykseen: mitä tuo ihmeellinen ihminen, suuri Opettaja, sitten meille ihmisille, veljilleen, opetti?

Meillä ei ole tässä tilaisuutta syventyä P. E:n laajaan opetustyöhön. Ja sitäpaitsi siihen voi jokainen tutustua syventymällä P. E:n kirjoihin. Kuitenkin voimme lyhyesti todeta, että P. E:n opetuksen ydin sisältyy hänen uudelleen järjestämäänsä Vuorisaarnaan, joka sisältyy — ainutlaatuisen syvällisillä ja valaisevilla selityksillä täydennettynä — hänen samannimiseen kirjaansa. Siihen sisältyy sekä Jeesuksen että kaikkien vanhojen Mestareiden siveysopit syvennettyinä, selvennettyinä, täydellistettyinä.

Tämän sanottuamme otamme esille yhden erikoisen asian: auktoriteettiuden. Sillä yksinpä teosofisessakin liikkeessä on tässä asiassa voinut esiintyä ajatuksia, jotka heiluvat sinne ja tänne. Joskus on saattanut esiintyä ajatuksia, joissa ajatuksen esittäjä, yksilö tai ryhmä, vaatii toisilta ehdotonta tottelevaisuutta itseään kohtaan. Joskus taas esitetään ajatuksia, ettei kellään tutkijalla ole ehdotonta auktoriteettia, tai että yleensä ei saa olla ensinkään mitään auktoriteettia.

Näin on menty siihen mihin on menty: jonkunlaiseen sekavuuteen.

Tällöin muistamme, että koko teosofisen liikkeen yläpuolelle on alunalkuaan tullut merkityksi johtolause: "Mikään uskonto ei ole totuutta korkeampi". Tässä siis myönnetään auktoriteettius totuudelle. Ja Jeesuskin sanoo: totuus teidät vapaiksi tekee.

Seuraava johtopäätös on, että jos joku

ihminen, totuudenetsijä, on löytänyt totuuden, totuuden sillätavoin, että se totuus on tehnyt hänet vapaaksi, niin silloin se ihminen on tuon löytönsä ja kokemuksensa kautta auktoriteetti siinä asiassa. Ja hän voi tuoda yhden lisän tähän auktoriteettikeskusteluun. Hän voi sanoa: auktoriteettia on, ja se on totuus. Mutta auktoriteettiutta ei saa omaksua sokeasti, sitä ei saa omaksua umpimähkään.

Mutta tämä huomautus avaa taas uuden pulman. Koska sokeata auktoriteettiutta ei saa olla, niin tällöin ne ihmiset, jotka eivät vielä ole totuutta löytäneet, ovat vaarassa työntää luotaan kaikki ne ihmiset, jotka ovat totuuden löytäneet ja löydöistään kertovat. Ja sehän on yleensä ollut tietäjien ja profeettain kohtalo. Se oli Jeesuksen kohtalo, ja se on ollut yleensä tietäjien, Jeesuksen oppiin yhtyneiden tietäjien kohtalo.

Näin on tultu auktoriteettiuden kielteiseen puoleen: tietämättömien ja yleensä tietämättömyyden auktoriteettiuteen. Turvaudutaan voimakeinoihin, aluksi vallokuntiin, johtokuntiin, massa- eli enemmistöpäätöksiin, ja lopuksi mihin tahansa pakkokeinoihin, väkivaltaisiin menetelmiin.

Juuri tuollainen tietämättömyyden ja tietämättömien auktoriteettius on vienyt ihmiskunnan siihen, sotien avulla ylläpidettyyn itsetuhoon, mihin nyt olemme joutuneet.

Näinollen: koska tuhomme tai pelastuksemme punoutuu merkillisellä tavalla siihen, miten suhtaudumme auktoriteettiuteen, niin joudumme kysymään: onko elämässä mitään niin selvää ja ikäänkuin kouriintuntuvaa auktoriteettia, että kuka tahansa voi sen huomata ja käytännössä oppaakseen ottaa?

Tällöin muistamme jo vanhan kansantietouden sanovan: minkä taaksesi jätät, sen edestäsi löydät. Elämässä vallitsee kaikkea läpäisevä syyn ja seurauksen laki, karma. Jos joku teosofikin sanoo, ettei ole, eikä saa olla mitään auktoriteettia, niin hän unohtaa karman, ja samalla ne tietäjäihmiset, jotka ovat ainakin henkilökohtaisen karmansa lunastaneet. — Karman laki on todella ehdoton. Karma on aina kintereillämme, jopa niin tarkan vaativana, että se antaa meidän kokea seuraukset jokaisesta turhasta sanastammekin. Niinpä P. E. sanookin, että ensimmäinen mestarimme ja opettajamme on karma, ja teemme viisaasti ottaessamme tämän huomioon. Sen tehdessämme opimme toimimaan entistä viisaammin.

Todellinen auktoriteetti on siis ainakin karma. Ja selvää on myös, että se ihminen, joka tuntee karman toiminnan sillätavoin, että on lunastanut karmansa, osaa toimia sillätavoin sopusoinnussa elämän Lain kanssa, ettei aiheudu uutta huonoa karmaa, silloin se ihminen, niinkuin Mestari, myös on auktoriteetti, ja voi opastaa meitä toisia pääsemään sopusointuun elämän Lain kanssa.

Nyt voimme ottaa seuraavan askeleen. Opimme ymmärtämään, että elämässä ei ole vain karma, vaan jo sitä ennen, sitä syvemmällä, dharma, so. ihanne, velvollisuus. Dharmanamme eli velvollisuutenamme on: ilmentää ja käytännöllisesti toteuttaa Jumalan, taivaallisen Isämme tajunnassa elävä täydellisyyden periaate.

Ensimmäinen askel dharmamme toteamisessa on, että kaikilla ihmisillä on tämä sama dharma, sama päämäärä. Sentähden me kaikki olemme veljiä keskenämme. Sanoimme, että dharma on karmaa syvemmällä, kulkee karman edellä. Karma muodostuu sellaiseksi, hyväksi tai huonoksi, miten hyvästi tai huonosti dharmaamme — siis aluksi veljeyttä — toteutamme.

Näinollen: karmallisen auktoriteetin rinnalle asettuu dharmallinen veljeyden auktoriteetti. Tässä on huomattava, että karma toimii jotenkin kuin automaattisesti, tekojemme mukaan, mutta dharma ei toteudu, se ei varsinaisessa mielessä toteudu, ellemme me aivan tietoisesti ryhdy sitä toteuttamaan. Kuitenkin dharmamme ensimmäisen varsinaisen ilmauksen, veljeyden, toteuttamisessa on kaksi puolta: passiivinen ja aktiivinen. Veljeyden passiivinen puoli sanoo: älä sorra toista, älä levitä huonoja juttuja, älä osallistu sotaan, veljiesi tappamiseen jne.

Tämä pahantekemättömyys on siis veljeyden passiivinen puoli. Mutta sitten on veljeyden ilmennyttävä myös aktiivisena. Ja aktiiviseen veljeyteen emme yleensä ole heti päteviä. Jos niin kuvittelemme, tulee meistä ns. maailmanparantajia, ei itsemme kasvattajia. Passiiviseen veljeyteen meidän täytyy olla ilman muuta päteviä: täytyy osata luopua olemasta epäveljellinen. Mutta aktiiviseen veljeyteen pyrkijän täytyy ajatella ja kysyä: koska karma voi olla meidän mestarimme, opettajamme,

niin eikö dharmakin voi sitä olla? Toisin sanoen: sisältyykö dharmaan, onko sen takana myös joku opettaja, Mestari? Onko dharman takana tai sisällä joku ehdoton auktoriteetti?

Tähän vastaa kokemus: on. Tämä on Jumala, Jumalan tahto, henkemme Isä. Ja tähän auktoriteettiin ovat yhtyneet ne, jotka jo ovat osanneet ryhtyä Isän tahtoa toteuttamaan, ilmentämään; siis suuret Mestarit. Meidän ihmiskunnassamme ennen kaikkea Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Jos me ilman tätä todellista auktoriteettia rupeamme toteuttamaan aktiivista veljeyttä, niin siitä voi tulla mitä tahansa rosvoveljeyttä, aseveljeyttä, puolueveljeyttä, joka tekee mitättömäksi passiivisenkin veljeyden.

Aktiivisen — niinkuin kyllä passiivisenkin — veljeyden auktoriteettius tarjoutuu siis suurten historiallisten Mestareiden opissa. Joka tahtoo käyttää oppaanaan Buddhaa, hän kulkekoon Buddhan viitoittamaa kahdeksankertaista tietä. Joka ottaa oppaakseen Jeesus Kristuksen, hän ottakoon huomioon Jeesuksen opetukset Uudessa Testamentissa — älköönkä antako kaikenlaisten selittäjien ja mestarin opin purkajien johtaa itseään harhaan. Ken tahtoo ottaa Pekka Ervastin oppaakseen, hän syventyköön ennen kaikkea P. E:n aivan ainutlatuisella tavalla selventämään ja täydellistämään Vuorisaarnaan.

Etenkin Pekka Ervastin johdolla ja opastuksella tulemme vielä erääseen veljeyden toteuttamisen ominaisuuteen: suvaitsevaisuuteen. En saa ajatella, että kaikkien pitäisi olla aivan sellaisia kuin minä. On suvaittava sekä niitä, jotka ovat vähemmin kehittyneitä kuin minä, kuin myöskin niitä, jotka ovat henkisessä kehityksessä ja kokemuksessaan minun edelläni.

Tässä onkin vaikea kohta, johtuen ihmisen väärästä omanarvon tunnosta. On huomattu, että ihmisen on helpompi suvaita niitä, jotka tuntuvat olevan kehityksessään hänen alapuolellaan kuin niitä, jotka osoittautuvat olevan kehityksessään hänen yläpuolellaan. Joku niinsanoakseni virallinen teosofi olikin kerran sanonut Pekka Ervastille siihen suuntaan, että "nerokkaat ihmiset eivät oikein sovi teosofiseen yhtymään; he saavat häiriöitä aikaan. Kun on vain tavallisia ihmisiä, niin pysyy paremmin sopu ja rauha". On ymmärrettävää, että tämä on eräänlaisen tietämättömyyden, sokeuden, vieläpä henkisen laiskuuden ja kuoleman rauhaa. Niinpä P. E:n kanta olikin aivan toinen. Teosofisissa yhtymissä täytyy olla tilaa myös nerokkaille ihmisille, ennen kaikkea tietäjille, niille, jotka ovat tehneet totta Mestarin opista. P. E. sanoo, että teosofisessa seurassa täytyy mahtua olemaan vaikka kuinka monta okkultistia, Mestarin oppilasta, itsenäistä työntekijää. Parempi mitä useampia niitä on.

Täytyy taas sanoa, että tässä suvaitsevaisuudessakin on suuresti epäonnistuttu. Tietämättömyyden auktoriteettius on saanut aikaan, että yleensä syvällisimmät työntekijät ovat joutuneet syrjään. Se sai aikaan, että suurimmalta ja uutterimmalta työntekijältämme P. E:ltä loppuivat toimintamahdollisuudet fyysillisessä maailmassa ja hänen oli vetäydyttävä jatkamaan työtään eetteriruumiissa — niinkuin "Suuressa sekkailussa" ennakoivasti kuvataan. P. E:lle kävi näin sentähden, että hän oli sisällä dharmassa, siinä lopulta ainoassa Mestarissa, joka on Isän täydellisyysajatus. Hän piti aina kiinni tästä lopullisesti ainoasta auktoriteetista, siitä, mikä hänen universaalisessa uudestisyntymisessään oli hänessä eläväksi tullut.

Tästä tulemme kysymykseen: onko tällä kaikella muutakin merkitystä kuin vain se, että itse kehitymme?

Ainakin voi asiaa katsella myös yleiskehityksen kannalta. Ei ole kysymys vain siitä, että me yksilönä saavuttaisimme vapauden, ja sitten vaikka siirtyisimme jonnekin toisiin maailmoihin. On myös kysymys siitä, että aurinkojohtoinen taivasten valtakunta ja kosmillinen Jumalan valtakunta toteutuisi aurinkokuntamme kaikilla planeetoilla, siis myös tässä meidän surujen tähdessämme maapallossa.

Tältä kannalta katsoen voitaisiin sanoa, että tähtivoimat ovat kasvattaneet ihmisiä kuin lyseossa, jotta jumalallinen korkeakoulukin voitaisiin kerran täydellisesti avata ja käyntiin saattaa.

Ja tässä suhteessa me nyt olemme joutuneet ratkaisevaan kohtaan. P. E. puhuu siitä, kuinka aurinkoelämä ja kosmillinen järki, Pyhä Henki, tuli Buddhan kautta ihmiskuntaan. Sen vaikutuksesta me ihmiset erikoisesti voimme vapautua kiintymyksestä alempaan maailmaan, persoonalliseen elämään, saavuttaaksemme siten vapauden jälleensyntymisen pakosta.

Pekka Ervast sanoo, että Buddha ei tule enää. Sillä siinä ei ole kysymys vain yhdestä ihmisestä, vaan kysymyksessä on Logos järkenä, totuutena. Ja kun se Buddhassa tuli tähän ihmiskuntaan, niin ei se enää tule. Se tulee jatkuvasti siten, että Buddhan saavutus herää yhä useammassa ihmisessä, ja vaikuttaa vapauttavasti.

Edellinen tuleminen on samalla aina valmistusta seuraavalle tulemiselle. Seuraava Logoksen ja Jumalan tuleminen tapahtui Jeesus Kristuksessa. Jeesus oli ehkä Buddhaa syvempi. Hän vaistosi, että ilman rakkautta järki ei ole hedelmällinen. Ilman rakkautta, ilman Jumalan apua rakkautena, ihminen ei osaa hedelmällisesti kantaa kärsimyksen ristiä. Tämä aavistus meni Jeesuksessa täytäntöön Jordanin kasteessa. Jumala rakkautena, puhtaana tunteena, äitinä, ruumistui Jeesuksessa. Tämän jälkeen ihmisillä on mahdollisuus hedelmälliseen kärsimysten vapaaehtoiseen kantamiseen.

Pekka Ervast sanoo, että myöskään Jeesus Kristus ei enää tule. Sillä kosmillinen Kristus, Jumala rakkautena, tuli jo ihmiskuntaan. Ja Kristuksen eli rakkauden toinen tuleminen on nyt myös siinä, että Kristus herää ja kasvaa jatkuvasti yhä useammassa ihmisessä.

Ilmennyt Logos on myös kolminainen. Niinhän ihminenkin on yksi, mutta ilmenee järkenä, tunteena ja tahtona. Sentähden Jumala astuu kolmannellakin tavalla ihmiskuntaan. Täytyy olla myös ratkaisuun kypsä ihminen joka ymmärtää, ettei päästä lopulta mihinkään elämässä, jos aina vain on kärsimystä ja marttyyriutta. Hän aavistaa: Jumala on myös voima, majesteettius, Isä. Sellainen ihminen oli tyypillisesti Pekka Ervast. Isän tuleminen tapahtui hänessä. Hänen voitossaan Karman johto siirtyi Saatanalta Kristuksen, Isän, käteen.

Johdonmukaisesti on Pekka Ervastista myös sanottava, että hän ei enää tule. Hänenkin toinen tulemisensa on jatkuvaa siten, että Isän elämä, hyvän voima ja majesteettius herää ja kasvaa ja täydellistyy jatkuvasti yhä useammissa ihmisissä. Lähtökohta meillä ihmisillä tässä suhteessa on, niinkuin Pekka Ervast sanoo, että "pyrkijä on perin pohjin ymmärtänyt ja sulattanut neljännen käskyn hengen. Te tiedätte: pahan vastustamattomuuden käsky. Se on kulmakivi".

Kaiken edellä sanotun täydennykseksi on vielä puhuttava niistä tuntomerkeistä, joista suuri Opettaja tunnetaan. Jeesus esittää yhtenä tunnusmerkkinä, että Ihmisen Pojan tullessa vallitsee ennen kuulumaton hätä ihmiskunnassa. Ja nyt olemme kirkkoinemme, yliopistoinemme ja valtioinemme onnistuneet viemään maapallon kuoleman kynnykselle. P. E. taas sanoo, että kyseessä oleva suuri tuleminen tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa.

Toisena tunnusmerkkinä Jeesus mainitsee väärät kristukset. Keitä he ovat? Ne ovat niitä, jotka eivät pysy Laissa, siinä Laissa, joka selvimpänä ja ytimekkäimpänä esiintyy Vuorisaarnassa. Sellaisille profeetoille, vieläpä voimatekojen tekijöille Vuorisaarnassa sanotaan nimenomaan: "En ole koskaan tuntenut teitä; menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakiani noudattaneet".

Juuri tuollaisia profeettoja ja opettajiahan on maailma tulvillaan. Omaa etuaan, kunniaansa ja valtaansa he puolustavat; he yllyttävät tai puolustavat sotaa, pakkoa ja väkivaltaa, kostoa. Heillä on monenlaista ja vaikka kuinka suurenmoista esitettävänä, mutta Vuorisaarna ei heitä miellytä. Se ei miellytä siksi, että siihen mukautuakseen heidän täytyisi uhrata oma itsekäs persoonallisuutensa Isän tahdon ilmentämiselle.

Ainoa pätevä tuntomerkki suuren Opettajan tuntemiseen on siis hänen opetuksensa hedelmä, hänen suhteensa Lakiin, joka ytimekkäimmin Vuorisaarnassa esitetään. Pekka Ervast sanoo vielä, että kun uusi Suuri Opettaja tulee, hänen oppinsa ei saa missään suhteessa olla Kristuksen Vuorisaarnan oppia alempana, vaan täytyy se olla vähintään Vuorisaarnan opin tasalla, tai sitä ylempänä.

Ja P. E. ja hänen opetuksensa täyttää tämän vaatimuksen. Hän omassa elämässään jo nuoruudesta asti täytti Jeesuksen käskyt, ei tiennyt niitä rikkovansa. Ja sitten hän järjesti Vuorisaarnan uudelleen, täydensi sen erinomaisilla selityksillään. Siten hän on vienyt Jeesuksen oppia eteenpäin, syvämmälle ja korkeammalle. Niinpä P. E:n Vuorisaarna kirja onkin nyt ainutlaatuinen maailman kirjallisuudessa. Ei ole missään sellaista kirjaa, jota voisi lähimainkaan verrata Pekka Ervastin Vuorisaarnaan.

Vielä yksi asia. P. E. sanoo myös, että Kristus-ihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Mutta hän lisää: se on

toisten sanottava, niiden, jotka ovat siitä päässeet tietoon.

Voisimme sanoa tai kysyä: miksi on niin tärkeätä, että se tulee sanotuksi? Yhdeltä puolen asia on niin, kuten P. E. sanoo, että suuri vihitty ei pääse työssään etenemään, syvenemään, ellei hän ainakin muutamalta ihmiseltä saa totuudenmukaista tunnustusta. Ja toiseksi: ihmiskunnan täytyy myös saada kuulla ja oppia ymmärtämään, mihin kohtaan historiallisessa yleiskehityksessämme olemme tulleet, mitkä ovat meidän mahdollisuutemme ja velvollisuutemme. Muutoinhan me vain kuluttaisimme aikaamme tietämättömyydessä ja turhassa odottelussa. Ja vielä: ellemme pääse perille aikamme polttavimmasta kysymyksestä, emme tule osallisiksi henkisen vuodatuksen voimasta. Emme voi silloin esim. Paavalin tavalla sanoa: tunnen Kristuksen, Isän, voimana ja elämänä itsessäni.

Totuudelle ja sen esittäjälle ja ilmentäjälle Pekka Ervastille kunniaa tehden päätämme tämän esityksen sanomalla: kansan ja ihmiskunnan kohtalo ja tulevaisuus riippuu siitä, miten suhtaudumme ajan polttavimpaan kysymykseen, suureen Opettajaan ja hänen sanomaansa, oppiinsa ja tietoonsa. Karma on tullut Isän Kristuksen käteen, ja kansat on kutsuttu tuomiolle. Kansana meitä ei pelasta muu kuin se, että on edes pieni mutta kasvava ryhmä ihmisiä, jotka tekevät tietoisesti työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla hänen sanomansa puolesta. Sellainen joukko olisi aikanaan pelastanut Sodoman ja Gomorran. Eikä laki ole tässä suhteessa muuttunut. Päinvastoin laki on käynyt entistä ilmeisemmäksi. Ja erikoisesti Suomen kansasta P. E. on sanonut, että sen tehtävä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen, itsealoitteellinen aseista riisuutuminen. Ei luottamalla aseisiin, vaan luottamalla Jumalaan, jonka sallimatta ei hiuskarvakaan putoa päästämme, voimme todella kunnioittaa suurta Opettajaamme.

J. R. H.

1949 joulukuu, 234—238

HENKINEN HOROSKOOPPIMME

Yhteiskunnallisissa palvelustehtävissä

Aavistus

1949 joulukuu, 240—243

Julkaistu kirjassa: Henkinen horoskooppimme.

TEHTÄVÄMME TEOSOFEINA

Vuosikymmenien aikana osallistuessamme teosofiseen työhön teemme yhä vakavammin sen huomion, että H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast esiintyvät siinä aivan omaja ainutlaatuisinaan Opettajina. Teosofia heidän kannaltaan ja heidän esittämänään on jotain aivan toista kuin mitä se yleensä on muilta tahoilta esitettynä, jopa teosofisenkin liikkeen keskuudessa. H. P. B:n ja P. E:n kannalta teosofia on loppujen lopuksi käytännöllisen elämän taitoa. On kyllä teoreettisia oppeja elämän järjestyksestä, sellaisia kuin oppi karmasta, jälleensyntymisestä jne. Se kuuluu asiaan. Mutta jos me jäämme näihin asioihin, emmekä ota kiinni teosofian varsinaisesta tehtävästä, ihmisyyden, veljeyden käytäntöön soveltamisesta, silloin alamme kiertää tyhjää, tai emme välttämättä tyhjää, vaan me käytännöllisesti jatkamme maailman mukana, osallistumme sen epäveljellisiin, epäinhimillisiin menetelmiin. Silloin meidän teosofiamme on vain sitä "silmän" oppia, sitä "helisevää vaskea", joka on — niinkuin H. P. B. sanoo — tietämättömyyttäkin pahempaa. Sillä meistä tulee silloin kademielisiä, ensimmäisiä "istuimia" tavoittelevia, komentamisen ja määräämisen haluisia olentoja. Emmekä me silloin kykene osallistumaan siihen tehtävään, so. veljeyden ytimen muodostamiseen — jota tehtävää suorittamaan teosofinen liike nimenomaan perustettiin.

Niin se on veljet. Sentähden on erinomaisen opettavaista yrittää todella syventyä H. P. B:n ja P. E:n opetusten henkeen. Niinpä kun nyt taas uudestaan ja jälkeenpäin luemme ja syvennymme P. E:n puheisiin, joita hän on pitänyt teosofisissa ryhmissä, niin aivan ihmeeksemme panemme merkille, kuinka hän aina, alusta (esim. T. S:n suomalaisen osaston perustamistilaisuudessa) loppuun asti, pani kokonaan painon sille elämisen taidolle, että me oppisimme elämään jumalallis-inhimillisen veljeyden hengessä. Ja me voimme ymmärtää, että vasta tämän tällaisen "sieluviisauden" kautta "pääntietokin" voi tulla hedelmälliseksi.

Jos nyt teosofisessakin liikkeessä olisi aina ollut näin, jos siinä aina olisi "sieluviisaus" johtanut "pääntietoa", silloinhan kaikki olisi mennyt luonnollisen kasvun tietä. Meillä olisi silloin yksi yhtenäinen teosofinen maailma, joka seisoisi lujana, elävänä, hapattavana siemenenä tuon suuren orvon, materialismin ja militarismin myrskyjen myllertämän maailman keskellä. Ja aivan ihmeellisen tunnelman vallassa me joudumme huokaisemaan: oh, jospa niin olisi! Jospa oltaisiin osattu pysyä todellisessa, käytännöllisessä teosofiassa: veljeyden ytimen muodostamisessa!

Mutta mitä sanoo "kylmä" todellisuus? Se sanoo, että teosofinen liike on särkynyt monen moniksi seuroiksi, ryhmiksi, yhtymiksi. Ja särkymisen on nimenomaan saanut aikaan epäveljeyden henki, pääntieto ilman sieluviisautta. Siten olemme tämän tästä saaneet aloittaa uudestaan. Ja välttämättömyytenä siihen on liittynyt eräs uusi ilmiö, se, joka P. E:n ympärillä niin huomattavasti näyttäytyi. Tämä johtui siitä, että P. E. pysyi aina uskollisena käytännölliselle teosofialle, ihmisyyden, veljeyden sanomalle, sieluviisaudelle, ja puolusti sitä. Juuri se seikka, että P. E. aina puolusti veljeyttä, se saattoi särkyneessä teosofisessa liikkeessä herättää merkillisen vastavaikutuksen. Siellä saatettiin ajatella ja sanoa: P. E. "häiritsee"! Eikö olekin kummallista? P. E. aina viimeiseen saakka puolusti veljeyttä, kieltäytyi olemasta mukana epäveljellisissä edesottamuksissa, mutta siitä huolimatta saattoivat suuret joukot lumoutua ajatukseen, että P. E. "häiritsee"...

Niin, siinä on maailman palkka.

Tietenkin voisimme tätä "selittää", jopa selittää "kirjoitusten" avulla. Sillä onhan sanottu mm. näinkin: "autuaita olette te, kun ihmiset minun tähteni solvaavat ja vainoavat teitä ja valhetellen puhuvat teistä kaikenlaista pahaa... samoinhan vainottiin profeettoja, jotka olivat ennen teitä". Me tietysti ymmärrämme, että tuo on sanottu totuuden julistajan rohkaisuksi, jottei hän lamaantuisi ja heittäisi työtään kesken. Sitä ei tietenkään ole sanottu siinä mielessä, että meidän teosofeina pitäisi olla ahdasmielisiä, kateita, suvaitsemattomia, jotka osallistuisimme totuuden julistajain vainoamiseen! Ei suinkaan. Sillä meidän tehtävämme on pysyä ja elää veljeyden totuudessa ja puolustaa sitä epäveljeyteen vajonneen maailman edessä.

J. R. H.

1949 joulukuu, 244, 246.

Pohjolan Valo 1950

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Allekirjoittaneelle tehdään joskus kysymyksiä myöskin sukupuolielämän suhteen. Ja sitä voitaneen pitää luonnollisenakin, ottaen huomioon kaikki ne ilmiöt, ihanuudet ja surkeudet, mitkä sukupuolielämän ympärille ryhmittyy.

Ilman pitkiä esipuheita käymme siis suoraan asiaan. On sanottu, että ihminen on pienoismaailma. Sellaisena hän on moninaisten voimien polttopiste, hyvien ja huonojen; niinkuin ainakin tavalliselta kannalta katsoen sopii sanoa. Ainakaan tavallisen päivätietoisuutemme kannalta emme tiedä itseämme luoneemme, joten emme noin vain tai ilman muuta voine pitää itseämme syyllisinä siihen, että olemme sellaisia kuin olemme. Siis: minkäpä olemme voineet sille, että meissä nuoruusiässämme herää sellainenkin merkillinen voima kuin sukupuolisuus.

Sensijaan saattaisimme kenties valittaa sitä, että tämä meidän yleinen sivistyksemme on muodostunut niin ulkokullatun pintapuoliseksi, että me emme saa mitään todellista tietoa tai ohjausta enempää sukupuoliasioissa kuin yleensä ihmisen syvempää olemusta koskevissa asioissa. Ihmisen varsinaista ihmisyyttä koskevissa asioissa olemme saaneet elää jonkunlainen teeskentelyn ja ulkokultaisuuden pussi päässä. Tärkeimmät kysymykset olemme saaneet selvitellä yksinään, tai mennä avuttomina ja umpimähkään voimien virran mukana.

Ottakaamme siis tässä selvitelläksemme tuota erinomaisen keskeistä ja sangen salaperäistä sukupuolivoimaa. On heti selvää, ettemme pelkästään umpimähkäisillä siveyssaarnoilla pitkällekään pääse. On tärkeätä päästä myös älyllisesti tietoon asioista.

Puolestani yritän siis käydä asiaan käsiksi sikäli kuin olen Pekka Ervastin opetuksien opastamana ja elämän koulussa oppinut asioita ymmärtämään.

Mitä siis sukupuolivoima itsessään on? Vastaamme: se on osa siitä praanasta eli elinvoimasta, mikä auringosta jatkuvasti virtaa maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Sillä osa tästä elämänvoimasta virtaa maapallomme keskuksen eli Saatanan laboratorion kautta. Saaden siinä sellaisen himojen tulen luonteen, jollaisena se sitten meissä sukupuolivoimana esiintyy.

Kun alkuperäinen aurinkovoima näin jakautuu kahtia — jotka molemmat ovat alkuperältään jumalallisia — niin saamme tässä erään kaksinaisuuden: meissä vaikuttaa yhdeltä puolen Logos, Kristus, rakkaus ja toiselta puolen planeettamme alempi henki, Saatana, sukupuolivoima, himo, itsekkyys, nautinnonhalu, ylpeys, julmuus.

Tavallisessa elämässä nämä asiat ovat järjestyneet siten, että olemme jakautuneet kahteen sukupuoleen, menemme naimisiin, saamme lapsia, kasvatamme niitä ja opimme rakkauden ja palvelevaisuuden läksyä.

Voisimme siis sanoa niinkin, että tavallaan tässä Saatana palvelee Logosta, Kristusta, rakkautta. Sillä sukupuolisuus kannustaa ihmisiä tuohon suuntaan. Niinpä huomaammekin, että sukupuolisuus ja rakkaus (aluksi lempi) ovat läheisesti yhtyneet sekä elämässä että ihmisten käsitteissä.

Jatkamme esitystämme kysymällä suoraviivaisesti mikä on elämän varsinainen läksy sukupuoliasiassa? Tarkoitus on selvästi tämä: että Kristus meissä voittaisi Saatanan, rakkaus himon. Kokemus sanookin, että niinkuin Saatana on enkeleistä korkein, kunhan hän vain nöyrtyy Kristuksen edessä, samoin sukupuolivoima on niin suuri luonnon voima, että me ihmiset emme sitä varsinaisesti voita muuten, kuin että meissä kasvaa ja varttuu jumalallinen rakkaus, että meissä syntyy, että meihin tulee Kristus sisäisesti. Sukupuolielämä on siten voitettava. Siitähän Pekka Ervast erikoisesti mainitsee. Onkin vielä lisättävä, että jakautuminen kahteen sukupuoleen on voitettava ylimenotila, ja että nyt jo okkultisesti alka-

nut kuudes juurirotu on ratkaiseva tämän asian siten, että kahta sukupuolta ei enää ole, ja että ihmisruumiita syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla.

Nykyään meidän ihanteemme sukupuolisesti on kaksinainen, johtuen suhteestamme Saatanaan ja Kristukseen. Saatanaan nähden ihanteemme on puhtaus, sukupuolinen puhtaus ajatuksissa, tunteissa ja teoissa. Kun lankeamme epäpuhtauteen, silloin teemme syntiä Saatanaa vastaan. Kun taas laiminlyömme rakkauden, silloin teemme syntiä Kristusta, Isää vastaan.

— — —

Johdonmukaisesti jatkaaksemme tämän asian pohtimista voimme tässä todeta, että ihmiskunta elää sukupuolisesti — niinkuin yleensä ihmisyyttä koskevissa asioissa — sangen sekavaa elämää. Sekavaa, tietämätöntä ja edesvastuutonta. Niinpä P. E. sanookin kirjassaan "Nykyisen ajan ongelma ja sen ratkaisu", että sukupuolivoimien väärinkäyttö luo vaikeimmat olotilat vainajien maailmassa. Sentähden kun edellä sanoimme, että puhtaus ja rakkaus ovat se kaksipuolinen ihanne, jota seuraamalla kuljemme ihmisyyden päämäärää kohti, niin lienee asiallista puhua hiukan myös niistä häiriötiloista joita tässä asiassa muodostuu.

Tavallinen ratkaisu on — niinkuin jo edellä puhe oli — että ihmiset menevät avioliittoon, saavat lapsia, rakastavat lapsiaan ja toisiaan ja siten käyvät palvelevan rakkauden koulua. Sehän on niinkuin olla pitää. On kaunista ajatella rakkaudella äitiänsä ja isäänsä, lapsiansa ja toinen toisiansa. Se on kuin luonnollinen runko ja lähtökohta.

Mutta tässäkin asiassa vaikuttaa karma ja kehitys. Mikä joskus on ollut kylliksi, se ei riitä myöhemmässä kehityksessä. Ja miljoonien vuosien kuluessa on ihmiskunnan kehityksessä nyt saavutettu merkillinen voitto eli ratkaisu. Ratkaisu on siinä, että karma nyt on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Meidän täytyy ajatella tätä asiaa perinpohjin, jotta ymmärtäisimme sen kantavuutta. Niinpä sukupuolielämän suhteen on pari asiaa saavuttanut aivan uuden lähtökohdan. Ensimmäinen on se, että eläin ei enää ensinkään kelpaa ihmiselle malliksi tai esikuvaksi. Leijona-isä ja pantteri-äiti hankkivat itselleen ja pennuilleen ruokansa — tappamalla ja syömällä toisia eläviä olentoja. Myöskin he puolustavat itseään, pesäänsä ja pennujaan tappamalla toisia ja tapattamalla itsensä. Jos nyt mies ja nainen perustavat kodin, kasvattavat lapsia siinä mielessä, että sota on välttämätön, että aseisiin on tartuttava ja sotaan osallistuttava — silloinhan me olemme kuin leijona-isä ja pantteri-äiti. Leijonan ja pantterin tavalla me silloin puolustamme kotiamme, leijonan ja pantterin tavalla me silloin hankimme elintarpeita ryöstämällä ja tappamalla toisia ihmisiä.

Näinollen — etenkin koska Kristus on ottanut Karman johdon käsiinsä — miehen ja naisen on nyt tehtävä valintansa ja ratkaistava suhteensa eläimen ja enkelin välillä. Ihmisen on nyt ratkaistava sota- ja väkivaltakysymys. Niinpä todellinen kristinusko alkaa aseettomuudesta, miekan kääntämisestä ristiksi. Aseellinen kristinusko on vain — teologista viisastelua.

Toinen asia, joka on saavuttanut uuden lähtökohdan senjohdosta, että Kristus on ottanut karman johdon käteensä on se, että Karma ei enää pakoita avioliittoon umpimähkään. Karma pitää silmällä sitä, että avioliittoon mentäisiin vain kiinnostuksesta, keskinäisestä rakkaudesta.

Mutta kaikki tämäkään ei sellaisenaan ole kylliksi. Sillä me olemme henkiolentoja ja sentähden kuuluu asiaan, että ihmiset, olivatpa he naimisissa tai yksinään, elävät tietoista henkistä elämää, kasvattavat ja auttavat toisiaan Vuorisaarnan Mestarin johdolla, Hänen oppinsa ja neuvojensa mukaan.

Kun näin teemme, vasta silloin tulemmekin oikein tietoisiksi kaikista niistä häiriötiloista, joita sukupuolielämän vanaveteen on kerääntynyt — alkaen epäpuhtaista ajatuksista aina mustimpaan julmuuteen saakka. Sentähden voimme ymmärtää kun P. E. sanoo, että sukupuolivoimien väärinkäyttö on aiheuttanut vaikeimmat helvetit vainajien maailmassa, ja että juuri ne helvetit ovat eniten kansoitettuja. Tietenkin kärsimykset meille ihmisille sitten myös jotain opettavat. Ne opettavat meitä varovaisuuteen sukupuolielämän suhteen. Opimme ymmärtämään ja antamaan arvoa sille Pekka Ervastin lausunnolle, että avioliitto perustuu tekoon. Kun mies ja nainen sukupuolisesti yhtyvät, silloin he ovat menneet avioliittoon.

Erehdyksillämme on myös sellainen vaikutus, että korkeampi minämme saa meidät niiden johdosta häpeämään, ja siten

nöyryyttää meitä. Nöyryys on välttämätön ominaisuus. Sillä jos me osaisimme saavuttaa sukupuolisen puhtauden ilman todellista nöyryyttä ja todellista rakkautta, silloinhan meistäkin taas vuorostamme tulisi ylpeitä, omahyväisiä saatanoita.

On sanottu: puhuen asiat selvenevät. Ne selviävät silloin, kun molemmin puolin pyritään vilpittömästi totuuteen. Omasta puolestani olen tässä esityksessäni yrittänyt olla tieteellisen asiallinen. Siinä minulla on kaiken aikaa ollut vähän sellainen tunne, niinkuin olisin purjehtinut kahden kiven välistä. Yhdeltä puolen minun on ollut pidettävä silmällä sitä etten loukkaisi lukijan tunteita ja toiselta puolen sitä, että asia tulisi esitetyksi valaisevalla tavalla.

Lopuksi toistan kaksi ajatusta. Ensiksi: kahteen sukupuoleen jakautuminen on ylimenotila, joka on voitettava. Sentähden meillä on jo aika järjestäytyä puhtauden ja rakkauden suuntaan — ettemme joutuisi tarpeettomiin vaikeuksiin, kun nämä asiat kuudennessa juurirodussa järjestetään uudelle kannalle. Ja toiseksi: tuo kaksipuolinen ihanne, puhtaus ja rakkaus on se tie, jota meidän on opittava käytännössä kulkemaan. Siinä on meidän pelastuksemme. Lisäämme tähän Pekka Ervastin sanat: puhtautta ei ole ilman rakkautta ja rakkautta ei ole ilman puhtautta.

Hyvää uutta vuotta vuotena 1950!

J. R. H.

1950 tammikuu, 3—5

HENKINEN HOROSKOOPPIMME III

Horoskooppimme Jumalan valtakunnan kannalta

Aavistus

1950 tammikuu, 17—20

Julkaistu kirjassa: Henkinen horoskooppimme.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Yritämme jälleen keskittyä ja syventyä teosofis-kristosofiseen sanomaan, ja erikoisena aiheenamme meillä on: elomme ohjemitat.

Voimme alkaa pienestä vertauskuvasta: jonkunlaisesta mitalista, jossa on kaksi puolta. Onhan joskus sanottu, että kun kääntyy mitalin toinen puoli, silloin voi tapahtua yllätys. Sillä silloin voidaan huomata, että asiat eivät olleetkaan niinkuin niiden luultiin olevan.

Kuvaannollisesti puhuen tuollainen mitali on esim. yksi vuorokausi. Siinä mitalissa on kaksi puolta: päivä ja yö, ja teemme viisaasti ottaessamme heti alunperin molemmat puolet huomioon.

Suurempi mitali on yksi vuosi, jossa kahtena puolena ovat kesä ja talvi, ja viisaasti teemme ottaessamme heti molemmat huomioon.

Suuremman mitalin ihmiselämässä muodostaa yksi jumalan vuorokausi, yksi personallisuus. Siinäkin on kaksi puolta. Yksi puoli on tämä mainen elämä, joka alkaa lapsen syntymässä ja päättyy ruumiilliseen kuolemaan. Toinen puoli avautuu kuolemassa ja kuolemanjälkeisessä elämässä. Aikanaan alkaa jälleen uusi kierros, muodostuu uusi mitali uudessa jälleensyntymässä.

Nyt voimme panna merkille, että tämä meidän länsimainen sivistyksemme on ollut sillätavoin yksipuolinen, että se ei ole paljoakaan piitannut mitalin toisesta puolesta, kuolemanjälkeisestä elämästä. Sentähden tietäjät sanovatkin, että länsimaalaiselle on suuri yllätys, kun hänelle kuolemassa avautuu mitalin toinen puoli. Sillä silloin hän huomaa, että asiat eivät ole ensinkään siten kuin on luultu.

Mutta kaikesta huolimatta elämä on elettävä, kun kerran olemme tänne syntyneet. Meissä on sellaisia sisäisiä voimia, työvouteja, jotka panevat meidät toimimaan. Ne ovat salaperäisiä voimia, vaikka me olemme

niihin niin tottuneet, että me emme yleensä ole kiinnittäneet erikoista huomiotamme niiden salaperäisyyteen. Ehkä ne voimat ovat yhteydessä mitalimme näkymättömään puoleen, siihen, josta emme yleensä ole paljon välittäneet tietää. Yksi sellainen voima, näkymätön työvouti on nälkä. Siihen voutiin liittyy kuin sisaruksina alastomuuden ujous ja tarve suojella itseämme liian suurilta ilmastovaihteluilta. Ja niin meidän on ollut ryhdyttävä hankkimaan vaatteita ja asuntoja. Siis kolminainen työvouti, jonka kanssa emme pääse sopuun, ellemme uurasta hankkiaksemme ruokaa, asuntoa ja vaatteita.

Tämä kolminainen vouti onkin kannustanut ja saanut meidät aikojen vieriessä luomaan monipuolisen ja suurenmoisen talouselämän.

Toisena, hiukan moraalin luontoisena työvoutina esiintyy meissä sellainen vaatimus, että tässä elämässä täytyy vallita järjestys, oikeusturva. Emmè saa omistaa toisen työntuloksia ilman molemminpuolista sopimusta. Täten on vähitellen muodostunut valtio poliisilaitoksineen, tuomioistuimineen jne.

Kolmantena näkymättömänä työvoutina meidän olemuksessamme esiintyy sellainen vaatimus, että meidän tulee hankkia tietoa, oppia, valistusta. Ja niin olemme luoneet monipuolisen uskonnollisen, tieteellisen, taiteellisen valistus- ja sivistyttämistoiminnan.

Täten ovat näkymättömät voimat kannustaneet meitä luomaan kolminkertaisen yhteiselämän: talouselämän, valtio- ja sivistyselämän. Ja kaikessa tässä me olemme saavuttaneet erinomaisen taitavuuden, tehokkuuden, sanoisinko täydellistyneisyyden. Niinpä talouselämän alalla on jo yleensä kyetty saavuttamaan ylijäämää, ylituotantoa.

Mutta juuri tuolla täydellistyneisyyden saavuttamisella on myös oma erikoinen merkityksensä. Sillä kun täydellistyminen on saavutettu, silloin pitäisi suorittaa jonkunlainen ratkaiseva loppututkinto; jotta voitaisiin siirtyä vielä korkeampiin tehtäviin elämän koulussa. Ratkaisun hetkellä Elämä asettaa meille erään kysymyksen, johon meidän olisi osattava vastata. Käyttääksemme jälleen erästä vanhaa vertauskuvaa, voimme sanoa, että elämä nousee eteemme kuin muinainen egyptiläinen Sfinksi ja kysyy: "tiedätkö, ihminen, mitä varten elät, mitä varten olet olemassa? Jos osaat oikein vastata, silloin saat jatkaa kouluasi ja pyrkimyksiäsi. Ellet osaa vastata, tai vastaat väärin, silloin minä nielen sinut". Ja niin tapahtuu. Eikä tuo nieleminen tapahdu yleensä enää vain siten, että ihminen kuolee ja jatkuvan pakollisesti jälleensyntyy. Nieleminen tapahtuu myös siten, että taas joku näkymätön työvouti panee ihmiset itse tuhoamaan sekä itsensä että yhteiskunnalliset aikaansaannoksensa. Toisin sanoen: seuraa sota sodan jälkeen. Sillä yhteiskunnallisessa ja persoonallisessa täydellistymisessä olemme todella tulleet loppututkinnon aikaan. Olemme saavuttaneet sellaisen täydellistymisen, että omatekoinen tuho on yhä uhkaavampana edessämme.

Näinollen meidän on etsittävä ja löydettävä oikea vastaus Sfinksin kysymykseen: mitä varten olemme olemassa? Ja oikean vastauksen me saamme jumalallisesti viisailta olennoilta. Vastaus on lyhyesti seuraavanlainen: "me olemme jumalsyntyisiä henkiolentoja, ja sellaisina meidän on kulkeminen itsekasvatuksen kautta ihmisyyden tietä kohti jumalallista täydellisyyttä". Mikäli näin osaamme sekä teoriassa että käytännössä vastata, silloin emme tarvitse joutua Sfinksin nielemiksi. Meille voi avautua ylemmän luokan läksyt ja tehtävät elämän koulussa.

Mutta kuinka nyt on ihmisyyden laita nykyisissä sivistyksissämme? Huomaamme, että ihmisyydellä, käytännöllisesti katsoen, ei ole oikeastaan sanottavaa arvoa. Vaikka kirkoissakin puhutaan Jumalasta, niin ihmisyydelle, vuorisaarnassa annetulle ihmisyyden ihanteelle, ei kirkollisessakaan elämässä anneta mitään myönteistä arvoa. Tieteellinen käsitys taas on mennyt jotakuinkin materialistiseksi. Yliopistonkin arvovallalla esitetään sellainen ajatus, että ihminen on vain aineellinen olento, jota kuoleman jälkeen ei enää ole olemassa. Kuitenkin he kannustavat jaloon elämään senvuoksi, että me jalostaisimme sitä ainetta, josta olemme kokoonpantuja. Sillä kun kuoltuamme luovutamme käyttämämme aineen takaisin luonnon elementteihin, niin siten tulevat sukupolvet saavat hienorakenteisemmat aivot.

Kun psykologisesti tarkastelemme tätä hienostuneen materialismin elämänkäsitystä niin huomaamme, että se on läheistä sukua kasvikunnalle kuuluvan ihanteen

kanssa. Kasvikunnalla on oma sisäinen jumalallinen ihanteensa, ja se tekee tärkeätä työtä yhteisessä luonnon taloudessa. Kasvikunnasta saamme puita, joista rakennamme asuntoja ja käytämme niitä monella muulla tavalla. Kukillaan kasvikunta kaunistaa kedot, kukilla me kaunistamme asuntomme. Viljalla ja hedelmillä kasvikunta antaa meille ravinnon. Samalla kasvikunta jalostaa maata, kasvattaa multaa, niin että kasvikunnan elämä loppujen lopuksi ja noin pinnallisesti katsoen vastaa jotakuinkin sitä aatetta, jonka hienostunut materialismi yrittää ihmiselämälle antaa. Aate on kyllä jumalallinen sekin, mutta se sopii kasvikunnalle. Kun ihmiset yrittävät sellaista omaksua, muodostuu se todelliseksi epäjumalaksi, ja on kohtalokas ihmiselle.

Kun edelleen tarkastelemme nykyisen sivistyksemme elämänkäsitystä niin huomaamme, että siihen läheisesti liittyy se ihanne, mikä kuuluu eläinkunnalle. Materialistiseen filosofiaan liittyy aisti-filosofia. Muinaisessa Kreikassa oli eräs Epikuros-niminen filosofi, joka oli siksi vaikutusvaltainen tekijä, että häntä yhä mainitaan. Epikuros opetti nimenomaan, että elämä on tehtävä sisältörikkaaksi aistinautinnoilla. Sukupuolielämä oli tässä tärkeänä tekijänä. Ja tämä epikurolaisuus vaikuttaa nykyisessäkin sivistyksessä. Saamme jopa kirkolliseltakin taholta kuulla annettavan tämän suuntaisia neuvoja. Siten olemme joutuneet toisen epäjumalan lumoihin. Vieläpä turmelemalla senkin. Sillä eläinkunnassa sukupuolielämä yleensä pysyy luonnon määräämissä rajoissa, mutta kun ihmiskunta antaa sille älynsä, tulee siitä turmeleva luonnottomuus.

Kolmanneksi huomaamme ihmiskunnassa syytöksen, koston, murhan, teilauksen ihanteen. Tässä ilmenee turmeltuneena se ihanne, mikä vaikuttaa kivikunnan kehityksen takana. Sillä kivikunta — joka näennäisesti on kuolleessa tai horroksen tilassa — ei pyri kuolemaan, vaan se pyrkii elämään.

Juuri nämä ihmiselle vieraat, alemmassa luonnossa vaikuttavat ihanteet vievät siihen, että joudumme omatekoiseen romutukseen, sotaan. Ja sodan yhteydessä nuo väärät ihanteet erikoisesti tehostuvat. Sodan, suurmurhan johtajat, ne kukkien tavalla koristellaan ja kaikkialla asetetaan kuuniakorokkeille, ensimmäisille istuimille. Miesten ja naisten väliset suhteet eivät enää pysy edes epikurolaisina, vaan menee se mihin tahansa. Pyöveli sanoo lopulta korkeimman sanan: alkavat vainot, teilaukset, hirttämiset.

Tuollaiseen johtaa väärä ihanne, epäjumalten palvonta.

— — —

Käännymme nyt ihmisyyden ihanteen puoleen. Ihmiskunnassa on aina ollut niitäkin yksilöitä, jotka ovat kieltäytyneet epäjumalista ja ovat ottaneet kiinni ihmisyyden ihanteesta. He ovat yleensä joutuneet maailmassa vallitsevien epäjumalten palvojain vainoamiksi, marttyyreiksi. Mutta tuolla marttyyriudellaankin he ovat entistä tehokkaammin vihkiytyneet ihmisyyden Jumalaan.

Nyt kysymme: mitä he ovat saaneet aikaan? Ensiksikin: he ovat rakentaneet omassa itsessään ihmisyyden asuntoa, Jumalan temppeliä. Niinpä saamme kuulla puhuttavan erikoisesta syyruumiista. Pekka Ervast puhuu siitä erikoisen tärkeänä asiana, nimittäen sitä myös auriseksi munaksi, auraverhoksi.

Syyruumis on nykyisille aisteillemme näkymätön, joten emme sellaisenaan siitä mitään tiedä. Mutta voitaisiin kysyä: eikö syyruumis tee itse itseään meille jotenkin tiettäväksi? Ja silloin muistamme, että meissä vaikuttaa, kessä heikommin, kessä voimakkaammin, sisäinen totuuden eli omantunnon ääni. Näinollen pitäisi olla asiallista nimittää syyruumista myös totuuden eli omantunnon ruumiiksi.

Mutta nytpä teemme taas merkillisen huomion: materialistis-militaristisen tieteen taholla on omaatuntoa joskus yritetty tehdä suorastaan ivan esineeksi.

Kuitenkin on viimeaikoina tapahtunut sellainenkin ilmiö, että veroilmoitukset on pantu allekirjoittamaan omantunnon kautta. Täten yhteiskunta on tullut aivan virallisesti tunnustaneeksi omantunnon olemassaolon. Kuitenkin voimme eräissä olosuhteissa huomata, että tuo omantunnon tunnustaminen veroilmoituksen välityksellä on tehty jotenkin yksipuolisesti, etten sanoisi itsekkään kevyesti. Sillä kun yhteiskunta sitten taas asettaa kansalaisensa sellaisen verovelvoituksen eteen, että häntä velvoitetaan osallistumaan murhaan, toisten ihmisten tappamiseen ja itsensä tapattamiseen, sotaan, niin tällöin on yritetty kieltää kaikki arvo tuollatavoin verovel-

volliseksi tehdyn kansalaisen omantunnon ääneltä. Kun tuollatavoin verovelvolliseksi tehty kansalainen sanoo ja selittää, että omantuntonsa mukaan hän ei voi tuollaista velvoitusta täyttää, ei voi murhata, ei voi millään tavalla, ei suorastaan eikä välillisesti, osallistua toisten ihmisten tappamiseen eikä itsensä tapattamiseen, niin yhteiskunta ei ole halunnut ottaa huomioon tuollaista omantunnon vaatimusta. Vieläpä olemme saaneet kokea sellaisen suorastaan tragi-koomillisen ilmiön, että kristityksi itseään nimittävä pappi, jonka kaikella taidollaan ja uutteruudellaan tulisi vaikuttaa siihen suuntaan, että ihmiset omassatunnossaan heräisivät, että tuollainen pappi onkin lähetetty nukuttamaan ja paaduttamaan ihmisen herännyttä omaatuntoa.

Toivottavasti omaatuntoa aletaan tässäkin asiassa ottaa yhä enemmän huomioon. Lieneehän jo hallituksen tai eduskunnankin taholta tehty alotteita siihen suuntaan, että omantunnon syistä kieltäytyjät vapautettaisiin kaikesta asevelvollisuudesta, niin rauhan kuin sodankin aikana. Ja totuuden nimessä on sanottava, että tämä on alustava ja vähin vaatimus ihmisyyttä kohtaan — kunnes armeija kokonaan riisutaan. Muistakaamme aina suurimman tietäjämme Pekka Ervastin sanoneen, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen ja itsealoitteellinen aseista riisuutuminen. Ymmärrämme tämän tulleen tärkeäksi ja ajankohtaiseksi erikoisesti senkautta, että Karma nyt on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

— — —

Tulemmekin tästä vielä yksilöön.

Kun yksilö on ollut uskollinen omantuntonsa äänelle loppuun saakka, sanokaamme vaikka marttyyriuteen saakka, silloin hän on kokenut, että totuus vapauttaa, ja että totuus on ihmiselle tärkeämpi kuin kaikki maailman rikkaus, kunnia ja valta. Ja seurauksena on, että hänelle silloin avautuu ymmärrettäviksi todellisen ihmisyyden mitat, vuorisaarnassa esitetyt, joista ensimmäinen on: "Autuaita köyhät hengessään". Autuas on ihminen, joka ei riipu kiinni missään maailmallisessa. Hänen rikkautensa on sisäistä laatua. Sentähden hän kykenee siihen, mihin maailman viisaat eivät toistaiseksi ole kyenneet: hän kykenee aina ja jatkuvasti rakentamaan rauhaa. Siksi hänelle kuuluu: "Autuaita rauhan rakentajat". Sellainen vaikuttaa puhdistavasti hänen omaankin sieluunsa. Sentähden hänelle kuuluu: "Autuaita puhtaat sydämestä". Puhtaus johtaa lempeyteen. Sentähden hänellekin kuuluu: "Autuaita lempeät, sillä he tulevat perimään maan". Väkivalta on jo tuomittu. Lempeät eivät pyri valtaan, mutta maan johto ja hallinto luisuu vähitellen heidän käsiinsä.

J. R. H.

1950 helmikuu, 31—34

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Patmos saaressa 1950 maaliskuu, 58—61

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Uusi Jerusalem 1950 huhtikuu, 82—86

Julkaistut kirjassa: A j a O Ensimmäinen ja Viimeinen.

Painettu v. 1950.

KOETTELEMUKSET

Jos tavallinen elämä maailmassa on työtä ja ponnistusta, niin henkinen elämä on sitä vieläkin enemmän. Tavallisessakin elämässä voidaan puhua koettelemuksista. Siveellisissä koettelemuksissa koetellaan luonnetta, toiminnallisissa asioissa taitoa. Samat asiat jatkuvat varsinaisen opetuslapsenkin elämässä ja työssä vaikkakin toisessa asteessa.

Koettelemukset henkisen elämän yhteydessä voimme sopivasti jakaa kolmeen pääluokkaan: aineelliseen, tunteelliseen ja älylliseen.

Ankarassa mielessä henkinen elämä on työtä, työtä ajattelun, tunteen ja tahdon eli tekemisen yhdistyneillä voimilla. Se on työtä Mestarin sanoman puolesta. Työntekijälle sanotaan: "kaikki muu seuraa sen ohella", tai: "teidän taivaallinen Isänne kyllä tietää mitä te tarvitsette". Kun oppilaalla vielä on karmaa maallisten velvollisuuksien muodossa, on hänen suoritettava ne taidolla ja huolella — ottamatta uusia maallisia velvollisuuksia päälleen. Tätä periaatetta noudattaen elämä yksinkertaistuu. Siitä häviää "kunniallinen" kilpajuoksu toistensa laudalta lyömisessä. Jos henkinen ihminen yrittää uusissa ja uusissa maallisissa "affääreissä", on se niinkuin hän kummittelisi jossain, josta hänen jo tulisi olla kuollut, vapautunut.

Tunnetason koettelemukset esiintyvät satapäisissä vivahduksissa. Yhtenä rykelmänä esiintyy psykismi, ilmiöitten ja kummallisuuksien joukko. Toinen rykelmä pyörii sukupuolisuuden ympärillä, houkutellen pois puhtaan, epäitsekkään rakkauden tieltä. Kolmannen rykelmän muodostavat juhlamenot, seremoniat ja sakramentit. Jos juhlamenoja, seremonioita ja sakramentteja pidetään vertauskuvina jostain totuudesta, jostain henkisen pyrkimyksen kokemuksesta, silloin ne voivat olla apuna sekä tunnelman kohottajana että vertauskuvaan kätkeytyvän totuuden valaisijana. Mutta jos vertauskuvallisia toimituksia, seremonioita tai sakramentteja aletaan sellaisinaan pitää todellisina tekoina, jotka sinään muuttavat ihmisen joksikin, on se kaikki silloin enemmän haitaksi kuin avuksi. Se muodostuu haitaksi sentähden, että se heikentää ihmisen siveellistä pyrkimystä vuorisaarnan neuvojen sekä ymmärtämisessä että seuraamisessa.

Älytason koettelemukset tietenkin myös ilmenevät moninaisena rykelmänä. Kenties huomattavin lumous kaikessa tässä on, kun ihminen sokaistuu luulemaan olevansa — puhdasoppisuuden vartijana — velvollinen ryhtymään toista ihmistä ristiinnaulitsemaan. Tämä harha on erittäin voimakas. Voimakas harha saa ihmisen esiintymään ristiinnaulitsijana sensijaan, että hän itse olisi Mestarin tavalla ristiinnaulittuna. Koettelemuksen voittaja ymmärtää, että häntä ei ole kutsuttu inkvisiittoriksi missään muodossa, vaan hänet on kutsuttu tekemään henkistä työtä yhdessä Mestarin kanssa siihen suuntaan, että me ihmiset muuttuisimme järkevämmiksi, nöyremmiksi, veljellisemmiksi; palvelevaisemmiksi, rakastavaisemmiksi.

On hyvä ymmärtää nämä koettelemukset. Kuitenkin Jumalan tahdon ja Mestarin neuvon älyllinen ja käytännöllinen ymmärtäminen ja seuraaminen on sitäkin tärkeämpää. Sillä vain sitä tehden on mahdollisuus läpäistä koettelemuksissa.

Aavistus
1950 huhtikuu, 97

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Uusi Patmos 1950 toukokuu, 106—111

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Lohikäärme ja kaksi petoa 1950 kesäkuu, 130—134

Julkaistut kirjassa: A ja O Ensimmäinen ja Viimeinen.
Painettu v. 1950.

(Tämä Pääsiäisjuhlassa Tampereella pidetty esitelmä julkaistaan Aira Lehtisen tekemänä muistiinpanona.)

Jätämme nyt taas ns. persoonallisen elämämme syrjään ja koetamme keskittyä ikuisen elämän asioihin.

Aiheenamme on tällä kertaa väärä tuomio. Liikumme siis oikeuden alueella. Lähtökohdaksi on sanottava, että on aina olemassa myös oikea tuomio, muutenhan ei voisi olla väärääkään, niinkuin täytyy ensin olla olemassa oikea raha, ennenkuin voi olla väärää. Harjoitellessamme nyt tässä elämän koulussa eri aatteiden käytäntöä, harjoittelemme yhtenä myös oikeuden aatteen. Kokeilemme siinä ensin epävarmoja ja vääriä muotoja, kunnes löydämme oikean. Ajatelkaamme oikeuden käyttöä oikeudenkäynnissämme. Tuomioistuin julistaa tuomion, ja se pannaan sitten täytäntöön. Tämä tuomio perustellaan ensin. Keskeisimpänä ja tärkeimpänä tekijänä tässä on se, että täytyy olla kaksi henkilöä, jotka todistavat asian olevan niin ja niin. Yhden henkilön todistusta pidetään vain puolena todistuksena. Aihe kahteen todistajaan on saatu nähtävästi pyhistä kirjoista. Kun siis katselemme oikeudenkäyntiä — joka sinään on välttämätön ylimenotila — huomaamme, että nykyinen oikeuden käynti ei perustu tuomionjulistajien tietoon, vaikka he ovat varta vasten tuomareiksi kouluutetut, vaan ulkonaiseen, ulkopuoliseen todistukseen. Tämän johdosta voi tuomitessa tapahtua suoranainen erehdys — vieläpä kuolemantuomiokin voidaan erehdyksessä langettaa. Allekirjoittaneen mieleen on jäänyt viimeinen Suomessa julistettu ja täytäntöönpantu teloitustuomio (nim. viimeinen tuomioistuimen päätöksestä tapahtunut — sodan hyväksymisessä ja käymisessähän ne muuten edelleen ovat jatkuneet). Tuomioistuimet julistivat meillä ennen hyvin yleisesti kuolemantuomioita. Kysymyksessä oleva tapaus sattui muistaakseni jossain Pohjanmaalla. Sulhanen tapettiin omissa häissään ja kun eräältä vieraalta löydettiin verinen puukko taskusta ja hänellä tiedettiin olevan jotakin murhattua vastaan, pidettiin asia selvänä ja mies tuomittiin teloitettavaksi. Kun tuomio sitten pantiin kedolla täytäntöön, vakuutti mies syyttömyyttään ja sanoi, saaden kuin joltakin korkeammalta taholta inspiration: "Viattoman verta eivät taivaan linnut syö." Ja rankkasade tuli ja huuhteli veren pois. Se herätti katselijoissa suurta hämmästystä. Vuosikymmeniä myöhemmin tuli sitten kirkkoherran luo eräs vanha mies ja sanoi olevansa se syyllinen: oli työntänyt verisen puukkonsa viattoman taskuun. Se oli myöhäistä sitten, se tieto, väärä tuomio oli langetettu. Tällaista siis tapahtuu.

Kun näin on, voisi kysyä, onko mahdollisuutta löytää oikeaa tuomiota. On. On lähdettävä siitä, että ei pitäisi ollenkaan lähteä epämääräisten syitten perusteella julistamaan tuomiota — ja aina kun syytöksen perusteella tuomitaan on olemassa erehtymisen mahdollisuus. On julistettava tuomio sen perustelun pohjalta, joka on aina oikea, ts. on annettava laadullisesti oikea tuomio: anteeksianto. Esimerkkinä tällaisesta tuomiosta mainitsee P. E. piispan menettelyn Victor Hugon kirjasta "Kurjat". Kun rangaistusvanki Jean Valjean on varastanut piispan hopeaisen pöytäkaluston, ja santarmit tuovat hänet piispan eteen, sanoo tämä: minä lahjoitin ne hänelle. Sellainen oli piispan julistama tuomio. Se järkytti syytettyä niin, että hänestä tuli pyhimys. P. E. lisää, että piispan menettely jäi hänen nuorukaisenmieleensä korkeana ihanteena. — Kuolemantuomiot ovat elämän lain kannalta aina vääriä, vaikka näennäisesti olisivatkin oikeita.

Mitkä ovat ne kaksi todistajaa, joita meidän on kuultava osataksemme antaa oikean tuomion? Victor Hugon kertomassa piispan menettelyssä kuvastuu esiaste niistä. Näistä kahdesta todistajasta on toinen ihmisessä itsessään, hänen omatuntonsa, ja toinen on historiallisten Mestareiden siveysopissa. Joka siis tahtoo tuomita oikein, hän ei saa julistaa umpimähkäistä tuomiota, vaan hänen täytyy ensin syventyä omassatunnossaan totuuteen ja sitten rinnastaa omantuntonsa totuus Jeesus Kristuksen oppiin ja katsoa että se on sopusoinnussa tämän opin kanssa. Näin on hänen omassa elämässään suhtauduttava jokaiseen asiaan, ennenkuin tekee päätöksen siinä. Sama koskee tuomareita: että he osaisivat tuomita oikein, pitäisi heillä olla elävä ja hereillä oleva tunto.

Ihmiskunta käy nyt siis koulua, jossa se harjoittelee tätä tuomion antamista. Nyt ihmiskunta on lausunut tuomion maailman

turvallisuuskysymyksestä: ei ole muuta turvaa kuin armeijat ja aseet. Samalla se kuitenkin myöntää, että tämä turva vie sen tuhoon — antaa siis tällaisen tuomion. On merkillistä, että se yhtä aikaa antaa kaksi keskenään ristiriidassa olevaa, vastakkaista tuomiota, armeijassa on sen turva ja armeijassa on sen tuho. On merkillistä, että se tästä ristiriidasta huolimatta yhä jatkaa samojen tuomioiden antamista. Jatkaa yhä kiihkeämmin sotaan turvautumista ja varustautumista, vaikka näkee ristiriidan.

Onko tässä asiassa yritetty löytää ristiriidatonta ratkaisua eli tuomiota? Historiassa on esimerkkejä kahdenlaisesta ristiriidattomasta ratkaisuyrityksestä, aktiivisesta ja passiivisesta. Aktiivisesta on antanut esimerkin Ruotsi. Oskar II:n aikana sillä olisi ollut tilaisuus käyttää voimakeinoja pienempää kansaa vastaan, sillä oli juriidinen oikeus siihen. Norjan yrittäessä vapautua Norja-Ruotsi unionista, Ruotsi olisi voinut armeijaa käyttämällä turvata unionin. Mutta Oskar II, joka oli totuudenetsijä, tuli sisäisesti siihen ymmärrykseen ja vakaumukseen, että hän ei käytä tätä juriidista ja väkivaltaista oikeutta. Ja koska kuninkaalla on armahtamisoikeus — ja jokainen meistä on kerran kuningas! — Ruotsi antoi Norjalle, pienemmälle kansalle, vapauden. P. E. sanoo, että tällä teollaan Ruotsi ansaitsi rauhan pitkäksi aikaa, sillä "millä mitalla te mittaatte, sillä teille mitataan". Ruotsi antoi siis maailmalle ihmeellisen esimerkin, vaikka maailma ei ole kiinnittänyt siihen tarpeeksi huomiota.

Passiivinen ratkaisu eli tuomio kansojenvälisissä suhteissa syntyy silloin, kun pienempi kansa ei ryhdy aseellisesti pitämään puoliaan suurempaa vastaan, vaan julistaa passiivisen vastarinnan, kieltäytyy tottelemasta. Esimerkin tästä ratkaisusta on antanut kaksi kansaa. Ensimmäisen antoi Suomi. Se oli yhdistetty suurempaan valtakuntaan, mutta sillä oli autonomia. Kun suurempi valtakunta sitten rikkoi tehtyjä sopimuksia, Suomi kieltäytyi tottelemasta. Tämä passiivinen vastarinta vei lopulta voittoon: Suomi tuli itsenäiseksi v. 1917. Tämä herätti huomiota muissa maissa, mm. Intiassa, jota Englanti piti monin tavoin alistettuna, kuin pakkopaidassa. Intian kansa näki suomalaisten menettelyssä hyvän esikuvan ja turvautui samaan keinoon. Ja passiivinen vastarinta on vienyt sen vähitellen voittoon: se on lopulta julistautunut itsenäiseksi.

Näiden kahden ristiriidattomuuden pohjalta lähteneen ratkaisutavan, aktiivisen ja passiivisen, onnistuminen ja voittoon vieminen on meille todistuksena siitä, että on olemassa jumalallinen oikeus ja majesteetti, joka on armeijoja mahtavampi.

Mutta on olemassa vielä kolmas tapa ratkaista kansojenväliset suhteet, kolmas tuomio. Se on se, että yhdistettäisiin nämä kaksi menettelyä, aktiivinen ja passiivinen, so. luovuttaisiin armeijasta. Tätä ei vielä mikään kansa ole osannut tehdä. Jumalalliselta taholta tarjottiin tilaisuus siihen Tanskan kansalle. Mutta "kaiken varalta" Tanska jätti armeijan turvakseen, osoitti näin epäluottamuksensa aseettomuuteen, ja seurauksena oli, että se joutui sodan jalkoihin. Jos se olisi osannut tyytyä ulkonaisena turvanaan vain poliisilaitokseen, se olisi voinut pysyä — Ruotsin tavalla — sodan ulkopuolella.

Voimme siis sanoa, että nämä, Ruotsin, Suomen ja Intian tapaukset samoinkuin Tanskankin yritys ovat kuin aamuruskon välähdyksiä. Niiden todistukseen nojaten voimme ruveta turvaamaan muuhun oikeuteen kuin väkivaltaan.

— — —

Katsokaamme sitten muita asioita kulttuurissamme arvostelun ja tuomion kannalta.

Koko kulttuurissamme tapahtunutta kehitystä kuvataksemme lähdemme seuraavasta: Intiassa oli kansa jaettu neljään luokkaan eli kastiin, ihmisten älyllis-siveellisen kehityksen mukaan. Tämä oli Viisaiden järjestämä jako. Se oli aikoinaan elävää elämää, mutta nyt siitä on vain ulkonaiset muodot jäljellä. Nyt saamme lukea sellaisesta käsityksestä, että kun paarian varjo sattuu kadulla kävelevään bramiiniin, bramiini saastuu, ja puhdistuu vasta puhdistusmenot läpikäytyään. Tämä osoittaa miten asiasta on sisällys kadonnut ja kuoret vain ovat jäljellä. Mikä on oikea tuomio? Ylläkuvattu on vain näennäisesti oikea. Saastuttaako paarian varjo bramiinin? Avain asian ymmärtämiseen on siinä, että kullakin luokalla on oma ihanteensa. Ruumiillisen työn tekijöiden ihanne on: onni ei ole laiskottelussa, vaan työssä. Kauppiaiden ihanne on: onni ei ole rikkaudessa, vaan rehellisessä menettelyssä ja rikkauden oikeassa käyttämisessä, sen käyttämisessä yhteiseksi hyväksi. Ritariluokan ihanne on: on luotava järjestys maailmaan

ja ihmistenväliseen elämään ilman väkivaltaa. Ja vihdoin bramiinien ihanne on etsiä Jumalaa ja palvella sitten totuudentietäjänä kansaa. Miten voi siis bramiini saastua paarian varjosta? Paaria on se, joka ei ole vielä missään luokassa, joka on laiska, epärehellinen, väkivaltainen ja tietämätön. Miten paarian varjo lyö bramiiniin? Jos bramiini, käydessään elämän tiellä, unelmoi väärästä ja alhaisesta ihanteesta, paarian tavoin, hän on saastuttanut itsensä. Jos hän unelmoi laiskurin ihanteesta, on hän saastuttanut itsensä, eikä siitä häntä puhdista mikään ulkonainen meno, vaan ainoastaan laiskuuden voittaminen, ruumiillisen työn tekijöiden ihanteeseen pyrkiminen. Jos häntä alkaa vaivata vilpillisyys, hän ei ole saavuttanut kauppiasluokan ihannetta, paarian varjo on saastuttanut hänet. Hän on paaria itse, koska hän on epärehellinen ja haluaa itse pitää rikkautensa. Jos hän taas haluaa käyttää väkivaltaa "ihmisten hyväksi ja Jumalan kunniaksi", vastoin ritariluokan ihannetta, tämä ihannoitu väkivalta saastuttaa hänet. Näin ovat saastuttaneet itsensä kirkot ja henkisetkin liikkeet. Täytyy luopua paarian ihanteista ja bramiinina toteuttaa niitä vastaavat kolmen luokan ihanteet, että todella olisi Jumalan mies. Jos ihminen on todellinen bramiini, eivät mitkään paarian varjot missään häntä saastuta. Fransiskus Assisilainen oli bramiini. Hän saattoi innostua niin että meni ja suuteli spitaalitautista veljeään — eikä saastunut.

Näin on kulttuureistamme aate hävinnyt, ja jäljellä ovat vain sen tyhjät kuoret. Päästäksemme takaisin oikeaan on syvennyttävä sisästäpäin, että ymmärtäisimme. On itse omassa luonteessamme voitettava varjot, että kestäisimme valon.

— — —

Siirrymme sitten omaan kulttuuriimme, kristinuskoon. Juhlimme siinä kevätpäiväntasausta eli sitä hetkeä, jolloin auringon valta nousee pakkasen ja talven takaa. Mutta niinkuin talvi ei kestä auringon edessä, niin ei kulttuurimmekaan, joka on kuin talvi, kestä nousevan auringon valoa, vaan häviää auringon lämpöön.

Tähän kevätpäiväntasaukseen olemme liittäneet Jeesuksen tuomion ja teloituksen. Kun katsomme tätä tuomiota, niin huomaamme että se oli saatu näennäisesti lainmukaiseksi, mutta jo tavallisen juridiikankin kannalta katsoen se oli väärä. Sillä ylipapit olivat jo ennakolta päättäneet tuomion ja tahtoivat vain kansan vuoksi lavastaa sen eteen oikeudenkäynnin. Sitä varten oli kutsuttu joukko vääriä todistajia, mutta ei sittenkään saatu niin paljon varmalta näyttävää, että Jeesus olisi voitu sen perusteella tuomita. Kunnes tuli kaksi todistajaa, jotka sanoivat: hän on pilkannut Jumalaa ja Moosesta ja koko järjestystämme. Tämän todistuksen johdosta julistettiin kuolemantuomio. Kun lisäksi Jeesukselta kysyttiin: oletko sinä Jumalan Poika, ja hän vastasi: sinä sen sanot, katsottiin asian olevan selvän. Mutta koska juutalaisilla ei ollut tuomion täytäntöönpano-oikeutta, piti saada mukaan Pilatus, roomalainen maaherra, jolla se oli. Pilatusta painostettiin uhkauksilla: et ole keisarin ystävä, jollet tuomitse tätä miestä. Vihdoin Pilatus myöntyi ja tuomitsi juutalaisten vaatimuksen täytettäväksi. Julisti peloissaan tuomion Jeesukselle, siitä huolimatta, että Jeesus oli sanonut: antakaa keisarille mikä keisarin on.

Läpi kuluneen kahden vuosituhannen on ajateltu, että Jeesuksen tuomio oli väärä. Niinpä viime vuonna alkoivat juutalaiset vaatia, että asia pitäisi ottaa uudestaan esille heidän korkeammassa neuvostossaan; se ei tosin ole vielä tapahtunut. Siis kuten sanottu, kaikki kristitytkin ovat sitä mieltä, että Jeesuksen tuomio oli väärä. Mutta mikä ihmeellistä, sitten tapahtui vielä merkillisempi väärä tuomio. Seuratkaamme sen syntyä.

Alkaneessa kristillisessä liikkeessä oli opettajia, jotka yksimielisesti ja yhdessä tuomitsivat näin: "Ei saa käydä sotia. Kristus on vapauttanut meidät aseista". He antoivat ennemmin tappaa itsensä kuin alistuivat toisenlaiseen, vastakkaiseen tuomioon. Mutta niinkuin kaikki tässä kulttuurissamme madaltuu ja muuttuu pelkiksi kuoriksi, niin muuttuivat kristillisen liikkeen johtajatkin yhä vähemmän tietäviksi, niin että eivät enää tienneet mikä kuului Jumalalle, mikä keisarille. Ja lopulta ei Jumalalle jäänyt mitään; kristillinen liike johtajineen alistui valtiokirkoksi. Kirkko siis tuki Rooman maailmanvaltaa ja armeijaa.

Siksi täytyi antaa uusi tuomio. Ja niin teologit julistivat: Jeesuksen tuomio ei ollutkaan väärä, vaan Jumala itse johti sen sisäisesti. Sillä Jumala oli niin vihastunut ihmisiin, että se viha vaati puhtaimman

olennon tapettavaksi — muuten ei Jumala saisi tasapainoaan takaisin. Sanoohan Herra Vanhassa Testamentissa: viha polttaa minut hamaan helvettiin asti, vuorten perustuksetkin se minussa polttaa. Niin täytyi siis Jumalan kiusata viatonta olentoa tasaantuakseen. — Ja teologit julistivat edelleen: siinä kristinusko on, että uskomme tähän Jeesuksen tuomioon Jumalan järjestämänä tuomiona. Ja niinkuin Jumala tyyntyi ja tyytyi, kun Jeesuksen veri vuoti, niin mekin tyydymme, kun peseydymme tässä veressä.

Näin meni Jeesuksen tuoma tuomio: hänen oppinsa. Tämä teologien tuomio oli ainakin yhtä väärä kuin juutalaisten Jeesukselle toimittama tuomio. Sillä teologien tuomio on: Jeesuksen tuomio ja kuolema oli Jumalan suunnitelma. Ihminen on huono, ei hän voi seurata Kristuksen oppia, mutta kun hän uskoo, että Jumala järjesti Jeesuksen teloituksen, pääsee hän aikojen lopussa taivaaseen.

Tämmöisen tuomion on kristikunta antanut Jeesus Kristuksesta, ihmisestä ja maailmasta. Ja koska meille mitataan sillä mitalla millä me olemme mitanneet, elämme nyt tässä missä elämme: maailma on kukistumistilassa oman väärän tuomionsa seurauksena.

Mutta Jeesuskin puhuu tuomiosta. Hän puhuu näin: sen ajasta ei tiedä kukaan muu kuin Isä, mutta kun se koittaa, silloin Ihmisen Poika tulee ja eroittaa kansat oikealle ja vasemmalle, ja sitten Kuningas tuomitsee ne. Kun luemme Jeesuksen esitystä tästä tuomiosta, pääsemme oikeaan käsitykseen asiasta. Jeesuksen esityksessä ei puhuta mitään Ihmisen Pojan korottamisesta ristinpuulle, niinkuin teologit puhuvat, vaan sanotaan, että Ihmisen Poika jakaa kansat oikealle ja vasemmalle. Eikä jaon perusteluissa puhuta mitään sakramenteista tai verisen karkeasta sijaissovituksesta, vaan perustelut ovat kokonaan toiset. Oikealle joutuvat ne, jotka ovat ottaneet Kuninkaan vastaan hänen nuoremmissa veljissään, auttaneet näitä. Kuningas sanoo: "Kun minun oli nälkä, te annoitte minulle syödä, ja kun olin alaston, te vaatetitte minut, siksi voitte siirtyä oikealle puolelle siihen ihmisyyden valtakuntaan, joka on maailman alusta perustettu. Sillä kaiken olemisenne koko tarkoitus on juuri tämä valtakunta, on se, että ottaisitte vastaan Ihmisen pojan ja siten muodostaisitte veljeskunnan maan päälle." Vasemmalle puolelle joutuvat ne, jotka jättivät ottamatta Kuninkaan vastaan, jättivät tekemättä kaiken sen minkä oikealle joutuvat tekivät — perusteena vasemmalle joutumiseen on laiminlyönti. Ei siis kysytä tässä murhasitteko tai teittekö muita törkeitä rikoksia, vaan kysytään vain: otitteko käytännössä Kristuksen vastaan. Niin sanoo siis Kuningas vasemmalle joutuneille: "Olitte laiskoja, viisastelitte ja filosofoitte korkeine kulttuureinenne, mutta ette ottaneet vastaan Ihmisen poikaa, ihmisyyden sanomaa, Kristusta itsessänne liittyäksenne yhteistyöhön hänen kanssaan. Olette korottaneet oman itsenne ja oman sivistyksenne niin suureksi, olette niin omahyväisiä, ettei teihin mahdu Ihmisen poika. Saatte sitten elää siinä kärsimyksessä, jonka olette itsekkyydellänne valmistaneet".

Allekirjoittanut on monta kertaa iloinnut siitä, että Jeesus on etukäteen kuvaillut tämän tuomion, muuten uskoisimme kirkkoa. Iloisella luottamuksella voimme ottaa tämän Jeesuksen kuvauksen totuutena vastaan. Ja osaamme sen ottaa, jos meissä on totuutta itsessämme: jos emme itse ole mitään, vaan otamme itseemme Kristuksen opin.

— — —

Tähän liittyy nyt merkillinen historiallinen asia: tuomio ei ole enää vain kuvaus, vaan se on toteutumassa. Ihmiskunnan kehitys on saavuttanut sen tilan, että Jumalan valtaistuin on tullut fyysilliseen maailmaan. Sillä istuu Ihmisen Poika, Kristus, joka on ottanut karman johdon käsiinsä. Siitä johtuu se perinpohjainen muutos, että väkivalta on jäänyt nyt alemmas, vähempään mahtiin, ja ihmisyyden toteutus on suurempi sitä. Ja kun nyt siis kutsutaan kansat tuomiolle, tehdään suuri kysymys: missä on se kansa, joka osaa oikein menetellä armeijansa kanssa? Ruotsi osasi olla käyttämättä armeijaa, Suomi ja Intia osasivat pysyä passiivisessa vastarinnassa. Mutta missä on se kansa, joka hävittää armeijansa? Sillä se merkillinen hetki on nyt tullut, jolloin mahti on siirtynyt Kristukselle, todelliselle aurinkohengelle. Sille, joka ei suutu, koska kaikki ovat sille ihmisiä.

— — —

Jatkakaamme edelleen. Ei riitä se, että meille sanotaan asian olevan näin, tuomion tulleen. Meidän täytyy saada kaksi todis-

tusta. Ensimmäisen saamme sisäisesti tutkiessamme asiaa. Toisen saamme P. E:n kirjoituksista ja Jeesus Kristuksen puheista. Älkäämme siis säikähtäkö, älkäämme julistako heti tuomiota, olkaamme avaramielisiä, siten olemme kuin astioita, joihin tieto voi tulla. On tehtävä työtä, siten tämäkin asia selvenee.

Vaikka kutsu tuomiolle on annettu kansoille, muodostuvat kansat yksilöistä. On siis vedottava kansan bramiinisieluihin, niihin, jotka tietävät, mikä on paarian varjo. Ne sielut on herätettävä ja saatava liittymään yhteen Valtaistuimen oikealle puolelle muodostamaan sitä pienoisvaltakuntaa, jota Valkoinen Veljeskunta johtaa ja hallitsee.

Meille jää siis käteen Kristuksen vastaanottaminen. Millä tavalla se tapahtuu? Siten, että kasvatamme itseämme kunnes meistä häviävät ne voimat, jotka tähän asti ovat meissä vallinneet, ja Kristus voi astua sisään. Itsekasvatus tapahtuu Mestarin opetuksia seuraamalla. Ensimmäisenä tulevat siinä kysymykseen ne viisi käskyä, jotka löydämme Pekka Ervastin "Vuorisaarnassa". Sitten tulevat muut opetukset, mutta näiden viiden käskyn noudattaminen on ensimmäinen aste, jolla voimme ottaa Kristuksen vastaan.

Koska kaikki vanha historiamme on karmana meissä, on se vietävä täyttymykseen ja kehitettävä sitten edelleen: saatettava viides rotu päätökseen ja luotava kuudes ja seitsemäs rotu. Emme voi ottaa Kristusta vastaan niinkauan kuin meissä on vanhojen kulttuurien negatiiviset perinnöt. Mutta kun olemme saaneet valistuneen järjen, ja Kristus antanut meille ohjeensa, voimme puhdistua vanhoista perinnöistä. Yhdellä käskyllä puhdistumme aina yhden juurirodun karmasta.

Ensimmäinen käsky on, sanottuna vanhoille: älä tapa, ja sanottuna meille: älä suutu. Suuttuminen on suuri aurinkovastainen voima meissä, niinkuin näimme vihan vallassa olevasta Vanhan Testamentin Herrasta. Jos suutumme, ei aurinkovoima voi tulla meihin. Suuttumattomuuden periaate vaikuttaa ensimmäisen juurirodun perintöön. Tämän rodun aikana, joka kesti 170 milj. vuotta, elimme eetteritilassa, ja tämän tilan perintö vaikuttaa meissä jehovistisena, oikeuden innoittamana pyhänä vihana. Noudattamalla nyt ensimmäistä käskyä vaikutamme taaksepäin, lunastamme ja pelastamme ensimmäisen juurirodun ihanteen. Ensimmäinen rotu saa näin meissä kirkkautensa, tehden tilaa Kristukselle.

Toinen käsky on, vanhoille sanottuna: älä tee aviorikosta, meille sanottuna: älä himoitse, älä ole ajatuksissasikaan epäpuhdas. Tässä käskyssä saamme P. E:lta keinon, jolla vapaudumme toisen juurirodun erheistä, nautinnollisesta tunne-elämästä. Tähän liittyy sukupuolivoima ja sen väärinkäyttö. Emme voita siinä taistellen, vaan ottamalla älystä kiinni, valvoen ajatuksiamme, ettemme hempeile likaisissa mielikuvissa. Kulttuurimme puhuu patoutumista, jotka syntyvät, jos ei himoa tyydytä — se on tietämättömyyden puhetta. Sukupuolivoima itse järjestyy, jos emme puutu siihen. Luonto itse järjestää ylimääräisen voiman purkautumisen. Jos minun sallitaan se tässä sanoa, niin totuus on, että naisilla se tapahtuu aikakautisesti, säännöllisin väliajoin, ja ihanteellisen nuorukaisen kamppailuissa muodostavat yövuodot jonkunlaisen varaventtiilin; kunnes sisäinen Kristus saa voiton sukupuolivoimasta. Ei tule mitään patoutumia. Patoutumat tulevat väärästä opista. Voimme siis ajatuksen kautta vaikuttaa tunne- ja tahtoelämäämme. Siten tulemme puhtaiksi ja tyhjiksi — ja uusi sisältö voi meihin tulla.

Kolmas käsky on: älä vanno väärin, vanhoille sanottuna, ja: älä vanno, meille sanottuna. Tämän käskyn noudattamisella vaikutamme meissä olevaan kolmannen juurirodun perintöön. Tämän rodun aikana tulimme fyysilliselle tasolle ja saimme järjen, suurin osa meistä. Se tapahtui Lemurialla. Käsky "älä vanno" tähtää siihen, että nyt on totuus saatava järjellisillä perusteluilla esiin. Sillä valoilla se ei tule esiin. Lunastamme kolmannen juurirodun synnit ja erehdykset kun järkiperusteilla etsimme ja löydämme totuuden itse elämästä, sekä moraalisen että filosofisen totuuden. Valat eivät merkitse mitään, ovat Jumalan pilkkaa. Kolmannen käskyn seuraamisella tulee järkemme kirkastetuksi, niin että ymmärrämme mikä on totta ja mikä ei. Tässä yhteydessä voi mainita, että kolmas vihkimys on nimeltään kirkastus.

Neljäs käsky on: älä vastusta pahaa. Asettamalla tämän käskyn elämämme kulmakiveksi lunastamme neljännen eli atlantilaisen juurirodun syntiä. Atlantiksella pääsi niin suuri pahuus ja niin hirmuinen

itsekkyys valtaan, että manner sen voimasta tuhoutui. Koska olemme olleet sielläkin mukana, tulee nyt noudattamamme pahan vastustamattomuus näin kulmakiveksi taaksepäin. Neljännessä rodussa jouduttiin vastustamaan pahaa, jopa siinä määrin, että silloiset valkoisetkin käyttivät sitä mustia vastaan. Nyt tässä viidennessä rodussa on lakattava pahaa vastustamasta. Jumalallinen elämä itse tuomitsee, jakaa ihmiset oikealle ja vasemmalle. Kun emme vastusta pahaa, tulee koko menneisyytemme lunastetuksi, ja ihminen aloittaa nousunsa ylöspäisellä kaarella.

Viides käsky kuuluu: älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Tämä käsky pätee viidennen, kuudennen ja seitsemännen juurirodun dharmaan. Näissä roduissa elämä ja kehitys nousee ylöspäin, koska käännekohta oli neljännessä rodussa. Kun menneisyys on lunastettu, avataan tie tulevaisuuteen. Uhri ei ole enää taistelussa. Sota on tyypillisin väärä uhri. Tulevaisuutemme aukenee, kun luovumme kaikista aseista. P. E. sanoo, että emme voi auttaa pimeyden henkivaltoja muuten kuin kieltäytymällä niitä tottelemasta. Ne hämmästyvät silloin niinkuin "Kurjien" Jean Valjean piispan kieltäytyessä pakkokeinoista häntä vastaan. Samoin täytyy meidänkin luopua pakkokeinoista ja pukeutua valkoiseen mekkoon: emme vastusta pahaa, sanomme itsemme irti pimeyden henkivalloista, otamme vastaan Kristuksen. Viides käsky tähtää siihen, että oppisimme rakastamaan totuutta, Jumalaa ja toinen toisiamme.

Kuudennelle juurirodulle on tyypillistä se, että silloin ei ole enää sukupuolista lemmen idylliä, koska silloin eivät ihmiset ole jakautuneet enää kahteen sukupuoleen, vaan ovat kaikki samanlaisia.

Seitsemännessä juurirodussa ihmiset tajuavat, että Jumala yksin on Isämme ja me olemme kaikki veljiä, tai oikeastaan Jumalan poikia siten että täytämme Isän tahtoa.

Näin siis viides käsky pätee kaikkien kolmen jäljellä olevan juurirodun dharmaan. Se on aktiivinen käsky. Uhrimme on siinä, että uhraudumme Jumalan tahtoon ja Mestarin viisauteen, että koetamme elämässä sitä edistää, palvellen Mestaria hänen nuoremmissa veljissään. Tämmöisen ohjeen saamme Valkoiselta Veljeskunnalta, ja tähän ohjeeseen syventymällä ja sitä noudattamalla voimme suorittaa sen dharman, jota varten olemme tulleet, jota varten maailma on ilmentynyt: tulla Jumalan valtakunnan kansalaisiksi.

J. R. H

1950 kesäkuu, 144—150

Tienohesta tempomia...

Armeija. Kaikesta huolimatta me täällä Suomessakin vain suunnittelemme asevelvollisuutta, sotalaitosta, armeijaa. Ja perustelevia syitä meillä riittää loppumattomiin. Me sanomme: juuri siitä ja siitä syystä meillä täytyy olla armeija, sotalaitos, asevelvollisuus.

Mutta jos me osaisimme katsoa itse elämän totuutta silmiin, silloin me edellistä perustellummin sanoisimme: juuri siitä ja siitä syystä meillä ei saa olla asevelvollisuutta, ei sotalaitosta, ei armeijaa.

Siis mistä syystä? Suoraan sanoen siitä syystä, että me emme ole tulleet ihmisiksi sitä varten, että me olisimme puhuvia petoja, tiikereitä, susia, karhuja, leijonia. Me emme ole luotu murhaamaan, ryöväämään, emme tekemään omaa ja yhteiskuntamme elämää rosvojen pesäksi, ei ryövärien luolaksi. Jos sellaisiksi jäämme, olemme tuhoon tuomittuja, tuomittuja niin yksilöinä kuin kansoina. Jos todella tahdomme ihmisiä olla ja sellaisina jatkuvasti elää, täytyy meidän luopua petomaisuudesta, ryöväriydestä, murhasta. Ja juuri siksi meidän on purettava asevelvollisuus, on hajoitettava sotalaitos. Meidän tulee osoittaa käytännössä uskomme ihmisyyteen.

Vai onko niin, että mekin olemme auttamattomasti eripurainen, riitainen ja sodanhaluinen kansa, ja siten kuolemaan tuomittu? — Ah, missä ovat edes ne teosofiseen liikkeeseen lukeutuvat kansalaisemme, jotka käytännössä muistavat antaneensa lupauksen muodostaakseen yleisen veljeyden ytimen?

Tähystäjä

1950 kesäkuu, 164

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kun tämä kirjoitus saapuu julkisuuteen, on jo syyskuu alkanut, ja siis varsinainen kesä mennyt. Tätä kirjoittaessani olemme vielä kesässä. Yleisen elämän kannalta on kiintoisaa, että ihmiskunta kirkkoineen, yliopistoineen, valtioineen on taas saanut jonkunlaiseen alkuun mielitehtävänsä: sotimisen.

Tämä on jollain tavoin kieroa. Sillä varmaankin asianomaiset rientävät huomauttamaan, että sota on kaikkea muuta kuin mielitehtävää. Sota on sellainen ilmiö, joka vain tulee, tulee kuin rajuilma, joka tempaa mukaansa, jossa on mukana oltava — jos elää aijotaan. Jos "elää aijotaan —"? Hirmuinen sana sekin. Sillä sotahan on nimenomaan kuolemaa. Eikä se ole kuolemaa vain siten kuin joutuessamme hirmumyrskyn käsiin, ruttoon tai maanjäristykseen. Sota alkaa ja jatkuu ihmisten omakätisenä tekona. Juuri niin: meidän ihmisten omakätisenä tekona. Sentähden tulemme toistamiseen siihen, että ihmiskunta on jälleen saanut jonkunlaiseen alkuun mielitehtävänsä, sotimisen. Sillä ellei sotiminen olisi ihmiskunnan mielitehtävää, niin eihän se sellaiseen ryhtyisi. Olisihan ihmisillä tilaisuus kieltäytyä sotimisesta. Mutta kun he eivät sitä tee, niin sehän on selvä näyte siitä, että sotiminen on miellyttävämpää kuin sotimisesta kieltäytyminen. Ja niin kierrymme tässä tuumailussamme kolmannen kerran siihen toteamukseen, että ihmiskunta on taas jotenkin saanut alkuun mielitehtävänsä: sotimisen. Sillä ellei sotiminen olisi ihmisille mielitehtävä, niin he eivät valitsisi sotimista, vaan valitsisivat sotimattomuuden. Mutta sotimattomuus ei ole ihmisille mielitehtävä, koska he eivät sitä valitse, vaan valitsevat sotimisen.

Vai pettävätkö ihmiset itseään? Ja toisiaan? Onko niin, että ihmiset pitävät enemmän sotimattomuudesta ja vähemmin sotimisesta, mutta sitten vilpistelevät: valitsevat sotimisen ja hylkäävät sotimattomuuden? Olemmeko me ihmiset aivan läpikotaisin teeskentelijöitä? Olemmeko me sellaisia kiusantekijöitä? Tahdommeko me vain kiusata itseämme ja toisiamme valitsemalla sen, mikä meille on vastenmielinen, siis sotimisen, ja hylkäämme sen, mikä meille on mieluinen, sotimattomuuden?

Jos näin on — ja teon hedelmät osoittavat, että sellainen se ihmispuu on — niin omituista joukkoa me olemme. Mehän teemme sitä, nim. sodimme, mikä meille ei ole mieluista, mutta emme valitse sitä, nim. sotimattomuutta, mikä meille on mieluinen. Onkos silloin ihme jos on todettu, että totuus ei saa yösijaa. Ei edes yösijaa, puhumattakaan päiväsijasta.

No niin. Mutta kuitenkin on myös sanottu, että totuus vapauttaa. Sen on sanonut ainakin sellainenkin olento kuin Jeesus Kristus. Mutta taas me teeskentelemme. Me kehumme Jeesusta aivan ylönpalttisesti. Sanomme: Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, siis kaiken inhimillisyyden täydellisyys. Ja me tahdomme todistaa tämän sillä, että sanomme olevamme Jeesuksen käytännöllisiä seuraajia, kristittyjä, kristiaaneja. Mutta ollaksemme viisaita, on meidän jälleen oltava ovelia, petettävä itseämme ja toisiamme, ja tuota ihailemaamme Jeesusta, jota Kristukseksi sanomme. Jeesus on rauhan ruhtinas, joka seuraajilleen sanoo: "pistä miekkasi takaisin tuppeen, sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat". He aina vuorollaan hukkuvat. Eivät — ainakaan toistaiseksi — kaikki yhtaikaa, vaan vuorollaan. Mutta taasenkin me, aivankuin itseämme ja toisiamme ja Jeesusta kiusataksemme, sittenkin valitsemme sotimisen, emmekä valitse sotimattomuutta.

Tai jos olemme nykyajan reformi-ihmisiä niin me sanomme: "meidän aseemme on äänestyslippu, emme tarvitse muuta asetta". Mutta siitä huolimatta me taas petämme itseämme, ja toisiamme, ja aatettamme. Kun tulee valitsemisen hetki, niin me teemme juuri sen, mitä olemme luvanneet olla tekemättä ...

Petosta, teeskentelyä, valhetta. Aina vaan me teemme sitä, sotimista, jota emme pidä mieluisena, mutta hylkäämme sen, sotimattomuuden, jota pidämme mieluisena.

— — —

Täydentäkäämme edellä sanottua vielä joltain kannalta. Kysymme: mitä sota on? Vastaamme ensin: sota on murhaa ja ryöväystä. Mutta toiseksi: murhana ja ryöväyksenä sota on ankaraa toimintaa, kaikkensa alttiiksi panevaa puuhaa ja ponnistusta. Näinollen: sotimattomuuskaan ei loppujen lopuksi voi olla vähemmin ankaraa työtä, kaikkensa alttiiksi panevaa ponnistusta. Elämä on tässäkin suhteessa an-

karan lakisiteistä: ken ei työtä tee, hänen on syömättäkin oltava. Elämä ei kanna povellaan laiskanparatiisia: ellet tee työtä sotimattomuuden puolesta, joudut tavalla tai toisella sodan jalkoihin, sodan pyörteisiin.

Mutta taas me mieluummin petämme itseämme. Ja toisiamme. Ja totuutta. Mutta tekeydymme yleviksi. Olemme puolueettomia: emme ota mitään kantaa sotakysymyksessä. Tai pukeudumme — tarpeen mukaan — nöyryyden kaapuun: enhän minä ole mikään maailman mullistaja, en uudistaja, en reformaattori; minä kuulun niihin hiljaisiin... "joka mielelläsi istut ensimmäisillä riveillä", kuuluu kuin jostain sieltä alitajunnasta. Mutta silloin me olemme hiukan nyreitä, loukkaantuneita. Otamme jonkun tapletin, tai pistämme — noin kuvaannollisesti — pumpulia korviimme. Tunnustelemme ilmaa: mistähän päin nyt mahtaa tuuli käydä? Omatunto... No kaikkia vielä. Mikä lienee harhaääni. Täytyypä harkita: missähän huoltokunnassa, lautakunnassa, olisi turvallisin tuulensuoja? Yritämme olla ahkeria. Haluamme palvella kahta herraa. Kaiken varalta.

Sitten tulee kuolema. Kaksi herraa ottavat osansa. Henkinen olemuksemme lentää herransa iloon, rehellisyyden maailmaan. Persoonallisuuksina, naamareina, teeskentelijöinä, hienostelleina tuulen mukana kulkijoina, henkisinä saivartelijoina lennämme laatuisemme herran luo. Ilomme on itkuksi käynyt. Viisautemme on tyhmyyttä ollut. Oveluutemme uhreiksi olemme joutuneet. Loistaa, hallita ja määrätä tahdoimme, orjuuden periä saimme.

— — —

Mutta: totuus vapauttaa. Jääköön kahden herran palvonta. Rakastan Jumalaa ensin ja yli kaiken. Totuus olkoon Jumalani. Totuus ei sano ainoastaan: "pistä miekkasi tuppeen", vaan totuus sanoo edelleen: "autuaita rauhan rakentajat".

Uusi solmu. Älä jälleen petä itseäsi. Totuus ei tee mielivaltaisesti vapaaksi. Älä kuvittele olevasi vapaa silloin, kun sinä olet vapaa kaikesta auktoriteettiudesta. Sillä silloin sinä pian olet oman auktoriteettiutesi narri ja uhri. Sillä elämä kokonaisuudessaan on vain yhden ainoan auktoriteettiuden ilmennystä. Se auktoriteetti on kaiken ilmennyksen takainen syy. Se on Jumala, kaiken Isä, Absoluutin helmassa oleva ensimmäinen Logos. Käytännössä tämä ylin ja ainoa auktoriteetti on Isän tahto. Se on Isän luova voima ja majesteettius. Sentähden minun ja sinun auktoriteettiutesi on alistuminen, työssä ja käytännössä yhtyminen Isän auktoriteettiin.

Täten Isän auktoriteetti sekä pyrkii että pääsee ihmiskunassa esille. Suurissa uranuurtajissa se on ratkaisevalla tavalla päässytkin. Hyvin ratkaisevalla tavalla se pääsi esille Buddhassa. Mutta älä sinä luule ja kuvittele, että Buddha, tai buddhalaisuus vapauttaa sinut moraalista. Sellainen luulo olisi kohtalokas erehdys. Sillä Buddhan oppi on kokonaan moraalia. Se on kyllä kirkasta järkeä, mutta se on kirkasta yksinomaan alkuperänsä vuoksi. Buddhan valistunut järki on puhjennut moraalista, se on moraalin järjellinen kukka. Moraalinen syyn ja seurauksen laki on jäävää-mätön.

Isän auktoriteettius ei suinkaan kokonaan tai lopullisesti ilmennyt Buddhassa. Isä on myös Rakkaus. Ja Jeesus Natsarealaisessa Jumala ilmentyi Rakkautena, Äitinä, Armona. Mutta älä sinä, ihminen, kuvittele, että rakkaus teki moraalin mitättömäksi, älä kuvittele, että rakkaus on annettu ikäänkuin moraalittomuuden peitteeksi. Älä uskottele, että sinä voit menetellä moraalittomasti, että voit mennä sotaan, voit murhata, tappaa, ryövätä, kun sanot sen tekeväsi rakkaudessa. Rakkaus ei ole ottanut piirtoa eikä rahtua pois moraalin laista. Rakkaus on tuonut uuden, syvemmän moraalin, jota on rakkaudessa opittava toteuttamaan; ja se on esitetty ns. vuorisaarnassa.

Mutta moraalin täydellinen voima ja majesteettius ei vielä Buddhassa ja Jeesuksessakaan ilmennyt. Jeesus Kristus kyllä tuli maapallon korkeimmaksi mináksi, mutta maailmallisuuden loppu ja tuomio ei vielä tullut: Karman johto jäi edelleen Saatanan käteen. Sentähden Jeesuskin ennustellen kuvaili tuomion tulemista. Ja suuri Opettajamme P. E. sanoo, että Jeesuksen kuvailema tuleminen on nyt tapahtunut. Etenkin kirjassaan "Ihmisyyden uskonto" P. E. puhuu näistä asioista. Suuri henkinen vuodatus tuli keskusaurinko Siriuksesta ja asetti elämän uuteen viritykseen koko meidän aurinkokunnassamme, etenkin meidän maapallossamme ja ihmiskunnassamme. Uuden, entistä selkeämmän sanoman on meille antanut tapahtumien keskushenkilö Pekka Ervast. Kosmillinen

Isä, voima ja majesteettius on nyt astunut ihmiskuntamme fyysilliseen elämään. Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Mutta älä sinä, ihminen, taas erehdy kuvittelemaan, että sinulla on nyt valta ja vapaus määrätä ja komentaa toisten ihmisten ylitse. Komenna sinä vain itsesi ylitse, niin että osaisit ilmentää Isän tahtoa, elämämme ainoata auktoriteettia. Tuon ainoan auktoriteetin edessä me olemme veljiä keskenämme. Veljinä meidän on koottava voimamme. Sillä Isän johdolla, Vuorisaarnan Mestarin johdolla, meidän on luotava Jumalan valtakunta, ihmisyyden valtakunta, täällä maan päällä. Ryhmiksi meidän on muodostuttava. Voimamme meidän on koottava. Niinhän tekee pahuuden tyrannikuntakin. Puhutaanhan totaalisesta sodasta. Niinpä koko teosofinen liikekin oli tarkoitettu muodostamaan kootun voiman Mestarin johdolla. Se ei voi olla omavaltainen joukko omavaltaisia ihmisiä. Sen joukon muodostavat vastuunalaisuudestaan tietoiset, itsenäistyvät ihmiset. Mutta vieläkin: on vain yksi itsenäisyys: Jumala meidän hengessämme ja maailman kaikkeudessa. Siinä meidän tulee veljinä ryhmiksi muodostua.

Lopuksi: maailma panee kaikkensa hävittääkseen. Meitä kutsutaan yksilöinä ja ryhminä uhrautumaan ihmisyyden valtakunnan luomiseksi Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

J. R. H.

1950 syyskuu, 167—169

MUOTO JA HENKI

Teosofis-kristosofinen elämänymmärrys on avannut kokonaan uuden, syvennetyn, kirkastetun käsityksen elämästä. Tämä uudestisyntynyt käsitys valaisee elämää sekä ulospäin että sisäänpäin. Ulkoinen maailma aurinkoineen, tähtineen, planeettoineen ei ole enää vain ainejoukkio, joka kemiallisessa kuumenemisessaan muodostaa maailmoja, jotka jälleen kemiallisessa jäähtymisessään kuolevat ja häviävät. Saamme kuulla ja ymmärtää, että planeetat, auringot ja vielä suuremmat järjestelmät ovat toinen toistaan suurempien tajuntojen ja tajuntaryhmien ruumiita, käyttövälineitä, jotka kaikki kasvavat ja kehittyvät omassa ja yhteisessä luomistyössään. Kaikessa vallitsee vastuullisuuden ja avunannon laki. Niinpä maapallo sai aikanaan apua naapureiltaan Venukselta ja Merkuriukselta, ja Maa vuorostaan antaa, tai ehkä on jo antanutkin apua naapurilleen Marssille.

Käsityksemme sisäänpäin on samoin muuttunut. Jokainen ihminen on pienoismaailma omalla tavallaan. Persoonallisuudessamme — mitä kunkin yksilön persoonallisuuteen sisältyneekin — mekin olemme kuin planeetta, tai kuin planeettakunta eri prinsiippeinemme, ja ns. korkeampi minämme on aurinko, jonka takana on vielä suurempi aurinko: Kristus, Isä, Jumala. Tämä sisäinen aurinko vaikuttaa persoonallisuuteemme, vaikkemme sitä vielä "näkisikään". Sillä persoonallisuutemme taivas voi olla paksussa pilvessä, jonka muodostavat persoonalliset tunteemme ja ajatuksemme, rakkautemme itseemme. Kärsimyksissä ja sittemmin tietoisessa totuuden etsiskelyssä pilvet ohenevat ja aurinko näkyy, ensin toisinaan, silloin tällöin, sitten yhä enemmän. Siten Ihmisen poika, korkeampi minämme, ja myöhemmin sisäinen Kristus, Jumalan Poika, tulee meihin pilvessä, pilvien päällä. Joissain harvoissa yksilöissä on Ihmisen poika jo tullut erittäin täydellisenä esille, vieläkin harvemmissa Jumalan Poika. Kaikki kuitenkin kulkevat samaa päämäärää, samaa selkenemistä, kirkastumista, täydellistymistä kohti. Me saamme rakentaa epätäydellistä, joka kuolemassa puretaan, ja me saamme oppia siitä. Sitten saamme syntyä jälleen ja jälleen maan päälle, oppiaksemme rakentamaan täydellisempää ja täydellisempää.

Tämä kaikki selviää meille vähitellen, kun teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen valossa jatkuvasti syvennymme asioihin.

Nyt nousee kuin itsestään kysymys: miksi sitten maailmassa vallitsee niin perin toisenlaiset käsitykset, miksi siinä riehuu sota, itsekkyys, väkivalta, julmuus? Eikö jumalallinen totuus ole aina ollut olemassa, eikö jumalallinen rakkaus ole aina antanut

apuaan? Eikö viisaita tietäjiä, vapahtajia, auttajia ole aina ollut?

Vastaus: tietäjiä ja auttajia, valon tuojia, on aina ollut, mutta vain harvat kunakin aikana ovat heitä kuunnelleet. Jos jotkut ovat vakavastikin kuunnelleet, niin myöhemmin on tieto hävinnyt; muotojen pilvi on peittänyt hengen auringon. Tätä asteettaista pimittymistä kiinalainen Laotse kuvaa kirjassa "Tao te King" seuraavalla tavalla: "Kun Tao (so. välitön elämä Jumalassa) häviää, jää tilalle hyve. Kun hyve häviää, jää tilalle hyväntahtoisuus. Kun hyväntahtoisuus häviää, jää tilalle oikeus. Kun oikeus häviää, jää tilalle hyödyn etsintä". Tähän voimme lisätä, että kristikuntakin on läpikäynyt kaikki nämä aineellistumisen asteet, niin että hyödynetsintä on astunut määräväksi kannustimeksi.

Ryhtykäämme nyt seuraamaan muutamia tällaisia rappeutumistapahtumia. Ensiksi katsomme asiaa okkultismin kannalta. Varsinainen okkultismi on tietoista elämää Taossa, Jumalassa. Se on sitä elämää, jossa aina tapahtuu Isän, Jumalan tahto. Niinpä Blavatsky puolestaan sanoo, että okkultismin arvokas nimitys kuuluu vain sille elämälle, jossa ihminen on luopunut kaikesta, elää ja toimii vain Jumalan tahdon toteuttamisessa. Mutta ihmisten elämässä ja käsitteissä tämä okkultismi, tämä todellinen salatiede, on alentunut salaisiksi tieteiksi, johon lopulta luetaan kaikki hämäräperäinen, salaperäinen — kunnes lopulta on vain tyhjät kuoret jälellä. Valitsemme näiden hämäräperäisten, tyhjien kuorien joukosta vain yhden: grafologian, jossa kirjoitetun käsialanäytteen perusteella yritetään määritellä ihmisen luonne ja jopa kohtalokin. On selvää, että tässä on okkultismista jälellä enää vain tyhjä, kaliseva kuori.

Käytämme nyt palautuvaa tutkimustapaa ja pyrimme siis takaisin muodosta henkeen. Katsomme asiaa ensin yleiseltä kannalta. Sanomme näin: kädet ovat toiminnan välikappaleet, joten "käsialaamme" ovat kaikki meidän tekomme, työmme ja aikaansaannoksemme. Käsialamme, so. tekomme näinollen kylläkin paljastavat luonteemme ja se myöskin aiheuttaa meidän kohtalomme. Sanoohan eräs apostolikin, että usko näkyy teoissa, kätten töissä, siis kaikessa "käsialassamme", työssämme ja toimessamme. — Jos sitten rajoitumme kirjalliseen käsialaan, kirjallisen työn tutkimiseen, niin kirjoittajan luonne ei suinkaan paljastu kirjoitetun kirjaimen koukeroissa, vaan kirjoituksen sisällössä. Lukiessamme jonkun kirjailijan kirjoja opimme samalla tuntemaan kirjailijan luonnettakin. Olkoon kirja kaunokirjallinen, filosofinen tai henkinen, okkultinen, aina se on myös tekijänsä luonteen ilmausta.

Jos taas koetamme palautua muodosta henkeen "salaisten tieteitten" polkua, silloin seuraavana asteena grafologian takana on psykometria. Psykometristi on sielullisesti herkkä, ehkäpä luonnottoman herkkä ihminen, joka pitäessään kädessään esim. kirjettä, joutuu sielulliseen kosketukseen kirjeen kirjoittajan kanssa, jolloin hän voi sanella kirjoittajan "psykoskoopin", eritellä hänen luonteensa hyviä ja huonoja puolia, vieläpä puhua hänen vaikeuksistaan, kohtalostaan ja mahdollisuuksistaan. Mutta huomattava on, että psykometristin kädessä ei välttämättä tarvitse olla kirjoitettu käsialannäyte, vaan voi se olla mikä muu asianomaiselta saatu esine tahansa.

Näin palaudumme sibylloihin, mediumismiin, spiritismiin, unissasaarnaamiseen. Medio on horroksissa, jolloin joko tapahtuu ilmiöitä tai hän puhuu, saarnaa. Horroksista herättyään medio ei ole aina edes tietoinen siitä, mitä ilmiöitä on tapahtunut, mitä on tullut puhutuksi, saarnatuksi. Joku näkymättömän maailman asukas, huono tai vähemmin huono, tai hiukan parempi, on tilapäisesti vallannut hänen ruumiinsa ja puhunut siinä.

Kaiken tämän arveluttavan homman takana, josta Blavatsky ankarasti varoittaa, on sitten todellinen okkultismi. Todellinen okkultisti ei ole horroksissa, joka siten edesvastuuttomana antautuisi jonkun "hengen" käytettäväksi, vaan hän on enemmän kuin horroksissa, hän on kuollut, kuollut synnille, maailmalle, itsekkyydelle; on luopunut kaikesta ja on kokonaan Jumalan tahdon palveluksessa. Mutta hän ei sokeasti tottele eikä täytä kenenkään tahtoa. Sillä vaikka hän on antanut ja joka hetki antaa kaikkensa Mestarille, Jumalan tahdon täyttämiselle, niin hän kuitenkin samalla tietää olevansa vastuussa kaikesta toiminnastaan. Kokemuksesta hän oppii tietämään, että viisaus on lopulta vain siten saavutettavissa. Okkultisti tietää viisauden jatkuvasti toteutuvan siinä, että hän itsenäisessä ja vastuunalaisessa elä-

mässään ja toiminnassaan aina toteuttaa Jumalan, Rakkauden ja Totuuden ikuista tahtoa.

Siirrymme nyt uskonnon alalle. Otamme muutamia uskomuksia nähdäksemme, miten niissäkin voi alkuperäisestä, elävästä elämästä jäädä vain tyhjät, kalisevat kuoret jälelle.

Ensiksi otamme lapsikasteen. Sivumennen voisimme mainita erään räikeän ristiriidan. Kirkko uskoo, että Jumala on aviosäädyn asettanut, ja sitten kirkko puolestaan vihkii miehen ja naisen kristilliseen aviosäätyyn. Aviosääty tämän mukaan pitäisi siis olla täysin laillista, pyhää, jumalallista. Mutta kun tästä kirkon itsensä pyhittämästä avioliitosta syntyy lapsia, niin kirkko kieltää kaiken pyhyyden ja väittää, että lapsi on kaikissa tapauksissa synnissä siinnyt ja syntynyt, on kadotuksen oma, ja jos se kuolee ilman lapsikastetta, vaikkapa muutamien päivien vanhana, niin joutuu se kuolemansa jälkeen loppumattomaan helvetin piinaan. Tällä kirkko kumoo oman oppinsa. Ja edelleen. Jos kirkko kastaa aviosäädyn ulkopuolella tai "pakanallisesta" avioliitosta syntyneen lapsen, esim. Kiinassa tai Afrikassa, niin sellainenkin lapsi jos sattuu heti kasteen jälkeen kuolemaan, välttää ikuisen piinan ja pääsee taivaan iloon. Mikä näinollen on ero pakanallisen ja kristillisen aviosäädyn välillä? Sillä kummastakin aviosäädystä, pakanallisesta ja kristillisestä, syntyneet lapset ovat täsmälleen samassa asemassa; kadotuksen omia, josta kummankin pelastaa samalla tavalla kirkon lapsikaste!

Jättäkäämme kirkko piispoineen ja paaveineen tämän oman aikaansaamansa ristiriidan eteen ja kysykäämme: mikä totuus kätkeytyy kasteen taakse? Ensiksi vertauskuvallinen totuus. Alkuseurakunnassa kaste oli vertauskuvallinen juhlameno, jolla pyrkijä, katekumeeni, otettiin seurakunnan jäseneksi. Hänet upotettiin veteen, josta hän nousi ylös valkoisessa mekossa. Sellaisenaan tämä ei merkinnyt mitään. Ei ihminen siinä ilman muuta tullut yhtään paremmaksi eikä autuaammaksi. Se vaan juhlallisesti painoi mieleen sen ajatuksen, että hän nyt alkaa kasvattaa itseään moraalisesti, luopua joka päivä vanhasta syntisestä elämästä, ja alituiseen pyrkiä puhtauteen. Hän ei enää saa tyytyä olemaan sisäisesti täynnä kuolleitten luita ja kaikkea saastaa, vaan niinkuin hän nyt oli puettu valkoiseen vaippaan ulkonaisesti, niin on hänen jatkuvasti pukeuduttava myöskin sisäiseen puhtauteen, sydämen puhtauteen. Sillä puhtaat sydämestä saavat nähdä Jumalan. On selvää, että tähän vertauskuvalliseen kasteeseen ihminen pääsi vain oman vapaaehtoisen pyrkimyksensä kautta. Siis sekä nuoret että vanhemmat ihmiset vasta silloin, kun he itse olivat tutustuneet seurakunnan opetukseen, kun he itse pyrkivät seurakunnan jäseniksi, kun he todella tahtoivat kasvattaa itseään.

Tämän vertauskuvallisuuden lisäksi on kasteen takana todellinen elämä. Kaste kokonaisuudessaan on kulkemista ns. puhdistuksen tiellä. Sitä tietä kulkiessaan, tai sen kuljettuaan, ihminen kokee henkisen uudestisyntymisen, todellisen lapseksi tulemisen taivasten eli Jumalan valtakuntaan, riippuen ihmisen kehityksen tilasta. Siten syntyvät todelliset Kastajat. Sillä kuka kykenee kastamaan? Vain se ihminen, joka itse on kulkenut puhdistuksen tien, joka itse on kastettu, joka itse on taivasten eli Jumalan valtakunnan jäsen. Sellainen ihminen vaikuttaa sekä olemisellaan että neuvoillaan, opetuksellaan auttavasti toisiin ihmisiin. Seura tekee kaltaisekseen. Sentähden puhtaan ihmisen läheisyys on avuksi vakavalle pyrkijälle. Mutta vain vakavalle. Sillä ellei oppilas itse vakavasti pyri, niin hän päinvastoin pian ärtyy todellisen Opettajan lähellä, ja alkaa vihata häntä, niinkuin niin monasti on käynyt.

Todellinen kaste on siis joko vertauskuvallista tai sitten todellista moraalista itsekasvatusta, joka johdattaa pyrkijää henkiseen uudestisyntymiseen.

Toinen muodolliseksi vaipunut uskomus on ns. pyhä ehtoollinen. Siinä uskotaan jaettavan ja nautittavan Kristuksen ruumista ja verta — syntien anteeksisaamiseksi. Mikä totuus on tämän asian takana? Ensimmäinen elävä totuus on ns. rakkausateria. Kun ihmiset, totuudenetsijät kokoontuvat yhteiseen tilaisuuteen, jossa myöskin syödään ja juodaan, ja jossa kullakin on omat eväänsä, kellä runsaammat, kellä niukemmat, niin voi se muodostua rakkausateriaksi siten, että kaikki ruuat asetetaan yhteen samoille pöydille, josta kaikki syövät. Sellainen menettely tasoittaa paljon syntejä. Kellä ei ole ollut mitään pantavaksi yhteiseen pöytään, tai vain hy-

vin vähän, hän voi oppia tuntemaan kiitollisuutta siitä, että hän nyt saa olla tasa-arvoinen veli niiden kanssa, jotka asettivat runsaita eväitä pöydille. Taas ne, joilla oli tilaisuus asettaa runsaita ruokia pöydille, voivat oppia iloitsemaan siitä, että heillä on siten tilaisuus palvella. Sellainen menettely tasoittaa, antaa — niinkuin sanoimme — paljon syntejä anteeksi. Ihmiset saavat kokemusta. Se vaikuttaa heidän ankiseenkin elämäänsä. Koko käytännöllinen elämä saa vähin erin rakkausaterian luonteen. Veljet oppivat elämään toisiaan ja Mestariaan siveellisesti ja taloudellisesti tukien.

Tämän takana on näkymätön pyhä ehtoollinen. Varsinainen Mestari vain kykenee jakamaan omaa totuuden ruumistaan ja vertaan niille todellisille oppilailleen, jotka jo ovat puhdistuksen tien kulkeneet. Todellisuudessa ei kukaan voi jakaa toisen ruumista ja verta. Kun sellaista yritämme, olemme silloin "varkaita ja rosvoja". Olemme kuin entinen suurvaras Sutki, joka sanoi rikkailta ottavansa ja köyhille antavansa. Todellisessa ehtoollisessa, joka tapahtuu sisäisessä tajunnan maailmassa, Mestari jakaa omaa ruumistaan ja vertaan, jakaa sitä totuuden leipää ja rakkauden juomaa, jota Hän itse on mukana viljelemässä ja kasvattamassa.

Otamme vielä pari kirkollista uskomusta. Ensiksi sen, että Jumalan viha leppyy vain viattoman kuolemasta.

Jumalassa ei ole mitään vihaa. Meidän omien tekojemme seuraukset ne ovat, meidän oma karmamme se on, joka meidän päällemme purkautuu. Tätä me olemme aikoinaan, tietämättömyydessämme, ruvenneet sanomaan Jumalan vihaksi. Ensimmäinen sovituksemme ja viattomuutemme on siinä, että tiedämme ja tunnustamme itse aiheuttaneemme omat kärsimyksemme, ja että luottamuksessa Elämän oikeamielisyyteen, Jumalaan, alistumme ne nyt kantamaan ja sovittamaan. Silloin olemme jo kuolleet tietämättömyyden ja syyttelemisen ja vaikeroimisen synnille. Vähitellen saavutamme sitten toisen viattomuuden, sen, että paha karmamme loppuu. Emme vaadi elämältä mitään, vaan teemme työtä, etsimme totuutta ja täytämme oikeat velvollisuutemme, jotka olemme päällemme ottaneet, ei kuviteltuja velvollisuuksia, joihin toiset meitä ehkä yllyttävät, esim. lippuvalaan, sotaan, ihmisiä tappamaan. Viidessä käskyssään Vapahtaja kieltää eli siis vapauttaa meidät sellaisista "velvollisuuksista". Kun Kristuksen käskyjen seuraaja lopulta ruumiillisestikin kuolee, on karma hänelle leppynyt. Kun hän aikanaan jälleensyntyy maiseen ruumiiseen, on hän vapaampi karmasta, ja hän voi valmistua yhä viattomampaan kuolemaan. Hän luopuu omistamisen himosta. Hän täyttää tehtävänsä vastuunalaisena taloudenhoitajana, jolle on uskottu aineellisia tai henkisiä pääomia käytettäväksi. Vapaaehtoisesti hän luopuu itsestään, tullen kaikkineen Jumalassa eläväksi ja toimivaksi. Hän tekee yhdessä työtä Jumalan ja Mestarin kanssa siihen asti, että kaikki saavuttavat oman viattomuutensa, että ilmennyksen välinen lepo alkaa.

Viimeksi otamme sen uskomuksen, että Vapahtajamme on oleva neitseestä ja Jumalasta syntynyt olento. Emme nyt puutu historiallisen Jeesuksen syntymään Mariasta ja Joosefista. Kirjassaan "Cristosophia" Pekka Ervast antaa asiallisimman ja tyhjentävän esityksen tästä asiasta. Puhumme psykologisesta, puhumme siitä neitseellisestä syntymästä, mikä jaksottaisesti tapahtuu jokaisessa ihmisessä.

Olemme kaikki ihmiset alkuaan neitseellisiä olentoja siinä mielessä, että me olemme mahdollisia sielullisesti hedelmöitymään Jumalan pyhästä hengestä ja synnyttämään itsessämme Ihmisen pojan, ja sitten Jumalan Pojan.

Mutta mikä on sitten ei-neitseellinen synnyttäminen? Ottakaamme asia ulkokohtaisesti. On monenlaista synnyttämistä. Me synnytämme esim. moninaisia keksintöjä. Tai me synnytämme taideteoksia. Tai kirjoja, kaunokirjallisia, filosofisia, tieteellisiä, uskonnollisia. Mutta ovatko ne vapahtavia, ovatko ne syntyneet Pyhän Hengen innoittamasta puhtaasta neitseestä? Vai ovatko ne syntyneet itsekkyyden hedelmöittämästä himosta, kunnian- ja vallanhimosta, ahneudesta, turhamaisuudesta, jolloin synnyttäjä ei välitä seurauksista? Sellainen ei vapahda synnyttäjäänsä, vaan sitoo hänet vastaamaan aiheuttamistaan huonoista seurauksista. Uskonnollinen kirjallisuus, tarkoitan teologinen eli tavallinen uskonnollinen kirjallisuus, ei ole liioin Pyhän Hengen innoittamasta neitseestä syntynyt. Lukiessamme paksuja postilloja, saarnakokoelmia, huomaamme niissä tavatonta uskon kiivautta yhdeltä puolen, jolla

kiivaudella ei näytä olevan päätä eikä määrää, mutta toiselta puolen täysin kielteistä suhtautumista Kristuksen oppiin, vuorisaarnaan. Postilloissa ja "jumaluusoppineitten" kirjoissa suorastaan todistellaan, että Vuorisaarnan käytännöllinen seuraaminen on mahdoton. Jos siis tahtoisimme sanoa, että tuollaiset kirjat ovat syntyneet neitseestä, niin silloin se neitsyt on ollut ns. tyhmä neitsyt; jonka lampussa ei ole öljyä, ja joka ei pääse kuninkaanpojan häihin, sillä kuinka hän pääsisi kuninkaan pojan häihin, kun hän kieltäytyy seuraamasta Kuninkaan Pojan neuvoja.

Ottakaamme sensijaan käteemme H. P. Blavatskyn kirjoja. Esim. "Hiljaisuuden ääni" tai "Teosofian Avain". Silloin voimme heti sanoa että ne kirjat ovat syntyneet Pyhän Hengen innoittamasta neitseellisestä sielusta. Ne hehkuvat intoa Mestariin, Mestareiden käytännölliseen seuraamiseen. Teosofian Avaimessa hän huudahtaa: jos tahdotte olla kristittyjä, niin seuratkaa vuorisaarnaa.

Samoin on laita Pekka Ervastin kirjojen. Ei ole muuta todellista kristinuskoa kuin vuorisaarnan, Kristuksen oman opin seuraaminen. Vain se vie Vapahtajan syntymiseen ihmisessä. Niinkuin se vei Pekka Ervastin itsensäkin. Vapahtaja, Jumalan Poika, syntyi hänessä, ilmeni hänessä.

Näin olemme seuranneet neljää uskonnollista ja yhtä tieteellistä, salatieteellistä sarjaa ja nähneet miten Tao, miten elämä sisäisessä Jumalassa asteettain häipyy ihmisten käsissä, joten lopuksi jää vain tyhjät, luisevat, kalisevat kuoret jälelle. Tämän nähdessään ja ymmärtäessään voi ihminen, totuuden etsijä, pyrkiä jälleen muodon orjuudesta hengen vapauteen. Sillä vain vapaaehtoinen pyrkijä voi oppia elämään hengen elämää, voi tulla neitseellisessä sielussaan Jumalan pyhästä hengestä raskaaksi ja synnyttää sellaista, joka ei sido, vaan vapauttaa.

Aavistus

1950 syyskuu, 179—183

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Sielutiedettä

Sekä ennen että jälkeen kesäkurssien olen kesäajan viettänyt Kakskerran Saarenmaassa, kirjallisissa töissä. Niin olen tätäkin kirjoittaessani. Ja täällä on ollut joukko toisiakin veljiä kesälomaansa viettämässä. Iltasin olemme kokoontuneet lyhyehköön aatteelliseen työhön, jolloin laulun ja soiton tehostamina, olemme lukeneet Pekka Ervastin "Kalevalan Avainta" ja senjohdosta hiukan keskustelleetkin. Koska "Kalevalan Avain" sisältää lyhyitä mutta sitä sisältörikkaampia lukuja, niin on tämä kokoontuminen kesäiltoina tuntunut oikein sopivalta.

Kun "Kalevalan Avain" sisältää — etenkin kolmannessa osassaan — erinomaisen syvästi ja valaisevasti esitettyä ja käytännössä elettyä ja koettua *sielutiedettä*, niin olemme joskus joutuneet pikkusen hipaisemaan tavallistakin sielutiedettä. Siihenhän saamme tutustua mm. äskeisinä vuosina ilmestyneessä laajahkossa teoksessa "Tietojen Kirja". Siinä on pyritty lyhyessä ja keskitetyssä muodossa esittämään eri tieteitten viimeisiä saavutuksia. Kaikissa kuudessa osassa jatkuu myös kirjoitussarja: "Filosofia ja sielutiede".

Kirjoitussarjan sielutieteellisessä osassa huomaamme sanottavan: "Sielutiede on biologinen tiede", se on "elämää tutkiva tiede", ja että "tällöin se joutuu seuraamaan yleisen biologian tuloksia ja tutkimusmenetelmiä". Tutkimustavan sanotaan olevan ensijassa induktiivisen — vaikka deduktiivinenkin on huomattava —, so. lähdetään yksityistapauksista ja niistä kohotaan yleistämällä yhä yleisempiin sääntöihin.

Kokeet alkavat osaksi hermostollisten heijastus- eli refleksiliikkeitten vaarinotolla (jotka vaikuttavat keskushermostoon), osaksi aistihavaintojen ja moninaisten vaikutusten huomioina suhteessa ulkoiseen maailmaan.

Ymmärrettävää on, että tällätavoin voidaan jatkaa ja laajentua milteipä loputtomiin, vieläpä muodostella vaikka uusia tieteenhaaroja. Mutta sitten tulee — niinkuin

yleensä kaikissa asioissa — kriitillinen vaihe. Ja tässä se tulee ainakin ruumiin kuolemassa. Silloin herää kysymys: mikä on sielu? Ja: miten nyt sielutiedettä jatketaan? Sillä aineellinen ruumis hermoineen, aisteineen ja keskushermoineen, ruoansulatuselimineen, sylkirauhasineen ja kaikkineen on hajonnut. Missä on nyt sielu? Onko sielu ruumiin hajottua olemassa "oliona sinään", vai oliko "sielu" vain ruumiin aistien ja hermojen toimintaa?

Näyttää siltä, että kyseellisessä "Tietojen kirjan" esityksessä on luovuttu sielusta "oliona sinään". Niinpä sanotaan: "kun ei sielutiede nykyisin ole missään yhteydessä 'sielu'-käsitteeseen", niin on alettu luopua sielutiede-sanan käytöstä.

Näin on nyt sielutiede painunut ja peittynyt, hukkunut, biologiaan. Ja mitäpä oikeastaan tehtäisiin sielutieteellä, ellei itse sieluakaan ole olemassa oliona sinään? Ellei sielua oliona sinään ole olemassa, niin olihan jokseenkin johdonmukainen välttämättömyys luopua myös sielutieteestä, ja painua biologiaan.

— — —

Jättäkäämme nyt tuo biologiaksi muuttunut (sieluton) sielutiede. Sillä henkitieteellisten, salatieteellisten sielutieteilijäin — niinkuin esim. "Kalevalan Avaimen" kirjoittajan — kokemus ja tieto sanoo, että sielu on olemassa ruumiistakin riippumatta. Vaikka ruumis kuolee, on ihminen tajuisena, vaikka fyysillisesti näkymättömänä olentona silti olemassa. Vieläpä kokeneet sanovat, että ihminen voi ruumiillisenkin elämänsä aikana poistua ruumiistaan, ja esim. katsella syrjästä omaa ruumistaan.

Näin on olemassa myös varsinainen, käytännöllinen sielutiede. Ja sekin voi olla aluksi induktiivinen, so. pyrkimystä ikäänkuin alhaalta ylöspäin, moninaisuudesta ykseyteen. Mutta, etenkin kun ykseys on saavutettu, se voi olla myös deduktiivinen, so. ylhäältä alaspäin, ykseydestä moninaisuuteen vaikuttava. Ja sitten se voi olla molempia samalla kertaa.

Ottakaamme asia käytännöllisesti, käytännöllisenä sielutieteenä. Sitäennen meidän on palattava siihen ihmisen kolmijakoon: ruumis, sielu ja henki, jota todelliset sielutieteilijät — esim. okkultinen sielutieteilijä apostoli Paavali — aina ovat käyttäneet. Näistä ruumis on kuolevainen. Ja myöskin sielu, nim. alempi eli päivätietoinen minä sielullisine sisältöineen, on pitkien jälleensyntymien sarjoissa kuolevainen, ja vain henki, korkeampi minä, taivaallinen ihminen, on kuolematon.

Miten nyt siis alkaisimme käytännöllisen sielutieteen, sellaisen, joka johtaa myös sielun kuolemattomuuteen?

Sen voimme aloittaa sellaisen olennon johdolla, joka itse on saavuttanut sielullisen kuolemattomuuden. Siis Mestarin johdolla. Mestarin johdolla meidän on päivätietoisina minuuksina kuljettava induktiivista tietä sielumaailman (astraalimaailman) ja oman sielumme läpi, yhtyäksemme ylhäällä olevaan keskukseen, henkeen.

Sielutieteessä puhutaan mm. kynnyksistä, joiden ala- ja yläpuolella on erilainen värähtely. Sielumaailmassa, omassa sielussamme, on tuollaisten kynnysten eroittamia erilaisia värähtelytiloja. Ensimmäisenä tai alimpana on sellainen kynnys, jonka alapuolella — ainakin noin patkallistuttavasti puhuen — on sellainen sielullinen värähtelytila, joka saattaa ilmentyä vihana, suuttumisena. Tuo elementti ilmenee karkeampana ja hienostuneempana, siis tavallisena suuttumisena tai ns. pyhänä vihana. Kun nyt käytännöllinen sielutieteilijä tahtoo päästä tuon ensimmäisen kynnyksen yli, on hänen käytännöllisessä sielutieteessään noudatettava Mestarin Vuorisaarnassaan antamaa neuvoa: "älä suutu". Kun hän peräänantamattoman pyrkimyksen kautta saavuttaa jonkunlaisen otteen tällä psykologisella kynnyksellä, silloin hänellä on sielutieteellistä kokemusta vihan elementistä ja sen voittamisesta. Samalla hän on näin tullut induktiivista tietä sisään tai ylöspäin, ja on saanut koskettaa hyvän voimaan.

Tätä koettuaan hän joutuu toiselle kynnykselle omassa sielussaan. Sitä voimme sanoa himolliseksi tunteiluksi, joka sukupuolivoimana asettuu vastaamme. Sekin esiintyy karkeampana ja hienompana. Se esiintyy karkeana himona ja ihannoituna lempenä. Jos sielutieteilijä tahtoo läpäistä tällä kynnyksellä on hänen kuunneltava ja seurattava Mestarin neuvoa: "älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas". Kun hän peräänantamattomasti yrittää, saavuttaa hän jotain: hän oppii ymmärtämään ajatuksen ja sielullisen puhtauden merkitystä.

Sitten tulee kolmas kynnys, valheen ja totuuden elementti. Sekin houkuttelee pääasiallisesti kahteen ansaan. Ensiksi: sofistiseen viisasteluun, jossa yritetään saada valhe näyttämään totuudelta. Puolustel-

laan jotain näkökantaa yrittämällä saattaa se näyttämään totuudelta huolimatta siitä, vaikkei se totta olisikaan. Toiseksi: yritetään saada asia näyttämään tai vaikuttamaan todelta valalla, vaikkei olla ymmärryksellisesti selvillä siitä, onko vala totuuden mukainen, tuleeko se käytännössä totuuden vahvistamaksi. Kun käytännöllinen sielutieteilijä tahtoo läpäistä tämän kynnyksen, on hänen kuunneltava ja seurattava Mestarin neuvoa: "älä vanno". Älä edes vanno, puhumattakaan että valehtelisit, puhuisit turhia, jaarittelisit tai parjaisit, tai yrittäisit saada valheen näyttämään totuudelta sofistisin menetelmin. — Kun ihminen taas tässä yrittää parastaan, on sillä moraalisesti puhdistava vaikutus hänen järkeensä, niin että hän järjellisessä näkemyksessä osaa välttää valhetta ja seurata totuutta.

Tässä onnistuttuaan saapuu käytännöllinen sielutieteilijä seuraavalle kynnykselle. Siinä hän kohtaa sielullisen elementin sellaisessa tilassa, joka vaatii oikeutta ja hyvitystä. Tästä läpäistäkseen hän syventyy Mestarin neuvoon: "älä ole pahaa vastaan". Se on syvälle menevä neuvo. Mutta parasta yrittäessään hän tässä negatiivisuudessaan saavuttaa jotain positiivista. Hän huomaa, että eräät vääryydet ja pahat hän saa järjestykseen anteeksi antamisella ja anteeksi pyytämisellä, sovittamisella. Eräät toiset kohtaamansa pahat — jotka eivät ole järjestettävissä anteeksi pyytämisellä eikä anteeksiantamisella — hän oppii voittamaan hyvällä. Siten menetellen hän saa kosketuksen siihen elementtiin, joka on rauha.

Seuraavalla kynnyksellä on ratkaistava itsevanhurskauden ja jumalallisen uhrin välinen kysymys. Selviytyäkseen tässä on mietiskellen ja käytännössä syvennyttävä Mestarin neuvoon: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Sodan uhri kuuluu korkeintaan itsevanhurskaaseen vallanhimoon. Oikeastaan se on murhaa ja ryöväystä. Kun ihminen sotaan nähden asettuu kielteiselle, passiiviselle kannalle, silloin hänelle selviää mikä on se jumalallinen uhri, mihin ihminen on kutsuttu yhtymään. Psykologisesti se on: rakasta kaikkia ihmisiä, ja praktillisesti se on: auta Jumalan rakkaustahdon käytännöllistä ilmentymistä ihmiskunnassa.

Kun ihminen on olemuksessaan oleellisesti omaksunut tämän motiivin — ja mikään muu, mikään itsevanhurskas motiivi ei kelpaa —, silloin ihminen päivätietoisena minänä, kuolevaisena sieluna, voi tulla vihityksi henkeen, korkeampaan, kuolemattomaan minäänsä. Induktiivinen tutkimustapa on silläkertaa saavuttanut päämääränsä. Moninaisuus on yhtynyt ykseyteen.

Kun käytännöllinen sielutieteilijä näin on induktiivista tietä päässyt moninaisuudesta ykseyteen, kuolevaisesta kuolemattomaan, mammonasta Jumalaan, viettää hän siinä jonkun aikaa, syventyäkseen ja kotiutuakseen uuteen, ihmeelliseen asemaansa. Mutta sitten alkaa deduktiivinen tutkimustapa. On taas — vaikka kokonaan uudella tavalla — mentävä ykseydestä moninaisuuteen. Sehän sisältyy jo tuohon käskyyn: "rakasta kaikkia ihmisiä". Siinä käytännöllisen sielutieteilijän on opittava kokonaan uusi taito. Sillä tämä kaikkien ihmisten rakastaminen on sitä, että hän rakastaa Jumalan rakkaudella, Kristuksen, Mestarin rakkaudella. Sentähden käytännöllinen sielutieteilijä alkaa taas alusta. Hän alkaa jälleen induktiivisen tutkimuksen, mutta nyt uudella, syvemmällä tavalla. Sillä hänen on yhä syvennyttävä Jumalaan, Jumalan rakkauteen. Vain siten hän voi syvemmässä rakkaudessa jatkuvasti mennä deduktiivistä tietä yhä syvemmälle ihmiskuntaan. Ja niin käytännöllinen sielutieteilijä tulee siihen, että hän kulkee sekä induktiivista että deduktiivista tietä. Sillä joka päivä, jatkuvasti, hän rakkaudessa syventyy Jumalaan ja ihmiskuntaan.

Näin menetellen ovat todelliset spiritualistit saavuttaneet sielun kuolemattomuuden.

J. R. H.

1950 lokakuu, 190—193

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kesällä 1912 meillä oli ensimmäiset Pekka Ervastin johtamat teosofiset kesäkurssit Kiteellä. Ne kesäkurssit olivat hyvin merkitykselliset sekä meidän teosofis-kristosofiselle työllemme että Suomen kansalle ja ihmiskunnalle.

Tahdon tässä mainita kaksi asiaa, joista P. E. erikoisella painolla puhuu. Yksi niistä koski Suomen kansaa, toinen kansoja yleensä. Suomen kansaa koskeva lausunto sisälsi sen ajatuksen, että omilla henkisillä voimillaan ja henkisten voimien avulla Suomi on tuleva itsenäiseksi. Tämä ei ollut vain jonkinlainen ennustus, vaan pikemminkin toteamus, että nimenomaan P. E:n tekemän ja johtaman henkisen työn kautta Suomi oli itsenäisyytensä saavuttava. Ja niinhän sitten tapahtuikin. Suomen kohtalo muodostui sellaiseksi, että Eduskunnan tarvitsi vain todeta Suomen vapautuneen, ja muodollisesti eli juriidisesti julistaa Suomi itsenäiseksi joulukuussa 1917. Myöhempi veljessota ja siitä alkanut murhenäytelmämme on johtunut oman kansamme onnettomasta eripuraisuudesta, joka oma eripuraisuutemme on edelleen pääasiallinen syy meidän kansallisiin onnettomuuksiimme.

Toinen lausunto koski kaikkia kansoja, siis sekin myös Suomenkin kansaa. Tämän asian P. E. lausui myös erikoisella painolla. Tällainen lausunto sisältyy myös seuraavana vuonna eli 1913 pidettyihin pikakirjoitettuihin kesäkurssi-esitelmiin Suomen deevasta eli kansallishaltiasta. Niinpä P. E:n kirja "Uudestisyntyvä Suomi" alkaa tällaisella lausunnolla: "Me elämme nyt sangen merkillisessä ajassa, mitä tulee maailman sivistyshistoriaan. Ennen pitkää tulevat kaikki kansat joutumaan ikäänkuin portin eteen, uuden ajan kynnykselle, ja heti siinä kynnyksellä niille kaikille asetetaan tärkeä kysymys. Kaikilta sivistyskansoilta kysytään: tahdotko elää vai tahdotko kuolla? Tahdotko olla yhä olemassa kulttuurikansana ja tahdotko mennä eteenpäin elämässäsi kulttuurikansana vai tahdotko lakata olemasta?"

Tuo lausunto on siis lausuttu kesällä 1913, joten kesällä 1950 siitä on kulunut 37 vuotta. Ja monen monet kulttuurikansat ovat jo tällä ajalla joutuneet portin eteen, eivätkä ole osanneet siitä sisälle astua. Suomenkin kansa rimpuilee siinä vanhan kulttuurin matkimisessa ja oman eripuraisuutensa tärkeilyssä.

Nytpä kysymme: miksi kansojen ja yksilöiden — sillä kansathan muodostuvat yksilöistä — on niin vaikea astua sisälle kohtalon heille asettamasta portista? Syitä on monia. Kuitenkin voimme sanoa näin: vanhan, häviävän kulttuurin menetelmät, periaatteet ja ihanteet ovat muodostuneet meissä luonteeksi. Meidän luonteemme on muodostunut häviävän kulttuurimme luonteen mukaiseksi. Sentähden meidän on vaikea siitä vapautua.

Vanhan kulttuurimme huippu eli kruunu taas on sota. Sota tässä vanhassa kulttuurissa sisällyttää itseensä ja siten hallitsee kaikkia meidän luonteemme ominaisuuksia. Sota tarvitsee ja osaa käyttää kaikkia meidän luonteemme ominaisuuksia, hyviä ja huonoja.

Juuri tässä on kansojen kahle. Kulttuurimme kokonaisuudessaan on asennoitunut siten, että se kaikissa pyrkimyksissään viime kädessä ajattelee sotaa. Kaikissa edesottamuksissaan kulttuurimme kysyy: soveltuuko tämä sotaan? Onko tämä tai tämä asia, oppi tai keksintö sellainen, että sitä voidaan sodassa käyttää?

Täten sota sitoo ja hallitsee kulttuurimme kaikkia toimia. Eritelkäämme hiukan tätä asiaa. Ajatelkaamme ensin talouselämää. Sotaa on puolustettu nimenomaan taloudellisistakin syistä. On unelmoitu "parempaa elintilaa". Mutta joskin ennen muinoin saatettiin hankkia taloudellista rikkautta sotaisilla ryöstöretkillä, niin oli sekin vain näennäistä, ja johti myöhemmin menetykseen. Sillä: "vastuksena on pitkäkanto kaskessa". Todellisuudessa rikkaus ja turvallinen hyvinvointi saavutetaan työllä, rehellisellä työllä. Tämä täytyy meille nykyajan ihmisille olla jo päivänselvä asia.

Toinen asia mikä kytkeytyy sotaan on väestökysymys. Juuri sodan vuoksi ollaan toisinaan sillä kannalla, että väestön täytyy lisääntyä, lapsia täytyy runsaasti syntyä. Kansaa kiihoitetaan tuohon suuntaan. Toisinaan puolustetaan sotaa taas sillä syyllä, että ellei sotaa olisi, niin väestöä tulisi liian paljon. Siis kaksi vastakkaista väitettä: juuri sodan vuoksi väestö täytyy saada lisääntymään, mutta sota on välttämätön siksi, ettei väestöä tulisi liikaa.

Kyllä nykyään vaaditaan ihmiseltä jo

senverran johdonmukaisuutta, suoruutta ja rehellisyyttä, että hän tuollaisesta älyttömyydestä ja valheellisuudesta kykenee tekemään oikeat johtopäätökset.

Kolmas asia on kunniallisuus ja sankarillisuus. Sotaa on sanottu kunnian kentäksi. Kyllä ihmiseltä nyt täytyy voida odottaa, että hän älyäisi mikä ansa ja nurinpäisyys tuollaiseen puheeseen kätkeytyy. Sillä sota on kunnian kenttä sillätavoin, että sota on kunnian kuolema, kunnian suuri hautuumaa. Sota merkitsee: "hyvästi nyt kaikki kunnia! Nyt aletaan tehdä kaikkea konnuutta, rivoutta, häpeällistä. Häpeällisen tekemisessä me tahdomme kunnostautua, olla sankareita, kunniattomuuden sankareita". — Tosiaan: kun ihminen herää todelliseen ihmisyyteen, silloin hän sodan kunnian edessä painaa päänsä alas — häpeästä. Kunnes sitten vakiintuu ihmisyydessä, ja seurauksena siitä nostaa jälleen päänsä ylös, alkaakseen teossa ja puheessa puolustamaan ihmisyyttä, ihmisyyden periaatetta.

Neljänneksi otamme vielä valtakysymyksen. Puolustetaan sotaa sanomalla: "meillä täytyy olla valta, jotta voisimme järjestää kansan ja ihmiskunnan elämän onnelliseksi". Mikä suunnaton harha. Sillä kuinka olisi mahdollista, että ihmiset tehtäisiin onnellisiksi — ihmisyydettömyydellä? Sehän on samaa jos sanottaisiin: me lämmitämme huoneita kasaamalla niihin jäätä...

Kysykäämme: mitä nyt on tehtävä? On aloitettava yksilöstä. Teosofis-kristosofinen sanoma on meitä nyt valaissut, auttanut pääsemään totuuden tietoon. Ymmärrämme entistä selvemmin olevamme ihmisiä. Niinpä P. E. sanoo, että kun kaikki turha meistä karisee, niin huomaamme olevamme vain värisevä sydän. Siinä, tuossa värisevässä sydämessä, on meillä ihmisyyden alku, siemen ja mittapuu. Kun ihmisen tajunta on sydämessä, silloin se ihminen sanoo, niinkuin sanoi P. E.: en voi tappaa, en voi murhata, en siis voi sotia. Voin vain rakastaa, rakastaa totuutta, ihmisyyttä, Jumalaa, ja veljiäni. osatovereitani, toisia ihmisiä.

Seuraava aste on sitten: voin tehdä työtä ihmisyyden puolesta täydellisen ihmisen, Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Siten tulee valta Jumalalle, ainoalle todelliselle hallitsijalle, majesteetille, joka aina on sisäinen. Emme siis ihmisinä pyri valtaan, tehdäksemme oman valtamme mukaisesti maailman onnelliseksi. Ei, vaan me opettelemme toimimaan siten, että Jumala olisi vallassa. Ihmisyyden valtakunnassa, Jumalan kuningaskunnassa, täytyy valta olla Jumalalla. Meidän on opittava toimimaan siten, että Jumala on vallassa. Ja kun Jumala on vallassa ja me täytämme ja ilmennämme hänen tahtoaan, silloin kaikki menee hyvin, silloin ihmiset voivat olla onnellisia. Sillä vain Jumalan johdossa ihmiset voivatkin olla onnellisia.

Tulemme vielä seuraavaan asteeseen. Vaikka jokainen ihminen on pienoismaailma, vaikka Jumala ja hänen valtakuntansa on sisäisesti hänessä, ihmisessä, niin kuitenkin Jumalan valtakunta on samalla kosmillinen, maailmankaikkeudellinen. Voimme sanoa: aurinkokuntien, planeettojen, enkeli- ja jumalhierarkioiden läksynä ja ihanteena on elää keskinäisessä sopusoinnussa, toistensa tietoisessa ja itsetietoisessa auttamisessa ja palvelemisessa; ja heidän kaikkien on osattava, on opittava tämä tekemään siten, että Jumalan tahto siinä toiminnassa toteutuu. — Tämä sama koskee meitä ihmisiä keskinäisissä suhteissamme.

Tästä tulemme teosofis-kristosofisiin ryhmiin. Siinä alkaa pienoiskoossa ihmisyyden valtakunta. Mutta se toteutuu ilman pakkoa. Ilman pakkoa Jumalan puolelta ja ilman pakkoa ihmisten puolelta. Se voi olla tietoista ja itsetietoista välttämättömyyttä, mutta se ei ole pakkoa, sillä siinä välttämättömyydessä piilee ja ilmenee samalla vapaus, todellinen vapaus. Nämä ryhmät toimivat Vuorisaarnan Mestarin johdolla Jumalan majesteettiudessa. Niillä ryhmillä on tietoinen suhde valkoisiin Henkivaltoihin. Ne toimivat joko tunnettuina tai tuntemattomina — niinkuin P. E. sanoo — mutta heidän vaikutuksensa tuntuu kansan — ja vähitellen kansojen — elämässä ja kohtalossa. Niinpä P. E. sanoo, että ellei kansassa ole tuollaista ryhmää, ja ellei se ryhmä ole riittävän suuri, eloisa ja voimakas, niin se kansa kuolee. Se kansa ei pääse uuden aikakauden portista sisälle, vaan se siinä portin edustalla rähjää valtapyyteissään ja keskinäisessä eripuraisuudessaan. Kunnes kuolee. Niinkuin kansoille yleensä on käynyt. Ja niinkuin nykyään yhä nopeammin uhkaa käydä. — Mutta jos tuollainen ryhmä kansassa on riittävän suuri, eloisa ja voimakas, tehtävästään

tietoinen, jos sillä siten on tietoinen suhde valon henkivaltoihin, silloin se ryhmä oikeastaan jo elää portin toisella puolella. Silloin se ryhmä tietää ja ymmärtää, ettei se ole tästä maailmasta, vaikka se elää tässä maailmassa. Ja silloin kansakin osaa paremmin järjestää asioitaan. Silloin kansakin oppii luottamaan Jumalaan, ikuiseen oikeuteen. Sen itsesäilytysvaisto sanoo, että turva ei ole oveluudessa, ei maallisessa mahdissa, ei pyssyissä, pommeissa, armeijoissa. Ei, vaan turva on jumalallisessa oikeudessa, siinä oikeuden mahdissa, joka sanoo: teidän päänne hiuksetkin ovat luetut; joka sanoo: teille mitataan uskonne mukaan, tekojenne mukaan. Siten kansa voittaa pelkonsa. Sillä rakkaus totuuteen voittaa pelon. Pelkuri turvautuu aseisiin. Totuus vapauttaa sekä pelosta että aseista.

J. R. H.

1950 marraskuu, 214—216

Tienohesta tempomia...

"Tämä kansa voitetaan vain hyvyydellä." Ystävieni mukana jouduin tuonaan elokuviin: "Tanssi yli hautojen". Näytelmän päähenkilöinä esiintyivät keisari Aleksanteri I ja nuori neiti Ulla Möllersvärd.

Historia kertoo, että Aleksanterin isä tsaari Paavali oli kummallisen oikullinen, niin että hän useasti toimi melkein mielipuolen tavoin. Niinpä muodostuikin eräitten valtiomiesten johtama salaliitto vallankaappauksen toimeenpanemiseksi. He tekivät perintöruhtinaankin hankkeestaan tietoiseksi. Salaliiton johtaja on myöhemmin tunnustanut ja todistanut, että perintöruhtinasta ei saatu suostumaan mihinkään, ennenkuin hänelle luvattiin, että tsaarin henkeen ei kosketa. Ja ihanteellisessa naiivisuudessaan nuori perintöruhtinas uskoi annettuun vakuutukseen. Kun hän sitten sai kuulla, että kaikesta huolimatta tsaari oli kuitenkin tapettu, järkyttyi Aleksanteri niin, että hän oli menettää tasapainonsa. Ja syyllisyyden tunne painoi häntä kaiken ikänsä. Niinpä tässä elokuvassakin Aleksanteri yht'äkkiä muistaa isänsä murhan, joutuu suureen tuskaan. Tällöin Ullassa — joka kaiken aikaa esiintyy arvokkaasti — tapahtuu jotain: on kuin hänessä heräisi jonkunlainen äidillisyys. Hän saa sivelyllään keisarin rauhoittumaan. Ulla muodostuukin jonkinlaiseksi symboliksi. Hän joutuu edustamaan Suomen sisäistä olemusta. Hän edustaa — jos niin sopii sanoa — Suomi-neitoa, tai paremminkin Suomi-äitiä. Niinpä Ulla ja Aleksanteri tulevat yhteiseen johtopäätökseen, että tätä kansaa ei voiteta väkivallalla, vaan ainoastaan hyvyydellä. Ja niin Aleksanteri päättää julistaa Suomen kansaksi kansakuntien joukkoon; jonka hän sitten heti Porvoon valtiopäivillä tekeekin. Vielä hän Ullalle lupaa yhdistää vanhan Suomen muuhun Suomeen, joka myöskin tapahtuu. Vieläpä keisari vakuuttaa, että onnettomuus kohtaa Venäjää, jos joku sen hallitsijoista pettää tämän sopimuksen.

Nyt tulemme tärkeään kohtaan: tuon sopimuksen pätevyyteen. Ja historia näyttää meille kummia. Suomi piti kiinni sopimuksesta, ja se johti sen voittoon. Suomen kohtalo muodostui sellaiseksi, että sen — aivan aseettomana ollen — tarvitsi vain julistautua itsenäiseksi joulukuussa 1917. Viimeinen tsaari sensijaan petti sopimuksen, ja tuhoutui.

Mutta historia jatkuu, ja Suomi puolestaan joutui uudella tavalla koetukselle. Kohtalo odotti, että Suomi luottaisi hyvän voimaan yhä edelleen, siis senkin jälkeen, kun se oli tullut itsenäiseksi. Mutta häpeäksemme täytyy meidän tunnustaa — ja toivottavasti nöyryytykseksemme ja viisastumiseksemme myös —, että heti itsenäisyytemme saavutettuamme Suomikin luopui uskostaan hyvän voimaan. Panimme toimeen häpeällisen veljessodan. Ja olemme senjälkeen jokseenkin tarkkaan unohtaneet uskomme hyvän voimaan. Niinpä nyt kyseessä oleva elokuvakin päättyi siihen — kaikista surkeista kokemuksista huolimatta — että esiintyi hämärissä kulkeva sotaväen osasto ja samassa sanottiin, että siinä se on sittenkin meillä tuki ja turva. Se oli kuin korvatillikka kaikelle esitetylle ylevyydelle, kauneudelle ja sille ajatukselle, että voitto saavutetaan vain hyvyydellä. Siis niinkuin sanoo suuri jumalainen tietäjämme Pekka Ervast: Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen, itsealoitteellinen aseista riisuutuminen. Muis-

takaamme edelleen P. E:n sanat: Karma on nyt siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Saatana käyttää asetta, murhaa. Kristus voittaa hyvyydellä. Ja niin täytyy meidänkin hyvyydellä voittaa. Voittomme hyvyydellä on työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Herätkäämme siis uskossa hyvän voimaan. Ja tehkäämme siinä uskossamme palvelevaa työtä.

Tähystäjä
1950 marraskuu, 234

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tässä kuussa meitä kohtaa taas joulu, juhlista jaloin. Sitä vietetään Kristus-lapsen syntymän muistoksi. Muistojuhla se luonnollisesti on Jeesus Kristuksen suhteen, koska se kuuluu menneisyyteen, historiaan. Mutta samalla se on kaunis lupaus kaikille meille, joissa Kristus ei ole vielä syntynyt.

Joulu on siis jatkuvaa tapahtumaa. Kristus on jo syntynyt ihmiskuntaan, ja kuitenkin Kristuksen syntymää yhä odotetaan. Käytännöllisesti Kristuksen syntymää odotetaan siihen asti, kunnes Kristus on syntynyt kaikissa ihmisissä. Ei riitä, että Kristus on yhdessä ihmisessä syntynyt. Ei se meitä toisia sinään pelasta. Me saatamme uskoa ja olla vakuuttuneitakin, että Jeesus on Kristus, mutta siitä huolimatta ratkaisemme käytännöllisiä pulmia aivan kristusvastaisella tavalla. Kuitenkin voimme jouduttaa Kristuksen tuloa itsessämme: rajoittamalla menettelyämme niiden ohjeiden mukaan, joita Vuorisaarnassa esitetään. Se voi tapahtua yksilöissä ja heidän muodostamissaan ryhmissä. Silloin ei vastusteta pahaa, mutta Kristus-periaatteessa pysyminen rajoittaa pahan mahtia.

Tässähän on teosofisen liikkeenkin merkitys. Kun Viisaat aloittivat teosofisen liikkeen, niin siinä ei suinkaan edellytetty, että jokaisessa teosofisen liikkeen, aluksi Teosofisen Seuran, jäsenessä olisi Kristus syntynyt, että hän tietoisesti toimisi Kristuksessa. Ei sellaista saattanut edellyttää. Mutta edellyttää saattoi, että teosofiseen liikkeeseen yhtyy intelligenttejä, idealistisia ihmisiä, sellaisia, joilla on karaktääriä, luonnetta, sellaisia, jotka ainakin täyttävät tuon vanhan määritelmän: sanasta miestä . . .

Tätä saattoi ihmisiltä odottaa teosofiseen liikkeeseen yhdyttyään. Niinpä siinä heti vedottiin annettavaan sanaan: veljeyslupaukseen. Siinä otettiin sana, sanokaamme tuo ihmiskunnalta ja yleensäkin henkisiltäkin yhtymiltä kadonnut sana: tunnustaa ihmisten veljeys, koskemattomuus, loukkaamattomuus huolimatta siitä, mikä on heidän uskontonsa, mikä yhteiskunnallinen asemansa, mikä kansallisuutensa, mikä sukupuolensa.

Tälläisen sanansa, tälläisen lupauksensa on antanut jokainen, joka on liittynyt jäseneksi teosofiseen liikkeeseen, sen moniin seuroihin. Ainakin Adyarin Teosofisessa Seurassa ja Suomessa syntyneessä Ruusu-Ristissä ovat asiat näin olleet. Sen tietää allekirjoittanut kokemuksestaan, koska kohtalonani on ollut liittyminen jäseneksi mainittuihin seuroihin.

Nyt on selvää, että tuota sanaa, tuota lupausta, ei otettu eikä annettu vain kuin muodon vuoksi, ei siksi, että siten päästiin jonkun seuran jäseneksi; eikä sillä sitten olisi muuta merkitystä. Päinvastoin teosofisen liikkeen alkajat tarkoittivat aivan käytännöllistä asiaa. He tahtoivat auttaa ihmisiä ja ihmiskuntaa. Niinpä he erikoisesti huomauttivat, että juuri tuo veljeyslupaus oli tärkeä, että se oli pääasia koko teosofisessa liikkeessä. Sillä he tiesivät, että kun on tuollainen julkinen seura, joka on lupautunut, uhrautunut veljeydelle, niin siitä muodostuu hyvän auttava voima ihmiskunnassa. Kun muu maailma, ns. kristityt eturivissä, hyökkäävät toistensa kimppuun, kun he sillätavoin uhrautuvat sodissaan, panevat henkensä ja verensä alttiiksi toisiaan murhatessaan, toisiaan ryövätessään, silloin teosofinen liike edustaa päinvastaista voimaa ja mahtia. He uhrautuvat veljeyden, ihmisyyden puolesta. Niinkuin suuret ihmisjoukot panevat kaikkensa alttiiksi sodissaan, toistensa kimppuun hyökätessään, samoin veljeyslupauksen antaneet teosofit panevat kaikkensa alttiiksi — kieltäytymällä sodasta. Jos heidän kimppuunsa tästä syystä hyökätään, niin he kuolevat marttyyreina. Siten he, teosofit, osoittavat toisenlaista voimaa, toisen-

laista sankariutta. Se on sankariutta, uhria veljeyden, ihmisyyden alttarille.

Ja sillä on merkitystä. Se lisää hyvyyden voimaa Valkoisen Veljeskunnan kädessä. Se rajoittaa pahuuden mahtia. Pahan täytyy rajoittua pienempiin mahdollisuuksiin. Ellei se heti voisikaan estää sodan puhkeamista, niin se ainakin saisi aikaan sen, että syntyisi oikeudenmukainen rauha. Niinhän teosofisessa liikkeessä, ainakin Adyarin T. S:n johtajien taholta ensimmäisen maailmansodan aikana ponnella julistettiinkin, että se oli oleva viimeinen sota. Tämä oli sellaisenaan oikea inspiratio. Mutta toteutuakseen se olisi edellyttänyt, että teosofinen liike olisi pysynyt sanassaan, antamassaan lupauksessa. Kun niin ei tapahtunut, niin oikeudenmukaista rauhaa ei syntynyt. Eikä silloinen sota jäänyt viimeiseksi. Sodat ovat yhä jatkuneet. Sillä petturilla on petturin palkka.

— — —

Mutta palatkaamme jälleen jouluun. Koska sotakin, tuo kruunu pahuuden mahdissa, on tullut yleismaailmalliseksi, totaaliseksi, niinkuin sanotaan, niin luonnollisesti se edellyttää, että myös joulu, hyvän mahti, on tullut yleismaailmalliseksi. Sillä eihän esim. varjoa voi olla ennen valoa.

Katsellessamme maapalloa ja ihmiskuntaa kokonaisuudessaan huomaamme, että siinä on määrätty kohta, jolloin joulun suuri Mysterio täytyy siinä päästä vaikuttamaan.

Meidän luomispäivässämme on seitsemän suurta juurirotua. Kolme niistä on aineeseen laskeutumisen puolella, neljäs keskellä, syvimmällä aineessa, toiset kolme ovat henkeen palautumisen puolella siten, että viides on vastaavasti kolmannen kohdalla, kuudes on toisen ja seitsemäs ensimmäisen kohdalla. Kaksi ensimmäistä juurirotua kuluivat kuin eläimellisessä tilassa, muodon valmistelussa, ja olivat ne sitäpaitsi eetterisiä. Kolmannessa juurirodussa saimme alkeellisen järjen, so. tulimme inhimillisiksi minuuksiksi. Henkeen palautumisen puolella viides juurirotu on kolmannen juurirodun kohdalla — niinkuin juuri sanoimme — ja se merkitsee, että niinkuin kolmannessa juurirodussa yksilöidyimme järjellisiksi minuuksiksi, samoin meidän on viidennessä juurirodussa yksilöidyttävä Kristuksessa. Ja niinkuin ensimmäinen ja toinen juurirotu olivat muodon valmistusta, samoin kuudes ja seitsemäs juurirotu tulevat olemaan hengen eli Kristuselämän kasvamista ja täydellistyttämistä.

Nykyisessä viidennessä juurirodussa siis tapahtuu joulun Mysterion avautuminen ihmiskuntaan ja ihmisiin. Siinä taas on kolme suurta astetta sentähden, että ihminen korkeammassa eli taivaallisessa puolessaan on kolminainen: Manas, Buddhi, Aatma, samoin kuin Jumalakin ilmennyksessään on kolminainen: Pyhä Henki, Poika ja Isä. Ja, niinkuin on ennenkin puhetta ollut, tämä suuren Joulu-mysterion avautuminen ihmiskuntaan on nyt tässä viidennessä juurirodussa tapahtunut. Buddha esiintyi tässä viidennessä juurirodussa, samoin Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. He olivat uranuurtajia, jolloin apuna oli toisia ihmisiä, koko Salainen Veljeskunta, ja miksemme sanoisi, tavallaan koko ihmiskunta. Buddhassa ruumistui kosmillinen Pyhä Henki, joka ihmisessä vastaa Manasta. Jeesuksessa ruumistui kosmillinen Poika, joka ihmisessä vastaa Buddhia. Ja Pekka Ervastissa ruumistui kosmillinen Isä, joka ihmisessä vastaa Aatmaa.

Näin on nyt Jumala sisäisellä, mystillisellä tavalla jokaisessa ihmisessä, jokaista ihmistä lähellä. Kuudennessa ja seitsemännessä juurirodussa tämä sisäinen Jumala on määrätty kasvamaan sillätavoin, että ihmiset saavuttaisivat Mestariuden. Sellainen on ihmiskunnan ihanne, ohjelma tässä luomispäivässä, niinkuin Pekka Ervast on monipuolisen selkeästi meille opettanut.

— — —

Edellisessä ei ollut puhetta neljännen juurirodun erikoisuudesta, sen, joka oli alimpana aineessa, ja josta me ja planeettamme on jo vähän noussut. Pekka Ervastin kirjoituksissa ja opetuksissa saamme tähänkin asiaan tutustua laajasti ja monipuolisesti.

Aiheemme mukaisesti voimme tässä rajoittua yhteen tai pariin seikkaan. Sielunomaisesti katsoen me olimme ihmiskuntana silloin laskeutuneet sellaiseen tilaan, että me elimme eläimellisessä himossa ja inhimillisessä mielikuvituksessa. Meissä ei varsinaisesti elänyt, ei johtanut järjellinen totuus, ei sydämen rakkaus eikä voiman hyvyys. Nämä kaikki olivat meissä perin heikkoja. Sensijaan tunnelmallinen, eläimellinen himo ja inhimillinen mielikuvitus olivat ylön eloisia ja voimakkaita. Ja se johti ulkonaisesti komean kulttuurin luomiseen, mutta samalla tunnelmalliseen

himollisuuteen, väkivaltaan ja julmuuteen. Silloinen ihmiskunta ajoi itsensä sellaiseen mustuuteen, että koko manner kansoineen vajosi mereen.

Tämä muodostuu tavallaan avaimeksi ymmärtääksemme ihmiskunnan nykyistä tilaa. Sillä vaikka olemmekin paljon muuttuneet ja kehittyneet atlantilaisesta ajasta, ja vaikka Jumala on kaikissa kolmessa ilmennyksessään meihin laskeutunut, niin psykologisesti me emme vielä ole ennättäneet paljoakaan muuttua. Katsokaamme.

Kysymme: johtaako tätä ihmiskuntaa nyt järjellinen totuus, sydämellinen rakkaus, isällinen hyvyys, hyväntahtoisuus? Nöyryytykseksemme — vai tahdottaisiko sanottavan: häpeäksemme? — täytyy meidän myöntää, että niin ei ole asianlaita. Päinvastoin se on himoon yhtynyt mielikuvitus, vai sanoisimmeko mielikuvitukseen yhtynyt himo, joka ihmiskunnassamme nyt on "kukkona orrella". Himo hallitsee ja mielikuvitus dramatisoi.

Tämähän näkyy nykyään taiteessakin. Ajatelkaamme vaikka teatteria ja elokuvia. Pyrkivätkö ne puhdistamaan ja totuudellistamaan ajattelua? Pyritäänkö siinä todelliseen inhimillisyyteen, sydämellisyyteen, luottamukseen hyvän voimaan? Jos joitain poikkeuksia on, niin yleensä ei niin tehdä. Päinvastoin mielikuvitus dramatisoi himon suuntaan. Sentähden siitä tulee yhden tai toisenlaista pilailua, tai ns. tragiikkaa.

Tai jos on kyseessä tieteellinen keksintö, silloin mielikuvitus heti dramatisoi: "mainio asia. Sillä tätähän voidaan oivallisesti käyttää sodan tehostamiseksi!" — Mielikuvitus ja himo, ne ne yhdessä myllertävät. Ne ne yhdessä määräävät kristillisten kirkkojenkin menetelmät. Himon vallassa mielikuvitus ei pääse dramatisoimaan sitä elämää, mikä syntyisi vuorisaarnan opin seuraamisesta. Sensijaan himon vallassa oleva mielikuvitus rientää dramatisoimaan aikalaistensa toimeenpanemaa Jeesuksen teloitusta, piinaa, ja tuskaa, siitä johtuvaa sadistista tunnelmaa.

Tällainen on nyt ihmiskunnan psykologinen tila.

Mitä tehtävä? Vaikka voimme aloittaa Jeesuksen tai Pekka Ervastin opetuksesta, niin käytännöllisesti meidän on aloitettava sen totuuden Pyhän Hengen avulla, jonka Buddha ensimmäisenä saavutti. Buddha oli elänyt persoonallisessa onnessa — kunnes oli nähnyt tutisevan ukon, sairaan ihmisen ja kuolleen ruumiin. Buddha oli niin totuudellinen, että hän ei tyytynyt dramatisoimaan tätä näkyä himon, persoonallisen onnen kannalta. Hän vapautti oitis mielikuvituksensa sellaisesta ja kysyi: mikä sitten on totuus? Eikä hän jäänyt tässä kysymyksessään mielikuvituksellisesti haikailemaan, vaan hän jätti kaikki ja lähti pelkästään ihmisenä etsimään totuutta. Ei hän tyytynyt jonkun Pilatuksen tavoin kysymään mikä on totuus, jatkaakseen ruhtinaana mahdollisten kuolemantuomioitten allekirjoittamista. Ei, vaan Buddha etsi ja löysi totuuden. Se oli järjellinen totuus. Buddha löysi totuuden, joka valaisi hänen järkensä.

Tämä on jokaisen ihmisen ensimmäinen etappi suuressa joulun Mysteriossa. Sama olkoon hän todellinen kristitty, olkoon hän teosofi, kristosofi. Hän ymmärtää olevansa jälleensyntyvä henki-olento elämän koulussa, siinä koulussa, jossa siveellinen maailmanjärjestys, karma, mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Sentähden Buddha sanoo, elämän Pyhä Henki sanoo: jos tahdot vapautua, älä silloin tee pahaa, älä pahaa pahassa tarkoituksessa äläkä hyvässä tarkoituksessa. Älä tartu aseisiin, älä sodi, ei pahan asian puolesta, eikä hyvän asian puolesta. Tee mieluummin työtä Hyvän Lain tunnetuksi tulemisen puolesta.

Näin puhui ja opetti Buddha. Ja vaikka joulun suuri Mysterio on sitten syvenevästi avautunut Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa, niin se ei tehnyt tyhjäksi eikä tarpeettomaksi Buddhan työtä ja saavutusta. Se meidän täytyy teosofisessakin liikkeessä ymmärtää. Meidän täytyy ymmärtää P. E:nkin sanat, että todellinen kristinusko, todellinen henkinen elämä, alkaa miekan kääntämisestä ristiksi. Meidän täytyy hillitä mielikuvitustamme, vapauttaa se himosta, suunnata se tekemään työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla — pysyäksemme teosofisen liikkeen ensimmäisessä velvoittavassa lupauksessa: yleisen veljeyden ytimen muodostamisessa.

J. R. H.

1950 joulukuu, 239—241

Pohjolan Valo 1951

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Totuuden etsijöinä voimme todeksi todeta viisaitten lausuman ajatuksen, että tässä samassa maailmassa on tavallaan kaksi maailmaa, tai ainakin kaksi suurta elämän koulua. Näitä kahta koulua voisimme nimittää maakeskeiseksi ja aurinkokeskeiseksi. Maakeskeistä sanotaan alemmaksi kouluksi, myöskin mammonan ja pahan kouluksi. Aurinkokeskeistä sanotaan ylemmäksi kouluksi, hyvän kouluksi, taivasten ja Jumalan valtakunnaksi.

Me ihmiset kuulumme näihin kahteen maailmaan. Niinhän puhutaan meidän kahdesta minästämme, alemmasta ja ylemmästä. Alemmassa, persoonallisessa, päivätietoisessa minässämme me kuulumme tähän maakeskeiseen elämään, jossa me synnymme, elämme ja kuolemme. Korkeampi minämme on aurinkotasolla, puhtaan, totuudellisen järjen maailmassa. Kuoleman jälkeen persoonallisuus kulkee kiirastulen ja alemman taivaan kautta, kunnes ikäänkuin kuoleman kautta nousee aurinkotasolle, yhtyen korkeampaan minäänsä (tämä ei suinkaan tapahdu noin kaavamaisen tuskattomasti, kuin miltä se asiasta näin kirjoitettaessa voi tuntua). Korkeammasta minästä lähtee uusi säde, ja niin ihminen aikanaan syntyy jälleen uudeksi persoonallisuudeksi tänne maiseen elämään. Samalla olemme käyneet unhotuksen virran läpi, niin ettemme muista entisiä ruumistuksiamme. Se on luonnollista, sillä olemmehan "unohtaneet" entisen ruumiimme hajoamaan luonnon elementteihin, ja meillä on nyt uusi ruumis, uudet aivot, joissa siis ei ole, ei voi olla, mitään entisten elämien muistoja tai kokemuksia. Mutta kuitenkin meissä on jotain sellaista luontoa, jossa piilee muistoa. Ne muistot ilmenevät mm. luonteemme taipumuksina, jollaisia voi olla sekä hyviä että huonoja. Tämän asian tietäminen ja ymmärtäminen on meille tärkeätä — osataksemme jo nuoresta pitäen vaimentaa huonoja taipumuksia ja elähyttää hyviä taipumuksia.

Tällä tavalla me tässä persoonallisessa minässämme kasvamme korkeamman minämme vaikutuksen alaisena. Korkeampi minämme vaikuttaa meissä siveellisenä omanatuntona, innoittaen meitä siveelliseen puhtauteen, totuuteen, rehellisyyteen, uhrautuvaan rakkauteen. Siten me tässä päivätietoisessa minässämme jatkuvasti kasvamme aurinkominämme kaltaisuutta kohti. Ja päämääränä on, että nämä kaksi minää kerran yhtyisivät. Sellaiset täydelliset yhtymistapaukset ovat kuitenkin vielä harvinaisia tässä ihmiskunnassa. Mutta heitä on, ja he muodostavat todellisen "voittaneitten seurakunnan", jollaista puhetapaa joskus uskonnollisissa piireissä käytetään. Kuitenkin se on ymmärretty väärin (ja miten muuten voisikaan olla senjälkeen, kun kirkko hylkäsi vuorisaarnan käytännöllisen siveysopin). On luultu, että "voittaneitten seurakunnan" muodostavat "autuaasti" kuolleet vainajat. Niin ei asia ole. Autuaasti kuoleminen tapahtuu täällä ruumiillisessa elämässä siten, että kuolemme maailmalle, itsekkyydelle, epärehellisyydelle, henkiselle laiskuudelle, rakkaudettomuudelle, ja pyrimme ylösnousemaan vuorisaarnan opastuksen mukaiseen henkiseen elämään; joka sitten aikanaan — jossain ruumistuksessa johtaa edellä puheenaolleeseen alemman ja ylemmän minän yhtymiseen.

— — —

Edellä seurasimme ihmisen yksilöllistä kehitystä. Mutta siinä rinnalla, tai paremminkin sen yhteydessä, tapahtuu kehitys itse kokonaiselämässä. Ratkaiseva muutos tapahtuu silloin, kun suuri, johtava Aurinko-Minä yhtyy tähän maapallon minään. Jeesus kuvailee tätä ja nimittää sitä Ihmisen Pojan eli Kuninkaan tulemiseksi valtaistuimelleen, jolloin alkaa tuomio siten, että

ihmiset, kansat, kutsutaan tuomiolle, jolloin heidät oman olemuksensa ja toimintansa mukaisesti jaetaan Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle.

Pekka Ervastilta, ihmiskunnan ratkaisevasti vastuunalaisimmalta Opettajalta saamme sitten kuulla, että tämä ratkaiseva murroskausi on nyt laskeutunut elämäämme. Jumala on ruumistunut Buddhassa, Jeesus Nasaretilaisessa ja Pekka Ervastissa Pyhänä henkenä, kosmillisena Poikana ja Isänä tähän ihmisten alempaan kolminaismaailmaan. Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Nyt on selvää, että tämä murroskausi, tämä siirtyminen maakeskeisestä elämänsävystä aurinkokeskeiseen elämänjärjestykseen muodostuu vaikeaksi ja tuskalliseksi. Pekka Ervast sanookin, että vaikka hän ei halua luonnehtia mitään peljätyksiä, niin totuus kuitenkin on, että elämä käy jotenkin vakavammaksi, vaikeammaksi. Jeesus puolestaan sanoo, että tuo murroskausi muodostuu niin tuskallisen vaikeaksi, että ihmiskunnalla ei ole ennen sellaista ollut. Vieläpä Jeesus lisää, ettei niin vaikeata aikaa enää milloinkaan tule. Ja me alamme jo nähdä, tuntea ja aavistella, että me olemme ihmiskuntana todella joutuneet vaikeaan kriisiin, vaikean pulman keskelle.

Ymmärtääksemme tätä on meidän tarkasteltava niitä vaikutteita, joita kummassakin koulussa noudatetaan. Esittääksemme asian lyhyesti voimme sanoa, että ylemmässä, aurinkokeskeisessä koulussa vallitsee periaate: henkinen elämä, Jumalan valtakunta ja sen yliaistillinen ravinto on oleva numero yksi, jolloin aineellinen toimeentulo seuraa siinä vähemmällä puuhalla. Henkisessä elämässä täytetään Jumalan tahtoa, jotta kaikki ihmiset tulisivat siten autetuiksi. Maakeskeisessä elämässä nämä periaatteet ovat kääntyneet jotakuinkin vastakkaisiksi. Täällä ihmiset asettavat aineellisen elämän, aineellisen ruoan hankkimisen, syömisen ja kaiken mitä siihen kuuluu, ensimmäiselle sijalle, jolloin vuorisaarnan opin mukainen henkinen elämä jää joko kokonaan syrjään, tai jonkinlaiseksi sunnuntaiharrasteluksi.

Tällöin unohtuu jo tavallisen elämän oma antama esimerkki. Ajattelemme pientä, vastasyntynyttä lasta. Hänelle on aineellisen ruoan saaminen, syöminen, välttämätöntä. Mutta se ei ole kuitenkaan numero yksi. Ensimmäinen on kuitenkin se, että lapsi alkaa oma-aloitteellisesti, omilla keuhkoillaan hengittämään. Ellei näin tapahdu, ellei lapsi ala omilla keuhkoillaan hengittämään, vieläpä ääntä päästämään, niin ei syömisestäkään mitään tule, vaan lapsen elämä sammuu siihen.

Sama on sitten aikuisempana ihmisen suhde aineen ja hengen elämään. Ellei hän ala "omilla keuhkoillaan hengittämään" sillätavoin, että ryhtyy oma-aloitteellisesti etsimään totuutta, Jumalaa, hengen elämää, niin hän pysyy henkisesti kuolleena persoonallisuutena. Hän pysyy pakollisen kuoleman ja jälleensyntymisen alaisena. Ja tuomiokauden nyt alettua hän aikanaan joutuu siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

— — —

Siirrymme nyt tarkkailemaan itse sitä nyttemmin kriitilliseksi tullutta tapahtumaa, kun ihmisen on siirryttävä maakeskeisestä aurinkokeskeiseen elämänjärjestykseen. Ihmisen psykologian mukaan siinä on kolme vaihetta: älyn, tunteen ja tahdon voimien siirtyminen.

Tämä siirtyminen ei suinkaan ole mikään helppo tehtävä. Sillä vuosituhansien kuluessa olemme syvästi juurtuneet itsekkyyteen, maakeskeiseen elämään.

Tässä meillä on nyt apuna aurinkokeskeinen teosofis-kristosofinen elämänselitys, se minkä alustavasti esitti H. P. Blavatsky ja varsinaisesti Pekka Ervast. Sen me voimme ensin omaksua älyllisesti. Ei umpimähkään, vaan syventymällä siihen niin, että se käy meille ymmärrettäväksi. Oppi jälleensyntymisestä on epäilemättä se, joka ensimmäisenä ja ymmärrettävästi avaa meille näköaloja. Se vapauttaa meidät heti — ainakin alustavasti — monista kieroon menneistä opeista ja uskomuksista. Oppi karmasta täydentää tätä. Sen valossa ymmärrämme elämän järkähtämätöntä lakiperäisyyttä. Jokaiselle mitataan tekojensa mukaan. Yksinpä turhista sanoistammekin olemme vastuussa: ne on lunastettava, hyvitettävä.

Tämän lisäksi on vielä älyllisestikin paljon perattavaa. Sillä meidän on älyllisesti vapauduttava niistä kirkollisistakin dogmeista, uskonkappaleista, joita meihin on lapsesta saakka juurrutettu. Eikä se vapautuminen onnistu muuten kuin siten, että totuuden valossa puramme nuo dogmit alkutekijöihinsä nähdäksemme, millaisten totuuksien vääristyneitä esityksiä ne ovat.

Saatuamme älymme vapautumaan vanhasta ja elävöitymään uuteen, voi meillä olla pieni levähdystauko. Sitten alkaa tunne-elämän vapauttaminen vanhasta ja elävöittäminen uuteen. Ja se on myös ankara tehtävä. Sillä edellisten elämien aikana olemme paljon painaneet "hampaankoloon", niinkuin sanotaan, ja nyt se purkautuu sillätavoin, että se pitää meitä lujasti kahleissaan. Sieltä voi purkautua tuskaa, pelkoa, kauhua. Ja vieläpä eläimellinen astraaliruumiimme on voinut päästä muodostumaan sellaiseksi, että se voi puhua: alamme kuulla ääniä, niinkuin saamme oppia teosofisesta kirjallisuudesta.

Mitä on tällöin tehtävä? On otettava entistä tiukemmin kiinni omasta itsestämme. On sanottava: minun sieluni temppelissä on puhumisen ja opettamisen oikeus ainoastaan Kristuksella, Mestarilla, Jumalalla. Muut äänet vaietkoon. Minun sielussani täytyy vallita pyhä temppelirauha, työn rauha. Minä tahdon olla kuin temppelinvartija omassa sielussani, jotta Kristus, Mestari, saisi siellä puhua ja opettaa. Minäkin tahdon auttaa Mestaria työssään.

Täten herää ihmisessä tahto, hyvä tahto, Jumalan tahto. Tapahtuu asennoituminen Valtaistuimen oikealle puolelle. Sille puolelle, Isän valtakuntaan, tullaan nimenomaan yhteistyössä Vuorisaarnan Mestarin kanssa.

Näin tapahtuu siirtyminen psykologista tietä Valtaistuimen vasemmalta puolelta sen oikealle puolelle. Se on yhteistyötä Mestarin kanssa, jossa palvelemme kukin niillä talenteilla, niillä kyvyillä, niillä mahdollisuuksilla, joita käytettävänämme on.

Tässä työssä meitä kannustaa velvoittava tieto, että kansammekin kohtalo riippuu siitä, miten suuria, tehtävästään tietoisia ryhmiä saadaan muodostumaan Valtaistuimen oikealle puolelle.

J. R. H.

1951 tammikuu, 3—5

LÄHESTYKÖÖN SINUN VALTAKUNTASI

Lauseeseen: "Lähestyköön sinun valtakuntasi" sisältyvä aate vaikuttaa sisäisenä voimana ihmiskunnassa ja näkyy siinä, että kaikkialla kaivataan ja pyritään johonkin parempaan. Tämän aatteen kannustamana jokainen sukupolvi tahtoisi jättää edelliseltä sukupolvelta saamansa perinnön ainakin hiukan lisättynä ja parannettuna seuraavalle sukupolvelle.

Toinen asia on, että me ihmiskuntana teemme paljon erehdyksiä ja epäonnistumme. Me yritämme parannusta ja onnea mutta aiheutammekin sanomattoman paljon onnettomuutta, kärsimystä ja kurjuutta. Missä syy?

Päästäksemme tutkimuksessamme asialliseen alkuun on palattava nykyisen ihmiskuntamme alkuun, luontoon tai sen rakenteeseen. Olemme, niinkuin kaikki ilmennyt elämä, hengen ja aineen yhtymä, maaemon ja aurinkoisän lapsia. Voimme sanoa näin: maaemo, tai maan henki, oli rakentanut meidän muodollista puoltamme kahden ja puolen juurirodun aikana, ja vasta kolmannen juurirodun puolivälissä järjelliset ihmisminuudet astuivat noihin miltei eläimellisiin muotoihin.

Niin meissä nyt vaikuttaa aineellisuus ja henkisyys. Tästä johtuu ainainen pulma — joka meidän tajuntoina on opittava selvittämään. Sillä vaikka tämä pulma on ratkaistu ikuisuudessa itsessään, niin kuitenkin on jokaisen ihmisolennon ratkaistava asia omalta kohdaltaan.

Kysymme siis: onko ja mikä on ero aineen ja hengen käytännöllisessä ihanteessa? Eroa on, ja ero on siinä, että aineen olemus tuntee onnen eli tyydytyksen levossa, säilytyksessä, passiivisuudessa, kun taas henki tuntee tyydytyksensä toiminnassa, luomisessa, aikaansaamisessa, uhraantumisessa, luovuttamisessa. Tajuntoina olemme alttiita sekä hengen luovalle että aineen säilyttävälle vaikutukselle. Ihmisessä aineen ääni vaikuttaa toimettomuutta, laiskuutta. Sen tähden laiskuutta voidaankin sanoa kaiken paheen eli paheellisuuden äidiksi. Ensimmäisiä laiskuuden lapsia on kateus, jolle läheistä sukua on mustasukkaisuus. Samasta syystä herää ahneus, katkeruus ja viha, ylpeys ja vallanhimo. Nämä aineen eli pimeyden voimat ihmistä sitten lietsovat ja johtavat kärsimyksen ja kurjuuden kurimuksiin. Vaikka taivaita

tavoittelisimmekin, niin noiden voimien innoittamina rakennamme kuitenkin helvettejä.

— — —

Missä pelastus? Meille sanotaan: kieltäydy pahasta, laiskuudesta, itsekkyydestä jne. Neuvo on sinään oikea. Meidän on kieltäytyminen mainituista pimeyden voimista. Mutta sitten kokemus opettaa toisenkin puolen asiassa. Emme oikeastaan voita mainittuja paheita vain kieltäytymällä niistä. Miten sitten? Asia on niin, että kunkin paheen voitamme kiinnittämällä huomiomme vastaavaan hyveeseen, elävöittämällä sen itsessämme. Niinpä laiskuuden voitamme vain kiinnittämällä mielemme ahkeruuteen, elävöittämällä sen itsessämme. Kateuden ja mustasukkaisuuden voitamme opettamalla itseämme iloitsemaan toisen ihmisen onnesta ja menestyksestä. Sellaisessa pyrkimyksessä me avaamme itsemme sisäisille aurinkovoimille ja päästämme ne itsessämme vaikuttamaan, puhdistamaan, valaisemaan ja lämmittämään. Sama on ahneuden, vihan ja katkeruuden laita. Täytyy etsiä ja löytää niiden taivaallinen vastakohta ja elävöittää se itsessään. Ylpeys voitetaan syventyessämme nöyryyden aatteeseen. Vallanhimo voitetaan syventyessämme palvelevaisuuden aatteeseen. Lyhyesti siis: pahan voimiin tulee suhtautua kielteisesti, passiivisesti, mutta vastaaviin hyvän voimiin sensijaan myönteisesti, avautuvasti, toimivasti ja elävöittyvästi. Siten autamme taivasten ja Jumalan valtakunnan lähestymistä itsessämme ja itsemme ja toistemme kautta keskuuteemme.

— — —

Katsokaamme samaa asiaa toisella tavalla, toisia kuvia käyttämällä. Eläin kävelee pitkin maata, jolloin "taivas" on ikäänkuin selän takana. Meissä ihmisissäkin on sisäisesti eläin, mutta ihmisinä me olemme pystyssä, joten ihminen ja eläin meissä muodostavat sisäisen ristin. Jumala, tai paremminkin Ihmisen Poika, on meissä siten ristillä. Eläin meissä syleilee maata, ihminen pyrkii hengen korkeuksiin.

Mutta vaikka ihminen näin onkin pystyasennossa, on se kuitenkin vielä vain kuin Jumalan tai jumalien puolelta annettu apu. Omasta puolestamme emme vielä ole pystyasentoa ansainneet, emme sen arvoa ja merkitystä oivaltaneet. Tämä näkyy toimintamme hedelmistä. Me elämme vielä kuin eläimet, kuin raatelevat pedot. Emme ole vielä omasta puolestamme koroittaneet itsessämme olevaa Ihmisen poikaa, emme omasta puolestamme ansainnut seisoa ja kävellä pystyssä.

Miten siis aloittaisimme nousemisemme pystyasentoon omastakin puolestamme? On osattava lausua ja toteuttaa lause: "Isämme, joka olet taivaissa". Vain persoonallisten tunteitten ja ajatustemme kautta olemme maan lapsia, mutta henkiolentoina olemme ikuisuudessa Jumalasta syntyneitä. Jumalallisina henkiolentoina olemme ruumistuneet maan eli aineen antamiin muotoihin sitä varten, että koulua käydessämme ja vaikeuksia voittaessamme tulisimme tietoisiksi henkisestä alkuperästämme.

Niin tulemmekin "Isämeitään". Olen ennenkin puhunut tästä rukous- eli mietiskelyohjelmasta, mutta ei ole haitaksi katsellessamme asiaa useammalta puolelta. Sillä tähän mietiskelyohjelmaan sisältyy oman olemuksemme työ- ja rakennusohjelma.

Ensimmäinen tehtävämme ihmisinä siis on, että ensin mietiskelyssä kohotamme mielemme ylös maasta, ylös taivaitten korkeuksiin, hengen tajuntaan, Jumalaan, Isäämme.

Sitten meidän on tässä pystyasennossa yhdyttävä teossa Jumalaan, päästävä yhteiselle työmaalle niin sanoaksemme. Se tapahtuu korkeamman minämme alueella. Se on itsessään kolminainen, tutuilla nimillä: Aatma, Buddhi, Manas. Mutta tämä ei ole vain meidän korkeampi minuutemme. Se on samalla, tai paremminkin ensin, Jumalan tai joidenkin jumalallisten olentojen alin ilmenemisalue. Voimme hyvinkin käyttää Uuden Testamentin puhetapaa ja sanoa, että tämä aatma-buddhi-manaksen alue muodostaa sen jumalallisen puutarhan eli viinimäen johon meitä ihmisiä kutsutaan työhön. Ihmisinä meitä kutsutaan pois eläimellisyyden kentiltä työhön jumalallisella toimialueella. Aatmassa Jumala ilmenee ykseytenä, buddhissa monena eli rakkauden valtakuntana, manaksessa nimenä eli ominaisuutena, kehityksen eroavaisuutena, jossa jokainen on laillinen, pyhä ja koskematon omassa kehitysasteessaan.

— — —

Alamme nyt siis oman työmme Jumalan viinimäessä. Vaikka se on Jumalan kan-

nalta ikäänkuin valmis viinimäki, niin jokaisen yksilön on kuitenkin tavallaan avattava oma sarkansa, oma osuutensa.

Kun siis olemme ensin kotiutuneet ajatukseen: "Isämme, joka olet taivaissa", on meidän nyt opittava toimimaan Manaksen alueella. On osattava sanoa, on osattava käytännöllisessä mietiskelyssä toteuttaa lause: "Pyhitetty olkoon sinun nimesi".

Nimi ilmaisee laatua, lakiperäisyyttä, vastuunalaisuutta. Kaikkeuden lakiperäisyyttä ja vastuunalaisuutta ei voi mikään järkyttää tai sinään muuttaa. Se on pyhä sinään. Ihminen oppii tuntemaan sen syyn ja seurauksen lakina, karman toimintana. On opittava ymmärtämään ja toimimaan siten, että se on sopusoinnussa Pyhän Nimen eli Järjellisen Lain kanssa. Kenenkään toisen minuuden toimintaa ei saa häiritä pakolla, koska sekin joko kehittyneempi tai kehittymättömämpi, on jumalallinen ja pyhä omassa kehitysasteessaan. Voi vain elää järjellisen totuuden valossa ja siten valaista, jos osaa ja voi, toisen minuuden järkeä. Siten tähän Jumalan nimen pyhittämiseen kuuluu kehityksen jatkuvaisuuden ymmärtäminen kuolemankin ylitse siten, että on ruumiillinen "Ylösnousemus" eli jälleensyntyminen. Ellemme ymmärtäisi jälleensyntymistä, niin kaikki ihmisten erilaisuus näyttäisi mielivaltaiselta, ja Jumalan nimen pyhäksi tunnustaminen olisi umpimähkäistä. Mutta Jumalan nimen eli laadun pyhyyden tunnustamme järkiperusteilla ymmärtäessämme, että ihmiset ruumistuvat uudelleen ja uudelleen maan päälle. Sillä jälleensyntymisen vallitessa on jokaisella yksilöllä jatkuva tilaisuus kehittyä ja kasvaa.

Edelleen ansaitaksemme pystyasentoa ja koroittaaksemme Ihmisen poikaa itsessämme on osattava sanoa: "Lähestyköön sinun valtakuntasi", joka avaa tai herättää Buddhisen maailman. Kun Jumalan nimen pyhittäminen tavallaan kuin eristää jokaisen omalla paikallaan siinä mielessä, ettemme häiritsisi toisiamme niin buddhinen elämä vie meidät jälleen yhteisyyteen luotettavaisuudessa, rakkaudessa. Siksi sitä voi sanoa valtakunnaksi, itsenäistyvien ja vastuunalaisten olentojen yhteisöksi. Se on viisauden ja rakkauden valtakunta, yhteisöelämä. Sentähden rukous: "lähestyköön valtakuntasi" merkitsee myös ajatusta, että ilmestyisi viisaita, rakkaudessa viisaita ihmisiä, opettajia, jotka eivät etsisi omaansa, vaan eläisivät, toimisivat ja opettaisivat totuuden rakkaudessa, ja että mekin puolestamme osaisimme suhtautua heihin samoin totuuden rakkaudessa.

Kolmanneksi tulee aatminen elämä, elämä hyvän tahdon ja voiman. Valtakunta on lähestynyt, viisaus ja opettaja on löytynyt. On löytynyt opettaja, hyvän voima, joka voi luovuttaa vallan, jonka johdolla voi itsenäisesti työtä tehdä, jonka suhteen voi sanoa: "Tapahtukoon sinun tahtosi maassa niinkuin se tapahtuu taivaissa".

Vasta tämän tapahtuessa ihminen on omastakin puolestaan ansainnut kävellä pystyssä, on ylentänyt omassa itsessään Ihmisen pojan.

— — —

Mitä sitten merkitsee, että ihminen tulevaisuudessa kääntyisi "palloksi" ulospäin, niinkuin hän sikiötilassa on kääntynyt palloksi eli sykkyräksi sisäänpäin, tai että hänen tajuntansa olisi keskuksessa, eikä enää toisessa päässä, niinkuin nykyään.

Yhdellä tavalla asiaa esitettäessä merkitsee tämä, että myös alemmat prinsiipit saadaan henkisesti mukaan. Nämä alemmat ovat astraali, eetteri ja fyysillinen ruumis, ja vastaavat ne ylempiä siten, että Manaksen vastaavaisuus on astraalinen, Buddhin eetterinen ja Aatman fyysillinen käyttöväline. Ajattelemme siis ensiksi Manaksen vastaavaisuutta eli astraaliruumista. Tämän avainsanaksi tulee: "Älä anna meidän sortua kiusaukseen". Tahtoo sanoa: älä anna meidän vajota persoonallisten itsekkäiden tunteitten ja ajatusten mereen, ei sen meren ollessa tyynenä, läikkyvänä tai myrskyävänä. Auta minua hillitsemään hetken ja ajallisuuden läikkyvät voimat pyhän oikeamielisyyden ja järjellisen lakiperäisyyden avulla.

Tämän toteutuessa tajuntamme on jo kuin avautunut pallo, avaruus, josta voisimme sanoa, että taivas on yläpuolellamme ja meri alapuolellamme. Taivas yläpuolellamme on Manas jossa ihmisten minuudet loistavat eriasteisina tähtinä, kukin omassa pyhässä koskemattomuudessaan eli rauhassaan. Meri alapuolellamme on astraaliruumiimme, johon emme enää uppoa, johon osaamme olla vajoamatta.

Mutta niinkuin tavallinenkin taivas ei ole vain tähtien kansoittama, vaan siinä on myös aurinko, joka valollaan ja lämmöllään luo elämää, samoin tajuntammekin taivaalla ei ole vain manaasinen täh-

distö, vaan siellä on myös buddhinen elämä, veljesrakkaus, luova voima. Sen maallinen vastaavaisuus on eetteriruumis, merestä kohoava manner. Jos järjestyvää astraaliruumista sanomme tajunnalliseksi mereksi, niin järjestyvää eetteriruumista, kiinteämpine ominaisuuksineen, kestävämpine tapoineen ja tottumuksineen, voimme samoin sanoa mantereeksi omaan tajuntaamme muodostuvassa avaruus-pallossa. Tämän muodostuvan mantereen syntysanaksi tulee: "anna meille anteeksi meidän velkamme, niinkuin mekin annamme anteeksi velallisillemme". Buddhinen taivasten valtakunta pääsee muodostumaan maiseen eli eetteriseen elämäämme juuri siten, että elämme veljesrakkaudessa, että pyydämme toisiltamme anteeksi mitä olemme heitä vastaan rikkoneet so. että sovitamme, hyvitämme heidät. Siten tehdessämme saamme maata eli mannerta jalkaimme alle siten, että emme mielellämme tee samaa virhettä, jota noloina ja nöyryytettyinä olemme saaneet toiselle ihmiselle sovittaa. Silloin me myös omasta puolestamme mielellämme annamme anteeksi toisille, kun he meitä vastaan rikkovat.

Kolmanneksi tulevat kalliot ja vuoret. Tajuntamme kalliot ja vuoret rakennetaan Aatman voimalla fyysillisessä ruumiissamme. Kalliot ja vuoret ovat voiman ja majesteettiuden symboleja ja edustajia. Ravinto on samoin voiman välittäjä. Siksi fyysillisen ruumiin avain onkin: "Anna meille tänään yliaistillinen leipämme". Niinkuin tavallinen, samoin yliaistillinenkin leipä ansaitaan työllä. Vain työntekijä on ruokansa ansainnut. Yliaistillinen ruoka on voimaa hengen elämässä.

Seitsemäntenä tajunnallisen avaruuden keskellä, on persoonallinen minä. Sen tulee alistua ja yhtyä korkeampaan minään, tai sen sisällä ja takana olevaan Isään, kaikkialliseen tajuntaan. Tämän asian avain on: "Päästä meitä pahasta", päästä meitä itsekkyydestä, mustasta magiasta, niin että mekin olisimme kuin aurinko, luova voima.

Aavistus
1951 tammikuu, 14—17

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

"Ruusu-Risti" on julkaissut 30-vuotisjuhlanumeron. Sehän on sellaisenaan asiallista. Mutta tähän juhlanumeroon laadittu historiikki on kirjoitettu sillä tavoin, se sisältää sellaisia sanontoja, että se palauttaa mieleeni sen historiikin, jonka "Teosofi" sisälsi v. 1932, ja johon Pekka Ervast ja allekirjoittanut yhdessä toimittivat asiallisen oikaisun. Oikaisua ei "Teosofi" julkaissut huolimatta siitä, että oikaisijana oli henkilö, P. E., jolla Teosofisessa Seurassa oli perustajaylisihteerin ja kunniajäsenen arvo ja vaikka T. S:n mottona oli "Totuus on korkein uskonto". "Teosofi" piti parempana jättää lukijansa ja T. S:n jäsenet julkaisemansa harhauttavan historiikin varaan. — Oikaisumme julkaistiin sitten "Ruusu-Ristissä" 1932, numero 7.

Näin, vuosia jälkeenpäin minun lienee paikallaan sanoa, itämaiseen tapaan: Rauha kaikille olennoille. Ja myös lienee syytä sanoa länsimaiseen tapaan: Kunnia totuudelle. Sillä eihän ole uskontoa — eikä myös seuraa — joka olisi totuutta korkeampi. Ja sanoohan kristikunnan Mestari: Totuus teidät vapaiksi tekee.

Kun tästä siirryn "Ruusu-Ristin" juhlajulkaisuun, niin käsittelen asiaa itse teosofis-kristosofisen periaatteen valossa. Ja mikä tämä periaate on? Periaate luonnollisesti on se teosofis-kristosofinen sanoma, jonka Pekka Ervast elämällään ja elämäntyöllään julkaisi, ja johon sellaisenaan sisältyy Jeesus Kristuksen, Buddhan ja H. P. Blavatskyn sanoma.

Aloitan näin. Pekka Ervast suunnitteli kristosofiselle sanomalleen järjestöllistä muotoa, jonka nimeksi tuli Ruusu-Risti. Tähän muotoon hän suunnitteli kolme toistaan syvempää ja velvoittavampaa looshia, niinkuin saamme lukea P. E:n kirjasta "Kadonnut sana". Mutta käytännössä Pekka Ervast avasi ja järjesti vain ensimmäisen, vaatimattomimman looshin, joka ei ole edes todellinen, vaan ainoastaan vertauskuvallinen: kaksi seuraavaa Looshia olisivat olleet todellisia, mutta ne jäivät Ruusu-Ristissä avaamatta. Ja P. E. itse

mainitsi syyn, miksi ne avaamatta jäivät. Ne jäivät avaamatta siksi, että R-R. järjestö, siis kristosofisen sanoman ruumiillinen muoto, ei ollut sulattanut sitä henkeä, sitä opetusta, jota Pekka Ervast oli antanut. Sensijaan että P. E. olisi avannut seuraavan eli ensimmäisen todellisuuksien looshin, sensijaan hän keskeytti työnsä ja matkusti Kaliforniaan syyskesällä 1933. Ja seuraavan toukokuun 22 p:nä hän Helsingissä jätti fyysillisen ruumiinsa ja siirtyi työskentelemään esiripun takana. Madame Blavatskyn yhteydessä käytetyn puhetavan mukaan P. E. oli jo aikaisemmin useammassa tilaisuudessa maininnut, että hänet on kutsuttu kotiin noin kahden vuoden kuluttua; niinkuin sitten tapahtui.

Juuri tässä Pekka Ervastin opetusten sulattamattomuudessa oli syy, miksi hänen oli poistuttava fyysillisen elämän näyttämöltä. Ja siinä on ollut syy kaikkiin Ruusu-Ristissä myöhemmin tapahtuviin kommelluksiin.

Katsokaamme nyt muutamia sulattamatta jääneitä Pekka Ervastin opetuksia. Puhuttaessa siirtymisestä vertauskuvista todellisuuteen Ruusu-Ristin muodostamassa ruumiissa, muodossa, järjestössä, silloin on epäilemättä ensimmäisellä sijalla se P. E:n vuosikymmenien aikana jatkuvasti toistama ja ylläpitämä opetus, jossa hän puhuu uuden suuren Opettajan esiintymisestä meidän päivinämme. Hän sanoo suoraan, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään suureen opettajaan. Hän ei mainitse nimeltä kuka tuo suuri Opettaja on, mutta hän sangen silmiinpistävästi rajoittaa tuon opettajan etsimisalaa, niin maantieteellisesti, kuin henkilöllisesti. Kun mainittiin joko Amerikka tai Intia, niin P. E. ei kiinnostunut sellaisesta. Kerrankin P. E. sanoi, että Euroopan Intia on Suomi. P. E:n Amerikan matkaa jotkut arvelivat joko välttämättömäksi virkistysmatkaksi, tai ehkä jonkun suuren opettajan etsimiseksi. Allekirjoittanut puolestaan selvästi ymmärsi, että P. E:n matka oli valmistusta hänen poismenoonsa. Sehän näkyy kirjoituksestani "Mestari ja me", julkaistu "Ruusu-Ristissä" 1933, n:o 8. Mainitsin tästä myös viimeisillä P. E:n johtamilla kesäkursseilla, kun P. E. itse esitti aijotun Amerikanmatkansa pohdittavaksi.

Ei ollut Amerikasta enempää kuin Intiastakaan kyseellistä suurta Opettajaa odotettavissa. Sensijaan P. E. vuosien kuluessa useasti mainitsi Suomen. Hän viittasi kuuluisan Nostradamuksen ennustukseen, jonka mukaan uusi uskonto lähtee Pohjois-Euroopasta. Myös hän mainitsi kreivitär Wachtmeisterin hänelle erikoisella ponnella esittämän H. P. Blavatskyn lausunnon, että valo tulee Suomesta. Itse hän myös puhui Pohjolan Valkoisesta valtakunnasta, puhui suuresta uskonpuhdistuksesta, joka lähtee Suomesta. Hän puhui suuresta Maailmanuskonnosta, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot. Myös hän mainitsi, että kyseellinen suuri Opettaja ei ole Jeesus Kristus, eikä Buddha. Eikä se ole myöskään ns. vuosisatalähetti. Se uusi Opettaja on itse viisauden jalokivi, itse Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen Pää.

Uuden suuren Opettajan persoonallista nimeä hän ei mainitse. Mutta hän mainitsee syyn tähän. Hän sanoo, että Kristus-ihminen ei itse sano, että hän on Kristus. Ja lisää: se on toisten sanottava, niiden, jotka ovat siitä tietoon päässeet. Voimme ymmärtää, että jos P. E. olisi ollut se "toinen", joka olisi tietoon päässyt, niin varmaankin hän olisi tämänkin asian järjestänyt. Sillä hän on totuudellinen. Asiallisesti hän antoi jokaiselle tunnustusta ansionsa mukaan. Mutta nyt P. E. ei ollutkaan se "toinen", joka olisi tietoon päässyt ja jonka olisi ollut tunnustus annettava, niinkuin Pietarin aikanaan Jeesukselle. Pekka Ervast olikin "ensimmäinen", juuri tuo kyseellinen Kristus-ihminen. Ja siihen suuntaan P. E. kyllä antoi viittauksia. Hän saattoi sanoa: "se sama Kristus, joka puhui ja opetti Jeesuksessa, se sama Kristus puhuu minussakin". Ja myös hän saattoi sanoa: "se mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla, kun kosmillinen Kristus ruumistui Jeesukseen täydellisesti, täydellisemmin kuin kenessäkään ihmisessä ennen häntä, se tapahtui minulle omassa huoneessani 21:llä ikävuodellani".

Ja paras viimeiseksi: puu on tunnettava hedelmistään, opettaja opetuksistaan. Ja P. E:n opetus on niin ainutlaatuista, että läheskään siihen verrattavaa ei ole missään, ei ainakaan tällä meidän planeetallamme.

Tämä P. E:n opetus meidän ajallamme esiintyvästä suuresta Opettajasta, jossa kaikki pulmat on ratkaistu, se on se keskeinen asia, jota Ruusu-Risti järjestönä, käyttövälineenä, ruumiina ei osannut sulattaa.

Mutta tähän liittyy sitten muita sulattamatta jääneitä P. E:n opetuksia. Käsitelkäämme niistä tässä muutamia.

Kun Ruusu-Risti ei tuntenut Pekka Ervastia siksi suureksi Opettajaksi, joka hän oli, aiheutui siitä heti ainakin kaksi erikoista ilmiötä. Ensiksi: R-R:tissä alettiin pian P. E:n poismenon jälkeen odottaa uutta opettajaa. Kävi siis niinkuin P. E. oli sanonutkin, kun ei oteta opettajaa vastaan, niin seuraus on, että aletaan uutta odottamaan. Toinen seuraus — sellaisenaan hiukan ristiriidassa edellisen eli uuden opettajan odotuksen kanssa — oli se, että alettiin erikoisella, ainakin puheessa eli näennäisesti erikoisella innostuksella vetäytyä Jeesus Kristukseen.

Tietenkin vetäytyminen Jeesus Kristukseen on sellaisenaan niinkuin ollakin pitää. Mutta toinen asia on: mitä merkitsee liittyminen Jeesus Kristukseen? Selvästi se merkitsee askelta eteenpäin siitä, mihin elämän kehitys jo Buddhassa oli tullut. Ja Buddha pääsi jo niin pitkälle, että hän kielsi oppilailtaan aseitten käytön, sodan. Jeesus jatkoi ja syvensi tätä käsitystä ja saavutusta. Hän sanoi: ken miekkaan tarttuu, hän miekkaan hukkuu. Jeesus opetti rakastamaan kaikkia ihmisiä, niin omassa kansassa kuin muissakin kansoissa. Ja Pekka Ervast sanoo selvästi ja ratkaisevasti: kristinusko alkaa miekan kääntämisestä ristiksi. Kaikilla on siihen mahdollisuus. Sotilaallakin. Sotilaskin voi sellaisenaan tulla Jeesuksen ihailijaksi, vieläpä koeoppilaaksikin. Mutta jos ihminen tahtoo todella tulla kristityksi, Jeesuksen opetuslapseksi, tapahtuu se vain siten, että hän ottaa Jeesuksen ja hänen oppinsa oppaakseen. Hän kääntää miekan ristiksi. Hän ratkaisee sotakysymyksen. Seuraukset siitä hän ottaa ristinä kantaakseen. Ja siihen ristiin puhkeavat ruusut. Kristus siunaa hänet sisäisesti rakkaudellaan. — P. E. palaa tähän asiaan yhtenään syventäen ja selventäen sitä. Niinpä hän sanoo: "Otanpahan piirteen, jonka aina tuon esille ja toistan: koska olen ihminen, saman isän lapsi toisten kanssa, enkä ole luonut itseäni enkä toisia, ei minulla ole valtaa kuoleman eikä elämän yli, en voi ketään tappaa, en vihata, en suuttua, en loukata, — voin ainoastaan rakastaa: en voi siis sotia... Tämä ihmeellinen rakkaus ja totuuden tieto on Jeesuksen Kristuksen antama Pyhä Henki". — Niin, taidatkos sen selkeämmin sanoa?

Mutta onko Ruusu-Risti järjestön Johto sulattanut tämän, enempää Jeesuksen kuin P. E:n opetuksen? Hedelmistä puu tunnetaan. Mm. "Ruusu-Risti" lehti on R-R:tin Johdon tuottama hedelmä. Ja se hedelmä on ollut P. E:n poismenon jälkeen melkoisen sotainen. Sentähden Ruusu-Ristin Johdon vetäytyminen Jeesus Kristukseen johtuu suureksi osaksi vain vanhasta kirkollisteologisesta tottumuksesta. Olemme tottuneet huutamaan Jeesukselle: "Herra, Herra", emmekä ole halunneet muuttaa miekkaamme ristiksi — vaikka juuri se teko on kristityn ensimmäinen tunnusteko.

Tästä voimme johdonmukaisesti siirtyä P. E:n seuraavanlaiseen opetukseen. P. E. puhui monissa kokouksissa ja erikoisella tehostuksella siitä, että niinkuin ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, niin tapahtuu sitten kansassa. Hän valaisi asiaa monilla oman aikamme tapahtumilla teosofisessa liikkeessä, niin Suomessa kuin muuallakin. Mielellään hän silloin muistutti Sodoman ja Gomorran tapahtumasta, siitä, että jos siellä olisi ollut Aabrahamin apuna 50 vanhurskasta, niin ne kaupungit olisivat pelastuneet. Mutta Aabrahamia ymmärsi ja seurasi vain yksi mies, Loot, ja niin ne kaupungit hukkuivat. Ja P. E. lisäsi, että laki on sama tänäkin päivänä. P. E. erikoisesti painosti, kuinka Suomeakin kohdanneet kommellukset ovat selvästi rinnakkaisilmiöitä Suomen teosofisessa liikkeessä tapahtuneihin kommelluksiin.

Mutta tätäkään P. E:n opetusta — niin Perustaja-Johtajaksi kuin hänet tunnustetaankin — ei R-R:ti ole yrittänytkään sulattaa. Päinvastoin tuollainen ajatuskin on torjuttu.

Tulemme sitten sekä H. P. Blavatskyn että Pekka Ervastin opetukseen aatteen ja sen synnyttämän muodon eli seuran suhteesta toisiinsa. H. P. B:n kannan voimme merkitä lyhyesti. Hän sanoi olevansa valmis puhdistamaan pölyt jaloistaan sellaisesta seurasta, vaikkapa omasta perustamastaan Teosofisesta Seurasta, joka ei ole uskollinen sille aatteelle, asialle, jota tukemaan ja edistämään Seura on perustettu. Niinkuin sitten tapahtuikin. H. P. B. oli itse huomauttanut, että armonaikaa olisi ollut vuosisadan loppuun, mutta hänet "kutsuttiin kotiin" 1891. Samoin P. E. noin päivää ennen poismenoaan selitti, että kun hän ei kuollut 1924, niin nythän hän voi elää vielä vaikka kaksikymmentä vuotta. Ja hän olisi

voinut elää, jos hänen antamansa opetukset olisi sulatettu.

Muuten tästä aatteen ja seuran keskinäisestä suhteesta P. E. on kirjoittanut asiallisen historiikin: "Olemmeko käsittäneet oikein?" julkaistu P. E:n kirjassa "Ihmisyyden uskonto" toisena painoksena. Siinä hän asettuu H. P. B:n kannalle — joka samalla on P. E:n järkähtämätön kanta — huomauttaen, että jo Perustaja-presidentti H. S. Olcott edusti toista suuntaa, seuran eli muodon tärkeyttä.

Samaa asiaa P. E. käsittelee kristillisen liikkeen suhteen erikoisesti kirjassaan "Kirkko-ekleesia". Hän antaa mahdollisimman selvästi ymmärtää, että Kristuksen kirkko, ekleesia, seurakunta, ei suinkaan ole se mahtavaksi muodostunut laitos, jonka me nyt tunnemme kristillisen kirkon nimellä. Se on harhautunut kauaksi pois Kristuksen opista, pois pakkouskon, sodan ja väkivallan tielle. Kristuksen kirkon, ekleesian, seurakunnan, muodostavat ne yksityiset ihmiset siellä ja täällä ympäri maapalloa, jotka opissa, elämässä ja käytännössä seuraavat Jeesuksen antamaa opetusta, sitä joka selvimmin esiintyy Uuden Testamentin alussa Vuorisaarnana, ja sitten muuallakin Uudessa Testamentissa. On selvästi ymmärrettävä, että jos Ruusu-Risti — tai sen Johto, sillä johtohan se aina määrää, niinkuin P. E. nimenomaan huomauttaa — olisi tämänkin P. E:n opetuksen sulattanut, silloin se myös yhtä kirkkaasti ymmärtäisi, että todellinen Ruusu-Risti ei ilman muuta ole se seura, jonka me nyt sillä nimellä tunnemme, vaan todellisen Ruusu-Ristin eli ekleesian muodostavat ne elävät ihmiset, jotka yksilöinä ja ryhminä syventyvät P. E:n siveysopillisiin ja älyllisyliaistillisiin opetuksiin, jotka niissä opiskelevat ja niiden puolesta työtä tekevät. Jos Ruusu-Risti, tai sen Johto, olisi tämänkin P. E:n opetuksen sulattanut, silloin R-R:tin 30-vuotisjuhlanumerossa esiintyvä historiikki olisi tullut kirjoitetuksi kokonaan toisella tavalla

Ja edelleen P. E:n antama opetus "Gnostikot" kirjassa. Siinä hän esittää, kuinka valtaan päässyt lahko karkoitti gnostikot keskuudestaan, ja kuinka kirkko tällä teollaan katkaisi suhteensa siihen henkiseen maailmaan, jossa ovat Mestarit ja todella henkisesti uudestisyntyneet ihmiset, ja otti senjälkeen inspirationsa alemmasta kolminaismaailmasta: helvetistä, kiirastulesta ja persoonallisesta taivaasta. Ja P. E. varoittaa vakavasti oman aikamme henkisiä liikkeitä harhautumasta samaan erehdykseen.

Jos Ruusu-Risti, sen Johto, olisi tämänkin P. E:n opetuksen ja vakavan varoituksen sulattanut, silloin siltä olisi jäänyt toistamatta se kirkon kohtalokas erehdys, että sekin karkoitti keskuudestaan joukon uutteria työntekijöitä.

Mutta historian onnettomuus toistui. Niinkuin kirkko — sen oman menettelyn vuoksi — joutui alemman kolminaismaailman inspiratioon, Ruusu-Ristin puhetavan mukaan "vieraisiin käsiin" — samoin on nyt käynyt Ruusu-Ristille; joka Perustaja-Johtajansa Pekka Ervastin "Gnostikot" kirjassaan lausumasta vakavasta varoituksesta huolimatta menetteli kirkon tavalla.

Ruusu-Ristin historiikin yksityiskohtiin en tässä puutu. Sillä harhautuneiden lausuntojen kohteeksi joutuneet henkilöt tai ryhmät ovat jo voineet tai voivat lähettää oikaisunsa suoraan Ruusu-Ristille.

Ja lopuksi: jos Ruusu-Ristissä — tai taasenkin sen Johdossa — olisi sulatettu ja pysytty Pekka Ervastin moneen kertaan lausumassa testamentissa: R a k a s t a k a a t o i n e n t o i s i a n n e, silloin olisimme voineet olla nykyistä paljon paljon suuremmaksi avuksi kansallemme ja ihmiskunnalle.

Toistan vielä: rauha kaikille olennoille, mutta myös kunnia Mestarin aloittamalle työlle. Se kunnia pääsee ilmenemään siinä uskollisuudessa, jolla jatkamme alulle pantua työtä Mestarin opetuksessa ja siinä hengessä, mikä tuohon opetukseen sisältyy ja mikä sen sisällä ja takana vaikuttaa.

J. R. H.

1951 helmikuu, 30—33

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kun Kristus syntyy ihmisessä, tai vielä enemmän kun Kristus tulee häneen sisäisessä Damaskos-kokemuksessa, silloin kaikki muuttuu. Valo tulee häneen ja valaisee elämän uudella tavalla. Tapahtuu ainakin pienoiskoossa se, mikä Pistis Sophiassa kerrotaan Jeesuksen suuressa saavutuksessa tapahtuneen sisäisessä, näkymättömässä maailmassa. Siinä kerrotaan sangen voimakkain värein, kuinka "kaikki taivaan voimat järkkyilivät". Se järkytys ei tietenkään tapahdu mitenkään hävittävässä mielessä, vaan kaikkeen tulee enemmän rakkautta, suurempaa valoa, enemmän oikeata inhimillisyyttä.

Niinpä Jeesus Kristuksen vaikutuksesta tapahtunut järkkyily merkitsi, että maapallo sai korkeamman minän, että Jeesus Kristus tuli — niinkuin Pekka Ervast opettaa — maapallon korkeammaksi minäksi. Entinen johtaja Saatana jäi maapallon alemmaksi minäksi. Vieläpä niin, että Karman johto jäi Saatanan käteen.

Tästä johtui ristiriita ja jatkuva järkkyily, jota on kestänyt nämä vajaat 2000 vuotta. Järkkyily on jatkunut sentähden, että Kristus-elämä on näkymättömästä maailmasta jatkuvasti pyrkinyt tähän näkyväiseen, fyysilliseen maailmaan. Ja kun se kerran ratkaisevasti pääsee tähän fyysilliseen maailmaan, merkitsee se Kristuksen toista tulemista. Kuitenkaan se ei merkitse sitä, että Jeesus Kristus esiintyisi uudelleen, vaan se merkitsee, että silloin taas esiintyy inhimillis-jumalallinen Opettaja, joka jatkaa siitä mihin Jeesus Kristuksessa päästiin. Esiintyy ihminen, jossa ja jonka kautta Jumala ja Jumalan elämä vuodattautuu entistä syvällisemmin meidän maailmaamme. Niinkuin Jeesuksessa ruumistui Logos kosmillisena Poikana, Rakkautena, Äitinä, samoin seuraavassa suuressa tulemisessa ruumistuu Logos kosmillisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena. Siten järkyttävä, uudistava voima jatkaa tuloaan fyysillisen tason näkymättömästä eli eetteripuolesta fyysillisen tason näkyväiseen puoleen.

Ja tämä toinen, ratkaisevasti suuri tuleminen on nyt meidän päivinämme tapahtunut. Siitä Pekka Ervast puhuu erikoisesti kirjassaan "Ihmisyyden uskonto". P. E. osasi siitä puhua selvästi ja tajuttavasti, täsmällisesti sentähden, että hän, Pekka Ervast, juuri oli ja on se ihmeellinen ihminen, jossa taas Jumala ruumistui, ruumistui kosmillisena Isänä ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin kenessäkään ihmisessä ennen häntä. Hänessä tuli Jumala ratkaisevalla tavalla tähän ruumiilliseen eli tekojen maailmaan. Karmakin siirtyi nyt Saatanalta Kristuksen käteen. Sentähden se uudistava järkytys ja mullistus mikä Jeesus Kristuksen saavutuksessa alkoi ja tapahtui sisäisessä maailmassa, se uudistava ja mullistava järkytys on nyt Pekka Ervastin suuressa saavutuksessa tullut tähän fyysilliseenkin maailmaan. Nyt tässä näkyväisessäkin maailmassa järkkyilee kaikki se järjestys, mikä mammonalliseksi menneitten kirkkojen, yliopistojen ja valtioitten mahdilla on kyetty luomaan ja ylläpitämään. Niiden on järkkyiltävä hiukan samoin kuin talven mahti ja sen aikaansaannokset järkkyilevät kesän tullessa. Sillä elämän omasta tahdosta on syntyvä nykyistä inhimillisempi sivistys.

— — —

Katsokaamme erästä tämän lähes parintuhannen vuoden siirtymisajan ilmiötä. Tarkoitamme s t i g m a t i s a t i o t a. Joku ihminen saa ruumiiseensa Kristuksen verestävät tai suorastaan vertavuotavat haavat. Sellainen henkilö oli Fransiskus Assisilainen. Luullakseni nämä stigmatisoidut henkilöt ovat kuitenkin olleet etupäässä naisia. Erittäin tyypillinen tässä suhteessa on meidän päivinämme esiintyvä T h e r e s e a N e u m a n katolisessa Saksassa. Hän on pitkäperjantaisin esittänyt Jeesuksen matkan Golgatalle ja hänen ristiinnaulitsemisensa siellä. Hän puhuu silloin niillä kielillä, joita eri henkilöt ristiinnaulitsemistilaisuudessa käyttivät. Esityksen aikana hänestä vuotaa runsaasti verta, jolloin hänen painonsa vähenee. Pian hän kuitenkin tulee entiselleen. Hänen ruokanaan on vain joku ehtoollisleipä.

Tällainen ilmiö ei suinkaan synny tyhjästä, eikä pelkästä sattumasta. Ymmärrettävästi siinä vaikuttaa yhdeltä puolen karma ja toiselta puolen Theresean yksilöllinen sielullinen tila. Nähtävästi hän on elänyt Jeesuksen päivinä, on rakastanut Jeesusta epäitsekkäästi, sanokaamme oppilaan tavalla, on seurannut Jeesusta Golgatalle ja syvästi järkyttynyt kaikesta näkemästään. Voimmekin sanoa: rakkaus, puh-

das inhimillis-jumalallinen rakkaus on tehnyt Theresea Neumanista sen mikä hän on. Hän on saanut ja ottanut palvellakseen Kristuksen työtä ihmiskunnassa tuolla tavalla. Esiintymisellään hän antaa kahdenlaista opetusta. Ensinnäkin hän tällätavoin antaa todistuksen eli näytteen siitä, että Jeesus Kristus ja hänen ruumiillinen Golgata-kokemuksensa on todella historiallinen tapaus, eikä suinkaan vain jokin myytti.

Toinen Theresean antama opetus muodostuu kuin huutavan ääneksi ihmiskunnan henkisessä pimeydessä. On kuin hän sanoisi, sanoisi äänettömästi: "Te sanotte itseänne kristityiksi, mutta te olette kokonaan hyljänneet Kristuksen opin, olettepa asettuneet sitä suorastaan vastustamaan. Sensijaan te olette ottaneet kristillisyytenne lähtökohdaksi vastustajien toimeenpaneman Jeesuksen teloituksen. Sen te olette väärinymmärtäneet, väärin tulkinneet, ja siten tehneet siitä karkean sijaissovitusopin. Siten te yhä rääkkäätte ja piinaatte Jeesus Kristusta ja hänen todellisia oppilaitaan ja seuraajiaan". On niinkuin Theresea sanoisi: "Minäkin olen yksi teidän karkean ja valheellisen sijaissovitusoppinne uhri. Minä ja minun kaltaiseni saamme Kristuksen kanssa tälläkin tavoin kärsiä siihen asti, kunnes te luovutte tuosta mielettömästä opistanne ja lähdette seuraamaan Mestarin omaa oppia". Theresea ei sano tätä sanoissa, eikä hän edes ajattele siten. Sillä hän ei valita eikä ketään moiti. Sellainen ei kuulu eikä sovi hänen olemukseensa. Hän on täynnä rakkautta, anteeksiantoa ja auttavaa palvelevaisuutta. Mutta hänen koko olemuksensa sanoo tämän niille, toistaiseksi harvoille, joilla on henkisesti kuulevat korvat ja näkevät silmät.

Onkin huomattava, että tämän erittäin tyypillisen stigmatisoidun henkilön esiintyminen tapahtui juuri nyt Kristuksen toisen tulemisen yhteydessä. Sekin on omalaatuisensa kädenojennus uudelle suurelle Opettajalle Pekka Ervastille, hänen Kristuksen oppiin yhtyvälle ja siitä etenevälle ja syvenevälle henkiselle työlleen. Kun Pekka Ervastin työn ja voiton kautta Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, niin myöskin Jeesus Kristuksen asema opettajana on muuttunut. Sillä kun Jeesus Kristus ja hänen lähettiläänsä, apostolinsa, ovat esittäneet todellista kristinuskoa, Mestarin vuorisaarnassaan esittämää oppia, ovat he yleensä suoralta kädeltä joutuneet kirkollisen mahdin vainoamiksi marttyyreiksi. Jeesus Kristuksen majesteettius on kristikunnassa päässyt näyttäytymään vain marttyyriutena, kärsimyksenä, ei opettajana, ei oppina eikä opetuksena. Voimmekin sanoa: ellei uutta suurta vuodatusta olisi tapahtunut, ellei uutta suurta Opettajaa, Pekka Ervastia olisi tullut, ja ellei Karman johtoa olisi saatu siirtymään Saatanalta Kristuksen käteen, niin Kristus-elämä olisi voinut tällä planeetalla sammua, tukahtua, jolloin planeettaamme olisi voinut kohdata kuolema. Niinhän P. E. nimenomaan sanoikin, että Jeesuksen kuvailema tai ennustama uusi suuri Opettaja tulee, kun maapalloa uhkaa kuolema.

— — —

Otamme tässä yhteydessä pohtiaksemme yhden näihin asioihin kuuluvan seikan.

Pekka Ervast puhuu eräästä erikoisesti juutalaisen kansan keskuudessa esiintyvästä piirteestä, ominaisuudesta eli pyrkimyksestä, joka teki Jeesus Kristuksen ruumistuksen siihen kansaan mahdolliseksi.

Tämä oli pyrkimys naisten siveelliseen eli sukupuoliseen puhtauteen. Juutalaisuudessa vaadittiin — ja nähtävästi vieläkin vaaditaan — naiselta ehdotonta sukupuolista puhtautta. Ennen naimisiin menoaan juutalainen tyttö ei saanut miehestä mitään tietää. Jos tytön maineeseen tuli pienikin sukupuolinen varjo, muodostui hänen kohtalonsa vaikeaksi.

Tämä pyrkimys teki mahdolliseksi, että esiintyi sellainen puhdas nainen kuin Maria, Jeesuksen äiti. Marian kautta saattoi ruumiillisesti syntyä sellainen olento, joka kykeni vastaanottamaan kosmillisen Kristuksen, Jumalan Rakkautena, Äitinä.

Nyt on lisättävä, että juutalainen kansa johtajineen ei itse ymmärtänyt tämän asian merkitystä. He eivät täysin ymmärtäneet, tai eivät ollenkaan ymmärtäneet asian syvempää merkitystä. He eivät ymmärtäneet Jeesus Kristusta, sillä vaikka he pitivät naistensa puhtautta arvossa, niin he eivät lainkaan ymmärtäneet puhtaan, epäitsekkään rakkauden arvoa. Sen teki vaikeaksi heidän uskonnollinen käsityksensä Jumalasta, joka heillä oli uhkaileva, kiivaileva, jylisevä Lain Herra. Juutalaiset eivät osanneet ottaa Jeesus Kristusta Messiaakseen, Mestarikseen, Opettajakseen. He olivat odottaneet Messiasta, mutta pitivät samalla

lujasti kiinni omista ennakkoluuloistaan, kostavista ja kiivailevista Jumal-käsitteistään. Siksi Jeesus — joka puhui Jumalasta Isänä, joka antaa aurinkonsa nousta niin pahoille kuin hyville — ei päässyt juutalaisia auttamaan. He, juutalaiset, jäivät oman ankaran karmansa puristukseen. — Kuitenkin Jeesus Kristus oli juutalaisen kansan kautta päässyt ruumistumaan ihmiskuntaan.

— — —

Tästä meidän on nyt siirryttävä vastaavasti Suomeen.

Kun Suomessa nyt on ruumistunut kosmillinen Logos Isänä, Voimana ja Majesteettiutena niin kysymme: mikä erikoinen ominaisuus Suomen kansassa on tätä mahdollisuutta valmistanut?

Voisimme vastakysymyksenä esittää: mitähän erikoista kansallista ominaisuutta tässä lienee tarvittu?

Vastauksen tähän saamme jo siinä Pekka Ervastin opetuksessa kun hän sanoo: "meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja". Ja juuri tämänkaltainen tottelemattomuuden piirre onkin Suomen kansan luonteessa. Se näkyy Suomen kansan sekä muinaisessa että nykyisessä historiassa. Siinä näkyy tuollainen itsenäisyyden, vapauden ja siitä johtuvan tottelemattomuuden ominaisuus. Se näkyy Kalevalassakin. Niinpä Aino, Joukahaisen sisko, mieluimmin tuhoutuu, kuin alistuisi toisten hänelle suunnittelemaan, hänen itsenäisyyttään loukkaavaan kohtaloon. Samoin Kullervon tuho johtuu — ainakin osittain — hänen itsenäisyyttään loukkaavista seikoista.

Siirtyessämme tästä Suomen kansan nykyiseen historiaan voimme siinä huomata saman piirteen. Kuitenkaan emme tässä ryhdy erikoisia ilmiöitä esittelemään. Sillä oikeastaan vasta Pekka Ervastin aikana, hänen viisautensa, voimansa ja rakkautensa inspiroimana tämänkaltainen tottelemattomuus pääsi näyttämään voimansa ja merkityksensä. Kun tsaarivalta alkoi pettää tehtyjä sopimuksia, asettui Suomen kansa passiiviseen vastarintaan. Suurlakossa 1905 — jonka suurlakon sisäisenä, näkymättömänä voimana ja voiman keskittäjänä oli nimenomaan Pekka Ervast — tämä passiivinen vastarinta pääsi näyttämään voimansa. Tsaarivalta perääntyi. Ja P. E. sanoi, että Suomi olisi saavuttanut suoralta kädeltä itsenäisyyden, jos kansa olisi pysynyt täysin yksimielisenä. Mutta valitettavasti sattui pieni verinen kahakka omien kansalaisten keskuudessa jossain Siltasaaressa Helsingissä, joka samalla laski siemenen jakautumiselle punaisiin ja valkoisiin. Itsenäistyminen siirtyi muutamia vuosia eteenpäin.

Kuitenkin Suomen kohtalo muodostui, ja se muodostui nimenomaan passiivisen vastarinnan ansiosta sellaiseksi, että Suomi vapautui kokonaan armeijasta, ja joulukuussa 1917 Suomen tarvitsi vain julistautua itsenäiseksi.

On kokonaan toinen asia, että Suomi ei ole vielä — sanokaamme toistaiseksi — itsekään täysin oivaltanut passiivisen vastarinnan aatetta. Mutta niinhän ei juutalainenkaan kansa — josta edellä oli puhe — ole oivaltanut vaalimansa aatteen arvoa, joka teki mahdolliseksi Jeesus Kristuksen ruumistumisen. Kuitenkin kosmillis-jumalallinen inkarnatio on nyt tapahtunut Suomessa, niinkuin sellainen aikoinaan tapahtui Palestiinassa. Ja Pekka Ervast on edelleen viitoittanut Suomelle passiivisen vastarinnan tietä. Hän on mm. sanonut, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen aseista riisuutuminen. Ja hän lisää, että jos joku kansa esim. Suomen kansa, tekee sen itse vapaasti ja omasta aloitteestaan, silloin se kansa tuon tekonsa kautta on kuin pyhä kansa, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Ja edelleen muistakaamme, että Karman johto nyt on Kristuksen kädessä. Muistakaamme myös se Pekka Ervastin opetus, että niinkuin ensin tapahtuu henkisissä valiojoukoissa, samoin tapahtuu sitten kansassa. Ja, että todellinen henkinen valiojoukko alkaa muodostua kun siinä, sen johdossa, ratkaistaan sotakysymys, kun siinä miekka muutetaan ristiksi, ja kun sitten aletaan rakentaa pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Silloin on Damaskos-kokemus mahdollinen ja se kokemus avaa ihmisen sielussa Jumalan valtakunnan. Ja koko meidän elämämmehän on alusta asti sitävarten, että Jumalan valtakunta avautuisi meissä ja meidän kauttamme ihmiskunnassa.

J. R. H.

1951 maaliskuu 50—53

Pekka Ervast mainitsee, että kun on yritetty luoda Jeesus Kristuksesta henkilökuva, niin hän yleensä aina on jäänyt kaipaamaan jotakin, joka niistä kuvista on puuttunut. Niistä on puuttunut majesteettius.

Tosiaan. Maalarit, kuvanveistäjät, kirjailijat ovat yrittäneet luoda tai luonnehtia henkilökuvan Jeesuksesta, ja ovat silloin yrittäneet saada esille joitakin piirteitä, ominaisuuksia, sellaisia kuin lempeyttä, armahtavaisuutta jne. Myös hänet esitetään sairaitten parantajana, "Jumalan vihaa" lepyttävänä sijaiskärsijänä jne. Mutta majesteettius on puuttunut. Ja miksi se on puuttunut? Se on puuttunut siksi, että Jeesusta ei ole otettu Opettajana. On selvää, että jos tahdomme päästä kosketukseen Jeesus Kristuksen majesteettiuden kanssa, täytyy meidän ottaa hänet ensin ja ylikaiken Opettajana vastaan. Niinpä Pekka Ervast sanookin, että tullaksemme kristityiksi, tullaksemme oppilassuhteeseen Jeesus Kristukseen, täytyy meidän vähintään luopua aseista, muuttaa miekkamme ristiksi, so. meidän on ratkaistava sotakysymys, on tultava rauhanrakentajiksi.

Ennen tätäkin voimme tuntea kunnioitusta Jeesusta kohtaan. Niin voi tehdä vaikka sotilaskin. Niin voimme tehdä ollessamme missä toimessa tahansa. (Puhumatta siitä, että voimme kirkollisen kristikunnan tavoin huutaa Jeesukselle "Herra, Herra", ja sitten jyrkästi kiellämme hänen Vuorisaarnassa esittämänsä opin). Mutta jos tahdomme tulla varsinaisiksi kristityiksi, silloin otamme Jeesuksen Opettajaksemme. Ja ratkaiseva alkuteko on aseista luopuminen. Sisäisesti, itsekasvatuksellisesti, käännämme miekan omaan rintaamme. Siitä eteenpäin mennessämme meille voi tulla sisäinen suhde Jeesus Kristuksen järkähtämättömään majesteettiuteen.

Katsokaamme ensin miten maailmallinen majesteettius esiintyy. Kansoillahan on ollut kuninkaita ja keisareita, joille on annettu majesteetin arvo. Niitä on ollut sellaisia, joilla on ollut rajoittamaton itsevaltius ja niitä, joiden yksinvalta on ollut rajoitettu.

Emme tässä tahdo arvostella maailmallista majesteettia jumalallisen majesteettiuden mittapuulla. Mutta jollain mittapuulla häntä kuitenkin on arvosteltava. Ensiksi: hallitsevan majesteetin täytyy aina ajatella ja toimia kansansa ja ihmiskunnan hyvää silmälläpitäen, eikä hän saa pitää silmämääränään omaa persoonallista hyvääsä. Hänen täytyy suosia ja suojella todellista kulttuurityötä, myös sellaista, jota tehdään Vuorisaarnan Mestarin johdolla, eikä hän missään tapauksessa saa ryhtyä sellaista työtä vastustamaan, vaikeuttamaan. On muistettava, että hallitsevasta majesteettiudesta on vain "kukon askel" tyranniuteen, majesteettiuden irvikuvaan.

Jättäkäämme nyt tämä ja siirtykäämme jumalalliseen majesteettiuteen. Meidän täytyy siitä eliminoida pois kaikki alemmat, ei-majesteettiset ominaisuudet. Ja niin tehdessämme meille jää määritelmä: jumalallinen majesteettius on rakkaus, joka sulkee kaiken ja kaikki rakkauteensa, joka siten antaa aurinkonsa, parhaimpansa, nousta kaikille niille, joita me kehittymättömät ihmiset sanomme joko hyviksi tai pahoiksi, oikeiksi tai vääriksi. Jumalallinen majesteetti ei ole tyranni, ei pyöveli, ei syyttäjä eikä tuomitsija. Se on auringon kaltainen, kehittävä, kasvattava rakkauden voima.

Sitten Vuorisaarnassa meitä nimenomaan kehoitetaan pyrkimään ja itseämme kasvattamaan tuohon auringon kaltaiseen olemiseen ja toimimiseen. Ja Pekka Ervast luonnehtii tätä saavutusta sanoessaan, että kun ihmisestä riisutaan kaikki itsekäs, niin hän on vain värisevä sydän, joka kykenee ainoastaan rakastamaan. Siinä on majesteettius puhtaana omassa olemuksessaan.

Katsokaamme nyt Jeesuksen eräitä toimia juuri tuon majesteettiuden valossa. Hän kysyi kerran oppilailtaan, keneksi kansa hänet luulee, ja sitten keneksi he, oppilaat, hänet luulevat. Kansa luuli joksikin entiseksi profeetaksi, joka oli jälleensyntynyt, ja Pietari sanoi: sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika. Tähän Jeesus huomautti, että tuo ei ollut ulkoapäin opittua tietoa, vaan Isän henki sen hänelle sanoi. Samalla Jeesus varoittaa, etteivät oppilaat tästä puhuisi, ennenkuin aika tulee.

Tässä keskustelussa tulee Jeesuksen majesteettius esille sikäli, että hänen on yritettävä ikäänkuin toisella kädellään avata totuuden näköaloja oppilailleen, mutta toi-

sella on taas peitettävä. Majesteettius tarjoaa tilaisuuden, mutta ei pakoita.

Kun tämä tunnustus on saanut ihmisten puolelta tunnustuksen, silloin tulee siihen myöhemmin vahvistus ylhäältä. Kirkastuksen vuorella oppilaat kuulevat äänen korkeuksista sanovan: "tämä on minun rakas poikani, kuulkaa häntä".

Viimeisellä aterialla oppilaittensa kanssa Jeesuksen majesteettius tulee omalaatuisellaan tavalla esille. Jeesus antaa tietää, että yksi oppilaista on aikeissa pettää hänet, vieläpä hän ojentaa Juudakselle kastetun palan osoitukseksi, että juuri Juudas on aikeissa pettää hänet. Kuitenkaan Jeesus ei ryhdy mihinkään varovaisuustoimenpiteisiin Juudaan suhteen. Kuninkaallisella tavalla Jeesus antaa rakkautensa auringon nousta niin Juudaksen kuin toistenkin yli.

Sitten tulee kriitillinen hetki ylimmäisen papin kysyessä: oletko sinä Jumalan Poika? Jeesus hyvin tietää, mitä myöntävä vastaus tuohon kysymykseen merkitsee, mutta vastaa kuitenkin myönteisesti, totuuden mukaisesti. Ristille naulittuna, tuskan ja piinan keskellä Jeesuksen majesteettius tuleekin sitten kruunatuksi, kun Jeesus rukoilee anteeksiantoa surmaajilleen. Jeesus osoittautuu olevansa aurinkomajesteetti.

Toistamme vielä: tie Jeesuksen majesteettiuden ymmärtämiseen kulkee hänen Vuorisaarnassa esittämäänsä oppia seuraamalla. Kuninkaalliseksi ritariksi lyöminen tapahtuu, kun Jeesuksen opin mukaisesti ratkaisemme sotakysymyksen. Mutta ritaristahan on vielä pitkä matka majesteettiuteen. Sillä loppujen lopuksi vain Jumala yksin on Hallitseva Majesteetti, niinkuin P. E. sanoo. Mutta Jeesus Kristus on niin lähellä Isää, että hänkin ilmentää Jumalan majesteettiutta.

Tästä voimme siirtyä oman aikamme suureen henkiseen tapahtumaan, siihen jossa Jumala kosmillisena Isänä, Voimana ja Majesteettiutena ruumistui ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen tähän ihmiskuntaan. Sitä suurta tapahtumaa Jeesus ennustellen kuvailee, ja Pekka Ervast lopullisen ratkaisevasti sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Pekka Ervast nimenomaan oli ja on sen suuren tapahtuman keskushenkilö. Hänessä Jumalallinen Majesteetti esiintyi sekä opissa että käytännössä. Hänessä esiintyi värisevä sydän, joka kykeni vain rakastamaan. Ei mitään pakkoa, ei sotaa, ei väkivaltaa. Vain palvelevaa, auttavaa, luovaa työtä ihmisyyden puolesta. Ne, jotka seurasivat häntä opissa ja työssä, ne seurasivat. Ne, jotka jossain kohdassa pysähtyivät, väsyivät, ne sen tekivät, ja P. E. jatkoi edelleen, yksin ja niiden kanssa, jotka edelleen jatkoivat. Hänen oppinsa esiintyy nyt hänen laajassa ja ainutlaatuisessa kirjallisuudessaan. Se on kauttaaltaan aurinkomaista, rakkaudesta värisevän sydämen Majesteettiutta.

Mutta ennenkuin me pääsemme varsinaisesti tämän majesteettiuden yhteyteen, täytyy meidänkin ratkaista sotakysymys ja senlisäksi perinpohjin ymmärtää ja sulattaa pahanvastustamattomuuden käsky. Nämä ovat vähimmäisvaatimukset. Jos me muutoin vain yritämme luoda henkilökuvan Pekka Ervastista, silloin se tulee korkeintaan vain meidän taiteellis-filosofisen näkemyksemme mukainen.

J. R. H.

1951 huhtikuu, 77—79

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

"Onko Kalevala pyhä kirja?".

Matkamies huomaa ympäristössään, vieläpä "omissa nahoissaankin", kuinka täynnä tämä maailma on pontevaa puuhaa. Niin taloudellisesti kuin poliittisesti ja sivistyksellisesti. Totuudenetsijä kulkee tietään, kaitaa tietään, jolle on johtanut Mestarin neuvo: "Luovu kaikesta ja seuraa minua". Muodollisesti hän elää tässä samassa maailmassa, tässä taloudellis-poliittis-sivistyksellisessä maailmassa, mutta on siitä kaikesta luopunut. Mestaria seuraten hän on siirtynyt elämään aivan

toisessa maailmassa. Muodollisesti sekin maailma on tässä samassa maailmassa, mutta ne eroavat toisistaan laatunsa puolesta. Niiden välillä on sekavyöhyke, sellainen mystillisen hämärä maailma, jossa rakkaus ja itserakkaus sekoittuvat, jossa sekoittuvat totuus ja näennäisyys, auttavaisuus ja sortavaisuus, vapaaehtoisuus ja pakkovalta, tieto ja tietämättömyys, taito ja taitamattomuus, nöyryys ja ylpeys, enkeli ja demoni, Jumala ja Saatana, taivas ja helvetti.

Totuudenetsijä on luopunut tästä taloudellis-poliittis-sivistyksellisestä maailmasta ja on raivannut tiensä tuon sekavyöhykkeen läpi, läpi helvettien ja taivaitten siihen puhtaan järjen, vapauttavan rakkauden ja alkemistisesti luovan ja synnyttävän hengen aurinkomaailmaan, siihen, jossa ei ole sekoitusta, ei kaksinaisuutta, vaan jossa kaksinaisuus aina voitetaan ykseydessä. Totuudenetsijä tuntee ja tietää, että hänen on osallistuttava siihen jumalallis-inhimilliseen työhön, jolla tuo ykseyden maailma tuodaan sekoituksen maailman läpi tähän taloudellispoliittis-sivistykselliseen maailmaan. Siksi hän osallistuu tietoisella tavalla näiden kolmen maailman elämään. Henkisesti hän on ykseysmaailman kansalainen, sielullisesti hän kokee sekoituksen maailmaa, ruumiillisesti hän on asennoitunut taloudellis-poliittis-sivistykselliseen maailmaan. Siten hän on sekä noiden kolmen maailman että oman toimivan tajuntansakin kannalta kolminainen olento, suomalaisen mysteriokielen tavalla puhuen hän on samalla kertaa Väinämöinen, Lemminkäinen ja Ilmarinen. Väinämöinen hän on luovana, synnyttävänä henkitajuntana, ykseysmaailman kansalaisena. Lemminkäinen hän on sekoitusmaailman kaksinaisuudessa kärsivänä sielullisena olentona: pahuudesta, himollisuudesta mystillisesti kuolevana ja hyvyydessä, rakkaudessa ylösnousevana tajuntana. Ilmarinen hän on rakentavana järkitajuntana, jollaisena hän elämänsä ja työnsä kautta tuo Väinämöisen ja ykseysmaailman elämää sekoitusmaailman läpi tähän fyysillis-ruumiilliseen maailmaan.

— — —

Edellä sanotun valossa ja taustassa meillä on mahdollisuus ymmärtää, mikä suunnaton ero on todellisten Tietäjien, heidän työnsä ja vaikutuksensa, ja tavallisten oppineitten työn ja vaikutuksen välillä. Tavalliset oppineet työskentelevät vain tässä ruumiillisessa maailmassa, ja ovat sekoituksen maailman alaisia. Siitä he eivät tahdo luopua ja siksi eivät voi olla ykseysmaailman kansalaisia. Keskitetysti sanoen: he eivät voi läpäistä sekoituksen maailmaa ja tulla sisälle ykseysmaailmaan niin kauan, kun he epäilevät ja kieltävät ykseysmaailmaan johtavan tien, sen tien, joka Vuorisaarnassa on selvimmin esitetty, etenkin nyt, kun suuri, sanokaamme suurin Tietäjämme Pekka Ervast on sen uudelleen järjestänyt ja valaisevasti täydentävillä selityksillä varustanut. Kun sivistyksemme johtavat oppineet tämän kieltävät, silloin he ovat Väinämöistä vastustavan Joukahaisen asemassa, ja — elämän lain välttämättömyydellä — he ja heidän sivistyksensä on pakoitettu luhistumaan, vajoamaan suohon. Niinhän nykyisen sivistyksemme johtajat itsekin jo tajuavat ja samalla pelkäävät, että heidän johtoonsa joutunut sivistys uhkaa kokonaan luhistua.

Toiselta puolen ihmisen inhimillinen sydän sentään haaveilee ja toivoo, että sivistyksemme johtajat heräisivät ja "tarkistaisivat kantaansa". Sillä onhan siinä vain joukahaismainen ylpeys ja suuriluuloisuus, joka ensimmäisenä olisi voitettava. Niinpä tekee mieli vilkaista heidänkin työhönsä ja saavutuksiinsa. Siksipä ostin ja aloin lueskella äsken ilmestynyttä professori Martti Haavion kirjaa: "Väinämöinen". Siinä kirjassa on mittavuutta, yli 300 suurta sivua. Selailen kirjaa ja huomioni kiintyy kirjan lopussa olevaan, alaansa käsittelevään pitkään kirjaluetteloon. Luetteloa on 11 petiitillä painettua suurta sivua. Herää uteliaisuuden sekainen toivo: jokohan tässä mainitaan Pekka Ervastin "Kalevalan Avain" ja "Onko Kalevala pyhä kirja?" Toivoni jää täyttymättä. Ajattelen: mainitaankohan edes W. Angervon "Kalevalaisten esi-isiemme usko"? Ei sitäkään.

En voi mitään sille, että tämä huomioni muodostuu kuin rajapylvääksi: tuohon asti, mutta ei edemmäksi.

Kuitenkin alan lueskella professori Haavion "Väinämöistä". Myönnän: onhan tämä melkoinen edistysaskel professori Kaarle Krohnin päivistä. Tässä sentään ilman muuta otetaan huomioon näkymätön ja sielullinen maailma. Myöskin otetaan huomioon šhamanien edustama alempi magia ja loitsutaito. Otetaan siis huomioon ei

vain tämä fyysillinen maailma, vaan myöskin edellä puheenaollut sekoituksen maailma. Ykseyden Väinämöismaailmaan esitys ei varsinaisesti pääse. Ja tämä tietenkin myös jo edellä esittämistämme syistä. Sentähden professori Haavionkaan esityksessä ei osata tehdä eroa Pimeyden Mysterion ja Valon Mysterion välillä. Siten Haavion esitys jää "sekoitukseksi". Siinä suhteessa saamme edelleen jäädä toivon ja odotuksen varaan.

— — —

Tästäpä nyt minunni mieleni tekevi, aivoni ajattelevi: tuodakseni korteheni kekosehen yhteisehen.

Otanpahan Kalevalan esityksen maailman ja Väinämöisen synnystä. Sen ymmärtämiseen tarvitaan avaimia. Ja ihmisestä on sanottu, että hän on pienoismaailma ja maailmankaikkeuden avain. Mutta tässä asiassa ihminen tulee avaimeksi vasta sitten, kun hän omassa psykologiassaan on herännyt ja asennoitunut ykseyden Väinämöismaailmaan. Kun ihmisessä on Väinämöinen syntynyt ja kylvötyönsä aloittanut, silloin Kalevalankin salaisuus avautuu hänelle sisästäpäin.

Syntymyytissä on kolme jaksoa: passiivinen ja aktiivinen, ja niiden välinen ylimenotila. Passiivista jaksoa edustaa Veenemosen ajelehtiminen meressä. Aktiivista jaksoa edustaa Väinämöisen synty ja kylvötöihin ryhtyminen. Väliaste on sotkan esiintyminen, munien laskeminen Veenemon polvelle, niiden hautominen, särkyminen ja niistä uuden maailman muodostuminen.

Otamme tämän kaiken siten kuin se totuudenetsijän elämässä meidän päivinämme tapahtuu.

Voimme aloittaa sanomalla suoraan, että henkisen ykseyselämän kannalta ihmiskunta, joka kieltää ykseyselämään johtavan Vuorisaarnan tien, elää himojen ja alemman tunteen ja alemman ajattelun ja niiden luoman yleisen mielipiteen meressä. Sotka on ykseysmaailmasta tuleva Mestareiden esittämä totuuden sanoma. Se etsii pesän ja toiminnan paikkaa tässä fyysillisen tason ihmiskunnassa. Mutta tämä edellyttäisi, että joku ihminen kohoaisi himojen ja yleisen mielipiteen muodostaman tasapinnan yläpuolelle. Huomaamme, kuinka se on vaikeata. Sillä "meren" mahti pyyhkäisee alas jokaisen, joka kohoaa meren tasapinnan yläpuolelle: kukaan ei saa tietää enempää, kuin mitä hyväksytyn yleisen mielipiteen kannalta on sopivaa. Ainakaan hän ei saa siitä tiedostaan puhua. Jos joku, sanokaamme vaikka joku pappi, alkaisi tosissaan seurata Vuorisaarnan oppia ja puhua siten saavuttamistaan kokemuksista ja löydöistään, niin kirkon johto hänet heti painaisi tasapintaan, jolloin hänen on joko vaiettava tai luovuttava papin toimesta.

Sentähden henkisesti heräävän, totuutta kaipaavan ja siten henkisesti yksilöityvän ihmisen elämä muodostuu tuskalliseksi, niinkuin muodostui tuskalliseksi Veenemon elämä. Tuon yksilöittävän tuskan tunnuksena on, että Veenemon polvi kohoaa tasapinnan yläpuolelle. Tämä huomataan ykseysmaailmasta, Mestareiden maailmasta. Sotka — joka lintuna tällöin edustaa Pyhää Henkeä, Mestarin pyhää elämänkäsitystä — on heti valmis tekemään siihen pesänsä. Meidän päivinämme se pyhä Sotka on Valkoisen Veljeskunnan maailmaan lähettämä teosofis-kristosofinen sanoma.

Kun nyt tämä Sotka munii seitsemän munaa, kuusi kultaista ja rautamunan seitsemänneksi, niin se merkitsee, että teosofis-kristosofinen sanoma sisältää ihmisen kaikkien seitsemän prinsiipin salaisuuden, siemenen, kehittämismahdollisuuden. Tuo sanoma itsessään tulee kaikkien prinsiippien takaalta, siis syvimmän eli Aatmankin takaalta. Sentähden se kykenee — yhteistoiminnassa pyrkivän ihmisen kanssa — järjestämään ihmisen kaikki seitsemän prinsiippiä siten, että ihminen käytännöllisenä tajuntana yhtyy Aatmaan, Väinämöis-tajuntaan, jumalalliseen ykseyteen.

Sotka samalla hautoo näitä munia. Sillä Mestarista lähtevä elämänkäsitys on myös voimaa. Siihenhän viittaavat Jeesuksenkin sanat huomauttaessaan, että hän on yrittänyt auttaa ihmisiä niinkuin lintu, joka kokoo poikasensa siipiensä suojaan.

Sitten tapahtuu, että Veenemon polvi kuumenee, hän vavauttaa polveaan, jolloin munat vierähtävät mereen ja särkyvät, mutta näistä särkyneistä munista muodostuu uusi maailma.

Tämä muodostaa oman jaksonsa totuudenetsijän elämässä. Munat särkyvät sillätavoin, että totuudenetsijän on päästävä teosofis-kristosofisen elämänkäsityksen sisälle, ymmärrettävä se yksityiskohdissaan ja kokonaisuudessaan. Hän sulattaa ja

ymmärtää sen itsenäisesti. Siten hän luo uuden maailman, uuden omakohtaiseksi tulleen elämänkäsityksen.

Näin on nyt väliaste päättynyt, älyllissiveellinen erittely ja uudelleen rakentaminen suoritettu. Alkaa kolmas eli varsinaisesti aktiivinen aste. Väinämöinen ryhtyy toimenpiteisiin, päästäkseen pimentolasta päivänvaloon. Totuudenetsijä on nyt ymmärtänyt elämän uudella tavalla, jumalallisella, uhrautuvalla, velvoittavalla tavalla. Meidän päivinämme hän ryhtyy Vuorisaarnan Mestarin johdolla aseettoman kulttuurin luovaan työhön. Hän ei ole enää taistelija, vaan henkinen kylväjä, rakentaja. Entisyytensä päätekohdaksi hän asettaa pahanvastustamattomuuden kulmakiven. Hän ei ole kutsuttu vanhan maailman hävittäjäksi, vaan uuden luojaksi. Työssään totuudenetsijä kulkee kokemuksesta kokemukseen. Suurempi Tietäjä, Vipunen, on Elämä itse. Se on johtavan Valkoisen Veljeskunnan yhteinen suuri kokemus, tieto, taito, mahti ja viisaus. Se on Isän johtama taivasten eli Jumalan valtakunta. Siihenhän meitä kaikkia kutsutaan. Niin oppineita kuin oppimattomia. Sillä kaikki olemme ihmisiä, olentoja, joilla on sama päämäärä.

J. R. H.

1951 toukokuu, 96—99

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pekka Ervast puhuu sekä suuresta uskonpuhdistuksesta että suuren Maailmanuskonnon esiintymisestä meidän ajallamme ja että tämä kaksinainen yritys alkaa Suomesta, tai että se on jo alkanut.

Miten nämä kaksi asiaa sopivat yhteen? Ymmärrämme sen näin. Pääasia tässä on, että syntyy todellinen Maailmanuskonto, sellainen, joka on koko ihmiskuntaa varten. Se perustuu siihen, että on tapahtunut suuri henkinen voimavuodatus tähän meidän maailmaamme, koko aurinkokuntaamme ja maapalloomme; joka täällä on muodostunut uudeksi luonnonvoimaksi, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Tähän liittyy se henkisen tajunnan inkarnatio, josta Pekka Ervast puhuu omana uudestisyntymiskokemuksenaan, joka tapahtui hänelle omassa huoneessaan hänen 21:llä ikävuodellaan. Silloin kosmillisen Kristuksen kosmillisen Isän elämä täytti hänet ja tuli samalla entistä syvemmälle tähän maapalloon ja aineellistuneeseen ihmiskuntaan.

Nämä kaksi tapahtumaa tekevät mahdolliseksi suuren Maailmanuskonnon alkamisen ihmiskunnassa. Opillisesti se uskonto esiintyy alustavasti H. P. Blavatskyn työssä ja kirjallisessa sanomassa, varsinaisesti se esiintyy Pekka Ervastin työssä, hänen kristosofisessa sanomassaan.

Tähän näin alkaneeseen Maailmanuskontoon liittyy sitten suuri uskonpuhdistus siten, että vanhoista uskonnoista otetaan puhdistettuna mukaan kaikki mikä niissä on totta ja alkuperäistä. Alkaneeseen Maailmanuskontoon liittyy ja siihen sisältyy Jeesus Kristuksen, Buddhan ja kaikkien suurten Mestareiden opetus, niiden opetusten henki. Niinpä Pekka Ervast sanookin, että nyt alkaneen uskonnon temppelissä kukaan Mestari ei ole vieras, vaan kaikki voivat siinä liikkua, työtä tehdä, sanokaamme oppia ja opettaa, auttaa ja palvella.

— — —

Jätämme nyt edelläsanotun taustaksi ja käymme käsiksi erääseen Uuden Testamentin kertomukseen. Kerrotaan, että suuri väenpaljous, noin viisituhatta miestä paitsi naisia ja lapsia, seurasi Jeesusta autiolle seudulle. Alettiin aterioimaan. Mainitaan, että eräällä, opetuslasten mukana kulkeneella pojalla oli 5 leipää ja 2 kalaa, ja että kaiken kansan aterioiduttua koottiin jätteitä 12 korillista.

Pintapuolisesti otettuna voimme saada sen käsityksen, niinkuin Jeesus jollain taikakeinolla olisi paisuttanut nuo leivät ja kalat noin ylönpalttiseen runsauteen.

On sanottu, että pyhien kirjojen kuvauksia voidaan avata useammilla avaimilla, Pekka Ervast on käyttänyt yhtä avainta, joka oikeastaan on kaikkein tärkein, ja tekee mahdolliseksi toisienkin avaimien löytämisen.

Ensin on otettava luonnollisena asiana, että kansa oli ottanut — niinkuin taval-

lista — eväitä mukaansa; niinkuin jo nuo 12 tyhjäksi syötyä koriakin todistavat. Toisilla oli eväitä runsaammin, toisilla vähemmin, monilla kenties ei mitään. Tavallinen tapa oli, että kukin söi omia eväitään, monien ehkä jäädessä nälkäisiksi. Nyt Jeesus siunasi nuo 5 leipää ja 2 kalaa, ja jakoi ne lähellään oleville. Tämä Jeesuksen teko ja hänestä lähtenyt suuri rakkaus vaikutti, että toiset tekivät samoin, jakoivat eväänsä lähellään oleville, ja niin kaikki tulivat ravituiksi. Vieläpä jäi tähteiksikin.

Tämä ei siis ollut mikään taikatemppu — jollaisena sillä ei oikeastaan olisi siveellistä arvoa —, vaan se oli hetkellisesti leimahtaneen veljesrakkauden kaunis ilmaus. Se oli kuin näyte tai ennustus siitä, millaiseksi ihmisten elämän on vähitellen tultava. Sillä eihän mistään aineellisesta rikkaudesta ole maailmassa puutetta. Sitähän on tuhottavaksikin, sodissa ja muuten. Köyhyyttä ja puutetta on vain ihmisyydestä, veljesrakkaudesta.

Tästä siirrymmekin toiseen avaimeen. Onhan selviö, että Jeesus, opetuslapset ja kansa eivät kulkeneet autiolle seudulle etsimään aineellista ruokaa. He etsivät henkistä ruokaa, henkistä valoa, tietoa ja viisautta. Tämä on itsestään selvä asia. Tällöin nuo viisi leipää ja kaksi kalaa ja se, että Jeesus niillä ravitsee kansaa, täytyy kuvata jotain henkistä asiaa.

Ja mikähän se asia olisi?

Pääsemme oikealle tolalle muistaessamme P. E:n opetuksen, että Jeesus on viidennen juurirodun korkein tyypillinen vihitty. Se erikoinen leipä, jolla Jeesus kansaa opettaa ja ravitsee, on viidennen juurirodun dharma eli ihanne. Ja siihen sisältyvät myös neljän edellisten rotujen ihanteet. Ne leivät ovat jo opetuslapsilla, ja oikeastaan kansallakin, mutta he eivät kykene käyttämään noita leipiä ravinnokseen ilman Mestarin johtoa ja opastusta. Tuo opastus tarjoutuu Jeesuksen Vuorisaarnassaan esittämässä opissa, etenkin viidessä käskyssä. Näinollen jokainen käskykin on oikeastaan yksi leipä. Kristikunnan onnettomuushan onkin juuri siinä, että se on kieltäytynyt nauttimasta noita Jeesuksen tarjoamia leipiä.

Entä nuo kaksi kalaa? Voinemme sanoa, että jos nuo leivät edustavat ihmistä enemmän järkiolentona ja rotujen kannalta, niin kaksi kalaa edustavat ihmistä enemmän tunneolentona ja jumalallisten vuodatusten kannalta. Onhan Jeesusta itseäänkin sanottu kalaksi. Ja ihmisiä hän myös vertaa kaloihin, koska hän lupaa tehdä tavallisista kalastajista ihmisten kalastajia.

Kalasta saamme kolme opetusta. Ensiksi: kala elää meressä, vedessä, eikä kykene elämään ilmassa. Tämä on hyvä kuva himojen ja mammonan vallassa elävistä ihmisistä. He elävät himojen, maailmallisen mielipiteen ja sokean uskon meressä. Heitä ei voi sieltä kalastaa ylös muutoin kuin opettamalla ja kasvattamalla heitä hengittämään puhdasta järjen valoa, totuuden Pyhän Hengen ja rakkauden ilmaa. Siis juuri sitä mikä heissä kasvaa Vuorisaarnan oppia seuratessaan.

Miksi näitä kaloja on kaksi? Siitä selvästä syystä, että Jeesuksen jälkeen on kaksi tyyppiä, vanha, jonka on vapauduttava himosta ja uusi, jonka on vapauduttava itsekkyydestä. Ihmisten on opittava nousemaan totuuden ja rakkauden ilmapiiriin.

Toisen opetuksen kaloista saamme siinä, että kalat ovat arkoja. Jostain kolauksesta ne säikähtävät niin, että voivat menettää tajuntansa. Kolmas opetus on, että ne ovat kalseita, niin että kala voi nielaista toisen kalan ilman muuta sisäänsä. Sitten tulee kolmas kala, joka voi nielaista molemmat edelliset suihinsa.

Tämä kuvaa mainiosti ihmistä, joka elää himojen ja yleisen mielipiteen meressä ja mammonan vallassa. Hän on arka siinä, missä pitäisi olla rohkea, ja rohkea siinä, missä sopisi olla arka. Esim. suhteessa sotaan. Henkilönä hän pelkää sotaa, mutta menee sinne kumminkin, koska pelkää vielä enemmän sodasta kieltäytymistä. Jollain tavalla hän uskoo Jumalaan, Kristukseen, mutta pelkää tarttua siihen jumalallisen kalastajan verkkoon, mikä Vuorisaarnan opetuksessa tarjotaan.

— — —

Tulemme sitten esityksessämme nykyaikaan. Ensin on sanottava, että vaikka Jeesus oli viidennen juurirodun tyypillinen korkein vihitty, niin kuitenkin hän avasi myös kuudennen juurirodun dharman eli ihanteen esoteerisesti, sisäisesti, siis todellisesti, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Näinollen Jeesuksen esoteerisilla eli todellisilla oppilailla on jo ollut kuudeskin leipä käytettävänä.

Pekka Ervastin suuressa työssä ja saavutuksessa tuli kuudennen juurirodun dharma eksoteeriseksi eli julkiseksi ja seitsemännen juurirodun dharma avautui esoteerisesti eli siis todellisesti. Näinollen ihmisillä on jo käytettävänä seitsemänkin leipää. Toinen asia on, ravitsevatko he niillä itseään ja veljiään.

Yrittäkäämme hiukan eritellä, mitä näiden leipien ravinnokseen käyttäminen merkitsee. Voimme sanoa, että kun ihmisellä on viisi leipää, ja kun hän Vuorisaarnan Mestarin johdolla niillä itseään ravitsee, silloin hän oppii tuntemaan vastuunalaisuutensa elämän edessä. Hän oppii seisomaan omilla jaloillaan siveellisesti ja taloudellisesti. Hän vapautuu umpimähkäisistä, taikauskoisista uskomuksista, mm. kirkon karkeasta sijaissovitusopista. Hän vapautuu sodasta, koska se on murhaa, ryöstöä, hävitystä, toisten tappamista ja itsensä tapattamista.

Kellä on kuusi leipää, joilla hän Vuorisaarnan Mestarin johdolla ravitsee toisia ja tulee itse ravituksi, hän oppii kärsimyksen salaisuuden rakkaudessa. Kärsimys kannustaa häntä rakkauteen. Rakkaus sulkee kärsimyksen syliinsä ja opettaa voittamaan sen.

Kellä on seitsemän leipää, hän ymmärtää, että Jumala on kaikissa ja kaikki on Jumalassa. Se on ykseysuskontoa, joka on Maailmanuskonnon ydin.

Ja sitten nuo kalat. Edellä sanoimme jo, että leivät edustavat ihmistä enemmän järkiolentona ja rotujen kannalta, kalat ihmistä enemmän tunneolentona ja jumalallisen inkarnation kannalta.

Jumalallisia inkarnatioita, kaikkein korkeimmassa merkityksessä, on kolme: Pyhän Hengen, kosmillisen Kristuksen eli Pojan, Äidin eli Rakkauden, ja kolmanneksi Isän, Voiman ja Majesteettiuden inkarnatio. Ne ovat nyt tapahtuneet Buddhassa, Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa. Jumala on niissä jatkuvasti tullut toinen toistaan syvemmälle aineeseen ja ihmiskuntaan. Vielä on huomattava, että kaksi viimeistä on astrologisestikin tapahtunut Kalojen merkin aikana. Jeesuksen jumalallinen inkarnatio tapahtui Kalojen merkin alkuvaiheessa, Pekka Ervastin sen lopussa. P. E. syntyi ruumiillisesti jouluk. 26 p:nä 1875, koki jumalallisen inkarnation 13 p:nä lokak. 1896. Siirtyminen Kaloista Vesimieheen tapahtui limittäisesti noin 50 vuoden aikana, mutta ratkaiseva ylimeno tapahtui noin helmikuussa 1898, niinkuin P. E. sanoo itsellään olevan "omia syitään uskoa". P. E:n työ jatkui sitten Vesimiehen ensimmäisessä eli Aurinkoviikossa vuoteen 1934.

Näistä syistä me ihmiset olemme nyt kolmella tavalla kaloja himojen ja yleisen, mammonalliseksi menneen mielipiteen meressä. Pekka Ervast sanookin, että emme voi loputtomasti elää persoonallisten tunteitten ja ajatusten meressä. Jos sitä jatkamme tulemme kohtaan, jolloin meidän on siirryttävä toiselle taivaankappaleelle. Sillä maapallo muodostuu yhä eteerisemmäksi. Ja se merkitsee meille ihmisille, että voidaksemme elää maapallon mukana, täytyy meidän oppia hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia.

Meidät on siis kolmella tavalla kalastettava mammonallisesta elämästä ylös inhimillis-jumalalliseen atmosfääriin. Ensimmäinen tapahtui Pyhän Hengen ja Buddhan opin avulla; joka sekin oppi nyt sisältyy Pekka Ervastin opetukseen. Me olemme kalamaisen kalseita, ja arkoja sillätavoin, että emme uskalla luopua kiintymyksestämme persoonallisiin arvoihin. Haluamme uiskennella mammonallisissa ja persoonallisissa arvoissa kuin kala meressä. Vieläpä haluamme kalan tavalla etenkin sotiemme muodossa, "nielaista", so. tappaa toisen ihmisen niiden etujen vuoksi, joita siten luulemme saavuttavamme. Sellaisesta "kalamaisuudesta" meidän täytyy päästä, ja siitä me pääsemme Vuorisaarnan Mestarin opastuksen johdolla.

Toisella tavalla meidät kalastetaan kosmillisen Kristuksen ja Jeesuksen opetuksen avulla; joka sekin opetus nyt sisältyy Pekka Ervastin opetukseen.

Me elämme — kalojen tavalla — persoonallisen onnenkaipuun, sukupuolisen lemmen ja itserakkauden meressä. Sitä me puolustamme — uskonnossammekin, muusta puhumattakaan — ikäänkuin se olisi todella inhimillis-jumalallista elämää. Me kaipaamme rakkautta, mutta luulemme himoa ja itsekkyyttämme rakkaudeksi, puolustamme sitä, emmekä tahdo siitä luopua. Mutta meidän täytyy oppia ymmärtämään, että sellainen johtaa karmallisiin sairauksiin ynnä muihin kärsimyksiin. Siitä emme pääse yli emmekä ympäri. Sentähden mei-

dän täytyy vapautua sellaisesta ajatuksesta, että me odotamme ja vaadimme rakkautta toisilta ihmisiltä, elämältä ja Jumalalta. Itse meidät on kutsuttu rakastamaan, rakastamaan himottomasti, pyyteettömästi. Meidät on kutsuttu rakastamaan Jumalan tavalla, joka antaa aurinkonsa nousta niin hyville kuin pahoille. Ja siinä antaa Jeesus meille opetuksen ja esikuvan. Mutta kalamaisuutemme vaikuttaa, että juuri Jeesuksen esikuvaa ja opetusta me pelkäämme. Me luulemme siitä juuri kärsimyksiä johtuvan. Se on erehdys. Sillä kärsimyksemme ovat johtuneet siitä, että olemme seuranneet itsekkyyden oppia, emmekä Jeesuksen oppia. Pelastuksemme on siinä, että alamme luottamuksellisesti seurata Jeesuksen esittämää rakkauden oppia. Silloin ei synny uusia kärsimyksiä, ja entiset kärsimykset vähitellen loppuvat. Ensin henkilökohtaiset ja sitten ihmiskunnan kokonaiskärsimykset. Sentähden meidän täytyy luottamuksellisesti syventyä Jumalan rakkauteen, ja myöskin luottamuksellisesti kantaa osaksemme tulevat kärsimykset. P. E. sanookin, että kärsimyksiltä on kärki pois, kun niitä kannamme vapaaehtoisesti. Sanoimmekin jo, että Jeesuksen rakkauden oppi sisältyy — ja se sisältyy entistä selvennetymmällä tavalla — Pekka Ervastin oppiin.

Kolmannella tavalla meidät kalastetaan kosmillisen Isän ja Pekka Ervastin opetuksen avulla. Muistakaamme, että Isä on luoja. Isässä ja Isän avulla meitä kutsutaan luomaan uudet maat ja uudet taivaat. Mutta ensin meidän on luotava itsemme uusiksi ihmisiksi, sellaisiksi, jotka henkisessä elämässä ja Vuorisaarnan Mestarin johtamassa työssä voitamme itsemme ja maailman pahuuksineen ja alkeisvoimineen. Siten rakennamme pahanvastustamattomuuden kulmakivelle.

Mainitsemme vielä tässä suhteessa pari Pekka Ervastin opetusta. Ensiksi: meidän täytyy olla sillätavoin rohkeita, että kieltäydymme tottelemasta maailman auktoriteetteja. Ihmisinä meidän tulee sillätavoin ymmärtää ihmisyyden velvoitus, että meidän ei sovi polvistua kenenkään muun edessä kuin Jumalan, sisäisen henkemme Isän. Tällöin emme myöskään odota emmekä vaadi, että kukaan muu polvistuisi meidän edessämme. Teemme osuutemme ja työmme mahdollisimman huolellisesti, auttavassa mielessä suhteessamme kaikkiin toisiin ihmisiin. Silloin työmme ja elämämme on kuin Perhe, joka täyttää ja ilmentää Isän tahtoa Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

J. R. H.

1951 kesäkuu, 121—125

KRISTUKSEN TOINEN TULEMINEN

Pistis Sophiassa puhutaan monivivahteisesti siitä, kuinka Jeesuksen päivinä Totuus ja Armo tapasivat toisensa. Totuus ponnisti maasta, edustaen ihmisten pyrkimystä, Armo tuli taivaasta, edustaen Jumalan pyrkimystä.

Ymmärrämme, että Totuuden ja Armon yhtyminen keskeisesti tapahtui Jeesus Kristuksessa itsessään. Jeesus edusti inhimillistä pyrkimystä ja kehitystä alhaalta ylöspäin, Maasta Aurinkoon, Kristus sensijaan edusti Jumalan pyrkimystä auringon ja sen takaisesta kaikkeudesta ihmiskuntaan. Alustavasti tämä tapahtui Jeesuksen poikavuosina, jolloin kaksi samannäköistä poikaa yhtyivät. Varsinaisesti tämä tapahtui Jeesukselle Jordanin kasteessa, jolloin kosmillinen Kristus yhtyi Jeesukseen. Yhtyminen jatkui Jeesuksen saadessa Valo-Vaippansa ylösnousemuksensa jälkeen.

Tätä Totuuden ja Armon yhtymistä täydensi ja laajensi Jeesus Kristuksen käytännöllinen suhde Mariaan, Elisabetiin, Johannes Kastajaan ja opetuslapsiin, apostoleihin. Kaikki tämä Totuuden ja Armon yhtyminen vaikutti, että alkoi uusi aika ihmiskunnan kehityshistoriassa. Ihmiselämään tuli enemmän rakkautta. Ihmiset — ne jotka ottivat totuudessaan rakkauden vastaan — jaksoivat kestää sitä marttyyriutta, jota heille tuli maailman puolelta. Sitä tuli ensin juutalais-roomalaiselta taholta, ja sitten valtiokirkoksi muuttuneen kristillisen kirkon taholta.

Nyt seuraa kysymys: mistä oli kotoisin se Totuus, joka Jeesuksen päivinä ponnisti

maasta käsin Jumalaan päin? Oliko se tässä maapallossa ja ihmiskunnassa noin vain kuin itsestään olemassa? Tietenkin se oli olemassa jonkinlaisena aiheena, siemenenä. Se oli olemassa jonkinlaisena oikeusvaatimuksena, mutta se ei ollut voittavana, vapauttavana totuutena. Sellaisena se vasta, kaiken aikaa, pyrki korkeuksista ihmisiin ja maapalloon. Se pyrki ihmiskuntaan Jumalan henkenä, totuuden pyhänä henkenä. Profeetoissa se asteettaisesti, jatkuvasti, pyrki ihmiskuntaan. Vihdoin se saavutti Buddhassa vapauttavan täydellisyyden. Buddha saavutti sellaisen totuuden näkemyksen ja totuuden voiman, että hän jaksoi luopua kaikesta muusta, paitsi ei totuudesta. Buddhan käsitys totuudesta ei ole vain jotain matemaattista tai biologista laatua. Totuus Buddhassa on kokonaan moraalista laatua, sellaista, joka valaisee järkeä, ymmärtämystä. Se totuus vapauttaa kaikesta moraalittomasta, kaikesta himosta, kiintymyksestä. Se vapauttaa kaikesta valheesta, väkivallasta: sodasta, murhasta, tappamisesta, verenvuodatuksesta.

Näin siis Totuus, korkeuksista päin tuleva Totuus, saavutti Buddhassa täydellistymisen, suurimman täyttymyksen kuin kenessäkään ihmisessä ennen häntä. Sen täyttymyksen täyttymys oli, ja on, säälin henki. Säälin henki on kuin aamun sarastusta rakkauden nousevan auringon edellä. Sentähden Buddhan saavutuksen jälkeen alkoi uusi, entistä syvempi pyrkimys. Saavutettu totuus alkoi nyt vuorostaan ponnistaa maasta päin, yhtyäkseen johonkin, jota se aavisti, mutta jota ei ollut vielä kokenut. Tuo ponnistava ja etsivä totuus sai erikoisesti muutamat ihmiset mukaansa. Sellainen oli Maria, Jeesuksen äiti, Joosef hänen isänsä. Samoin Johannes Kastaja ja hänen äitinsä. Sellainen oli Stefanus. Heistä nimenomaan sanotaan, että he olivat täynnä pyhää henkeä. Sellaisia olivat apostolit, ja jo heidän äitinsäkin. Sellainen oli ennen kaikkea Jeesus, joka oli kaiken keskus. Hänen ponnistuksensa johti siihen, että häneen yhtyi Armo, kosmillinen Kristus, Jumala Rakkautena, Äitinä. Jeesuksen kautta kosmillinen Kristus yhtyi maapalloon, eetteritasoon asti, ja ihmisten päivätietoisuuteen, ensin opetuslapsiin, apostoleihin, ja sitten jatkuvasti niihin ihmisiin, jotka tosissaan, elämän ja kuoleman vakavasti seurasivat Jeesuksen antamia käytännöllisiä ohjeita, niitä joita Vuorisaarnassa annetaan.

Näinollen tultiin Jeesuksen päivinä siihen, että Totuus ja Armo olivat nyt ihmisissä, ja ne saattoivat, Totuus ja Armo yhdessä ponnistaa maasta käsin Jumalaan päin. Ne saattoivat ponnistaa yhtyäkseen johonkin, jota ne aavistivat, mutta jota ei täällä maanpäällisessä elämässä oltu vielä varsinaisesti koettu. Kärsimyksienkin uhalla, marttyyriudenkin alaisina etsivät ja ponnistivat ne ihmiset, joissa Totuus ja Armo olivat eläviksi tulleet. Eikä elämässä ole mitään turhaa. Vaikka Jeesus sanoo, ettei hän eivätkä taivaan enkelit tiedä, milloin tuo ponnistus saavuttaa täyttymyksen, niin kuitenkin Jeesus tiesi, että kerran täyttymys saavutetaan. Ja sentähden hän kehoittaa valvomaan ja tuohon täyttymykseen pyrkimään. Hän varoittaa seuraajiaan leväperäisyydestä. Sillä jos ollaan leväperäisiä, silloin tuo suuri tapahtuma voi mennä huomaamatta ohi, niin että vain pieni määrä ihmisiä osaa käytännössä ottaa asiasta kiinni. Ja se on vahinko. On parempi mitä suurempi määrä ihmisiä osallistuu käytännössä tapahtuman kulkuun. Sillä ihmiskunnan hyväksihän kaikki tapahtuu.

Yksi täyttymyksen erikoinen seikka on, että silloin Ihmisyys astuu valtaistuimelleen, että Karma silloin siirtyy Saatanalta Kristuksen käteen. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että Jeesuksesta asti on Valkoisessa Veljeskunnassa tehty erikoisesti työtä tämän päämäärän saavuttamiseksi. Ja Pekka Ervast onkin sitten keskushenkilö, jossa täyttymys tapahtuu, ja jolta saamme täydellistyneen tiedon. Hän sanoo, että meidän päivinämme on nyt Karman johto siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Jeesuksen kuvailema aika on tullut. Taas on alhaalta ja ylhäältä päin tapahtunut ponnistus saavuttanut yhtymän. Alhaalta päin, maasta päin, ovat ponnistaneet Totuus ja Armo, ylhäältä päin Voima ja Majesteettius. Ja ne ovat nyt yhtyneet. Varsinainen yhtyminen tapahtui Pekka Ervastin universaalisessa uudestisyntymisessä 13 p:nä lokakuuta 1896, hänen ollessaan 21:llä ikävuodellaan. Universaalinen Logos Isänä ruumistui silloin ihmiskunnan ruumiilliseen elämään ja maapallon fyysillisen tason näkyväiseen puoleen asti. Maapallomme elämään on nyt tullut uusi luonnonvoima. Ihmiskunnalle on annettu täydellinen

tieto, täydellistynyt elämänkäsitys, täydellisempi kuin milloinkaan ennen. Alustavasti — Johannes Kastajan tapaan — se esiintyy H. P. Blavatskyn kirjoissa, hänen teosofisessa sanomassaan. Varsinaisesti ja täydellisenä se esiintyy Pekka Ervastin kirjallisessa tuotannossa, hänen kristosofisessa sanomassaan.

Näin on nyt Jumala kolmessa ilmennyksessään, kolmessa olemuspuolessaan: Pyhänä Henkenä, kosmillisena Kristuksena, kosmillisena, universaalisena Isänä tullut tähän meidän maailmaamme ja ihmiskuntaamme. Sellaisina ne eivät enää tule. Ne ovat nyt olemassa totuuden, rakkauden ja voiman majesteettiuden elämänä tässä maailmassa ja tässä ihmiskunnassa. Ja se elämä herää ja kasvaa jokaisessa ihmisessä, joka täydellä todella syventyy heidän opetuksiinsa ja seuraa niitä. Pekka Ervastin uudelleen järjestämä Vuorisaarna ja siinä esitetyt, lyhyeen muotoon laaditut taivaallisen Isän viisi käskyä muodostavat rungon, jota Pekka Ervastin muu kirjallinen tuotanto täydentää. Niihin opetuksiin sisältyy myös Jeesus Kristuksen ja Buddhan opetukset. Niin että kun elämässämme teemme totta Pekka Ervastin opetuksista, silloin samalla toteutamme myös Jeesus Kristuksen ja Buddhan opetuksia.

Siirrymmekin nyt asian tähän puoleen. Seuratkaamme lyhyesti ihmistä, joka tekee totta suhteessaan Jumalaan, suhteessaan Vuorisaarnan Mestareihin, suhteessaan omaan itseensä. Hän on lukenut ja tutustunut maailman viisaitten kirjoihin, etsinyt, löytänyt ja pettynyt.

Sitten hänestä tulee totuudenetsijä. Mikä sen tekee? Tietenkin se, josta tämän kirjoituksen alussa puhutaan: aiheena eli siemenenä oleva totuus herää hänessä. Tämä totuuden aihe kannustaa häntä etsimään totuutta. — Tästä saamme heti sen opetuksen, että niin kauan kun ihminen etsii jotain muuta kuin totuutta, ei hän totuutta löydä. Jos hän etsii autuutta, onnea, kunniaa, vaikutusvaltaa, saavuttaa hän vain pettymyksen pettymyksen jälkeen. Eikä totuudenkaan ylimalkainen etsiminen riitä. Totuuden etsiminen täytyy ensiksikin olla sillätavoin vakavaa, että ihminen heti alkutaipaleella luopuu persoonallisista päämääristä ja niiden tavoittelusta. Toiseksi täytyy totuuden etsiminen olla sillätavoin omakohtaista ja käytännöllistä, että hän kysyy: mikä on totuus minun suhteeni? Mitä varten olen olemassa? Mikä on minun tehtäväni tässä maailmassa? Etsiessään hän samalla ja kaiken aikaa seuraa joko Buddhan kahdeksankertaisen tien siveellisiä sääntöjä, tai Jeesuksen käskyjä. Tai Pekka Ervastin lyhyeen muotoon järjestämiä taivaallisen Isän viittä käskyä. Ellei hän niin tekisi, niin mikäs totuudenetsijä hän silloin olisi? Hän olisi vain joko tyhjää jauhava pohdiskelija, tai hysteerisiä tunnelmia haikaileva uskovainen.

Kun nyt ihminen on elävällä tavalla totuudenetsijä ja kun hän siinä etsimisessä tulee kriitilliseen vaiheeseen, silloin hänelle tapahtuu ainakin pienoiskoossa se, mikä tapahtui Buddhalle: hän saavuttaa järjellisen valaistuksen, jota syvä sääli elähyttää. Tällöin hän on kuin Buddhan uusi ruumistuma. Hän on Buddhan uusi ruumistuma sillätavoin, että se sama totuus, joka Buddhan täytti ja Buddhan kautta tuli tähän ihmiskuntaan, se sama totuus herää ja alkaa elää ja kasvaa hänessä. Sellainen on jatkuvaa Buddhan eli Totuuden toista tulemista.

Kun ihminen on tähän tullut, silloin Totuus hänessäkin alkaa ponnistaa maasta käsin korkeuksia kohti. Ja kun se ponnistus tulee kriitilliseen vaiheeseen, silloin hänelle voi tapahtua, joko pienemmissä tai suuremmassa koossa ja voimassa se, mikä tapahtui Jeesus Kristuksessa: Totuus ja Armo yhtyvät hänessä. Hän on tällöin kuin Kristuksen uusi ruumistus: hänessä herää ja alkaa kasvaa se sama kosmillis-mystillinen elämä, rakkauden elämä, joka Jeesus Kristuksessa eli ja vaikutti. Sellainen on jatkuvaa Kristuksen toista tulemista. Sillä sama tuleminen pyrkii esille jokaisessa ihmisessä. Ja se toteutuu suhteessa ihmisen puolelta tapahtuvaan pyrkimykseen.

Tähän saavutukseen tultuaan alkavat ihmisessä yhdessä ponnistaa Totuus ja Armo maasta käsin kohti Jumalaa. Ja kun tämä ponnistus saavuttaa kriitillisen kohdan, silloin ihmiselle voi tapahtua pienoiskoossa se, mikä universaalisissa mitoissa, syvyyksissä ja korkeuksissa tapahtui Pekka Ervastissa: alhaalta päin pyrkivä Totuus ja Armo yhtyvät ylhäältäpäin pyrkivään Voiman Majesteettiuteen. On kuin tapahtuisi Pekka Ervastin uusi ruumistus. Hän on Pekka Ervastin uusi ruumistus sillätavoin, että se sama Isän kosmillis-mystillinen

Voiman ja Majesteettiuden elämä, mikä täytti Pekka Ervastin kokonaan ja hänen kauttaan tuli tähän aurinkokuntaan, maapalloon ja ihmiskuntaan, se sama elämä herää, elää, kasvaa ja vaikuttaa nyt hänessäkin. Tämä on jatkuvaa Isän tulemista tähän ihmiskuntaan. Se on elämän tarkoitus. Jokainen ihminen on tarkoitettu ja kutsuttu kulkemaan kohti taivaallisen Isän täydellisyyttä; niinkuin Vuorisaarnassakin sanotaan, niinkuin Isä-meidän mietiskely-ohjelmassa nimenomaan ohjataan ja opetetaan.

Tämä olkoon nyt sanottu myös kaikille niille, jotka erikoisesti odottavat joko Buddhan, Kristuksen tai Pekka Ervastin toista tulemista. Sellaista ei heidän odottamassaan merkityksessä tapahdu. Toinen tuleleminen tapahtuu, se pyrkii tapahtumaan, jokaisessa ihmisessä. Ja se tapahtuu sikäli kuin teemme totta heidän ensimmäisestä tulemisestaan, so. teemme kukin omassa elämässämme totta heidän opetuksistaan. Huutaminen "Herra, Herra" ei merkitse mitään. Tai pikemminkin sellainen huutaminen muodostuu jarruksi Vuorisaarnan Mestarin työssä. Jumalan, kosmillisen Kristuksen, universaalisen Isän tuleminen tapahtuu jatkuvasti sisäisellä tavalla — niinkuin on ensimmäinenkin tuleminen sisäisellä tavalla tapahtunut — ihmisyksilöissä.

Tämä tekee myös mahdolliseksi, että ihmiskunnan keskuudessa tulee jatkuvasti esiintymään vihittyjä opettajia, jopa Manuja, Boddhisattvoja, Buddhoja. Mutta ne kaikki ovat oksia, oksia tai hedelmiä siinä suuressa Elämän Puussa, jonka Jeesus Kristus ja Pekka Ervast saavutuksessaan ja olemuksessaan muodostavat, joka heissä ja heidän työssään on tähän ihmiskuntaan istutettu.

J. R. H.

1951 kesäkuu, 135—138

Tienohesta tempomia...

Vegetaarinen Aikakauslehti on lähettänyt meille ensimmäisen numeronsa.

Tämä seikka herättää allekirjoittaneessa joitakin ajatuksia. Se koskee elämän jaksottaisuutta. Aatteellisissakin pyrkimysperissä tullaan silloin tällöin johonkin murroskohtaan, jossa vanha jakso päättyy ja uusi jakso alkaa. Tällöin kuuluu asiaan, että päättyneestä jaksosta otetaan se oppi mitä siitä voidaan ottaa, jolloin tuo oppi on apuna ja rikastuttamassa pyrkimystä uudessa jaksossa. Ja minusta tuntuu, että kasvissyönnin aate on nyt tuollaisessa vaiheessa. Vanha on päättynyt ja uusi alkaa. Sentähden asia tuntuu jotenkin kuin velvoittavan minuakin. Minun pitäisi ikäänkuin oman itsenikin edessä tehdä tiliä vanhasta, jotta, jos mahdollista, siitä olisi jotain apua uudessa jaksossa. Jos siis tässä nyt sanon jotain kuin tilinteoksi, niin se koskee mennyttä aikaa ja asiaa yleensä, eikä siis ensinkään koske uuden jakson alkajaa, "Vegetaarista Aikakauslehteä". Sehän on julkaissut vasta ensimmäisen numeronsa ja esiintyy siis aivan neitseellisessä puhtaudessaan. Sille, uudelle "Vegetaarille", toivotan onnea ja menestystä. Vanhaan kauniiseen ja luottamukselliseen tapaan tekisi mieleni sanoa: Ille faciet, hän on sen tekevä.

Nyt minä siis asetun kunnioittavaan asentoon Kasvissyöntiaatteen eteen, ja teen tiliä ikäänkuin itseni osalta.

Niin, kunnioitettava Kasvissyönnin Aate, minua on vuosikymmenien aikana askarruttanut ajatus, että tässä ihmiskunnassa vuodatetaan paljon verta. Aivan järjestelmällisesti tuhotaan ei vain eläimiä, noita nuorempia veljiä, vaan ihmisveljiäkin surmataan tuhottomasti. Ja kaikkein vanhimpia veljiä, Mestareita, suuria Opettajia ristiinnaulitaan siten, että heidän käytännöllis-siveelliset opetuksensa käännetään suorastaan ylösalaisin. Ainakin Buddhasta alkaen suuret opettajat ovat kieltäneet sodan, sodan jossa määrättömästi tapetaan sekä eläimiä että ihmisiä. Ja nyt kysyn itseltäni, kysyn menneisyydeltä ja kysyn itse asian vuoksi: velvoittaako kasvissyönnin aate irroittautumaan tuosta joukkoteurastuksesta, sodasta? Onko oikein tai väärin, onko siveellistä tai siveetöntä, jos kasvissyöjäaatteen elähyttämä ihminen osallistuu sodassa tapahtuvaan ihmisten ja eläinten joukkomurhaan? Myönnän, että sodassa ei tapeta eläimiä (eikä ihmisiä) suorastaan

ruoakseen. Mutta sitä, tappamista, tehdään kuitenkin "paremman elintilan" hankkimiseksi. Näin tuo paremman elintilan hankkiminen sodalla, tappamalla eläimiä (ja ihmisiä) on siveellisesti vähintään samalla tasolla kuin tavallinen teurastus suoranaisessa ruoan hankkimisessa; kuitenkin sillä eroituksella, että paremman elintilan hankkiminen sodalla, tappamalla eläimiä ja ihmisiä, osoittaa suurempaa oveluutta, ulkokullaisuutta ja tekopyhyyttä, kuin tavallinen teurastus.

Lopetan tämän nyt tähän. Luulen kuitenkin voivani lisätä, että jumalalliselta taholta annettuun käskyyn: "ä l ä t a p a", sisältyy ensin ja ennen kaikkea ihmisen tappamattomuus. Ojennan tämän kaiken nyt kuin matkaevääksi toivottaessani uudistuneen "Vegetaarin" tervetulleeksi ihmisyys-ihanteen palvelukseen!

T ä h y s t ä j ä

1951 kesäkuu, 140—141

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Elämä on kaikissa asteissaan jollain omalla tavallaan täydellistä. Täydellistä on esim. lintujen, perhosten ja maan matelijain elämä senperusteella, että he osaavat ylläpitää omaa erikoista elämäänsä. Samoin on kasvien laita. Sekin on täydellistä sillätavoin, että se osaa elää, osaa jatkaa erikoista elämäänsä. Ihminenkin on sillätavoin täydellinen. Mekin osaamme elää omaa erikoista elämäämme.

Näin voimme yhtyä Mooseksen luomiskertomuksen sanoihin: "Ja Jumala katsoi kaikkia, mitä hän oli tehnyt, ja katso, ne olivat sangen hyvät."

Kuitenkin kaikki alinomaan kehittyy, kasvaa, täydellistyy. Siitä muodostuu tavallaan toinen luominen. Niinpä Mooseksen kirjan alussa esiintyykin kaksi luomista, joista ensimmäistä on sanottu elohimistiseksi ja toista jehovistiseksi luomiseksi. Voisimme sanoa näin: ensimmäisessä eli elohimistisessa luomisessa luotiin täydelliset perustyypit, jotka itsessään ovat eläviä, kasvavia, täydellistyviä. Toinen luominen tapahtuu kuin jossain alemmassa, aineellisemmassa maailmassa. Niinhän sitten ihmisestäkin sanotaan, että hänessä on kaksi minää, ylempi ja alempi. Ylempi minämme elää aurinkotasolla, on itsessään elävä, kasvava, ja kehittyvä, ja edustaa siis ensimmäistä eli elohimististä luomista. Alempi minä ilmenee alempaan kolminaismaailmaan, muodostaa "maantomusta" luodun persoonallisuuden, edustaen siten toista eli jehovistista luomista.

Kun luomistyö yhä jatkuu niin se merkitsee, että ihminen tässä alemman minänsä johtamassa persoonallisuudessaan kasvaisi ylemmän eli aurinkominänsä kaltaiseksi, niin että ne vähitellen ja kerran täydellisesti yhdeksi sulautuisivat. Sitä tarkoitusta varten ihminen alempana minänä eli persoonallisuutena jälleensyntyy, kuolee ja jälleensyntyy monia kertoja tänne ruumiilliseen elämään. Molemmat luomiset täytyvät ihmisessä yhtyä. Kun ne yhtyvät, silloin alkaa korkeampi kehitys, se kehitys josta Vuorisaarnassa sanotaan, että me kuljemme taivaallisen Isän täydellisyyttä kohti.

— — —

Katsokaamme nyt tätä kehitystä rotujen ja luomispäivien kannalta.

Maapallomme elämässä muodostuu seitsemän luomispäivää. Maapallomme on nyt neljännessä luomispäivässään. Tässä on seitsemän juurirotua. Me nykyinen ihmiskunta olemme jo edellisessä planeettakaudessa suorittaneet kolmen luomispäivän, kolmen elementtaalikunnan työn, joten me olemme ihmiskuntana nyt jo tässä neljännessä luomispäivässä. Niinpä meillä seitsemän juurirotua edustavat seitsemää luomispäivää. Me elämme nyt viidennessä, ns. indo-eurooppalaisessa juurirodussa, sen viidennessä alarodussa. Ja nyt saamme kuulla, että parhaillaan elämme sangen huomattavassa ylimenokaudessa. Teosofis-kristosofisen sanoman yhteydessä on alkanut viidennen juurirotumme kuudes alarotu, ja samalla on okkultisesti alkanut myös kuudes suuri juurirotu. Kuudennen juurirodun ihanne, buddhi eli veljesrakkaus, avautui jo Jeesuksen työssä esoteerisesti, sisäisesti, mutta nyt se on avautunut eksoteeriseksi eli julkiseksi siinä suuressa henkisessä vuo-

datuksessa, jossa H. P. Blavatsky oli valmistavana ja Pekka Ervast varsinaisena keskushenkilönä. Vieläpä seitsemännen juurirodun ihanne on avattu esoteerisesti, sisäisesti, siis todellisesti.

Kaikki tämä merkitsee paljon. Sillä luomiskertomuksenkin mukaan kuudentena päivänä — siis meillä vastaavasti kuudennessa juurirodussa — luodaan kaikki maaeläimet ja myöskin ihminen. Kuudennen rodun ihannetta toteuttamaan kutsutaan nyt erikoisesti niitä uranuurtaja-sieluja, jotka jo ovat jollain vaadittavalla tavalla suorittaneet viidennen rodun läksyn. Ja mikä on viidennen rodun läksy? Lyhyesti sanoen: se on järjellis-siveellinen, moraalinen itsenäistyminen. Jos tahdomme läpäistä viidennen rodun läksyssä, silloin emme saa jäädä laumaolennoiksi, sellaisiksi, joita joku laumanjohtaja sitoo kimppuun ja määrää vyörymään mihin tahansa. Emme saa olla kuin narusta vedettäviä nukkeja, joita joku "päällikkö" asettelee riveihin ja marssittelee mihin tahansa, vaikkapa suorastaan ns. hornantuuttiin. Semmoisia emme saa olla. Meidän täytyy herätä tajuamaan olevamme vastuussa sekä elämästämme kokonaisuudessaan että jokaisesta teostamme ja edesottamuksestamme. Vasta sitten opimme tajuamaan kuudennen rodun ihannetta, joka on veljesrakkaus. Veljesrakkauden johtamina opimme luomaan omassa itsessämme maaeläimet sillätavoin kuin meidän on ne ihmisinä luotava.

Mennäksemme tästä eteenpäin on lähdettävä siitä ajatuksesta, että meissä itsessämme piilee koko eläinkunta mahdollisuutena. Sillä sisältyyhän meihin koko alempikin kehitys, niin myös eläinkehitys; koska olemme aikaisemmassa luomiskaudessa senkin lävitse kulkeneet. Niinpä eläinominaisuudet ovat meissä voimakkaat, jopa niin, että eläin yleensä hallitsee meissä ihmistä, eikä ihminen eläintä. Vieläpä niin, että eläimellisen luontomme johdossa on peto. Jotain tarmokasta hallitsijaa, urhoollista soturia on verrattu tiikeriin tai leijonaan. Jotain diplomaattia voitaisiin verrata kettuun, jonka taito ilmenee viekkautena ja oveluutena.

Paljon on historian kuluessa saatu yrittää, ennenkuin ihminen, ihmisyys, on alkanut hallita itsessään olevaa eläintä. Ensimmäinen voitto on, että himollisuus, vallanhimo ja raivo, on muuttunut ahkeruudeksi, työniloksi. Kun niin tapahtuu, silloin ihmisen sielullisessa eläintarhassa tulee kunnia- ja johtopaikalle työtä tekevä eläin, sellainen kuin hevonen tai aasi. Sellaisia ihmisiä on ollut jo ns. vanhan liiton aikana. Niitä ei ole ollut paljon, mutta kuitenkin niitä on ollut. Kalevalaisittain sanoen: he ovat suistaneet vallasta tuonen karhun. He ovat suistaneet johto- ja kunniapaikalta leijonan, tiikerin, ketun, jne. Toisin sanoen he ovat luopuneet ihannoidusta väkivallasta, pakkokeinoista, sodasta, murhasta, veren vuodatuksesta. He ovat löytäneet voittavan ratkaisun ihmisongelmaansa työssä, niin ruumiillisessa kuin siveellis-henkisessä työssä. Juuri siten he ovat suistaneet sielullisen eläintarhansa kunniapaikalta pedot, ja ovat niiden tilalle asettaneet hevosen ja aasin, jotka ovat työn symboleja.

Vuosimiljoonien kuluessa oli tuollaisia ihmisiä kehittynyt. He eivät enää menestyneet julkisen elämän johtopaikoilla. Sillä siinä on rehoittanut petomaisuus. Mutta heille tuli mahdolliseksi vihkiytyä korkeampaan minäänsä, tehdä työtä inhimillisen totuuden puolesta. Niinkuin teki Buddha aikanaan. Ja siten he valmistivat ihmiskunnassa maaperää Jumalan Pojan, kosmillisen Kristuksen tulolle ihmiskuntaan. Sellainen tapahtui sitten ensikerran täydellisesti Jeesus Kristuksessa, täydellisemmin kuin kenessäkään toisessa ennen häntä; niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ja Kristuslasta ei pistetty petojen luolaan, vaan ahkeran, työteliään aasin tai hevosen seimeen.

Näin oli päästy ratkaisevaan alkuun eläimellisen luonnon alistamisessa ihmisyyden palvelukseen.

Mutta se oli vasta alku ja siitä oli syvennyttävä eteenpäin. Niinpä Jeesus Kristuksen voitossa tuli hevosen ja aasin tilalle lammas. Lammas ei ole varsinainen työntekijä, niinkuin hevonen ja aasi. Lammas on palvellut ihmistä luonnollisella tavalla vain luovuttamalla villansa, josta ihmiset ovat voineet kutoa itselleen lämpimiä vaatteita. Samoin kosmillinen Kristus Poikana, Äitinä on luovuttanut ihmiskunnalle Rakkauden, jonka lämmittämänä ja elähyttämänä ihminen voi suorittaa inhimillistä Jumalan-poika kutsumustaan.

Sitten on vielä neljäs aste eläimellisessä luonnossamme. Se avautuu ja voitetaan Isässä. Isän eläimellinen vertauskuva on

karitsa. Logosta Isänä verrataan karitsaan. Ja kosmillinen Kristus, Logos Isänä on nyt ruumistunut ensikerran Pekka Ervastissa ihmiskuntaan, aina tänne ruumiilliseen eli tekojen maailmaan asti, on ruumistunut täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen kenessäkään ihmisessä.

Miten tämä karitsan ruumistuminen nyt opillisesti — ja sitten myös käytännöllisesti — esiintyy? Se esiintyy pahanvastustamattomuuden kulmakivenä, sinä peruskivenä, jonka Pekka Ervast on nyt ensikerran täydellisen ja ratkaisevan selvästi asettanut käytännöllisen ihmiselämän lähtökohdaksi. Kun teemme totta tästä opista, kun emme vastusta pahaa, ja kuitenkin teemme palvelevaa ja rakentavaa työtä, silloin on sielullisessa eläintarhassa johto Karitsalla, Isällä, jolloin myös lämpimällä vaatettava lammas, Rakkaus, ja työteliäisyydessään uskollinen hevonen, Järki eli Totuus, on mukana.

Tämä kuudennelle luomispäivälle — meillä kuudennelle juurirodullemme — kuuluva eläinluontomme järjestely on nyt uranuurtaja-sielujen ratkaisevasti alulle pantava. Siten alulle pantuna se on hapatuksen tavalla leviävä suureen ihmiskuntaan.

— — —

Kuudenteen luomispäivään — meillä kuudenteen juurirotuun — kuuluu vielä ihmisen luominen Jumalan kuvaksi, miesnaiselliseksi, sukupuolettomaksi, siis ruumiillisestikin täydelliseksi ihmiseksi, sellaiseksi, joksi se luotiin Mooseksen kirjan ensimmäisessä, elohimistisessa luomisessa. Vasta toisessa, jehovistisessa luomisessahan ihminen jakautui kahteen sukupuoleen, miehiin ja naisiin. Tämä jakautuminen on ylimenotila, josta päästään siten, että sukupuolisuus voitetaan, jolloin ihmiset ovat ruumiillisestikin jälleen samanlaisia. Ja Pekka Ervast sanoo, että tämä on tapahtuva nyt jo okkultisesti alkaneessa kuudennessa juurirodussa. Sukupuolet häviävät ja ruumiillisesti ihmisiä syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla.

Nyt on kuitenkin yksi asia selvää: ennenkuin tuollainen ruumiillinen jakautuminen voitetaan, on voitto ensin saavutettava sisäisesti, sielullisesti. Niinhän on kaikissa asioissa. Ensin on voitto saavutettava sisäisesti, ja vasta sitten se on saavutettavissa ulkoisesti.

Ja taas on uranuurtajien kuljettava edellä. Heidän on ensin voitettava sukupuolisuus sisäisesti. Kaikille ihmisille se ihanne ja tehtävä kylläkin tarjoutuu, mutta vain jotkut ottavat tosissaan tehtävästä kiinni. He alkavat kasvattaa itseään mies-naiselliseksi olennoksi.

Miten sellainen käy päinsä? Se käy siten, että ihminen kasvattaa itseään sukupuoliseen puhtauteen ja veljesrakkauteen. Siinä samassa hän herättää ja kasvattaa itsessään vastaavan toisen sukupuolen. Mies herättää ja kasvattaa itsessään naisen, nainen herättää ja kasvattaa itsessään miehen. Toisin sanoen: mies ei pidä kiinni eikä alleviivaa sitä, että hän on mies, vaan hän panee painoa siihen, että hän on ihminen. Ja ihminen on psykologisesti miesnaisellinen siten, että hänessä on järki ja tunne, pää ja sydän. Niinollen mies herättää ja kasvattaa itsessään naisen siten, että hän kasvattaa itsessään sydämellisyyttä, hienotunteisuutta, lempeyttä. Siten pää ja sydän, järki ja tunne, totuus ja rakkaus, mies ja nainen hänessä yhtyvät sopusointuiseksi kokonaisuudeksi. Siitä syntyy todellinen ihminen: hyvä tahto, sellainen joka tahtoo sitä mitä Jumala tahtoo. Juuri sitenhän ihminen tulee Jumalan kuvaksi, kasvaa kohti Isän täydellisyyttä.

Sama on naisen tehtävä. Hän ei enää pane painoa sille, että hän on nainen, vaan että hän on ihminen. Hän puolestaan herättää ja kasvattaa itsessään miehen. Tunneolentona hän ottaa huomioon harkitsevan järjen, yrittäen menetellä aina totuudellisesti. Siten järki yhtyy hänen sydämeensä. Hän oppii ajattelemaan ja tuntemaan, elämään ja toimimaan luovassa ja palvelevassa veljesrakkaudessa, Isän tahdon täyttämisessä.

Kun näitä sielullisesti miesnaisellisia olentoja, ihmisiä, tulee riittävästi, silloin heidän voittonsa purkautuu ulkonaiseen, ruumiilliseen maailmaan siten, että ihmisruumiita alkaa syntyä jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla.

On selvää, että tämä työ onnistuakseen vaatii, tai sen onnistumisen edellytyksenä on, että on riittävän paljon sellaisia ihmisiä, jotka vapaehtoisesti tahtovat palvella ja tehdä työtä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

J. R. H.

1951 syyskuu, 150—153

Koettuaan henkisen uudestisyntymisen Pekka Ervast kertoo sanoneensa hiljaa ja harvaan: "ihminen on Jumalan poika. Isä Jumala on olemassa ja hän on kaiken elämän takana. Hän rakastaa, hän rakastaa, ja minä olen hänen poikansa, eikä ole mitään hätää, ei koskaan, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan. Kaikki tuska ja kärsimys on vain syntymistä uuteen elämään. Kun ihminen syntyy tähän maailmaan, silloin on tuskaa ja vaivaa, ja kun ihminen syntyy henkiseen elämään, siihen tietoisuuteen, että hän on Jumalan poika, täytyy senkin tapahtua tuskalla ja vaivalla, suurella ponnistuksella ja äärettömän helvetin läpi käymällä. Mutta sitten kaikki on rauhaa ja sopusointua ja selvyyttä".

Näin kirjoittaa Pekka Ervast. Meikäläisen totuudenetsijän kannalta tässä on rohkaisevan tärkeätä sanat: "eikä ole mitään hätää, ei koskaan, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan". Ymmärrämme, että työtä ja ponnistusta tulee kyllä olemaan, mutta siinä on aina pelastuksen mahdollisuus, siinä on aina tie, toiminnallisesti syvenevä tie eteenpäin. Se on sellainen tie, jossa ihminen on aina tietoisen elävässä suhteessa sisäiseen Jumalaan. Jos kokemattomuudessaan joutuu masennukseen, on siinä aina tilaisuus, on siinä aina mahdollisuus kohoutua elävään suhteeseen sisäiseen Jumalaan. Niinkuin P. E kertomuksessaan sanoo: "Hän vaelsi tällaisessa valossa ja vaikkei se valo kestänyt ikuisesti — ei kestänyt kuin muutamia kuukausia ehkä, niin se muisto ei häipynyt eikä voinut häipyä, vaan se ihminen saattoi uudestaan ja uudestaan asettaa itsensä samanlaiseen tilaan".

Tässä on taas meikäläiselle totuudenetsijälle tärkeätä tuo, että "ihminen saattoi uudestaan ja uudestaan asettaa itsensä samanlaiseen tilaan". Ihmiselle on mahdollista oppia kohottamaan itsensä omassa tajunnassaan pois pimeydestä, pois toivottomuudesta siihen luottamuksellisimpaan tilaan, jossa hän on jolloinkin ollut. Tämä on sitäkin enemmän mahdollista nyt, kun Valkoisen Veljeskunnan työn ja Pekka Ervastin suuren saavutuksen kautta Karman johto on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Täytyy vain osata ja oppia luottamaan siihen, että Jumala, meidän Isämme, on Rakkaus, Voima ja Viisaus. Vaikeudet saattavat tuntua — ainakin joskus kriitillisellä hetkellä — aivan ylivoimaisilta, ja kuitenkin siinä on käytännöllinen tie pelastukseen, kunhan vain sen keksimme. Ja se keksiminenhän on nimenomaan etsimistä.

— — —

Kun nyt tältä pohjalta katselemme ja ajattelemme tätä ihmiskunnan elämää, niin yhä selvemmin näemme, kuinka tässä samassa maailmassa on kaksi koulua: vihan, ylpeyden ja väkivallan pakkokoulu, joka suuressa ihmiskunnassa määrää ja hallitsee; ainakin nyt vielä, toistaiseksi. Sitten on hyvän koulu, sellainen elämä, jossa Isä Jumala totuuden, rakkauden ja hyvyyden voima hallitsee, mutta joka ei ole pakollinen, johon ei pakolla ketään alisteta, vaan siinä tarjoutuu tie palastukseen, valoon, sellaiseen valoon ja tilaan, jossa pimeys ja paha ja väkivalta aina rakkaudessa ja totuuden voimassa voitetaan.

Juuri tästä hyvän koulusta puhuvat suuret Opettajat. Siitä puhuu Buddha, siitä Jeesus Kristus, siitä Pekka Ervast. Pekka Ervast puhuu siitä voittoisan selvästi. Tällä selvyydellä on teknillinen pohja. Sillä vasta Pekka Ervastissa sisäinen Jumala, kosmillinen Logos Isänä, pääsi ruumistumaan omana elämänään tähän ihmiskunnan ruumiilliseen elämään asti. Sentähden hänessä, hänen suuressa saavutuksessaan, on ihmiselämän kaikki pulmat ratkaistu. On eräs ilmiöllinen asia, jossa tämä puoli omalla tavallaan esiintyy. Asia on se, että vaikka Buddha ja Jeesus Kristus saavuttivat kumpikin omalla tavallaan täydellisen voiton, niin kuitenkaan he itse eivät mitään kirjoittaneet. Ei ollut aika vielä tullut. Kaikki se puoli asiassa jäi heidän oppilaittensa, apostoliensa, tehtäväksi. Se kaikki muodostui valmistavaksi pyrkimykseksi siihen, että Jumala Isänä voisi ruumistua tähän aineellisimpaan maailmaan. Se on nyt ensikerran Pekka Ervastissa tapahtunut, tapahtunut ratkaisevan täydellisesti, täydellisemmin kuin kenessäkään ihmisessä ennen häntä.

Tästä tulemisesta on kaksi, tai kolmekin seurausta. Ensiksi juuri tuo, että suuri Opettaja itse on kirjoittanut ja antanut

täydellisen selvityksen elämästä, täydellisemmän kuin mitä milloinkaan on ihmiskunnalle annettu. Siinä esityksessä, Pekka Ervastin teosofis-kristosofisessa sanomassa, on todella kaikki pulmat ratkaistu; niinkuin P. E. itse sanookin: "meidän ajallamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu". Tarvitaan vain, että me ihmiset jokainen omalta osaltamme syvennymme noihin ratkaisuihin, ja sovitamme ne käytäntöön oman elämämme ja toimintamme kohdalla.

Toinen seuraus tästä Valkoisen Veljeskunnan — P. E:n kautta — saavuttamasta voitosta oli se, että Karma siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen. Sekin on ratkaiseva tapahtuma. Aavistamme, ja ymmärrämmekin, sen merkityksen. Sillä vaikka Buddhan ja Jeesus Natsarealaisen kautta saavutettiin sellainen voitto, että Jeesus Kristus tuli maapallomme korkeimmaksi minäksi, niin kuitenkin Karma jäi edelleen Saatanan käteen. Tästä syystä ihannoitu väkivalta jäi jokseenkin yksinvaltiaaksi tässä käytännön maailmassa. Kristus-johtoinen elämä ja sen käytännölliset edustajat voitiin aina verisesti tuhota. Se oli ainaista murhenäytelmää, verimarttyyriutta. Jos siihen olisi jääty, niin sehän olisi merkinnyt kaiken tuhoa. Tuollaisella verimarttyyriudella oli järkevyyttä vain siksi, että marttyyrien sankarillinen uskollisuus, uskollisuus verikuolemaan saakka, valmisti maaperää Isän tulemiselle. Niinkuin P. E. sanoikin, että Jeesuksesta asti Valkoinen Veljeskunta teki työtä karman siirtymiseksi Kristuksen käteen. Joka sitten tapahtui Isän tulemisessa. Niinhän P. E. edelleen sanookin, että Isän tiedossa oleva suuri tuleminen tapahtuu, kun maapalloa uhkaa kuolema. Ja kuolema olisi maapalloamme kohdannut, ellei Karma olisi siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Kolmas suuri saavutus Valkoisen Veljeskunnan ja P. E:n työn seurauksena oli, että suuresta kosmoksesta, keskusaurinko Siriuksesta ja sen takaisista voimista, tuli suuri henkinen vuodatus koko meidän aurinkokuntaamme, mutta etenkin maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Se muodostui maapallossamme uudeksi suureksi luonnonvoimaksi. Se ei suinkaan ole joku ns. sokea voima, joka vaikuttaisi määräämättömän sattumanvaraisesti. Ei suinkaan. Se voima on luonnollisesti sellaista, että se vahvistaa Vuorisaarna-johtoista Isän valtakunnan työtä maapallossamme ja ihmiskunnassamme. Niinhän P. E. sanookin, että tämä uusi voima on luonteeltaan sellaista, että se vuodattautuu ryhmiin. Se siis tekee ja auttaa pyrkimystämme veljesrakkauteen. Se auttaa ja tukee kaiken elämän pyrkimystä valoon, eteerisempään olotilaan. Se on siis kolmantena saavutuksena ratkaisevan tärkeä asia.

Niinpä nämä kolme saavutusta — että P. E:n opetuksessa olemme saaneet ratkaisun elämän kaikkiin pulmiin; että Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen; että on tullut uusi luonnonvoima, joka tukee pyrkimystämme veljellisempään elämään —, nämä kolme saavutusta vaikuttavat sen, että vähitellen voivat maapalloamme seurata vain ne minuudet, jotka ovat tulleet Jumalan valtakunnan kansalaisiksi, tai ovat siksi tulemaisillaan. Muut saavat siirtyä toiselle taivaankappaleelle.

— — —

Palaamme nyt vielä kirjoituksemme alussa mainittuun pahan kouluun. Senkin ymmärtäminen on tärkeätä sentähden, että osaisimme siitä kieltäytyä. Tämä kieltäytyminen taas on tärkeätä, koska muuten joutuisimme aikanaan siirtymään toiselle taivaankappaleelle.

Syventyessämme tähän asiaan huomaamme, että Saatana-johtoinen pahan koulu on varjo hyvän koulusta: siinä on hyvän koulu käännettynä ylösalaisin. Niinhän on sanottukin, että Saatana on Jumala käännettynä nurinpäin.

Tätä vastakkaisuutta valaisemaan otamme vain yhden vastakkaisuuden: hyvänkoulussa mystillinen kuolema ja henkinen ylösnousemus; pahan koulussa asevelvollisuuslain vaatima verinen kuolema tappotantereella.

Hyvän koulussa Pekka Ervast saavutti tyypillisimmän mystillisen kuoleman ja henkisen ylösnousemuksen. Hän saavutti sen 21:llä ikävuodellaan, siis juuri siinä iässä, jossa ihmisen yleensä katsotaan saavuttavan ruumiillisen ja siveellisen täysikäisyyden. Hän oli jo koulupoikana niin lahjakas, että hän jo alaluokilla laati vertailevan kieliopin 9 kielellä. Kaikki pitivät itsestään selvänä, että hänestä tulee yliopiston vertailevan kielitieteen professori. Mutta hän luopui kaikesta, kuoli maail-

malle. Pienen ajan hän oli käsityökoulussa, työskenteli puusepän verstaassa. Sitten hän ryhtyi Jumalan valtakunnan työhön; meille kaikille tunnetuilla tuloksilla, joista tuloksista juuri edellä oli puhetta.

Vastaavasti pahan koulussa yleensä miespuoliset jäsenet uhrataan tapettaviksi sodan verialttarilla siinä 21. vuoden iässä. Naisia ei siten uhrata, koska heidän on synnytettävä lapsia, jotta sekä sota että ihmissuku voisi jatkua. Näinollen pahan koulun sotauhri on nurinpäinen irvikuva siitä henkiselle elämälle uhrautumisesta, joka Pekka Ervastissa kaikkein tyypillisimmin tapahtui.

Pahan koulu on tehnyt uhrinsa julmalla tavalla pakolliseksi. Uhri hyvän koulussa on vapaaehtoinen. Vapaaehtoisesti voi ihminen ratkaista sotakysymyksen: seurauksista huolimatta kääntää miekkansa ristiksi. Ja Pekka Ervast sanoo nimenomaan, että tästä alkaa kristinusko. Tämän lisäksi alkaa Pekka Ervastin työssä puhjennut suuri maailmanuskonto siitä, että ihminen omaltakin osaltaan asettaa pahanvastustamattomuuden kulmakiven, so. että hän täysin ymmärtää ja sulattaa taivaallisen Isän neljännen käskyn: älä ole pahaa vastaan.

Tästä palaammekin kirjoituksemme alkuun, Pekka Ervastin sanoihin: "eikä ole mitään hätää, ei koskaan, ei ole koskaan ollut eikä tule koskaan olemaan". Mutta tämän P. E. sanoi vasta senjälkeen, kun oli kuoleman ja elämän vakavasti etsinyt Jumalaa ja yhtynyt Häneen. Meille on siinä ura uurrettu, tie viitoitettu. Tahdommeko joko tahallamme tai leväperäisyydessämme kuulua verta vuodattavaan, ihannoitua väkivaltaa harjoittavaan pahan kouluun, vai tahdommeko pyrkiä Vuorisaarnan Mestarin johtamaan hyvän kouluun. Itse meidän on koulumme valittava.

J. R. H.

1951 lokakuu, 179—181

Tien ohesta tempomia...

Hilda Pihlajamäki

Ruusu-Ristin johtaja Hilda Pihlajamäki koki ruumiillisen kuoleman viime elok. 23 p:nä noin 84-vuotiaana. Niin on taas päättynyt yksi toimintatarmoinen elämänkaari. Lisäksi ja jatkoksi siihen mitä kirjoitin Pohjolan Valossa 1947 sivulla 15 Hilda Pihlajamäen täyttäessä 80 vuotta annettakoon nyt totuuden ja veljesrakkauden hengelle edelleen tilaa ilmaistaakseen itseään sen omassa elementissä. Lähdettäköön siitä ajatuksesta, että me ihmiset olemme henkiolentoja, jotka jatkuvasti ruumistumme fyysilliseenkin muotoon käydäksemme elämän koulua kohti inhimillis-jumalallista täydellisyyttä. Koulumaisena oppaanamme meillä on kaksi ojennusnuoraa: käytännöllis-siveysopillinen ja älyllis-yliaistillinen. Käytännöllis-siveysopillinen mittapuu esiintyy meille nyt täydellisimpänä Pekka Ervastin "Vuorisaarna" kirjassa ja älyllis-yliaistillinen mittapuu teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Kolmantena huomioonotettavana seikkana on kehitys. Tämä on luonnollista, koska kerran käymme koulua, kulkeaksemme alkeellisesta tilasta kohti jumalallis-inhimillistä täydellisyyttä. Tältä kannalta katsellen elämän koulu jakautuu monilla tavoin moniin luokkiin ja jaksoihin. Niinpä esim. inhimillisten rotujen kannalta puhutaan seitsemästä jaksosta, kun taas Jumalan emanation eli ilmennyksen kannalta puhutaan kolmesta jaksosta: Pyhän Hengen, Pojan ja Isän. On luonnollista, että jakson vaihteessa muodostuu kriitillinen vaihe, koska elämä itse voimistuu, alkaa vaikuttaa uudella tavalla. Niinpä kun oli tehty miljoonia vuosia työtä Pyhän Hengen emanation johdolla, tultiin vihdoin siihen, että alkoi entisen lisäksi Pojan emanatio Jeesus Kristuksessa. Silloin elämän syke muuttui. Entisen ns. vanhurskauden lisäksi elämä velvoitti epäitsekkääseen veljesrakkauteen. Tästä johtuvan kriitillisen vaiheen näemme ilmielävänä Palestiinassa. Jos juutalainen kansa olisi ollut riittävästi selvillä ajan vaihteen vaatimuksista, niin se koko papillis-sivistyksellisen johtonsa voimalla olisi liittynyt uuden ajan alkajan Jeesus Nasarealaisen ympärille ja olisi siten uudistuen ja nuorentuen aloittanut uuden sivistyskauden, uuden entistä

inhimillisemmän luomiskauden. Juutalainen kansa kokonaisuudessaan olisi luonut uuden, Jeesus-johtoisen sivistyksen, joka sivistys sitten olisi levinnyt muihinkin kansoihin.

Näin ei kuitenkaan käynyt syystä, että juutalainen kansa johtajineen oli liiaksi kiinni siinä jehovistisessa, sellaisenaan jumal-johtoisessa elämän käsityksessä, minkä se oli aikojen kuluessa saanut ja omaksunut. Voimme ymmärtää, että vaikka juutalainen kansa johtajineen olisi miten hartaasti ja pontevasti tahansa tuossa vanhassa elämänkäsityksessään ponnistanut, siinä temppeleitä ja synagogeja rakentanut ja niissä jumalanpalvelusmenojaan suorittanut, vaikka kuinka intoutuneesti olisivat "oikeata" oppiaan puolustaneet ja "väärän" opin edustajia ahdistaneet, niin siitä ei enää olisi apua ollut. Kaikesta huolimatta sen aika oli mennyt. Pelastus olisi ollut vain Jeesuksen esittämän uuden elämänymmärryksen tietoisessa omaksumisessa ja sille pohjalle rakentuvan uuden sivistyksen luomisessa.

Tämä meidän on nyt selvästi ymmärrettävä. Sen ymmärrettyämme meillä on mahdollisuus ymmärtää, että joudumme ainakin samanarvoiseen kriisiin silloin, kun Isän emanatio alkaa. Siitähän Jeesuskin puhuu vakavasti ja varoittavasti. Hän kehoittaa valvomaan ja ottamaan huomioon aikojen merkit ja tapahtumat. Vieläpä hän puhuu siitä, kuinka silloin alkaa ihmisten ja kansojen jakautuminen kahteen joukkoon, oikeanpuoleiseen eli siihen, jossa Isän johtoa seurataan, ja vasemmanpuoleiseen, siihen, jossa ihmiset tahtovat itse määrätä elämän sävyn, aiheuttaen siten jatkuvaa kärsimystä.

Että tällainen ajan ja elämän täydellistyminen tapahtuu, siitä Jeesus oli täysin tietoinen, mutta milloin se hetki lyö, se taas oli yksin Isän tiedossa ja määräysvallassa. Tämäkin on ymmärrettävää, koska silloin alkaa Isän johtokausi. Isä itse ilmaisee tulonsa.

Ja tämä on nyt tapahtunut. Pekka Ervast on selvästi sanonut, että Jeesuksen kuvailema aika on nyt tullut. Eikä hän suinkaan sano, että tämä on ykskaikkinen asia. Päinvastoin hän sanoo, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan.

Pohjolan Valossa on perustellusti tehty selvää, että tuo suuri Opettaja, tuo Isän emanation alkaja, oli ja on nimenomaan Pekka Ervast. Sen todistaa P. E:n oppi, hänen opetuksensa laatu ja henki. Siis sama mistä Jeesus Kristus ja jokainen Opettaja tunnetaan.

Näinollen olemme Suomessa nyt laadultaan ja kriitillisyydeltään vastaavasti samanlaisessa asemassa kuin missä olimme Palestiinassa lähes parituhatta vuotta sitten. Meitäkään ei auta, vaikka me kuinka intoutuneesti puuhaisimme vanhan sivistyksemme parissa. Se on tuomittu, ja mikäli me — juutalaisten tavalla — vanhaamme tarraudumme, sikäli me olemme sen mukana tuomittuja. On turha kuvitelma ajatella, että me kansanakaan säilyisimme vanhaan sivistykseemme tarrautumalla. Jos me kansana säilymme, tapahtuu se uuden sivistyksen avulla. Eikä minkä "uuden" tahansa. Se tapahtuu nimenomaan Pekka Ervastin henkisen aseman ymmärtämisellä. Se tapahtuu Pekka Ervastin ja hänen teosofis-kristosofisen sanomansa vastaanottamisella, sulattamisella ja sen puolesta työtä tekemällä.

Ja moraalisesti katsoen se työ taas rakentuu — niinkuin Pekka Ervast itse sanoo — pahanvastustamattomuuden kulmakivelle, jossa taas on ratkaisevana vähimmäisvaatimuksena miekan kääntäminen ristiksi, siis sotakysymyksen ratkaisu, vapaaehtoinen, itsealoitteellinen aseista riisuutuminen.

Tämä olkoon nyt sanottu kuin matkaeväiksi opintomatkalleen lähteneelle ystävällemme Hilda Pihlajamäelle, tervehdykseksi hänen seuraavan jälleensyntymänsä portille; kuin myöskin veljellisenä kädenojennuksena ystävillemme yleensä teosofisessa liikkeessä.

Tähystäjä

1951 lokakuu, 199—200

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mystillinen kuolema ja ylösnousemus

Henkisen elämän yhteydessä puhutaan mystillisestä kuolemasta. Pekka Ervast puhuu siitä henkiseen elämään oleellisesti kuuluvana asiana. Viime kesäkursseilla jotkut veljet puhuivat omista kokemuksistaan tässä asiassa. Joku kertoi, kuinka hänelle oli sisäisellä tavalla sanottu, että hän kuolee sinä ja sinä päivänä. Hän otti ilmoituksen vastaan rauhallisesti, järjesti asiansa ja asettui odottamaan kuolemaa. Kuolemaa ei kuitenkaan tullut, mutta sensijaan tapahtui jotain muuta. Jostain romukasasta hän juuri sinä päivänä löysi Pekka Ervastin erään kirjan.

Mitä tuosta opimme? Eritelkäämme ja syventykäämme asiaan. Keskitetysti sanoen mystillinen kuolema on vapautumista, luopumista sellaisesta elämästä, johon olemme joko väsymyksen tai jonkun muun harhautuman kautta joutuneet, langenneet. Niinpä puhutaankin ihmiskunnan syntiinlankeemuksesta. Puhutaan kahdesta lankeemuksesta. Ihmiskunnan elämä piti olla Jumal-johtoinen, Isän tahtoa toteuttava. Ja sama vaatimus, sama inspiratio siinä edelleenkin on, ja tulee yhä ilmeisempänä olemaan. Mutta ihmisillä on vapaa tahto, joten he voivat joko vapaatahtoisesti järjestäytyä Jumal-johtoiseen elämään tai voivat siitä kieltäytyä. Tällöin Jumala toimii kuitenkin välillisesti karmana, syyn ja seurauksen lakina, joka mittaa jokaiselle toimintansa mukaan.

Juuri tuota tahtonsa vapautta ihmiset ovatkin väärinkäyttäneet. Alkuperäinen syntiinlankeemus oli, ja on edelleenkin, lankeemusta tottelemattomuuteen, meidän päivinämme Jumal-johtoisen Vuorisaarnan opin kieltämiseen. Sitä sanotaan enkelten eli ylpeyteen lankeemiseksi. Tästä seurasi, ja seuraa edelleen, toinen lankeemus: luonnonvoimien, ensin ja ennen kaikkea sukupuolivoimien mutta myöskin muunlaisten luonnonvoimien väärinkäyttö. Oikeastaan tästä seuraa, on jo aikojen aamuna, tai varsinaisesti atlantisen juurirodun ajoista alkaen — jatkuen yhä meidän päivinämme — seurannut kolmas lankeemus: lankeemus sotaan ja väkivaltaan.

Huomaamme nyt, kuinka suuri ihmiskunta kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen elää parhaillaan kaikissa kolmessa syntiinlankeemuksessa, elää siinä yhä paisuvalla kiihkolla, ponnella ja tarmolla, kyvyllä ja taidolla, oppineisuudella ja kekseliäisyydellä. Ensimmäinen eli enkelten lankeemus, vuorisaarnan Jumala-johtoisen elämänjärjestyksen kieltäminen, tapahtuu pääasiassa kirkkojen johdolla, vaikkakin muu kulttuuri siihen alistuu ja yhtyy.

Toinen lankeemus sukupuolivoimien ja yleensä luonnonvoimien väärinkäyttö, tapahtuu yliopistollisen tieteellisyyden johdolla, jolloin sekä kirkollinen että yleensä muu kulttuuri siihen alistuu ja yhtyy.

Kolmas lankeemus, lankeemus sotaan ja väkivaltaan, tapahtuu valtioiden johdolla, jolloin kirkollinen ja yliopistollis-tieteellinen sivistys siihen alistuu ja yhtyy.

Nyt kysymme: mihin tämä paisuva ja kiihtyvä syntiin lankeemus johtaa? Yksinkertaisesti sanoen: se johtaa tuhoon, kuolemaan. Tai niinkuin paratiisikertomuksessa sanotaan: kuolemalla kuolemiseen. Siis ensin ja yhä uudelleen ruumiillis-sielulliseen kuolemaan ja pakolliseen jälleensyntymään. Ja toiseksi se johtaa ihmisten aikaansaannosten: kirkkojen, sivistyksien, kansojen kuolemaan. On selvää, että kehityksen kuluessa tilanne käy yhä kriitillisemmäksi. Niinhän Pekka Ervast sanoikin, että olemme tulleet aikaan jolloin kansoilta kysytään: tahdotteko elää vaiko kuolla.

Nyt kysymme: missä on pelastus? Vastaus on yhä selvemmin tämä: ihmisten ja ihmiskunnan pelastus on vain Jumala-johtoisessa elämässä.

Kysytään: missä on tuo Jumala-johtoinen elämä? Toteutetaanko sitä missään?

Siinäpä se. Ja selviö on myös: jossain sitä toteutetaan. Mutta missä? Mestareiden Valkoisessa Veljeskunnassa. Ja se Veljeskunta on aina yrittänyt tehdä julkista työtä ihmiskunnassa. Se Veljeskunta on lähettänyt jäseniään, jotka suurina ja vieläkin suurempina Opettajina, Mestareina, profeettoina ovat yrittäneet johtaa ja kasvattaa tätä ihmiskuntaa Jumala-johtoiseen elämänjärjestykseen. He ovat omalla elämällään ja opetuksellaan viitoittaneet meille tien. Valmistavaa työtä ovat tehneet kaikki vanhat profeetat. Mutta rat-

kaisevaan tulokseen ovat aivan tässä julkisessa elämässä päässeet kolme viimeisintä, suurinta ja syvällisintä: Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Voimme sanoa, että näiden kolmen suuren Opettajan ja Vapahtajan työn ja saavutuksen kautta on kolmenkertainen syntiinlankeemus voitettu, voitettu heidän omassa saavutuksessaan, ja se voitto on pantu käyntiin ihmiskunnan johdattamiseksi Jumala-johtoiseen elämänjärjestykseen. Pelastuksen tie on viitoitettu Heidän opetuksessaan: Buddhan, Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin opetuksissa. Pekka Ervastin opetuksissa — joihin opetuksiin sisältyy Jeesuksen ja Buddhan oppi ja sen opetuksen henki —, hänen teosofis-kristosofisessa sanomassaan esiintyy nyt Jumala-johtoisen elämän järjestys ja oppi kaikkein täydellisimpänä, samalla kertaa jumalallisen syvällisenä ja inhimillisen yksinkertaisena ja selvänä.

Katsokaamme nyt ensin näiden kolmen suuren Opettajan saavutuksia syntiinlankeemuksien kannalta.

Buddha koki sellaisen mystillisen kuoleman, että hän tietoisesti luopui kaikesta tästä syntiin langenneesta elämästä. Hän opetti vapautumista ja valistuksen saavuttamista kieltäytymisen ja totuuden etsimisen kautta. Hän opetti sitä siksi, että hän itse oli sillätavoin vapauden ja valistuksen saavuttanut. Omalta kohdaltaan hän voitti kaikki kolme lankeemusta: tottelemattomuuden, luonnonvoimien väärinkäytön, sodan ja väkivallan. Ihmiskunnan kannalta Buddhan voiton pääpaino jää kuitenkin tottelemattomuuden voittamisen kohdalle. Hän itse alistui ja ryhdistäytyi tottelemaan elämän ja karman lakiperäistä järjestystä. Ja hän opetti sitä toisille.

Sitten esiintyi Jeesus Kristus. Hänessä ruumistui ihmiskuntaan Jumala Rakkautena. Luonnollisesti hänkin omalta kohdaltaan voitti kaikki kolme lankeemusta. Mutta hän syvensi Buddhan saavutusta, vei sen siis tottelemattomuuden voittamisesta luonnonvoimien väärinkäytön voittamiseen. Kieltäytymisen kautta me vapaudumme alemmista luonnonvoimista, mutta Jeesuksen aloittamassa rakkaudessa me opimme alempia luonnonvoimia alistamaan ja käyttämään henkisen elämän palvelukseen. Niinpä Jeesus sitten, johdonmukaisesti tämän periaatteen kanssa, otti oppilaikseen kaikkia ihmisiä, kaikkia jotka vain halusivat tulla, sotilaitakin, joita Buddha — kuninkaan pyynnöstä — oli kieltäytynyt munkkikuntaansa ottamasta. Mutta tämä periaate vei siihen, että Jeesus joutui kokemaan mystillisen kuoleman suhteessaan langenneeseen maailmaan aivan ruumiillisella tavalla. Tämän mukaisesti joutuivat Jeesuksen todelliset seuraajatkin kokemaan mystillisen maailmalle kuolemisen ruumiillisena marttyyrikuolemana.

Näin valmistettiin maaperää kolmannelle suurelle tulemiselle, joka tapahtui Pekka Ervastissa. Nyt tuli Jumala edellisen lisäksi, totuuden ja rakkauden lisäksi, Voimana ja Majesteettiutena tähän ihmiskuntaan.

Tässäkin voitossa tulivat kaikki kolme syntiinlankeemusta voitetuiksi, mutta ihmiskunnan kannalta tuli pääpaino sodan ja väkivallan voittamisen kohdalle. Niinpä Karman johto siirtyi nyt Saatanalta Kristuksen käteen.

— — —

Näin on ihmiskunnalle avattu ja järjestetty tie syntiinlankeemusten voittamiseen ja Jumala-johtoiseen elämänjärjestykseen pyrkimiseen. Kolmenkertainen mystillinen kuolema on nyt kieltäytymistä noista kolmesta lankeemuksesta: tottelemattomuudesta, luonnonvoimien väärinkäyttämisestä, sodasta ja väkivallasta.

Pyrkiessämme todelliseen henkiseen elämään Vuorisaarnan Mestarin johdolla, on meidän ensin voitettava tottelemattomuuden synti luopumalla kaikesta, kaikesta mikä karmamme mukaan on mahdollista. Tämä on tehtävämme, koska Buddha asian niin ratkaisi.

Sitten me siirrymme rakkauden kouluun, koemme toisen mystillisen kuoleman: kuolemme sukupuolivoimien ja yleensä luonnonvoimien väärinkäytölle. Sukupuolivoimien väärinkäyttö näyttelee sodassa suurta osaa. Ja sodassa yleensä kaikkia luonnonvoimia väärinkäytetään. Sentähden kieltäydymme sodasta. Pekka Ervast sanookin, että kristinusko alkaa sotakysymyksen ratkaisusta, miekan kääntämisestä ristiksi. Jeesus ratkaisi suhteensa syntiinlankeemukseen siten, että antoi mystillisen kuolemansa mennä ruumiilliseksi kuolemaksi; koska syntiinlangennut maailma niin tahtoi. Samoin Kristuksen seuraaja antaa mystillisen kuolemansa mennä siihen, että mieluummin antaa tappaa itsensä, kuin

menisi toisia tappamaan ja itseään tapattamaan.

Tällätavoin ihminen voittaa alustavan ratkaisevasti myös kuoleman, sanokaamme toisen eli persoonallisuuden kuoleman. Hän valmistuu siirtymään Pekka Ervastissa alkaneeseen suureen Maailmanuskontoon, siinä pahanvastamattomuuden kulmakiven asettamiseen ja väkivallan, niin siveellisen kuin aineellisen väkivallan voittamiseen.

Nyt tapahtuu mystillinen kuolema sillätavoin, että ihminen kuolee — karmallisten velvollisuuksiensa sallimissa rajoissa — kaikelle muulle, paitsi ei sille henkiselle elämälle ja henkiselle työlle, jonka me yksilöinä ja ryhminä teemme Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Käytännöllisenä lähtökohtana ja ojennusnuorana on siinä ensimmäinen inhimillinen totuus, joka on, niinkuin Pekka Ervast sanoo, ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa.

Tämä olkoon samalla sanottu kuin veljellisenä kädenojennuksena moninaisille työntekijöille Teosofisen Liikkeen moninaisissa yhtymissä.

J. R. H.

1951 marraskuu, 204—206

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Henkisessä elämässä puhutaan totuuden etsimisestä. Tämä luonnollisesti merkitsee, että ihminen voi etsiä jotain muutakin. Onko näinollen jotain vakavaa eroa etsimisellä ja etsimisellä? Totuudesta ja sen etsimisestä meillä on ainakin eräs kokeneitten lausuma määritelmä: totuus vapauttaa. Eikö siis kaikella etsimisellämme ja löytämisellämme olekaan vapauttavaa luonnetta? Onko mahdollisesti niin, että jotkut etsimisemme ja löytämisemme päinvastoin sitovat ja tavallaan vangitsevat meitä?

Tätä asiaa voimme lähestyä ja miettiä monilta puolilta. Ja koska meillä jokaisella ruumiillisesti elävällä ihmisellä on välttämättömyytenä edessämme sellainenkin tapahtuma kuin kuolema, niin voimme katsoa asiaa siltäkin kannalta. Ja jos joku ylimielisen laiskasti huomauttaa: "hm, turha vaiva! sillä siitä ei kukaan kuitenkaan mitään varmaa tiedä", niin se ei ole mikään ratkaisu asiassa. Sillä kuolemaa emme ole tilaisuudessa sivuuttamaan ylimielisellä hymähdyksellä. Kuolema meidän on koettava. Ja kun emme voi välttää tuota kokemusta, niin emme voi ajatella välttyvämme kuolemaan sisältyvästä toisesta kokemuksesta. Ja mikä olisi tuo toinen kokemus? Se on tuo: tuleeko kuolema suurena vapauttajana, vai tuleeko se suurena sitojana, vangitsijana? On selvää, ettemme tästäkään pulmasta selviydy ylimielisen laiskalla hymähdyksellä. Sekin tulee meille aikanaan yhtä välttämättömänä kokemuksena kuin itse kuolemakin. Kuolema tulee meille joko vapauttajana tai vangitsijana. — Kun tähän asiaan liitämme ajatuksen: "totuus vapauttaa", niin miten totuus tässä vapauttaa? Luonnollisesti niin, että meidän on täytynyt etsiä ja löytää totuus kuolemasta. Ja tässä etsimisessä ja löytämisessä taas on kaksi puolta: älyllinen ja käytännöllinen. Nykyään me voimme etenkin teosofisesta kirjallisuudesta lukea kokeneiden tietäjien esityksiä kuolemasta, kuolemantakaisesta elämästä ja jälleensyntymisestä. Siinä saamme jo alustavasti kokea tuon lauseen pätevyyden: "totuus vapauttaa". Me vapaudumme sekä materialismin tylsyydestä että kirkollisesta taikauskosta. — Nyt voimme tehdä tässä jo pienen välitiedustelun: eivät läheskään kaikki ihmiset tunne vapautuvansa lukiessaan tai kuullessaan teosofista esitystä kuolemanjälkeisistä tuoneloista ja taivaista ja jälleensyntymisestä. — Eivätpä tietenkään. Mutta tämä tavallaan puhuu teosofisten oppien puolesta. Sillä toiset ovat jo edellisissä jälleensyntymissään olleet totuuden etsijöitä, toiset ovat etsineet jotain muuta. Edelliset tajuavat kuulemansa totuuden helpommin, jälkimmäiset hymähtelevät.

Ja sitten eteenpäin. Edellä jo sanoimme, että totuutta voimme kuolemankin suhteen etsiä kahdella tavalla, älyllisesti ja käytännöllisesti. Edellä oli puhe älyllisestä etsimisestä. Tässä voimme tehdä sen huomion, että monen monet totuudenetsijät tyytyvät kuolemankin suhteen vain älylliseen etsimiseen. Selvää on, etteivät he tällöin pääse täydelliseen varmuuteen asiassa. He jäävät puolittain epäilemään.

Kysymme näinollen: miten kuoleman

suhteen etsittäisiin totuutta käytännöllisesti? Se tapahtuu moraalisen eli mystillisen kuoleman kautta. Ihminen kuolee maailmalle, kuolevaiselle eli persoonalliselle elämälle. Hän kuolee sellaiselle, luopuu sellaisesta, minkä kuolema kuitenkin häneltä vie. Kun sanoimme tätä kuolemaa moraaliseksi niin se merkitsee, että ihminen kaiken menettämisen uhalla, jopa ruumiillisen kuolemankin uhalla, luopuu moraalittomuudesta. Ja räikein moraalittomuus kuoleman suhteen on se, että me joko tapamme itsemme tai murhaamme toisen ihmisen.

Suoranaista murhaa ihmiset yleensä kammoksuvatkin. Mutta jos murha puetaan kauniiseen vaippaan? Sellaisesta puhutaan. Sanotaan, että susi voi esiintyä lammasten vaatteissa. Musta murhaaja voi esiintyä valon enkelinä. Niin saadaan aikaan mustamaagillinen lumo: murha tässä erikoistapauksessa on ei vain luvallinen, vaan välttämätön ja pyhä. Ja niin on kaksi tuollaista mustamaagillisesti "pyhää" murhaamistapaa: sota ja teloitus. Tähän mustamaagillisesti pyhitettyyn murhaamiseen ovat ihmiset yleensä suinpäin suistuneet. Siihen ovat syöksyneet kovin monet niistäkin, jotka ovat — niinkuin edellä puhe oli — älyllisesti etsineet totuutta kuolemasta. He voivat esiintyä moninaisina idealisteina: kristittyinä, teosofeina, vegetaareina, vieläpä pasifisteina, tietysti kaikki vain älyllisinä totuuden etsijöinä.

Ja niin kansat kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen ovat parhaallaankin — noiden älyllisten totuudenetsijäinkin, noiden moninaisten idealistienkin myötävaikutuksella — ponnistamassa kaikin voimin mustamaagillisesti pyhitetyssä toistensa murhaamisessa ja itsensä murhauttamisessa.

Toteamus: ihmiskunnassa lienee kuitenkin nykyäänkin jokin pienempi määrä yksilöitä, joissa on jo siksipaljon siveellistä ryhtiä, että ovat ainakin murhaamisesta luopuneet, luopuneet sekä yksityisestä että joukkomurhasta, sodasta ja teloituksesta. Ja mikä on ollut muutamille mahdollista, se on mahdollista kaikille. Kaikille on mahdollista ratkaista kuolemakysymys sekä älyllisesti että käytännöllisesti.

— — —

Katsokaamme nyt tätä ihmiskunnan elämää toiselta kannalta.

Voimme kuin lähtökohdaksi sanoa, että ottakaamme me ihmiset elämä miltä kannalta tahansa, niin me emme voi muuttaa itse elämää sen omassa lakiperäisyydessä. Elämä on koulua. Vaikka maailma järjestää elämänsä miten tahansa, vaikka se joko ei välitä moraalista ollenkaan, tai vääntää ja kääntää sen mielivaltaisen itsekkäästi, niin elämän oma moraali on silti järkähtämättömänä olemassa. Siitä ei voida — niinkuin Vuorisaarnassa sanotaan — rahtuakaan siirtää tai muuttaa. Jälleensyntyminen on olemassa. Ihmiset syntyvät jälleen ja jälleen tänne ruumiilliseen elämään. Ja karma, syysuhteen laki, on olemassa. Omassa olemuksessamme ja kohtalossamme me saamme niittää kylvömme mukaan.

Kehittyvässä elämässä on sitten kaksi suurta astetta. Niitä voimme nimittää alaikäisyyden ja täysikäisyyden kausiksi. Alaikäisyydessä meiltä voi kulua satoja jälleensyntymiä. Siirtyminen alaikäisyydestä täysikäisyyteen tapahtuu itseuhrin kautta. Sellaisen uhrin ovat jo jotkut yksilöt osanneet tehdä. Kansat sivistyksineen eivät vielä ole osanneet uhrautua, ja siksi niiden uhri saa irvikuvallisen luonteen: ne tuhoutuvat.

Nyt voimme sanoa: kansat sivistyksineen ovat tulleet täysikäisyyden portille, vain viimeinen voitelu puuttuu. Missä tämä näkyy? Se näkyy siinä, että kansat ovat tulleet sillätavoin luomis- ja tuotantokykyisiksi, että kaikkia elämisen tarpeita on yllinkyllin. Se merkitsee, että silloin ollaan tultu uhrautumisen hetkeen. Ja mitä se uhri olisi? Uhri olisi sitä, että uhrauduttaisi Jumalalle. Mutta miten me uhrautuisimme Jumalalle? Aivan asiallisesti uhri olisi siinä että me uhrautuisimme palvelemaan ja täyttämään Jumalan, taivaallisen Isämme johtoa ja tahtoa sen ohjelman mukaan, minkä Mestari Vuorisaarnassa esittää. Pekka Ervast onkin tuon ohjelman esittänyt entistä selvempänä. Uhri olisi siinä, että me luopuisimme persoonallisten päämäärien tavoittelusta, ja ajattelisimme taivaallisen Isän tahdon täyttämistä Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Me omaksuisimme Vuorisaarnan moraalin ja todistaisimme sen alkeellisen ratkaisevasti sillä, että kieltäytyisimme tuosta karkean epäinhimillisestä teosta: toistemme murhaamisesta ja itsemme murhauttamisesta sodassa, kieltäytyisimme sodasta ja teloituksesta.

Niinkuin sanottu, kansat ovat nyt tulleet

täysikäisyytensä portille, ja vain tämä viimeinen voitelu niiltä puuttuu. Kansat johtavine kirkkoineen, yliopistoineen, valtioineen eivät vielä ole osanneet uhrautua Jumalalle, vaan he sensijaan luulevat voivansa uhrata Jumalan itselleen, omille persoonallisille tarkoitusperilleen. Lutherin tavalla kansat vielä ajattelevat, että Jumalan pitäisi toimittaa heille "hyvät naapurit, uskollisen puolison, kuuliaiset lapset ja muuta senkaltaista". Itselleen he eivät lainkaan rukoile sellaista kuuliaista mieltä, että osaisivat nöyrtyä ja ryhdistäytyä seuraamaan Vuorisaarnan Mestarin johtoa. Sentähden kansojen täysikäisyyden vihkimys-uhri saa jatkuvasti kielteisen luonteen: he joutuvat uhraamaan hävittävälle sodalle, murhalle ja ryöväykselle.

Edellä oli jo puhetta, että vaikkeivät kansat johtavine sivistyksineen vielä ole suorittaneet itseuhria, joka siirtäisi heidät alaikäisyydestä täysikäisyyteen, niin kuitenkin on jo yksilöitä, jotka ovat itseuhrin tehneet. Sellaisia ovat Buddha, Jeesus, H. P. Blavatsky, Pekka Ervast ja heidän todelliset seuraajansa. Kaikki he ovat kieltäytyneet osallistumasta ihmisten murhaamiseen sodankaan tai teloituksenkaan muodossa. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että kristinusko alkaa nimenomaan sotakysymyksen ratkaisusta, miekan kääntämisestä ristiksi. Ja noiden uraauurtavien suurten Opettajien kasvattava vaikutus kohdistuu siihen, että alaikäisyydestä täysikäisyyteen siirtyvien yksilöiden luku lisääntyisi. Sitä tietä tapahtuu yksilöiden ja kansojen pelastus. Sama laki mikä esiintyy Sodoman ja Gomarran kohtalossa pitää aina paikkansa. Jos jossain kansassa on riittävä määrä täysikäisyyteen siirtyneitä yksilöitä ja heidän muodostamiaan ryhmiä, silloin se kansa osaa riisua armeijansa ja se kansa saa elää. Onhan jo muinaisinakin aikoina sanottu, että Jumala ei tahdo ihmisten tai kansojen hukkuvan, vaan että he muuttaisivat menettelynsä ja pelastuisivat.

Selvää on edelleen, että itse Elämä asettaa näille ryhmille määrätynlaisia itsekasvatuksellisia ohjeita. Jotta he voisivat toimia ryhmänä, täytyy heidän oppia osoittamaan toisilleen suurta suvaitsevaisuutta ja ymmärtämystä, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ja uuden liiton magiaa, joka on asteeksiantavaisuutta, niinkuin P. E. myös sanoo. Eikä tämäkään riitä. Kaiken mahdollisen erimielisyyden keskellä täytyy aina rakentaa rauhaa. Tämä edellyttää vakavaa itsekasvatuksellista itsensä voittamista. Sillä yksi on vahva yhdessä ominaisuudessa, toinen toisessa. Ja jokainen tulee kokeelle siinä ominaisuudessa missä hän on heikko, eikä siinä missä hän on vahva.

J. R. H.

1951 joulukuu, 227—229

Pohjolan Valo 1952

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pekka Ervast sanoo, että meidän on ajateltava asiat puhki. Minkätähden? Tietenkin siksi, että löydämme vapauttavan totuuden.

Nyt on eräs asia teosofisessa liikkeessä, joka on kaiken aikaa monien mieliä askarruttanut, eivätkä ainakaan kaikki ole vapauttavaa totuutta löytäneet, eivät siis asiaa puhki ajatelleet.

Tämä koskee teosofisen liikkeen jakautumista moniin seuroihin. Tätä monet ovat ihmetelleet. Ja ehkä ihmettelyynsä pysähtyneet, kenties väsähtäneet. Pekka Ervast puolestaan sanoi, että tuo monien teosofisten seurojen esiintyminen on kyllä muodon kannalta rikkautta, mutta hengen kannalta köyhyyttä.

Näinollen meillä on täysi syy syventyä selvittelemään tätä kysymystä. Tässä suhteessa on erittäin hedelmällistä tutkia jotain samankaltaista rinnakkaisilmiötä. Sellaisena meillä on kristillinen liike. Siinä on ainakin roomalainen, kreikkalainen ja protestanttinen kirkkokunta; monine pienempine yhtymineen.

Kaikki nämä kirkkokunnat ja lahkokunnat sanovat perustuvansa Jeesus Kristukseen. Tästä herää kysymys: eikö Jeesus esittänytkään yhtä ehjää ja selvää elämänkäsitystä? Herättikö Jeesus noin monta, vieläpä keskenään ristiriitaista elämänkäsitystä?

Nyt meidän ei pitäisi livistää, jos niin sopii sanoa. On ajateltava asia puhki. Esittikö Jeesus noin monia käsitteitä? Vai oliko hänen esityksensä yhtenäinen?

Päästäksemme selvyyteen on meidän tutustuttava Jeesuksen omaan oppiin. Pekka Ervastin tavalla huomaamme siinä kolme jaksoa. Ensimmäisen jakson muodostavat vertaukset, joilla Jeesus kääntyy kansan puoleen. Saatuaan sitten kansasta herätetyksi joitakin yksilöitä tulevat he hänen oppilaikseen, joita hän alkaa kasvattaa opettamalla heille uutta elämäntapaa. Tämä opetus on keskitetysti esitetty Vuorisaarnassa. Se opetus on sillätavoin kaksiasteista, että varsinaiset oppilaat sitä ymmärtävät ja käytännössä seuraavat. Kansa kuuntelee ihmetellen ja osaksi ihastellen. Ammattikunnaksi muodostunut papisto, henkisesti laiskahko, kateellinen, kunnian- ja vallanhimoinen, omia persoonallisia etujaan ajattelevat yksilöt ja ryhmäkunnat tuntevat ärtymystä, mielipahaa, loukkaantuneisuutta.

Kolmas jakso Jeesuksen esittämässä uudessa elämänkäsityksessä esiintyy Jeesuksen omana elämänvaelluksena. Jokainen Jeesuksen oppilas, joka täysin tosissaan lähtee Jeesuksen Vuorisaarnassa esitettyä siveysoppia seuraamaan, hän joutuu jollain omalla tavallaan kokemaan ne tapahtumat, jotka Jeesuksen yhteydessä kerrotaan. Hän kokee Kristuksen syntymän sisässään. Hän kokee kasteen, kirkastuksen, ristiinnaulitsemisen, ylösnousemisen, taivaisiin astumisen.

Totuudenetsijöinä ymmärrämme, että Jeesus on esittänyt yhden yhtenäisen elämänkäsityksen. Itse hän sitä eli ja toisille opetti. Vieläpä hän lupautui jatkamaan työtään aikojen loppuun asti. Että Jeesuksen esittämä yhtenäinen elämän käsitys on jakautunut moniin suuntiin ja kirkkokuntiin, se ei ole Jeesuksesta lähtöisin. Se on lähtöisin myöhemmistä opettajista ja johtajista. Se on lähtöisin niistä samoista henkisesti laiskoista, kateellisista, kunnian- ja vallanhimon sokaisemista yksilöistä ja ryhmistä, jotka Jeesuksen ristiinnaulitsemisenkin aikaansaivat. Jos Jeesuksen oppia olisi kunnioitettu, siihen syvennytty ja sitä seurattu, silloin meillä olisi tänäkin päivänä yksi yhtenäinen kristillinen liike, jonka johdossa Jeesus itse olisi. Nyt meillä sensijaan on monia kirkkoja ja lahkoja, jotka kokonaan kieltävät Mestarinsa opin.

Nämä kirkot ovat yksimielisiä vain tässä Jeesuksen opin kieltämisessä. Ne ovat edelleen yksimielisiä siitä, että Jeesus olikin ristiinnaulittava. Ja edelleen, että kristittyjen velvollisuus on tarttua aseisiin, mennä tappamaan toisia ihmisiä ja itseään tapattamaan. Siten kristikunta kirkkoineen, yliopistoineen ja valtioineen on muodostunut — Jeesuksen puhetapaa käyttäen — ryövärien luolaksi; kveekkareita ja ehkä joitakin muita pieniä ryhmiä lukuunottamatta.

— — —

Tämä kristikunnan vajoaminen Jeesuksen opin vastakkaisuuteen ei ole ollut samantekevää. Ihmisten sisäinen luonne on vahvistunut itsekkyydessä, sotaisuudessa, väkivaltaisuudessa ja raakuudessa. Siten koko länsimainen sivistys suuntautui kulkemaan kärsimyksiä ja luhistumistaan kohti.

Ja entä tuon sivistyksen vaikutus teosofiseen liikkeeseen? Sillä ne ihmiset, joiden kohtalona oli joutua teosofisen liikkeen yhteyteen, olivat lapsuudessaan ja nuoruudessaan saaneet tuollaisen, Jeesuksen opista kokonaan poikenneen kasvatuksen. Niinollen on hiukan ymmärrettävää, vaikkei puolustettavaa, että nuo ihmiset olivat taipuvaiset tekemään samat virheet teosofisessa liikkeessä.

Teosofinen sanoma on sellaisenaan myös yhtenäinen. Älyllisesti siinä tehdään selvää elämän koulusta ja sen koulun järjestyksestä, ihmiselämän päämäärästä ja siitä tiestä, mikä päämäärään vie. Siinä puhutaan pyhästä jäävämättömästä syysuhteen laista eli karmasta, joka on heijastus siitä kehityksen laista josta Jeesuskin sanoi, ettei siitä voida piirtoakaan siirtää eikä rahtuakaan muuttaa. Siinä puhutaan jälleensyntymisestä, jonka alaisena ihminen syntyy jälleen ja jälleen tänne ruumiilliseen elämään, kasvaakseen siinä ihmiselle kuuluvaa päämäärää kohti.

Tämän enempää emme tässä yhteydessä tarvitse puhua tästä opillisesta puolesta. H. P. Blavatsky painosti — mikä on aivan luonnollista — teosofian käytännöllistä puolta. Hän sanoi: teosofia on altruismia, ihmisystävällisyyttä. Niinpä käytännöllinen työohjelma kuuluukin: "Me muodostamme yleisen veljeyden ytimen, katsomatta eli takertumatta mihinkään sellaiseen seikkaan, mikä eroittaa ihmiset toisistaan".

Tässä lausutaan todellinen työohjelma. Voimmekin heti kysyä: mikä on se erikoinen "seikka", joka räikeämmin eroittaa ihmiset toisistaan? Se on epäilemättä sota. Sotahan eroittaa ihmiset toisistaan ihan murhaan asti.

Mutta mitä näemme tässäkin suhteessa teosofisessa liikkeessä? Näemme, että heti ensimmäisen maailmansodan alkaessa 1914 Teosofisen Seuran johto Adyarissa julisti sodan sillätavoin arvokkaaksi ja erinomaisen kehittäväksi, että teosofejakin suorastaan velvoitettiin siihen osallistumaan.

On suorastaan yllättävää että tämä tehtiin siitä huolimatta, vaikka teosofisen sanoman alkuperäinen julistaja, Mestareiden suoranainen lähetti ja Heidän puhetorvensa H. P. Blavatsky oli nimittänyt sotaa — ja erikoisesti rukousta sodan hyväksi — mustaksi hommaksi. Ja vaikka jo suuri Buddha oli kieltänyt tarttumasta aseisiin oppinsa puolesta, olipa kahdeksankertaisen tiensä ensimmäisessä ohjeessa antanut oppilaittensa luvata: "Minä noudatan käskyä olla tappamatta eläviä olentoja". Ja Jeesus oli sanonut: "Pistä miekkasi takaisin tuppeen; sillä kaikki, jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat".

On suorastaan kummallista, että T. S:n johto ei vähääkään välittänyt näiden suurten, vieläpä teoriassa kunnioittamiensa suurten auktoriteettien lausunnoista.

Tästä luonnollisesti — tai luonnottomasti — johtui, että T. S:ssa katseltiin epäillen niitä teosofeja, jotka — uskollisina alkuperäiselle lupaukselle yleisen veljeyden ytimen muodostamiseksi — kieltäytyivät sodasta, olivat sotaa vastaan. Heitä pidettiin "yhtenäisyyden häiritsijöinä". Heidän teosofinen työnsä T. S:ssa tuli vaikeaksi, lopulta mahdottomaksi. Niin kävi Suomessa Pekka Ervastille. Häntä ja hänen ympärilleen kokoontuneita ei siedetty edes toisena osastona. Kaikista yhteistyön yrityksistä huolimatta tuli välttämättömäksi, että Pekka Ervastin ympärille ja hänen johdollaan muodostui uusi, teosofiseen liikkeeseen lukeutuva seura, joka sai nimekseen Ruusu-Risti.

Pekka Ervast asetti suvaitsevaisuuden ja toistensa ymmärtämisen tärkeäksi asiaksi. Olihan todella valitettavaa, että T. S:ssa ei suvaittu niitä työntekijöitä, jotka pitivät kiinni T. S:n omasta ohjelmasta. Erittäin outoa oli tämä sentähden, että T. S:ssa pi-

dettiin — niinkuin jo edellä tuli sanotuksi — suuressa arvossa etenkin Buddhaa, niinkuin myös H. P. Blavatskya ja Jeesustakin.

Myöhemmin P. E. aikakauskirjassaan huomauttikin, että kun noin suuri erehdys oli tehty niin toivoisi, että erehdys tunnustettaisiin ja oikaistaisiin. Mutta erehdys jatkuu yhä, eikä oikaisua ole annettu.

Sitten Pekka Ervast useasti puhui siitä, kuinka Vuorisaarnassa on meillä turvallinen mittapuu kaikkia opettajia ja heidän opetuksiaan arvostellessamme. Kun joku uusi opettaja esiintyy, niin hänen siveysopillinen opetuksensa ei saa missään suhteessa olla Vuorisaarnan oppia alempana, vaan vähintään sen tasolla, tai sitä ylempänä. Hän sanoi vielä niinkin, että vaikkakin älyllis-yliaistillisissa asioissa opetettaisiin jotain tavallisuudesta poikkeavaa, niin se ei ole sillätavoin vaarallista, kuin on moraalisen opetuksen alentaminen. Joskin opettajalla on jotain uutta sanottavaa älyllisesti, niin hän on silti oikea opettaja, kunhan hänen opetuksensa pysyy Vuorisaarnan opissa ja sen opin hengessä.

Emme tässä nyt tarvitse ryhtyä yksityiskohtaisiin selvittelyihin myöhemmistä vaiheista. Lyhyesti vain toteamme tapahtuneen tosiasian. Kaikesta huolimatta toistui vanha tarina sillätavoin, että Ruusu-Risti Seuran virallinen Johto erotti joukon toimivia jäseniä seurasta. Ja minkä vuoksi? Opetustyönsä vuoksi. Millaista taas tämä opetustyö oli, se näkyy P. E:n Kannatusliiton julkaisemissa kirjoissa. Tuo kirjallisuus on jo melkoisen monilukuinen. Jos ken ottaa vaivakseen tutustua siihen on pian huomaava, että se kirjallisuus kulkee nimenomaan Vuorisaarnan opissa ja sen opin hengessä.

Näinollen kohdistuu Ruusu-Ristinkin menettelyyn Pekka Ervastin toivomus, että kun noin kohtalokas virhe on tehty niin toivoisi, että se erehdys tunnustettaisiin ja korjattaisiin.

Yleistäen on sanottava samaa teosofisesta liikkeestä kuin mitä edellä tuli sanotuksi kristillisestä liikkeestä. Jos olisi pysytty alkuperäisessä teosofisen liikkeen ohjelmassa, yleisen veljeyden ytimen muodostamisessa — katsomatta mihinkään ihmisiä toisistaan eroittavaan seikkaan —, niin luonnollisesti ei olisi tapahtunut mitään jakautumisia, vaan järjestynyt teosofinen maailma esiintyisi yhtenä yhtenäisenä liikkeenä.

Tästä huolimatta meillä on tilaisuus yrittää parastamme. Uusi aika on alkanut ja uudet voimat vaikuttavat. Kristus-Isä on ottanut Karman johdon käsiinsä ja odottaa, että mekin antaisimme toimivan kätemme Hänen käteensä.

J. R. H.

1952 tammikuu, 7—9

Tien ohesta tempomia...

J. R. Hannula:

13-luvun merkitys

Pekka Ervast on myöskin hienokseltaan huomauttanut, että ihminen voi vanhemmalla iällään puhua omistakin kokemuksistaan. Toiselta puolen on sanottu, että ihminen on pienoismaailma ja samalla maailmankaikkeuden avain. Näinollen ajattelen, että rohkenisin puhua hiukan omistakin kokemuksistani 13 luvun suhteen. Näin jälkeenpäin ovat tapaukset selvinä edessä, vaikka tapahtumien aikana joko ei ole asiasta tiennyt, tai ei ole sitä erikoisesti ajatellut.

Ensimmäinen 13 vuotta oli elämässäni kulunut vuonna 1886. Silloin kuoli äitini, joten jo tässä ensimmäisessä vaiheessa jouduin sillätavoin tekemisiin kuoleman kanssa. Toinen 13 vuotta oli kulunut 1899, jolloin kuoli isäni. Samana vuotena koin myös omassa karmallis-persoonallisessa elämässäni erikoisesti pohjaa ja suuntaa antavan järjestelyn.

Kolmas 13 vuotiskausi päättyi 1912, jolloin olin jo tutustunut teosofiseen elämänymmärrykseen. Tänä vuotena tapasin henkilökohtaisesti Pekka Ervastin, ensin Teosofisen Seuran vuosikokouksessa pääsiäisenä Helsingissä ja sitten ensimmäisillä teosofisilla kesäkursseilla Kiteellä Juhannuksen jälkeen.

Etenkin tämä kesäkursseilla olo vaikutti

voimakkaasti ja veti minua henkiseen suuntaan, niin että muutamia kuukausia kesäkurssien jälkeen — tammikuun alussa 1913 — jouduin kokemaan sellaisen henkisen uudestisyntymisen, joka laski pohjan ja teki mahdolliseksi työni teosofisen elämänymmärryksen puolesta. Jälkeenpäin olen ollut ymmärtävinäni että ellei tätä olisi tapahtunut, ja ellen v. 1915 olisi luopunut persoonallisesta elämästä ja lähtenyt kokonaan teosofiseen työhön, niin todennäköisesti olisin joutunut kokemaan ruumiillisen kuoleman — niin kuin aavistelen — kansalaissodan aikana. Arvelen että siten olisi minun kohdallani toteutunut Pekka Ervastin lausuma määritelmä: mikä ei kolmessatoista rakkaudessa uudestisynny, se on tuomittu kuolemaan.

Neljäs 13 vuotiskausi täyttyi 1925. Silloin olimme yhteisessä työssämme tulleet sellaiseen vaiheeseen, että etenkin johtavan työntekijämme Pekka Ervastin poismeno ruumiillisen kuoleman kautta oli ollut lähellä. Kuitenkin hänen lähestyvä 50-vuotispäivänsä herätti kanssatyöntekijöissä ja harrastajissa sellaisen myötätunnon aallon, että P. E:n poismenon vaara silloin voitettiin.

Viides 13 vuotiskauteni täyttyi 1938. Silloin minua kohtasi sellainen vaihe, etten enää ollut tilaisuudessa jatkamaan teosofista työtä seuroiksi järjestyneen teosofisen liikkeen nimessä. Näytti kuitenkin olevan mahdollisuus jatkaa teosofis-kristosofista työtä teosofisessa liikkeessä ilman juriidisesti järjestettyä seuraa. Niinpä minulle pari vuotta myöhemmin näkymättömien henkivaltojen puolelta tarjottiin vaihtoehto: joko kokisin ruumiillisen kuoleman tai jatkaisin teosofis-kristosofista työtä sille työlle tarjoutuvissa mahdollisuuksissa. Ja niin on nyt tämä työ jatkunut.

Riittäköön tämä tälläkertaa valaisemaan 13 luvun kohtalokasta merkitystä, ("Kysymyksiä ja vastauksia" II s. 101).

Huomattuani Toimittajan ottaneen edellä esitetyn kirjoitukseni Pohjolan Valoon, minussa heräsi tai elävöityy ajatus, että nythän voisin kirjoittaa hiukan jatkoa; koska päättyneenä vuotena, 1951, on elämässäni kulunut kuudes 13 vuotiskausi. Kysyn: onko nyt tapahtunut jotain vastaavanlaista? Ihmeekseni huomaan kaksi erikoista seikkaa. Ensin, että vuodesta 1948 minun ruumiillinen kuolemani joutui kuin jollekin esityslistalle. Niin tulimme vuoteen 1951, jolloin, niinkuin jo edellä sanoin, kuudes 13 vuotiskausi elämässäni päättyi. Tällöin asia järjestyi niin, että minulle annettiin tehtäväkseni aloittaa työssäni uusi kirjallinen muoto: "Kysymyksiä ja vastauksia". Päättyneenä vuotena niitä ilmestyikin neljä kirjaa, ja viides on käsikirjoituksena odottamassa julkaisuvuoroaan.

1952 tammikuu, 28 ja 28 kansil.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mielessäni pyörii eräitä ajatuksia. Ne johtuvat siitä kriitillisestä tilanteesta, mihin maapallomme ja ihmiskuntamme on joutunut. Johan tavallisen sivistyksemme johtajat ovat tulleet siihen käsitykseen, että maapallo kenties voitaisiin tuhota — tai ainakin autioittaa — niillä voimilla ja keinoilla, joita jo on onnistuttu käytäntöön saattamaan.

Että tuhoutumisen vaara on olemassa, siitä on korkeamman tiedon taholla jo aikoja sitten oltu selvillä. On oltu selvillä siitä, että ihmiskunnalla on ratkaistavana ja voitettavana kolme suurta pulmaa: tietämättömyyden, itsekkyyden ja kuoleman pulma. Ja ihmiskunta onkin — joko tieten tai tietämättään — yrittänyt varautua näitä kolmea uhkaavaa vaaraa voittamaan. Tietämättömyyttä voittaakseen ihmiskunta on ryhtynyt rakentamaan yhä enemmän kouluja, monenlaisia ja monenasteisia. Voittaakseen itsekkyytensä ihmiskunta on ryhtynyt rakentamaan yhä enemmän ja yhä suurempia sairaaloita. Voittaakseen kuoleman ihmiskunta on ryhtynyt rakentamaan yhä enemmän sotilaskasarmeja.

Mutta kaikista näistä ponnisteluista huolimatta ihmiskunnan tila on käynyt yhä vain kriitillisemmäksi. Ja me joudumme kysymään: miksi näin on käynyt? Vastauksen tähän voisimme antaa useammalta näkökannalta. Voisimme sanoa: pelastustyö on jokseenkin kaikissa suhteissa aloitettu väärästä päästä, väärästä sivustasta.

Ja niin ollen onkin päinvastoin jouduttu paisuttamaan vaaran suuruutta. Kun on pyritty tietoon, on lähdetty itsekkyyden suuntaan. Kun itsekkyys aikanaan purkautuu sairautena, silloin on ryhdytty työskentelemään vain tuota itsekkyyden seurausta, sairautta, vastaan, sensijaan että olisi ennen kaikkea ryhdytty poistamaan sairauden syytä, itsekkyyttä. Ja edelleen: vaikka itsekkyys purkautuu sairautena, niin toisessa haarassaan se johtaa vallanhimoon. Vallanhimo vuorostaan on kannustanut rakentamaan sotilaskasarmeja, joka nimenomaan johtaa tahalliseen ja tietoiseen murhaan, ryöväykseen, tuhoon ja kuolemaan.

Näin on asia. Tästä johtuu kuoleman vaara.

Kuitenkin voimme samaa asiaa katsella toiseltakin kannalta. Voimme sanoa: tuhoutumisen vaara johtuu siitä, että ihmiskunnalla ei ole oikeata uskontoa; on vain uskonnon nurinpäisiä korvikkeita.

Onko tämä liikaa sanottu? Malttakaamme. Missä on se uskonto, joka on hierarkinen, jumaljohtoinen? Jos joku uskonto, kirkko, henkinen järjestö, sanoo olevansa hierarkinen, niin käytäntö osoittaa, että se on turhaa puhetta. Sillä jos ne olisivat hierarkisia, jumaljohtoisia, silloin niiden johtavana opettajana olisi Mestari, Mestarin jumalallinen oppi, se joka keskeisenä esiintyy Uudessa Testamentissa Vuorisaarnan nimellä. Mestari itse Vuorisaarnan lopussa sanoo: ken tätä oppia kuuntelee ja tekee sen mukaan, hän rakentaa kalliolle, ja rakennus pysyy; mutta ken ei näiden neuvojen mukaan rakenna, hän rakentaa hiekalle, ja se rakennus kaatuu.

Missä on nyt se kirkko, jossa Mestari, Hänen oppinsa, esiintyisi johdossa? Yksinkertaisesti: niitä ei ole; kenties joitain pieniä poikkeuksia lukuunottamatta. Kirkkojen johto yleensä on sellaisten ihmisten käsissä, jotka eivät ole uskaltaneet kieltäytyä edes raaimmasta moraalittomuudesta: ihmismurhasta, sodasta. Jos kirkkojen jäsenistössä olisikin joitakin yksilöitä, jotka olisivat muuttaneet miekkansa ristiksi, niin he eivät tässä pyrkimyksessään saa tukea kirkkonsa johtajilta. Asiahan pitäisi olla päinvastoin niin, että kirkon johto olisi sellaisten ihmisten käsissä, jotka vähintäänkin olisivat edes murhasta kieltäytyneet, sotakysymyksen ratkaisseet, miekkansa ristiksi muuttaneet. Silloin kirkon jäsenistökin saisi johtajiltaan tukea jumaljohtoisessa pyrkimyksessään.

Mitä tässä nyt on sanottu kirkosta, se sama koskee myös teosofista liikettä. Organisoidut teosofiset järjestöt — ehkä taasenkin pieniä poikkeuksia lukuunottamatta — ovat myöskin luisuneet sellaisten ihmisten käsiin, jotka eivät ole halunneet — tai eivät ole rohjenneet — ratkaista ihmismurhaa koskevaa kysymystä. He eivät ole uskaltaneet ratkaista sotakysymystä, eivät siitä huolimatta, vaikka teosofisen liikkeen alkaja H. P. Blavatsky rohkaisee meitä huomauttamalla, että sota on mustaa hommaa, että sotarukoukset ovat noituutta, ja vaikka Pekka Ervast sanoo, että kristinusko alkaa miekan kääntämisestä ristiksi.

Edellä sanottuun on vielä lisättävä Mestarin puhe sielun murhaamisesta, helvettiin hukuttamisesta. Sillä kun henkisten liikkeitten johto on luisunut sellaisiin käsiin jolloin ei olla edes sotakysymystä ratkaistu, ei ihmismurhasta uskallettu kieltäytyä, ja kun kuitenkin esiinnytään — vieläpä Kristuksen nimessä — ihmisten opettajina, niin sellainen opetustyö on nimenomaan sielujen murhaa, helvettiin hukuttamista. Sellainen opetus saattaa esiintyä muodollisesti koristelluissa lammasten vaatteissa, vaikka opetuksen sisältönä on raateleva susi.

— — —

Tulemme nyt uskonpuhdistukseen. Huomaamme, kuinka uskonpuhdistus on välttämätön. Ja se uskonpuhdistus on jo alkanut. Se esiintyy Pekka Ervastin työn tuloksena. Vieläpä siinä esiintyy suuri Maailmanuskonto. Se esiintyy teosofis-kristosofisessa sanomassa. On asiallista, että se tulee saamaan yhä enemmän ymmärtämystä.

Mutta sen omaksuminen edellyttää mielenmuutosta, entisen erehdyksen nöyrää ja aiallista myöntämistä. Niinpä Pekka Ervast joskus sanoikin: kun niin suuria erehdyksiä on tehty niin toivoisi, että erehdys tunnustettaisiin. Opettajiin nähden se merkitsee, että kun on esitetty Kristusvastaista opetusta, niin on erehdys tunnustettava samoilla korokkeilla missä erehdyskin on tehty. Vasta silloin voi alkaa uusi jakso opetuksessa.

Tässä onkin nyt huomattava, että etenkin kristikunnassa on paljon puhuttu

synnintunnosta, katumuksesta ja parannuksesta. Se tietenkin johtui siitä, että Jeesus Natsarealaisessa tuli Jumala rakkautena ihmiskuntaan. Tunnemme itsemme syntisiksi rikkoessamme veljesrakkautta vastaan. Tietenkin yksityisessä elämässä on synnintunto ja katumus esiintynyt huomattavana tekijänä. Mutta opetustyössä suhteessa Kristuksen Vuorisaarnan oppiin synnintunto ei juuri ole johtanut katumukseen, erehdyksensä myöntämiseen. Ainakin yksi poikkeus kuitenkin on, niinkuin Pekka Ervast joskus sanoi: B e r n h a r d C l a i r v a u x'l a i n e n, joka eli 1090—1153. Hänhän sai aikaan toisen ristiretken. Mutta myöhemmin — niinkuin Pekka Ervast sanoi — Bernhard julkisissa esitelmissään aina huomautti tästä erehdyksestään: Kristuksen valtakuntaa ei käy edistäminen aseilla ja väkivallalla.

Tämän lisäksi on sitten huomattava eräs joukollinen tunnustus. Ns. ensimmäisen maailmansodan jälkeen kokoontui Tukholmassa kirkkojenvälinen neuvottelukokous, joka kokous antoi julkisen tunnustuksen, että kirkot olivat erehtyneet liittyessään sotaan. Mutta tämäkin julkinen tunnustus on sillätavoin kuivunut kokoon, etteivät kirkot, sen piispat ja johtajat, ole ryhtyneet asettamaan "kortta ristiin" Kristuksen opin puolesta.

Voimme kysyä: mikä estää henkisten liikkeitten johtajien tunnustamasta erehdystään ja ryhtymästä toteuttamaan Vuorisaarnassa esitettyä hierarkista, jumaljohtoista, elämänkäsitystä? Lyhyesti sanoen: se on ylpeys ja henkinen laiskuus. Erehdyksen tehneet opettajat ja johtajat jättävät katumuksentekonsa mieluimmin kuolemanjälkeisiin kiirastuliin, kuin että he nöyrtyisivät ja ryhdistäytyisivät tekemään sen täällä maallisessa elämässään.

J. R. H.

1952 helmikuu, 32—33

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

On sanottu, että tämä ihmiskunnan elämä on jumalallisesti järjestettyä koulua. Ja me voimme totuudenetsijöinä kokea ja ymmärtää, että asia niin on. Niinpä yrittäkäämme tässä selvitellä eräitä tähän asiaan kuuluvia seikkoja.

Tavallisessakin koulussa on eräitä ylimenotiloja. Kun esim. oppilaat siirtyvät lyseosta yliopistoon, niin on kuin lyötäisiin jonkinlainen pylväs ja sanottaisiin: nyt alkavat uudet tutkimukset, ja tähänastiset askartelut saavat jäädä. Ne saavat jäädä, vaikka niissä opittu taito on uudessa vaiheessa käytettävänä.

Näin on myös jumalallisessa elämän koulussa. Siihenkin muodostuu kehityksen jaksottaisuuden matkapylväitä. Sellainen on Pekka Ervastin mainitsema pahanvastustamattomuuden kulmakivi. Se on nyt lähtökohta varsinaisessa henkisessä elämässä. Paljon entisestä työskentelytavasta saa jäädä sen kulmakiven taakse.

Mutta tämä ei suinkaan ollut ensimmäinen pylväs. Niitä on jo ennenkin pystytetty. Selvittelemme tässä muutamia. Oikeastaan voidaan puhua neljästä tuollaisesta pylväästä. Tämä johtuu itse elämän omasta järjestyksestä. Olemmehan esim. neljännessä luomispäivässä. Ja vihkimyksistä puheen ollen tämä myös pitää paikkansa. Vaikka puhutaan kymmenestä ja jopa useammastakin vihkimyksestä, niin oikeastaan voidaan puhua vain neljästä vihkimyksestä, jotka sitten etenevät ja syvenevät sarjoissa; niinkuin Pekka Ervast "Tähtikoulut" kirjassaan asian esittää.

Pekka Ervastin mainitsemaan pahanvastustamattomuuden kulmakiveen sisältyykin kolme jo ennen pystytettyä kulmakiveä.

Ensimmäinen laskettiin jo aikojen aamuna. Olimme tässäkin neljännessä luomispäivässä eläneet jo miljoonia vuosia eräänlaisessa eläimellisessä tilassa, kunnes noin kolmannen juurirodun puolivälissä meidän eläimelliseen luontoomme yhtyi inhimillinen minuus. Silloin oli kuin olisi laskettu kehityksen pylväs, johon oli kirjoitettu: e l ä i m e l l i s y y d e s t ä l u o p u m i s e n k u l m a k i v i. Siitä asti meidän tuli oppia luopumaan eläimestä, eläimellisten himojen ja eläimellisten vaistojen varaisesta elämästä. Meidän tuli oppia tajuamaan, että olemme ajatuskyvyllä varustettuja

olentoja, ajattelijoita. Niinpä ajattelija ja ihminen olivatkin alkuaan sama asia.

Siitä asti aloimme saada opetusta kehittyneiltä olennoilta, joita oli useampaa astetta. Pääasiassa opettajia oli kahta laatua. Oli hyviä, jotka opettivat tuntemaan elämän lakeja, ihmisyyteen kuuluvaa ihannetta. Mutta oli myös toisia, jotka vetosivat ihmisen eläimellisyyteen, turhamaisuuteen, ylpeyteen, vallanhimoon, johdattaen ihmistä siten kärsimyksiin.

Täten jouduttiin siihen, että toisen kulmakiven laskeminen tuli välttämättömäksi. Sen laski erikoisesti Gautama Buddha. Siihen kulmakiveen tuli kirjoitetuksi: ä l ä u s k o u m p i m ä h k ä ä n. Jos umpimähkään uskot, vaikka kuinka vilpittömästi, et voi välttää, että voit joutua petetyksi, nenästä vedetyksi, niinkuin sanotaan. Kuuntele arvonannolla, mutta tiedä, että olet vastuunalainen edesottamuksistasi. Sentähden älä umpimähkään kiellä äläkä myönnä. Mieti vastaasi tulevaa oppia, neuvoa tai tehtävää niin perinpohjaisesti, että sinulle selviää valaiseva totuus asiassa. Menettele siten parhaan ymmärryksesi ja taitosi mukaan muistaen aina, että olet vastuussa teostasi.

Näin on ihmiskunta — tai ainakin sen jumala-uskoinen parhaimmisto — enkeliryhmien johdolla tullut siihen mihin se sillä johdolla saattoi tulla. Tultiin aikaan, jolloin oli avattava Logos-johtoinen elämä. Kyllähän elämä oli tavallaan ollut Logos-johtoista ennenkin, sillä enkeliryhmät kuuluvat kolmannen Logoksen eli Pyhän Hengen ryhmään, niinkuin Pekka Ervast opettaa.

Nyt tulemme tärkeään kohtaan. Meille opetetaan, että aurinkokuntamme kaksi korkeinta tasoa, Anupadaka ja Adi tasot, ovat yksin Logoksen toimialueita. Tämä merkitsee, että kun enkelijohtoisen elämän lisäksi alkaa Logos-johtoinen elämä ilmentyä, silloin mm. alkaa ihmiskuntaan ilmentyä myös Anupadaka tason ja Adi tason elämä. Tästäkin syystä puhutaan Logoksen, Kristuksen, kahdesta tulemisesta. Ensimmäisessä tulemisessa — joka on Logoksen tulemista Poikana — alkaa Anupadaka tason elämä ilmetä. Toisessa tulemisessa — joka on Logoksen tulemista Isänä — alkaa ilmetä Adi tason elämä. Ensimmäistä tulemista on myös sanottu tulemiseksi kärsimään, koska Poika rakkaudellaan ja kärsimyksellään pitää kaiken koossa, ja Isä taas voimassaan ja majesteettiudessaan vetää kaiken takaisin, niinkuin P. E. opettaa.

Ensimmäinen tuleminen tapahtui Jeesus Natsarenuksessa. Hänessä ruumistui kosmillinen Kristus, Jumala rakkautena, ihmiskunnan päivätajuntaan ja maapallomme eetteritasoon asti. Ja historia osoittaa, että tämä oli Rakkauden tulemisesta kärsimykseen. Olemme saaneet kuulla, että Jeesuksen väkivaltaisen ristiinnaulitsemiseen vaikutti erään suuren vihityn, Shankaratsaarjan, itsemurha. Sillä Jeesus oli vapaaehtoisesti ottanut siitä johtuvan karman päälleen. Mutta voimme aavistaa, että Jeesuksen ja hänen seuraajainsa kohdalle tuli eräs toinenkin ihmiskunnan karma. Hyvän Lain edustajat olivat nim. Atlantiksella tarttuneet aseisiin ja vuodattaneet verta taistelussa mustia vastaan. Ankarasti ottaen tämä oli sittenkin erehdys, jolla oli määrätyt karmalliset seuraukset. Ensiksikin: sodan aate painui täten ylön lujasti ihmiskuntaan, niinkuin P. E. sanoo. Kuitenkin siitä aatteesta, sodan aatteesta, oli päästävä. Ja kun sitten Jeesuksessa ruumistui Jumala rakkautena ihmiskuntaan, tuli samalla pystytetyksi kolmas kehityksen pylväs, kolmas toiminnan kulmakivi: m u u t t a k a a m i e k k a n n e r i s t i k s i. Jeesus sanoi: "kaikki jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat". Ja P. E. lisää: "todellinen kristinusko alkaa miekan kääntämisestä ristiksi". — Mutta koska Hyvän Lain edustajat olivat Atlantiksella tarttuneet aseisiin ja siten antaneet sodalle kuin pyhyyden leiman, niin karma painoi voimakkaasti siihen suuntaan, että sotakysymyksen yhteydessä Jeesus Kristuksen seuraajat ovat koko kristillisenä aikana joutuneet kokemaan verimarttyyriutta. Mestarinsa oppia seuraten he ovat kieltäytyneet antamasta lippuvalaa, menemästä sotaan ja sotaväkeen, ja ovat sentähden joutuneet verimarttyyreiksi. Siten he ovat saaneet lunastaa atlantilaisten esi-isiensä aiheuttamaa karmaa, kun he Hyvän Lain edustajina tarttuivat aseisiin ja vuodattivat verta, toisten ja omaansa.

Sitten tapahtuu Kristuksen, Logoksen, toinen tuleminen, joka tulee kunniassaan. Ei niin, että Jeesus Kristus tulisi uudelleen. Sillä kosmillinen Kristus tuli jo. Se on nyt

olemassa, ja sen tuleminen jatkuu siten, että rakkaus pääsee esille yhä useammassa ihmisessä. Toinen tuleminen merkitsee, että esiintyy toinen suuri Jumalan Poika, kosmillinen Isä Voimana ja Majesteettiutena. Tämä silloin mm. merkitsee, että Adi tason elämä alkaa ilmentyä ihmiskuntaan. Kunniassaan tuleminen merkitsee ainakin kahta asiaa: että kuolema voitetaan, ja että Karman johto siirtyy Saatanalta Kristuksen käteen.

Tätä suurta tulemista Jeesuskin Uudessa Testamentissa kuvailee. Ja sitten saamme Pekka Ervastilta kuulla, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Suuri Opettaja on esiintynyt. Mutta kuka se on, se ei selviä ennakkoluuloisella kieltämisellä eikä umpimähkäisellä myöntämisellä. Ainoa tuntomerkki on tuon suuren Opettajan oma opetus. P. E. sanoo, että uuden Opettajan opetus ei saa olla missään suhteessa Vuorisaarnassa esiintyvää Jeesuksen opetusta alempana, vaan vähintään sen tasolla, tai sitä ylempänä. Ja kun nyt tällä mittapuulla etsimme uutta suurta Opettajaa, ottamalla huomioon tuon ensimmäisen todellisen kristinuskon ehdon: sotakysymyksen ratkaisun, tai ratkaisemattomuuden, niin montako mahtaa jäädä jälelle kaikkien kirkkojen, seurojen ja järjestöjen herroista ja rouvista opettajista! Ja kuitenkin tuo sotakysymyksen ratkaisu on vasta ensimmäinen ehto todellisessa kristinuskossa...

Niin, onhan meillä H. P. Blavatsky, joka täyttää ainakin tämän ensimmäisen ehdon — ja vielä monia muita ehtoja senkin lisäksi. Mutta niinpä H. P. B. osaa viitata sekä Vuorisaarnaan että Pohjolaan, Suomeen: sieltä tulee Valo. Ja Valo on tullut. Pekka Ervast ei ole missään suhteessa madalluttanut Jeesuksen Vuorisaarnan oppia, vaan on sitä syventänyt, täydentänyt, selventänyt.

Niinpä Pekka Ervast onkin nyt asettanut neljännen kulmakiven: p a h a n v a s t u s t a m a t t o m u u d e n. Se sisällyttää itseensä kaikki edelliset kolme kulmakiveä, syventäen ja täydentäen niitä.

Mitä on nyt se paha, jota meidän ei pidä vastustaa? Se on kaikki se paha, jonka kanssa tulemme kosketukseen niin sisäisessä kuin ulkoisessa elämässämme. Siitä pahasta emme lopultakaan pääse vastustamalla sitä. Siten menetellen me lopulta kuitenkin joudumme tappiolle. Miten siis menetellä? P. E. sanoo: paha on aina voitettava, voitettava ensin sisäisesti ja sitten ulkoisestikin. Sellaista taitoa oppii käytännössä. Vapautamme mielemme askartelemasta pahassa. Siirrämme mielemme hyvään, rakkauteen, Jumalaan, ja teemme luovaa ja palvelevaa työtä siinä, Jumalassa. Teemme työtä yksilönä ja ryhmässä. Siten muodostuu Isän valtakunta Valtaistuimen oikealle puolelle. Siinä Valtakunnassa teemme työtä Isän tahdon ilmentämiseksi Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Työ tekijäänsä neuvoo, Mestari oppilastaan opastaa.

Siksipä tämä asia ei selviä pelkällä puhumisella. Sitä on ensin ja samalla käytännössä koettava.

J. R. H.

1952 maaliskuu, 61—63

RUUSU-RISTIN ÄSKEN NIMITETYLLE JOHTAJALLE UNO POREELLE

H e l p p o a e i o l e s e u r a n j o h t o
i n e h m o l l e i t s e l l e n s ä :
k u m a r r a t j o s k u u t a m a a i l m a n
k a r i l l e a j a t e l o s i l a i v a n.
A u r i n g o s s a j o s v a e l l a t,
s a a t o s a l l e s i m o i t t e e t
p a h i m m a t,
e p ä - v e l j i e n t a k o m a t.

I l m e n n ä n s i i s a u r i n k o a,
e n k ä k u u t a k u o l e v a i s t a.
P a l k k a o n p a r a s J u m a l a l t a
M o i t e o n k i i t o s m a a i l m a l t a.

T ä h y s t ä j ä

1952 maaliskuu, 80 kansilehti

Puhutaanpas taas asioista sen kaidan tien, mikä elämään vie.

Kokeneet tietäjät ja taitajat ovat sanoneet, että meidän ruumiimme on Pyhän Hengen temppeli. Sitä se on itsessään, mutta meidän astraalinen olemuksemme on eläimellisten himojen keskus, ja se vaikuttaa meidän tunteisiimme ja ajatuksiimme sillätavoin, että ruumiimmekin voi muodostua markkinahuoneeksi, jopa rosvojen pesäksi. Ja niin meillä on edessämme ankara ajatustemme ja tunteittemme puhdistaminen, ja sitä tietä ruumiimme vapauttaminen varsinaiseen tarkoitukseensa: olemaan meissä piilevän, heräävän ja kasvavan Jumalan temppeli. Onhan sanottu: puhtaat sydämestä, puhtaat tunteista ja ajatuksista, saavat nähdä, kuulla ja tuntea Jumalan. Silloin me alamme omassa ruumiissamme tehdä temppelipalvelusta, täyttämällä Isän tahtoa. Olemme jatkuvasti kasteessa, siveellisälyllisessä puhdistuksessa, ja jatkuvasti ehtoollisessa Herran pöydässä, tullen ravituksi yliaistillisella leivällä ja viinillä, totuudella ja rakkaudella. Samalla osallistumme kansamme ja ihmiskunnan temppelin rakentamiseen siten, että Vuorisaarnan Mestarin johdolla osallistumme aseettoman sivistyksen luomiseen, pahanvastustamattomuuden kulmakivelle rakentamiseen.

Vaikka meidän ruumiimme näinollen on temppeli, niin kuitenkin meidän on jokaisen erikseen ja kaikki yhdessä rakennettava tätä temppeliä. — Puhuttiin jo pahanvastustamattomuuden kulmakivestä. Ymmärrämme, että se on samalla temppelimme kulmakivi. Rakennuksen kulmakivestä on joskus sanottu, että se lasketaan koilliseen kulmaan. Näin joudumme symboliikan alalle. Ensiksikin kun tavallisen neljäsivustaisen rakennuksen yksi kulma on koillisessa, silloin rakennus on suorassa suhteessa neljään pääsuuntaan: idästä länteen, pohjoisesta etelään. Tällöin rakennus on oikeassa suhteessa karmaan, niihin neljään karman herraan, joista Ilmestyskirja puhuu neljänä olentona, tai enkelinä. Ei muodostu uutta karmaa, ja vanhaa karmaa lunastetaan.

Siirrymme toiseen symboliin. Kun aurinko kiertää (maa pyörii) sillätavoin, että aurinko nousee idästä, siirtyy etelään, länteen ja pohjoiseen, jolloin on pimeä yö, niin tällöin koillinen on viimeinen pimeä ilmansuunnan kolkka ennen auringon nousua. Kun kulmakivi, sanokaamme pahanvastustamattomuuden kulmakivi on koillisessa, niin sehän tällöin merkitsee, että pimeä, paha, jää ikäänkuin taakse (niinkuin nykyaikainen Sodoma ja Gomorra) ja ihminen, temppelin rakentaja, seuraa nousevaa aurinkoa, valon voimia, totuuden, rakkauden ja hyväntahdon luovia voimia. Pimeätä, pahaa, ei vastusteta, vaan toimitaan valossa, jolloin paha, henkisen työn vaikeudet, siinä samalla voitetaan,

Siirrymme jälleen symboliikasta käytännölliseen todellisuuteen. Puhuin tästä asiasta Pohjolan Valon edellisessä numerossa, mutta katselemme edelleen näitä asioita joiltain puolilta. Kun siis Pekka Ervastin suuressa työssä (Isän vihkimysryhmän avautuessa realismiin) tuli erikoisesti asetetuksi pahanvastustamattomuuden kulmakivi, niin on aiheellista kysyä: mikä tai mitä kulmakiviä on ennen ollut? Nyt ei ole mahdotonta ymmärtää, että kun ennen on ollut avattuna (oikeastaan realisoituna) kaksi vihkimyssarjaa, Pyhän Hengen ja Pojan, niin on niissä kummassakin tullut lasketuksi oma erikoinen kulmakivensä. Ja koska Buddha oli se, joka varsinaisesti avasi eli käytännölliseen elämään realisoi Pyhän Hengen vihkimykset, niin Buddhan on täytynyt laskea siihen kuuluva kulmakivi. Kun Jeesus Kristus varsinaisesti realisoi Pojan vihkimykset, niin hänen on täytynyt laskea siinä tarvittava kulmakivi. Aivan niinkuin Pekka Ervastin on täytynyt laskea realisoimansa Isän vihkimysten kulmakiven.

Mitkä nyt siis ovat Buddhan ja Jeesus Kristuksen asettamat kulmakivet?

Kun Pekka Ervastin asettama kulmakivi lausutaan: pahanvastustamattomuus, niin, lausuaksemme edelliset kulmakivet samaan tapaan, on Buddhan asettama kulmakivi lausuttava: valheettomuus, ja Jeesus Kristuksen asettama kulmakivi: itsekkyydettömyys.

Tarkastelkaamme näitä asioita.

Otamme ensin Buddhan asettaman valheettomuuden kulmakiven. Miten Buddha sen asetti? Hän asetti sen sillätavoin, että ensimmäisen eli alustavan herätyksen saa-

tuaan luopui kaikesta valheellisesta, kaikesta tietämättömyydessä, kaikesta umpimähkäisyydessä elämisestä. Hän lähti etsimään valheetonta elämää, totuutta. Ja hän löysi totuuden, elämän järkähtämättömän lain, sen lain joka mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Hän ymmärsi, että kun ihminen elää valheessa, tietämättömyydessä, umpimähkäisyydessä, niin hän sitoo itsensä väärien tai ajattelemattomien tekojensa seurauksiin, pakolliseen jälleensyntymisen ja jälleenkuolemisen pyörään.

Tätä totuutta Buddha sitten koko jälelläolevan, melkoisen pitkän elämänsä ajan, ihmisille opetti. Hän rakensi valheettomuuden kulmakivelle. Hän selitti: älkää tyytykö elämään umpimähkään, ei himojen ja aistimusten varassa. Jättäkää sellainen (niinkuin Sodoma ja Gomorra) taaksenne. Etsikää totuuden valoa, sopeutukaa sen valon vaatimusten mukaan, niin saavutatte vapauden, nirvaanan.

Miten me nyt tämän valheettomuuden kulmakiven elämäämme sovellutamme? — Meidän kohtalomme ja kehityksemme yleensä ei ole sellainen, että me noin vain suoralta kädeltä, Buddhan tavalla, jättäisimme kaiken tavallisen elämän. Kyllähän kaikilla on vapaus yrittää, mutta ei ole sanottu, osaisimmeko luopumisemme jälkeen Buddhan tavalla elää ja toimia. Sentähden meidän on tehtävä ratkaisumme asteettain, hapatuksen tavoin. Voimme heti tehdä sen ratkaisun, että luovumme välinpitämättömyydestä, umpimähkäisen uskon "pussi päässä" elämisestä. Luovumme valheellisuudesta ja etsimme totuuden tietoa ja totuuden taitoa. Me etsimme totuutta taitona sillätavoin, että yritämme elää ja toimia niin harkitusti, ettemme loisi uutta karmaa, samalla sovitamme vanhaa karmaa. Ja niin kuljemme eteenpäin — rakentaen Herran huonetta valheettomuuden kulmakivelle totuuden mittapuun mukaan.

Tällainen työ on tehnyt — ja yhä tekee — Pojan vihkimyssarjan käytännöllisen realisoinnin mahdolliseksi. Työ syvenee. Tuli — ja yhä tulee — itsekkyydettömyyden kulmakiven asettaminen mahdolliseksi.

Ymmärtääksemme tätä asiaa on muistettava Pekka Ervastin sanovan, että Jeesus teki Maapallon lähtökohdaksi, jolloin todellinen kristillisyys alkaa Mars-kokemuksesta, siis neljännestä vihkimyksestä vanhalla tiellä.

Ajatellessamme erikoisesti itsekkyyttä ja itsekkyydettömyyttä Maan ja Marssin yhteydessä niin muistamme, että Maa on sekä tuskallisten ponnistusten että jollain tavalla myös kunnian koulu, ja Mars on sotijain koulu. Kun siis Maa kasvattaa lapsiaan kunniallisuuteen ja lähettää siten valmistettuina ulos maailmaan työtä ja palvelusta tekemään, niin Marssin vaikutus on ensimmäisenä heitä vastassa. Sillä Mars on ensimmäisenä Maan radan ulkopuolella. Ja kun Mars on sotijain koulu, niin Mars alemmassa puolessaan vaikutaa siten, että kunnia (Maan myötäjäiset) ilmenee sotana, sotimisena miekoin ja keihäin. Mutta tälläinen kunnia on harhaa, se on peitettyä itsekkyyttä. Sentähden Jeesuksen asettama itsekkyydettömyyden kulmakivi, kun hän teki Maan lähtökohdaksi, merkitsee: jättäkää sellainen itsekäs kunnia, jota ylläpidetään aseilla. Ymmärtäkää, että kun te käytte sotaa, tapatte toisianne ja tapatatte itsenne, silloin te päinvastoin häpäisette sen kunnian, johon Maaemo on teitä kasvattanut. Sentähden: pistäkää miekkanne takaisin tuppeen; muuttakaa se aatteelliseksi totuuden ja rakkauden kaksiteräiseksi miekaksi, jolla lävistätte oman sydämenne, jotta itsekkyys, kunnianhimo, sieltä vuotaisi ulos. Te kyllä siten menetätte — toistaiseksi — maailman kunnian, mutta kantakaa se menetys ristinänne. Tulette huomaamaan, että siten kantamaanne ristiin puhkeavat rakkauden ruusut.

Tästä alkaa kristillisyys, Kristuksen seuraaminen. On selvää, että sellainen kristillisyys, jossa ei ole sotakysymystä ratkaistu, jossa ei ole aseista luovuttu, sellainen on vain nimellistä kristillisyyttä, merkityksetöntä Herra, Herra huutoa.

Tälle itsekkyydettömyyden kulmakivelle rakentajia on aina jonkin verran ollut. He ovat antaneet tappaa itsensä mieluimmin, kuin olisivat menneet sotaan. Siten on valmistettu maaperää kolmannen kulmakiven koilliseen laskemiseen. On varsinaisesti laskettu Isän vihkimyselämää realisoiva pahanvastustamattomuuden kulmakivi. Pekka Ervast on tämän kulmakiven laskija. Siinä on tehty Saturnus lähtökohdaksi. Saturnusta on joskus sanottu myös Saatanaksi, nemesikseksi, karman ja koston herraksi. Tässä suhteessa onkin nyt mullistus siinä, että Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Temppelin kulmakivi on nyt koillisessa kolmannella tavalla. Ei vastus-

teta pahaa. Seurataan Uranusta, joka on korkeamman järjellisen valon herra. Rakennetaan temppeliä Uranuksen valossa, nousevan auringon valossa, Kristuksen valossa, ilmentäen Isän tahtoa. Sillä mitä olisivat mitkään tähtivoimat, ellei niitä alistettaisi auringon johtoon, Kristuksen, Vuorisaarnan Mestarin johtoon, Isän johtoon, Hänen tahtoansa, Hänen rakkauttansa, Hänen viisauttansa ilmentämään.

Selvää on myös, että pahanvastustamattomuuden kulmakiveen sisältyvät myös kaksi edellistä, valheettomuuden ja itsekkyydettömyyden kulmakivet. Sentähden pahanvastustamattomuus on myös mullistava ja käänteentekevä asia. Varsinaisella kaidalla tiellä kulkeva työntekijä tulee kokemaan, kuinka pahanvastustamattomuus on kaikkein käytännöllisin neuvo. Kaikki vaikeudet muodostuvat työn vaikeuksiksi. Jos ne vaikeudet työntää luotaan, jäävät samalla elämän pulmat selvittämättä, ja ihminen ei pääse elämään sisälle, vaan jatkaa oloaan kuolemassa. Kun ihminen sensijaan vastaanottaa pulmat, ratkaisee ne voittavassa henkisessä työssä, silloin hän saavuttaa voittajan kokemusta. Hänen uskonsa hyvyyden voimaan kasvaa kokemus kokemukselta. Se on okkultista elämää, kaidantien ikuista elämää.

Sellaiseen meitä erikoisesti kutsutaan nyt, kun Logoksen kolminainen elämä, ennen salattu elämä, on nyt kaikissa kolmessa olemuksessa tullut käytännölliseen elämään realisoiduksi.

J. R. H.

1952 huhtikuu, 83—85

Arvokkuutta. Kaikista surkeista kokemuksista huolimatta näyttää siltä, niinkuin sotalaitos Suomessakin haluaisi edelleen nostaa päätään vaatiakseen itselleen arvokkuutta. On katastrofimaista, että — vaikkapa kirkkojen ja yliopistojen myötävaikutuksella ylläpidettyä — murhaa ja ryöväystä yritetään edelleen pitää arvokkuutta ansaitsevana yhteiskunnallisena elinkeinona. Tämä siitä huolimatta, vaikka juuri sotalaitos uhkaa tuhota sekä Euroopan että yleensä inhimillisen elämän. Siksipä niiden ihmisten, joiden silmät ja järki on avautunut näkemään totuuden, on sitä tietoisemmin liityttävä työhön aseettoman sivistyksen puolesta.

Tähystäjä

1952 huhtikuu, 103

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Ilmennyt elämä on kehittymistä. Niin on ihmiselämä ja niin on suuri elämä — esim. meidän maapallomme elämä — kokonaisuudessaankin. Siinä on tasaisempia taipaleita, ja sitten on murroskausia, siirtymäkohtia yhdestä kehityskaudesta toiseen. Tasaisempia kausia ovat esim. juurirodut ja niiden alarodut. Murtautuvia kausia ovat siirtymiset yhdestä rodusta tai alarodusta toiseen.

Niinpä maapallomme ja ihmiskuntamme elää parhaallaan perin mullistavaa murroskautta. Tapahtuu samalla kertaa useampia siirtymisiä. Mullistavin on se, että on tapahtunut suuri henkinen voimavuodatus koko meidän aurinkokuntaamme, erikoisesti maapalloomme ja ihmiskuntaan; jonka tapauksen keskuksena on se universaalinen uudestisyntyminen, jonka Pekka Ervast koki 21:llä ikävuodellaan 13 p:nä lokakuuta 1896, ja jossa kosmillinen Logos Isänä ensikerran ruumistui ihmiskunnan päivätietoisuuteen ja fyysillisen tason elämään. Alkoi Isän johtokausi, jolloin Karma siirtyi Saatanalta Kristuksen käteen.

Tähän päätapahtumaan yhtyy sitten muutamia muitakin siirtymisiä. Mustan kalijugan ajasta on kulunut ensimmäiset 5000 vuotta. Astrologisesti olemme siirtyneet Kalojen merkistä Vesimieheen. Rodullisesti olemme siirtymässä viidennen juurirodun viidennestä eli eurooppalaisesta alarodusta kuudenteen alarotuun. Samalla on okkultisesti alkanut kuudes suuri juurirotu. Vieläpä on seitsemännenkin juurirodun dharma esoteerisesti avattu.

Nyt kiinnitämme erikoisesti huomiomme siihen suureen mullistukseen, mikä rodullisesti tapahtuu siirryttäessä viidennestä juurirodusta kuudenteen juurirotuun. Mullistus on siinä, että jakautuneisuus kahteen sukupuoleen, miehiin ja naisiin, tulee häviämään. Ihmiset tulevat olemaan kaikki samanlaisia, ja ruumiillisesti ihmisiä syntyy jollain uudella, luonnon itsensä keksimällä tavalla. Sielullismoraalisesti tämä merkitsee, että sukupuolisen lemmenrakkauden tilalle tulee sukupuoleton veljesrakkaus.

Tällaista murroskautta siis lähestymme. Ja Pekka Ervast esittää tässä suhteessa tärkeän lausunnon. Hän sanoo: "meillä alkaa jo olla kiire, ettemme joutuisi pulaan silloin, kun kaksisukuisuus häviää", Käytännöllisesti tämä taas merkitsee, että meillä alkaa olla kiire siirtyäksemme sukupuolisen lemmen rakkaudesta sukupuolettomaan veljesrakkauteen.

Siirrymme nyt niiden pulmien selvittelyyn, jotka tässä asiassa vastaamme tulevat.

Nykyisessä viidennessä rodussa meidän ihanteenamme on ollut älyllis-siveellinen yksilöityminen. Tässä tarkoituksessa on pyritty korkeamman minämme Manaksen, yhteyteen. Se on ollut vaikeata meidän aineellisen jäykistyneisyytemme vuoksi. Senpätähden rotumme Mysterioissa, rotumme henkisen johdon taholla, yritettiin keksiä jotain sellaista, sanoisinko eliksiiriä, joka jotenkin herkistäisi ja auttaisi älyllistä pääsyämme Manaksen, so. moraalisen järjen, yhteyteen. Ja niin Mysterioissa keksittiin viini. Tätä kuvaa se, että atlantilaisen vedenpaisumuksen jälkeen patriarkka Nooa — joka jollain tavalla edustaa viidennen juurirodun johtavaa Manua — istutti viinimäen. Sentähden viiniä ruvettiinkin nimittämään jumalten juomaksi.

Viiniä, niinkuin yleensä alkoholia, on sitten paljon väärinkäytetty. Viiniä ei keksitty juopottelua varten, vaan älyllistä avautumista ja yhteyteen pääsemistä varten korkeamman järjen kanssa. Tästä lienee peräisin sellainen tapa, että kirkollisessa ehtoollisen sakramentissa nautitaan pieni tilkka viiniä. Tämä on nyt vain tyhjä muotomeno, vaikka sen takana on okkultinen todellisuus.

Ehtoolliseen nim. kuuluu rippi, syntienanteeksisaaminen; joka sekin on enää vain ammatillinen toimenpide.

Sillä mitä on rippi ja syntienanteeksisaaminen? Se on sitä, että pyydämme anteeksi, sovitamme ja annamme anteeksi toisillemme tekemämme virheet, loukkaukset ja rikkomukset. Niinkuin kristillisyyden korkein auktoriteetti sanoo: "Sillä jos annatte ihmisille anteeksi heidän erehdyksensä, niin taivaallinen Isänne myös antaa teille anteeksi, mutta jos ette anna ihmisille anteeksi heidän erehdyksiään, ei Isännekään anna anteeksi teidän erehdyksiänne".

Näin on asia todellisuudessa. Ja kun ihminen käytännössä elää tätä anteeksiantamisen, anteeksi pyytämisen ja sovittamisen elämää, silloin ihminen tekee työtä siinä henkisessä viinitarhassa, josta Jeesus puhuu, ja jossa Isä on viinitarhuri. Ja, niinkuin sanotaan: "riihtä puivan härän suuta ei sidota". Niinpä kun ihminen tosissaan elää anteeksiantamisen, anteeksi pyytämisen ja sovittamisen elämää, niin hän muodostuu sisäisesti kuin Graalin maljaksi, ja näkymättömällä tavalla häneen kaadetaan viiniä, jumalien eliksiiriä, kaadetaan niin paljon kuin hänen sielulliseen maljaansa mahtuu, aivan reunojaan myöden, niin paljon kuin hänen olemuksensa kestää, kestää ja sulattaa,

— — —

Tehtävämme rakkauselämässä on nyt siis siirtyminen sukupuolisesta lemmenrakkaudesta sukupuolettomaan veljesrakkauteen. Ja kun me elämme ns. alemmassa kolminaismaailmassa, niin se tässä yhteydessä merkitsee, että sukupuolisuus on voitettava kolmella tavalla, tavallaan kolmessa elementissä.

Ensimmäinen on tämä ruumiillinen elämä sellaisenaan. Paratiisitarinassa kerrotaan, että käärmeen viettelyksestä Eeva ihastui kielletyn hyvän ja pahan tiedon puun hedelmään, söi ja antoi miehellensäkin, ja hänkin söi. Ja heti syötyänsä heidän silmänsä avautuivat, huomasivat olevansa alastomat, ja alkoivat peitellä itseään.

On huomattava, että aivan luontaisesta häveliäisyydestä ihmiset kaihtavat vetämästä sukupuolisuutta päivänvaloon. Siinä on jotain ujostuttavaa, kun taas puhtaassa rakkaudessa ei sellaista ole. Sentähden sukupuolisuuteen — sanoisimmeko nyt kerta kaikkiaan tai aluksi buddhalaisen maallikkoveljen tavalla: laittomaan sukupuolisuuteen — houkuttelevalla käärmeellä on

yleensä ollut jokin lisähoukutin. Ja sellaiseksi käärme osasi tehdä viinitkin. Viinien piti auttavasti herkistää ihmistä korkeamman eli moraalisen järjen suuntaan, mutta viettelevä käärme on käyttänyt viiniä omaan kiellettyyn tarkoitukseensa: saattaakseen ihmisen lankeamaan sukupuolivoimien väärinkäyttöön. Jos joku ihminen on vajonnut viettelevväksi käärmeeksi on hän ovelalla tavalla käyttänyt mm. viinejä pyydystämiensä uhrien lannistamiseksi, verkkoonsa saattamiseksi. Ja niin ihmiset sitten huomaavat tulleensa ajetuiksi ulos paratiisista; so. luontaisen raikas elämänilo on hävinnyt.

Mutta tällä viinillä on taas tässäkin tapauksessa korkeampi vastaavaisuus. Sitä viiniä on vakavilla totuudenetsijöillä, heillä, jotka edellä kuvatulla tavalla työskentelevät Isämme viinitarhassa, jotka ovat vakavasti pyrkineet puhtaaseen, epäitsekkääseen veljesrakkauteen. Viini heissä on itsekasvatuksessa kasvanut ja kehittynyt veljesrakkauden henki. Viettelevä käärme käyttää nyt tätä veljesrakkauden henkeä lumotakseen kokemattoman niin, ettei hän kiusauksen hetkellä kykene tekemään eroa sukupuolisen lemmen ja veljesrakkauden välillä. Sukupuolinen lempi — jonkun ihmisen edustamana — näyttäytyy aivan enkelimäisen puhtaalta, ylevältä, taivaalliselta. Ja kokelas lankeaa ansaan, sukupuolivoimien väärinkäyttöön. Seurauksena on nolostuminen, paratiisista ulos joutuminen. Hän menettää sen henkisen selkeyden, mihin hän jo jonkin verran oli sisälle päässyt ja totuttautunut. Saa taas aloittaa kaikki alusta, joskin entistä kokeneempana.

— — —

Siirrymme nyt sukupuolivoiman voittamiseen toisella vyöhykkeellä: psyykkisellä, mediumistisella. Sillä mediumistisuuskin on eräs sukupuolisuuden ilmenemismuoto. Aktiivisena puolena siinä on hypnotismi. Niinkuin ihminen viettelevänä käärmeenä, tai sellaisen käärmeen edustajana, pyrkii saamaan toisen ihmisen sukupuolisesti valtaansa, uhrikseen, samoin ihminen hypnotismin avulla pyrkii valtaan toisen ihmisen yli. Ja niinkuin ihminen lumoutuu antautumaan toisen ihmisen vaikutuksesta sukupuolivoimien väärinkäytön uhriksi, samoin mediumismiin taipuisa ihminen saattaa antautua hypnotisoijan koekaniiniksi. Vieläpä sellaista saatetaan pitää hyvinkin henkevänä, jopa Vuorisaarnan siveysopin mukaisena. Mutta niin eivät sano ihmiskunnan Viisaat. Niinpä H. P. Blavatsky melkoisen ankarasti varoittaa psykismin vaaroista. Ja Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Salatieteilijän sanakirja" hypnotismista: "Keinotekoiseen uneen eli transsiin vaivuttaminen, nukutus. Vaarallinen temppu, ellei se tapahdu hyvässä tarkoituksessa, sillä se on yhteydessä hermoauran eli eetteriruumiin ja verenkulun kanssa ja saattaa hypnotiseratun siveellisenkin ihmisen johonkin määrin nukuttajan valtaan". Ja Vuorisaarnassa esiintyy asia tavallaan keskustelun muodossa. Ihmeitten ja voimatekojen tekijät siinä sanovat: "Mestari Mestari, emmekö sinun nimessäsi profetoineet, ja sinun nimessäsi ajaneet pahoja henkiä ulos, ja sinun nimessäsi tehneet paljon mahtavia töitä?" Mutta Mestari vastaa: "Ja silloin minä tunnustan heille: en ole koskaan tuntenut teitä; menkää pois minun luotani te, jotka ette ole lakijani noudattaneet".

Tämä Vuorisaarnan esitys on selvää puhetta. Ja Pekka Ervast puhuu opetuksissaan, että meidän ei pidä ensinkään pyrkiä valtaan toisen ihmisen yli, eikä liioin alistua toisen ihmisen valtapyrkimyksiin. Meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Jumala, joka aina on näkymätön, on oleva meidän ainoa hallitsijamme. Vain sisäisen Jumalan edessä voimme polvistua, vain Hänen Isän-tahtoaan ilmentää. Keskenämme me olemme veljiä. Ja meidän voimatekomme on siinä, että elämme keskinäisessä anteeksiantamisessa, anteeksipyytämisessä ja sovittamisessa; että elämme epäitsekkäässä veljesrakkaudessa.

— — —

Siirrymme nyt kolmannelle vyöhykkeelle sukupuolisuuden voittamisessa ja veljesrakkauteen pyrkimisessä.

Kun ihminen on kulkenut itsekkyyden suuntaan, tyydyttäen sukupuolisuuttaan toisen ihmisen kustannuksella, sukupuolivoimia väärinkäyttäen, saattaa hän vähitellen tulla siihen, ettei hän saa sukupuolisuuttaan tyydytetyksi muuten kuin toista olentoa kiusaamalla. Tämä saattaa alkaa "hapatuksen tavoin" ja avioliitossa siten, että aviopuoliso aivankuin tottumuksesta sommittelee puheensa ja sanansa sillätavoin, että se muodostuu ainaiseksi piinaksi toiselle aviopuolisolle. Sellainen kehittää ihmisessä julmuutta. Jos se saa jatkua, kehittyy ihmisestä vaikka himomurhaaja. Se

vie asianomaisen itsensä tuhoon, häviöön, kuolemaan; ellei perinpohjaista muutosta tapahdu.

— — —

Näin olemme tässä seuranneet ihmisen itsekasvatuksellista siirtymistä sukupuolisen lemmen elämästä veljesrakkauden elämään. Ja kun tässä suhteessa katselemme ihmiskunnan nykyistäkin tilaa, niin emme lainkaan ihmettele Pekka Ervastin sanontaa, että meillä alkaa jo olla kiire tässä suhteessa.

J. R. H.

1952 toukokuu, 111—113

Sotalaivasto. Äsken selostettiin sanomalehdissä, kuinka Suomen Eduskunta ja Hallitus suunnittelee taas uuden sotalaivaston rakentamista. — Onko jo unohtunut edellisen laivastointoilun surkea loppu? Sinne painuivat laivat — vieläpä miehistöineen —, kun ne ensin olivat paljon pahaa tehneet. Nyt suunnitellaan uutta laivastoa, so. uutta murhenäytelmää. Vieläpä työttömyyden torjumisen verukkeella. Hämmästyneenä kysyn: onko sivistyksemme niin ajatusköyhä, ettei se kykene järjestämään työtä muutoin kuin — pahantekemiseen?

Tähystäjä

1952 toukokuu, 126

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Vuosijuhliemme päättäjäiskokouksessa puhuin seuraavaan tapaan.

Pekka Ervast sanoi, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten suhtaudumme meidän aikanamme esiintyvään suureen Opettajaan. Niinpä mielessäni pyörii eräitä puolia asiassa, joihin olisi saatava lisävalaistusta.

Suuren Opettajan tuloa on odotettu jokseenkin Jeesuksen päivistä alkaen. Henkevimmät ymmärsivät Kristuksen takaisintulon sillätavoin kuin se tapahtui esim. Paavalissa Damaskon tiellä. Ymmärrettiin, että Kristus tulee sisäisellä tavalla yhä useampaan ihmisyksilöön, saavuttaen siten kasvavaa vaikutusta ihmiskunnassa. Toiset taas — etenkin senjälkeen kuin kristillinen liike oli muuttunut valtiokirkoksi ja sotilaalliseksi mahdiksi — odottivat Kristuksen tuloa ulkonaisella tavalla, vieläpä maailmanlopun toimeenpanijana.

Kun sitten syvennymme Jeesuksen puheisiin suuresta tulemisesta, so. kun seuraamme hänen Vuorisaarnassa esittämäänsä käytännöllistä siveysoppiaan, voimme huomata, että hänkin varsinaisesti ja ensijassa puhuu Kristuksen sisäisestä tulemisesta ihmisiin. Siis niinkuin kosmillinen Kristus oli tullut Jeesukseenkin sisäisellä tavalla Jordanin kasteessa. Ja niinkuin mystillinen Kristus oli tullut sisäisellä tavalla Paavaliin Damaskon tiellä. Niinkuin Kristuksen lähettämä Pyhä Henki oli tullut apostoleihin ensimmäisenä helluntaina. Mutta juuri tämä jatkuva Kristuksen sisäinen tuleminen voi johtaa siihen, että esiintyy sellainen ihminen, johon sisäinen Jumala, kosmillinen Logos, Kristus, Isä tulee niin suurella ja syvällisellä tavalla, että se syventää, selventää ja vie eteenpäin vielä Jeesus Kristuksenkin työtä ja saavutusta. Vie eteenpäin sillätavoin, että Jumalan valtakunta tulee entistä ratkaisevammin sisäisestä maailmasta tähän fyysillisen tason elämään. Ja kyllä Jeesus puhuu tästäkin asiasta, tästäkin tulemisesta. Hän puhuu Ihmisen Pojan eli Kuninkaan tulemisesta Valtaistuimelleen, jolloin kansatkin kutsutaan tuomiolle, so. jolloin kansojen elämä täytyy ratkaisevasti muuttua siihen suuntaan, että itsekkyys ja väkivalta menettää jatkuvasti mahtiaan, jolloin ihmisyys pääsee enemmän esille, tulee yhä enemmän huomioon otetuksi. Tämä siirtymisaika on vaikea ja tuskallinen. Sillä vanhat, itsekkäät ja väkivaltaiset näkökannat pitävät lujasti puoliaan. Tästä vaikeudesta Jeesuskin selvästi puhuu. Sanoopa niinkin, että valittujen, so. Vuorisaarnan Mestarin johtoa seuraavien työntekijäin vaikutuksesta tuskien aika lyhenee.

— — —

Siirrymme nyt esityksessämme nykyaikaan. Kristuksen odotus, suuren Opettajan odotus, on meidän ajallamme ollut ilmeinen. Useissa kirkollisissa haarautumissa on ponnella ja innostuksella asiasta puhuttu. On lausuttu täsmällisiä aikamääriäkin, milloin suuren tulemisen olisi pitänyt tapahtua. Nämä odotukset ovat kuitenkin olleet siksi paljon "maailmanloppu"-ajatukseen kietoutuneita, että pettymys on ollut välttämätön seuraus. Emmekä niihin tässä tämän enempää puutu.

Entä sitten teosofisessa liikkeessä? Siinä on puhuttu kahdenlaisesta tulemisesta. H. P. Blavatsky puhui vuosisatasysäyksistä. Viime vuosisatoina, vuosisadan viimeisen neljänneksen alkaessa, on esiintynyt joku, tai joitakin Salaisen Veljeskunnan lähettejä. Ja H. P. B. lisäsi, että sellainen lähettiläs tulee esiintymään taas 1975 paikkeilla. Jatkoksi tähän on puhuttu länsimaisesta, rosenkreutsiläisestä sysäyksestä, joka tulee seuraavan vuosisadan toisen neljänneksen alkaessa.

Tämän ohella on sitten puhuttu toisesta, suuremmasta tulemisesta. Sellaisesta puhuivat Adyarin Teosofisen Seuran presidentti Annie Besant ja hänen läheinen työtoverinsa piispa C. W. Leadbeater. Muistammehan Idän Tähden Järjestön. Jotain saman suuntaista esittää amerikkalainen Alice A. Bailey kirjassaan "Kristuksen toinen tuleminen". Näihin kumpaankaan esitykseen en tässä enempää puutu, koska olen Baileynkin esityksestä jo ennen puhunut Pohjolan Valossa. Kuitenkin on yksi seikka, josta on asiallista puhua tässä yhteydessä. Tämä on valmistava työ Opettajan vastaanottamiseksi. Niinpä muistan C. W. Leadbeaterin aikanaan selittäneen, että odotettu uusi opettaja ei voi paljoakaan poiketa siitä, mitä Annie Besant on opettanut. Tämän Leadbeaterin lausunnon mukaisesti T. S:n ja uudeksi opettajaksi nimitetyn Krishnamurtin välit rikkoutuivatkin heti, kun Krishnamurti oli ilmaissut olevansa pasifisti. Alice A. Bailey puhuu niinikään siitä, mitä uusi opettaja tulee opettamaan. Hän mainitsee joitakin opetuksia. Mutta eräs asia jäi arveluttavasti avoimeksi. Uuden opettajan tehtävässähän luulisi olevan nimenomaan Jeesus Kristuksen opetuksen eteenpäin vieminen. Ja Jeesuksen opetus taas esiintyy selvimpänä ja ytimekkään keskitetysti Vuorisaarnassa. Mutta Bailey ei selvästi mainitse tätä tärkeintä seikkaa. Ei hän mainitse, että odotetun opettajan tehtävä tulee olemaan Vuorisaarnassa esitetyn Jeesuksen opin eteenpäin vieminen.

Tämä on perustavan tärkeä kohta. Ja nyt kysymme: onkohan kukaan uuden opettajan tulemisesta puhunut henkilö kiinnittänyt huomiotansa — ja kuulijainsa huomioita — tähän seikkaan? Vastaamme lyhyesti: on. Se henkilö oli Pekka Ervast. Vuodesta 1909 hän jatkuvasti, vuosikymmenien aikana, puhui siitä, että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maan päällä, esiintyy suuri Jumalan Poika, uusi suuri Opettaja, uusi suuri Vapahtaja. Hän sanoo: "nyt on tuleva vapahtaja, joka perustaa uskonnon koko maapalloa varten, kaikkia kansoja varten, perustaa uskonnon, joka sulkee syliinsä kaikki vanhat uskonnot ja kokoo kaikki kansat siipeinsä alle".

Kun Pekka Ervast sitten puhuu siitä, mitä uusi suuri Opettaja tulee opettamaan, niin hän sanoo nimenomaan, että uuden opettajan opetus ei saa missään suhteessa mennä Vuorisaarnassa esiintyvää Jeesus Kristuksen oppia alemmaksi, vaan hänen opetuksensa täytyy olla vähintäänkin Vuorisaarnan opetuksen tasalla, tai sitä korkeammalla, syvemmällä.

Entä missä on nyt sellainen Opettaja? Onko sitä missään? Onko edes sellaista opettajaa, joka itse olisi seurannut Vuorisaarnan päähän asti? On. Sellainen opettaja on olemassa. Omaelämäkerrallisessa esityksessään Pekka Ervast sanoo, että neljäntoista vanhasta (jolloin ihmisessä herää ihanne ja sukupuolisuus) hän ei tiennyt rikkovansa Vuorisaarnassa esitettyjä käskyjä. Hän joutui viemään historiallisten Mestareiden saavutusta heti eteenpäin sillätavoin, että kun Buddha saavutti suuren valistuksen noin 35 vuoden ikäisenä ja Jeesus noin 28—30 ikäisenä, niin Pekka Ervast saavutti suuren universaalisen uudestisyntymisensä 21:llä ikävuodellaan. Ja toinen asia: Jeesus Kristus oli P. E:n kokemuksessa läsnä niinkuin läpitunkeva persoonallisuus, mutta ei vihkijänä, ei niinkuin se, jonka Pojaksi P. E. tunnustettiin. Tämä ei siis ollut Jeesus Kristuksen uusi ruumistuminen, vaan P. E. oli kokonaan toinen yksilö, joka vei historiallisten Mestareiden saavutusta eteenpäin myös siten, että niinkuin Buddhassa oli kosmillinen Logos ruumistunut Pyhänä Henkenä, Jeesus Kristuksessa Poikana, niin nyt Pekka Ervastissa

ruumistui kosmillinen Logos Isänä. Niinpä P. E. sanookin, että meidän päivinämme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. Toisin sanoen: hänessä, Pekka Ervastissa, ovat kaikki ihmiselämään sisältyvät lupaukset täyttyneet. Meidän tehtävämme on nyt sovelluttaa nuo ratkaisut omaan elämäämme.

— — —

Tästä voimmekin luontevalla tavalla siirtyä seuraavan pulman selvittelyyn.

Pekka Ervast puhui loppuaikoinaan useammassa yhteydessä siitä, että hän ei voi viedä työtään päätökseen, mutta hänen jälkeensä esiintyy opettaja, joka on varustettu suurilla kyvyillä ja suurilla voimilla, ja hän on vievä P. E:n työn päätökseen.

Joudumme kysymään: missä on nyt tuo suurilla kyvyillä ja suurilla voimilla varustettu Opettaja? Missä on hän, joka on vievä Pekka Ervastin työn päätökseen?

Malttakaamme. Muistammehan P. E:n juuri ennen poismenoaan sanoneen: minulla on nyt edessäni matka, tai oikeastaan kaksi matkaa, matka Egyptiin ja toinen Palestiinaan. Niissä menee noin kaksi vuotta. Sitten minä palaan, ja työ jatkuu.

Siis niinkuin jatkuu Buddhan ja Jeesus Kristuksen työ heidän poismenonsa jälkeen. He jatkavat työtään sekä itse että oppilaittensa avulla uudessa vaiheessa. Sanoihan Kristus nimenomaan, että hän jatkaa työtään aikojen loppuun asti. Ei Jeesus — enempää kuin Buddhakaan — voinut viedä työtään ihmiskunnassa täyttymykseen ruumiillisen elämänsä aikana. Mutta he panivat työnsä ratkaisevasti alulle. Ja he kumpikin, Buddha ja Jeesus Kristus, ovat poismenonsa jälkeen niitä suurilla kyvyillä ja suurilla voimilla varustettuja Opettajia, jotka sekä itse että oppilaittensa avulla vievät työtään päätökseen ihmiskunnassa.

Näin on Pekka Ervastinkin asema. Ruumiillisen poismenonsa jälkeen hänenkin työnsä jatkuu uudessa vaiheessa. Siitähän hän nimenomaan mainitseekin kirjassaan "Suuri seikkailu". Ja tällöin Pekka Ervast itse on se suurilla, kaikki pulmat ratkaisseilla kyvyillä ja kosmillisilla jättiläisvoimilla varustettu suuri Opettaja, joka sekä itse että oppilaittensa avulla vie ihmiskunnassa päätökseen sen työn, minkä hän universaalisesti ratkaisevassa ruumistuksessaan Suomessa pani alulle.

Toistettakoon vielä, ettei Pekka Ervast yksinään — enempää kuin Jeesus Kristuskaan yksinään — vie työtänsä päätökseen. Hän vie sen yhdessä ihmiskunnan kanssa. Sillä kysymyksessähän on nimenomaan ihmiskunnan kohottaminen ja kasvattaminen mestari-tietoon ja -taitoon, taivaallisen Isämme täydellisyyteen. Pekka Ervast vie työnsä täyttymykseen ensin ja jatkuvasti niiden yksilöiden ja heidän muodostamiensa ryhmien kanssa, jotka täydellä luottamuksella tekevät työtä hänen johdollaan, niiden opetuksien hengessä, jotka hän meille jätti.

Yllä esitettyyn tapaan puhuin siis kristosofisten vuosijuhliemme päättäjäiskokouksessa Tampereella toisena pääsiäispäivänä.

Kenties olisi paikallaan, jos tässä selostelisin sitäkin, mitä vuosijuhliemme alkajaiskokouksessa ensimmäisenä pääsiäispäivänä tulin puhuneeksi. Tulin puhuneeksi jotenkin seuraavaan tapaan.

Suuren Opettajamme Pekka Ervastin aloittamassa ja johtamassa työssä meidän on osattava ratkaista elämän pulmat sillätavoin, että me työtä tehdessämme olemme jatkuvasti oikeassa perusasenteessa. Siinä taas on otettava huomioon vähintäänkin kolme seikkaa: a) että olemme oikeassa suhteessa Jumalaan, b) että tässä henkisessä työssämme olemme oikeassa suhteessa toinen toisiimme, c) että olemme oikeassa suhteessa maailmaan, suureen ihmiskuntaan.

Miksi tämä on tärkeätä? Se on tärkeätä siksi, että juuri tässä perusasenteessaan, sanoisinko perustehtävässään yleensä henkiset liikkeet, henkiset seurat, kirkot ja järjestöt ovat epäonnistuneet, ja sentähden, henkisesti katsoen, ajautuneet — niinkuin H. P. Blavatsky sanoi — matalikolle mätänemään. Sillä henkisetkin seurat, kirkot ja järjestöt, ovat luoneet Jumalasta milloin minkinlaisia mielikuvia, sellaisia vihan, rakkauden, koston, sodan ja rauhan sekoituksia, mielivaltaisuuksia, joissa kaikenlainen hyvä ja paha on kerrassaan sekaisin. Jumalasta on tehty sellainen jesuiittamainen käsite, jossa tarkoitus pyhittää keinot.

Samoin ovat henkisetkin seurat, kirkot ja järjestöt yleensä omassa sisäisessä työssään ja toiminnassaan madaltuneet sellaiseen henkeen, että alkuperäisen Mestarin oppi sieltä on aste asteelta karkoitettu, että niissä ei ole ollut työrauhaa eikä sanavapautta niillä veljillä, niillä ihmisillä,

jotka luovalla ja palvelevalla työllään tahtoisivat edistää Mestarin sanoman mukaista elämänkäsitystä.

Ja kolmanneksi: noiden henkisesti madaltuneiden seurojen, kirkkojen ja järjestöjen vaikutus maailman kansoihin ja ihmiskuntaan on ollut taikauskoisen ahdasmielinen, pyhitettyä sotaa ja itsekkyyttä vahvistava. Ja niin kansat ovat hukkumaisillaan verivirtoihin, sodan muodossa laillistettuun murhaan ja ryöväykseen.

Pekka Ervast sanoo, että on ikävää puhua tällaisista asioista. Niin on. Eikä totuudenetsijä niistä puhuisikaan muuten kuin auttaakseen ja palvellakseen — jotta lopultakin opittaisiin olemaan lankeamatta noihin kohtalokkaihin ansoihin.

— — —

Mikä nyt siis on meidän suhteemme Jumalaan? Mitä tiedämme, tai mitä ymmärrämme Jumalasta?

Tässä meidän on otettava huomioon kaikkein syvällisimpien uranuurtajain kokemus, kokemus ja opetus. Se kokemus antaa ainakin kolme selvää määritelmää: Jumala on t o t u u s; joten kaikki valhe ja vilppi on harhaa. Jumala on p u h t a u s ja r a k k a u s; joten kaikki siveettömyys ja itsekkyys on harhaa. Jumala on auringon kaltaista hyvän v o i m a a ja m a j e s t e e t t i u t t a, joka alkemistisesti muuttaa pahan hyväksi; joten väkivalta pahan voittamiseksi ja hyvän edistämiseksi on harhaa. Sota on suurta harhaa. Sentähden on opittava rakentamaan pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Summien summa: J u m a l a o n a i n o a h a l l i t s i j a m m e, ja me ihmiset olemme kaikki veljiä keskenämme.

Tästä johtuu toiseksi, että meidän on opittava keskuudessamme elämään veljesrakkauden hengessä. Meidän on opittava hillitsemään ja voittamaan eläimelliset sympatian ja antipatian vaikutukset. Totuuden hengessä, puhtauden ja veljesrakkauden hengessä, Jumalan voimassa ja majesteettiudessa meidän on voitettava ja järjestettävä kaikki keskinäiset pulmamme ja vaikeutemme. Muutoin emme ole vapaita. Muutoin elämämme on vankilaa, eikä temppeliä.

Tämä tekee, ettemme maailmaan nähden ole sokean uskon lietsojia, emme pakko- ja väkivallan innoittajia, vaan olemme valon kannattajia siinä työssä, mikä tapahtuu Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

J. R. H.

1952 kesäkuu, 140—143

TEMPPELIN RAKENTUMINEN

On sanottu, että meidän ruumiimme on pyhän hengen temppeli. Sieluina, minuuksina, olemme ruumiillisessa syntymässä saaneet tällaisen temppelin — siinä asuaksemme, elääksemme ja toimiaksemme.

Mutta vaikka näin on, on ihmiskunnan suuri enemmistö vielä niin kehittymätön sielullisesti että yleensä ei vielä olla selvillä näistä elämän suurista ja pyhistä totuuksista. Niinpä ihmiskunnassa yleensä käytetään ihmisruumista jonain muuna kuin temppelinä. On ollut taipumus alentaa ruumiimme temppeli jonkunlaiseksi kasarmiksi, taistelukentäksi, jossa temppeli häväistään ja tuhotaan.

On selvää, että näin ei voi eikä saa loputtomasti jatkua. Täytyy tapahtua herääminen. On ruvettava ymmärtämään elämää sen alkuperäisessä tarkoituksessa. Siihen tähtää teosofis-kristosofinen työ. Siihen työhön osallistuu tämäkin P. E:n Kannatusliiton Turun ryhmän jäsentenkeskeinen julkaisu. Uskossa ja luottamuksessa sekin puolestaan tahtoo osallistua Temppelin rakentamiseen. Sillä ymmärrämme, että kehitys tapahtuu työn ja kasvun kautta.

J. R. H.

(Kirjoitus löytyy 1945 vuoden "Uskonpuhdistajassa", eli jäsentenkeskeisessä julkaisussa.)

1952 kesäkuu, 151

Pekka Ervast opetti — ja tietenkin yhä edelleen opettaa —, että meidän on ajateltava asiat puhki. Totuudenetsijöinä huomaamme tämän asian tärkeyden. Sillä ellemme jotain asiaa ajattele puhki, silloin ei tekommekaan mene puhki, vaan sekin jää siihen mihin ajatuskin oli jäänyt. Ajatellaanpa erikoisesti sellaista asiaa, jossa olemme antaneet lupauksen. Sellainenhan on teosofisessa liikkeessä, sen moninaisissa järjestöissä annettu yleisen veljeyden lupaus. Ellemme ole ajatelleet veljeyslupauksemme merkitystä puhki, päähän asti, silloin pysähdymme käytännöllisessä veljeydessä siihen mihin olimme ajattelussammekin pysähtyneet. Käytännössä saatamme joutua aktiivisiksi suorastaan epäveljeydessä. Emme osaakaan muuttaa ahdasmielisyyttämme suvaitsevaisuudeksi. Emme osaa olla ymmärtäväisiä toisiamme kohtaan. Siten joudumme käytännössä aatteellisten pakkokeinojen uhreiksi, hyväksyjiksi, käyttäjiksi. Eräänlainen ajattelemattomuus valtaa mielemme salaperäisyydellään. Aste asteelta. Yhdestä asteesta toiseen on kerrallaan vain pieni askel. Mutta kun näitä pieniä askeleita tulee monta, silloin voimme melkein huomaamattamme lumoutua sodan hurmaan, tuohon epäveljellisimpään tekoon: veljiemme joukkomurhaan.

Ja siinä sitä ollaan. Yhdessä tai toisessa epäveljeyden asteessa. Ei taasenkaan ajatella päähän asti. Ei, vaikka jo tuntisimme pientä siveellistä rikkinäisyyttä sisäisessä olemuksessamme. Emme nöyrry ajattelemaan päähän asti. Arvokkuutemme — tietenkin väärä arvokkuutemme — on esteenä. Tekeydymme arvokkaiksi, vaikka eetillinen kipu vaivaa sisuksissamme, omassatunnossamme.

Niin, ihminen on sellainen nahjus, että hän kantaa pitkät ajat kalvavaa matoa sisuksissaan mieluummin kuin tekisi totta veljeyslupauksestaan, tuosta ensimmäisestä inhimillisestä totuudesta.

Mutta onhan meillä karma — joka aikanaan rientää avuksemme. Karma ajaa hemmottelemamme itsekkyyden madon sisuksistamme jonkun karmallisen sairauden muodossa ...

Niin kyllä. Mutta meidänhän ei pitänyt luoda uutta karmaa, vaan päinvastoin meidän piti vanhakin karmamme lepyttää, sovittaa, lopettaa.

— — —

Siirtykäämme toiseen Pekka Ervastin mainitsemaan asiaan. Hän sanoo, että olemme siirtyneet aikaan, jolloin elämä odottaa ihmisiltä yhteenliittymistä, veljeyttä ja yhteisyyttä ryhmätyön muodossa. Yksilöä ei pitkällekään auteta, ellei hän liity ryhmään. Elämä pyrkii antamaan ihmisille apunsa ryhmien kautta.

Onko tällainen elämän puolelta tuleva vaatimus, vaatimus tai paremminkin pyrkimys, jotenkin järjellisesti ymmärrettävää?

Kyllä. Tämä on ymmärrettävissä ensimmäisen inhimillisen totuuden valossa, jonka totuuden Pekka Ervast luonnehtii näin: ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. Olemme Jumalassa yhtä, ja siksi meidän on opittava elämään veljinä ja yhteisponnistuksin elämän koulussa.

Tämän lisäksi on muistettava, että Pekka Ervast puhuu suuresta henkisestä vuodatuksesta, joka meidän maapallossamme muodostui uudeksi luonnonvoimaksi. Nyt on selvää, että tämä korkeuksista tullut luonnonvoima vaikuttaa ensimmäisen totuuden, veljeyden ja ykseyden suuntaan. Tämä vaikutus näkyy kansojenkin elämässä, materialistisessa, mammonallisessakin elämässä. Siinä turvaudutaan väkivaltaan, aseisiin, sotaan. Ennen muinoin sanottiin: "Ei sota yhtä miestä kaipaa". Yksilö saattoi jotenkin tuntea turvallisuutta, vaikka pysyikin syrjässä sotaponnistuksista. Mutta nyt on tullut ns. totaalinen sodan aate, joka vaatii kaikkia ihmisiä sotaponnistuksiin. Siinä otetaan uhri takaperin, siten, että kaikkien on yhdyttävä suureen murhenäytelmään: toistensa tappamiseen ja itsensä tapattamiseen. Se on surman-uhri. Se on kaksinkertainen surman uhri: ensin sielun surma ja sitten ruumiin surma. Se on sielun surma siten, että ihminen, joka luonnostaan kammoo murhaa, pakollisella sotilaskasvatuksella opetetaan edesvastuuttomaksi murhaajaksi. Ihmisen sielullinen yksilöllisyys surmataan, pakotetaan takaisin eläimen asteelle. Niinhän Jeesuskin kehoittaa kavahtamaan niitä, jotka ihmisen sielun surmaavat.

— — —

Tällätavoin me totuudenetsijöinä kuljemme ensin ajattelussamme ja sitten käytännössä pulmasta pulmaan. Siinä välillä tulemme selailleeksi sekä kansojen että ns. kristillisen kirkon historiaa. Ja tulemme vähitellen ja auttamattomasti siihen tulokseen, jonka Pekka Ervast luonnehtii sanoessaan, että me ihmiset yleensä muodostamme jonkinlaisen pahankuristen kasvatuslaitoksen, vieläpä siinäkin sitä huonointa "sorttia". — Ulkoisesti me kyllä saatamme olla sievistettyjä, höylättyjä, koristettuja. Mutta sisäisesti pahankurisia. Kaikessa koristeellisuudessamme olemme merkillisen herkkiä jopa tarttumaan vaikka puukkoon, pyssyyn, pommiin. Siinä suhteessa ihan meidän kyntemme syhyy. Me hermostumme, emme saa oltua, ellemme niin tee.

Sillä kaikesta pahankurisuudestamme huolimatta — tai kenties juuri siksi — me olemme ylöttömän koppavia. Olemme vahvasti vakuuttuneita siitä, että me juuri olemme niitä "oikeita". Siksi me emme suvaitse "kehnoja". Me karkoitamme heidät seuroistamme, kirkoistamme, järjestöistämme.

Ja kuitenkin me juuri tällöin olemme sitä "huonointa sorttia". Sillä ihmisyytemme edellyttää, että tunnustamme edes ensimmäisen inhimillisen totuuden: ihmisten veljeyden ja heidän ykseytensä Jumalassa.

Ja miksi emme sitä tunnusta? Siksi, että olemme eläimellisen turhamaisia. Olemme pöyhkeileviä. Emme muista, emme ajattele pohjaan asti: "ken itsensä ylentää, hänet alennetaan". Jos sen muistaisimme silloin nöyrtyisimme edes ensimmäisen totuuden edessä, veljeyden edessä. Mutta koppavia kun olemme, emme edes uskalla nöyrtyä. Sillä meistä tuntuu, niinkuin me silloin olisimme mennyttä kalua.

Tällöin on koppavuuteemme liittynyt pelkuruus. Rakkaudettomuudessamme emme osaa ajatella, että juuri tuossa veljeyden edessä tapahtuvassa "kaikkensa menetyksessä" olisi meidän pelastuksemme.

Tämän on käytäntö todeksi osoittanut. Siitä on johtunut ja käyntiin saatettu toisenlainen totaalinen ponnistus. Se tapahtuu ryhmätyön muodossa Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Se ei ole uhria koppavalle omahyväisyydelle, vaan on se uhria henkisesti luovassa ja rakentavassa työssä. Se uhri ei pakoita, eikä kasvata ihmisiä laumaolennoiksi. Päinvastoin tämä uhri edellyttää, että ihminen entistä enemmän yksilöityy tietoiseksi edesvastuustaan. Juuri tämä vastuu-tietoisuudessaan yksilöityminen tekee mahdolliseksi, että ihminen osaa olla, elää ja toimia veljenä veljien joukossa. Ei laumaolento — jollaisiksi "oikeaoppiset" seurat ja kirkot jäseniään kasvattavat — kykene vapaaseen, vapaaehtoiseen eli siis todelliseen veljeyselämään. Sentähden veljeys ja vastuustaan tietoinen yksilöllisyys kulkevat rinnan, käsi kädessä.

Niinpä en malta olla tässä huomauttamatta siitä Pekka Ervastin lausunnosta, joka sisältyy hänen tässä numerossa julkaistuun kirjoitukseensa: "Teosofinen Seura ja veljeysaate". Siinä hän mm. sanoo: "Teosofinen Seura on, kuten sanoimme jo 'Valoa kohti' kirjassa, vapaan ajattelun temppeli. Se on — huomatkaamme — temppeli! Siinä ei harjoteta vapaata ajattelua pilkan eikä alasrepimisen hengessä, vaan totuuden etsijäin nöyrän vakavassa hengessä".

Huomatkaamme: henkinen ryhmä ei siis ole joku markkinapaikka, jossa voidaan esittää mitä tahansa ivailua. Se on temppeli, jossa syvennytään asioihin Vuorisaarnan opin hengessä.

J. R. H.

1952 syyskuu, 164—165

J. R. Hannula:

MUODOLLISEN KRISTIKUNNAN AIONI ELI AIKAKAUSI

Julkaistu kirjassa: Elämä Jumalassa.

1952 syyskuu, 173—176

OLYMPIA-KISAT

Kun Pohjolan Valo syyskuun alussa ilmestyy, ovat nuo maineikkaat Olympiakisat Suomessa olleet ja menneet.

Niin, Suomella on ollut ja on edelleenkin oma erikoinen tehtävänsä kansojen näyttämöllä. Tämä tehtävä pantiin erikoisesti alkuun silloin kuin Suomen suuriruhtinaaksi tullut tsaari Aleksanteri I tuli lausuneeksi nuo kohtalokkaat sanat: "Suomi on korotettava kansaksi kansojen joukkoon". Varsinaisesti tämä toteutui vasta runsaat sata vuotta myöhemmin, kun Suomen kohtalo joulukuussa 1917 oli muodostunut sellaiseksi, että Suomen tarvitsi vain julistautua itsenäiseksi.

Tämän jälkeen Suomi on saanut näyttää kuntoaan joissain vanhan kulttuurin kertauksissa. Jos ns. kansalaissota meille jotain opetti, niin oli se näyte siitä mihin joudumme, jos kansa on sisäisesti eripurainen, rikkinäinen, puolueintohimojen sokaisema: se johtaa hajoamiseen, epäitsenäisyyteen, tuhoon. Meidän on opittava ymmärtämään, että kansanakin olemme yksi kokonaisuus.

Käytyämme vapaustaistelumme — joksi sitä olemme nimittäneet —, olemme sitten kaksijaksoisessa ulkoisessa sodassa saaneet kuntoamme osoittaa. Tähän liittyvät sotakorvausten ja sotavelkojen suoritukset. Vanhojen kulttuurien kertausta ovat olleet osanottomme kansojenvälisiin urheiluihin, joissa olemme saaneet kuntoamme siltä kannalta osoittaa. Ja kaiken päätteeksi olemme nyt saaneet osoittaa kuntoamme suurten kansainvälisten Olympiakisojen järjestelijänä.

Ja entäs nyt? Mikä meitä nyt odottaa? Odottaako meitä elämä vaiko kuolema?

— Selvää on ainakin tämä: vanhan kertaaminen ei ajanpitkään riitä elämäksi. Jos elää tahdomme, on uuteen astuttava. Oltakoon vaikka kuinka urheita vanhan kertailussa, elämä odottaa meiltä enemmän. Sanomme tässä suoraan ja lyhyesti: jos Suomi tahtoo elää sivistyskansana, on sen kulttuuri oleva kokonaisuudessaan Olympiaattia, so. aseetonta sivistystä. Tässä on asia sanottu näin lyhyesti. — Oli kuvaavaa, että toinen Olympia-tuli sytytettiin Pohjolan keskiyön auringosta. Se oli todella kuvaavaa. Sillä Euorooppa ja ihmiskunta on verisine sotaleikki-urheiluineen ajautunut keskiyön pimeyteen. Ja tässä keskiyössä on Suomessa syttynyt iankaikkisen hengen valo. Sen sytytti Suomen Suurin Poika, ihmiskunnan Suuri Opettaja Pekka Ervast. Niin, meidän on kerrankin ja lopultakin annettava kunnia sille kenelle kunnia kuuluu. Ja tuossa Suuressa Valossa, joka nousee ja valaisee ihmiskunnan keskiyön pimeydessä, siinä kaikuu ääni joka sanoo: "Suomen tehtävä on täydellinen aseista riisuutuminen". Eikä se ääni puhu kuin jokin tietämätön ja edesvastuuton maailmanparantaja, kuin jokin epäkäytännöllinen idealisti, joka ensimmäisessä vaikeassa tilanteessa on itse ensimmäisenä tarttumassa aseisiin. Eikä se ääni ole edes vain marttyyrin ääni. Se on Ihmisen, se on Kuninkaan ääni, jossa Elämän ja Jumalan Voima ja Majesteetti on vaikuttanut niin, että Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Sentähden se Ääni edelleen sanoo: "Jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse riisuu aseensa, silloin se tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä".

Pekka Ervast sanoi aikanaan, että hän ei esitä tätä Suomen kansan aseettomuusohjelmaa ehdottomana ehtona tällä hetkellä, nim. sillä hetkellä jolloin se lausuttiin. Mutta jo lausunnon sanamuoto on sellainen, että Suomen kansan kohtaloon sisältyy ehdottomana ehtona täydellinen, vapaaehtoinen aseista riisuutuminen. Ja vasta aseettomaksi riisuuduttuaan Suomi voi olla se mikä sen pitää olla: Euroopan kansojen omatunto.

Olenko nyt puhunut epäkäytännöllisesti? Tai miten on?

J. R. H.

1952 syyskuu, 185

Suomessa vietetyt Olympia-kisat vetivät suomalaisenkin ajattelun entistä kiinteämmin ihmiskunnan yleispulman miettimiseen.

Tiedämme sanotuksi, että ainakin etelä- ja keski-Eurooppaa tuskin enää voidaan pelastaa. Mutta tiedämme myöskin, että tuollaiset lausunnot tai ennustukset eivät ole kuin ehdottomia moukarin iskuja, vaan ne ovat viimeiseen saakka myös varoituksia. Ihmisillä on sentään vapaa tahto, joten he voivat saada muutoksia aikaan, muutoksia niin hyvään kuin pahaankin suuntaan.

Kun nyt tässä ihmiskunnan sotaisessa hullunmyllyssä ajattelen ihmiskunnan lähintä tulevaisuutta, niin tämä vanha Eurooppa sukeltautuu sittenkin etsivään tajuntaani. Kun kaikki ympäri käyn, selviää minulle, että vanhalla Euroopalla on sittenkin suurimmat historialliset kulttuuri perinteet. Euroopalla lienee sittenkin suurimmat mahdollisuudet järjestyä sellaiseksi inhimillisen kulttuurin tekijäksi, joka veisi ihmiskunnan yhteiselämää askeleen eteenpäin, pois nykyisestä umpikujasta.

Ajattelemme nyt ensin ulkonaista, muodollista järjestelyä. Tällöin on kaksi mahdollisuutta. Voimme ensin ajatella sellaista mahdollisuutta, että Euroopan kansat jatkavat kukin itsenäisesti ja toisistaan erillään siten kuin tähänkin asti. Toinen mahdollisuus on, että Euroopan kansat — historiastaan viisastuen ja oppia ottaen — liittyvät yhteen ja muodostavat Euroopan Yhdysvallat. Ja nyt on niin, että kansojen näkymätön johto on valinnut tämän jälkimmäisen vaihtoehdon. Puhuihan Pekka Ervast siitä, kuinka Euroopan kohtalon otsikkoon on jo kauan ollut kirjoitettuna sanat "Euroopan Yhdysvallat". Tämä on sopusoinnussa myös sen nyt alkaneen suuren ajatuksen ja vaatimuksen kanssa, että meidän ihmisten on opittava ryhmittymään veljelliseen yhteisponnistukseen.

Tämän sanottuamme tulemme sitten siihen toteamukseen, että tästä kaikesta ei tule mitään ilman uskontoa. Sillä ihminen ei ole vain materiaa, ainetta. Eikä hän ole vain eräänlainen "busines" olento. Ihminen on aineeseen ruumistunut henkiolento. Ihminen on Jumalasta syntynyt henkitajunta, lähinnä ajatteleva päivätietoinen minuus. Sentähden ihminen ei elä vain aineellisesta leivästä. Eikä edes vain persoonallisten tunteitten, persoonallisten ajatusten tai erilaisten himomuotojen, sellaisten kuin nautintojen, kunnian- ja vallanhimon palvonnassa. Ihminen on sisäisesti moraalinen olento. Hän on siveellinen, rakkaudellinen olento. Sentähden hän sekä kaipaa että tarvitsee uskontoa. Hän kaipaa sellaista tukea, ohjausta ja apua, jonka antaminen on uskonnon tehtävä.

Ja Euroopan kansoillahan on uskonto. Ovathan Euroopan kansat jo kauan sanoneet olevansa kristittyjä kansoja. Siinähän onkin ensimmäinen yhdysside Euroopan Yhdysvalloille.

Sitten on toinen asia, että kristinusko kirkon käsissä on mennyt aivan liian takaperoiseksi. Karkealla sijaissovitusopillaan kirkko teki kerrassaan lopun sekä Kristuksen esittämästä käytännöllisestä siveysopista että ihmisten käytännöllis-siveellisestä vastuullisuudesta. Sentähden eurooppalaisen kirkon on uudestisynnyttävä. Puhdistuksen ja kristianisoitumisen kautta kristillisen kirkon on käytävä vaadittavasta uudestisyntymisen portista sisälle. Siten kirkolla on tilaisuus tukea ja auttaa Euroopan Yhdysvaltojenkin muodostumista.

Kun Eurooppa osaa omalta kohdaltaan näin järjestyä, silloin maailman muut kansat ja kansaryhmät osaavat omalla paikallaan myös paremmin järjestyä.

— — —

Entä sitten Pohjola, Suomi, Fenno-Skandia?

Se on taas luku erikseen. Pohjolalla on oma tehtävänsä elämän ja kansojen suuressa kokonaisuudessa.

Puhuihan Pekka Ervast pohjolan Valkoisesta Valtakunnasta. Hän puhui täällä alkavasta suuresta Maailmanuskonnosta, Ihmisyyden uskonnosta. Sellainen suuri Maailmanuskonto on nyt täällä Suomessa alkanut. Se esiintyy Pekka Ervastin kristosofisena sanomana. Mutta se ei — niinkuin Pekka Ervast itse sanoi — pääse täältä varsinaisesti leviämään muihin kansoihin, ennenkuin se täällä Suomessa ensin pääsee oikein roihuamaan.

Kun nyt kysymme: mikä osuus Suomella tulee olemaan Euroopan ja maailman kansojen kokonaisuudessa? niin muistamme

Pekka Ervastin sanovan, että Suomen pitäisi kyetä olemaan Euroopan omanatuntona.

Mutta miten Suomi voisi olla Euroopan kansojen omanatuntona? Ei mitenkään muuten kuin järjestämällä elämänsä sellaiseksi, että se heittää totuuden valoa ympärilleen. Kansan täytyy suorittaa sellainen uudelleen järjestelyn teko, että sen teon valo herättää toisissakin kansoissa ajattelua. Ja mikä se teko on? Senkin Pekka Ervast on sanonut. Hän on sanonut, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen aseista luopuminen. Ja hän lisää, että jos Suomi sen tekee, tekee vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan, silloin Suomi tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi maaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Juuri silloin Suomi todella on Euroopan kansojen omanatuntona.

Jos vielä kysymme: miksi Suomi tuollaisen tekonsa kautta olisi sellaisessa asemassa, että kukaan ei sen kimppuun voisi hyökätä? niin voidaan siihen nähdä kaksikin syytä. Yksi syy on se, että Elämä oman järjestyksensä mukaan kulkee aseettomuuden suuntaan. Lempeät tulevat perimään maan. Ja toinen syy on siinä, että Elämä itse omassa kehityksessään on jo saavuttanut sellaisen tuloksen, sellaisen ratkaisun, että Karma jälleensyntymisen mysteeriossa on siirtynyt planeettahenki Saatanalta aurinkokeskeisen johdon eli Kristuksen käteen.

Vielä Suomen kohtalosta erittäin. Huomaamme, että Suomen oma kohtalo, karma, on meitä johdatellut aseettomuuden suuntaan. Ensin tsaarivallan loppuaikoina meidän kohtalomme muodostui sellaiseksi, että meidän sotajoukkomme oli riisuttu, meillä ei ollut ollenkaan sotaväkeä silloin, kun me joulukuussa 1917 julistauduimme itsenäiseksi kansaksi. Omaa erehdystämme on ollut, että me omasta aloitteestamme jälleen aseistauduimme. Mutta kun meidän kohtalomme kulkee aseettomuuden suuntaan, niin Suomen asema on nyt taas sellainen — se tunnustetaan sellaiseksi —, että meillä ei nyt ole ns. vihollisia. Suhteemme ympärillämme oleviin kansoihin ovat ystävälliset. Mutta kun näin on, niin mitä me silloin teemme armeijalla? Emme ystäviämme varten tarvitse armeijaa. Jos vielä haluamme selittää, että tarvitsemme armeijaa sisäisen järjestyksen vuoksi, niin se on jo veruke. Sillä sisäisen järjestyksen ylläpitäjä on poliisilaitos. Jos edelleen tahdomme sanoa, että tarvitsemme armeijaa juhlia ja paraateja varten, niin se on jo älyllisen köyhyyden näyte, osoittaa älyllisen kekseliäisyyden puutetta. Jo pelkkä inhimillisyytemme velvoittaa, että me osaamme järjestää juhlia ja paraateja ilman sotalaitosta.

Lisäämme vielä, että henkisten yksilöitten ja ryhmien on toimittava uranuurtajina. Yhä luottamuksellisempaan työhön siis aseettoman sivistyksen, kristosofisen elämänkäsityksen työsaralla.

J, R. H.

1952 lokakuu, 192—193

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Olympialaiset ja teosofia

Elämähän on yleensä sellaista, että uuden ohella vanhat arvot astuvat uudistettavina ja siten lunastettavina esille. Sellaisia ovat nyt muiden muassa muinaiset Olympiaatit. Alkuaan ne nähtävästi olivat kokonaan henkiseen elämään kuuluvia. Vasta myöhemmissä vaiheissaan ne muodostuivat ruumiillisen kunnon ja tätä ruumiillista kuntoa kehittävän urheilun juhlaksi.

Kuitenkin näissä juhlissa oli vielä tällöinkin eräs ominaisuus, periaate tai vaatimus, jota kunnioitettiin ja noudatettiin. Periaate oli se, että olympialaisiin ei voitu osallistua aseistettuina. Tämä meidän on muistettava ja vakavasti mieleemme painettava. Sillä meidän päivinämme uudistuneissa olympialaisissa on tätä pyhää ja arvokasta periaatetta loukattu. On itse olympialaisiin yhdistetty jopa ampumakilpailut. Sehän on suoranainen lankeemus, pyhän ja arvokkaan periaatteen lokaan vetämistä.

Ja entäs sitten? On yritettävä mennä

asioiden ytimeen. Tuli jo mainituksi, että nähtävästi Olympia alkuaan kuului kokonaan henkiseen elämään. Sitähän merkitsee jo tuo seikka, että vielä myöhemminkin niissä oli aseellisuus kielletty. Tuli myös jo mainituksi, että kehityksen kuluessa tehdään uusia henkisiä aloitteita, jolloin vanhatkin astuvat uudistettavina ja lunastettavina esille. Tämä uusi meidän päivinämme on teosofinen liike. Ja koska mekin kuulumme ja lukeudumme teosofiseen liikkeeseen, niin onkin nyt siirryttävä katselemaan oman kynnyksen edustaa. Jospa mahdollisesti olisi niin, että meidän omakin veneemme makaa vesilastissa rannan matalikolla. Meidän oma veneemme luonnollisestikin on tällöin teosofinen liike. Ja onhan sekin eräällä tavalla kreikkalaista perua. Ainakin nimensä puolesta. Niinkuin on kyllä kristillisyyskin. Sillä Kristus on kreikkalainen sana ja merkitsee "voideltu". Teosofia on niinikään kreikkalainen sana ja merkitsee "jumalviisaus". Jotain tämäkin jo velvoittaa. Sillä jumalviisaus ei ole ainakaan aseistettua viisautta. Johan tästä oltiin selvillä muinaisessa, alkuperäisessä Olympiassa. Niihin ei voitu aseistettuina osallistua. Mutta jo kehitys vaatii (ellei kehitys kulje suorastaan takaperin), että vielä paljon selvempänä ja velvoittavampana täytyy aseettomuus olla tiettyä, tunnustettua ja omaksuttua teosofisessa liikkeessä. Ja niinhän teosofisen liikkeen alkaja H. P. Blavatsky nimitti yksinpä sotarukouksiakin mustaksi noituudeksi, puhumattakaan siitä, että hän olisi puhunut sodan ja sotimisen puolesta, aseitten puolesta. Ankarasti hän arvosteli kielenkin käyttämistä tikarina.

Niin, ja johan Buddha — johon Blavatsky ja teosofinen liike on alusta alkaen suhtautunut suurella kunnioituksella —, johan Buddha omassa Olympiaatissaan, omassa oppilasjoukossaan, omassa veljespiirissään kielsi aseitten käytön.

Ja entäs Jeesus Kristus? Hän ei tullut kumoamaan profeettain saavutusta, ei Buddhan aseettomuuden saavutusta, vaan hän tuli syventämään sitä. Hän neuvoo suhtautumaan rakkaudella kaikkiin ihmisiin. Hän opettaa rukoilemaan kaikkien puolesta. Opettaa siis tekemään työtä myötätuntoisessa suhteessa kaikkiin ihmisiin.

Mutta entäs minä, minä vähäpätöinen ja heikko matkamies, joka tässä nyt tämmöisiä kirjoittelen? Onko minun pyydettävä anteeksi H. P. Blavatskyltä ja Teosofiselta Liikkeeltä, tai jommaltakummalta niistä? Nim. pyydettävä anteeksi sitä, että minä tässä tällätavoin puhun aseettomuudesta teosofisen liikkeen edessä? Onko minun mahdollisesti tunnettava itseni niinkuin siksi Jeesuksen kuvailussa kuuluisaksi tulleeksi ulkokullatuksi, joka yritän ottaa pientä rikkaa veljeni silmästä, vaikka suuri malka on omassa silmässäni?

Ollakseni totuudellinen itselleni ja teosofialle, on minun vielä uudelleen sanottava, että minäkin mitä oleellisimmalla tavalla kuulun teosofiseen liikkeeseen. Kohtaloni muodostui sellaiseksi, että käytännöllisesti ja työni kannalta minä kuulun kokonaan teosofiseen liikkeeseen. Kun siis puhun teosofisesta liikkeestä, niin puhun samalla itsestäni. Otankin siis juuri näin rikkaa omastakin silmästäni. Jos näen, että teosofisen liikkeen vene on vesilastissa, tunnen elävästi, kuinka se on samalla minunkin veneeni. Sillä totuus on, että nimenomaan teosofisessa työssä tulin siihen tulokseen, että minun oli kuolemani uhalla kieltäydyttävä olemasta missään tekemisissä sodan kanssa, ei rintamalla eikä rintaman takana. Jouduin samalla sisäisesti kokemaan, että se oli todellinen olympiavoitto.

Näinollen pitäisi olla selvää ja ymmärrettävää, että kun nyt tällätavoin puhun aseettomuudesta teosofisen liikkeen edessä (johon itsekin kuulun), en tällöin lähde sellaisesta ajatuksesta, että haluaisin ketään moittia. Lähden päinvastoin siitä ajatuksesta, että tunnen puolustavani teosofiaa, jumalallista viisautta, aseetonta Olympiaa. Tunnen suorastaan velvollisuudekseni yrittää olla Viisaitten apuna, jotta yhteinen veneemme saataisiin tyhjennetyksi ase- ja vesilastistaan, jotta se taas saattaisi purjehtia jumalallisen sanan saattajana.

Pyrkiäkseni täyteen selvyyteen aseettomuus-kysymyksessä kysyn kuitenkin vielä: eihän vain Buddha mahtane loukata teosofista liikettä kieltäessään veljespiiriltään aseitten käytön. Tai loukkaako H. P. Blavatsky teosofista liikettä ja sen johtajia nimittämällä sotarukouksia mustaksi noituudeksi? Jos niin katsotaan olevan, jää minulle silloin enää vain se lohdutus, että tunnen ja tiedän jääneeni hyvään seuraan, sellaiseen, jolla on tulevaisuus edessään. Sillä inhimillis-jumalalliseen ohjelmaan kuuluu: "lempeät perivät maan".

— — —

Siirryn nyt asian sisäisempään, aatteellisempaan puoleen. — Kakskerran Saarenmaahan kesälomaansa viettämään kokoontuneessa veljespiirissä olemme yhdessä lukeneet mm. Pekka Ervastin "Teosofisia muistelmia", julkaistu "Tietäjässä" 1915—16. Siinä P. E. kuvailee, kuinka hän nuorena teosofina sisässään suorastaan järkyttyi siitä, että teosofinen liike, kahden johtavan työntekijän, Annie Besantin ja W. Q. Judgen keskinäisen hankauksen vuoksi, hajosi kahdeksi seuraksi.

Näin jälkeenpäin ymmärrämme selvästi, että tällä menetelmällä teosofinen veljespiiri, teosofinen ehjyys ja kokonaisuus, muuttui kahdeksi oikeaoppiseksi seuraksi, joissa kummassakin vain niillä "oikeilla" oli oikeus puhua ja vapaus toimia.

Näin jäi tiepuoleen yleisen veljeyden ytimen muodostaminen. Varsinainen teosofisen liikkeen tehtävä jäi — H. P. Blavatskyn puhetapaa käyttäen — "rannan matalikolle". Lähdettiin suvaitsemattomuuden ja oikeaoppisuuden karikolle.

Tällöin oli melkoisen johdonmukaista, vaikka valitettavaa, että näin alkanut suvaitsemattomuuden oikeaoppinen jakautuminen jatkui edelleen. Tästä jatkuvasta hajaantumisesta P. E. puhuu myöhemmin kirjoituksessaan: "Olemmeko käsittäneet oikein?" julkaistu kirjassa "Ihmisyyden uskonto". Perustellusti ja teosofian kannalta valittaen P. E. puhuu tästä jatkuvasta hajaantumisesta.

Traagillisuus nousi huippuunsa, kun kaikesta tästä huolimatta Pekka Ervastille itselleen nousi tie pystyyn Teosofisessa Seurassa, lähemmin sen suomalaisessa osastossa. Sillä suomalainen osasto sai aikaan, että P. E. ei saanut työskennellä T. S:ssa edes toisena eli ns. okkultisena osastona, vaikka presidentti Annie Besant oli siihen jo alustavasti myöntynyt.

Tällöin ei jäänyt muuta mahdollisuutta kuin perustaa uusi seura, Ruusu-Risti, tukemaan P. E:n työtä siveellisesti ja taloudellisesti.

Mitä sitten Ruusu-Ristissä P. E:n poismenon jälkeen on tapahtunut, sekin on ollut jatkoa edellä esitetylle.

Tiedossani ei ole, montako jäsentä Ruusu-Ristin johto siinä 1940 suorastaan erotti seurasta. Ehkä joskus on mainittu noin neljäkymmentä. Tähän R-R:tin johto itse antoi aihetta sillätavoin, että se eräässä kirjelmässään mainitsi — ellen nyt aivan väärin muista —, että Ruusu-Ristissä oli noin yhdeksänsataa jäsentä, joista noin neljäkymmentä oli asettunut R-R:tin Hallitusta vastaan.

Mutta selväähän on, ettei erotettujen paljous tässä ole pääasia. Pääasia on, että jäseniä erotettiin. Erotettiin ne jäsenet, jotka eivät alistuneet R-R:tin johdon kannanottoon suhteessa P. E:n opettaja-asemaan. Niinpä tunnen jäsenen, jolle ensin lähetettiin kirjeellinen kehoitus eroamaan seurasta, ja pian senjälkeen toinen kirjelmä jossa sanottiin, että hänen nimensä on poistettu Ruusu-Ristin luetteloista. Ja tiedossani on, ettei hän ollut ainoa kirjeellisellä tiedonannolla erotettu jäsen. Toisin sanoen erotettiin ne, jotka kehoitettuinakaan eivät itse eronneet.

Ja nyt tulemme tärkeään kysymykseen: mikä oli R-R:tin johdon kannanotto P. E:n opettaja-asemaan?

Se oli kielteinen suhtautuminen siihen esitykseen, jonka allekirjoittanut teki 1937 julkaisemassaan kirjassa: "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta IV". Samasta asiasta puhuin myös R-R:tin jäsenkokouksessa Helsingissä 1. 1. 1938, jonka sitten julkaisin vihkosena: "Pekka Ervastin asema". Itsekullakin on nyt tilaisuus tutustua näihin kahteen kirjaseeni, ja siis samalla siihen syyhyn, miksi jäseniä R-R:tistä erotettiin.

Tähän voisi lisätä, ettei asian kohtalokkuus suinkaan rajoitu jäsenten erottamiseen, vaan se kohdistuu ennen kaikkea Pekka Ervastia ja hänen opetustaan vastaan. Ennakkoluulojen vallassa — liian pintapuolisesti Pekka Ervastin työhön tutustuneina — mentiin kieltämään, että P. E. ei ole se odotettu suuri Opettaja, jonka tulosta ja esiintymisestä P. E. oli vuodesta 1909 alkaen koko toiminta-aikansa jatkuvasti puhunut. Olipa sanonut niinkin, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten suhtaudutaan meidän aikanamme esiintyvään suureen Opettajaan. Ja miksi se kysymys oli ajan polttavin? Voimme sanoa: se on siksi, että tässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu.

— — —

Mutta miksi olen tässä näistä asioista puhunut? Olen jo edellä maininnut, että ihmisyyden aate itse kutsuu itselleen puolustajia. Se kutsu velvoittaa. Osaltaan ovat ne kuitenkin olleet myös Suomessa vietetyt Olympiakisat, jotka voimakkaalla tavalla vetivät nämä asiat esille. Tulihan täten

elävällä tavalla maailman kansoille osoitetuksi, että voimme kohdata toisemme ilman verileikkiä, ilman tarkoitusta tuhota toisemme. Sillä urheiluahan sotakin on, mutta se on epäinhimillistä. Tämä tietous velvoittaa kaikkia. Ja ketä se läheisemmin ja enemmän velvoittaisi kuin teosofista liikettä? Jumalten alkuunpanema teosofinen aate odottaa ritarillisia ja kaikissa tuulissa uskollisia puolustajiaan. Sillä ilman asiallista puolustusta yleisen veljeyden aate jäisi ilmaan roikkumaan. Teosofinen liike ilman aatteen toteuttamista jää oikeaoppisina seuroina rannan matalikolle, niinkuin jo H. P. B. sanoi. Sillä teosofista liikettä ei aloitettu tehostamaan maailman verisiä sotaponnistuksia. Ei ollenkaan. Maailma on ilman teosofista liikettäkin osannut mainiosti riidellä, sotia, vuodattaa verta. Ja ilman teosofista liikettäkin maailma oli täynnä suvaitsemattoman oikeaoppisia seuroja, kirkkoja, järjestöjä. Mitään sellaista varten ei teosofista liikettä tarvittu. Viisaat aloittivat teosofisen liikkeen olemaan apuna inhimillisemmän, veljellisemmän sivistyksen aikaansaamiseksi.

Miksi näinollen pettäisimme, tai laiminlöisimme, tämän jumalien meille tarjoaman tehtävän? Ylös siis kaikki, jotka rakastavat ihmisyyttä, jotka kunnioittavat Viisaitten meille antamaa tehtävää!

J. R. H.

1952 marraskuu, 224—226

J. R. Hannula:

USKO JÄLLEENSYNTYMISEN PYÖRÄSSÄ

(Tämä esitelmä on pidetty vuosijuhlassamme Tampereen Ammattikoululla pääsiäissunnuntaina 1952. Kuulijana ollut Aira Lehtinen on sen muistiin merkinnyt).

Tutkimuksemme aiheena on "Usko jälleensyntymisen pyörässä". Tässä on kuin kaksi asiaa. Toinen on jälleensyntyminen, joka muodostaa pohjan tai taustan, toinen on usko, joka siinä taustassa toimii. Tavallisessa kirkollisessa elämänkatsomuksessa nämä käsitteet ovat sekaisin, sillä tausta on siinä mennyt sellaiseksi, että siihen kuuluu kuolemanjälkeinen ylösnousemus haudasta ja sitä seuraava iankaikkinen helvetti tai taivas. Tässä taustassa ei voi päästä järkevään käsitykseen elämästä, eikä myöskään uskon merkityksestä siinä. Ei tiedä mitä siinä uskolla tekee. Siksi ensimmäinen teoreettinen pulmamme on tehdä itsellemme selväksi, mitä on elämä, mitä on elämä ylösnousemuksessa. Ylösnousemus on jatkuva tapahtuma. Me kaikki olemme nousseet ylös kuolemanjälkeisestä olotilasta, tuonelasta, tai miksi sitä sanomme. Emme ole ensimmäistä kertaa maanpäällä. Olemme olleet täällä satoja kertoja, eläneet elämämme ja kuolleet ja sitten kokeneet kuolemantakaiset kokemukset ja tulleet vihdoin maailmamme loppuun, viimeiseen päivään. Persoonallisuutemme on hävinnyt, olemme yhtyneet korkeampaan minäämme ja syntyneet jälleen maan päälle. Tämä tekee koulun tai koulumaisuuden mahdolliseksi elämässä. Jos olisimme vain nämä muutamat vuodet täällä — joku saattaa kuolla jo aivan lapsena — ei voisi puhua elämästä kouluna eikä täydellisyyden päämäärästä siinä. Elämä olisi sokkosilla oloa ja umpimähkäisyyttä — niinkuin elämisemme kristikunnassa nyt on. Ensimmäinen selviö, joka meillä on oleva, on siis jälleensyntymisen suuri aate.

Ihmisenä olemme kolminaisia: ruumis, sielu ja henki. Henkenä olemme Jumalasta ja jumalallisena henkenä olemme olleet itse luomassa persoonallista sielu-olentoamme; sellaisena olemme saaneet Jumalalta käytettäväksemme ruumiin, joka on rakennettu Viisailta saadun kokemuksen mukaan. Siksi on meidän sieluna otettava oppia paitsi hengestä, myös ruumiista, osataksemme oikein täyttää kutsumustamme. Ruumistamme onkin sanottu temppeliksi.

Tällaisina olemme käyneet kouluamme monta miljoonaa vuotta. Se alkoi siitä hetkestä, jolloin saimme vastuunalaisen minuuden, mikä tapahtui noin $18^1/_2$ milj. vuotta sitten. Siihen asti olimme olleet luonnonvaraisia, eläinten tapaan. Mutta silloin oli saavutettu sellainen kypsyys, että saattoi tapahtua henkinen vuodatus korkeammasta maailmasta ja saimme, kuten sanottu, yksilöllisen minuuden. Näin alkanutta kouluamme olemme käyneet Viisaiden johdolla.

Sillä paitsi Jumalaa, joka on kolminainen, Isä, Poika ja Pyhä Henki, on olemassa kehittyneitä hierarkioita, toinen toistaan korkeampia enkelijärjestöjä, jotka muodostavat käytännössä kosmoksen, pyhän suuren hiararkian, joka yhteisenä on Jumala kolmannessa persoonassa, Pyhänä Henkenä. Siksi kaikki enkelihierarkiat, vaikka saattavat omassa paikassaan edustaa Isää ja Poikaa, kuuluvat Pyhään Henkeen. Heidän koulussaan, jota olemme siis käyneet miljoonia vuosia — ja yhäkin voimme käydä — on meidän opittava elämän pyhyyttä. totuutta, rehellisyyttä, Karma on ollut se, joka kaikumaisesti on vastannut tekoihimme.

Tässä taustassa, siis ollessamme Pyhän Hengen opetettavana, usko on luottamus jumalalliseen oikeuteen, joka vallitsee maailmankaikkeudessa ja mittaa jokaiselle hänen tekojensa mukaan. Tässä Pyhän Hengen koulussa, jota kävimme varsinaisesti ennen Kristusta, on opittava toimimaan elämän pyhän lain mukaan. Buddha opettikin, että ansiokkain teko on tehdä työtä pyhän lain puolesta. Erehdykset, ja toisaalta myös oikeaan osumiset, ovat olleet ne, joiden kautta olemme oppineet. Niin on syntynyt usko, joka on luottamus pyhään lakiin, sen olemassaoloon ja siihen, että joskus opimme toimimaan tämän luonnonlain mukaan. Toimiessamme sen mukaan olemme tunteneet sisäisen hyväksymisen, rauhaa, jumalallista iloa ja autuutta. Siitä olemme saaneet uskolle vahvistuksen, vakuutuksen, ettemme ole turhia uskoneet. Taas erehdyttyämme rikkomaan pyhää lakia vastaan, on seurauksena ollut pettymys ja alakuloisuus, ja siitä kokemuksesta on painunut mieleemme, että niin ei saa enää tapahtua. Näin uskomme elämän järkähtämättömyyteen ja omaan mahdollisuuteemme elää sen mukaan vahvistuu, sen voima lisääntyy jälleensyntymisen pohjassa ja taustassa.

Ihmiskunnassa on ollut jo joitakin, jotka tässä Pyhän Hengen koulussa ovat saavuttaneet täydellisyyden, harmonian, ja niin oman olemuksensa mukaan ovat voineet yhtyä sfäärien harmoniaan. Ne sielut ovat joko liittyneet enkelihierarkioihin tai jääneet siihen hierarkiaan, joka on ottanut tehtäväkseen johtaa tätä maapalloa ja ihmiskuntaa ja valvoa erikoisesti sen kehitystä. Ne ovat muodostaneet veljeskunnan, jossa on saavutettu sellainen taito, ettei siinä enää eteenpäin pääse. Silloin on saavuttu murroskauteen. Tässä murroskaudessa enkelit meitä kaihollaan ja kaipuullaan innoittavat Jumalaa etsimään: "tämä ei riitä, täytyy tulla Jumala alas ihmisten joukkoon, emme jaksa muuten". Enkelten kaiho sai elämän ja kuoleman vaikutelman muutamissa ihmisissä. Pekka Ervast kertoo, että Lemurialla oli kolme ihmistä, jotka lupautuivat yhteistyöhön ihmiskunnan puolesta. Yksi heistä, hän, joka sitten syntyi Jeesuksena, lupautui näkymättömässä maailmassa täydentämään sitä täydellisyyttä, mikä täällä oli saavutettu. Hän jäi Jumalan tajuntaan, kaiken maisen puutteeseen, tehden sieltä käsin havaintoja ihmiskunnan elämästä. Sitten hän syntyi Jeesus Nasaretilaisena.

On kuin Jeesuksessa maa ja taivas olisivat yhtyneet. Se tapahtui seuraavalla tavalla. Maata edusti se täydellisyys, jonka Jeesus oli saavuttanut noustuaan edellisissä elämissä Melkisedekin järjestyksen mukaan kehityksen huipulle ja sitten näkymättömässä maailmassa valmistettuaan ihmiskunnan kehitystä ja omaa täydellistymistään. Taivasta edusti Logos, Jumala rakkautena, enkelten takainen tajunta. Se yhtyi Jeesukseen Jordan-kasteessa, hänen ollessaan 28—30 vuoden ikäinen. Näin tuli julkiseksi se salaisuus, että Jumala on astuva maan päälle; se salaisuus, joka oli ollut ihmiskunnan kaiho ja toivo siitä lähtien, kun se täydellisyys oli saavutettu, mikä ei voinut täydelliseksi tehdä — ei voinut koska ihminen on myös Jumalasta. Siksi ne kaksi, ihmiskunnan huippusaavutus ja Jumala rakkautena, yhtyivät.

Jeesuksen asema muodostui vaikeaksi, sillä — ja Jeesus ymmärsi sen — ne kaksi maailmaa, Jumalan valtakunta, jonka Jeesus hengessään näki, ja maan päällä vallitseva, kirkollisten, tieteellisten ja valtiollisten käsitysten mukainen maailma olivat toisistaan eroavia. Maan päällä vallitseva oli kasvanut sen periaatteen mukaan että persoonallisuutta on vahvistettava; jokaisen piti arvostaa itseään ja myös toistakin. Täydellinen vanhurskaus oli ihanne. Jumalasta, näkymättömästä maailmasta tullut oli jo täydellinen itsessään, oli ensin pyhyydessä, mutta myös itsensä unohtavassa rakkaudessa, joka on täynnä halua auttaa toisia, auttaa persoonallisesta jumalalliseen täydellisyyteen. Jeesus näki selvästi nämä kaksi maailmaa, toinen ihmisten mittojen

mukainen, juutalaisilla vereen saakka menevine vanhurskauden vaatimuksineen, toinen Jumalan mittojen mukainen. Mutta vaikka ihmiskunnan parhaat tiesivät mikä oli tuleva ja odottivat sitä, eivät ihmiset ymmärtäneet Jeesuksen sanomaa; niin jäykkä on fyysillinen maailma. Jeesuksen sanoma on, että on uhrauduttava jumalalliselle rakkaudelle. Se oli aivan uusi läksy. Jeesus koetti puhua siitä, mutta vain hyvin pienet joukot ymmärsivät, toiset asettuivat vastaan.

Mikä menettelytapa Jeesuksen oli otettava saadakseen uuden ohjelmansa esille. Ei voinut vanhaa pyyhkäistä pois ja asettaa uutta sijaan. Vaan uusi oli pantava hapatuksena vaikuttamaan. Ihmisten täytyi saada kypsyä munankuoressaan, joka oli muodostunut kirkollisista opeista ja kirkon käsityksestä hyvästä ja pahasta. Ei niitä kuoria voinut särkeä; se olisi ollut vallankumouksellista. Vaan kaikki kirkollinen, tieteellinen, valtiollinen elämä ja niiden muodot ja rituaalit saivat edelleen jäädä koteloksi ihmisille. Ne kirkolliset, filosofiset ja yhteiskunnalliset kotelot saivat jäädä, ja ihmiset saivat jäädä niiden sisään, kukin koteloonsa, ja itse rikkoa ne. Ne kotelot olivat kasvaneet miljoonia vuosia. Jos ne keinotekoisesti rikkoisi ja vetäisi ulos sisällä kehittyvän, kävisi kuin perhosen toukalle, jonka kotelo särjetään — ei syntyisi perhosta. Täytyy vain auttaa ihmisiä kotelon luonnollisessa puhkaisemisessa. Jeesuksen menetelmä käy ilmi hänen sanoistaan kansalle: kuin kanaemo, joka kokoo poikasensa siipiensä alle, minä olen koettanut hautoa teitä, mutta te ette ole tahtoneet rikkoa koteloanne. Tapahtui päinvastaista, Jeesuksen muoto särkyi. Tämä maailma tappoi hänet.

Jeesus toi näkymättömän voiman vaikuttamaan eetterimaailmaan, mystillisen Kristuksen. Maailma jäi koteloihinsa ja maailman henki, Saatana, pani kaikkensa vahvistaakseen koteloita, että ihmisten olisi yhä vaikeampi päästä niistä ulos — tai ehkä siinä oli salainen ajatus: että ihmiset tulisivat sen voimakkaammiksi, viimeiseen saakka ponnistaessaan. Mutta Jeesuksen kotelo ensimmäisenä särkyi, ja jäi mystillinen voima. Kun ihmiskunta jäi koteloihinsa ja aurinkovoima vaikutti mystillisenä — kun kävi näin sen sijaan, että olisi otettu Logos-olennon antamat neuvot vastaan ja niiden avulla päästy nopeammin koteloista — tuli sellainen merkillinen ajatus, että koska Jeesuksen ruumis rikottiin, niin pelastuksemme on juuri siinä, että rauhanhäiritsijä rikottiin.

Uskomme saatiin kohdistumaan Jeesuksen kotelon särkemisen välttämättömyyteen. Ei meidän tarvitsekaan ponnistaa itseämme kotelostamme ulos. Jumalakin toivoi sitä, että Jeesuksen kotelo särjettäisiin, ajattelimme. Ja kun ei tarvitse enää Vanhan Testamentinkaan vanhurskautta noudottaa — kun niin luulemme — alkoi elämä mennä entistä suurempaa pimeyttä kohti. Verinen karkea sijaissovitusoppi tuhosi kaiken ihmisen yksilöllisen vastuun, tiedon siitä ja elämän siinä. Kosmillinen Kristus joka vaikutti mystillisenä voimana, teki tietysti työtänsä, ja siksi on puhuttu mystillisestä kosketuksesta ja yhteydestä Kristukseen, joka puhdistaa olemuksemme synnistä. Tämä tapahtui tunteen alalla. Elettiin kuin ennenkin, Euroopasta tuli tyyssija väkivallalle, joka aaltona levisi kaikkiin suuntiin, ja niin nyt olemme tässä missä olemme.

Mutta on aina ollut se pieni valiojoukko, joka on kaivannut Jumalaa, niinkuin on ollut kosmillinen Kristuskin mystillisenä voimana. Onhan se joukko ollut olemassa, mutta sen on ollut pakko elää mystillistä elämää. Se ei ole voinut elää vapaasti ja rauhassa Kristuksen opin mukaan. Kristus on jäänyt mystilliseksi elämäksi, jota on seurattu.

Seuratkaamme nyt, miten ihmiskunnan parhaimmisto on kautta historian kulkenut Kristusta kohti. Sen yksilöt ovat tulleet synnintuntoon, vapahduksen kaipuuseen, se on vienyt heillä tunne-elämän auki, ja he ovat saaneet pienen kokemuksen Kristuksesta, ovat tunteessa vähän kokeneet Kristusta. Siinä kokemuksessa on kaksi eri puolta, ensiksi ihmeellinen autuus ja toiseksi tunne siitä, niinkuin ei ihminen olisikaan yksinomaan paha, vaan tahtoisi hyvää toisillekin. Kummalle puolelle tässä kokemuksessa pääpaino pantiin, sitä alettiin seurata. Usein pääpaino pantiin mielenliikutukseen, iloon ja autuuteen ja lähdettiin tavoittelemaan autuudentunnetta. Tämä rupesi viemään yhä salaperäisempiin nautinnon maailman kokemuksiin; himoakin pidettiin jumalallisena autuutena. Näkymättömästä maailmasta saatiin mielentyydykettä, ja lopulta kaikki oli autuutta. Jeesuksen draamakin vedettiin siihen ja alettiin puhua yljästä ja morsiamesta. Mentiin

siis hysterian suuntaan tämän pienen kokemuksen jälkeen.

Jälleensyntymisen kannalta asiaa ajatellen monet jäivät tähän hysterian tunteeseen. Sitten he kuolivat ja saivat näkymättömässä maailmassa asiaankuuluvat kokemukset. Uudessa ruumistuksessa tapahtui ehkä sama; pienen kokemuksen jälkeen lähdetään nautintoa tavoittelemaan, vaikka uskotaan toisten olevan helvetissä. Siihenhän on tultu. Mutta kun ihmiset yhä uudestaan syntyvät tänne, on vaikutelma kuolemanjälkeisestä elämästä kerta kerralta vahvempi. Ja vihdoin tulee tyypillinen ruumistus. Kokemuksen tultua ihmiset ensin lähtevät autuuden perään, mutta sitten kuin hätkähtävät: kuinkas onkaan sen autuuden kanssa. He mietiskelevät, palaavat ajatuksissaan takaisin kokemukseensa ja huomaavat sen toisen puolen: minun pitää olla parempi ihminen, puhdas ihminen, jonka sydämessä Jumala voi puhua. He huomaavat, että kokemuksessa on kuin risti, tienviitta, jota he eivät silloin huomanneet, kun läksivät suinpäin autuuden perään. Toisessa viitassa lukee, elämän puhtaus, ainoastaan puhtaat sydämestä voivat nähdä Jumalan. Toisessa lukee: hysteerinen nautinto. Kokemuksesta lähti siis kaksi tietä, hysteerisen nauttimisen tie toisten kärsimysten hinnallakin ja puhtauden tie. Ja he sanovat: nyt on selvä. Jätän nautinnon. Panen pääpainon sille, että kuljen puhtain jaloin ja puhtain käsin elämän tiellä. Sillä nyt on selvinnyt se, että Jumala ei voi tulla sellaiseen sydämeen, joka nauttii jonkun toisen tuskasta. Jumala tulee vain puhtaaseen sydämeen, sellaiseen sydämeen, joka ei toisen tuskasta nauti.

Muutamat mystikot ovat ratkaisseet näin. Ei kirkkousko, vaan itse elämä on kypsyttänyt heidän koteloitaan. He ovat omaksuneet puhtauden tien, ja kun he ovat kuolemaankin menneet puhtain sydämin, ei siellä ole heitä odottanut helvetti eikä kiirastuli, vaan koulumainen oppiminen. Ja kun sellainen ihminen syntyy maan päälle, elämän polttopiste on siirtynyt kuin mereltä maalle, tunteesta älyelämään. Hän katsoo oudosti autuuden tunteiden tavoittelemista. Hänelle tulee toinen probleema. Hän näkee kaikki moraaliset ja älylliset ristiriidat kirkkojen ja koulujen opetuksissa. Hän ei voi jättää niiden pohtimista; hänen täytyy tietää. Kun tämän tyypin ihminen tulee sitten syttymiskohtaan, hänessä syttyy tähti. Hän ymmärtää hiukan miten ristiriidat ovat ratkaistavissa. Hän on saavuttanut pienen kokemuksen Jumalasta: Jumala on hänelle valo. Tässäkin kokemuksessa on taas kaksi puolta. Toinen on se, että hän saavutti valon ja osaa jotakin ratkaista, toinen se, että suurin osa jää ratkaisematta. Kykenemättömyys ratkaisemaan jää häntä vaivaamaan. Jos ihminen ei ole vanha sielu, syntyy kompromissi. Alemmuuden vallassa hän päättää, että on mahdotonta ratkaistakaan, kukaan ei siihen kykene. Ja on opettajia, jotka vahvistavat häntä tässä uskossa. Sellainen opettaja on esim. kirkko. Ja niin ihminen jättää saavuttamansa valon kyvyn ja lähtee sitä tietä, että ei voi mitään tietää. Hän menee väsyneenä kuolemaan, ja siellä hänelle selviää: teit uskoksesi, että ei voi ratkaista. Jos olisit ollut huolellisempi, olisit nähnyt, että voi. Jätit jumalallisten asioiden tutkimisen ja rupesit maallisia, materialistisia asioita tutkimaan, vieläpä puhumaan niistä syvähenkisenä elämänä. Mutta matalaa se on. Hylkäsit jumalallisen. Sinusta tuli materialisti sensijaan että piti tulla spiritualisti. Osasithan sinä ratkaista: ratkaisit että aine on kaikki, henki ei mitään. Mutta kerran taas tulee tyypillinen ruumistus, ja kun ihminen saavuttaa valokokemuksen, jossa on sekä jumalallinen valkeus että epäilys, menee hän epäilyksen mukana vähän matkaa, mutta sitten säikähtää. Jokainen totuudenetsijä on vähän aikaa, vaikkapa vain yhden tunnin, materialisti. Materialistina hän uskoo että ei ole vastuuta, mutta säikähtää sitten: kuinka voin mennä sanomaan sellaista. Hän palaa ajatuksissaan kokemukseensa ja huomaa siinä tienviitan, jonka toisessa haarassa lukee: kuka tutkii Jumalan salaisuudet jollei ihmisen henki, ja toisessa, materialismin tie. Hänelle selviää, että aine on tosiasia, mutta ihmisen täytyy lähteä hengen tietä ja hengen hallita ainetta.

Pieni valiojoukko on vienyt näin mystillisen Kristuksen tunne-elämästä älyelämään. Mutta on täytynyt olla varovainen, jos on tahtonut säilyä hengissä tässä maailmassa. On täytynyt menetellä niin viisaasti kuin Dante järjestäessään "Jumalallisen näytelmänsä". Vaikka hän pani kirkonmiehet siinä helvettiin, niin sekä hän että näytelmä on hyväksytty.

Valiojoukkoon kuuluvat ovat vieneet siis

maailmassa eteenpäin Kristuksen voimavaikutusta. Vähitellen he ovat tunne- ja älyvalaistuksessa saavuttaneet kokemuksen Kristuksesta ja tulleet kolmanteen vaiheeseen. Paavali sanoo: Olen tuntenut Kristuksen voimana itsessäni. Ei siis enää vain valona ja tunteen puhtautena, vaan niiden voimavaikutus on vienyt heitä uudenlaiseen Jumala-kokemukseen, jolloin Jumala näyttäytyy voimana. Se merkitsee, että ihminen voi jotakin toteuttaa tässä maailmassa ja voittaa vaikeudet. Näillä ihmisillä ei ole enää elämän painopiste älyssä eikä tunteessa, vaan heillä on kolmas probleema: miten on Kristusvoiman avulla tehtävä työtä Jumalan valtakunnan hyväksi. Sillä jotakin on tehtävä. He voivat tehdä sen erehdyksen, että rupeavat rikkomaan niitä koteloita, joissa ihmissielut kasvavat. He yrittävät voimakeinoilla, inkvisitiolla ja julmuudella panna Jumalan valtakunnan käytäntöön. Nämä voimaihmiset ovat kokeneet Kristuksen voimana, mutta kun he ovat liian hätäisiä, niin sensijaan, että olisi ruvettu hautomaan koteloita, on ryhdytty rikkomaan niitä väkivallalla, vallankumouksilla ja inkvisitoorisilla menetelmillä. Ihmiset saattavat koko elämänsä kulkea ihannoidun väkivallan tietä, toimia sen periaatteen mukaan, että tarkoitus pyhittää keinot. Maailma on omaksunut tällaisen kannan. Sitten nämä ihmiset kuolevat, monet ovat jo kuollessaan suuressa tuskassa, ja heidän herättämänsä hirmuvoimat ovat heitä tuonelassa vastassa. Ja jälleensyntymisen kynnyksellä odottaa heitä heidän väkivallan täyttämä karmansa.

Mutta yksi ja toinen tässä kolmannessa eli voimavyöhykkeessä elävä tulee vihdoin siihen, että kun hän kokee taas Kristuksen voimana, hän sielussaan hätkähtää: väkivaltaisillako keinoilla Jumalan valtakuntaa viedään eteenpäin. Ei tarkoitus pyhitä keinoja. Tarkoitus pilautuu murhasta ja jää vain hävitys. Alkuperäisestä joukosta joku aina tulee tähän selviöön ruumiillisessa elämässään. Hän on kokemuksen tehtyään mennyt vähän matkaa väkivallan suuntaan, mutta hätkähdettyään palannut takaisin kokemukseensa, miettinyt ja huomannut siinä tienviitan ja kaksi tietä. Toinen on Jumalan palvelemisen tie, toinen ihanteellisen väkivallan tie. Hän huomaa, että oli ollut niin kiire maailmaa parantamaan, ettei ollut ehtinyt katsoa viittaa eikä huomata siitä lähtevän kaksi tietä. Nyt hän huomaa, että hänen kulkemansa tie on väkivallan tie, ja hän näkee, mikä murhenäytelmä sillä vallitsee. Ja hän sanoo: nyt riittää minun kohdaltani. Ja ihmisestä tässä kolmannessa vyöhykkeessä tulee Jumalan palvelija. "En minä määrää, vaan jumalallinen majesteetti, joka kaikkea johtaa". Muutamat ihmiset alkuperäisestä erikoisjoukosta ovat siis tulleet tähän selviöön: Kristuksen voima on sitä, että täytämme Jumalan tahtoa ja olemme siten esikuvana maailmassa.

Nyt meidän päivinämme on kosmillinen Kristus päässyt siihen, mikä oli sen tavoite. Kosmillinen Kristushan ajatteli alussa, että Kristusta piti esittää vain sen omalla voimalla. Se vaikuttaisi kuin aurinko, ja ihmiset saisivat kasvaa kotelossaan. Jos perhonen vedetään ulos kotelosta, se ei osaa lentää; sen täytyy saada itse rikkoa kotelo. Sama on laita ihmisen. Ihmistäkään ei saa vetää ulos hänen uskomustensa kotelosta, vaan täytyy vain kasvattaa ja hautoa. Se on oleva menetelmämme. Meidän päivinämme on nyt Jeesus Kristuksen tämä unelma toteutunut. Pekka Ervast kosmillisena Kristuksena toi mystillisen Kristuksen maailmaan ilman että kenenkään koteloa rikottiin. Ei ketään rikottu. Jos joku yritti väkivallalla tai sodalla viedä asiaa eteenpäin, sanoi Pekka Ervast: ei niin. Ihanne on, sinun tulee itse ponnistautua ulos kotelostasi. Sinun tulee seistä omilla jaloillasi niin siveellisesti kuin taloudellisestikin. Sinä olet vastuunalainen, olet Jumalan poika. — On mennyt Jeesuksen unelma täytäntöön. Ei rikottu Opettajan koteloa eikä ihmisten koteloa. Olemme valiojoukkona astuneet kuin ulos kotelostamme. On tapahtunut se, josta Jeesus sanoo: kun Kuningas tulee, kutsutaan valiojuokko eri kulttuureista panemaan uusi alkuun. Panemaan alkuun se ihmistyyppi ja kulttuuri, joka ei painu hysteerisiin tunteisiin, ei materialismiin eikä väkivaltaan, vaan elää puhtaudessa, valistuksessa, hyvän tahdon täyttämisessä ja palvelemisessa. Perustyyppi on päässyt vihdoin kotelostaan. Se muodostaa ryhmiä, jotka tietävät olevansa vastuunalaisia, jotka sanoutuvat irti sodasta ja väkivallasta, hysteriasta ja materialismista ja täyttävät taivaallisen Isän tahtoa. Sillä ihmisyyden unelma ei tullut

vain oppina, vaan myös voimana. Nyt on aika, jolloin Jumalan valtakuntaa voi alkaa luoda ilman verimarttyyriutta. Siihen meitä, aluksi etenkin täällä Suomessa, kaikkia kutsutaan.

1952 marraskuu, 237—242

Koivuntuhkasta syöpälääkettä.

Sanomalehdissä on kerrottu, että Kalajokivarressa on valmistettu syöpälääkettä siten, että viiteen litraan vettä on sekoitettu litra puhdasta kuivupuun tuhkaa, jota seosta on keitetty 10 minuuttia. Seos on sitten siivilöity kankaan läpi pulloihin minkä jälkeen liuos on ollut valmista nautittavaksi. Sitä nautitaan puoli kahvikupillista vedessä kolme kertaa päivässä ennen ruokailua.

Käytän tilaisuutta lisätäkseni korteni kekoon. Matkalla Kainuussa kuulin sanotuksi: "Näsiän marja on kansan tietoudessa yhdeksän syövän lääke". Marja on ylön voimakas, myrkyllinen. Varovaisinta ottaa yksi marja päivässä, aterian yhteydessä, pureskella suussaan olevan ruoan sekaan. Vielä suosittelen P. E:n kirjaa: "Karma ja sairaudet". Sillä henkinen elämä on lopulta tehoisin lääke.

Tähystäjä.

1952 marraskuu, 248 kansil.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Marraskuun 17 päivänä tänä vuonna tuli kuluneeksi 77 vuotta siitä, kun H. P. Blavatsky aloitti julkisen teosofisen työn siinä muodossa, että työtä tukemaan ja edistämään perustettiin erikoinen järjestö, Teosofinen Seura. Nyt tällä liikkeellä — johon on muodostunut useita seuroja ja yhtymiä — on siis jo 77 vuotinen taival takanaan. Tämä eletty elämä on saattanut meille yhtä ja toista opettaa. Meille on voinut jotain selvitä, tai on voinut jäädä jotain selviämättä. Molemmat ovat mahdollisia.

Asioita selvitellessämme voimme ajatuksissamme palata teosofisen liikkeen alkuaikoihin, vuoteen 1875. Millainen oli silloin Euroopan ja yleensä ihmiskunnan tila? Eurooppa oli kristitty. Ja siitä oltiin ylpeitä. Halveksittiin ja, mikä pahinta, myös sorrettiin muita kansoja ja heidän uskontojaan. Myös keskenään kristityt olivat kateellisia, suvaitsemattomia, riitaisia, sotaisia. Idän viisaat näkivät, että ihmiskuntaa, lähinnä Eurooppaa, uhkasi suuri tuho. Siksi he päättivät ojentaa ihmiskunnalle auttavan käden, julistamalla heille vapauttavaa totuuden sanomaa.

Työtä varten laadittiin ohjelma, joka sisältää kolme lyhyttä kohtaa. Nämä kolme kohtaa olivat:

1. Muodostaa ihmiskunnan yleisen veljeyden ydin, katsomatta rotuun, uskontunnustukseen, sukupuoleen, yhteiskunnalliseen asemaan tai väriin.

2. Edistää vertailevaa uskonnollista, filosofista ja tieteellistä tutkimusta.

3. Tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia.

Kun nyt näin jälkeenpäin, kaikkien kokemusten, erehdysten ja onnistumisten opastamina ajattelemme näitä ohjelman kolmea kohtaa, silloin meille voi selvitä se alkuperäinen ajatus, mikä suoritettavan teosofisen työn kannalta näihin ohjelman kolmeen kohtaan sisältyy.

Niinpä joudumme kysymään: mikä oli ensimmäinen välttämätön edellytys, että teosofinen työ pääsisi kunnolla alkamaan ja menestyksellisesti jatkumaan? Kun tähän nyt vastaamme lyhyesti, asiallisesti ja selvästi niin edellytys oli: työnrauha. Juuri työnrauha, etenkin henkisen työn rauha, se se maailmasta, erikoisesti Euroopasta puuttui. Nimenomaan rotujensa, uskontunnustustensa, sukupuolensa, yhteiskunnallisen asemansa tai värinsä puolesta ihmiset olivat jakautuneet keskenään kateellisiin, suvaitsemattomiin, jopa riitaisen väkivaltaisiin ryhmiin.

Kun siis ajattelemme, että teosofisen työn kautta oli aikomus panna alulle uusi, inhimillisempi sivistys, niin ensimmäinen ehto ja edellytys oli, että me teosofisessa

liikkeessä jättäisimme maailmassa niin yleiseksi tulleen suvaitsemattomuuden, kateuden, riitelemisen, toinen toisillemme pahantekemisen. Emme tekisi pahaa toisille pahassa tarkoituksessa emmekä hyvässä, emme aatteellisessakaan tarkoituksessa.

Näin käy selväksi, että tämä ensimmäinen ohjelmakohta, yleisen veljeyden ytimen muodostaminen, on edellytys teosofiselle työlle. Ensin ja ennen kaikkea omassa keskuudessamme kieltäydymme riitelemästä, syyttelemästä, tuomitsemasta. Kieltäydymme käyttämästä kieltämme tikarina, niinkuin H. P. Blavatsky sanoi.

Alamme yhä paremmin ymmärtää Pekka Ervastin esitystä, kun hän nimitti tätä ohjelman ensimmäistä kohtaa negatiiviseksi, passiiviseksi: lupaamme olla tekemättä pahaa. Siten meille muodostuu työnrauha. Seuraavat kaksi ohjelmakohtaa ovat sitten myönteisiä, toimintaan tähtääviä. Meidän työmme ei voi olla mitä tahansa. Työmme on hahmoteltu ohjelman toisessa ja kolmennessa kohdassa.

Mutta palatkaamme vielä ohjelman ensimmäiseen kohtaan. Sillä teosofisen liikkeen historia osoittaa, ettemme ole kyenneet olemaan edes passiivisesti veljellisiä. Tämä passiivinen kykenemättömyys on aiheuttanut teosofisen liikkeen hajoamisen moniin seuroihin ja ryhmittymiin. Huomaamme myös, kuinka Pekka Ervast aina ja väsymättä työskenteli tuon riitelemättömyyden, tuon passiivisen veljeyden puolesta. Hän on tämän asian puolesta paljon puhunut ja kirjoittanut. Kirjassa "Ihmisyyden uskonto" hän puhuu tästä asiasta. Siinä on pitkä ja asiallinen sarjakirjoitus: "Olemmeko käsittäneet oikein?" Samassa kirjassa hän vielä myöhemminkin puhuu tästä asiasta. Sekä aikakauskirjassaan että muissa yhteyksissä hän tätä asiaa selvittelee.

Suorastaan järkyttävään kokemukseen P. E. joutui tässä asiassa jo aivan nuorena, vastikään liityttyään Teosofiseen Seuraan. Oli syntynyt kahnausta kahden johtavan teosofin, Annie Besantin ja amerikkalaisen W. Q. Judgen välillä. Pekka Ervast puhuu tästä asiasta omaelämäkerrallisessa esityksessään "Tietäjässä" 1915 sivulta 152 eteenpäin. P. E. oli epätoivoisessa tilassa. Asia kannusti äärimmilleen hänen muutenkin vaikeaksi käyneen asemansa. Henkilökohtaisesti hänelle selvisi kaikki siinä kosmillisessa uudestisyntymisessä, mikä hänelle sitten pian tapahtui, tapahtui 13 p. lokakuuta 1896.

— — —

Siirrymme nyt ohjelman toiseen kohtaan: "edistää vertailevaa uskonnollista, filosofista ja tieteellistä tutkimusta".

Tämä on positiivista tutkimustyötä. Lyhyesti sanottuna: tällä tahdotaan päästä selville siitä, mihin asti, kuinka pitkälle ihmiskunta kehityksessään on uranuurtajainsa, viisaimpain yksilöittensä etsimisessä, työssä ja löydössä päässyt. Sillä vasta tämän jälkeen on mahdollista jatkaa siitä mihin on tultu. Ja nämä entiset saavutukset H. P. Blavatsky jo pohjustavasti esitti Salaisessa Opissa ja muissa kirjallisissa esityksissään. Siitä oli jatkettava eteenpäin. Tätä eteenpäin menoa H. P. B. vihjasi mm. huomauttamalla: "jos tahdotte olla kristittyjä, seuratkaa Vuorisaarnaa".

Ja niin tulemme kolmanteen kohtaan: "tutkia tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia".

Näin tulemme Pekka Ervastiin. Sillä H. P. B:n huomautuksen mukaisesti P. E. seurasi Vuorisaarnaa ja tuli Jordankaste-kokemuksessaan tuntemaan kosmoksen lakiperäisen järjestyksen ja ihmisen jumalalliset mahdollisuudet. Sentähden P. E. muodostikin ohjelman kolmannen kohdan kokemuksensa mukaiseen suuntaukseen. Siinä sanotaan: "— etsivät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisissä veljeyden henkeä". Sillä oppaana tuossa ikuiseen elämään vievän tien etsimisessä on nimenomaan Vuorisaarna.

Lyhyesti siis: ohjelman ensimmäisen kohdan toteuttaminen järjestää meille työnrauhan. Toisen kohdan opastamina löydämme ja sulatamme sitä tietoutta, mitä ihmiskunta ennen meitä ja meidän ajallamme on esille saattanut. Kolmannen kohdan opastamina me varsinaisesti kuljemme elämän kaitaa tietä inhimillisjumalallista päämääräämme kohti.

— — —

Ehkä oppisimme paremmin ymmärtämään samoja asioita itse Elämän koulun ohjelmaa, jos yrittäisimme tarkastelemaan samoja asioita itse Elämän koulun kannalta. Sillä elämä itse on todellisinta koulua. Vieläpä siinä puhutaan kahdesta koulusta, joita tässä yhteydessä voisimme nimittää vaikkapa ajallisen elämän ja ikuisen elämän kouluiksi.

Ajatelkaamme tavallista perhettä, jossa on isä, äiti ja lapsia. Kehityksen kannalta siihenkin muodostuu kolmepykäläinen ohjelma. Ensimmäisen kohdan muodostavat lapset sillätavoin, että heidän on kasvaminen itsenäisiksi yksilöiksi, jotka elämässä kykenevät seisomaan omilla jaloillaan. Se on sekä itse elämän että vanhempienkin toivomus lapsistaan.

Ohjelman toinen kohta muodostuu siten, että lapset itsenäistyvät siten, etteivät loukkaa toistensa itsenäisyyttä, vaan pikemminkin tukevat toisiaan. Tämä on erinomaisen tärkeä kohta.

Kolmannen kohdan muodostavat isä ja äiti; jollaiseksi lapsetkin voivat vuorostaan tulla. Isän ja äidin kannalta perhe on yksi kokonaisuus, jossa huolet ja ilot ovat yhteisiä, ja josta ei voi ketään karkoittaa.

Tässä on sellaisenaan paljon oppimista teosofiselle liikkeelle, sen monille perheille, seuroille.

Mutta ihmiselle kuuluu henkinen eli ikuinen elämä. Vieläpä niin, että henkinen elämä on oleva ensimmäisenä ja määräävänä. Ikuista elämää edustava Mestari mm. sanoo: "Ken rakastaa isäänsä tai äitiään enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias". Ja taas: "Ken rakastaa poikaansa tai tytärtään enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias". Mikään ei saa estää ihmistä liittymästä Vuorisaarnan Mestarin johtamaan henkiseen elämään.

Henkisessä elämässä huomaamme myös selvästi nuo ohjelman kolme kohtaa. Tämä johtuu jo taivaallisen ihmisemme kolminaisuudesta: Manas, Buddhi, Aatmaa. Kun totuudenetsijänä liitymme Pekka Ervastin aloittamaan kristosofiseen ryhmään, silloin heräävä Manas innoittaa meitä: ymmärrä olevasi vastuunalainen yksilö. Opi sentähden seisomaan siveellisesti ja taloudellisesti omilla jaloillasi, pyytämättä eli vaatimatta keltään mitään.

Näin menetellessämme on mahdollista, että meissä pääsee Buddhin vaikutus hiukan esille. Ja silloin tuntuu inspiratio: sinun itsenäisyytesi ei saa olla häiriöksi toisten veljien itsenäisyydelle, vaan pikemminkin avuksi ja tueksi. Kun näin menettelet, silloin vanhat karmalliset, epäveljelliset omituisuudet sinusta häviävät. Tilalle herää ja kasvaa ymmärtämys ja myötätunto.

Jos tässä pääsemme niin pitkälle, että Aatmaan voima alkaa hiukan vaikuttaa, silloin alamme tuntea isän ja äidin tavalla yhteisvastuuta koko ryhmästä. Tai paremminkin Mestarin yhteisvastuu hipaisee meitä.

Luulenpa nyt, että teosofisen liikkeen kolmepykäläinen ohjelma on täten käynyt jotenkin läheisemmäksi ja ymmärrettävämmäksi. Lisäänpä vielä, että oikeastaan tämä liittyy myös enkelten joululauluun: Kunnia Jumalalle korkeuksissa, maassa rauha ihmisille, joilla on hyvä tahto.

J. R. H.

1952 joulukuu, 253—255

J. R. Hannulan esitelmämatkat ovat syyskautena jatkuneet entiseen tapaan. Kuitenkin — veljespiirinkin toivomusta noudattaen — mukanani on kulkenut hoitaja. Sillä kesällä alkanut silmätulehdus — jonka vuoksi olin sairaalassakin noin 10 vuorokautta — ja sitä seurannut särky ja kolotus ruumiissa on ollut siksi vaikeata ja voimia kuluttavaa, että yksinään matkustaminen tuskin olisi käynyt päinsä. Avusta olen kiitollinen asianomaiselle hoitajalle ja veljespiirille.

J. R. H.

1952 joulukuu, 280

Pohjolan Valo 1953

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Siihen aikaan jolloin allekirjoittanut asteli lastenkengissä ja järjesteli itselleen käsitystä elämästä, ei meillä ollut käytettävänämme teosofista eikä kristosofista kirjallisuutta. Meillä oli pääasiallisesti Svebeliuksen "pitkä katekismus", virsikirja, Lutheruksen Huone-Postilla, ja jotain muuta sen lisäksi.

Tärkeätä siinä oli kun meille sanottiin, että se on synti, joka meidät erottaa Jumalasta. Syntiä oli perisynti ja tekosynti. Tekosyntiä oli se, mitä nyt teemme. Mutta hataraksi jäi käsitys tekosynnistä, sillä oltiin jotenkin taipuvaisia sanomaan, että kaikki oli syntiä.

Perisynnistä muistaakseni sanottiin, että se erikoisesti tekee meidät hitaiksi kaikkeen hyvään. Mutta ei ollut mitään varsinaista tietoa siitä, miten perisynnistä päästään. Puhuttiin kyllä Vapahtajasta, Jeesuksesta, mutta hänen oppinsa kiellettiin. Hän ei saanut meitä opetuksellaan neuvoa eikä valaista. Uskottiin vain sellaiseen hirmujumalaan.

Nyt me teosofeina kysymme: mitä on syntiinlankeemus?, ja miten sen hidastava vaikutus ilmenee meidän päivinämme?

Alkuperäisessä syntiinlankeemuksessa oli kaksi jaksoa. Ensimmäinen oli tottelemattomuus jumalallista johtoa vastaan. Tästä seurasi toinen siten, että painuttiin tarpeettoman syvälle aineellisuuteen, aistillisuuteen, himollisuuteen.

Nyt kysymme: missä on pelastus tuosta tottelemattomuuden ja aineellisuuteen, himollisuuteen langenneisuuden tilasta? Ensiksi siinä, että Jumala taas astuu keskuuteemme suuren Pojan, suuren Opettajan muodossa. Hän antaa meille käytännöllisen elämän opin, jota seuraamalla jälleen aletaan pyrkiä Jumalan yhteyteen. Silloin voitetaan ensimmäinen syntiinlankeemus, tottelemattomuus. Samalla aletaan nousta toisesta lankeemuksesta: liiallisesta aineellisuudesta, himollisuudesta, aistillisuudesta.

Näin tulemme ihmiskunnan suuriin Opettajiin. Tulemme Jeesus Kristukseen. Hän antoi meille käytännöllisen opin, jota seuraamalla olisimme alkaneet sisäisesti kasvaa Jumalaa kohti. Samalla tietenkin olisimme alkaneet vapautua liiallisesta aineellisuudesta, aistillisuudesta, himollisuudesta.

Mutta nytpä onkin niin kummaa, että kristikunnassa on syntiinlankeemus toistunut. Ensimmäinen lankeemus tapahtui siten, että noin vuodesta 325 Jeesuksen esittämä Jumal-Johto, etenkin Vuorisaarnassaan Jeesuksen esittämä käytännöllinen ihmisyyden oppi, kiellettiin.

Toinen lankeemus seurasi ensimmäisen vanavedessä. On painuttu aineellisuuteen, himollisuuteen. On painuttu vallanhimoon, sotaan, väkivaltaan.

Jos siis olemme tahtoneet sanoa, että perisynti tekee meidät hitaiksi kaikkeen hyvään, niin on asiallista kysyä: miksi aivan tietoisina ja tahallamme jatkamme perisynnin tekoa? Miksi yhä kiellämme Jumal-Johdon? Miksi kiellämme Jeesus Kristuksen esittämän pelastavan sanoman? Miksi rakentelemme jumaluusopillisia dogmeja, joilla teemme Jeesuksen esittämän pelastussanoman mitättömäksi?

Tämä ei ole ensinkään mikään teologinen pulma. Tämä on kauttaaltaan käytännöllinen asia. Ja sen myönteisessä ratkaisussa piilee ihmiskunnan, kansojen ja kulttuurin pelastus. Sillä kun syntiinlankeemuksen ensimmäinen aste, Jeesuksen esittämä Jumal-Johto, saadaan myönteisesti käyntiin, silloin syntiinlankeemuksen toinen aste, lankeemus himollisuuteen, sotaan ja väkivaltaan opitaan myös järjestämään voittoisaan suuntaan.

Keskitetysti sanoen: miksi emme kristikuntana seuraisi oman Mestarimme, Opet-

tajamme ja Vapahtajamme meille esittämää ihmisyyden oppia?

— — —

Nyt meidän on siirryttävä samoissa asioissa teosofisen liikkeen piiriin. Sillä teosofisessa, kristosofisessa sanomassa avattiin meille jälleen paratiisin portit, noustaksemme lankeemuksestamme Jumal-Johtoiseen elämään. Jo v. 1909 Pekka Ervast julkaisi kirjan: "Uuden ajan aamunkoitteessa", julkaistu toisena painoksena kirjassa "Ihmisyyden uskonto". Siinä hän mm. sanoo, että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maan päällä. Jumala esiintyy suuren ihmeellisen Pojan ja Sanansaattajan kautta. Esiintyy suuri Opettaja, joka panee alkuun suuren maailmanuskonnon, ihmisyysuskonnon. Se uskonto on koko ihmiskuntaa varten, ja se sulkee ja sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot, oleellisen niistä.

Opettaja taas tunnetaan opetuksensa laadusta, niinkuin Jeesuskin sanoi. Ja opetuksensa laadusta me olemme saaneet oppia tuntemaan, että sellainen suuri Opettaja meillä todella on esiintynyt. Me tunnemme hänet nimellä Pekka Ervast. Hänen suuruutensa Opettajana tulee aivan käytännöllisellä ja luonnollisella tavalla esille siinä, että hänen opetuksensa ei missään suhteessa jää historiallisten uskontojen Mestareiden opetuksen alapuolelle. Jeesus Kristuksenkin työtä ja opetusta hän jatkaa, syventää ja selventää, tekee entistä ymmärrettävämmäksi. Hän nimenomaan sanookin, että uuden opettajan opetus ei saa missään suhteessa olla Jeesuksen Vuorisaarnan oppia alempana, vaan vähintäänkin samalla tasolla, tai sitä syvemmällä, korkeammalla. Niinpä Pekka Ervastin opetuksissa onkin kaikki pulmat ratkaistu.

Näinollen elämä kysyy meiltä ihmisiltä, kysyy meiltä kristityiltä, kysyy teosofeilta: tahdotteko edelleen toistaa ja jatkaa alkuperäistä enkelein lankeemusta? Tahdotteko jälleen kieltää Jumal-Johdon? Tahdotteko edelleen kieltää keskuudessanne esiintyvän suuren Opettajan? Tahdotteko olla piittaamattomia hänelle ja hänen opetukselleen?

Jos näin tapahtuu, silloin joudutte, jokseenkin kuin luonnostaan toiseen lankeemukseen: epäveljeyteen, aineellisuuteen, sotaan.

Ja tämä ei ole yhdentekevää. Sellaisista lankeemuksista puhuvat suurella tuskalla ei vain Pekka Ervast, vaan myös H. P. Blavatsky ja Jeesus Kristus.

Toivomme menestystä Valon voimien työlle alkavana vuotena 1953!

J. R. H.

1953 tammikuu, 5—6

UUTTA JA VANHAA

I

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953).

1953 tammikuu, 13—15

PYHÄT KIRJAT

Pyhät kirjat kirjoitettiin vanhaan aikaan vaikeatajuiseen muotoon. Sellainen on Vanha Testamenttikin. Vain Intiassa on vähän helppotajuisempia aforismimaisia lausuntoja. Yleensä pyhät kirjat ovat kuin draamoja. Niitä täytyi tutkia, että Mestarin oppilaan ymmärrys, henkinen äly, karttuisi. Mutta rinnan kulkevat kosmilliset tapahtumat ja pieni ihminen. Meidän päivinämme on pyhiä kirjoja enemmän avattu. Se on tapahtunut etupäässä Suomessa. Muuallakin on niitä selitetty, mutta kirkolliseen suuntaan. P. E. pani Kalevalan terveellä järjellä ymmärrettävään kuntoon ja avasi Uutta Testamenttia. Allekirjoittanut on avannut Vanhan Testamentin. Rinnakkaistapahtuma suuressa maailmassa on se, että Jumalan valtakunta on kolmessa vuodatuksessa tullut fyysilliseen maailmaan. Kristustajunta tuli Buddhassa astraalita-

solle, Jeesuksessa eetteritasolle ja nyt Pekka Ervastissa ruumiilliselle tasolle. Jumalan valtakunta itse on siis tullut avatuksi fyysillisessä maailmassa, tullut siten, että on astunut siihen. Sitä tarkoittaa Jeesus sanoessaan, että tulee Ihmisen poika, joka perustaa valtaistuimensa maan päälle. Nämä kaksi, Jumalan valtakunnan tulo fyysilliseen maailmaan ja pyhien kirjojen avaaminen ymmärrettävään asuun, ovat siis rinnakkaisilmiö. Niiden tutkimisen tarkoitus ei ole enää vain siinä, että ymmärrystä karttuisi, vaan että myös taitoa rupeaisi karttumaan. Jumalan valtakunnan elämää on ryhdyttävä panemaan käytäntöön. Ymmärrys on muutettava taidoksi. Siten on tullut uusi aika. P. E. sanookin, ettemme tiedä muuta kuin sen, minkä taidamme. Lähemmin sanoen: on tullut aika, että ymmärrys on muuttuva taidoksi muodostaa Jumalan valtakunta-ryhmiä.

Vanhassa Testamentissa — ja Vanhan Testamentin avaimessa — on yksi seikka, johon nyt voimme kiinnittää erikoista huomiota. Se koskee sotakysymystä. Saul käy ankarasti sotia amalekilaisia vastaan. Herran määräyksen mukaan hänen piti ne perinpohjin hävittää. Mutta hän säästi kuninkaan ja osan parasta tavaraa. Tästä Herra loukkaantui ja katkaisi suhteensa Sauliin, eikä se tullut ehjäksi enää. Saul jäi alempaan hypnotismin ja psykismin maailmaan. Näin Saul näennäisesti pienen seikan takia joutui harhaan.

Sitten tuli Daavid, joka myös kävi sotia. Häntä ei syytetä sotasaaliin ottamisesta, vaan siitä, että on paljon sotia käynyt, paljon vuodattanut verta Herran edessä. Siksi hän ei saa rakentaa temppeliä, ei huonetta Herralle. Vasta Salomo saa rakentaa huoneen Herralle. Mutta Salomopa ei käy yhtään sotaa.

Minkä opetuksen me tästä kaikesta saamme? Opetus on tämä: sota ei ole ollut milloinkaan pyhää, ei jumalallista. Sota on ollut — niinkuin kaikki muukin synti — korkeintaan vain sallittua; josta tulevat määrätyt karmalliset seuraukset. Sanoohan Paavalikin jotain sellaista, että kaikki on sallittua, mutta kaikki ei rakenna.

Nykyisen totuudenetsijän on tästä opittava seuraavaa: se näkymätön herra, joka meitä yllyttää sotaan, se oikeastaan toivoo, että kieltäytyisimme häntä tottelemasta. Yllytys sotaan on koettelemus. Sota on, ja on aina ollut, rikos, ja jos lankeamme siihen, saamme kantaa seuraukset. Esikuvaksemme jää Salomo. Emme sodi, vaan rakennamme Herralle temppeliä. Temppeli on oleva jokainen ihminen itse, mutta myös veljespiiri, seurakunta. Kun se on temppeli, Mestari voi siellä esiintyä. Rakennamme temppeliä siten, että asetumme aseettomuuden kannalle. Siis ryhmät rakentavat temppeliä, ovat se temppeli. Sillä koska se suuri Ihmisen Poika on tullut, josta on ennustettu, on tullut aika, että ryhmät voivat muodostaa temppelin. Temppelille, sekä yksilön että ryhmän muodostamalle, kuuluu kolme ominaisuutta. On temppelirauha; ei syytetä ketään, rikollinenkin saa olla siellä vaikka kuolemaansa asti, ei ole tuomiovaatimusta ketään kohtaan, joka on ryhmään tullut, eikä ketään muutakaan ihmistä kohtaan. Temppeli on parannuspaikka; ennen mentiinkin temppeliin paranemaan. Ihmiskunnalla on kauheaa karmaa, josta johtuu suunnatonta kärsimystä. Ei ole muuta keinoa kuin että tulee temppelirauha, jossa rakennetaan Herran temppeliä. Siten voitetaan vähitellen sairaudet, jotka ovat tulleet hyvin vaikeiksi. Temppelissä puhutaan totuuden sanaa; pysytään Mestarin esittämässä asiassa eikä syrjäytetä häntä, sitä Herraa, jolle temppeli on rakennettu. Tässä kysytään uskoa, sillä Maaran jalokivi on aina häikäisemässä. Totuuden etsijäkin voi hurmaantua luottamaan valtioryhmiin, armeijoihin ja sotaan, ja siten työntää tehtävänsä tulevaisuuteen. Hän seuraa kiusanhenkeä, sitä jäljentelemisen henkeä, josta Pistis Sophiassa puhutaan. Se henki ensin yllyttää meitä pahaan, ja saatuaan meidät lankeamaan syyttää meitä jumalien neuvostossa, jossa kohtaloistamme määrätään.

Nämä voimme yksilöinä ja ryhminä ottaa huomioon tehtävässämme, temppelin rakentamisessa. Sillä ilman todellista temppeliä ei enää työ mene eteenpäin, koska Valtakunta on tullut. Suomen kansan kohtalo riippuu siitä, kuinka valtakunnan ryhmä kasvaa. Se riippuu siitä temppelistä, joka elävistä ihmisistä rakennetaan.

(Ylläoleva on J. R. Hannulan puheenvuoro opiskelukokouksessa Jyväskylässä 6. 12, jolloin opiskelukirjana oli "Vanhan Testamentin avain". Puheen muistiin merkitsi Aira Lehtinen).

1953 tammikuu, 28 ja 28 kansil.

Jos tämä tavallinen, mammonallinen elämä on monipuolista ja vivahdusrikasta, niin voimme jo tästä aavistella, ettei henkinen elämä suinkaan ole sen vivahduskköyhempää. Jos jo esim. avioliitossa, joka muodostuu keskinäisessä rakkaudessa, normaalisesti edellytetään, että aviopuolisot ovat toisilleen uskollisia kuolemaan asti, niin emme suinkaan voi edellyttää, että uskollisuus henkisessä elämässä olisi jotain vähäarvoisempaa.

Niinpä huomaamme, että sekä Jeesus että Paavali puhuvat hyvin määräävästi henkiseen elämään kuuluvasta uskollisuudesta. Paavali sanoo jotenkin tähän tapaan: "Sitä tässä Jumalan taloudenhoitajalta ennen kaikkea vaaditaan, että hänet havaitaan uskolliseksi". Uskollisuutemme koskee tällöin ensisijassa suhdettamme Mestariin ja hänen oppiinsa, opetukseensa. Toisin sanoen: me emme ryhdy itse sommittelemaan ja määräämään, mitä on Mestari, mitä Kristus ja hänen seuraamisensa. Mestarin itse täytyy saada sen asian määrätä. Ja Mestarin oma määritelmä hänen opistaan ja seuraamisestaan esiintyy Matteuksen evankeliumin alussa, ns. Vuorisaarnassa. Siihen oppiin meidän tulee sekä opillisesti että käytännöllisesti perehtyä, sitä seurata. Silloin Mestari on Opettaja ja me olemme oppilaita. Ja jos esiintyy uusia opettajia — joka sekin kuuluu elämän omaan järjestykseen —, niin heidän opetuksensa ei saa missään suhteessa mennä Vuorisaarnan oppia alemmaksi, vaan täytyy sen olla ainakin samalla tasolla, tai sitä syvemmällä, sitä korkeammalla; niinkuin Pekka Ervast sanoo. Ja niinpä onkin sekä kiintoisaa että turvallista syventyä Pekka Ervastin uudelleen suomentamaan, uudelleen järjestämään ja kauttaaltaan myönteisillä selityksillä täydentämään Vuorisaarnaan. Huomaamme selvästi, että Pekka Ervast ei ole missään suhteessa yrittänyt madalluttaa Jeesuksen oppia, vaan on pysynyt vähintäänkin samalla tasolla. Todellisuudessa hän on Jeesuksen oppia syventänyt, täydentänyt, ja etenkin noilla erinomaisilla, kauttaaltaan myönteisillä selityksillään tehnyt entistä ymmärrettävämmäksi.

— — —

Tämä on siis ensimmäinen uskollisuutemme kohde: suhteemme Jumalaan, Mestariin ja hänen selkeimmin Vuorisaarnassa esiintyvään oppiinsa. Mestari on opettaja ja me olemme oppilaita.

Siirrymme nyt Jeesuksen puheeseen uskollisuudesta talenttien käytössä. Pari palvelijaa oli kartuttanut talenttinsa kaksinkertaisiksi, ja Jeesus sanoi heille: "sinä uskollinen ja hyvä palvelija, olit vähässä uskollinen, sinut pannaan paljon haltijaksi". Mutta yksi palvelija pelkäsi menettävänsä talenttinsa ja siksi kätki sen maahan. Hän vei talenttinsa sellaisenaan herralleen, mutta tästä herra lausui moitteen palvelijalle.

Katsokaamme nyt asiaa ensin henkilökohtaisesti. Mitä ovat nuo talentit? Lyhyesti sanottuna ne ovat: kaikki ne taloudelliset, yhteiskunnalliset, sielulliset tai henkiset arvot, joiden yli meillä on valtaa, jotka jossain määrin ovat meidän käytettävänämme. Kaikkia näitä voidaan käyttää henkisen työn tukemiseen. Muistammehan Pekka Ervastin aikanaan sanoneen, että "Ruusu-Risti seura perustettiin tukemaan hänen työtään siveellisesti ja taloudellisesti".

Tällaisessa seura-järjestelyssä on tietenkin aina se vaara tai ansa tarjolla, että järjestetty seura tai kirkko muuttuu omaksi tarkoituksekseen, jolloin se ei varsinaisesti tuekaan Mestarin tekemää tai johtamaa henkistä työtä. Toisin sanoen seura tai kirkko itse määrää, mitä on Kristuksen seuraaminen, eikä Mestari itse saa sitä ohjata ja opastuksellaan määrätä.

Juuri näistä syistähän aikanaan puhkesi juriidisesti muodostetusta Teosofisesta Seurasta Ruusu-Risti. Samoista syistä kävi sitten niin, että Ruusu-Rististä puhkesi P. E:n Kannatusliitto. Olosuhteitten ja Kohtalon opastamana tässä on nyt tapahtunut sellainen uudistus, että P. E:n Kannatusliitto ei ole juriidinen, vaan moraalinen todellisuus. Kun P. E:n Kannatusliiton syntysanat tuli lausutuksi juhannuksena 1940, niin on nyt 13:sta vuosi tämän liiton toiminnassa alkanut.

Nytpä tahtoisin tässä puhua eräästä asiasta, josta jotkut ystävät ovat meille huomauttaneet. Meille on huomautettu, että emmehän me voi vastaanottaa esim. testamenttilahjoituksia, niinkuin voivat ottaa esim. Teosofinen Seura ja Ruusu-Risti.

Mutta maltetaanpas. Olemme kulkemassa ihmisyyden suuntaan. Ja tosiasiahan on, että vaikka muodostuukin seuroja, niin eiväthän seurat sinään pidä esitelmiä, eivän kirjoita kirjoja. Sen tekevät yksilöt vaikkakin Seuran jäseninä. Sentähden voidaankin Pekka Ervastin tavalla sanoa, että joku seura ei saa olla oma tarkoituksensa, vaan sen tehtävä on tukea siveellisesti ja taloudellisesti Mestarin työtä, niiden työntekijäin työtä, jotka henkisellä työllään edistävät Vuorisaarnan opin mukaista elämänkäsitystä.

Ja sitten tuo lahjoitusten ja testamenttien juttu. Siinäkin voidaan saada jotain uutta esille. Uutta ja samalla vanhaa.

Ajatelkaamme entisemmän ajan tietäjien omistamien sielullis-henkisten rikkauksien testamenttausta. Oli kuin sääntönä, että jokainen tietäjä kasvatti ainakin yhden oppilaan, niin taitavan ja luotettavan, että hän saattoi tuolle oppilaalleen testamentata eli ilmoittaa, opettaa, mahdollisimman paljon sielullis-henkistä tietoaan ja taitoaan.

Tässähän on nyt valmis malli, jota voidaan sovelluttaa myös aineellisten rikkauksien testamenttaukseen. Kun nyt P. E:n Kannatusliitto on muodostunut nimenomaan jatkamaan ja edistämään Pekka Ervastin aloittamaa suurta kristosofista työtä, niin jokainen ihminen, joka on tässä työssä mukana, voi lahjoittaa tai testamentata aineellista rikkauttaan sille veljespiirin jäsenelle, johon tuntee luottamusta. Jos on testamentista kysymys, niin voihan sen tehdä jollekin nuoremmalle veljespiirin jäsenelle, sellaiselle, jolla näyttää olevan sekä kykyä että kiinnostusta tähän työhön.

Näin on tämäkin rahallisten lahjoitusten ja testamenttien pulma oikealla tolalla. Tällä hiljaisella menetelmällä työ voi jatkua sukupolvesta toiseen.

Mestarin lausuma totuus on: uskollisuus vähässä johtaa yhä enemmän käyttäjäksi.

J. R. H.

1953 helmikuu, 32—33

UUTTA JA VANHAA

(Jatk.)

1953 helmikuu, 38—40

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953) nimellä: Uutta ja uusinta.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Viime jouluk. 8 p. täytin 79 ikävuottani. Jyväskylän ryhmän järjestämässä juhlassa puhuin — Aira Lehtisen tekemien muistiinpanojen mukaan — seuraavaan tapaan.)

Meillä on ollut jo usean vuoden aikana tapana kokoontua näin allekirjoittaneen täyttäessä vuosia. Olen ymmärtänyt tämän tapahtuvan työn merkeissä; vaikkakin huomiomme samalla kohdistuu työntekijöihin. Sillä työ on tehtävä, ja eihän työ tule tehdyksi, ellemme me jokainen kohdaltamme sitä tee.

Tämänkertaiselle kokoontumisellemme on erikoista, että allekirjoittanut on koko syyskauden ollut sairauden rasittama ja heikontama; josta jo Pohjolan Valon jouluk. numerossa lyhyesti mainitsin. Matkoistani tuskin olisi tullut mitään ilman mukanani kulkevaa hoitajaa. Onneksi veljespiirissämme oli tähän tarkoitukseen sopiva henkilö: eläkkeellä oleva kunnalliskodin osastonhoitaja, joka elämäntyönään on tottunut hoitamaan lapsia ja vanhuksia. Tästä suuriarvoisesta avusta tahdon lausua kiitokseni niin asianomaiselle hoitajalle, veli Klaara Saariolle, kuin veljespiirille kokonaisuudessaan.

Siirtykäämme nyt sitten kristosofiseen työhömme ja sen kosmilliset mittasuhteet

täyttävään perustavaan työntekijäämme Pekka Ervastiin.

Kun Pekka Ervast nuoruudessaan liittyi teosofiseen liikkeeseen, tapahtui siinä heti pian järkyttävä jakautuminen kahdeksi seuraksi; jotka jakautumiset sitten jatkuivat. Tästä huolimatta Pekka Ervast jatkoi työtään, siltä pohjalta, minkä H. P. Blavatsky oli sille antanut. Hän ei mennyt H. P. B:n opetuksista alaspäin. Päinvastoin hän näki, että teosofinen liike oli huutavanääni, joka valmisti tietä suurelle Opettajalle ja maailmanuskonnolle. Hän puhui nuoruuden näystään, kuinka täällä Suomessa olisi suuri ihmeellinen Temppeli, jossa kävisi ihmisiä oppimassa muistakin kansoista. Tästä näystään hän sanoo kertoneensa Ruotsin silloiselle Teosofisen Seuran ylisihteerille (Suomessa ei silloin vielä teosofista seuraa ollutkaan); joka ei sitä kuitenkaan yhtään ymmärtänyt.

Mutta juuri tuo näky pysyi ja oli aina P. E:n työn taustalla. Hän puhui uudesta suuresta Opettajasta, joka esittää sellaista, jota kukaties ei vielä milloinkaan ole esitetty. Toiselta puolen P. E. puhui aina kuin jonain kolmantena henkilönä näistä ihmeellisistä näkemyksistään, joiden toteutumisen puolesta hän kuitenkin koko voimallaan työtä teki.

Sitten tulivat pettymykset. Ensimmäinen mahdollisuus näyn toteutumiseen olisi ollut, että Suomen kansa olisi liittynyt teosofiseen aatteeseen. Kohtalo auttoi riisumalla meiltä armeijan, näyttäen siten, miten uusi sivistys pitää olla aseeton. Ei armeijaa, vaan sanan mahti on oleva Suomen voima. — Mutta Suomi itse järjesti veljessodan, veti vereen aloitetun työn.

Nyt sai työ toisen muodon. Täytyi ruveta kasvattamaan yksilöitä sitä varten, että kukaties heidän kanssaan saataisiin näkyjen temppeli avatuksi. Tämä joukko ei enää esiintyisi ulkonaisin ritarimerkein miekoin ja kannuksin, vaan on ihmisyyden leimalla merkitty. — Tässä murroskaudessa olemme nyt eläneet vuosikymmeniä. Osaksi on onnistuttu, osaksi epäonnistuttu. Ulkonaisesti P. E. esitti ohjelman "Kadonneessa Sanassa". Sen mukaan sinisessä looshissa arvot ovat vertauskuvallisia, kuten vanhana aikana oli. Mutta sitten on toinen looshi, ryhmä, jossa jokaisen on nöyrryttävä löytämään todellinen arvonsa. Se on punainen looshi. Siinä arvot ovat taidossa elää hengen elämää. Kasvattaakseen joukkoa tätä punaista looshia varten, pani P. E. esoteerisen koulun alkuun. Siinä looshissa jokainen on arvonsa mukaisessa asemassa. Tämä ratkaisi ilman muuta myös johtajakysymyksen. Sitä ratkaisua varten kasvatettiin ihmisiä. P. E. ei sanonut, että hän on se johtaja. Hän sanoi aina, että se on Jeesus Kristus. Meidän piti itse keksiä se. Se kuuluu jumalallisen auktoriteetin ja kansanvallan yhdistymiseen siten, että siinä ei käytetä väkivaltaisia pakkokeinoja. — Tarkoitus oli siis, että esoteerisessa koulussa kasvatettaisiin muutamia ihmisiä, jotka olisivat keksineet P. E:n todellisen arvon. Olisi pitänyt olla 4—7 ihmistä, jotka olisivat keksineet yhden ihmisen todellisen arvon, ja se yksi oli Pekka Ervast. Jos näin saamme todellisen looshin syntymään, Mestari voi esiintyä siinä avoimesti. P. E. puhui aina Jeesus Kristuksesta; meidän olisi ollut keksittävä kuka se oli, josta hän puhui uutena suurena Opettajana.

Esoteerinen työ tässä mielessä ei onnistunut. Looshit jäivät avaamatta. Organisoitu jäsenistö ei löytänyt totuutta vertauskuvien takaa. Se pysähtyi siihen.

Mutta yhtäkaikki huomaamme, että P. E. avasi Ruusu-Risti-temppelin, jonka pyhättö on Graaltemppeli. Se tapahtui esoteerisessa esitelmässä "Temppelin avaus". Tässä nimenomaan käytetään "Kadonneessa sanassa" mainittujen mutta avaamatta jääneitten looshien nimiä. Asiallisesti Pekka Ervast huomauttaa, että ei ole korkea se vuori, jolle temppelimme pystytämme, vaan se on pieni ja nöyrä suomalainen kumpu. — Vaikka siis loosheja ei avattu, niin kuitenkin P. E. julistaa, että temppeli on avattu. Ja hän hahmoittelee temppelin laatua. Se on kokolailla toisenlainen kuin entiset, sillä se ei ole yksi toisten lisänä, vaan se on se, joka kaikki yhdistää yhdeksi, johon on koottu kaikista uskonnoista paras. Se ei siis ole enää yhtä kansaa varten, vaan ihmiskuntaa varten. Kaikki Mestarit liikkuvat siinä kotonaan. On tärkeän tärkeä huomio tämä, että vaikka ei päästy vertauskuvista todellisuuteen, niin itse elämässä temppeli on avattu, temppeli, joka ei ole yksi entisten lisänä, vaan joka itsessään yhdistää ne kaikki. Tämän kanssa on yhteydessä se, että P. E. — niinkuin kirjoissani olen esittänyt —, kosketti kolmattatoista vihkimystä, joka yhdistää eläinradan mysteeriot, sen kaksitoista merkkiä. Se ei

ole siis yksi vihkimys kahdentoista entisen lisäksi, vaan siihen on kaikki mysteeriot koottu. Se on yleismaailmallinen.

Millä tavalla temppeli on Suomessa olemassa? Se on vaatimattomalla nöyrällä kummulla. Se ei ole organisoidussa juriidisessa järjestössä, koska sellainen jäi avaamatta. Se ei ole sidottu juriidisiin sääntöihin. Suomessa avattu temppeli on kosmillisten lakien alainen, maailmankaikkeuden järjestyksen mukainen. Se temppeli on jumalallisen majesteettiuden hengen luoma.

P. E. on pannut sen alkuun, ja siihen kutsutaan nyt ihmisiä, jotka eivät ole sidottu juridiikkaan, vaan joiden lähtökohta on moraali, ja yksilöllinen velvoitus jumalalliseen tehtävään.

Temppelin muodostavatkin elävät ihmiset, jotka heräävät kunnioittamaan elämän omaa järjestystä. Sitä, josta ei voi rahtua eikä piirtoa siirtää, ennenkuin kaikki muodot on läpikäyty, ts. ennenkuin olemme saaneet kaikesta voiton jumalallisen hengen mukaisesti.

Kummun muodostavat nyt ne ihmiset, jotka löysivät Pekka Ervastissa sen suuren Opettajan, jonka tuntemisen hän pani ensimmäiseksi velvoitukseksi. Sillä jollei tunneta Opettajan asemaa, ei osata ottaa toden kannalta hänen oppiaan. Siksi ei todelliseen työhön päästä, ennenkuin Mestari on todellinen. Niinhän Pekka Ervast oli, mutta se ei riitä, vaan aseman täytyy tulla tunnustetuksi siinä temppelissä. Sitä temppelikumpua muodostavat nyt ne, jotka tahtovat seurata kristosofiaa, Kristusviisautta. Kumpu, jolla temppeli on, syntyy ihmisistä, jotka hyväksyvät Vuorisaarnan, jotka ymmärtävät, että siinä on ihmisyyden tie viitoitettu ja jumalallinen laki esitetty siten, että inhimillisen järjen on mahdollista se ymmärtää. Temppeli eteisessään alkaa siis muodostua tästä Vuorisaarnan sanoman hyväksymisestä, vaikka emme vielä osaisikaan sitä täyttää. Jos täydellinen osaaminen olisi vaatimus, ei temppeli olisi päässyt alkamaankaan. Täydellisyys on mukana siten, että ymmärrämme Vuorisaarnaan sisältyvän sen täydellisyyden eli ihmisyyden ihanteen. Tältä järjen tasolta ihanteen täytyy syventyä taitamiseksi.

Suomessa on siis se kumpu, se temppeli. Temppelin muodostaa jokainen elävä ihminen itsessään, joka hyväksyy Mestarin opin: pahan vastustamattomuuden, aseettomuuden, väkivallasta luopumisen. Kaikki ne ihmiset, jotka tämän periaatteen tunnustavat, kutsutaan työhön. Ja se työ on itsekasvatusta. Mutta itsekasvatusta taitamisen mielessä. Se tapahtuu Vuorisaarnan viiden käskyn pohjalla: älä suutu, älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas, älä vanno, älä vastusta pahaa, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Mutta kasvatus ei tapahdu siksi, että tulisimme pyhimyksiksi, vaan että kykenisimme harmooniseen työhön suuren asiamme palveluksessa. Salomonkin temppelissä pitää vallita täydellinen rauha. Rauta-aseen kalsketta ei saa kuulua, se merkitsee, mitään epäveljellistä puhetta ei saa olla. Rauta-ase on äly eikä sillä saa ruveta toista meislaamaan. Itsestään jokaisen täytyy tehdä mittojen mukainen kuutio tai vaikka kartio, jos tarvitaan. Emme saa olla moraalisesti kenenkään kimpussa. Viiden käskyn mittojen mukaan itseämme hiottuamme tulemme sopivaksi siihen paikkaan, mihin meitä temppelissä tarvitaan.

Temppeli on siis avattu jo P. E:n eläessä, ja siihen kuuluvat kaikki ne, jotka tahtovat siihen kuulua. Siihen ei kuuluta dokumenttien perusteella. Sellaiset ovat arvottomia, kun tulee totuus eteen. Meidän dokumenttimme on Mestarin oppi. Hyväksymme sen ja panemme käytäntöön. Kun niin teemme, on temppelimme laillinen ja oikea, eikä ryövärien luola, vaikkei meillä olisi keneltäkään valtakirjaa. Temppelillämme on itse elämän laki takanaan.

Minusta on tuntunut, että temppeli on sentään jaksanut vaikeuksissaan työtä tehdä, koska joukkomme näyttää kasvaneen laajuudessa ja ymmärryksessäkin. Rupeamme paremmin kuin tähän asti ymmärtämään temppelin kolmea periaatetta, rauhaa, epäitsekkyyttä ja Herran puheoikeutta; se on omistettu Herran palvelukseen, ei jaarittelulle ja pilkalle. Siellä täytyy pysyä asiassa, teosofis-kristosofisessa sanomassa.

Toivomme, että tämäkin veljeskokous selvittää meille asioita ja siirtää painopisteen ymmärryksen karttumisen alalta taidon karttumisen alalle, niin että ymmärtäisimme kasvaa veljeydessä ja rakentaa herran huonetta elävänä ihmisryhmänä.

J. R. H.

1953 maaliskuu, 54—56

VIHKIMYKSISTÄ YLEENSÄ

1953 maaliskuu, 63—64

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953).

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tässä tuonaan kerrottiin, että tämä sodissaan velkaantunut Suomi oli ulkomailta ostanut muutamia "suihkuhävittäjiä", jotka saapuivat Porin lentokentälle korvia vihlovalla ulinalla. Tämä oli sinään kuvaavaa. Sillä kuinka paljon ne saavatkaan aikaan tuhoa, murhaa, itkua ja korvia huumaavaa valitusta silloin, kun ne mahdollisesti alkavat varsinaisen toimintansa. Samalla nämä "suihkuhävittäjät" olivat kuin korvatillikka ihmisyyttä ja jumalallista totuuden tietoa vastaan. Sillä ensiksikin: kuolemaa tuottavat sotilasvaltiot ovat itsekin tuomitut kuolemaan. Kuitenkin kansankin on mahdollisuus saavuttaa kuolemattomuus. Siitä suuri Tietäjämme Pekka Ervast nimenomaan puhuu. Mutta ehtona on, että kansa itse lakkaa luottamasta kuoleman mahtiin, sotaan, murhaan. Ja niinpä P. E. sanookin, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen aseista riisuutuminen. Jos Suomi tämän tekee, niin se saa elää. Sillä olemme siirtyneet uuteen aikaan, jolloin Karma jälleensyntymisen mysterioissa on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Siksi P. E. lisääkin, että jos joku kansa, esim. Suomen kansa, itse omasta aloitteestaan ja vapaaehtoisesti riisuu aseensa, silloin se kansa tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Siten Suomi, itse aseensa riisuneena, voi tulla esikoiseksi kansojen joukossa.

Tämä tieto velvoittaa jokaista Suomen kansalaista niin kirkossa kuin valtiossa ja yhteiskunnassa. Ja erikoisesti tämä velvoittaa kaikkia teosofeja. Sillä mehän erikoisesti puhumme Mestareista ja sanomme olevamme totuudenetsijöitä. Mutta mitäs totuudenetsijöitä me olemme, ellemme ota huomioon mitä kaikkein syvällisimmät totuudenetsijät meidän edellämme ovat löytäneet? Ja ainakin Buddhasta alkaen ovat kaikki suuret opettajat kieltäneet oppilaitaan tarttumasta aseisiin. Niinpä H. P. Blavatsky nimittää sotarukouksiakin mustaksi noituudeksi. Jeesus sanoo: "Pistä miekkasi tuppeen, sillä kaikki jotka miekkaan tarttuvat, ne miekkaan hukkuvat". Ja Pekka Ervast nimittää sotaa järjen ja ihmisyyden vararikoksi, rikoksista suurimmaksi.

Ja sitten sanotaan: "Autuaita rauhanrakentajat". Ei riitä yleinen piittaamattomuus. Ei riitä jos sanomme: "emme ota mitään kantaa sotakysymyksessä — koska sodan ratkaisu on jokaisen yksityisasia". Sillä se on yksityisasia juuri siten, että jokaisen on yksilönä ratkaistava sotakysymys. Ja sitten puhuttava aseettomuuden puolesta. Niinkuin ovat tehneet nuo edellä mainitut suuret opettajat. Ja jotka sitten velvoittavasti sanovat oppilailleen, oikeastaan jokaiselle ihmiselle: "autuaita rauhan rakentajat".

Tiedämme kyllä, kuinka alemmat elämänselitykset vaikuttavat voimakkaina ihmisten keskuudessa. Niinpä pian senjälkeen kun Pekka Ervast oli perustanut Ruusu-Ristin, tehtiin muutamien ulkomailla toimivien järjestöjen taholta sellaisia tarjouksia, että P. E. voisi nyt — vaikkapa seuroineen — liittyä heihin. He vetosivat hallussaan oleviin dokumentteihin, asiakirjoihin, joiden mukaan heidän järjestönsä oli oikea ja laillinen. Ja mitä P. E. siihen vastasi? Hän sanoi, ettei hän ollenkaan epäillyt heidän asiakirjojensa ja seurojensa laillisuutta. Ja hän lisäsi: mutta on yksi asiakirja, joka tekee lailliseksi minkä tahansa henkisen seuran, joka sen asiakirjan omaksuu ja joka sitä noudattaa. Ja se asiakirja on Kristuksen oppi, keskeisesti Vuorisaarna. Ilman tätä asiakirjaa ovat kaikki muut dokumentit ja laillisuuspaperit toisarvoisia, puhumattakaan siitä, että ne saattavat olla suorastaan eksyttäviä.

Joitain saman suuntaisia "parannusehdotuksia" tehtiin P. E:lle myös kotimaasta päin. Nähtävästi on sellaisesta kysymys

siinä P. E:n kirjelmässä, jonka Ruusu-Risti nyt julkaisi valokuvajäljennöksenä tammik. numerossaan 1953. P. E:n kirje on päivätty v. 1924, siis jokseenkin Ruusu-Ristin alkuaikoina. Olen asiasta tietoinen, sillä P. E. näytti minullekin erästä sellaista paperia, joka oli hänelle annettu julkaistavaksi Ruusu-Ristissä. P. E. antoi minullekin tilaisuuden lausua mielipiteeni asiassa. Lausuntoni oli jokseenkin näin: "Voi olla Ruusu-Ristissäkin joitakuita, joiden mielestä tämä on jotain erinomaista. Mutta sitten on toisia, joita tämä suorastaan tympäisee". Tähän P. E. lisäsi: "Niin, se ei ole Kristuksesta". Kirjoitus jäi Ruusu-Ristissä julkaisematta.

Mutta tämä ei estä, että ihmisillä on yhä taipumus madalluttamaan Mestarin oppi, soveltamaan se maailmanmieliseksi. Vaikka P. E. ei sitä tehnyt, niin sen voivat tehdä jotkut toiset. Palaanpa vielä alussa puheena olleeseen asiaan: sotakysymykseen. P. E. sanoo: "kristinusko alkaa aseettomuudesta". Näinollen on jokseenkin turhaa "Mestari, Mestari" huutoa, ellemme todella tahdo ratkaista sotakysymystä, ellemme todella tahdo ryhtyä aktiivisiksi rauhan rakentajiksi.

Vielä eräs asia. Sillä juuri tuo seikka, että ihmiset ratkaisevat keskinäiset välinsä sodalla, murhalla, se inspiroi koko alemmankin luonnon julmuuden hengellä. Millä julmuudella esim. linnut hyökkäävät ilmasta toisen linnun tai jonkun muun elävän olennon kimppuun, ja tappavat sen. Sentähden tappamattomuus on aloitettava ihmisten välisessä elämässä — niinkuin Pekka Ervast niin suurella painolla ja asiantuntemuksella sanoo esim. kirjassaan "Ihmisen synty". Kun ihmiset lakkaavat tappamasta toisiaan, niin se vaikuttaa rauhoittavasti koko alempaan luontoon. Sentähden Paavalikin sanoo, että koko luonto on turmeluksen alainen ja odottaa Jumalan poikain tuloa. Luonto ja elämä odottaa sellaisten ihmisten tuloa, jotka osaavat ratkaista keskinäiset välinsä oikeuden ja rakkauden mukaisesti, ilman väkivaltaa, ilman verenvuodatusta, ilman sotaa.

Sentähden toistamme vielä: a u t u a i t a r a u h a n r a k e n t a j a t. Sillä juuri heitä tullaan kutsumaan Jumalan pojiksi, niiksi Paavalinkin mainitsemiksi Jumalan pojiksi, joiden tuloa koko luonto ikävöiden odottaa.

J. R. H.

1953 huhtikuu, 79—80

VIHKIMYKSISTÄ YLEENSÄ

1953 huhtikuu, 85—87.

Julkaistu kirjassa: V i h k i m y k s i s t ä (painettu v. 1953).

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mielessäni on pyörinyt eräs kiintoisa asia. Kirjassaan "Kirkko-ekleesia" Pekka Ervast puhuu siitä katuvasta ryöväristä, joka Jeesuksen keralla ristiinnaulittuna ensin nuhtelee toista ristiinnaulittua ryövääriä (joka vielä kuollessaankin pilkkasi Jeesusta), ja sitten kääntyy Jeesuksen puoleen ja sanoo: "muista minuakin, kun tulet valtakuntaasi". Tähän Jeesus vastaa: "totisesti sanon sinulle, tänä päivänä olet oleva kanssani paratiisissa". Ja P. E. lisää, että tuossa katuvan ryövärin puheessa tuli lausutuksi kirkon syntysanat.

Juuri nämä P. E:n sanat herättävät huomiota ja panevat ajattelemaan. Hän selittää, että tuo katuva ryöväri ei ollut tavallinen pahantekijä, vaan oli idealisti, joka oli kuunnellut Jeesuksenkin puheita. Hän rakasti kansaansa ja tahtoi tehdä työtä sen vapautumiseksi vieraan vallan alaisuudesta. Mutta hän ei luottanut Jeesuksen rauhalliseen, henkiseen valistustyöhön, vaan liittyi aseellisiin kapinoitsijoihin. Seurauksena siitä hän nyt oli ristiinnaulittuna tavallisen paatuneen rikollisen ja Jeesuksen keralla. Nyt hän heräsi huomaamaan erehdyksensä, ja oikeastaan tarjoutui yhteistyöhön Jeesuksen kanssa. Ilolla

Jeesus otti hänen tarjouksensa vastaan. Sillä Jeesus ymmärsi, että juuri tuollaiset sielut tulevat muodostamaan työryhmiä hänen ympärilleen.

Menkäämme nyt tästä eteenpäin. Huomaamme, että erehtyneen idealistin katumus ei tarvitse jäädä ruumiilliseen kuolinhetkeen. Hän voi kokea ns. mystillisen kuoleman. Hän huomaa erehtyneensä, eikä jää siihen nuhjaamaan — tunnustaen erehdyksensä puolittain, samalla puolittain sitä puolustellen. Sillä jos ihminen puolittain herää, mutta ei kuitenkaan tee siitä täyttä totta, niin hän jää tuollaiseen hämärään tilaan, eikä pääse selvään käytännölliseen suhteeseen Mestariin. Keskustelin kerran P. E:n kanssa tästä asiasta, ja silloin P. E. sanoi: "katumusta ja täydellistä tunnustusta seuraisi heti anteeksianto".

Ottakaamme nyt nämä asiat nykyaikaisesti, ensin kirkon ja sitten teosofisen liikkeen työsaralta.

Muistammehan, kuinka ensimmäisen maailmansodan jälkeen kokoontui kirkkokuntien välinen kokous Tukholmassa. Kokoontuneet kirkkojen edustajat olivat silloin, ainakin tilapäisesti, jotenkin herkällä ja katuvalla mielellä. He laativat ja julkaisivat yhteisen julistuksen, jossa he tunnustivat kirkkojensa suuren erehdyksen, kun ne olivat osallistuneet sotaan, tuohon suunnattomaan ihmisten murhaamiseen.

Tämä oli nykyaikaisen, suuren, idealistisen joukko-ryövärin katumus ja julkinen tunnustus. P. E. antoi sille tunnustusta julkisissa puheissaan. Sillä tämä julkinen tunnustus olisi voinut tulla kirkossa tapahtuvan suuren uskonpuhdistuksen syntysanoiksi. Mutta valitettavasti se ei siksi tullut. Sillä siinä ei sittenkään täydellä luottamuksella sanottu Mestarille: "muista meitäkin valtakunnassasi". Jos niin olisi sanottu olisi se merkinnyt, että kirkon johto olisi ryhtynyt järjestämään omaansa ja kirkkonsa toimintaa Mestarin Vuorisaarnassaan esittämän opin mukaiseksi. Mutta niin ei tapahtunut. Siksi kirkko — omasta, herkällä hetkellä annetusta tunnustuksestaan huolimatta — jatkaa entiseen tapaan. Joskus kyllä joku piispa, tai muu kirkonmies, näkyy antavan sellaisen lausunnon, että kirkonkin kannalta kaikki näyttää pimeältä. Ja he näyttävät lohduttautuvan sellaisella toiveella, että apu tulee jostain ulkoapäin, milloin Intiasta, milloin Amerikasta, milloin mistäkin. Eivät he ymmärrä kääntyä sisäänpäin, omaan itseensä, so. oman Mestarinsa puoleen. Heidän on siinä suhteessa turhaa mitään odottaa. Sillä Mestari ja hänen oppinsa on joka hetki tarjolla. Siihen on vain sekä opissa että käytännössä tartuttava kiinni.

Siirrymme nyt tästä teosofisen liikkeen työsaralle.

Teosofinen liike aloitettiin panemaan alkuun uutta, inhimillisempää sivistystä. Työohjelmansa se esitti kolmessa lyhyessä lausumassa, joista ensimmäisessä luvattiin muodostaa yleisen veljeyden ydin, jolloin eivät saisi vaikuttaa mitkään sellaiset seikat — niinkuin kansallisuus, uskonto, yhteiskunnallinen asema — jotka saavat ihmiset vieroksumaan toisiaan ja riitelemään keskenään. Samalla alettiin puhua suuren ja ihmeellisen Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme. Pekka Ervast alkoi siitä puhua vuodesta 1909 alkaen. Hän sanoi, että koko teosofinen liike oli kutsuttu valmistamaan tuon suuren Opettajan tuloa. Ja sitä valmistettiin siten, että tehtiin totta niin teosofisen liikkeen ohjelmasta kuin ennen tulleitten suurten opettajain opetuksesta, sellaisten kuin ennenkaikkea Buddhan ja Jeesus Kristuksen.

Mutta Adyarin Teosofisen Seuran silloiset johtajat tohtori Annie Besant ja piispa C. W. Leadbeater ottivat asiat toiselta kannalta. Hekin alkoivat puhua suuren maailmanopettajan eli Kristuksen tulemisesta meidän päivinämme. Mutta he sekoittivat asian tavalliseen maailman politiikkaan. He itse olivat englantilaisia ja toimivat Englannin maailmanvallan alueella. Ja niin kävi, että he unohtivat teosofisen liikkeen veljeyslupauksen ja samalla sen, että tuon veljeyslupauksen toteuttamisen avulla valmistettaisiin suuren Opettajan tuloa. He erehtyivät luulemaan, että suuri Opettaja tuleekin Englannin maailmanvallan aseellisen mahdin turvin. Siksi he ensimmäisen maailmansodan aikana selittivät, että heidän ennustamansa opettaja, Kristus, ei voi tulla, ennenkuin Englannin maailmanvallan kilpailijat on asevoimin murskattu.

No niin. Englanti selvisi sodassa voittajana. Mutta Besant ja Leadbeater ennustuksineen alkoivat vähitellen vetäytyä taaemmaksi, ja lopulta jotenkin pettyneinä vaikenivat. Oli tapahtunut ilmeinen erehdys. Olihan selvää, että suuri opettaja tu-

lee oman oppinsa voimalla, eikä väkivallalla, ei sodalla, ei murhaamalla.

Mutta vaikka erehdys oli ollut näin kouriintuntuvan ilmeinen, niin katuvaa idealisti-ryöväriä ei esiintynyt. Sitä Pekka Ervast kaipasi. Hän sanoi, että kun noin suuresti on erehdytty niin toivoisi, että se myös avoimesti tunnustettaisi. Ymmärrämme nyt, että jos rehellinen, avoin tunnustus olisi annettu, silloin siinä olisi lausuttu teosofisen liikkeen uudestisyntymisen syntysanat. Kun niitä syntysanoja ei lausuttu, silloin teosofinen liike jäi siihen hajaannuksen tilaan, jossa toisinajattelevat ovat joko karkoitetut, tai tehty heidän työnsä muutoin mahdottomaksi.

Lopuksi kysymme vielä: miksi ihmisten on niin vaikea tunnustaa Kristus-vastaisessa opetuksessaan tekemäänsä erehdystä? Onko se yleisessä mielipiteessä esiintyvä väärä omanarvon tunne, ylpeys? Sillä näyttää niinkuin tavallisten rikollisten olisi helpompi esittää julkinen katumuksensa. Sellaistahan tapahtuu muutamissa uskonnollisissa liikkeissä, ja niihin suhtaudutaan myötätunnolla ja ymmärtämyksellä. Mutta onko virhe ja vastuu pienempi, jos Kristusvastaisella opetuksella johdetaan ihmisiä harhaan? Siksi toivoisi — Pekka Ervastin tavalla —, että kun me erehdymme johtamaan ihmisiä harhaan Kristus-vastaisella opetuksellamme, että me sen nöyrtyneinä ja rehellisesti myöntäisimme. Ja tekisimme kaikkemme asian korjaamiseksi. Vähitellen ihmiset ja maailma alkaisi tällaistakin katumusta ymmärtämään, sitä kunnioittamaan ja sille arvoa antamaan. Omalla tavallaan tämä velvoittaa myös Ruusu-Risti Seuraa — kaikella kunnioituksella sanottuna.

Olen tämän yrittänyt sanoa rakkaudessa kaikkia ihmisiä kohtaan. Ja kunnioittaakseni ja puolustaakseni jumalallisen Mestarin oppia.

J. R. H.

1953 toukokuu, 107—108

VIHKIMYKSISTÄ ÄLYN KANNALTA

1953 toukokuu, 117—120

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953).

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tässä ihmiskunnassa on merkillinen taipumus madalluttaa suuret jumalalliset aatteet. Jopa niin, että lopulta ollaan alkuperäisen aatteen vastakohdassa. Niin on käynyt Jeesus Kristuksen esittämälle Ihmisyyden aatteelle. Jeesus opetti meitä elämään totuudessa, puhtaudessa, oikeamielisyydessä, veljesrakkaudessa, siinä rakkaudessa jossa Jeesus itse eli ja toimi. Mutta aste asteelta kristikunta luopui Mestarinsa opista. Ainoastaan nimi, kristillisyys, säilytettiin. Mutta muuten, niin opissa kuin käytännössä, vajottiin raakuuteen, väkivaltaan, sotaan, murhaan ja ryöväykseen. Ja nyt ei kristikunta ja sen johtajat enää tiedä mitä kristinusko on ja mitä se merkitsee, mikä teho sillä on.

Niinpä kristikunnan johtavat teologit saattavat kristinuskon suhteen puhua aivan päättömiä. He saattavat sanoa, että jos Jeesuksen Vuorisaarnan oppi pantaisi käytäntöön, niin kahdessa tai yhdessä viikossa yhteiskunta menisi nurin. Osoittaahan tuollainen puhe, ettei asianomaisella ole mitään tietoa eikä kokemusta siitä, miten Vuorisaarnan oppi pannaan käytäntöön. Ajatellaanpa ensimmäistä käskyä: "älä suutu". Missä on nyt se mahti, joka panisi tämän ensimmäisenkään käskyn kahdessa viikossa käytäntöön sillätavoin, että kukaan ei yhteiskunnassa suuttuisi? Sellainen olisi sekä toivoton että älytön yritys. Ja kun ei edes ensimmäistä Vuorisaarnan käskyä voida panna tuollatavoin yhteiskunnassa käytäntöön, niin sitä mahdottomampaa on panna Vuorisaarnan toi-

sia käskyjä tai muita neuvoja tuollatavoin yhteiskunnassa käytäntöön. Ajatellaanpa toista käskyä: "älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas". Millä tavalla teologit kuvittelisivat pantavan Vuorisaarnan kahdessa viikossa käytäntöön niin, että kukaan siinä yhteiskunnassa ei ajattelisi epäpuhtaita ajatuksia sukupuolisesti tai muuten? Ei, sellainen olisi mahdoton yritys. Ja sentähden tuo teologien puhe, että yhteiskunta menisi kahdessa viikossa nurin, jos Vuorisaarnan oppi pantaisi käytäntöön, osoittaa, että heillä ei ole mitään tosi tietoa, ei taitoa eikä kokemusta siitä, miten Jeesus Kristus itse tekee työtä Vuorisaarnan opin käytäntöön saattamiseksi.

Kuunnelkaamme näinollen mitä Mestari itse sanoo oppinsa käytäntöön saattamisesta. Huomaamme, että vaikka Vuorisaarnan oppi on julkinen, annettu siten, että kuka tahansa saattoi alunperin olla vuorenrinteellä, joko sulattaen tai ihmetellen kuulemaansa opetusta, niin kuitenkin Jeesus erikoisesti kääntyy "harvojen ja valittujen" puoleen, so. niiden puoleen, jotka jo vanhan liiton koulussa olivat tulleet "tosi israeliitoiksi", totuudellisiksi, sellaisiksi, jotka jo olivat jotenkin kyllästyneet vanhaan, väkivaltaiseen elämänjärjestykseen, ja kaipasivat Jumalaa, joka olisi rakkaus. Tämän todellisen Jumalan, rakkauden Isän, Jeesus nyt ihmisille esitti. Ja hänen oppilaikseen tulivat ne todellakin "harvat ja valitut", jotka vapaasta tahdostaan tahtoivat siksi tulla. Heistä Jeesus alkoi kasvattaa kristittyjä, so. uuden elämänkäsityksen omaksujia ja seuraajia. On ymmärrettävä, ettei itse Mestari voinut, eikä voi, tehdä ihmisistä "kahdessa viikossa" kristittyjä. Mielensä ihmiset saattoivat muuttaa nopeastikin, mutta kristillisyydessä kasvaminen jatkuu vuosia, se jatkuu läpi elämän, vieläpä läpi monien elämien. Niinpä Jeesus vielä ennen poismenoaan sanoi oppilailleen, että hänellä olisi heille vielä paljon puhuttavaa, mutta he eivät nyt vielä jaksa enempää sulattaa.

Nyt luulisin olevan selvää, että vain tällä tavalla Vuorisaarnan oppi voidaan panna käytäntöön. Eikä tämä pitäisi olla mahdotonta teologien ja muidenkaan oppineiden ymmärtää. Sillä onhan heidän omakin koulujärjestelmänsä saman menetelmän alainen. Ajatellaanpa, että jokaisella lyseon ensimmäisen luokan oppilaalla on mahdollisuutena edessään maisterin ja tohtorin arvo. Mutta olisi typerää sanoa, että lyseoon mennessä oppilaassa pannaan tohtorin arvo täytäntöön kahdessa viikossa. Jos niin sanottaisiin ja vaadittaisiin, merkitsisi se koko koulujärjestelmän loppua. Mielensä voi tässäkin tapauksessa muuttaa nopeasti siten, että päättää mennä lyseoon. Mutta paljon saa ponnistaa ja työtä tehdä, ennenkuin on saavuttanut oppineen maisterin tai tohtorin arvon.

Nyt on selvää tämä: etenkin jokainen teologi, jokainen joka sanoo itseään kristityksi mutta selittää, että jos Vuorisaarnan oppi pannaan käytäntöön, niin yhteiskunta on kahdessa viikossa nurin, on tullut antaneeksi väärän lausunnon asiassa. Tai Jeesuksen tavalla sanoen: hän itse ei astu sisälle ihmisyyden valtakuntaan, ja on esteenä menossa oleville.

Mutta tässä ei kyllin. Ihmisyys sinään velvoittaa. Paavalin tavalla sanoen: meidän on saavutettava voittoseppele ihmisyyden koulussa. Ja etenkin Pekka Ervastin uudistamassa Vuorisaarnassa meillä on nyt selvä opas ihmisyyden koulussa. Ja vielä meidän on muistettava, että ihmisyydenkin koulussa on ratkaisevia kohtia. Puhuuhan Jeesuskin tuomioajan tulemisesta. Ja Pekka Ervast sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri Ihmisen Pojan tuleminen on nyt tapahtunut. Sentähden on kristillisyyskin otettava oikealla tavalla ja oikeasta päästä. Jokainen ihminen, olkoon oppinut tai oppimaton, voi henkilökohtaisesti siirtyä Vuorisaarnan opin käytäntöönpanijaksi omassa elämässään. Ja hän voi liittyä ryhmiin toisten samanlaisten kanssa. Siten muodostuu Isän valtakunta — kuvaannollisesti — Valtaistuimen oikealle puolelle. Kun nämä ryhmät kasvavat laajuudessa ja syvyydessä ja vaikuttavuudessa, silloin he vaikuttavat inspiroivasti kansoihin, niin että nekin kykenevät menettelemään entistä inhimillisemmin.

Mutta koska asia itse elämän kannalta on näin kohtalokkaan kriitillinen, niin herättää se vielä erään kysymyksen. Joudumme kysymään: mikä on se mahti, joka saa ihmiset noin kielteisellä tavalla suhtautumaan Mestarin Vuorisaarnassaan esittämään oppiin? Mikä se mahti, joka saa samat ihmiset johtamissaan kirkoissa, seuroissa ja järjestöissä vaatimaan itselleen ja mielipiteelleen sokeata tottelevaisuutta? Niin että elleivät ihmiset heidän kirkoissaan, seuroissaan ja järjestöissään umpi-

mähkään tottele heitä, niin ne ihmiset joko karkoitetaan tai tehdään heidän työnsä muutoin mahdottomaksi. Mikä on se mahti? Lyhyesti sanoen se on se mahti, joka Jeesuksellakin esiintyy kolmeasteisena kiusaajana. Kolmannessa asteessaan kiusaaja, paha henki, saatana, vei Jeesuksen korkealle vuorelle, näytti maailman kaiken loiston ja sanoi: tämän kaiken minä annan sinulle, jos minua kumarrat. Jeesus torjui tämän ja sanoi: mene pois, Saatana, sillä yksin Jumalaa tulee sinun kumartaa ja häntä ainoata palvella. Pekka Ervast esittää saman asian opettaessaan, että meidän tulee oppia olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Ainoa, jonka edessä me polvistumme, jota me tottelemme, joka on ainoa hallitsijamme, on Jumala, henkemme Isä, joka on aina näkymätön. Isän elämä, oppi ja henki, esiintyy sitten Jeesuksen Vuorisaarnassa, jonka toinen suuri Opettaja, Pekka Ervast, edelleen syvensi, selvensi ja täydellisti.

Eivät he, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast, vaatineet keltään umpimähkäistä tottelevaisuutta. Heitä seurasivat — ja edelleen seuraavat — ne, joilla on korvat kuulla ja silmät nähdä. He tekevät sen vapaaehtoisesti, tietoisina ihmisyytensä velvoituksesta. Vaikka ollaan oppilaita Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin koulussa, niin oppilaan ja Opettajan välillä on elävä, todellinen veljeyden ja ystävyyden suhde — ei tyrannin ja umpimähkäisen uskovaisen.

Tältä pohjalta voimme uudelleen ja entistä enemmän syventyä Vuorisaarnaan, niin sellaisena kuin se esiintyy Uudessa Testamentissa ja sellaisena kuin se esiintyy Pekka Ervastin uudistamana. Siinä on turvallisimmalla ja pätevimmällä tavalla esitetty ihmisyytemme tie.

J. R. H.

1953 kesäkuu, 132—133

VIHKIMYKSET KÄYTÄNNÖN KANNALTA

1953 kesäkuu, 140—145

Kirjoitus julkaistu kirjassa Vihkimyksistä (painettu v. 1953), jossakin määrin toisenlaisena.

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tämän ilmestyessä on Pohjolan Valon kaksikuukautinen kesäloma päättynyt. Alkaa taas talvinen työkausi.

Ja nyt luulen olevan etsimättömän aiheen puhua hiukan kirjallisesta toiminnastamme. Tiedämmehän kuinka suuren arvon Pekka Ervast antoi teosofis-kristosofisten kirjojen syntymiselle, painattamiselle ja levittämiselle. Vaikeassa uranuurtajan asemassa hän itse oli toimivana keskushenkilönä kaikessa tässä työssä. Sattui kriitillisiä tilanteita, jolloin hänen oli otettava huomattavia velkojakin vastuulleen kirjallisuusasiassa.

Erikoisen oman numeronsa tässä kaikessa muodostaa P. E:n toimittama ja julkaisema aikakauskirja Omatunto, Tietäjä ja Ruusu-Risti vuosina 1905—1934. On itsestään selvää, että tämä suuren Opettajan 30-vuotinen työ sisältää suuren määrän ainutlaatuista luettavaa. Myös on selvää, että nämä vuosikerrat ovat tulleet suurelta osalta loppuunmyydyksi. Lienee melko pieni määrä henkilöitä, joilla on ilo omistaa kaikki vuosikerrat. Niinpä heräsi jo P. E:n eläessä pari ajatusta tässä suhteessa. Yksi oli se, että olisi otettava uusi painos P. E:n "Toimittajalta" kirjoituksista, ynnä muistakin P. E:n kirjoituksista. Toinen oli se, että olisi laadittava ja julkaistava asiallinen hakemisto, jonka avulla löytäisi haluamansa asian noin laajasta kokoelmasta.

Sitten P. E. lähti pois ja asia jäi hautumaan, yhden ja toisen mieltä askarruttamaan. Niinpä veljemme opettaja Martta

Jalava ryhtyi tekemään muistiinpanoja, aluksi vain omaa käyttöään varten. Mutta ennenpitkää hän huomasi, kuinka siinä avautui hänelle erikoinen työmaa; joka magneetin tavoin veti häntä puoleensa. Hänelle myös pian selvisi, että siitä voi tulla teos, joka tyydyttää molempia tarpeita; se voi olla samalla sekä lukemisto että hakemisto. Hän ryhtyi työhön, käyttäen erikoista konekirjoittajaakin apunaan. Ja niin hänelle monien vuosien uutteran työn tuloksena karttui valtava pino hakemisto-lukemiston käsikirjoitusta.

Kun näin pitkälle oli päästy, astuivat teoksen painatushuolet esille. Vähitellen nekin järjestyivät. Ja niin on nyt teoksen ensimmäinen osa ilmestynyt. Nähtävästi on varauduttava vielä kahden samanlaisen osan ilmestymiseen, jotta käsikirjoituspinkka tulisi kokonaan julkisuuteen. Ensimmäinen osa sisältää hakukirjaimet A—H. Se sisältää 324 laajaa, kaksipalstaista, tiheästi painettua sivua. Teos on sidottu erittäin kauniiseen ulkoasuun. Kulmat on pyöristetty, otsikot kirjan selkään ja kannen etusivulle painettu kultakirjaimin. Erittäin onnistunut Pekka Ervastin muotokuva vuodelta 1898 ja nimikirjoitus vuodelta 1907 somistaa teosta, jonka nimi on Tietäjän Aarteisto. Nyt ilmestyneen osan hinta näin taiteellisesti sidottuna on 2.000 mk kappale. Teosta voi tilata osoitteella: neiti Alma Allinniemi, Tampere, Santalahdentie 7 E 13. Sopiva tilaustapa on postiosoitus. — Jokaisella totuudenetsijällä on nyt tilaisuus hankkia itselleen — ja jos mahdollista ystävilleen tämä ainutlaatuinen teos. Iloiten asian menestymisestä sanoisimme vielä, että onhan tällaisen teoksen ilmestyminen suorastaan merkkitapaus meikäläisissä oloissa.

*

Kun tässä jouduin puhumaan P. E:n kirjallisesta työstä, niin jatkanpa vielä eräästä siihen liittyvästä ilmiöstä.

Meille on tunnettua, kuinka vakavasti ja velvoittavasti P. E. oli sillä kannalla, että meillä ei ole ensinkään oikeutta tehdä "parannuksia" jonkun toisen kirjailijan teoksiin. Omiimme tietenkin saamme tehdä mitä muutoksia tahansa. Mutta nyt P. E:n kuoleman jälkeen on P. E:n kirjojen uusintapainoksiin tehty runsaasti muutoksia. Siitä asiastahan veljemme Martta Jalava julkaisi tutkielman: "Sananen" jne.

Nyt sanoisin omasta puolestani näin. Jos katsotaan, että tähänastiset P. E:n kirjojen tekstin muuttelemiset on tehty hyvää tarkoittavassa kokemattomuudessa, niin asia saadaan hyvään järjestykseen kun nyt teemme kaikin itsellemme selväksi, että tästä puoleen ei enää tehdä mitään muutoksia P. E:n kirjojen uusintapainoksiin. Ja kun sitten otetaan uusia painoksia nyt jo muutetuista kirjoista, niin nekin palautetaan alkuperäisten mukaisiksi. Niinkuin sanottu, näin menetellen asia tulee oikeaan järjestykseen.

*

Siirryn nyt toiseen asiaan. Noin viikko ennen kesäkursseja sain kirjeen eräältä veljeltä. Koska kirje on sekä tyypillisesti ajankohtainen että henkisesti myönteinen ja rohkaiseva, niin otan siitä tähän eräitä kohtia. Näin hän kirjoittaa:

Lähdin tänne hiljaisuuteen, koskemattoman luonnon keskelle. Lähdin sieluni ja sydämeni tuskan vallassa. Käteni ja jalkani ovat olleet kuin sidotut, huuleni lukitut. Rukouksissani huudan hengessäni kaikille veljille ympäri Suomea: unohtakaamme erehtyväiset persoonallisuutemme, luopukaamme itsekkyydestämme. Epätäydellisinäkin herätkäämme tuntemaan ja tajuamaan itsemme Jumalan pojiksi, ja näkemään veljissämme sama ilmiö. Kesäkurssiemmekin lähestyessä lakaiskaamme omat portaamme — nöyryyden kyynelin kastelemat — anteeksipyytämiseen ja anteeksiantamiseen toinen toisillemme. Iloitkaamme toistemme kirkastumisista, saavutuksista, avartumisista ja ponnisteluista yhteisen jumalallisen työn eteenpäin viemisessä. Meille on annettu suuri maailmanuskonto, kristosofinen sanoma, ja kohtalomme kutsuu meitä työhön sen puolesta. Siksi luottakaamme Jumalaan ja Mestariin ja tehkäämme työtä pyyteettömässä veljesrakkaudessa, jotta todellinen ekleesia voisi maanpäälle muodostua. Luottakaamme taivaallisen Isän rakkauden järjestelmään, luottakaamme Mestareihin, jotka ovat meille tien näyttäneet, ovat sen käskyjensä ja opetustensa avulla viitoittaneet. Tehkäämme tämä, jotta olisimme elävässä yhteydessä Valon valtakunnan henkivoimiin. — Niin, eräänä aamuna heräsin omien sanojeni kuulemiseen: "Oi löytyykö, löytyykö tarpeellinen määrä yksilöitä, jotka ymmärtävät Kosmillisten Jumalan Poikain

sanoman, jotka tajuavat ihmisten yksey-den Jumalassa ja jotka tietävät tien ih-miskunnan auttamiseksi. Oi, löytyykö tar-peellinen määrä lunastajia Suomen kan-san kohdalla, jotta työ voisi jatkua, — Isän alkuunpanema työ ihmiskunnan auttami-seksi maailmanuskonnon merkeissä".

Omasta puolestani minulla ei oikeastaan ole lisättävää edellä toistettuun. Sanon kuitenkin, että samoja huomioita olen mi-näkin elämän suhteen tehnyt.

Mutta sitten tuo kysymys tai ajatus työn jatkumisesta. Onhan luonnollista, että me tietoisina vastuunalaisuudestamme Mestarin työn edessä joudumme sellaista kysymystä ajattelemaan. Niinpä kun alle-kirjoittanutkin ajatteluissaan tuli tämän kysymyksen eteen, silloin Mestari sisäisesti sanoi minulle: "Työ jatkuu". Tämä on ymmärrettävää. Ruumiillisesti me olemme verrattain lyhytaikaisia olentoja. Mutta me olemme jälleensyntyviä tajuntoja. Jatku-vana virtana meitä syntyy tänne ruumiilli-sesti. Ja samoin meissä jatkuvasti tapah-tuu henkinen herääminen, hengestä syn-tyminen. Henkiset työntekijätkin voivat täten esiintyä limittäisesti. Ja niin työ jat-kuu. Teemme aina aikamme työtä yhdessä niiden veljien kanssa, jotka samaan ai-kaan ovat ruumistuneina. Meitä on aina ruumiillisesti eri ikäisiä. Samoin voi olla henkisestikin. Yhteistä meillä aina on tie-toisuus vastuullisuudestamme elämän edes-sä, Jumalan, Mestarin ja ihmiskunnan edessä.

Siis pitäkäämme kiinni siitä ajatuksesta, että työ jatkuu. Me jokainen kohdaltamme jatkamme sitä.

*

Edellä esitetty kirje oikeastaan antaa aihetta ihmiskunnan yleistilanteen selvit-telyyn. Sillä silminnähtävästi ihmiskunnan elämä on käynyt vaikeaksi. Selvästi olem-me jossain kriisissä. Olemme murroskau-dessa. Olemme sitä useammallakin tavalla. Ensiksikin mainittakoon, että astrologisesti olemme siirtyneet Kaloista Vesimieheen. Se tapahtui, niinkuin suuri Opettajamme Pekka Ervast sanoo, 1898. Siirtyminen ta-pahtui limittäin noin 50 vuoden aikana, mutta painopiste siirtyi Vesimiehen puo-lelle helmikuussa 1898. Tällaisen merkin aika kestää noin 2160 vuotta. Sitten sano-taan, että Vesimiehessä vaikuttaa Satur-nus, mutta sen takana Uranus, ja että Saturnuksen vaikutus pienenee, Uranuksen kasvaa. Ja tämä merkitsee jo paljon. Sillä Uranus on puhtaan, korkeamman järjen edustaja. Se siis merkitsee, että ihmiskun-nalle avautuu uusia velvoituksia ja uusia mahdollisuuksia. Ihmiskuntaa kutsutaan selvittelemään pulmiaan järjen omien vaa-timusten mukaisesti, puhtaasti, totuudelli-sesti, ottamatta siihen apuvoimiksi järjet-tömyyden voimia, sellaisia kuin aseet, sota, tai yleensä raaka vahvemman oikeus. Sota ja vahvemman oikeus on vastoin Uranuk-sen vaikutusta. Sota on järjen vararikko, niinkuin P. E. sanoo. Niinkuin siis Satur-nuksen mahti vähenee ja Uranuksen vai-kutus kasvaa, samoin täytyy ihmiskunnas-sa sodan ja väkivallan mahti vähentyä ja puhtaan järjen, totuuden ja oikeudellisuu-den vaikutus kasvaa. Tämä on ilmeinen vaatimus ja myös mahdollisuus. Sillä on-han järjetöntä yrittää selvitellä elämän pulmia murhalla ja ryöväyksellä.

Tähän astrologiseen murroskauteen liit-tyy rodullinen murroskausi. Olemme elä-neet viidettä juurirotua jo kymmeniä, ehkä satoja tuhansia vuosia. Olemme nyt vii-dennessä alarodussa, mutta suuren teosofi-sen liikkeen yhteydessä on aloitettu kuudes alarotu. Ja P. E. sanoo, että myöskin kuu-des suuri juurirotu on okkultisesti avattu. Tämäkin avaa ihmiskunnalle uusia velvoi-tuksia ja uusia mahdollisuuksia. Ja nämä kulkevat samansuuntaisesti sen kanssa, mitä edellä sanottiin siirtymisestä Vesimie-hen merkkiin. Sillä viides juurirotu — ja siinä tyypillisimmin viides alarotu — kulkee myös manaksen eli järjen, totuuden ja oikeudellisuuden merkeissä; vaikkakin me niin huonosti olemme osanneet oikeudelli-suuden ja totuuden aatetta toteuttaa. Sen-sijaan kuudes alarotu heijastaa jo alusta-vasti buddhia, veljesrakkautta. Ja sitten kuudes suuri juurirotu kulkee erikoisesti buddhin eli veljesrakkauden merkeissä. Näinollen nämä rodulliset vaihteet lisäävät Vesimiehen ja Uranuksen vaikutusta, että meidän on luovuttava järjettömyydestä, sodasta ja väkivallasta, ja pysyttäydyttävä oikeudellisuuden ja veljellisyyden sanele-missa menetelmissä.

Että näin on asia, sehän pitäisi käydä päivänselväksi kaikille totuudenetsijöille, kaikille teosofeille, nimittäköötpä he itseään millä erikoisnimellä tahansa.

Ja sitten — niinkuin on ollut tapana

sanoa — paras tai tärkein viimeiseksi. Ja se on suhteemme Jumalaan. Sillä ilman Jumalaa ei mikään selvittely vie päämäärään. Nim. ihmisyyden päämäärään. Jumala on aina sisäinen, näkymätön. Mutta totuudenetsijänä ihminen voi yhtyä Jumalaan, tai Jumala ihmiseen. Ja niin tulemme suuriin Opettajiin, sellaisiin, joissa Jumala on täydellisimmin esiintynyt. Ja heiltä saamme kuulla, että Jumala esiintyy kolmena Logos-tajuntana: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Kaikissa vanhoissa profeetoissa Jumala vaikutti Pyhänä Henkenä, saavuttaen suurimman täydellisyyden Buddhassa. Vasta Jeesus Natsarealaisessa ruumistui aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmän johtaja, yhtyen ja ruumistuttaen kosmillisen Pojan, Kristuksen, rakkauden. Ja Jeesus kuvaili sitten voimakkain värein ja sanoin seuraavaa suurta tulemista, huomauttaen samalla, että tästä tulemisen ajasta eivät tiedä enkelit eikä Poikakaan, vaan Isä yksinään. Toisin sanoen se on silloin Isän tuleminen, ja Isä itse ilmaisee tulonsa. Ja Pekka Ervast sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Voimakkaasti, perustellusti ja valaisevasti P. E. kuvailee kaikkea tätä kirjassaan "Ihmisyyden uskonto". Kun totuudenetsijä ennakkoluulottomasti syvenee mainittuun kirjaan, voi hän vähitellen päästä perille totuudesta. Tosin ei mainitussa kirjassa suoraan sanota, missä tai kuka tuo suuri Opettaja on. Mutta syyn tähän P. E. mainitsee kirjassaan "Gnostikot". Hän sanoo: "Kristusihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus". Mutta hän lisää: "Se on toisten sanottava, niiden, jotka ovat siitä tietoon päässeet". Ja totuudenetsijä voi päästä siitä tietoon. Ja kun hän siitä tietoon pääsee, silloin hän voi päästä myös tietoon siitä, että hänen on se sanottava. Hän oppii senlisäksi tuntemaan opettajan opetuksistaan. Hänelle selviää, että kyseellinen suuri Opettaja on nimenomaan Pekka Ervast. Hänessä ruumistui aurinkokuntamme Logoksen Isäryhmän johtaja, joka samalla ruumistutti kosmillisen Isän. Niinpä Isä vaikuttaa nyt uutena voimana ja Majesteettiutena koko meidän aurinkokunnassamme, maapallossamme ja ihmiskunnassamme.

Tämä on kolmas ja kaikkein suurin tekijä, joka vaikuttaa samansuuntaisesti edellä esitettyjen astrologisten ja rodullisten vaikutusten kanssa, vahvistaen niitä. Niinpä P. E. sanookin, että ensimmäinen inhimillinen totuus on ihmisten veljeys ja heidän ykseytensä Jumalassa. P. E. sanoo, että kristinusko alkaa aseettomuudesta. P. E:n aloittama suuri maailmanuskonto alkaa senlisäksi pahanvastustamattomuudesta. On elettävä ja tehtävä työtä Jumalassa, rakkauden Isässä, ja paha voitetaan siinä ohella.

Tässä kaikessa on syy ihmisten ja kansojen kriisiin, siihen, jota joskus on sanottu maailmanlopuksi. Mutta se loppu ei merkitse — kuten P. E. sanoo —, että maapallo häviäisi, vaan että vanhat saavat mennä ja uutta syntyy.

J. R. H.

1953 syyskuu, 155—158

ELÄMÄN TIELLÄ HISTORIALLISESTI

1953 syyskuu, 166—170

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953).

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pekka Ervast omisti erään kirjansa "niille, jotka löydöistään huolimatta eivät ole lakanneet etsimästä".

Kun me nyt asetumme tuollaisen etsijän kannalle, silloin meille selviää, että etsimisessä on kaksi puolta: "älyllis-tietoopillinen ja käytännöllis-siveysopillinen".

Nyt kiinnittäisimme huomiotamme heti erääseen seikkaan: ansoihin. Sillä aina on myös ollut puhetta siitä, että elämässä on

ansoja, joihin totuudenetsijä voi takertua. Edellä sanotun pohjalla ymmärrämme jo, että pääasiallisesti on kaksi ansaa — vaikkakin ne molemmat voivat esiintyä monina ala-ansoina —, ja ne ovat: älyllistieto-opilliset ja käytännöllis-siveysopilliset ansat. Ja — niinkuin Pekka Ervast sanoo —, me olemme kristikuntana kirkkoinemme menneet suinpäin näihin molempiin ansoihin, tai ansojen ryhmiin. Tieto-opillinen ansa on siinä, että me olemme kirkolliskokouksissamme päättäneet, mikä on inhimillisjumalallisen elämän järjestys. Kirkon jäsenet ja sen johtajat eivät tarvitse — eikä heidän edes sovikkaan — etsiä totuutta, totuuden tietoa. Kirkko tietää heidän puolestaan, ja se tieto on sidottu määrättyihin dogmeihin, uskonkappaleihin, joihin voimme "uskoa". Jos sitten kirkon asianomaisilta johtajilta kysymme: tiedättekö te, että asiat ovat kuten te opetuksissanne ja uskonkappaleissanne väitätte? Tiedättekö, että kuolemanjälkeinen elämä on kuten sanotte? niin he vetäytyvät henkilökohtaisesti syrjään ja sanovat, että heidän kirkoissaan ja uskonnoissaan uskotaan sillätavoin. Täten nämä kirkon auktoriteetit paljastavat merkillisen asian itsensä ja kirkkonsa suhteen: kirkko on ammattikunta, jossa kirkon moniasteinen opettajakunta, papisto, toimii virkailijoina, ammattiuskovaisina. He uskovat niin, koska sellainen "usko" on edellytyksenä heidän ammatissaan. Ammattinsa vuoksi he sellaista uskoa esittävät ja sitä puolustavat. Jos joillain kirkonmiehillä olisikin joitain epäilyksiä ammattiuskonsa todellisuudesta, niin siitä hän yleensä vaikenee; sillä siitä puhuminen tuottaisi hänelle ammatillisia vaikeuksia.

Tämä oli sanottu älyllis-opillisista ansoista. Sitten tulevat käytännöllis-siveysopilliset ansat. Ja tähän ansaan kristikunta on mennyt yhtä ällistyttävän päättömästi kuin edelliseenkin. Sillä vaikka kristikunnan alkuunpanija Jeesus Kristus esittää seuraajilleen selvän käytännöllis-siveysopillisen ohjelman Vuorisaarnassa ja muissakin puheissaan, niin kristikunta on joutunut suorastaan uskomattoman karkeaan ansaan selittäessään, että kristillisyys ei olekkaan Mestarin opetuksen seuraamista, vaan kristillisyys on siinä, että juutalaiset ja roomalaiset yhdessä toimittivat Jeesukselle — niinkuin olivat monelle muullekin jumalanmiehelle, esim. Sokrateelle ja Johannes Kastajalle toimittaneet — teloitustuomion. Tämä on, sanokaamme, väärinymmärryksestä johtunut kohtalokas ansa, johon kristikunta on joutunut. Vaikka olemme olleet nimellisesti kristittyjä, niin käytännöllisesti olemme jatkaneet roomalaisen maailmanvallan sotaisia perinteitä. Tämä tietenkin omalaatuisen kohtalokkaine seurauksineen niin kristikunnalle kuin aikanaan roomalaisuudelle.

— — —

Siirtykäämme tästä nyt teosofiseen liikkeeseen. Luonnollisesti siinä vaikuttavat samat tieto-opilliset ja käytännöllis-siveysopilliset virtaukset ja pulmat kuin kristinuskossa ja elämässä yleensä. Valtava ero on nyt kuitenkin heti alussa siinä, että teosofis-kristosofisessa sanomassa meille annetaan mahdollisen syvälle menevä tieto-opillinen selvyys elämästä yleensä ja etenkin ihmiselämästä, sen olemuksesta ja päämäärästä. Me olemme ikuisuudessa pieninä kipinöinä heränneet Jumalasta, jumalallisesta elämästä, jotka olemme käyneet monien kehitysjärjestelmien läpi jo kauan ennen ihmiseksi tuloamme. Ihmisinä me sitten jatkamme elämän koulua syntymällä uudelleen ja uudelleen tähän ruumiilliseen elämään. Siinä on meillä ensimmäisenä opettajanamme karma, syyn- ja seurauksen laki. Se laki ylläpitää tasapainoa siten, että saamme aina niittää tekojemme, puheittemme ja ajatustemme mukaan.

Riittäköön tämä nyt tieto-opillisesta puolesta; vaikkakin siihen kuuluu edelleen oppeja roduista, luomiskausista jne. Siirrymme asian käytännöllis-siveysopilliseen puoleen. Ja teosofisessa liikkeessä tämä on alunperin sisältynyt määritelmään: "muodostamme yleisen veljeyden ytimen". Tämä ei ole enää eikä sellaisenaan tieto-opillinen asia. Se on siveysopillinen ja käytännöllinen. Ja se perustuu siihen, että kaikki olemme Jumalasta syntyisin ja olemme lopulta myös yhteisvastuussa elämän edessä.

Mutta juuri tässä yleisen veljeyden ytimen muodostamisessa saatamme joutua ansaan. Ja jos siihen joudumme, saattaa käydä niin, että mekin joudumme käytännössä vain jatkamaan roomalaisen maailmanvallan perinteitä. Ja ansa tarjoutuu perin herttaisen houkuttelevana. Se alkaa siitä, että me luulemme veljeyttä joksikin tunnelmallisuudeksi. Elämässäm-

me, toiminnassamme ja ryhmissämme, kokouksissamme, me alamme painua sentimentaalisuuteen, viehättäviin tunnelmiin, ja luulemme niin elävämme veljeydessä. Mutta veljeys ei ole tunnelmoinnissa. Tunnelmointi sellaisenaan saattaa johtaa mihin tahansa.

Mitä siis on yleisen veljeyden ytimen muodostaminen? Huomaamme piankin, että tässäkin asiassa on kaksi puolta, passiivinen ja aktiivinen. Passiivinen puoli on siinä, että niin ajattelussamme kuin puheissamme ja teoissamme kieltäydymme tekemästä pahaa kenellekään. Aktiivinen puoli taas on siinä, että niin ajattelussamme kuin puheissamme ja teoissamme teemme hyvää kaikille.

Näin on asia sanottuna selvästi ja yksinkertaisesti. Ja tämä onkin sanottu teosofisen veljeyslupauksen yhteydessä. Siinä luvataan veljeyttä katsomatta kansallisuuteen, kieleen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen tai mihinkään sellaiseen seikkaan, joka eroittaa ihmiset toisistaan. Toisin sanoen se teosofi, joka toteuttaa teosofian käytännöllis-siveysopillista ohjelmaa, kieltäytyy niin ajattelussaan kuin puheissaan ja toiminnassaan osallistumasta siihen pahaan, mitä kansat sodissaan tai muuten toisilleen tekevät. Samoin hän kieltäytyy osallistumasta mihinkään siihen pahaan, minkä kieliryhmät, minkä yhteiskunnalliset puolueet, minkä miehet ja naiset sukupuoliolentoina toisilleen aiheuttavat. Hän kieltäytyy osallistumasta mihinkään ihmistenvälisiin juoruihin, riitoihin, rettelöihin. Tämä on yleisen veljeyden toteuttamisen passiivinen puoli.

Tähän liittyy veljeyden toteuttamisen aktiivinen puoli. Se on — niinkuin jo edellä tuli sanotuksi — hyvän tekemistä. Mutta ei minkälaisen hyvän tahansa. On kysymyksessä se hyvä mikä tulee Jumalasta, jota valon voimat edustavat. Siihen hyvään kyetäkseen teosofin tulee perehtyä maailman uskontoihin niiden alkuperäisen Mestarin opetuksen mukaisesti. Siinä hän voi käyttää apunaan ja oppaanaan esim. P. E:n kirjaa "Suuret uskonnot", tietysti sellaisena kuin P. E. itse on sen julkaissut. Ja vielä enemmän: hänen tulee ottaa Jeesus Kristus tai P. E. oppaakseen. Toisin sanoen hän seuraa Vuorisaarnan viittä käskyä; jotka P. E. on nyt uudelleen järjestänyt ja nimittää niitä taivaallisen Isän viideksi käskyksi. Näin varustautuen, näin palvellen ja totuutta etsien ihminen voi olla avuksi veljilleen, auttaakseen uuden, veljellisemmän sivistyksen syntymiseen.

*

Tästä on nyt sopiva siirtyä puhumaan pari sanaa meidän uusista kristosofisista kirjoistamme. Sillä nehän myös edustavat mainittua työtä.

Aloitan S. A. Kososen vihkosesta: "Pekka Ervastin elämä". Kosonen piti sennimisen esitelmän viime vuosikokouksessamme Tampereella. Olen lukenut sen käsikirjoituksena, ja se on jätetty kirjapainoon. Kirjanen on kirjoitettu ymmärtämyksellä ja rakkaudella Pekka Ervastia ja hänen työtään kohtaan. Sentähden vihkonen puolustaa paikkaansa ensiksikin siksi, että siinä lukija saa eheän, lyhyen, keskitetyn katsauksen P. E:n elämästä. Se ei tietenkään ole mitenkään tyhjentävä P. E:n elämästä. Ja kukapa sellaiseen kykenisikään! Sanoohan P. E. itse joissain omaelämäkerrallisissa esityksissään, että hän ei tiedä kuinka suuri kirja siitä tulisikaan, jos hän tyhjentävästi itseään esittäisi... Voimme siis tyydytyksellä vastaanottaa S. A. K:n esityksen P. E:n elämästä. Etenkin kun näemme ja tiedämme, että Kososella on ollut henkisiä edellytyksiä tuollaisen esityksen laatimiseen. Ensiksikin Kosonen on ratkaissut sotakysymyksen P. E:n osoittamaan suuntaan. Hän on käytännöllisesti sulattanut P. E:n opetuksen, että kristinusko alkaa sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä. Toiseksi Kosonen on oppinut tuntemaan puun hedelmistään, opettajan opetuksistaan. Hän on oppinut tuntemaan, että juuri Pekka Ervast on se suuri Opettaja, jonka esiintymisestä P. E. itse vuosikymmenien ajan puhui mitä kiintoisammin ja velvoittavammin. Juuri nämä seikat tekivät mahdolliseksi, että Kosonen saattoi kirjoittaa esityksensä P. E:stä täydellisellä ymmärtämyksellä ja rakkaudella.

Olen tässä odotellut myös veljemme Väinö Lehtosen uusinta kirjaa: "Vanha ja uusi ihminen", mutta en ole sitä vielä kirjapainosta käsiini saanut. Mutta mehän olemme kaikki saaneet nähdä ja kokea, että Väinö Lehtonen esitelmineen ja kirjoineen oli ja on omalaatuisensa ilmestys kristosofisella työsaralla. Hän on hyvin sulattanut teosofis-kristosofisen sanoman.

Siksi odotamme kiinnostuksella hänen uusintakin kirjaansa.

Pari sanaa myös J. R. H:n uusista kirjoista. Poikkeuksellisesti en laatinutkaan heti kirjan muotoon viimeisiä esitelmiäni, joissa puhutaan vihkimyksistä. Sensijaan olen näitä esitelmiä julkaissut "Pohjolan Valossa" tämän kuluvan vuoden 1953 aikana. Niitä riittää vielä joka numeroon vuoden loppuun saakka, ja ehkä yksi jää vielä ensivuoden puolelle. Voihan ajatella, että nämäkin esitelmät julkaistaan myöhemmin kirjana nimellä "Vihkimyksistä".

Ja sitten kysymykset ja vastaukset. Juuri eilen sain kirjapainosta X osan. Mielestäni nämä kymmenen osaa muodostavat eräänlaisen kokonaisuuden. Niinpä kirjaan onkin tekstin jälkeen painettu sana: "L o p p u". Kirjan lopussa on yhdellä sivulla luettelo J. R. H:n kirjoista. Kahdella sivulla on Pekka Ervastin uudelleen kirjoittama Jeesuksen rukous Isä meidän. Se on syvällisyydessään elämän pohjiin saakka menevä esitys. Viimeisellä sivulla on Jeesuksen esittämät ja P. E:n uudelleen järjestämät taivaallisen Isän viisi käskyä. Se muodostaa arvokkaan "Aamenen" "Kysymysten ja vastausten" kymmenosaiselle kokonaisuudelle.

Mutta tämän jälkeen minulla oli vielä melkoinen pinkka kysymyskokouksissa tehtyjä muistiinpanoja. Tampereella ennen kesäkursseja ennätin ne kuitenkin kaikki puhtaaksi kirjoittamaan. Ja niin siitä koituukin XI osa, joka on edellisiä laajempi, ehkä noin 150 sivua. Sekin jätettiin kirjapainoon. Tämän alkuun en kirjoittanut sellaista alkusanaa, joka on edellisissä osissa. Sensijaan omistin tämän XI osan niille, jotka kunnioittavat Pekka Ervastia ja hänen elämäntyötään, jotka sitä rakastavat ja sen elämänymmärryksen puolesta työtä tekevät.

J. R. H.

1953 lokakuu, 186—188

VEDESTÄ JA HENGESTÄ...

1953 lokakuu, 195—198

Julkaistu kirjassa: V i h k i m y k s i s t ä (painettu v. 1953).

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tämän ilmestyessä Pohjolan Valossa olemme tulleet marraskuuhun 1953.

Marraskuu tuo mieleemme pari teosofista tapahtumaa. Sillä teosofinen liike astui julkisuuteen siten, että 1875 marraskuun 17 p:nä perustettiin Teosofinen Seura. Ja sitten perustettiin Helsingissä Ruusu-Risti seura 1920 marraskuun 14 p:nä. Näin tulee T. S:n perustamisesta marraskuussa kuluneeksi $6 \times 13 = 78$ ja Ruusu-Ristin perustamisesta 33 vuotta. Nämä ovat molemmat omalla tavallaan mystillisiä lukuja. Näinollen lienee syytä kiinnittää huomiota näihin asioihin, nyt kun me taas vietämme näiden molempien seurojen syntymäpäivää.

On asiallista, että näiden seurojen syntymäpäivän vietto herättää seuroissa, niiden johdossa ja jäsenistössä pari kysymystä. Ensiksi: mitä tehtävää varten seura perustettiin? ja toiseksi: miten olemme tehtävässämme onnistuneet, tai epäonnistuneet? Joudumme itsekritiikkiin. Siten seuramme syntymäpäivän vietto saa kuin tuomiopäivän luonteen. Kiintoisaa on tässä suhteessa huomata, että myöskin kirkollinen kristikunta viettää marraskuussa, tämänvuotisen almanakan mukaan marraskuun 22 p:nä, omaa erikoista tuomiopäiväänsä. Se on kylläkin pelkästään dogmaattista, muodollista laatua, jossa etenkin toisinajattelevia uhataan loputtomalla kadotuksella. Jos kristikunta viettäisi tuomiopäivää oikealla elävällä tavalla, niin kirkkokin johtajineen kysyisi itseltään: mitä tehtävää varten kirkko perustettiin? ja miten kirkko tämän tehtävänsä suorittaa? Jos kirkko johtajineen todella näin

kysyisi, kysyisi peräänantamattomasti, silloin se huomaisi, että kirkko muodostui Jeesus Kristuksen ympärille, tekemään työtä sen elämänymmärryksen puolesta, jota Jeesus oppilailleen ja seuraajilleen opetti. Jos kirkko todella tällä elävällä tavalla viettäisi tuomiosunnuntaitaan, silloin se huomaisi kohtalokkaat erehdyksensä, se voisi nöyrtyen katua, ja sillä olisi mahdollisuus sisäiseen uudestisyntymiseen Mestarinsa opin seuraamiseen ja sen puolesta työskentelemiseen.

*

Teosofeinakin me voimme ottaa oppia kirkkojen historiasta. Etenkin, koska monet meistä ovat tässäkin ruumistuksessa kuuluneet kirkkoon, vaikkakin vain sen perusteella, että meidät oli lapsina tietämättämme siihen pujoteltu.

Mutta siirtykäämme nyt teosofisen liikkeen historiaan. Pidämme silmällä molempia, Teosofista seuraa ja Ruusu-Ristiä. Sillä olemmehan kaikki yhteisvastuussa. Lähtökohta on tämä: Teosofinen Seura perustettiin laskemaan pohjaa uudelle, inhimillisemmälle sivistykselle siten, että se keskuudessaan muodostaa yleisinhimillisen veljeyden ytimen katsomatta mihinkään ihmisiä toisistaan eroittavaan seikkaan. Ja nyt on selvää, että sota on pahinta epäveljeyttä, on järjestettyä murhaa ja ryöväystä. Mutta nytpä me kunnioitettuine johtajinemme Adyarin T. S:ssa asetuimme toisen sotivan valtaryhmän puolelle, ja julistimme sotimisemme pyhäksi. Siten me yhdellä iskulla rikoimme veljeyslupauksemme. Eikä se ollut yhdentekevää. Sillä siten ei muodostunutkaan siementä eli kantajoukkoa kansojenväliselle veljeydelle. Ja kun tätä yleisen veljeyden siementä ei ollut, niin mitään todellista Kansainliittoa ei ole voinut syntyä. Yrityksistään huolimatta kansat jatkavat yhä paisuvaa veristä leikkiään.

Ja kun me teosofit nyt menemme itseemme — niinkuin meidän todellisina, vilpittöminä totuudenetsijöinä tulee tehdä — niin me emme voi lyödä rintoihimme ja sanoa, että me olisimme syyttömiä tähän kansojenväliseen onnettomaan tilaan. Me emme antaneetkaan kansoille yleisen veljeyden siementä. Me olemme siitä jotenkin puhuneet, mutta emme ole totta tehneet. Ja sentähden meidän on siitä nyt totta tehtävä. Meidän on T. S:ssa avoimesti tunnustettava tekemämme erehdys. Ja vaikka me nyt jo T. S:ssa ja sen johdossa olemme osaksi toista sukupolvea kuin ne, jotka ensimmäisen maailmansodan aikana tuon kohtalokkaan virheen tekivät, niin ei se vapauta meitä tekemästä sitä mikä tehtävä on. Me tunnustamme tapahtuneen erehdyksen ja otamme todella kiinni yleisen veljeyden ytimen muodostamisesta. Ja tähän meitä kannustaa myöskin veljellisen avunannon laki. Sillä kun me teemme tämän suunnanmuutoksen, silloin me teemme myös erinomaisen hyväntyön niille, osaksi jo kuoleman kautta pois menneille veljillemme, jotka tuon erehdyksen käytännössä toimeenpanivat. Emmekä me Ruusu-Ristissäkään voi olla piittaamattomia tuolle yleisteosofiselle uudistukselle. Etenkin, jos sota on päässyt meidänkin tajuntaamme lumoamaan.

Siirrymmekin nyt Ruusu-Ristiin. Emmekä Teosofisessa Seurassakaan taas voi olla piittaamattomia Ruusu-Ristin suhteen. Sillä vaikutimmehan ainakin negatiivisesti Ruusu-Ristin syntyyn; koska sotaisuudellamme ja epäveljeydellämme teimme Pekka Ervastin työn Teosofisessa Seurassa mahdottomaksi.

Kun vietämme Ruusu-Ristin syntymäpäivää, niin me luonnollisesti taas kysymme: mitä varten Ruusu-Risti perustettiin? Ja kun me näin kysymme, täytyy meidän jälleen mennä niin pitkälle, niin syvälle, että saamme kokea todellisen, elävän "tuomiosunnuntain", jota voi seurata ylösnousemus.

Ruusu-Risti perustettiin jatkamaan teosofista työtä yleisen veljeyden puolesta. Mutta sen tehtävä määriteltiin lähemmin myös näin: Ruusu-Risti on perustettu tukemaan Pekka Ervastin työtä siveellisesti ja taloudellisesti; niinkuin P. E. itse silloin tällöin huomautti.

On nimenomaan huomattava, että Ruusu-Ristiä ei perustettu mitä tahansa puuhailua varten. Ei, vaan niinkuin kirkko aikanaan perustettiin tekemään työtä sen elämänymmärryksen puolesta, jota Jeesus Kristus esitti. Samoin Ruusu-Risti perustettiin tekemään työtä sen elämänymmärryksen puolesta, jota Pekka Ervast esitti.

Mutta tässä suhteessa me Ruusu-Ristissä ensiksikin suoritimme tehtävämme heikosti. Siitä syystä P. E. ensiksikin lähti pitkälle matkalleen Amerikkaan v. 1933, ja sieltä palattuaan 1934 jätti ruumiillisen elämän.

Myöhemmin Ruusu-Ristin Johto teki sitten kaksi kohtalokasta erehdystä. Yksi oli se, kun Ruusu-Ristin Johto järjesti sellaisen päätöksen, että Pekka Ervast ei ole se suuri Opettaja, jonka esiintymisestä P. E. oli vuosikymmenien ajan jatkuvasti ja velvoittavasti puhunut; ikäänkuin tuollainen asia olisi jollain päätöksellä ratkaistavissa. Toinen erehdys oli se, että Ruusu-Ristin jäseniä kiellettiin jäsenyydestä erottamisen uhalla puhumasta tuosta kielletystä asiasta. Ja niin Ruusu-Risti vuorostaan tuli negatiivisesti vaikuttaneeksi siihen, että Ruusu-Ristin ulkopuolella täytyi muodostua kristosofinen ryhmä, jossa voidaan noista Ruusu-Ristin kieltämistäkin asioista puhua.

Mutta näissä kristosofisissa ryhmissä emme voi olla piittaamattomia Ruusu-Ristin tekemille erehdyksille, niinkuin emme voi olla piittaamattomia Teosofisessa Seurassa ja kirkossa tehdyille erehdyksille. Sillä kaikkihan ne koskevat ihmiskunnan yhteistä suurta asiaa. Sentähden sanomme, että myöskin Ruusu-Ristin on osattava viettää oma "tuomiosunnuntainsa". On tunnustettava tehdyt kohtalokkaat erehdykset, ja sitten järjestyttävä siten, että todella tehdään työtä P. E:n esittämän elämänymmärryksen puolesta.

Ja vaikka Ruusu-Ristissäkin nyt jo on osittain toinen sukupolvi kuin se, joka kyseelliset erehdykset toimeenpani, niin ei se vapauta Ruusu-Ristin nykyistä Johtoa, sen Hallitusta, Neuvostoa ja jäsenistöä toimeenpanemasta vaadittavaa uudistusta. Sitä vaatii ihmiskunnan asian yhtenäisyys. Ja toistamme jälleen, että me teemme samalla suuren palveluksen niille kuoleman kautta pois menneille veljillemme, jotka osaltaan olivat kyseellisiä erehdyksiä aikaansaamassa. Sopii tähänkin Vuorisaarnan sanat: "mitä toivot itsellesi, tee sitä toiselle".

J. R. H.

1953 marraskuu, 226—227

VOITTOSEPPELE

1953 marraskuu, 234—239

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953).

IHMISTEN LAIN LAADINTA VOI MENNÄ JOKO HUONOMPAAN TAI PAREMPAAN SUUNTAAN

Voimme panna merkille, että kun ihmiskunnassa on alettu käytännöllistää jumalallisen johdon taholta annettuja ohjeita, niin nuo ohjeet on samalla madaltuneet, siveellisessä arvossaan alentuneet.

Tämä näkyy selvästi sotalaitoksen historiassa. Kaukaisina aikoina annettiin ihmiskunnalle lait, joita nimitettiin nimellä Manun lait. Noiden lakien mukaan ihmiset jaettiin kehityksensä mukaan neljään kastiin. Yksi kasteista oli sotilaskasti. Siinä opittiin ritarillista uhrautumista heikompien tai hädässä olevien auttamiseksi. He suojelivat yhteiskuntaa petoja ja raakalaisia vastaan, ja saattoivat siinä panna oman henkensäkin alttiiksi. Sotilailla oli ankarat säännöt: he eivät saaneet hävittää eivätkä ryöstää kenenkään omaisuutta. Manun laissa sanotaan: on väärin riistää ihmiseltä henki.

Mutta vähitellen alkoi madaltuminen. Kansat hallitsijoineen alkoivat vallata alueita nimenomaan tappamalla ja ryöstämällä.

Ja tästä asia on madaltunut yhä pahemmaksi. Kansat kehittelivät lopuksi lain, jolla he pakoittavat ainakin kaikki miehet osallistumaan sotaan. Tämä on suorastaan murhaavaa vääryyttä niitä ihmisiä kohtaan, jotka sydämessään ja parhaimmassa ymmärryksessään kauhistuvat ihmisen tappamista ja ryövääämistä.

Näinollen ihmiskunnan jumalallinen johto on joutunut vaikeaan asemaan. P. E. sanoo, että Mestarit pyörittävät päätään ajatellen: mitä on tälle ihmiskunnalle tehtävä? Ja käytäntö osoittaa, miten Viisaat ovat alkaneet menetellä. Viisaat ajattelivat: täytyy ryhtyä kasvattamaan muutamia yksilöitä, henkistä valiojoukkoa, jotka

vaikkapa marttyyriuden uhalla kieltäytyvät sodasta ja sotalaitoksesta. Siten nuo yksilöt omalla, vapaaehtoisella aseista kieltäytymisellään tekevät valistustyötä aseettoman sivistyksen aikaansaamiseksi. Sillä onhan selvää, että kun jumalalliset lait ovat ihmisten käsissä madaltuneet, niin täytyy niiden ihmisten käsissä myös jälleen kohoutua, kirkastua, henkevöityä.

Lisään vielä: eihän yleensä mikään lainsäädännöllinen uudistus ole tapahtunut ilman edelläkäynyttä valistustyötä. Totta kait siis on tehtävä uraauurtavaa valistustyötä, jotta pääsisimme ihmisten laillistamasta tappamisesta ja ryöväämisestä. Sen valistustyön takana ovat Jeesus Kristus, Pekka Ervast ja kaikki Valkoiset henkivallat. Heidän johtamaansa työhön meitä ihmisiä kutsutaan. Mutta asian luonnosta johtuu, että siihen työhön jokainen ryhtyy omasta aloitteestaan, omalla vastuullaan, oman sydämensä ja Vuorisaarnan Mestarin ääntä kuunnellen.

K. S. ja Tähystäjä
1953 marraskuu, 246

TIETOISTA ITSENSÄ TUNTEMISTA

Vanhemmissa sivistyksissä sanottiin ihmiselle: "Tunne itsesi!" Meidän kirkollisessa sivistyksessämme ei näin tapahdu. Tässä meille teroitetaan vain yhtä määritelmää: "Olet syntinen maanmato, joka et mihinkään hyvään kykene. Ainakaan et kykene Kristuksen Vuorisaarnassaan esittämää oppia seuraamaan". Eikä tässä vielä kyllin. Kirkollinen kristillisyys ryhtyy vielä suorastaan vastustamaan sitä ihmistä, joka edes yrittää Kristuksen Vuorisaarnan oppia seurata. Jos joku ihminen yrittää — Kristuksen opin mukaan — kieltäytyä sodan muodossa tapahtuvasta murhasta ja ryöväyksestä, niin kirkko ei häntä ymmärrä, vaan vastustaa ja vaikeuttaa hänen pyrkimystään.

Mutta nyt tulee P. E:n kristosofinen sanoma, joka nimenomaan merkitsee Vuorisaarnan opin käytännöllistä seuraamista.

Ja tätä tehdessämme voimme oppia tuntemaan sisäistä rakennettamme. Niinpä sanotaan, että tämä meidän fyysillinen ruumiimmekin on seitsenkertainen. Kolme niistä on näkyväistä: kiinteä, neste- ja kaasumainen. Neljä ovat eetterisiä, joita nimitetään: kemiallinen, elo-, valo- ja muistieetteri.

Mutta kuinka on: täytyykö tämä jäädä meille vain luottamuksellisen totenapitämisen varaan?

Eipä suinkaan. Me voimme käytännössä huomioida niiden olemassaolon. Ja sen perusteella voimme ruveta niitä jalostamaan. Niitä voimia voimme ruveta käyttämään myös henkisessä elämässä.

Ensimmäisenä on siis kemiallinen eetteri. Sen vaikutus ylläpitää ruoansulatusta ja kaikkea sen yhteydessä olevaa kemiallista toimintaa ruumiissamme.

Tämä on päivänselvä ilmiö. Mutta entä tämän voiman siirtäminen henkisen elämän käyttöön? Muistakaamme, kuinka Jeesuskin sanoo, että ihminen ei elä vain leivästä, vaan jokaisesta sanasta, joka Jumalan suusta lähtee. Ja ulkonaisesti katsoen tuo Jumalan suusta lähtevä sana ilmenee nimenomaan Vuorisaarnan opetuksena. Sitä sanaahan ei kirkollinen kristikunta ole ensinkään yrittänytkään lähteä sulattamaan. Ja siksi ollaan henkisesti voimattomia.

Toisena on eloeetteri. Se on sukupuolieetteri, joka tekee elon eli suvun jatkumisen mahdolliseksi. Mutta tämäkin on alempi puoli asiassa. Meidän on elettävä henkistä elämää ja synnytettävä Jumalan poika itsessämme.

Kolmas on valo- eli aistimuseetteri. Aisteja meillä on viisi: kuulo, tunto, näkö, maku ja haju. Ja niiden avulla me olemme kosketuksessa ulkoiseen maailmaan. Mutta meidän on päästävä sisäiseen valoon, ja sekin alkaa kuulosta: meidän tulee kuulla enemmän Jumalaa kuin maailman auktoriteetteja. Sitten on vielä maku- ja hajuaistit, joilla tietenkin on myös henkinen merkitys.

Neljäntenä on muistieetteri.

Näin olemmekin jo päässeet asialliseen alkuun itsemme, sisäisen rakennelmamme tuntemiseen. Ja kun alkuun on päästy, on mahdollisuus jatkaa ja syventyä asiassa.

L. W. ja Tähystäjä
1953 marraskuu, 247

Kuluneena syyskesänä tuli kuluneeksi 20 vuotta siitä, kun suuri Opettajamme, kristosofisen sanoman julistaja, suuren Maailmanuskonnon perustaja

Pekka Ervast

keskeytti työnsä Suomessa ja matkusti Amerikkaan. Ja koska allekirjoittanut aikoo vielä ennen tämän vuoden loppua täyttää 80 ikävuotta — niinkuin tässä numerossa olevista kirjoituksista näkyy — niin käytän tätä tilaisuutta ojentaakseni sydämeni kiitollisuuden, luottamuksen ja rakkauden ruusut Pekka Ervastille, todelliselle Johtajallemme.

J. R. H.

1953 joulukuu, 249

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Maailmanuskonto

Kirjoitin tuohon alaotsikoksi "maailmanuskonto". Sillä Pekka Ervast puhuu sellaisesta, nyt syntyneestä maailmanuskonnosta, joka on kuin uskontojen korkeampi minä, joka sellaisenaan sisällyttää itseensä kaikki entiset uskonnot puhdistettuina.

Tässä suhteessa on eräs P. E:n kirja miltei poikkeusasemassa. Se on kirja: "Teosofian sanoma nykyajalle". Se on syntynyt sinä murroskautena, jolloin P. E. oli tullut syrjäytetyksi Teosofisessa Seurassa, eikä Ruusu-Risti vielä ollut varsinaisesti muo-

dostunut. Ja nyt P. E. tuossa kirjassaan esiintyy maailmanuskonnon edustajana ja esittäjänä. Useasti hän siinä toistaa sanontaa: "näin sanoo maailmanuskonto tässä asiassa". Toisin sanoen: hän juuri tuossa kirjassaan esittää maailmanuskontoa. Ja samoin kaikissa kirjoissaan. Maailmanuskonto ei ole jokin epämääräinen tulevaisuuden asia. P. E:n luomana se on jo olemassa. Se esiintyy P. E:n kristosofisena sanomana. P. E:n työssä on toteutunut se mitä hän jo 1909 esittää kirjassaan: "Uuden ajan aamunkoitteessa", julkaistu toisena painoksena kirjassa "Ihmisyyden uskonto". Siinä hän mm. sanoo, että taas Jumala esiintyy maan päällä. Esiintyy suuren Jumalan Pojan ja sanansaattajan kautta. Esiintyy uusi suuri Opettaja, uusi suuri vapahtaja, joka perustaa uuden suuren uskonnon, joka esittää sellaista, jota kukaties ei vielä milloinkaan ole esitetty. Eikä P. E. esitä tätä jonain tulevaisuuden asiana. Hän sanoo, että kenties me vielä (siis 1909 eläneet ihmiset) saamme kaiken tämän nähdä.

Ja me olemme saaneet tämän nähdä — edellyttäen, että olemme osanneet pitää henkiset silmämme ja korvamme ja ymmärryksemme vaadittavalla tavalla avoimina. Ja tämä on vakava asia meidän ihmiskuntamme elämässä. P. E. itse sanoo, että on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan: otammeko hänet vastaan, vai olemmeko piittaamattomia, tai kiellämmekö hänet.

Mennäksemme esityksessämme eteenpäin sanomme nyt, että uskonnossa esiintyy kaksi puolta: käytännöllis-siveysopillinen ja älyllis-tietopuolinen. P. E:n kanta on ehdottomasti se, että käytännöllis-siveysopillinen puoli on suorastaan määräävä. Kun esim. on odotettu suuren opettajan tuloa, niin P. E. sanoo, että se opettaja tunnetaan siitä, ettei hän opetuksessaan missään suhteessa mene Jeesuksen Vuorisaarnan opetuksen alapuolelle, vaan on vähintään sillä tasolla, tai sitä ylempänä, syvempänä. Vieläpä hän edelleen sanoo, että jos joku opettaja pysyy Vuorisaarnan opissa ja sen opin hengessä, niin hän on oikea opettaja huolimatta siitä, vaikka hän älyllis-tietopuolisesti esittäisikin jotain uutta.

Ja nythän on ensiksikin selvää, että P. E. ei madalluta Jeesuksen Vuorisaarnan oppia, vaan edelleen syventää, selventää ja täydentää sitä. Joka on asiallista ja luonnollista suuren maailmanuskonnon luojalle ja keskushenkilölle.

Otamme nyt tälläkertaa pohtiaksemme erään tieto-opillisen määritelmän. Se on käsite "kierros". Se on jotenkin poikkeusasemassa teosofisessa sanastossa. Jos ajattelemme sanoja: "rotu", "luomispäivä", "planeettakausi", niin se tuo mieleemme määrätyn, paikallistetun asian. Mutta niin ei ole "kierros" sanan laita. Paitsi paikallistettua merkitystä, joka on siinä, että meidän nykyisessä luomispäivässämme on seitsemän kierrosta, on kierros sanalla myös yleislaatuinen merkitys. Niinpä meillä on yhä toistuvat vuorokautiset ja vuotuiset kierrokset. Myös on esim. sellainen astrologinen kierros — johtuen maan hyrräliikkeestä —, joka kestää noin 25 000 vuotta. Mutta sen sisällä on Eläinradan mukaan 12 pienempää kierrosta, ja näiden sisällä vielä 7 planetaarista kierrosta. On siis kierros kierroksen sisällä. Samoin, kun P. E. puhuu noista paikallistetuista kierroksista nykyisessä luomispäivässämme, niin hän samalla mainitsee myös jotain "pienemmistä" kierroksista. Hän tekee sen puhuessaan vihkimyksistä. P. E. sanoo, että ihmiskunnan kokonaisuudessaan on näiden juurirotujen aikana kuljettava valmistava eli puhdistuksen tie vihkimyksen portille. Ihmiskunta voisi ottaa ensimmäisen vihkimyksen jo tässä neljännessä eli juurirotujen kierroksessa, mutta ainakin se on otettava viidennessä kierroksessa, muutoin joudutaan pois tästä ihmiskunnasta. Kuudennessa kierroksessa on otettava toinen, kolmas ja neljäs vihkimys. Seitsemännessä kierroksessa ihmiskunta ottaa viidennen vihkimyksen eli Mestari-asteen.

Mutta sitten P. E. lisää: "Niin on nyt ihmiskunnan päämäärä kokonaisuudessaan lyhyesti. Tietysti ihminen on sellainen olento, että hänen ei tarvitse näin suunnattomasti vitkastella. Hän ei tarvitse kulkea niin hitaasti. Hän voi jouduttaa omaa kehitystään. Ihmisellä on tahto, hänellä on järki, hänellä on tunteen innoitus. Hän voi sentähden jouduttaa kehitystään ja kulkea ikäänkuin nopeammin sellaisissa pienemmissä kierroksissa. Sentähden ihminen nyt jo voi saavuttaa mestariuden. Ihminen voi tulla mestariksi jo nyt, kun hän vain alkaa siihen pyrkiä".

Tämän ohella P. E. puhuu kierroksista myös enemmän muodolliselta kannalta. Jo-

kaisessa kierroksessa herää yksi alatason elementti, joten lopulta on seitsemän elementtiä toiminnassa.

Tämän sanottuaan P. E. sitten jatkaa: "Tällä tavalla olen käsittänyt nämä kierrokset. — Nämä ovat vaikeita asioita, eikä kenenkään tarvitse luulla, että minä olen niitä vain jollakin salaperäisellä tavalla katsellut, ja että minä tiedän itse aivan tällä tavalla. Minä olen katsellut niin hyvin kuin olen osannut, mutta en mene ikuisella autuudellani niistä takuuseen. Näin minä käsitän nuo asiat nyt, enkä osaa sen paremmin niitä selittää kuin mitä olen itse ymmärtänyt ja nähnyt".

Ja tietääkseni P. E. ei ole myöhemmissä kirjoissaan näiden kierrosten selvittelyyn palannut. Sensijaan hän kuoleman ja elämän vakavuudella jatkuvasti puhuu henkisestä elämästä ja siihen sisältyvästä opetuslapsen elämästä ja vihkimysten tiestä.

Näinollen saatammekin kysyä: mitä merkitystä on noinkin kaukaisten ja vaikeatajuisten asioiden selvittelyllä? P. E. vastaa tähän: se on älyllisesti vapauttavaa, sillä se osoittaa, että elämässä on yhä jatkuvaa kehitystä, joten siihen ei voi muodostua sellaisia jähmettymiä kuin keskiaikaisten munkkien loputon helvetin piina.

Ja nyt meillä on jokaisella suora ja välitön mahdollisuus syventyä P. E:n opetuksiin mm. kierroksista. Meillä on käytettävänämme Pohjolan Valon edellisessä eli marrask. numerossa julkaistu P. E:n kirjoitus: "H. P. B:n käsitys ihmisen kehityksestä", ja toisena meillä on P. E:n kirja: "Christosophisia peruskysymyksiä I". Niihin voimme syventyä niin syvälle kuin osaamme — tarvitsematta mekään siitä tehdä itsellemme "autuuden" asiaa. Sillä autuutemme on seuraus Mestarin Vuorisaarnan opin käytännöllisestä seuraamisesta.

Näinollen vielä sananen omastakin suhtautumisestani noihin vaikeatajuisiin kierroksiin. Esitelmissäni ja kirjoissani en ole niihin lainkaan puuttunut. Vasta kun talvella 1952—53 jouduin esitelmöimään vihkimyksistä, jouduin myös kierrosten kanssa tekemisiin. Ja niin minulle tarjoutuukin tässä tilaisuus täydentääkseni ja selventääkseni erästä puolta aikaisemmissa esityksissäni. Sillä jos minä aikaisemmissa kirjoissani olen tullut sanoneeksi esim. näin: "Ihmiskunnan on saavutettava mestarius seitsemännessä juurirodussa", niin sanottava onkin näin: "Ihmiskunnan on saavutettava Mestari-aste nykyisen neljännen luomispäivän aikana, sen seitsemännessä kierroksessa".

Tämän sanottuani voimmekin jatkaa esitystämme edelleen.

Vaikkakin seuraava kierros ei ole jossain suunnattoman kaukaisessa tulevaisuudessa, niin inhimillisesti katsoen on se sentään melkoisen matkan takana. Sillä meillä on vielä nämä jälellä olevat juurirodut. Ja P. E:nkin sanoista huomaamme, että näissä juuriroduissa voi vielä mennä ehkä satojakin tuhansia vuosia. Näinollen on selvää, että käytännöllisesti katsoen meidän on kiinnitettävä huomiomme näiden juurirotujen aikana suoritettavaan tehtäväämme. Sillä se ei suinkaan ole helppo tehtävä. Ei ole ihmiskunnalle helppo tehtävä kulkea puhdistuksen tie vihkimyksen portille. Ja jännitystä lisää vielä se, että ihmiskunnalla olisi mahdollisuus ottaa ensimmäinen vihkimys jo kuudennen ja seitsemännen juurirodun aikana. Ja on otettava huomioon, että vihkimyksen periaate vaikuttaa myös jo puhdistuksen tiellä.

Näinollen ei ole ihme, jos nyt, maailmanuskonnon esiintymisen jälkeen alkaneesta ajasta voidaan käyttää useammankinlaisia henkiseen elämään kuuluvia nimityksiä. Voidaan puhua nousevasta kaaresta, palautumisen tiestä jne. Voidaan myös puhua tuomiokaudesta.

Viimeksi mainitun määritelmän, tuomiokauden, oikeutusta voimme tässä hiukan perustella. Oleellinen perustelu on siinä, että olemme menossa sellaista aikaa kohti, jolloin jokainen ihminen on vastuussa kaikista teoistaan.

Tämä voi näin ensikuulemalta tuntua turhalta puheelta. Sillä onhan karman laki ollut aina olemassa. Aina olemme olleet karmallisesti vastuussa teoistamme. Kuitenkin on suuri ero siinä mitä on ollut, ja mitä tulee olemaan.

Tähän suuntaan vaikuttaa kaksi tekijää. Siihen vaikuttaa vihkimysten periaate. Ja siihen vaikuttaa Pekka Ervastissa alkanut suuri maailmanuskonto. Niiden yhteisvaikutus saa aikaan, että ihmiset järjessään ja siveellisessä omassatunnossaan puhdistuvat ja heräävät tajuamaan, että he itse kukin ovat vastuussa kaikista teoistaan. Sitä tietä esim. kirkon karkea sijaissovitusoppi tulee kerrassaan mahdottomaksi. Ihmiset yleensä alkavat ymmärtää, että kirkon oppi on järjettömyyttä.

Tämä on tuomiokautta jokaisessa ihmisessä. Jokainen tulee siten kuin itse tuominneeksi itsensä vastuunalaiseksi kaikista teoistaan.

Tällä tavalla olemme joutumassa tuomiokauteen. Tajuamme olevamme "tuomitut" kulkemaan ihmisyyden ihannetta kohti.

J. R. H.

1953 joulukuu, 253—255

NÄKYMÄTÖN TEMPPELI SUOMALAISELLA KUMMULLA

1953 joulukuu, 270—274.

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu 1953).

MITÄ VIELÄ ODOTTELEMME?

(Tässä J. R. H:n puheenvuoro iltajuhlassa Turussa 22. 2. 1953)

Kun Jeesus Kristus esiintyi Palestiinassa, oli perin pieni joukko ihmisiä, jotka kykenivät vastaanottamaan hänen opetustaan. Oli kyllä odotettu Messiasta, mutta ihmisillä oli kenellä minkinlaiset ennakkoluulot siitä, millainen tuo odotettu Messias oli oleva. Ainakin kahdenlaista odotusta oli selvästi olemassa. Jotkut odottivat valtiollis-yhteiskunnallista uudistajaa, etenkin sellaista, joka vapauttaisi Juudan maan vieraan vallan alaisuudesta. Toiset taas odottivat jotain psyykkisten ihmeitten tekijää. Kolmansilla, neljänsillä jne. saattoi olla vielä joitain ehkä persoonallisia ennakkotoiveita. Vain harvat yksilöt kykenivät tajuamaan Jeesuksessa Opettajan, todellisen Ihmisen, Jumalan Pojan, sellaisen, joka oli yhtynyt Isään Jumalaan, ja joka osasi toisia siihen päämäärään johtavalla tiellä opettaa.

Mutta kaiken opetustyönsä ohella Jeesus lausui erään ennustuksen tulevaisuuteen päin. Hän ennusti, että myöhemmin tulee vielä suuri Opettaja, sellainen, joka vaikuttaa hyvin ratkaisevasti ja käänteentekevästi ihmiskunnan elämään. Jopa niin, että hänen johdollaan alkaa muodostua Isän johtama ryhmä, tai ryhmiä, tänne maankin päälle, samalla kun muu ihmiskunta jatkaa entistä yhä tuskaisemmaksi käyvää elämää. Jeesuksen puheissa kuulostaa kuin valitusta siitä, että ihmiset siihenkin aikaan elävät henkisessä piittaamattomuudessa, joten vain harvat huomaavat suuren Opettajan tulleen heidän keskelleen. Samalla Jeesus esittää ne tuntomerkit, joista hänen kuvailemansa suuri Kuningas-Opettaja tunnetaan. Hänet tunnetaan opetuksestaan. Jeesus oikeastaan sanoo: hän jatkaa siitä mihin ennen on tultu. Hän jatkaa, syventää, täydentää ja vie eteenpäin minunkin (Jeesuksen) opetustyötäni.

Näin Jeesus antaa selvän, tarkan ja pätevän tunnusmerkin tulevan suuren Opettajan tuntemiseksi. Ajan, milloin tämä tapahtuu, Jeesus sanoo olevan yksin Isän tiedossa. Ja me nyt näin jälkeenpäin ymmärrämmekin, miksi tulemisen aika on yksin Isän tiedossa. Se on siksi, että siinä suuressa tulemisessa tapahtuu kosmillisen Logoksen tuleminen Isänä, niinkuin Jeesuksessa oli tapahtunut Poikana.

Tulemme nykyaikaan. Suurelta Opettajaltamme Pekka Ervastilta saamme kuulla, että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maan päällä. Hän sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Ja Jeesuksen tavalla hän panee painoa siihen, että tuo suuri Opettaja tunnetaan opetuksistaan. Hänen opetuksensa ei saa missään suhteessa mennä Jeesuksen Vuorisaarnan opetusta alemmaksi, vaan täytyy sen olla vähintäänkin samalla tasolla, tai sitä ylempänä, syvemmällä.

Jeesuksenkin puhe velvoittaa meitä etsimään tuota Opettajaa. Ja kun etsimme niin löydämme. Sellaisen velvoituksen ja sellai-

sen lupauksen edessä emme voi olla toimettomina. Ja kun toimimme niin saamme selväksi, että juuri Pekka Ervastin opetus täyttää tuolle suurelle Opettajalle asetetut vaatimukset. Ellemme ole välinpitämättömiä niin huomaamme selvästi, että P. E:n opetukset ovat henkisessä syvyydessään ainutlaatuisia. Ja ne todella vievät Jeesuksen Vuorisaarnan opetusta eteenpäin.

Siksi nyt lyhyen selvästi kysymme: miksi vitkastelisimme? Mitä me vielä odottelisimme?

Lisään vielä: meillä ei liene oikein selvillä, kuinka juuri henkinen laiminlyönti aiheuttaa vaikeuksia. Ei Jeesuskaan siitä muuten niin valittavasti puhuisi. Siis käykäämme todella käsiksi suuren Opettajamme P. E:n kaikki pulmat selvitteleviin opetuksiin.

1953 joulukuu, 279—280

Pohjolan Valo 1954

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tätä elämää, jossa me ihmiset olemme mukana, voidaan katsella monelta kannalta. Voimme sanoa, että elämä on suurten voimavirtojen pyörrettä. Ne voimavirrat ovat elävää, tajunnallista elämää. Alemmassa luonnossa, sanokaamme kivi- ja kasvikunnassa, vieläpä eläinkunnassakin, elämä liikkuu ja kehittyy jotenkin kuin automaattisesti. Tietenkään elämä ei ole mitenkään koneellisen automaatin tapainen, joten käytämme tässä sanaa "automaatti" kömpelönä vertauskuvana.

Sanoimmekin jo, että elämän voimavirrat ovat elävää tajuntaa, jossa on ajatusta, järkeä, viisautta. Sellaisina nämä tajunnalliset voimavirrat läpäisevät kaiken luonnon. Mutta vasta ihminen on sellainen järkitajunta, joka omalta kohdaltaan saattaa tajuta suuren tajunnan melkein kuin puhuvan, neuvovan, velvoittavan.

Yksi tällainen voimavirta on kuin sisästäpäin tuleva ääni, joka herättelee ihmisen tajuntaa jotenkin näin: "sinä olet toimiva järkiolento, mutta sinun tulee tietää, että olet vastuussa toiminnoistasi. Jos hyvin teet, on sillä hyvät seuraukset, jos pahasti teet, on sillä pahat seuraukset".

Tämän elämän oman sisäisen äänen ovat jotkut kehittyneimmät ihmiset tajunneet täysin selvänä ja tajuttavana, velvoittavana. Jopa niin, että he ovat ryhtyneet tuon sisäisen äänen ulkoiseksi tulkiksi, puhetorveksi. Niin ovat syntyneet profeetat, kaikki vanhat uskonnot ja niiden siveysopit. Kaikissa noissa siveysopeissa määritellään jotain, mitä ei pidä tehdä, mihin ei pidä ryhtyä: ei pidä tappaa, ei varastaa, ei valhetella, ei kavaltaa jne. Sellaisesta sinä joudut kokemaan huonot seuraukset. Sillä sinä olet vastuunalainen olento. Eikä sinun sovi elää eläimellisissä himoissa, sillä siten sinä aiheutat itsellesi vaikean luonteen.

Tämä siveysoppi sisältyy myös Vuorisaarnaan. Mutta kristillinen kirkko on joutunut kummalliseen asemaan, poikkeusasemaan muiden uskontojen joukossa. Siinä on muodostunut kokonainen jumaluusopillinen koulukunta, joka pohtii kysymystä: onko ihminen siveellisesti vastuunalainen, vai eikö ole? Ja kirkollinen koulukunta on tullut jotakuinkin siihen tulokseen, että ihminen ei ole vastuunalainen elämän edessä. Tai jos ihminen olisikin vastuunalainen elämän edessä, niin hän vapautuu vastuunalaisuudestaan vetoamalla Jeesus Kristuksen Palestiinassa kärsimään veriuhriin. — On selvää, että tällä väärinymmärryksestä johtuvalla kierolla opillaan kristikunta on aiheuttanut itselleen ja ihmiskunnalle paljon ylimääräistä kärsimystä ja vaivaa.

Mutta jatkakaamme. Kysymme: mikä oli se uusi, joka Jeesus Kristuksessa tuli? Yksinkertaisesti se oli se suuren tajunnan Ääni eli Sana, mikä profeettoja oli inspiroinut. Niinhän sanotaankin, että hänessä Sana tuli lihaksi. Näinollen Jeesus ei sellaisenaan hyljännyt profeettain oppeja, vaan hän meni niitä syvemmälle. Hän sanoi: te olette sisimmässänne Jumalan poikia, rakkauden Isästä syntyneet. Tästä johtuu, että te olette kaikki veljiä keskenänne. Teidän tehtävänne on elää Isän rakkaudessa, ilmentää sitä rakkautta itsessänne ja suhteessanne toinen toisiinne. Teille alkaa nyt rakkauden koulu. Te aina annatte anteeksi toisille. Samoin te aina pyydätte anteeksi ja sovitatte omat erehdyksenne. Se on nyt teidän koulunne, se on meidän kaikkien koulu, sanoo Jeesus Kristus. Opettakaa itsellenne ja toisillenne rakkautta, sitä taitoa, että Isän Jumalan rakkaus pääsisi itsessänne ja ihmisissä kasvamaan.

Tämä on Jeesuksen todellinen oppi: rakastakaa, sovittakaa, antakaa anteeksi.

Älkää vaatiko, älkää syyttäkö, älkää tuomitko, älkää kostako.

Ymmärämme nyt, kuinka suureen onnettomuuteen kristikunta on suinpäin mennyt. Se on mennyt Kristuksen esittämän elämänymmärryksen vastakohtaan. Se on lähtenyt kulkemaan kohti kuolemaa, eikä kohti elämää.

Mutta Suuri Tajunta tekee uusia aloitteita ihmiskunnan saattamiseksi oikeille raiteilleen. Yksi sellainen lähettiläs oli H. P. Blavatsky. Hän huusi kristikunnalle: "Jos tahdotte olla kristittyjä, seuratkaa Vuorisaarnaa".

Samalla H. P. B. kutsui yhteen niitä ihmisiä kaikissa kansoissa ja kaikissa sivistyksissä, jotka olivat valmiit unohtamaan itsensä ja tekemään työtä ihmiskunnan auttamiseksi. Näitä varten hän laati lyhyen ohjelman, jossa on kolme kohtaa. Ensimmäisessä kohdassa luvataan muodostaa yleisen veljeyden ydin katsomatta rotuun, kansallisuuteen, uskontunnustukseen, yhteiskunnalliseen asemaan, sukupuoleen ynnä muuhun sellaiseen seikkaan, joka eroittaa ihmiset toisistaan.

Mitä on nyt tuo "katsomattomuus"? Onko se piittaamattomuutta? Ei. Se on hyvin merkillinen asia, kun sen vaan oikein ymmärrämme ja oikein toteutamme. Hiukan arvoituksellisesti voimme sanoa: se on passiivista aktiivisuutta. Se on vapauttavaa. Se vapauttaa meidät kaikista ihmisten ja heidän ryhmiensä välisistä riitaisuuksista. Miksi? Siksi, että olisimme sitten vapaat palvelemaan Mestarin johdolla uuden, inhimillisemmän sivistyksen luomiseksi. Siksi voimme sanoa heti selvään ja suoraan, että teosofinen ohjelma vapauttaa meidät osallistumasta millään tavalla mihinkään sotaponnisteluihin. Sillä sotahan kaikkein kohtalokkaimmalla tavalla eroittaa ihmiset toisistaan. Vaikka puhutaankin sotilaitten keskinäisestä toveruudesta, niin se toveruus on vain näennäistä, harhauttavaa. Sillä sota panee kaksi tuollaista "toverijoukkoa" hyökkäämään toistensa kimppuun, toisiaan tappamaan ja itseään tapattamaan. Sentähden teosofia, jumalallinen viisaus, on jo ainakin Buddhasta alkaen sanonut oppilailleen: älä sodi. H. P. B. nimitti sotarukouksia mustaksi noituudeksi. Jeesus sanoi oppilaalleen: "pistä miekkasi takaisin tuppeen". Ja hän kehoitti rakkaudessa rukoilemaan kaikkien ihmisten puolesta koko ihmiskunnassa. Pekka Ervast järjesti Vuorisaarnan viidennen käskyn selvään muotoon: "Älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Ja "Kadonnut sana" kirjassaan hän nimittää kasarmikulttuuria palautumiseksi alkuperäiseen raakuuteen.

Näin teosofisen ohjelman ensimmäinen kohta vapauttaa ihmisen kaikesta sodasta. Teosofi ei osallistu mihinkään sotaan, ei rintamalla eikä sen takana. Eikä hän osallistu yhteiskunnallisten tai valtiollisten puolueitten välisiin taisteluihin.

Miksi? kysymme vielä. Siksi, että hän olisi vapaa tärkeämpään, inhimillisempään tehtävään. Teosofi on kutsuttu — yhdessä toisten samanlaisten kanssa — tekemään työtä aseettoman, inhimillisemmän, veljellisemmän sivistyksen puolesta Vuorisaarnan Mestarin johdolla. Näin muodostuu ryhmiä, veljespiiri, joka ei taistele mitään toista ryhmää vastaan. Se edustaa Mestarin sanomaa kaikkien ihmisten ja kaikkien yhtymien edessä. Se ei pidä silmällä omaa valta-asemaansa toisia vastaan, vaan se pitää silmällä veljeyden valta-asemaa. Sitä se ajattelee, sen puolesta se työtä tekee.

J. R. H.

1954 tammikuu, 5—6

EIVÄT ENKELIT EIKÄ POIKAKAAN

1954 tammikuu, 13—20

Julkaistu kirjassa: Vihkimyksistä (painettu v. 1953).

80 VUOTIAAN KIITOKSET

Allekirjoittanut täytti jouluk. 8 p:nä 80 ikävuotta. Osakseni tuli yllättävän paljon myötätuntoa, niin älyllisessä kuin taloudellisessa muodossa. Tästä lausun sydämellisen kiitokseni kaikille yhteisesti ja jokaiselle erikoisesti. Kaikki on tapahtunut Pekka Ervastin aloittaman kristosofisen yhteistyön merkeissä. Siksi toivokaamme, että tämäkin on osaltaan apuna ja siunauksena Valon Voimien työssä Suomen kansan ja ihmiskunnan hyväksi.

J. R. Hannula
1954 tammikuu, 32

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Helsingissä vietetyssä 80 vuotispäiväni juhlassa tulin — Aira Lehtisen muistiinpanemana — lausuneeksi seuraavaa).

On asiallista, että lausun kiitokseni näiden juhlien toimitsijoille ja koko veljeskunnalle sen myötävaikutuksesta. Samoin kiitän näistä "lämpimäisistä".

Ymmärrämme, että vaikka tämä sattuu olemaan allekirjoittaneen 80-vuotisjuhla, niin se on samalla kristosofisen työn juhla, sillä ei tätä syntymäpäivää vietettäisi paljon missään, ellei J. R. H. olisi liittynyt ihmiskunnan auttamistyöhön. Ilman sitä ei J. R. H:ta olisikaan. Juhla on sen työn juhla, jota myös J. R. H. on joutunut tekemään.

Kiitos juhlasta myös näkymättömille henkivalloille, joiden suojassa olemme työtä tehneet.

Lyhyesti sanomme siis seuraavaa. Samalla kun tämä on J. R. H:n päivä, se on suuren johtajamme Pekka Ervastin 20-vuotisjuhla, koska hän 20 vuotta sitten keskeytti tai oikeastaan lopetti työnsä Suomessa, vaikka hän senjälkeen oli vielä yhden työkauden Amerikassa ja kirjoitti kirjan "Suuri seikkailu".

Pekka Ervast käytti esityksissään samaa tapaa kuin H. P. Blavatsky, nim. verhottua esitystapaa. Sillä vaikka opettaja yrittää paljastaa ihmiskunnalle suuria totuuksia, niin toisella kädellä on ne peitettävä, — nim. määrätynlaiset totuudet. Mestarin on siksi käytettävä kuvakieltä. Niinpä P. E. sanoi viimeisessä esityksessään lähtevänsä Egyptin ja Palestiinan matkalle ja viipyvänsä kaksi vuotta. Se ei ollut tarkoitettu otettavaksi kirjaimellisesti, vaan sen takana oli totuus. Se totuus oli kätketty sanoihin: kahden vuoden kuluttua tulen takaisin ja työ jatkuu.

Samoin voivat muutkin P. E:n samanluontoiset sanonnat olla verhottua totuutta. Hän on sanonut niinkin, että hän voi elää hyvin vanhaksi. Mutta oli läpäistäviä ylimenokohtia. Sillä oli yksi mahdollisuus, että hän jo 49-vuotiaana olisi voinut siirtyä pois. Mutta jostakin syystä niin ei tapahtunut — varmaankin siitä syystä, että hänen lähestyvän 50-vuotispäivänsä johdosta heräsi veljeskunnassa ajatus ruveta järjestämään taloudellista pulmaa. Vuoden kuluessa kerättiin rahaa 50 tuhatta; se oli kokolailla huomattava summa, vastaisi muutamia miljoonia nykyistä rahaa.

Kun P. E. puhui tuosta pitkän ikänsä mahdollisuudesta, hän sanoo: minun olisi pitänyt kuolla jo 1924, siis 49-vuotiaana, mutta tuli lisää, ehkä 10 vuotta. Hänelle oli annettu siis lisää ikää. Ja sitten hän sanoo kuin leikillisesti: nythän sitä voisi elää vaikka 20 vuotta — vaikka hän parin päivän päästä jätti tämän maailman. Koska P. E:n tapana oli käyttää verhottuja sanontoja, herää kysymys, olisiko tähänkin lauseeseen pantu jokin totuus piilemään? Kätkeytyykö jokin totuus siihen, että hän — Amerikasta tultuaan — puhuu näin: nythän on mahdollisuus ainakin 20 vuotta tehdä työtä.

Nyt elämme siinä ajassa, että tuo 20 vuotta alkaa olla kulunut umpeen. Ei voi välttää, että tulee mieleen jotain mystillistä, joka tähän voi olla kätketty.

Ensimmäinen selviö on, että P. E. olisi voinut edelleen ruumiillisesti elää keskuudessamme, ja tehdä työtä, jos hänellä olisi ollut riittävästi taloudellista ja siveellistä

kannatusta ja ymmärtämystä. Mutta koska hän sanoi noin juuri paria päivää ennen poismenoaan, hän lausui jotakin itseensä nähden. Ehkä hän tahtoi sanoa, että 20 vuotta tulee olemaan erikoinen aika, jolloin hän kiinteästi ja läheisesti on mukana. Hän kuin sanoi: työmme on siirtynyt uuteen vaiheeseen, ja 20 vuotta olen käden kosketeltavissa ja johdan tätä työtä; vaikka ei näkyväisesti, niinkuin se temppelikään ei tullut näkyväiseksi.

Kun nyt ajattelemme tätä 20 vuoden aikana tekemäämme työtä, täytyy meidän sanoa, että P. E. on ollut aivan yhtä lähellä kuin eläessään ja melkein vielä määräävämmässä asemassa. Näin olen tuntenut omassa työssäni. P. E. on ollut todellinen johtajamme ehkä kiinteämmin kuin ruumiillisen elämänsä aikana.

Kun nämä 20 vuotta olen ollut tässä ja P. E:n kanssa vuorovaikutuksessa, olen tullut ymmärtämään, mikä on tässä työssä tärkeintä. Se on suuren maailmanuskonnon asia ja ennen kaikkea Pekka Ervastin asema tässä ihmiskunnassa. On ollut a ja o, että Pekka Ervastin henkinen asema tulisi täysin selvitetyksi. Se asema on, että hänessä toteutuivat kaikki ne ennustukset, jotka Jeesus lausui tulevasta suuresta Opettajasta. Pekka Ervast sanoi jo eläessään, että Jeesuksen kuvailema tuleminen on nyt tapahtunut. Vaikka hän ei mene nimeämään Opettajaa, niin hän puhuu asiasta käytännöllisellä tavalla, vuodesta 1909 lähtien. Silloin hän sanoi siitä näin: taas Jumala esiintyy maan päällä meidän päivinämme suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta, joka perustaa uuden suuren maailmanuskonnon ja esittää sellaista, jota ei kukaties koskaan ennen ole esitetty.

Ja kuolemaansa asti P. E. puhuu sen suuren Opettajan ratkaisevasta merkityksestä, joka meidän päivinämme on tullut. Kuinka siihen suureen Opettajaan suhtaudutaan, se on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, hän sanoo.

Kun allekirjoittanut kahden vuoden kuluttua P. E:n poislähdöstä sai tehtäväkseen perinpohjin selvittää ja esittää P. E:n asemaa, niin olen koettanut esittää asian mahdollisimman selvästi ja perusteellisesti. Olen tehnyt sen koska olen jo Pekka Ervastin eläessäkin ymmärtänyt, että asia niin on. Ymmärsin, että on alkanut kokonaan uusi aika ihmiskunnan historiassa. Uusi suuri henkinen voima vaikuttaa uutena luonnonvoimana. Se voima menee kaiken läpi. Siksi kukaan ei jää siitä koskemattomaksi. Siinä voimassa meidän pitäisi saada kaikki uudistumaan.

Tämä uusi voima tekee ihmisten ja kulttuurien elämän hyvin kriitilliseksi. Häviää sellainen melivaltainen ote elämään, että teemme niinkuin itse haluamme. Olemme erikoisesti siirtyneet siihen kriisiin, joka on 5. ja 6. juurirodun vaihteessa; vaikka siihen luonnollisesti vaikuttavat muutkin elämän aspektit. Sillä 6. juurirotu tulee esittämään melkoisesti nykyisestä poikkeavaa kulttuuria. Ja Suomessa alkanut P. E:n julistama suuri maailmanuskonto on jo 6:n ja vieläpä 7:nenkin juurirodun uskonto. Mitään emme tässä suhteessa tarvitse odottaa. On tullut mikä on ollut tulossa, ja meitä kutsutaan panemaan täytäntöön sitä mitä tullut on.

Tätä on sanottu myös tuomion ajaksi. Sillä tässä 5. ja 6. rodun vaihteessa tulemme myös siten osalliseksi vuodatuksesta, että omatunto herää, niin että tunnemme olevamme tuomion edessä kaikista teoistamme, ja myös laiminlyönneistämme. Elämän oma voima kannustaa siihen suuntaan, mikä P. E:n suuressa maailmanuskonnossa meille viitoitettu on.

Ulkoisesti katsoen uusi uskonto alkaa aseettomuudesta ja siitä syventyen pahanvastustamattomuudesta. Pahanvastustamattomuuden sisäinen asia on kuoleman voittaminen elämässä. Se kuuluu Isän vihkimyssarjaan.

P. E:n esitys on kauttaaltaan tieteellisen varmaa ja selvää. Niinpä kun jotkut odottivat Intiasta tai Amerikasta uutta Opettajaa, sanoi P. E.: turhaa on odottaa mitään mistään. Ja edelleen: Euroopan omatunto on Suomi. Suomesta alkaa uusi suuri uskonpuhdistus. Täällä syntyy suuri maailmanuskonto. Täällä on ensikädessä kutsuttu työhön ne sielut, jotka siihen kehityksen kohtaan ovat tulleet.

Keskeinen asia on, että meidän täytyy olla selvillä suuren Opettajan henkisestä asemasta. Muuten jäämme epäilyksiin ja pysähdyksiin. Samoin on ihmisen päästävä selvyyteen myös omasta asemastaan ja suhteestaan henkiseen työhön.

Nyt meidän on vielä palattava edellä puheenaolleeseen 20 vuoden aikaan; jottei jäisi tilaa väärinkäsityksille. Sillä joku

saattaisi ajatella: vetäytyykö P. E. 20 vuoden kuluttua loitommaksi siitä kristosofisesta työstä, jota hän siihen asti on läheisesti ohjannut ja opastanut? — Eipä tietenkään. Pikemminkin päinvastoin. Sillä kun ennättää muodostua sellaisia kristosofisia ryhmiä, joissa ollaan selvillä sekä Pekka Ervastin henkisestä asemasta että hänen aloittamansa suuren maailmanuskonnon merkityksestä, silloinhan P. E:n voima ja vaikutus, opetus ja ohjaus vasta oikein pääseekin tehokkaana ja hedelmöittävänä esille. Vasta silloinhan voi toteutua se P. E:n jo eläessään lausuma toivomus, että tämä työ pitäisi päästä oikein roihuamaan, ensin Suomessa ja sitten muuallakin.

Tämähän on itsestään selvä ja ymmärrettävä asia. Pekka Ervast on meidän todellinen Opettajamme ja Johtajamme, ja me olemme hänen monenlaisia oppilaitaan, sellaisia oppilaita, joita yhdistää tieto ja varmuus siitä, että on kysymyksessä inhimillis-jumalallinen totuus.

J. R. H.

1954 helmikuu, 34—36

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kun ihminen on tullut totuudenetsijäksi esim. tutustumalla teosofisiin kirjoihin, niin hän näin saamastaan teosofisesta elämänkäsityksestä löytää jotakin, ainakin älyllistä selkeyttä elämän asioihin. Hän tutustuu oppiin Karmasta, jälleensyntymisestä ja niistä saavutuksista, joita ihmiskunnan tulee tavoitella. Kun hän vielä tutustuu oppiin yleisestä veljeydestä ja ihmisten yhdenarvoisuudesta elämän edessä ja kun hän vielä tutustuu Pekka Ervastin esittämään pahanvastustamattomuuden periaatteeseen, hän voi tulla sellaiseen käsitykseen, että maailma sellaisenaan on paras mahdollinen: kaikessa on hyvää ja kaikki on hyvää. Tätä käsitystä voi jossain mielessä sanoa vaikka panteistiseksi. Panteismihan on käsitys, että Jumala on kaikkialla. Ja nykyajan teosofi voi vetää tästä sen johtopäätöksen, että koska maailma jumalallisena ilmennyksenä on hyvä, niin kaikki menee niinkuin on menevä. Ja hän voi itsekseen lisätä: "ainakaan minä en tunne kutsumukseksenі ryhtyä järjestämään tätä kaikkea tämän paremmaksi".

Tällöin teosofi on tullut tavallaan kuin tutkimustensa päähän. Hän voi pysähtyä siihen, joko omaan "erinomaisuuteensa" tai omaan "mitättömyyteensä", aina miten milloinkin sopivalta tuntuu. Hän voisi myöskin herätä syvempään otteeseen siihen työhön, jota Vuorisaarnan Mestarin johdolla tehdään ihmiskunnan hyväksi. Mutta hän katsoo sen tarpeettomaksi. Se ei nyt häntä "kiinnosta".

Mutta tällöin voi tapahtua jotakin alemman elämän puolelta. Maailma ei olekaan noin vain valmis. Onhan hänen syötävä, juotava, asuttava jne. Tällöin aistimaailman näkymätön henki voi tarttua häneen: "opettamaan elämän taitoa". Se voi neuvoa: eihän elämä tarvitse olla niin kovin yksitoikkoista. Voihan sitä esim. joskus istua hyvien tuttavien parissa totilasin ääressä. Ja niin alku on tehty. Tuntuu sangen kiintoisalta. Istutaan jo "pikkutunneille". Ehkä tällöin jotenkin säikähdetään. Maailmahan piti olla valmis, hyvä kaikin puolin. Ja nyt minun täytyy jo yötkin puuhata elämän "tehostamiseksi". Siis jatketaanko? Silloin kiusanhenki kuiskaa: "vastahan tämä on alkua, yhä suuremmat nautinnot sinua odottavat". Ja nautinnonhalu kasvaa niitä tyydyttäessä.

Tämä on se kohtalo jota Jeesus kuvaa tapahtuvan henkiseen joutilaisuuteen jättäytyvälle puhtaalle sielulle. Saastainen henki huomasi sen puhtaaksi ja joutilaaksi, ja meni, vieläpä toisia saastaisia henkiä mukanaan, sinne asumaan. Ja Jeesus toteaa: ja niin sen ihmisen myöhempi vaihe tulee edellistä pahemmaksi.

Näin saadaan huomata ja kokea, että maailma ei ole noin vain valmis. Jos totuudenetsijöinä, joko mistä syystä tahansa vetäydymme henkiseen joutilaisuuteen, silloin meitä vaanii alempi maailma tuhansine syötteineen.

Tähän on nyt lisättävä, että me voimme ottaa oppia myös toisten kokemuksista, siis myöskin pyhien kirjojen kuvauksista. Me voimme ottaa ne sekä varoituksina että

kehoituksina. Niinpä me emme tarvitse kuvitella olevamme joko liian mitättömiä tai liian arvokkaita Jumalan edessä, sen rakkauden Isän edessä, jonka viisaus, voima ja rakkaus ilmenee Vuorisaarnan opetuksessa. Jumala tarvitsee meitä työssään, niinkuin mekin tarvitsemme Jumalaa. Meitä tarvitsee se kristosofinen sanoma, se suuri maailmanuskonto, jonka Pekka Ervast Suomessa on aloittanut. Työ sen puolesta on oleellisen luontaista meille ihmisille. Sen työn muodossa palvelemme parhaiten kansaamme ja ihmiskuntaa, ja tulemme myös itse autetuiksi. P. E. toisti jatkuvasti: niinkuin ensin tapahtuu totuudenetsijäin joukossa, niin sitten tapahtuu kansassakin. Ja luulenpa monenkin selväjärkisen ihmisen ymmärtävän, että meitä on Suomessakin uhannut se vaara, että meilläkin olisi muodostunut ns. hirmuvalta. Tämä mahdollisuus avautui, kun Pekka Ervastin aikanaan perustama Ruusu-Risti Seura 1938 muutti itsensä oikeaoppisen pakkouskoiseksi. Siitä saakka meitä on vaaninut valtiollinen hirmuhallitus. Mutta P. E:n kristosofinen työ on sentään saanut niin paljon ymmärtämystä, että olemme sellaisesta säästyneet. On selvää, että mitä enemmän P. E:n kristosofinen työ pääsee Suomen kansaan sisälle, sitä parempi kansallemme ja ihmiskunnalle.

— — —

Tavallaan kuin jatkona edelliseen pyörii päässäni eräitä kysymyksiä, jotka koskevat ihmisen persoonallisuutta. Ensiksikin Jeesuksen puheista näkyy, että suhteessa varsinaiseen henkiseen elämään ihmiset voivat joko nukkua, tai olla kokonaan kuolleessa tilassa. Hänhän kehoittaa oppilaitaan herättämään kuolleita ja nukkuvia. Nykyaikaisessa kielenkäytössä taas sanotaan, että varsinainen henkinen elämä edellyttää persoonallisuuden mystillistä kuolemaa.

Näinollen on ensimmäinen selviö, että täytyy olla ero mystillisen kuoleman ja sen kuoleman välillä, josta Jeesus kehoittaa ihmisiä heräämään. Ja niin onkin. Jeesuksen tarkoittama henkinen kuolema tai nukkuminen merkitsee sitä, että korkeampi minä joko persoonallisuudessa nukkuu, tai on siitä vetäytynyt pois. Ja tällaisessa henkisessä unessa tai kuolemassa olevalle ihmiselle ei mystillinen kuolema ole mahdollinen. Ennenkuin persoonallisuuden mystillinen kuolema on hänelle mahdollinen, täytyy hänessä ensin tapahtua herääminen Jeesuksen tarkoittamasta unesta tai kuolemasta. Ja se merkitsee, että ihmisessä tapahtuu sellainen herääminen, että hän alkaa kysellä ja etsiä totuutta. Meidän päivinämme hänestä tulee teosofi, ruusuristiläinen, kristosofi siinä merkityksessä, että hän alkaa kaivata ja etsiä Jumalaa, totuutta, Mestaria. Täällä kristikunnassa hän huomaa tulleensa kasvokkain sen elämänymmärryksen edessä, jonka kristikunnan Mestari esittää keskitetysti Vuorisaarnassaan, ja jonka suuri Opettajamme Pekka Ervast nyt on uudelleen suomentanut, selventänyt ja täydentänyt. Herännyt totuudenetsijä syventyy asiaan ja hänelle selviää: Vuorisaarnassa on viitoitettu varsinainen ihmisyyden tie .

Kun ihminen on näin pitkälle päässyt, silloin hänelle tulee persoonallisuuden mystillinen kuolema mahdolliseksi. Ja mitä se persoonallisuuden mystillinen kuolema silloin on? Lyhyesti sanoen se on sitä, että kuolee persoonallisen onnen tavoittelulle. Hän ei enää ota — toistenkaan tyrkyttämänä — uusia maallisia velvollisuuksia päälleen, mutta täyttää hyvin ne velvollisuudet, joita hän itse jo on päällensä ottanut, niinkuin esim. perheen huolto, jos hänellä sellainen on. Vuorisaarna-johtoinen henkinen elämä tulee hänen olemuksessaan ensimmäiselle sijalle. Ja jotta mystillinen kuolema hänessä pääsisi oikein käytännöllisesti alkuun, joutuu hän mietiskelemään toteamusta: kristinusko alkaa miekan kääntämisellä ristiksi. Totuudenetsijä, teosofi, ruusuristiläinen, kristosofi tulee siihen vakaumukseen, että hän mieluummin antautuu maailman tuomittavaksi, vaikka tapettavaksi, kuin alistuisi menemään sotaan, toisia ihmisiä tappamaan ja itseään tapattamaan.

Tämä tekee hänen persoonallisuutensa mystillisen kuoleman aivan käytännölliseksi. Hänessä alkaa tapahtua henkinen ylösnousemus, so. hänen persoonallisuudessaan herää ja alkaa kasvaa jotain kuolematonta. Tämä on se tapahtuma josta Jeesus mm. sanoo: ken tahtoo sielunsa säilyttää, hän sen menettää, mutta joka sielunsa menettää Kristus-elämän vuoksi, hän sielunsa, siis persoonallisuutensa pelastaa.

Näin nyt siis käy tämä asia ymmärrettäväksi. Ja P. E:n kristosofinen sanoma,

hänen julistamansa suuri Maailmanuskonto, tarjoo totuudenetsijälle yhä jatkuvasti ohjaustaan ja opastustaan. Niinpä vielä viittaamme aikakauskirjamme kansilehdillä olevaan monipuoliseen kirjallisuusluetteloon.

J. R. H.

1954 maaliskuu 59—60

ENNAKKOLUULOTON SUOMI

1954 maaliskuu, 59—60

Julkaistu kirjassa: Ennakkoluuloton Suomi (painettu v. 1954).

MAAPALLOMME KOLMAS VIRITYS

(J. R. H:n puhe Turun ryhmässä 20. XII. 1953. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen.)

Elämä on kauttaaltaan elävää voimavirtausta. Siinä vaikuttavat suuret jumalalliset voimat, joita voidaan käyttää joko rakentavaan tai hävittävään tarkoitukseen. Jos tahdomme tarkastaa niitä laadulliselta kannalta, on lähdettävä siitä, että Logos ilmenee kolmella tavalla. Maailma tulee uudella tavalla viritetyksi aina uuden Logosvoiman alkaessa vaikuttaa.

Ottakaamme lähtökohdaksi Paavalin lause: Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa. Tässä on sanottu syvä totuus, vaikka kristikunnassa emme ole sitä ymmärtäneet. Ei se merkitse, että Jumala oli riidassa maailman kanssa, vihasi sitä ja sitten sovitti. Vaan se on asiallisesti ymmärrettävä näin: alkoi uusi voimavirtaus vaikuttaa, joka asetti maailman uuteen viritykseen, sovitti sen jonkinlaiseen sopusointuun Jumalan rakkauden kanssa. Ainahan maailma on ollut sovitettu Jumalan kanssa, mutta tässä on nyt puhe Jumalasta rakkautena. Jumalan rakkauden kannalta planeetta tuli viritetyksi uuteen viritykseen Jeesus Kristuksen työn vaikutuksesta. Senjälkeen se paremmin vastaa Jumalan rakkauteen, Jumalan rakkauden vaatimukseen, on mahdollinen ottamaan vastaan Jumalan rakkautena suuremmassa määrässä kuin ennen.

Koska Logos on kolminainen suhteessaan kaikkialliseen Logokseen ja maapalloon, niin tältä kannalta Jumalan on kolme kertaa sovitettava maailma itsensä kanssa. Ensin maapallon elämä oli viritettävä sellaiseen viritykseen eli aaltopituuteen, jonka tiedämme vanhassa liitossa vallinneen. Sitten toiseksi se Jeesus Kristuksessa viritettiin semmoiseen tilaan, että sen on helpompi vastata Jumalan rakkauteen. Ja kun aurinkokunnan kolminainen Logos syvimmässä aspektissaan pääsee tähän vaikuttamaan, on maapallo viritetty kolmanteen viritykseen. Tämä on nyt tapahtunut. Kosmoksesta on tullut henkinen voima, joka on asettunut tähän luonnonvoimaksi. Ihmisillä on mahdollisuus ottaa vastaan ja toteuttaa sellaista, mitä ei ollut ennen.

Katsokaamme asiaa psykologisesti. Vanhan liiton aikana oli maapallo viritetty ulkonaisen lain noudattamiseen sopivaksi. Mooseksen käskyt olivat sen virityksen mukaiset. Tämä viritys vaati noudattamaan ulkonaista vanhurskautta, kunnollisuutta. Mutta se ei vienyt määrättyä astetta pitemmälle. Se pysähtyi siihen, että ihmiseen jäi tieto: olen täyttänyt virityksen vaatimuksen, ja koska muut eivät ole, olen parempi kuin muut. Ihmiseen jäi hieno ylpeys.

Jeesus Kristuksen kautta maapallo viritettiin kosmillisen Kristuksen, jumalallisen rakkauden eli äidin vaatimaan vireeseen. Siinä virityksessä vaikuttaa rakkauden henki, ei siis itsensä korottamisen ulkonainen henki, vaan pyrkimys elää veljesrakkaudessa kaikkien ihmisten kanssa, ja rakkaudessa koko elämään.

Tästä johtuu psykologisia vaikeuksia. Ihmisiin on tullut huonouden tunne, synnintunto. Synnintuntohan on kristikunnassa niin yleinen. Kristilliset nerotkin tuntevat

itsensä syntisiksi, vaikka ovat ihmiskunnan parhaita olentoja — tuntevat siksi, että rakkaus vaatisi vielä enemmän. Mutta yhteiskunnan vaatimuksen mukaan he ovat hyljänneet rakkauden. Siksi on synnintunto voimakas — sen nostaa heihin kylvetty Jumalan rakkaus. Ja kun synnintunnonkaan ajamina ei tartuta Jumalan rakkauteen, tulee ihmisistä matelijoita, jotka matelevat Golgatan ristinpuun edessä.

Nyt meidän päivinämme on maapallo viritetty sellaiseen viritykseen, että Isän elämä voisi täällä vallita, ja sillä virityksellä on aivan käytännöllinen vaikutelma. Koska Isän elämä on voimaa ja majesteettiutta — ja myös aatmaata, joka on moraalia — niin uusi viritys herättää moraalisessa tajunnassamme niin selkeän tiedon elämästä, jollaista ei selkeydessään ennen ole ollut. Ja se on, että me rupeamme tajuamaan vastuunalaisuutemme elämän edessä. Tuomion ääni on astunut sisäämme ja panee meidät moraalisesti ahtaalle kaikkien tekojemme suhteen. Tätä tilaa kuvailee Jeesus sanoessaan: Kuningas astuu Valtaistuimelleen, ja tapahtuu jako Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Oikealle joutuvat ne, jotka Isän tahtoa seuraavat. Heille sanotaan: tulkaa siihen valtakuntaan, joka on maailman alusta asti perustettu. Vasemmalle joutuvat ne, jotka eivät tahdo Isän tahtoa seurata.

Jos nyt lyhyesti ajattelemme asian psykologiselta kannalta päähän asti, niin mihin se ajaa ihmiskunnan, mihin se ajaa ihmisyksilöt ja koko kulttuurin. Se ajaa siihen — ankarasti ottaen — että joudumme omassatunnossamme ja järjessämme heräävään tietoon, että elämässä on vain kaksi mahdollisuutta: joutuminen oikealle tai joutuminen vasemmalle. Ihmisen sisällä astuu Valtaistuimelle moraalinen varmuus, ja ihminen alkaa aavistaa, että ei ole kuin kaksi mahdollisuutta. Ensimmäinen on, että lähdemme seuraamaan Taivaallisen Isämme elämänymmärrystä, semmoisena kuin se esiintyy Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa, ja otamme vastaan ne vaikeudet, joita sen seuraaminen tuo. Se elämä ei ole hallelujaa-huutoa, vaan työtä ja rakkaudessa kärsimistä sen työn yhteydessä. Toinen mahdollisuus on, että entiseen tapaan tehdään pilkkaa Jumalan valtakunnan sanomasta, ei välitetä, vaikka tajuntaan tulee selvyys: minun on itse vastattava. Tajuntaan tulee siis Isän henki, joka sanoo: minun on seurattava Taivaallisen Isän tahtoa, joka on annettu sekä sanomana että uutena voimana, tai jos en seuraa, on edessä se toinen mahdollisuus. Tulemme ajetuksi jumalallisen sanoman yhteyteen siten, että tajuamme, että se toinen mahdollisuus on elämää itsekkyydessä ja kuolemassa. Mutta ihminen voi olla niin itsepäinen ja itsekäs, että vaikka hän tietää itsekkyyden hengen olevan nykyisen kulttuurin takana, niin hän olla nahjustaa vaan sillä vasemmalla puolella — vaikka tietää, että siellä ei ole voittoa.

Kolmas vuodatus saa siis aikaan sen, että meissä herää Isän majesteettius, tietous, että olemme itse vastuussa. Jumala näyttää tien, mutta hän ei pakota meitä kulkemaan tietään, hän antaa meidän kulkea vanhaa tietä, syödä hyvän- ja pahantiedon puusta, joka äärimmäisyyteen vietynä vie perikatoon. Jumala sanoo ihmiselle: valitse itse joko Saatana tai Kristus. Oletko vasemmalla puolella jossa murha pyhitetään? Jos tahdot ottaa kulkeaksesi rakentavan tien, niin se on pohjia myöten esitetty kristosofisessa sanomassa.

Molemmat edelliset maapallon viritykset sisältyvät tähän kolmanteen. Synnintunnosta, matelemisesta pääsemme tekemällä totta Jeesuksen käskyjen seuraamisesta. Tekopyhyydestä, ylpeydestä pääsemme uhrautumalla Jumalan täydellisyyden oppilaiksi ja ilmentäjiksi.

1954 maaliskuu, 73—74

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kun vielä olimme ilman teosofista maailmankatsomusta saatoimme olla jotenkin hereillä sisäisessä olemuksessamme ja kaivata jumalallista lohdutusta elämäämme, mutta kannustimenamme oli ajatus, jota täytyy sanoa itsekkääksi, ajatus, joka vieläkin vallitsee kirkoissa ja joka on se, että maailman lopun jälkeen pääsemme taivaaseen. "Voimmehan olla muutaman vuoden kiusattuina, kun sitten pääsemme autuu-

teen", ajattelimme. Emme tajunneet, että se oli sellaisella moraalisella pohjalla, joka on itsekäs. Me taivaassa, toiset helvetissä. Meitä kasvatettiin tässä äärimmäisessä itsekkyydessä, uskossa, että ikuinen taivas toisille ja ikuinen helvetti toisille on se lopullinen olotila, jossa Jumalan vanhurskaus pääsee näkyviin ja tulee oikeuksiinsa. Jumalan oikeus tulee näkyviin helvetissä olevissa, Jumalan rakkaus taivaassa olevissa. Siten tämä vastakohta: taivas—helvetti, oli oikeutettu tila. Mitä suurempi oli tuska helvetissä, sen suurempi riemu taivaassa. Ja mitä suurempi riemu taivaassa, sen ankarampi tuska helvetissä. Ne lisäsivät näin toistensa jännitystä. Mitä suurempi itsekäs riemu toisaalla, sen suurempi tuska toisaalla. Blavatsky sanoikin, että Länsimaat ovat onnistuneet tekemään itsekkyydestä moraalin, ja paheesta taiteen.

Semmoinen oli se motiivi, joka sai meidät käymään pyhäkoulussa ja kirkossa ja pyrkimään johonkin.

Teosofia tuli vapauttamaan meidät tästä itsekkäästä elämän käsityksestä. Se antoi tiedon, että emme saa pysähtyä oman täydellisyytemme palvomiseen. Se on kyllä tärkeä asia, mutta vain yksi puoli. Sillä tässä on kysymys koko ihmiskunnan pelastamisesta, kaikkien helvettien poistamisesta ihmiskunnasta. Se on jumalallinen, täysin epäitsekäs motiivi. Pekka Ervast sanoi, että niinkauan kuin yksikin sielu kärsii helvetissä, ei missään voi kenelläkään olla täydellistä rauhaa. Olemme ykseydessä, kaikki yhdessä kärsimme, mutta kaikki myös otamme osaa voittoon. Se on luonnollinen raikas tila. Onhan sanottu, että koko luonto ottaa osaa riemuun, kun joku ihminen on taas saavuttanut voiton, kun on taas yksi noussut päivän Mestariksi. Tämä on teosofis-kristosofisen elämänymmärryksen tuoma vapauttava sanoma. Siksi kannustin on oleva rakkaus ihmiskunnan auttamistyöhön, ja se on oleva suurempi kuin rakkaus omaan hyvinvointiin, laiskan rauhaan. Rakkaus omaan mukavuuteen täytyy voittaa tietoisessa uskossa työhön. Ja jumalalliset voimat auttavat. Apu on suuri, koska kosmillinen vuodatus on tapahtunut, on tullut näkyvään maailmaan asti.

Jeesus sanoi, että vuodatuksen jälkeinen aika saa tuomion sävyn. Miten tässä on tuomio? Juuri siten, että vaikka elämä on lopulta yhtä, niin jonkun aikaa se on kahta, ja meidän täytyy osata ne erottaa. Ne ovat hyvänkoulu ja pahankoulu. Niin kauan kun emme osaa niitä erottaa, sotkemme asiat. Jos emme osaa niitä ensin erottaa ja sitten yhdistää, sotkemme filosofiset puheemme yhdeksi sekamelskaksi. Emme selviä oikealla tavalla tuomiosta jos emme osaa selvästi erottaa, että on kaksi maailmaa: on pahankoulu, ja kirkot, yliopistot, valtiot ja suurin osa ihmisiä käy sitä koulua. On hyvänkoulu, ja pieni joukko ihmisiä käy sitä ja tietää, että on nämä kaksi koulua.

Jeesuksen kuvailemalla tavalla tulee tuomio näkyviin siten, että kansat kutsutaan tuomiolle, jolloin alkaa eräänlainen jakautuminen oikealle ja vasemmalle. Ja P. E. sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Niinpä olemmekin saaneet seurata — mikäli olemme osanneet seurata asioita Jeesuksen ja P. E:n elämänymmärryksen valossa —, että maailman kansat, huolimatta luhistumistaan ja uudistuksistaan, yhä vain tehostavat väkivaltaista menetelmäänsä. Siten he myös tehostavat "itkua ja hammasten kiristystä". Mutta jotkut yksilöt siellä ja täällä kansojen keskuudessa heräävät tässä järjettömyyden rytäkässä, ja he — noin kuvaannollisesti — asettuvat Valtaistuimen oikealle puolelle. Vapaaehtoisesti he asettuvat sen suuren Opettajan ja maailmanuskonnon luojan johtoon, työhön ja palvelukseen, jonka me olemme saaneet oppia tuntemaan Pekka Ervastin nimellä. Juuri siten muodostuu pieniä kansoja, ryhmiä, Valtaistuimen oikealle puolelle. Muodostuu sellaista elämänjärjestystä, joka on maailman alusta asti suunnitteilla ollut, kuten Jeesus sanoo.

Tuomio, totuuden ääni, julistaa ihmiskunnan kehittyneelle järjelle: Te leikitte elämän arvoilla. Ei haluta ottaa selvästi huomioon, että tässä on hyvänkoulu ja pahankoulu; jolloin ei osata erottaa niiden opettajiakaan toisistaan. Heitetään kaikki Opettajat menemään. Ja saadaan entistä suurempi hämmennys aikaan. Tai jos ero opettajien välillä tehdään, niin hyvänkoulun opettajat hyljätään ja pahankoulun opettajat omaksutaan; kuten kirkoissa ja seuroissa yleensä on käynyt.

Totuus pyrkii tuomion äänenä eri tavoin esille. Yksi tapa on se, että pahankoulun uhrit, ne, jotka ovat olleet sodassa toisia tappamassa, tai tappamista johtamassa ja siihen yllyttämässä, jäävätkin itse elä-

mään, ja heidän kauttaan Jumala julistaa totuuden tuomion maailmalle. On niinkuin meille sanottaisiin: kun ette usko suuriin Opettajiin, saatte kuulla totuuden omilta uhreiltanne, sankareiltanne.

Totuuden ääni, vapauttavan tuomion ääni alkaa näin vaikuttaa. Suomessakin on tätä nähty jo kansalaissodasta lähtien. Totuuden ääni tulee ilmi heidän kauttaan siten, että yksi ja toinen tekee tuhoisan itsemurhan. Ne on aina painettu villaisella, puhuttu mielenhäiriöistä, huonoista hermoista. Valheella on koetettu totuuden ääni pimittää. Mutta yhä enemmän alkaa näitä tällaisia totuuden julistajia esiintyä kaikkialla maailmassa. Lehdissä kerrotaan, että Hiroshiman sankari, joka atomipommilla tuhosi kaupungin, turhaan etsii rukouksesta rauhaa sielulleen. Ja erikoisesti Suomessa tapahtuu hirmuisia itsemurhia, ja ne sanovat sen totuuden, mitä lempeämmin keinoin emme tahdo kuulla. Suuren maailmanuskonnon voima edelleen vaikuttaa sen, että jokainen alkaa tajuta: on totta, mitä nuo sortuneet sankarit sanovat.

Tuomion, jonka kuulemme suurilta Jumalan Pojilta, kuulemme nyt siis myös sodan omilta kukkasieluilta. Heillä ei ole ollut ainoankaan päivän eikä yön rauhaa sodan jälkeen, heidän elämänsä on helvetti. Näin he sanovat, ja heidän äänensä tulee yhä selvemmäksi ja alkaa herättää tämän onnettoman kulttuurin johtajiakin, pappeja ja professoreja. Hekin heräävät ajattelemaan, olisivatko ehkä hekin vastuussa sotayllytyksestään. Näin olemme tulleet tuomioon. On lähempänä kuin ennen totuuden henki ja sanoo miten asiat ovat.

Ja sitten on tämä kristosofinen työ. Se opettaa ihmisille Jumalan Poikain sanoman tuomiosta ja oikeista ratkaisuista itsensä ja ihmiskunnan pelastamiseksi. Mutta jokaisen, jolle työ tarjoutuu, täytyy itse valita. Täytyy valita yhtyykö työhön vai jääkö piittaamattomaksi maailman onnettomuuteen; kun ei itse ole aivan helvetissä. Ja nyt on kysymyksessä se, että ihminen ottaa totuudesta, vastuunalaisuuden äänen vaatimuksesta, yhä selvemmin kiinni ja alkaa noudattaa sitä; ja oppii työtä rakastamaan. Minun täytyy kyllä oppia itsenikin pelastamaan, ja tavallaan ensimmäiseksi, mutta ei itseni tähden, ei siksi että olisin onnellinen, vaan että oikein osaisin täyttää Jumalan tahdon. Minun täytyy aina olla oikeassa suhteessa Jumalaan, kanava Jumalan rakkauden ja voiman vaikutukselle, ja siltä pohjalta teen sen minkä voin toisten auttamiseksi. Siinä kestän ne vaikeudet, mitkä elämässä on. Ei elämän vaikeuksien painetta millään kestä, ellei rakasta ihmiskuntaa ja työtä ihmiskunnan puolesta Jumalan rakkaudella.

J. R. H.

1954 huhtikuu, 91—92

RISTIN TIE

1954 huhtikuu 104—108

Julkaistu kirjassa: Ennakkoluuloton Suomi (painettu v. 1954).

VALVOKAA JA RUKOILKAA

Jeesus sanoo: valvokaa ja rukoilkaa, sillä ette tiedä minä päivänä tai hetkenä Herra tulee.

Kysymme: mitä on tämä valvominen ja rukoileminen? — Kun ajattelemme, mietiskelemme ja parhaamme mukaan yritämme noudattaa Jeesuksen käskyjä, on se valvomista ja rukoilemista, johon meitä kehoitetaan. P. E. mainitsee — ottaen huomioon meidän heikkoutemme — että "langeta kyllä voimme, mutta kieltää käskyjä tai selittää niitä turhiksi, sitä emme saa. Se on kohtalokasta".

Ja sitten Herran tulo. — Yhdellä tavalla se tapahtuu, kun kuolema tulee. Silloin ainakin — jos ei aikaisemmin — joudumme

kokemaan valvomisen ja rukouksen arvon. Niinpä P. E. sanoo, ettei ole mitään niin ihanaa, niin suurenmoisen kohottavaa ja juhlallista kuin kuolema sille ihmiselle joka vilpittömästi on yrittänyt kulkea Jeesus Kristuksen jäljissä.

Herran tulon voimme myös sanoa tapahtuvan niissä hienoissa, herkissä hetkissä, jolloin sisäinen Jumala yrittää meihin vaikuttaa. Jos emme ennakolta ole valvoneet ja kaivanneet Jumalaa, totuutta, olemme kuurot elämän hienoille viitteille.

Kolmanneksi Herran tulo voi merkitä sitä, kun Mestari-olento, todellinen Opettaja, ilmestyy tänne fyysilliselle tasolle. Erikoisesti se koskee sitä Jeesuksen kuvailemaa suurta tulemista, mikä Pekka Ervastissa nyt on tapahtunut. Emme tunne häntä, ellemme ole yrittäneet elää edellisen opettajan — siis Jeesuksen — opettamaa elämää.

Miksi taas on tärkeätä tuntea Mestari? Ensiksi, jotta oppisimme perustellusti eroittamaan valheprofeetat todellisesta auktoriteetista. Ja toiseksi: ellemme opi Mestaria todella tuntemaan, voimme me pysähtyä epäilijöiksi, jopa sukeutua Mestarin työn vastustajiksi. Niinkuin kirkoille on käynyt. Siis valvokaamme ja rukoilkaamme syventymällä P. E:n uudistamaan Vuorisaarnaan.

K. S. ja Tähystäjä
1954 huhtikuu, 108

J. R. Hannula:

"KULLANTEKOTAITO"

(Olimme kokoontuneet tavanmukaiseen opiskelukokoukseemme kesänviettopaikassamme Satavan Saarenmaassa 8. VII. 1953. Aira Lehtisen tekemien muistiinpanojen mukaan käytti J. R. H. siinä seuraavanlaisen puheenvuoron).

Tässä teosofisessa liikkeessä on kaiken aikaa tehty työtä uuden, inhimillisemmän sivistyksen puolesta. Samalla on puhuttu työn ulkonaisistakin tavoitteista. Niinpä P. E. puhui kuinka Suomessa pitäisi saada syntymään oikein suuri mysteriokoulu. On puhuttu siirtolayhdyskunnista jne. P. E. perusti ja rakennutti päämajan, työkeskuksen, erinomaisin edellytyksin. Se oli aivan Helsingin liepeillä, ja kuitenkin aivan metsässä. Mutta valitettavasti tuo oivallinen yritys meni myttyyn — ymmärtämyksen ja kannatuksen puutteessa. Eikä P. E. enää milloinkaan tehnyt toista samanlaista yritystä. Tosin P. E. myöhemmin osti pienen tilan Lopella, mutta se oli vain yksityisasunto, niinkuin P. E. itse sanoi.

Sitten P. E. "Suuressa seikkailussa" puhuu erikoisesti kahdesta keskuksesta: Whitewaysta ja Versaillesta. Ja jossain hän sanoo, että Whiteway voi olla jokaisen koti, niin köyhän kuin rikkaan silloin, kun siinä otetaan Kristus vastaan; kun siinä seurataan Vuorisaarnan ihannetta; kun siinä eletään veljellistä elämää. Versaillessa on keskushenkilönä professori Stephan Batory. Ja hänen yhteydessään puhutaan jopa kullantekotaidosta.

Vielä P. E. puhuu, kuinka Suomen maaperällä on avattu näkymätön Ruusu-Risti-temppeli, jonka pyhättö on Graaltemppeli.

Mutta kaikkien näiden sekä näkymättömien että vertauskuvallisten keskuksien keskellä me teemme kristosofista työtä aivan tässä fyysillisellä tasolla. Ja on selvää, että tässä nämä vertauskuvat voivat tulla todellisuuksiksi. Ajatelkaamme nyt ensin Whitewayta. Huomaamme, että P. E:n oman tulkinnan mukaan jokainen sellainen koti, jossa on otettu vastaan Kristus, on otettu vastaan Pekka Ervast ja hänen kristosofinen sanomansa, on otettu vastaan elävänä elämänä, se koti on silloin pieni Whitewayn tapainen yhdyskunta.

Mutta sitten tri Kotka matkustaa Versaillesiin. Siinä linna vastaa päivätajunnan alempaa puolta, luola päivätajunnan ylempää puolta, mutta molemmat ovat päivätajuisia.

Seuratkaamme nyt edelleen kodin periaatetta. Jos Whiteway voi muodostua jokaisesta kodista, jossa Vuorisaarnan oppi on käytännöllisenä ojennusnuorana, niin miten kodista voi muodostua Versailles? — Ottakaamme asia aivan käytännöllisesti. Sanomme lyhyesti näin. Ainakin joillakin kodeilla on sellainen karmallinen mahdollisuus, että he voivat avata kotinsa kuin

temppeliksi, joissa P. E:n työssä syntyvät kristosofiset ryhmät voivat opiskeluihinsa säännöllisesti kokoontua, vieläpä julkisiakin tilaisuuksia järjestää.

Tällainen koti on silloin ainakin kuin pikku-Versailles. Siinä on otettu Pekka Ervast suurena Opettajana täydellä luottamuksella vastaan. Hänet on otettu vastaan sinä suurena Opettajana, johon suhtautuminen on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys. Siinä kodissa tehdään täydellä luottamuksella työtä P. E:n kristosofisen sanoman puolesta, uuden, aseettoman sivistyksen puolesta, ihmisyysuskonnon puolesta.

Juuri tuollaisia kotejahan on P. E:n kristosofisen työn yhteydessä avautunut muutamilla paikkakunnilla Suomessa.

Tulemme sitten siihen kullantekotaitoon, josta Versaillen yhteydessä mainitaan. Niinpä herttua Carignan huomauttaa: ei professori ole kenenkään rahoja ottanut, on omilla rahoillaan tehnyt työtä.

Kysymme: miten kullantekotaito tuollaisen temppeliksi avautuneen kodin yhteydessä ilmenee? Mikä on se alkemistinen kattila, jossa siinä kodissa kultaa valmistetaan? — Lyhyesti: se on se henkilökohtainen toimi, ammatti tai elinkeino — käyttääksemme tavallisia sanontoja —, joissa sellaisen kodin omistajat eli haltijat työskentelevät, työskentelevät yhteiskunnan jollain toimialalla. Juuri tuo henkilökohtainen toimi, ammatti eli elinkeino on se alkemistinen kattila, jossa he ovat oppineet kultaa valmistamaan. Ellei niin olisi, niin tuskinpa he osaisivat kotiaan temppeliksi muodostaa. Kullantekotaito ilmenee aivan luonnollisella tavalla siinä, että heillä on tilaisuus käyttää työnsä tuloksia tällätavoin Mestarin työhön, sen työn tukemiseen.

Jos edelleen kysymme: miten tuossa pikku-Versaillessa toimitaan alemmassa ja miten ylemmässä päivätajunnassa? niin sopinee sanoa, että alemmassa päivätajunnassa toimitaan silloin, kun koti toimii tavallisissa toimissaan, mutta ylemmässä päivätajunnassa silloin, kun siinä toimii ryhmä, tai on julkinen kristosofinen tilaisuus.

Kun sitten henkinen elämä on vapaata, niin vapaus tässä pääsee ilmenemään siten, ettei kummallakaan puolella, ei ryhmän puolella eikä tuon alkemistisen kodin puolella aseteta toisilleen mitään vaatimuksia. Kaikki tapahtuu vapaaehtoisuuden ja veljeyden hengessä.

Sitten vielä sananen työmme ja henkilöiden yksilöllisestä puolesta.

Jokainen ihminen on kokonaisuus. Jokainen ihminen oppii kullantekotaitoa, oppii keittämään kultaa oman karmallisen ammattinsa kattilassa. Hänellä on siihen mahdollisuus, olkoon hän yksinäinen tai perheellinen. Hänellä on mahdollisuus oppia sitä taitoa ottaessaan huomioon Mestarin neuvon: ensin Jumalan valtakunta, ja sitten kaikki muu seuraa vähemmällä puuhalla.

1954 huhtikuu, 111—112

TUNNUSSANA

Miten ihanaa olisikaan tämä maailma ja tämä ihmiskunnan elämä, kun kaikki ihmiset ymmärtäisivät ja sulattaisivat sen, että veljeys on ensimmäinen inhimillinen totuus, että rakkaus on tämän fyysillisen tason tunnussana. Ja merkillistä onkin, että ihmiset yleensä kaikki kaipaavat rakkautta, että kaikki jotenkin ylistävät rakkautta.

Mikä tästä näinollen puuttuu? — Kenties voitaisiin paljonkin puhua ja selitellä, selitellä sitä mikä tästä puuttuu, mutta emme nyt ryhdy siihen. Riittää kun sanomme: olemme ymmärtäneet väärin rakkauden luonteen. Olemme luulleet rakkautta luonteeltaan negatiiviseksi, vaikka se todella onkin positiivinen. Olemme jääneet odottamaan rakkautta, vaikka meidän olisi pitänyt elää ja toimia rakkaudessa.

Sitten kaiken kesken kyllä puhutaan äidin rakkaudesta. Mutta tuskinpa maltetaan ajatella, että äidin rakkaus onkin luonteeltaan myönteistä, aktiivista. Vai voiko ajatella äitiä, joka taputtelisi lastaan ja joka kenties puhuttelisi häntä mairittitelevilla nimillä, mutta kun lapsi tarvitsisi ruokaa ja itkisi nälissään, niin äitiä vain kiinnostaisivat muut asiat, eikä lapsestaan huo-

lehtiminen. Ei. Todellinen äiti unohtaa omat vaivansakin, ja ennen kaikkea ruokkii lapsensa ja käärii sen lämpimiin.

Onko tämä raskasta ja vaikeata äidille? Ei, sillä hän tekee sen lämmöllä ja antaumuksella. Ja juuri näistä palveluista ja itseänsä uhraavista teoista äiti saa sisältöä ja tarkoitusta elämälleen.

Ja henkisesti herännyt äiti ymmärtää vielä senkin, että jokaisella lapsella on oma tiensä kuljettavana, oma karmansa maksettavana, oma tehtävänsä suoritettavana. Siten hän ei mitenkään tahdo mielivaltaisesti määrätä lapsensa elämää, vaan voittaa kiintymyksensä. Vanha kuulemani sananlasku sanookin: "Minkä pidätät, sen menetät, mutta minkä annat, sen saat pitää". Ja mitä äidille jää, oppiessaan sisäisesti luopumaan lapsestaan? Hänelle jää ikuinen äidinrakkaus, joka ei häviä kuolemassakaan, vaan liittyy kuolemattomaan itseen.

Näin elämä suuressa viisaudessaan kasvattaa meitä lapsiaan kohti veljesrakkautta.

L. W. ja Tähystäjä

1954 huhtikuu, 113

Tien ohesta tempomia...

Hautauspuhe.

(Muistiinpanojen mukaan J. R. H. puhui seuraavaan tapaan Otto Hyvärisen hautajaisissa Krematoriossa 1. 2. 1954).

Rakas veljemme ja ystävämme Otto Hyvärinen ja kaikki veljet.

Me nykyajan sukupolvet olemme joutuneet elämään sellaisten mullistusten ajassa, joita ei maailmanhistoriassa ennen ole ollut. Ne eivät ole vain valtiollisia ja yhteiskunnallisia mullistuksia, vaan ennen kaikkea henkisiä. Ihmiskunta on joutunut henkisten mullistusten ajanjaksoon. Maailma täytyisi henkisestikin järjestää uudelle pohjalle.

Me, jotka elimme lapsuutemme ja nuoruutemme viime vuosisadalla, olemme saaneet seurata merkillisiä maailmantapahtumia. Viime vuosisadallahan, me kulttuurikehityksestä huolimatta, jouduimme elämään henkisesti epämääräisessä tilassa, henkisen tietämättömyyden tilassa. Sisässämme oli jotakin, joka kaipasi tietoa, mutta sukupolvemme ei sitä saanut. Elimme vain epämääräisessä luottamuksessa. Mutta se ei ollut selvää luottamusta elämän hyviin voimiin, vaan pikemminkin pahojen voimien pelkäämistä. Siten elimme lapsina ja nuorina. Sisäinen ihmisemme oli ymmällä: emme tienneet mitään, meitä vain uhkasi loputon piina maailmanlopun jälkeisissä olotiloissa. Näissä käsityksissä eli minun nuoruuteni aikainen nuoriso ja osittain vielä tämänkin vuosisadan nuoriso. Kunnes saimme tietoomme teosofisen maailmankatsomuksen. Ja suuri oli yllätyksemme tutustuessamme tähän vanhaan tietoon, joka oli ollut muinaisilla kansoilla. Ensimmäinen yllätys, joka värähdytti sisäistä olemustamme oli se erikoinen tieto, että ihmisen kehitys on jatkuva. Elämme näin tässä maanpäällä, sitten kuolemme ja kuoleman takana jatkamme elämäämme, kunnes sulaudumme sisäiseen ihmiseemme — sillä meissä on sisäinen parempi ihminen, Jumalan poika, ja se lähettää säteen itsestään ja niin synnymme siinä jälleen lapseksi maanpäälle. Tämä tieto oli ihmeellinen valonleimahdus. Ja meissä heti joku vastasi: niinhän se on! Euroopassa vallitseva käsitys maailmanjärjestyksestä meni heti alkutekijöihinsä. Sillä pahin pöpö, ikuinen helvetin piina, putosi pois. Se romahti kuin pilvilinna. Romahti sen perusteellisemmin kun saimme tietää, että jo alkuseurakunnassa oli tieto jälleensyntymisestä ja että v. 553 kirkolliskokous päätti, että — "ei ihminen synny jälleen". Miksi tällainen päätös voitiin tehdä ja tehtiin? Siksi, että senaikainen kirkko oli joutunut väkivaltaisten ihmisten käsiin, jotka olivat kieltäneet oman Mestarinsa käytännöllisen siveysopin, ja ajoivat omia vallanhimoisia päämääriään.

Ihmettelimme, kuinka noin oli saatettu asiat kääntää ja huipuksi keksiä hirviömäinen lopputila, vaikka Jumala on rakkaus, joka ei tahdo kenenkään tuhoutuvan. Kun tätä sulattelimme, ajatuksemme löysi teosofiasta toisen perusopin, karma-opin. Elämässämme vallitsee syyn ja seurauksen

eli vastuunalaisuuden laki. Olemme kutsutut kouluun oppiaksemme toimimaan siten kuin elämä ja Jumala itse toimii, oppiaksemme olemaan tekemättä rikkomuksia maailmankaikkeuden siveellisiä lakeja ja järkähtämätöntä järjestystä vastaan. Jos rikomme, saamme vastata. Kaikki on sovitettava. Siksi selitettiin karma-opissa, että samalla kuin käymme koulua, joudumme sovittamaan entisissä elämissä tehtyjä rikoksia. Ohje siis oli: olla tekemättä rikkomuksia lakia vastaan ja sovittaa vanhoja rikkomuksia. Tämä tieto vuorostaan kaatoi vallassaolevan karkean sijaissovitusopin, sen opin, että ihmisten synnit tulivat sovitetuksi kun suurta Opettajaa rääkättiin.

Kaatuivat siis helvettioppi ja kirkon karkea sijaissovitusoppi.

Mutta saimme jatkaa tästä eteenpäin. Se tapahtui vanhan pohjalla, mutta uuden mukaan. Ihmiskunnan Opettajat panivat alkuun yrityksen teosofiseksi liikkeeksi. Siihen kutsuttiin ihmisiä. Siinä oli uusi lähtökohta. Tähän saakka lähtökohta oli ollut väkevämmän oikeus; se nujertajista oli oikeassa, joka sai voiton toisista. Uusi julistus kuului: "Maailmankaikkeudessa on yleisenä lakina toistensa auttaminen, keskinäisen avunannon laki. Elämä pyrkii auttamaan, ei tuhoamaan. Tunnustakaa siis tasa-arvoisuutenne elämän edessä, asettukaa sille kannalle, että järjestätte yhteiselämänne yleiseksi veljeydeksi, missä huippuvaltikka ei ole sortajan, vaan ihmiskunnan rakastajan, Viisaimman kädessä".

Aloitettiin näin uusi maailma, uusi ihmistyyppi, alarotu, kulttuuri.

Ja yhä suurempaa saimme kuulla. Tuo kaikki edellinen oli vain vanhan kertaamista. Nyt olimme tulleet suuren mullistuksen aikaan. Tulee tapahtumaan niin valtavaa ja syvää, että sellaista ei ole ennen tapahtunut. Tulee tapahtumaan se, että kun nyt alkuvalmistelut on pantu alkuun, niin maailmaan tulee suuri Kuningas-Opettaja, joka on saanut yhteyden maailmankaikkeuden rakkauden Isään. Hän kutsuu toisen kerran teosofit kokoon. Kuningas kutsuu valituista valitut ja panee alkuun todellisen maailmankulttuurin, ottaa parhaan vanhoista kulttuureista eikä asetu kenenkään sortajaksi.

Saamme kuulla Pekka Ervastilta: taas Jumala esiintyy maanpäällä. Hän panee alkuun suuren maailmanuskonnon, kutsuu kaikki vanhat tietäjät yhteiseen ponnistukseen ihmiskunnan hyväksi. Sellainen Tietäjä esiintyy — Jeesus jo puhui siitä — asettuu valtaistuimelleen maanpäälle ja ottaa ennenkuulumattomalla auktoriteettiudella henkisen johdon käsiinsä. Pekka Ervast sanoo, että se voi tapahtua tällä vuosisadalla ja kenties me vielä saamme nähdä sen toteutuvan. Ja edelleen P. E. sanoi, että nyt se on tapahtunut, suuri työ on alkanut, uusi viritys on tullut maailmaan, ja jossain elämän mysterioissa se valtikka, joka on ollut väkivalta-ihmisten ja Saatanan käsissä, on näkymättömässä maailmassa siirtynyt Kristuksen, rakkauden Jumalan käteen. Ja se merkitsee, että vähitellen korkein vallan valtikka myös julkisessa elämässä tulee siirtymään lempeitten ihmisten käteen.

Tämä on käynyt päivänselväksi. Elämme maailmanlopun takaisessa ajassa, jolla kirkko on meitä peljätellyt. Maailma ei häviä, vaan vanhat käsitykset kukistuvat, suuri totuuden valo luo uutta, valaisee järkeä, niin että ainakin jotkut ihmiset asettuvat sen majesteetin johtoon, joka ei koskaan käytä väkivaltaa, vaan on alusta loppuun rakkauden Jumala, rakkauden Isä. Tämä on Suomessa tapahtunut, olemme tajunneet sen. Olemme alkaneet uuden ajan ihmiskunnan historiassa. Se alkoi Pekka Ervastissa ja hänen työssään.

Ja kun nyt olemme kokoontuneet ystätävämme ja veljemme Otto Hyvärisen jäähyväistilaisuuteen, ja kun vuosikymmeniä teimme yhteistyötä Otto Hyvärisen kanssa, voimme sanoa, että hän oli yksi niitä, jotka eivät asettuneet poikkiteloin suuria totuuksia vastaan, vaan antautuivat nöyryydellä niille; jotka käsittivät tavallisella puhtaalla järjellään, että todellinen kulttuuri alkaa veljeydestä, aseettomuudesta, se alkaa työllä, valistuksella — pois murhavehkeet ja aseet! Tämän veljemme ymmärsi tavallisella yksinkertaisella järjellään, kun ei ollut antanut sitoumuksia maailman uskonkappaleille. Hän ymmärsi järjellään myös, että Jumalan Poika oli ruumistunut Suomen kansaan alkaakseen uuden kulttuurin maailmassa.

Sinä olit tukemassa suuren Kuningas-Opettajan työtä, hänen sanomaansa ymmärtäen ja tehden sen, mikä oli Sinun vallassasi.

Ja nyt on Sinun matkasi päättynyt tässä maallisessa ruumiissa ja olemme kokoontuneet tekemään viimeisen palveluksen

maallisen elämän kannalta. Fyysillisen ruumiin ilo ei ole siinä, että se viruu nurmikon alla ja näkee unia — niin kauhea kohtalo ei ole ruumiille tarkoitettu — vaan sille tarkoitettu kohtalo ja ihanne on: nopea hajoaminen niihin elämän omiin elementteihin, joista se on rakentunut. Ja kun se nyt tapahtuu nykyaikaisella tavalla, jaloimman elementin, tulen, välityksellä, se tapahtuu mahdollisimman nopeasti. Ja Sinä Otto Hyvärinen tajuavana olentona sanot nyt viimeiset hyvästit ruumiillesi ja sitten sen jätät, et sitä sen enempää ajattele. Käännät mielesi henkisiin asioihin kuten maan päälläkin teit, ja niihin tehtäviin, jotka Sinua uudessa vaiheessa odottavat. Ja veljellinen rakkautemme seuraa mukana työssä jota uudessa vaiheessa teet ihmiskunnan avuksi ja Jumalan kunniaksi niiden toisten kanssa jotka samalla tavalla ovat muuttaneet miekkansa ristiksi, aseettoman, sivistyksen tähden. Sinä jatkat, me jatkamme, siunaus ja rauha ja veljellinen tervehdyksemme Sinulle, Otto Hyvärinen.

1954 huhtikuu, 117—119

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Pyhissä kirjoissa on moni asia tarkoitettu käsitettäväksi sekä fyysillisenä todellisuutena että vertauskuvana. Siksi sama asia voidaan ymmärtää kömpelömmin tai hienommin, aineellisemmin tai henkisemmin. Uudessa Testamentissa on paljon tällaista esitystä. Yksi on käsite miekka. Jeesuksenkaan suussa miekkasana ei merkitse aina samaa.

Kun Jeesus lähestyi Jerusalemia, paikkaa, jossa hänet otettiin kiinni, hän kysyi opetuslapsiltaan: onkos teillä miekat? Jo sitä ennen hän oli sanonut: kellä ei ole miekkaa, hän myyköön hameensa ja ostakoon miekan. Opetuslapset sanoivat: tässä on kaksi miekkaa. Jeesus vastasi: siinä on kylliksi. Kun sitten järjestyksenvalvojat tulevat ottamaan Jeesusta kiinni ja Pietari puolustaakseen Mestaria huitaisee yhdeltä korvan pois, sanoo Jeesus: pistä miekkasi takaisin tuppeen, sillä kaikki jotka miekkaan tarttuvat ne miekkaan hukkuvat. P. E. sanoo, että Jeesus tällä tavalla tahtoi kouriintuntuvasti opettaa, että hänen elämänkäsityksensä on aseeton. Sillä kriitillinen vaihe, johon oli jouduttu ja jolloin vanhan näkökannan mukaan olisi pitänyt tarttua miekkaan, antoi Jeesukselle tilaisuuden erikoisesti painaa opetuslasten mieleen, että se elämänkäsitys, jota hän edustaa, ei ole miekalla eteenpäin vietävissä. Jeesus tahtoo sanoa: jos sinulla miekka on, älä sitä käytä, se vie perikatoon käyttäjänsä. — Näin voi tämän kohdan ymmärtää.

Mutta sitten on olemassa Jeesukselta lause: älkää luulko että minä olen tullut tuomaan rauhaa. En ole tullut tuomaan rauhaa vaan miekan. Kirkko ja sodan ihailijat ottavat lauseen niin, että Jeesus tarkoittaa tavallista miekkaa. Jos Jeesus sitä tarkoittaisi, niin hänen oppinsa kävisi merkityksettömäksi — niinkuin se kirkolle on käynytkin. Mutta Jeesushan sanoo jo autuudenjulistuksissa: autuaita rauhan rakentajat. Ei Jeesus tarkoita miekkaa. Miekka-sanan takana on tässä jokin todellisuus. Onkin puhuttu tiedon miekasta, hengen miekasta. Se on elämän taito, terävä järki, joka on uhrattu totuuden palvelukseen. Se on kaksiteräinen. Se lyö valheen ja totuuden eroon toisistaan. Tämä miekka täytyy olla totuudenetsijällä — henkinen kyky nähdä mikä missäkin asiassa on oikea ja mikä väärä. Sitä Jeesus tarkoittaa. Ja olihan toki Jeesuksen aikana aineellinen miekka tunnettu, oli hyvinkin tunnettu Rooman maailmanvallassa. Ei Jumalan Pojan tarvinnut miekan käyttöä ja sotataitoa opettaakseen ruumistua. Vaan miekka on se elämänymmärrys, jonka hän toi. Hän siis sanoo: älkää luulko, että olen tullut tuomaan laiskan rauhaa, niin ettei teidän tarvitse enää mitään ajatella ja ponnistella, vaan toin miekan eli sen elämänymmärryksen, jota käyttämällä opitte oikein elämään. Kun Jeesus sanoo "toin miekan" hän tarkoittaa: herätän sellaisen kyvyn teidän järjessänne, joka ymmärtää rakkautta. Se kyky on se tieto. Ja se kutsuu teitä käyttämään itseään, käyttämään tiedon eli hengen miekkaa, niin että itse ensin olisitte selvillä oikeasta elämänymmärryksestä ja

sitten julistaisitte sitä maailmalle. — Sen takana on kyllä sitten rauhakin.

Sitten edelleen. Miekka on siis järjellinen henkinen kyky erottaa toisistaan totuus ja valhe, itsekkyys ja rakkaus, pimeys ja valo. Se sopii viiteen käskyynkin. Järjellämme lyömme eron toisistaan esim. vihan, ja hyvyyden. Ja sukupuoliasioissa lyömme järjellämme kahdeksi eri asiaksi rakkauden ja himon. Kaikkien käskyjen kohdalla lyömme järjen miekalla ylemmän ja alemman eroon toisistaan, hylkäämme alemman ja otamme ylemmän.

Palatkaamme nyt Golgatan lähellä tapahtuneeseen yhteenottoon. Jeesus siis sanoi: Onkos teillä miekat; kellä ei ole myyköön hameensa ja ostakoon miekan. Tämä voidaan ymmärtää paitsi tuolla P. E:n esittämällä tavalla, myös kuvaannollisesti, koska aina on useampia avaimia. Jeesuksen elämässä oli tultu kriitilliseen vaiheeseen, niin että opetuslapset joutuivat kokeelle miten on meneteltävä, miten on meneteltävä, kun Jeesus vangitaan. Pietarikaan ei osannut menetellä oikein. Miekka ja hame tässä Jeesuksen kehoituksessa ovat vertauskuvia. Hame on persoonallisuutemme muodostama puku, sielullis-tunteellis-älyllinen käsitystapamme. Kun Jeesus kysyy "onko teillä miekat", hän tarkoittaa, oletteko selvillä mitä tulee tapahtumaan, osaatteko oikein suhtautua vangitsemiseeni? Jollei teillä ole miekkaa, teidän täytyy se hankkia. Teidän täytyy hankkia se järjellinen näkökyky, se tieto, että ymmärrätte, mitä merkitsee se, että joudun ristiinnaulittavaksi, että ymmärrätte, mistä on kysymys nyt, kun minut vangitaan. Teidän täytyy syvemmin ratkaista asia, ettette toimi umpimähkään. Hankkikaa se ymmärrys vaikka myymällä hameenne, luopumalla personallisesta elämästänne. Teidän täytyy syvemmin luopua itsekkäistä näkökannoistanne, ja siten hankkia se ymmärrys. Se on oikea tieto rakkaudesta — siitä, jota Jeesus edusti kuolemaansa asti. Tätä kuvaa se, että ristiinnaulitsemistilaisuudessa Jeesus luovutti hameensa, siitähän heitettiin arpaa. Hame oli koko hänen persoonallisuutensa elämä. Hän ei paennut, hän osti lopullisen tiedon rakkaudesta luopumalla persoonallisuutensa koko käyttövälineestä mieluummin kuin rakkaudesta. Ja opetuslapsilleen hän tahtoi sanoa: jollette ymmärrä minun kohtaloani, ette ole tarpeeksi luopuneet vanhoista näkökannoistanne, persoonallisesta aurastanne. Ostakaa se ymmärrys, se miekka siten, että ette epäile Mestarin menettelyä, hänen viisauttaan, että ette jää arvostelemaan hänen menettelyään, vaan sensijaan hankitte tiedon siitä, miksi hän menetteli niin. Teidän täytyy hankkia tieto siitä, mitä varten hän luovutti persoonallisuutensa — oli uskollinen rakkaudelle kuoleman yli, eikä livistänyt mistään. Opetuslapsilla oli paljon tietoa, mutta Jeesuksen kuolemaa he eivät ymmärtäneet. Kaikki pakenivat, vain Johannes kesti. Kysymys oli ihmiskunnan karmasta, jota Jeesus oli ottanut kantaakseen, ja se oli sellainen että Jeesuksella ei ollut muuta mahdollisuutta kuin kuoleman läpi käyminen. Olisi kyllä ollut toinenkin mahdollisuus. Jos opetuslapsilla olisi ollut oikeat miekat, oikea ymmärrys Kristuksen työstä, he olisivat muodostaneet tuen Jeesuksen ympärille, niin että häntä ei olisi voitu teloittaa. Mutta kun opetuslapsilla ei ollut tätä miekkaa, he eivät osanneet olla avuksi Jeesukselle, vaan he itse pakenivat ja jättivät Mestarinsa pulaan.

Tärkein kohta siis on: on hankittava oikea tieto siitä, mitä rakkaus on käytännössä. Ja sitä varten on luovuttava itsekkäistä ajattelutavoista. Nyt voisi Mestari sanoa esim. nuorisolle, joka seisoo asevelvollisuuden edessä: hankkikaa oikea miekka! Antakaa vaikka hameenne, ruumiinne kieltäytymällä asevelvollisuudesta, silloin saatte sen ymmärryksen, että ette mene sotaan sotilasmiekkaa, murha-asetta käyttämään. Ja P. E. voisi kysyä: onko teillä miekat, selvä käsitys siitä, että kristinusko alkaa aseettomuudesta? Jollei teillä ole sitä käsitystä, niin hankkikaa se. Hankkikaa se tieto, jota ilman muu tieto ei ole mitään, ja se on, että ihminen ei saa koskaan tappaa toista. Täytyy hankkia selvä tieto siitä, mitä on murha ja mitä on rakkaus.

J. R. H.

1954 toukokuu, 123—124

1954 toukokuu, 132—135

Julkaistu kirjassa: Ennakkoluulo-ton Suomi (painettu 1954).

J. R. Hannula:

TOTUUS VAPAAKSI TEKEE

(Turun ryhmässä 16. II. 1954. Tutkittavana P. E:n kirjasta Ihmisyyden uskonto, luku "Tulevaisuuden ihminen". Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen.)

Tässä luvussa on sellaisen ihmisen läpileikkaus uudesta tulevaisuudesta, joka itse on sen uuden luoja ja keskus, ja jonka sentähden täytyy viisaan varovaisuudella esittää, mitä on tulossa ja minkä alkuunpanemiseksi teosofinen liikekin perustettiin.

Tämän puhetavan vuoksi voidaan Pekka Ervastin sanoja tulkita väärin. Niin tässäkin kohdassa. Hän puhuu tässä ihmisen vapaudesta, sanoo, että ihmisen täytyy saada vapaasti toteuttaa ihannettaan, ulkonaiset olosuhteet eivät saa asettaa sille esteitä; olkoon ihminen oma itsensä. Viisastelijat voivat ottaa tämän näin: sinun tulee olla oma itsesi siten, että teet aina niinkuin itse haluat vaikka varastat ja valehtelet. Tällaisia tulkitsijoita on ollut teosofisen liikkeen liepeillä. He ovat unohtaneet, tai eivät ole lukeneetkaan, mitä P. E. senjälkeen sanoo: jos näet totuuden arvoisen ihanteen ja olet rehellinen, niin toteuta ihanne rehellisin keinoin, ei petoksella. Siinä puhuu moraalin henki. Se ei johda vallattomuuteen, vaan moraaliseen vastuunalaisuuteen. Saat toteuttaa elämäsi ihanteet, mutta moraalia ja totuutta et saa polkea jalkoihisi. Ketään toista et saa sortaa ihanteittesi vuoksi. Saat yrittää tehdä elämästäsi mitä unelmoit, mutta tiedä, että olet vastuunalainen elämän edessä. Yritä niin, ettet tuota harmia ja pahaa toisille, ettet vilpillisesti vie yrittämääsi asiaa eteenpäin. Moraali ja ankara vastuunalaisuus on tässä kaiken runko.

Tämä se on tärkein puoli tässä luvussa. Nyt vallitsee yhteiskunnissamme moraalittomuuden moraali. Kaikki tekosi ovat hyväksyttyjä, kun vaan pidät huolen siitä, että et joudu kiinni, — se on yleinen mielipide. Mutta uusi kulttuuri sanoo näin: yritä vain, mutta yritä rehellisesti, niin ettet toisille tuota harmia ja vaikeuksia.

Pekka Ervast, joka pani alkuun suuren maailmanuskonnon avasi samalla 6 juurirodun ihanteen. Se ihanne on jo käytännössä ja maailmanuskonto on juuri 6 juurirodun uskonto samoinkuin 6 alarodunkin joka kuuluu vielä 5 juurirotuun. Ja tällä uskonnolla on se moraalinen perusta ja vaikutus, että jos kansat, yhteiskunnat ja ryhmät tahtovat jotakin rakentaa, täytyy rakentaa rehellisyyden, totuuden ja todellisen uskonnon hengen mukaan. Jo v. 1912 sanoi P. E.: kansat vedetään tilille, niiltä kysytään tahdotteko elää vai kuolla. Näemme nyt, että kansat sortuvat väärien keinojen tähden. Kirkot, yliopistot ja valtiot, vaikka puhuvat Kristuksesta, niin ovat uhranneet Kristuksen itselleen, omaa itsekkyyttään pönkittämään, vaikka niiden olisi pitänyt uhrata itsensä Kristuksen oppia toteuttamaan. Seuraukset näkyvät. On hyvin herkkä tämä tili. Niin olemme mekin tässä nyt Suomen kansana, se on pieni kansa ja saanut säilyä itsenäisenä. Siihen täytyy olla jokin aihe, ja se on, että maailmanuskonto on julistettu täällä ja sentähden Suomen kansalla on mahdollisuus menetellä niin, että siitä tulee omatunto Euroopan muille kansoille.

Minä unitajunnassa toissa yönä näin, että joku näytti minulle julkaisua, jossa luki: Suomen itsenäisyys. Miksi se näytettiin. Ei leikin vuoksi. Oli vakava henki siellä takana. Oli vaakalaudalla Suomen itsenäisyys. Molemmat mahdollisuudet tulevat kysymykseen. Joko Suomen itsenäisyys on turvattu, tai Suomen itsenäisyyttä uhkaa vaara.

Tämä on nyt herkkää Suomen kansan kohdalla, juuri kosmillisen vuodatuksen takia. Sillä siihen sisältyy tuomio: ellette

rakenna ihmisyyden periaatteen pohjalle, teidän täytyy ottaa vastaan luhistuminen.

Suomen kansan tulevaisuus on myös sen varassa, saako suuri maailmanuskonto semmoisen levenemismahdollisuuden siinä, että se siinä juurtuu ja elää ja tekee hedelmää. Jos se ei saa, silloin Suomen kansan kohtalo menee entisten perinteiden mukaan.

Mitään valhetta ei elämä hemmottele. Se suosii yritteliäisyyttä, mutta ei vilpillä ylläpidettyä.

Luettu luku, joka on moraalisesti näin vakava, sattui yhteen tämän vakavan hetken kanssa, mikä on nyt Suomen ja maailmanuskonnon yhteisellä kohtalolla. Vapaus meillä on yrittää toteuttaa sitä minkä hyväksi näemme, mutta jos keino ei ole oikea, se vie helvettiin. Toteuta kauneinta ihannettasi, mutta rehellisyyden ja oikeuden mukaisesti, niin että et ketään sorra.

Kristosofinen työ on semmoinen yritys Suomen kansaan nähden, että Suomen kansa alkaisi asettua moraalin, rehellisyyden pohjalle, niin että kaikki ulkokullattu, pakottava ja rajoittava jäisi pois. Yksi pakko on se, että ihminen pakotetaan sotaväkeen. Hän ei saa olla Kristuksen oppilas tunnustetusti, vaan pilkanalaisena. Tätä tilannetta emme saa muuttumaan millään muulla keinolla kuin uuden elämänymmärryksen jatkuvalla elättämisellä. Voimme luoda ajatusmaailmaan voimaa, joka vaikuttaa käytännönkin elämään ja saa aikaan, että kansa niin paljon moralisoituu, että sen itsenäisyys voi jatkua. Ja kansan itsenäisyys on taas edellytys varsinaiselle henkiselle työlle.

Voimme ehkä olla huomaavinamme, että kansassa on tapahtunut yhtä ja toista sellaista, joka on hyvän tulevaisuuden enne. Asiat ovat kuitenkin aina vaakalaudalla. Tuollainen enne oli esim. se, että eduskunta ei talousarviokäsittelyssä myöntänyt määrärahaa kertausharjoituksiin. Tämä saavutus johtui kuitenkin kovin tilapäisluontoisista syistä, äänestäjien poissaolosta. Se ja senkaltaiset ilmiöt ovat pieniä ja avuttomia eleitä tässä suuressa asiassa; vaikka niidenkin takana on henkinen vaikutus. Militaristiset periaatteet hetkeksi häkeltyivät.

Selviö on myös, että Suomen itsenäisyys on mahdollinen säilymään ja tämä maailmanuskonnon työ on mahdollinen jatkumaan. Tästä on kiinni otettava eikä pikku enteistä. P. E:n täydellisestä julistuksesta, joka on hänen kirjoissaan, on otettava kiinni.

1954 toukokuu, 139—140

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mitä rakastamme, sitä jaksamme

Pekka Ervast puhuu tavattomalla vakavuudella elämästä ja erikoisesti Jeesuksen kuvailemasta suuresta tulemisesta. Hän sanoo, että se tapahtuu, ja: se on tapahtunut. Ja kun hän kuvailee tuon suuren Jumalan Pojan esiintymistä hän sanoo: kenties me jotkut vielä näemme sen Opettajan ja suuren ihmeellisen liikkeen. Näkeminen ei tässä tarkoita, että ulkonaisilla silmillään näkee jonkun, vaan sitä, että "kenties me jotkut vielä ymmärrämme nämä asiat". Samoinhan sanotaan, että puhtaat sydämestä näkevät Jumalan. Kun elämme sydämen puhtaudessa tulemme kokemaan sellaista, että ymmärryksellä näemme: niin on. Sillä vain henkisillä silmillä nähdessämme pääsemme perille näistä asioista, ei muuten.

Kun nyt Pekka Ervast puhuu tavattomalla varmuudella tästä asiasta, jota varten teosofinen liikekin on perustettu, kun hän sanoo, että suuri tuleminen on tapahtunut, niin hän täyttää kaikki teosofisen liikkeen maailmanopettaja-odotukset. Mutta vaikka teosofinen liike on nähnyt, että kaikki sen kohut kuvitelluista maailmanopettajista ovat rauenneet tyhjiin, niin se ei ole nähnyt tätä todellista tapahtumaa. Suuri Jumalan Poika on esiintynyt, suuri maailmanuskonto on pantu alkuun, mutta maailma, Teosofinen Seura, Ruusu-Risti, ei sitä tiedä. Pitää paikkansa sana: te ette näkevin silmin näe, ettekä kuulevin korvin kuule. Tämä suuri tapahtuma on tapahtunut, suuri Tietäjä sen ilmoittaa, ja viral-

linen teosofinen liike kieltää, sanoo, että ei se ole Pekka Ervast. Siksi ne yhä odottavat.

H. P. Blavatsky sanoi, että jos teosofinen liike saadaan säilymään, jos on edes muutamia sieluja, jotka ymmärtävät asian ytimen, voi työ jatkua. Näin on nyt käynyt. Minkäs sille voi, että Pekka Ervast tehtyään tietoisesti työtä lähes 40 vuotta, saa pysähtyä teosofisen liikkeen ymmärtämättömyyden eteen ja joutuu sanomaan: tulee kuitenkin olemaan niitä, jotka näkevät, ja työ jatkuu uudessa vaiheessa. Se jatkuu siinä tietoisuudessa, että Opettaja on tullut ja on. P. E. sanoo, että tulevaisuudessa Opettaja tunnetaan kruunusta, joka nähdään hänen päässään. Mikä on se kruunu? Se on opettajan opetuksen laatu. Opetus ilmoittaa Opettajan — ja mikäs Pekka Ervastin opetuksista puuttuu? Suuri maailmanuskonto on alkanut ja Maailmanopettaja on saanut pienen joukon, johon kuuluvat ovat nähneet ihmeellisen Opettajan, ihmeellisen liikkeen. Silloin alussa sitä ei oikeastaan nähnyt kukaan muu kuin Pekka Ervast. Pekka Ervast sen tiesi. Siksi hän vuodesta 1909 puhuu siitä niin perinpohjaisesti. Tämä on nyt semmoinen näkemys, joka käy yhä selvemmäksi kristosofisessa joukossa. Turhaa on odottaa sitä mikä on jo tullut.

Kerran, kun Pekka Ervast oli pitänyt näistä asioista esitelmän, sanoi allekirjoittanut: tarvitsi vain kuulla tämänpäiväinen esitelmä niin ymmärtää, että ei tarvitse odottaa enää mitään — nyt vain yritetään yhteistä työtä. P. E. sanoi muutamille: tämä Hannulan puhe tuli minulle kuin urkujen soitto.

Työ, asia, tuli avattua. Suomalaisella kummulla se oli avattu, oli sisäisessä maailmassa valmiina ja olisi pitänyt saada näkyväiseksi, eksoteeriseksi Ruusu-Risti seurassa. Mutta Ruusu-Risti jäi yhteen asteeseen, siniseen looshiin. Jo 7 vuotta ennen P. E:n kuolemaa temppeli olisi ollut valmis näkymättömästä maailmasta laskeutumaan Ruusu-Risti seuraan Ruusu-Risti-looshin ja Graal-looshin nimellä. Mutta R-R:ti ei kyennyt avautumaan niitä vastaanottaakseen. Siksi Ruusu-Risti-looshi ja Graal-looshi jäivät vain näkymättöminä avatuiksi suomalaiselle kummulle.

Ruusu-Ristin kohdalle muodostuu nyt kysymys: jääkö se kielteiselle kannalleen Pekka Ervastiin nähden? Sekään ei ole yhdentekevää. Mutta pitäkäämme mielessämme "Ihmisyyden uskonto" kirjan ensimmäinen luku: "Tulevaisuuden uskonto". Siinä P. E. antaa perustavat tiedot uudesta suuresta Opettajasta ja maailmanuskonnosta.

— — —

Vielä sananen siitä, että tämä suuri Kristus-draama tapahtuu — on tapahtunut — kolmessa vaiheessa. Ensimmäinen vaihe oli, että yksi ihminen, P. E., otti Jumalan vastaan, että itse äärettömyyksien Jumala, syvyys ja kuilu täytti hänet, tunnusti hänet Pojakseen. Tämä tapahtui 1896. Siitä kului 13 vuotta, kunnes tultiin vuoteen 1909. Tämän 13 vuotta P. E. teki työtä teosofisessa liikkeessä tavallaan kuin tuntemattomana. Hän tiesi olevansa suuri Opettaja, vastuunalainen Jumalan Poika, jonka tehtävänä tuli olemaan suuren Maailmanuskonnon antaminen ja aivan uuden aikakauden alkaminen ihmiskunnan historiassa. Mutta tästä hän ei puhunut. Hän tavallaan piti itsensä kuin syrjässä, vaikka tekikin julkista teosofista työtä. Mutta kun 13 vuotta oli 1909 kulunut, aloitti P. E. työssään uuden vaiheen. Hän alkoi julistaa, että meidän päivinämme taas Jumala esiintyy maanpäällä.

Näin alkoi uusi vaihe. Ja mistä nyt oli kysymys? Kysymys oli siitä, että tavallaan ihmiskunta kokonaisuudessaan, mutta erikoisesti teosofinen liike, joutui kuin neitseen asemaan, jonka piti tulla totuuden Pyhästä Hengestä raskaaksi. Teosofisessa liikkeessä olisi alettu tulla Pyhästä Hengestä raskaaksi siten, että olisi ryhdytty vakavasti miettimään P. E:n esitystä Jumalan Pojan esiintymisestä meidän ajallamme. Se olisi vienyt siihen, että yhdessä ja toisessa teosofisen liikkeen jäsenessä olisi tapahtunut sellainen sisäinen herääminen, että he olisivat oppineet tuntemaan Opettajan opetuksensa laadusta. Ja heille kukaties olisi selvinnyt, että juuri P. E:n opetus oli kaikkien entisten opettajain opetusten tasalla, että se meni vielä Buddhan ja Jeesus Kristuksenkin opetusta syvemmälle, syvemmälle selkeydessään ja perinpohjaisuudessaan.

Mikäli näin olisi tapahtunut, tai mikäli näin tapahtui, sikäli olisi päässyt, tai pääsi, suuri Jumalan Poika ja hänen esittämänsä suuri Maailmanuskonto syntymään ihmisten ja ihmiskunnan päivätietoisuuteen.

Tätä Jumalan Pojan, suuren Opettajan, toista syntymistä kyllä tapahtui P. E:n ympärillä. Mutta sitä ei kuitenkaan tapahtunut riittävän lukuisasti, joten suomalaiselle kummulle rakentunutta näkymätöntä temppeliä ei voitu avata fyysillisesti organisoituun Ruusu-Risti seuraan.

Tästä syystä P. E. siirtyi näkymättömän temppelin puolelle, ja hänen työnsä siirtyi jälleen uuteen vaiheeseen. Ja tässä uudessa vaiheessa tapahtuneessa kristosofisessa työssä on suuri Opettajamme Pekka Ervast ja hänen aloittamansa suuri Maailmanuskonto päässyt yhä kasvavalla tavalla syntymään ihmiskunnan päivätietoisuuteen. Ja se työ ja se syntyminen jatkuu yhä. Voinemme sanoa, että siihen vaikuttaa kolme tekijää. 1) Siihen vaikuttaa ihmiskunnan yhä tukalammaksi käyvä tila. Hirmuhallitukset ovat uhkaamassa, ja on kuin kaikki uhkaisi luhistua ihmisten käsiin. Sekin opettaa jotakin. 2) Edellistä tärkeämpi on se suuri jumalallinen voima, Isän Voima ja Majesteetti, joka P. E:n kautta alkoi tässä ihmiskunnassa vaikuttaa. Se vaikuttaa sisäisesti ihmisiin. 3) Sitten on P. E:n aloittama ja edelleen johtama kristosofinen kasvatus- ja valistustyö. Luonnollisesti tämä työ tulee yhä jatkumaan, kasvamaan ja laajenemaan. Kun rakastamme tätä työtä, niin jaksamme sitä tehdä. Rakkaus on voimaa.

— — —

Haluan vielä sanoa sanasen erään ajatuksen johdosta. Joku saattaa ajatella ja sanoa: ei tähän maailmaan ole mitään varsinaisesti uutta tullut. Aina täällä on käyty hirveitä sotia, tehty paljon kaikenlaista muuta pahaa. Aina täällä on ollut myös jaloja pyrkimyksiä. Luonnollisesti kaikki jotenkin kehittyy. Mutta sehän on asiain luonnollinen meno. Mitään varsinaisesti uutta tänne ei ole tullut.

Noin voi ihminen työntää henkiset pulmat luotaan. Sillä tänne on tullut uutta. Kyllä täällä on pahaa tehty, ja on jalojakin pyrkimyksiä ollut. Niinpä kristilliseksi itseään nimittävä kirkko inkvisiittoineen tuhosi, rääkkäsi ja elävänä poltti miljoonia ihmisiä keskiaikana. Siinä ilmenee jotain aivan käsittämätöntä epäinhimillisyyttä, petomaisuutta, pirullisuutta. Mutta planetaariselta kannalta ei kaikkea tuota voi verrata siihen tuhoutumisen uhkaan, mikä nyt esiintyy atomipommin muodossa. Yhdellä pommilla voidaan tuhota miljoonakaupunki. Ja senlisäksi elollinen luonto muutetaan radioaktiiviseksi, niinkuin he sanovat. En tahdo kuvailla tätä tämän enempää. Mutta ajatelkoot asiaa ne jotka väittävät, ettei mitään uutta ole tullut. Sillä atomipommi on sellainen tuhon ilmiö, jollaista ei milloinkaan ennen ole ollut. Ja tämä uhka ja vaara on nyt jo ilmeinen ja kaikkien havaittavissa. Osoittaa uinuvaa mielentilaa jos edelleen ajattelemme, ettei mitään uutta ole tähän maailmaan tullut.

Mutta tämä on vain asian alempi puoli, pimeyden voimien ylläpitämän pahuuden koulun aikaansaannos. Asian ylempi puoli on siinä, että myös Hyvän Voima on kaikki entiset saavutukset ylittänyt. Niinkuin Pekka Ervast sanoo: Jeesuksen kuvailema ja vain Isän tiedossa oleva suuri Jumalan Pojan tuleminen tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa. Ja atomipommissa ilmenee nyt maapallomme kuoleman uhka. Se ilmenee siinä aivan ilmiömäisen selvänä. Se voisi kaiken tuhota, ellei myös Hyvän Voima vastaavasti ilmenisi. Ja sekin on nyt ilmentynyt. Niinpä Pekka Ervast sanoo, että Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut.

Eräs inhimillinen vaikeutemme onkin nyt siinä, että Hyvän Voiman tuloa emme voi samalla helppoudella todeta, kuin millä atomipommin uhka voidaan todeta. Sillä Jumala ei tule rymyssä eikä melskeessä. Onhan sanottukin, että Jumala tulee kuin hiljainen tuuli.

Ymmärtääksemme meidän ajallamme tapahtuneen suuren Kuninkaan, suuren Jumalan Pojan tuloa, täytyy meidän vetäytyä hiljaisuuteen, syvästi mietiskelemään asiaa. Ja on pidettävä kiinni siitä ainoasta pätevästä ohjeesta, että niinkuin puun laatu tunnetaan hedelmistään, samoin opettaja tunnetaan opetuksestaan. Niinpä jos tahdomme asiaan syventyä kirjojen avulla, voimme aluksi ottaa käsiimme kaksi kirjaa: Uuden Testamentin ja Pekka Ervastin Vuorisaarnan. Jätämme kaikki ennakkoluulot ja mieliteoriat ja rinnastamme etenkin Matteuksessa esiintyvää Jeesuksen Vuorisaarnaa ja P. E:n Vuorisaarna-kirjaa toisiinsa. Kun teemme tutkimuksemme huolellisesti niin selviöksi saamme: P. E:n esitys selventää, syventää ja täydentää Jeesuksen esitystä. Niinpä jos olemme tulleet selviöön, että atomipommi ilmentää maapallomme kuolemanuhkaa selvemmin

kuin mikään pahuuden saavutus ennen sitä, niin P. E:n Vuorisaarna-kirja taas ilmentää ihmisyyden aatetta, Jumalan valtakunnan sanomaa sellaisella syvyydellä, jollaista ei ole ennen ihmiskunnan historiassa tapahtunut.

Kun vakava ja ennakkoluuloton totuudenetsijä on ainakin alustavasti päässyt edellä esitettyyn selvyöön, voi hän kolmanneksi tutkimuskirjakseen ottaa P. E:n kirjan "Ihmisyyden uskonto". Siinä kirjassa tutkija saa sitten ainutlaatuisen selvää lisätietoa aikamme suuriin henkisiin tapahtumiin. Kuitenkin yksi asia jää, ja täytyy jäädä avoimeksi. Se on tuo, että P. E. ei suoraan sano, että juuri hän itse on tuo hänen kuvailemansa suuri Opettaja. Mutta syyn tähän P. E. sanoo mm. kirjassaan "Gnostikot". Hän sanoo, että Kristusihminen ei koskaan itse sano, että hän on Kristus. Mutta hän lisää: se on toisten sanottava, niiden, jotka ovat asiassa tietoon päässeet. Ja tietoon me pääsemme seuratessamme Opettajan siveellis-käytännöllisiä ohjeita. Ja mitäs totuudenetsijöitä me olisimme, ellemme sitä tekisi.

J. R. H.

1954 kesäkuu, 156—158

TUOMIO JA TEOSOFINEN LIIKE

1954 kesäkuu, 175—180

Julkaistu kirjassa: Ennakkoluuloton Suomi (painettu 1954).

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tieto-opilliset pulmat jo moraalin tie

Vuosikausien kuluessa olemme jatkuvasti lukeneet Pekka Ervastin kirjoituksia, niin yksinään kuin ryhmissämme. Ja aina tunnemme olevamme semmoisen suuren Opettajan edessä, joka on kokenut ja ratkaissut ne pulmat, joista hän puhuu, ja joka osaa sanoa sanottavansa niin suurella viisaudella ja rakkaudella, että jokainen totuudenetsijä voi siitä ammentaa oman vastaanottokykynsä mukaan. Hänen esityksensä tähtää aina ihmisyyden päämäärään, ohjaillen kulkijaa pysymään moraalin turvallisella tiellä. Päämäärä ja tie päämäärään on sisäinen Kristus jokaisessa ihmisessä ja maailmankaikkeudessa. Ja koska Jeesus Natsarealainen oli ensimmäinen ihminen, jossa kosmillinen Kristus tuli päivätietoiseksi, siksi P. E. aina nojautuu Jeesus Kristukseen ja hänen Vuorisaarnassa esittämäänsä käytännölliseen siveysoppiin. Kristusta emme voi sivuuttaa, sillä hänen käytännöllinen siveysoppinsa pysyy meidän mittapuunamme, tavallaan meidän tuomarinamme; niinkuin selvästi näkyy esim. kirjassa "Nykyisen ajan ongelma ja sen ratkaisu".

P. E:n opetuksen lähtökohta nojaa aina Jeesus Kristukseen, vaikka hän samalla joskus sanoo, että sama Kristus joka puhui Jeesus Kristuksessa, se puhuu hänessäkin, ja että nykyään on kuin näkymättömästä maailmasta suuri Olento, suuri elämän pyörä, pyrkisi tähän maailmaan, pyrkisi asettamaan kaiken elämän uuteen viritykseen. Tätä uutta Pyörää emme pääse ymmärtämään, ellemme kulje sitä kohti tekemällä totta Jeesus Kristuksen opista. Sillä se Pyörä ei ole vain joku Voima sellaisenaan, vaan se on se uusi suuri Opettaja, jonka esiintymisestä meidän ajallamme P. E. koko toimintansa ajan puhui, alkaen vuodesta 1909. Siinä nykyään esiintyvässä Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu, joten hän osaa antaa tiedon kaikista asioista. Mutta tämä sanonta jää niiden lukijain ymmärtämyksen varaan, jotka ovat tehneet totta Jeesus Kristuksen opista. Kristillisyyden ovi pysyy suljettuna

niiltä, jotka eivät halua ratkaista sotakysymystä. Sillä varsinaisesti ihminen avaa ovensa Jeesus Kristukselle vasta sotakysymyksen ratkaistessaan. Kristinusko alkaa aseettomuudesta, kuten P. E. sanoo. Ilman tätä ratkaisua jää kaikki meidän puheemme Kristuksesta ja kristillisyydestä lopulta vain tyhjäksi pohdiskeluksi.

Luonnollisesti emme tällöin liioin tunne sitä suurta Opettajaa, jonka esiintymisestä meidän ajallamme P. E. puhui. Sillä hänetkin on opittava tuntemaan opetuksensa laadusta. On selvää, että siihen opetukseen sisältyy myös sotakysymyksen ratkaisu. Niinkuin se nyt P. E:n opetukseen sisältyykin. Suurena Opettajana hän on järjestänyt taivaallisen Isän viidennen käskyn selvään muotoon: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Siitä kristillisyys vasta alkaa. Ja Pojan uskonto johtaa Isän uskontoon, suureen maailmanuskontoon, siihen, jonka P. E. nyt on työllään ja opetuksellaan avannut ja käytäntöön saattanut.

— — —

Kaikki tämä kävi meille taas entistä selvemmäksi kesäkurssiviikolla Jyväskylässä. Tunsimme selvästi elävämme uudessa suuressa henkisessä voimavuodatuksessa ja sen henkisessä käytäntöön ilmentämisessä. Tunsimme entistä selvemmin myös tämän ilmentämistyön tärkeyden. Sillä maailman yleinen tila on mennyt sellaiseksi, että aseellinen sotajoukko on tullut — nim. todellisesti eli käytännöllisesti — tavallaan pyhimmäksi kulttuuri-ilmiöksi. Sen edessä ovat polvillaan kirkot, tieteet, taiteet ja koko yhteiskuntaelämä. Ihmiskunta on sillätavoin lumottu ja pimitetty, että se on joutunut hävittävien voimien palvontaan. Meidän kulttuurissamme on ihmisyys vaihettumassa pirullisuudeksi, niinkuin voimme sanoa. Sillä pirullista on, kun toistemme murhaaminen on tulemaisillaan kulttuurimme pyhimmäksi toiminnaksi.

Näin ollen käy kuin itsestään ja välttämättömyytenä selvióksi, että pelastus on ihmisyyden arvoonsa saattamisessa. Aseellisen armeijan vastakohdaksi on saatava syntymään Kristus-johtoinen henkisen toiminnan ryhmä. Pekka Ervastin johdolla on saatava syntymään, muodostumaan ja kasvamaan henkinen ryhmä Suomen kansan keskuuteen. Se on suuren uskonpuhdistuksen ja suuren maailmanuskonnon elävä ja käytännöllinen ilmaus. Kun P. E. käyttää nimitystä "maailmanuskonto", niin kristosofinen sanoma ei ole maailmanuskonto vasta sitten, kun se on levinnyt kaikkeen maailmaan, vaan se on maailmanuskonto oman laatunsa ja luonteensa vuoksi. Voimme sanoa sitä maailmanuskonnoksi osaksi senvuoksi, että se sisällyttää itseensä kaikki entiset uskonnot, mutta ennenkaikkea senvuoksi, että se on suuren Mestarin itsensä esittämä, ja että se on niin syvällinen ja inhimillisesti ymmärrettävä, että siinä on ratkaisu kaikkiin elämän pulmiin. Juuri tämän maailmanuskonnon inspiratiossa meidän on luotava ryhmä, joka on vastakohta aseelliselle armeijalle. Kun tämän ryhmän vaikutus kasvaa, niin samassa suhteessa armeijan vähenee. Kuljemme sellaista ihmisyyden voittoa kohti, että Suomi kokonaan luopuu aseista. Sellainen mahdollisuus on. Siksi tehkäämme yhä tietoisemmin työtä kristosofisessa sanomassa ja sen puolesta.

— — —

"Tietäjän Aarteiston" II osa valmistui kesäkursseihin. Siinä on 512 suurta kaksipalstaista sivua. Kirjapainolle on annettava tunnustus teoksen erikoisen huolitellusta ulkoasusta. Osan hinta on 2500 mk. (Numeroituja kappaleita voi tilata osoitteella: opettaja Martta Jalava, Hirvenluoto. Hinta 3000 mk.) Voimme iloita tästä kirjallisesta suursaavutuksesta. Kolmas osa odottaa vielä vuoroaan. Mutta tällä välin on kirjapainossa ryhdytty valmistamaan "Kristosofian Polulla" nimistä suurehkoa teosta, joka sisältää J. R. H:n kirjoitukset "Tietäjässä" ja "Ruusu-Ristissä" vuosina 1912—40. Se painetaan samaan malliin kuin "Tietäjän Aarteisto". Ja niin työ jatkuu.

J. R. H.

1954 syyskuu, 187—188

J. R. Hannula:

KUNNIAA IHMISYYDEN AATTEELLE JA TYÖLLE SEN AATTEEN PUOLESTA

Tässä eräänä päivänä (21. VI. 1954) Satavan Saarenmaassa oli veljien kesken keskustelua planeettamme taivaalla kiertävän Kuun kohtalosta. Huomiotani kiinnitettiin siihen H. P. Blavatskyn lausuntoon Salaisessa Opissa, että tämän viidennen juurirodun lopussa Kuu tulee häviämään.

Tosiaan. Kuu on maapallon edellisen ruumistuksen kuollut jäte, ja se tulee häviämään. Mutta Kuulla on ollut — ja vieläkin on — melkoisen suuri vaikutus ihmiskuntaan. Ovathan esim. elokuun kuutamot tulleet tunnetuiksi sukupuolisen lemmen herättäjänä. Kuun herättämä tunnelma on laadultaan läheistä sukua hautuumaitten tunnelman kanssa. Tämä on luonnollista, koska Kuukin on kuollut, hajoava jäte. Ja että meidän yleinen sivistyksemme on Kuun inspiroimaa kuoleman kulttuuria näkyy erikoisen huomattavasti hautausmaitten palvonnassa. Ja koska sota on läheisessä tekemisessä kuutamollisen sukupuolisuuden kanssa, niin nykyisten suurten sotien jälkeen ovat sotilaitten haudat tulleet aivan erikoisen palvonnan kohteeksi. Kun toimeenpannaan jotakin erikoista julkista juhlaa, joko omassa keskuudessa tai vierailevan ulkomaalaisen kunniaksi, niin kuuluu asiaan kuin huippukohtana käynti sankarihaudoilla.

Näin on asia nykyisen viidennen rodun ja erikoisesti sen viidennen eli eurooppalaisen alarodun aikana. Mutta entäs kun H. P. B. sanoo, että viidennen juurirodun lopussa häviää sekä kuu taivaalta että ihmisten sukupuolinen jakaantuminen miehiin ja naisiin. Ei ole elokuun kuutamoita eikä sukupuolia. Mihin silloin joutuu lemmenhurmainen sankarihautojen palvonta? Luonnollisesti se on silloin museomuisto ihmiskunnan surullisesta lankeemuksesta eläimelliseen himollisuuteen ja raakuuteen.

Näinollen nouseekin kysymys: mitä on oleva sankarihautojen palvonnan tilalla? Luonnollisesti se tulee olemaan jotain sellaista, jossa palvovaa kunnioitusta osoitetaan jumalalliselle ihmisyyden aatteelle ja työlle sen aatteen puolesta.

Oireita tähän suuntaan on jo Suomenkin kansan keskuudessa. Valtion toimesta järjestettiin jonkinlainen museo Elias Lönnrotin ja hänen työnsä kunniaksi. Mutta Paikkarin torppa on epäonnistunut yritys. Lönnrot on siellä syntynyt, mutta ei elämäntyötään suorittanut. Lönnrot-museoksi olisi pitänyt järjestää Sammatissa ollut Lammin kartano, jossa Lönnrot loppuikänsä asui ja työtä teki, niinkuin P. E. sanoi.

Paikkarin torppa on siis epäonnistunut yritys sankarihautojen palvonnan vastakohdaksi.

Sivumennen voimme sanoa, että onhan meillä sellainenkin yritys kuin Runebergin koti Porvoossa. Kaikki kunnia Runebergille. Hän oli suuri runoilija ja erikoinen isänmaallisen mielen herättäjä. Mutta hän ei kuitenkaan edusta nousevan sivistyksen ja kuudennen juurirodun aatetta. Sitä meillä edustaa Suomessa elänyt ja elämäntyönsä suorittanut Pekka Ervast. Hän edustaa ihmisyyden aatetta aivan kokonaan. Sentähden Pekka Ervastin asunnosta ja työpaikasta voisi tulla kaikkien toiveita tyydyttävä käyntipaikka. Ja siinä olikin jo kaksikin mahdollisuutta. P. E. itse rakennutti Helsingin lähellä olevaan Pakinkylään asunnon ja työkeskuksen itselleen ja niille työtovereilleen, joittenka kanssa hänen oli mieluista työskennellä, kuten hän itse sanoi. Jos P. E:n työ Teosofisessa Seurassa olisi onnistunut, olisi "Tuonenkylästä" tullut tuollainen kansalaisten kunnioittama käyntipaikka.

Toisen yrityksen P. E. teki ostamalla Lopen pitäjässä sijaitsevan Saarenmaa nimisen huvilatilan. Jos P. E:n työ olisi Ruusu-Ristissä onnistunut, olisi Saarenmaasta tullut tuollainen ihmisyyden aatetta ja sen puolesta tehtyä työtä kunnioittava käyntipaikka.

Mutta siitäkään ei sitä sellaisenaan tullut.

Mutta luonnollista on, että tuollainen ihmisyyttä edustava työnkeskus ja pyhää kunnioitusta herättävä käyntipaikka vielä muodostuu. Silloin ei enää pidetä juhliin kuuluvana kunnianosoituksena sankarihaudoilla käyntiä. Sensijaan osoitetaan hiljaista ja harrasta kunnioitusta ihmisyyden aatteelle, sen puolesta tehdylle työlle ja työntekijöille.

1954 syyskuu, 209—210

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

On yhdellä tavalla sanottu, että ihmiselämän ihanne sisältyy kahteen käsitteeseen ja niiden toteuttamiseen. Ensimmäinen on se, että olemme hyvin selvillä siitä, mikä on ihmiskunnan ihanne, ja sitten sitä ihannetta kunnioitamme ja rakastamme. Syvin määritelmä ihmiskunnan ihanteesta on, että ihmiskunnan päämäärä on Jumala, josta kaikki lähtee ja johon jokainen ihminen on yhtyvä. Tämän aatteen yhteyteen on meidän pyrkiminen ja siinä kasvaminen jumalalliseen täydellisyyteen. Se on ensimmäinen kohta. Ja sitten on toinen se, että mitä pitemmälle ihmiskunta kehittyy, sen tärkeämmäksi tulee ryhmittyminen. Määrätystä kohdasta emme pääse eteenpäin yksin, vaan täytyy liittyä yhteen. On siis yhdessä, vaikka samalla yksityisesti, otettava järjessään yhteys alkuperäiseen aatteeseen, Jumalaan, ja sitten sekä yksin että yhteisvoimin se aate toteutettava.

Tässä on sitten mahdollisuutena kaksi ansaa. Yksi on se, että annetaan ja omaksutaan väärä käsitys Jumalasta. Niinkuin on kirkoissa tapahtunut. Jumalaksi on vääntynyt ja kääntynyt mielivaltainen vihan, koston, sodan ja väkivallan henki. Ja teosofisessa liikkeessä pääsi tämä sama sodan jumala hyvin määräävästi esille. — Toinen ansa on, että olemme eripuraisia emmekä osaa muodostaa sitä veljeskuntaa, joka tietoisesti muodostaisi Jumalan valtakunnan.

Näiden kahden kohdan epäonnistuminen käytännössä vie kaiken vikaan. Ja niinpä haluaisin kiinnittää huomiomme siihen, että kun meillä nyt on Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin antamana oikea käsitys Jumalasta ja ihmiselämästä, ja kun meitä kutsutaan yksilöinä ja ryhminä yhteistä asiaa toteuttamaan, niin emme voi välttää, että työhömme liittyy vaikeuksia.

Näinollen otamme avuksemme, tai asioiden selvitykseksi, pari vanhaa opetusta. Ensimmäinen on Kalevalasta. Siellä on Väinämöinen, siis Mestari, johtavassa asemassa. Siten ihmisyyden sanomaa viedään Mestarin johdolla eteenpäin. Ja veljeyden henki pääsee esille ja vaikuttamaan siinä, että lyödään "kädet kätehen, sormet sormien lomahan". Emme tosiaankaan kykene viemään ihmisyyden sanomaa eteenpäin ellei työ tapahdu Mestarin johdolla, ja ellemme toimi veljellisessä sopusoinnussa. Ei johda tulokseen, jos kukin vain ominpäin, ilman Mestaria ja ilman yhtynyttä veljeyttä, siellä ja täällä yrittää. Meidän on liityttävä sopusointuiseen yhteistyöhön Mestarin ja hänen opetuksensa johdolla.

Toisen opetuksen otamme kirkollisesta kristikunnasta. Se on esitys ripistä. On selitetty, että on kahdenlaista rippiä, julkinen ja salainen. Ja kirkko sanoo, että esim. Herran ehtoolliselle ei voi mennä, ennenkuin tekee ripin. Kirkon oppi on sellainen, että tehdään muodollinen tunnustus, jossa tunnustaudutaan kaikkiin synteihin vikapääksi. Se on sellainen umpimähkäinen tunnustus. Ei se herätä eikä velvoita ihmistä Kristuksen käytännöllisen siveysopin seuraamiseen.

Sitten on puhuttu myös salaripistä. Siinä ihminen puhuu kahdenkesken papin kanssa, tunnustaen hänelle syntinsä, ja virkansa nojalla pappi julistaa hänelle synninpäästön.

Nämä kaksi rippiä kirkossa on käytännössä, ja ne toimitetaan muotomenollisina seremonioina ilman että kumpikaan, ei enempää pappi kuin ripitettäväkään, edes yrittäisivätkään Kristuksen siveysoppiin perehtyä ja sitä seurata.

Mutta jos otamme ripin todellisena käytännöllisenä elämänä niin voimme kysyä: mitä ovat nämä julkinen ja salainen rippi?

Taustaksi sanomme ensin, että ihmisinä ja Mestarin oppilaina yritämme ja opettelemme aina elämään veljellistä elämää, loukkaamatta tai loukkaantumatta. Jos kuitenkin huomaamme loukanneemme toista ihmistä, vaikkapa tahtomattamme tai varomattomuudessa, niin pyydämme anteeksi ja sovitamme loukkauksemme loukkaamallemme henkilölle. Ilman tällaista sovinnon tekoa emme voi lähestyä elävää Kristusta, emme tulla elävän Kristuksen yhteyteen. Tähän kuuluu asian toisena puolena, että sydämessämme annamme veljillemme anteeksi kaikki heidän meitä vastaan tekemänsä loukkaukset. Joudumme näinollen olemaan sekä anteeksipyytäjänä että anteeksiantajana. Se on julkista rippiä, joka jokaisen on itse omassa elämässään suoritettava.

Mitä on sitten salarippi? Se on sisäinen, näkymätön suhteemme toinen toisiimme.

Voi olla, että vaikka yritämmekin elää sovinnossa ja sovittaa ristiriidat, vaikka yritämmekin antaa anteeksi, niin sielussamme voi olla sellainen tunne-elämä, että tiedän, etten ole täydellisessä sopusoinnussa siihen ja siihen veljeen. En ole sisäisesti oikeassa suhteessa häneen, vaan semmoisessa, etten sittenkään osaa toteuttaa anteeksiantamisen periaatetta rakkaudessa. Jotakin kaunaa ja epäluuloa on siinä välissä, enkä tiedä mistä se johtuu. Ja niin en saa itseäni sopusointuun tuon toisen veljen kanssa. Vieläpä huomaan vaanivani jokaista veljeä ja hänen sanaansa, sisältyisikö siihen jokin paha ajatus minua vastaan.

Tämä vaaniva epäilyksen henki piilee salassa ja syvällä ihmisessä. Omaa kaksimielistä puhetapaani kyllä suvaitsen. Sehän on vain leikkiä. Mutta toisen "leikkipuheessa" vaanin ja pelkään piikkiä.

Näin on ihmisen sisällä merkillinen Pandoran lipas, noidan kattila, jota näkymätön, sisäinen noita keittää, sekoittelee ja hämmentelee. Se noita on minussa itsessäni.

Salarippi on tämän sisäisen noidan kattilan hävittäminen. Minun täytyy ottaa sisäinen tilani oikein tarkasteltavakseni. Enkö voi karkoittaa sellaisia noidanhenkiä pois sielustani? Enkö voi kieltäytyä näkemästä aina piikkiä toisen veljen puheen takana? Tarvitseeko minun aina olla epäilemässä, vaanimassa ja loukkaantumassa? Kunnes kattila sisälläni kuohuu yli laitojensa, ja sen sisältö tulee julkisesti yli laitojensa oman suuni kautta.

Tämä tarkastus on salarippiä. Saan hävetä itseäni. Kuinka voin tämän "kattilan" kanssa mennä Jumalan eteen? Minun on siitä päästävä. Siitä on tehtävä alkemistinen kattila. En enää vaani enkä loukkaannu toisten puheisiin. Tämä on nyt minun salarippini suhteessani toisiin veljiin, kaikkiin ihmisiin. Se on salarippi, koska teen sen yksinään, sisäisesti. Synninpäästö kaikille. Mahdolliset loukkaukset otan sulatettavana asiana. Olen sisäisesti auttavana voimana kaikille, niin että kaikki muuttuisi veljelliseksi.

Täytyy näin tehdä päivittäin rippiä sisäisessä suhteessaan toisiin ihmisiin. Kunnes ei mistään loukkaannu, kunnes ei ketään loukkaa. Vain totuudesta, veljeydestä, aseettomuudesta, Vuorisaarnan elämänymmärryksestä on puhuttava; niitä on puolustettava. Mutta yksityinen ihminen on oleva turvassa, loukkaantumatta. Siten me alkemistisesti puhuen, opimme kaikesta keittämään anteeksiantamisen, ymmärtämyksen ja palvelevan rakkauden taivaallista juomaa.

J. R. H.

1954 lokakuu, 219—220

J. R. Hannula:

EETTERÖITYMINEN

(Aamukokouksessa Saarenmaassa 8. VIII. 1954 puhuin seuraavaan tapaan.)

Kun Pekka Ervast sanoi, että hänen aloittamansa suuri työ siirtyy uuteen vaiheeseen, niin hän samalla itsekin kuvaili mitä se uusi vaihe merkitsee. Se on työtä suuren uskonpuhdistuksen ja maailmanuskonnon puolesta. Ja se alkaa, kuten P. E:n "Suuressa seikkailussa" sanotaan, erikoisesti Suomesta. Täällä on pantu sellainen työ alkuun. Ja että me, kun me kohtalomme ja inhimillisen kutsumuksemme vuoksi olemme joutuneet tähän P. E:n työhön, osaisimme sitä tehdä, täytyy meidän yhtämittaa syventyä siihen filosofiseen ja moraaliseen elämänsävyyn, mikä sisältyy P. E:n opetuksiin. Tämä yhtämittainen syventyminen on välttämätöntä. Muuten tapahtuu, kuten on aina tapahtunut, että suuren Opettajan perinteitä ollaan hoitavinaan hyvin ja kuitenkin ne madallutetaan. Siksi vielä toistamme: alituinen syventyminen on tärkeää.

Sentähden ajattelin ottaa tämän aamupuheenvuoron aiheeksi joitakin P. E:n opetuksia, jotka tuntuvat tärkeiltä.

Lähden yleisöesitelmästä, jonka P. E. eräänä pääsiäisenä piti Kansallisteatterissa. Hän toi siinä esiin jotakin sellaista, joka oli yllättävääkin. Hän sanoi: tämä maapallon atmosfääri tulee muuttumaan, eetteröitymään. Ja että ihmiset voisivat

olla siinä mukana tulee heidän myös eetteröityä. Ja P. E. selitti mitä se ihmisten eetteröityminen merkitsee. Heidän tulee oppia aivan uudella tavalla hengittämään. Se on: meidän täytyy nousta pois persoonallisten tunteitten ja ajatusten hengittämisestä, lakata niitä hengittämästä, ja meidän tulee oppia hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia. Ja P. E. sanoo, että se on niin tärkeää, että jos emme ota tästä kiinni, jos emme opi hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia, seuraa siitä että meidän fyysillinen organismimme ei osaa toimia. Jäämme luonnottomaan tilaan, niinkuin kala joka vedetään kuivalle maalle. Kuten kala mekin tuhoudumme. Emme voi olla mukana tässä elämässä, vaan tukahdumme. On pakko jäädä pois planeetan elämästä niiden, jotka eivät opi hengittämään uudella tavalla; taivaallisia tunteita ja ajatuksia, sillä he tukahtuisivat täällä. P. E. ei sanonut tarkkaa aikaa, milloin asia käy täysin kriitilliseksi, mutta kuitenkin hän sanoi: "se aika ei ole niin suunnattoman kaukana". Näin P. E.

Voimme nyt tästä jatkaa ja tutkia kysymystä planeetan eetteröitymisestä, ymmärtääksemme sitä tältä pohjalta.

Planeettamme on tullut taso tasolta alas, ja tulee taas nousemaan taso tasolta ylös. Ja P. E. selittää: kun tämä neljäs eli juurirotujen kierros on käyty läpi, on seuraava eli viides kierros jo eetteritasolla, fyysillinen on jäänyt. Mutta eetteröityminen ei vasta silloin ala, vaan se alkaa jo nyt. Olemme nyt nousemassa planeetan elämässä, ja planeetta tulee yhä enemmän eetteröitymään.

Jos nyt haluamme selvittää tätä itsellemme, on otettava huomioon nykyisen kierroksen seitsemän juurirotua. Nekin muodostavat kokonaisuuden, jossa on alaspäinen ja ylöspäinen kaari. 1., 2. ja 3. juurirotu aina 4. juurirotuun asti oli aineeseen laskeutumista. Neljännessä rodussa tapahtui ratkaiseva voimain mittely, ja planeetta alkoi hiljakseen kohoutua. Pahat voimat joutuivat tappiolle ja mantereita hävisi.

Kun nyt seitsemästä juurirodusta kolme laskee, neljänteen asti, ja siitä kolme nousee, niin nousevat ja laskevat rodut vastaavat toisiaan siten, että 1. ja 7., 2. ja 6., 3. ja 5., juurirotu vastaavat toisiaan. Neljäs, atlantilainen, on yksin pohjalla.

Tässä valossa rupeamme ymmärtämään P. E:n opetusta. Muistamme, että 1. ja 2. juurirotu eivät olleet fyysillisellä tasolla vaan vielä eetterisiä, 3. tuli fyysilliselle, 4. oli kuopassa ja 5. alkoi nousta. Vastaavaisuus on selvä: 6. juurirotu, joka nyt on okkultisesti alkanut, vastaa siis toista juurirotua, joka oli vielä eetterinen, joten 6. juurirotu tulee voimakkaasti eetteröitymään. Ja 7. juurirotu, joka vastaa ensimmäistä juurirotua, nousee vielä korkeammalle.

Näin saamme älyllisen selviön siitä, miten elämässä on pyörä pyörän sisällä — miten luomispäivät, kierrokset, juurirodut ovat sisäkkäisiä pyöriä. Tämä teoreettinen kuva valaisee järkeämme. Mutta jos tutkimus jäisi siihen, niin mitä se hyödyttäisi? Vaikka tiedämme, että 1. ja 2. juurirodut olivat eetterisiä, ja että 6. ja 7. juurirotu tulevat huomattavasti eetteröitymään, niin emme sillä tiedolla käytännössä mihinkään pääse. Se on vain kirkas näkemys.

Siksi onkin siirryttävä käytännön puolelle. Erehdykset ja lankeemukset ihmiskunnassa eivät ole tapahtuneet sentähden, että ei ole oltu selvillä näistä älyllis-filosofisista seikoista. Lankeemukset ovat syntyneet aivan toisista syistä. — Emme tiedä paljoa 1. ja 2. juuriroduista koska ne olivat eetterisiä, vaikka kyllä jollakin tavalla olimme mukana. Vasta kun tulimme 3. juurirotuun, ja tulimme fyysilliseen tasoon, tapahtui se tuleminen, jota sanotaan Jumalanpoikain tulemiseksi: manasaputrat eli järjenpojat ruumistuivat. Se tapahtui Lemurialla. Ja sitten meidän oli lähdettävä korkeiden jumalolentojen opettamina ja mukana pyrkimään järjen käytössä siihen suuntaan kuin he neuvoivat. Mutta silloin tapahtui lankeemus: ei lähdettykään käyttämään järkeä heidän neuvomaansa suuntaan. Lankeemus ei siis johtunut siitä, että ei tunnettu teorioita, kierroksia, vaan siitä, että ei otettu kiinni jumalallisesta moraalin opetuksesta. Siksi oli välttämätöntä, että kärsimys tuli maailmaan. Sillä mikä se meiltä puuttui? Rakkaus. Sentähden ei ollut muuta keinoa kuin että tuli hyvän- ja pahantiedon koulu, että oppisimme rakastamaan. Tämä koulu tuli 3. juurirodussa, jossa lankeemus tapahtui. Kun sitten siirryimme 4. juurirotuun, painuimme siinä alemmas kuin mitä nyt olemme, himojen tasolle. Ja kun oli lähdetty rakkaudettomuuden tielle, pääsi musta magia valtaan. Se oli juuri mustan magian majesteetti, joka hallitsi atlantilaisessa juurirodussa.

Ja silloin syntyi ja tapahtui outo voimain mittely. Nekin jotka olivat totelleet jumalia, Mestareita, menivät hämilleen: mitäs nyt tulee, meneekö kaikki tuhoon? Eivätkä he keksineet muuta keinoa kuin panna kovan kovaa vastaan. Hekin tarttuivat aseisiin, ja syntyi aseellinen sota. P. E. sanoo, että tuo silloisten "valkoisten" tarttuminen aseisiin oli oikeastaan erehdys, ja että siten sodan aate painettiin lujasti ihmiskuntaan. Sota kyllä päättyi valkoisten voittoon, sillä he saivat vedenpaisumuksen avukseen.

Sitten alkoi 5. juurirotu, jumalat panivat sen alkuun jossain vuorilla. Nyt on sen tyypillisin alarotu, tämä 5., eurooppalainen. Sillä tyypillisin alarotu on aina se, joka on samaa numeroa kuin itse rotu. Rodun henki, manaksen henki on tässä voimakas, vaikkakin nurinpäin. 5. juurirotu ylöspäisellä kaarella vastaa 3. juurirotua alaspäisellä kaarella. 3. juurirodussa tulivat jumalat maan päälle ja me saimme järjen lahjan. (Sitten kuljimme 4. rodun kautta ja aloitimme 5. juurirodussa nousun ylöspäin.) Rotujen vastaavaisuus on ilman muuta edellytyksenä sille, että 5. juurirodussa täytyy tapahtua jotakin vastaavaa mitä tapahtui 3. juurirodussa. Ja 3. juurirodussa tulivat siis jumalat ihmiskuntaan ja antoivat sille viisaususkonnon; jota ei kuitenkaan ruvettu seuraamaan, vaan mentiin itsekkyyteen. Ja nyt lankeaa itsestään, että jumalat taas antavat sen viisaususkonnon. Näin tulee älyllisestikin, rotujen ja kaarien kannalta selväksi, että nyt on viisaususkonto, maailmanuskonto, uskontojen Korkeampi Minä astunut ihmiskuntaan. Olemme saaneet uudella korkeammalla tavalla sen minkä 3. rotukin sai. Silloin tulivat järjenpojat, tulivat jumalat ja meistä tuli mitä tuli. Ja nyt ovat jumalat uudestaan tulleet ja luoneet uskonnon. Pekka Ervast loi suuren maailmanuskonnon.

Se viisaususkonto, joka 3. rodussa tuli ja hukkui ihmisten itsekkyyteen, on nyt pitkien ponnistusten jälkeen taas astunut maan päälle. P. E. nimenomaan puhuu uskontojen korkeammasta minästä. Olemme jollain tavalla samalla paikalla kuin 3. juurirodussa, joudumme kysymään: tapahtuuko taas lankeemus? Eikö nytkään onnistuta, kun aina vaan on lankeemusta ollut? Mutta Valkoinen Veljeskunta on ainakin Buddhasta asti selvästi opettanut, että sodalla ja väkivallalla ei mustia voimia, Saatanan valtaa, voida kukistaa.

Erehdyksien vaara on kuitenkin aina olemassa. Niinpä Teosofisessa Seurassa — johon minäkin silloin kuuluin — puhuttiin ensimmäisen maailmansodan aikana, että ihmiskuntaa uhkaa taas sama kuin Atlantiksella, ja että olisi kauheata, jos mustat päässivät voitolle. Mutta kun ruvettiin "mustaa" torjumaan, tehtiin hirmuinen erehdys: Englanti — jonka kansalaisia johtavat teosofit olivat — ja Englantiin liittyvät ympärysvallat julistettiin valkoisten voimien edustajiksi, ja vastapuoli mustaksi. Aivankuin palattiin atlantilaiseen aikaan: pahalla pahan nujertamiseen.

Tällöin Pekka Ervast seisoi jyrkästi aseettomuuden kannalla; vaikkakin antaa aseille, niinkuin Saatanallekin, sen arvon mikä niillä on. P. E. puhuukin myös kehittyvästä Jumalasta, vaikkakaan ei sellaista voida sanoa kaiken takaisesta Absoluutista. Ja me näemme, kuinka viisaasti P. E. nyt järjestää julistamassaan suuressa maailmanuskonnossa. Hän sanoo, että taivaallisen Isän 4. käsky, pahanvastustamattomuus, on nyt henkisen elämän kulmakivi. Älkää erehtykö luulemaan, että paha on pahalla voitettavissa. Älkää kuvitelko, että Valkoiset Voimat ovat missään sodassa mukana. Ne ovat mustat, jotka taistelevat keskenään vallasta, nimitellen itseään "valkoisiksi" ja toisiaan "mustaksi".

Nyt on oppi ja opetus ainakin selvä. Ei pahasta pääse pahalla, eikä myöskään livistämällä, piittaamattomuudella. Paha on otettava vastaan sellaisena kuin se tulee. Paha on voitettava hyvällä. Sillä paha ja kärsimys tuli rakkaudettomuudesta. Siksi paha on voitettavissa vain rakkaudessa. On niin syvennyttävä rakkauteen, että ymmärtää: pahaa ei voi paeta eikä väkivaltaisesti kukistaa. Täytyy elää Isän hyvässä tahdossa, valossa, rakkaudessa, ja siten paha voitetaan. Pelkkä teorisointi on tyhjän jauhamista. Täytyy hengittää taivaallisia tunteita ja ajatuksia. Siten tapahtuu jatkuva eetteröityminen.

Tähän asiaan kuuluu vielä erään vastakohtien parin asiallinen selvittely. Se vastakohtien pari on hierarkia ja tyrannia. Niinpä kun ajattelemme atlantilaista katastrofia, niin sitä ei aiheuttanut hierarkia, vaan tyrannia. Näinollen tämän asian selvittely on kohtalokkaan tärkeätä.

Mitä siis on hierarkia? Kuvailkaamme

asiaa hiukan. Hierarkia merkitsee: jumaljohtoinen. Jos siis joku järjestö, seurakunta, on hierarkinen, niin siinä toteutetaan käytännöllisesti sitä P. E:n määritelmää, että meidän ainoa hallitsijamme on Jumala, joka aina on näkymätön. Jos hierarkisessa seurassa, kirkossa tai järjestössä on inhimillinen Johtaja, niin hän ei ketään komenna eikä määrää. Hän seuraa itse sisäisen Jumalan johtoa, vaikuttaen elämällään, toiminnallaan, olemisellaan ja opetuksellaan, esitelmillään ja kirjoillaan. Hän ei käytä mitään karkoituksia eikä pakkokeinoja ketään vastaan. Tämä näkyy — ottaaksemme jonkun esimerkin — Jeesuksen suhteessa oppilaihinsa ja työtovereihinsa. Hän ei karkoittanut Juudastakaan vaikka hyvin näki, että Juudaksella oli petos ja vilppi mielessä. Samoin H. P. Blavatsky ei karkoittanut läheltään Coulombeja, vaikka hyvin näki, että he olivat petollisia ystäviä.

Riittäköön nämä kaksi esimerkkiä historiasta. Kun sitten ajattelen Pekka Ervastia niin näen ja ymmärrän, että hän, jos kukaan, osasi olla täydellisen hierarkisesti johtava työntekijä. Hän ei ketään karkoittanut läheltään, ei vaikka häntä, niin T. S:ssa kuin R-R:ssä sellaiseenkin menettelyyn painostettiin. Sillä hän osasi noudattaa myös toista hierarkiaan kuuluvaa ohjetta: meidän on opittava olemaan tottelematta maailman auktoriteetteja. Hän mieluummin antoi itsensä joutua tappiolle, niin T. S:ssa kuin R-R:ssä, kuin että olisi turvautunut pakkokeinoihin.

Kuvitelkaamme nyt hiukan myös hierarkian vastakohtaa, tyranniutta.

Niinpian kun jossain henkisessä seurassa, kirkossa tai järjestössä joku henkilö, tai jotkut henkilöt ottavat sillätavoin johdon käsiinsä, että he määräävät miten siinä seurassa on ajateltava ja uskottava Jumalasta, Mestarista ja Vuorisaarnan opista, silloin se seura on menettänyt hierarkisen luonteensa, ja on muuttunut oikeaoppiseksi tyrannikunnaksi. Pekka Ervast puhuu tästä asiasta kirjassaan "Gnostikot" mahdollisimman selvästi, varoittaen samalla nykyaikaisia totuudenetsijöitä ja heidän seurojaan tästä vaarasta.

On vielä huomattava, että oikeaoppisessa tyrannikunnassakin voi noin pinnalta katsoen olla jotain hyvin kaunistakin. On taiteellisuutta, on tunteellisuutta, on vakavuutta, vaikka siellä takana ja pohjalla on pakkoa ja mielivaltaa. Niinhän oli muinaisella Atlantiksellakin. Mustien maagikkojen luoma ja johtama kulttuuri oli erinomaisen loistokasta, vaikka se sisäisesti oli täysin itsekästä, mielivaltaista ja julmaa.

Nämä ovat vakavia asioita kaikille ihmisille, totuudenetsijöille, teosofeille, kutsummeko me itseämme millä nimellä tahansa. Mutta harkitkoon jokainen seura johdossaan ja jäsenistössään itse, toimiiko se hierarkian vaiko tyranniuden mukaan. Asian selvittely on ratkaisevan tärkeätä. Sillä selvähän on, että hierarkiassa opitaan hengittämään taivaallisia tunteita ja ajatuksia. Mutta voimmeko olettaa, että myöskin oikeaoppisessa tyrannikunnassa niin tapahtuu? Ja jo tällainen epävarmuuskin on ihmisille kohtalokasta.

1954 lokakuu, 232—235

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Huomaamme, että tässä elämässä kaikki asiat esiintyvät parittain kuten muinoin gnostikot sanoivat. Yksi semmoinen määritelmä-pari, johon sisältyy paljon on pelko ja rohkeus. Ihminen ei saa olla pelkuri, mutta ei myös rohkeudessaan uhmaava. Jos tätä paria ajattelemme joltakin kantilta, on siinä vielä kaksinaisuutta siten, että on väärää pelkoa ja oikeaa pelkoa, ja on väärää rohkeutta ja oikeaa rohkeutta. Ja jos katsomme niihin tuloksiin, joita nämä kaksi synnyttävät, niin voimme huomata, että se tulos, minkä väärä pelko ja väärä rohkeus yhdessä synnyttävät, on tuho. Se tulos, minkä oikea pelko ja oikea rohkeus yhdessä synnyttävät on viisaus, tai voimme myös sanoa, että siinä tuloksessa on pelastus. Oikean pelon ja rohkeuden yhtyessä syntyy siis pelastava tekijä, kun taas väärän pelon ja väärän rohkeuden yhtymisestä syntyy se, mikä kaiken tuhoaa. Jos ajattelemme, mikä on se väärä pelko ja väärä rohkeus, jotka yhdessä synnyttävät tuhon, voimme nähdä

sen käytännön maailmasta. Näemme, että väärä pelko on se pelko, että jos rupeamme seuraamaan ihmisyyden aatetta, niin se olisi ihmiskunnan tuho. Tällaisen älyttömän "selviön", että ihmisyyden aatteen toteuttaminen tuhoaa ihmisyyden aatteen, antaa väärä pelko. Kahdessa viikossa olisi kaikki nuuskana, jos rupeaisimme toteuttamaan Vuorisaarnan moraalia, arvelevat piispat. Tällaisen väärän pelon vallassa on kristikuntamme.

Mikä on vallitseva väärä rohkeus? Se on, että kristikunta, ihmiskunta kirkkoineen, ei pelkää tehdä mitä pahaa tahansa tarkoituksensa saavuttamiseksi. Kun nämä, väärä pelko ja väärä rohkeus yhtyvät, syntyy se tekijä, joka nyt uhkaa tuhota koko ihmiskunnan.

Mitä ovat sitten oikea pelko ja oikea rohkeus? Oikea rohkeus on seurata jumalallista valoa, omantunnon ääntä ja Vuorisaarnan neuvoja, jotka on annettu Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa. Oikea pelko on se, ettemme uskalla tehdä pahaa. Kieltäydyn kaikesta pahan teosta yksityiselämässä ja yhteiselämässä, siis sodasta. En uskalla — jos nyt tätä sanaa käytämme — mennä murhaamaan ihmisiä. Kun nyt oikea pelko ja oikea rohkeus yhtyvät, niin että järkevinä olentoina emme tee pahaa, emme osallistu murhaan ja seuraamme Vuorisaarnan elämänjärjestystä, niin ne yhdessä synnyttävät pelastavan tekijän, joka on mystillinen Kristus. Se syntyy meissä. Se on Jumala, Isä. Se on se pelastus. Väärä rohkeus ja väärä pelko taas saa käytännöllisen ilmauksen nykyisessä atomipommissa. Se on väärän rohkeuden ja pelon muodollinen ilmaus, ja se uhkaa tuhota kaiken.

Tämä periaate on teoriassa selviö. Ja me ihmisinä olemme kutsutut panemaan tämän käytäntöön ja toteamaan, että periaate on totuuden mukainen. Väärä pelko ja väärä rohkeus johtavat kuolemaan, oikea pelko ja oikea rohkeus Jumalaan, pysyvään kuolemattomaan elämään.

— — —

Ehkä edellä sanottu auttaa meitä paremmin ymmärtämään myöskin Pekka Ervastin esittämää taivaallisen Isän neljättä käskyä: "älä ole pahaa vastaan". P. E. asettaa tämän käskyn henkisen elämän kulmakiveksi, lähtökohdaksi, huomauttaen samalla, ettemme henkisessä elämässä pääse varsinaisesti etenemään, ellemme pahanvastustamattomuutta täysin ymmärrä ja sulata.

Maailma lähtee siitä, sen omasta mielestä ainoasta oikeasta näkökannasta, että pahaa on vastustettava. Siten hyvä pääsisi oikeuksiinsa, hyvät ihmiset saisivat elää rauhassa.

Tämä tuntuu selvältä ja yksinkertaiselta. Mutta käytäntö on osoittanut, ettei siten päästä tavoitteeseen. Erittäin kummallisella tavalla tämä näkyy siinä, että kaikkein jaloimmat ihmiset, jumalallisimmat ihmiset, on hyvän nimessä ja pahaa vastustettaessa: tuhottu, tapettu. Niinpä eräs muinaisen Kreikan jaloimpia miehiä, Sokrates, teloitettiin tuomitsemalla juomaan myrkkyä. Juutalaiset, niinkuin Jeesus sanoi, yleensä tappoivat profeettansa. Ja Johannes Kastaja, josta Jeesus sanoi, ettei ole suurempaa vaimoista syntyneitten joukossa, tapettiin. Ja pahaa vastustettaessa tapettiin Jeesus ja Stefanus, nuo varmaankin suurimmat ihmisten joukossa. Saman kohtalon saivat Pietari ja Paavali ja muut heidän apostolitoverinsa.

Tämä on arveluttavaa. Sillä eihän ihmiskunnan yleistaso pääse nousemaan, jos jaloimmat ihmiset suorastaan hyvän nimessä ja pahaa vastustettaessa teloitetaan. Ja jos joku vielä tahtoisi huomauttaa, että tuollaista raakuutta tapahtui noina muinaisina aikoina, niin muistettava on, että ns. kristillinen kirkko on myös hyvän nimessä tuhonnut miljoonittain toisinajattelevia, jotka toisinajattelijat yleensä lienevät olleet parempia kristittyjä ja parempia ihmisiä kuin heidän tuomitsijansa ja teloittajansa, kuin heidän teloituttajansa ja teloitusten hyväksyjät.

Ja entäs millainen on tilanne nykypäivinä? Aivan silmäimme edessä tapahtuu jatkuva näytelmä: kun joku nuorukainen on saanut tilaisuuden tutustua Kristuksen oppiin ja hän omassatunnossaan ymmärtää, että ihminen ei ole oikeutettu ketään tappamaan, ja hän senvuoksi kieltäytyy menemästä sotaan tai kasarmeihin, oppiakseen siellä järjestetyn murhaamisen toimeenpanijaksi, niin häntäkin kohdellaan rikollisena. Hän joutuu vankileireihin, tai hänet tuhotaan.

Jos tähän joku tahtoisi huomauttaa, että meillähän on sellainen laki: asevelvollisuuslaki, niin tähän voimme sanoa, että samoin on kaikilla vanhanajan, keskiajan ja uudenajan syyttäjillä, tuomitsi-

joilla, teilaajilla ja teilauttajilla ollut omat lakinsa. Omaa henkistä pimeyttään peittääkseen he aina ovat voineet vetäytyä omatekoisten lakiensa suojaan. Mutta oikea jumalallinen laki, elämän oma laki on aina sanonut: älä tapa. Ja ihmiset voivat, tai voisivat järjestää omat lakinsa jumalallisen lain mukaisiksi. Onhan meillä lakeja laativa Eduskunta, Hallitus ja Presidentti, joilla on oikeus tehdä lakialoitteita, ja jotka juriidisesti ovat vastuussa siitä, että kansalla on sellaiset lait kuin sillä on.

— — —

Lentävät lautaset. Kaiken edellä sanotun taustassa lienee meillä nyt syytä puuttua parilla sanalla lentävien lautasten ilmiöön. Tämä etenkin sentähden, että suomalainen "Teosofi" on julkaissut kaksi suomennettua artikkelia tässä asiassa.

Artikkelin kirjoittajat, N. Sri Ram ja E. L. Gardner, asettuvat asiallisen varovaiselle kannalle. He eivät halua sanoa mitään varmaa "lautasien" alkuperästä, mutta myöntävät senkin mahdollisuuden, että nuo oudot ilmiöt voisivat olla lähtöisin toisilta planeetoilta, lähinnä Venukselta.

Tähän teoreettiseen puoleen meillä ei ole mitään lisättävää. Mutta sitten tulee käytännöllinen puoli. Gardner puhuu "aurinkokunnan esikunnasta" ja pitää mahdollisena, että lentävät lautaset on yksi ilmiö siitä avunannosta, jota yritetään antaa tälle ihmiskunnalle, jottei se atomipommeineen tuhoaisi itseään. Gardner pitää mahdollisena, että korkeammat voimat antaisivat jonkin varoituksen maan johtaville elimille. Ja hän kysyy: "millä tavalla varoitus ja neuvo voidaan toimittaa perille?" Ja sitten saammekin yllättävän näytteen, tuollaisen varoituksen tulotavasta. Se rinnastetaan sotilasvaltioitten toisilleen antamaan varoitukseen. Gardner sanoo: "Maailman sisäisellä hallituksella on tietysti täydellinen käsitys tilanteesta ja myös siitä, minkälaisen vastaanoton sanansaattaja todennäköisesti saisi. Historia on täynnä todisteita siitä, kuinka "profeetoita" kohdellaan". Ja hän jatkaa: "Yksi tällainen tapaus on aivan tuore: ennen kuin atomipommit pudotettiin Japanin kahteen kaupunkiin maan hallitukselle annettiin vakava varoitus ja ehdotettiin antautumista. Maan sotilaspäällystö kieltäytyi. Sen jälkeen pudotettiin kaupunkeihin suuret määrät lentolehtisiä, joissa kehoitettiin evakuointiin. Tälläkään ei ollut sanottavaa vaikutusta".

Atomipommihyökkäystä Japaniin ja sen edellä annettuja varoituksia kirjoittaja siis pitää suorastaan "profeetallisina" toimenpiteinä.

Tämä on kuvaavaa Teosofisen Seuran johdolle. Unohdetaan kokonaan miten "profeetalliset" varoitukset tulevat. Unohdetaan, miten H. P. Blavatsky varoitti sekä Eurooppaa että ennen kaikkea omaa perustamaansa Teosofista Seuraa. Hän sanoi mm., että jos Seura on uskoton aatteelle, niin hän jättää sen. Ja Seura jää hyödyttömänä hylkynä ajelehtimaan. Ja miten kävi aatteellisessa uskollisuudessa? Muistammehan kuinka H. P. B. nimitti sotaa ja erikoisesti sotarukouksia noituudeksi, mustaksi magiaksi. Mutta T. S:n myöhemmät johtajat ensimmäisen maailmansodan aikana julistivat sodan pyhäksi, teosofejakin velvoittavaksi. Eihän voi muuta sanoa, kuin että tapahtui täydellinen uskottomuus aatteelle. Piti muodostettaman yleisen veljeyden ydin, mutta sitten mentiinkin yleisen veljeyden räikeään vastakohtaan: yleiseen sotaan, "pyhitettyyn" murhaan ja ryöväykseen. Voimme kysyä: mitähän jos T. S:n johto nyt nopeasti ottaisi huomioon H. P. B:n antaman todella profeetallisen varoituksen? Olisihan parempi myöhäänkin kuin ei milloinkaan.

Vielä sananen suomentajan lausunnosta. N. Sri Ram'in kirjoituksen suomentaja (J. Sn-.) liittää oman lausuntonsa asiaan. Otamme siitä lopun: "Täällä omassa maailmassamme olemme aivan ilmeisesti tulleet niin jännittävän "vaaralliseen" kehitysvaiheeseen, että korkeampien olentojen — joko tällä omalla tai jollakin toisella planeetalla asuvien — pelastava avuksi tuleminen on pian välttämätöntä, jotta tämä ihmiskunta ja sen vallassaolevat johtajat heräisivät vihdoinkin huomaamaan suorastaan uskomattoman hulluutensa. — Kuka uskaltaa väittää, että sellainen on mahdotonta?"

Odotetaan siis "sitä miestä". Ehkä sitä miestä, joka jollain ihmekeinolla vapauttaisi meidät atomipommin vaarasta. Mutta sellainen odotus on turhaa. Sillä ihmiskuntaa ei pelasteta jonkun tempun avulla. Ihmiskunta pelastuu vain siten, että se kasvaa siveelliseen täydellisyyteen, tai, kuten Vuorisaarnassa sanotaan, taivaallisen Isän täydellisyyteen. Ja siihen meitä voi-

daan auttaa vain henkisen kasvatus- ja valistustyön avulla. Tarvitaan siis jumalallista Opettajaa.

Tästä eteenpäin mennäksemme on muistettava, kuinka Pekka Ervast huomauttaa vanhasta itämaisesta ennustuksesta, että ns. vuosisatasysäyksistä ei ole toivoa suuressa uskonpuhdistuksen asiassa. Voimme sanoa, että ne eivät ilmennä sitä voimaa, joka ratkaisevalla tavalla veisi eteenpäin Jumalan valtakunnan työtä siitä, mihin se Jeesus Kristuksessa oli tullut. Tarvittiin vielä entistä syvempi jumalallisen voiman inkarnatio. Ja sellainen on nyt tapahtunut. Sen alempi eli aineellinen vastaavaisuus on atomivoima, joka puolestaan on sellainen voima jolla ihmiskunta todennäköisesti kykenisi itsensä tuhoamaan. On näinollen ymmärrettävää, että tarvitaan vastaava henkinen voima, jonka avulla, jonka vastaanottaessaan ihmiskunta kykenee pelastumaan.

Luonnollista myös on, että sellaisen voiman vastaanottajana täytyy olla ihminen. Ja sellainen ihminen oli juuri Pekka Ervast. Hän ei ollut edes vain sellainen, joka olisi tuonut — jos asian selventämiseksi niin sopii sanoa — Jeesuksen tuoman voiman eetteritasolta fyysillis-kemialliselle tasolle. Ei, vaan Pekka Ervastissa tapahtui aivan uusi kosmillinen inkarnatio. Hänessä ruumistui kosmillinen Logos Isänä, kaiken takaisin vetävänä voimana ja majesteettiutena. Ja se voima tuli aivan tähän fyysillis-kemialliselle tasolle asti. Sen voiman kanssa joudumme kosketukseen syventyessämme ja seuratessamme Pekka Ervastin syvyydessään ja selkeydessään ainutlaatuisia opetuksia. Siten voimme tulla käytännössä kokemaan, että Jumalan valtakunnan sanoma on nyt meille täydellisenä, täydellisempänä kuin milloinkaan ennen, julistettu. Voimme joutua kokemuksessa toteamaan, että P. E:n kaltaista henkisen leivän murtajaa, opettajaa, ei ole toista.

Niin: vitkastelu henkisessä elämässä ei ole suositeltavaa.

J. R. H.

1954 marraskuu, 251—254

ANSAKO, VAI?

(J. R. H:n puhe Saarenmaassa 14. VIII. 1954. Muistiin merkinnyt A. L.)

Elämänkäsityksessämme on yleensä kaksi puolta, älyllisfilosofinen ja moraalinen. Niin on tässä teosofisessa, kristosofisessakin maailmankatsomuksessa. Älyllisfilosofinen selittää maailman rakennetta ja yleensä elämän näyttämöä eri puolilta. Mutta moraalinen opetus osoittaa kuinka ihminen kaiken tuon käytännön elämässä täyttää, järjestää ja voittaa; kuinka hän voittaa omakseen moraalista tietä filosofis-metafyysillisen teorian. Kun nyt tutustumme kristosofiseen maailmankatsomukseen, siinä on jotakin joka menee meihin kuin selviönä. Esim. kun kuulemme että synnymme tänne jälleen ja jälleen, että elämässä vallitsee karman laki ja että on ihmisiä, jotka ovat kehittyneempiä kuin toiset, niin se menee itsestään selvänä tajuntaamme, meni minunkin tajuntaani ja monen muun.

Mutta sitten on vaikeatajuisempaa tietämistä, joka ei niin vain mene ihmiseen. Niinpä minäkin tein P. E:lle heti teosofiaan tutustuttuani eräitä kysymyksiä, esim.: koska ihminen palaa takaisin Jumalaan josta on lähtenyt, niin mitä varten koko tämä olemassaolon tuska ja vaiva? P. E. vastasi: elämän syvin salaisuus on välttämättömyys. Kun P. E. sen sanoi tunsin minäkin että niin se on, siihen ei voi mitään sanoa. Se vaikutti minuun niin, että teoretisoimiset jäivät pitkäksi aikaa. Mutta sitten tuli yhä vaikeampia filosofisia ja metafyysillisiä teorioita, osaksi ristiriitaisiltakin näyttäviä. Tein taas jonkuin ajan kuluttua P. E:lle kysymyksiä. Kyselin planeettojen ja niiden ketjujen merkitystä, etenkin kuuketjun suhdetta maaketjuun, ym. P. E. selitti vastauksessaan, että kierrämme 7 kierrosta yhdessä planeettaketjussa, olemme nyt 4. kierroksessa, jossa voimme saavuttaa jonkun määrätyn asteen ja sitten on vielä 5., 6. ja 7. kierros jäljellä. Vastauksen lopussa P. E. sitten sanoi, että ihminen on sellainen merkillinen olento, että hän voi milloin tahansa astua ikuisen elämän tielle, riippumatta kierroksista, roduista ja planeetoista, ja saavuttaa Mestariuden milloin vaan, vaikka jo nyt.

Tämä lausunto määräsi aika tavalla suh-

dettani tietoteorioihin ja elämän kaitaan tiehen. Otin kannan, että vaikeat teoriat olkoot kuin levyllä, taustalla, tosihan tapahtuu kuitenkin vain kulkemalla elämän kaitaa tietä. Ymmärsin, että vaikeat teoreettiset kysymykset selviävät kun vain kuljen ikuiseen elämään vievää tietä. Tietenkin niiden täytyy selvitä, mutta kun kulkee ikuisen elämän tietä, pääsee teorioihin sisästäpäin; ne selvenevät välttämättömyyksiksi, ja silloin niiden ymmärtäminen vastaa tarkoitustaan ja ne muuttuvat elämän käytännöksi.

Tämä on sopusoinnussa P. E:n muiden opetusten kanssa, esim. sen, joka koskee vääriä profeettoja. P. E. sanoo, että oikean Opettajan arvoa emme voi merkitä älyllisillä ja metafyysillisillä tiedoilla. Ne eivät ole todistus siitä että opettaja on oikea. Oikea Opettaja tunnetaan siitä, että hän kulkee moraalin tietä, yrittämättä sivuuttaa historiallisten Mestarien siveysoppia. Opettajan arvon mittapuu on moraali. Jos opettaja pysyy edellisten suurten Opettajain opetuksessa — nyt Vuorisaarnassa — hän on oikea opettaja, vaikka hän älyllisessä suhteessa toisikin uutta. Älylliset asiat selvenevät jokaiselle hänen oman mittansa mukaan. Ne voivat olla totta, vaikka ne jonkun toisen kannalta eivät olisikaan tarpeeksi syviä. —

Ja nyt haluan sanoa jotakin elämän puusta ja hyvän ja pahan tiedon puusta. Hyvän ja pahan tiedon puu tulee hurmaavana ihmisen eteen, ja silti tulee vastaan pettymys. Nyt on olemassa eräs kokemus, joka johtuu siitä, että ihmisellä, kun hän ei vielä ole Mestari eikä Logos, on ansoja. On yksi merkillinen kokemus tässä suhteessa; totuudenetsijöinä kenties olemme sitä kokeneetkin. Kun ihmistä lähestyy ansa, koetus, elämän koulussa, hän saattaa sitä ennen joutua merkillisen hyvään ja rauhalliseen sieluntilaan. Hän joutuu kokemaan ihmeellistä tasapainoa, jota hän itsekin saattaa ihmetellä. Kokemus opettaa, että sitten tuleekin ansa eteen. Hyvän ja pahan tiedon puu lähestyy yhdessä tai toisessa muodossa. Jos ihminen ei ole sitä ansaa kokenut siinä ruumistuksessa, hän voi olla niin herkkä, että menee ansaan, joka niin lumoavan houkuttelevana tulee. Jos hän taas osaa voittaa ansan — mikä edellyttää että hän on henkisesti valveillaan ja tekee työtä henkisen elämän puolesta — niin se rauha ja ilo säilyy kokemuksen jälkeenkin. Kokemusta edeltänyt rauha on kuin näyte siitä, mitä ihminen saa palkakseen, jos hän ansan voittaa. Hän saisi sen rauhan jäämään, ainakin seuraavaan kokemusvaiheeseen asti. Mutta jos ihminen ei huomaakaan ansaa vaan menee siihen, silloin on rauha mennyt. Ihminen on karkoitettu paratiisista, ja hän näkee vain pitkän lunastustyön edessään. Pitkä on raadanta ja työ kaiken eteenpäin viemiseksi.

Jos ihminen on ennen kokenut jommankumman, on se hänelle opiksi seuraavalla kerralla. Jos hän on kokenut esim. sen, että ei osannut kieltäytyä, niin kun seuraavalla kerralla tulee samanlainen rauha, hän muistaa entisen kokemuksensa: tällaistahan minulla silloinkin oli, ja sitten tuli koetus, enkä osannut voittaa. Uhkaako taas jokin, onko taas tulossa ansa? Hän syventyy kysymykseen. Ja hän ymmärtää, että ansa on lähellä. Mutta sitä ei tiedä missä muodossa se tulee. — Jos ihminen näin on hereillään kun ansa kaikessa ihmeellisyydessään tulee, hän pysähtyy, mietti, kieltäytyy. Ja silloin hän saa huomata, että rauha tuli ansaituksi tässä kokemuksessa. Ja hän voi todeta: no niin, en tuohon ansaan mennyt, vaikka se oli niin houkutteleva. Hyvä oli etten mennyt, olisi taas alkanut murhenäytelmä. Näin ihminen saa kokemusta hyvän ja pahan tiedon puusta.

Vastapainona on elämänpuun kokemus. Jos minua odottaa tilaisuus palvella Jumalan valtakuntaa, jos kohtalossani minua odottaa työ, olen etukäteen kuin kuorman alla. Mutta jos muistan, että se saattaa olla työn lähestymistä, synnytystuskaa, pysyn rauhassa paikallani ja valmistun työhön. Ja jälkeenpäin sitten huomaan, että se oli synnytystuskaa.

Näin tulee ihmiselle kokemuksia hänen kulkiessaan filosofian ja moraalin tietä. Hän kokee todeksi P. E:n opetuksen: pääasia on kulkeminen moraalin tietä. Älylliset asiat selvenevät silloin kuin sisästäpäin.

1954 marraskuu, 261—262

Ruusu-Ristin tämän vuoden 7. numerossa julkaistiin Helmi Pesosen kirjoitus otsakkeella: "Toimitukselle kirjoitetaan". Kirjoitus on sellainen, että se heittää tuon kirkolliselta — (Helmi Pesonen on merkinnyt osoitteekseen NNKY) — taholta monasti ennenkin heitetyn varjon Pekka Ervastin yli. Sillä H. P. sanoo: "Luin monta vuotta Ervastin kirjoja, mutta ikävä kyllä, näin tavallinen yksinkertainen ihminen ei sieltä löytänyt lähtökohtaa uskon tiellä". Sen hän sanoo löytäneensä kirkon taholta. Ja hän kertoo sitten löydöistään ja kokemuksistaan. — Minua ei tuo H. P:n kirje ollenkaan hämmästytä. Sillä Pekka Ervast sanoo kirjoituksissaan nimenomaan, että esim. joku yksinkertainen maalaisemäntä, joka ei ole vaivannut päätään teologisilla ongelmilla, saattaa tietää Kristuksesta enemmän kuin sodan lumoissa asioita pohdiskelevat teosofit ja teologit. Sensijaan minua suuresti hämmästyttää se, että R-R:ti julkaisi H. P:n kirjoituksen ilman että Toimituksella olisi ollut asiassa sanottavana mitään selittävää ja valaisevaa. Omasta puolestani en voi asiassa vaijeta. Siksi viittaan tässä numerossa julkaistuihin "Kysymyksien ja vastauksien" 7. kysymykseen ja vastaukseen, jossa puhutaan käytännöllisesti elävästä uskosta. Olkoon se jonkunlaisena selvityksenä Helmi Pesosen esitykseen. Eikä minulla ole mitään sitäkään vastaan, jos R-R:ti julkaisisi samaisen 7:nen kysymyksen ja vastauksen. Se olisi palvelus totuudelle.

J. R. H.

1954 marraskuu, 270

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Lähestymme taas joulua, Kristuksen syntymäjuhlaa. Ja koska jokaisen ihmisen on synnytettävä Kristus, Jumalan poika, sisäisessä itsessään, niin otamme asian nyt tältä psykologiselta kannalta.

On joskus sanottu, että ajatukset ne tulevat ja menevät, joten ne eivät niinkään ole meitä itseämme. Tunteemme sitävastoin ovat pysyväisempiä, ne ovat enemmän meidän omaamme, niin että me olemme sitä mitä tunnemme.

Totuudenetsijöinä kysymme: mihin tosiseikkaan tämä toteamus perustuu? Miksi ihmiskunta on siinä tilassa, että tunne-elämä on enemmän meitä itseämme kuin älyelämä?

Ainakin voimme huomata kaksi asiaa, yhden ylhäälläpäin ja toisen alhaallapäin. Ylhäälläpäin voimme huomata sen Pekka Ervastin lausuman tiedon, että ihmiskunta oikeastaan kuuluu aurinkokuntamme Logoksen Poika-ryhmään. Ja Logosta keskimmäisessä ilmennyksessään P. E. nimittää myös Äidiksi, siis tavallaan tunteeksi, vaikkakin se tunne on taivaallisen jumalallista ja järjellistä.

Alhaallapäin asia on taas niin, että me elämme neljännessä suuressa luomispäivässä, jossa kaikkien juurirotujen takana, niiden pohjalla, on tunne, elämän suuri himovoima; joka kaikkia kannustaa elämään, toimimaan jollain tavalla. Sen voiman ilmaushan näkyy tyypillisesti eläinkunnassa. Ihmiskunnassa se on pohjavoimana, josta olisi osattava siirtyä jumalallisen järjen elämään.

Ajatellaan nyt ihmiskunnan alkutilaa, vaikkapa jossain paratiisissa. Voimme kuvitella olleemme silloin neitseellisen puhtaita tunneolentoja. Olimme tunteessamme puhtaita, rauhallisia, iloisia, onnellisia, sanoisinko autuaita. Eikä varmaankaan ole mitenkään mahdotonta ajatella, että meillä olisi ollut mahdollisuus säilyttää tuo tunteen iloinen onnellisuus, jos vaan olisimme osanneet kuunnella ja toteuttaa jumalallista ohjausta. Se ei ole mitenkään mahdotonta. Sillä eihän Jumala ole suunnitellut mitään onnettomuuksia, ei helvettejä, ei piruja, ei paholaisia. Ne kaikki ovat meidän ihmisten taitamattomuuden aiheuttamia.

Missä siis oli meidän erehdyksemme, kompastuksemme, lankeemuksemme? Yksinkertaisesti puhuen oli se siinä, että me halusimme sellaisinaan elää tuossa tunteen iloisessa onnellisuudessa. Tietämättömyydessämme halusimme jäädä nauttimaan omasta tunteellisesta onnestamme. Karkeammin sanoen: halusimme nauttia eli syödä omaa tunneluontoamme.

Juuri tässä oli ansa. Tässä oli tuo kielletty hedelmä. Me jäimme nauttimaan tunteellisesta onnestamme. Emme halunneet kuunnella ja seurata järjellisen moraalin ääntä.

Tässä lankeemuksessa olemme nyt olleet miljoonia vuosia. Olemme aina etsineet tunteen onnea, ja väheksyneet moraalisen järjen ääntä. Ja kun niin on ollut, niin olemme kaikin keinoin yrittäneet tehostaa tunteen nautinnollista onnea. Minun ei tarvitse erikoisemmin luetella, millä kaikilla keinoilla me olemme yrittäneet tunteellista aistionneamme lisätä. Se kaikki näkyy ihmiskunnan nykyisessäkin kulttuurielämässä. Kaikenlainen aistillisuus, sukupuolielämän siveettömyys, vastuuttomuus, keinotteleva valheellisuus, ne kaikki ovat keinoja, joilla yritämme lisätä tunteellista onneamme. Sitä tahdomme lisätä nauttimalla kunniasta, vallasta, sodasta, toistemme kiduttamisesta, teloittamisesta, kostosta. Sanalla sanoen: olemme luoneet melkoisen selvän paholaiskulttuurin.

Riittäköön tämä tästä kuolemaan tuomitusta itsekkyyden kulttuurista. Me olemme nyt sellaisia kuin olemme. Olemme persoonallisuuksina kuolevaisia, ja korkeamman minämme kautta jälleensyntyviä olentoja. Mutta missä on paratiisi? Missä on tuo tunteen rauhallisuus ja onnellinen iloisuus?

Voinemme sanoa, että jokainen normaalinen ihminen joutuu jonain elämänsä hetkenä kokemaan tätä alkuperäisen paratiisin iloista, rauhallista tunne-elämänsä onnea. Nuoruudessaan ihmisellä voi olla sellainen hetki, pidempi tai lyhempi tuokio, jolloin hänen tunne-elämänsä on iloisen rauhallinen, onnellinen, tyytyväinen. Tämä on kosketus alkuperäiseen paratiisiin. Jos nuorella ihmisellä tällöin olisi oikeata tietoa, oikeata opetusta, niin hän osaisi, hänellä olisi ainakin suuremmat mahdollisuudet osata, menetellä oikein. Hän ei ryhtyisi syömään tunteensa onnea, tuota kiellettyä hedelmää. Hän kuuntelisi siveellisen järjen ääntä, söisi sen hedelmää, ravitsisi sillä itseään. Ja kaikki alkaisi mennä hyvin. Painopiste alkaisi siirtyä tunteesta järkeen, järkeen sen jumalallisessa merkityksessä.

Mutta kulttuurimme yleinen tila on edelleenkin päinvastainen. Se toimii melkeinpä vain yhä vahvistuneemmassa lankeemuksen tilassa. Jumalallisen moraalin järjellinen ääni ei siinä ole johdossa. Päinvastoin Mestarin esittämä käytännöllinen siveysoppi on siinä kokonaan hyljätty. Kasvatustyö kirkoissamme, yliopistoissamme ja kouluissamme lähtee ja rakentuu pyhitetyn itsekkyyden pohjalta. Tahdotaan nauttia elämästä sensijaan, että moraalisen järjen ääntä kuunnellen toteutettaisiin ihmisyyden aatetta.

Siksipä nuori ihminen, joka kokemansa tunteen iloisessa rauhallisuudessa saa kosketuksen alkuperäiseen paratiisiin, on melkein kuin tuomittu lankeemukseen, tavoittelemaan tunteellisen nautinnon onnea, yhdessä, tai toisessa sen harhanomaisessa ilmenemistavassa. Ja onni pakenee. Sillä kielletyn hedelmän syömisellä me oikeastaan syömme oman onnemme. Meistä tulee onnettomia ihmisiä. Niinkuin maailman nykyinenkin tila selvästi osoittaa.

Kuitenkin on moraalisen järjen osoittama elämänpuun hedelmä myös aina tarjolla. Nykyään se tarjoutuu entistä selvempänä Pekka Ervastin esittämässä kristosofisessa sanomassa, siinä suuressa maailmanuskonnossa, joka nyt on alkanut vaikuttaa. Kun ihminen tästä hedelmästä syö, kun hän kristosofiseen sanomaan tutustuu, saattaa hän taas joutua kosketukseen alkuperäisen paratiisin kanssa. Hän on tunteessaan iloisen rauhallinen, sanoisinko autuas. Mutta miljoonien vuosien kehityksen vaikutusta on, että kristosofiseen sanomaan tutustuvalle tuo iloinen rauhallisuus on nyt myös älyn asia. Ihminen iloitsee myös älyssään. Sillä opit jälleensyntymisestä, karmasta, Mestareista ja siitä taivaallisen Isämme täydellisyyden päämäärästä, jota kohti me kuljemme, avaa ihmiselle täysin järjellisen ja lakisiteisen näkemyksen elämästä.

Näin voi normaalinen ihminen totuudenetsijänä saada kosketuksen nykyaikaiseen, elävään paratiisiin, sanokaamme Mestareitten Salaiseen Veljeskuntaan.

Mutta samalla meillä on nykyaikaiset kokeemme. Tämän kokeen voimme asiallisesti jakaa kolmeen osaan. Kielteisenä puolena siinä on: älä enää syö omaa tunne-elämääsi. Älyllisesti sanoen: luovu persoonallisen onnen tavoittelusta. Aktiivisena puolena kokeessa on: syö elämänpuusta, so. seuraa käytännöllisesti niitä järjellis-siveellisiä neuvoja, joita Mestari uudistetussa Vuorisaarnassa antaa, ja joissa ihmisyyden tie on viitoitettu. Kolmantena puolena kokeessa on purkautuvan karman lunastaminen. Sitä on ulkoista ja sisäistä. Ulkoista

ovat kaikenlaiset kolaukset, menetykset, sairaudet jne. Sisäisiä ovat ne ilkeät ja vaikeat tunteet, joita monien jälleensyntymien aikana olemme itsessämme kasvattaneet — syömällä kiellettyä hedelmää, tehostamalla tunnelmallista elämän nautintoa. Tunnelmistamme nauttimisessahan me olemme menneet aina murhaan saakka. Teloituksissa olemme tahtoneet nauttia koston tunteista. Kunniasta olemme tahtoneet nauttia tappamalla toisiamme ja itseämme tapattamalla kunnian kentillä. Olemme tahtoneet nauttia ajattelemalla pahaa toisistamme. Valheellisuudesta olemme tahtoneet nauttia monilla tavoin. Nautinnoksemme olemme monin tavoin väärinkäyttäneet lemmen ja sukupuolisuuden voimia. Ja nyt nuo väärään suuntaan kasvatetut tunteet purkautuvat sisäisesti vaikeina intohimoina. Silloin kysytään: osaammeko pysyä rauhallisina, tyyneinä, luottavaisina elämän hyviin voimiin.

Kun kaikissa näissä vaikeuksissa jaksamme pysyä rauhallisina ja luottavaisina, silloin paha henkivoima meidän sisällämme vähenee, ja hyvä henkivoima lisääntyy ja kasvaa. Ihminen tulee sielussaan raskaaksi Jumalan Pyhästä Hengestä. Hän synnyttää itsessään Jumalan pojan. Se on meidän joulumme. Siitä alkaa meidän varsinainen ihmisyytemme tie. Se alkaa tappamattomuudesta, vihastumattomuudesta, sotimattomuudesta, pahan hyvällä voittamisesta. Jumalan poika meidän sisällämme sanoo: mitä et tahdo itsellesi, sitä älä tee toisille, mutta mitä tahdot itsellesi, sitä tee toisille. Se neuvo ohjaa ja opastaa meitä rakkauden kouluun. Rakkaudessa alkaa uusi taival elämässämme.

J. R. H.

1954 joulukuu 276—278

JUHANNUS JA JOULU

Saarenmaassa juhannusaattona 1954 jouduin puhumaan seuraavaan tapaan.

Elämää voidaan katsella ja ymmärtää monilta puolilta. Symboliikka on eräs puoli asioiden valaisemisessa. Jeesuskin käyttää useita tavallisen elämän tapahtumia vertauskuvina tehdäkseen henkistä elämää ymmärrettäväksi. Myös pyhien kirjojen kuvaukset ja henkilöt voivat muodostua joiksikin vertauskuviksi. Niinpä vaikka Johannes Kastaja ja Jeesus Kristus ovat historiallisia henkilöitä, on kirkko tehnyt niistä tavallaan symboolinkin siten, että heidän juhlansa on asetettu vuodenajan vastakohtiin. Johannes Kastajan päivää vietetään kesäpäivän seisauksen jälkeen 24 p. kesäkuuta. Ja puolen vuoden kuluttua, talvipäivän seisauksen jälkeen, jouluk. 25 p., vietetään Kristuksen syntymäjuhlaa. Johannes Kastajan juhlaa vietetään siis vuoden pisimmän päivän saavuttua, Kristuksen syntymäjuhlaa vuoden lyhimmän päivän saavuttua.

Kun nyt siirrymme symboliikkaan, niin symboolin avaimiksi muodostuvat Jeesuksen sanat: "ei ole vaimoista syntyneiden joukosta noussut suurempaa kuin Johannes Kastaja; mutta pienin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin hän". Ja toisena avaimena ovat Johannes Kastajan sanat Kristuksesta: "hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä".

Voimme ottaa asian niin, että Johannes Kastaja tässä joutuu edustamaan meidän persoonallisuuttamme, Kristuksen edustaessa korkeampaa Itseämme. Nyt on huomattava, että kun ulkonainen luonto on juhannuksena saavuttanut suurimman rehevyytensä, silloin siltä "katkaistaan kaula", so. päivä alkaa lyhentyä, kesä kallistuu syksyyn. Täten Johanneksen kaulan katkaiseminen muodostuu symboliksi itse luonnosta, mutta ennenkaikkea ihmiselämästä. Me olemme kuin valinkauhassa: meidän täytyy valita ja ratkaista suhteemme persoonallisen ja ikuisen elämän välillä. Ja tämä symboliikka opettaa, että meidän on tehtävä ratkaisumme silloin, kun maallinen elämä tarjoaa parhaintaan ja kauneintaan. Onhan sanottu näinkin: "synnistä on luovuttava sen kauneimmillaan ollessa". Kun ihminen luopuu maailmasta ja persoonallisesta elämästä, vaikka ne parhaintaan ja kauneintaan tarjoavat, niin luontokin iloitsee ja tavallaan palvelee voittajaansa.

Mutta kirkollinen kristikunta johtajineen on kääntänyt tämän kaiken nurinpäin. Itsellemme pidätämme kaiken saamamme

hyvän, niin älyllisen kuin aineellisen. Kristus saa tyytyä meidän syntiemme ja heikkouksiemme taakkaa kantamaan.

Harvat ovat kyenneet "katkaisemaan kaulan" omalta itsekkyydeltään. Jotkut ovat sen kuitenkin tehneet. Buddha ratkaisi ongelman silloin, kun elämä hänen kohdaltaan oli täyteläisintä. Hän, nuori ruhtinas, älysi, että itsekäs onni on katoavaista. Ja niin hän luopui kaikesta. Maankiertäjänä hän lähti etsimään elämän totuutta. Siten hän tuli näyttäneeksi meille esikuvan.

Jeesus on tehnyt saman; vaikkakaan hänen nuoruusvuosistaan ei ole selvää historiallis-kirjallista esitystä. Uudessa Testamentissa esiintyy kuitenkin kiusauskertomus, jossa Jeesus kieltää itseltään kaiken maallisen loiston ja vallan tavoittelun. Ja oppilaitaan hän neuvoo seuraamaan hänen esimerkkiään. Hän otti itseensä kosmillisen Kristuksen, tullen siten Jumalan rakkauden ilmentäjäksi, opettajaksi ja ohjaajaksi.

Ja nyt on Pekka Ervastissa kaikkein nuoremmalla iällä ja kaikkein syvällisimmin tapahtunut maailmasta ja persoonallisesta elämästä luopuminen. Nuorena hän tuli ylioppilaaksi, lueskeli jonkin aikaa Helsingin yliopistossa, jossa hän jo — omien sanojensa mukaan — valmisteli tohtorinväitöskirjaa. Erinomaisena kielimiehenä hänellä oli kuin itseoikeutetusti edessään loistokas yliopistomiehen ura. Mutta elämän kauneinta tarjotessa hän vapaasta valinnastaan "katkaisi kaulansa", katkaisi yliopistollisen uransa. Hän vetäytyi käsityökouluun. Kunnes siellä höyläillessään heräsi itseltään kysymään: "tämäkö nyt on minun elämäntehtäväni?" Ja hänelle selvisi: ei. Hänen elämäntehtävänsä on henkinen työ. Hänen työnsä oli kosmillisen Isän valtakunnan ilmentäminen ihmiskunnan elämään. Ja sen työn tuloksena meillä nyt on kristosofinen sanoma, suuri maailmanuskonto.

Siihen työhön meitä kutsutaan. Siten me opimme persoonallisuuksissa pienenemään. mutta sisäisessä Kristuksessa, Isän elämässä, kasvamaan.

J. R. H.

1954 joulukuu, 287—288

Pohjolan Valo 1955

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Alkaa taas uusi vuotuinen kierros. Alkaa vuosi 1955. Sellainenkin kierros on meille sadon korjuuta edellisten kierrosten aikuisista toiminnoistamme. Samalla se tarjoo tilaisuuden uuteen kylvötyöhön, josta taas aikanamme saamme satoa niittää. Olemme tilaisuudessa joko korjaamaan aikaisemmin tekemiämme erehdyksiämme ja laiminlyöntejämme, tai voimme edelleen puolustella aikaisemmin tekemiämme erehdyksiä.

Ottakaamme joku esimerkki. Sellaiseksi sopii jälleensyntymisoppi. Voimme sanoa, että niinkuin maapallon vuotuiset kierrokset radallaan auringon ympäri ovat tosiasia huolimatta siitä, josko me sen kiellämme tai myönnämme (ja molempiahan on historian kuluessa tehty), samoin jälleensyntyminen on tosiasia elämässä huolimatta siitä, josko me sen kiellämme tai myönnämme. Ja molempiahan on tässäkin asiassa historian kuluessa tehty. Kun kirkko ensin noin v. 325 oli muuttunut valtiokirkoksi, josta oli seurauksena Kristuksen siveysopin kieltäminen, niin vuonna 553 kirkko "kirosi" myös jälleensyntymisopin. Ja tuo päätös periytyi lutherilaiseenkin kirkkoon. Niinpä teosofisina alkuaikoina saimme täällä Suomessakin kuulla ivallisia kompapuheita tässä asiassa. Yksinpä Tietosanakirjakin puhui itämailla kansanomaiseksi menneestä "sielunvaellusopista", siitä madaltuneesta käsityksestä, että ihminen kuoltuaan vaeltaa milloin missäkin, vaikkapa eläimen muodossa, ja lisäsi sitten, että teosofit meidän päivinämme ovat sielunvaellusopin kannalla. Sellainen oli todella vain ivailevaa kompapuhetta. Sillä teosofiassa puhuttiin, kuinka kaikki kehittyy ja jälleensyntyy lajissaan, siis eläin eläimenä, ihminen ihmisenä; kunnes aikanaan siirtyy korkeampaan luokkaan, siis eläin ihmiseksi silloin, kun se saa itseensä inhimillisen järjen. Meidän päivinämme ollaankin jo melkoisesti rauhottuneita jälleensyntymisopin suhteen.

— — —

Edellä esitetty antaa meille sen opetuksen, että suhteessamme elämässä vallitsevaan järjestykseen emme voi tehdä mitään mahtipäätöksiä, emme kielteisiä emmekä myönteisiä. Meidän tulee tutkia, syventyä, kokea. Meidän tulee moralisoitua, seurata elämän inhimillis-jumalallista ihannetta, ja siten tulla kokemaan ja kokemuksessa tietämään, kuinka mikin asia on.

Niinpä otamme nyt syventyäksemme tuohon keskeisen tärkeään asiaan: J u m a l a n r u u m i s t u m i s e s t a i h m i s k u n t a a n.

Pekka Ervast piti vuonna 1909 eräitä esitelmiä, jotka hän samana vuotena julkaisi kirjana "Uudenajan aamunkoitteessa". Siinä kirjassa hän sanoo: "taasen on Jumala esiintyvä maan päällä". P. E. lisää: hän on "ilmoittava itsensä erityisen suuren ja ihmeellisen Pojan ja sanansaattajan kautta". Ja P. E. jatkaa: "Uusi uskonto on syntyvä ... kukaties joku meistä vielä saa nähdä sen kirkkauden, saa nähdä opettajan, suuren ihmeellisen liikkeen, uskonnon, joka käsittää koko maapallon".

Tässä asiassa me voimme nyt tehdä itsellemme kaksi kysymystä.

1) Voiko Jumala ruumistua ihmisenä maan päälle? ja

2) Milloin kyseellinen ruumistus tapahtuisi?

Siis ensiksi: ruumistuuko Jumala maan päälle? Mitä kokemus, tieto ja viisaus tästä sanoo? Mitä sanoo Jeesus Kristus? Hän sanoo, että tulee esiintymään sellainen Ihmisen Poika, sellainen Kuningas, joka asettuu valtaistuimelleen. Silloin alkaa ihmisten jakautuminen — kuvaannollisesti puhuen — oikealle ja vasemmalle.

Tämä riittää nyt tässä yhteydessä. Ymmärrämme -- jos tahdomme ymmärtää —, että Jeesus tässä puhuu sellaisen vastuunalaisen olennon esiintymisestä, jollaista ei ole ennen esiintynyt.

Käännymme sitten nykyaikaisen teosofisen tietouden puoleen. Kirjassaan "Jumala ja luominen" P. E. antaa tässä asiassa syvästi valaisevan esityksen. Vaikka Jumala on yksi, niin ilmennyksessään Jumala esiintyy kolmena: Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Aurinkokunnan luomisessa tämä kolminainen Logos esiintyy ensin Pyhänä Henkenä, järjestyksenä, karman lakina. Myöhemmin esiintyy Logos Poikana, joka rakkaudellaan ylläpitää kaiken elämän. Viimeiseksi esiintyy Logos Isänä, joka voimallaan ja majesteettiudellaan vetää kaiken takaisin.

Näin on meille käynyt selväksi, että määrätyssä kohdassa meidänkin aurinkokunnassamme, meidänkin ihmiskunnassamme, esiintyy ilmennyt Jumala kaikissa kolmessa olemuksessaan: Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Ja tämänhän me ymmärrämme järjellämme. Sillä eihän Isän Jumalan valtakunta voisi käytännöllisesti järjestyä ihmisten keskuudessa, ellei Jumala myös Isänä siinä käytännöllistyisi. Sellainen tarkoitus ja päämäärä on elämällä aina maailman perustamisesta asti. Siis niinkuin Jeesus kuvailussaan antaa Kuninkaan sanoa oikealla puolellaan oleville: "Tulkaa, minun Isäni siunatut, ja omistakaa se valtakunta, joka on ollut teille valmistettuna maailman perustamisesta asti".

Ensimmäinen kysymys on näinollen selvä. Voimme siirtyä toiseen kysymykseen: milloin kyseellinen Logoksen tuleminen Isänä tapahtuu?

Jeesukselta kuulemme ensin, että vaikka hän on selvillä suuren Ihmisen Pojan, Kuninkaan tulemisesta, niin aikaa, milloin se tapahtuu, hän ei osaa sanoa. Hän sanoo, että ajasta eivät tiedä taivaan enkelit, eikä Poikakaan, vaan sen ajan tietää Isä yksinään. — Keskustelin tästä asiasta aikanaan Pekka Ervastin kanssa ja sanoin ajatuksenani, että Isä yksin tietää ajan sentähden, että Isä on lopullisesti ja syvällisemmin kaikesta vastuussa; joten hän tietää, milloin hänen aikansa on esiintyä. Huomasin, että P. E. ymmärsi asian samalla tavalla. Ja tämä ajatushan sisältyy eräässeen hänen viimeisimpiin esitelmiinsä jossa hän huomauttaa, että todellisesta uskonpuhdistuksesta ei ole toivoa, ennenkuin itse Viisauden Jalokivi suvaitsee ruumistua. Tuo Viisauden Jalokivi siis itse valitsee esiintymisensä ajan.

Palaamme vielä Jeesukseen tässä toisessa kysymyksessä. Vaikka Jeesus tietää, että suuren Kuninkaan tuleminen tapahtuu, että sellainen kuuluu kehittyvään elämänjärjestykseen, niin tapahtuman aika ei ole hänen tiedossaan. Mutta Jeesus osaa kuvailla, millainen on ihmiskunnan tila suuren tapahtuman aikana. Rakkaus on kylmettynyt, ja siksi ihmiskunnan elämä on käynyt ylön tukalaksi. Onnettomuuksia on paljon. Esiintyy myös paljon "vääriä profeettoja", sellaisia, jotka yhdellä tai toisella tavalla saattavat herättää ihmettelyä, mutta jotka eivät esitä sitä Jumalan valtakunnan sanomaa, jota Jeesus Vuorisaarnassaan esittää. Juuri tähän Jeesuksen mainintaan liittyy nyt Pekka Ervast sanoessaan, että kun uusi suuri Opettaja tulee, niin hän ei missään suhteessa voi esittää sellaista mikä olisi Vuorisaarnan opetuksen alapuolella, vaan hänen opetuksensa täytyy olla vähintään Vuorisaarnan opetuksen tasalla, tai sitä korkeammalla, syvemmällä.

Niinpä saammekin sitten Pekka Ervastilta tarkat aikamääräykset. Hän sanoo, että suuri tuleminen tapahtuu, kun kuolema uhkaa maapalloa. Ja sellainen uhka on nyt esiintynyt atomipommin muodossa. Senhän ovat tiedemiehet ja sodan johtajat jo itse avoimesti myöntäneet. Niin että asia on jo tältä kohdaltaan selvä.

Mutta me saamme Pekka Ervastilta vielä täydentäviä määritelmiä. Hän sanoo, että Jeesuksen kuvailema tuleminen on jo tapahtunut. Suuri Kuningas-Opettaja on jo esiintynyt. Suuri uskonpuhdistus on alkanut, on alkanut se työ, johon ns. vuosisatasysäykset eivät voineet viedä. Ja kun puu on tunnettava hedelmistään, opettaja opetuksestaan, niin sellainen opetustyön hedelmä on nyt Pekka Ervastin kristosofinen sanoma. Se on kaikessa moraalisessa ja älyllisessä selvyydessään ja syvyydessään sellainen opetus, jollaista ihmiskunnalle ei ole milloinkaan ennen annettu. Ja ne ihmiset ja ryhmät, jotka tämän sanoman täydellä ymmärtämyksellä vastaanottavat, sulattavat ja siinä työtä tekevät, ne muodostavat sen Jeesuksen kuvaileman kuningaskunnan, veljeskunnan, jonka aikaan-

saaminen on hamasta maailman perustamisesta asti suunnitteilla ollut.

— — —

Mutta ihmiset vitkastelevat. Juutalaiset odottavat yhä Messiastaan. Ihmiset tahtovat itse määrätä millainen Messias on, millainen Kristus on, millainen Jumala on, millainen Jumalan Poika on, millainen taivaallinen Isämme on. Ja kun he niin tekevät, saavat he aina pettyä, aina odottaa. Niinhän P. E. sanookin, että kun ei oteta todellista Opettajaa vastaan, niin yksi seuraus on, että ruvetaan uutta odottamaan.

Ja suorastaan hämmästyttävää on, että Pekka Ervastin perustamassa Ruusu-Risti Seurassa ruvettiin jokseenkin heti P. E:n poismenon jälkeen odottamaan uutta opettajaa. Vieläpä uutta vuosisatalähettilästä. Vaikka P. E. nimenomaan huomautti, että suuressa uskonpuhdistuksen asiassa ei vuosisatasysäyksistä ole toivoa.

Ja entä tuo odotettu vuosisatalähettiläs, jonka H. P. Blavatsky mainitsee, ja jonka pitäisi esiintyä siinä 1975 paikkeilla? Jos syvennymme asiaan niin huomaamme, että Ruusu-Ristin Johto on jo omilla päätöksillään, edesottamuksillaan ja toiminnoillaan sulkenut ovensa myös odottamaltaan vuosisatalähettiläältä. Sillä mikään todellinen Valkoisen Veljeskunnan lähetti ei voi sopeutua niihin puitteisiin, ei niihin rajoituksiin, ei niihin pakkomääritelmiin, joita R-R:ti johdossaan jo on itselleen valmistanut.

Muistakaamme ja pankaamme mieleemme kertakaikkiaan: kristinusko alkaa tappamattomuudesta, siis sotimattomuudesta, miekan ristiksi kääntämisestä. Ja Pekka Ervastin julistama suuri maailmanuskonto menee siitä syvemmälle ja alkaa pahanvastustamattomuuden kulmakivelle rakentamisesta. Koko elämä rakentuu uudelle pohjalle. Se rakentuu Totuuden ja Rakkauden ja Luovan ja kaikki hyväksi muuttavan Tahdon toiminnalle. Sellaiseen työhön meitä kaikkia taas alkavassa vuosikierroksessakin kutsutaan.

J. R. H.

1955 tammikuu, 4—6

HENKI JA MUOTO

Aamukokouksessa Satavan Saarenmaassa 10. VI. 1954 puhuin seuraavaan tapaan.

Teosofiassa olemme saaneet oppia ymmärtämään, että kaiken ilmennyksen takana on Absoluutti, Ehdoton. Mutta ilmennyksessä on sitten heti kaksinaisuus, on henki ja aine. Henki luo, aine tekee muotojen muodostumisen mahdolliseksi.

Voimme tästä tulla suoraapäätä ihmiskuntaan. Tällöin on kolmantena inhimillinen tajunta. Inhimillisinä tajuntoina olemme tavallaan siinä keskellä. Noin kuvaannollisesti puhuen henki on oikealla puolellamme, aine vasemmalla puolellamme. Tässä muodostuu elämä ihmiselle kouluksi. Ihmisellä on kaksi mahdollisuutta. Yksi on se, että ihminen tajuntana on tietoinen siitä, että hänen tulee yhtyä henkeen, ja palvella hengen vaikutusta aineessa. Kun näin tapahtuu, silloin kaikki menee hyvin luomisen draamassa. Ei synny ristiriitoja, tai jos syntyy, niin ne voitetaan, ja kaikki menee hyvin, niinkuin sanottu.

Toinen mahdollisuus on, että ihminen tajuntana katselee muotoja, muodostaa ja kaunistaa niitä, unohtaen hengen, jonka palvelijana hänen tulisi aineessa olla ja toimia. Näin syntyy maailma, jossa henki ei ole johdossa. Ihminen tajuntana on ruvennut katselemaan omia luomuksiaan, ponnistellen niiden puolesta. Ihmisestä voi siten tulla joko kokonaan tai osittain materialisti.

Tätä suurta selviötä voimme soveltaa erikoistapauksiin ja yksityisseikkoihin. Ajatellaan sitten sellaista ihmistä, joka on saanut ratkaisevan suhteen henkeen, niin että hän voi sanoa kuten Jeesus Kristus aikanaan: minä ja Isä olemme yhtä, ja että hän ilmentää Isän hengen mukaista elämää. Sellainen ihminen muodostaa koulukunnan, tarkoituksella, että ihmiset oppisivat kuuntelemaan ja tottelemaan hengen ääntä. Siten syntyy uskonto. Mutta siinä on aina se vaara, että ihmiset jäävät uskonnon muotojen lumoihin. Niinpä kristikunnassa, jossa piti tajunnan yhtyä henkeen ja lunastaa aine, on käynyt niin, että on ryhdytty palvomaan kirkkoa, vaikka kirkon kaikkineen piti palvella ihmiskuntaa

edistämällä sitä henkeä, sitä aatetta ja sitä oppia, jota Jeesus Kristus esitti.

Teosofisessa liikkeessä — niinkuin kaikissa henkisissä yrityksissä — on aina sama vaara. Kun liityin Teosofiseen Seuraan ja sen sisäiseen osastoon, jouduin ennen pitkää tekemään tämän suuntaisen kokemuksen. T. S:n johto esitti ajatuksen, että meidän oli palveltava Teosofista Seuraa. Minä jotenkin hätkähdin. Ajattelin: eikös meidän pitänyt palvella ihmiskuntaa. En osannut ryhtyä mihinkään erikoisiin toimenpiteisiin. En edes puhunut asiasta kenenkään kanssa. Mutta minä hätkähdin, niinkuin sanottu. Ja myöhemmät tapaukset osoittivat, että siihen oli aihetta. Sillä palvellessamme T. S:aa jouduimme ennen pitkää palvelemaan sotaa, veljeyden ytimen muodostamisen räikeätä vastakohtaa. Emme palvelleetkaan ihmiskuntaa Blavatskyn esittämän yleisen veljeysaatteen ytimen muodostamisella.

Samoin meille kävi Ruusu-Ristissä. Seura teki itsensä palveluksensa kohteeksi, vaikka Seura kaikkineen oli perustettu tukemaan P. E:n työtä siveellisesti ja taloudellisesti.

Niinpä tulemmekin kirkoista ja seuroista takaisin yksilöön. Yksilöinä olemme pienoismaailma. Sellaisina meidän on opittava oikealla tavalla järjestämään suhteemme henkeen ja aineeseen. Jokaisen käteen jää oman itsensä probleeman selvittäminen. Emme voi noin vain estää, että maailma kirkkoineen ja seuroineen menee niinkuin menee. Kuitenkin meillä on käytettävänämme suurten Opettajain opetukset. Samanmielisten veljien kanssa huolehdimme siitä, että palvelemme ihmiskuntaa tekemällä työtä Mestarin esittämän elämänymmärryksen puolesta.

J. R. H.

1955 tammikuu, 14

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kun kristikunta hylkäsi Kristuksen käytännöllisen siveysopin, seurasi siitä, että me kristikuntana jouduimme jonkinlaiseen moraalittomuuden moraaliin. Toisin sanoen: meidän oma itsekkyytemme pääsi asettumaan moraalin tilalle. Itsekkyydessämme ja vallanhimossamme me olemme asettuneet kaiken moraalin ylä- tai ulkopuolelle. Järkemme on kovasti pimittynyt. Emme elä ainoastaan tietämättömyydessä sellaisenaan, ei kuten joku hottentotti, jolle tietämättömyys voi olla kuin luontaista kehittymättömyyttä. Me olemme suorastaan kasvatetut moraalittomuuteen päin, siis älyllis-henkiseen pimeyteen päin. Kaikki on alistettu sodan yliherruuteen, murhaan ja ryöväykseen, petokseen ja kavaluuteen. Jos joku ihminen on vielä säilyttänyt jumalallisen tajunsa tai on siihen herännyt, leimataan hänet epäkelvoksi. Ellei hän osallistu yleiseen murhakoulutukseen, joutuu hän pidätetyksi, kuulusteltavaksi, tuomittavaksi. On suorastaan käsittämätöntä, miten on voitu vajota niin syvälle pimeyteen, että kristikunta kirkkoineen leimaa rikollisiksi ne ihmiset, jotka yrittävät käytännössä seurata kristillisyyden alkajan Jeesus Kristuksen antamaa käytännöllistä siveysoppia. Se on todella saavutus ihmiskunnan siveellis-järjellisessä pimittymisessä.

Kun tässä näin puhumme, niin puheemme ei sisällä minkäänlaista moitetta tai syytöstä ketään yksityistä ihmistä vastaan. Emme moiti ketään yksityistä ihmistä. Olemmehan kaikki yhtä suurta ihmiskuntaa. Olemme loppujen lopuksi myös kaikki yhteisvastuussa. Emme ole ihmisinä kutsutut ketään syyttämään. Olemme kutsutut tekemään työtä valon puolesta, totuuden puolesta, ihmisyyden puolesta. Totuus ja rakkaus velvoittaa meitä niin tekemään.

Ymmärrämmehän, että elämä on ankaraa koulua, niinkuin Pekka Ervast sanoo. Karma mittaa jokaiselle tekojensa mukaan. Kun helvettiä kylvämme, niin helvettiä niitämme. Sen saamme kokea sekä maan päällä että kuoltuamme tuoneloissa. Jumala on suurten Poikainsa kautta sanonut: "älä tapa". Mutta kun me kuitenkin tapamme, tai yllytämme toisia niin tekemään, olemme siitä kaikesta vastuussa. Kuoltuamme saamme kokea kaiken sen pahan, sen tuskan ja julmuuden, mitä sotaan osallistumalla tai toisia siihen yllyttämällä olemme aiheuttaneet. Se on meidän helvettimme kuoleman jälkeen. Eikä se helvetti lopu millään sotaa puolustelevilla se-

lityksillä. Pekka Ervast sanoo — ja totuudenetsijöinä me voimme ymmärtää asian niin olevan —, ettemme vainajina voi päästä tuosta helvetistä, ennenkuin olemme luopuneet viimeisestäkin sota-ajatuksesta. Emme vapaudu ennenkuin olemme perinpohjin nöyrtyneet elämän oman järjestyksen edessä, tuon sanan edessä: "älä tapa".

— — —

Katsokaamme nyt edellä esitettyä asiaa edelleen siltä kannalta, että tämä ihmiskunnan elämä on myös moraalisen kehityksen alainen. Puhutaanhan nimenomaan "vanhasta liitosta", joka on edelleen olemassa, mutta josta Uudessa Testamentissa sanotaan, että se ei voi tehdä ketään täydelliseksi. Elämän moraalinen viritys on mullistavasti vahvistunut nyt, kun kosmillinen Logos Poikana ja Isänä on Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa tullut tähän eetteris-fyysilliselle tasolle ja ihmisten päivätietoisuuteen. Kaikki tappaminen — sodassakin — on nyt siveetöntä.

Niinhän Jeesuksen antamat ja Pekka Ervastin selventämät viisi käskyä nimenomaan kieltävät tappamisen sodankin muodossa. Ja ensimmäisessä käskyssä, Jeesuksen antamassa muodossa, sanotaan vanhan ajan ihmisille sanotuksi: "älä tapa", mutta Jeesus menee siitä eteenpäin ja syvemmälle ja kieltää edes suuttumasta, kieltää edes nimittelemästä toisia ihmisiä millään rumilla tai halventavilla nimityksillä. Ja niin Pekka Ervast sitten selventävästi ja ratkaisevasti sanoo, että kristinusko alkaa aseettomuudesta, sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä. Siitä kristinusko alkaa.

Mutta nytpä meillä ihmisillä on jos minkäkinlaisia syitä sodan puolustamiseksi. Tai ellemme enää suorastaan puolusta sotaa, niin kuitenkin vetäydymme jonkun hyvän asian "turviin" ja sanomme, että aikanaan sota loppuu sitten kuin itsestään — kunhan nyt vaan harrastetaan tätä hyvää asiaa. Siten me vitkastelemme, me narraamme itseämme ja — sen pahempi — toinen toisiamme.

Siten meidän ruumiimme pysyy kuin jonkinlaisena kasarmina, vaikka sen pitäisi olla Jumalan temppeli. Muistammehan, kuinka ainakin entiseen aikaan oli sellainen sääntö, että jos sotaväen osasto meni kirkkoon, niin aseet oli jätettävä kirkon ulkopuolelle. Se oli heikko heijastus siitä totuudesta, että Kristus-Temppeli avautuu meille vasta sotakysymyksen ratkaistuamme. Siitä kristinusko alkaa.

J. R. H.

1955 helmikuu, 35—36

KIITOLLISUUS

Viidentenä päivänä jouluk. 1954 Hirvenluodon koululla J. R. H. puhui seuraavaan tapaan:

Koska näiden juhlien aihe on minun syntymäpäiväni — täytän 81 vuotta — lausun veljille kiitollisuuteni näiden järjestämisestä, vaikka tiedänkin, että juhla, mikäli minun henkilööni tulee, kohdistuu siihen työhön, mikä on meidän kaikkien sydämellä. Ja sentähden kiitollisuutemme syvenee, syvenee itse elämää kohtaan. Voimme olla kiitollisia itse elämälle, että on olemassa tällaisen työn mahdollisuus, — että niin sodan kuin rauhankin aikana olemme voineet jatkaa Pekka Ervastin ja Valkoisen Veljeskunnan työtä. Tämä merkitsee, että on tullut lunastusprosessi käyntiin, niin että enää ei ole kysymys vain sielumme lunastamisesta, vaan lunastustyö on painunut fyysilliseen maailmaan, ja voimme alkaa ymmärtää Pekka Ervastin sanoja: odotamme ruumiimme lunastusta. Olemme astuneet aikaan, jolloin elämä on uudella tavalla järjestynyt, nim. sillä tavalla, että Logos majesteettina on tullut ihmiskuntaan ja saanut suuren voiton, jossa karman johto, joka Jeesuksen työn jälkeen vielä oli jäänyt Saatanan käteen, siirtyi jälleensyntymisen mysterioissa Kristuksen käteen. Ts. karman johtoon on tullut enemmän rakkautta. Ja se merkitsee ruumiimme lunastuksen kannalta, että on voitu tehdä aivan ruumiillisessa muodossa tällaista Kristuksen työtä, mikä muutamia satoja vuosia sitten ei vielä ollut mahdollista. Nyt on tullut se mahdolliseksi, että voimme ottaa osaa aseettomaan kasvatus-

ja valistustyöhön. Ja sentähden voimme totuttautua olemaan kiitollisia itse elämälle siitä saavutuksesta, että ruumiimme, joka Jeesukseen asti on ollut ryövärien luola tai kasarmi, nyt voidaan käyttää siihen mihin se on tarkoitettu: olemaan temppeli, sen Jumalan hengen temppeli, joka meissä asuu. Tämä on suurenmoinen saavutus, että ruumiimme voi olla temppeli, ja että me, maailman myllertäessä veressä, voimme tehdä työtä ruumiimme temppelissä. On suurenmoinen saavutus, että maailman verisen kulttuurin rinnalla voi olla olemassa toinen kulttuuri, jossa temppelin ominaisuudet voivat toteutua. Temppelin ominaisuudet ovat: temppeliin ei saa viedä aseita eikä väkivaltaista toimintaa. Jos käytämme aseita, olemme kasarmi, vaikka emme enää ryövärien luola olisikaan. Vasta kun riisuudumme aseista, on ruumiimme tullut temppeliksi. Temppelin toinen ominaisuus on, kuten kokemus osoittaa, että temppelissä ihmiskunta voittaa sairautensa, ja uusi elämä elävöittää koko ihmiskuntaa. Ja kolmanneksi temppelissä kaikuu pelkäämätön, rauhallinen totuuden sana. Näin on se aika toteutunut, jota jumalat ovat odottaneet Jeesuksesta lähtien. Se on ratkaisevasti alkanut, koska mahdollisuudet ovat tulleet; se on ensimmäinen vaihe. Ja toinen vaihe, joka alkaa, on, että se kasvaa, että nousee niiden luku, jotka tekevät työtä sen puolesta, että ruumiimme ei olisi ryövärien luola, jossa toisiamme tapamme, vaan temppeli. Temppeli, jossa vallitsee aseettomuus, sairauksien voittaminen ja todellisen kulttuurityön tekeminen. Jos emme tästä jaksaisi olla kiitollisia, emme jaksaisi tehdä työtämme. Jos ei tätä ruumiimme temppelimahdollisuutta olisi tullut,olisi maailmassa vain ryövärien luola ja kasarmi, ja tappaisimme toisiamme. Ilman Jeesuksen ja Pekka Ervastin aloittamaa lunastussaavutusta jatkaisimme vanhaa.

Tervejärkisinä olemme kiitollisia tästä mahdollisuudesta ja se rohkaisee meitä käyttämään tilaisuutta, joka näin on annettu.

Muistiin merkinnyt A. L.

1955 helmikuu, 41

VERI . . . JA VERI . . .

Helsingin kristosofi-ryhmässä 20. XI. 1954 puhuin seuraavaan tapaan.

Puhutaan ihmiskuntamme kahdesta koulusta. Ensimmäisen perustivat toiselta taivaankappaleelta tulleet olennot, joiden Johtaja Melkisedek on kuvattu Jumalan Pojan kaltaiseksi. He ovat siis toisen tason olentoja kuin me. Mutta sitten tuli Jeesus Kristus aivan tähän ruumiilliseen tasoon asti ja pani alkuun uuden ajan. Paavali ja Hebrealaiskirje sanoo siitä koko lailla määräävästi: on tullut uusi järjestys, uusi koulu, ja tästä syystä entiset menetelmät ovat loppuaan lähellä.

P. E. sanoo kyllä, että Melkisedek tulee olemaan maapallolla loppuun asti. Mutta kun rinnastamme näitä kahta koulua, ymmärrämme P. E:n tarkoittavan, että Melkisedek kaikesta suuruudestaan huolimatta on valmistava koulukunta, ja sellaisena sitä tarvitaan loppuun asti, koska aina on niitä, jotka eivät vielä pysty uuteen kouluun astumaan. Tulee siis olemaan rinnan kaksi koulua.

Tämäkin esitys kahdesta koulusta alkaa verestä. Kirkko on ymmärtänyt veren vanhan liiton tavalla. Vanhassa liitossa uhrattiin eläimiä ja ihmisiäkin Jumalan lepyttämiseksi. Veri oli aivan konkreettista, ei symboolista. Se oli eläimen tai ihmisen verta. Mutta sitten puhutaan Kristuksen verestä, joka on uusi liitto. Jos ajattelemme näitä kahta koulua ja pidämme mielessämme, että on vierasta ja ulkopuolista se koulu, jota Melkisedek pitää, ja että Jeesus Kristus on omassa itsessään avannut koulunsa aivan tässä elämässä ja siten muuttanut koko olotilan, ymmärrämme, että vanhan rinnalla tulee hänen koulunsa olemaan inhimillinen koulu.

Vanhoissa kouluissa ennen Kristusta, Melkisedekin koulussa, on perustava asia se, että Melkisedek itse ei ole fyysillisesti mukana. Hän on eetteriruumiissaan. Siis hän ei ole itse henkilönä tässä kaikessa mukana, vaan on meidän korkeamman minämme kohdalla, näkymättömissä. Ja sentähden hän ei itse joudu ratkaisemaan elä-

män pulmia näytteeksi toisille, vaan hän ainoastaan inspiroi ihmisiä, lähettää oppilaitaan perustamaan uskontoja. Ja niinpä voimmekin panna merkille yhteisen perusseikan: vanhoissa uskonnoissa sota on tärkeä ja välttämätön tekijä. Ennen kaikkea juutalaisuudessa sota esitetään keskeisen tärkeänä. Muhamettilaisuudessa taas vaaditaan verisesti taistelemaan uskottomia vastaan. Muhammed ei kyllä hyväksy muita sotia, mutta pyhän sodan hän hyväksyy, uskottomia täytyy Jumalan tähden tappaa. Ja Bhagavad Gitassa esiintyy suoraan sotanäyttämöltä napattu kuva, jossa Mestari kehoittaa oppilastaan tappamaan. Sen voi kyllä ottaa symboolisestikin, ihmisen taisteluksi omaa itsekkyyttään vastaan, mutta se on myös realistista yllytystä tarttua aseisiin.

Sota jää vanhassa liitossa pyhäksi asiaksi. Tappamattomuus sotimisen muodossa ei tule ratkaistuksi. Vaikka ryövärisotaa ei hyväksytä, niin uskottomat kuuluu tappaa. Tämä on tyypillistä vanhalle liitolle. Koska Melkisedek itse pysyy piilossa, hän ei joudu tappamattomuuskysymystä henkilökohtaisesti ratkaisemaan. Se jää toisille. Kun Buddhakin gentlemannina teki sellaisen sopimuksen kuninkaan kanssa, että sotilaita ei oteta buddhalaiseen munkkikuntaan, ei Buddhakaan synnyttänyt mitään häiriötä maailmassa. Näin pysytään hyvissä väleissä maailman kanssa. Kuningaskin tuntee olevansa määräävässä arvossa. Tappamattomuuskysymys on siten ratkaisematon kysymys. Se ei tule kriitilliseksi.

Kun sitten tuli uusi aika sen kautta että kosmillinen Kristus tuli ihmiskuntaan, järjestyi veri-kysymys aivan uudella tavalla. Jeesus Kristus ei ollut näkymättömissä, vaan hän itse ihmisenä ihmisten keskellä ratkaisi verikysymyksen: hän luopui kaikista aseista, kaikesta puolustautumisesta, kaikesta pyhästäkin sodasta. Jos Jeesus olisi julistanut pyhän sodan ja asettunut eturintamaan, olisi hän saanut joukot mukaansa, saanut aikaan vallankumouksen. Mutta hän ei tehnyt sitä, vaan kuoli. Sentähden että hän ei sitä tehnyt, hän joutui kuolemaan. Hän antoi verensä vetoamatta lakiin. Korkein ihminen käytännössä ratkaisi asian, eikä piilossa inspiroinut. Jeesus Kristus ihmisenä ratkaisi verenvuodatuskysymyksen. Hän ei tarttunut aseisiin, eivätkä hänen oppilaansakaan, vaan antoi oman verensä vuotaa.

Tästä tuli uusi pulma kristikuntaan. Koska Jeesus ei julistanut pyhää sotaa, niin tästä asiasta, aseettomuudesta, tuli henkisen elämän lähtökohta. Voimme nyt tuntea itsemme veljiksi kaikkien kanssa, syntisten ja "uskottomienkin" kanssa, tarvitsematta lähteä ketään tappamaan. Heidänkin annetaan olla rauhassa, valistustyön kautta vain autetaan.

Mutta koska vanha liitto, sota-aate, on Jeesuksesta huolimatta pysynyt valta-asemassa kristikunnassa, on täällä aina meidän päiviimme asti vuotanut kahta verta. On vuotanut sotilaan veri ja on vuotanut Kristuksen veri; niiden ihmisten, jotka ovat kieltäytyneet sodasta ja sotapalveluksesta ja tulleet sentähden tapetuiksi, kuten Jeesuskin. Sillä Jeesus otti ja ottaa sotilaitakin oppilaikseen. Nyt meidän päivinämme syntyisi aivan mahdoton tilanne, jos Opettaja, esim. Pekka Ervast — voimme näin teoreettisesti ajatella — olisi tehnyt sopimuksen, että ei oteta sotilaita hänen järjestöönsä. Silloin ei voitaisi ottaa ketään nuorta miestä, sillä kaikki nuoret miehet ovat sotilaita, koska on yleinen asevelvollisuus. Mutta Pekka Ervast sanoo, että myös sotilaat voivat tulla hänen oppilaikseen. Ennen ei ollut asevelvollisuuslakia, vaan oli sotilaskasti. Nyt on yleinen asevelvollisuuslaki. Ja uusi liitto on nyt: ei mitään sotaa, ei pyhääkään sotaa, puhumattakaan valloitussodista. Vaikka tuntuu vaikealta kieltäytyä menemästä sotaan, niin se on uusi liitto. Mutta kieltäytyminen sodasta tapahtuu vapaasta tahdosta. Ei Jeesus eikä Pekka Ervast sano, ettet saa mennä sotaan. Jos otat sellaisen vastuun päällesi, että menet tappamaan, ei Mestari estä. Uusi liitto ei julista sotaa sotaanmenijääkään vastaan, eikä kenraalia eikä kapteeniakaan vastaan.

Mutta on vain alkanut uusi aika: kosmillinen Kristus on tullut fyysilliseen maailmaan. Ja on ankara kamppailu että uusi liitto, Kristus, voittaisi ihmisessä ja ihmiskunnassa. Jeesus sanoo, että se on piskuinen joukko. Se on se uusi liitto. Se tunnustaa rakkauden. Ei voi olla todellista rakkautta tappajassa. Kuinka siis sotilaassa voisi, tai sotaan yllyttäjässä, olla oikeata inhimillistä rakkautta. Siten aseettomuus on lähtökohta, vaikka ei pakollinen. Kuten sanottu, ihminen saa ottaa vastuulleen sen, että menee tappamaan. Ja me voimme ajatella rakkaudella niitäkin, jotka vielä siten

rakastavat, että menevät tappamaan ihmisveljensä.

Niin että ratkaiseva ero vanhan ja uuden liiton välillä on tässä veressä. Siinä veressä, joka ei voi tappaa, alkaa rakkaus. Meidän on rakastettava kaikkia, mutta ratkaiseva perusajatus on, että rakkaus voi lähteä meihin sitten vasta kun olemme valmiit antamaan veremme aseettomana. Vasta sitten voi todellinen rakkaus meihin astua. Sitä ennen on rakkaus meissä jossakin muussa muodossa mutta ei tässä todellisessa.

— — —

Suomessakin on jo ollut — Pekka Ervastin työn vaikutuksesta — ihmisiä, joille on tuotettu kärsimystä aseettomuuden tähden. Tämä rohkaisee meitä tekemään työtämme, joka varsinaisessa todellisuudessa alkaa aseettomuudesta. Siihen saakka se on vain filosofiaa. Todellinen uskonto alkaa aseettomuudesta, ja todellinen uskonto täytyy olla niiden johdettavissa, jotka ovat ratkaisseet sotakysymyksen. Jeesuksella ja Pekka Ervastilla täytyy olla suora johto meihin, ja silloin emme enää viisastele aseettomuudesta. Meillä täytyy olla selviönä, että jos joudumme antamaan veremme marttyyreina, niin verikuolema odottaa toisellakin puolella, sodassakin, ja sen lisäksi kuolemantakaiset helvetit.

Jos perinpohjin ajattelemme vanhan ja uuden liiton eroa, se menee tähän, että todellinen rakkaus ei voi tappaa toista.

J. R. H.

1955 helmikuu, 43—44

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kokoontuessamme Turussa Suomen itsenäisyyspäivänä 6. XII. 1954 oli minulle asetettu kysymys, johon jouduin vastaamaan seuraavaan tapaan.

On erikoista ja huomioon otettavaa, että Suomen itsenäisyyspäivää vietetään joulukuun 6 päivänä. Se on sellaisenaan tunnustus ja kunnianosoitus aseettomuudelle. Kohtalon sormi on ollut siten mukana itsenäisyytemme järjestymisessä, että itsenäisyyspäiväksemme ei ole tullut jokin veljessodan jälkeinen päivä, vaan sitä ennen ollut päivä, jouluk. 6 p:vä.

Näkymätön mahti on karmallisista syistä koko ajan ollut johtamassa siihen suuntaan, että Suomen itsenäisyys on alunperin perustunut aseettomuudelle. Kun täällä Suomessa siihen aikaan teki työtä sellainen suuri Opettaja kuin Pekka Ervast, niin hän työssään aina painosti, että pelastuksemme ei ole aseissa. Aseet päinvastoin ovat kaikkien kansojen tuho. Pelastus on siinä, että luovumme aseista ja otamme aseellisen voiman tilalle käyttöön ihmisyysaatteen siveellisen voiman.

Saavuttaessamme valtiollisen itsenäisyytemme kuuluimme erikoisvaltiona Venäjän tsaarin valtakuntaan. Erikoisvaltion aseman olimme saavuttaneet seuraavalla tavalla. Kun Venäjän joukot 1809 valtasivat Ruotsilta Suomen, niin Venäjän silloinen tsaari Aleksanteri I — joka oli sekä herkkä että lempeä ihminen — heräsi pian huomaamaan, että nyt oli tapahtunut väärä teko. Hän suorastaan häpesi, että oli tullut antaneeksi valtauskäskyn joukoilleen. Olen painetusta sanasta lukenut Aleksanterin omat sanat kun hän sanoi: "Minä en kehtaa katsoa ruotsalaisia silmiin". Hän yritti kaikin tavoin päästä ystävällisiin suhteisiin vastavalitun Ruotsin kruunuprinssin Bernadotten kanssa. Ja Aleksanteri yritti järjestää Suomen olot mahdollisimman hyviksi. Hänhän lausui nuo lennokkaat ja kuuluisiksi tulleet sanat: "Suomi koroitetaan kansaksi kansakuntien joukkoon". Suomi sai itsemääräämisoikeuden asioihinsa, niin että Suomen ja Venäjän välille ei oikeastaan jäänyt muuta yhdyssidettä kuin se, että tsaari oli samalla Suomen hallitseva Suuriruhtinas. Suomella oli oma valtiosihteeri, joka esitteli Suomen asiat Suuriruhtinaalle.

Näin Suomi tuli kansaksi kansakuntien joukkoon. Seuraavat tsaarit: Nikolai I, Aleksanteri II ja Aleksanteri III kunnioittivat tehtyä sopimusta; kunnes heikkoluontoinen Nikolai II ylimystönsä vaatimuksesta alistui rikkomaan sopimuksen. Hän myöntyi allekirjoittamalla: "Olkoon niin".

Mutta, kuten sanottu, Suomessa teki silloin työtä Pekka Ervast, suuri ihmiskunnan

ja kansojen henkinen johtaja. Hän oli täysin perillä politiikan näkymättömistä tekijöistä. Ja hän piti kiinni siitä periaatteesta, että jos Suomessa asetutaan passiiviseen vastarintaan sortojärjestelmää vastaan, niin se vie voittoon. Ja siten passiivinen vastarinta vei niin pitkälle, että 1905 Suomen kansa hiljeni suurlakkoon, eikä alistunut Venäjän vaatimukseen Suomen itsenäisyyden hävittämiseksi. Siten tuli oikeastaan ensimmäisen kerran ihmiskunnan historiassa näkyviin aseettomuuden ja sen takana olevien henkivoimien mahti. Ja sillä oli niin mahtava vaikutus, että tsaarivalta tuli voitetuksi. Se häkeltyi, perääntyi. Tämä oli valtava näyte kansojen historiassa siitä, miten jumalallinen totuudenmahti vei kansan voittoon.

Mutta samalla kuitenkin tapahtui pieni mutta kohtalokas erehdys. Suurlakon loppuvaiheissa pienet aseelliset joukot törmäsivät yhteen jossain Söörnäisissä. Kansa oli voittanut ns. ulkoisen vihollisen, mutta ei sisäistä. Kohtalokas jako punaisiin ja valkoisiin tuli pantua alkuun.

Niin jatkui kansamme elämä ja Pekka Ervastin henkinen kasvatus- ja valistustyö siinä. Kohtalo johti siihen, että Suomen sotaväki hajoitettiin. Ja kun sitten tuli Venäjän vallankumous, jäi Suomi irralliseksi, ja sen oli pakko julistautua itsenäiseksi joulukuussa 1917. Ja nyt meidän täytyy syvässä kunnioituksessa nöyrtyä sen tosiasian edessä, että itsenäiseksi tullessamme meillä ei ollut ollenkaan omaa sotaväkeä. Tämä oli siis aseettomuuden mahdin toinen suurvoitto. Ensimmäinen tapahtui suurlakossa 1905, toinen julistautuessamme itsenäiseksi 1917. Tavallaan kohtalo sanoi Suomen kansalle: "nyt olette saavuttaneet valtiollisen itsenäisyyden, ja sen olette saavuttaneet aseettomana". Tämä Suomen kansan olisi pitänyt painaa syvästi mieleensä.

Mutta menkäämme eteenpäin. Itsenäisyysjulistuksemme jälkeen jäi venäläistä sotaväkeä maahamme tavallaan lepäilemään. Sillä nähtävästi he eivät halunneet kiirehtiä Venäjälle vallankumouksen jalkoihin. Tästä muodostui houkutteleva ansa Suomen silloiselle järjestyneelle työväelle. Työväenluokan edustajat ajattelivat: mitä nyt olisi viisainta tehdä työväen asian ajamiseksi? Olisiko luotettava aatteen omaan voimaan, vai olisiko mentävä liittoon maassamme majailevan venäläisen sotaväen kanssa? — Mieleeni on jäänyt muutamia silloisia lausuntoja. Lausuttiin sellainen ajatus, että nyt voitaisi yrittää aseellista vallankumousta, mutta että jos se yritys epäonnistuu, silloin Suomen työväenliike on lyöty maahan pitkäksi aikaa. Kuitenkin järjestynyt työväenliike, tai sen johtajat, tarttuivat aseisiin. Siten alkoi ns. punakapina. Ja koska Suomen kansa ei noin vaan halunnut alistua uhkaavaan hirmuvaltaan, ei sillä oikeastaan ollut muuta kieno kuin nousta myös asevoimin puolustamaan vanhaa vapauttaan. Ja niin Suomessa tuli suorastaan oikea sotilasvaltio. Niinpä veljessodassa alkuunpantua asioiden järjestelyä on sitten jouduttu jatkamaan kahdessa suuressa sodassa. Niissä olemme joutuneet tappamaan ehkä satojatuhansia ihmisiä, ja saattaneet talouselämämme perin vaikeaksi.

Mennäksemme tästä eteenpäin on meidän nyt sanottava, ettemme suinkaan puhu emmekä kirjoita noin vain kirjoittaaksemme. Me kaikenaikaa etsimme kansallemme ulospääsyä siitä vaikeasta tilasta, mihin olemme joutuneet. Meidän on päästävä kaikesta, vaikka kuinkakin pyhitetystä valheen verkosta siihen selvään totuuden näkemykseen, joka voi meidät vapauttaa. Mutta siirtyminen valheesta totuuteen vaatii ehdottoman nöyrää ja kuuliaista mieltä.

Ottakaamme nyt ensin kunniakäsite. Etenkin sotilaspiireissä on aina pantu suurta painoa kunnialle ja kunniallisuudelle. Myös on sanottu: "kunnia sille kenelle kunnia kuuluu". Ja kun Suomi nyt viettää itsenäisyyspäivää joulukuun 6 päivänä, niin selvästi ja suoraan sanoen se on kunnianosoitus aseettomuudelle, eikä aseille. Sillä tullessamme itsenäiseksi kansaksi joulukuussa 1917 meillä ei ollut ollenkaan sotaväkeä. — Jos nyt joku haluaisi sanoa, että tuohan on vain muodollinen pikkuseikka, jolla ei tarvitse olla sen enempää merkitystä, niin ensiksikin on selvää, että kunniallisuuden oma luonne vaatii: kunnia sille kenelle kunnia kuuluu. Ja toiseksi: yksi väärä ajatus johtaa toiseen väärään ajatukseen. Ja väärä ajatus johtaa väärään tekoon.

Jatkakaamme nyt tästä etsiäksemme kansallemme ulospääsyä siitä yleisen tuhoutumisen vaarasta, mikä maailman kansoja uhkaa nimenomaan sodan ja sotaväen muodossa.

Selviydyttyämme kunnian väärästä ja oikeasta osoituksesta on meidän nyt yritettävä osoittaa oikaisua niille virheille, jotka kansalaissodan seurauksina Suomen kohtalossa yhä kangertavat.

Ensimmäinen ja pääasiallinen virhe siinä oli, että järjestynyt työväki kielsi aatteensa ja turvautui aseelliseen vallankaappaukseen. Mutta valkoisetkaan eivät kansalaissodan päätyttyä osanneet sovelluttaa käytäntöön armahtavaisuuden ja anteeksiannon suurta ja mahtavaa voimaa. Kun kapinan johtajat pettivät joukkonsa pakenemalla maasta, seurasi petettyjä joukkoja lain sanelema ankara rangaistus. Jos valkoiset olisivat sanoneet noille erehdykseen joutuneille työläisille: "nyt töihin, pojat", niin se olisi todella kruunannut heidän voittonsa. Se olisi poistanut sisäisen eripuraisuuden, ja silloin ulkoinenkin vaara olisi vähentynyt.

Mutta nyt jäi suuri ristiriita kangertamaan Suomen kahden kansanaineksen välille. Ulkoisten vaikeuksien kohdatessa on tätä sisäistä ristiriitaa yritetty hälventää. Esim. Mannerheim piti sitä silmämääränään. Mutta hänenkään yrityksestään huolimatta siinä ei ole vielä onnistuttu.

Ja miksi ei ole onnistuttu?

Nyt tulemme jälleen tärkeään toteamukseen. Sovintoon ei ole päästy siksi, että syylliset eivät ole suoraan ja avoimesti tunnustaneet suurta erehdystään. Sitä ei ole tapahtunut kummallakaan puolella. Veljessodan jälkeen syntyi kyllä Suomen sosialidemokraattinen puolue ja samanniminen sanomalehti, joka ainakin jossain määrin asettui laillisuuden kannalle. Mutta silläkään taholla ei ole esitetty anteeksipyyntöä Suomen kansalle siitä, että järjestynyt työväki toimeenpani aseellisen vallankaappauksen. Rehellisyys olisi vaatinut, että Suomen työväenliike olisi esittänyt Suomen kansalle avoimen ja selvän anteeksipyynnön. Samoin olisi valkoistenkin ollut tehtävä oman armahtamattomuutensa vuoksi.

Joitain sovintoyrityksiä on ollut, mutta epäilys ja itsekkyys on aina vaivuttanut kaiken puolitiehen. Ja niin kansamme on sisäisesti rikkirevitty. Emme ole nöyrtyneet siirtymään valheesta totuuteen. Pekka Ervast sanoi, kun tästä asiasta hänen kanssaan keskustelin: "jos erehdys tunnustettaisiin, niin anteeksianto seuraisi heti".

On hyvin tärkeää, että tämän perinpohjin ymmärrämme, niin yksityisinä ihmisinä kuin kansana. Kummassakin tapauksessa on tärkeää, ettemme paaduta itseämme tekemämme erehdyksen suhteen. On tunnustettava ja esitettävä anteeksipyyntö sille, jota vastaan rikkoneetkin olemme. Veljessodassa rikottiin koko Suomen kansaa vastaan. Ja koska sitä ei ole anteeksipyydetty ja sovitettu, olemme siinä tilassa, että sisäinen eripuraisuus on suurena, hajoittavana vaarana. Olemme kuin vihollisia keskenämme. Meillä ei ole todellista nöyryyttä Suomen kansan kokonaisuuden edessä. Se on tämä asia, joka Suomen kohtalossa kangertaa. Meidän tulisi oppia ymmärtämään: "passiivisella vastarinnalla me saavutimme minkä saavutimme, aseilla me sensijaan olemme tuhonneet elämää ja tehneet kansamme kohtalon vaikeaksi".

Näin olen puhunut ja kirjoittanut — koska Suomenkin kohtalo on yhä vaakalaudalla. Mitä enemmän Suomi turvautuu aseisiin, sitä enemmän tuho sitä uhkaa. Suomen täytyy siirtää luottamuksensa aseista Jumalaan, ihmisyyteen, oikeamielisyyteen. Myönnetään, että Suomi on näinä päivinä näyttänyt tahtovansa pysyä ulkopuolella suurvaltojen taisteluita. Ja se on hyvä. Mutta vaara on meidän omassa eripuraisuudessamme ja meidän omassa armeijassamme.

Niin, meitä ei ole kutsuttu taistelemaan, vaan meitä on kutsuttu ilmentämään Jumalan hyvää tahtoa, ihmisyyden suurta aatetta.

J. R. H.

1955 maaliskuu, 63—65

Tämän kirjoituksen omistan niille, jotka elämänkäsityksellään tai lakien laatimisoikeudellaan ylläpitävät asevelvollisuuslakia, ja siten osallistuvat kaikkeen siitä johtuvaan tuhoon ja turmelukseen. Sanottavassani yritän ottaa huomioon sekä maallisen viisauden että itse elämän lakien toimintaan sisältyvän viisauden. Esitykseni teen kolmessa lyhyen keskitetyssä kohdassa.

a) Tieteellinen sota on nyt saavuttanut sellaisen tehon, että sota ja sotalaitos ei ole enää kenenkään turvana, vaan päinvastoin uhkaa kaikkia tuholla. Niinpä äskettäin julkaistiin sanomalehdissä erään englantilaisen poliitikon lausunto, että on turhaa ajatellakaan puolustautua vetyaseita vastaan. Hän lisäsi, että jos vetyasein hyökätään Englantiin, niin Englanti ei kykene puolustautumaan kahtakaan vuorokautta. Eikä toisillakaan poliitikoilla ollut tähän mitään lisättävää. Sillä kokeilut ovat jo osoittaneet, että niin asia on. — Siksipä minun on vaikea löytää riittävän kuvaavaa sanaa sen ajatuksen onttoudelle, että meilläkin täällä Suomessa pitää olla voimakkaasti järjestetty armeija — suojelemassa maamme rajoja. Asiahan on päinvastoin niin, että armeijallamme me vain joko sotkeudumme sotaan, tai ärsytämme hyökkääjät kimppuumme.

b) Me olemme täällä Suomessa sanoneet olevamme kristitty kansa. Ja mitä se merkitsee? Jos se mitään merkitsee niin merkitsee se sitä, että me kunnioitamme ja annamme arvoa Kristuksen esittämille ohjeille, neuvoille ja käskyille, ja niille ihmisille, jotka niitä ohjeita ja käskyjä käytännössä seuraavat. Mutta juuri tässä kristillisyydessämme me olemme joutuneet kerrassaan — lievästi sanoen — teeskentelijän asemaan. Sillä kun täällä joku kansalaisemme on ottanut kristillisyytensä vakavasti, on Kristuksen oppia ja moraalisen omantunnon ääntä kuunnellen ja seuraten kieltäytynyt menemästä sotaan tai menemästä sotaväkeen, oppiakseen toisia ihmisiä tappamaan ja itseään tapattamaan, niin häntä on senvuoksi käsitelty rikollisena. — En taasenkaan löydä tarpeeksi kuvaavaa sanaa tämän räikeän asiantilan ilmaisemiseksi.

c) Tässä esitykseni kolmannessa kohdassa lienee asiallista mainita, että jo noin 40 vuotta sitten tutustuin Pekka Ervastiin, ja huomasin hänet ihmiskunnan ja kansojen todelliseksi johtajaksi ja auttajaksi. Seuraus oli, että minäkin ennen pitkää luovuin kaikesta persoonallisesta elämästä ja antauduin siihen Pekka Ervastin johtamaan teosofis-kristosofiseen työhön, jossa käytännöllisenä siveysoppina on Kristuksen antama ja P. E:n täydentämä Vuorisaarna.

Ilman pitkiä perusteluja minulle onkin käynyt selväksi, että ei vain vetyaseen vuoksi, vaan itse elämässä tapahtuneen kehityksen vuoksi ihmiskunnankin elämä on siirtynyt aivan uuteen aikaan. Vanhat periaatteet eivät enää kelpaa. Täytyy nousta uusi, entistä inhimillisempi sivistys. Niinpä Pekka Ervast sanoi, että Suomen tehtävä tulee olemaan täydellinen, vapaaehtoinen, itsealoitteellinen aseista riisuutuminen. Ja hän lisäsi, että jos joku kansa, vaikkapa Suomen kansa tämän tekee, niin se tämän tekonsa kautta on julistautunut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Tämä taas perustuu siihen tosiasiaan, ettei vain hävityksen voima ole vetyaseen muodossa astunut käytäntöön, vaan myöskin jumalallinen Kaitselmus on astunut tähän käytännölliseen elämäämme. Mutta Kaitselmus ei ota ihmisen tai kansan kohtaloa väkisin käsiinsä. Ihmisen ja kansan on myös tehtävä valintansa, ratkaisunsa.

Valmistava aste tässä Suomen kansan aseista riisuutumisessa on sellainen muutos asevelvollisuuslakiin, että sotaväkeen ja sotaan meneminen on vapaaehtoista — jos sotalaitos yleensä vielä halutaan pitää. Niinhän kaikki muutkin ammatit, tehtävät ja toimet ovat vapaaehtoisia.

Nyt luulen tulleeni esitykseni päähän. Tämän enemmästä kirjoittamisesta asia tuskin paranee. Asia vaatii tekoa. Se vaatii tekoa niin yksilöltä kuin kansalta.

J. R. H.

1955 huhtikuu, 87—88

"HERÄTTÄKÄÄ NUKKUVIA"

Uudessa Testamentissa on Mestarin sanat opetuslapsilleen, että heidän tulee vaikuttaa ihmiskunnassa herättävästi. On herätettävä nukkuneita ja kuolleita. Ei ole kysymys ruumiillisista asioista, vaikka kirkossa on voitu sellaistakin ajatella. Kysymyksessä on henkiset asiat. Ihminen nukkuu silloin, kun hänen korkeampi minänsä ei ole hereillä vaan on uinuvassa tilassa. Kuolemakin voi tulla, siitä huolimatta, vaikka elämme ja puuhaamme tässä aineen maailmassa. Sellaisista sielullisista tiloista meidän on herättävä.

Tulee silmiini ajatuskuva ihmiskunnasta: se on kuin pitkällään jossain laverilla, vaikka se kovasti puuhaa. Heidän tajunnalleen kaikuu kosmillisen Kristuksen herättävä ääni ja opetuslasten ääni. Muodostuu kaksi joukkoa. Suuri ihmiskunta vetää yhä tiukemmin peittoa päälleen; se haluaa yhä edelleen nukkua. Se kiinnostuu yhä enemmän persoonalliseen elämään, henkiseen nukkumiseen. Se puolustautuu henkisesti herättävän äänen edessä.

Toinen joukko on paljon pienempi. He ovat niitä, jotka ovat kuulleet Kristuksen äänen ja koettavat heittää peitettä pois päältään. Siinä siis on toisenlainen draama käynnissä. He yrittävät vapautua valheellisista uskomuksista, tarpeettomista velvoituksista. Tämä on ylösnousemusta. Se on sitä todellista ylösnousemusta, jota maalarit tauluissaan ovat yrittäneet esittää. Kirkonsa kasvatteina he kuvittelevat sellaisen tapahtuvan joskus maailmanlopussa. Tavallaan se onkin maailmanloppu. Mutta se ei ole tämän maapallon loppu. Se on tuon henkisesti heräävän ihmisen elämässä tapahtuvan maailmallisen elämänkäsityksen loppu. Siihen loppuu materialistinen elämänkäsitys. Siihen loppuu kirkon karkea sijaissovitusoppi. Ylösnousemuksessaan ihminen alkaa pukeutua totuuden tajuamisen ja totuuden taitamisen ylösnousemuspukuun. He ryhtyvät työhön Jumala-johtoisen sivistyksen aikaansaamiseksi. Sellaisen sivistyksen on Valkoinen Veljeskunta jo aloittanut. Kaikki suuret uskonnot ovat siinä asiassa työtä tehneet. Sitä teki ja yhä tekee Jeesus Kristus. Sen työn saattoi entistä perusteellisempaan käyntiin teosofinen liike. Teosofinen liike sellaisenaan oli kuin huutavanäänen herätyshuuto, Johannes Kastajan tapainen valmistava työntekijä. Pekka Ervastissa tuli sitten suuri Jumalan Poika, joka kristosofisessa sanomassaan avasi suuren maailmanuskonnon. Se on suuri, herättävä ja rakentava voima. Ylösnousemuksen maailma on alkanut muodostua ihmiskunnassa. Siihen ylösnousemukseen meidän on jokaisen tietoisesti osallistuminen. Aloitteemme teko on kuitenkin vapaaehtoinen. Se on tavallaan meidän esikoisuutemme, jota on turha yrittää vaihettaa pakkouskonnon ruskeaan ryynivelliin.

J. R. H.

1955 huhtikuu, 100—101

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tässä teosofis-kristosofisessa sanomassa on meille nyt annettu selvästi tietää elämän tarkoittavan sitä, että se pyrkii täydellisyyteen, semmoiseen täydellisyyteen, joka on Jumalassa, Taivaallisessa Isässä. Tämä on selviö, josta aina on puhuttu, Jeesus Kristus puhuu tästä Vuorisaarnassaan. Mutta me olemme nyt saaneet tämän tiedon semmoisena — jos olemme tahtoneet seurata meille nyt tarjottua henkistä tietoa — että elämä pyrkii siihen täydellisyyteen, mikä on itsessään elämän alkulähteessä, kuilussa, jumaluudessa, tai miten sen tahdomme sanoa.

Mutta tässä elämän täydellisyyspyrkimyksessä on myös asteettaista täydellisyyttä. Se on täydellisyyttä pitkin matkaa, siten, että toteutuu se mikä siinä asteessa ja siinä ajankohdassa on toteutuva.

Nyt ajattelen semmoista täydellisyyttä, joka on siinä välissä eräänä ajankohtana. Ennenkuin täydellisyys pääsee täydellä voimalla vaikuttamaan, on ymmärrettävää, että täydellisyys on täytynyt päästä eräissä ihmisissä ja yhdessä ensin täydellistymään. Ja sitten alkaa ihmiskunnassa vakava tietoinen pyrkimys Jumalan täydellisyyteen. Sillä se on mahdollista sitten

vasta kun täydellisyys on ilmentynyt näkyviin. Niin kauan kuin se on vain aatteena se ei ole täydessä tehossaan, mutta kun se tulee näkyviin vaikka yhdessä ihmisessä, on täydellisyys vaikuttamassa käytännössä. Ja elämä on saanut uuden täydellisyys-lähtökohdan ja voiman.

Sekä Jumalassa että maapallossa ovat omat ehtonsa, jotka täytyvät tulla voitetuiksi, että täydellisyys pääsisi alkamaan. Otamme asian lyhyesti. Jumalan kannalta täydellisyys on aina ollut vaikuttamassa. Se on vaikuttanut joissakin Viisaissa Opettajissa. Mutta varsinaisesti Jumala on ilmentynyt kolmena, koska Logos on kolminainen. Se on Buddhan ja Jeesus Kristuksen kautta tullut astraali- ja eetterimaailmaan ja Pekka Ervastin kautta fyysilliseen maailmaan. Tältä kannalta, auringon, jumaluuden kannalta, on kehitys mennyt siihen, että täydellisyys on tullut käytännössä, ihmisen toiminnassa, näkyviin. Se on tullut Pyhänä Henkenä, Poikana ja Isänä. Ylhäältä katsoen Jumalan täydellisyys on siis astunut fyysilliseen elämään, käytännöllistynyt fyysilliseen maailmaan.

Mutta, kuten sanottu, sitten asettaa ihmiselämä, maapallo, omat ehtonsa, jotka täytyy tulla täytetyiksi, voitetuiksi ennenkuin täydellisyys pääsee vaikuttamaan voimallaan.

Maapallo asettaa ensimmäiseksi semmoisen ehdon, jota joulu symbolisoi. Se asettaa ehdon, että Kristus-lapsen syntymä — tai sen ihmisen syntymä, jossa Kristus inkarnoituu — täytyy todellakin tapahtua maapallon pimeimpänä hetkenä. Ja se on vasta Pekka Ervastissa tapahtunut. Buddha ei syntynyt joulukuussa, Jeesuksen syntymästä ei ole historiallisia merkintöjä. Kirkko vain määräsi Jeesuksen syntymäpäivän vietettäväksi vuoden pimeimpänä päivänä, sillä Roomassa vietettiin joulukuun 25 päivänä Saturnalia-juhlia ja kirkko otti tämän vanhan juhlan roomalaisilta kristilliseksi juhlaksi. Tämä ehto, että Jumala oli syntyvä pimeimpänä hetkenä on nyt vasta täytetty Logoksen kolmannessa inkarnatiossa. Pekka Ervast syntyi — ja se tiedetään — joulukuun 26 päivänä. Ehdon täyttyminen oli niin täydellinen, tietoisen täydellinen, että Pekka Ervastin syntymäpäiväksi ei tullut joulukuun 25 päivä, koska se Jeesukselle omistettuna ei olisi ollut sopiva, vaan seuraava päivä. Mutta sitä ei kirkon siis tarvinnut määrätä, vaan lapsi itse, tai luonto, järjesti asian. Näin on tämä ensimmäinen maapallon täytettäväksi asettama ehto mennyt täyttymykseen. Mennyt aivan käytännössä.

Sitten voimme seurata Pekka Ervastin elämässä sen ehdon täyttymistä, minkä maapallo asettaa alemman elämän vaatimuksiin nähden. Ne astuvat esiin noin 14-vuotiaana. Silloin ihmisessä herää sekä jumalallinen ihanne että tämä toinen voima, sukupuolisuus. Ja nyt jumalallinen elämä saavutti Pekka Ervastissa 14-vuotiaana sellaisen voiton, että jumalallinen aate voitti kokonaan maailmallisen aatteen, sukupuolisuuden aatteen. Pekka Ervastin ei tarvinnut elää kaksinaista elämää, vaan hän osasi aina olla rikkomatta jumalallista aatetta. Juuri sinä hetkenä kun alemman elämän vaatimukset esiintyivät ne voitettiin, koska ne ensimmäisen kerran esiintyessään 14 vuoden iässä oli voitettu jumalallisen aatteen hyväksi. P. E. itse sanoo, että herättyään 14-vuotiaana — niinkuin muutkin ihmiset — sekä alemman elämän vaatimukseen että Mestarin ääneen, hän ei sen perästä suuttunut, ei tiennyt rikkoneensa Jeesuksen käskyjä. Ihmisyyden aate otti heti täydellisen voiton personallisuuden aatteesta.

Ja kun sitten tuli kosmillisen Kristuksen syntyminen, niin sekin tapahtui tyypilliseen aikaan. Se tapahtui Pekka Ervastin ollessa 21 ikävuodella, jolloin maapallossa katsotaan ihminen täysikäiseksi. Kun Buddha ja Jeesus kokivat Kristus-syntymän, he olivat jo vanhempia, Buddha 35, Jeesus ehkä 28-vuotias. Vasta Pekka Ervast täytti maapallon Taivaalliseen elämään nähden asettaman täysikäisyysehdon. Täytti siten, että heti kun hänessä täyttyi maapallon täysikäisyyden aika, hän oli jumalallisesti täysikäinen. Kun hän joulukuussa täytti 21 ikävuotta oli hän jo lokakuuhun mennessä, lokakuun 13 päivänä, ennättänyt käydä läpi universaalisen Logos-syntymän. Ja sitten alkoi hänen jumalallinen, Taivaallisen Isän elämänsä.

Näemme siis, että Pekka Ervastin elämässä on tullut täytetyksi maapallon elämän täydellisyysvaatimukset. Hän todellakin syntyi vuoden pimeimpänä hetkenä; antoi heti ihmisyyden aatteen ja sukupuolisuuden herätessä johdon ihmisyyden aatteelle; ja heti kun hän maapallon hallin-

non mukaan oli täysikäinen, hän jumalalliselta kannalta oli täydellinen, koska kosmillinen Isä oli inkarnoitunut hänessä.

Huomaamme siis tämän merkityksellisen selviön, että täydellisyys on käytännössä saavutettu, ja se on pannut alkuun täydellisen elämänkäsityksen. Se on esitetty Pekka Ervastin opissa ja kirjallisuudessa. Ja vasta nyt kun maapallon ehdot ovat tulleet täytetyiksi ja täydellisyys päässyt käytäntöön, vasta nyt on ihmiskunnalle täysin mahdollista nousu henkeen, täydellisyyteen päin. Se pyrkimys ja pyrkimyksen vaatimus on nyt vakavampaa kuin ennen. Sillä täydellisyys on nyt käytännössä, teossa. Täydellisyys ei ole enää vain aate, vaan elää maapallossa ja siinä ihmisessä, johon se on tullut ja niissä jotka sitä seuraavat. Sentähden elämme nyt käänteentekevässä ajassa ihmiskunnassa. Sillä nyt on mahdollista toteuttaa tämän ajankohdan täydellisyys, nyt on mahdollista luoda uskonto, joka yhdistää kaikki uskonnot, kaikki valtiomuodot, hierarkia, joka sisältää itseensä kaikki elämänjärjestykset. Nyt on mahdollista sulattaa kaikki elämän ilmiöt yhteen suureen ykseyteen. Täydellisyys on astunut julkiseksi ilmiöksi eräissä ihmisissä ja kutsuu meitä täydellisyyden tielle, joka tie täydellisimpänä on esitetty Pekka Ervastin kristosofisessa elämänkäsityksessä.

J. R. H.

1955 toukokuu, 115—116

SUKUPUOLETTOMUUS JA LAPSI

Turun kristosofiryhmässä 27. II. 1955 puhuin seuraavaan tapaan.

Niinkuin tiedämme olemme elämässä kulkeneet moninaistumiseen, olemme ykseydestä moninaistuneet. Emme ajattele nyt tällä kertaa jakautumista rotuihin, kulttuureihin ja kansoihin, vaan pysymme ihmisyksilössä. Huomaamme, että ihmisinä olemme olleet erillään kolmena olemuksena, miehinä, naisina ja lapsina. Ja tältä kannalta olemme tottuneet asioita ja ihmisiä ajattelemaan. Olemme tässä jakautuneisuudessa tottuneet sellaiseen ajatustapaan toisiimme nähden, että olemme joutuneet painiskelemaan sen asian kanssa, mikä juuri meidät erottaa miehiksi ja naisiksi, siis sukupuolivoiman kanssa, sen voiman joka ilmenee jännityksenä miesten ja naisten välisissä suhteissa. Katselemme toisiamme juuri tämän erikoisuuden läpi. Emme ole osanneet muulla silmällä katsella toisiamme, miehet ja naiset, kuin sukupuolisen linssin läpi. Se on ollut määräävä. Ja on ollut kamppailu käynnissä näiden kahden kesken. Emme ole osanneet muuten niitä ottaa.

Ja kolmantena on lapsi, joka ilmenee tästä jännityksestä, mutta jossa itsessään ei sitä jännitystä ole, ennenkuin määrätyssä iässä herää. Ja sentähden voimme katsoa tulevaisuuden kannalta miten ihmisen ja ihmiskunnan kehityksessä alkaa lapsen eli kolmannen tyypin aika. Teosofisessa liikkeessä olemme joutuneet jo sen vaikutusalaan ja se ilmenee siten, että olemme antaneet lupauksen, ettemme katsele toisiamme miehinä ja naisina, vaan ihmisinä, ilman sukupuolista jännitystä. Ja kun sen teemme, ymmärrämme sen kolmannen, lapsen, sillä mikäli opimme sen uuden tavan, ettemme katsele sukupuolisen linssin läpi toisiamme, meissä herää lapsi, — se juuri on lapsi, ettemme katsele toisiamme miehinä ja naisina. Pienessä lapsessa ei sukupuolisuutta ole ilmentyneenä. Ja kun sanotaan, että meidän on tultava lasten kaltaiseksi, niin se alkaa, teosofisen liikkeen lupauksenkin mukaan siten, että katselemme toisiamme ihmisinä. On museotavaraa katsella toisiamme sukupuolisen jännityksen vallassa. Sen verran kuin meissä on taito katsella toisiamme sukupuolettomasti, sen verran olemme lapsia. Tässä on meidän yhdistävä tehtävämme miehinä ja naisina: jättää se vanha jännitys pois ja katsoa toisiamme ihmisinä, ja senverran kuin sitä miehinä ja naisina olemme, senverran olemme lapsia ja muodostamme sen tyypin, joka kuudennen juurirodun aikana on toteutuva. Mutta se ei voi muuten alkaa kuin näin. Katselemme toisiamme veljinä, vaikka ruumiillisesti emme vielä sukupuolettomia olisikaan. Juuri ruumiillisessa

elämässä meidän täytyy saavuttaa tämä lapsi-asenne, eihän sukupuolisuus voi meistä muuten hävitä. Ja silloin lapsi kasvaa meissä samassa mitassa kuin me opimme toisiamme veljinä katselemaan.

J. R. H.

1955 toukokuu, 125

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Tuomio-käsite

(Tuomio-käsitteen selvittelyä J. R. H:n kirjan Ennakkoluuloton Suomi luvun Tuomiosunnuntai johdosta. Turun ryhmän jäsenkokouksessa 4. 1. ja Helsingin ryhmän kokouksessa 15. 1. 1955. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen.)

Kristosofisessa kirjallisuudessa ja tutkimustyössä puhutaan tuomiokaudesta joka on nyt alkanut. Tässä luvussa puhutaan tuomiokaudesta kristilliseen kirkkoon nähden eli tuomiosunnuntaista. Mitä tarkoittaa tuomio ja tuomiokausi kristosofisessa merkityksessä? Tuomio on siinä, että voidaan asiallisesti näyttää, että on oltu väärässä. Se tieto, joka sen näyttää, on tuomio. Jeesus joka näytti, että meillä on väärät käsitykset elämästä, sanoi: "olen tullut tuomioksi". Tuomio oli suurempi tiedon valo. Ja Jeesus lisäsi: "nyt kun olen esittänyt teille asiat, ei teillä ole millä puolustella". Tästä tuomiosta on nyt kysymys kirkkoon ja kaikkeen muuhunkin kulttuuriimme nähden. Järkiperusteilla näytetään, että niissä on oltu ja ollaan väärässä.

Tuomio kirkkoon nähden alkoi valmistavasti jo ennen kristosofista työtä, nim. noin 300 vuotta sitten. Silloin annettiin yksi tuomio: näytettiin vääräksi se kirkon oppi, että maa on pannukakku. Se tapahtui siten, että käytännössä näytettiin, että maa on pallo. Millään muulla tavalla sitä tuomiota ei olisi voitu antaa. Sillä esim. Giardano Brunon, joka uskalsi puhua siitä, että maa on pallo, poltti kirkko roviolla v. 1600. Ei sitä myöskään olisi voinut asevoimin eikä ihmisiä tappamalla kirkolle todistaa. Mutta kun käytännössä näytettiin toteen, että maa on pallo, oli siinä tuomio.

Yksi tuomio on siis käynyt ennen kristosofista sanomaa, ja se on valmistanut maaperää kristosofiselle työlle. Sen antoi tieteellinen työ, ja se on ollut vaikuttamassa Lutherista asti. Kirkko ei voi väittää sitä vastaan ja sen täytyy vaieta. Tuomion eli tiedon tulo ei ole mikään yks'kaikkinen asia, sillä kirkko poltti ihmisiä sen väitteen tähden, että maa on pallo. Kuitenkaan, jos tieto olisi tullut rankaisutoimenpiteenä, se ei olisi auttanut, mutta kun se tuli tietona, valona fyysilliseen maailmaan, kirkon täytyi alistua.

Ja nyt on tieteellinen työ antamassa toisen tuomion. Psyykkinen tutkimus, joka kohdistuu vainajien maailmaan, osoittaa, että kirkon opetukset kuolemantakaisista olosuhteista ovat väärät. Kirkon piirissä väitellään tällä hetkellä siitä millaista on vainajien maailma. Mutta kokemusperäisen tiedon lausuma tuomio alkaa olla niin sitova, että kirkon ei auta muu kuin olla olevinaan niinkuin ei olisi koko tiedosta kuullut.

Mutta täydellisin tuomio on kristosofinen sanoma, uusi moraalinen oppi, joka näyttää, että kirkko on ollut väärässä kieltäessään Kristuksen moraali-opin. Tämä merkitsee varsinaisen tuomiokauden alkamista. Tuomiokausi on siinä, että suurempi tieto, totuuden valo, joka tuomitsee järjen ja omantunnon kautta, on astunut esiin. Oikeudessakin — karkean esimerkin ottaaksemme — rikoksellinen saattaa pitää niin kauan puoliaan, kunnes kouriintuntuvasti on näytetty, että hän on syyllinen. Silloin totuuden tieto tuomitsee hänet. Samoin totuuden tieto tuomitsee nyt kirkon olevan väärässä. Mutta se ei ole mikään rankaisutoimenpide.

Mutta jollei kirkko ota vastaan tätä tuomiota, tietoa, tätä apua, tulee jumalallinen tuomio, karma. Ja se vie mihin vie. Kirkko luhistuu väkivaltaan. Tapahtuu paljon mitä ei tarvitsisi tapahtua.

Pääasia on: emme voi piilotella enää sokeassa uskossa. Meille on annettu tieto eli tuomio, ja siinä vaikuttaa myös sen

tiedon takana oleva voima. Tieto ei ole pelkkä teoreettinen tieto, vaan elävä elämä, joka kannustaa meitä kristosofiseen työhön ja oikeaan asennoitumiseen.

— — —

Kirkko viettää tuomiosunnuntaita kerran vuodessa. Tuomio kuvaillaan kauhua herättäväksi tulikivenkatkuiseksi maailmanlopun tapahtumaksi.

Mutta tuomiosta puhutaan myös järkevässä mielessä. Jeesus sanoi: "olen tullut tuomioksi maailmalle". Ja vaikka Uusi Testamentti esittää asiat lyhyesti, niin että järjestelmällistä tietoa on vaikea saada, on siinä kuitenkin Jeesuksen selvittävät sanat tuomiosta: "en minä ketään tuomitse". Tämä näkyi käytännössä. Juutalaisethan olivat ankaria tuomitsemisessaan, esim. toisin ajattelevat piti kivittää. Aviorikoksesta tavattu nainen antoi heille tilaisuuden urkkia Jeesukselta: miten sinä nyt Mooseksen lakiin suhtaudut? Jeesus johti puheen niin opettavaiseksi, että he hiljakseen perääntyivät, Jeesuksen piirrellessä kepillä maahan. — "No missäs ne kaikki ovat, eivätkös ne sinua tuominneetkaan?" kysyi Jeesus naiselta. — Ei, vastasi nainen. — En minäkään sinua tuomitse, sanoi Jeesus. Mutta sitten Jeesus antaa neuvon, joka voi tulla tuomioksi: — Älä nyt sitten enää syntiä tee, ettei sinulle pahempaa tapahtuisi.

Jeesuksen henkilökohtainen suhtautuminen on neuvo. Se neuvo on tuomio. Tämä käy ilmi Jeesuksen sanoistakin: en minä tuomitse, olen tullut tuomaan totuuden tiedon, ja se on tuomioksi. Siis: nyt kun olen sanonut teille, että henkiolentoina olette vastuussa teoistanne niin että saatte niittää mitä kylvätte, ja että olette jumalia ja että tehtävänne on kasvattaa itsenne jumalalliseen täydellisyyteen, niin nyt sen tiedätte eikä teillä ole millä puolustella laiminlyöntiänne ja vääryyttänne. Se on tuomio. Ette voi sanoa, että valehtelen. Piittaamattomia voitte kyllä olla, mutta karman laki toimii siitä huolimatta. Sentähden minä, vaikka olen tullut tuomioksi, olen tullut myös Vapahtajan-sanoman tuomaan. Kun otatte siitä vaarin, pääsette karman tuomiosta.

Näin Jeesus selitti tuomaansa tuomiota. Mutta sitten hän puhui toisestakin tuomiosta. Hän sanoi: tulee vielä suurempi voima, suuri Jumalan Poika joka julistaa Valtakunnan sanoman, ja sitten Kuningas julistaa tuomion ja jakaa ihmiset oikealle ja vasemmalle. Jos nyt ajattelemme tätä meidän kannaltamme, on siinä kaksi puolta. Niitä on sanottu "elämän ja kuoleman ylösnousemukseksi", mikä tapahtuu sen jälkeen kun tieto on saatu. Kumpi niistä tapahtuu, se riippuu siitä, miten tietoon suhtaudutaan. On siis kumpikin sekä kuoleman että elämän majesteetti nyt tässä. Ne ovat yhtä kaikkeuden Jumalassa, mutta ilmenneessä elämässä ykseys monistuu, ja majesteetit ovat erikseen. Niin ihmiskuntaakin kohtaa kahdenlainen tuomio: semmoinen joka on kuolemaksi ja semmoinen joka on elämäksi. Tuomio on tähän asti ollut näkymättömässä maailmassa, koska elämän majesteetti Jeesuksenkin tuomana pysähtyi eetteritasolle. Lopullinen ratkaisu jäi siis eetterimaailmaan, esim. vainajien maailmaan; niinkuin sanotaan, että Kristus pyrkii ottamaan johdon vainajien maailmassa. Kuoleman majesteetin tuomio ei siksi ole näkynyt sen paremmin kuin elämän majesteetinkaan tuomio ennenkuin nyt vasta, kun molemmat ovat tulleet fyysilliseen maailmaan. Molemmat majesteetit ovat nyt näkyvissä, eivät enää piilossa. Kuoleman majesteetti on tullut näkyväksi sotatekniikassa. On mielenkiintoista nähdä mitä maailman piispat ja valtionjohtajat sanovat kuoleman majesteetin tuomiosta. Eräs Englannin parlamenttimies sanoi äskettäin puheessaan, että on turha yrittää puolustautua vetyaseita vastaan. Englanti ei voisi kahta vuorokautta pitää puoliaan vetypommia vastaan, se olisi mennyttä 36 tunnissa. Tämä on englantilaisen valtiomiehen lausunto. Eikä kukaan voinut sanoa vastaan mitään ratkaisevaa.

Näin on nyt silminnähtävänä kuoleman majesteetin tuomio. Ennen odotettiin tuomiota jonkun salaperäisen ilmiön, esim. pyrstötähden muodossa. Nyt tiedämme, että se on ihmisten käsissä. Niin että itse Englanti, joka on ollut valtioitten kruunu ja maailman politiikan sanelija, tänään myöntää, että jos vetyaseilla hyökätään, Englanti ei kestä kahta vuorokautta. — Siksi on naivia ja ällöttävän vähäjärkistä puhua Suomessa armeijan vahvistamisesta ja sen välttämättömyydestä rajojen puolustajana.

Näin ollen: ei tarvitse arvaillen uskoa mitään tässä asiassa. Se on tieto, joka nyt on ja puhuu. Se sanoo: itse te ihmiset painatte kuoleman majesteetin nappiin, jos

siihen painetaan. Te olette saavuttaneet kuoleman herran, Saatanan, täydellisyyden. Teillä on Saatanan mahti kädessänne.

Mutta se toinen mahti, joka suurena järjen valona tulee ja jolla on voima takanaan, on astunut nyt myös esille. Saamme selvästi tietää, mikä on Valon voima ja mahti, Valon totuus. Valon puolelta on julistettu totuus, Valon tuomio: todellinen kristinusko alkaa aseettomuudesta. Tähän asti kristinuskomme on oikeastaan ollut vain omia kuvittelujamme, olemme leikitelleet kristinuskokäsitteen kanssa. Mutta nyt on tullut tuomio: todellinen kristinusko alkaa aseettomuudesta. Jos siis sinä ihminen, joka olet näiden kahden tuomion välissä jotka nyt ovat kumpikin tulleet fyysilliseen maailmaan, jos sinä kuvittelet olevasi kristitty vaikka et sinä eikä sinun harrastuspiirisi ole ratkaissut aseettomuutta, niin tuomiosi on tämä: kristinusko alkaa aseettomuudesta. Ei kukaan kyllä estä, jos kulutat aikasi viisasteluihin ja päästät tilaisuuden käsistäsi, mutta miksi sen tekisit kun sinulla on järki päässä ja totuus sanottu: aseet kädessä ei astuta Jumalan temppeliin. Eikä sinne astuta piittaamattomuudellakaan. Jos tahdot astua Jumalan temppeliin, on sinun otettava päällesi vastuu ja se tukala asema minkä maailma aiheuttaa vieroksumisellaan. Jos maailman kunnian vuoksi jätät asian ratkaisematta, olet tuomion alainen. Ja tuomio on, niinkuin Jeesuskin sanoi, se sana jonka olen puhunut. Molemmat tuomiot ovat nyt yhtä selvät ja yhtä totta. Saatanan tuomio on selvä: suurvalta ei kestä vetyaseitten hyökkäystä edes kahta vuorokautta. Mutta yhtä totta on Valon tuomio: että Jumalan valtakunta alkaa aseettomuudesta, ja että Jumalan rakkaus on kuoleman majesteettia suurempi. Sillä Valon tuomioon sisältyy paitsi tieto ja totuus, myös voima ja mahti, — se on voimaa ja mahtia, joka on jollain tavalla ottanut karman johdon käsiinsä jälleensyntymisen mysteerioissa ja astunut tähän käytännön maailmaan. Tuomio ei ole enää utukuva. Mutta meidän täytyy ratkaista kumman valitsemme, väkivallan ja murhan vai Jumalan rakkauden. Ja jos tahdomme valita Jumalan rakkauden, meidän täytyy ratkaista aseettomuuskysymys — muistaen että hiuskarvammekin ovat luetut — sillä vasta aseista kieltäytyessä voi Jumalan rakkaus meihin tulla. Meissä ei voi olla kahta, väkivallan mahtia ja Kristusta. Kauan emme voi kahta herraa palvella, vaikka se vähän aikaa kävisikin.

On käynyt päivänselväksi, että elämme hyvin kriitillisessä ajassa, jolloin ihmiskuntaa punnitaan vaa'alla. Myös kaikkia henkisiä liikkeitä punnitaan, ja jos ne köykäiseksi havaitaan, ne saavat mennä. Niitä ei pelasta kauniit puheet, ei viisastelu eikä mitkään ulkonaiset seikat. Vaan on kysymys siitä kumman valitset, Elämän Herran vai kuoleman herran — kumman sinä valitset.

J. R. H.

1955 kesäkuu, 143—145

"UUSI VIINI UUSIIN LEILEIHIN"

(J. R. H:n puhe Turun ryhmässä 29. III. 1955, jolloin oli tutkittavana "Ennakkaluuloton Suomi". Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen).

Ennakkoluuloton Suomi-kirjan viimeinen luku "Uudistunut paratiisi ja tie siihen" on kirjoitettu viime vuoden kristosofisessa vuosikokouksessa pidetyn esitelmän mukaan, vaikka se on tässä lyhennetty ja järjestetty siten, että se sulkee ja yhtenäistää tämän kirjan koko esityksen, eikä vain tämän kirjan, vaan itse sen jumalallisen elämänjärjestyksen esityksen, minkä olemme saaneet Jeesus Kristukselta ja Pekka Ervastilta. Siten tämä minkä se esittää, on nyt kuin uudistunut paratiisi. Ensimmäinen paratiisi oli toisenlainen, se oli sitä, että ihmiset olivat lapsia ja tietämättömiä pahasta. Uudistunut paratiisi vastaa vanhemman totuudenetsijän paratiisitilaa. Silloin hän näkee elämässä vallitsevan kaksinaisuuden, hyvän ja pahan, näkee sen helvetin ja kärsimyksen ja kadotuksen, ja tulee paratiisiin siten, että tietoisesti ja kokemuksen perusteella valitsee hyvän. Näin voimme erottaa alussa olleen paratiisitilan uudistuneesta. Silloin olimme lapsellisia, tietämättömiä ja jumalat johtivat meitä. Nyt olemme senjälkeen tuhansien vuosien aikana luoneet helveteitä ja

tulleet vihdoin eräänlaiseen ratkaisutilaan helvetin kannalta. Luomiskertomuksessa sanotaan, että jos syötte hyvän- ja pahantiedon puusta, tulette kuolemalla kuolemaan. Kuolemalla kuolemista on pidetty totuutena, joka joskus on toteutuva ja tuleva. Mutta nyt on tultu siihen, että kuolemalla kuoleminen on tapahtuneen suuren henkisen vuodatuksen johdosta tullut julkiseksi. Kuolema ei ole enää filosofinen käsite, verhontakainen epämääräisyys. Nyt olemme tulleet siihen selviöön, että se on ihmisten käsissä. Ihmisillä on nyt taito panna täydellinen helvetti toimeksi, taito tuhota koko elämä. Mutta nyt tulee samalla kristosofinen viisaus, joka näyttää ihmisyyden ja pelastuksen sanoman. Ja ne ihmiset, jotka sen kuultuaan heräävät, ovat helvetissä — alkuperäisen paratiisin aikaan ihmiset olivat paratiisissa ja putosivat sieltä sitten helvettiin, mutta nyt ei tarvitse pudota helvettiin, koska siellä jo alunperin olemme. Sentähden kun nyt järjellämme tajuamme tämän helvettitilan, voimme aivan järkevästi tehdä tilin elämän kanssa ja ottaa paratiisin vastaan, järjellisen esityksen jumalallisesta elämänjärjestyksestä, jonka siemen on jokaisessa.

Sitten tämä luku. Jo ensimmäisen käskyn esitys selvittää Jumala-käsitteen. Ilman oikeaa käsitystä Jumalasta emme pääse paratiisiin. Jos käsitämme Jumalan joksikin muuksi kuin mikä Jumala on, emme pääse etenemään. Kun käsitämme mikä on Jumala, tulee järkevästi arvostelluksi ensimmäinen suuri käsky: rakasta Jumalaa yli kaiken. Jos todella se henki, jota kirkko lepyttelee, joka suuttuu ja raivoaa jos emme hänen hirmukäskyjään tottele — näinhän Vanha Testamentti kuvaa — jos se olisi Jumala ja jos me olisimme sellaisen hengen luomia, niin kuinka meille sanottaisiin: älä suutu. Kuinka se jumala olisi voinut luoda itseään parempia olentoja, ihmisiä. Kun tämän ajattelemme pohjaan asti, ymmärrämme, että on toinen majesteetti kuin Jumala maapallossa ja että maapallossa on tapahtunut sellainen keikahdus, että Jumalan tilalle on tullut Saatana. Ja nyt meidän täytyy tulla siihen selviöön, että sanomme: mene pois Saatana. Se on maapallossa, mutta se on myös meissä ihmisissä ja siksi jokainen voi tulla siihen selviöön, että sanoo itselleen: mene pois tuollainen vehkeily, viha, raivo. Jumala on rakkauden Jumala, ja se on oikeutettu sanomaan lapsilleen: älä suutu. Se on oikeutettu opettamaan meitä ja antamaan neuvon: älä suutu ja älä pidä epäjumalia. Älä pidä vihan epäjumalaa. — Mutta koska ihmiset ovat ennakkoluuloisia, emme voi yht' äkkiä muuttaa vallitsevaa käsitystä Jumalasta. Papisto puhuu kirkoissa ja radiossa niinkuin se virkansa nimessä ymmärtää velvollisuudekseen puhua. Kirkon käsitystä emme voi yht' äkkiä muuttaa. Siksi ei ole muuta keinoa kuin jättää kirkko niinkuin politiikkakin. Yksityisiä ihmisiä voimme herättää ja muodostaa niiden kanssa ryhmiä ja panna heidän kanssaan uusi ihmistyyppi, uusi rotu, alkuun. Kun nyt neuvottomina ja tuskastuneina näemme, ettemme saa kirkkoa irti vanhasta taikauskostaan, kannustaa se meitä yksilöitymään Kristuksessa, vaikka tulisimme kirkosta erotetuksi. Pääasia ei ole, että olen kirkossa, vaan että olen Kristuksessa. Kristus on elämän totuus. Kirkoilla ja teosofisilla seuroilla on arvoa vain sen verran kuin ne selvästi Kristuksen oppia edustavat.

Kirkon käsityksessä on kaksi hirmuoppia, joihin kirkko nojaa. Ensimmäinen on se, että Kristuksen piti tulla murhatuksi. Joku professori saattaa sanoa, että jos Kristusta ei olisi tapettu, ei siitä olisi tullut uskontoa, vaan vain filosofinen järjestelmä. Siis Kristus piti tulla tapetuksi. Toinen hirmuoppi on, että meidän pitää uhrautua sotakentillä, ja että sodat on Jumalan toimesta järjestetty maailman menoon kuuluviksi. Nämä kaksi hirmuoppia pitää ihmiskuntaa pihdeissään: Kristuksen piti tulla tapetuksi ja meidän on tapettava toisiamme viimeiseen veripisaraan. Noin sanoo maailma. Mutta meidän tulee sanoa, että me tahdomme seurata Kristusta ja sillä tavalla siirtyä kuolemasta elämään, ja meidän on luotava — ei oma onnemme — vaan ryhmiä, joissa totuus ja veljesrakkaus vallitsee. Meidän on luovuttava maailmasta, kuten Jeesus alituisesti kehoitti: luopukaa maailmasta. Jos panemme siihen paikan tai tilkun, repeää se vain kuten vanha vaate. Jos panemme uutta viiniä vanhoihin leileihin, ne eivät kestä. Vaan luokaa itsestänne ehjästi Kristus-tyyppi ja sitten auttakaa yhteistyössä uuden tyypin ja Valtakunnan muodostumista. Se on meidän tehtävämme ihmisinä.

J. R. H.

1955 kesäkuu, 153—154

Pekka Ervastin kuolinpäivän muistojuhjaan oli Tampereen kristosofiryhmä kokoontunut toukok. 22 p:nä kello 13. Veljiä oli runsaasti ja ohjelma monipuolinen. Oli kuorolaulua, luentaa ja vuoroesitystä. Puheita pitivät Ilmari Korpela, Väinö Lehtonen ja allekirjoittanut.

Ilmari Korpela loi asiallisen yleiskatsauksen uskonnollisesta tilasta ja siitä ratkaisevasta vaiheesta, johon Pekka Ervastin työn kautta on saavuttu.

Väinö Lehtonen selvitti erään kohdan Pekka Ervastin opetuksissa; joka koskee suurta uskonpuhdistusta ja suurta maailmanuskontoa. P. E. piti v. 1909 kolme esitelmää, jotka hän heti julkaisi nimellä "Uuden ajan aamunkoitteessa" (julkaistu toisena painoksena 1941 kirjassa "Ihmisyyden uskonto"). Ensimmäisessä esitelmässään hän sanoo, kuinka taas on Jumala esiintyvä maan päällä. Esiintyy opettaja, joka perustaa uskonnon, joka käsittää koko maapallon. Hän sanoo, että kukaties joku meistä vielä saa nähdä kaiken tämän.

Mutta sitten seuraavassa esitelmässä P. E. mm. sanoo: "Pohjois-Amerikassa tulee — emme tiedä kuinka pitkän tai kuinka lyhyen ajan perästä — esiintymään suuri Opettaja, joka perustaa uuden maailmanuskonnon".

Tiedämmekö nyt mitään tuosta Pohjois-Amerikassa esiintyvästä suuresta Opettajasta? Toisin sanoen: osaammeko lukea kirjoituksia. Sillä noin 25 vuotta myöhemmin Pekka Ervast itse esiintyi suurena Opettajana P-Amerikassa, jolloin "Suurella seikkailullaan" antoi kuin lähtömerkin sille uskonpuhdistukselle ja suurelle maailmanuskonnolle, joka Suomessa jo oli ensimmäisessä vaiheessaan suoritettu, ja joka P. E:n kuoleman jälkeen siirtyi uuteen vaiheeseen. Niinhän tuo P-Amerikassa esiintynyt suuri Opettaja "Suuressa seikkailussaan" sanookin, että varsinainen uudistustyö aloitetaan Suomessa.

Allekirjoittaneen puheesta muutamia ajatuksia. Jeesus Kristuksesta on sanottu, että hänessä esiintyi täydellinen ihminen ja täydellinen Jumala. Ja Jeesus sitten ennusti suuren Opettajan tuloa, sellaisen, jonka johdolla Isän valtakunta alkaisi järjestyä tänne fyysilliselle tasolle. Ja P. E. sanoi, että tuo Jeesuksen kuvailema tuleminen on nyt tapahtunut. Se tapahtui nimenomaan Pekka Ervastissa. Hänessä esiintyi kosmillinen Logos Isänä, kun Logos Jeesuksessa esiintyi Poikana. Näemmekö nyt siis P. E:ssa täydellistyneen ihmisen ja Jumalan? — Kenellä on silmät nähdä... Kuulimme juuri luettavan P. E:n oman esityksen uudestisyntymiskokemuksestaan. Siinä hän tajusi olevansa Jumala. Ja samalla Jumalan Poika. Ja psykologisessa näkemyksessä me tajuamme, että asia niin on. — Entä ihminen? Ihminen on Jumalan kuva, ja henkisessä olemuksessaan siis myös kolminainen, joita on nimitetty Manas, Buddhi, Aatmaa. Voinemme näitä nimittää myös Valo, Lämpö, Voima. Ja kokemuskertomuksessaan P. E. itse sanoo, että hän tunsi olevansa paljasta valoa. Manas siis oli hänessä kaikki läpäisevää Valoa. Niinhän P. E. sanoikin, että meidän päivinämme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu. — Entä Lämpö? Sanomme lyhyesti, että P. E. ei ollut joku hurskaudessaan kuivettunut keppi, vaan hänen tekonsa ilmaisivat myös oikeata inhimillis-jumalallista Lämpöä. Tahtoisinkin tässä tilaisuudessa erikoisesti toistaa, kuinka tärkeätä on, että meidän kättemme teot aina ilmentävät oikeata inhimillistä lämpöä. Vaikkakin tekomme ovat välttämättömyyden sanelemien velvollisuuksien täyttämistä, niin me emme täytä niitä kuivakiskoisesti, vaan niin, että kättemme teoissa ilmenee myös lämpö. Tätä lämmön ilmentämistä silmällä pitäen osaamme välttyä katkeroitumiselta ja kylmyydeltä. — Ja entä Voima? Sanomme lyhyesti, että P. E. ei antautunut mihinkään sovinnaisuuksiin näennäisen rauhan tai muun sellaisen vuoksi.

Niinpä tulemmekin tästä P. E:n käytännölliseen toimintaan. Ja huomaamme, että tämä tällainen, sovinnaisuuksiin antautumaton ihminen, ei voinut mukautua kirkollis-yliopistolliseen toimintaan. Ja Teosofisessa Seurassa tehtiin hänen työnsä mahdottomaksi. Ja Ruusu-Ristissäkin hänen työnsä tyrehtyi kuin puolitiehen.

Niin että Suomessakin on nyt kolme teosofista ryhmittymää, Teosofinen Seura, Ruusu-Risti ja kristosofiset ryhmät. P. E. oli perustamassa Suomen Teosofista Seuraa ja Ruusu-Ristiä. Kristosofista ryhmää ei oikeastaan ole kukaan perustanut. Sillä todellisuudessa se oli jo toiminnassa sekä

Ruusu-Ristissä että Teosofisessa Seurassa. Siitähän voi tulla jokainen vakuuttuneeksi lukemalla ja syventymällä äsken ilmestyneeseen J. R. H:n kokoomateokseen: "Kristosofian Polulla". Kun Ruusu-Ristin johto sitten kirjeellisesti tiedoitti useille meistä, että meidän nimemme oli poistettu Ruusu-Ristin luetteloista, jatkoimme me kristosofista työtämme järjestäytymättä sen enempää miksikään juriidiseksi seuraksi, ainoastaan nimittämällä ryhmäämme aatteellisesti P. E:n Kannatusliitoksi. Meidän kannaltamme on vain yksi suuri teosofinen liike. Sillä olemme täysin Pekka Ervastin kannalla, että mitään seurasta erottelemista ei olisi saanut tapahtua. Olisi kaikki huomio ja ponnistus pitänyt panna siihen, että todella olisimme muodostaneet ja rakentaneet yhä kasvavan yleisen veljeyden ytimen.

No niin. Tältä pohjalta jatkaa työtään P. E:n luoma suuri Maailmanuskonto. Sen uskonnon sisältönä on P. E:n kristosofinen sanoma. Se työ kutsuu kaikkia totuudenetsijöitä.

— — —

Niinkuin muistamme ja tiedämme, perustettiin Teosofinen Seura, aloitettiin teosofinen liike sitä varten, että se toteuttaisi yleisen veljeyden aatetta. Ajatuksena oli perustaa sellainen ihmisten yhtymä, jossa ei riidellä, vaan selvitellään elämän pulmat veljesrakkaudessa.

Mutta sitten tapahtui lankeemus itse T. S:n Johdon taholla. Veljeysaate tuli käännetyksi päälleen, vastakohdakseen, aina veriseen sotaan saakka. Yhtenä seurauksena oli T. S:n pirstoutuminen moniin seuroihin.

Tätä suurta erehdystä ei minun tietääkseni ole T. S:n johdon taholta milloinkaan edes avoimesti tunnustettu, sitäkin vähemmin ryhdytty korjaamaan. Mutta nyt voimme mainita, että Suomen T. S:n varapuheenjohtaja Yrjö Kallinen on ottanut asian melko avoimesti puheeksi "Teosofin" 4:ssä numerossa 1955, kirjoituksessa "Heräämisestä". En rupea mainittua kirjoitusta tässä selostamaan. Toistamme kuitenkin pari Yrjö Kallisen lausumaa ajatusta. Yksi on tämä: "omassa seurassamme on ihmisiä, jotka elävät veljeyttä ja joiden suhteen voimme empimättä sanoa, että jos muutkin olisivat ottaneet asiat kuten he ottavat, seurassamme ei milloinkaan olisi tapahtunut yhtään repeämää".

Toinen tarkoittamamme Kallisen lausuma ajatus on: "Niin, ja ylenmäärin etevät teosofit ovat vakuuttaneet meille, että ihminen, joka tulee surmatuksi sotakentällä — missä, kuten tiedämme, ihmisveljet surmaavat toisiaan — jouduttaa tällä urotyöllä omaa kehitystään enemmän kuin elämällä monta elämää rauhallisesti. — Veljet, sanon tielle: olemme hirvittävän syvillä vesillä! Jos tällaiset tosiasiat eivät riitä herättämään meissä ajatuksia sarjoittain, herättämään meidät tajuamaan minäisen ihmismielen, ennen kaikkea oman mielemme petoksia, niin mikä meidät sitten herättää?"

Nyt on kiintoisaa kysyä ja ajatella: jääköhän tuo Yrjö Kallisen kirjoitus siksi yksinäiseksi linnuksi, joka sellaisenaan ei kykene kesää tekemään? Vai tehdäänkö asian puolesta jatkuvasti työtä, jotta se veisi voittoon ja uudelleen-järjestelyyn?

— — —

Kaiken edelläsanotun täydennykseksi on nyt vielä selvästi mainittava ne kaksi asiaa, jotka kuuluvat ihmiskunnan kehityksen kulkuun, ja joita palvelemaan ja niiden puolesta työtä tekemään teosofinen liike aloitettiin. Ne kaksi asiaa ovat yleinen veljeys ja suuren Opettajan esiintyminen meidän ajallamme. Esiintyy sellainen Opettaja, joka olemuksessaan ja opetuksessaan antaa täydellisen selvityksen, täydellisimmän kuin milloinkaan ennen yleensä elämän ja erikoisesti ihmiselämän ongelmoihin. Hän esittää todellisen suuren maailmanuskonnon, sellaisen joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, jossa ne kaikki ovat yhtä. Pekka Ervast puhuu näistä asioista suorastaan järkyttävällä vakavuudella. Kuitenkaan hän ei nimellisesti sano, kuka se suuri Opettaja on. Sillä asioiden meno ja järjestys vaatii, että opettaja on tunnettava opetuksestaan. Tämän vaatimuksen mukaisesti Pekka Ervast huomauttaakin, että suuri Opettaja on nimellisesti toisten sanottava, se on niiden sanottava, jotka ovat asiasta tietoon päässeet. Asia ei siis ole mitenkään ykskaikkinen. Asian kulkuun kuuluu, että siitä on päästävä tietoon, ja että se tieto on sitten sanottava ja sen tiedon puolesta työtä tehtävä. Me voimme päästä tietoon, että juuri Pekka Ervast on se suuri Opettaja, josta hän koko toimintansa ajan puhui. Suhteessamme Pekka

Ervastiin me voimme päästä tietoon, niinkuin Stefanus, Paavali ja toiset apostolit pääsivät tietoon suhteessaan Jeesus Kristukseen.

Toistan vielä, että teosofinen liike aloitettiin tekemään työtä yleisen veljeyden ja meidän ajallamme esiintyvän suuren Opettajan ja hänen opetuksensa puolesta. Ellemme uhraudu tekemään aktiivisesti työtä näissä kahdessa asiassa, silloin meidän teosofiamme on — niinkuin P. E:n tapaan voimme sanoa — paikallaan pyörivää pohdiskelua.

J. R. H.

1955 syyskuu, 175—177

OIKEA JA VÄÄRÄ USKO

Eräässä kokouksessa Saarenmaassa 10. 7. 1955 oli minulle asetettu vastattavaksi kysymys: miten näyttäytyy oikea usko ryhmässä, kansassa ja ihmiskunnassa?

Muistiinpanojen mukaan vastasin kysymykseen seuraavaan tapaan. Voimme ensin kysyä: missä ja miten näyttäytyy väärä usko? Usko tunnetaan aikaansaannoksistaan. Väärän uskon aikaansaannokset alkavat olla sangen selvinä näkyvissä. Pekka Ervast puhui siitä, kuinka on tulossa aika, jolloin on kuin olisi kaikki pirut päästetty irti, vaikkakaan hän ei tahtonut maalata piruja seinälle. Mutta nyt jo huomaamme, että ne, jotka edustavat väärän uskon ylimmäistä pappeutta ja sen mahtia maailmassa, he itse ovat alkaneet maalata piruja seinälle. He itse jo puhuvat ihmiskunnan täydellisen tuhoutumisen vaarasta.

Väärä usko on uskoa pakkoon, väkivaltaan ja kidutukseen. Jos otamme vakavasti uskon sellaiseen Jumalaan, joka ylläpitää ikuista kidutusta, tulemme itse samanlaisiksi kiduttajiksi. Voimme silloin laatia jonkun älyttömän opinkappaleen ja vaadimme sen sokeata totena pitämistä. Ja meistä tulee yhden tai toisenlaisia vainoojia, kiduttajia, murhaajia.

Nyt tämän väärän uskon luoma tilanne on tullut sellaiseksi, että se uhkaa tuhota itse tuhoojatkin. Niinpä esim. USA:n presidentti on saattanut julkisuuteen ajatuksensa, ettei nykyistä sotatekniikkaa vastaan voida enää turvautua. Atomipommin käyttöä ei voida mitenkään kontrolloida. Niinpä presidentti Eisenhowerkaan ei enää näe mitään turvaa sotalaitoksessa.

Nyt meidän tulee tästä edetä totuudenetsijöinä, kristosofeina. Pekka Ervastilta saamme kuulla, että nyt on mahdollista jonkun kansan herätä niin selvästi oikeaan uskoon, että se itse vapaasta tahdostaan riisuu aseensa, armeijansa. Ja kun kansa tämän tekee, silloin se kansa tämän tekonsa kautta on kuin pyhä kansa, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Mutta juuri tämä tällainen usko, usko todelliseen Jumalaan ja elämän lakiin, karmaan, se hallitsevalta ihmiskunnalta puuttuu. Se puuttuu kirkolta ensin. Sillä suuressa lankeemuksessaan kirkko vajosi Jumalan nurinpäiseen irvikuvaan, jota on sanottu Saatanaksi, valhetta ja murhaa pyhittäväksi jesuiitaksi.

Siksi tulemmekin nyt kolmanteen tekijään: ryhmään. Täytyy syntyä ja muodostua sellaisia ryhmiä kansoihin, joilla on, jotka osaavat ylläpitää elävää uskoa todelliseen Jumalaan, rakkauden Isään. Se ryhmä edustaa aseetonta kulttuuria. Sen on nyt aloittanut suuri Opettajamme Pekka Ervast. Todellinen ihmisyyden uskonto esiintyy hänen kristosofisessa sanomassaan. Ryhmä ja ryhmän jäsenet siirtävät koko luottamuksensa aseista Jumalaan. Siten ryhmä, tuo Isän valtakunta — Jeesuksen sanontaa käyttääksemme — on kuin muuntava voima kansassa ja ihmiskunnassa.

Tällaista siis on oikea usko. Ja siinä uskossa on yksilöitten, kansojen ja ihmiskunnan pelastus.

J. R. H.

1955 syyskuu, 185

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Aamupuheessa Saarenmaassa 7. VII. 1955 puhuin seuraavaan tapaan.

Tulimme taas siihen, että kesäkurssit on pidetty. Voisimme panna merkille — ottaen huomioon koko ihmiskunnan — että Suomessa tuli pidetyksi kolmet teosofiset kesäkurssit. Kristosofiset kesäkurssit alkoivat ensin 25 päivänä kesäkuuta 1955, Ruusu-Ristin 26 päivänä ja vähän myöhemmin Suomen Teosofisen Seuran, joissa heillä oli mukana osanottajina ulkomailta tulleita Adyarin Teosofisen Seuran johtohenkilöitä. Siis kolmet teosofiset kesäkurssit samassa maassa. — En tiedä onko muualla maailmassa tällaisia ilmiöitä. Tämä on jonkunlainen erikoinen ilmiö täällä johtuen siitä mitä Suomessa on henkisesti tapahtunut ja tapahtuu.

Alkuperäisen yleisen veljeyden ytimen muodostamisen kannalta voitaisiin sanoa, että Teosofinen Seura edustaa muodollisesti kansainvälisyyttä, mutta sillä on siitä vain nimi jäljellä. Sillä Teosofinen Seura luottaa kansainvälisiin poliittisiin yhtymiin: ensin Kansainliittoon ja sitten Yhdistyneisiin Kansakuntiin. Nämä taas luottavat armeijoihin. Kun taas armeijoihin luotetaan niin ei voida välttää sotaa. Kansain välisyys edellyttää, ettemme ryhmity taisteluhengen ympärille.

Taas Ruusu-Risti-seuraa leimaa se, ettei seura ole ymmärtänyt Pekka Ervastin opetusta Suuren Jumalan Pojan esiintymisestä meidän päivinämme. Ja tämä ymmärtämättömyys ja tinkimättömyys johti sellaiseen tekoon, jossa alkuperäinen veljeysaate käännettiin nurinpäin. Sentähden Ruusu-Risti-seuran ruusuristiläisyys on verrattavissa kirkon kristillisyyteen. — Näin nyt on käytännöllisesti katsoen. Tämä on käytännöllinen totuus. Onhan kuitenkin merkitystä sillä, että Suomessa tehdään näin teosofista työtä ja että meillä kaiken materialistisen ja kirkollisen julkaisupaljouden keskellä esiintyy kolme teosofismielistä aikakauskirjaa, nimittäin "Teosofi" ja "Ruusu-Risti" sekä "Pohjolan Valo".

Totuuden hengessä ja kesäkurssiemme inspiroimana katsoen maailmaa ja ihmiskuntaa voimme todeta, että elämä on kadotuksen tilassa, semmoisessa epämoraalisessa tilassa, ettei siinä sellaisenaan ole pelastusta.

Kun syventyy Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin elämänymmärrykseen tulee yhä varmemmaksi, että niin on. Jeesus Kristus sanoo Pistis Sophiassa tähän tapaan: olen repinyt itseni kappaleiksi, sillä ilman Vapahtajan apua ei yksikään liha pelastuisi. — Kun puhutaan ihmiskunnan pelastumisesta, niin — sopivia sanoja käyttääksemme — sanomme, että pelastusta tapahtuu vain sikäli ja siinä suhteessa kuin Kristusjohtoinen elämä otetaan vastaan ja sitä seurataan. Tämä käy ymmärrettäväksi selviöksi kun siihen syventyy.

Kysymme millä tavalla kohtalo on mukana auttamassa ihmiskuntaa? Kosmillinen Kristus on repinyt itsensä palasiksi — Pistis Sophian sanontaa käyttäen — ja se merkitsee, että jotkut ihmiset ovat uhrautuneet sellaiseen työhön ja kärsimykseen, että Kristusviisaus tulisi esille.

Olemme ennenkin siitä jo puhuneet, että häviönmahti on nyt huipussaan sotatekniikassa. Kulttuuri on polvillaan sotatekniikan edessä kumartaen sodan jumalaa. Ja lopputulos on tuhonvoima. Kulttuuri ei uskalla olla kumartamatta sodan jumalaa.

Kaitselmuksen huomioonottaen johdumme ajattelemaan: eikö myös Kristusvoima ole huipussaan, auttava jumalallinen Voima? Ja niinhän se onkin. Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin inhimillis-jumalallisen työn kautta on saatu vaikuttamaan Logos-voima, joka voimana ja jättiläisopetuksena vaikuttaa. Vaikuttaa Logoksen suurtyönä, sellaisena opetuksen mahtina, jollaista ei vielä milloinkaan ole ihmiskunnassa esiintynyt. Voimme toistaa, että henkinen voima, valo ja opetus on nyt esiintynyt jommoista ei ennen ole ollut. Se on Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin yhteinen uhri — Logoksen voima, joka kuuluu ihmiselle. — Se esiintyy nyt huipistuneena kristosofisessa sanomassa. Siihen voimaan uppoutuminen ja persoonallisuutensa uhraaminen on se työ, johon meitä ihmisiä kutsutaan.

Epäilijät sanovat, mitä sanovat, koska eivät ole tulleet sisälle, eivät ole ottaneet kutsua vastaan. Mutta on asiaankuuluvaa, että on myös niitä ihmisiä, jotka ovat päässeet asiaan sisälle. Voimme lukea pinnallisesti pääsemättä ihmisyyden asiaan si-

sälle. Henkiseen, sielulliseen ja ruumiilliseen maaperään on ihmisyydensanoman päästävä. Ja tämä pelastuksen sanoma keskitettynä esiintyy Pekka Ervastin uudistamissa viisissä käskyissä.

Viidessä käskyssä esiintyy elämän harhat ja harsot viiteen ryhmään keskitettynä. Persoonallinen tajunta huipistuu saatanassa ja hänen joukossaan. Siis itsekkyydessä. Kristustajunta huipistuu rakkauteen. Siis äärimmäisinä huippuina ovat vastakkain rakkaus ja itsekkyys. Tämä maailma on saatanajohtoinen. Rakkauden maailma on Kristusjohtoinen. Viiden käskyn mukaan on viisi suurta ansojen ryhmää, jotka edelleen jakautuvat moniin alaryhmiin ja alatasoihin. Ansojen yhtymä ja paljous on saanut nimen: perkele. Se on se tajunta, joka ihmisestä saattaa tulla. Kun ihminen kaikkiin ansoihin menee niin hän huipistuu perkeletajunnaksi.

Kun ajattelemme tätä kristosofista työtä, johon olemme joutuneet, niin kaikkien vaikeuksien keskellä täytyy luottaa rakkauden voimaan ja täytyy nähdä tämä ansojen moninaisuus ja laajuus. On suunnattoman huokuttelevaa jättäytyä ansojen houkutukseen, olemme niin oppineet menemään niihin. Täytyy oppia näkemään niiden moninaisuus ja niiden ykseys. Oppia eroittamaan hienoimmatkin inspiraatiot: olla alati valveilla tarkaten inspiraation alkulähdettä: onko se hajoittavaa, eristävää vai veljeyteen yhdistävää. On luotettava rakkauden ykseyteen, joka vetää puoleensa vaan ei pakoita. Se yhdistää veljeyteen. Herkkyytemme täytyy olla kuin "partaveitsi" voidaksemme eroittaa mikä inspiraatio on kiusaajasta kotoisin, mikä Kristuksesta. Puhtaasti uhrautuva rakkauden tie on Kristuksesta.

Tämä on alinomaista uskonpuhdistusasian mielessä pitämistä ja pyörittelemistä. Yhtämittaa tulee kantaa sydämessään ja järjessään ihmisyyden asiaa. Sitä tulee kantaa kuin lasta, vaalia ja hoivata yhtämittaa ja siten kuin tottua sen puolesta alituisesti työskentelemään.

J. R. H.

1955 lokakuu, 203—204

UHRI — KENELLE?

(J. R. H:n puhe Saarenmaassa aamukokouksessa 28. VIII. 1954. Muist. merk. A. L.)

Teosofinen sanoma on tuonut meille paljon valoa elämämme asioihin ja kristosofinen sanoma on sitä syventänyt. Yksi tällainen silmiinpistävä asia on eräs ero vanhan kirkollisen elämänkäsityksen ja teosofis-kristosofisen elämänkäsityksen välillä. Se on tieto elämän päämäärästä. Kirkollisessa elämänkäsityksessä ei ole muuta tietoa päämäärästä kuin luulo, että kuoltuamme joudumme joko helvettiin loputtomasti kidutettavaksi tai taivaan autuuteen, mitään jumalallista päämäärää ja tavoitetta ei ole. Ja tämäkin oppi on sekin vain hatara päätelmä, Raamatun väärinymmärryksestä johtunut, mitään omaa tietoa ei ole. Kirkolla itsellään ei ole mitään tietoa onko se päämäärä todella odotettavissa, se vain väittää niin, ja siksi kirkon uskovaisillakaan ei ole tietoa muusta päämäärästä kuin helvetin piinasta tai taivaan riemusta.

Teosofis-kristosofinen maailmankatsomus on heti toisenlainen. Se antaa selvän päämäärän, ja se on sellainen päämäärä, jossa elämä tahtoo toteuttaa oman tavoitteensa meidän kauttamme. Tähän päämäärään teosofis-kristosofia avaa näköaloja. Se antaa siis aivan käytännöllisen päämäärän, käytännölliset tavoitteet. Niinpä yksi tavoite on, että pääsisimme sukupuolisesta pulmastamme. Ja P. E. sanoo, että sen toteutuminen ei ole niin kovin kaukainen asia: kuudennessa juurirodussa ei ole enää koko sukupuolista pulmaa. Emme ole silloin enää jaetut miehiin ja naisiin, vaan olemme yhtäläisiä, ja ihmisruumiita syntyy maailmaan jollakin uudella tavalla. Näin ollen meille on Mestarin puolelta ilmoitettu selvä päämäärä. Sen toteuttaminen merkitsee huomattavaa lunastussaavutusta siitä lankeemuksesta, johon kehityksemme alussa jouduimme ja jolloin meidät jaettiin kahteen sukupuoleen, niinkuin paratiisikertomus esittää. Kuten sanottu, ei siis ole niin kaukana se aika, jolloin lankeemus sukupuoliseen kahtiajakoon on voitettava. P. E. sanoo että se on niin lähellä — koska kuudes juurirotukin on jo okkultisesti avattu — että se on jo henkisesti

olemassa. Jo nyt on olemassa sukupuoleton veljeselämä. Jeesus jo asetti oppilailleen sukupuolettomuuden ihanteeksi, mutta ei pilanpäin, vaan siksi, että he menisivät toisenlaiseen liittoon, ihmisyysliittoon. Jeesus asettaa sukupuolettomuuden ihanteen nimenomaan sillä ehdolla, että sen tilalle otetaan Jumalan valtakunnan aate. Ja P. E. sanoo, että tulee olemaan enemmän ja enemmän yksityisiä ihmisiä, jotka eivät mene avioliittoon. Mutta ei asia sillä ole ratkaistu, vaan avioliiton sijalle täytyy tulla liitto ihmisyyden kanssa; he antautuvat toteuttamaan ihmisyyden aatetta maailmassa. Nyt elämme näiden kahden elämäntavan vaihdekaudessa, kriisissä ja niinkuin aina kun jokin aika lähestyy loppuaan, niin nytkin näkyvät vaikeudet hyvin selvinä.

Olemme nyt siis jaetut kahteen sukupuoleen, ja sen mukana on kaikki ihanteet tulleet käännetyksi väärinpäin. Yksi sellainen on uhri. Uhrikäsite on mennyt aivan nurinpäiseksi. Alkuperäisesti se oli sellainen, että koska naiset ovat ruumiillisesti heikompia kuin miehet niin he muodostavat kodin lapsien hoitamiseksi ja se on heidän uhrinsa, ja miesten uhri taas on siinä että he työllään suojelevat kotiaan. Mutta nyt on miesten uhri mennyt ihan vikaan. Sensijaan että he turvaisivat kotinsa, vaimonsa ja lapsensa työllään, sensijaan he tappavat toisiaan sen inspiration kannustamana mitä nainen edustaa tarvitessaan turvaa. Uhri naisten ja lasten turvaamiseksi on saanut sen muodon että miesten pitää vuodattaa toistensa verta. Ennen, kehityksen alkuaikoina, verenvuodatuksessa saattoi olla moraalia silloin, kun petoeläimet ja raakalaisheimot hyökkäsivät kimppuumme, mutta nyt ei ole mitään järkeä siinä verenvuodatuksessa mikä nyt tapahtuu, sillä nyt sivistyskansat hyökkäävät toistensa kimppuun ja vuodattavat toistensa verta. On kysymys vain vanhasta tottumuksesta ja hirmuisesta lankeemuksesta. Mutta koska näin on, voimme kysyä: mistä se johtuu? Ja silloin voimme nähdä, että se alkuperäinen turvattomuuden tunne mikä naisilla ja lapsilla oli kodissaan, on saanut sellaisen luonteen, että naiset kaipaavat puolustuksekseen verenvuodatusta. He eivät osaa antaa niin paljon arvoa miehelle joka työllään suojelee kotiaan kuin sellaiselle miehelle, joka verisesti tappaa toisia häntä puolustaakseen. Tässä on se pukinsorkka, se hirmuinen lankeemus. Naiset eivät tunne turvallisuutta vain sen kautta että miehet työnteolla ja ahkeruudella tukevat perhettään; se ei herätä naisissa pyhää hurmiota. Mutta kun miehet tappavat toisiaan niin sen herättämä hurmio lisää naisten turvallisuuden tunnetta, ja tämä taas lietsoo miehissä sitä uskoa, että heidän täytyykin käydä sotia. Koska miehiin näin vedotaan, koska katsotaan että heidän velvollisuutensa on käydä sotaa, niin miehistä tuntuu kuin he pettäisivät uhrikäsitteen jos kieltäytyvät sodasta. Sota on siten tehty miehiin nähden velvoittavaksi. Jos he luopuisivat siitä, he saisivat sanoa hyvästi naisten myötätunnolle. Siksi tulemmekin siihen, että naisten olisi helpompi luopua sodasta kuin miesten. Sillä naisille se merkitsee vain luopumista veriuhri-vaatimuksesta. He luopuisivat oikeudesta, ei velvollisuudesta. Luontevampaa on luopua oikeudesta kuin velvollisuudesta. Sentähden naisten on helpompi lopettaa sodanihailu ja sota. Onkin sanottu, ettei sodan loppumisesta tule mitään elleivät naiset ryhdy sitä lopettamaan.

Mutta sitten tulemme tärkeään asiaan. Kaikki tämä sotahurmio johtuu siitä, että sen takana on määrätty tekijä, mikä sen inspiroi. Ne ovat maapallon alkeisvoimat, elementtaalivoimat. Ne voimat palvelevat ihmiskuntaa, mutta vaativat vastapainoksi verta. Tässä maapallossa on musta voima, joka elää verenhimosta ja nauttii verta. Se musta voima hurmaa naismaailmaa pitämään kiinni oikeuksistaan. Se inspiroi koko naismaailman ja antaa sille sen käsityksen että sota on suurenmoista. Kun musta voima nauttii verestä niin naiset saavat siitä myös osansa. Ja kun sota näin innoittaa naisia, niin naiset vuorostaan innoittavat miehiä, koska miesten arvo naisten silmissä vaatii, että he vuodattavat verta. Olemme tulleet tässä niin pitkälle että sanomme: kansakunnan arvo vaatii että sillä on armeija, se ei muuten voi lukeutua kulttuurikansojen joukkoon. Tämä sotainspiratio tulee kyllä esille lemmenvoiman kannustamana, mutta pohjimmaisena ovat ne hirviöt, jotka elävät verestä. P. E. sanoo, että maapallon alempi elämä janoaa verta. Kun se sitä saa, se on halukas palvelemaan ihmiskuntaa, mutta ei kestä kauan ennenkuin se tahtoo taas uutta verta. Jokaisen sodan jälkeen verenhimo paisuu näkymättömässä maailmassa. Mitä enem-

män alempi voima saa verta, sen enemmän se sitä janoaa. Naiset ja miehet eivät ollenkaan tiedä mitä hirviöitä he sotainnollaan palvelevat, minkä alttarille elämänsä uhraavat. He luulevat että heidän sotainnoituksensa on Jumalasta, vaikka se on niin Jumalan vastakohdasta kuin suinkin olla saattaa.

Tulemme sitten sodan vastakohtaan. Buddha ja Jeesus Kristus panivat alkuun aseettomuuden. Ja nyt taas on tullut heräämys aseettomuuteen Valkoisesta Veljeskunnasta teosofisen liikkeen kautta. Kaikki tämä on aiheuttanut, että jotkut miehet ja naiset ovat huomanneet, että sota ei ole järkevää, ja tahtovat luopua siitä. On myös tapauksia että mies tahtoisi luopua sodasta, mutta hänen vaimonsa on hurmaantunut sotaan ja asettuu vastaan. Miehet itse kertovat tästä. Näin miehet voivat joutua vaikeaan asemaan, koska aseettomuuden tämä puoli koskee heitä. Jeesuksesta lähtien on ollut käynnissä sodasta kieltäytyminen oman henkensäkin menetyksen uhalla, on ollut miehiä jotka ovat antaneet tappaa itsensä ennemmin kuin ovat itse ryhtyneet tappamaan toisia. Ja sitä verta, joka näin vuodatetaan, eivät maapallon musta-maagilliset voimat voi käyttää hyväkseen, se veri tympäisee heitä. Viisaat, P. E., sanovat, että tämä veri on Kristuksen veri. Kristuksen veri vuotaa ihmisessä silloin kun hän sodasta kieltäytyen antaa marttyyrina verensä. Sitä eivät mustat voimat voi käyttää juuri siksi, että se on kuin Kristuksen verta, ihmisyyden aatetta. Ne ihmiset ovat antaneet elmänsä Kristukselle.

Näiden ihmisten kautta jotka sodasta kieltäytyen ovat antaneet verensä marttyyrina, on syntynyt valmistava välitila. Sillä ihmiset ovat toisellakin tavalla joutuneet marttyyreiksi kuin sodasta kieltäytymisen tähden. Kristikunta meni vielä pitemmälle murhassa kuin mitä on sota. Kirkko inkvisiittoreineen vuodatti niiden verta, jotka ajattelivat toisin kuin virallinen kirkko, eivätkä suostuneet kieltämään näkemystään. Näin on tultu sellaiseen kaksinaisuuteen ihmiskunnan elämässä, että siinä vuotaa kahdenlaista verta, sotilasverta ja marttyyriverta. Sotilasveri vuotaa hirmuisella vauhdilla, mutta on myös marttyyrien verta, joka on tehnyt mahdolliseksi, että ei vain mustat voimat vaan myös valkoiset voimat ovat päässeet ihmiskunnassa esille. Se on tapahtunut ratkaisevasti P. E:n suuressa saavutuksessa. Siinä on tullut valkoinen voima, veljeselämän mahdollisuus maanpäälle. Nyt on mahdollista uuteen voimaan liittyen entistä enemmän kieltäytyä sodasta ja palvella siten Kristusta.

Mutta pelkkä sodasta kieltäytyminen on vain väliaste. Se ei yksin auta ihmiskuntaa pois tästä onnettomasta tilanteesta, joka ehkä muissa kansoissa on vielä hirveämpi kuin Suomessa. Passiivisen kieltäytymisen lisäksi tulee toinen uhri, uhri ihmisyyden aatteelle, juuri sille elämäntavalle mikä oli ennen syntiinlankeemusta. Meidän tulee ilman sukupuolista hurmaa uhrautua seuraamaan ihmisyyden aatetta, olemmepa miehiä tai naisia, naimisissa tai naimattomia, ja tehdä työtä ihmisyyden aatteen puolesta. Se on varsinainen ylösnousemus. Varsinainen ylösnousemus siis tapahtuu vain tekemällä työtä Jumalan valtakunnan puolesta. Kansakunnan arvon mitta kokonaan kääntyy. Sensijaan että se olisi armeijassa se on niissä joukoissa, jotka uhrautuvat ihmisyyden aatteelle. Sen joukon perusteella kansalla on arvo, ja se voi saavuttaa kuolemattomuuden. Juuri sen joukon ansiosta mustat voimat voitetaan.

Se joukko on antautunut veljelliseen yhteistyöhön. Ja se kuuluu olla sellainen, että siinä on Kristus mukana. Tässä on ero vanhan liiton ja uuden liiton välillä. Vanhassa liitossa oli eristetty pyhyys vallalla. Esim. Intiassa brahmiinin piti syödä yksin ja omista astioistaan. Uudessa liitossa sellainen ei vie mihinkään, vaan ihmisen pitää astua ulos pyhyytensä kehästä ja tuntea että kaikki ihmiset ovat saman Jumalan lapsia. Ihmisyyden puolesta työskentelevässä joukossa on Kristus siten mukana, että siinä poistetaan omahyväisyyden rajaaidat. Siinä tunnustetaan kaikkien ihmisten jumalallinen alkuperä ja veljeys. Tulee vallita se sieluntila, että koko ihmiskunta on yksi suuri kokonaisuus.

Näin voidaan musta voima voittaa, kieltäytymällä armeijasta ja liittymällä henkiseen valiojoukkoon. Ja kun alussa sanoimme, että teosofis-kristosofia antaa selvän päämäärän ihmiselämälle, niin tässäkin sen saamme: kansan ja ihmiskunnan pelastus ei ole armeijassa, vaan niissä ihmisryhmissä joissa ihmiset palvelevat toinen toisiaan suuren jumalallisen järjen, Mestarijärjen, johdolla.

1955 lokakuu, 213—216

ELÄVÖITTÄVÄ SELVYYS

(Aamupuheessa Saarenmaassa 15. VI. 1955 puhuin seuraavaan tapaan.)

Pekka Ervastilta tulee mieleen seuraava sanonta: hänellä ei ole halua puhua puhumisen vuoksi, jollei hänellä ole sanottavaa, joka on elämän kannalta tärkeätä. Hän ei halunnut esiintyä puhujana, vaan totuuden sanoman saattajana.

Kun ajattelemme ja kysymme, mikä on elämän kannalta tärkeätä ja puhumisen arvoista, niin muistuu mieleen, kuinka Jeesuskin huomautti opetuslapsilleen siitä, että vaikka he jo olivat niin pitkällä että olivat valittuja totuuden työhön, niin he siitä huolimatta saattoivat tulla eksytetyiksi. Tärkeätä on siis selvyyden saaminen siitä totuudesta, josta ei saisi tulla eksytetyksi. Mikä on se totuus? Sen olemme useasti kuulleet, mutta ehkä kuulleet sen pintapuolisesti. Siksi meidän tulee kuulla se yhä uudelleen. Ja se totuus, josta emme saisi tulla eksytetyiksi, on meissä piilevä ja elävä i h m i s y y d e n a a t e. Sitä ruvettiin sanomaan kreikkalaisittain Kristukseksi. Kristus merkitsee voideltu. Tämä ihmisyyden aate esiintyi ennen saavuttamattomalla tavalla Jeesus Natsarealaisessa, jota sentähden sanottiin Kristus. Tämän saman aatteen itsessämme eläväksi tehdäksemme me käymme koulua tässä vaikeuksien ja hämmennysten maailmassa.

Juuri tästä ihmisyyden aatteesta — joka toisella nimellä on r a k k a u s — on kristikunta tullut perinpohjin eksytetyksi pois. Kristikunnan historia on surkea näytelmä tästä suuresta lankeemuksesta. Ja siksi on sitäkin suurempi kumma, että Teosofisen Seuran kunnioitetut johtajat H. P. Blavatskyn jälkeen aivan suoralta kädeltä kääntsivät suorastaan vastakohdakseen ihmisyyden aatteen, rakkauden, yleisen veljeyden. He eksyivät suinpäin politiikkaan ja sotaan ylistäen sotaa ja yllyttäen ihmisiä siihen.

Kun minäkin olin liittynyt Teosofiseen Seuraan, siksi jouduin omassakin olemuksessani tuntemaan kaikki nuo kummalliset kommellukset. Jouduin perusteellisemmin kysymään: mikä tässä elämässä on totta, mikä se yksinkertainen, selvä ja varma neuvo, johon voi kaikissa myrskyissä luottaa? Ja niin minulle aivan uudella ja perusteellisemmalla tavalla selvisi Vuorisaarnan ainutlaatuinen arvo. Etenkin sen viisi käskyä, jotka Pekka Ervast sitten selvensi lyhyeen muotoon, nimittäen niitä taivaallisen Isän viideksi käskyksi.

Siirrymme nyt noihin viiteen käskyyn. Tahtoisin sanoa sanasen asian eräästä puolesta. Sillä tässä on se mahdollisuus, että voisimme unohtaa käskyjen varsinaisen sisällön, joka on rakkaus. Tämä täytyy meillä olla selvillä. On opittava elämään jumalallisessa rakkaudessa. Käskyt ilmaisevat ne viisi ansaa, joihin emme saa eksyä. Ne ovat: suuttuminen, siveettömyys, ajattelemattomuus, väkivalta ja sota. Mutta nyt on se mahdollisuus, että kun alamme noiden kieltojen kanssa painiskelemaan, niin voipikin unohtua se mikä on tärkeintä, rakkaus. Rakkaus on pääasia. Tämän Jeesus huipensi yksinkertaiseen ja selvään ohjeeseen: "rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut". Noilla viidellä kielteisellä käskyllä on siten torjuva merkitys, jottemme ansoihin eksyisi. Aktiivinen puoli on pysyä aina rakkaudessa Jumalaan ja toisiin ihmisiin. On opittava järjestämään kaikki asiat rakkauden valossa, rakkauden periaatteessa.

Kun sisäisesti kasvamme rakkaudessa ja tottelemme noiden viiden käskyn kieltoja, niin vähitellen vapaudumme maailmasta, vaikka yhä teemme työtä tässä maailmassa. Ellemme kasva rakkaudessa, niin pyrkimyksellämme ei ole todellisuusarvoa. Tämä meidän tulee aina pitää mielessämme. Rakkaus on turvallinen tie. Rakkaus on Jumala meissä. Nuo viisi kieltoa ovat huomautuksina: älä sekaannu niihin asioihin, sillä ne ovat jostain toisesta maailmasta, alemmasta maailmasta. Alempi maailma kouluineen sotkee, jollemme yhtä mittaa ole selvillä rakkauden periaatteesta.

Kun rakkaus on sisäisenä voimana niin eivät käskyjen negatiiviset ansat sotke asiaa. Rakkaus elää tehdessämme työtä ihmisyysaatteen puolesta. Mestarin opetuksen puolesta, kristosofisen sanoman puolesta.

J. R. H.

1955 lokakuu, 219—220

TEOSOFIAN TEHTÄVÄ

(J. R. H:n aamupuheenvuoro 7. 6. 1955 Saarenmaassa.)

Me voimme kysyä ja ihmiset yleensä voivat kysyä mitä varten teosofinen liike pantiin alkuun. Se on asiallinen kysymys. Voimme syventyä tähän kysymykseen monissa asteissa ja vaiheissa ja vähitellen voimme ymmärtää että teosofinen liike pantiin alkuun ihmiskunnan auttamiseksi. Viisaat näkivät että tietämättömyys oli laitettu uskoksi ja itsekkyys moraaliksi eikä missään löytynyt harmoniaa, sopusointua, vaan ainoastaan riitaa ja pyrkimystä valtaan saada koko maailma haltuunsa. Viisaat selvästi aavistivat, että on mahdollista saavuttaa aivan uusia sotalaitteita, tuholaitteita. Viisaat aavistivat myöskin että kaikkialla on joitakin ihmisiä, yksilöitä, joita tämä meteli ja sota perinpohjin tympäisee. Heidät olisi koottava ja heidän avullaan pantava alkuun uusi yritys jossa ei riidellä mistään asiasta, vaan keskustellaan ja neuvotellaan. On aina oleva selvä pyrkimys riidattomuuteen ja on pyrittävä irti vanhasta järjestelmästä. Mestarit innostuivat organisoimaan seuraa, joka olisi Mestarien työmaa. Sen tulisi luoda uutta sivistystä. Tämä oli viisaitten näkökanta Teosofista Seuraa perustettaessa. Sitten huomattiin ettei riidattomia niin paljon ollutkaan. Sodan ja riidan henki oli ihmiskuntaan niin syvälle syöpynyt, että valitutkin saattoivat eksyä. Taisteluhengestä ja määräämishalusta tuli nytkin taas ensimmäinen ansa. Veljeysaate tukehtui taisteluasenteeseen.

Jos tahdomme nyt tehdä täällä Suomessa tätä työtä, tätä teosofista, tätä kristosofista työtä niin on selvästi muistettava tämä surkea kokemus. On painettava mieleen ettei ole kysymys minun tärkeydestäni vaan veljeyden ja ihmisyyden aatteesta. Työstämme ei tule mitään jollemme tätä ensimmäistä aatetta paina mieleemme. Tulee perinpohjin nöyrtyä veljeyden ja ihmisyyden aatteen edessä että sitä voisimme palvella eikä omia päähänpistojamme. Ensimmäinen kohtalokas erehdys on tehtävä selväksi: että riita ja paha kielenkäyttö on aina lähellä. Alempi minä loukkaa ja loukkaantuu sillä se on itsetärkeä sekä perhepiirissä että veljespiirissä.

(Muistiinmerkinnyt Vieno Vainio)

1955 lokakuu, 223

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Saarenmaassa 24. VII. 1955 esitettiin minulle seuraavanlainen kysymys:

"Sanotaan, että teosofiset opit eivät ole uskonkappaleita ja myös, että Teosofinen Seura ja mm. Ruusu-Risti on vapaan ajattelun pyhättö. Käytäntö kuitenkin on osoittanut, että aina pitää uskoa ja vapaasti ei saa ajatella. Missä tai mikä on tämän häiriön syy?"

Tässä nyt on moraalis-järjellinen selvittely välttämätön, sillä muutoin voisimme jäädä vääriin käsityksiin. Meidän täytyy selvästi perustellen nähdä, että tässä elämässä on jotain, jota täytyy uskoa ja jotain, jota ei voi uskoa. Niinpä P. E:n perustama Ruusu-Risti ei luonnollisestikaan voinut olla kuin joku koiratarha, jossa haukutaan, ulvotaan ja mekastetaan, tai jossa harakkamaisen ivallisesti nauretaan. Ei Ruusu-Risti voinut olla vain edes Olcottin kuvittelema lava, jossa kaikki mahdolliset suunnat voivat toisiaan suvaiten esiintyä. P. E. sanoi nimenomaan — joka on myös H. P. Blavatskyn kanta —, että Ruusu-Risti oli oleva pyhättö. Pyhätössä, temppelissä, vallitsee rauha, rakentavasti ajatteleva mieli. Vaikka temppeli jo on olemassa, niin kuitenkin sitä samalla yhä rakennetaan. On selvää, ettei pyhätössä pohdita hevoskaupoista, ei markkinahumusta tai joistain jokapäiväisistä jännittävyyksistä. Pyhätössä pitää kuulua Mestarin neuvojen mietiskelystä johtuva puhe. Siinä ei raasteta alas Mestarin esittämää työ- ja rakennusohjelmaa, vaan siihen syvennytään, siihen perehdytään ja opetellaan sen mukaan rakentamaan.

Tällaisessa työssä nimenomaan tarvitaan

oikeata uskoa. Ei uskoa mihin tahansa järjettömään opinkappaleeseen, vaan uskoa Rakentaja-Mestarin neuvoon, taivaallisen Isän viiteen käskyyn, joista ensimmäinen on: "älä suutu". Enhän pääse varsinaisesti alkuunkaan, ellen usko suuttumattomuuteen, suuttumattomuuden mahdollisuuteen ja lopulta sen välttämättömyyteen.

Toiseksi uskomme kasvattajaksi tulee toinen käsky: "älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas". Minä uskon sielun puhtauteen, enkä sukupuolihimoon tai muuhun aistillisuuteen. Se usko vie voittoon, vaikkei tänään, tai ehkä kymmenessä vuodessa, niin lopulta kuitenkin.

Kolmannen käskyn mukaan: "älä vanno". Älä lupaa mitään umpimähkään. Sillä jos niin teet, voit lopulta joutua vaikka millaisen hirmuteon suorittajaksi.

Neljäs "uskonkappale" on: "älä ole pahaa vastaan". Varmaankin uskomme tulee tässä kaikkein vaikeimmin koetukselle. Voitaisiinhan jonkunlaisessa filosofoinnissa sanoa vaikka niinkin, että mitään pahaa ei todellisuudessa ole olemassakaan, kaikki on vain eriasteista hyvää. Mutta jos me jäämme tuollaiseen määritelmään, silloin voimme jäädä kokonaan tuuliajolle. Sentähden on hyvä heti alussa kysyä: miksi meille sitten sanotaan: älä tapa, älä varasta, älä valehtele? Onhan selvää, että tappaminen, varastaminen, valhetteleminen on itsessään pahaa. Tai miksi meille sanotaan: älä suutu, jne. On selvää, että suuttuminen sellaisenaan on pahaa. Se voi aste asteelta johtaa mustaan magiaan. Ihmisestä voi tulla perkele. Sellaisia on olemassa. Sentähden pahanvastustamattomuuden ymmärtäminen ja sulattaminen on välttämättömyys. Perkele ja paha jää negatiiviseksi puoleksi; joka on hyvässä voitettava. Voitettava ensin aina sisäisesti, ja sitten ulkoisestikin. Suuttuminen ja aistillisuus on pahaa. Suuttuminen ja sukupuolihimo voivat heitellä meitä helvetistä toiseen.

Viides käsky sitten tavallaan täydentää ja yhdistää edelliset uskomukset: "älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä". Sota on petosta, väkivaltaa, murhaa. Vieläpä se on kaksinkerroin kaikkea tätä silloin, kun kansat tekevät laittomuudesta lain, jolla pakottavat ihmisiä sotaan. Nyt kuuluu jumalallinen ohje: älä sodi. Siinä taas koetellaan ihmisen uskoa. Uskonsa tiellä ihminen tulee selviöön: mieluummin annan vaikka tappaa itseni, kuin osallistuisin toisten tappamiseen ja itseni tapattamiseen.

Sitten on vielä eräänlainen ns. kylmä sota. Sellaisia "armeijoita" ovat valtiollisyhteiskunnalliset puolueet. Ne ovat omassa keskuudessaan ja keskenään taistelun kannalla. Ja historia osoittaa, että tämä tällainen kylmä sota voi milloin vaan syttyä kuumaksi, veriseksi sodaksi. Sentähden temppelin rakentaja kieltäytyy osallistumasta politiikan muodostamiin puoluearmeijoihin.

Sitten on vielä kolmaskin sodan lopettaminen: älä käytä kieltäsi tikarina, vaan käytä sitä kanteleena. Soita kielesi kannelta niin, että se herättää kaihoa korkeuteen. Soittele kauniisti kielelläsi, äläkä virnistele. Yleensä tähänastisissa maailman kirkoissa, seuroissa ja järjestöissä on ruvettu vähintään virnistelemään, kun siellä on joku yrittänyt soittaa jumalaista kielensä kannelta. Ja pian virnistely on muuttunut oikeaoppisuuden vihaksi. Voidaan suvaita mieluummin melkein mitä tahansa, kuin todellista, pyhää kanteleensoittoa. Todelliset rakentajat ajetaan ulos; ellei vieläkin pahempaa. Niinpä Pekka Ervast ei voinut jatkaa työtään T. S:ssa, koska hän ei voinut yhtyä Adyarissa olleitten T. S:n johtajien sotatorvien pauhuun. Hänen ja hänen kannattajainsa oli lähdettävä. Ja P. E. sanoi silloin: "Emme nyt lähteneet voittajina, vaan tappion kärsineinä". Mutta me emme myöskään voineet jäädä uskollisen koiran tavoin isäntämme haudalle itkemään ja kuolemaan. Meidän oli ryhdistäydyttävä ja tehtävä uusi aloite. P. E. sanoi silloin nimenomaan, että meidän on tehtävä uusia aloitteita aina siihen asti, että onnistumme. Niinpä kun emme saaneet jatkaa kristosofista työtä Ruusu-Ristissä, oli sitä jatkettava uudessa vaiheessa Ruusu-Ristin ulkopuolella. Lukeudumme suureen teosofiseen liikkeeseen, vaikka emme saaneetkaan jatkaa Mestarin aloittamaa kristosofista työtä enempää Ruusu-Ristissä kuin Teosofisessa Seurassakaan. Jatkamme teosofisessa liikkeessä, Suomen kansassa, ihmiskunnassa.

J. R. H.

1955 marraskuu, 235—236

AJAN POLTTAVIN KYSYMYS

(J. R. H:n puhe iltajuhlassa Saarenmaassa 16. VII. 1955. Muistiin kirjoittanut Martta Jalava.)

Koko tämä asia, ihmiskunnan kriittisyys, sisältyy voittoisasti Pekka Ervastin opetuksiin suuresta Opettajasta. Pekka Ervast puhui voimakkaasti Suuresta Opettajasta jo vuodesta 1909 artikkeleissaan "Tietäjässä" ja kirjassa "Uuden ajan aamunkoitteessa", joka sisältyy uutena painoksena "Ihmisyyden uskonto"-kirjaan.

Tietäjässä Pekka Ervast kirjoittaa — puhuttuaan maailmanparannuspuuhista — näin: "Mutta teosofisen liikkeen tarkoitus on toinen. Se on uuden suuren maailmanuskonnon edelläkävijä, joka sille valmistaa maaperää. Ennen pitkää ilmestyy maailmaan suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja. Kuinka hänet silloin otetaan vastaan? Parjataanko, vainotaanko, kavahdetaanko? Vedetäänkö tuomioistuimen eteen? Ristiinnaulitaanko? Vai otetaanko Häntä vastaan rakkaudella? Kuunnellaanko Hänen sanojaan? Seurataanko Hänen jäljessään?"

"Kas siinä henkisesti ajan polttavin kysymys. Ovatko ihmiset — ovatko ainakin jotkut — valmistuneet Häntä tervetulleeksi tervehtimään? Kun Hän tulee, Hän neuvoo. Hän neuvoo meille, miten elämämme on järjestettävä, sekä yksityinen että yhteiskunnallinen. Jos Hänen opistaan otamme vaarin, jos Hänen neuvojansa noudatamme, silloin elämä tulee onnelliseksi. Ei meidän nyt tarvitse vaivata päätämme maailmanparantamisajatuksilla. Emme kuitenkaan löydä lopullista ratkaisua. Hän joka tulee, Hän tietää. Jos olemme valmiit Häneen uskomaan ja Häntä seuraamaan, silloin varmasti saavutamme onnen. Jospa ihmiset tämän ymmärtäisivät. Jospa ihmiset tämän uskoisivat.

"Tämä on Teosofisen Seuran työ ja tehtävä — herättää maailmaa ymmärtämään, uskomaan ja toivomaan." (Tietäjän Aarteisto: Opettaja 1909: 108—109).

Näin Pekka Ervast sanoo: Taas Jumala esiintyy maan päällä. Esiintyy Lähettiläs, Suuri Jumalan Poika. Ei minään pelätyksenä. Eikä ihmeidentekijänä, vaan hän tulee perustamaan semmoisen uskonnon, johon sisältyy kaikki vanhat uskonnot uudistettuina. Hän esittää sellaista, jota kukaties ei koskaan ennen ole esitetty.

Joulukuun 25 päivänä 1909 pitämässään esitelmässä nimeltä "Joulusymboliikkaa" Pekka Ervast sanoo: "Myöskin tuo historiallinen juhla on samalla profetallinen. Se muistuttaa mieleemme, että vastedeskin on vapahtajia syntyvä maailmaan. On tuleva sellaisia ihmisiä, jotka pienen verran nostavat koko ihmiskuntaa. Voisimme sanoa, että nytkin joulujuhla muistuttaa sitä suurta tapausta, joka ei ole niinkään kaukana, jolloin Kristus henkilönä on uudestaan syntyvä maan päälle. Ympäri maailmaa odotetaan nykyään, että Kristus tulee takaisin. Henkimailmasta, sisäisistä, korkeista piireistä on jo sanoma kuulunut, että taas on astuva vapahtaja maan päälle, taas on koittava sellainen aika ihmiskunnalle, jolloin annetaan uusi suuri sysäys henkistä elämää kohti". (Tietäjän Aarteisto: Joulusymboliikkaa 1911: 361.)

Kun Pekka Ervast näin sanoo niin se edellyttää meitä ajattelemaan ja ottamaan selkoa ketä ja mitä hän sanoillaan, vakavilla kirjoituksillaan Suuresta Opettajasta, uudesta Vapahtajasta, tarkoittaa.

Vaikka Ruusu-Risti perustettiin Pekka Ervastin työtä tukemaan, niin ei siinä kuitenkaan päästy selkeytymään. Siksi P. E:n lähdettyä alkoivat odottaa jotain uutta ihmettä, jotain joka mahdollisesti tulee, tulevaa opettajaa. Tämä odotus oli ensin niin selvää, mutta myöhemmin on esiintynyt epäilyä: tuntevatko he hänet, esiintyykö hän edes Ruusu-Ristissä? Voi olla ettei tunnetakaan häntä.

Näin alettiin uutta opettajaa odottamaan, kun ei otettu vaarin ja syvennytty P. E:n opetuksiin. Selvästi hän oli sanonut: "Henkimaailman rikkaudet ovat tyhjentymättömiä. Ja miksei joku niistä jumalallisista lähettiläistä — enkeleistä — olisi ensimmäinen ja suurin? Miksei todella jokin 'maailmanopettaja' taas siunaisi tätä näkyväistä palloa läsnäolollaan?"

"Semmoista ainakin minulle näytettiin jouluna 1908, kun makasin vuoteellani, jalka taittuneena. Ja siitä ilosta, joka minut silloin täytti, kerroin heti julkisesti, kun taas pääsin jalkeille tammikuussa 1909. Ne kolme esitelmää, jotka pidin ja joissa tulevaisuutta kuvasin, julkaistiin saman

vuoden jouluksi yhdessä kolmen Mrs. Besantin esitelmän kanssa, jotka samasta aiheesta puhuivat. Kirjan nimi oli "Uuden ajan aamunkoitteessa.". (ks Tietäjän Aarteisto: I. T. J. 1917: 104—105.)

Ja vuonna 1927 pitämässään esitelmässä "Tulevan vuosisadan veljeyskäsite", joka on kirjassa "Ihmisyyden uskonto" hän taas puhui tuosta kokemuksestaan: "— — — tuo Kristus, joka Jeesuksessa eli, se sama Kristus minussakin puhui ja opetti".

"Vuonna 1908 olin pakoitettu olemaan pitkälläni 10—12 päivää, sillä jalkani oli poikki. Silloin oli minulla erinomainen tilaisuus syventyä itseeni ja asioihin, ja silloin näin ikäänkuin tulevaisuuteen. Näin mielestäni, että tulee jokin opettaja, mestariolento, joka jatkaa Jeesuksen Kristuksen opetuksia, kertoen lisää niistä asioista, jotka jäivät peittoon Jeesuksen sanoissa tai apostoleilta kirjoittamatta muistiin. Hän paljastaa uusissa opetuksissaan luonnollisella ja yksinkertaisella tavalla semmoista, jota minä sielussani tunsin ja tiesin, jota olin kokenut nuoruudessani ja lapsuudessani, — sanalla sanoen semmoista tietoa, jota minulla oli elämästä ja kuolemasta lapsesta lähtien."

Ja P. E. jatkaa: "Samalla tunsin velvollisuutta itsekin vähän puhua". Mutta Ruusu-Ristissä ei osattu syventyä hänen puheisiinsa ja opetuksiinsa, ja niin alettiin odottaa uutta opettajaa.

Teosofisessa Seurassa taas julistettiin nuorukainen Krishnamurti "maailmanopettajaksi" ja Kristuksen ruumistumaksi. Mutta samat julistajat Annie Besant ja C. W. Leadbeater itse täydellisesti vähin äänin hylkäsivät hänet kun hän kerran vain sanoi olevansa pasifisti. (Tietäjän Aarteisto: Krishnamurti 1926: 275—276.) Ei muuta tarvittu. Krishnamurti jäi omalaatuiseksi työntekijäksi, jolla voi olla hyvääkin sanottavaa.

Kun "Idän Tähden Järjestö" perustettiin Teosofisessa Seurassa Krishnamurtin opettaja- ja kristusasemaa tukemaan kirjoitti Pekka Ervast: "Minun nähdäkseni voisimme rauhassa odottaa ajan tapahtumia ja hengessämme valmistua Mestarin auttajaksi ja työaseiksi, joita hän tultuaan voi käyttää, mutta voisimme hyvällä syyllä syrjäyttää kaikki henkilökohtaiset arvelut. Omasta puolestani olen ajatellut, että Kristus tulisi olemaan ulkopuolella Teosofista Seuraa yhtähyvin kuin kaikkien kirkkojen ja uskontojen ulkopuolella — silloin teosofitkin pantaisiin koetukselle: ken hänet tuntee? kuka häntä seuraa? Mutta tästä en mitään tiedä enkä tahdo siitä sen enempää puhua. Tyydyn siihen uskoon ja vakaumukseen, joka annettiin minulle jouluna 1908 näkymättömän maailman puolelta, että uusi sivistys on luotava, uusi uskonto sen pohjasäveleksi annettava ja uusi Messias tuleva, joka alkusysäyksen antaa uuden ajanjakson pyörivälle rattaalle". (Tietäjän Aarteisto: Kristus 1911: 289.)

Näin Pekka Ervast puhuu voimallisesti Suuresta Opettajasta ja siitä että Jumala on monta kertaa ilmestynyt maan päälle. Ja hän sanoo: "Mikä kerran on tapahtunut, on voinut useamminkin tapahtua". Ja jatkaa samassa kirjoituksessaan vuonna 1909: "Buddha eli noin 600 vuotta e.Kr., Muhammed noin 600 j. Kr. ja Frans Assisilainen 1200 vuotta j. Kr. Nyt taas oli 1800 vuotta kulunut". (Tietäjän Aarteisto: Jumala 1909: 107—108.)

Ja tämän täydennykseksi P. E. kirjoittaa: "Jeesuksen Kristuksen tarjoama apu jumalalle oli vain intensiivisempi, monipuolisempi ja ruumiillisesti okkultisempi. Se oli tähän asti täydellisin logoksen käyttöväline".

"Tuleeko täydellisempää, en tiedä. Mahdotonta se ei ole minun käsittääkseni. Sen vain olen ymmärtävinäni, että entinen logoksen ilmennys ei tule uudestaan. Buddha ei enää ruumistu, Kristus ei liioin. Molemmat olivat jo täysiä hedelmiä. Sitä vastoin saattaa syntyä ihminen, joka ilmentää jumalan tavalla, jolla hän ei vielä ole ilmennyt. Jumalallisia ja inhimillisiä mahdollisuuksia emme saata rajottaa. Mutta kestääkseen Jeesuksen Kristuksen edessä semmoisen ihmisen täytyisi olla jotain vielä saavuttamatonta, jotain, josta emme vielä osaa uneksiakaan." (Tietäjän Aarteisto: Jeesus artikkeli, Oliko Jeesus Jumala? 1918: 235.)

Mutta nyt tulemme siihen, että on kuitenkin joukko ihmisiä, jotka ovat päässeet selville Pekka Ervastin opetuksen täydellisyydestä päässeet selville hänen Opettaja-asemastaan. Ja muutenhan kaikki olisi jäänyt ilmaan roikkumaan.

Siksi minäkin olen tuntenut ajan polttavaksi kysymykseksi puhua siitä ja koettanut selvästi esittää, että siinä se esiintyy pelastus ja ratkaisu.

Nyt olemme saaneet aivan uuden lähtökohdan. Tosin meillä on vanhatkin mestarit ja voimme kuluttaa aikaa niiden tutkimiseen. Nyt olemme saaneet semmoisen julkisen Opettajan jommoista ei ole koskaan ennen ollut. Hän esittää parhaan vanhoistakin, moraalisesti ja filosofisesti, selvänä, puhtaana ja itsenäisenä esityksenä. — Vanhoja opetuksia haittaa jonkunlainen hataruus. Esim. Mooses esiintyy sangen sekavassa, väkivaltaisessa seurassa, sotaan ylyttämässä. Eräässäkin kahakassa Mooses piti käsiään ylhäällä, että sotaonni seuraisi israelilaisia ja laitettiin kaksi miestä pitämään Mooseksen käsiä ylhäällä, jotta voitto saataisiin. Tavallisen totuudenetsijän on vaikea vetää oikea Mooses irti kaiken sen sekasotkun keskeltä, jonka toiset ovat kirjoittaneet. Nähtävästi Mooses itse on kirjoittanut vain laintaulut ja vain ensimmäisen luvun Mooseksen kirjoihin, luomiskertomuksen. On kuin kaksi Moosesta. Vasta pitkälle kehittynyt totuudenetsijä voi löytää oikean Mooseksen.

Samoin Jeesus ei itse kirjoittanut mitään, vaan ne ovat jälkeenpäin opetuslasten ja heidän oppilaittensa kirjoittamia. Siksi siellä on outoja paikkoja. Esim. Jeesus kiroo viikunapuun, kun siinä ei ollut viikunoita. Se ei ole Jeesuksen hengen mukaista.

Nyt olemme saaneet Opettajan, joka on luonut vuosikymmeniä kestäneellä kulttuurityöllään suuren kirjallisuuden. Selvän ja perinpohjaisen kirjallisuuden. Nyt voi ihminen valita Pekka Ervastin Mestarikseen. Nyt on aivan täydellinen esitys, täydellisin tie ja esitys jollaista ei koskaan ennen ole ollut. Kun yksilö on siinä vaiheessa, että ymmärtää Sokrateen lausuman tilan, etten mitään tiedä, silloin hän voi ottaa Pekka Ervastin täydellä luottamuksella oppaakseen, ottaa Pekka Ervastin uudelleen järjestämät käskyt, koska järjellään näkee, että ne ovat selvät. Siinä vaaditaan silloin se esoteristin usko, josta P. E. puhuu. Pyrkijä saavuttaa sen kokemuksen, että tulee elävään yhteyteen Mestarin kanssa.

Ihmiskunnan koko kriisi kohdistuu siihen, että Hänessä — tässä Suuressa Opettajassa — on ihmiskunnan pelastus. Siinä on päivän polttava kysymys. Ja sen ratkaisu.

Esoterismi on nyt siinä, että otamme Vuorisaarnan käskyt täydellisesti, vaikkemme ole tavanneet Pekka Ervastia Mestarina. Se esoterismi voi viedä siihen, jos on uskoa ja käskyjä seurataan, että tapaamme Mestarin. Kokemus sanoo, että niin se on.

J. R. H.

1955 marraskuu, 242—244

PAAVALIN KIRJEET

Puhe Saarenmaassa 7. VIII. 1955.

Ajattelen puhua jotain Paavalin kirjeistä. Nehän ovat melkoisen huomion kohteena kristikunnassa. Ja myöskin Pekka Ervast kiinnittää niihin velvoittavaa huomiota. Hän sanoo, että ellemme ole kokeneet sitä mitä Paavali oli kokenut, niin me väkisinkin ymmärrämme väärin hänen sanansa. Niinkuin kirkko on ymmärtänyt. Mutta P. E. sanoo myös, että Paavalin varomattomat sanat ja viittaukset — kun kerran ei osannut eikä uskaltanut tyystin selittää asioita — antoi aihetta kirkkojen luiseen dogmatiikkaan. Niin että kirkkojen onneton tila lepää raskaana Paavalin hartioilla, ja että hän tekee työtä uskonpuhdistuksen aikaansaamiseksi.

Tämä antaa meikäläisellekin totuudenetsijälle aiheen yrittää perehtyä Paavalin kirjeisiin. Ja silloin voimme tehdä erään sellaisen huomion, josta tietääkseni ei ole puhuttu. Sillä näyttää siltä, että nuo kirjeet eivät olisi sellaisinaan vain Paavalin kynän tuotetta, vaan ne voivat olla Paavalin seurakunnissa tapahtuneen yhteistyön ilmauksia. Kun Paavali esitelmöi, puhui ja opetti jossain seurakunnassa, niin saattoihan joku harras ryhmän jäsen kiinnostua ajattelemaan ystäviä, jossain toisessakin ryhmässä. Hän päätti kirjoittaa kirjeen, jossa kirjeessä hän selosti Paavalin opetuksia.

Tämä nyt ei sellaisenaan poista Paavalin

osuutta asiassa. Sillä onhan tuo kirje sittenkin Paavalin hengen tuotetta. Mutta kuitenkin tämän seikan voi ottaa huomioon, ja on sillä ainakin jokin opettavainen arvo.

Katsokaamme nyt tässä mielessä Paavalin kirjeitä. Silloin teemme heti ensimmäisen eli roomalaiskirjeen lopussa erikoisen löydön. Siinä lähetetään joukko tervehdyksiä. Mainitaan nimeltään useita henkilöitä, joille tervehdykset lähetetään. Samoin mainitaan useita tervehdysten lähettäjiä. Heidän joukossaan on tällainen tervehdys: "Minä Tertius, joka olen kirjoittanut tämän kirjeen, sanon teille terveisiä Herrassa".

Tässähän voi nyt ajatella, että Tertius on kirjoittanut Paavalin sanelun mukaan. Tai että Paavali on ottanut Tertiuksen kirjeen kuin luonnoksena, jonka sitten on kokonaan uudestaan kirjoittanut. Mutta on myös kolmas mahdollisuus: Paavali on voinut tehdä Tertiuksen kirjeeseen vain joitain omia merkintöjään, lisäyksiään.

Lisäksi teemme eräitä toisiakin huomioita. 1. korinttolaiskirjeen lopussa olevien tervehdysten joukossa on tällainen tervehdys: "Omakätiset terveiset minulta, Paavalilta". Samoin kolossalaiskirjeen lopussa: "Terveiset minun, Paavalin, omalla kädelläni!" Voimme kysyä: olisikohan Paavalilla ollut syytä merkitä tuollaisia omakätisiä terveisiään, jos nuo kirjeet kokonaisuudessaan olisivat olleet hänen kirjoittamansa? Niinhän voimme ainakin kysyä.

Ja edelleen. Molemmat tessalonikalaiskirjeet alkavat näin: "Paavali ja Silvanus ja Timoteus tessalonikalaisten seurakunnalle". Onhan tässä lähellä se ajatus, että nuo kirjeet ovat mainittujen kolmen miehen yhteistyötä.

Tällaisia huomioita voimme tehdä tarkkaillessamme Paavalin kirjeitä. Edellä sanoimme jo, etteivät nämä huomiot poista Paavalin osuutta asiassa. Sillä ovathan nuo kirjeet kuitenkin Paavalin hengen tuotetta, joko suoranaisesti tai välillisesti. Mutta asiallista on myös ajatella, että Paavali olisi voinut huolellisemmin viimeistellä kirjeensä, tai vielä parempi kirjoittaa ne kokonaan uudestaan. Sillä toivottavaahan olisi ollut, etteivät Paavalin varomattomat sanat olisi olleet antamassa aihetta kirkkojen luiseen dogmatiikkaan.

J. R. H.

1955 marraskuu, 247

Kun tässä yöllä 23. VII. 1955 heräsin oli selvänä tajunnassani ajatus. Pyörittelin sitä ajatuksissani. Mutta koska on yleinen kokemus, ettei aamulla muista yöllä tajuntaan tulleita ajatuksia, niin kirjoitin sen heti muistiin.

Se oli tämä ajatus:

"Ei yksi totuudenetsijä poista pahan mysteeriota maailmasta, mutta hän heikentää sen toimintaa."

Siihen liittyi toinen, tunnelmallinen puoli, jota ei niin osaa sanoiksi sanoa. Ja se oli: "Elä aina Jumalan rakkauden iloisuudessa ja tietoisuudessa koska sinulla on tilaisuus tehdä työtä Mestarin johdolla ihmiskunnan auttamiseksi. Elät taikka kuolet. Kuolet huomenna tai elät edelleen. Elät iloisessa luottamuksellisessa sieluntilassa kaikkien tuskien ja kärsimysten keskellä." Ainainen iloinen luottamuksellinen tila järjessä ja tunteessa. Siihen on vaikea päästä. Mutta tahto tekee totta molemmista.

J. R. H.

1955 marraskuu, 248

SAATANA VAIKO KRISTUS?

Puheenvuoro Saarenmaassa 1. VIII. 1955.

Voimme todella kysyä: miten voimme oppia eroittamaan Saatanan ja Kristuksen toisistaan? Sillä helposti voi käydä niin, että luulemme Saatanaa Kristukseksi. Tämä kahdesta syystä. Ensiksi, koska Saatanakin on omalla tavallaan moraalinen, hurskas ja pyhä. Ja toiseksi, koska Saatanan opetus ja Kristuksen opetus käyvät jonkun matkaa lähellä toisiaan. Opettaahan kirkkokin alussa sellaista moraalia,

että ihminen ei saa tappaa, ei varastaa, ei kavaltaa, ei kostaa. Mutta sitten tiet erkanevat yhä huomattavammin. Kirkossa tapahtuu merkillinen järjestely. Esiinnytään Kristuksen nimessä, mutta kielletään Kristuksen käytännöllinen siveysoppi. Kirkko tulee yhä enemmän siihen moraaliin, jossa tarkoitus pyhittää keinot. Kirkolle tulee tärkeäksi saada määrätä, hallita, keinolla millä hyvänsä. On tultu väkivallan moraaliin: vainoon, sotaan, teloitukseen. Emmekä enää huomaa, että sellaisen moraalin takana on Saatana. Luulemme Saatanaa Kristukseksi.

Mitä siis täytyy pitää edellytyksenä, jotta osaisimme eroittaa Kristuksen ja Saatanan toisistaan? Millä edellytyksellä osaisimme sanoa: mene pois Saatana?

Edellytys on se, että syvennymme Vuorisaarnassa esiintyvään Kristuksen oppiin täydellä luottamuksella, käytännöllisellä vakavuudella. Kun sillätavoin olemme tulleet sisäiseen kosketukseen Kristuksen hengen kanssa, silloin meillä on mahdollisuus oppia eroittamaan Kristus ja Saatana toisistaan. Itsekkyys, kunnian- ja vallanhimo on Saatanasta. Sota ja teloitukset ovat murhaajasta. Kaikki sellainen on Saatanan moraalia, hänen hurskauttaan ja pyhyyttään.

J. R. H.

1955 marraskuu, 249

MAGIASTA SANANEN

(Aira Lehtisen muistiinpanoja J. R. Hannulan puheesta Helsingin ryhmän iltajuhlassa 24. IV. 1955).

Suomessa on harjoitettu paljon seremoniallista magiaa. Ja huomaamme, ettei sen harjoittajilla ole aina erottamisen kykyä, ei eroteta milloin vanha taikamerkki, viisikanta, on mustan milloin valkoisen magian merkki. Ja niinpä on monenlaisia tietäjiä. On sellaisia, jotka ovat perineet edeltäjiltään salaista tietoa ja osaavat sitä käyttää, mutta heillä ei ole selvää käsitystä miten sitä on käytettävä että se olisi valkoista eikä noituutta, ei ole selvää rajaa. Näillä kansantietäjillä on siis mahtia mutta ei tietoa. He voivat ihmisten pyynnöstä palvella huonoja yhtä hyvin kuin hyviäkin pyyteitä, kun eivät osaa niitä erottaa. Suomessa on ehkä paljonkin niitä, jotka ovat joutuneet taikoja harjoittamaan. Mutta nyt voi tällaisesta luonnonvaraisesta tietäjästä tulla teosofi, joka hyväksyy kristosofisen maailmankatsomuksen ja oppii ymmärtämään hienoimmankin eron noituuden ja valkoisen magian välillä. Kun nyt tällainen ihminen kuolee, niin miten eroaa sellaisen taiantekijän kuolemanjälkeinen kohtalo, joka on ottanut Kristuksen vastaan, sellaisen taikurin kohtalosta, joka kuolee ottamatta Kristusta vastaan? Pistis Sophiasta näemme, että vainajien elämä ei ole leikkiä, puhutaan erilaisista synnintekijöistä, joita kuljetetaan erilaisten, heidän syntiään vastaavien henkien luo ja ne vaivaavat heitä. Mutta miten noituudesta luopuneen taikuriaika selvitetään? Ymmärrettävästi asia järjestyy niin, että hän saa tuonelassa nähdä mikä on se kohtalo, mikä hänellä olisi ollut, jos hän olisi taikurina pysynyt. Hänen ei tarvitse tulla vaivatuksi kaikenlaisten voimien edessä. Kun hän on ottanut Kristuksen vastaan, niin sensijaan että enkelivoimat häntä vaivaisivat, hän voi kuoleman jälkeen olla niiden joukossa, jotka tekevät Valkoisen Veljeskunnan, Kristuksen työtä. Ja hän vahvistuu valkoisessa magiassa, joka on rakkaus Kristukseen, Jumalaan, kaikkiin ihmisiin. Ja niin karman voittaminen jatkuu uudessa jälleensyntymässä.

— — —

Varsinaisten mustien maagikkojen elämästä Pekka Ervast ei ole halunnut puhua paljon. Hän sanoo, että niitä on ehkä yhtä vähän kuin valkoisia Mestareitakin, vaikka pikku piruja on paljon. Sillä vaikkapa ihminen olisi mustassa magiassa pitkällekin mennyt, niin hän joskus herää, katuu, lähtee oikeaan suuntaan, nöyrtyen. Mutta jos hän yhä jatkaa mustalla tiellä, mikä jää silloin pelastukseksi? Hän menee tyhjiin, koko inhimillinen minuus menee hukkaan. Hänen pelastuksensa on täydellinen tuhoutuminen, korkeampi minäkin tuhoutuu. Eikä se kuitenkaan ole lopullinen ratkaisu.

Sillä jotain aina jää ihmisestä, jää monaadi, Jumalan poika. Ja se saa alkaa alusta uudestaan, käydä läpi kivi-, kasvi- ja eläinkuntakehityksen, pitkä on se vaellus. Siksi on aivan turha yritys koettaa mustan magian avulla ratkaista elämän probleemaa. Luomme vain helvettejä itsellemme ja ympäristöllemme. Pekka Ervast sanoo, että ihmiset voivat harjoittaa mustaa magiaa koko lailla paljon olematta silti vielä mustia noitia. He kevytmielisesti ja piittaamattomasti leikkivät elämän voimien kanssa, kunnes heräävät ja tekevät suunnan muutoksen.

Tämä asia on tärkeä, koska ihmiskunta on vienyt nyt elämänsä äärimmilleen mustan hengen inspiratiossa, luonut itselleen hävityksen mahdollisuuden. Mutta meidän ei tarvitse kovin paljon vaivata päätämme mustan magian pohtimisella, vaan meidän täytyy kiinnittää koko huomiomme Logos-sanomaan, Valtakunnan sanomaan. Siinä on pelastuksemme, siinä, että uhraudumme Jumalan tahtoa ilmentämään tässä ihmiskunnassa. Tajuamme, että maailmassa on mustaa, mutta meidän täytyy sanoa: mene pois Saatana! Tahdon pienillä voimillani seurata niitä ihanteita, jota Kristus antaa. Täytyy jättää kaikki hämärät tarkoitukset sikseen. Meidän täytyy asia näin yksinkertaistaa.

Siksi onkin tärkeätä, että meillä on sellainen uskonto, jossa asiat on sanottu suoraan ja selvään, eikä verhottu. Silloin ken tahtoo, saa järjellään kiinni ja voi auttaa itseään. Siksi on välttämätöntä, että on tullut sellainen Opettaja kuin Pekka Ervast, joka on kirjallisessakin muodossa selvittänyt kaikki asiat perinpohjin, niin etteivät ne jää meidän epäluotettavan harkintamme varaan. Meidän tehtävämme on vain ottaa selvä näistä opetuksista, ja siinäkin kysytään kovasti työtä.

1955 marraskuu, 253—254

Tien ohesta tempomia...

Henkistä elämää on elettävä sen itsensä takia, ilman laskelmointia. Niinpä kun P. E. eräillä kesäkursseilla sanoi, että jos meitä olisi tullut 300, niin olisimme voineet auttaa Suomea taloudellisestikin (Suomessa oli silloin taloudellinen kriisi). Tai jos olisi tullut edes 100, olisi voitu auttaa suurin ponnistuksin (mutta meitä oli vain 60). — Nyt voisi kysyä: Miksi P. E. ei sanonut sitä etukäteen, ei Helsingissä, ei vuosikokouksessa? Sillä jos P. E. olisi sen sanonut jo vuosikokouksessa, niin mahdollisesti olisi saapunut enemmän veljiä kesäkursseille, mutta se olisi tapahtunut jotenkin kuin laskelmoiden.

J. R. H.

Harhan maagillinen lumo. Se estää esim. kansainvälisissä rauhan konferensseissa pääsemästä selvään ratkaisuun. Sillä nuo konferenssin jäsenet ovat keinotekoisesti tulleet nostetuiksi johonkin yli-ihmisen asemaan. Heitä ympäröi notkeaselkäisten palvelijain joukko, ja heitä puhutellaan hänen ylhäisyydekseen; vaikkakin he muuten olisivat aivan tavallisia ihmisiä. Siinä keinotekoisessa yli-inhimillisyydessä heidän on yritettävä olla "arvonsa" mukaisia. Käyköön kansojen ja ihmiskunnan miten tahansa, kunhan he vaan säilyttävät erikoisasemansa. Vaikkapa tietämättäänkin he ajattelevat siten. Sitenhän juutalainen papisto ja johtajisto ajatteli Jeesuksesta: jos tuo mies pääsee johtoon, niin kuinkas meidän sitten käy?

— Sama oman persoonallisuuden harha esti aikanaan teosofeja täydellä teholla puolustamasta H. P. Blavatskya silloin, kun maailma leimasi H. P. B:n petturiksi.

J. R. H.

1955 marraskuu, 264 (kansilehti)

Joulu tuo meille mieleen perhe-elämän. Ei vain tavallisessa maallisessa merkityksessä, vaan myös henkisessä. Pekka Ervast opettaa, kuinka meidän on luotava perheenomainen veljespiiri Mestarin ja hänen opetustensa johdolla.

Ajattelenpa ensin tavallista perhettä ja omaa osuuttani siihen. Oli jotain ihmeellistä siinä, kun jotkut sukulais-sedät ja -tädit pitkien matkojen takaa saapuivat lapsuuteni kotiin. He toivat satumaisen tunnelman olemuksellaan ja tuliaisillaan. Se muodosti suurenmoisen lisätunnelman tavalliseen elämään. Se tunnelma oli olemukseltaan ehyttä, juhlavaa.

Myöhemmin tämä eheys hävisi. En osannut enää samalla eheydellä osallistua noiden samojen sukulaisten vierailuun. Miksi en? Se oli siksi, että omassa itsessäni heräsi eräitä häiritseviä voimavaikutteita. Sellainen oli ujous, joka muodostui melko häiritseväksi ja kiusalliseksi tekijäksi. Siihen liittyi eräänlainen pelko tai arkuus. Tämä teki, että aloin karttaa ja pysytellä syrjässä sattuneissa sukulaisvierailuissa.

Tämä huomio antaa tukea sille opetukselle, että meidän on sitten henkisessä elämässä ja itsekasvatuksessa saavutettava jälleen lapsenomainen eheys ja välittömyys. Sentähden Pekka Ervastkin puhuu perheenomaisen veljespiirin muodostamisen tärkeydestä ja välttämättömyydestä. Meidän on ihmisinä, totuudenetsijöinä osattava kasvaa ja siirtyä tavallisesta sukulaispiiristä mestarijohtoiseen, perheenomaiseen veljespiiriin.

Ehkäpä mainitsenkin pari henkilökohtaista huomiotani tuolta siirtymisvaiheelta. Ensimmäinen sattui 1915. Ymmärsin tulleeni siihen vaiheeseen, että minun oli kokonaan luovuttava persoonallisesta elämästä, siis myös siitä ystävä- ja tuttavapiiristä, jossa silloin olin. Oli lähdettävä kokonaan teosofiselle työsaralle. Se oli tullut minulle sisäiseksi selvyöksi. Kuitenkin jossain olemuksessani tunsin jotain kaihoa, että nyt jää koko silloinen tuttavapiiri. Huomasin samalla, että luontoäiti ymmärsi kaihoani, piti sitä luonnollisena ylimenotilana.

Esitän vielä toisen, laadultaan samanlaisen huomioni myöhemmältä ajalta. Eräänä kesänä ajattelin, että nyt minä käyn läheisten sukulaisteni luona. Silloin tunsin hengessäni: tämä kerta on vielä sallittu. Tunsin ja tajusin: se on elämän välttämättömyys. Minua rupesi yhä enemmän velvoittamaan eri paikkakunnilla olevat kristosofiset ryhmät. Siinä oli muodostumassa ja kasvamassa perheenomainen veljespiiri suuren Opettajamme Pekka Ervastin ja hänen opetuksensa johdolla.

— — —

Siirrymmekin nyt katselemaan tätä perheenomaista veljeytymistä. Katsomme asiaa ensin psykologisesti, yksilön kannalta, ja sitten kosmillisesti, ihmiskunnan kokonaisuuden kannalta. Symbolisesti ottaen voitaisiin sanoa, että Palestiinan pyhä perhe on kokonaisuudessaan syntyvä ja muodostuva jokaisessa ihmisessä sisäisesti. Joosef joutuu tällöin symbolisoimaan Manasta, sen heräämistä ja kasvamista meissä. Maria joutuu symbolisoimaan Buddhia, sen meissä tapahtuvaa heräämistä ja kasvamista. Jeesus joutuu edustamaan Aatmaa, sen meissä tapahtuvaa heräämistä ja kasvamista. Niiden kaikkien ohella ja takana vaikuttaa kosmillinen Logos, Kristus, Isä.

Emme ryhdy tätä nyt tämän enempää erittelemään tai kuvailemaan. Siirrymme katselemaan asiaa kosmillisena tapahtumana. Varmaan se luo lisävaloa myös edellä esittämämme psykologiseen tapahtumaan.

Evankeliumissa Johanneksen mukaan kerrotaan, että kun Johannes oli Betaniassa saarnaamassa ja kastamassa ja näki Jeesuksen tulevan luokseen, niin Johannes sanoi: "Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin".

Uudessa Testamentissa käytetään nimitystä Karitsa puhuttaessa Logoksesta, niin maailmankaikkeuden ensimmäisestä ilmennyksestä kuin meidän omankin aurinkokuntamme Logoksesta, Luojasta, ilmentäjästä ja korkeimmasta, vastuunalaisimmasta Johtajasta.

Nyt voimme kysyä: mikä oli tai on tuo maailman synti, ja miten Karitsa sen pois ottaa?

Voimme ensiksi todeta, että kirkollamme on tästä asiasta aivan päättömät, aivan nurinpäin kääntyneet uskomuksensa. Uskotaan että me pääsemme maailman synnistä siten, että me rääkkäsimme, kidutimme ja ristiinnaulitsemalla teloitimme Jee-

suksen, ja yhä tuota hirmutekoamme ylistämme.

Kysymme siis: mikä oli se synti, joka maailmassa vallitsi vanhan liiton aikana? Pekka Ervast sanoo, että se synti oli — ja on edelleenkin — sellainen henkinen ylpeys, jossa ihminen tunsi olevansa toisten yläpuolella, jossa hän toisia ankarasti arvosteli, syytti ja tuomitsi. Se sama maailman synti sai aikaan, että nuo vanhan liiton "hurskaat" saattoivat ryhtyä väkivaltaisiin toimenpiteisiin "epähurskaita" vastaan, jopa tarttua aseisiin ja tappaa heidät, tästä on tyypillisenä näytteenä vielä Jeesuksen jälkeen esiintynyt Muhammed. Muhammed oli reilu ja kunnon mies, mutta hänkin lankesi siihen maailman syntiin, että Jumalan ja oikean uskon puolesta tarttui aseisiin, taistellakseen jumalattomia ja uskottomia vastaan. — Juuri tämä maailmassa vallinnut "pyhitetty" synti sai aikaan, että vanha liitto ei vienyt päämäärään.

Esiintyi sitten Jeesus Kristus. Hänessä ruumistui Karitsa, Logos Poikana. Ja hän otti pois maailman synnin. Miten hän sen otti? Siten, että hän ei turvautunut väkivaltaan, ei aseisiin, ei sotaan. Hän ei asettunut toisten yläpuolelle, vaan eli ja toimi auttavassa rakkaudessa. Jeesuksen jälkeen sota ja verenvuodatus ei ole enää pyhää. Niinpä Jeesuksen seuraajatkin, apostolit ja ensimmäiset kristityt, kieltäytyivät antamasta lippuvalaa, kieltäytyivät tarttumasta aseisiin, ja antoivat mieluummin tappaa itsensä. Siten Jeesus Kristus ja hänen seuraajansa ottivat päällensä maailman synnin verimarttyyriudenkin muodossa.

Mutta maailmaan jäi edelleen synti siinä muodossa, että maailma kirkkoineen saattoi tehdä verimarttyyreita. Ja sitä syntiä kirkko onkin tehnyt suuressa mittakaavassa.

Kuitenkin on elämän oman ohjelman mukaista, että tämäkin maailman synti tulee otettavaksi pois. Senkin ottajana on Karitsa, Logos. Logos astuu taas entistä syvemmälle ihmiskunnan käytännölliseen elämään. Jeesuksessa Kristuksessa Karitsa tuli maapallomme korkeammaksi minäksi. Mutta sitten tapahtuu sellainen tuleminen, jossa Karitsa tulee maapallomme käytännölliseksi minäksi, aivan tässä fyysillis-kemiallisella tasolla.

Tällaiseen suureen tulemiseen kuuluu valmistava eli vastaanottava työ ihmiskunnassa. Jeesuksen edellä tätä valmistavaa työtä edusti Johannes Kastaja. Johannes oli itsessään suuri valo. Kuitenkaan hän ei ollut se Valo, joka oli tulossa maailmaan, vaan hän tuli todistamaan siitä Valosta, tuli valmistamaan maaperää sille Valolle. Samoin täytyy olla seuraavassa suuressa tulemisessa. Siinä tulemisessa, joka nyt meidän ajallamme on tapahtunut. Valmistava työntekijä siinä oli H. P. Blavatsky. H. P. B. oli itse suuri valo. Kuitenkaan hänkään ei ollut se Valo, joka oli tulossa maailmaan. Johanneksen tapaan H. P. B. tuli todistamaan siitä Valosta, tuli valmistamaan vastaanottavaa maaperää sille Valolle.

Tuo suuri Valo, Karitsa, Logos kosmillisena Isänä ruumistui Pekka Ervastissa. Nyt ei Karitsa ole enää vain maapallon korkeampana minänä, vaan Logos Kuninkaana, Isä-tajuntana on tullut maapallon käytännölliseksi minäksi. Siihen sisältyy mm., että Karma on jälleensyntymisen mysterioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Kaikesta tästä johtuen P. E. sanoo: "Sentähden uskallamme toivoa, että jollemme itse uuvu, karma ei meitä tuhoa". Tähän liittyy se P. E:n lausunto, että jos joku kansa itse vapaaehtoisesti ja omasta aloitteestaan riisuu armeijansa, niin se kansa tämän tekonsa kautta on tullut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Täten on tullut otetuksi pois se maailman synti, että tuollatavoin itsensä aseettomaksi tehnyttä kansaa ei enää voida tuhota. Luonnollisesti tähän sisältyy myös sen maailman synnin poisotto, että Karitsan johtamaa ekleesiaa, veljespiiriä, ei enää voida tuhota — elleivät veljet itse uuvu.

Tällainen ekleesia, perheenomainen veljespiiri, on nyt P. E:n kristosofisen sanoman toteuttajaksi muodostuva ja yhä kasvava ryhmä. Siihen ryhmään, siihen työhön meitä totuudenetsijöitä nyt kutsutaan. Meistä kustakin riippuu otammeko kutsun vastaan, vai jatkammeko edelleen maailman synnissä.

— — —

Kaikkeen edelläsanottuun liitän vielä seuraavaa: Sanomalehtiselostuksen mukaan on Neuvostoliiton ja Suomen välisiä asioita järjesteltäessä presidentti Paasikivi lausunut: "Kun me suomalaiset ja

Te neuvostoliittolaiset selvittelemme keskenämme välejämme, niin silloin kynä on parempi ase kuin miekka. Ja sanoisin, että kenties muidenkin maiden asioita järjestettäessä kynä voisi antaa parempia tuloksia kuin miekka. Ainakin Suomen ja Neuvostoliiton välisissä selvittelyissä asia on niin".

Tässä on nyt lausuttu se totuus, joka kansojen elämässä ennenpitkää täytyy tulla määrääväksi — jos kansat yleensä tahtovat elää.

Muistammehan kuinka jo Napoleon I — kun hänellä St. Helenan saarella oli tilaisuus asiaan perinpohjin syventymään — sanoi, että "kynällä voi saada enemmän aikaan kuin miekalla".

Nyt tahtoisin vielä erikoisesti kiinnittää huomiota siihen, että tuo lausunto täytyy päästä oikeuksiinsa ja määräämään kansojen sekä ulkopoliitiikassa että sisäpolitiikassa. Toisin sanoen: ensimmäinen askel on, että pakollinen asevelvollisuus poistetaan. Tässä jos missään täytyy kynä tulla miekan tilalle. Sillä kun ihminen tajuaa sen jumalallis-inhimillisen totuuden, että hän ei saa tappaa, ja kun hän senvuoksi kieltäytyy menemästä sotaan, tai kieltäytyy menemästä kasarmeihin tappamistaitoa oppimaan, niin hänet leimataan rikolliseksi, ja häneen kohdistetaan asevelvollisuuslain miekka.

Tämä on epäinhimillistä. Tämä on järjettömyyttä. Sentähden minun sydämellisin joulutervehdykseni Suomen kansalle on, että meidän lainlaatijamme nopeasti vapauttaisivat meidät siitä hirmuisesta painajaisesta, jollaisena asevelvollisuuslaki meitä painaa.

J. R. H.

1955 joulukuu, 269—271

VEDENPAISUMUS

Puhe Saarenmaassa 21. VIII. 1955.

Rakkaat veljet. — Kun P. E. aikoinaan alkoi puhua Suuresta Opettajasta ja sen yhteydessä olevista asioista, hän huomautti kuinka maailmalla on liikkeellä paljon maailman lopun ennustuksia. P. E. sanoi, että semmoisia ennustuksia on ollut Jeesuksesta alkaen, mutta mitään semmoista ei ole tapahtunut. Mutta nyt he eivät enää erehdy. Maailman loppu ei vaan ole sitä, että tämä planeetta tuhoutuisi, vaan sitä että nyt siirrytään mullistavasti uuteen aikaan. Vanhat kulttuurit saavat mennä hirmuisuuksineen, väkivaltoineen. Täytyy syntyä uusi kulttuuri, uusi maailmanuskonto, joka ottaa huomioon jumalallisen elämän, mitä elämä sisältää ja mihin tehtävään se ihmiskuntaa kutsuu. Se on maailman loppu. Näitä ennustuksia on ollut yhtä mittaa, on määräilty päiviäkin. Nämä tällaiset ennustukset tulevat psyykkisestä maailmasta. Se ei ole totuuden maailma, se on heijastus ja varjo totuuden maailmasta. Ja kun herkät, mediumistiset ihmiset, psyykikot lukevat pyhiä kirjoja esim. raamattua, niin siihen liittyy vaikutus psyykkisestä maailmasta. Miksi niin? Siksi että ihmiset eivät ota vastaan totuuden moraalioppia. Sentähden raamatun tutkijat ovat astraalisen vaikutuksen alaisia ja antavat lukemalleen astraalisen merkityksen.

Koska taas juuri tänään on ennustettu tapahtumaan maailmanloppu, voimme kysyä: mistä he saivat tämän? Voisimme syventyä tähän, vaikka se on varjo. He ovat sanoneet, että tulee vedenpaisumus, joka hukuttaa kaiken. Miten he saivat tämän käsityksen, koska raamatussa sanotaan, että Herra ei enää hukuta vedenpaisumuksella. Siitä on sateenkaarikin merkkinä. Voimme ymmärtää, että siinä on joku totuus, että jotain siinä kuitenkin heijastuu. Tätä voidaan tulkita kahdella tavalla. Ihmiskunnan kehitys vanhan kulttuurin kannalta on mennyt huippuunsa siten, että siinä on tullut persoonallinen tunne- ja himoelämä määrääväksi, järki on siitä pois eristetty. Korkeimmatkin "vuoret" ovat astraalisen tunteen ja himon peittämät, vuoretkin vesitulvan peitossa, nim. ne valtapaikat, joita edustavat paavit, piispat ja tyrannihallitsijat. Niitä peittää vesielementti, eikä niillä hallitse järjen valo. Niitä peittää paksusti persoonallinen tunne- ja himoelämä. Koko kulttuuri on onnistunut

pääsemään sellaiseen "puhtauteen" ettei siinä järjen ääni, terve puhdas järki enää määrää, järki on heitetty penkin alle. Kaikkialla määrää himo eri muodoissaan. Tämä merkitsee maailman loppua. Jos tämä jäisi pysyväksi olotilaksi, me palaisimme takaisin alkukantaan. Tämä kulttuuri on pelannut itsensä loppuun. Järki on kaikesta paennut, ja himo, julmuus ja kaikenlainen kauhu hallitsee maailmaa. Tällä tavalla olemme tulleet maailman loppuun.

Asiaa voidaan katsoa toiseltakin kannalta. Toinenkin vesi on myös tarjolla, joka on tullut jumalallisen vuodatuksen kautta, se on veljesrakkauden henki, jumalallinen järki ja buddhinen puhdas tunne. Tämä vesi on tullut tänne maan päälle.

Vanhat vihkimysjärjestelmät ovat menneet pimeiksi. Melkisedekin vihkimysjärjestelmän kuudennesta vihkimyksestä alkaen tämä järjestelmä on vedetty nyt julkiseksi syntyneeseen maailmanuskontoon. Se vaikuttaa maailmanuskonnon muodossa, kristosofisena sanomana, jonka Pekka Ervast on esittänyt. Se on semmoinen vedenpaisumus, uskonpuhdistuksen tulva, joka vaikuttaa puhdistavasti. Voimme nyt ymmärtää asioita toisella tavalla, korkeammalta kannalta. Veljesrakkauden tunne ja järki on tullut ja peittänyt korkeimmatkin vihkimykset. Se on vedetty salaisesta verhosta, riistetty tähän käytännön elämään. Koko järjestelmä kuudennesta vihkimyksestä on sovellutettu käytäntöön. Se on pahan vastustamattomuuden kulmakivi, kuudes vihkimys, Saturnus, ja siihen liittyy läheisesti seitsemäs vihkimys, Uranus.

Se on astunut julkisuuteen, se vaikuttaa voimana ja valona. Se synnyttää uudet vaatimukset, vuoret ja korkeudet niille ihmisille, jotka sen tahtovat ottaa vastaan. Ihmiskunnan takainen jumalallinen johto on harkiten tämän järjestänyt, se on harkinnut, että ihmiskunnassa on jo jonkin verran niitä ihmisiä, jotka ovat valmistuneet, kypsiä liittymään tähän uuteen. Kun he saavat käytännöllisen esimerkin, he ymmärtävät. On luotava uusi ihmistyyppi, joka antaa näytteen tästä uudesta. Mahti ja majesteetti on nyt veljeydessä. Vanha on aikansa elänyt. Uusi on alkanut, uusi valo on maailmaan tullut, se vaikuttaa uudistavasti ja puhdistavasti. Siihen kutsutaan kaikkia ihmisiä, jotka täyttävät veljesrakkautta. Sen pohjana on neljäs ja kuudes vihkimys. Valon aikakausi on alkanut, uusi kulttuuri on alkanut.

J. R. H.

1955 joulukuu, 278—279

TALLIN SEIMI

Puhe Saarenmaassa 20. VIII. 1955.

Rakkaat veljet. — Nämä meidän kokouksemme kaikkikin, mutta etenkin nämä lauantai-iltakokoukset tulivat saaneeksi semmoisen sävyn, että meidän on luotava semmoinen veljespiiri, sellainen kulttuuri, joka on perheenomainen. Se sisältyy P. E:n lausuntoihin uudesta kulttuurista. Ei maallinen perhe, vaan sellainen, josta Jeesuskin voimakkaasti puhuu Uudessa Testamentissa, että hänen perheensä muodostavat ne, jotka hänen kanssaan kuuntelevat Taivaallisen Isän tahtoa ja täyttävät sitä. Tähän ei ole yleensä kiinnitetty huomiota, mutta kehitys menee ratkaisuaan kohti. Tässä Pekka Ervastin aloittamassa maailmankatsomuksessa tämä korkeampi perhepiiri aivan välttämättömyytenä tulee astumaan elämän näyttämölle.

Tätä iltaa ajatellen tuli mieleeni perheenomainen tapaus Pyhän Perheen elämästä. Kerrotaan, että kun Joosef ja Maria joutuivat matkustamaan karmallisista ym. syistä, niin perillä oli niin paljon väkeä, etteivät he saaneet asuntoa kuin tallista. Tapahtui, että syntyi lapsi, joka kapaloitiin ja pantiin seimeen.

Se on symbolia kaikissa yksityiskohdissaankin jostakin, joka tulee tapahtumaan elämässä jokaiselle ihmiselle. Talli on eläinten suoja, asunto, jossa on oikeutettu asumaan aasi, meillä hevonen, ollakseen sillä tavoin yhteistyössä ihmisten kanssa. Emme osaa sanoa millainen talli on Palestiinassa. Suomessa talli on tavallisesti kolme-osainen. Ensiksi siinä on eteinen, jossa on kaikenlaista työkalua ja hevoshoidossa tarvittavaa tavaraa. Itse tallin jakoi kahtia jättiläispuusta ontoksi koverrettu ropu. Toi-

sella puolella oli hevoset, toisella puolella säilytettiin ruokatavarat ja miehet pistivät ruokaa hevosille suureen kaukaloon. Se oli se seimi. Oliko Palestiinassa aivan näin? Jos se niin olisi ollut, silloinhan Marian ja Josefin olisi ollut mukava yöpyä siellä miesten puolella ja panna vauva seimeen, etenkin jos aasit olivat ulkona. Tämmöistä se on ulkonaisesti.

Kun se on symbolia, koko talli on muodostuma sielussamme, lähemmin sanoen kuin kerrostuma persoonallisessa puolessamme, älyssämme ja tunteessamme tapahtuneen pitkän kehityksen kautta saavutettu sielun tila, jossa ei ole oikeutta olla millään petoeläimillä, ei susilla, ei tiikereillä, ei millään matelijoillakaan, vaan aasilla ja hevosella, jotka palvelevat ihmistä. — Voisimme sanoa, että ensimmäinen todellinen symboli tästä kehityksestä on se, että pitkän kehityksen ja totuudenetsimisen kautta laitamme sieluelämämme, astraaliolemuksemme sellaiseksi, ettei siellä ole oikeutta asua ei raatelijalla, eikä turhanpäiväisellä ilvehtijällä, ainoastaan semmoisella eläimellä, joka ei ole peto, eikä ilvehtijä, vaan sellaisella, joka on suoranainen työntekijä ihmisen kanssa. Tämä on se todellisuus, johon jokaisen on tultava. Meidän täytyy kasvattaa ajatus- ja tunne-elämämme semmoiseksi, ettei siellä saa olla minkäänlaista vonkumista, eikä vinkumista. Suuri osa yleisradion musiikkiohjelmasta on kiimallaan olevien eläinten kaihoisaa vonkunaa, siinä on aivan se tunne kuin on eläimillä kiimansa ahdistamina. Mitään sellaista ääntä ei saa sielussamme olla, ei sutta, eikä leijonaa. Kulttuurissamme asetetaan milloin leijona milloin tiikeri ihanteeksi, jonka mukaan sankarit työskentelevät. Pois kaikki raakuus, pois kaikki petomaisuus ja käärmeen luikertelevaisuus, pois kaikki sellainen. Meidän eläimemme täytyy olla kiinnostunut työstä ihmisyyden puolesta.

Mikä on seimi, josta hevoset ruokittiin ja johon lapsi pantiin? Seimi kuvaa nykyaikaisen totuudenetsijän sieluelämässä semmoista vakavoitunutta asentoa, jossa oppilas on puhdistanut sielunsa kaikesta vonkunasta ja matelevaisuudesta ja jälelle on jäänyt oikea persoonallinen, karmallinen tehtävä, joka hänelle kuuluu ja joka on erilainen eri ihmisillä. Seimen muodostaa hyvin täytetyt velvollisuudet. Sitä parempi se seimi on lapselle, mitä paremmin velvollisuudet on täytetty. Kun karsimme siitä pois kaiken vonkunan jää siihen jäljelle vain se tehtävä, joka on karmallinen velvollisuutemme. Täytämme sen hyvin ja vieläkin paremmin kuin osaamme — niin kuin P. E. sanoo. Siinä seimessä kasvaa ihmisyyden lapsi, siinä se on turvassa. Lapsi kasvaa reilun, palvelevan, täsmällisesti täytetyn työn turvissa. Jos me jäämme vetelehtimään tai maailman mallin mukaan elämään voi tulla takatalvi, lapsi ei viihdy. Pekka Ervast opettaa — täytä hyvin oikeat velvollisuutesi omantuntosi mukaan, palvelevaisuuden hengessä ja kannustamana, mutta älä sotkeudu kaikenlaisiin maailmallisiin puuhiin missä mylvivät eläimet. Pysy erilläsi kaikesta sellaisesta. Opeta eläimesi tekemään työtä. Kristus-lapsi kasvaa työn turvissa ja rupeaa vähitellen sinua neuvomaan. Talli ei ole enää talli, vaan temppeli. Ihmisen tallinomainen sielu muodostuu temppeliksi. Tämä on nyt kosmillisten voimien avulla viety semmoiseen voittoon, että tämmöinen uusi asennoituminen on nyt mahdollisempi kuin koskaan ennen.

J. R. H.

1955 joulukuu, 282—283

ARVOJEN JÄRJESTYS

(Päiväkokouksessa Saarenmaassa 29. VII. 1955).

Yksi vitsaus — monien muiden lisäksi — on se, kun ihminen ei opi rakastamaan työtä. Ei osaa tehdä työtään kauniisti, vaan tuskastuu, tuskastuneena hän menettää tai jättää työpaikkansa. Hän on työttömänä. Alkaa vaikea ja hätääntynyt työpaikan etsiminen. Kun sen viimein saa, tuntuu hyvältä ja onnekkaalta. Mutta se ei kestä kauan. Tässä on se ja se vika ja harmi. Hän tussahtaa, ja on taas työttömänä. Harmia ja levottomuutta, tyytymättömyyttä.

Mutta joskus hän on oppinut työnilon.

Ja olosuhteet, ystävät ja sukulaiset pitävät huolta siitä, että työtä riittää. Ihan ylinkyllin. Eikä ihminen huomaa, että hän on taas ansassa. Hänen henkinen olemuksensa potee työttömyyttä. Eihän siihen ole aikaa. Ja eikös siinä ole kylliksi, kun täyttää nämä henkilökohtaiset velvollisuutensa? Ja sukulaistensa ja ystäviensä toiveet?

Kuluu aikaa. Ansa muuttuu tukalaksi. Hän kuulee sisäisen kuiskeen: "anna sinä kuolleitten haudata kuolleitansa, ja tule sinä ja seuraa minua". Hän on allapäin, keikkuu sinne ja tänne. Mutta lopulta seuraa. On Mestarin ja veljien mukana. Ja silloin, kesken kaiken, koputetaan ovelle. Se on sukulaisten yhteiskoputus. Hän ponnahtaa, kumartaa ja lähtee. — Mikä hätänä? — No muutoin vaan. Ethän ole pitkään aikaan ollut seurassamme. Sinä vieraannut meistä. — Hän rauhoittuu. Mutta on samalla kuin jotenkin vieras omalle itselleen. Ja hän löytää taas itsensä Mestarin veljespiiristä. Ja taas ovelle koputetaan. Kiusallista. Hän pyytää anteeksi ja lähtee. Kutsujainsa kanssa hän kulkee karuja paikkoja. Eivät ne ennen niin karuilta tuntuneet. Häntä nolottaa. Hän ravistelee itseään. Ja huomaa taas istuvansa Mestarin veljespiirissä. Ja eikös vaan: kesken kaiken tulee erikoislähetti. Omaisten lähettämä. Jo kolmannen kerran. Mutta nyt kuuluu koputus ja kuiske myös sisästäpäin. Sanoiksi puettuna se kuuluu: "minun omaiseni ovat ne jotka minun Isäni tahtoa seuraavat".

Se on arvojen järjestys. Ensin Jumalan valtakunta, ja kaikki muu seuraa vähemmällä puuhalla.

J. R. H.

1955 joulukuu, 288

KUOLKAAMME KUOLEMALLE

Kun tässä ihmiskunnassa on kaksi periaatetta, hyvän- ja pahantiedon puu, joka vie kuolemaan, vieläpä kuolemalla kuolemaan ja Elämänpuu, joka vie elämään, niin on yksi asia itsestään selvä. Kun nämä kaksi periaatetta, veljellinen yhteishyvän periaate ja itsekkyyden periaate alkuaan lähtivät ihmiskunnassa elämään, kävi niin, että itsekkyyden periaate on päässyt valtaan maailmassa ja vain harvat, harvat ja valitut, ovat seuranneet Elämänpuun periaatetta. Mutta vaikka näin on, niin kuitenkin lopputulos tulee olemaan se että Elämänpuu jää elämään ja kuolemanpuu häviää, ainakin tästä ihmiskunnasta. Ja siksi on selviö, että ihmiskunnan historiassa tulee olemaan yksi kohta, jolloin nämä kaksi periaatetta menevät ristiin. Nyt on hyvän- ja pahantiedon puu hallinnut, ja Elämänpuun periaate ollut esoteerinen ja vain suurien kärsimyksien hinnalla tullut näkyviin. Mutta tulee kohta, jolloin ne ovat tasaväkiset — jolloin nämä kaksi voimaa ovat menneet niin ristiin, että siinä on kuin elämä ja kuolema yhdessä. Ja sen jälkeen alkaa Elämänpuu voittaa ja kuolemanpuu hävitä. Ja siinä on kehityksellinen määrä, mikä pitää saavuttaa ennenkuin ne voivat mennä noin ristiin, ja Elämänpuu ruveta hallitsemaan ja kuolemanpuu vähenemään. Se ei voi tapahtua, ennenkuin ihmiskunnassa on päästy niin pitkälle, että Elämänpuu on päässyt näkyvään maailmaan; Elämänpuu, joka on kolmihaarainen aurinkokunnan Logoksen kolminaisuuden vuoksi. Huomaamme, että elämme nyt siinä ristiinmenossa: Logos kolmessa ilmennyksessään on tullut käytännön maailmaan, heti alussa Pyhänä Henkenä ja nyt Poikana ja Isänä. Koko Elämänpuu kaikkine kolmine voimineen on käytännön elämässä mukana. Ja toisaalta hyvän- ja pahantiedon puu on astunut käytäntöön atomipommin muodossa sellaisessa tehokkuudessa että kuolema voi kohdata maapalloa milloin tahansa. Elämme nyt juuri tässä ristiinmenossa — kaksi voimaa ovat tulleet niin lähelle toisiaan, että siitä täytyy lähteä jotakin uutta. Lähteä ainakin se, ettemme ihaile verenvuodatusta, kuten maailma tekee, se aivankuin syö siitä. Sanomalehdet kuvaavat sitä kirjoituksin ja valokuvin, ja ihmiset jotka ovat hyvän- ja pahantiedon puun puolella syövät tästä kuvatusta tuskasta ja vahvistuvat siitä. Näin nämä kaksi voimaa ovat tulleet yhteen. Ja sentähden täytyy meissä tapahtua nyt uudelleen järjestely kuoleman suhteen. Kuoleman täytyy meissä järjestyä uudella tavalla. Alamme kuolla siten, ettemme huoli

mistään sellaisista eduista, joita saadaan toisen ihmisen kuoleman kautta, murhan kautta; emme kunniasta, emme mitaleista, emme elämästäkään. Kuolemme murhan kautta saaduille eduille. Kuolemme kuolemalle. Se on mystillinen kuolema. Meidän täytyy oppia tämä, kuolemaan kuolemalle, muuten kuolemme kuolemalla. Meidän täytyy oppia kuolemaan kuoleman aiheuttajalle. Se tapahtuu Elämänpuun avulla, ja sitten lähdemme elämään tämän tähän asti halveksitun Elämänpuun mukana.

J. R. H.

1955 joulukuu, 290

Pohjolan Valo 1956

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Kutsu, aavistus, tieto

"Suuressa seikkailussa" professori Batory ja tohtori Kotka keskustelevat suuren uskonpuhdistuksen asioista useilta puolilta. Ajattelen ottaa tässä puheeksi jonkun puolen noista keskusteluista.

Toistan vielä, että kaikki nuo keskustelut ja neuvottelut koskevat uskonpuhdistuksen suurta asiaa. Samalla ne koskevat sitä suurta keskushenkilöä, suurta Opettajaa, joka on tuon uskonpuhdistuksen luovana ja liikkeellepanevana voimana. Tämä kuuluu asiaan ja on luonnollista. Sillä eihän mikään synny eikä tule tehdyksi ilman tekijää. "Suuressa seikkailussa" on samalla kaikki verhottu jonkunlaisiin symboleihin. Siinä on aina toisella kädellä peitetty mitä toisella on yritetty avata. Että näin oli tehtävä, että se on sääntö, jota on noudatettava, siitähän P. E. muissa yhteyksissä nimenomaan huomauttaa.

Aloitamme siis. Keskusteluissa mm. sanotaan, että Versailles on sellainen lumottu paikka, johon eivät löydä tietä nekään, jotka alussa olivat sitä rakentamassa. Ja syykin mainitaan: maailman materialistiset näkökannat ovat vieneet heidät. Tältä kannalta voimmekin heti kysyä: mikä on tuo Versailles, mitä se symbolisoi? Selvästi se symbolisoi sitä tehtävää, sitä uutta kulttuuria, jota varten teosofinen liike oli aloitettu. Teosofinen liike aloitettiin muodostamaan yleisen veljeyden ydintä. Siitä piti syntyä se uusi sivistys, jota Versailles symbolisoi. Mutta Teosofisessa Seurassa tämä työ jäi vain tyhjiin puheisiin. Käytännöllinen työ suuntautui maailman moninaisiin harrastuksiin, aina politiikkaan ja sotaan asti. Tultiin siihen, josta teosofisen liikkeen alkaja H. P. Blavatsky oli jo aikanaan sanonut, että tulee niin suuri hämmennys, etteivät teosofitkaan tiedä mitä teosofia on. Samalla H. P. B. viittasi Suomeen, sanoen sieltä valon tulevan.

Niin, Pekka Ervast pysyi aina ja perinpohjaisesti uskollisena yleisen veljeyden aatteelle. Ja omalla hienovaraisella tavallaan hän yritti päästä neuvotteluihin johtavien teosofien kanssa. Niinpä P. E. kirjoitti C. W. Leadbeaterille ehdottaen, että ryhdyttäisiin erikoisemmin tutkimaan sukupuolielämän ongelmaa. Leadbeater vastasi ehdotukseen kielteisesti. Mutta P. E. sanoi, että jos Leadbeater olisi ottanut ehdotuksen vastaan ja — niinkuin nyt voimme lisätä: olisi antautunut neuvotteluihin ja yhteistyöhön P. E:n kanssa — niin moni virhe T. S:ssa olisi jäänyt tekemättä.

Ja sitten P. E:n suhtautuminen Annie Besantiin, joka oli Adyarin T. S:n presidentti. Annie Besant oli luvannut tulla Suomeen Tukholman teosofisen kongressin jälkeen kesällä 1913. Siksi P. E. kiiruhti rakentamaan temppelin omistamalleen tontille Pakinkylässä. Pekka Ervast puolestaan oli Tukholman kongressissa ja piti siellä kaksi esitelmää Suomen kansallishaltiasta ja hänen tehtävästään. Ja siinä tapahtui todellinen helluntai-ihme siten, että kun P. E. esitelmöi ruotsiksi, niin nekin kuulijat, kuten venäläiset ja muut, jotka eivät ollenkaan ymmärtäneet ruotsia, ymmärsivät P. E:n esitelmien sisällön. Mutta huolimatta tästä ja huolimatta siitä että vaikka Annie Besantin laadittuun matkaohjelmaan kuului myös Suomi ja hän oli luvannut tänne tulla, niin hän ei kuitenkaan tullut. Tätäkin täytyy pitää tappiona Mestareitten aloittamalle teosofiselle työlle. Sillä jos Annie Besant olisi silloin poikennut Suomeen ja antautunut luottamuksellisiin neuvotteluihin P. E:n kanssa, niin se olisi voinut muodostua merkittäväksi tapahtumaksi Annie Besantille ja Teosofiselle Seuralle. Ehkei Annie Besant olisikaan mennyt noin suinpäin

julistamaan seuraavana vuotena alkanutta suursotaa pyhäksi, teosofejakin velvoittavaksi. Ken tietää mitä olisi silloin tapahtunut.

Entä Saksan Teosofisen Seuran silloinen ylisihteeri tohtori Steiner. Vuonna 1912 hän piti esitelmiä oppilailleen Helsingissä samoihin aikoihin kun meillä oli Suomen Teosofisen Seuran vuosikokous. Pekka Ervast järjesti kysymyskokouksen, jossa Steinerin vastattavaksi esitettiin joukko kysymyksiä Suomen kohtalosta ynnä muusta. Steiner vastasi saksaksi, jotka vastaukset olivat syvällisiä ja kiintoisia. Hän selitti, että Suomella tulee olemaan erkoinen tehtävä, niinkuin myös Norjallakin.

Mutta nähtävästi Steiner itse sai myös kokea jotakin yllättävää. Pekka Ervast itse kertoi allekirjoittaneellekin, kuinka Steiner tuli hänen luokseen ja sanoi: "Kyllä meidän pitäisi tavata useammin aivan näin ruumiillisestikin". Tähän nähtävästi vaikutti myös se tapa, jolla P. E. suomensi hänen vastauksensa. Steiner antoi muutamia melkoisen pitkiäkin vastauksia. P. E. kuunteli ja vasta kun Steiner oli lopettanut, nousi P. E. ja esitti sanatarkasti ja joustavasti Steinerin pitkähkön puheen suomeksi. P. E. kertoi allekirjoittaneellekin, miten tuo tuollainen suomentaminen kävi päinsä. Se kävi päinsä siten, että kun Steiner puhui, niin P. E. kirjoitti sen heti sana sanalta astraaliseen aineeseen. Ja siitä astraalisesta käsikirjoituksestaan P. E. sen sitten esitti sanatarkasti ja joustavasti. Nähtävästi Steiner okkultisena selvänäkijänä huomasi tämän, ja ihmetteli.

Mutta vaikka Steiner itse esitti Pekka Ervastille, että heidän pitäisi aivan näin ruumiillisestikin tavata toisensa useasti, niin kuitenkin Steiner laiminlöi oman ehdotuksensa. Hän ei tullut ottaneeksi yhteyttä Pekka Ervastiin. Ja sen voi merkitä tappioksi, niin Steinerille itselleen kuin Mestareitten aloittamalle teosofiselle liikkeelle. Sillä jos Steiner olisi antautunut luottamuksellisiin neuvotteluihin P. E:n kanssa, olisi se vaikuttanut eheyttävään suuntaan.

Vielä voimme ottaa Krishnamurtin tähän samaan tarkkailuun. Krishnamurtin työ- ja matkaohjelmassa oli, että hänen piti olla Kaliforniassa siihen aikaan, kun Pekka Ervast oli siellä. Mutta niin ei taas käynytkään. Ymmärrämme, että jos niin olisi käynyt, jos Krishnamurti olisi tavannut Pekka Ervastin, olisi se voinut vaikuttaa käänteentekevästi häneen ja hänen työhönsä. Krishnamurti olisi voinut päästä yhteyteen todellisen historiallisen Mestarin kanssa.

Näin on nyt käytäntö osoittanut, että se todellinen teosofinen työ, jota Versailles symbolisoi, on kuin lumottu linna, jonne eivät löydä tietä nekään, jotka alussa olivat sitä rakentamassa. Ja kuitenkin tuo Versailles on elävien ihmisten työkeskus. Siinä työskentelevät ne, jotka ovat pysyneet uskollisina Mestareitten alkuperäiselle yleisen veljeyden aatteelle. Ja siihen linnaan voi tulla jatkuvasti uusiakin työntekijöitä. He tulevat sisäisestä kutsusta. Se kutsu on heräävä aavistus siitä, että tässä on kysymyksessä se suuri Opettaja ja hänen työnsä, josta P. E. niin suurella vakavuudella puhui. He alkavat aavistaa, että se suuri Opettaja on nimenomaan Pekka Ervast. Sen osoittaa hänen työnsä hedelmä, hänen opetuksensa laatu. He aavistavat tämän, ja sitten heidän aavistuksensa kasvaa tiedoksi. Se työ on käynnissä täällä Suomessa. Se on P. E:n tekemä ja jatkuvasti johtama kristosofinen työ.

J. R. H.

1956 tammikuu, 4—6

MINÄKÖ VAI IHMISYYS?

(Aira Lehtisen muistiinpanon mukaan puhuin vuosikokouksessamme Tampereen Kaupungintalolla pääsiäissunnuntain aamuna v. 1955 seuraavaan tapaan).

Rakkaat veljet. Johtajamme Pekka Ervast joutui usein puhumaan kirjoituksissaan siitä häiriöllisyydestä, mikä maailmassa vallitsee ja mikä perustuu siihen väärinpäiseen ajatustapaan, että olemme täällä maailmassa taistellaksemme persoonallisen asemamme puolesta. Meitä nykyisinä teosofeina kiinnostaa erikoisesti se, että Pekka Ervastin on täytynyt puhua tästä myös siinä sisäisemmässä ryhmitty-

mässä, jota sanotaan esoteeriseksi kouluksi. — Kuulimme juuri yhden teosofisen liikkeen historiaa koskevan esitelmän. — Se on tämä väärään ajatukseen perustuva väärä asenne, joka on ihmiskunnan perusonnettomuus, ja uhkaa sitä tuholla. Olemme ottaneet väärän tiedon lähtökohdaksi sensijaan, että olisimme ottaneet oikean, joka on, että olemme täällä täyttääksemme Jumalan tahtoa ja maailmankaikkeuden järjestystä, ja toisiamme auttaen luodaksemme sen mukaista elämää.

Pekka Ervast puhuu järkyttävällä tavalla siitä kuinka tämä taistelun periaate pyrkii joka paikkaan, kirkkoon, henkisiin järjestöihin ja seuroihin ja niin myös teosofiseen liikkeeseen; pääsi siinä esiin ja sai aikaan hajaannuksen. Sillä tavalla se uuden elämäntavan yritys, se pieni alku, jota varten teosofinen liike oli perustettu, hajosi. Tarkoituksena oli koota ihmiskunnasta niitä ihmisiä, jotka olivat sydämestään kyllästyneet vanhaan taisteluperiaatteeseen, ja luoda uuden yhteisymmärryksen ja uuden periaatteen pohjalta uusi kulttuuri maailmaan — sen periaatteen pohjalta, että ei enää taistella, ei sekaannuta mihinkään riitaan. Sen piti olla määräävä, se oli juuri se uusi, joka piti luoda. Mutta niin kävi, että taistelun henki pääsi esiin, ensin arvokkaassa sävyssä, sitten puhjeten täyteen valtaan ja meni niin pitkälle, että ei taisteltu vain kunniapaikoista oman liikkeen piirissä vaan vajottiin ottamaan osaa kansainväliseen sotaan. Julistettiin, että sota on välttämätön, teosofien on pantava voimansa siihen, että määrätty puoli — se johon he kuuluivat — voittaisi, ja kun vastapuoli olisi murskattu, voisi Kristus tulla maan päälle.

Tämä oli teosofisen liikkeen murhenäytelmä, suuri onnettomuus sille, mutta ennen kaikkea ihmiskunnalle. Meni hajalle kaunis yritys uuden inhimillisemmän sivistyksen aikaansaamiseksi. Ja kun teosofinen liike on jatkanut niinkuin on jatkanut, voimme erottaa sen historiassa toistuvia 13-vuotisjaksoja, kuten Pekka Ervastkin osoittaa. Yksi alkoi 1901, jolloin Steiner tuli mukaan liikkeeseen. Seuraava alkoi 1914, joka teki Pekka Ervastista itsenäisen työntekijän, niinkuin hän itse sanoo. Hänen täytyi silloin ryhtyä omaehtoiseen työhön sen suuren asian puolesta, jonka jumalat olivat panneet alkuun. Jos jatkamme, saamme: 1914+13=1927. Silloin oli P. E:n työssä kriitillinen kohta vapaamuurarikriisin yhteydessä, työ jakautui kahtia, Ruusu-Risti julistautui itsenäiseksi. 1927+13=1940. Silloin meidän kristosofisten työntekijäin täytyi toistaa Pekka Ervastin sanat: vuosi 1940 teki meistä itsenäisen joukon, jonka täytyi tehdä työtä Mestarin johdolla. Sillä silloin Ruusu-Rististä erotettiin joukko jäseniä ja osa erosi periaatteen vuoksi. Emmekä voineet muuta kuin aloittaa itsenäisen työn, kaikin tavoin oman toiminnan. Olemme julkaisseet kirjoja, aikakauslehteä, pitäneet esitelmiä jne. Ja koska jatkamme Pekka Ervastin työtä, voimme sanoa, että 1940 Pekka Ervast uudella tavalla työssään itsenäistyi. Muodostui kristosofinen ryhmä, joka juuri haluaa ottaa oppia siitä mitä Pekka Ervast opettaa hajoamisesta ja yhtymisestä. Niinpä emme lue P. E:n esityksiä teosofisen liikkeen historiasta historiallisen, kultturellisen tai kirjallisen mielenkiinnon vuoksi, sehän ei veisi mihinkään, vaan luemme niitä meihin kohdistuvana Pekka Ervastin kädenojennuksena, että syventyisimme asiaan perinpohjin, veisimme sen päähän asti ja tekisimme varmat johtopäätökset työtämme varten. Jotta näillä P. E:n esitelmillä olisi se merkitys, minkä P. E. on niille tarkoittanut, täytyy meidän niiden sisäinen aate käsittää itsessämme ja yhteisesti, niin että se muuttuu lähtökohdaksi, ettei aina samaa tyhmyyttä tehtäisi, ettei pantaisi työtä hajalle taistellessa milloin oman persoonallisuuden, milloin sivuaatteen puolesta. Vaan että päästäisi sen asian pohjaan asti, mitä Pekka Ervast ajaa takaa, ja tekisimme siinä työtä.

Voisimme opin edelläolevasta keskittää kolmeen neuvoon tai selviöön, voisimme pakottaa itsemme niin syventymään, että tuloksena olisi vapauttava totuus, selviö. Lyhyenä kokooma-ajatuksena saamme ojennusnuoraksi: 1. Vaikka teosofisessa liikkeessä on johtajia, niin kuten P. E. sanoo, ainoa johtaja on näkymätön Jumala. Ainoa hallitsija on se Jumala, joka on maailmankaikkeuden takana ja joka piilee, herää ja kasvaa meissä itsessämme, — siis Jumala maailmankaikkeudessa ja meissä. Se on Jumala ja Jumalan valtakunnan sanoma sellaisena kuin suuret Jumalan Pojat sen esittävät, joka johtaa, ja me olemme kaikki poikia ja lapsia ja teemme työtä auttaaksemme Jumalaa johtoon ja

hänen Valtakuntaansa tulemaan, — emmekä saadaksemme itsemme johtoon ja valtaan. Tästä jo Jeesuksenkin täytyi puhua. Tämä on työssämme numero yksi, jota emme saa koskaan unohtaa — emme saa nostaa itseämme jumalaksi, mutta emme myös alistua tottelemaan niitä, jotka nostavat itsensä erehtymättömäksi paaviksi. Tämä on tehtävä niin selväksi, että se on selvä.

2. Meidän on muodostettava ryhmiä. Aika on sellainen, ettei yksityistä totuudenetsijää, siis sellaista, joka luulee voivansa yksinänsä työskennellä, pitkällekään auteta. Sillä ne henkivoimat, jotka nyt vaikuttavat, ovat luonteeltaan sellaisia, että ne etsivät missä yksi, kaksi, kolme tai neljä olisi koolla muodostaen kootun ryhmän. Veljespiiri ja rakkauden periaate ovat nyt tunnussana ja auttava voima. Emme auta toisiamme nuhteilla emmekä tyytymättömällä tunnelmalla. Se täytyy alkemistisesti sulattaa rakkauden tunteeksi ja järjeksi. Tämäkin on tehtävä aivan selväksi. Emme saa leikilläkään letkauttaa toista takana sen paremmin kuin edessäkään, koska kaikki olemme puutteellisia ja yritämme Kristusta kasvattaa. Olkoon suhteeni veljeen sellainen, että jos huomaan hänen olevan harhassa, mietin miten voisin auttaa, en nuhtele, parempi on olla ääneti ja hautoa sisässään, kunnes arvostelu muuttuu rakkaudeksi ja osaan puhua enkelin kielellä lohduttaen ja nostaen.

3. On oltava oikea suhde omaan itseensä On tarkistettava oma asema, oma kanta olenko oikeassa suhteessa työhön, olenko siten hereillä, että todella täytän sen dharman, jonka jumalallinen kaitselmus on minullekin antanut. On aina tarkistettava, kiinnitänkö huomion dharmaani, että mitä voin tehdä jumalallisen maailmanjärjestyksen puolesta. Ja karma on siinä samalla lunastettava, sitä vastaan ei voi taistella, mahtavammat voimat pitävät sitä käsissään ja mittaavat jokaiselle aina ihmiskunnan ja elämän vaatimusten mukaan. Tämä kolmas kohta on siis ymmärrys siitä, että olemme itse vastuussa, emme voi jättää dharmaamme emmekä karmaamme toisen, sijaissovittajan, suoritettavaksi. Meidän on itse luotava oma maailmamme, samalla kuin yhteinen. — Täytämme siis paikkamme luottamuksessa Jumalaan, toinen toiseemme ja dharma-karmaamme.

Näin voimme koko onnettoman historian tehdä myönteiseksi itseemme nähden näillä kolmella selviöllä.: oikealla suhteella Jumalaan, joka on kosmillinen Kristus mutta Kristus myös julkiseksi tulleena; oikealla suhteella veljiin, ettemme loukkaannu emmekä loukkaa vaan olemme valmiit auttamaan rakkauden hengessä; ja oikealla suhteella itseemme, että seisomme omilla jaloillamme asettamatta ketään vastuuseen omista toimistamme ja tekemättä mitään toisen vastuulla.

Työmme seisoo näin oikeastaan kolmijalalla. Ja se on silloin oikeassa suhteessa jumalalliseen ilmiölliseen elämään, koska Jumala kolminaisena on astunut käytännön elämään. Niin että määräväksi on tullut aatma-prinsiippi, ei vain meissä vaan koko ihmiskunnassa. Koko ihmiskunta on kutsuttu ykseytymään. Kaikki muu, järki ja tunne yhtyy aatmaan, sillä siitä alkaa henkinen elämä; jossa Jumalan Poika on se, mitä edistämme tässä käytännön maailmassa.

J. R. H.

1956 tammikuu, 14—16

VELJEYDEN YTIMEN YDIN

(Päiväkokouksessa Saarenmaassa 22. VII. 1955).

Teosofinen liike aloitettiin uuden, inhimillisemmän, veljellisemmän sivistyksen aikaansaamiseksi. Se on yritys, jossa olemme saaneet käytännöllistä kokemusta. Ja tärkeä kokemus on siinä, että sellainen yritys tuskin onnistuu, ellei todellinen Mestari ja hänen oppinsa ole siinä johtavana tekijänä. Siinä yrityksessä täytyy antaa täydellinen luottamus Mestarille ja hänen vuorisaarnaan pohjautuvalle opetukselleen. Jos vaan muutoin yritetään olla veljellisiä ja suvaitsevaisia, niin yritys epäonnistuu. Ihmisinä emme voi jättää ihmisyyttä pois laskuista. Jos sen teemme, tulee yri-

tyksestämme vain ihmisyydetön ilve. Jos siis yritetään suhtautua arvonannolla Mestarin esittämään aseettomaan elämänkäsitykseen, mutta myös samanlaisella arvonannolla sotaisiin ja materialistisiin esityksiin, niin yritys muodostuu teeskentelyksi. Sillä olisi luonnotonta, jos ihminen olisi, tai yrittäisi olla sillätavoin veljellinen, että hän osallistuisi samalla kiinnostuksella materialistisiin, militaristisiin ja Mestarin esittämiin kristosofisiin opetuksiin.

— — —

Pelko ja siitä johtuva sovinnaisuus maailman auktoriteetteja kohtaan on yksi tyrmistyttävä tekijä. Niinpä tuollainen pelko oli kriitillisen hetken määräävä tekijä, ettei Pekka Ervastista saanut puhua sinä suurena opettajana, jollaiseksi hänen opetuksensa laatu hänet osoitti ja osoittaa. Mutta totuudenetsijöinä meidän on pelko voitettava. Rakkaus totuuteen on oleva niin suuri, että se voittaa pelon. Ja pelottomasti katsellen näemme ja ymmärrämme pian, että maailma on ennen kokemattoman mullistuksen tilassa. Ulkoisesti ja kuoleman kannalta katsoen tuo mullistus esiintyy atomiaseissa, sisäisesti ja elämän kannalta suuressa Opettajassa ja hänen opetuksessaan. Se esiintyy Pekka Ervastissa ja hänen kristosofisessa sanomassaan. Siinä on meille pelastava kädenojennus.

— — —

Niin, Vuorisaarnan käytännöllinen siveysoppi on aina oleva määräävällä sijalla. Mutta sitä tulee seurata järjen valaistus metafyysillisissä asioissa. Siitähän Jeesuskin puhuu oppilailleen. Siten moraali kulkee aina edellä, ja sitä seuraa järjen valaistus. Totuus on valoa, rakkaus on voittavaa voimaa ja elämää.

J. R. H.

1955 tammikuu, 19—20

TIETÄMÄTTÖMYYS

(J. R. H:n puheenvuoro aamulla Saarenmaassa 21. VII. 1955. Muistiinmerkitty).

Tämmöisessä P. E:n koulussa on koko elämä mukana. Jos perustetaan vain "sointuloita", niin ne lähtevät kyllä kauniista ajatuksesta aloittaa aivan uusi elämä. Mutta sitten ei ole yhteyttä todelliseen Mestariin. Silloin vapaus voi saada varsin kummallisia muotoja. Mennään väärään vapauteen. Syntyy irvikuvallisia muotoja. Esim. sukupuolisuudessa. Ja kuitenkin veljelliseen yhteiselämään on pyrittävä. Ja semmoisia yhtymiä, ryhmiä, täytyy syntyä Mestarin moraalin alla, ettei syntyisi vääriä muotoja.

Toinen ansa vaanii myöskin. Se ansa vaanii etenkin niitä, joiden karma on pitemmälle kehittynyt. Ne eivät osaa nöyrtyä vaan loukkaantuvat ja jäävät murjottamaan. Se on vienyt teosofiset seurat nurin. Ei missään tapauksessa saisi jäädä loukkaantuneena murjottamaan, vaan aina olisi syvennyttävä asiaan. Murjotus on voitettava. Sen karmallinen syy on edellisissä ruumistuksissa. Se on koppavuus. Se vie eristyksen harhaan, jää vain vihaisena puhisemaan. Mutta vaaditaan uudistumiskykyä, synnyttämiskykyä. Uudistumiskykyinen löytää aina keinoja ja menettelytapoja miten selviytyä taas yhteistyöhön ja veljeyteen.

Kun ajattelee tämän maailman toista puolta, niin helvettiä on maailmassa. Sanomalehdessä oli eräänä päivänä kerrottu eräästä perheestä, joka asui talossa missä kummitukset häiritsivät, jopa lopuksi perheen pieni lapsi kuoli ja toinen lapsi kertoi nähneensä valkoisen koiran maanneen lapsen päällä. Lopuksi perheen oli pakko luopua asunnosta.

Ajatella niitä vainajia, jotka joutuvat olemaan rauhattomina kummituksina ja tekemään pahaa vielä vainajinakin. Ovat tehneet pahoja rikollisia tekoja eläissään, ehkäpä harjoittaneet mustaa magiaa. Helvettiä on se niille vainajille. Ollaan kuin kuolleita mutta sidottuina rikospaikalle. Pappikin oli lähetetty paikalle tutkimuksia tekemään. Kuuli vain huokauksia ja voihkeita. Se on tietämättömyyden helvettiä. Ja kirkko ei pane kortta ristiin tietämättömyyden voittamiseksi.

1956 tammikuu. 23

KANSOJEN HYPNOOSI

Huomaamme, että maapallon ihmiskunta on joutunut ihmeelliseen vaiheeseen. Vaikka yleensä on uskoa Jumalaan, kauniimpaan, inhimillisempään elämään, niin on kuin olisi joku näkymätön voima, joka jotenkin kuin pilkallisesti nauraa ja vetää ihmiskuntaa aivan toiseen suuntaan. On kuin tuo näkymätön voima jotenkin lumoisi kulttuurikansat ja niiden johtajat määrätynlaiseen hypnoottiseen tilaan. Vaikka he näkevät vaaran ja pitävät konferenssej a tilanteen pelastamiseksi, niin maagillinen voima lumoo neuvottelijoiden mielentilan sellaiseksi, että jokaisen yleismaailmallisen konferenssin jälkeen huomataan oltavan entistä vaikeammassa ja jännittyneemmässä tilassa. Neuvotteluissaan kansat ärsyttävät itseään ja toisiaan aina lähemmäksi täydellistä järjen vararikkoa, sotaa. Järjellisen vararikon huippu onkin siinä, että kansojen johtajien ja neuvottelijain silmissä sota, tuo pimeä murhaaminen ja ryöväämminen, näyttää olevan kuin ihanaa ruusuilla tanssia, milteipä pyhää ja jumalallista.

Ihmiskunta on täten kuin jossain hypnoottisessa puristuksessa. Järkeään se käyttää järjettömyyteen, hyvettä paheeseen, murhaamiseen.

Voimme lyhyesti todeta: kansoja voimme lopulta auttaa vain siten, että ne saadaan herätetyksi maagillis-hypnoottisesta tilastaan. Niinpä Pekka Ervastin henkisen työn seurauksena oli, että Suomen kansa jo vuosisatamme alussa olisi voinut aloittaa todella inhimillisen, aseettoman sivistyksen. Suurlakossa v. 1905 Suomi oli hiljaisella alistumattomuudellaan tilaisuudessa näyttämään sellaisen ihmisyyden mahdin, että pahoissa aikeissa ollut suurvalta pelästyi ja perääntyi. Suomi olisi voinut suoralta kädeltä perustaa aseettoman sivistyksen — jos se vaan olisi pysynyt yksimielisenä. Mutta onnettomuudekseen Suomen kansa alkoi jakaantua punaisiin ja valkoisiin. Pimeä hypnoosi sai esiin ja käytäntöön oman viisautensa: "hajoita ja hallitse". Ja seurauksena oli vapaussodan nimellä kulkeva veljessota. Ihmisyyden aate kärsi tappion. Se siinä asteessaan kuoli ja haudattiin. Sen hautajaisia vietetään yhä niinsanottujen sankarihautojen palvonnassa.

Mutta P. E:n aloittama herätys, kasvatus- ja valistustyö on myös jatkunut. P. E:n poismenossa se työ siirtyi uuteen vaiheeseen. Kristosofisessa työssä P. E. on saanut tuon välttämättömän pietarimaisen tunnustuksen: sinä olet Jumalan Poika, se suuri opettaja, jonka esiintymisestä meidän ajallamme sinä vuosikymmenien ajan jatkuvasti puhuit. Tunnemme sinut opetuksiesi laadusta. Mutta tunnemme sinut myös sisäisenä voimana, valona ja viisautena. Ja sinähän jo eläessäsi sanoit, että Suomen tehtävä on aseettoman sivistyksen luominen. Näemme selvästi, että aseeton sivistys sisältyy sinun esittämääsi kristosofiseen sanomaan. Sen sanoman puolesta siis on työtä tehtävä. Yhä kasvavat kristosofiset ryhmät ovat, ja tulevat olemaan, uuden sivistyksen runkona.

J. R. H.

1956 tammikuu, 25—26

KIITOS

8. XII täyttäessäni 82 vuotta sain osakseni veljellisen rakkauden myötätuntoa monissa muodoissa. Kaikesta tästä lausun sydämelliset kiitokseni.

J. R. H.

1956 tammikuu, 26

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Paavali, esikuvallinen katumuksentekijä

Kirjassaan "Teosofian sanoma nykyajalle" luvussa "Kuoleman jälkeen" Pekka Ervast mainitsee apostoli Paavalin sanat siitä, että kun kuolemme Kristuksen kanssa samanlaisen kuoleman, niin myös ylösnousemme Kristuksen kanssa samanlaisessa ylösnousemuksessa. Paavali on joutunut, ja samoin muut apostolit, teologiseen ase-

maan kristikunnassa. Paavalille huudetaan kuten Jeesukselleki "Herra, Herra" eikä syvennytä hänen opetuksiinsa. Paavali on tullut niin tärkeäksi kirkossa, koska muutamilla Paavalin lauseilla on luultu voitavan pyyhkäistä pois koko Kristuksen oppi. Mutta me voimme saada Paavalilta esimerkillistä opetusta kuoleman ja uudestisyntymisen mysteriossa. Sillä Paavali antaa järkyttävän näytteen siitä, että meidän tulee kuolla ja ylösnousta Kristuksen kanssa. Paavali oli nuori, saanut ahdasmielisen uskonnollisen kasvatuksen. Hän oli sellaisen kasvatuksen tuote, jossa Jumala uskottiin väkivaltaiseksi. Sellainen oli juutalaisuus. Ja Paavali oli tässä juutalaisuudessaan vilpitön, oli rehellinen juutalaisuuden kasvatti, ottanut sen täydestä. Mutta sitten ratkaisevan tärkeä asia. Niinpian kuin Paavali pääsi perille totuudesta — hänhän nähtävästi ei ollut tavannut Jeesusta ja vainosi kristittyjä koska juutalaisuus velvoitti semmoiseen — mutta niin pian kun hän ymmärsi totuuden, hän teki täyskäännöksen. Damaskoksen tiellä, ollessaan matkalla vainoamaan kristittyjä, hän tapasi Jeesuksen sielullisesti, ja samalla tajusi Jumalan Pojan itsessään. Ja tämä oli nyt Paavalille järkyttävä kokemus. Ja nythän hän olisi voinut, nykyisten piispojen tavalla, olla hiljakseen asiasta eikä puhua mitään. Mutta nyt tulee Paavalissa esille se perinpohjaisuus, että niin pian kuin hän ymmärsi Jeesus Kristuksen hengen ja samalla koki Jumalan Pojan itsessään, niin pian kun hän saa tämän tietoisuutensa, hän lakkaa sitä vastustamasta. Ja menee kristittyjen luo rohkeasti saamaan opetusta siitä uudesta hengestä. Paavali siten hiljakseen syventyi Jeesuksen oppiin ehkä parin vuoden ajan. Mutta sitten hän tekee puhdasta jälkeä, hän ei peittele tyhmyyttään, katuu ankarasti, kirjeissäänkin puhuen itsestään kummallisena olentona, joka on vainonnut Herran seurakuntaa. Tämä olisi nyt otettava meidän huomioon, että Paavalillekin tehtäisiin oikeutta, — tämä, että hän, kun juutalaisen kasvatuksen saaneena tuli vastustaneeksi korkeinta Valon tuojaa, aina katuu sitä kutsuen itseään keskensyntyneeksi. Tässä on opittavaa. Jos tahdomme kirkoissa puhua Paavalista, niin on meidän myös, jotka olemme menneet väkivallan tielle, tehtävä samoin kuin Paavali: kun huomaat tehneesi tyhmyyden, älä sitä puolusta. Eikä Paavali jäänyt tähän tunnustukseenkaan, vaan hän syventyi Jeesuksen oppiin ja alkoi sitä opettaa. Tätä voi sanoa kuolemaksi Kristuksessa. Paavali kuoli juutalaisuudelle, jätti ympärileikkaukset ja sen muut tavat. Se oli mystillinen kuolema jos mikä. Kaikissa tilanteissa hän esittää hirmuisen virheensä, mutta ei jää siihen, vaan tekee työtä Kristuksen opin puolesta. Hänessä kuoli juutalaisuus ja ylösnousi kristillisyys. Ja hän jatkaa eteenpäin Kristuksen kanssa, hän kärsi paljon, vainottiin, ruoskittiin ja vihdoin teloitettiin, — hän meni Kristuksen kanssa kuoleman pohjaan asti koska teloitettiin kuten Jeesuskin. Tähän sisältyy mysteerio. Tämä puoli on meiltä mennyt peittoon. Jos Paavalista niin paljon puhutaan, niin seurattakoon häntä. Piispat ja paavit, jotka ovat harjoittaneet väkivaltaa, hirmuista inkvisitiota ja sotaa, puhuvat Paavalista ja luulevat sillä pyyhkäisseensä Kristuksen opin pois. Jos he olisivat Paavalin ja Kristuksen hengen läpäisemiä, he menisivät Canossaan, tunnustaisivat, että jumalallisen Opettajan nimessä olivat ryhtyneet väkivaltaa harjoittamaan. Tämä Paavalin menettely olisi saatava päivänvaloon esikuvaksi meille, että annettaisi oikeutta Paavalillekin: hän tunnusti erehdyksensä ja parhaansa mukaan yrittää esittää Kristuksen rakkauden oppia ja itse joutuu sen marttyyriksi Rooman näyttämöllä. Jos piispat ja paavit pysähtyisivät toden teolla Paavalin eteen, he mykistyisivät hänen rehellisyytensä ja tunnustuksensa edessä. Nyt he hänestä aivan turhanpäiväisesti puhuvat kuten Jeesuksestakin. — Aivan viime päivinä olen ajatellut sekä tätä että Pekka Ervastin vakavaa lausuntoa, että meidän täytyisi teosofeinakin tunnustaa hirmuinen erehdyksemme kun lankesimme väkivaltaan, että pääsisimme alkamaan aivan uuden elämän.

Vielä vain voimme toistaa, että Paavali tässä on niin jyrkkä. Kun hän kerran näkee, että nyt minä olen erehtynyt, ja että koko juutalaisuus on erehtynyt, niin hän esittää moneen kertaan erehdyksensä, sanoo kuinka on kuin keskensyntynyt kun Herran seurakuntaa vainosi, ja koettaa nyt kaikin tavoin sitä edesauttaa. Hän tahtoi korjata, kun hirmuisen erehdyksensä huomasi. Kaikessa tässä Paavali on velvoittava esikuva väkivaltaan vajonneelle kirkolle ja meille teosofeille.

J. R. H.

1956 helmikuu, 36—37

INSPIRATIONISTA

J. R. H:n puheenvuoro päiväkokouksessa Saarenmaassa 23. VII. 1955. Muistiinmerkitty.

Madame Blavatskya ei voi pitää minään spiritistisenä meediona, vaikka hänen kauttaan puhuivat monet viisaat. Sillä hän ei ollut transissa vaan oli täydessä päivätietoisuudessaan ja tiesi aina mistä oli kysymys. P. E. sanoi, että joku voi tulla läheiseksi inspiroijaksi, mutta koskaan ei saa antaa aivojaan käytettäväksi niin, ettei itse tiedä mitä tapahtuu. Ei saa antaa itseään kenenkään sokeaksi puhetorveksi, sillä aina täytyy olla itse vastuussa puheistaan. Tavallinen medio ei yleensä itse ymmärrä esittämäänsä puhetta ja asiaa — voipa puhua kieltä, jota ei itse ymmärrä — ja niin ollen ei ole itse vastuussa puheistaan. Tällaiseen ei ole asiallista antautua, sillä siinä on suuri vaara joutua vaikka minkälaisen inspiratsionin puhetorveksi.

Kun on kysymyksessä henkinen inspiratio niin siinä ei ole mitään pakkoa, ei tunkeilevaa medion oman tajunnan poistyöntämistä. Siinä on voimakas läsnäolon tunne, paruusia, josta kesäkursseilla oli puhetta. Silloin puhuu täysin vastuullisena sanoistaan — vaikka toinen olisi sen valmistanut ja on siinä inspiroijana. Kuitenkaan totuudenetsijä ei saa jäädä sen varaan, että inspiratio tulee. Inspiratsioni tulee jos tulee, mutta sitä ei saa jäädä odottamaan ja jäädä sen varaan.

P. E. kertoi eräästä teosofisesta kokouksesta, joka oli tapahtunut hänen nuoruudessaan. Siinä kokouksessa oli puheenjohtajana eräs oppinut mies. Se kokous meni aika hyvin, sillä hän oli valmistautunut. Mutta lopuksi hän ilmoitti seuraavasta kokouksesta ja sanoi siinä vastaavansa kysymyksiin. P. E. kauhistui, sillä hän näki, ettei mies tiennyt mitään. Seuraavalle kokoukselle tulikin nolo loppu. Mies jutteli jotain jälleensyntymästä, aivan päätöntä. Sitten eräs läsnäolleista herroista pelasti tilanteen. Nousi arvokkaasti ylös ja ehdotti, että keskustelisimme teosofiasta arvoisan esitelmöitsijän johdolla. Niin tehtiin, ja siten tilanne pelastui.

Voisimme vielä sanoa, että oikeassa inspiratiossa on tavallaan kolme lähdettä. Ensiksi alkuperäinen mestarin aate. Toiseksi puhuja. Kolmanneksi kuulijakunta. Itse työn kannalta keskimmäinen eli puhuja on tavallaan tärkein. Sillä minkä verran hän on henkisesti valmistanut esitystään, mietiskellyt ja vaivaa nähnyt, senverran toisetkin kaksi inspiratiota pääsevät vaikuttamaan.

1956 helmikuu, 51

PASSIIVISUUS JA AKTIIVISUUS

Päiväkokouksessa Saarenmaassa 20. VII. puhuin seuraavaan tapaan.

Olcott ymmärsi yleisen veljeyden hiukan pintapuolisesti. Ajatteli, että Teosofisessa Seurassa on vapaus sinään. Siten ensimmäisen pykälän "katsomatta rotuun, kansallisuuteen, sukupuoleen jne." jäi hataraksi. Sillä mitä on olla "katsomatta"? mitä on tuo "katsomattomuus"? Blavatskyn ja totuuden kannalta merkitsee olla "katsomatta", ettei ota osaa riitoihin, siis riidattomuutta. Pekka Ervast sanoo saman asian, että kristinusko — ja siis myös teosofia — alkaa aseettomuudesta. Ei olisi ollut väärinymmärryksen mahdollisuutta niin paljon, jos tämä olisi alussa ymmärretty. Kuinka T. S. voisi olla veljeyden ydin, jos se johdossaan puolustaisi sekä sotaa että aseettomuutta? Sellainen olisi mahdotonta, järjetöntä. Ei tarvitse mitään seuraa perustaa sitä varten, sillä koko maailma on jo sellainen sekahedelmäsoppa, sekasotku. Sellaista seuraa ei tarvitse perustaa, sillä koko ihmiskunta on jo sellainen. Y. K:n konferenssissa kaikki "suvaitsevat" istua, mutta kukaan ei muuta mieltään. — Seura perustetaan jonkun asian puolesta työskentelemään, Teosofinen Seura perustettiin veljeyden puolesta työskentelemään.

Jos ajattelee Blavatskyn ja P. E:n kannalta asiaa, niin siinä on molemmat puolet, eksoteerinen ja esoteerinen puoli. Jos ajattelemme tätä kristosofista työtä niin

kuuluu asiaan, että meillä on tuo "katsomattomuus", mutta se on negatiivinen puoli veljeysasiassa. Istuisimme kuin Madison tornissa, jos siihen pykälään jäisimme. Eksoteerinen puoli on se, että annamme myötätuntomme koko ihmiskunnalle, mutta ei millekään sen taisteleville ryhmille ei sen taisteleville puolille. Aktiiviseksi tekee se, että otamme esoteerisen puolen eli teemme totta Mestarin opista, luomme uuden järkevän elämän käsityksen. Tämä kristosofia on sellainen. Tässä ovat molemmat puolet. Aktiivisuus lähtee tältä yleisinhimilliseltä kannalta kun ei huoli muusta kuin Mestarin opista, vuorisaarnasta. Totuus on sillä tavalla suvaitsematon. Näin voimme yhdistää molemmat kannat. Toisen kanssa teemme työtä ja toisesta kieltäydymme. Emme kiinnitä huomiota negatiiviseen, emme ota osaa mihinkään riitaan. Se on ensimmäinen ohjelmapykälä, joka on passiivinen. Toinen ja kolmas ohjelmapykälä ovat aktiivisia. Ne tulevat aktiivisiksi tehdessämme työtä niiden puolesta. Teosofit eivät osanneet pitää ensimmäistä pykälää negatiivisena, passiivisena, vaan menivät sodan ylistämiseen.

Toinen ansa on psykismi. Se houkutus tulee hyvin ylevänä ja kauniina ja siinä sukupuolisuus näyttelee voimana keskeistä osaa.

Oli P. E:nkin aikana tällaista Ruusu-Ristin liepeillä. Oli muutamia herrasmiehiä, jotka harrastivat tuommoista psykismiä ja kokeilua. He etsivät sopivia välikappaleita, tavallisesti herkkiä naisia. Oli myös eräs rouva Ruusu-Ristissä, joka oli saanut ruusuristiläisen valaistuksen ja jo jonkun verran kulkenut puhdistuksen tietä, mutta hänellä oli psyykkisiä taipumuksia. Nuo herrat kehuivat ja imartelivat häntä ja saivat hänen suostutettua kokeiluihinsa. Mutta rouvalle tuli hyvin suuria vaikeuksia myöhemmin. Perhekin uhkasi hajota. Hänen täytyi lopulta kääntyä P. E:n puoleen apua anomaan. Rouva sai apua P. E:lta. Ja P. E. kertoi, että avunanto tapahtui siten, että P. E. otti kantaakseen sen, minkä tuo rouva oli saanut noilta kokeilijoilta ja antoi itseltään omaansa tilalle. Vaihdettiin sielullisia voimia.

On parasta pysyä selvillä vesillä, Mestarin opissa, ei niistä muista tule muuta kuin helvettiä, vaikka ne alkaa hykertelyllä. Jos ei ole kouluutettu ja kouluuntunut oikeassa tiedossa, Mestarin Vuorisaarnan opissa, niin mieltyy itse sellaisiin hommailuihin ja siihen liittyy vallanhimo kaikkine houkutuksineen. Näin voi tulla valitutkin eksytetyiksi.

J. R. H.

1956 helmikuu, 54

"KUN NÄETTE VIIKUNAPUUN KUKKIVAN"

(Puhe Turun ryhmässä 27. XI. 1955)

Jeesus lausui kerran seuraavat sanat, antoi tuntomerkin: kun näette viikunapuun kukkivan, se on merkki, että kesä tulee. Jeesus puhui silloin siitä suuresta tulemisesta, joka oli vielä edessäpäin, hän puhui siitä opetuslapsilleen. Ja nyt me olemme voineet nähdä tavallaan merkillisen viikunapuun oksan, tuon, että julkisella politiikan näyttämöllä puhutaan miekan mahdin vaihtamisesta järjen, aseettomuuden mahtiin. Näin on puhunut Suomen presidentti. Sellaista ei ennen ole ollut näkyvissä. Ensimmäiset kristityt puhuivat kyllä siitä, mutta asettomuuden ajatus ei päässyt vaikuttamaan julkisuudessa, Jeesuksen seuraajat tapettiin marttyyreina. Voimme kyllä sanoa silloinkin viikunapuun lehden näkyneen, mutta sitä edustivat marttyyrit, se oli kaikinpuolin veristä ja tunnustamatonta julkisessa maailmassa. En muista että tällaista viikunapuun lehteä on julkisessa maailmassa esiintynyt ennenkuin nyt: voi olla valtion johtomiehenä vaikka on lausunut tällaisia ajatuksia.

Sitten on toinen asia, se ainainen odotus. Jeesuksen jälkeen on kaikkialla odotettu suurta tulemista, ja siitä on ollut aina väärät käsitykset. Voimme tässäkin nyt nähdä viikunapuun lehden, se lehti on sen Elämänpuun tuote, joka on tullut, se on Pekka Ervastin kirjoissaan esittämä maailmankatsomus. Sellaista maailmankatsomusta ei ennen ole ollut, ei kukaan ole ollut ti-

laisuudessa esittämään sellaista. Siksi kaikki se odottaminen, jota on kirkoissa ja teosofisissa seuroissa, on turhaa. Odottaminen on vanhaa tottumusta ja saamattomuutta, me olemme nyt saaneet täydellisen esityksen elämästä. Ja kun Pekka Ervast puhuu suuresta tulemisesta, hän sanoo, että se on Suuri Uhri — hän puhuu siitä Jeesus Kristuksena — se on Logos eli Kristus, Isä, se on molemmat, Kristus ja Isä yhdessä. Pekka Ervast siis esittää, että on tullut se Jeesuksen kuvailema Suuri Uhri, mutta Pekka Ervast ei sano, että se on hän itse. Ihmiskunnan täytyy tuntea se näistä merkeistä ja tunnuksista, sen täytyy tuntea että sellaisen me nyt olemme saaneet, joka on maailman alusta asti uhrattu. Niin että yksi näistä merkeistä — kristosofinen maailmankatsomus — näyttää, että olemme tulleet juuri siihen ihmeelliseen aikaan, jolloin on tullut se täydellinen perikuva tähän käytännön maailmaan, se jota Jeesus kuvailee Kristuksena: Isä. Sillä ne yhdessä, Kristus ja Isä, muodostavat sen Suuren Uhrin. Enkelijärjestöt ovat kolmantena, mutta ne ovat muuta. Nämä kaksi muodostavat sen Suuren Uhrin, ovat yhtä, vaikka Isä on se ensimmäinen, jota Poika ilmentää. — Meidän on turha odotella lähettiläitä ja opettajia, niitä tulee kyllä aina, mutta niiden kaikkien tehtävä on vain selvittää sitä, mikä jo on tullut, auttaa suuren periaatteen toteutumista. On harhaa kirkon odotukset. Sen täytyy olla todellista. Ja jos se missään on todellista, on se tässä nyt tapahtuneessa tulemisessa ja Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa, johon me suuren kohtalon ja oman kohtalomme mukaisesti olemme vedetyt työtä tekemään.

J. R. H.

1956 helmikuu, 55—56

"JOS MINUA RAKASTAT, RUOKI LAMPAITANI"

Vuosien kuluessa on yhä uudelleen tullut esille, että meidän kiitollisuutemme tällaisessa elämän toiminnassa kuin on tämä kristosofinen työ, on toisenlaista kuin maailman. Maailma nostaa suurella melulla kunniaan sankarinsa ja tekee heistä mitä tekee. Pekka Ervast kuvaa tätä mm. Baabelin torni nimisessä esitelmässään. Tässä meidän työssämme kaikki sellainen meteli ja "Herra, Herra"-huutaminen on kelvotonta. Vaan kiitollisuutemme on sitä, että mekin yritämme tehdä parhaamme tässä työssä, vahvistaa sitä siinä mikä omalle kohdallemme kuuluu. Kerron esimerkin kokemuksestani Pekka Ervastin kanssa. Elettiin Tattarisuon jutun aikoja, jolloin sanomalehdistö kunnostautui mahdollisimman monen ihmisen ryvettämisellä Tattarisuon juttuun, ja sotki siihen myös Pekka Ervastin. Olin matkoilla silloin ja ajattelin, että minunkin täytyy jotenkin puuttua asiaan oikaistakseni sitä. Ja niin kirjoitin mm. huolella ja asiallisesti selostuksen sanomalehdille. En kuitenkaan mennyt niin pitkälle, että olisin lähettänyt sen suoraan lehdelle, vaan lähetin Pekka Ervastille tarkastettavaksi. Olin tehnyt huolellisen työn, mutta kuitenkin P. E. oli sitä mieltä, että ei asia tule sillä tavalla korjatuksi, vaan sen täytyy tapahtua toisella tavalla. Mikä oli se toinen tapa mikä täytyi tulla vaikuttamaan. P. E. sanoi sen. Kun sanomalehdistä luettiin niiden nostama ryöppy, olivat teosofit Helsingissäkin lamassa: ei nyt voi kokoontua, ei mitään tehdä. Minä olin P. E:n kanssa matkalla Lopelta Helsinkiin, ja kysyin: jokos työ nyt loppuu kun veljet noin ovat säikähdyksissä? P. E. vastasi: nythän se vasta alkaa. Ei Tattarisuon juttua voitettu propagandakirjoituksilla vaan kiinteämmällä antaumuksella P. E:n työhön. Ja se työ vei siihen, että kesäkurssien aikana juttuun osallistuneet taikurit itse menivät ja todistivat syyllisyytensä viranomaisille neuvomalla missä olivat puuttuvat luut. Tattarisuon juttua ei voitettu propagandalla vaan sitä kiinteämmin P. E:n työn tukemisen avulla. Ja vaikka maailman ihmiset koettivat saada peruutetuksi taikurien todistuksen, tuli asia kuitenkin voitetuksi siten kuin tuli. Tämä on näyte siitä miten Kristusta on puolustettava maailmassa: sitä kiinteämmin tekemällä työtä Kristuksen opin puolesta, ei millään advokaatti-toimenpiteellä.

Olen puhunut tämän puolestani lahjana ja kädenojennuksena, koska olen joutunut itse kokemaan että asia on näin. Minulle on hengessäni tullut selvöksi: maailma palvoo hallitsijoitaan kaikella tavalla, mutta ei ole niin oleva totuudenetsijäin kesken, vaan Mestaria, Pekka Ervastia, palvellaan hänen työnsä tukemisen muodossa.

J. R. H.

1956 helmikuu, 61

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mestarijohtoinen kulttuurityö

Mitä yksimielisempi ja tehtävästään tietoisempi ryhmä Mestarilla on johdettavanaan, sitä voimakkaampana siinä voi Valkoisen Veljeskunnan suuri Mestari-tajunta vaikuttaa. Sen voi tuntea. Nykyään voi tuon tajunnan inspiroinnin tajuta esim. näin: "Ryhtykää henkiseen kulttuurityöhön ennenkuin on liian myöhäistä". Se voi olla myöhäistä sitenkin, että karma tekee lopun koko kulttuurista. Kuitenkin tämä koskee yksilöä. Sillä yksilöinähän me ryhmässä ja kansassakin työtä teemme.

Kyllä tässä häviävässäkin kulttuurissa työtä tehdään. Tehdään ennen kaikkea sotalipun alla. Tehdään työtä sekä hyökkäys- että puolustustarkoituksessa. Niinpä on ryhdytty rakentamaan maanalaisia turvapaikkoja aivan valtavissa mittasuhteissa. Voidaan ajatella, että sekä teollisuus että asujamisto voidaan joko puoliksi tai kokonaan sijoittaa maanalaisiin rakennelmiin. Mutta eihän tämä ole mikään ratkaisu. Ei se ole kulttuurityötä eikä sen suojelemista. Eihän maanalla voida viljellä peltoja, ei tuottaa viljaa, ei vihanneksia, ei hedelmiä. Maanalta on kuitenkin tultava päivänvaloon. Mutta jos maanpäällinen elämä on atomiasein kokonaan tuhottu ja saatettu sellaiseen radioaktiiviseen tilaan, jossa elämä ei ole edes mahdollinen, niin turhaa ja älytöntä hommaa on ollut kaikki maanalainen rakenteleminen.

Tämä on selviö sellaisenaan. Sentähden täytyy löytyä aivan toinen ratkaisu. Ja ratkaisu on kielteisesti siinä, että lopetetaan kaikki sotaponnistelu, niin hyökkäävässä kuin puolustavassa merkityksessä. Myönteinen puoli asiassa on, että todella ryhdytään henkiseen kulttuurityöhön. Silloin meille mm. selviää, että elämä on jumalallisesti lakisiteinen ja kehittyväinen. Se merkitsee ensiksikin, että elämä ja sen mahti on suurempi kuin kuolema ja sen mahti. Toiseksi se merkitsee, että henkinen kulttuurityö on merkityksellisempää kuin mitkään sotaponnistukset. Ja juuri henkisen kulttuurityön taholta saamme nyt mm. kuulla, että Karma on jälleensyntymisen mysterioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, siis Kuolemalta Elämän käteen. Ja että jos joku kansa itse omasta aloitteestaan ja vapaaehtoisesti riisuu aseensa, niin se kansa tämän tekonsa kautta on tullut kuin pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä.

Missä on nyt sellainen kansa? Sellainen järkevä, nöyrä ja viisas kansa? — Ellei sellaista kansaa ole, niin sellainen kansa on luotava. Ja se on luotava nimenomaan henkisen kulttuurityön avulla. Siihen työhön kutsutaan kaikkia ihmisiä, totuudenetsijöitä, sanovat he itseään kristityiksi, idealisteiksi tai teosofeiksi. Olemmehan teosofisessa liikkeessä luvanneet asettua yleisen veljeyden kannalle, niin teosofeina kuin ruusuristiläisinä, kristosofeina.

Tulimme jo edellä siihen toteamukseen, että tällainen henkinen kulttuurityö onnistuu vain, kun siinä on todellinen Mestari ja hänen Vuorisaarnaan pohjautuva opetuksensa käytännöllisesti johdossa. Tämänhän meille selvästi opettaa niin kirkon kuin teosofisen liikkeen historia.

J. R. H.

1956 maaliskuu, 67

J. R. H.

PEKKA ERVASTIN 80-VUOTIS SYNTYMÄPÄIVÄNÄ

Puhe Turussa Tapanina 1955.

Tänään on Pekka Ervastin ruumiillinen syntymäpäivä, joka syntymä tapahtui 80 vuotta sitten. Jos tämän johdosta tahdomme jotakin sanoa, voimme keskitetysti sanoa sen siten, että nyt on tullut täydellinen selvyys elämään. Tähän asti ovat uskonnot täällä kristikunnassa kiivailleet oppiensa puolesta, ja joskin niissä aina on ollut jotakin hyvää, niin tietämättömyys ja epäselvyys on niistä lopuksi jäänyt käteen. Niin että ajattelevimmat ovat kysyneet, mikä se on totta tässä maailmassa. Uskonnot eivät ole vieneet täydelliseen selkeyteen. Se uskonto, joka on ollut kaikkien takana, maailmanuskonto, on uskonnoissa pyrkinyt esiin, mutta ei ole tullut täydellisesti esitetyksi, eikä sillä ole ollut sitä voimakkuutta, että se olisi osannut elää. Mutta nyt voimme sanoa, että se mikä nyt on selkeys ja varmuus, se on se, että nyt on tullut täydellinen tieto elämästä, kuten Pekka Ervast sanoo, että siinä suuressa Opettajassa, joka meidän päivinämme esiintyy, on kaikki pulmat ratkaistu. Tämä on se kokoava ajatus, jonka nyt voimme lausua. Olemme astuneet aikaan, jossa vaikuttaa uusi voima, uusi elämänselitys ja ja uusi uskonto. Tämä on nyt kertakaikkinen selviö, johon olemme tulleet.

Muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen.
1956 maaliskuu, 79

TURVAMME ON ISÄSSÄ

(J. R. H:n puhe Saarenmaassa iltajuhlassa 7. VIII. 1954. Muistiin merkinnyt A. L.)

Olin ensimmäisen kerran Teosofisen Seuran vuosikokouksessa vuonna 1912 Helsingissä, jolloin Pekka Ervast oli ylisihteerinä. Siellä P. E. ennen minun poislähtöäni piti julkisen esitelmän yleisölle. Siitä jäi mieleeni eräs keskeinen ajatus. Se oli: kun ihminen etsii vakavasti totuutta, hän jonain päivänä tulee siihen — hänelle tulee semmoinen kohtaus, tapaus — että hän yhtyy I s ä ä n, hän sanoo: I s ä. Semmoinen tapaus tulee ihmiselle. Tämä yksi ajatus jäi mieleeni, vaikka muu häipyi, ja on vielä.

Totuuden etsijä löytää Isän ja yhtyy siihen ja sanoo: I s ä. Kun ajattelen tätä, on niin että sitten tulee käytännössä sellainen kokemus, se saattaa tulla jossain ikäkaudessa, luullakseni nuorena kun on jäänyt lapsuuden turvakodistaan yksin orvoksi, että ihmiselle tulee voimakas kaipaus. Hän kaipaa Isää, johon voisi luottaa, uskoa, jolle voisi kertoa, joka ymmärtäisi ja osaisi tukea minua. Se tukeminen ei olisi mitään taloudellista, vaan merkillinen rohkaisu. Semmoista nuori ihminen voimakkaasti kaipaa. Kun sitten tuli teosofinen liike maailmaan oli siinä laadittu harjoitusohjelma sitä varten, että löytäisimme Isän. Siinä on kolme kohtaa. Ensimmäinen vapauttaa ihmisen kaikesta riidasta, maailman kilpajuoksusta, se johdattaa hänet passiiviseen yhteyteen, yleisen veljeyden ytimen muodostamiseen. Sitten hän toisen kohdan mukaan ryhtyy tutkimaan uskontoja, uskonnollisia järjestelmiä. Mutta kolmas kohta kehoittaa tutkimaan tuntemattomia luonnonlakeja ja ihmisen salaisia voimia. Kun P. E. laati vastaavat säännöt Ruusu-Risti-Järjestölle, niin vaikka hän pani ne toiseen muotoon, niin samat aatteet, käsitteet sisältyvät niihin. P. E. muuttaa sen sanamuodollisesti näin kuuluvaksi: "Ruusu-Risti on renkaana ihmisten näkymättömässä veljeskunnassa ja sen jäsenet etsivät ikuiseen elämään vievää tietä, joka kasvattaa ja kehittää ihmisessä veljeyden henkeä." Jos nämä yhdistetään ja pidetään mielessä, että kolmannessa kohdassa, joka on aktiivisin ja tärkein, luvataan etsiä ihmisen salaisia voimia, niin voimme kysyä: mikä se salainen voima on? Se on I s ä maailmankaikkeudessa ja meissä. Siihen salaiseen voi-

maan, Isään yhtymiseen koko teosofinen liike tähtää, se on kaiken turva ja perusta. Ja tähän saattaa liittyä Mestari-Olennon löytäminen, ihmisen, johon saattaa luottaa — jota juuri nuori ihminen kaihoilee, joka voisi lisätä rohkeutta, uskallusta elämään. Me saamme teosofisen pyrkimisen kautta juuri tässä luotettavan ystävän, tietäjän, jonka yhteydessä eläen tunnemme rohkaisua. Tunnemme pääsevämme heikkoudestamme, uskomme ihmisyyteen tulee turvalliselle pohjalle, ja se kasvattaa veljeyden henkeä. Niin että osaamme antaa veljellemme sitä samaa turvallisuuden tunnetta, luottamusta, jota saamme Isältämme. Siinä kasvaa meissä edelleen sitten se veljeyshenki.

1956 maaliskuu, 81—82

SYNNIN SIEMEN

Jos tahtoisimme sanoa, mikä tässä meidän työssämme on tärkeätä, niin sen voisi sanoa hyvin lyhkäisesti siten, että tässä on kuin ojennusnuorana tuo, että se koettaa ottaa välittömästi, suoraan kiinni elävän Mestarin opetuksesta. Se on se erikoinen asia mikä meidän työssämme on. Ei siinä ole vedetty määrääväksi jotain sellaista, joka sivuuttaa Mestarin opin, vaan selväjärkisesti pidämme kiinni siitä, että johtajamme on todellinen Mestari, jollemme sano sisäinen Jumala, joka on meissä. Ja nyt tulee mieleeni eräs asia Pekka Ervastin kirjasta "Teosofian sanoma nykyajalle" luvusta "Kuoleman jälkeen", jota eilen illalla (Helsingissä 13. XI. 1955) ryhmäkokouksessa luimme. P. E. puhuu tässä luvussa kuolemantakaisesta elämästä, ja siinä opetuksessakin, jota hän siinä antaa, hän opettaa ainutlaatuista auktoriteettiuttaan, joka antaa arvoa sille, että pidämme kiinni Mestarin opista asettamatta siihen väliin Lutherin tai muiden sentapaisten selityksiä. Yksi missä hänen auktoriteettiutensa näkyy, on se, että kun hän puhuessaan kuolemantakaisesta elämästä on selittänyt, että käymme kiirastulessa ja helvetissä puhdistuksen koulua ja sitten koemme taivaselämän, niin hän tämän jälkeen puhuu siitä mikä on taivaan ja helvetin takana. Helvetissä ihminen puhdistuu maailmallisesta, siitä synnistä mikä helvettiin on vienyt, mutta kuitenkin Pekka Ervastin auktoriteettius menee tämän totuuden taakse. P. E. sanoo, että vaikka helvetti on puhdistuksen tila, se ei kuitenkaan puhdista ihmistä täydellisesti, vaan kun ihminen on syntynyt taivaselämän kautta jälleen maan päälle, häneen on kuitenkin jäänyt siemen siitä mikä hänet helvettiin vei. Ihmiseen jääpi siemen, mahdollisuus siihen syntiin, mikä hänet viimeksi vei helvettiin, vaikka hän onkin siellä ankaran kouluutuksen saanut. Ja lopullisesti on se siemen, taipumus siihen syntiin, voitettava tässä maan päällä. Meille jää siis mahdollisuus joutua samaan syntiin seuraavassakin ruumistuksessa. P. E. mainitsee tässä vain yhden synnin, alkoholin käytön, juoppouden. Vaikka olemme siitä luopuneet helvetissä, niin pieni siemen jää, ja voimme joutua uudelleen samaan syntiin. Voi olla, että korkea vihittykin joutuu sellaiseen tilanteeseen, että juo itsensä päihdyksiin. P. E. puhui tästä kanssani. Vihittykin on saattanut joutua tilanteeseen, ettei tule arvostelleeksi juomista ankaruudella, ja hän joutuu humalaan. Ja siinä on se siemen, kiirastulesta jäänyt mahdollisuus. Mutta on se mahdollisuus, että se tässä maan päällä on ensimmäinen ja viimeinen päihtymys. Hän on sen purkanut fyysilliseen maailmaan tällä yhdellä kerralla. Mutta tässä on toinenkin vaihtoehto. On heti se vaihtoehto, että ihminen voi ratkaista jääkö se heti siihen alkuun vai jatkaako hän, jolloin voi joutua päihtymyksen tilaan ja silloin tulee kysymykseksi kumpi voittaa, voittaako viehtymys juopumukseen, viehättääkö se, että oli juopunut, ja jos se viehättää, voi ihminen aste asteelta joutua juoppouteen. Vai herättääkö tämä tila niin voimakkaan tietouden, että ihminen sanoo: minä häpeen tämmöistä, tämä saa olla viimeinen tapaus. Näin se taipumus syntiin tulee vasta fyysillisellä tasolla oikein ratkaistavaksi ja voitettavaksi. Se tulee niin fyysilliseksi virheeksi, että se antaa moraalisen täräyksen: jos tästä jatkan, se on tieni helvettiin, ei siis enää tätä.

On hyvä tästä puhua. Ja tahtoisin lisätä, että tämä pitää paikkansa kaikkiin synnin muotoihin nähden. Ihminen voi tehdä vir-

heen, mutta sitten siitä tulee täräys: tätä en jatka. Se nöyryyttää ihmistä, mutta samalla tulee voitoksi. Ja sentähden tähän sopivat monet lausunnot ja asiat, esim.: Mestari ei sano kahta kertaa. Tällä lauseella on monia merkityksiä, mutta se sopii myös tähän. Vanha sielu ei sano kahta kertaa, että on juovuksissa. Samoin ihminen voi tehdä muissakin synneissä vikapiston, ja jos jatkaa, tulee entistä pahempi helvetti. Ihminen voi jokaisessa himoon lankeamisessa ratkaista yhdellä kertaa asian, niin ettei sitä tarvitse enää toistaa. Näin tulee maan päällä se synnin siemen hyljätyksi, ja sitten voi ihminen vapaammin ryhtyä kristosofiseen työhön, johon meitä kaikkia kutsutaan.

Tämä on tärkeä asia, ja solmukohta on se, että fyysillisessä maailmassa on jätettävä synti. Ja tästä tuskin selviämme, jos meillä on kaikenlaisia psyykkisiä opettajia näkyväisestä tai näkymättömästä maailmasta. Sillä mitkään psyykkiset opettajat eivät osaa viedä oppilaitaan tähän solmukohtaan. Tärkeätä on siis, ettemme missään kohdassa kritisoi Mestarin omaa opetusta. Ja meillä on nyt P. E:n opetus. Voimme taistella pitkänkin aikaa helvetistä tuomamme siemenen kanssa, mutta on tie pelastukseen kun emme puolusta erehdystämme, emme kritisoi Mestarin käskyjä.

Jos totuudenetsijänä teen tiliä itseni kanssa — ja jokainen meistä voi tehdä — teen tiliä siitä että en yhdellä kertaa osannut heittää synnin siementä pois, niin koska meillä Pekka Ervastin koulussa on mahdollisuus jatkaa pyrkien hyvässä eteenpäin, saamme toisen lohdutuksen Pekka Ervastilta: menneisyys ei saa jäädä loputtomaksi mielenmasennukseksi, sinun täytyy ja sinulla on armo vetää sen päälle viiva, ja sitten kiinnittää koko huomio Mestarin opetukseen. Tämä on toinen lohduttava neuvo minkä saamme Pekalta. Se neuvo, ettemme saa ruveta takerruttamaan kaikkea mieleemme: olen tehnyt niin ja niin, mutta nyt en jää sitä taakseni katselemaan ja muutu suolapatsaaksi, vaan yritän luonnehtia Mestarin seuraajan, Mestarin oppilaan asenteen. Enkä sitten taas rupea ylvästelemään että olen voittanut. Se on toinen ansa. Ei, vaan on ihan luonnollinen, ja ottaa kiinni — synnin siemenen sijasta — Jumalan valtakunnan siemenestä. Minä pidän kiinni puhtaudesta, minä pidän kiinni rakkaudesta, minä pidän kiinni Mestarin opista kaikesta huolimatta ja koetan olla luonnollinen.

J. R. H.

1956 maaliskuu, 83—84

MITÄ KELLEKIN

J. R. H:n puhe iltakokouksessa 31. 7. 1954 Saarenmaassa.

Otan yhden P. E:n opetuksen, joka on mielenkiintoinen ja samalla syvälle johtava; joka voi olla valaisevaksi avuksi ihmiselle. Äsken lukemassani kirjassa hän sanoo: "Kun Kristusihminen esiintyy maan päällä, hän on sellainen merkillinen olento, ettei häneen nähden voida olla piittaamaton. Ihmiset joko rakastavat tai vihaavat häntä". Tämä on merkillinen ilmiö ja historiasta näemme, että se pitää paikkansa.

Onko tällä seikalla vaikka jotain kömpelöäkään rinnakkaisilmiötä maailmassa? Onko tavallisessa elämässä mitään sellaista, jota ihmiset joko rakastavat tai vihaavat? Sellainen on esimerkiksi lukko makasiinin ovella. Isäntäväen mielestä se on erinomainen asia, mutta jonkun toisen mielestä harmittavainen; jos siitä ei olisi voisi mielin määrin pistää viljaa pussiinsa. Samoin on puutarhan aita; jos aita on kunnossa ja tarpeeksi korkea, se on puutarhurin mielestä hyvä, erinomainen asia, Jonkun toisen mielestä aita on harmittavainen. Puutarhassa voisi laiskotella, rellutella ja ottaa valmista hedelmää siitä missä on.

Tämä sama periaate ilmenee Mestarin suhteen. Hän on kuin tuo aitan lukko. Jeesuksen kohtalossa tulee tämä näkyviin selvästi. Jeesuksen aikainen papisto suuttui, harmistui samoista itsekkäistä, laiskottelevista syistä kuin puutarhan varas. Evankeliumeissa on kertomus miten papit ja johtajat keskustelivat: kuinka meidän käy jos

tuo mies saa jatkaa? Vihasivat Jeesusta kuten varkaat lukkoja ja aitoja. Samaa henkeä ja sama motiivi on nykypäivien kristikunnassa. Eivät he mene sisään ovesta, eivätkä soisi toistenkaan menevän.

Tämä on meille opettavaista. Emme voi rakastaa Mestaria, jos meillä on vähänkään ovelaa henkeä, itsekkyyden henkeä. — Tämä antaa meille jokaiselle, itsekullekin miettimisen aihetta; mistä syystä minä rupean epäilemään Kristusihmisen käytännöllisyyttä?

1956 maaliskuu, 87

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

J. R. Hannula:

Mitä on kristosofia?

Esitelmä Turussa Ruotsalaisella Tyttökoululla 27. 11. 1955. Esitelmän on sitä pidettäessä muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen seuraavalla tavalla:

Rakkaat veljet.

Näin meikäläisinä totuudenetsijöinä meidän täytyy yhä uudestaan teroittaa mieleemme erästä asiaa, ja se on se, ettemme tee työtä minkään uskontunnustuksen puolesta, emme puolusta minkään oppisän selityksiä, emme kiivaile Jumalan puolesta, emme ollenkaan asetu sille kannalle, että meidän tulisi kiivailla jonkin puolesta. Mitä me sitten tarkoitamme? Me ensin rauhoitumme ja sitten aloitamme alusta. Ja mikä on tehtävämme? Tehtävämme on etsiä totuutta — sitä totuutta, mikä on maailmankaikkeuden järkähtämätön totuus, sitä totuutta, jonka mukaan maailmat kulkevat radoillaan. Sitä totuutta me etsimme, vaikka se sitten saa rikkautta ja vivahduksia lisää, mutta sitä pohjatotuutta etsimme. Ja, kuten Jeesus sanoo, totuus teidät vapaiksi tekee. Riitely ja väittely ei meitä vapauta. Me etsimme elävää totuutta, joka vapauttaa meidät riitelystä ja auttaa asettumaan sille kannalle, millä elämä itse toimii. Me olemme totuudenetsijöitä, kuin lapsia — vaikka iältämme olemme vanhempia tai nuorempia — jotka nöyrrymme jumalallisen totuuden edessä. Ja nyt meillä on aiheena: mitä on kristosofia?

Kun meillä on jo ennestään yleviä elämänkäsityksellisiä nimiä, on teosofia, joka on H. P. Blavatskyn alkuunpanema, ja on kristillisyys, joka kantaa Jeesus Kristuksen nimeä, kun meillä on siis jo käytännössä tällaisia nimiä, niin miksi meillä on vielä kristosofia? Mihin kristosofia pohjautuu? Jos teosofia merkitsee jo jumal-viisaus, niin mitä on kristosofia, mikä sen tekee erikoiseksi, miksi Pekka Ervastin oli välttämätöntä ottaa käytäntöön tämä nimi edellisten lisäksi? Kun pyrimme ottamaan selvää tästä nimestä, huomaamme, että kristosofia pohjautuu itse maailmankaikkeuden syvyyteen, sen alkuperä on sama kuin maailmankaikkeuden alkuperä. Tulemme maailmankaikkeuden Absoluutin eteen, sen Ehdottoman, josta kukaan ei tiedä mitään, jota ei voi määritellä, joka on ilmentymätön, mutta josta on ilmennyt käytännöllinen elämä. Ja tästä käytännöllisestä elämästä, ilmentyneestä elämästä on käytetty montaa nimeä: yksi joka on ilmestyskirjassa on Karitsa, Karitsa, joka on uhrattu maailman alusta, ja jonka mukaan on luotu kaikki mikä luotu on. Käytetään siis nimeä Karitsa ensimmäisestä ilmennyksestä, Logoksesta, joka sitten käytännössä ilmenee kolmena tajuntana, Isänä, Poikana, ja Pyhänä Henkenä. Mutta kristosofia tarkoittaa niistä Poikaa ja Isää eli Kristusta. Karitsa ilmenee siis myös Pyhänä Henkenä maailmankaikkeudessa, mutta ilmetessään Poikana ja Isänä se ilmenee Suurena Uhrina, kosmillisena Kristuksena. Tämä Uhri maailmankaikkeudesta ilmentyy aurinkokuntiin ja on aikojen aamusta pyrkinyt meidänkin maapalloomme. Karitsa, Kristus, on aikojen aamuna ollut joissain kaukaisissa tähtisikermissä — meidän kannaltamme katsoen. Sitä ei ollut vielä meidän maailmassamme. Me elämme nyt ihmiskuntana viidettä suurta juurirotua, ja kun tämä kosmillinen Kristus on aikojen kuluessa lähestynyt meidän maailmaamme, on ihmiskunnan elämä samalla sitä mukaa muuttunut. Ensimmäinen juurirotu, joka kesti 170 miljoonaa vuotta, ei ollut ollenkaan tällainen kuin tämä nykyinen, fyysillistä ainetta ei ollut, koko maailma oli eetterisessä tilassa, sellaisessa jonka nyt tunnemme sähkön nimellä. Ja nykyinen ih-

miskunta ei vielä ollut ihmiskuntana vaan eli eläinkuntana ja kypsyi siinä tilassa. Ja kosmillinen Kristus oli kaukaisissa tähtisikermissä. Kehitys jatkui toisessakin juurirodussa niin että ei oltu vielä tässä aineessa vaan eetteritilassa, eikä ihmiskunnalla ollut vielä ihmistajuntaa, vaan se oli paremminkin eläimellinen joukkio. Ja kosmillinen Kristus, kristosofian alku oli yhä vaan maailmankaikkeuden suurissa tähtisikermissä. Mutta sitten tuli kolmas juurirotu, joka kesti noin 30 miljoonaa vuotta, ja tämän kolmannen juurirodun aikana tapahtui paljon asioita. Tapahtui semmoinen, että vähitellen elämä laskeutui tähän aineeseen, joka on kolmessa tilassa — kaasumainen, vesi ja kiinteä aine — vaikka kaikki oli hyvin hataraa, kuin unennäköä. Mutta elämä oli kuitenkin tullut kemiallisfyysilliseen maailmaan. Ja silloin tapahtui kosmillisen Kristuksen, Karitsan elämässä semmoinen, että se lähestyi meidän aurinkoamme. Se ei ollut siinä ennen. Kolmannen juurirodun aikana se tuli aurinkoon, aurinkotasollemme, mutta ei vielä tähän maailmaan. Mutta vaikka se oli aurinkotasolla asti, oli siitä se seuraus, että ihmiskuntammekin hiljakseen laskeutui fyysisillisen maan päälle — korkeudesta tapahtui järjen vuodatus. Eläimelliseen alkumuotoon liittyi inhimillinen järki. Siitä on noin 18½ miljoonaa vuotta. Niin kauan olemme järjellä varustettuina olentoina tässä maailmassa olleet. Ja sitten tuli toisista maailmoista auttajia ihmiskunnalle, Venuksesta, Merkuriuksesta ja Auringosta, ja perustettiin henkinen veljeskunta maan päälle. Tässä samassa kolmannessa juurirodussa tapahtui paljon asioita, vaikka emme niistä nyt puhu, tapahtui syntiinlankeemus: lankesimme syvälle aineen maailmaan. — Siis kolmannessa juurirodussa tulimme ainakin alkeellisesti ajatteleviksi ihmisiksi, ja alkoi tämä kehityksemme järkiolentoina. — Mutta sitten kosmillinen Kristus laskeutui astraalitasolle, planeettamaailmaan, ei vielä eetteri- eikä fyysilliseen tasoon. Astraalitasolle tultuaan se alkoi vaikuttaa kuolemantakaisessakin elämässä voimakkaammin. Elimme silloin neljättä juurirotua. Ja neljännelle rodulle erikoista oli se, että heräsi voimakas alempi tunne-elämä, himoelämä, joka vei hyvin syvälle syntiin. Tämä juurirotu kesti noin 5 milj. vuotta, mutta vajosi Atlannin valtamereen, tuli se suuri vedenpaisumus. — Mutta vähitellen kosmillinen Kristus, Karitsa, Kristosofia, alkoi pyrkiä ihmiskunnan eetteritilaan. Ja oli yksi ihminen, joka oli niin kehittynyt, että ruumiillisessa elämässä otti vastaan kosmillisen Kristuksen, Karitsan — se oli Jeesus Natsarealainen. Niin kauan oli aikaa kulunut ennenkuin kosmillinen Kristus, joka on maailman alussa uhrattu Karitsa, saapui meidän maailmaamme, ei fyysilliseen vaan sähköeli eetterimaailmaan. Ja Jeesus Kristus alkoi sitten uuden ajan. Tältä kannalta ymmärrämme Paavalin puheen kreikkalaisille: te puhutte salatusta Jumalasta, mutta minä ilmoitan teille sen salatun Jumalan, joka nyt on tullut julkiseksi. Ja niin alkoi uusi aika. Ja nyt myöhemmin on tullut kristosofinen sanoma ja muutakin.

Ja nyt kysymme, mitkä erikoiset seikat kannustivat luomaan kristosofisen maailmankatsomuksen, kun on jo niin paljon muitakin maailmankatsomuksia. Miksi Pekka Ervastin piti ottaa tämä nimi käytäntöön, ja miksi hän sanoo, että aikaa myöten kristosofia on tuleva tärkeimmäksi? Voimme huomata ainakin kolme syytä. Tai voimme, yhdistäen, puhua kahdesta syystä. Ensimmäinen on se, että tämä maailma on mennyt rappiotilaan, kaikki henkiset käsitykset ovat vääntyneet nurinpäin. Ja toinen syy on, että on alkanut uusia voimavirtauksia maailmaan. Nämä kaikki eri syyt meidän täytyy ottaa huomioon, kun luomme itsellemme kristosofisen maailmankatsomuksen, että saamme kokonaiskäsityksen. Katsomme nyt näitä syitä.

Ja ensimmäinen kysymys on: mitä on kristinusko? Meillä on monta kirkkoa, jotka verisesti taistelevat keskenään, on luterilainen, on roomalais- ja kreikkalaiskatolinen ja paljon muita. Jos siis kysymme, mitä on kristinusko, meidän täytyy mennä itse sen alkajan luo. Meidän täytyy jättää kaikki oppi-isät, suuret ja pienet, vieläpä apostolitkin. Meidän täytyy mennä itse Jeesus Kristuksen luo ja kysyä mitä on kristinusko. Ja kun me näin teemme — ja meidän velvollisuutemme on niin tehdä — niin me löydämme Jeesuksen vastauksen Uudesta Testamentista, siellä on Jeesuksen maailmankatsomus hänen puheissaan. Jeesuksen puheista näemme, että kristinusko on ihanne jonka mukaan meidän tulee kasvattaa itseämme. Ei se ole uskonkappale josta riidellään, vaan ovi josta astutaan Kristukseen ja todelliseen kristinus-

koon. Sen on Jeesus Kristus esittänyt sillä tavalla, että tulemme hänen maailmankatsomukseensa ottamalla vastaan ne ohjeet jotka hän antaa. Ne ohjeet ovat ovi tai portti — Pekka Ervast kutsuu niitä portiksi — ja se jakautuu neljään osaan. Se on siis portti, eikä portissa ole mitään kiivailuja. Meidän täytyy ottaa kristinusko niinkuin se on, ja jättää kaikki oppi-isät ja kiivailijat, meidän täytyy alkaa itse Mestarista. Siinä portissa on kahdeksan luonteenominaisuutta, "jotka — sanoo Mestari — teidän täytyy kasvattaa itseenne, ja sitten te tulette minun yhteyteeni". (Kun ne kahdeksan otetaan kaksittain, syntyy se neliosainen portti.) Me otamme nyt näistä ominaisuuksista esille neljä, koska ne muodostavat kokonaisuuden. Ne ovat kaikki laadullisia. Ensimmäinen tuntomerkki niille jotka pyrkivät Jeesuksen uskoon, on, että he ovat köyhiä hengessään. Mitä se merkitsee? Sitä, että heidän täytyy aloittaa elämä siltä kannalta, että ihmisen arvo ei ole aineessa, ei aineellisessa rikkaudessa, kuolemassahan se jo kaikki menee. Jeesus alkaa tästä, että "jos tahdotte tulla minun uskontooni, teidän täytyy lähteä siitä, että olette henkiolentoja, ja Jumalan valtakunta on numero yksi. Aine ei teitä hallitse, te pyritte henkiseen arvoon, ja aineen täytyy olla toisella sijalla". Jos siis pyrimme Jeesuksen uskontoon, se alkaa siitä että tunnemme olevamme järkeviä henkiolentoja. Aineellisen rikkauden lumo on harhaa, ja köyhyyden pelko samoin. Jos niissä olemme, emme voi tulla kristityiksi Jeesuksen kuvailemalla tavalla. Meidän täytyy ensin järjestää suhteemme henkeen ja aineeseen. Olemme henkiolentoja, ja aineesta olemme tilivelvollisia, aine on annettu meille siksi että käyttäisimme sitä kaikkien auttamiseksi. Ja miten se tapahtuu? Siten, että avustamme Jeesus Kristuksen elämäntyötä ja opetustyötä aineellisesti olkoon meillä yksi penni tai miljoonia. Ainoastaan tällä tavalla aukeaa ensimmäinen askel Jeesus Kristuksen uskontoa kohti. Maailma hakee ainetta ja taistelee, niin ei tee se, joka etsii Kristusta.

Otamme sitten toisen Jeesuksen antaman ojennusnuoran. Kun olemme aineen pulman ratkaisseet, tulee ratkaistavaksi aistillisen himonautinnon pulma. Ja meille sanotaan: autuaat puhtaat sydämestä, sillä he saavat nähdä Jumalan. Tämä on toinen treenausohje. Meidän täytyy puhdistaa sydämemme kaikesta himollisuudesta; sukupuolihimosta, että sen sijalle tulee puhtaus ja rakkaus, ja kaikesta vilpillisyydestä, kavaluudesta, petollisuudesta. Tämä on toinen porras Kristuksen luo. Meidän täytyy puhdistua himollisuudesta, että Kristuksen luonto pääsee meissä heräämään. Emme puhu nyt tästä enempää, käytännössä se selviää. — Kun pyrimme todelliseen kristinuskoon, meillä ei ole mitään tekemistä kirkon temppujen kanssa, me seuraamme Mestarin neuvoja.

Sitten on kolmas asia uusi asenne: me muutumme riitaisesta asenteesta rauhaa rakentaviksi. Meille pitää tulla sellainen sieluntila. Vältämme antamasta aihetta riitelyyn ja käräjöintiin, ja jos riita on päässyt alkamaan, rakennamme rauhaa. Tätä nimitetään ritariluonteeksi. Se on sellainen, joka aina säteilee rauhaa, ei laiskottele ja viisastele, vaan sovelluttaa puheensa niin että se saa aikaan rauhaa. Autuaita rauhanrakentajat, — ei riitapukarit. Tämmöinen luonne meille pitää kasvaa, ennenkuin pääsemme Kristukseen.

Sitten on neljäs ominaisuus, joka tulee olemaan ehkä vaikein. Joudumme maailman ja kirkkojen silmätikuksi kun rupeamme Kristuksen neuvoja noudattamaan. Jos koetamme tehdä oikein, olla rehellisiä, puhtaita, rakentaa rauhaa palvellaksemme siten ihmisiä — koska korkein Jumalakin on vain palvellakseen — niin voi olla että tahtoessamme aina rakentaa rauhaa jumalallisen elämän mukaan, voi olla että emme ole oikein ihmisten mieleen, ja silloin voi toteutua tuo: autuaita te kun teitä vainotaan. Sillä jos tahdomme tehdä niinkuin Jumala, omatunto ja nämä Mestarin neljä ohjetta käskevät — jos tahdomme aina tehdä hyvää eikä koskaan pahaa — niin maailma rupeaa vainoamaan. Ja on yksi asia mikä tulee ratkaisevaksi tässä neljännessä kohdassa. Lyhyesti sanoen: maailma on mennyt semmoiseksi, että jos otamme Jeesus Kristuksen Mestariksi ja nämä neljä ohjetta ja valmistumme siihen oveen joka vie kristinuskoon, joudumme sellaisen probleeman eteen, että maailma vaatii meitä ryhtymään rikollisiin toimiin. Tämä on hirveää. Jos otan nämä Jeesuksen opit, että tahdon aina tehdä oikein, olla rehellinen, puhdas, rakentaa rauhaa, niin ihminen pakotetaan tämän maailman vaatimuksesta, jossa liittyvät yhteen valtiot ja kirkot, ihminen pakotetaan ot-

tamaan pyssy käteen. Joudumme pitämään ihanteistamme kiinni vainon uhalla tai sitten menemään kasarmiin saamaan sellaisen koulutuksen, että osaisimme tappaa, ryövätä, valehdella, tehdä kaikkea konnuutta mitä sodassa tehdään. Ja nyt Jeesus Kristus asettaa ehdon: jos tahdot tulla kristinuskoon, sinä et voi murhata, et ryövätä, et yksin etkä toisten kanssa. Sinun täytyy ratkaista tämä solmu siten, että niin nöyrryt Jumalan majesteetin edessä, että kun sinut pannaan tämän vaihtoehdon eteen: opettele murhaaman tai sinua vainotaan, niin sinun täytyy valita vaino ja ottaa vastaan vaino. Nöyrällä mielellä heittää aseet ja ottaa vastaan vaino. Autuaita te, kun teitä oikeamielisyyden tähden vainotaan. Tämä on kristinusko.

Ja kun Pekka Ervast teki työtään, hän tuli siihen, että hänen piti ottaa Kristosofia-sana käytäntöön. Hänelle oli nuoresta saakka selvä, että sota on rikos. Tämä oli se asia, joka pakotti Pekka Ervastin ottamaan kristosofia-nimen. Sillä kristinuskonimi oli viety vinoon. Kirkko on sen vienyt. Kristinusko alkaa aseettomuudesta. Se ei ole kristinuskoa, se on pyövelin hommaa, kun aseet siunataan ja sotaa käydään. Sellaistahan on meidän kristinuskomme. Tämä pakotti Pekka Ervastin ottamaan kristosofia-nimen. Hänen täytyi tehdä selväksi mikä on kristinusko. Se on Jeesus Kristuksen elämänymmärrys ja sen omaksuminen.

Kun ihminen ottaa nämä neljä ohjetta, se avaa oven ja vie siihen, että Jumalan valtakunnan siemen voi herätä hänessä. Ei se muuten herää. Jeesus Kristus sanoo, että Jumalan valtakunta on siemenenä teissä, ja meidän täytyy näiden neljän portin läpi käydä, ja sitten kosmillinen Kristus, se Karitsa, aivankuin herättää meissä sen jumalallisen Kristuselämän. Tämä on kristinuskoa. Kaikki muu on taikauskoa, pelleilyä, sortoa ja sotaa.

Siirrymme sitten toiseen asiaan mikä pakotti Pekka Ervastin ottamaan kristosofia-nimen käytäntöön. Se oli se, että myös teosofinen liike meni, samalla tavalla kuin kirkotkin, maailmaan. Teosofisen liikkeen tarkoitushan oli alkaa aseetonta kulttuuria, mutta kun syttyi maailmansota v. 1914, niin T. S:n johto Adyarissa julisti sodan Englannin puolesta pyhäksi. Se julisti, että on oikein kun Englannin puolesta taistellaan ja että kehitys mihin muuten menisi satoja ruumistuksia, saavutetaan sillä kun mennään sotaan. Näin opettivat T. S:n johtajat. Silloin sanoi Pekka Ervast: nyt meni kirkkojen tavalla teosofinen liike nurin. — Ja sitten tapahtui hyvin kummallista: Adyarin Teosofinen Seura teki syömisestä uskonnon. Siellä selitettiin — ja T. S. on minun tietääkseni yhä sillä kannalla ja sen johto selittää —: meidän tulee nyt alkaa uusi ruokajärjestys, me emme tapa eläimiä saadaksemme lihaa, vaan syömme kasviksia, ja kun me syömme kasviksia, se vaikuttaa niin, että sota loppuu. Ja niin teosofit ovat mukana sodassa. Pekka Ervast ei voinut vaieta tämmöisen tulkinnan edessä — että kun me olemme hurjasti sodassa mukana ja syömme kasviksia, kaikki menee hyvin. Semmoinen on kuin Jumalan pilkkaa. P. E. sanoo: meidän täytyy, kun tulemme Kristuksen oppilaiksi, teosofeiksi, alkaa ihmisten tappamattomuudesta. Ei saa tappaa ihmistä, se on numero yksi. On Jumalan pilkkaa selittää, että kaikki menee hyvin kun syömme kasviksia. Meidän täytyy lakata sotimasta, ihmisiä tappamasta, ja siitä on oleva seurauksena että joskus myöhemmin ihmiset luopuvat liharuuasta ja siirtyvät luonnonlain mukaisesti kasvisruokaan. Kun ihmiset ensin pääsevät murhasta, sodasta, niin he niin sivistyvät, jalostuvat ja tulevat niin kekseliäiksi, että osaavat muokata kasviksista monipuolisia ruoka-aineita. Ja P. E. huomauttaa, että Vanhan Testamentin alussa ihmiselle määrätään kasvisruoka; kun ihminen luodaan, Jumala määrää ruuan, eikä kenellekään lihaa. Se on ollut syntiinlankeemusta, että olemme menneet ihmisiä tappamaan ja lihaa syömään. Mutta nyt emme voi alkaa syömisestä. Se ei ole pääasia mikä suusta sisään menee, ei se ihmistä saastuta, vaan mikä suusta ulos tulee, sotapropaganda ja muu helvetillinen homma, se saastuttaa ihmisen. Tämä on se toinen syy, mikä pakotti Pekka Ervastin ottamaan nimen kristosofia, ja nyt meillä on kaksi selviötä Pekka Ervastin kädestä teosofiaan nähden: teosofia alkaa ihmisten tappamattomuudesta, ja ruokajärjestys muuttuu vähitellen itsestään kasvisruokaan. Mutta saamme kärsiä nyt vainoa jos kieltäydymme ihmisiä tappamasta, eläinten tappamisesta kieltäytyessämme ei tarvitse vainoa kärsiä.

Kun nyt olemme tehneet näistä kahdesta asiasta selvää, tulee kolmas, joka mei-

dän täytyy järjestää, ja josta Pekka Ervast tekee selkoa. Se on, että tämä maailma ei ole ainoastaan mennyt rappiolle, vaan maailmankaikkeudessa on tapahtunut myös uusia hengen vuodatuksia. P. E. selittää tuosta kauniista sinertävästä tähdestä taivaalla, Siriuksesta, että se on suuri keskusaurinko, jonka ympäri kiertää meidän aurinkomme, aurinkokuntamme, satojen sisaraurinkokuntien kanssa. Se on aurinkokuntia suurempi systeemi, josta vain P. E. on selvän tiedon antanut. On siis olemassa Sirius, jonka ympäri kiertää satoja aurinkokuntia ja ottavat sieltä johtoa. Ja nyt on tapahtunut ei vain rappeutumisia, vaan Siriuksesta ja sen takaisista voimista on laskettu uusi voimavuodatus meidän aurinkokuntaamme ja maapalloomme, ja se muuttuu tässä uudeksi luonnonvoimaksi. Mikä on tämä luonnonvoima? Meidän täytyy ymmärtää sen luonne ja laatu. P. E. antaa siitä selvän määritelmän, — ja siihen vielä liittyy se astrologinen suhde, että maapallo on siirtynyt Kalojen merkistä Vesimieheen, joka taas vaikuttaa uudella tavalla. P. E. sanoo: tämä uusi voima joka on alkanut vaikuttaa, on luonteeltaan sellainen, että se tahtoisi koota meidät veljeskunnaksi. Se tahtoo rakentaa maan päälle ryhmiä, joissa otetaan huomioon kristinusko ja teosofia. Tämän uuden voiman luonne on sellainen, että se pitää silmällä sitä, että saisi ihmiset yhdistymään, kuten jokin toinen voima pitää silmällä, että saisi riitaa ja hajaannusta aikaan. Tämä on luonteeltaan rauhaa ja veljeyttä rakentava, jumalallinen, joka tahtoo, että loisimme ryhmiä ja siinä ottaisimme huomioon tämän uuden voiman. Ja tämä luonnonvoima meidän on otettava huomioon. P. E. sanoo, että ihmistä ei auteta kauan, jos hän vain yksin tahtoo elää. Tämä on täys yritys siitä mistä Jeesus ennusti, että tullaan kokoomaan yhteen niitä sieluja Valtaistuimen oikealle puolelle, jotka tahtovat muodostaa Isän valtakuntaa; Jeesus käytti tällaista kuvaannollista kieltä. Jeesus ennusti, ja Pekka Ervast sanoo, että se aika on nyt tullut, se voima on tullut ja näin vaikuttaa.

Ja kun nyt luomme kristosofisen maailmankatsomuksen, meidän täytyy ottaa nämä kolme seikkaa puhtaina huomioon, siis: mitä on Jeesuksen esittämä kristinusko, mitä on puhdas teosofia, ja sitten liittyä tämän suuren voimavuodatuksen yhteyteen.

Ja sitten tulemme neljänteen asiaan. Täytyy olla niin taitava ihminen, Jumalan Poika, että hän nämä kaikki yhdistää ja luo ehjän maailmankatsomuksen. Ei tulisi mitään, ei syntyisi veljesryhmiä, jollei olisi yksi niin jumalallisesti korkea olento, että hän on sulattanut nämä kaikki yhdeksi. Pekka Ervastissa sellainen on tullut. Ja on käytännöllisesti katsoen ajan polttavin kysymys miten me suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan. Se on ajan polttavin kysymys. Ei ylimääräinen numero joka saa olla tai ei. Vaan maailma on tullut ratkaisukohtaan, sellaiseen, että se Karitsa, joka on maailman alusta uhrattu, ja joka Jeesuksessa tuli Poikana eetteritasolle, se on nyt ruumistunut yhdessä ihmisessä kosmillisena Isänä ja tullut tähän fyysilliseen tasoon. Ja siitä on ollut yksi seuraus. Kun tämä maailmankaikkeuden syvin tajunta, kosmillinen Logos, on nyt tullut tähän maailmaan, päästiin Karman uudelleen järjestelyyn, johon Jeesuksesta lähtien on pyritty. On pyritty saamaan Karman toimintaan uutta järjestelyä. Ja Karman johto on nyt jälleensyntymisen mysterioissa siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen. Se on ollut Jeesuksenkin jälkeen kuitenkin Saatanan kädessä. Ja sentähden on nyt semmoinen Kuningas olento, joka kaikki nämä asiat yhdistää ja esittää kristosofisena maailmankatsomuksena, ja hän nimittää sitä suureksi maailmanuskonnoksi. Ja nyt meitä kutsutaan tähän suureen maailmanuskontoon.

Kun tällä tavalla teemme työtä saamme Pekka Ervastilta yhtenäisen maailmankatsomuksen, niin että se Karitsa, joka maailman alusta asti on uhrattu ja joka Jeesuksessa tuli eetterimaailmaan ja joka tulee meihin valmistavasti kun käymme sen Jeesuksen esittämän portin läpi, se Karitsa, kosmillinen Kristus — kun siis syvennymme Pekka Ervastiin niin paljon että luomme yhtenäisen maailmankatsomuksen — se silloin syntyy meissä ja alkaa varsinaisesti kasvaa, ja meistä tulee sellaisia olentoja, kristosofeja, jotka lukemalla Pekka Ervastin kirjoja ja seuraamalla hänen neuvojaan voimme olla rakentamassa Jumalan valtakuntaa, jonka tuntomerkki on, ettei käytetä mitään aseita, vaan asetutaan sille kannalle, että Juma-

lan rakkaudessa on kaikki paha voitettavissa. Tätä on kristosofia. Kristosofia on Isän, Jumalan elämän toteuttamista joka ihmisessä itsessään ja ryhmässä. Ja kun ne ryhmät kasvavat voimassa, se vaikuttaa maailmaan jalostavasti, sivistävästi, hienostavasti, ja ihmiset ja kansat rupeavat käyttämään sellaista puhetapaa kuin nyt on käytetty Suomen ja Neuvostoliiton välisissä neuvotteluissa. Siinä yhteydessähän on sanottu, että kynällä voidaan asiat järjestää, eikä miekalla. Eikä tämä jäänyt vain puheeksi, vaan pantiin käytäntöön. Tämä osoittaa, että kun Pekka Ervastin kristosofisen sanoman vaikutus kasvaa, niin maailman politiikkaankin alkaa tulla järjen ja ihmisyyden ääntä. Se alkaa vähästä, sinapinsiemenestä, kuten kaikki muukin — näemme merkkejä taivaalla. Ja meidän tulee tarkata näemmekö mitään merkkejä, että miekan valta laskee ja järjen, kynän mahti alkaa aamunkoitossaan sarastaa. "Kun te näette viikunapuussa lehtiä, on se merkki että kevät tulee." Viikunapuun lehti välähti myös politiikan taivaalla. Se lisätköön meille uskoa Jumalan rakkauteen, kristosofiseen sanomaan, jonka Pekka Ervast suurena Jumalan Poikana on meille täydellisimmällä tavalla esittänyt.

1956 huhtikuu, 105—111

J. R. H.

"LOHIKÄÄRME JA KAKSI PETOA"

Puhe ryhmäkokouksessa Helsingissä 31. 12. 1955. Tutkittavana J. R. H:n kirjasta "A ja O, ensimmäinen ja viimeinen" V luku. Muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen.

Tätä ihmiselämää pohtiessamme meidän tulee aina keskittyä vain siihen mikä on totuus. Kun ajattelemme elämää semmoisena kuin se nyt on kristikunnassa, ymmärrämme heti, että kristikuntaa olisi autettava. Sillä vaikka kirkoissa ja sen lahkoissa puhutaan kuinka kauniisti ja imelästi asioista, niin Kristuksen oppi, jossa olisi pelastus, on niissä kielletty; sitä vihataan kaikissa lahkoissa. Siksi meidän, kun olemme totuudenetsijöitä, on selvitettävä itsellemme asiat. Niinpä nyt, kun meillä on tutkittavana aihe "Lohikäärme ja kaksi petoa", on asiallista, että teemme selväksi mitä ne ovat. (Väinö Lehtoselta on tästä aiheesta erinomainen näytelmä.) Lohikäärme, vaikka sitä voidaan kuvata hyvinkin monelta puolelta, on koko astraalimaailma, koko astraalitaso; se on suuri lohikäärme, jossa ei ole totuutta, ei sitä mikä on jumalallista. Ja silloin ne kaksi petoa täytyy olla jotain — ei että ihmiset kutsuvat toinen toistaan pedoksi — vaan ne täytyy olla todellisuuksia. Ja kun ympäri käydään, niin ne kaksi petoa yhdeltä kannalta ovat ihmisen persoonallinen tunne-elämä ja persoonallinen ajatuselämä sinään. Tunne-elämä on läheisessä yhteydessä sukupuolielämän kanssa, ja voimme siksi sanoa, että tunne-elämässämme on petoa niin kauan kuin kohtelemme toista sukupuolta eri tavalla kuin omaamme, niinkauan kun emme ole puhtaassa suhteessa. Sillä suhteemme toiseen sukupuoleen ei ole puhdas ankarasti ottaen, vaikka sitä kuinka puhtaaksi selittäisimme, jos se on erilainen kuin suhteemme omaan sukupuoleen. Ankarasti ottaen tunne-elämämme on puhdas vain silloin kun suhtaudumme toiseen sukupuoleen kuten omaamme, eli veljellisesti, niin ettemme halua nauttia sukupuolisesta suhteesta, emme vaadi toista sukupuolta alistumaan vaatimuksiimme emmekä itse alistu sen vaatimuksiin. Merestä noussut peto on siis tunne-elämä silloin kun se nauttii himosta, vaikka sitä kuinka puolustaisimme ja puhtaaksi selittäisimme.

Eikä voi mitään, että sitten nousee toinen peto maasta — se on äly. Ja se vie aste asteelta julmuuteen. — Nämä asiat on kerta kaikkiaan selvitettävä, että edes tiedämme mitä ne ovat. Sillä luulemme sukupuolista nautintoa puhtaaksi vaikka nautimme himosta, ja väkivaltaa pyhyydeksi vaikka nautimme julmuudesta.

Näin ovat ne kaksi petoa. Ja sentähden voimme ottaa sen ratkaisevan kannan, että kohtelemme kaikkia ihmisiä sukupuolettomasti, niinkuin veljinä. Eikä ihmisellä saa olla mitään vapaita suhteita, vaan on oltava naimisissa vain sen yhden kanssa

kenen on. Mutta tämä ei saa viedä siihen, että rupeamme moittimaan ja syyttelemään toisia.

Niin tulemmekin siihen, että meillä on olemassa tieto ja oppi näistä asioista niinkuin ne jumalallisen järjestyksen mukaan ovat, on olemassa kristosofia, ja se on Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin oppi ja se esiintyy selvästi etenkin viidessä käskyssä. Meidän tulee ymmärtää, että nämä asiat ovat itsessään selviöitä. On selviö, että jumalallisen järjestyksen mukaan meille kuuluu ohjelma: älä ajatuksissasikaan ole epäpuhdas. Mutta maailmassa tapahtuu että näitä ei oteta huomioon, ja niin meidän täytyy itse vain ne ottaa huomioon eikä moittia ja häväistä ketään henkilönä jos hän ei ota. Emme me kirkkoa ja sotalaitosta yritä häväistä silloin kun sanomme totuuden niiden edustamasta moraalista. Totuus vapauttaa, ja se on sanottava niinkuin Viisaat ovat sen sanoneet. Meidän tulee ottaa selvä käsitys näistä asioista, selvittää käsitteet itsellemme, ja sitten ruveta todella nöyrään suhteeseen kristosofiaan, Kristus-viisauteen, joka esiintyy Kristuksen 5:ssä käskyssä. Näitä käskyjä ja kristosofiaa emme koskaan saa ruveta arvostelemaan, vaan on nostettava niiden totuus esiin ja itse yritettävä parhaamme mukaan niitä seurata.

Lopuksi tyydymme toteamaan, että jos me Kristusta etsimme, niin selvä totuus on, Pekka Ervastin sanomana, että Jeesus Kristuksella ei vuoden 325 jälkeen ole ollut mitään tekemistä kirkossa. Turhaan etsimme Kristusta sieltä, koska kirkko on Kristuksen kieltänyt, kieltämällä Kristuksen opin. Tämä ei ole tuomio, vaan selviö, tosiasia.

1956 huhtikuu, 119—120

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

"Taloudenhoitaja"

(8. 1. 1956 puhuin Tampereella seuraavaan tapaan).

Olemme tulleet tässä työssämme sellaiseen vaiheeseen, että ajattelin puhua tuosta tärkeästä asiasta, joka esiintyy Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin puheissa, v a p a a e h t o i n e n k ö y h y y s. Pekka Ervast puhuu siitä hyvin määräävästi ja sanoo oman elämänsä kulkevan köyhyydessä. Mutta sitten kun tähän asiaan syvennymme, huomaamme, että työn yhteydessä tämäkin asia on syventymisen alainen.

Jos seuraamme Pekka Ervastin opetuksia, hän puhuu aivan jyrkästi vapaaehtoisen köyhyyden periaatteesta ja sanoo, että se on välttämätön. Mutta sitten tulee asioita, jotka vaativat selvittelyä. Kun seuraamme P. E:n omaa elämää, joka oli köyhyyden periaatteen omaksunut, huomaamme hänen opetuksissaan eri vaiheita. Sillä kun sitten seuraamme ihmistä, joka on omaksunut vapaaehtoisen köyhyyden periaatteen, hän tulee siihen kohtaan, että hän rupeaa luomaan, rakentamaan, ja silloin asia saa toisen luonteen.

Kun Pekka Ervast otti kustannusliikkeen hoitoonsa, hänen piti ottaa 20.000. velkaa, se oli iso raha siihen aikaan, ja hän oli vastuussa siitä. Hän ei ollut enää juriidisesti köyhä. Kun hän sitten puhuu esimerkiksi siitä kun hän rupesi rakentamaan Tuonenkylää, niin jossain vaiheessa hän käytti sanontaa: "Nyt minulla voisi olla vaikka miljoonia. Osaisin niitä käyttää".

Amerikasta päin hän kirjoitti Ruusu-Ristissä mammonasta, jollei raha palvele henkistä elämää, ei tule lopulta mistään mitään.

Tällä tavalla saamme Pekka Ervastilta opetusta. Tilanne saa kaksinaisen luonteen. Vaikka vapaaehtoisen köyhyyden periaate on yhä voimassa, tulee siihen kuitenkin tämmöinen henki. Minäkin olen omasta puolestani joutunut tätä kokemaan. Minun täytyi aikoinani ruveta kustantamaan Pekan kirjoja. Silloin jouduin semmoiseen tilanteeseen, että rahaa tarvittiin.

Kun Pekka Ervast siirtyi pois näyttämöltä ja me jouduimme jatkamaan tätä työtä, niin minäkin omasta puolestani olen yhä selvemmin joutunut sellaiseen asemaan, joka vaatii ymmärtämystä. Tehtäväksemme tuli kirjallisuuden painattaminen ja siihen tarvitaan rahaa. Asemani muodostui olosuhteiden vaatimuksesta semmoiseksi, että siinä on kuin kaksi puolta.

Vapaaehtoisen köyhyyden periaate on olemassa, mutta siihen on tullut uusi ilmenemistapa. Olen joutunut sellaiseen asemaan, niinkuin pitäisi järjestyä kahdella tavalla. Sillä kun veljien kanssa rupesimme tätä työtä jatkamaan, minun käyttööni tuli rahaa ennenkaikkea kirjallisuutta varten, silloin asemani muodostui tavallaan kaksipuoliseksi. Juridiikan kannalta minä omistan rahaa. Pohjolan Valon 1 numerossa 1956 olen joltakin kantilta ensimmäisen kerran ensimmäisessä kysymyksessä selvittänyt tätä asiaa. — Tyydyn nyt vain toteamaan, että minun käyttööni on tullut rahaa. Olen juriidisesti sellaisessa asemassa aivankuin omistaisin kaikki ne rahat. Olosuhteet ovat vieneet siihen, että omistan rahaa. Olen ymmärtänyt, että se ei ole näennäistä, vaan todellista, niin että sitä täytyy hoitaa aivankuin omaansa, tehdä veroilmoitukset omantunnontarkasti jne.

Mutta sitten kun mennään syvemmälle, en omista yhtään mitään. Mikä on tämän pulman ratkaisu? Se että olen joutunut taloudenhoitajaksi. Henkilökohtaisesti olen köyhä niinkuin ennenkin, vaikka juriidisesti näytän omistavani. Olen siis semmoisessa asemassa, että juriidisesti olen kuin tavallinen ihminen, jolla on rahaa, ja teen selvää siitä, mutta todellisuudessa olen aivan köyhä, olen taloudenhoitaja ja velvollinen huolella sen tehtävän suorittamaan.

Tämä tuli tärkeäksi puhua senkin takia, että olemme nyt tässä kustannustoiminnassamme joutuneet semmoiseen asemaan, että Tietäjän Aarteisto on kustannettava. Kolmas osa on nyt painettavana Turussa. Tämä tekee sitten eräitä asioita tärkeäksi, emme nyt voi sille mitään, koska semmoiseen työhön tartuttiin ja koska se oli Pekankin toivomus. Tämä tekee sen, ettemme voi kovin leveästi muita kirjoja painattaa. Tämä velvoittaa meitä sillä tavalla, että meidän täytyy nyt omien kirjojemme suhteen vain odottaa ja kypsyttää vaan niitä. Viime vuoden tärkeä kesäkurssikirja on myös odottamassa. Tämä on käytännöllinen asia, että tiedämme mistä on kysymys. — Onhan ymmärrettävää, ettei meille tule sitten enää noin suuria teoksia, sitten voimme taas painattaa muuta. Tässä on nyt köyhyyden pulma sillä tavalla.

Toistan vielä — juriidisesti minulla on rahaa ja minun on siitä vastattava. Todellisuudessa en omista mitään, olen taloudenhoitaja.

Meidän täytyy jokaisen totuttautua tähän merkilliseen asemaan, että olemme juriidisesti omistajia, mutta todellisuudessa vain taloudenhoitajia, niinkuin P. E. sanoi Paavalistakin.

J. R. H.

Muistiinmerkinnyt Leena Jaale.

1956 toukokuu, 133—134

JOULU TODELLISUUTENA JA SYMBOLINA

Esitelmä Tampereella 18. 12. 1955. Esitelmän on sitä pidettäessä muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen seuraavalla tavalla:

Rakkaat veljet.

Olemme nyt taas kokoontuneet totuudenetsijäin mielessä, ja se merkitsee, ettemme ole kokoontuneet väittelemään mistään opinkappaleista umpimähkään, emme kiistelemään toisen tai toisen kirkon dogmien puolesta, siitä olemme jo saaneet kyllikseemme. Olemme kokoontuneet, jos niin sanoisimme, Jeesuksen kuvailemalla lapsen mielellä, totuuden etsijäin mielellä, että löytäisimme elämän totuuden ja sitten sen totuuden avulla syventyisimme ja järjestäisimme omankin elämämme totuuden mukaiseksi. Tämä on niin tärkeä asia, että meidän täytyy sitä aina uudestaan teroittaa. Emme ole lahko kilpailemassa jostain, vaan olemme etsimässä totuutta, joka vapaaksi tekee.

Ja nyt meillä on aiheena joulu todellisuutena ja symbolina. Olemmehan tässä juuri kuin joulua odottamassa, ja joulusta on sanottu, että se on juhlista jaloin. Tiedämme miten kirkot ja niiden lahkot jouluun ja kaikkiin henkisiin asioihin suhtautuvat. Meillä vietetään joulua, Kristuksen syntymäjuhlaa 25 päivä joulukuuta. Ei kyllä yhtään tiedetä, onko Jeesus lapsi syntynyt silloin. Jeesuksen syntymästä ei ole varmaa merkintää, mutta alussa oltiin siinä ajatuksessa, että Jeesus on syntynyt

elokuussa. Milloin ja miksi kirkko rupesi viettämään Kristuksen syntymäpäivää, joulua, joulukuun 25 päivä? Siihen vaikutti pääasiassa se, että Roomassa vietettiin juuri sinä päivänä Saturnalia-juhlaa, valon ja ilon juhlaa, jonka vietto saattoi mennä hyvinkin epäpyhäksi ja aistilliseksi kukaties. Kirkko otti tämän joulukuun 25 päivän Kristuksen syntymäpäiväksi neljännellä vuosisadalla jälkeen Kristuksen syntymän. Silloin vasta siis kirkossa määrättiin, että Kristuksen syntymäjuhla vietetään 25 joulukuuta. Tämä päivä valittiin siksi, että siten saatiin Saturnalia-juhla kaikkine ihmeellisyyksineen liitetyksi jouluun, Kristuksen syntymään. Ja sentähden jouluun on kuulunut monenlaisia joulutapoja, vertauskuvia ja symboleja jos jonkinlaisia. Mutta silloin kun kirkko määräsi Saturnalia-juhlalle omistetun joulukuun 25 päivän Kristuksen syntymäpäiväksi, niin silloin kirkko ei ollut enää sellainen kuin alkuaan, vaan oli muuttunut valtiokirkoksi. Se ei ollut enää vapaa kristillinen veljeskunta, vaan oli valtion kanssa liitossa ja omaksunut niitä käsityksiä, joita valtiollakin oli, ennen kaikkea kirkko oli omaksunut sodan. Oltiin käsittävinään, että kun valtio kerran on kristillinen, niin sen puolesta kuuluu käydä sotaa. Kristuksen oppi oli jo ehditty kirkossa kieltää, ja siksi saattoi käydä noin ja kirkon kaikki käsitykset mennä sellaisiksi kuin ne yhä ovat. Sentähden meidän täytyy jättää kirkollinen joulukäsitys, johon kuuluu, että Jumalaa lepytetään veriuhrilla, ja kysyä, mitä alkuperäinen viisaus tietää joulukäsityksestä.

Ja silloin saamme Pekka Ervastilta selvimmän käsityksen elämästä. Ja meidän täytyy tietää elämästä ennen Kristustakin, olihan kulunut miljoonia vuosia ennen Kristusta. Ne olivat kuluneet salaperäisen Melkisedekin koulussa, josta Uudessa Testamentissa puhutaan, ja joka mainitaan Vanhassakin Testamentissa; sanotaan, että Melkisedek oli Saalemin kuningas, rauhan ruhtinas, joka siunasi kantaisä Aabrahaminkin. Oli siis käyty miljoonia vuosia Melkisedekin koulua, mikä merkitsee, että jumalallinen kolminaisuus Isä, Poika ja Pyhä Henki, ei ollut Poikana ja Isänä vielä varsinaisesti mukana, vaan ainoastaan Pyhänä Henkenä, ja Pyhän Hengen muodostavat enkelijärjestöt. Pyhissä kirjoissa sanotaankin, että he— profeetat ja opettajat — saivat enkeleiltä ohjeet. Se oli vanhaa liittoa. Mutta pyrittiin siihen, että Jumala Poikana ja Isänä, varsinaisena Logoksena, pääsisi ruumistumaan ihmiskuntaan. Mutta se ei voisi tapahtua, ennenkuin Melkisedekin koulussa jotkut ihmiset olisivat saavuttaneet semmoisen täydellisyyden kuin Melkisedekin koulussa oli mahdollista. Ja, kuten P. E. sanoo, kun oli miljoonia vuosia tehty työtä, niin sitten oli yksi ihminen saavuttanut saman asteen kuin Melkisedek, saman kokemuksen, ja saattoi sitten mennä syvemmälle, yhtyä alkuperäiseen Jumalaan, Suureen Uhriin, jonka kautta sanotaan että kaikki on tehty. Hän oli Jeesus Kristus. Jeesus oli syntyjään semmoinen olento joka oli saavuttanut sen minkä Melkisedek, mutta kun hän sitten syntyi lapsena Juudanmaalle, hänen aikansa tuli täyttymykseen — se tapahtui hänen ollessaan 28—30 vuotias — ja silloin hän Jordanin kasteessa yhtyi Jumalaan sen varsinaisessa merkityksessä, Jumalaan rakkautena, Suurena Uhrina, ja toi sen omassa itsessään tähän käytännön maailmaan, eetteritasolle, mutta myös käytännön elämään. Näin alkoi uusi liitto.

Ja mikä oli uuden liiton pohja-ajatus, mikä oli se uusi minkä Jeesus toi? Paitsi että se oli voimaa, Jumala rakkautena, niin se oli se uusi käsitys, että olemme kaikki jumalallisia olentoja, olemme kaikki samasta Jumalasta kotoisin, ja siksi veljiä. Tämä oli velvoittavaa, tämä oli suuri totuus, joka velvoittaa meitä olemaan niin, ettemme asetu toistemme yläpuolelle komentamaan ja määräämään, vaan veljinä järjestämään asiat veljesrakkauden mukaan. Emme ole täällä tavoitellaksemme parempia paikkoja, emme taistellaksemme keskenämme, vaan opetellaksemme olemaan veljiä, joiden ei tule pyrkiä toisiaan sortamaan ja komentamaan, vaan aina olemaan auttavassa mielentilassa. Jeesus toteutti tätä itse ja opetti opetuslapsilleen, jotka vaikeasti sitä käsittivät, sillä se oli niin mullistavaa. Jeesus itse joutui sorronalaiseksi ja sai suorittaa tutkinnon sillä tavalla, että vaikka häntä rääkättiin ja piinattiin, niin hän aina antoi piinaajilleen anteeksi, rukoili heidän puolestaan ja siunasi heitä, — ja opetti samaa oppilailleen.

Tämä on se varsinainen joulu, tämä mielentila, että olemme veljiä jotka emme asetu toistemme yläpuolelle emmekä alistu maailman komentoon, vaan olemme rak-

kauden täyttämiä. Joulu oli se uusi elämä, jonka Jeesus pani alkuun, ja joka Jeesuksen kuoleman jälkeen jatkui veljeskuntana, alkuseurakuntana.

Mutta sitten kävi siis niin, kuten sanottu, että syntyi valtiokirkko, sotaakäyvä kirkko, joka kielsi Jeesuksen elämäntavan. Ja kun ensin roomalaiset olivat vainonneet kristittyjä, niin sitten rupesi kirkko vainoamaan, ja on sotinut ja vuodattanut verta, eikä mitään todellista kristinuskoa ole ollut senjälkeen kuin valtiokirkko muodostui.

Ja voimme nyt kysyä: menikö Jeesuksen työ siis hukkaan, kun ei alkuseurakunnan jälkeen ole ollut kirkkoa eikä mitään lahkoa, joka Jeesuksen oppia olisi esittänyt? Jos joku on yrittänyt, on häntä vainottu aina meidän aikoihimme asti. Menikö Jeesuksen työ hukkaan? Voimme nyt ymmärtää, että kun se Kristus-voima kerran tuli maailmaan, niin onhan se tässä vaikuttanut, vaikuttanut niinkuin on voinut.

Asioita voi katsoa monelta kannalta ja monella tavalla, mutta katsomme nyt miten eräällä tavalla Jeesuksen työ on ollut vaikuttamassa. Se on ollut voimavirtauksena joka on vaikuttanut ainakin muutamiin ihmisiin, sellaisiin jotka ovat herkkiä ja uskonnollisia, vähän enemmän hereillä kuin muut. Vaikka kirkolta ei mitään saatu niin se on kuin yksityisesti vaikuttanut muutamiin ihmisiin. Se on vaikuttanut näkymättömänä voimana eri tavoilla, sanoihan Paavalikin, että tunnen Kristuksen voimana, vaikka Paavali tunsi sen käytännössä. Kristus siis kaikesta opetuksensa kieltämisestä huolimatta on vaikuttanut, ja ihmiset ovat saaneet mitä ovat saaneet. Se vaikuttaa kolmena voimavirtauksena. Katsomme nyt puhtaina näitä kolmea voimavaikutelmaa, joiden alaisena ihmiset voivat olla vaikka eivät tiedäkään.

Yksi voimavirta on se, jota sanotaan totuudeksi. Jeesushan sanoikin, että olen tullut totuutta julistamaan. Se on näkymättömänä voimana näkymättömästä maailmasta vaikuttanut omalla voimallaan, ja jotkut herkemmät ovat olleet sen vaikutuksen alaisia ja se on aiheuttanut heissä sen, että he ovat pyrkineet rehellisyyteen, totuuteen, sanansa pitämiseen, vilpittömyyteen. Vaikka kirkko ei ole siitä voimasta puhunut, niin se on vaikuttanut muutamiin, kun se kerran on olemassa.

Ja toinen voimavirta joka Jeesuksesta jäi vaikuttamaan, on sellainen, että se herättää puhtauden ihanteen, vaikuttaa puhtautta. Sentähden on aina ollut ihmisiä, jotka ovat jollain tavalla osanneet antaa arvoa sielun puhtaudelle. Niitä on kirkossakin ollut, ovat olleet aikaansa edellä. Heidän luonteessaan vaikuttaa tuo Kristusvoima, että heidän täytyy kunnioittaa elämän siveellistä puhtautta. Eivät he tiedä mitään, mutta se voima vain vaikuttaa.

Ja vielä on Kristus kolmantena voimavirtana vaikuttanut kristikuntaan, ja ihmiset ovat ottaneet siitä minkä ovat osanneet, ja se kolmas voima on se käytännöllinen veljesrakkauden henki. On ollut ihmisiä, kirkossakin, jotka eivät voi olla aivan pelkästään itsekkäitä, vaan joiden täytyy ottaa toistenkin hyvä huomioon.

Nämä kolme voimavirtausta ovat tehneet työtä sisästäpäin, ja juuri tästä ovat vertauskuvana, symbolina, Joosef, Maria ja Kristus-lapsi. Nämä kolme kuuluvat jousymboliin siten, että ne ihmiset, jotka ovat sen voimavirran alaisia mikä Jeesuksesta jäi totuuden henkenä vaikuttamaan, ne kasvattavat Joosef-luonnetta aivan tietämättään, ovat nöyrempiä, rehellisempiä kuin ihmiset yleensä, eivätkä voi olla niin valheellisia, — niitä on luonnostaan sellaisia ihmisiä; ja ne ihmiset, joihin vaikuttaa siveellistä puhtautta inspiroiva voimavirta, ne ovat Maria-luonnetta itsessään kasvattaneet, vaikka eivät mitään tiedä, eivät edes sitä että olemme jälleensyntyviä — koska kirkko kielsi senkin tiedon — mutta vaikka he eivät tiedä, niin he eivät voi elää muuten kuin puhtaasti. Näin jotkut ihmiset ovat valmistavia jouluominaisuuksia itsessään kasvattaneet, totuutta ja puhtautta, ja siten Kristuksen työ on kuitenkin tullut ihmiskunnan hyväksi. Kun he syntyvät jälleen he jatkavat, he eivät voi elää kuin muut siveettömästi ja vilpillisesti. Kristus inspiroi että heidän täytyy elää rehellisesti, puhtaasti, kauniisti. Ja niin sitten tulevat kolmantena ne ihmiset, jotka rakkautta, Kristus-lasta, seuraavat, ja osaavat olla iloisia siitä että voivat toisia auttaa.

Kristikunta on näin ollut sisästäpäin Kristuksen voimavirtauksen alainen. Kristus on kolmena voimana vaikuttanut ja ne ovat luoneet yhteisesti maaperää Kristuksen toiselle tulemiselle. Tämä salaperäinen Kristus-voima on kasvattanut ihmisiä ja näin koottu yhteinen voima on vienyt sii-

hen, että saattoi taas syntyä Kristus, Jeesuksen ennustama Kuningas, suuri Kuningas-Opettaja, joka on vaikuttanut ratkaisevasti ihmiskunnan kohtaloon. Kristuksen salainen työ ihmisissä ja ihmiskunnan yhteisen tuskan ja kaipuun ajamana koottu voima on salaperäisesti valmistanut maaperää, niin että oli vihdoin yksi ihminen joka oli ottanut vastaan Jeesus Kristuksen, hänen oppinsa, joka jo lapsesta saakka oli poikkeusolento, ja 21-vuotiaana yhtyi kosmilliseen Kristukseen, Isään, ja toi sen käytännön maailmaan, tähän fyysilliseen maailmaan. Se oli Pekka Ervast. Niin että siten Kristus-voima on ollut mukana kasvattamassa ihmiskunnan kokonaiskehitystä, kunnes ihmiskunta saavutti tuon asteen, että taas oli yksi ihminen joka oli täyttänyt entiset kehitysmahdollisuudet, saavuttanut sen minkä Jeesus, ja jatkoi siitä: toi Isän ihmiskuntaan, toi sen alkuperäisen Suuren Uhrin, Kristuksen, käytännön maailmaan. Pekka Ervast ratkaisi ihmiselämän, ja antoi sitten siitä täydellisen selvityksen meille, täydellisemmän kuin koskaan oli ollut. Ja hän sanoo, että kun hän 21-vuotiaana sai suuren kokemuksensa, hän myös näki, että sota on rikos, ja siksi Pekka Ervast koko toimintansa ajan oli jyrkästi aseettomuuden kannalla.

Ja niin on tullut kosmillinen Kristus käytännön maailmaan, ja Pekka Ervast esittää sen kristosofisena sanomana, ja se vaikuttaa voimana, ja ikäänkuin lähempänä kuin Jeesuksen tuoma. Ja niin joulusymboliikka — jos sitä käytämme ihmisen kehityksestä — on tullut myös lähemmäs, koska on syntynyt suuri maailmanuskonto. Ja nyt voimme ottaa tämän symboliikan toiselta kannalta, riippuen siitä, että Kristus-voima — niinkuin se tähän asti kaikkine kolmine virtauksineen on vaikuttanut ihmisiin heidän tietämättään — niin se nyt vaikuttaa päivätietoisesti. Ainakin Pekka Ervastin työn piirissä ollaan tietoisia ja selvillä siitä mitä elämä on, kuinka se pyrkii meissä täydellisyyteen ja mitä se meiltä odottaa. Siksi joulusymboliikkakin, tai sen kuvaama ihmiskehitys, on tullut tietoiseksi.

Ja niin siirrymmekin joulusymboliikkaan uudestaan sen kolminaisella tavalla. Sillä koska — vielä kerran sanoaksemme — on tapahtunut uutta: alkanut suuri maailmanuskonto, syntynyt Kristus Isänä, tullut uusi hallinto ja karman johto siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen, on joulusymboliikka nyt semmoinen, että ihminen voi tietoisesti ottaa ne kolme voimavirtausta symbolina.

Se tapahtuu luonnollisesti elämän yhteydessä. Syntyessämme maan päälle olemme kaikki, niin opettaa P. E., Kristus-olentoja. Ja ensimmäiset 7 vuotta on lapsi kuin vapaa, taivaallisen Isän johdossa, eikä lapselle silloin pidä mitään oppeja tyrkytellä. Lapsen pitää saada olla vapaa ja tehdä kokemuksia aivan luonnollisella tavalla. Mutta kun ihminen tulee 7 vuoden ikään, niin silloin se joulusymboliikka, joka on ollut piilossa mutta tullut maailmanuskonnossa julkiseksi, alkaa vaikuttaa, ja ihmiselle alkaa jonkinlainen opiskelu, tutkiminen, alkaa Joosef-kausi. Symboliikka ei siis enää ole piilossa, vaan 7-vuotiaana alkaa Joosef-kausi. Mitä se merkitsee? Hänen pitää päästä selville elämän totuudesta ja ottaa se huomioon omassa kasvatuksessaan. Hänen on kyseltävä ja samalla kasvatettava itseään vilpittömyydessä, rehellisyydessä, totuudellisuudessa, jota Joosef kuvaa. Joosef-aikaa kestää 7 vuotta, jolloin ihminen kasvattaa itseään totuuteen, Kristus-henkeen. Kun sitten 14-vuotiaana alkaa ihmiselle uusi jakso, hän joulusymboliikassaan siirtyy Maria-inspiratioon, hänessä herää taivaallinen ihanne ja samalla sukupuolivoima. Ihminen on Maria-tilassa 7 vuotta. Mutta ei vain Maria-tilassa vaan siinä on Joosef myös, mikä merkitsee että ihminen järjellään kunnioittaa sydämen puhtautta, Maria-tilaa. On siis kaksi voimaa käytännössä, Joosef ja Maria yhdessä, niin että järjellä koetetaan seurata rehellisyyttä, mutta myös sydämen ääntä, puhtautta. Joosef ja Maria voivat näin olla meissä käsikädessä. 14-vuotiaasta eteenpäin käymme semmoista koulua. P. E. mainitsee yhden nuoren tytön Jeesuksen ajoilta, Justiinan. Hänen vanhempansa eivät olleet kristittyjä, mutta kun hän kuuli kristittyjen lauluja, hän omaksui heidän puhtauden ihanteensa, ei ajatellut sukupuoli- eikä muita sellaisia ajatuksia, ja hänestä tuli kristitty, vieläpä marttyyri. — On jokaisen asia miten otamme näistä ihanteista kiinni, mutta näin ne on elämässä järjestetty.

Ja niin lähestymme 21 vuoden ikää, jolloin Pekka Ervast saavutti kosmillisen täys' ikäisyyden. Mitä meidän silloin on tehtävä?

Pekka Ervast löysi silloin Jumalan ja yhtyi siihen täydellisesti koko elämänsä ajaksi. Mutta Pekka Ervast itse sanoo: kun ihminen tulee 21 vuoden vanhaksi, hänen täytyy omistaa itselleen jokin elämäntehtävä. Se on kolmas tehtävämme. Joko ihminen omaksuu sen niin täydellisessä muodossa kuin Jeesus ja Pekka Ervast tai vaatimattomammassa, mutta elämä vaatii, että 21 vuoden vanhana ihmisellä täytyy jokin elämäntehtävä olla. Ja sitä valitessaan hänellä on nyt sellainen mahdollisuus, koska maailmanuskonto on tullut käytäntöön, että hän joko täydellisesti luopuu maailmasta elämäntehtävässään, tai sitten niin, että se elämäntehtävä on mahdollisimman lähellä henkistä tehtävää, rakkautta. Ja nyt voimme sanoa, että se elämäntehtävä minkä silloin valitsemme — ja olemme nyt tulleet siihen aikaan että 21-vuotiaana täytyy työhön ryhtyä — se elämäntehtävä on silloin, käytännöllisesti katsoen, se Kristus-lapsi. Valitsemme semmoisen työn missä voimme toimia mahdollisimman läheltä Kristuksen opin henkeä. Se työ on meille annettu, ja meidän täytyy elämäntehtävämme hoitaa Kristushengessä. Ja siinä me itse kasvamme Kristus-hengessä, kasvamme sitä lasta hoitaessamme, sillä se lapsi meidän täytyy hoitaa koska se on elämäntehtävämme. Emme me kaikenlaisia tehtäviä ota vastaan mitä maailma tarjoo, sillä me tunnustamme rakkauden.

Näin joulusymboliikka on tarjolla jokaiselle ihmiselle. 7-vuotiaana tarjoutuu Joosef-inspiratio, rehellisen mielen kasvattaminen, 14-vuotiaana Maria-inspiratio, jolloin järjelläänkin voi ottaa huomioon sydämen puhtausvaatimuksen, ja 21-vuotiaasta hoidamme Kristus-lasta sisäisessä työssä ja ulkonaisesti elämäntehtävässämme, jossa koetamme seurata Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin neuvoja ja omantuntomme ja sydämemme ääntä, ja niin käymme koulua kahdella tavalla.

Mutta sitten tähän liittyy vielä pako Egyptiin. Joosef ja Maria pakenivat Kristus-lapsen kanssa Egyptiin turvaan. Entä nyt? Nyt on jokaisen Kristus-ihmisen paettava Suomeen, sillä Suomi on se maa, missä suuri maailmanuskonto on alkanut. Jokaisen suuressa maailmanuskonnossa on paettava Suomeen, ei Egyptiin. Mutta tämäkään ei vielä riitä, vaan meidän on osallistuttava suureen maailmanuskontoon, sen ryhmätyöhön. Saadaksemme lapsemme — elämäntehtävämme — turvaan, me liitymme ryhmiin, jotka tekevät Pekka Ervastin aloittaman suuren maailmanuskonnon työtä. Sillä jos eivät Maria ja Joosef olisi menneet Egyptiin, niin todennäköisesti lapsi olisi tuhottu. Ja nyt P. E. sanoo ankarasti: yksityinen ihminen, ihminen joka ei liity ryhmään on vaarassa tuhoutua. On sama vaara taas. Turva on maailmanuskonnon työssä, jota se tekee ryhminä opiskelun, esitelmien, kirjallisuuden, aikauslehti Pohjolan Valon avulla. Sillä ne voimat jotka nyt purkautuvat, ovat luonteeltaan sellaisia, että ne pyrkivät luomaan ryhmiä, veljespiiriä. Meidän täytyy olla mukana ryhmätyössä, ja siten sisäinen Kristus-lapsemme on turvassa. Meidän pieni Kristus-lapsemme saa silloin tukea suurelta Kristus-lapselta. Suuri kosmillinen Kristus-lapsi, suuri maailmanuskonto auttaa meitä oman joulumysteriomme suorittamisessa sen verran kuin me autamme sen työtä, uuden kulttuurin luomista, joka on Suomessa alkanut. Meidän tehtävämme on yhdistää nämä kaksi, liittää oma pikkujoulumme suureen työhön, suureen Jouluun. Siten me elämme nyt aivan uudessa ajassa. Koska Kristus on käytännön maailmassa.

Suuri joulumysterio on samalla pahanvastustamattomuuden, sotimattomuuden kulmakivellä. Maailmanuskonto tulee olemaan aseeton kulttuuri. Se on sitä perusolemuksessaan, se on aseeton. Meidän täytyy oppia panemaan aseettomuus, veljesrakkaus käytäntöön. Ja kun ryhmät panevat veljesrakkauden käytäntöön, niin että maailmanuskonto vahvistuu, silloin muutkin henkiset liikkeet, kirkot ja teosofiset seurat heräävät tajuamaan, mitä elämä on, ja alkavat opettaa sitä koko ihmiskunnalle. Ja elämä on sitä, että me emme ole kutsutut keskenämme riitelemään, vaan Jumalan tahtoa veljesrakkaudessa toteuttamaan.

1956 toukokuu, 134—139

LAIN KOKONAISUUS

Aamukokouksessa Satavan Saarenmaassa 20. VI. 1954 puhuin seuraavaan tapaan.

Kun minulla edellisessä aamukokousten kierroksessa oli puheenvuoro, oli puheeni otsikkona "Henki ja Muoto". Tämä puheeni on jatkoa edelliseen. Puhuin siitä, kuinka elämä ilmentymättömänä on yhtä, mutta ilmentyessään se esiintyy heti kahtena, henkenä ja aineena, monistuen siitä yhä useammiksi pareiksi. Kaikkialla henki luo, aine järjestyy muodoiksi. Henki pyrkii viemään aineen henkevöitymistä kohti.

Kolmanneksi tekijäksi tulee käytännöllinen tajunta: ihmiset, enkelit, lukematon joukko tajuisia olentoja. Tämä tekee mahdolliseksi elämän kaksinaisuuden, hyvän ja pahan. Kun ihminen yhtyy henkeen ja hengen vaatimuksen mukaisesti hallitsee ainetta, muodostuu elämä hyvänkouluksi. Jos ihminen käytännöllisenä tajuntana kiintyy aineeseen, seuraa tästä, että elämä on mahdollinen muodostumaan pahankouluksi.

Näinollen kuuluu asiaan, että meillä ihmisillä on ohjeita ja neuvoja käytännöllistä elämäämme varten. Jos annettuja ohjeita seurataan, silloin vaarat vältetään ja kuljetaan ihmisyyttä kohti. Mutta jos Mestarin neuvot jätetään syrjään, silloin ajaudumme laittomuuteen.

Kun nyt elämä suurin piirtein esiintyy kahtena prinsiippinä — jos niin voi sanoa — henkenä ja aineena, silloin elämän suuri Lakikin voidaan meille antaa kahtena neuvona eli käskynä. Ja niin on tapahtunutkin. P. E. esittää ne kirjassaan "Pieni Ruusu-Risti-Katekismus".

Ensimmäinen yleinen ohje on: "Jumala on henki ja hänen valtakuntansa on meissä. Jumalan valtakuntaa on etsittävä ennen kaikkia aineellisia arvoja ja häntä on palveltava hengessä ja totuudessa".

Toinen yleinen ohje sisältyy Kristuksen sanoihin: "Uuden käskyn annan teille, että rakastatte toinen toistanne niinkuin minä olen rakastanut teitä, että tekin niin rakastaisitte toinen toistanne".

Voimme keskitetysti sanoa, että elämän koko laki sisältyy näihin kahteen käskyyn. Ihminen tulisi toimeen näillä kahdella käskyllä, jos jämerästi pitäisi kiinni niistä, niin ettei antaisi peräksi millekään houkutuksille. Silloin ihminen olisi laillisuuden tiellä ja hän vaikuttaisi auttavasti koko ihmiskuntaan, enkelikuntiin ja muihin luontokuntiin.

Jos edellä esitetyn tahdomme tehdä itsellemme selviöksi, emmekä jättäydy ylimalkaisen piittaamattomiksi, niin mikä on se erikoinen neuvo ja ohje, jonka voimme itsellemme ottaa? Neuvo on se, että vaikka osaamme heikosti noudattaa noita kahta käskyä, niin kuitenkaan emme kiellä niitä. Sillä jos ne kiellämme, silloin teemme synnin, joudumme suureen syntiinlankeemukseen, siihen joka tekee kaikki muut syntiinlankeemukset mahdollisiksi.

Tämä juuri on tärkeätä, tärkeätä on, ettemme kiellä jumalallisen majesteettista totuutta. Vaikka huomaan olevani kaukana siitä, että millään menestyksellä osaisin näitä käskyjä noudattaa, niin en kuitenkaan kiellä niitä, en selitä mahdottomiksi, en yritä asetella joitain muita ohjeita näiden käskyjen tilalle. Kun emme hätäile, vaan olemme kuin henkisesti polvillamme jumalallisen totuuden edessä, silloin saatamme joskus huomata, että osaamme sittenkin niitä hiukan käytäntöön sovelluttaa. Osaan sittenkin menetellä hiukan toisin, kuin jos ne kieltäisin. Huomaan, että ihanne alkaa vaikuttaa elämässäni hapatuksen tavoin. Ja onhan Jeesus Kristuskin sanonut, että pieni hapatus voi hapattaa koko taikinan.

Tärkeätä siis on, ettemme — kirkkojen tavalla — mene kieltämään Mestarin esittämää Lakia, totuutta, ihmisyyden ihannetta. Heikkoudessammekin yritämme parhaamme.

J. R. H.

1956 toukokuu, 153—154

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Veljeystajunta

Esitelmä helmikuussa. Esitelmän on sitä pidettäessä muistiin merkinnyt Aira Lehtinen seuraavalla tavalla:

Rakkaat veljet:

Olemme taas kokoontuneet uskonnolliseen ja samalla tieteelliseen työhömme. Tämä Pekka Ervastin aloittama kristosofinen työ on tieteellistä ja eroaa juuri siinä kaikesta muusta uskonnollisesta työskentelystä. Sillä tässä ei lähdetä etukäteen määrätyistä väitteistä, vaan tässä tutkitaan itse elämää, luetaan itseään elämän kirjaa. Kristosofinen maailmankatsomus on opettanut meitä katsomaan elämää niinkuin se on, avannut meille elämän kirjasta uusia näköaloja. Elämä on niinkuin se on, emmekä me voi sitä muutella, me olemme vain kutsutut elämän kirjaa lukemaan ja sen viisautta toteuttamaan.

Nyt meillä on aiheena: veljeystajunta. Kristosofia, tämä todellinen tiede, sanoo, että ihminen on sellainen olento, joka tajuaa elämää, hän on tajunta, ja sen puolesta hän eroaa kaikesta muusta luonnosta, ja voi oppia, ja se sanoo edelleen, että tämä tajuaminen on kehityksenalainen. Tajuntamme ei siis ole meissä valmis, vaikka se Jumalassa on, vaan me olemme kutsutut kasvamaan jumalalliseen täydellisyyteen. Elämä itse vaatii tajuntamme kehittymistä.

Viime esitelmässä puhuimme tajunnan kehittymisestä pyhittymisen kannalta, — niinkuin Mestari Vuorisaarnassa sanoo: "pyhitetty olkoon sinun nimesi". Huomasimme, että paljon on huomioon otettavaa saadaksemme tajuntamme semmoiseen pyhitettyyn tilaan missä elämä itse on, niin ettei se ole mielivallan ja mielivaltaisten käsitysten vallassa. Tajuntamme kuuluu olla pyhässä ja kunnioittavassa suhteessa elämään. Tulimme siihen, että tajunnan pyhittyminen on asteettaista. Se alkaa siitä, että tahdomme ottaa elämän niinkuin se on, että kunnioitamme sitä tietoa mikä maailmassa on ollut vanhoista ajoista saakka, jonka suuret Mestarit ja profeetat ovat elämästä löytäneet ja esittäneet, ja se on ennen kaikkea tieto jälleensyntymisestä ja karmasta. Emme väittele näistä, emme tee tietämättömyydessämme mitään sellaisia päätöksiä kuin kirkko, joka v. 553 päätti, että ihminen ei synny jälleen. Sellaiset väitteet eivät perustu kokemukseen, tai jos ovat perustuvinaan, se on harhaa. Totuus on, että me emme synny tänne tyhjästä, vaan meillä on kaksi minää, taivaallinen iankaikkinen minä, jota sanotaan korkeammaksi minäksi, ja tämä ajallinen persoonallinen minä; ja kun kuolemme, synnyttää korkeampi minä itsensä aina uudestaan maan päälle, synnymme tänne uutena persoonallisuutena, ja se tapahtuu satoja kertoja. Emme niin vain puikahda päämääräämme, Jumalan Pojaksi, vaan kuljemme pitkän pitkää kehityksen tietä jälleensyntymien kautta. Tämä on pyhä asia. Ja sitten siinä on toinen pyhä asia, johon meidän täytyy suhtautua samalla kunnioituksella kuin jälleensyntymiseenkin ja josta ei voi väitellä: se on syyn ja seurauksen eli karman laki, jonka Jeesus Kristus sanoo näin: mitä kylvätte sitä niitätte. Nämä ovat kaksi järkähtämätöntä elämän lakia, jotka toimivat omalla voimallaan, omien luontojensa mukaan, ja me saamme olla siinä mukana kun luonto näin toimii: karma merkitsee sen minkä olemme kylväneet, ja jossain seuraavassa elämässä me sen sitten niitämme. Tajunnan pyhittyminen alkaa siitä, että olemme aina kunnioittavassa suhteessa näihin elämän lakeihin ja koetamme ymmärtää elämän lakiperäistä toimintaa, ja että asetumme sille kannalle, että elämä on niinkuin se on, eikä siitä sovi ruveta riitelemään, ei "vääräoppisia" ahdistamaan eikä sotaa käymään. Tämä on selviö. Kunnioittamalla tätä selviötä ja elämän lakeja me pyhitämme ne ja samalla oman tajuntamme. Meidän tulee oppia kunnioittamaan elämän lakeja enemmän kuin ihmisten tekemiä lakeja, jotka eivät aina ole ollenkaan totta ja yhtäpitäviä elämän omien järkähtämättömien lakien kanssa, ja voivat olla aivan raakoja.

Ja sitten puhuimme viimekerralla siitä, kuinka pyhittyvään tajuntaan kuuluu eräs hyvin ratkaiseva tajunnan tilan muutos, nim. sellaisen asenteen ottaminen, ettemme ole täällä maailmassa aineellisten arvojen vuoksi, vaan henkisten. Ja silloin on ensimmäinen tehtävä, että asetamme Ju-

malan valtakunnan numero yhdeksi, ja kaikki muu seuraa vähemmällä puuhalla. Tajuntamme ei saa olla polvillaan aineellisen rikkauden tai köyhyyden pelon edessä, vaan sen edessä, että osaisimme alistaa aineen palvelemaan henkeä. Tämä sisältyy tuohon erinomaisen syvälliseen opetukseen vapaaehtoisesta köyhyydestä, emme rupea sitä nyt toistamaan, muistutamme vain mieleemme, että kuolemassahan meidän kuitenkin täytyy kaikki jättää. Emme elä muuta varten kuin että Jumalan tahtoa täyttäisimme. Emme ole omistavassa ja määräävässä suhteessa elämään, vaan palvelevassa, olemme Jumalan tahtoa palvelemassa ihmiskunnassa. Tämä kuuluu elämän pyhittämiseen. Näin tehden me vähitellen ymmärrämme Mestarin opetuksia ja tulemme siihen mihin viime esitelmänkin lopussa tulimme, että nykyään on suuri Jumalan Poika tuonut suuren Maailmanuskonnon käytännön elämään ja ratkaissut kaikki pulmat, niin ettei ole enää mitään puolihämärään verhottua. Ja siksi tulemme tajunnan pyhittymisessä lopulta pyhittyvään suhteeseen tähän suureen Maailmanuskontoon, joka Suomessa on alkanut, alkanut sellaisessa tiedon, taidon ja hyvyyden voimassa, jollaista ei koskaan ennen ole ollut.

— — —

Mutta tajuntamme kehittyy edelleen. Elämä itse pyrkii sisästäpäin sitä uusimaan. Elämä itse pyrkii sieltä esille, puhutaanhan henkisestä syntymisestä. Elämä pyrkii siis lailliseen järjestykseen, joka on tajunnan pyhittymistä, suurempaan humanismiin, suurempaan inhimillisyyteen, jota on sanottu veljeydeksi tai rakkaudeksi. Tajuntamme kehittyy veljeystajunnaksi. Tämä sisältyy Vuorisaarnan sanoihin: "tulkoon valtakuntasi" — sellainen valtakunta, jossa Kristuksen henki elää. Tämä valtakunta, tämä veljeyden aate, on siis, kuten sanottu, elämää, se on suuri elämän voima, ja se pyrkii itse esille, vaikka se ihmisten käsissä voi mennä piloille, ja on yleensä aina mennyt. Niinpä viime vuosisadalla ja jo edelliselläkin pyrki veljeyden aate luonnonvoiman tavalla esille ja leimasi Ranskan vallankumousta ja sen jälkeistä aikaa ja nykyistä elämää. Ei se aate tyhjästä tullut, se tuli korkeudesta voimana, vaikka ihmiset käänsivät purkautuvan luonnonvoiman nurinpäin. Tiedämme miten veljeyden yritys Ranskassa epäonnistui. Sitä ei toteutettukaan käytännössä veljesrakkaudella, vaan väkivallalla, vallankaappauksilla, murhilla; veljeyskäsite hukutettiin suuriin verivirtoihin. Samoin on käynyt nyt Euroopassa. Tämä kaunis aate ja unelma, että eläisimme veljinä, meni ihmisten käsissä aivan veriseksi, siitä tuli hirmuvalta maailmaan, ja ihmisiä on tapettu miljoonittain veljeyden nimessä. Mutta se ei muuta sitä asiaa, että veljeys on totuus, ensimmäinen totuus, sanoo Pekka Ervast. Ja se pyrkii aina esiin, koska on elämän oma totuus.

Ja nyt meidän täytyy asiaa tutkia ja kysyä: mitä elämä vaatii, että veljeys voisi maailmassa toteutua? Ja silloin me kristosofeina ja asiaa jumalallisen tieteen ja Maailmanuskonnon kannalta ajatellen ymmärrämme, että veljeys ei voi toteutua, ellei meissä ihmisissä tapahdu muutos itse luonnossa. Kysymme siis: mikä este, mikä puutteellisuus meissä on, ettemme osaa veljeyttä toteuttaa, vaan olemme sen kääntäneet hirmuvallaksi. Tietenkin ymmärrämme, että se on kehittymättömyyttä. Mutta kysymme nyt syvempää syytä etsien, mikä ihmisestä puuttuu tai mikä hänessä pitäisi kehittyä, että veljeyden aate voisi toteutua. Voisimme taas vastata suoraan: puuttuu juuri se veljeyden aate. Mutta tarkoitamme: mitä meissä on alempaa ominaisuutta veljeyden aatteen sijalla, sellaista mikä meidän täytyy voittaa, että veljeys voisi toteutua. Ja silloin voimme sanoa näin: niinkuin on kaksi asiaa, karma ja jälleensyntyminen, joiden kieltäminen estää tajunnan pyhittymisen, niin on meissä kaksi alempaa voimaa, jotka estävät veljeyden aatteen toteutumisen. Sanomme ne nyt lyhyesti ja suoraan — asia tuntuu uudelta, mutta meidän täytyy oppia katsomaan elämää niinkuin se on. Ne kaksi voimatekijää, jotka ahdistavat ihmiskuntaa alempina voimina ja jotka meidän täytyy voittaa, ovat sukupuolivoima ja sodan aate. Nämä kaksi tekijää kovasti ahdistavat ihmiskuntaa. Sukupuolivoima on kuin melkein ylivoimainen vielä ja panee ihmisiä ahtaalle, yllyttää siveettömyyteen ja vieläpä rikollisuuteen. Ja sota on toinen samanlainen. Jos ne ovat vallalla nykyisellä tavalla, ei mitään veljeyttä tule. Veljeyden aate toteutuu vain sikäli kuin ihmiskunta saa yliotteen näistä luonnonvoimista.

Ja meidän täytyy ottaa huomioon, mitä

Viisaat näistä asioista sanovat. He sanovat, että jakautuminen kahteen sukupuoleen on alunperin ollut lankeemus, lankesimme eläimellisyyteen, puhdas järkevyys ja veljeys meni himollisuudeksi, ja sen vallassa olemme mellastaneet aika pahasti, tehneet paljon pahaa karmaa, syntiä. Mutta he sanovat myös, että jakautuminen kahteen sukupuoleen on tilapäinen ilmiö ja tulee häviämään koko ihmiskunnasta. Luonto itse pyrkii sukupuolettomuuteen, on asettanut sellaisen vaatimuksen ihmisille. Pekka Ervast sanoo, että kuudes juurirotu on jo organisoitu toisella tavalla kuin tämä nykyinen, silloin ei ole enää miehiä ja naisia, vaan kaikki ihmiset ovat samanlaisia, ja lapsia syntyy jollakin uudella luonnon itsensä keksimällä tavalla. Sukupuolisuus tulee siis tulevaisuudessa häviämään, ja se tapahtuu siten, että ihmiset luopuvat siitä, voittavat sen, ei se millään keinotekoisella tavalla poistu. Jeesus puhuu juuri tästä kun hän puhuu aviottomuudesta taivasten valtakunnan tähden ja sanoo opetuslapsilleen, että te olette vapaaehtoisessa aviottomuudessa Jumalan valtakunnan tähden. Tällä lauseella Jeesus lyö ihmiskunnan kuin kahtia, niihin jotka elävät avioelämää ja niihin jotka Jumalan valtakunnan tähden ovat jättäneet avio-elämän. Jeesus ja Paavali elivät täydellisessä aviottomuudessa, samoin meidän päivinämme Pekka Ervast, joka uhrasi koko elämänsä Jumalan valtakunnan työlle, sukupuolivoiman kokonaan voittaneena. Ja niinpä P. E. sanookin, että meillä alkaa olla jo kiire sukupuolivoiman voittamisessa, sillä ei ole niin suunnattoman kaukainen aika kun kahta sukupuolta ei enää ole, koska kuudes juurirotu on jo henkisesti, aatteellisesti, pantu alkuun, se on aloitettu kristosofisessa maailmankatsomuksessa, ja sen aate tulee yhä enemmän esille. — Mutta kun nyt näin sanotaan, että tulee kokonaan häviämään sukupuolielämä ja jako kahteen sukupuoleen, ja että niitä semmoisia ihmisiä jo on, ei kenenkään pidä säikähtää, jos on naimisissakin. Meidän tulee vain ymmärtää, että se on voitettava. Jos olemme naimisissa, otamme toisen näkökannan kuin ennen, sen, ettemme ole naimisissa tyydyttääksemme himoa, vaan synnyttääksemme lapsia Jumalalle ja kasvattaaksemme heitä puhtauteen. Sen tähden Jeesuskin on yksiavioisuuden kannalla. Ei saa olla muita suhteita kuin yksi, ja sekin uudella kannalla, sellaisella, että opettelemme rakastamaan puolisoamme ja lapsiamme himottomasti, eikä omaksi nautinnoksemme, ja että avioliittomme tarkoitus ylipäänsä vain onkin kasvattaa lapsia Jumalan valtakunnan kansalaisiksi.

Suuressa Maailmanuskonnossa Suomessa on nyt pantu alkuun tämä tämmöinen työ. Se johdattaa siihen, koska on Mestarijohtoinen. Siinä on siis myös pantu alkuun kuudes juurirotu. Ja tämä kehitys tulee yhä vauhdikkaammaksi, tulee olemaan yhä enemmän yksinäisiä ihmisiä, miehiä ja naisia. He irroittautuvat sukupuolielämästä siten, että menevät avioliittoon veljeyselämän, rakkauden kanssa. Tai he ovat naimisissa, he elävät Jumalan edessä puhdasta rakkauden elämää ja kasvattavat lapsia Jumala-tietoisuuteen, eikä maailmaa varten. Tämä on se pulma joka meidän nyt täytyy voittaa. — Ja veljeys, siitähän nyt oli puhe, ei loppujen lopulta pääse toteutumaan muuta kuin sen verran kuin saamme voittoa sukupuolihimosta, — sillä sen verran kuin voitamme sukupuolielämää, sen verran pääsee puhdas rakkaudellinen aate toteutumaan. Nyt sukupuolisuus on vielä valtava ahdistaja, ja niitä voimia paljon väärinkäytetään. Ihmiskunta on kuin kahden vaatimuksen välissä, koska toisaalta ahdistaa sitä sukupuolettomuuden aate ja elämä sanoo: kun kuudes juurirotu tulee valtaan, niin kuinkas teidän käy, jos ette ole himoa voittaneet. Sillä sukupuolisuus häviää ja vain veljeys, rakkaus, jää. Se on luonnon vaatimus, se on Jumalan tahto. Näin sanovat Pekka Ervast ja H. P. Blavatsky. Sentähden meidän tulee puhtauteen pyrkiä. Mutta ei ole puhtautta ilman rakkautta eikä rakkautta ilman puhtautta. Tämä on se yksi asia joka on ihmisen tiellä nyt ratkaisuaan odottamassa. Meidän tulee se uhri elämälle antaa, että elämme vapaaehtoisessa naimattomuudessa. Ja jo pyrkiminen siihen on arvokasta, ja se, että naimisissakin ollen omaksumme tämän uuden himottomuuden periaatteen, puhtauden ja rakkauden periaatteen. Ja kun synnymme tänne jälleen, me puhdistumme ja täytämme veljeyden aatetta keskenämme Jumalan Poikain tavalla. Tämä on selviö, joka astuu nyt ylivoimaisena esiin. Ei ole muuta pelastusta ihmisille kuin

sukupuolisuuden voittaminen ja veljesrakkauteen herääminen — ja siten vain toteutuu veljeys maailmassa.

Mutta veljeyden toteutumiseen kuuluu myös toinen asia, ankara asia. Samalla tavalla kuin sukupuolisuudesta meidän täytyy vapautua myös aseista, voittaa sota, niin ettemme mitään verta vuodata. Sota on suuri painajainen kuten sukupuolisuuskin, ne tukevat toinen toistaan ja ovat kumpikin menneet hirveän syvälle. Sillä sota on ollut suuri erehdys, se ei ole muuta kuin murhaa ja ryöväystä, vaikka sitä kuinka kaunistelisimme ja veljeydeksi luulisimme. Sota on suurinta rikosta ihmiskunnassa. On erehdys luulla, että on rakkautta ja uhria kun tartumme aseisiin isänmaan tai jonkun muun hyvän asian puolesta. Ei sellaista uhria ole. Ja on hirveä erehdys luulla, että sota on kristinuskoa. Kristinusko alkaa aseettomuudesta. Sotimattomuus kuuluu veljeystajuntaan. Emme me osaa veljeyttä toteuttaa jos menemme murhaamaan ihmisiä ja vielä luulemme, että se on pyhää. Emme ole silloin ihmisiä, vaan sitä toisen luokan ainesta, joka silloin eroitetaan kun ihmiskunta jakautuu kahtia. Ja sotakysymyksen ratkaisu on yksilöllinen asia. Itse, yksin, on ratkaistava otanko sen vastuun, että menen opettelemaan murhaamisen taitoa kasarmeissa ja sitten sotaan murhaamaan, olenko niin älytönkin että otan sellaisen vastuun päälleni, ja niin moraaliton. Ihmiskunta jakautuu siis tämänkin ratkaisun kohdalta kahtia.

Ja niin tulemmekin siihen, että kun nyt veljeyden ehtona ovat nämä kaksi asiaa, sukupuolielämän voittaminen ja sodasta luopuminen, on luonnollista, että se pannaan alkuun vähästä. Jumalan valtakunta alkaa siemenestä. Ja se on pantu alkuun Pekka Ervastin aloittamassa suuressa Maailmanuskonnossa, jossa nämä molemmat asiat on voitettu, se on pantu käytännössä alkuun kristosofisessa maailmankatsomuksessa. Se suuri Opettaja ja Jumalan Poika, josta Jeesus ennusti, on tullut, ja se tunnetaan hedelmistään, opetuksensa laadusta, eikä mistään muusta. Ja tässä suhteessa Pekka Ervastin opetus ja kirjallisuus on ainutlaatuista maailmassa. Siinä on pantu alkuun suuri Maailmanuskonto, jossa kaikki pulmat on ratkaistu, suuri Jumalan Poika on ratkaissut ne täydellisemmin kuin kukaan koskaan ennen. Mutta ei se sillä ole hyvä. Vaan se tarjoaa meille näytteen ja opetuksen: Veljeys käytännössä on veljeskunta, joka ei käy sotaa, se on veljeskunta, joka pyrkii sukupuolettomuuteen, puhtauteen. Ja sikäli kuin näiden ihmisten luku kasvaa, kasvaa Jumalan valtakunta, ja me osaamme toteuttaa veljeyden aatetta maailmassa. Ja sentähden kristosofinen maailmankatsomus, joka on alkanut Suomessa — jossainhan sen piti alkaa — ja ne ihmiset jotka sen omaksuvat, on juuri se, joka on kutsuttu toteuttamaan veljeyden aate maailmassa. Se on sinään kutsuttu muodostamaan veljeskunta, ryhmä, veljeyden ydin, siitähän olemme monta kertaa meidän joukossamme puhuneet, mutta nyt puhumme veljeyden aatteen toteuttamisen kannalta: me luovumme aseista ja otamme vastaan ne vaikeudet, jotka siitä tulevat. Emme mene "kunnian kentille", se on suurinta häpeää eikä kunniaa. — Tähän olemme nyt tulleet, ihmeelliseen aikaan, suuri Maailmanuskonto on alkanut, on kristosofinen kirjallisuus, on kristosofiset esitelmät, jotka tekevät työtä kautta Suomen uudistuvan ihmiskunnan puolesta, jossa opitaan elämään veljeyselämää siten että siinä toteutuu Vuorisaarnan Mestarin oppi — eikä joidenkin ihmisten keksimät ja melulla esitetyt ohjelmat. Ei muu ole pätevää kuin Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin esittämä ohjelma. Se vain on nyt pätevää, ja tullut nyt enemmän mahdolliseksi toteuttaa kuin ennen, koska valtikka jälleensyntymisen mysteerioissa on siirtynyt Valon voimille, Kristuksen käteen. Riippuu jokaisesta itsestään miten hän on siinä mukana, mutta jokaiselle on annettu tiedon valtaa ja tietoa, ja apua sillä tavalla, ettemme ole aivan yksin, sillä Saatanan valta on mennyt alemmas ja Kristuksen valtikka noussut. Mutta jollemme ota kiinni Kristuksen opista ja ala pyrkiä sukupuolettomuuteen ja sotimattomuuteen, ei ole muuta mahdollisuutta kuin tulla siirretyksi pois tältä planeetalta toiselle taivaankappaleelle, sanoo Pekka Ervast. Mikä se on, sitä hän ei sano, sanoo vain, että suunnattomien aikojen perästä on sitten taas tilaisuus yrittää. Ymmärrämme siis, että suuri Maailmanuskonto tulee yhä enemmän kaikkimäärääväksi. Meidän täytyy ottaa kiinni Kristuksesta ja samalla arvonannolla turvautua Jumalaan kuin tähän asti olemme turvautuneet väkivaltaan, murhaan ja sotaan, siis Saata-

naan. Meidän täytyy oppia luottamaan rakkauteen ja mieluummin olla Jumalan kanssa marttyyrina kuin murhaajan kanssa kunnian kukkuloilla.

1956 kesäkuu, 165—170

LUOTTAMUS HYVÄN VOIMAAN

Puhe Saarenmaassa 17. VIII. 1955.

Mikä tästä ihmiskunnan käytännöllisestä elämästä puuttuu? Lyhyesti sanoen: ihmiskunta ei osaa luottaa hyvän voimaan. Luotetaan koristeltuun pahaan. Ja mitä siitä seuraa? Siitä seuraa vaikea karma. Ja vaikean karman ahdistamana ei kyetä entisenkään vertaa luottamaan hyvän voimaan. Noustaan kapinaan elämää vastaan, kuten langenneet enkelit.

Ja kuitenkin luottamuksessa hyvän voimaan on pelastus. Pelastus on jumalallisen rakkauden voimassa. Siitähän meillä ovat Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin suuret voitot todistamassa. Kun pahuuden voima rynnisti ja ajoi Jeesuksen ristille, mutta kun Jeesus luotti vain jumalalliseen rakkauteen, niin tapahtui, että siihenastisen henkisen elämän järjestelmä muuttui. Entisen vihkimysjärjestelmän korkeimmatkin saavutukset menivät pimeiksi. Suuren voittonsa vuoksi Jeesus Kristus saattoi alkaa uskonnon, joka alkaa vanhanliiton neljännestä vihkimyksestä, Arhat- eli Mars-vihkimyksestä. Käytännöllisesti kristinusko alkaa sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä.

Tämän mullistavan voiton Pekka Ervast vei vieläkin syvemmälle. Hän vei sen niin syvälle, että hän saattoi alkaa uskonnon, suuren maailmanuskonnon, jonka lähtökohta on pahanvastustamattomuudessa, vanhanliiton kuudennessa eli Saturnusvihkimyksessä. Siis juuri siinä vihkimyksessä, josta Melkisedekin järjestelmän varsinainen Valkoinen Veljeskunta alkaa.

J. R. H.

kesäkuu 1956, 178

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Elämä kaikkine mahdollisuuksineen on pohjaton. Siksi elämän mysterioita voidaan monella tavalla avata ja monelta kannalta pohtia: tullaksemme elämän ytimeen, henkiseen ydinvoimaan, niinkuin nyt on löydetty aineen ydinvoima, atomivoima.

Nyt olemme ihmiskuntana semmoisessa tilassa, että olemme kuin ulkopuolella ihmisyyttä. Olemme kuin kadotuksessa, josta meidän pitäisi pelastua. Tämä ajatustapa vallitsee yleensä kaikissa uskonnoissa.

Mutta miten pelastus kadotuksesta tapahtuu, se on toinen asia. Kysymme: mitä on se kadotus, mistä meidän pitäisi pelastua? Meidän tulisi pelastua ilkeydestä, raakuudesta, häijyydestä, väkivaltaisuudesta ja kaikenlaisesta himollisuudesta, julmuudesta. Ja nyt meidän täytyy heti epäillen tai ihmetellen kysyä: emme suinkaan me pelastu siten, että me ristiinnaulitsemme tai muulla tavoin teilaamme jonkun Kristus-ihmisen, tai vaikka kuinka monta Kristus-ihmistä? On selvää, ettemme siten pelastu. Pysymme samanlaisina pimeinä olentoina: raakoina, väkivaltaisina, murhan hengen elähyttäminä. On suorastaan kumma, että on menty niin syvälle pimeyteen, tultu sellaiseen uskoon, että kun me murhaamme parhaan ihmisen, niin me pelastumme. Se on synkkä erehdys. On selvää, ettemme raakuudella pelastu raakuudesta. On selvää, että vaikka me tässä kulttuurissamme tapamme miten paljon tahansa ihmisiä, joko pahoja tai hyviä ihmisiä, niin emme me siten pelastu. Pysymme aina vaan kadotuksessa. Pysymme murhan hengen elähyttäminä julmureina.

Täytyy mennä taas asian ytimeen ja kysyä: mikä se meidät pelastaa?

Se on meissä oleva pohjimmainen olemus, ihmisyyden aate, Jumalan Poika. Sille aatteelle on annettu monia samanarvoisia

nimiä. P. E. kutsuu sitä: Kristus, Logos, Jumalan Poika. Ydin meissä on sisäinen Jumalan Poika, joka on heränny kaikkiallisesta Jumalasta, Jumalan tajunnasta, ja on luomisen täydellinen Periaate. Voisimmehan noin jäykän kuvaannollisesti sanoa, että arkkitehdin poika on hänen rakennusta varten tekemänsä piirustus. Hän on sen suunnitellut ja luonut, ja rakennusmestarit työmiehineen panevat sen täytäntöön. Samoin Jumala, jota joskus sanotaankin suureksi arkkitehdiksi, on suunnitellut, luonut ja itsessään synnyttänyt täydellisyyden Periaatteen, Jumalan Pojan. Se Periaate vaikuttaa jokaisessa ihmisessä. Eikä meillä ihmisillä ole muuta pelastusta, kuin että tämä Jumalan Poika alkaa meissä kasvaa, ja kasvaessaan se sulattaa ja voittaa meissä kaiken demonillisen, kaiken saatanallisen, kaiken itsekkyyden ja pahan.

Tästä tulemme siihen, miksi on niin tärkeätä ymmärtää tuo pelastuskäsite siten, että Jumalan Poika täytyy ensin yhdessä tai muutamissa ihmisissä päästä julkisesti käytäntöön, jotta sitten ihmisyyden eli Jumalan valtakunta voisi ihmisten elämässä maankin päällä toteutua. Siihen asti Periaate, Jumala, on salassa. Paavali yritti esittää tätä asiaa ateenalaisille näin: Te puhutte tuntemattomasta Jumalasta, mutta nyt minä ilmoitan teille, että tuo tuntematon Jumala on tullut julkiseksi ja tunnetuksi Jeesus Natsarealaisessa. Jumala on esiintynyt ihmisenä ja näyttänyt ja opettanut, miten ihmisten tulee elää, menetellä ja toimia.

Ja sentähden Pekka Ervast — sopusoinnussa Paavalin esityksen kanssa — panee koko painon siihen käytännölliseen siveysoppiin, moraaliin, jota Jeesus esittää.

Jeesus toi Jumalan Pojan tämän fyysillisen tason näkymättömään puoleen eli eetteritasoon asti, niinkuin P. E. opettaa. Siksi Jeesus itse jo puhui siitä, että tulee vielä esiintymään sellainen ihminen, joka omassa olemuksessaan ruumistuttaa Jumalan Pojan aivan tähän näkyväiseen fyysilliseen tasoon ja sen elämään.

Ja tämä on nyt meidän ajallamme tapahtunut. Salassa ollut Jumala on tullut aivan julkiseksi. Meidän on Hänet opittava tuntemaan opetuksensa laadusta. Ja sitten me voimme oppia tuntemaan hänet myös sisäisessä kokemuksessa. Se suuri Opettaja on Pekka Ervast. Jumal-kokemuksestaan hän on itse kirjoittanut "Tietäjässä" 1915—16 otsikolla: "P. E:n teosofisia muistelmia".

Näinollen tämän ihmiskunnan kohtalo on siirtynyt aivan mullistavasti uuteen aikaan. P. E. ei väsy puhumasta Jeesus Kristuksen asemasta, ja hänen oppinsa tärkeydestä. Mutta hän vetää saman tärkeyden omaan aikaansa julistamalla, että taas esiintyy Jumala maan päällä, esiintyy Suuri Jumalan Poika, suuri Opettaja, joka esittää sellaista, jota kukaties ei ole milloinkaan esitetty. Se esitys on nyt P. E:n kristosofinen sanoma.

Näin tulemme sen selviön eteen, että ei ole yhdentekevää, miten jo tulleeseen suureen Opettajaan suhtaudumme, otammeko hänet ja hänen oppinsa vastaan, vai emmekö ota. P. E. itse sanoo, että suhtautumisemme meidän ajallamme esiintyvään suureen Opettajaan on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys.

Toistan: meitä ei pelasta se, että sodissamme tai teloituksissamme tai uskomuksissamme tapamme ihmisiä, joko Kristusihmisiä tai rikollisia tai ketä tahansa. Sellaisissa uskomuksissamme me pysymme yhä kadotuksessa olevina. Pelastuksemme on Jumalan Pojan sekä älyllisessä että käytännöllisessä vastaanottamisessa. Ja koska Jumalan Poika ei ole enää salassa, vaan on tullut ratkaisevalla tavalla julkiseksi kahdessa ihmisessä, Jeesus Natsarealaisessa ja Pekka Ervastissa, niin siksi asia on nyt meille päivän polttava. P. E. on esitelmissään ja kirjoissaan avoimesti ja perinpohjaisesti selvittänyt ihmiselämän arvoituksen. Niinkuin hän itse sanoo: meidän ajallamme esiintyvässä suuressa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu.

Nyt sopiikin kysyä: miksi me ihmiset vitkastelemme? — Voimmehan noin lievästi sanoa: vanha tottumus pitää meissä puoliaan. Ja piittaamattomuus. Ja halu elää persoonallisesti itsekästä ja mukavaa elämää. Siksi ei tahdota astua Ihmisen Pojan tielle. Aavistamme, että se on työtä ja kärsimystä. Siksi odottelemme jotain ihmevapahtajaa. Ja sellaisiahan on aina tarjolla. Mutta Viisaus niistä varoittaa. Sillä ne vievät vain entistä syvemmälle kadotukseen.

Pelkäämmekö kärsimyksiä? Miksi siis yhä vain luomme uusia kärsimyksiä? Ryhtykäämme lunastamaan kärsimyksiä. Se kuuluu asiaan. Olemme luoneet helvettejä. Meidän on luotava myös taivas maan

päälle. Kärsimystä ei voida välttää. Sillä vanha paha karma on lunastettava. Ihmiskuntaa ei voi auttaa, ellei vapaaehtoisesti osallistu sen kärsimyksien kantamiseen. Siksi osallistumme rauhallisesti ja luottamuksella karman antamiin kärsimyksiin. Se on toinen puoli auttamistyössämme. Se on lohduttavaa sen tietämyksen kautta, että kärsimys kuuluu Jumalan Pojan johtamaan auttamistyöhön. Siten meillä on, keskellä kärsimyksiä, rauha omassatunnossamme. Se on rauha, jota maailma ei voi antaa. Tehkäämme siis työtä valon valtakunnan puolesta, kristosofisen sanoman puolesta. Ja yrittäkäämme kantaa siinä osaksemme tulevat kärsimykset voittavassa uskossa ja luottamuksessa.

J. R. H.

1956 syyskuu, 195—197

PUHE ILTAJUHLASSA 20. 11. 1955

J. R. Hannula puhui 20. 11. -55 iltajuhlassa Tampereella seuraavaan tapaan:

Kun pysähdyin tämän puheenvuoron eteen ja ajattelin mitä olisi Elämällä sanottavana, niin tuli hyvin eloisasti mieleeni Pekka Ervastin sanat kun hän puhuu Suuresta Opettajasta ja sanoo: "On henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys miten suhtaudumme meidän ajallamme esiintyvään Suureen Opettajaan". Nämä sanat ovat totuudenetsijälle, joka vakavasti etsii totuutta ja varmuutta, kullan kalliita. Sillä ensiksikin ne tulevat korkean auktoriteetin taholta, ne ovat semmoisen Mestarin ja Opettajan sanoja, joka sangen valtavana tuntee osuutensa tämän ihmiskunnan tilaan ja kohtaloon. Sentähden tämä herättää kiitollista ymmärtämystä ihmisessä. Se mikä aina on ollut tärkeätä ja mikä meidän päivinämme on tullut erikoisen tärkeäksi, se on suhteemme Suureen Opettajaan. Pekka Ervast sanoo minkätähden se on tärkein ja polttavin kysymys. Se on sentähden, että Suuri Opettaja ei ole vaan semmoinen jostain tänne tullut opettaja, vaan semmoinen, joka on mennyt kosmillisissa mittasuhteissa päähän asti elämän arvoituksen selvittelyssä. Siinä on kaikki pulmat ratkaistu. Jos rupeamme omin päin maailmaa parantamaan, emme löydä varmuutta. Mutta kun otamme vastaan Opettajan, hänessä on varmuus.

Kun syvennymme asiaan Pekka Ervastin opetuksissa ja tahdomme antaa täyden luottamuksemme ja tutkia, tulemme omalta kohdaltamme siihen varmuuteen. Siinä se on tämän sotkuisen ajan selvittelyn avain — luottamus Suureen Opettajaan. Muuta varmuutta ei elämässä ole. Yksi selitys lyö sinne, toinen tänne, niinkuin näemme kirkon ja teosofisen liikkeenkin historiassa. Ei ole muuta varmuutta, kuin jumalallisen elämän itsensä tuottama Tietäjä, Suuri Mestari. Se on ajan polttavin kysymys.

Me ymmärrämme, että osallistumisemme kristosofiseen työhön täydellä luottamuksella, voimalla ja antaumuksella, se on tärkein tehtävämme. Maailma aina keksii kaikenlaista. Mutta itse jumalallinen Elämä on sanonut mikä on tärkeätä. Se on jumalallisen Mestarin opetuksen mukainen kulttuurityö, sivistys- ja kasvatustyö kosmillisen Opettajan johdolla. Tämä tieto antaa luottamusta ja voimaa ja tekee sen, ettemme ole yksin heitetyt.

Ulkonainen pää on se todellinen Mestari, josta Pekka Ervast on koko elämänsä ajan vakavasti puhunut. Minun kokemukseni tästä asiasta on varma. Siinä työssä on meidän tärkein osuutemme elämän näyttämöllä. Se on turvallista ja luotettavaa, vaikka maailman kannalta sitä ei kiitetä eikä tunnusteta. Ihmisyyden kannalta Pekka Ervastin sanat laskevat varman pohjan sille, että mekin voimme pienillä voimillamme tehdä jotain ihmiskunnan auttamiseksi siitä tilasta mihin se on joutunut harhaantuneiden oppien ja opettajien ja oman alemman luontonsa johtamana.

Sen suurempaa varmuutta emme saa, kuin että jumalallinen Viisaus on astunut johtoon ja tarjoutuu siihen tehtävään, jota ilman emme voi mitään arvokasta saada aikaan.

Muistiinmerkinnyt L. J.

1956 syyskuu, 211

(Kosketellessaan allaolevan sanoman henkistä totuutta, sanoo J. R. Hannula tässä Pohjolan Valossa v. 1952: 28 — kansilehdessä — "että vuodesta 1948 minun ruumiillinen kuolemani joutui kuin jollekin esityslistalle". S. A. K.)

Turun lääninsairaalassa 13. 4. 1948.

Koska tässä jo loikoilen neljännen ja viidennen vuorokauden vaihteessa sen jälkeen kun korvaleikkaus suoritettiin, ja koska tässä päivähoitajana toimii ystäväni Aira, niin ajattelenpa sanella hänelle muutamia ajatuksia paperille pantavaksi.

Aloitamme siis näin. Jos minulta nyt kysytään: mitä sinulla on paperille pantavaksi? niin tuskinpa se voisi koskea muuta kuin teosofis-kristosofista sanomaa, uskonpuhdistuksen suurta asiaa. Jokainen vähänkin ajatteleva ihminen ilman muuta ymmärtää, että tämä ihmiskunnan elämä on suurta murhenäytelmää. Murhenäytelmä taas merkitsee, että on täytynyt tapahtua jotakin epämoraalista; niin se on yleensä teattereidenkin murhenäytelmissä. Siis myöskin ihmiskunnan elämässä on tapahtunut epäonnistumisia. Ja näiden epäonnistumisien suhteen meillä on ainakin kaksi surun syytä. Ensiksi, että nuo epäonnistumat ovat päässeet tapahtumaan. Toiseksi, että noita epäonnistumia puolustellaan ja tehdään niistä jälkeenpäin ikäänkuin johtava elämänymmärrys. Niinpä Kristuksen opillaan ja teoillaan ihmiskunnalle ojentama apu otettiin vastaan torjuen. Tämä oli ensimmäinen epäonnistuma. Kun kuitenkin Kristus oli saanut muutamia ymmärtäväisiä ystäviä, jotka ryhtyivät järjestämään elämänkäsitystään Mestarinsa antamien ohjeiden mukaan, niin syntyi tästä alkukristillinen seurakunta. Sekin sai kärsiä väkivaltaista vastustusta ja kuoleman marttyyriutta, mutta kun uusia jäseniä seurakuntaan yhä liittyi, niin alkukristillinen seurakunta kaikesta vainosta huolimatta kasvoi. Näin lähestyttiin eräänlaista kriitillistä vaihetta. Oli olemassa rinnan kaksi sivistystä, vanha kreikkalais-roomalainen ja kristillinen. Nämä molemmat ikäänkuin kilpailivat määräävästä asemasta Rooman valtakunnassa. Oikea ratkaisu olisi ollut siinä, että kristityille olisi myönnetty sama uskonnon harjoittamisen vapaus, mikä oli kreikkalais-roomalaisilla vanhoilla uskonnoilla. Silloin kumpikin olisi saanut panna parastaan ihmisten auttamiseksi ja valistamiseksi, mutta tätä oikeata ratkaisua ei tapahtunut. Hallitseva keisari alkoi kallistua kristillisyyden puolelle, ja silloin kristityt puolestaan eivät osanneet tehdä oikeata ratkaisua. He eivät osanneet pysyä veljeyden periaatteessa. He päinvastoin menivät siihen ansaan, että kristinuskosta tehtiin yksinoikeutettu valtion uskonto. Kaikki muut uskonnot kiellettiin ja tuhottiin. Mutta tällaisen ajatuksen toimeenpano edellytti väkivaltaa, ja niin kristinusko oli luopunut Mestarinsa esittämästä totuuden ja veljeyden elämänymmärryksestä, ja se muodostui vanhan väkivaltaisen hengen palvojaksi ja uudistuneeksi käytännöllistyttäjäksi. Näin päättyi julkinen kristinusko. Ja Euroopan elämä muodostui kirkkojen johtamaksi murhenäytelmäksi. Ja vaikka tästä tapahtumasta on jo kulunut n. puolitoistatuhatta vuotta, ja vaikka jokaiselle järkevälle ihmiselle pitäisi olla selviö, että onnettomuus tapahtui, että väärä suunta otettiin, niin kuitenkin nykyaikaiset kirkot puolustavat kaikin voimin tätä kohtalokasta erehdystä osaksi teologisilla selvittelyillä ja hämmennyksillä, osaksi ihmisten heikkouksilla. He pitävät kuin itsestään päivänselvänä, että ihminen on heikko, syntinen ja vaivainen maan mato, joka ei oikeastaan kykene mihinkään hyvään ja sitäkin vähemmän Kristuksen opin toteuttamiseen. Ja niin murhenäytelmä jatkuu. Mutta kun murhenäytelmä syntyäkseen vaatii uusia erehdyksiä, niin tässä suhteessa kirkko osoittaa erikoista ponnekkuutta, sillä koko olemassaolonsa aikana se ei suinkaan ole vedonnut ihmisten heikkouteen ja saamattomuuteen silloin, kun on pitänyt hankkia uusia aiheita murhenäytelmän jatkumiseen inkvisition, sotien ja uskonvainojen muodossa. Kirkko on lietsonut jäsenistössään perinpohjaista suvaitsemattomuutta, ahdasmielisyyttä ja kaiken kruununa halua toisin ajattelevien mustaamiseen, vainoamiseen ja julmaan rääkkäämiseen. Nykyajan kirkko on täydellä voimalla mukana kaikessa pyhitetyn väkivallan harjoittamisessa.

Näin ollen voimme kysyä, mikä nyt on uskonpuhdistuksen tehtävä kirkon suhteen? Yksi tehtävä on juuri se, minkä edellä esitimme, nim. ottaa täydellinen selvyys

kristikunnan historiasta kaikkine eri erehdyksineen ja siten selvästi osoittaa, miten kristikunnan nykyinen onneton tila on päivänselvä hedelmä siitä kylvöstä, jota kirkko on vuosisatojen kuluessa toimittanut. Tähän liittyy toinen tehtävä, osoittaa, mikä on todellinen kristinusko. Ja teosofis-kristosofisessa sanomassa meillä on nyt ensi kerran täydelliset mahdollisuudet saada tämä sotkuiseksi mennyt vyyhti selvitetyksi. Asiantuntijoille on selviö, että valmistavan työn on tehnyt H. P. Blavatsky. Hän on antanut tieteellisen pätevät ja selvät suuntaviivat elämän päämäärästä, sen toiminnasta ja lakiperäisestä järkähtämättömyydestä. Tämä oli Itämaiden vanhan viisauden ojennus Länsimaille. Mutta varsinaisen kristinuskon uudistus täytyy tapahtua sen omalla alueella, länsimaisten voimien vaikutuksesta. Ja tässä suhteessa ovat tehneet valmistavan työn kaksi suurta uudistajaa, Leo Tolstoi ja Rudolf Steiner. Mutta kaikkea syventävän, yhdistävän ja täydentävän työn on tehnyt suuri suomalainen tietäjä Pekka Ervast. Hän ei ole ainoastaan ihmiskunnan suuri johtava Opettaja, vaan hän on olemuksellaan ja työllään aiheuttanut sen, että suuri henkinen vuodatus on äärettömyyksien avaruuksista saapunut koko meidän aurinkokuntaamme, maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Hänessä on tapahtunut se suuri ja ratkaiseva tuleminen, jonka tulemisesta Jeesus Uudessa Testamentissa kuvailee.

Ja entä sitten? Puu on tunnettava hedelmistään, Opettaja opetuksistaan. Niin on suhteessa kaikkiin opettajiin, ja niin Pekka Ervastiinkin. Näin ollen kysymme, mikä on hänen hedelmänsä? Nyt hänen pois mentyään tämä hedelmä esiintyy hänen jälkeen jättämässään kirjallisuudessa. Ja siinähän on, niinkuin hän itse aina opettaa, kaksi puolta, kaksi avainta, käytännöllis-siveysopillinen ja älyllis-filosofinen. Nämä kaksi jumalallista sanansaattajaa kulkevat rinnan, käsikädessä kaikissa hänen kirjoissaan ja opetuksissaan. Kuitenkin on yksi kirja, Vuorisaarna, jossa P. E. erikoisesti esittää sen käytännöllisen siveysopin, sen Jumalan valtakunnan sanoman, jonka käytännöllisessä seuraamisessa on ihmisyksilöiden, ryhmien ja kansojen pelastus. Siihen kirjaan sisältyy täydellisesti Jeesus Kristuksen oma oppi. Mutta suuri Opettaja Pekka Ervast sen vielä syventää ja täydellistyttää ja tekee mahdollisimman selvästi ymmärrettäväksi. Erikoisesti hän kirjansa lopussa esittää Vuorisaarnan viisi käskyä yksinkertaisen selvinä ja tajuttavina ja nimittää niitä Taivaallisen Isän käskyiksi. Erikoisesti on vielä mainittava hänen ymmärtämyksensä ihmiskunnan historiaa ja kehitystä kohtaan. Näytteenä tästä on hänen kirjansa loppuun saattamat Mooseksen kymmenen käskyä. Näinollen hän ymmärtää kehitystä. Ja ihmisillä on vapaus edelleen noudattaa Mooseksen, ikäänkuin ulkonaisen Jumalan antamia käskyjä. Kuitenkin ihmiskunnan todellinen Jumala ilmoittaikse näissä Taivaallisen Isän käskyissä.

Tämä nyt riittäköön tässä yhteydessä Vuorisaarna kirjasta. Sitten on älyllis-filosofisen opetuksen puoli. Se on kuin rakennelmaa sille perustukselle, kalliolle, jonka Vuorisaarnan opetus muodostaa. Sekin on nyt jokaisen käytettävissä, joten ei minun tässä yhteydessä tarvitse siitäkään enemmän puhua.

Pitäisikö minun vielä puhua jotakin teosofisen liikkeen historiasta? Siitäkin olen jo niin paljon puhunut, ettei tässä yhteydessä tarvitse siitä paljon puhua. Kuitenkin toistan vielä, mitä jo edellä sanoin, että teosofis-kristosofinen sanoma sellaisenaan on uusi julistus ihmiskunnalle. Se sisältää itsessään sekä uskonpuhdistuksen asian että sen suuren maailmanuskonnon, joka sisällyttää itseensä kaikki vanhat uskonnot, kaiken sen, mikä niissä on ollut parasta. Totuuden vuoksi on kuitenkin lisättävä, että jos kirkko on tehnyt kohtalokkaat erehdykset, niin ei teosofisessa liikkeessäkään ole osattu kulkea oikeaan suuntaan, ei ole osattu tehdä oikeita ratkaisuja. Teosofisessa liikkeessä ovat melkoisen lyhyessä ajassa aivan kuin toistuneet kirkkojen tekemät erehdykset. Ja niin me olemme siinä missä olemme.

Lisäisinkö nyt vielä jotakin omasta puolestani? Onhan sanottu, että puhuen asiat selvenevät. Kaikkihan tiedämme, että viimeinen Pekka Ervastin järjestämä seura, Ruusu-Risti, jonkun ajan kuluttua P. E:n kuoleman jälkeen erotti n. neljäkymmentä jäsentä, niiden joukossa allekirjoittaneenkin. Mutta eräät seikat ovat jääneet selvitystä vaille. Ruusu-Ristin johto on puolustanut menettelyään, erikoisesti sen oikeutusta ja laillisuutta sillä, että P. E. itse oli määrännyt seuraajansa, johtajan, hallituksen ja neuvoston, ja näinollen tiennyt,

mitä teki. Siis Ruusu-Ristin johto oli menetellyt näin ollen Perustaja-Johtajansa antamien valtuuksien nojalla, joten ei voi puhua mistään laittomasta menettelystä Ruusu-Ristin johdon taholta. Juuri tällaisiin puoliin en ole esityksissäni puuttunut. Sillä ymmärrän, että kirkko ja muut järjestöt voivat aina puolustautua perustaja-johtajaltaan saamillaan valtuuksilla. Niinhän kirkko tekeekin ja sanoo itseään Kristuksen kirkoksi, joka edustaa hänen mahtiaan maailmassa. Miksi ei Ruusu-Risti näinollen voisi samaa asennetta ottaa perustaja-johtajaansa Pekka Ervastiin? Siinähän vain toistuu historian murhenäytelmä.

Mutta jos vielä jatkan, on se oleva kuin hyttysen surinaa. Sillä lähtekäämme siitä toteamuksesta, että Ruusu-Ristin jäsenet yleensä olivat P. E:n virkaan asettamia ja siis toimivat hänen valtuuksillaan. Mitä sitäpaitsi vielä allekirjoittaneeseen tulee, niin hiukan hymyillen voin sanoa, että P. E. jo eläessään julkisesti antoi minulle opettaja aseman, sanoi minun tulleen opettajaksi ja olen siis P. E:n valtuuttama opettaja Ruusu-Ristissä. Vielä hän eräässä matkakirjeessä mainitsi, työnjaosta puhuessaan, kuinka Ruusu-Ristissä tulevat jatkumaan mm. J. R. H:n artikkelit ja muut hyvät. Kaiken lisäksi P. E. kerran tuli luokseni Helsingissä ja esitti, että minun tulee aina olla läsnä kaikissa Ruusu-Ristin Hallituksen kokouksissa, milloin se vain minulle sopii. (Ottakaamme huomioon, että allekirjoittanut oli kiertävä työntekijä.) Ja sitten P. E. pyysi, että lähtisin hänen mukanaan Hallituksen kokoukseen. Ja niin sitten tapahtuikin. Olin P. E:n mukana Hallituksen kokouksessa, jossa hän vielä toisti sen määräyksensä, että J. R. H:n pitää olla jokaisessa Ruusu-Ristin Hallituksen kokouksessa, mikäli se hänelle matkojensa vuoksi sopii.

Jos edelleen haluaisin jatkaa tähän, sanoisinko hyttysen suuntaan, niin huomaamme tästä, että allekirjoittanut oli aivan yhtä laillisesti P. E:n Ruusu-Ristissä toimeensa asettama kuin kuka muu tahansa Ruusu-Ristin jäsen. Mutta tämä on tietysti sanottu moraalin ja henkisen lain kannalta. Jos siitä luisumme juridiikan alalle, niin silloin ovat asiat aina niin, niinkuin niiden tahdotaan olevan, niinkuin jo Platon keskusteluissaan esittää

Tämän olen esittänyt vain kuin näytteeksi siitä, mihin voidaan mennä, jos ei alkuperäisestä totuudesta kiinni pidetä. Sitten vielä eräs, melkein kuin lasten leikkiin kuuluva asia. Olen kuullut miehestä mieheen kuuluvan jutun, että J. R. H:lla ei ollut muuta mielessä, kuin että hän olisi tahtonut tulla Ruusu-Ristin johtajaksi. Valaistakseni asiaa mainitsen, että kun vuonna 1917 oli kyseessä P. E:n luopuminen ylisihteerin toimesta T. S:ssa niin jotkut ystävät ja seuran jäsenet olivat saaneet päähänsä esittää semmoisenkin ehdotuksen, että nyt J. R. H:n olisi astuttava ylisihteerin paikalle. No, jos allekirjoittanut olisikin kokemattomuudessaan mennyt tähän ansaan, niin siitä hänet pelasti heti P. E:n julkinen lausunto samassa tilaisuudessa. P. E. sanoi, jos oikein muistan: "Semmoinen ei voi tulla kysymykseen, sillä J. R. H:lla on oma tärkeä tehtävänsä ja emmekä me voi häntä siitä ottaa pois toimittamaan ylisihteerin tehtäviä". Omasta puolestani ymmärsin, että ylisihteerin tehtävä ei ollut ainoastaan luetteloiden pitäminen ja asiakirjojen hoito, joita todella yksi ja toinen kykenee suorittamaan, vaan ylisihteerin tehtävä oli ennenkaikkea se työ, mitä P. E. teki: "pitää säännöllisesti julkisia esitelmiä Helsingissä kaikkina työkauden sunnuntaipäivinä ja sen lisäksi ylläpitää julkisia kysymyskokouksia, johtaa kesäkurssit ja ohjata jäsenistön moraalis-älyllistä kasvua ja kehitystä". Ja siihen urakkaan minä todella tunsin siipeni liian heikoiksi. — Tämä oli siis juttu ylisihteeri-ehdokkuudestani, joka raukesi omaan mahdottomuuteensa. Tämän pitäisi myöskin valaista juttua muka pyrkimyksistäni Ruusu-Ristin johtajaksi. Sillä edelleen tunsin itseni liian heikoksi ja mitättömäksi ottaakseni hartioilleni sen tehtävän, jota P. E. suoritti Ruusu-Ristin johtajana, joka viikkoisena esitelmöitsijänä, kirjojen julkaisijana ja kustantajana ja jäsenten henkisenä opettajana. Ja kun — sydämeni suruksi minun täytyy se sanoa — me Ruusu-Ristissäkin olimme loppujen lopuksi niin sydämeltämme kylmää ja älyltämme piittaamatonta joukkoa, että emme jaksaneet sulattaa P. E:n meille antamia opetuksia, oli hänen tästä syystä keskeytettävä työnsä, keskeytettävä sen koulumuodon järjestely, jonka hän "Kadonneessa Sanassa" oli suunnitellut. Kun siis näin ratkaisevasti epäonnistuimme P. E:n itsensä ollessa johdossa, niin kuinka allekir-

joittaneen mieleen — jolla sentään sen verran oli itsetuntemusta, että tiesi olevansa ratkaisevasti vailla sitä syvää tietoa, kokemusta ja kyvykkyyttä, jonka hän ymmärsi P. E:llä olevan, — olisi sentään voinut pesiytyä niin lapsellinen ajatus, että hän nyt olisi ruvennut Ruusu-Ristin johtajaksi.

Riittäköön nyt tämä tästä. Ehkä herätti jonkun verran huomiota, kun allekirjoittanut ei ollut Ruusu-Ristin neuvoston kokouksessa silloin, kun uusi johtaja valittiin n. kaksi vuotta P. E:n kuoleman jälkeen, sitäpaitsi satuin silloin vielä olemaan Helsingissä. Niin ollen sananen tästäkin asiasta. Jollain tavalla kuvatakseni tilannetta voisin sanoa joutuneeni kuin kahden kiven väliin. Mestari oli minua sisäisesti valmistanut tähän tilanteeseen vihjaamalla, mitä minun olisi siellä sanottava. Minun olisi ollut sanottava jotenkin näin: "Kun me nyt valitsemme uuden johtajan ja jatkamme P. E:n alullepanemaa työtä, niin tulee meidän pysyä siinä suvaitsevaisuudessa, toistemme ymmärtämisessä ja veljesrakkaudessa, josta jo Ruusu-Ristin ohjelmassa puhutaan ja jonka P. E. keskeisesti ja erikoisella painolla esittää lyhyessä testamentissaan "Rakastaka toinen toisianne". Näin ollen, jos allekirjoittanutkin esitelmissään tuo esille jotakin sellaista, sanoisinko uutta, joka ei heti noin vain ole itsestään selvää, niin älkäämme silloin hätäilkö. Olkaamme maltillisia ja suvaitsevaisia, ja vähitellen asiat selvenevät".

Jotakin tällaista oli mestari valmistanut minua sanomaan. Mutta toisella puolella oli tuo mainitsemani kahden kiven väliin joutumiseni. Sillä vaikka P. E. oli itse minut tuonut Hallituksen kokoukseen ja siellä ilmoittanut, että J. R. H:n pitää olla jokaisessa Hallituksen kokouksessa läsnä, kun se vain hänelle sopii, niin tästä huolimatta Ruusu-Ristin johto ei ollut noiden kuluneiden vuosien aikana kertaakaan kutsunut minua Hallituksen kokoukseen. Nyt minun on tunnustettava, että omassa heikkoudessani en tästä voinut tulla muuhun johtopäätökseen, kuin että Ruusu-Ristin johto oli minut jo itse asiassa "katsonut ulos" joukostaan. Se ei käytännössä tahtonut minusta mitään tietää. Näin ollen voisi olla ymmärrettävää, vaikkakaan ei hyväksyttävää, tuo allekirjoittaneen menettely, että hän ikäänkuin hyljättynä oli vailla rohkeutta osallistua kyseelliseen Neuvoston kokoukseen. Siksipä lisäänkin vielä, ikäänkuin opastukseksi jälkeen tulevaisilleni, ettei ihminen saa liiallisen arkuudenkaan antaa vaikuttaa toimintaansa. Olisinhan minä kaikesta huolimatta voinut ryhdistäytyä ja mennä vain pää pystyssä Neuvoston kokoukseen ja sopivan tilaisuuden tullen puhua sen, mihin Mestari oli minua valmistanut. Toinen asia on, olisiko siitä ollut apua, mutta sehän onkin "toinen asia".

Edellä kerrotuista tapauksista käynee jo selvästi ilmi, mikä on ollut minun asemani tässä teosofis-kristosofisessa työssä. Siinä on ollut ainoana kannustimena työ Mestarin sanoman puolesta. Lisään vielä, että edellä olevassa olen esittänyt ainoastaan kaikille selviä ulkonaisia tapahtumia. En ole maininnut mitään niistä tapahtumista, jos niitä tapahtumiksi voi sanoa, jolloin P. E:n kanssa kahteen mieheen keskustelimme työtämme koskevista asioista, sillä niillähän ei ole mitään juriidista arvoa. Niillä on arvoa vain niiden veljien keskuudessa, joilla on totuus kulmakivenään ja johtotähtenään.

Tämän lisäksi tunnen, kuin pitäisi minun sanoa vielä pari sanaa nykyisyydestä ja tulevaisuudesta. Ei tietenkään ennustelun merkityksessä vaan ohjeina yhteiselle työllemme. Meillä työssämme luonnollisesti täytyy olla perusta, lähtökohta, ja sitten suunta, mitä kohti kuljetaan, siis kuin kaksi mittapuuta. Tämä siksi, että elämä perustassaankin on syvenevää ja etenevää. Ensimmäinen niistä mittapuista on se siveellinen opetus, jonka P. E. täydellistettynä esittää Vuorisaarna-kirjassaan ja kulmakiveksi P. E. siinä asettaa neljännen käskyn, pahan vastustamattomuuden, ts. sota- ja väkivaltakysymyksen ratkaisun. Näin ollen sota- ja väkivaltakysymys ei saa olla mikään syrjäasia meillä, sillä P. E. sanoo, että vain sen ratkaistuamme voimme edentyä henkisen elämän tiellä. Sitäpaitsi P. E. sanoo, että meidän päivinämme esiintyvässä Suuressa Opettajassa, siis P. E:ssä itsessään, on kaikki pulmat ratkaistu. Siis myös sodan ja väkivallan pulma. Näin ollen emme suinkaan tee totta mahdollisuuksistamme, jos tämä pulma jää syrjäasiaksi pyrkimyksissämme.

Tämä moraalisesta mittapuusta. Älyllisfilosofinen mittapuu on se, johon saamme tutustua P. E:n kirjoissa yleensä, joista ei

siis tässä tarvitse laajemmin puhua. Kuitenkin on muistettava se puoli tästä mittapuusta, joka sisältyy P. E:n opetuksiin Suuren Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme tämän vuosisadan alussa. Ja jota hän itse nimittää henkisesti katsoen ajan polttavimmaksi kysymykseksi.

Lopuksi kysymys itselleni. Mitä sinä J. R. H. nyt oikein haluat? Tähän vastaan, niinkuin jo edellä olen tullut vastanneeksi. Haluaisin vain tehdä työtä teosofis-kristosofisen sanoman, suuren maailmanuskonnon puolesta ihmiskunnan hyväksi. Se on minun yksilöllinen asemani. Mutta koska, niinkuin P. E. opettaa, olemme nyt siirtyneet maailmanuskonnon eli ykseysuskonnon aikaan, jolloin ei yksilöä pitkälle auteta, elleivät yksilöt liity ryhmiin ja opi veljinä työtä tekemään, niin tästä syystä minun käteni on ojennettu jokaiselle, joka näissä merkeissä haluaa yhdessä työtä tehdä. Vielä sanoisin, että hierarkia ei ole sama kuin juriidinen yhtymä tai tyrannikunta. Ja niinpä näitä ryhmiä kutsutaankin muodostumaan hierarkisiksi, joissa jokainen jäsen tuntee sisäisesti olevansa Jumalan poika, kuninkaallinen olento, jonka on opittava täyttämään taivaallisen Isänsä tahtoa käytännössä. Hierarkiassa on siis ainoa hallitsija näkymätön Jumala, niinkuin P. E. opettaa jo tavallisestakin elämästä. Jos ryhmä on järjestetty siten, että siinä on joku ulkonainen johtaja, niin se ei merkitse, että toiset olisivat hänen käskyjensä täyttäjiä. Hierarkia merkitsee, että jokainen on täysivaltainen olento, joka toimii omalla vastuullaan oppaanaan edellä mainitut kaksi mittapuuta. Tämä ei estä sitä tosiseikkaa, että ryhmissä voi olla, sanoisinko nuorempia ja vanhempia sieluja, kokeneempia ja vähemmän kokeneita, eikä se myöskään estä keskinäistä kunnioitusta ja veljesrakkautta, päinvastoin ne vasta näin pääsevät oikeuksiinsa. Jos siis joku ryhmän jäsen kunnioittaa ja vieläpä kuuntelee toisen jäsenen puheita ja opetuksia, tekee hän sen siksi, että huomaa sen olevan viisasta, ei siksi, että niin on määrätty.

Omasta puolestani — joka jo edellä sanotusta ilmenee — olen siis aina valmis yhteistyöhön kaikkien niiden veljien kanssa, jotka haluavat perehtyä hierarkiseen elämään. Varmuuden vuoksi sanon vielä: siinä ei kukaan toinen määrää toista, eikä ota sellaista asemaa, että toinen on kuin kuningas ja toinen kuin palvelija. Jokainen on molempia samalla kertaa, kuningas ja palvelija.

J. R. H.

1956 lokakuu, 228—233

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Mestarin sanoma)

1956 marraskuu, 259—262

Kirjoitus on ote kirjasta Mestarin sanoma sivuilta 11—17.

KOKONAISKÄSITYKSEN VÄLTTÄMÄTTÖMYYS

(Puhe Helsingin ryhmässä 28. 1. 1956. Tutkittavana J. R. H.: A ja O, 7. luku. Muist. merkinnyt Aira Lehtinen).

Yksi käsitys, joka kuuluu nyt alkaneeseen uuteen elämään, on se, että elämä on yksi suuri kokonaisuus. Se on yksi suuri kokonaisuus, mutta sitten se kyllä käytännössä on, niinkuin tiedämme, mennyt kahtia, pahan kouluksi ja hyvän kouluksi. Mutta jos tahdomme nyt asettua uuden vuodatuksen kannalle, silloin on sitovana tuo, että elämä on yksi suuri jumalallinen näytelmä. Ja se merkitsee mm. sitä, että meitä ei auta pikkuiset moraalinpätkät, jotka irrallisesti kuultuina saattavat vaikuttaa kovinkin hyviltä, jos se maailmankatsomus, johon ne kuuluvat ei kuitenkaan vastaa elämän kokonaisuutta. Sentähden, kun olemme oppineet näkemään,

että elämä on yksi suuri kokonaisuus niin että pahakin on Jumalasta, alkaa se, että meiltä kysytään erottamiskykyä. Luetussa luvussa — J. R. H:n kirjasta "A ja O, Ensimmäinen ja Viimeinen" 7. luku — on meillä semmoinen erottaminen tarjolla. Siinä otetaan elämä yhtenä kokonaisuutena, mutta siten, että elämässä on jotain sellaista josta meidän pitää vapautua ja jotain sellaista mihin meidän pitää liittyä. Meidän pitää vapautua pahan koulusta ja liittyä hyvän kouluun. Näiden kahden koulun erittelyä on tämä luku, sen nimikin on Pimeydestä Valoon. Vaikka elämä on yksi suuri kokonaisuus, niin siinä on kahta suurta laatua, ja meidän täytyy osata ne selvästi nähdä. Erittely on tässä luvussa suoritettu juuri ykseyden valossa, sen valossa osoitettu mikä saa jäädä ja mikä täytyy jättää pois. Kun tältä kannalta ajattelemme vallitsevia elämänkäsityksiä, ymmärrämme, että kirkosta ei juuri siksi lopultakaan tule mitään todellista apua, että sen saarnoissa ei oteta elämää todellisuuden kannalta. Vaikka siellä saattaakin kuulla yksityisiä arvokkaita lauseita, niin ne ei ole kokonaisuuden kannalta puhuttu. Kokonaisuuden saamme vasta suurelta maailmanuskonnolta; ja toiseen, kaikkeen toiseen täytyy meidän asennoitua sanomalla: mene pois, Saatana, — vaikka se näennäisesti olisi kuinka hyvää. Pappi voi kirkossa puhua paljonkin hyvää, mutta kun se ei kuitenkaan liity elämän kokonaisuuteen, on tulos se, että hän vaan pitää ihmisiä kirkon harhassa. Hän palvelee kirkon harhaa, koska kirkolla ei kokonaiskäsitystä ole. — Elämä on yksi suuri kokonaisuus, ja siihen pahaan joka siinä on, meidän täytyy syventyä ajatuksissamme osataksemme sanoa sille: mene pois, — ja sitten ottaa ehjä käsitys elämästä kokonaisuutena, ja sen puolesta tehdä työtä. Emme silloin tee työtä kuin kirkonmies joka voi saarnatuolissa innostuksen hetkenä puhua moraalista, vaan niin, että se on koko elämänkäsityksemme sisältö. Rakennamme uutta kulttuuria kokonaiskäsityksen pohjalta. Tämän halusin sanoa. Meidän täytyy ottaa elämä yhtenäisenä ehjänä kokonaisuutena, ja sen pohjalta täytyy suhtautumisemme elämään ja oppien arvostelumme ja oma valistustyömme lähteä, eikä niin että se on silloin sitä ja tällöin tätä.

Vielä: Velvoittavana siveellisenä ja älyllisenä tietoisuutena meille on nyt annettu tuo käsitys, että todellinen elämä on kokonaisuuden palvelemista, että me emme ole täällä omaa erikoista kehitystämme-kään varten sinään, vaan Jumalan ajatuksen toteuttamista varten elämässä ja luonnossa. Olemme palvelemassa ihmiskuntaa. P. E. sanoo, että korkein Jumalakin on tietoinen siitä, että hän on täällä palvellakseen elämää, ja että hänen on omalla tavallaan tehtävä työtä. Tämä yhdistää älyllisen ja siveellisen puolen ja muuttaa periaatteellisesti pyrkimyksemme luonteen.

J. R. H.

1956 marraskuu, 280

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Toinen joulupäivä

1956 joulukuu, 291—293

Kirjoitus on ote kirjasta Ihmisyys sivuilta 94—99.

EI TAISTELLEN, VAAN VALAISTEN RAKENTAEN

Puhe Saarenmaassa 30. VII. 1955

Voimme luetun mukaan täydentää aamuista keskusteluamme. — Meidän tulee rakkaudessa tukea ja auttaa kaikkia, mutta tämä ei merkitse, että me alistuisimme kaikenlaisiin vaatimuksiin, ei silloinkaan, vaikka ne vaatimukset esitettäisiin nimenomaan rakkauden nimessä. Niinpä emme lähde seuraamaan ylpeyttä,

emme korskeutta, vaan sanomme: mene pois Saatana. Se on rakkauden osoitus, jota Saatana ymmärtää. Tämä neuvo koskee elämää kokonaisuudessaan. Meillä on naivi käsitys elämästä jos luulemme, että se on nöyryyttä ja rakkautta, kun kiltisti tottelemme kirkkoa, tai vaikkapa jotain teosofisen seuran johtoa silloin, kun se edesottamuksessaan lähtee kulkemaan vallanhimon suuntaan, epäveljeyteen, Vuorisaarnan opin sivuuttaen. Kun sillätavoin tottelemme, emme silloin osoita rakkautta. Sellainen on nahjusmaista sovinnaisuutta. Meidän tulee olla tottelematta maailman auktoriteetteja, niinkuin P. E. sanoo.

Ajatelkaamme myöskin kielen oikeata käyttöä. Ihminen voi olla kovin puhelias, toisia ihmisiä arvosteleva. Jos me tuota kuunnellessamme vaikenemme ja luulemme sitä hienotunteisuudeksi, niin me vaan pahennamme asiaa. Meidän täytyy uskaltaa lausua mielipiteemme ja sanoa: "Älkäämme puhuko tuollaista. Se ei ole Mestarin opetusten mukaista". Juuri siten me osoitamme rakkautta ja rakennamme rauhaa. Meidän on osoitettava rakkauttamme pahoille voimille: olemalla tottelematta niitä, ja hyville voimille: syventymällä niiden opetuksiin.

Suurista totuuksista täytyy puhua, mutta ei saa henkilöitä henkilöinä ottaa seulomisen alaiseksi. Mutta julkisuuteen saatetut opetukset täytyvät olla arvostelun alaisia. Muutoinhan ei taas päästäisi mihinkään.

Nämä periaatteet on jokaisen tehtävä itselleen selväksi. Silloin on mahdollisuus veljelliseen, valaisevaan, rauhaa rakentavaan työhön.

J. R. H.

1956 joulukuu, 311

TUKIKOHTAMME

Elämä on sangen monipuolinen ja rikas kaikissa yksityiskohdissaan, kuten ihminenkin. Mutta sitten käytännöllisesti meidän täytyy ikäänkuin keskittyä johonkin kohtaan, joka on siitä merkillinen, että se kaiken yhdistää, että siinä monipuolisuus yhdistyy. Jos ei meillä ole sellaista tukikohtaa, me melkein itsekin hajoamme monipuolisuuteen. On hyvin tärkeää, että on lähtökohta, niin että kun siinä seisoo, pystyy käyttämään kaiken hyväkseen ja osaa luoda kokonaisuuden. P. E. toistaessaan artikkelissaan enkelten joululaulun, esittää sen päinvastaisessa järjestyksessä kuin tavallisesti esitetään. Tavallisestihan olemme kuulleet sen näin: Kunnia olkoon Jumalalle, maassa rauha, ihmisillä hyvä tahto. P. E. kääntää sen toisinpäin, ja se on välttämätöntä, jos luomme Jumalan valtakunnan maanpäälle: Ihmisillä hyvä tahto, maassa rauha, kunnia Jumalalle. Tukikohta on hyvä tahto. Eikä se hyvä tahto ole meidän keksintöämme, vaan Jumala on se hyvä tahto. Kun ihmisillä on hyvä tahto, niin se rakentaa rauhaa, luo rauhallisen olotilan, ja sellainen elämä on kunniaksi Jumalalle. Tämä on nyt historiallinen selviö. Varsinaisesti on kunnia Jumalalle ollut ensin, siitä on seurannut rauha ja hyvä tahto. Mutta kun nyt on Logos Isänä ilmestynyt, niin hyvä tahto on lähtökohta. Ja se on niin yksinkertaista. Mutta meidän täytyy selvästi tajuta tämä yksinkertaisuus ja aina pysyä siinä. Ei tarkoitus pyhitä keinoja. Silloin elämä on kunniaksi Jumalalle. Esim. meidän aikakauskirjamme nimeksi tuli monista hyvistä ehdotuksista Hyväntahdon aikakauskirja Pohjolan Valo. Se on historiallisesti inspiroitu ilmaus. Olemme siirtyneet Isän aikaan, hyvään tahtoon. Elämän monimutkaisuus ja suunnaton rikkaus nojaa tähän yhteen hyvään tahtoon, ja se hallitsee kaikkia muita elämän asioita.

J. R. H.

1956 joulukuu, 312

Pohjolan Valo 1957

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Tieto-opilliset pulmat ja Vuorisaarnan tie)

Kuten tänäänkin, niin olemme jo toistakymmentä vuotta näissä kokouksissamme ja iltajuhlissamme lukeneet Pekka Ervastin kirjoituksia mm. hänen aikakauskirjoistaan. Ja aina tunnemme olevamme semmoisen Opettajan edessä, joka on kokenut ja ratkaissut ne pulmat, joista hän puhuu, ja joka esittää ne kaikille hyvää tahtoen kuulijoiden vastaanottokyvyn mukaan. Pysyen ihmisyydessä hän osoittaa sanansa normaalijärkisille ihmisille. Tässäkin artikkelissa (Tietäjä 1 1926) hän personoi tiellä esiintyviä pulmia ja totuudenetsijää niiden edessä, esittäen miten kukin voi valita itselleen sopivaksi katsomansa tien. Kuitenkin hänellä koko ajan on mielessään päämäärä ja hän tähtää siihen, turvalliselle tielle, joka sopii ihmiselle. Ja se on historiallisen Mestarin oppi. Tässäkin hän johdattaa siihen, mitä Jeesus Kristus on Opettajana. Hän tahtoo sanoa, että emme pääse hänestä käden-huitaisulla, vaan Jeesus Kristuksen käytännöllinen elämänoppi pysyy tuomarinamme. Olemme elämänkoulussa sen valon ja totuuden alaisia. Se on annettu meille elämänä, emme pääse siitä vaikka meren pohjaan menisimme. Sinnekin se seuraisi ja kysyy: "oletko kulkenut tätä tietä?"

Pekka Ervastin opetus näissä esityksissä keskittyy Jeesus Kristukseen. Vaikka hän samalla sanoo, että on kuin näkymättömästä maailmasta Suuri Olento, suuri elämän pyörä pyrkisi tähän maailmaan, sellainen, joka virittää elämän uudestaan, niin tämä on puhuttu älyllisessä sävyssä, ja jää sentähden vain niille, joilla on korvat kuulla. Useimmille kuuleminen luontevasti pysähtyy Jeesus Kristuksen moraaliin. Tästä tulevasta Pekka Ervast ei vielä puhu moraalisella velvoituksella. Sillä emme pääse ymmärtämään sitä uutta pyörää, elämän voiman vuodatusta mikä on tullut ja tulee, ellemme tee totta Jeesus Kristuksen opista. Ilman Jeesus Kristuksen seuraamista emme pääse ymmärtämään mistä on kysymys. Mutta niille, jotka ovat kysyneet, heille P. E. sanoo, että se pyörä ei ole vain luonnonvoima, vaan se voima on Suuren Opettajan ympärillä. "Taas Jumala esiintyy maanpäällä Suuren Opettajan kautta", hän ilmoittaa. Tämä jää mietittäväksi niille, jotka ovat käyneet Buddhan ja Jeesus Kristuksen koulua. Ja lopulta hän sanoo niinkin, että siinä tulevassa Opettajassa on kaikki pulmat ratkaistu, joten hän osaa antaa tiedon kaikista asioista. Mutta tämä ilmoitus jää niiden ymmärryksen varaan, jotka, kuten sanottu, ovat käyneet Jeesus Kristuksen koulua. Niinkuin Pietari ymmärsi Jeesuksen, niin voi tänä päivänä olla ihmisiä, jotka samoin ymmärtävät Mestarin. — Siis P. E. puhuu Jeesus Kristuksesta, mutta esittää kuitenkin koko ajan Suurta Uutta Opettajaa, ja kaikessa hiljaisuudessa mullistaa Jeesuksen opin, Vuorisaarnan, ja panee asiat uuteen omaan järjestykseensä. Hän esittää Vuorisaarnan viisi elämänohjetta viitenä aivan lyhyenä käskynä; ja hän esittää myös Mooseksen käskyt.

Tulemme siihen, ettemme ymmärrä uutta aikaa, uutta Opettajaa, ellemme kulje Jeesus Kristuksen tietä. Ilman tiellä kulkemista kaikki jää pohdiskeluksi.

P. E. puhui vakavasti siitä suuresta vaarasta mikä seuraa, jos jäämme älyn piiriin eli lain silmän oppiin, jos jäämme älyllisistä asioista rakentelemaan oppeja ja väitelmiä. Sellaisesta syystä esim. kristillinen liikekin jakautui kahteen keinotekoiseen keskukseen, Roomaan ja Konstantinopoliin. Skisma ei syntynyt Jeesuksen opin tähden, vaan älyllisen kysymyksen, nim. mistä pyhä henki on kotoisin. Kummankin kirkon toiminta näyttää, että

kumpikaan ei saanut pyhää henkeä, vaan pahan hengen, murhan hengen. Niin aina käy kun ruvetaan älyllisistä opeista väittelemään, sensijaan että pysyttäisiin moraalissa. Kirkon hajaannus ja teot ovat varoittava esimerkki siitä.

Opillinen pohdiskelu rupeaa kiertämään tyhjää, koska se ei edellytä totuuden tuntemista. Sama vaara aina on, se ei ole poistunut. Kuitenkin olemme saaneet selvän esityksen, joka aina on moraalin pohjalla. P. E. sanoo, että ei ole niin vaarallista, jos uusi opettaja tuo älyllisesti uuttakin esille, kunhan vain pysyy Vuorisaarnan moraalin tiellä. Moraali on numero yksi. Se, Vuorisaarnan moraali, on se turvallinen tie. Älyllisessä suhteessa erilainen esitys voi johtua siitäkin, että elämän suuri majesteetillinen totuus on niin mahtava, että sitä voi katsoa eri puolilta. P. E. itse on puhunut siitä eri puolilta. Sentähden hätikkö, joka on näkevinään ristiriitaa, voi ruveta puolustamaan Pekka Ervastia häntä itseään vastaan. Totuus on maailmoja syleilevä majesteetti, jonka voimasta kaikki radallaan pyörii. Ken sen kokonaan hallitsisi paitsi Suuri Tietäjä! Mutta osatotuuden on oltava sopusoinnussa koko suuren totuuden kanssa.

Niinpä ihmisestäkin vain osa totuutta on näkyvissä. Yksi persoonallisuus ei ilmennä koko korkeampaa minää, jota voisimme verrata kellotauluun, kaksinetoista tunteineen, vaan vain yhtä kahdettatoista osaa siitä eli yhtä tuntia.

Sentähden minäkin kokemuksesta olen tullut siihen, että metafyysilliset asiat, mitä en jaksanut sulattaa, olen antanut olla ja koettanut tehdä parhaani moraalisen opin seuraamisessa. Siitä pyrkimyksestä sitten tulee valo. Siis jättäkäämme pöydälle lepäämään se, mitä emme ymmärrä. Viimeistä tietoa emme kuitenkaan koskaan saavuta.

P. E. sanoo Mestarista: Mestari tietää metafyysillisiä totuuksia, koska hänen järkensä on valistettu, mutta ei hän ole Mestari siksi, että hän tietää — vaikka häntä sanotaankin tiedon Mestariksi — vaan siksi, että on moraalisesti täydellinen. Moraalinen täydellisyys tekee ihmisen Mestariksi; vaikka sekin kasvaa. Jollei ihminen ole moraalisesti täydellinen, hän voi olla valheen mestari. Hän voi kulkea itse ja johdattaa toisia harhaan, koska hän on halveksinut moraalia.

Näin on käytännössä. Älyllisestä pohtimisesta ei seuraa moraalinen täydellisyys. Voin pysyä yhtä moraalittomana, vaikka kaikki tietäisin. Vaikka kaikki tietäisin, voin olla moraalisesti heikko. Sillä "vaikka minulla olisi kaikki tieto, jollei minulla olisi rakkautta, en minä mitään olisi". Mutta sensijaan moraalin tiellä kulkemisesta seuraa älyllisten asiain selveneminen. Ymmärrämme nekin, joita ennen emme saaneet selviksi. Moraalin tie on turvallinen, eikä meidän sitä kulkiessamme tarvitse tehdä hirttonuoraa tietopuolisista asioista. Ne selviävät, kun pysymme Vuorisaarnassa ja P. E:n muissa opetuksissa ja siinä elämänkäsityksessä, mikä on esitetty teosofis-kristosofisissa kirjoissamme.

J. R. H.

(J. R. H:n puhe iltajuhlassa Tampereella 26. IV. 1953. Muist. merk. Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1957 tammikuu, 5—6

AIKAMME VARMUUS

Totuudenetsijöinä joudumme ajattelemaan sitä varmuutta elämästä, mikä meidän ajallamme ja erikoisesti Pekka Ervastin työn kautta on tullut tähän elämään, — sitä varmuutta, jonka ajatteleva totuudenetsijä voi saavuttaa ja joka ei ennen ole ollut tarjolla. Olemme eläneet kaksituhatta vuotta jonkunlaisessa säikähdyksessä, pelästyksessä, ilman mitään varmuutta. Nyt se varmuus on tullut, näemme sen Pekka Ervastin esityksistä ja tajuamme omassa elämässämme. Varmuus on siinä, että nyt ei enää maailmanlopun ennusteluissa erehdytä. Nyt se on tosiasia ajassa, elämme nyt siinä käännekohdassa, jota Jeesus Kristus kuvailee. Pekka Ervast sanoo, että se Jeesuksen kuvailema on nyt tullut. Se on tullut Pekka Ervastin sanomassa, ja tärkeätä on, että se ei ole tullut vain julistuksena, tietona, vaan samalla

Pekka Ervast omassa elämäntyössään ja elämässään tuo sen uuden esille. Se on siinä se varmuus, se on käytännöllinen todellisuus ja on astunut aivan uudella tavalla ihmiskuntaan. Mutta maailmanloppu ei ole planeetan tuho, vaan vanhojen kulttuurien täyttymys, vanhat saavat mennä ja uutta syntyy. Elämme käännekohdassa: totuus on tullut alastomana voittajana, majesteettiudessa. Se ei ole haihattelua, vaan on eletty elämä ja sen antama opetus, joka on esitetty Pekka Ervastin kirjoissa. Pääsemme vähitellen jokainen itse osallistumaan siitä varmuudesta, ja käytännössä se tapahtuu hedelmällisesti vain siten, että yhtä varmasti teemme työtä sen varmuuden puolesta, sen varmuuden, jonka itse aurinkokunnan johtaja, universaalinen Logos ruumistuneena ihmisenä on meille antanut. Se ei ole turhaa filosofointia loputtomasti, vaan siinä on varmuus: niin ovat asiat.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1957 tammikuu, 11

MISSÄ TURVAMME?

Turun ryhmässä 9. XI. 1954 puhuin seuraavaan tapaan.

Kun on kysymys suhteestamme turvaan, turvaammeko Jumalaan vai armeijaan, niin voimme huomata, että kautta pyhien kirjojen käy linja, joka aina Sodomasta ja Gomorrasta lähtien osoittaa, että jos kansassa tai pienemmässä ihmisyhteisössä olisi ollut joukko ihmisiä, jotka olisivat panneet turvansa Jumalaan, niin se kansa tai kaupunki olisi pelastunut. Se joukko olisi vaikuttanut koko kansaan ja maahan pelastavana suolana. Mutta vaikka pyhät kirjat tämän sanovat, niin sitä ei ole osattu ottaa vakavasti. Olemme ottaneet aina aseet ja pyssyt avuksemme Jumalan rinnalle. Tai paremminkin aseet ja pyssy ovat olleet pääkeino ja Jumala on ollut reservissä. — Mutta kuitenkin saamme elämässä silloin tällöin pieniä kokemuksia, jolloin näemme missä se todellinen suojelus on. Tapasin kerran erään maanviljelijän, joka oli vanha-testamentillisella tavalla tullut jonkun näkymättömän henkiolennon johtoon, ja koetti aina tehdä niinkuin tämä sisäisenä äänenä sanoi. Matkustaessaan kerran maalta kaupunkiin hän näki, että metsässä oli tulipalo ja uhkasi kylää. Tottuneena rukouselämään hän kääntyi Jumalan puoleen rukoillen: auta hyvä Jumala, tuho uhkaa paikkakuntaa. Silloin sisäinen ääni sanoi: jos tulipalopaikalla olisi edes yksi ihminen, joka muistaisi Jumalaa, sitä voitaisi auttaa, mutta nyt siellä ei ole yhtään. Se yksi muodostaisi yhdyssiteen Jumalan ja kylän asukkaiden välillä. Jos hän olisi rukoillut, tulipalo olisi voitu rajoittaa.

Tämäkin on pieni näyte, joka tukee Sodoma- ja Gomorrakertomuksen, sekä koko Pekka Ervastin elämänymmärryksen esittämää totuutta, että jos kansassa ja ihmiskunnassa on sellainen ihmisjoukko, joka elää elävässä suhteessa Jumalaan, se joukko muodostaa sen mahdollisuuden, että Jumalallinen voima voi suojella kansan ja ihmiskunnan. Nyt meitä uhkaa atomivoiman väärinkäyttö tuholla. Mutta jos on riittävän suuri määrä ihmisiä, jotka muistavat Jumalaa, voi tapahtua, että tuho ei pääse toteutumaan. Jos olisi edes yksi tulipalopaikalla muistanut Jumalaa, paikka olisi pelastunut, mutta kaikki puuhasivat omissa asioissaan, eikä Jumala päässyt sisään. Samoin on kansan laita. Jos ei kansassa ole ryhmää, joka on voimana ja valona, tai jos sitä ei ole riittävästi, kuten ei Sodomassa ollut, Jumala ei pääse auttamaan. Jos on, kansa pelastuu. — Ja yksi suuri pelastuksen tae olisi saatu, jos maan hallitus päättäisi, että ei kiusata enää niitä omantunnon ihmisiä, jotka tahtovat turvata Jumalaan ja kieltäytyä aseisiin turvaamasta, ei kiusata enää heitä vapauden rajoittamisella. Sen päätöksen kautta kansa olisi hiukan tunnustanut jumalallista majesteettia. Ja se voisi johtaa armeijan riisumiseen. Ja silloin kansa olisi julistautunut pyhäksi kansaksi, jonka kimppuun kukaan ei voi hyökätä. Se olisi kokonaisuudessaan turvautunut Jumalaan.

Kaikkien näiden jälkeen tulemme siihen, mihin Pekka Ervastkin: Jumalien kannalta ei ole muuta kuin tämä teosofinen työ,

jolla voidaan auttaa ihmiskuntaa. Ihmiskunta on tullut nyt siihen kohtaan, että sillä pitää olla ja sen pitää saada järjellinen valaistus asioista.

Tämä selviö antaa meille työssämme kuin tukikohdan. Se tukikohta on se varma ymmärrys, että se työ ei ole turhaa, mitä kristosofiset ryhmät tekevät. Sen työn kautta luodaan se valiojoukko, jonka avulla pelastus voi tapahtua. Siksi ainoa todella tärkeä on tämä työ Kristuksen sanoman puolesta, sen tärkeämpi, koska se sanoma on nyt täydellisenä tullut. Vaikka emme ole mukana maailman yrityksissä ja sen juhlissa ja paraateissa, tulee meidän voimamme — ja tulee sen paremmin mitä vähemmän olemme maailman menoissa mukana — käytetyksi todelliseen työhön kansan ja ihmiskunnan pelastamiseksi.

Jokainen voi näin järkiperusteilla luoda vakaumuksellisen pohjan elämälleen ja työlleen tässä vaiheessa. Niin ettei se ole tänään sitä ja huomenna toista. Vaan että se pohja on aivan selvä, se on Kristuksen moraali ja siihen liittyvä Kristus-voima, joka on nyt täydellisenä tullut.

— — —

Edelläsanottuun voimme vielä lisätä seuraavan. — Kuten P. E. sanoo, on työssämme kysymys sekä uskonpuhdistuksesta että maailmanuskonnosta. Uskonpuhdistukseen kuuluu vanhojen uskontojen saattaminen niiden alkuperäiseen puhtauteen. P. E:n työn valossa olemme oppineet ymmärtämään, että myös juurirotumme vanhin uskonto, intialaisten uskonto, on puhdistuksen tarpeessa. Etsiessämme itsellemme elämänkäsitystä ei meidän siksi ole viisasta lähteä sitä esim. Intiasta hakemaan. Sitävastoin löydämme alkuperäisen intialaisen uskonnon siitä suuresta maailmanuskonnosta, joka Suomessa on syntynyt. Se kuuluu siihen puhdistettuna kuten kaikki muutkin vanhat suuret uskonnot. Maailmanuskonto sisältää ne kaikki. Ja se varsinainen uusi, mikä maailmanuskonnossa on, on vain tämä synteesi, uskontojen puhtaan ytimen yhdistyminen yhdeksi kokonaisuudeksi. Vastaavanlainen yhdistyminen tapahtui jo Jeesuksen työssä. Jeesus ei opillisesti tuonut uutta, kaikki asiat oli jo profeetoissa esitetty, mutta hän loi yhdistelmän, synteesin niistä, ja siten syntyi se uusi Jeesuksen esittämä maailmankatsomus, jonka ytimenä on selvä käsitys siitä, että Jumala on rakkaus, Isä. Tämä sama on tapahtunut vielä selvemmin ja täydellisemmin P. E:n työssä. Hän loi yhtenäisen maailmanuskonnon kaikista uskonnoista, ja uutta siinä on tähän yhdistymiseen liittyvä ja siitä johtuva voimaperäisyys, intensiivisyys, selvä käsitys siitä, että Jumala on rakkauden ja voiman majesteetti. Jeesuksessa tullut käsitys Jumalasta elävänä rakkauden voimana vahvistui. Tähän samaan linjaan liittyen mekin nyt voimme tehdä uskonpuhdistustyötä. Oikaisemme vanhoja vääriä käsityksiä ja asetamme niiden tilalle oikeat järkevät käsitykset. Jos emme järkevällä tavalla pääse irti ja vapaiksi vanhoista, emme pääse sisälle uusiin ja oikeisiin. On kuin maksaisimme vanhat velkamme vanhoille uskonnoille ja käsityksille sillä tavalla, että järkevästi vapaudumme niistä. Tältä pohjalta on ymmärrettävä Jeesuksen ajatus: jokainen kirjanoppinut tuo esille vanhaa ja uutta. On valaistava vanha ja nostettava sitten siitä esiin uusi.

J. R. H.

1957 tammikuu, 15—16

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

P. E:n opetuksista tiedämme, että Palestiinassa tapahtui Jeesuksen aikana jotakin uutta, tuli uutta maapalloon ja ihmiskuntaan. Ja Jeesus sanoi, että myöhemmin tulee tapahtumaan vielä ratkaisevampaa, joka tulee tuomioksi ihmiskunnalle. Tulee suuri Ihmisen Poika ja asettuu valtaistuimelle, ja kansat jaetaan valtaistuimen kahden puolen. Jeesus kehoittaa meitä valvomaan, ettemme nukkuisi kun se tapahtuu. Ja nyt sanoo vuorostaan P. E.: se on tullut, ja on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys, kuinka suhtaudumme meidän päivinämme esiintyvään uuteen Suureen Opettajaan. Näin nämä Jeesuksen ja P. E:n esittämät asiat tulevat yhdistetyksi.

P. E. puhui historiallisesta Opettajasta

arvonannolla ja kunnioituksella. Hän puhui minkälainen oli Jeesus Kristuksen asema ja työ, ja myös hän puhui esim. Stefanuksen ja Paavalin kokemuksista, ja teki tämän kaiken ainutlaatuisella asiantuntemuksella. Hänen kannaltaan oli välttämätöntä niin puhua, se oli turvallista. Oli luvallista valaisemista selittää, mitä edelliset Opettajat olivat saaneet aikaan. Sillä vaikka hän puhui Suuresta Opettajasta, hän ei lopullista sanaa voinut siitä sanoa, koska hän oli itse se.

Kuitenkin hän puhui kaiken siitä Opettajasta, vaikka se viimeinen sana olikin jätetty pois. Näistä puheista voimme tehdä joitakin huomioita.

Voimme verrata P. E:n suurta kokemusta ja Paavalin Damaskoskokemusta. Jälkimmäisessä vaikutti Jeesus Kristus. Hän puhui siinä, opasti Paavalia ja oli hierofantti Paavaliin nähden. Mutta P. E:n kokemuksessa ei puhunut Jeesus Kristus, ei myöskään Paavali eikä kukaan muukaan vanhoista opettajista. Jeesus oli vain mukana persoonallisuutena Jumalan Pojan tajunnan tietoisuudessa. Mutta hän ei ollut hierofanttina. Siinä on ero. Jeesus vihki Paavalin, mutta tämä oli enemmän. Tässä oli vihkijänä itse elämän äärettömyys, pohjattomuus, kuilu, niinkuin P. E. sanoo. Voimme huomata, että gnostikot kutsuvat nimellä "kuilu" Jumalan ensimmäistä ilmennystä.

Juuri se jumaluuden ensimmäinen ilmennys, kosmillinen Isä, tunnusti tämän ihmisen, P. E:n Pojakseen. Se oli se sama, joka Jeesuksenkin oli vihkinyt, mutta vielä syvempänä. Näin toteutuu se sana, että se Opettaja, mikä meidän päivinämme esiintyy, vie eteenpäin Jeesus Kristuksenkin työtä. Sillä hän on vielä syvemmälle mennyt, on mennyt kaiken Isään, siihen, jossa Kosmillinen Kristus, joka tuli Jeesukseen, on kuin Poika, täydellisyyden periaate.

P. E. on siis puhunut omastakin kokemuksestaan aivan ainutlaatuisella tavalla. Siihen verrattavaa ei ole koskaan tapahtunut. Jeesuksenkin saavutus, tähän asti korkein, sai syvenemisensä siinä.

P. E:n oli turvallista puhua näistä, koska ilman niitä ei voi ymmärtää uutta.

Kaiken, minkä P. E. puhuu Jeesuksesta, on hän itse kokenut. Hän puhuu siis niistä omana kokemuksenaan. Ja hän on mennyt Jeesuksen, edeltäjänsä, taakse kokemuksessa, syvemmälle. Siksi P. E. on ei vain täydellinen Ihminen, vaan ikuisuuden Kuningas, josta Salaisessa Opissa puhutaan. Se on tullut ihmiskuntaan, ja se tunnetaan hedelmistään, opetuksistaan. Ei muusta.

On paljon suuruuksia, joita mainitaan opettajina, mutta ne eivät kestä Vuorisaarnan opetuksen edessä. Vain Vuorisaarnan mittapuun täyttäminen, sen edessä kestäminen on ainoa todistus Suuresta Opettajasta. Jos käytämme järkeämme, saamme valaistuksen sisästäpäin. P. E. sanoi: tulen kahden vuoden kuluttua takaisin. Se merkitsi, että hän alkoi uuden opettamis- ja johtamistavan. Emme me puhu omiamme kun puhumme Suuresta Opettajasta. Uuden opetustapansa kautta P. E. itse vahvistaa asian, kun me ensin olemme tutkimuksissamme päässeet niin pitkälle, että olemme voittaneet epäilykset. P. E. sanoo: Minä soisin, että se, mitä aavistatte, tulisi tiedoksi.

Mutta se ei voi tapahtua, ellemme hyväksy Vuorisaarnan oppeja. Ellemme ole ratkaisseet esim. sotakysymystä, on tie tukossa intuitiiviseenkin ymmärrykseen. Sillä kristinusko alkaa aseettomuudesta.

Näin kaikki asiat tukevat toisiaan. Päästemme varmuuteen. Ihmiskunta on tullut kriitilliseen vaiheeseen, tuomiopäivään, kun Isän tuleminen on tapahtunut. Se kuvailtu on tullut. On eri asia, kuinka moni sen ymmärtää ja millä tavalla se tulee ymmärretyksi tai väärin ymmärretyksi.

Meille on nyt kuitenkin tärkeintä tehdä asian myönteinen puoli itsellemme selväksi, ettemme tulisi kaikissa opintuulissa heiteltäväksi. Vaan pääsisimme varmuuteen siitä, mikä on totuus kaikissa näissä asioissa.

J. R. H.

(Puhe iltajuhlassa Turussa 25. 1. 1953.
Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1957 helmikuu, 35—36

"Kirkko-Ekleesian" VI luku "Kirkon tehtävät" on kokoava, siinä on paljon asioita päälletysten, joten on kovin paljon syventymisen syytä siihen, ja paljon on tehtävä työtä, ennenkuin täysin ymmärtää sen. Otamme yhden asian, Pietarin seurakunnan.

Pietarin seurakunnassa oli vallalla kommunistinen henki. Sellaista ei luultavasti ollut esim. Paavalin seurakunnassa. Pietari oli kai saanut esikuvan essealaisten veljeskunnasta, joka oli sillä pohjalla, että kaikki oli yhteistä.

Kun nyt jälkeenpäin ajattelemme, voimme tehdä havaintoja. Vallitsi siis yhteistalous. Omaisuuden luovuttaminen ei tosin ollut aivan pakko, vaan se oli tuollainen henkinen määräys; joten kaikki olivat kirjaimellisesti köyhiä.

Voimme kysyä, olisikohan Jeesus näin jyrkille menetelmille perustanut seurakunnan, jos hän olisi saanut elää. Jeesus puhui aina viisaammalla, rakkaudellisemmalla tavalla. Köyhyydestäkin hän puhui vapaaehtoisena. Voimme kysyä, ymmärsikö hän Pietari häntä, vai rupesiko liian jyrkästi, melkein väkivaltaisesti köyhyyden ihannetta panemaan käytäntöön. Jeesus olisi, niinkuin ymmärrämme, jättänyt asian vapaaehtoiseksi. Sillä Pietarin järjestelmä tuo mukanaan sen pulmallisen tilanteen, että joudutaan olemaan kuin seurakunnan elättejä, seurakunan vastuulla. Onko työtä, vastataanko itsestään. Että tilanne oli tällainen, se näkyy siitä, että Paavali ja muutkin joutuivat lähettämään rahaa "Jerusalemin köyhille". Tämä taas oli haitallista, sillä esim. Paavali olisi osannut käyttää rahaa järkevällä tavalla Kristuksen sanoman levittämiseksi. Näin käy, kun ennenaikojaan luopuu kaikesta. Niinkuin ei Jeesus, niin ei Pekka Ervastkaan ajatellut tällaista järjestelmää. Kuten "Suuresta seikkailusta" näemme, ei Whitewayn kolonia ole ratkaisu, vaan vasta prof. Batoryn yhteiskunta.

Mitä Jeesus tarkoittaa köyhillä, se käy ilmi hänen sanoistaan opetuslapsilleen: autuaita te köyhät. Se ei tarkoita saamattomuudesta köyhiä, yhteiskunnan vaivaisia, vaan niitä, jotka sisäisesti ovat luopuneet kaikesta.

Omistuskysymys täytyy tulla uudella tavalla järjestetyksi. Pekka Ervastin jälkeen tämä vaatimus on tullut päivänselväksi, koska Jumalan valtakunta on tullut fyysilliseen maailmaan. Jeesuksen sanat: "jos tahdot olla täydellinen, niin myy kaikki ja anna köyhille", on ymmärretty: anna yhteiskunnan puutteessa oleville jäsenille. Ei Jeesus sitä tarkoittanut. Hänhän moittii kun huolehditaan vaivaisista: aina teillä on köyhät ja vaivaiset keskellänne, mutta minä en ole aina teidän luonanne. Suurin köyhä oli Jeesus itse; hänellä ei ollut mihin päänsä kallistaa. Mutta tulevaisuudessa on oleva toisin. Tästä lähtien juuri nämä vapaaehtoisesti köyhät, kuten Jeesus itse ja Pekka Ervast itse, tulevat saamaan varamme. Kehitys tulee menemään yhä enemmän jumalallisen järjestyksen suuntaan, ja jumalallinen järjestys on se, että Kristuksen työn tekijällä, sellaisella kuin P. E., on oleva rahaa — hänen ei tarvitse sitä hankkia. Tältä pohjalta lähti P. E. Hän eli vapaaehtoisessa köyhyydessä, ei tehnyt työtä saadakseen rahaa, vaan teki vain teosofista työtä ja puhui näin: vaikka minulla olisi kuinka paljon rahaa tahansa, ei tarvitsisi peljätä etten niitä osaisi oikein käyttää. Tämä merkitsi: luonnonmukaisesti minulla pitäisi olla rahaa huoletta käytettävänäni. Tähän suuntaan on kehitys nyt menevä. Ensimmäiset tulevat viimeisiksi. Maailman puolelta tulevan huolenpidon suhteen ovat tavalliset köyhät olleet ensimmäisiä, Mestarit, Jeesus ja P. E. viimeisiä. P. E. sanoi: maailma ei ole koskaan minua tarvinnut. Maailma ei ole ymmärtänyt niitä köyhiä, jotka ovat köyhiä Jumalan valtakunnan tähden, vaan vain niitä, jotka ovat heikkoudesta köyhiä. Mutta sillä tavalla emme pääse koskaan ratkaisuun. Jaamme rahaa köyhille toisella kädellä, ja toisella kädellä teemme köyhiä, esim. valmistamalla ja käymällä sotaa. Mutta tästä lähtien on oleva toisin.

Rikkautemme tulee palvelemaan suurimpia köyhiä, niitä, jotka ovat kuolleet tälle maailmalle — kuolemahan on suurin köyhyys —, jotka ovat voittaneet itsensä. Raha on palveleva Jumalan valtakuntaa. — Ensi sijassa tässä tulee kysymykseen Mestareiden, P. E:n kirjoittamien kirjojen julkaiseminen, sillä niissä on Valtakunnan sanoma esitetty. P. E:n kirjat jäivät kuitenkin vielä suureksi osaksi pöytälaatik-

koon, ja hänen kootut teoksensa jäivät julkaisematta. Sillä ei ymmärretty, että hän oli se, joka suunnitteli työnsä yksinomaan Jumalan valtakunnan hyväksi. Jos tämä köyhyys olisi otettu huomioon, hänen kirjojensa ei olisi annettu jäädä pöytälaatikkoon julkaisematta.

Toisellakin tavalla viimeiset tulevat ensimmäisiksi. Jumalan valtakunnan palvelija on tuleva arvonsa mukaiseen asemaan. Hän on saava oikean asunnon ja vaatteet. Kansa tulee ilolla huolehtimaan hänestä. P. E. näytti tässä tietä, hän ei alistunut kitupiikkielämään. Ensimmäisillä kesäkursseilla Kiteellä hän puhui tästä asiasta selvästi. Hän sanoi, että jos Leo Tolstoi halusi vielä esiintyä vähän kerjäläismalliin, niin H. P. Blavatsky ja Annie Besant tahtoivat jo esiintyä hyvin pukeutuneina.

P. E. on alkanut toisin kuin Pietari. Rahaa kuuluisi olla, se oli hänen asenteensa. Kun oli vararikkoaika, ja veljet jäivät rahanpuutteen takia tulematta kesäkursseille, sanoi P. E.: jos meitä olisi tullut 300, olisimme voineet auttaa Suomen kansaa selkiytymään tästä taloudellisesta vaikeudesta.

Tämä on ensimmäinen käytännöllinen probleema, jonka on tultava selväksi. Raha kuuluu suurimmille köyhille. Mutta nämä köyhät eivät ahnehdi, eivät ryhdy välittömään toimintaan sen saamiseksi. P. E:llä ei ollut keinotekoisia rahanhankintoja. Rahaa olisi pitänyt tulla vain siten, että veljet rakastivat työtä, ja siten, että he tahtoivat P. E:n kirjat julkisuuteen.

Meidän on siis käännettävä ymmärryksemme raha-asian suhteen ihan toisinpäin. Niinkuin vähän olemme jo tehneetkin. Minäkin, J. R. H., yritin olla askeettimaisen vaatimaton — menin saunaankin yöksi — mutta sain sisästäpäin nuhtelun ja valaistuksen: ei sellainen teosofille sovi. Ei rohdinmekosta ja kurjuudesta kulttuuria synny. Jumalan valtakunnan työn ja ihmisyyden täytyy tulla arvoonsa.

Ratkaisu on siinä, että keisarien ja marsalkkojen tilalle tulee Kristuksen työntekijät. He eivät vaadi — kuten kenraalit, jotka ovat valmiit panemaan pään poikki vastustajalta — vaan kaikki on oleva vapaaehtoista. Ensimmäiset tulevat näin viimeisiksi ja viimeiset ensimmäisiksi.

Mitä järkeä siinä on, että rääkkää ruumistaan.

J. R. H.

(Helsingissä 13. XII. 1952. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1957 maaliskuu, 68—69

OLETKO TAHALLASI SOKKOSILLA?

Puhe Saarenmaassa 19. VIII. 1955

On asiallista että se mikä on ihmisen oikea karmallinen tehtävä, se kannattaa tehdä hyvin. Olkoon tuo tehtävä työtä pellolla, tehtaassa, konttorissa, virastossa, se on tehtävä hyvin. Mutta totuudenetsijöinä meidän on sitten opittava pysyttelemään irti kaikesta, mikä menee sen tehtävän ulkopuolelle. Ja tällöin on huomattava, että politiikka erikoisesti on se, joka kärkkyy ja on altis nielemään kaiken. On parasta, että totuudenetsijä pysyy irti politiikasta. Miksi sotkeutuisimme sellaiseen, josta lopulta on vain surua ja synkkää mieltä.

Sillä on huomattava, että tavallinen politiikka on määräävästi jesuiittamaista, siis kaksimielistä, petollista, väkivaltaista. Se on epäinhimillistä. Se on sitä aina sotaan, murhaan, teloitukseen saakka.

Miksi siis olisimme sokkosilla? Onhan näkymä aivan selvänä silmiemme edessä. Teosofisetkin pohdiskelumme ovat lopulta tyhjän jauhamista, ellemme osaa ratkaista politiikan pulmaa. Tyhjäksi jää pohdiskelumme yleisestä veljeydestä, ellemme ratkaise pyhitetyn murhan pulmaa. Sota on maailman pyhittämää murhaa. Siitä on kieltäydyttävä. On uhrauduttava aseettomuudelle. Siitä alkaa ihmisyys. Siitä veljeys. Siitä kristinusko. Siitä teosofia.

J. R. H.

1957 maaliskuu, 88

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Työn perusta)

Iltajuhlassa Saarenmaassa 23. VII. 1955 puhuin seuraavaan tapaan.

Kaikkein viisaimmilta ja kokeneimmilta saamme kuulla ja ymmärtää, että elämä on koulua. Siinä on sisällä koulumaisuus, kehittyminen, kasvaminen johonkin täydellisyyteen. Täydellisyysaate on kätkettynä ihmiseen. Ihmisyyden aate on kätkettynä meihin. Ei sitä tarvitse lähteä etsimään Intiasta eikä Amerikasta.

Koulun yhtenä ominaisuutena on, että ihmiskunnassa jo on semmoisia ihmisiä, jotka ovat vieneet ihmisyyden aatteen johonkin täydellisyyteen, Kosmillisen Kristuksen tai Jumalan Pojan täydellisyyteen. Siihen täydellisyyteen, kuin se on suunniteltu. Ilman näitä saavutuksia voisimme epäillä, ettei tämä olisi koulua. Voittoa kuvaillaan monella tavalla. Sille joka on tutkintonsa suorittanut annetaan luonteenominaisuuksia. Heissä ne ovat toteutuneet. Me voimme ottaa ne ihanteiksi. Ne ovat ihmiskunnan Mestarit. Nämä saavutukset tavallaan ryhmittyvät kolmeen. Ensimmäisessä asteessa ihminen osaa toteuttaa ihanteensa elämän lain mukaan, jota sanotaan oikeamielisyydeksi, totuudeksi, rehellisyydeksi. Toiseksi: se ei mene pitkälle, jos se ei kruunaudu yleisessä veljesrakkaudessa. Ei riitä, että itse vain elän totuudessa, vaan että totuudenrakkaudessa vaikutan koko ihmiskunnassa, opin elämään rauhassa ja rakkaudessa kaikkien kanssa. Kolmanneksi: meistä tulee luovia työntekijöitä, Jumalan työtovereita, autamme elämänkehitystä harmooniseen suuntaan.

Koko ihmiskunta, eri asteissaan, luonnonlain pakosta jollain tavoin kaipaa täydellisyyttä. Se ei ole selvästi tietoinen kaipauksestaan, eikä sen päämäärästä, mutta kuitenkin se sitä aavistaen kaipaa.

Kaikesta ykseydestä huolimatta elämä ilmenee kahtena kouluna: alakouluna eli pahantekemisen kouluna ja ylempänä, Jumalan tahdon täyttämisen kouluna. Huipistuksen voimme nähdä molemmista tässä maailmassa.

Siinä alemmassa koulussa on kärkimiehiä ja johtajia. Näihin koko alemman koulun pyrkimys kohdistuu. Parhaat kokoontuvat neuvottelemaan esim. Genevessä miten saataisiin se kauniimpi elämä järjestymään. Jollei sitä löydetä niin hukka perii, sen he oivaltavat. He ovat pakosta nöyrtyneet hengenhädässä sen vaaran edessä mikä ihmiskuntaa uhkaa. Kaikista ristiriidoistaan huolimatta he istuvat tämän tästä maailman konfrensseissa ja yhdessä neuvottelevat ratkaisusta. Siinä ilmenee alemmassa raakamaisessa asteessa sama pyrkimys kuin teosofisessa liikkeessä ylemmässä asteessa. Ihmiskunnan pitäisi saada kauniimpi ja inhimillisempi elämä toteutumaan. Se on painettu ylemmästä koulusta näiden neuvottelijain tajuntaan. Se on tullut heidän tietoonsa, sillä neuvottelujen ratkaisu on heille sanottu. Sen on sanonut esim. amerikkalainen sotaherra, kuuluisa sotapäällikkö Mac Arthur. Hän on sanonut — kovien kokemustensa herättämänä — että ei ole muuta täydellistä ratkaisua kuin kokonaan lopettaa sodankäynti, lakkauttaa armeijat, lakata sotimasta. Tämä tieto on kaikunut neuvottelijain omassa vyöhykkeessä, vaikkakin epävirallisena huutavan äänenä. Mutta vaikka Geneven konferenssissa tietävät tästä, niin eivät tästä puhu yhteisissä neuvotteluissaan, vaan salaavat sen. Siinä on kuin merkillinen lukko ja taika. Eivät neuvottele asioista parhaimman tietonsa mukaisesti. On kuin tahdottaisiin toisen kynnystä lakaista. Istutaan kuitenkin samassa huoneessa, samassa konferenssissa. Koetetaan olla kohteliaita, koetetaan olla suvaitsevaisia. He tietävät mikä on ratkaisu, sillä etevimmät sodan johtajat ovat sen sanoneet. Ei selvitä armeijoja vähentämällä, vaan ne kokonaan lakkauttamalla. Mutta siitä ei puhuta. Mikä tästä silloin puuttuu? Todellinen nöyrtyminen sen totuuden edessä, jonka he jo itsekin näkevät. Eivät nöyrry sen totuuden edessä. — Sentähden kaikki alkaa mielenmuutoksesta. Ei tule mitään, jos ei muuteta mieltä parhaimman näkemyksen ja aavistuksen mukaan. Siinä on paljon järjestelyä.

Tässä on kaksi maailmaa. Teosofinen maailma on omalla tavallaan edelläkulkija. Sillä on sama probleemi ratkaistavana. Ihmiskunnan täytyy nöyrtyä totuuden

edessä: olemme toistemme veljiä, emme sortajia. — Viisaat panivat alkuun tuon ajattelun, että tehtäisiin totta siitä, että luovuttaisiin aseista. Maailma ei ehkä osaa toteuttaa ensin. Se on teosofien osattava toteuttaa. Veljeyden ytimen muodostaminen on turhaa juttua niinkauan kuin ei ratkaista asekysymystä. Se on henkisten ihmisten ensin ratkaistava. Suurin onnettomuus on siinä, että T. S. on vajonnut maailman politiikkaan ja sotaan. Tämä on ihmiskunnan erehdys. Alkuperäinen tosiasia on, että teosofisen veljeyden ja paremman ihmistyypin luominen alkaa riidattomuudesta, riitelemättömyydestä. Ulkonaisesti aseettomuudesta. Psykologisesti se alkaa siitä, että lakkaamme käyttämästä kieltämme väärin, taisteluvälineenä. Sillä tavalla riisuudumme sielullisista aseista. Saamme tuntea sydämessämme sen rauhan valtakunnan, jota on sanottu vanhalla tavalla autuudeksi. Tunnemme tunteessa sen autuutena. Tunnemme että tästä tulee tosi onnellinen elämä, kun vaan jatkamme ja teemme työtä.

Toistan vielä: teosofisessa liikkeessä on luovuttava kaikesta taistelusta. Sillä tavalla on vahvistettava veljeyden aatetta. Luomalla hyvää voimaa. Silloin Geneven konferenssissa lopulta osataan vähän paremmin ratkaista asioita. Kaikki toivovat, mutta eivät uskalla luopua asenteestaan, kaksinaisuudestaan. Eivät osaa uhrautua. Teosofein on ensin päästävä kaksinaisuudesta. Meidän on pantava alkuun uusi kulttuuri pienoiskoossa. Ihmisyyden kulttuuri, joka esikuvana ja voimana vaikuttaa suureen maailmaan.

J. R. H.
(J. R. H:n tarkistama)

1957 huhtikuu, 100—101

ATERIOIMISEMME

Puhe Saarenmaassa 27. VIII. 1955

Rakkaat veljet. Kaikella on aina alkunsa ja loppunsa. Kesäinen tämänluontoinen yhteistyömme on loppumassa ja alamme siirtyä toisenlaiseen tehtävään, talvikautiseen työhömme. Olemme käyttäneet tässä mottona P. E:n lausetta, että meidän tulisi muodostaa perheenomainen veljespiiri. Sanon vielä yhden asian tältä kannalta, vaikka tästä asiasta voisi puhua loppumattomasti, se on tyhjentymätön. Tämä yksi asia on perheen yhteiselämä siinäkin muodossa, jota sanotaan aterioimiseksi. P. E. pani painoa perheen aterioinnille, ruumiillisen ruuan nauttimiselle, sanoi, että se on sakramentti. Sentähden sen täytyy muodostua rytmilliseksi siten, että yhdessä syömme, yhdessä alamme ja lopetamme. Ja myös siten, että emme väliajoilla kaapista ronki niin että aterioilla emme enää jaksa syödä, vaan varaamme itsemme siten, että meillä on varaa ottaa osaa yhteiseen ateriaan. Että ateria muodostuisi sakramentiksi, sillä on määrättyjä ehtoja. Ja yksi ehto on se — ei vaatimus vaan ihanne — että aina kun perhe kokoontuu — kokoontukoon se missä tahansa — jokainen olisi selvillä siitä, että he ovat yksi perhe ja heidän keskellään vallitsee yhteishyvän, rakkauden henki. Vallitsee se henki, että ei olla vihapäissä ja toisilleen motkoteta. Tätä ehtoa ei voi asettaa vaatimukseksi, vaan se on ihanne näköpiirissämme. Kirkollisessa ehtoollisateriassa on tapa, että siihen ei voi mennä ottamaan osaa, ennenkuin on käyty ripillä, sovitettu välit. Samoin siihen, että perheen ateria olisi ehtoollinen, liittyy toivo, että olisimme suorittaneet ripin itsessämme, ja päässeet yhteishyvän henkeen. Näin ateriamme ovat kuin pyhää toimitusta, jossa jumalallinen elämä uhrautuu meitä palvelemaan ja me sitä.

Näin voimme ajatella jo aivan tavallisessa perhe-elämässä. Mutta henkisessä elämässä nämä toiveet ovat vielä ilmeisempinä tajunnassamme, koska siinä koko elämä on perheenomainen. Että henkisessä perheessä, jossa henkisestikin ravitsemme itseämme aterioidessamme, ateria olisi pyhä, se edellyttää ennakkovalmennusta. Ja kuinka voi edellyttää että ateria olisi pyhä, jos ruokavarat on hankittu sillä tulolla mikä on sodankäynnillä saatu. Kuinka voisi ateria olla pyhä jos osallistumme

sotaan ja hankimme sotasaalista ja sen turvin syömme. Kuinka voisimme sodassa tappamisella ja ryöstämisellä hankituilla saaliilla ylläpitää ehtoollista. Se on kerrassaan epäinhimillistä, ja kuitenkin koko kulttuuri tekee niin, pitää yllä ehtoollista ryövätyillä ruokavaroilla. Kun kokoonnumme tavallisesti aterioimaan tai henkisesti aterioimaan, kuuluu siihen hyvin lähelle tulleena se ihanne, että on ratkaistu aseettomuus, tai ainakin kunnioitetaan aseettomuuden ihannetta. Se on ensimmäinen edellytys, että luovumme ryöväri-ihanteesta, sillä sota-ihanne on murhaan asti menevää ryöväri-ihannetta. On pyhän ehtoollisen irvikuva, kun aseelliset joukot luulee ylläpitävänsä ehtoollista ryövätyillä ruokavaroilla. Se on pyhän pilkkaa. Siksi on tehtävä rippi. Olemme jälleensyntyvinä olentoina olleet mukana kaikessa, mutta nyt totuudenetsijöinä rippiimme kuuluu se, että kieltäydymme olemasta mukana millään tavalla siinä elämänmenossa, jota murhalla ja ryöväyksellä ylläpidetään. Ei mikään yhteinen ateria tai juhla voi saada sakramentin luonnetta, jos me murhanhengen tuotteilla luulemme voivamme ravita itseämme henkisesti. — Kun me nyt täältä menemme kotiimme — missä karmallisesti asummekin — se koti voi olla silti yhteinen, se voi olla sakramentti, jossa henkinen voima yhdessä aineellisen voiman kanssa ravitsee aina ihmistä.

J. R. H.

(J. R H:n tarkistama)

1957 huhtikuu, 120—121

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Kolme koputusta maailmanuskonnossa.)

Pekka Ervast sanoo, että kolminaismaailmassa asiat on sanottava kolmasti, ennenkuin ne ovat päteviä. Mikä meidän ajassamme on niin tärkeä henkinen asia, että se on kolmasti sanottava? Kas, se on juuri se uusi uskonto ja suuren Jumalan Pojan esiintyminen. Sehän on se mullistava ja ehjä kokonainen asia, joka on ajallemme erikoinen. Pekka Ervastilla on kolme kirjaa, jotka tässä merkityksessä ovat kuin koputuksia ihmisen järjelliselle omalletunnolle. Ensimmäinen on "Uudenajan aamunkoitteessa", toinen "Teosofian sanoma nykyajalle" ja kolmas "Suuri seikkailu". Ne ovat jollain tavalla erikoisluontoisia. Pekka Ervast oli tehnyt työtä jo vuosia, kunnes hän 1909 piti järkyttävän mullistavan esitelmäsarjan, jonka julkaisi nimellä "Uudenajan aamunkoitteessa". Siinä hän puhuu, kuinka meidän aikamme on merkillinen siitä, että taas esiintyy Jumala maan päällä, suuri Jumalan Poika, ja perustaa uskonnon ja esittää sellaista, mitä ei koskaan ennen ole esitetty. Tämä julistus vaikutti siihen asti, kunnes Pekka Ervastin työ johtavana työntekijänä loppui hänen joutuessaan pois Suomen Teosofisen Seuran johtoasemasta, ensin ylisihteeriydestä ja sitten esitelmöinnistäkin. Silloin tuli toinen kohta tai vaihe, ja P. E. vetäytyi Epilän paikkeille lähelle Tamperetta vallan pois ja kirjoitti kirjan "Teosofian sanoma nykyajalle". Se on siitä merkillinen, että siinä ilman muuta vaan puhutaan suuresta maailmanuskonnosta. Siihen asti oli puhuttu vain siitä, että esiintyy suuri Opettaja ja Jumalan Poika ja perustaa maailmanuskonnon, mutta kun tuli tämä aukkopaikka hänen työssään ja perustettiin Ruusu-Risti, hän ilman muuta puhuu maailmanuskonnosta käytännöllisenä tosiasiana. Noin asiat menevät lukkoon. Maailmanuskonto nimettynä alkoi, kun Ruusu-Risti alkoi. Ennen, lähtien vuodesta 1909, se ei ollut nimettynä, mutta kun alkoi Ruusu-Risti, hän puhuu maailmanuskonnosta käytännöllisenä järjestönä. Ei että se tulee, vaan että se on. Niin että koko Ruusu-Ristin ajan meillä oli tiedossa, että suuri maailmanuskonto on alkanut. Ja tämä taas kuin takaapäin todisti ajattelevalle ihmiselle, että Jumalakin on esiintynyt maan päällä, se suuri Jumalan Poika, joka sen maailmanuskonnon esittää. Kirjassa "Teosofian sanoma nykyajalle" tämä asia on esitetty äärettömän hienostuneen, rakkauskylläisen suuren Opettajan työtavan mukaan. Sitten hän teki työtä tämän kirjan ilmestymisen jälkeen, piti paljon esitelmiä asiasta, kunnes taas tuli

tyhjiö vastaan, ja oli puhuttava kuuroille korville, niin että hänen piti matkustaa pois. Ensi kerralla hän vetäytyi vaan Suomessa syrjään, mutta nyt hänen piti mennä Amerikkaan asti ja siellä antaa kolmas koputus maailmanuskonnon asiassa, kirjoittaa siellä "Suuri seikkailu", jossa hän Amerikasta käsin julistaa, että nyt se suuri työ on Suomessa käynnissä, — se on Suomessa, vaikka hän sen Amerikasta käsin julistaa, niinkuin hän ensimmäisessä näistä kolmikko-kirjoista "Uudenajan aamunkoitteessa" sanoo, että suuri Opettaja Amerikassa sen julistaa. Ja nyt alkoi kolmas vaihe, jossa Kotka tai Batory on — niinkuin "Suuressa seikkailussa" sanoo olevansa — näkymätön, kun muut ovat näkyviä. Silloin alkoi siis kolmas vaihe suuressa maailmanuskonnossa, ja se kolmas vaihe varsinaisesti on tämä kristosofinen työ. Siinä maailmanuskonto on uudessa vaiheessa, on historiallinen, on suorittanut ensimmäisen suuren vaiheen alustavana T. S:ssa ja nimettynä Ruusu-Ristissä, ja tullut sitten Amerikasta käsin ja tekee ryhmänä Suomessa työtä. Siten nämä kolme kirjaa ovat kuin siirtoliikkeitä uuteen aikaan ja yhdessä vahvistavat sen selviön, että suuri Jumalan Poika on esiintynyt maan päällä ja perustanut uskonnon, joka ei ole enää toisten uskontojen kilpailija, vaan on se todellinen uskonto, mistä kaikki muut uskonnot ovat lähtöisin, on uskontojen korkeampi minä. Se on eksoteerinen ja esoteerinen. On esoteerinen, koska johtaja ja temppeli on näkymätön, ja on eksoteerinen, koska elävistä ihmisistä tehty temppeli on näkyväinen, ja siinä on elävä maailmanuskonto astunut toimintaan ja sen kädessä on auttaa tämä onneton ihmiskunta siitä tilasta, mihin se on ajautunut, oikeille raiteilleen, inhimilliseen elämäntapaan.

— — —

Maailmanuskonto on siis ilmeinen tosiasia. Mutta on vielä sanottava, millä tavalla se eroaa muista vallitsevista uskonnoista, myös kirkollisesta kristinuskosta. Kirkko esittää, että ihminen saattaa kuolla aivan raakimuksena, mutta jos hän on sijaissovitusdogmissa kiinni, se taikakeinona hänet pelastaa. Mutta totuus on aivan toista, ja maailmanuskonto esittää totuuden. Tulemmekin sisäiseen, psykologiseen puoleen. Totuus on, ettemme minkään tempun kautta pelastu. Meidän pelastuksemme on se, että kehitymme, että kasvamme sisäisesti ihmisyyttä, mestariutta kohti. Pelastus on sitä, että meistä tulee ihmisiä, jotka osaavat elää oikein, ratkaista käytännölliset asiat oikein. Mestari merkitsee ihmistä, joka on osannut ratkaista oikein ihmiselämän ongelmat. Maailman tila on juuri siksi niin vaikea, kun emme tahdokaan ratkaista ongelmiamme Jumalan tahdon mukaan, kun emme tahdo alkemistisesti muuttaa persoonallisia ominaisuuksiamme jumalallisiksi. Tämä Jumalan tahtoon kasvaminen antaa käytännöllisen sisällön maailmanuskonnolle. Maailmanuskonnosta voidaan puhua teoreettisena asiana, mutta ymmärrämme, että maailmanuskonnon tehtävä todellisuudessa on kasvattaa meistä viisaita ja rakastavia ihmisiä. Ja meidän täytyy itsemme tämä periaate omaksua. Tässä on suunnaton ero maailmanuskonnon ja kuolleitten uskontojen välillä.

J. R. H.

(J. R. H:n puhe Helsingin ryhmässä 15. X. 1955. Muistiin merk. Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1957 toukokuu, 138—139

HIUKAN PERIAATTEISTA

Jumalalliselta taholta ihmiselle on annettu totuuksia, periaatteita, joita seuraamalla ihminen voi kulkea sille kuuluvaa päämäärää kohti. Ensimmäinen kynnys, jonka yli meidän on ihmisinä astuttava, on eristäytymisen harhan voittaminen. On astuttava kaikkien ihmisiä toisistaan eroittavien harhojen yli. Olemme kaikki veljiä keskenämme. Sillä olemme kaikki samasta alkuperästä, Jumalasta.

Asiaa voi valaista vastakohtien pareilla. Maailman noudattama periaate voidaan lausua kahdessa ajatuksessa. Ensimmäinen on, että se päämäärä, mihin kansat ja ihmiset maailmassa pyrkivät, on valta, sellainen tila, jossa he määräävät, kuinka

toisten on oltava ja elettävä. Maailman ihmiset käyvät keskenään taistelua vallasta. Yleensä jokainen kansa, puolue ja ryhmä tavoittelee valtaa.

Tämä pyrkimys valtaan on jokseenkin pääperiaate maailman elämässä. Tähän liittyy käytännöllinen menetelmä. Päämäärään pyritään oveluudella, propagandalla, pakko- ja voimakeinoilla. Voimme nähdä miten tätä menetelmää sovelletaan käytäntöön maailman konferenseissa, kansojenvälisissä neuvotteluissa. Yleensä kaikkien puheenvuoroissa on sellainen sävy — joskin enemmän tai vähemmän peitetysti — että valta on kuuluva sille ryhmälle, jota hän edustaa. Jokainen koettaa kumota ja kaataa sen, mitä toinen on sanonut. Sävy puheenvuoroissa ei ole se, että todella pyrittäisiin jotain rakentamaan. Sävy on se, että toinen tulisi kumotuksi. Ei ole niin tärkeätä, osaako itse esittää jotain valaisevaa kuin se, että saa toisen kumotuksi. Siksi ei päästä mihinkään. Muodostuu vain tyhjiö. Ja niin tullaan siihen, että siirrytään veriseen, aseelliseen voimain mittelyyn.

Siirrymme nyt ihmisyyden aatteeseen. Meillä on kristosofinen työ. Ja tässäkin työssä on samoin kaksi periaatetta. Mutta ne ovat vastakkaiset maailman periaatteille. Kun maailmassa jokainen pyrkii valtaan ja neuvotteluissa kaatamaan toisen, niin Valon valtakunnan työssä on se periaate, että totuuden, veljeyden, tulee päästä valtaan. Valta kuuluu ihmisyydelle, Jumalalle. Yksin Jumalalle kuuluu valta. Tähtäimessämme on toimia niin, että valta meidän käytännöllisessä elämässämme tulisi Jumalalle. Me palvelemme vallan siirtämistä Jumalalle, rakkauden Isälle. Vuorisaarnan ohjeitten mukaisesti me yritämme palvella ja ilmentää Isän tahtoa.

Ja sitten toinen periaate. Sanoimme, että maailman konferensseissa jokainen ryhmä puhujineen yrittää kaataa ja kumota sen, mitä toinen on sanonut. Mutta meillä on oleva aivan päinvastoin. Me emme kokouksissamme, neuvotteluissamme, konferenseissamme, ryhmäkokouksissamme suhtaudu vaanien ja epäillen toisiimme. Emme ensinkään pidä tehtävänämme nousta kumoamaan sitä mitä toinen on puheenvuorossaan esittänyt. Se ei ole ensinkään tehtävämme. Meidän tehtävämme on esittää jotakin siitä, minkä olemme etsiskelyssämme löytänyt, kokenut. Meidän tehtävämme on siten auttaa toisiamme. Otamme sellaisen asenteen, että rauhallisina syvennymme miettimään, josko voisin sanoa jotain valaisevaa ja rakentavaa. Jokainen puhuja on auttavaisessa mielentilassa suhteessaan toisiin ryhmätovereihin. Emme yritä kaataa, vaan nostaa, rakentaa, valaista.

Näitä periaatteita noudattaen meillä on mahdollisuus edistää ihmisyyden aatetta. Voimme hoitaa sitä itsessämme ja keskuudessamme kuin pientä lasta. Sitä hoidetaan pyyteettömällä, palvelevalla rakkaudella.

J. R. H.

1957 toukokuu, 150—151

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Taistelenko vai rakennanko?)

Pekka Ervastin kirjassa Uusi uskonpuhdistus luvussa Pyhityksen tie, on pari ajatusta, jotka helposti menevät huomaamatta ohi. Toinen ajatus on: ihmisen on täytynyt ymmärtää kaikkia uskontoja. Se sisältää paljon. Siinä sanotaan meille: sinun ei tule taistella vanhoja uskontoja vastaan, älä tutki niitä niin että loukkaannut, vaan ymmärrä niitä sen ajan taustassa. Älä kiistele uskonnoista.

Toinen ajatus on: Et voi tulla kosmillisen Kristuksen etkä Jeesus Kristuksenkaan tuntemiseen, ellet ole kaikkia uskontoja elänyt, ellet ole niin tosissasi tutkinut niitä, että olet perillä niistä. Tämä menee helposti ohi ilman että ymmärrämme lauseen kantavuutta. Se ei merkitse, että meidän täytyy liittyä vanhoihin uskontoihin, vaan meidän täytyy ne ymmärtää, sulattaa ne ihmisinä. P. E. itse näytti tämän elämällään. Hän oli vanhoista uskonnoista perillä, mutta ei niihin liittynyt. Ei perustanut Intia- eikä muita sellaisia seuroja. Hän ei luonut uusia muotoja vanhalle sisällölle,

vaan hän eli kosmillisessa Kristuksessa ja siitä käsin loi suuren maailmanuskonnon, ei vain itselleen vaan koko ihmiskunnalle. Meidän täytyy syventyä vanhoihin uskontoihin niin ettemme niitä moiti ja vastusta vaan ymmärrämme, mutta meidän ei tule liittyä niihin vaan siihen uuteen, mikä nyt on kosmillisen Kristuksen kautta tullut.

Syvennymme nyt erääseen älylliseen käsitteeseen, joka selventää ihmiskunnan tilannetta. Sillä vaikka se käsitteenä on älyllinen, niin se on elävää todellisuutta, jonka yhteiselämässämme — ja kokouksissammekin — koemme.

Jeesus ja muutkin tietäjät puhuvat ajan vaihteista, kriiseistä rotujen välillä. Antroposofit sanovat Steinerin esittäneen ajatuksen, että viides rotu tulee häviämään kaikkien sodassa kaikkia vastaan. Tästäkään ajatuksesta ei tarvitse kiivastua — totuudenetsijä ei kiivastu eikä vastusta, vaan sulattaa — ja niin voi tätäkin ymmärtää. Huomaamme, että ei vain Steiner vaan Jeesus Kristuskin kuvailee samaa kriisiä. Hän puhuu — Uuden Testamentin mukaan — murroskaudesta joka tulee ihmiskuntaan siihen aikaan, jolloin esiintyy suuri Valo, suuri Opettaja ja monia vääriä profeettoja, jotka eivät seuraa Vuorisaarnassa esitetty elämän Lakia. Jeesus kuvailee sitä tilannetta, johon se aika päättyy samoin kuin Steiner: se on tuhon aikaa. Ja se on 5. juurirodun aika, sen rodun, jonka korkein tyyppi esiintyi Jeesuksessa. Jeesus puhuu miten ihmiskunta 5. rodussa kehittyy määrättyyn suuntaan, ja silloin sitä uhkaa vaara — niin suuri, että jollei olisi valiojoukkoa, ei ainoakaan liha pelastuisi. Yksikään minuus ei pelastuisi jollei olisi joukkoa, joka on ottanut totuudesta kiinni ja ruvennut elämään suuren Kuninkaan johdolla.

Mikä on 5. juurirodussa tuhon siemen? 5. juurirotu on älyn, manaksen inspiroima, sen vaara piilee älyssä. Äly on se, jonka — yhdeltä kannalta otettuna — pitää etsiä totuutta, sitä totuutta, minkä Jeesus esittää: suhdetta Jumalaan ja rakkauden suhdetta toisiin ihmisiin. Mutta äly tekee ihmiset sellaiseksi, että he tuntevat täytyvänsä olla itsenäisiä. Itsenäisyys onkin myös 5. juurirodun vaatimus. Ja kuitenkin täytyy ottaa totuus vastaan, veljesrakkaus.

Mutta tämä vaikeus on mennyt sellaiseksi, että jokainen tahtoisi olla itsenäinen ja asettaa päämääräksi oman erinomaisuutensa, ja taisteluasenteensa. Tämä on kulttuurin mielestä "terve" asenne, mutta se on juuri 5. rodun tuho. Rotumme tuho on siinä, että jokainen tahtoo taistella asemastaan. Kaikki nousevat toisiaan vastaan, kuten Jeesus kuvaili. Tämä on 5. rodun henki, — ajatus, että minä tahdon määrätä ja elää niinkuin haluan. Se henki tekee sen, että kaikki nousevat toisiaan vastaan. Ja vaikka ryhmitytäänkin, niin sekin tapahtuu taistelun merkeissä. Ryhmät syntyvät taistelemaan eduista toista ryhmää vastaan. Taistelun henki on manaksen alempi puoli, ja se vie tuhoon, sille tosiasialle ei voi mitään. Ryhmittyminenkin tapahtuu vain toisten kaatamiseksi. Näin on lopulta maailmassa vain kaksi ryhmää, kaksi puolta, mutta ne ovat kaataakseen toisensa. Se on kaatamisprinsiippi, joka rodussamme on tullut vallitsevaksi, ja se vie kaikki, koko rodun, nurin.

P. E. puhuu kutsumuksesta selittäessään Pyhityksen tietä uuden uskonnon kannalta. Meitä kutsutaan nyt — ei ketään kaatamaan, vaan — täyttämään oman korkeamman minämme kutsua, ja samalla tuottamaan toisillekin iloa. Juuri tämän kutsun vastaanottajista sanoi Jeesus, että jos ei tätä valiojoukkoa olisi, kaikki ihmiskunnan minuudet voisivat mennä hukkaan. Ne hävittäisi juuri tämä "raikas" taistelun henki: kaikki nurin niin yksityiset kuin ryhmät.

On puhuttu mielenmuutoksesta. Nyt ymmärrämme mikä se on. Se on herääminen siihen, että elämä ei ole taistelua eduista vaan Jumalan rakkaustahdon täyttämistä, ja silloin kaikki muu tulee vähemmällä puuhalla. Meillä ei ole kokemusta siitä eikä uskoa siihen, vaikka Jeesus opetti sitä: katsokaa taivaan lintuja, älkää murehtiko mitä syötte ja juotte. Jeesus on tässä ilmaissut vastakkaiset elämänkatsomuksemme noin runollisesti, ja me voimme saman keskittää kahteen motiiviin: toinen on taistelun henki, joka vie perikatoon, toinen ihmisyyden aatteen toteuttamisen henki, joka vie pelastukseen. Kun järjellä ajattelemme, ymmärrämme että niin se on. Tässä on kaksi maailmaa, toinen menee perikatoon, toinen omistaa elämän itsessään, ja me olemme kutsutut tämän toisen motiivin, ihmisyyden aatteen täyttämisen siipien alle: älä ole huolissasi kuinka käy tässä maailmassa, täytä sinä vaan ihmisyyden aatetta.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1957 kesäkuu, 171—172

VALKOISEN VELJESKUNNAN PÄÄ

Puhe Saarenmaassa 12. VIII. 1955.

Kun P. E. vuonna 1909 alkoi varsinaisesti puhua suuren Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme, piti hän asiasta kolme esitelmää, jotka hän julkaisi nimellä "Uuden ajan aamunkoitteessa". Ja sitten kävi niin, että P. E. ennen matkaansa Kaliforniaan piti taas kolme esitelmää, jotka julkaistiin nimellä "Valoa Pohjolasta". Näissäkin on jälleen keskuskysymyksenä sama suuren Opettajan esiintyminen meidän ajallamme. Siinä on hyvin tärkeänä sanonta, että vuosisatasysäyksistä ei ole toivoa, ne eivät vie päämäärään, ennenkuin itse Valkoisen Veljeskunnan Ulkonainen Pää, itse Viisauden Jalokivi, suvaitsee antaa itsensä ruumistua.

Nyt nousee kysymys: mistä Valkoisesta Veljeskunnasta ja sen ulkonaisesta Päästä on kysymys? Sillä maapallon Valkoisen Veljeskunnan ulkonainen Pää on Melkisedek, joka ei ole ollut milloinkaan fyysillisesti ruumistunut, vaan elää ja toimii näkymättömässä eetteriruumiissaan.

Asia on niin, että kysymyksessä on aurinkokuntamme Keskuslooshin Johtaja, aurinkokuntamme Logos, Isä. On kysymyksessä koko aurinkokuntaamme johtava Keskuslooshi. Se looshi antaa ohjeita ja määräyksiä aurinkokuntamme planeettojen Keskusloosheille. Johan Jeesus Kristuksessa ruumistui aurinkokuntamme Logoksen Poikaryhmän Johtaja, niinkuin P. E. sanoo. Tältä pohjalta on myöskin ymmärrettävä se P. E:n lausunto kun hän sanoi, että Valkoinen Veljeskunta alkoi Jeesus Kristuksesta. Nyt on itse aurinkokuntamme Logos Isänä ensikerran täydellisesti, täydellisemmin kuin milloinkaan ennen, ruumistunut meidän maapalloomme ja ihmiskuntaamme. Sentähden Isän valtakunnan muodostuminen tavallisten ihmisten toteuttamana maankin päällä on nyt alkanut ja tullut mahdolliseksi. Nyt on ihmisillä tilaisuus oppia luottamaan hyvän voimaan.

J. R. H.

1957 kesäkuu, 186

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Jos valokin on pimeyttä?)

Opetuksissaan Pekka Ervast viittasi siihen uskontojen peräkkäisessä historiassa esiintyvään ilmiöön, että edellisen uskonnon hyvät henkivoimat ovat myöhemmässä uskonnossa voineet muuttua pahoiksi henkivoimiksi. Ja hän kysyy: onko tällä käsityksellä jotain esoteerista taustaa?

Olin mukana kuulijana, kun P. E. sitten toisessa esitelmässä oikeastaan antoi vastauksen tähän kysymykseen. Hän esitti vanhan vihkimyskaavan yhdeksine vihkimyksineen. Kaikkien näiden vihkimysten alapuolella on suuri ihmiskunta, sekä idealistit ja valmistavan tien opetuslapset. Sitten tavallaan omana ryhmänään 1. ja 2. asteen vihityt. Heidän yläpuolellaan on kuusi Sinistä looshia, joihin kuuluvat 3., 4. ja 5. asteen vihityt. Näiden yläpuolella on Valkoinen looshi, johon kuuluvat 6. 7. 8. ja 9. asteen vihityt. Ja P. E. huomauttaa, että näin ovat paremmin instruoidut, asiaan syvemmin perehtyneet teosofit tästä kysymyksestä uskoneet.

Sitten P. E. opetuksissaan jatkuvasti teroittaa mieliimme, kuinka tuo vanha vihkimysten tie on yhä olemassa, ja ihmiset voivat sitä tietä edelleenkin kulkea. Mutta myöskin on uusi entistä parempi tie avattu. Kun olin tuossa mainitsemassani P. E:n opetusesitelmässä mukana ja P. E. siinä sanoi, että Jeesus Kristuksen työn ja vaikutuksen kautta tuli niin suuri henkinen valo maailmaan, että nuo vanhat korkeimmat vihkimykset, 6. vihkimyksestä 9. vihkimykseen saakka, menivät senkautta pimeiksi, niin kävi minulle sisäisesti erinomaisen selväksi, että Uuden Testamentin ristiinnaulitsemiskertomuksessa on tämä asia myös sanottu, vaikkakin peitetysti. Siinä sanotaan: "Mutta kuudennesta tunnista alkaen tuli pimeä yli koko maan, ja sitä kesti yhdeksänteen tuntiin asti". Ja li-

sätään vielä, että "yhdeksännen tunnin vaiheella Jeesus huusi kovalla äänellä: "Eeli Eeli" jne. Sekä H. P. Blavatsky että P. E. huomauttavat, että tuo Jeesuksen huudahdus oikein esitettynä on oleva: "Jumalani, Jumalani miksi minua näin kirkastat". On huomattava, että tämä Jeesuksen huudahdus tapahtui "yhdeksännen tunnin vaiheella", siis silloin, kun yhdeksäskin vihkimys oli mennyt pimeäksi sen suuren valon edessä, joka Jeesus Kristuksessa oli maailmaan tullut.

Niinpä tähän voimmekin nyt lisätä P. E:n nimenomaisen opetuksen, että kristinusko alkaa 4:stä eli Mars-vihkimyksestä, sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä.

Tämä kaikki on jälleen taustana ymmärtääksemme nykyaikaa. Niinkuin Jeesuksen ja Hiljaisen Vartijan eli Logoksen yhteistyössä tuli suuri valo maailmaan, samoin on Pekka Ervastin ja Hiljaisen Vartijan eli Logoksen yhteistyön vaikutuksesta tullut suuri valo entistä syvemmälle tähän ihmiskuntaan, saaden taas järkyttyvän mullistuksen aikaan henkivaltojen järjestyksessä. Siihen mullistukseen kuuluu sekin tapahtuma, että Karma jälleensyntymisen mysteerioissa on siirtynyt Saatanalta Kristukselle. Nyt on henkisen elämän kulmakivenä pahanvastustamattomuus, siis Saturnuksen ja Uranuksen kokemukset.

Tämä uusi elämänjärjestys on nyt tavallisten ihmisten toteutettavissa. Siten Isän valtakunnan muodostuminen on mahdollinen ihmisten keskuudessa täällä fyysillisellä tasolla. Tähän on vielä lisättävä, että me emme noin vaan kykene toteuttamaan Jumalan valtakuntaa siinä täydellisyydessä kuin Pekka Ervast tai Jeesus Kristus ovat sen omalta kohdaltaan toteuttaneet. Mutta me yritämme parhaamme heidän Mestariutensa johdolla. Uskollisuus vähässä johtaa enemmän päälle.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 14. 8. 1955.)

1957 syyskuu, 204

MESTARIN ETSIMINEN

Puhe Saarenmaassa 2. 8. 1955.

Kysymys Mestarista käytännöllisessä merkityksessä on todella tärkeä. Voimme sanoa suoraapäätä, että jos henkinen elämä on vaikeata todellisen Mestarin johdolla, niin toivotonta, tai jokseenkin toivotonta on yrityksemme ilman häntä.

Näinollen kysymme: kuka siis kelpaa Mestariksemme? Sellaiseksi kelpaa vain sellainen historiallinen Mestari, joka on elänyt, työtä tehnyt ja vaivaa nähnyt aivan tässä meidän keskuudessamme. Ja joka on jättänyt jälkeensä keskitetyn työ-ohjelman, käytännöllisen siveysopin. Sellaisia ovat meillä nyt selvemmin ja ennenkaikkea: Mooses, Buddha, Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. Yhä syvenevällä tavalla he ovat jättäneet jälkeensä käytännöllisen siveysopin. Sen siveysopin seuraamisen kautta me saatamme tulla kosketukseen sen Mestari-tajunnan kanssa, jonka siveysoppia olemme seuranneet.

Teosofisessa kirjallisuudessa on kyllä puhuttu muutamista Mestareista noin verhotusti. On mainittu mm. Itämereläinen, Venetsialainen, Unkarilainen jne. Voimme iloita, että sellaisia Mestareita on olemassa. Varmaan he tekevät parhaansa veljiensä ja ihmiskunnan auttamiseksi. Mutta jos me rupeamme kuvittelemaan olevamme jonkun sellaisen Mestarin oppilas, niin me voimme joutua ajelehtimaan minne tahansa mielikuvituksellisten harhojen sokkeloissa.

Omalaatuisensa poikkeuksen tekevät teosofisen liikkeen alussa esiintyneet Mestarit Moorja ja Kuthuumi. Mestarikirjeillään he tekivät itsensä puolijulkisiksi. Kuitenkaan he eivät ole siinä historiallisen Mestarin asemassa, että olisivat esiintyneet julkisesti tässä meidän keskellämme, tässä työtä tehneet ja vaivaa nähneet. Eivätkä he ole edellämainittujen Mestareiden tavalla jättäneet meille keskitettyä käytännöllistä siveysoppia. Jos me näinollen rupeamme kuvittelemaan olevamme joko Moorjan tai Kuthuumin oppilaita, niin ei ole mitään takeita millaisissa mielikuvituksen sokkeleis-

sa me taas joudumme ajelehtimaan. Eikä asiaa paranna se, että me lähtisimme esim. Intiaan etsimään henkilökohtaista suhdetta Moorjaan tai Kuthuumiin. Sillä ensiksikin ei ole sanottu, ovatko he enää Intiassa. Pekka Ervast sanoikin jo eläessään, etteivät he silloinkaan enää Intiassa olleet. — Vakavasti ottaen asia on niin, ettemme me jollain maantieteellisellä etsiskelyllämme Mestaria löydä. Löydämme mitä löydämme. Sillä ainahan etsivä jotain löytää. Mutta jos tahdomme olla luotettavalla pohjalla ja lähteä oikeasta päästä, niin ottakaamme kiinni historiallisesta Mestarista ja hänen opistaan. Ellei meitä miellytä Jeesus Kristus ja hänen esittämänsä käytännöllinen siveysoppi, niin ottakaamme sitten vaikka Mooses ja tehkäämme totta hänen kymmenestä käskystään. Silloin olemme aloittaneet oikeasta päästä, joten voimme tulla kosketukseen sisäisen Mestari-tajunnan kanssa, tai jos meitä miellyttää Buddha, niin seuratkaamme häntä hänen viitoittamallaan kahdeksankertaisella tiellä.

Mutta miksi me olisimme olleet kristittyjä ja miksi olisimme olleet tietoisia uudesta liitosta? Ei suinkaan muuta varten kuin että ottaisimme Mestariksemme Jeesuksen Kristuksen ja seuraisimme hänen Vuorisaarnassa viitoittamaansa elämän kaitaa tietä.

Tai miksi emme ottaisi huomioon historiallista kehitystä ja siinä esiintyvää historiallista Opettajaa Pekka Ervastia ja hänen opetustaan? Sillä näemmehän selvästi, että hänen uusimansa ja täydentämänsä siveysoppi, erikoisesti taivaallisen Isän viisine käskyineen, sisällyttää itseensä kaikkien edellisten suurten opettajien siveysopin. Kun otamme Pekka Ervastin ja hänen esittämänsä siveysopin oppaaksemme ja seuraamme sitä, niin siihen sisältyy myös Jeesus Kristuksen, Buddhan ja Mooseksen siveysopin seuraaminen.

J. R. H.

1957 syyskuu, 214

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Leipää taivaasta)

On ajatuksissani pyörinyt sellainen elämän ilmiöpari kuin ruoka ja työ, työstä kutsutaan ruualle ja ruualta taas vuorostaan työhön. On periaatteellisesti selvää, että ruokaa on sekä ruumiillista että henkistä. Vanhassa Testamentissa kerrotaan, että henkistä ruokaa muodostui, sitä satoi, koottiin ja syötiin, sitä sanottiin mannaksi. Sitten esiintyi Jeesus Kristus ja asettui aika jyrkästi vanhaa maailmankatsomusta vastaan antaakseen uuden ja sanoo mm.: Mooses ei antanut teille leipää taivaasta, mutta Ihmisen Poika antaa teille leipää taivaasta. Jeesus siis sanoo antavansa leipää taivaasta, jota Mooses ei tehnyt. Mitä se leipä on? Kristikunta ei ole sitä yhtään ymmärtänyt, ehkä se kuvittelee ehtoollisen sakramentissa sitä syövänsä. Leipä on Jeesuksen oppi, se uusi käsitys elämästä että Jumala on rakkaus. On väärin kun kuvittelemme, että Jumala on huonon ihmisen kaltainen tyranni, joka vaatii pahaa ja rumaa, esim. sotaa. Se käsitys ei ole taivaasta, se on vähintäänkin maasta. Ja kun on puhe taivaallisesta leivästä, Jeesus antaa siitä määritelmän: se on minun ruokani kun täytän taivaallisen Isän tahtoa. Näin saamme Jeesukselta sitovan määritelmän. Se on se oppi sinään, mutta se tulee leiväksi vain kun sitä seuraamme, sen puolesta työtä teemme. Silloin se tulee meille henkiseksi ravinnoksi. Ja nyt saamme Pekka Ervastilta merkillisen määritelmän siitä suuresta henkisestä voimavuodatuksesta joka tuli ihmiskuntaan. Se tuli suurena henkisenä voimana, mutta P. E. käyttää siitä nimitystä manna. Se tulee mannasateena. P. E. johdonmukaisesti jatkaa siis Jeesuksen esitystä. Meidän päivinämme esiintyy Opettaja, joka on aiheuttanut suunnattoman universaalisen voimavuodatuksen. Se ei ole vaan voima sinään luonnossa, vaikka se sitäkin on, vaan se on mannaa, ravintoa, ja se manna luonnollisesti on se yhä täydellistyneempi oppi, minkä P. E. antaa kristosofian nimellä, ja sanoo myös maailmanuskonnoksi. Taivaallinen leipä on se manna, ja se on ruuaksi kypsytetty opissa. Siinä se

ruoka on, mutta se tulee ravinnoksemme vain sillä tavalla että siihen syvennymme ja selvitämme itsellemme kristosofisen maailmankatsomuksen. Ja voimme todentaa Jeesuksen tavalla, että se tulee meidän ruuaksemme kun teemme työtä kristosofisen maailmankatsomuksen puolesta. Se ei muuten osaa tulla ruuaksemme. Jo Jeesus sanoi, kun teen lähettäjäni tahdon ja täytän hänen tekonsa, se on minun ruokani. Ruoka ei siis ole vain älyllinen elämänselitys ja voima luonnossa, vaan se on myös ravintoa jota ihminen tarvitsee henkiolentona. Sentähden on hyvin mielenkiintoista saada johdonmukainen selvitys asiasta. Se voima on ravintoa, taivaallista mannaa, ja tutustumme siihen kun kristosofiseen elämänkäsitykseen tutustumme; ja kun siinä työtä teemme tunnemme tulevamme ravituiksi, kuten ruoka ravitsee. Tämä on yksi määritelmä joka on tärkeä ajatella, että siis se uusi elämänkäsitys on elämää kuten maailman antama filosofia, esim. sotafilosofia on myrkkyä ihmisessä. Tämä on leipää josta persoonallisuutemme tulee osalliseksi kun kuuntelemme korkeamman minän, Mestarin ääntä ja tunnemme tahtovamme edistää tämän maailmankatsomuksen laajenemista ja ihmisten käsitteisiin pääsemistä.

J. R. H.

(Puhe Tampereella 25. IX. 1955.
J. R. H:n tarkistama).

1957 lokakuu, 235

VAPAUS JA VÄLTTÄMÄTTÖMYYS

Mieleeni tulee se eräs ero, mikä on henkisen elämän, tämän Pekka Ervastin esittämän kristosofisen maailmankatsomuksen ja tavallisien maailmankatsomuksien välillä. Sitähän voi ajatella monelta puolelta, mutta yhdellä tavalla voi eron sanoa hyvin kuvaavasti ja sitovastikin näin: siinä uudessa suuressa maailmanuskonnossa jonka Pekka Ervast on aloittanut, todellisessa henkisessä elämässä, ihmiset ja työntekijät ovat itsenäisiä: mitä työtä he tekevätkin, he eivät tee sitä jonkun toisen auktoriteetin vastuulla vaan jokainen työntekijä itse vastaa siitä mitä tekee. Tämä sääntö on kyllä jäänyt hedelmättömäksi teosofisessa seurassa, kuten muutkin sen säännöt, koska seura itse ei pysynyt siinä vapaaehtoisuuden periaatteessa, jonka se säännöissään julkilausui. Jos taas ajattelemme maailmaa, niin siinä ei hyväksytäkään mitään itsenäisyyttä, maailmassa kaiken toiminnan täytyy olla vain hyväksytyn, enemmistön äänestämän kaavan toistamista, johon ihmisiä kannustetaan lupauksilla ja uhkauksilla. Tavallisen maailman elämä on pakkopaidassa työskentelyä, uhanalaista ja väkivaltaista, jotavastoin todellinen henkinen elämä on vapaaehtoista, jokainen ihminen todellisessa henkisessä elämässä tekee edesottamuksensa ja ratkaisunsa vapaasta tahdostaan ja toteuttaa ne. Tämä on ratkaiseva ja perinpohjainen ero maailman uskontojen ja kulttuurien — ainakin sellaisina kuin ne nyt esiintyvät — ja todellisen henkisen elämän välillä. Todellisessa henkisessä elämässä ei voi ketään mihinkään pakottaa, ei houkutella pienillä lupauksilla eikä peloitella pienillä peloitteluilla. Tämä on se suunnaton ero ihmiskuntamme vanhan kulttuurin ja uuden nyt alkaneen Vesimies-kulttuurin, nykyisen kristosofisen maailmankatsomuksen välillä.

Mutta elämässä on salaisuus salaisuuden sisällä, ja tässä vapaaehtoisuudessa ja itsenäisyydessä on pohjimmaisena se, että elämän syvin salaisuus on välttämättömyys. On välttämätön ohjelma, joka ihmiskunnan on suoritettava tai jäätävä tappiolle. Siksi Pekka Ervast sanoo: välttämättömyys on elämän syvin salaisuus. Mutta sen edellä on sellainen vapaus, että ihminen voi itse vapaaehtoisesti valita, järkisyillä ja tuntien ihmisyytensä kutsun, voi valita sen vaivannäön, mitä henkinen elämä merkitsee. Ja sen takana on sitten se vapaus, mikä seuraa kun välttämättömyys on suoritettu, — se välttämättömyys mikä ihmiskuntaa kutsuu. Henkinen elämä alkaa sellaisella järjellismoraalisella heräämisellä, että ihminen itse tietää olevansa sen välttämättömyyden edessä, jonka elämä itse korkeimpana lakinaan määrää. Mutta voimme jät-

tää sen välttämättömyyden suorittamatta, ja mennä sitten semmoiseen tilaan, jota on sanottu vitkasteluksi, kadotuksen elämäksi.

Tämä ratkaiseva ero vanhojen uskontojen ja uuden kristosofisen elämänymmärryksen välillä tulee mieleeni. Tämä uusi alkaa järjellis-moraalisella heräämisellä, joka sitten askel askeleelta vie yhä syvemmälle ja yhä velvoittavampaan Jumalan tahdon toteuttamiseen.

J. R. H.

(Puhe Helsingin ryhmässä 11. 12. 1955. J. R. H:n tarkistama).

1957 lokakuu, 247

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Sankarius)

Meiltä kysytään: milloin ihminen tietää olevansa valmis lähtemään kristosofian puolesta tekemään työtä maailmalle?

Voisimme sanoa, että ihminen saa ylhäältä merkin. Se ei tarvitse tulla jokaiselle aivan samalla tavalla. Se tulee miten tulee. Sen tajuaa asianomainen henkilö itse.

Mutta eräs välihuomautus. Ihmiskuntana olemme tulleet sellaiseen tilaan, että maailmakin kutsuu, kutsuu omalla, väkivaltaisella, tuhoisalla tavallaan. Se kutsu tapahtuu asevelvollisuuden muodossa. Se on tuhoisa kutsu. Se kutsuu ihmisiä murhaamaan toisiaan. Se on järjetön, epäinhimillinen kutsu.

Näinollen lankeaa itsestään, että täytyy olla myös pelastava kutsu, täytyy olla kutsu sellaiseen elämänjärjestykseen, jossa ei sodita, ei murhata.

Näiden asioiden yhteydessä puhutaan sankariudesta. Niinpä sodassa tapahtuvaa toistensa murhaamista on sanottu sankariudeksi. Mutta se on asian irvikuvallinen puoli. Sankari on se, joka on niin paljon järkevöitynyt, ihmistynyt, moralisoitunut, että kieltäytyy sodasta. Hän vasta on sankari. Hän mieluimmin antaa vaikka tappaa itsensä, kuin menisi toisia ihmisiä tappamaan ja itseään tapattamaan. Siitä alkaa sankarius. Siitä se vasta alkaa. Ei sankarius siihen lopu, vaan siitä se alkaa. Sankarius jatkuu sitten siinä, että ihminen harjaantuu tekemään työtä aseettoman elämäntavan puolesta. Sentähden hänen täytyy itse ensin ja jatkuvasti syventyä ja elävöityä aseettomaan elämänjärjestykseen. Hänen on tietoisesti asennoiduttava niiden täydellisimpien sankareiden oppilaaksi, palvelijaksi ja työtoveriksi, jotka ovat ihmiselämän täydellisemmin selvitelleet. Ja ne ovat ennen muita ja yli kaiken Jeesus Kristus ja Pekka Ervast. P. E:n kristosofisessa kirjallisuudessa saamme nyt täydellisimmän selvityksen siitä elämänjärjestyksestä, johon me ihmisinä olemme kutsutut syventymään, sitä noudattamaan ja sen puolesta työtä tekemään.

Ja nyt sitten asian käytännölliseen puoleen. On ollut niin tavallista, että me ihmiset olemme kulkeneet joko pistooli tai joku muu ase taskussa. Ja kodissamme meillä on ollut aseita joko seinällä roikkumassa, tai lipastoissa tai pyötälaatikoissa. Se kuvaa meidän alkukantaista raakalaisaikaamme. Nyt meidän on toimitettava perinpohjainen uudelleen järjestely. Pois kaikki aseet taskuistamme ja huoneistamme. Ne edustavat murhaa, epäinhimillisyyttä. Ja niiden tilalle kristosofista kirjallisuutta. Meillä pitää olla henkilökohtainen käsikirjasto, joka on aina käytettävänämme. Ja sen lisäksi meillä pitää olla kohtalainen, monipuolinen varasto kristosofista kirjallisuutta jotta olisimme tilaisuudessa tarjoamaan niitä niille ihmisille, joiden kanssa joudumme kosketukseen.

Asiaan kuuluu myös, että olemme itse hyvin perehtyneet noihin kirjoihin, jotta voisimme niitä ihmisille esittää.

Tarvinneeko minun tässä vielä huomauttaa, että älköön meidän persoonallinen arkuutemme, tärkeytemme tai arvokkuutemme estäkö meitä yrittämästä parastamme tässä inhimillisen sankariuden toimialalla. Muistakaamme aina: kunnia Jumalalle, totuudelle, ihmisyydelle.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 28. VIII. 1955.)

1957 marraskuu, 267

KUOLEMAN UHKA

(J. R. H:n puhe Helsingin ryhmässä 27. III. 1954.)

Erääseen seikkaan haluaisin nyt kiinnittää huomiotamme, nim. siihen, että elämme todella sellaisessa ajankäänteessä, jota Jeesus kuvaili, koko ihmiskunnan murroskaudessa, jossa on kysymys elämästä ja kuolemasta. — Isä on tullut, ja Isän vihkimyssarjassahan juuri voitetaan kuolema. Tämmöisen maailmankatsomuksen ja suuren jumalallisen totuuden esittäminen ihmiskunnalle ei ole helppoa, koska se maailmankatsomus ei ole, eikä voi olla, pelkkää pohdiskelua, vaan meissä itsessämmekin tulee kuolema voitettavaksi, — elämä voittaa kuoleman. Kun puhumme murroskaudesta ja pahan vallasta, saamme teosofisesta liikkeestä vastaamme mielipiteen, että on turhaa puhetta puhe murroskaudesta ja pahasta, "aina on elämä ollut tällaista, ei tässä mitään uutta ole tapahtunut", sanotaan.

Mutta nyt olemme jokainen saaneet olla niin hämmästyttävän pahan näytteen edessä, että meidän täytyy myöntää: ei tällaista ole ennen ollut. Olemme nähneet radioaktiivisuuden tuhoamisvälineenä. Tämä on niin kouriintuntuva näyte siitä, että tämmöistä asetta, mahtia, ei pimeyden henkivalloilla ole ennen ollut. On naivia selittää, ettei tämä ole mitään. Olemme nyt kuin välähdyksessä saaneet nähdä, että pahojen henkivaltojen kannalta maailma olisi saattanut tulla tuhotuksi, eikä vain niin, että ihmiset tapetaan, vaan koko luonto myrkytetään. Jos tämä majesteetti yksin hallitsee, merkitsee se kaiken elollisen tuhoa. On viisastelua väittää, että ei näy merkkejä siitä, että täystuho on uhkaamassa. Pelko kulkee rinnan hävityksen kanssa ja tekee valtiomiehet entistä hulluimmiksi varusteluissaan.

Hyvän majesteettia emme näe näin räikeästi, mutta kuitenkin Valon majesteetti on yhtä suurella valtavuudella astunut ihmiskuntaan. Se on jumalallinen Logosvoima, ja se on kaikessa kolmessa asteessaan astunut maan päälle. Ja sen tehtävä on vastakkainen saatanalliselle tekniikalle. Saatanallinen periaate on: kaikki on tuhottava, jumalallinen periaate on: kaikki täytyy uudesti luoda. Tämä jumalallisen periaatteen toteuttaminen on alkanut Suomessa, vaikka se ei niin selvästi näy. Pommi näkyy. Tämä toinen voima ei pidä meteliä, se tulee hiljaisessa tuulen huminassa ihmisen sisään.

Siksi ymmärrämme, miten tärkeä on Pekka Ervastin työ, johon vanhojen Mestareiden työ liittyy. Se luo uudeksi sen, minkä pahan voima uhkaa tuhota ja tuhoaisi, jos ei tämä toinen, jumalallinen voima, olisi tullut.

Kyllä näemme, missä olemme: täystuho tai täyspelastus. Ei ole leikkimisen varaa. Maailmanuskonto edellyttää tunnustajiltaan, että olemme itsenäisiä ihmisiä, ja toiseksi, että rakastamme toisiamme emmekä tee pahaa marttyyriudenkaan uhalla, ja kolmanneksi, että rakastamme Jumalan valtakunnan aatetta, asiaa. Se aate, sen rakastaminen antaa siivet. Jos rakastamme vain itseämme, ei tule mitään. Mutta jos rakastamme työtä ja toisiamme, jätämme politiikan ja pommit. Uuden luomisen avulla hyvä voi saada sellaisen ylivallan, että paha ei voi saada suunnitelmiaan aikaan.

J. R. H.
(J. R. H:n tarkistama).
1957 marraskuu, 283

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Joulu on kautta aikojen ollut valon juhla ulkonaisessakin maailmassa. Vanhoissa sivistyksissä vietettiin ilon juhlaa auringon taas alkaessa ylentyä. Esim. Roomassa vietettiin suuria Saturnaliajuhlia valon kunniaksi, iloittiin, että pimeys ei jäänytkään lopulliseksi, sillä senaikaisen käsityksen mukaan aurinko olisi saattanut yhä vain painua alaspäin. Myöhemmin sitten kristikunta sijoitti Vapahtajan syntymäpäivän tähän ilon Saturnaliajuhlaan. Jeesuksen syntymäpäivästä ei ole kirjallista merkintää, joten kristikunta ei tiennyt, minkä vuodenpäivän päälle se sattui. Mut-

ta tultuaan valtiokirkoksi kirkko valtasi roomalaiselta sivistykseltä Saturnalian siksi päiväksi. Joulukuun 25 p. on siis ihmisten määräämä Vapahtajan syntymäpäiväksi.

Mutta seuraava suuri Opettaja noudatti itse tätä luonnon järjestystä valon syntymisessä ja syntyi toisena joulupäivänä, jolloin päivä on kukonaskelta pitempi. Hän oli Pekka Ervast. Siten joulu on saanut todellisen pohjan. Huomaamme, miten kaikki täsmällistyy. Saamme teknillisen kuvan siitä Suuresta Opettajasta, joka nyt on tullut. Ennen oli tämän päivän kohdalla Stefanus-marttyyri, mutta nyt siis hän, jossa Jumala voimana ruumistui. Tähän sisältyy se merkitys, että ihmiskunnan täytyy voittaa marttyyrius, että se suuri Opettaja saa vallan; tämä on alustavasti tapahtunut jälleensyntymisen mysteerioissa, koska Karma on siirtynyt Saatanalta Kristuksen käteen.

Kaikki asiat ovat saaneet todellisen täyttymysvirityksen Pekka Ervastissa.

Vanhan liiton Mestarit saavuttivat täydellisyyden mies-ominaisuudessa, Jeesus saavutti äiti-ominaisuudessa. Kolmas ominaisuus on lapsi, ja isä samalla. Sen täydellisyyden saavuttanut, P. E., asetti oppinsa kulmakiveksi pahan vastustamattomuuden. Jeesuskin puhui tästä kulmakivestä, mutta P. E. asettaa sen niin paikalleen, että kaikki pulmat tulevat ratkaistuksi. Tämä on lapsen ominaisuutta, lapsi vain on, ei vastusta pahaa.

Ajatelkaamme siis tätä, että henkisen elämän lähtökohta on pahan vastustamattomuudessa, ja että ilman sen täydellistä sulattamista ja ymmärtämistä ei Damaskos kokemus ole mahdollinen.

Päältäpäin jo voimme ymmärtää, että se joukko, joka tahtoo rakentaa tälle kulmakivelle, on välinpitämätön suuren maailman taistelulle pahaa vastaan. Maailmahan taistelee, ja siten juuri paisuttaa pahan äärimmilleen. Kaikilla valtioryhmillä on se ajatus, että juuri he taistelevat pahaa vastaan saadakseen maailman paremmaksi. Ja kaikilla uskonnoilla ja puolueilla ja ryhmityksillä on sama ajatus. Ja aina vain tilanne pahenee. Ensimmäinen vapauttava neuvo tässä on, että olemme kaikesta taisteluvelvollisuudesta vapaat. Ei tarvitse ottaa osaa valtioiden välisiin taisteluihin — tekemään pahaa. Olemme välinpitämättömiä siitä järkevällä ja kauniilla tavalla, emmekä aseta mitään valtaryhmää selkänojaksemme. Meillä on taipumus totuudenetsijöinäkin asettua armeijoiden turviin. Tästä pääsemme pahan vastustamattomuuden kulmakivelle rakentamalla. Jo H. P. Blavatsky kielsi oppilaitaan sekaantumasta politiikkaan.

Emme ota osaa myöskään sellaiseen kulttuurityöhön, joka tapahtuu pahan vastustamisen hengessä.

Ja asia tulee vielä lähemmäksi. Emme taistele ihmisissäkään pahaa vastaan, sitä, minkä luulemme toisissamme olevan. Jeesus sanoi: antakaa ohdakkeiden kasvaa, jos rupeatte nyppimään niitä, nypitte nisutkin samalla; elon Herra aikanansa hoitaa ne. P. E. sanoi saman sitten jämerämmin: älä vastusta pahaa.

Valtioissa emme asetu ryhmien turviin, emmekä myös yksityisten ihmisten virheisiin nähden minkäänlaisiin vastustusasemiin ja ryhmien turviin. Vaan koska ymmärrämme, että Jumala aatteena on niissäkin ihmisissä, joita aiomme vastustaa, jätämme vastustamisen ja vain rakennamme. Kärsimyksen syy on väärät mielteet, kärsimys loppuu kun omaksumme oikeat mielteet.

Näin vapaudumme toiseen tehtävään, temppelin rakentamiseen, uuden maailmankäsityksen tukemiseen. Meistä ei saa tulla Jumalan sotatorvi, vaan uuden rakentaja, joka uusi perustuu ihmisyyden aatteelle. Tähän rakentamiseen on pantava huomio. Jumalan tajunnalle, joka on meissä kaikissa, on pantava paino.

Olemme kutsutut Isän yhteyteen luomaan uusi sivistys. Se sivistystyö ei ole repivää eikä härnäävää maailmaan päin, vaan se valaisee sen virheet persoonattomasti. Vanha saa olla, me vain luomme uutta, luomme niin taiteellisesti, että se uusi kauneudellaan ja järkevyydellään herättää huomiota. Ponsi ei ole iskuvalmiudessa, vaan kyvyssä esittää jumalallisia totuuksia taiteellisen rakentavasti, kohottavasti. Paino on taidossa rakentaa! Maailma voitetaan siten, että hyvä kasvaa, se hartaudessa innoittava, rakentava! Mikäli hyvän lippu toisessa tangossa nousee, sikäli pahan lippu toisessa laskee. Siksi olemme kutsutut, ei iskemään ja taistelemaan, vaan rakentamaan.

J. R. H.

(Turussa Tapanina 1952. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkist.)

1957 joulukuu, 300—301

RAKASTATKO ISÄÄSI?

Puhe Saarenmaassa 8. VIII. 1955

Meidän asemamme elämässä muodostuu yleensä sellaiseksi, että meillä on joku karmallinen tehtävä, jota suoritamme, ja josta saamme toimeentulomme. Mutta sitten meillä on myös yliaikaa. Luonnollinen asiain kulku on, että me käyttäisimme vapaa-aikamme henkisiin harrastuksiin. Tarkoitan, että syventyisimme historiallisen Mestarin esittämään elämänymmärrykseen, siinä työskentelisimme, sen puolesta ahertaisimme. Se olisi luonnollisinta. Sillä olemmehan jumalallisia henkiolentoja. Miksi emme näinollen syventyisi Jeesus Kristuksen antamiin ihmisyyden ihanteisiin, tai omalla ajallamme esiintyneen Pekka Ervastin kristosofiseen sanomaan, hänen esittämäänsä suureen maailmanuskontoon. Sillä siinä on monipuolisin ja täydellisin esitys jumalallisesta elämänjärjestyksestä ja ihmisille kuuluvasta ihanteesta.

Mutta tässäkin suhteessa maailma on täynnä ansoja. Ja yksi sellainen on ns. seuraelämä. Vapaa-aika kulutetaan tyhjään seurusteluun.

Näitä ansojen moninaisuuksia emme tässä ryhdy erittelemään.

Mutta sitten on yksi ansa, joka on valtava ja tavallaan kaikki nielevä. Ja se on politiikka. Politiikka on juonittelevaa vallantavoittelua. Eikä se pysähdy vain siihen. Politiikka on yleensä vielä niin eläimellisen alkeellista, että siinä on lopulta kaikki keinot luvallisia. Siinä rehoittavat sodat, salamurhat, teloitukset. He voivat nimittää itseään oikeistolaisiksi, vasemmistolaisiksi tai keskustalaisiksi, mutta kaikki he turvautuvat aseisiin, sotaan, murhaan.

Ja tämä tällainen politiikan lumoissa oleminen saattaa mennä kuin perintönä vanhemmilta lapsille. Siihen liittyy vanhempien kunnioitus vaikeana ansana. Mies saattaa ajatella ja sanoa, "minun isäni kuului juuri tähän puolueeseen, tämän puolueen riveissä hän taisteli. Ja isäni kunnioitus velvoittaa minua jatkamaan samalla tavoin".

Tämä on väärää isänsä ja hänen muistonsa kunnioittamista. Me teemme isällemmekin paremman palveluksen kunnioittamalla ja rakastamalla häntä totuudessa. Se on isällemmekin niin parempi. Jos hän on jo vainaja, niin hän todella iloitsee ja tuntee vapautuvansa siitä, että hänen poikansa osaa selviytyä elämässä paremmin kuin mihin hän kykeni. Ja vasta sitten mekin osaamme tuota isäämme oikein rakastaa. Sillä rakkaus edellyttää oikeutta, rehellisyyttä, totuutta.

— — —

Edellä sanottuun lisään vielä erään totuuden. Meille sanotaan, että me olemme vastuussa elämästä ja maailman tilanteesta. Tietämättömien ihmisten käsissä tämä totuus kääntyy nurinpäin, josta seuraa, että me hosumme kaikessa maailman politiikassa ja teemme maailman entistä pahemmaksi helvetiksi.

Me olemme kyllä vastuussa. Mutta tarvitaan viisautta, jottemme tekisi maailmaa vielä entistäkin hullummaksi. Sentähden johdossa täytyy olla Mestari-viisaus. Me olemme kutsutut työskentelemään jumalallisen sanoman puolesta Mestarin johdolla. Kun sitä teemme, silloin on kaikki hyvin.

J. R. H.

1957 joulukuu, 314

Pohjolan Valo 1958

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Mestarijohtoinen perhe)

Niinkuin olemme huomanneet ja niinkuin on ennenkin puhetta ollut, on Pekka Ervast puhunut Mestarijohtoisen, perheenomaisen veljespiirin muodostumisen tarpeellisuudesta ja välttämättömyydestä. Siksi ajattelin jälleen puhua tästä asiasta joltain kannalta.

Tavallisessa perheessä joudutaan puhumaan orpoudesta, joko puolittain tai kokonaan. Puolittainen orpous on, kun toinen vanhemmista on lasten pieninä ollessa kuollut. Orpous on kokonainen, kun sekä isä että äiti ovat kuolleet lasten pieninä ollessa. Puoliorpouksia on paljon, koko orpouksia verrattain vähän. Ja kun sellainen orpous sattuu, silloin lapset joutuvat joko yhteiskunnan hoitoon, tai heille asetetaan erikoinen holhooja, aina tilanteitten ja olosuhteitten mukaan.

Kun noin tapahtuu, silloin lapset voivat joutua tuntemaan orpoutensa raskaastikin. Tähän joudutaan sitäkin luontevammin siksi, että näissä meidän kulttuureissamme on onnistuttu tekemään itsekkyydestä moraali, kuten H. P. Blavatsky sanoi. Siksi holhoojakaan ei tule kuin luonnostaan katsoneeksi lasten parasta, vaan omaa parastaan. Hän saattaa käyttää holhottaviaan jossain muodossa omaksi hyväkseen; poikkeuksien vahvistaessa sääntöä.

Tällä on vastaavaisuutensa myös suuressa ihmiskunta-perheessä. Perhettä eivät muodosta vain lapset, veljet ja sisaret, vaan siihen kuuluu myös isä ja äiti. Niin ihmiskunta-perheessä kuin tavallisessakin perheessä. Tästä seikasta P. E. aikanaan huomautti myös teosofisen veljespiirin suhteen. Ja ihmiskunta-perheen suhteen on todettava, että siinä ovat isä ja äiti joko kuolleet, tai jollain muulla tavalla hävinneet. Täten ihmiskunta on suuri orpo, niinkuin H. P. B. aikanaan sanoi.

Ihmiskunta-perheeltä siis puuttuu isä ja äiti. Tilalle on tullut holhooja. Ja se holhooja todella noudattaa itsekkyyttä moraalinaan. Se ei ajattele ihmiskunta-perheen hyvää, vaan se ajattelee omaa hyväänsä ja valta-asemaansa. Siinä pyrkimyksessään holhooja orjuuttaa ihmiskunta-perhettä monin tavoin. Se holhooja loi uskonnon, jossa se on vaatinut sokeata, orjamaista tottelevaisuutta. Ja oman mahtiasemansa tueksi se on luonut orjuuttamisjärjestelmän, jossa ihmiskunta-perheen jäseniä vaaditaan koluuntumaan murhaaseen käytössä; jotta he sitten sodan muodossa sokeasti hyökkäisivät toistensa kimppuun, toisiaan murhaamaan ja itseään murhauttamaan.

Tällä tavoin ihmiskunta on suuri orpo, jolla on syvään itsekkyyteen vajonnut holhooja.

Sitten on silloin tällöin tapahtunut heräämisiä. Joku tai jotkut ihmiset ovat huomanneet olevansa jonkunlaisen orjuutetun joukon jäseniä. Ja tavalla tai toisella he ovat yrittäneet riuhtoa itsensä siitä irti. Mutta kun he eivät ole malttaneet ajatella asioita päähän asti, eivät todellisen isän ja äidin etsimiseen asti, vaan ovat jääneet yrityksensä alkuun, niin seuraus on, että he kiertyvät jollain tavoin entisen holhoojansa riveihin. Ja heistä tulee, tai on tullut, entistäkin pahempia ihmiskunta-perheen orjuuttajia. Heillä on huulillaan ylevät sanat vapaudesta, mutta käytännössä he tulevat kääntäneeksi kaiken vastakohdakseen. Vapauden nimessä he tekevätkin orjuuden entistä tukalammaksi.

Mutta sitten on toisia, joissa vapauden kaipuu on syvemmällä. He kaipaavat sellaista perheenomaista tilaa, jossa olisi myös isä ja äiti. Ja mikä on tuo isä ja äiti?

Tämä on osuvasti sanottu eräässä meikäläisessä laulussa. Siinä sanotaan: "Isä Mestari on, Äiti rakkaus on". Nyt on vielä ymmärrettävä, että tämä Isä ja Äiti eivät tarvitse olla kaksi ihmistä. Ne ovat molemmat samassa ihmisessä, Mestarissa. Mestari on täydellistynyt mies-naisellinen olento. Sehän on meidän kaikkien tavoitteenamme. Mestari kaikessa majesteettiudessaan, moraalisessa täydellistyneisyydessään, on Isä. Ehkä hän sellaisena voisi tuntua jotenkin luoksepääsemättömältä. Mutta hänessä oleva ja aina ilmenevä Äiti, rakkaus, lieventää Isän ankaruutta; niinkuin tapahtuu tavallisessakin perheessä. Äiti, Mestarin rakkaus, opettaa meitä ymmärtämään Isän, Mestarin, järkähtämättömyyttä.

Tällainen Isä-Äiti on Jeesus Kristus. Isä on hänen järkähtämättömyytensä, niin että hän antaa mieluummin tappaa itsensä, kuin luopuisi siitä jumalallisesta periaatteesta, johon hän etsiskelyjensä kautta on yhtynyt. Äiti hänessä on hänen rakkautensa ja palvelevaisuutensa kaikkia ihmisiä kohtaan.

Pekka Ervastissa tämä kaikki syveni ja täydellistyi. Hänestä tuli voittava Isä-Äiti-Tajunta aivan tähän käytännölliseen elämään. Ihmiskunta sellaisenaan ei ole enää vain suuri orpo, ei vain itsekkään holhoojansa orjuuttama. Isä-Äidin johtama perheenomainen yhtymä on nyt aloittanut työnsä aivan tässä fyysillisellä tasolla. P. E:n kristosofinen kirjallisuus antaa tälle Perheelle kirjallisesti esitetyt suuntaviivat.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 6. VIII. 1955.)

1958 tammikuu, 4—5

JEESUKSESSA JA PEKKA ERVASTISSA TAPAHTUNEEN LOGOKSEN YRITYKSEN ERO

(Puhe Turun ryhmässä 24. 1. 1956. Tutkittavana J. R. H:n Uudestisyntyvä Temppeli, II luku. Muist. merk. Aira Lehtinen).

Kun syvennymme kristosofisessa kirjallisuudessa oleviin esityksiin Jeesuksen draamasta, kuten luetussa luvussa Kristusalttarin muodostumisesta J. R. H:n kirjassa Uudestisyntyvä Temppeli, voimme sanoa, että: se on historiallinen katsaus yritykseen mikä tehtiin korkeudesta päin kun kosmillinen Kristus tuli yhteen ihmiseen ja sitten alkoi uuden ajan. Tämä on historiallinen katsaus, joka täytyy ymmärtää ymmärtääksemme vastaavaa nykytapahtumaa, joka esiintyy Pekka Ervastin draamassa. Sillä näissä kahdessa draamassa, siinä historiallisessa jonka Jeesus asetti ja siinä jonka Pekka Ervast nyt on esittänyt, on hyvin oleellinen ero. Sillä tämä Jeesuksen, suuren Logosolennon, yritys uuden ajan alkamiseksi meni heti myttyyn sillä tavalla, että hänet itsensä tuhottiin hyvin pian, hänet kesken kaiken ruumiillisesti tapettiin. Ja sentähden se uusi mikä Jeesuksessa tuli, jäi mystilliseksi ja omalaatuisekseen. Nyt meidän päivinämme yritys on toistettu, — Logos, Jumalan Poika on taas astunut näyttämölle. Mutta nyt voimme — yhdeltä kannalta asiaa katsellen ja lyhyesti esittäen — panna merkille, että nyt ei alkuperäistä julistajaa ainakaan ruumiillisesti tuhottu. Siinä on se suunnaton ero edelliseen yritykseen verraten. Nyt alkuperäinen julistaja sai tehdä työtä vuosikymmeniä ja panna alkuun uutta maailmanuskontoa ja uutta kirjallisuutta. Voimme siis sanoa, että tämä on ensimmäinen asia mikä meidän täytyy ymmärtää. Jeesuksen historia on näytelmä eli draama epäonnistuneesta yrityksestä, siihen määrin epäonnistuneesta, että alkuperäinen julistaja tuhottiin, ja seuraajat perässä, joten uusi elämä jäi verimarttyyriudeksi. Mutta nyt on sama yritys tehty sillä tavalla, että Jumalan Poika vei työnsä läpi eikä häntä tuhottu, — vaikka hänet jätettiin kannatuksen ja ymmärtämyksen puutteeseen sitten, mutta se on toinen asia. Hän itse vei työnsä loppuun fyysillisessä maailmassa, ja pani alkuun uuden järjestyksen, uuden maailman-

uskonnon. Tämä on se tärkeä kohta mikä meidän täytyy ymmärtää, — tämä, että yritys on viety voittoon fyysillisessä maailmassa, viety niinkuin on viety. Niin että Jumalan Poika sai tehdä luonnolliseen ruumiilliseen kuolemaansa asti työtä. Kuitenkin se olisi voinut edelleenkin jatkua, jos Ruusu-Risti olisi osannut toteuttaa tehtävänsä, joka oli taloudellisen ja siveellisen tuen antaminen Pekka Ervastille, mikä taas edellyttää täydellistä luottamusta. Siinä suhteessa työ, ihmiskunnan taholta, jäi siihen. Mutta se tapahtui, että Jumalan Poika sai tehdä työtä kuolemaansa asti, ja sen voiton seurauksena meillä on nyt täydellinen esitys elämästä suurena maailmanuskontona. Tämä on pääasia. Kun luemme Jeesuksesta, saamme lukea suuren Jumalan Pojan yrityksestä, Jumalan Pojan, joka toi rakkauden tänne, mutta joka omassa henkilössään tuhottiin. Nyt meidän aikanamme ei Jumalan Poikaa voitu tuhota, hän teki työtä siihen asti kuin muuten mahdollista oli. Tämä on pääasia, ja sentähden Pekka Ervastin aseman ymmärtäminen on numero yksi, ja samoin hänen esittämänsä elämänymmärryksen ymmärtäminen ja sen puolesta työtä tekeminen. Sillä taas on aivan uusi aika alkanut ihmiskunnassa. — Asiaa voi kyllä sitten monelta puolelta katsella, mutta tämä on pääasia, tämä maailmantilanteen muuttumisen ymmärtäminen.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1958 tammikuu, 18—19

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Halko-symboliikkaa)

Rakkaat veljet.

Olemme muutamina viikkoina kiinnittäneet huomiotamme siihen P. E:n opetukseen ja neuvoon, että meidän on ihmiskunnassa ja totuudenetsijäin joukossa luotava jumaljohtoinen, Mestari-johtoinen perhe. Me olemme näinä lauantai-iltoina yrittäneet tässä mielessä kokoontua, koska on osoittautunut, että nämä lauantai-illat ovat muodostuneet veljesvierailuiksi. Tämä on kuin vanhaa sukulaiselämää ja vierailua muistuttavaa.

Olen puhunut perheen kannalta, tavallisen perhe-elämän kannalta ja sen henkisen perheen kannalta, jota me olemme kutsutut muodostamaan. Kun ajattelin tätä iltaa, tuli mieleeni eräs asia. Fyysillisen tason elämä, niin todellista ja ankaraa kuin se onkin, on se symboolia kokonaisuudessaan jostain toisesta elämäntilasta. — Ottaisin yhden semmoisen ilmiön, joka tavallisen elämän kannalta on todellista ja sittenkin symboolia henkisen elämän kannalta. Se on minulle tuttu lapsuudestani, maalaiselämästä ja talonpoikaiskulttuurista.

Semmoisessa maalaiskulttuurissa oli hyvin tärkeänä tekijänä se millä kodit lämmitettiin ja ruoat kypsytettiin — nimittäin halot.

Halot muodostivat tärkeän tekijän, vaikka voi olla, että asia on alkanut paljon muuttua, kun on tullut uusia voimia esim. sähkö. Me olimme kuitenkin kokonaan halkojen varassa. Tähän talonpoikaiskulttuuriin kuului määrättyjä ryhdistäviä ajatuksia ja määritelmiä. Erikoisesti kaksi määritelmää, jotka pidettiin tärkeänä. Ensiksi: halkojen piti olla vähintään ylivuotisia tai toisvuotisia. Toinen vaatimus oli, että käyttöhalot oli pidettävä riittävässä suojassa, vajassa, eikä ulkona sateessa ja pyryssä. — Nämä oli hyvin arvokkaat määritelmät halkokulttuurissa. Jos talo noudatti näitä sääntöjä, se antoi luottamusta koko talon toimintaan. Mutta jos oli havaittavissa tässä suhteessa laiminlyöntiä, jos huomattiin, että halot olivat sateessa ja pyryssä vettyneitä, taikka miten tahansa sattumalta kokoon haalittuja, oli se kuin leima, että talo oli retuperällä, kuin painumassa rappiotilaksi. Tämä oli puumerkki, joka antoi leiman koko talolle.

Koska koko alempi elämä on symboolia voimme kysyä, millä tavalla tämä halkokulttuuri on symboolia henkisestä elämästä. Millä tavalla ensimmäinen määritelmä on symboolia, se että halkojen piti olla ylivuotisia? Huomaamme sen hyvin

tässä kristosofisessa maailmankatsomuksessa. Meidän elämämme ja elämänkäsityksemme ei saa olla sellainen, että se rajoittuu vain tähän elämään, niin ettemme tiedä mitään muusta kuin mitä nyt olemme ja sitten kuolemme. Se on rappiokulttuuria. Meidän käsityksemme elämästä täytyy olla semmoinen että ymmärrämme, mitä olemme olleet ennen syntymäämme. Sen tulee olla kuin ylivuotinen käsitys, semmoinen käsitys, joka ulottuu menneisyyteen ja tulevaisuuteen. Meille selviää aate, että olemme ennenkin olleet. Olemme ylivuotisia ja muinaisissa elämissä määrätyllä tavalla kuivatettuja. Samalla tavalla näemme tulevaisuuteen. Meidän on valmistettava itseämme siihen tässä nykyisessä ja osattava elää reippaammin.

Sitten on toinen asia. Käyttöhalot eivät saa olla ulkona sateessa ja pyryssä, vaan vajassa. Ilman muuta ymmärrämme, että tällä täytyy olla vastaavaisuus henkisessä elämässä. Mitä se on jos halot ovat sateessa? Me olemme sateessa ja pyryssä, jos annamme persoonallisen elämän kovin vaimakkaasti vaikuttaa. Jos persoonalliset, himolliset ja kylmät tunteet saavat paljon vaikuttaa, olemme sielullisesti suojattomia, emme ole sisällä, vaan ulkona sateessa. Elämämme on samanlaista kuin retuperätalossa. Tämä aiheuttaa paljon ylimääräistä vaivaa ja ajanhukkaa. On ilotonta hommaa lämmittää huoneita ja keittää ruokaa likomärillä puilla. Me olemme ulkona silloin kun tyydymme tämän maailman filosofioihin ja kirkkojen opetuksiin. Koetamme elää kituuttaa niiden oppien mukaan ja kuolemme ennenkuin tiedämme mistään mitään. — Totuudenetsijä voi joutua semmoiseen tilaan, että vaikka hänen pitäisi olla sisällä, hän ei osaa olla sisällä, vaan vanhasta tottumuksesta antaa persoonallisen elämän hallita ja vaikuttaa. Annamme persoonallisten asioitten, esim. sukupuolielämän, vaikuttaa. Huomaamme, että silloin on aina henkisen sammumisen vaara. Emme saa elämän tulta itsessämme syttymään, se on penseätä ja vaivalloista hommaa, emme pääse siihen rakkauden kuulakkaaseen voimaan sisälle, jota Mestari on tullut tuomaan. — On parempi mitä huolellisemmin menemme sisään ihmisyyden suojaan, emme anna maailman houkutella ja riipaista mukaansa vesimärillä tunteillaan ja kylmillä ajatuksillaan.

Pyrimme sisälle ja teemme sen aivan tieteellisen järjestelmällisesti, niinkuin tieteellinen totuudenetsijä sen tekee.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 13. VIII. 1955. J. R. H:n tarkistama).

1958 helmikuu, 35—36

ÄLKÄÄMME PERÄÄNTYKÖ

Tulin tässä eräänä päivänä ajatelleeksi maailman tilaa, joka on aivan alkeellinen kehityksessään ja jossa on julistettu vapauttavaa sanomaa vähän kautta aikojen. Suuret Tietäjät ovat esittäneet näkökannan, jota seuraamalla kehitys menisi hyvään suuntaan. He asettavat lähtökohdan ja harjoitusmenetelmän siitä eteenpäin. Ja kuitenkin maailman kehitys on mennyt aivan toiseen suuntaan, vastakkaiseen suuntaan, vieraantunut historiallisen Mestarin neuvosta. Tulin ajatelleeksi, mikä oikein on se tekijä, joka saa sen aikaan, miten sen määrittelisi, sanoiksi pukisi. Ja merkillistä, se tekijä on turvallisuussyyt. Kaikki madaltumiset Mestarin viisaudesta ovat johtuneet turvallisuussyistä. Ne ihmiset, joiden käteen Mestarin perintö jää, tuntevat, että jos he perääntyvät siitä hiukan, on turvallisempaa. Heistä tuntuu, että on turvallisinta ottaa taka-askel.

Kerrottakoon esimerkkinä pieni kuvaava tapaus. Se sattui Ruusu-Ristin alkuaikoina, Pekka Ervastin ollessa johdossa, eräässä kokouksessa. Siihen aikaan oli ruusu-ristiläinen elämänymmärrys jo päässyt jonkinlaiseen tietoisuuteen jäsenten tajunnassa. Mainitussa kokouksessa oli eräs mies, Ruusu-Ristin jäsen, saanut tehtäväkseen pitää pienen esityksen, kuten nytkin on tapa. Hän koetti tulkita P. E:n elämänkäsitystä, johon sisältyy, että rististä puhkeavat ruusut ja että se risti on miekka, joka on muuttunut ristiksi — siis aseettomuus. Näin hän puhui, arvostellen sotaa. Syntyneessä keskustelussa jotkut ar-

vostelivat hänen esiintymistään aseettomuuden puolustajana, asettuen vastustamaan hänen kantaansa. He olivat itse aseiden kannalla. Ja silloin kävi niin, että puhuja hätääntyi, rupesi antamaan peräksi, myöntämään arvoa sodallekin, ja koetti päästä sovintoon toisten kannan kanssa. Silloin sanoi P. E.: älähän nyt vain ihan kaikkea peruuta mitä puhuit. — Näin saattaa käydä kun kaikki ystävät ovat toista mieltä. Turvallisuutensa vuoksi mies vetäytyi taaksepäin. Ja P. E. varoitti.

Tämä on pieni näyte siitä miksi mennään taaksepäin Mestarin opista. Se tapahtuu oman turvallisuuden tähden. Jos tämäkään mies ei olisi ajatellut omaa turvallisuuttaan ja perääntynyt niin olisihan siinä P. E. ollut turvattu. Kaikki menevät tässä maailmassa takaperin oman turvallisuutensa tähden. Onhan yksi Eläinradan merkkikin, mikä menee taaksepäin, Krapu.

Tämä on hyvä ajatella selväksi, se on avuksi. Että emme turvaudu kasarmiin, kun tosipaikka on edessä. Meissä kaikissa on krapua, perääntymistä, mutta perääntymisessä se tuho vasta onkin. On ollut ainakin Jeesus ja myös Pekka Ervast, jotka eivät olisi perääntyneet hengen menetyksenkään edessä. He seisovat vaan siinä turvassa, jonka totuus antaa. Pekka Ervastkin antaisi ruumiinsa mennä ennenkuin luopuisi totuudesta. Vastakohdaksi meidän perääntymisellemme ovat Jeesus ja Pekka Ervast antaneet esimerkin peräänantamattomuudesta. Pelastus on uskollisuudessa totuudelle. Sen sijaan että perääntyisimme meidän tulee syventyä totuuteen ja tehdä työtä sen puolesta. Sillä tavalla totuus turvaa meitä.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1958 helmikuu, 43

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Kirkko-Ekleesia: "Harvat ovat valitut")

Jeesus sanoi, että valitut, siis ne, jotka ottavat vastaan Valtakunnan sanoman, jakautuvat 3:een luokkaan, 30-, 60-, 100-kertaisen sadon tuottavaan. Näkökantamme näistä kolmesta luokasta on seuraava. 30-prosenttisen sadon tuotamme silloin, kun rupeamme noudattamaan siveellisiä elämänohjeita, siinä elämänkohdassa, missä olemme. 60-prosenttisen sadon tuotamme silloin, kun luovumme kaikesta — se on kuoleman salaisuuden ratkaisu. Sillä kuolemassa kaikki menetämme, aineelliset ja sielulliset käyttämättömät talenttimme. 100-prosenttinen on satomme silloin, kun olemme täyttäneet lapseksi tulemisen — ottaneet käytäntöön jälleensyntymisen salaisuuden. Sillä siellä takana olemme aina lapsi, ja siinä meillä on kaikki mahdollisuudet.

Luvusta tulee mieleen muutamia asioita.

Jeesus Kristuksen kautta on tullut maailmaan suuri mullistus — koska Jumala rakkautena tuli ihmiskuntaan — ja sen yhteydessä syntyi eklesia. Kaikki tämä on kristikunnan tietoisuudessa häipynyt hämärään, mielikuvituksen maailmaan. Kunnes nyt Pekka Ervast antaa Jeesuksesta ja hänen opistaan täydellisen selvyyden ja samalla täyttää aukon: P. E:n työssä on eklesia taas avautunut. Siksi tulee elävästi mieleemme P. E:n kirja Suuri Seikkailu, keskustelu uskonpuhdistuksesta rovasti Santalan ja tohtori Kotkan välillä. Tri Kotka kertoo, että hän oli tarjoutunut arkkipiispaksi, ja rovasti Santala, ensin asiaa ihmeteltyään, lausuu: mikä vahinko ettette tullut, sillä te olette kirkon pää. Eikä tri Kotka sitä kiellä. "Tulevaisuus näyttäköön, mikä olen", hän sanoo. — Tästä "Kirkko-Ekleesian" luvusta "Harvat ovat valitut" näemme, että hän on kirkon pää.

Meidän päivinämme on nyt tapahtunut loistoonsa puhkeaminen: on syntynyt maailmanuskonto, ihmisyysuskonto; jota ei ennen ole ollut. Se uskonto, mikä syntyy, ei ole paikallinen, vaan yleismaailmallinen. Se sulkee vanhat uskonnot puhdistettuna itseensä.

P. E. sanoo, että jollemme tunne Opettajaa — ja jollemme ole selvillä tilanteesta, että Jeesuksen kuvailema aika on tullut, ja P. E. on kirkon pää — emme osaa koko

tehollamme toimia uskonpuhdistuksen hyväksi.

Iloksemme P. E. sen niin rohkeasti sanoo: "Taas on Jumala esiintyvä maanpäällä meidän päivinämme".

Tämä on käynyt meille päivänselväksi ja ottaa pois turhat uuden opettajan odotukset.

Kuten sanoin kerran P. E:n 50-vuotispäivänä: "Kaikki on tullut". Siihen sanoi P. E.: "Nämä Hannulan sanat olivat kuin urkujen soitto". P. E:n oli tapana sanoa: Kun olisi edes muutama ihminen, joka olisi perillä asiasta, olisi toivoa.

J. R. H.

(Helsingissä 15. XI. 1952. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1958 maaliskuu, 67—68

HENKISEN ELÄMÄN MAHTI

(Puhe Saarenmaassa 9. VIII. -55)

Kun Pekka Ervast puhui Suomen itsenäistymisestä, puhui hän siinä yhteydessä myös eräistä kokemuksistaan näkymättömässä maailmassa. Niinpä suurlakon alkaessa 1905 kapteeni Kock sai unimaailmassa antaa lupauksen, jonka hän teki P. E:lle, että oman kuolemansa uhalla hän tekee kaikkensa, ettei verta vuodateta. Sillä ehdolla kapteeni Kock sai suurlakon johtoonsa.

Samoin P. E. puhui, kuinka hän toisessa tajunnassa joutui keisari Nikolain puheille. Hän pyysi, että keisari heti antaisi vapauden Suomelle. Keisari lupasi, mutta asetti sellaisen ehdon, että Suomen tulisi osoittaa ansainneensa sen siten, että Suomi tunnustaisi P. E:n kuninkaakseen. Siksi venäläinen sotaväki jäi vielä vallankumouksen jälkeen Suomeen.

Nyt voimme ymmärtää, ettei tuo P. E:n kuninkaaksi tunnustaminen olisi tarvinnut merkitä tavallista kuninkuutta, vaan että teosofisessa liikkeessä olisi tunnustettu hänen opetuksensa ja johtaja-asemansa. Se olisi riittänyt. Venäläinen sotaväki olisi ilman muuta vetäytynyt pois, eikä kansalaissotaa olisi tullut. Mutta kävikin päinvastoin niin, että Teosofisen Seuran vuosikokouksessa syksyllä 1917 P. E. menetti senkin vähän kuninkuutensa, mitä hänellä oli ollut. Hän luopui T. S:n ylisihteerin toimesta. Ja niin kävi, että muutaman kuukauden kuluttua alkoivat mellakat Turussa ja muuallakin. Ja tammikuussa alkoi kansalaissota.

P. E. onkin opetuksissaan sanonut, että jos olisi jommoinenkin joukko Vuorisaarnan pohjalla työskenteleviä totuudenetsijöitä, niin maailma rauhoittuisi, politiikkakin muuttuisi lasten leikistä vakavaksi työksi.

Mutta menkäämme eteenpäin. Jo P. E:n eläessä oli arvelua, että Suomi voisi jälleen joutua sodan jalkoihin. Silloin P. E. puolestaan sanoi: "ei tule sotaa, ei ainakaan niin kauan kuin minä elän". Voimme nyt ymmärtää, että jos edes Ruusu-Risti olisi tunnustanut P. E:n henkisen kuninkuuden, niin P. E. olisi voinut elää, eikä mitään sotaa olisi tullut.

Tähän on nyt lisättävä, että jos Ruusu-Risti olisi tunnustanut P. E:n henkisen kuninkuuden edes hänen kuolemansa jälkeen, niin mahdollista on, että Suomi olisi vielä sittenkin välttynyt joutumasta sotaan. Suomen ja Neuvostoliiton väliset pulmat olisi voitu järjestää sen sopimuksen mukaan, joka siinä tarkoituksessa oli laadittu, hyväksytty ja molemmin puolin allekirjoitettu. Mutta Ruusu-Ristin johto päinvastoin jyrkästi kielsi P. E:n henkisen kuninkuuden uudenvuoden päivänä 1938. Ja niin Suomen karma purkautui kahtena verisenä sotana. Eikä Ruusu-Risti ole vieläkään herännyt eikä nöyrtynyt asiassa mitään ymmärtämään.

J. R. H.

1958 maaliskuu, 81—82

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Usko ja tieto

Usko ja tieto ovat osaksi kaksi eri asiaa, osaksi saman asian kaksi puolta. Usko ja tieto ovat siten vuorovaikutuksessa keskenään, että usko vie tietoon. Saavutettu tieto puolestaan kannustaa edelleen suurempaan uskoon. Täten syventyvä usko johtaa yhäti syventyvään löytöön, kokemukseen ja tietoon.

Katsokaamme lähemmin, miten on näiden asioiden laita.

Jos ken tahansa tietää jonkun asian, niin hänen ei tarvitse sitä uskoa; hän tietää sen. Pekka Ervastin oli tapana sanoa: jos joku ihminen on käynyt esim. New Yorkissa, niin hänen ei tarvitse uskoa New Yorkin olemassaoloon; hän sen tietää. Samoin jos joku ihminen on matkustanut ympäri maapallon, niin hänen ei tarvitse uskoa maan pallomaisuuteen, sillä hän tietää asian niin olevan. Kuitenkin tähän on lisättävä, että nykyään ihmisen ei välttämättä tarvitse matkustaa maapallon ympäri ymmärtääkseen, että maa on pallo. Ei hänen liioin tarvitse matkustaa New Yorkiin tullakseen vakuutetuksi New Yorkin olemassaolosta. Sillä saatavissa olevat seikkaperäiset ja havainnolliset esitykset maan pallomaisuudesta ja jonkun suuren kaupungin olemassaolosta ovat niin vakuuttavat, että olisi järjetöntä kieltää noin ilmeisiä tosiasioita.

Samoin on laita metafyysillisissä asioissa. Jos joku tietää esim. että ihminen on jälleensyntyvä olento, niin hän sen tietää, eikä hänen tarvitse sitä uskoa. Mutta ennen varsinaista tietoa voi ihminen kirjallisuuden ja omakohtaisen mietistelyn avulla päästä sellaiseen vakaumukselliseen varmuuteen jälleensyntymisen tosiasiasta, että hänen olisi ei vain turhaa, vaan jopa älytöntäkin kieltää sitä. Sama on suhteemme muihinkin metafyysillisiin asioihin. Sitävastoin jonkun asian umpimähkäinen tai ennakkoluuloinen kieltäminen tai "uskominen" ei vie mihinkään, tai vielä pahempi: se tuhoo ja tukahuttaa itsenäisen ajattelun.

Tällainen on siis suhteemme tietämisen alaan kuuluviin asioihin. Mutta mikä sitten on usko? Tai millaisissa asioissa uskoa tarvitaan?

Vastaamme lyhyesti: usko on työtä. Usko kuuluu moraalin alaan. Jos minulla on joku ihanne, niin usko on siinä, että seuraan tuota ihannetta, että minä sen käytännössä toteutan. Sentähden usko on tahdon asia. Jos otamme täydellisyyden eli siis Mestarin ihanteeksemme, niin usko on siinä, että me seuraamme Mestarin neuvoa, esim. käskyä: älä suutu. Usko on tahdon ponnistusta suuttumattomuuden suuntaan. Ja kerran usko vie voittoon, suuttumattomuuteen. Sama on suhde toisiin Mestarin käskyihin: ole puhdas ajatuksissasikin, älä vanno, älä taistele pahaa vastaan, älä sodi, vaan rakasta kaikkia ihmisiä. Kun käytännöllisessä tahtoelämässämme ponnistamme ja teemme työtä noiden viiden käskyn osoittamaan suuntaan, niin se on uskoa, joka siirtää vuoria. Ei jonkin asian pelkkä totenapitäminen mitään vuoria siirrä. Mutta käytännöllinen usko tahtoelämässä siirtää ne vuoret, joita muodostaa viha, epäpuhtaus, vannominen, pahaa vastaan taisteleminen ja sota, ja ihminen pääsee kokemusperäiseen voittoon, tietoon ja taitoon.

Toiseksi on huomattava, että tällainen usko vie uskojansa sen Mestarin yhteyteen, jonka antamia käskyjä ihminen seuraa. Siis tässä tapauksessa sekä Jeesuksen että nyttemmin myös Pekka Ervastin. Sillä Pekka Ervast on itse seurannut noita ihanteita, yhtyen jo nuoruudessaan Jumalaan; jolloin Jeesus Kristus oli läsnä, ei vihkijänä, ei niinkuin se, joka kasteen toimitti, vaan rinnakkaisilmiönä. Ja niinpä Pekka Ervast onkin sitten järjestänyt vuorisaarnan tuon korkeimman saavutetun siveysopin uudelleen. Erikoisesti hän järjesti nuo mainitut viisi käskyä; joita hän sitten nimittääkin Taivaallisen Isän käskyiksi.

Täten siis huomaamme, että tieto varsinaisesti on uskon seuraus, siveellisen ponnistuksen tulos eli palkka. Niinpä koko teosofis-ruusuristiläisen elämänymmärryksen metafyysillinen tieto on ihmiskunnan muutamien yksilöiden, ennen kaikkea H. P. Blavatskyn — joka teki valmistavan työn — ja Pekka Ervastin ja hänen tai heidän edeltäjiensä käytännöllisen uskon hedelmä.

— — —

Tällainen on siis uskon ja tiedon suhde toisiinsa. Mutta historian kokemus osoittaa, että näissä asioissa on tapahtunut paljon sekaannusta, väärinymmärrystä ja onnettomuutta. Niinpä kirkkojen dogmatiikka yleensä on yksi tuollainen suuri ja kohtalokas erehdys. Kuitenkaan emme tässä puutu kirkkojen erehdyksiin. Emmekä liioin teosofisen liikkeen erilaisten seurojen kommelluksiin. Siirrymme suoraapäätä omaan Ruusu-Risti Seuraamme. Sillä kaikkihan tiedämme, että Seuramme elää nykyään jonkinlaisessa kriisissä. Tarvitsee vain muistaa eräät "Jäsenlehdessä" julkaistut tiedonannot, kiertokirjeet ja kirjoitukset. Ja sitäpaitsi on Järjestömme Johto määrännyt lomalle kolme looshia, nim. Tampereella, Turussa ja Jyväskylässä.

Näinollen kysymme: onko meillä Ruusu-Risti Seurassa jo muodostunut joku dogmi, joku väite eli uskomus, jossa tietämisen alaan kuuluva asia on tehty uskomisen asiaksi?

Tähän on vastattava myöntävästi. Dogmi on jo muodostunut. Ja on se jo saanut huomattavaa tuhoa aikaan. Ja jos tämä dogmi eli uskomus jää voimaan, riittää se yksin aiheuttamaan sen, että Seuramme ei ole se, mikä sen pitäisi olla.

Tämä uskomus oli ensin kuin ilmassa, Seuramme ajatusaurassa; ollen luonnollisesti puhkeama siitä yleisesti vallitsevasta ajattelusta, josta kirkkojemmekin dogmit ovat muodostuneet. Tästä Seuramme ajattelusta tuo dogmi vähitellen kehittyi ja kasvoi ja astui määräävästi toimintaan. Dogmi on siinä kielteisessä väitteessä eli uskomuksessa, että Pekka Ervast ei ainakaan ole se suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja, josta hän puhui jo v. 1909, ja jonka hän sanoi meidän ajallamme esiintyvän. Dogmi kieltää, että Pekka Ervast olisi se suuri jumalallinen inkarnatio, sellainen ihmiskunnan auttaja, jollaisesta allekirjoittanut esitelmissään ja kirjoissaan puhuu.

Myöntäkäämme, että tuo väite ei ole tarkoitettu dogmiksi. Se on muodostunut — niinkuin dogmit yleensä — puolustamaan "oikeata" oppia eli tietoa ja torjumaan "väärää" tietoa eli oppia. Mutta dogmi siitä tuli. Ja nyt se uhkaa kuin Damokleen miekka jokaisen Ruusu-Risti Seuran jäsenen pään päällä. Se miekka uhkaa tuhoa jokaiselle Seuramme jäsenelle, joka ei usko ja alistu mainitun dogmin kielteiseen väitteeseen.

Ja miekka on jo iskenyt. Ensimmäisenä uhrina oli Ruusu-Ristin työntekijä J. R. H. On selvästi ymmärrettävää, että jos J. R. H. olisi — tässä tapauksessa vastoin parempaa tietoaan ja ymmärrystään — uskonut ja toiminassaan alistunut kyseessäolevaan dogmiin, niin varmaankin hän olisi saanut jatkaa esitelmöintiään Ruusu-Ristin nimessä. Mutta kun J. R. H. seurasi totuudennäkemystään Ruusu-Risti työssään, esitelmissään ja kirjoissaan, niin dogmin uhka purkautui hänen ylitseen.

Sama on laita seuraavien uhrien. Jos Tampereen, Turun ja Jyväskylän looshien veljet olisivat alistuneet uskomaan ja toimimaan tuon uhkaavan dogmin mukaisesti, niin varmaankaan heidän looshejaan ei olisi lomalle määrätty.

— — —

Sitten toinen puoli asiassa. Eräät "Jäsenlehden" kirjoittajat — joiden taakse Jäsenlehden toimitus eli siis Ruusu-Ristin Johto asettuu — lausuvat sen ajatuksen, että allekirjoittanut päinvastoin tahtoisi pakoittaa Ruusu-Ristin jäseniä uskomaan sitä, mitä hän esitelmissään ja kirjoissaan Pekka Ervastin Opettaja-asemasta on sanonut. Mutta mitään sellaista umpimähkäisen totenapitämisen vaatimusta en luonnollisestikaan ole esittänyt. Mitä olen Pekka Ervastin Opettaja-asemasta sanonut, sen olen sanonut tietämisen alaan kuuluvana asiana. Esitykseni Pekka Ervastin Opettaja-asemasta on tieteellinen. Esitykseni on vakavan totuudenetsimisen ja pitkäaikaisen työn tulos. Esitykseni Pekka Ervastin Opettaja-asemasta on moraalisen uskonelämän tuote, sen kypsynyt tietoperäinen hedelmä. Sellaisena olen sen esittänyt. Vaikka ymmärränkin lyhyesti sanoen, että Pekka Ervastissa puhkesi ja käytännöllistyi ihmiskunnan ja valkoisen Veljeskunnan miljoonien vuosien ponnistusten kypsynein Jumalallis-Inhimillinen hedelmä — joka vuorostaan on tulevien aikojen ja nousevien sivistyksien täydellistynyt perusta, lähtökohta ja ravintoa antava Elämänpuu — niin siitä huolimatta en ole aikonutkaan asettaa esitystäni umpimähkäiseksi uskonkappaleeksi. Niinpä esitelmissäni ja kirjoissani olenkin pitkin matkaa teroittanut sitä seikkaa, että ennakkoluuloinen kieltäminen tai umpimähkäinen totenapitäminen ei vie eteenpäin. Täytyy kokea. Ja koke-

mus, tieto ja varmuus saavutetaan edellä esittämässämme moraalisen uskon elämässä, so. kulkemalla Pekka Ervastin järjestämän Vuorisaarnan siveysopin tiellä.

Näin on asia allekirjoittaneen esityksen suhteen. Mutta käytännöllinen tosiasia sensijaan on, että Ruusu-Risti Seurassamme on jo muodostunut kielteisyydessään uhkaava totenapitämisen vaatimus. Ja se on jo — niinkuin edellä huomautimme — ennättänyt saamaan huomattavaa tuhoa aikaan. Ja tuho jatkuu — mikäli ei perinpohjaista muutosta tapahdu. Sillä Ruusu-Ristin jokaisen jäsenen — pysyäkseen moitteettomana Seuramme jäsenenä — täytyy alistua pitämään totena sen, mitä kyseellinen dogmi määrää. Siten Seuramme jäsenten itsenäinen ajattelu ja herääwä aavistuskyky tukahutetaan. — Pekka Ervast sanoo, että vihkimyksen edellytyksiin kuuluu kaksi uutta aistia siten, että ihmisessä on täytynyt kehittyä taiteellinen kauneusaisti ja filosofinen intuitio. Jos nyt jotkut Seuramme jäsenet olisivat — niinkuin epäilemättä ovatkin — päässeet sisäisesti niin pitkälle, että he filosofisella intuitiollaan aavistaisivat, vieläpä olisivat päässeet vakaumukselliseen varmuuteen siitä, että Pekka Ervast juuri on se suuri Opettaja, suuri Jumalan Poika, suuri Vapahtaja, jonka esiintymisestä meidän ajallamme Pekka Ervast puhui, niin heidän olisi nyt kiellettävä ja tukahutettava tämä aavistuksensa tai vakaumuksellinen varmuutensa — niin, jopa kokemusperäinen tietonsakin — voidakseen pysyä Seuramme moitteettomina jäseninä. Ja niin tulisi tuhotuksi — Seuramme vaikutuksesta ja painostuksesta — edellytys päästä todelliseen vihkimykseen.

Selviö on siis tämä: Seurassamme ei saa asettaa mitään tietämisen alaan kuuluvia uskonkappaleita, ei kielteisiä eikä myönteisiä. Sensijaan Ruusu-Ristin jäsenyyteen kuuluu kuin edellytyksenä, että jäsen tuntee kunnioitusta teosofis-ruusuristiläistä elämänymmärrystä kohtaan. Hänestä itsestään sitten riippuu, miten uutterasti hän asioihin syvenee ja työtä tekee. Usko on — niinkuin jo sanoimme — käytännöllisen moraalin alaan kuuluva asia. Jos joku uskon tiellä, so. vuorisaarnan siveysopin tiellä kulkiessaan on päässyt ensin aavistukseen, sitten vakaumukselliseen ja lopulta kokemusperäiseen varmuuteen ja tietoon siitä, että Pekka Ervast todella on se suuri Opettaja, josta puhetta on ollut, niin Seurassamme täytyy hänelläkin olla vapautensa kasvaa uskossaan ja kokemuksessaan. Vakavalla työntekijällä täytyy olla tilaisuus tällaistenkin löytöjensä esittämiseen. Ellei tällaista mahdollisuutta ole, niin Seuramme ei ole elävä totuuden etsijäin seura, ei vapaan ajattelun pyhäkkö. Seuramme muodostuu korkeintaan vain sellaisten ihmisten yhtymäksi, jossa uskotaan kaavan ja käskyn mukaan.

Pekka Ervast itse on jo v. 1909 sanonut, että meidän ajallamme esiintyvän suuren Opettajan ymmärtäminen ja vastaanottaminen on henkisesti katsoen ajan polttavin kysymys. Annammeko arvoa tälle Pekka Ervastin lausunnolle? Jos todella arvoa annamme, niin on meillä syytä syventyä tähän asiaan. Silloin saatamme huomata, että asia voi meillekin muodostua ei vain kiintoisaksi, vaan todella henkisesti katsoen ajan polttavimmaksi kysymykseksi. Tutkikaamme Pekka Ervastin Vuorisaarnaa ja muita hänen kirjojaan ja kirjoituksiaan — ja antakaamme filosofisen aavistuskykymme herätä ja kasvaa.

— — —

Kenties velvollisuuteni on vielä sanoa joku sana muutamien "Jäsenlehdessä" esitettyjen lausuntojen johdosta?

"Jäsenlehdessä" esiintyy esim. tämänkaltainen lausunto: Mitä tulisi toiminnasta talossa, jossa ei isäntää toteltaisi? — Aivan oikein. Mutta tällöin nousee kysymys: ken on meidän, henkisen seuran, isäntä? Vastaan lyhyesti: henkisen hierarkian isäntä on Mestari. Ja mitä käskee Mestari? Jos Mestarinamme pidämme Jeesus Kristusta, silloin isäntämme sanoo: "Siitä teidät tunnetaan minun oppilaikseni, että teillä vallitsee rakkaus keskuudessanne". Jos isäntänämme pidämme omaa Perustaja-Johtajaamme Pekka Ervastia, silloin hänen Testamenttinsa kuuluu: R a k a s t a k a a t o i n e n t o i s i a n n e. Ja erikoisesti Pekka Ervast teroittaa, että neljäs käsky on kaiken kulmakivi. Ei ole lähdettävä taistelemaan pahaa vastaan. Ei ole käytettävä uhkaa, ei pakkoa eikä väkivaltaa. Ellemme tätä neljännen käskyn henkeä ymmärrä ja sulata ja sen mukaan työskentele, niin kaikki meidän aikaansaannoksemme on rakennettu hiekalle, ja ne luhistuvat. Mikäli emme näitä Isäntämme ohjeita seuraa, sikäli Seuramme muodostuu — hier-

arkisesta nimestään huolimatta — vain henkiseksi tyrannikunnaksi.

Sitten on eräs toinen "Jäsenlehdessä" esitetty lausunto. Pekka Ervastin sanotaan jo eläessään kieltäneen sen, että hän olisi se suuri Opettaja, Jumalan Poika, jonka esiintymisestä meidän ajallamme oli puhetta ollut. Mutta malttakaamme. Kirjassaan "Ruusu-Ristin syntysanat Suomessa" Pekka Ervast III luvussa puhuu Jordankasteestaan, Jumalan Poika-kokemuksestaan. Sitten IV luvun alussa hän antaa vastauksen oletetulle persoonalliselle kysyjälle. Vastaus kuuluu: "En luule mitään itsestäni. En persoonallisuutena ole mikään. En ole Jumalan Poika, en selvänäköinen, en tietäjä, en ole missään käynyt enkä mitään tehnyt". Kas siinä Pekka Ervastin oma kirjallinen lausunto. Voimme kysyä: onko siinä vaatimattomuutta? Onko ristiriitaisuutta? Kuulkaamme miten Pekka Ervast itse jatkaa. Näin hän sanoo: "Vastatessani yllämainittuun kielteiseen suuntaan oletetulle persoonalliselle kysyjälle, olisin ilmeisesti puhunut ristiin. Enkä kuitenkaan. Tahdon vähän selittää asioita". Ja Pekka Ervast jatkaa selitystään. Kuitenkaan emme ryhdy sitä tässä kertaamaan. Merkitsemme vaan, että tällainen on Pekka Ervastin oma kirjallinen vastaus, se vastaus, jonka hän olisi antanut, tai jonka hän antoi kaikille tuollaisille kyselijöille. Olenkin tästä seikasta jo lyhyesti maininnut kirjassani "Pekka Ervastin asema". — Muuten Pekka Ervast useasti huomautti etenkin H. P. B:n opetuksien yhteydessä, että okkultistin on jotenkin kuin yhdellä kädellään avattava ja toisella peitettävä. Sitäkin suuremmalla syyllä täytyy hänen siten menetellä oman henkilöllisyytensä suhteen. Niinpä onkin peräti opettavaista muistaa, miten H. P. Blavatsky aikanaan vastasi tuollaisiin persoonallisten ystäviensä kysymyksiin. Tavallisesti hän vastasi näin: "Mikä minä olisin, kurja H. P. B." Mutta yhtä tärkeätä ja yhtä opettavaista on muistaa, että Pekka Ervast myöhemmin eräässä kirjoituksessaan nimittää H. P. B:tä vapahtajaolennoksi. Mutta tämä riittääkin jo tästä.

Lopuksi vielä eräs näkökanta. On arveltu, että Teosofinen Seura demokraattisuudessaan oli kuin lava, jossa erilaiset suunnat esiintyivät, ja että tämä seikka vaikutti heikentävästi ja niinollen lisäsi mahdollisuuksia siihen suuntaan, että T. S. epäonnistui. Käytännöllinen eli historiallinen totuus kuitenkin on, että T. S:aa eivät vieneet matalikolle nuo "suunnat", ei esim. Steinerin suunta eikä Pekka Ervastin suunta. Ei, vaan Teosofisen Seuran johti matalikolle sen oma keskusjohto Adyarissa. Teosofisen Seuran ajoi henkisesti karille sen oma Presidentti ja hänen läheiset toverinsa.

Edellä esitetyllä luulen nyt jotakuinkin suoriutuneeni siitä velvollisuudesta, jonka "Jäsenlehden" eräät edesottamukset olivat minulle asettaneet. Kiittäen opettavaisesta yhteistyöstä ja kaikkea parasta toivoen merkitsen veljellisellä kunnioituksella

Helsingissä pääsiäisenä 1939.

Teidän J. R. Hannula

1958 huhtikuu, 100—104

PIRSTOUTUMINEN ON KÖYHYYTTÄ

(Puhe Saarenmaassa 8. 8. 1955)

On todella syytä muistaa ja ottaa vakavasti huomioon tuo Pekka Ervastin opetus, että vaikka teosofisen liikkeen hajoamisen moniksi seuroiksi voitaisiin muodon kannalta selittää rikkaudeksi, niin hengen kannalta se on köyhyyttä.

Nyt voimme ajatella, että tuo henkinen köyhyys ei ole vain sen hetken vaikuttamassa, jolloin jakautuminen tapahtui, vaan hengen köyhyys vaikuttaa sitten jatkuvasti.

Ajatellaanpa nyt tältä kannalta P. E:n perustaman Ruusu-Ristin asemaa. Voimme ensin sanoa, että noin kielteiseltä kannalta katsoen Ruusu-Ristin syntymisen aiheutti Teosofisessa Seurassa vallinnut henkinen köyhyys. Oltiin ennen kaikkea köyhiä veljeydessä. Ei oltu hankittu veljeyden rik-

kautta, vaikka Seura oli perustettu nimenomaan sellaisen rikkauden hankkimiseksi, työskennelläksemme yleisen veljeyden puolesta.

Emmekä me olleet köyhiä ainoastaan veljeydessä, vaan me olimme köyhiä siinä valmistavassakin rikkaudessa, joka on välttämätön ennen veljeyttä. Me olimme köyhiä myöskin suvaitsevaisuudessa. Meillä ei ollut varaa olla edes suvaitsevaisia. Emme suvainneet Pekka Ervastia ja hänen työtovereitaan edes toisena osastona Suomen Teosofisessa Seurassa. Ja sentähden P. E:n oli työtovereineen järjestäydyttävä uudeksi seuraksi, teosofiseen liikkeeseen lukeutuvaksi Ruusu-Ristiksi.

Ja entä Ruusu-Ristissä? Sama juttu. Ruusu-Ristissäkään meillä ei ollut varaa olla edes suvaitsevaisia puhumattakaan veljeydestä. Niinpä itse työn tähden olimme pakoitetut jälleen järjestymään uudelleen. Järjestyimme teosofiseen liikkeeseen lukeutuvaksi P. E:n Kannatusliitoksi.

Tällätavoin Suomessa on nyt kolme teosofiseen liikkeeseen lukeutuvaa yhtymää. Voidaan ajatella, että se muodollisesti on rikkautta, mutta hengen kannalta se on köyhyyttä. Eikä tämä köyhyys pysähdy vain tuon jakautumisen aikaansaamiseen, vaan se jatkuu niissä seuroissa, joiden henkinen köyhyys tuon jakautumisen aiheutti. Tältä kannalta voimme nyt lähemmin ajatella Ruusu-Ristin asemaa.

Seremonioillaan, muotomenoillaan, seurustelullaan, juhlillaan ja muulla sellaisella Ruusu-Risti voi ylläpitää jäsenissään kiinnostusta. Ja he voivat itse luulla ja toisilleen uskotella, että juuri kaikki tämä on todellista henkistä elämää. Niinhän kirkotkin jäsenistöineen kuvittelevat. Mutta jos sitten joku Ruusu-Ristin jäsen läpikäy sellaisen henkisen heräämisen, että hän joutuu vakavasti kysymään: mikä on todellinen totuus kaiken tämän takana? niin hänen asemansa Ruusu-Ristissä alkaa horjua. Jos hän jatkaa vakavasti, niin hän lähestyy sitä hetkeä, jolloin hänet karkoitetaan Ruusu-Rististä, tai tehdään hänen työnsä ja olonsa siellä mahdottomaksi.

Tietysti hän saa jäädä, jos hän mukautuu vaihettamaan esikoisuutensa herne-rokkaan. Toisinsanoen jos hän "nöyrtyy" Ruusu-Ristin johdon edessä, katuu ja pyytää anteeksi. Jos hän tällätavoin alistuu henkiseen kuolemaan, niin hän saa jäädä.

J. R. H.

1958 huhtikuu, 117

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Eheytyminen)

On ollut ennen puhetta siitä, kuinka lapsi voi olla omalla tavallaan ehjä. Mutta lapsen varttuessa sisäinen eheys häviää. Se häviää sentähden, että hänessä herää tavallaan häiritseviä voimia. Sellainen on ujous, eräänlainen pelko ja arkuus. Sellainen on heräävä sukupuolivoima. Ihminen ei ole enää välitön ja ehjä. Hän on kuin erilaisten voimien taistelukenttä. Hän ei osaa eikä kykene olemaan noiden sisäisten voimien suvereeni hallitsija, niinkuin pitäisi, vaan päinvastoin joutuu olemaan niiden käskyläinen, palvelija, orja.

Ja niin ihminen joutuu kulkemaan moninaisten pettymysten, surujen ja murheitten polkuja. Jälleensyntymiensä aikana hän joutuu yrittämään jos milläkin tavalla. Vaistojen ajamana. Milloin katkeroituneena, milloin maahan masentuneena. Murheensa hän oppii pukemaan jo lauluun ja säveliinkin. Runoilijana hän jo tulee kääntyneeksi elämän puoleen: "Oi, anna minun tulla lapseksi jälleen!" Hän ei ole käytännöllisesti selvillä siitä, mitä hän pyytää. Ei hän tule ryhtyneeksi selvittelemään itselleen sitä menetelmää, jonka mukaan hän saattaisi tulla lapseksi jälleen. Hän runoilee siitä, mutta runoilun käytännöllinen toteuttaminen jää seuraaviin jälleensyntymiin.

Se jää siksi, kunnes hänestä tulee varsinainen totuudenetsijä. Totuudenetsijänä hän on kutsuttu toteuttamaan sen, mistä hän runoilijana runoilee. Sillä hän ei voi tulla lapseksi muuten kuin siten, että hänessä syntyy sisäinen lapsi, ihmisyyden

lapsi, kristuslapsi, korkeampi minä. Eikä se lapsi synny vain runoilemalla. Ei se siten synny. Sen lapsen syntyminen edellyttää, että ihmisessä ensin järjestyvät sen ihmisyyslapsen vanhemmat, sen isä ja äiti. Eikä nekään järjesty ilman muuta. Niitäkin täytyy tietoisesti kasvattaa. Ja miten niitä kasvattaa? Niitä kasvatetaan siten, että noudatamme niitä siveellis-järjellisiä ohjeita, neuvoja, ihanteita, joita täydellistynyt jumal-ihminen meille antaa. Ne esiintyvät Jeesus Kristuksen antamassa ja Pekka Ervastin täydentämässä Vuorisaarnassa, keskeisesti hänen viidessä käskyssään. Niitä seuraamalla meissä järjestyvät ihmisyyslapsen vanhemmat, isä ja äiti.

Ja mitä ovat nuo vanhemmat? Lyhyesti sanoen: isä on totuudellisuus, rehellisyys, oikeamielisyys ja nöyryys jumalallisuutta kohtaan. Äiti on: siveellinen puhtaus, hartaus, lempeä auttavaisuus. Kun tämä isääiti on ihmisessä, silloin hän voi synnyttää sisäisen ihmisyyslapsen itsessään. Ihminen alkaa taas sisäisen eheytymisen, lapsenomaisuuden, sen, josta runoilijat saattavat parhaimpina hetkinään laulaa, mutta jonka totuudenetsijä toteuttaa, käytännöllistää.

Tällainen henkinen elämä vaikuttaa myös suoranaisesti ruumiinkin toimintaan. Ottakaamme eräs asia. Kirjassaan "Ihmisen synty" Pekka Ervast puhuu mm. rauhasista. Vaikka yksi neljästä eetteristä, eloeetteri, vaikuttaa erikoisesti sukupuolirauhasten kautta, niin kuitenkin sukupuolisuus vaikuttaa toisissakin rauhasissa. Sitten P. E. puhuu erikoisesti pienestä käpyrauhasesta, joka on aivoissa. Lapsessa käpyrauhanen vaikuttaa siten, että se tavallaan suojelee lasta sukupuolivoimalta, niin ettei sukupuolivoima pääse liiaksi vaikuttamaan. Mutta määrätyssä iässä käpyrauhasen tällainen suojeleva toiminta loppuu, joten ihminen jää enemmän sukupuolivoiman ryntäysten alaiseksi.

Sitten P. E. sanoo merkittävän asian. Hän sanoo, että henkisessä elämässä käpyrauhanen alkaa taas toimia samaan suuntaan kuin lapsissakin, siis jotenkin suojelevasti sukupuolivoiman ryntäyksiä vastaan. Ja tämähän on jo menemistä tuota runoilijoittenkin kaipaamaa lapsenomaista eheytymistä kohti. Sitenhän käy ymmärrettäväksi Jeesuksenkin puhe, että tullaksemme Jumalan valtakuntaan meidän on tultava lasten kaltaisiksi.

Niin, henkinen elämä on todellisuuksien elämää. Pekka Ervastin luoma suuri maailmanuskonto sitä todellisuuksien elämää meille opettaa. Kultaa kalliimpi on tuokin neuvo tai tieto, että henkinen elämä auttaa meitä järjestymään lapsenomaista eheytymistä kohti.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 26. 7. 1955.)

1958 toukokuu, 131—132

AHASVERUS

(Puhe Saarenmaassa 8. 8. 1955)

Tulipa mieleeni legenda Jerusalemin suutarista Ahasveruksesta. Tarina kertoo, että kun Jeesus pakotettuna kulki Golgatalle ristiään kantaen, olisi hän tahtonut levätä Ahasveruksen portaalla, mutta Ahasverus ei sitä sallinut. Johtuiko tämä siitä, että Ahasverus oli oikeaoppinen juutalainen, jollaisena hän hyväksyi Jeesuksen teloituksen, vai tunsiko hän Pietarin tavoin pelkoa, ettei tulisi sekoitetuksi arveluttavaan juttuun, se ei legendassa käy selville. Sensijaan legenda kertoo, että Ahasverukselle tuli tästä sellainen kohtalo, että hän joutui rauhattomana kulkemaan maasta maahan. Myöhemmin on tarinaan yhdistetty joku vihitty, joka jatkuvissa jälleensyntymissään on joutunut tuollatavoin vaeltamaan maasta maahan.

Kun ajattelemme tätä legendaa, niin huomaamme, että se omalla tavallaan on yleispätevä. Koko kristikunta pappeineen, piispoineen ja paaveineen on Ahasveruksen tavoin kieltänyt ristiään kantavan Jeesuksen levähtämästä portaallaan. Olemme peljänneet Jeesuksen kantamaa opetuksen ristiä, vuorisaarnan oppia, hänen viittä käskyään. Emme ole uskaltaneet tai emme ole tahtoneet tulla sillätavoin leimatuksi.

Olemme peljänneet. Mitä olemme peljänneet? Olemme peljänneet omaa "seurakuntaamme", omia ilmiantajiamme, omia inkvisiittoreitamme. Olemme peljänneet omaa itseämme. Ja niin olemme saanut oman ja yhteisen karmamme ajamina jatkaa surullista näytelmää: olla ajamassa portaaltamme pois jokaisen nuorukaisen, joka Jeesuksen oppia kunnioittaen kieltäytyy vihkiytymästä sodalle, järjestetylle murhalle ja ryöväykselle.

Mutta miksi me yhä jatkaisimme tuollaisessa valheessa ja itsepetoksessa? Ottakaamme Ahasveruksen osa toiselta kannalta. Ottakaamme Mestari portaallemme, verannallemme, huoneeseemme. Neuvotelkaamme hänen kanssaan. Liittykäämme häneen. Toimikaamme hänen sanomansa puolesta. Meillähän on nyt kristosofinen sanoma. Meillä on Pekka Ervastin elämää perinpohjaisesti valaisevat kirjat.

Siten voimme yhteisvoimin kantaa ihmiskunnan raskasta karmaa. Kannamme aina niin, että valo voittaa pimeyden, rakkaus ja hyvä tahto itsekkyyden.

J. R. H.

1958 toukokuu, 143

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Oppineisuuden ansa)

Meille selitetään ja me voimme ymmärtää, miten oppineisuus voi muodostua ansaksi ihmisyyden tiellä. Etenkin tässä ns. eurooppalaisessa kulttuurissa. Siinä ihminen joutuu jo varhaisiässä kouluun. Tultuaan yliopistoon ja jatkaessaan siellä hän ei tule enää varsinaisesti uskonnon kanssa tekemisiin, paitsi jos on joutunut jumaluusopilliseen tiedekuntaan. Jos hän jatkaa tieteellisellä alalla, tulee hänen ojennusnuorakseen vaatimus: kaikki täytyy olla havainnollisesti todennettua. Ja kun hänen aikansa kuluu ammatillisessa tieteellisessä työssä, johtuu tästä, että varsinainen henkinen elämä, Jumala ja yliaistillinen elämä, jäävät hänen varsinaisen tutkimustyönsä ulkopuolelle. Siihen hän suhtautuu sellaisella nöyrällä tavalla, ettei hän mene siitä mitään väittämään tai määrittelemään. Sillä hän ei sitä tunne, hän ei oikeastaan siitä mitään tiedä. Kuitenkin tällainen vakavahenkinen, vilpitön, nöyrä tiedemies voi ottaa Vuorisaarnassa esitetyt ja Pekka Ervastin uudistamat viisi siveellistä käskyä huomioon, ja tarkkailla itseään niiden valossa. Sellainen asennoituminen on jo taas itsessään tieteellistä laatua. Sehän on tieteellistä työtä, kun hän yrittää vapauttaa sisäisen olemuksensa vihasta, suuttumuksesta. Siten hän tieteellisellä tavalla puhdistaa ja jalostaa omaa olemustaan, luonnettaan. Ja jos hänessä on todellisen tiedemiehen ominaisuutta, niin hän jatkaa samaa menetelmää kaikissa viidessä käskyssä esitettyjen ohjeitten mukaan. Ja tässä työssään hän voi tehdä huomioita, tieteellisiä löytöjä, aina edelleen. Se on todellista tieteellistä työtä. Ja hänestä itsestään riippuu, millä vakavuudella ja peräänantamattomuudella hän jatkaa, millaisiin tuloksiin hän tulee, mitä löytöjä hän tekee, mitä hän saavuttaa.

Katsokaamme nyt paria ansaakin tällaisen tieteellisen työn yhteydessä.

Yhdeksi ansaksi voi muodostua se edellä esitetty toteamus, kun hän huomaa, ettei hän varsinaisesti tiedä mitään näkymättömästä, yliaistillisesta elämästä. Nyt hän voi erehtyä tekemään sellaisen päätelmän, ettei siitä kukaan toinenkaan mitään tiedä. Eikä hän huomaa, että tämä ei ole enää tiedettä. Se on vaan tietämättömän ihmisen mielivaltainen päätelmä.

Tämä ansa menee sitäkin pahemmaksi jos hän kieltää, ettei mitään jumalaa, ei mitään yliaistillista elämää ole ollenkaan olemassakaan. Tästä huolimatta hän saattaa olla yliopistollinen tiedemies, arvokas akateemikko. Mutta todellisuudessa hän ei ole enää tiedemies. Hän on omalla tavallaan sokea uskovainen, omavaltainen kiihkoilija.

Ottakaamme vielä toinen ansa, joka aina vaanii oppineen tiedemiehenkin kintereillä. Hän saattaa tehdä eräitä löytöjä, joihin löytöihinsä ei kykene suhtautumaan tieteellisen asiallisella tavalla. Hän innostuu löytöönsä ja kuvittelee olevansa ensimmäi-

nen sellaisen löydön tekijä. Hän keksii löydölleen sellaisen nimenkin jota, jos mahdollista, ei ole ennen käytetty. Mutta vakavasti ottaen hän ei ole enää tiedemies, ei tieteen palvelija, vaan hän on oman kunnianhimonsa orja.

Tähän sopii nyt lisätä, että kyllä nuo samat ansat löytävät tiensä myös varsinaiselle henkiselle työsaralle. Tästähän meillä oli käytännöllinen kokemus omassa Ruusu-Ristissämme. Ruusu-Ristin Perustaja-Johtaja puhui jatkuvasti siitä, että meidän ajallamme Jumala taas esiintyy maan päällä. Esiintyy suuri Opettaja, joka perustaa suuren maailmanuskonnon. Ja P. E. lisäsi, että Jeesus jo kuvaili tätä suurta tulemista, ja että tämä Jeesuksen kuvailema suuri tuleminen on nyt tapahtunut. Mutta koska Ruusu-Ristin Hallitus ei tiedä mitään tuosta suuresta Opettajasta, niin sentähden siitä ei voi eikä saa kukaan muukaan tietää, ei ainakaan Ruusu-Ristin määräysalueella.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 26. 7. 1955.)

1958 kesäkuu, 164—165

"KUIN VEITSEN TERÄLLÄ"

(Puhe Saarenmaassa 11. 8. 1955)

Onhan sanottu, että me ihmiset elämme tässä maailmassa kuin kulkisimme veitsen terällä. Tämä tarkoittaa, että hyvä ja paha ovat siinä aina yhtä lähellä.

Ajatelkaamme erästä tuollaista pahuuden ansaa. Sanokaamme, että joku ihminen on joutunut kokemaan pettymyksen lemmen elämässä, avioliitossa. Silloin paha kuiskaa hänelle, tai paremminkin tuo pettynyt ihminen itsekseen ajattelee ja päättelee: kyllä minäkin tuon tempun osaan. Juuri nyt hän on joutunut veitsen terälle. Hän ajattelee: annetaan vahingon kiertää. Hän antaa muodostua läheisiä suhteita toiseen sukupuoleen, milloin vaan tilaisuus siihen tarjoutuu, mutta jättää sitten toisen siihen pettyneenä. Sellainen on pimeätä elämää, paholaisen hommaa. Valon elämää on, kun petettynäkin sanon: noin en minä saa menetellä. Minä en tahdo noin menetellä. Minä annan anteeksi ja siunaan pettäjääni, mutta itse en tahdo niin menetellä.

Näin on ihmisen meneteltävä kaikissa asioissa. Ei hän saa ruveta ulvomaan sutena susien joukossa. Jos hän niin tekee, on hän joutunut pahuuden puolelle. Ihminen on kutsuttu esiintymään aina ihmisenä, valon lapsena. Ja meidän on muistettava se suuri totuus, että me ihmiset olemme kutsutut toisiamme auttamaan. Onpa sanottu niinkin, että on paljon suurempaa ajatella toisten auttamista, kuin ajatella omien kykyjensä kehittämistä. Ja jotainhan meissä kehittyy silloinkin, kun me ajattelemme toisten auttamista. Meissä kehittyy kyky auttaa. Se on todellista viisautta. Se on sitä rakkauden viisautta, jolla Mestari auttaa, jolla Jumala rakastaa. Ja siinä taidossahan me kaikki olemme kutsutut kasvamaan.

J. R. H.

1958 kesäkuu, 179

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Jatkuva valistustyö)

Pekka Ervastissa näemme, miltä näyttää, kun hyvyys esiintyy viisauden puvussa — ei saamattomuuden, kun se esiintyy pohjaan asti menevänä nerokkaana viisautena, joka valaisee maailman näyttämön koko sen laajuudessa ja syvyydessä.

Saamme selvän kuvan siitä, miten yhteiselämämme on parannettavissa: ihmi-

siä kasvattamalla. Se on kiittämättömintä työtä, kuten käytäntö osoittaa, mutta ainoa keino. Ihmisiä on kasvatettava välttämättömään valistukseen, välttämättömään tietoon siitä, mikä ihmiselle kuuluu. Tässä suhteessa on kokeiltu paljon teosofisessa liikkeessä, esim. perustettu lapsille kouluja. Mutta niillä on sama ohjelma kuin muillakin kouluilla; ne jäävät vain nimeltään teosofisiksi. Ei voi alkaa koulujen perustamisella. Se on alkamista väärästä päästä. Täytyy alkaa toisesta päästä, aikuisten ihmisten kesken on tehtävä valistustyötä. Nämä valistuneet aikuiset ihmiset — ja heidän lapsensa — muodostavat kristosofisia ryhmiä. Kun se joukko kasvaa määrätyn vahvuiseksi, alkaa hiljalleen uusi järjestely yhteiskunnassakin. Se alkaa siten, että kristosofinen joukko herättää olemassaolollaan ja työllään huomiota, ja ihmisten ote vanhoihin kulttuurimuotoihin höltyy. Kirkon ja koulun vangitsevat kahleet alkavat ensin höltyä, ja sikäli kun aikuisten ihmisten valistunut joukko kasvaa, ihmiset osaavat kokonaan irtaantua niistä. Korkeampi minä herää ja johdattaa ihmisen pois uskonnon vankilasta ja koko kulttuurin sielullisesta vankilasta. Voisi käydä pieni kaunis vallankumous: ihmiset jättävät vanhan, valistuneen ymmärryksensä voimalla. Samalla järjestetään sivistysolot ym. uudelle kannalle. Tapahtuu siis hidas asteettainen siirtyminen vanhasta uuteen. Se tapahtuu sen periaatteen mukaan, että vanhat muodot eivät enää tyydytä, koska se uusi joka on syntynyt, herättää järkevyydellään huomiota ja vetää ihmisiä pimeydestä valoon. — Nyt olemme siinä vaiheessa, että on alkanut valistustyö aikuisten kesken, ja ainakin kirkon ote on alkanut höltyä. Papit itsekin rupeavat vapautumaan ja huomaavat, että täytyy järjestää kirkon oppia maailmanuskonnon suuntaan. Valistustyö on pantu alkuun teosofisessa liikkeessä ja erikoisesti maailmanuskonnossa. Ei tarvitse itse keksiä ratkaisuja, sillä kaikki pulmat on jo maailmanuskonnossa ratkaistu. Meidän täytyy vain tehdä valistustyötä.

Tällä tavalla minulle koko se työ ikäänkuin näkyy. Se on jatkuvaa valistustyötä.

— — —

Uudessa Testamentissa on kuvaus Pietarin vapautumisesta vankilasta. Enkeli tuli ja aukaisi ovet. Tapahtuma voi olla historiallinen, mutta myös symboolinen. Ihminen ei pääse kirkon ja koulun vankilasta ennenkuin enkeli avaa ovet. Enkeli on valistunut järki; se valistaa hänen ymmärryksensä, kun ihminen tekee totta siitä mitä Viisaat opettavat.

Niinpä kertoi eräs suomalainen nainen nähneensä unen, että enkeli johdatti hänet täpötäydestä kirkosta ulos. Monet pyrkivät ulos ja pyysivät hänenkin apuaan, mutta vaikka ovi oli auki, niin kukaan ei osannut tulla ulos, ellei enkeli johdattanut.

Siksi vain oikean valistustyön kautta voidaan ihmiskuntaa auttaa. Oikeaa valistustyötä on se, mikä herättää ihmisessä moraalin. Psykismin ja filosofisten järjestelmien opettaminen ei ole riittävää valistustyötä. Valistustyön täytyy lähteä Valkoisen Veljeskunnan tajunnan pohjalta. Sen täytyy lähteä Jumalasta, ja sitten Jumala lähettää enkelinsä valistamaan ihmisen. Enkeli on hänen valistunut järkensä.

J. R. H.

(Turussa 22. 12. 1953. Muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1958 syyskuu, 195—196

PARATIISIA . . .

(J. R. H:n puhevuoro iltajuhlassa 10. I. 1954 Tampereella. Muistiinmerkinnyt R. A.)

Paratiisi-tarussa puhutaan monenlaisista puista, joita Jumala sinne istutti ja jotka olivat ihania nähdä ja hyviä syödä. Hän istutti myös hyvän ja pahantiedon puun, jonka hedelmiä ei saanut syödä, sillä siitä puusta syöden kuolemme. Nyt on Elämänpuu astunut tähän näkyvään maailmaan. Meissä itsessämme on se hyvän- ja pahantiedon puu. Oma persoonallisuutemme on se pimittävä puu, jota Kalevalakin kuvaa

suurella puulla, joka pimittää Kristus-auringon ja valon. Emme saa sitä nurin, ellemme saa apua. Mutta Kalevala sanoo, neuvoo, että elämän merestä nousee mies, peukalon kokoinen, joka kykenee sen kaatamaan. Ja se on se meidän korkeampi Minämme, se on sitä Kristus voimaa, joka meissä on siemenenä. Sitä meidän tulee vaalia ja kasvattaa, ja se se kukistaa oman itsekkään persoonallisuutemme. Se, mikä on kiellettyä on, ettemme saa tehdä itsestämme numeroa. Tämä nyt on se hyvän- ja pahantiedon puu. Ja mitä ne muut puut ovat siinä Paratiisissa, joista voi nauttia? Ne ovat luonnon kauneus, esim. auringon nousut ja laskut, se on himotonta nautintoa, se on kauneutta. Mutta auringon noususta ja laskusta nautimme eri tavalla. Auringon nousu on elämää, voimaa kuvaava, kun taas laskua katsellen jäämme kaihoon. Jos olemme osanneet siitä nauttia niin, että se on herättänyt meissä rakkautta, niin osaamme unielämässä sitten kaihon siivin nousta enkelimaailmaan. Tämä on syömistä kauneuden puusta. Jos itse kieltäydymme hyvän- ja pahan tiedon puusta, osaamme kauneudesta nauttia. Syömme paastoamalla pahan puusta. Luonnossa on monenlaista himotonta nautintoa: on metsät, puut, pauhaavat kosket, solisevat purot, pilvet eri väreissään, niityt kukkineen. Näistä kauneuden puista saamme nauttia, jos osaamme. Jos sydämemme on elämänpuun virityksessä, liikumme luonnossa kuin Jumalan temppelissä.

Sitten on vielä muita puita, on taide ja filosofia, syömme myös siitä puusta, mutta syömme juuri senverran, ettemme päästä sitä himoon. Emme myös saa himoita kenestäkään ihmisestä.

Vielä yksi laji puita on toverisuhteet. P. E. sanoo tästä: kun kaksi nuorta poikaa — samoin myös tytöt — tekevät ystävyysliiton, ne ovat silloin voimakkaammat, kun ovat antaneet puhtaalle toveruudelle arvon.

Harvoin filosofia ja taide sinään on himoton. Ne ovat Kristus vastaista, eivät pysy siinä, joksi ne on tarkoitettu tässä jumalallisessa elämän järjestyksessä.

Tämä on nyt puhuttu periaatteen kannalta. Täytyy olla selvillä periaate, jota sitten osaamme käytännössä toteuttaa.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama.)

1958 syyskuu, 206—207

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Rakastatko työtä?)

Kun muutama vuosi sitten työkauden alkaessa mietin, mitä asiaa pitäisi nyt esittää, tuli vastaus hengestäni: Pistis Sophian sisältöä. Esitelmäsarja Pistis Sophiasta Christosophiaan oli siis elämän tahto.

Elämä kokonaisuudessaan on moraaliselta mentaliteetiltaan kehityksen alainen. Pistis Sophia on kirjoitettu oman aikansa mentaliteetin mukaan, siis ensimmäisten vuosisatojen, gnostikkojen ajan. He esittävät siinä elämänkäsitystään. Meidän aikamme on saman tiedon tarpeessa, mutta se täytyy esittää aikamme omien henkisten mahdollisuuksien mukaisena, siten kuin elämä nyt vaatii. Me olemme nyt saaneet elämänkäsityksemme alustavasti H. P. Blavatskyltä. H. P. B. esitti parhaan vanhasta liitosta. Pekka Ervast uudisti koko elämänselityksen, koska on tapahtunut suuret jumalalliset voimavuodatukset, muuttaen ihmisen mahdollisuudet.

Voimme herätä ilolla huomaamaan, että olemme näin saaneet valaistusta länsimaisen kulttuurin synkkään elämänkatsomukseen, mm. sen synkimpään kohtaan, oppiin ikuisesta helvetin piinasta. Helvettihän tulisi olemaan useimpien ihmisten kohtalo, pieni joukko vain pääsisi Kristuksen kanssa taivaaseen. Tämä on sinään älytöntä.

Pistis Sophia puhuu näistä asioista omalla järkyttävällä ja herättävällä tavallaan. Mutta Pekka Ervastilta saamme todellisen valaistuksen, ja hänen opetuksesssaan aukeaa meille käytännön tie uudella tavalla. Saamme kuulla vakavaa puhetta kuolemantakaisesta elämästä. Se on kauhujen ja tuskien elämää. Jos raja sinne olisi auki, täällä ei voisi kukaan elää, sanoo P. E., se valitus ja huuto mikä sieltä lähtee on niin toivoton. P. E. näyttää, että se epätoivoinen tuska johtuu ihmiskunnan omasta häikäi-

lemättömästä nousemisesta Kristuksen oppia vastaan, ja sen opin vääristelemisestä. Kun ihmiset eivät ole — harhaanjohdettuina — eläneet Kristuksen moraalin mukaan, on seurauksena helvetti, joka on toivoton, vaikka ei loputon. Sillä aikanaan ihminen syntyy jälleen korkeamman minänsä kautta lapseksi maan päälle.

Mutta Pekka Ervast puhuu myös Kristuksen taivaasta. Kirjassa "Kuka auttaa meitä kuolemassa" hän sanoo: ei ole mitään ihanampaa kuin kuolla senjälkeen kun on parhaansa mukaan koettanut seurata Kristuksen käskyjä. Mutta hän sanoo lisäksi jossakin, että Kristuksen taivas on kyllä avattu kuolemantakaisessa maailmassa, mutta siinä on ylen vähän väkeä, sillä siihen ei ole muuta tietä kuin Kristuksen opin tie. Ja sen on kirkko sulkenut. Mutta me olemme saaneet tämän tiedon, jota maailmalla ei ole, se on vain Pekka Ervastilla. Ja kun olemme saaneet tietää, että helvetti on, mutta ei loputon ja että on jo myös olemassa Kristuksen taivas, vaikkakin vähän kansoitettu ja tie sinne on Kristuksen opissa eikä taikatempuissa, niin voimme tehdä samoin kuin Pekka Ervast, antaa saamamme tiedon maailmalle. Pekka Ervast uhrasi elämänsä avatakseen ihmisille Kristuksen tien selvänä, niin ettei se jäisi niin vaikeatajuiseksi kuin Pistis Sophia sen esittää eikä itämaalaisen hämäräksi ja mitenkään umpimähkäiseksi. Hän tekee 60—70 kirjassaan perinpohjin selvää asiasta. On alkanut uusi aika, uusi elämän koulu, uusi uskonto, kristosofinen sanoma, siksi saamme näin paljon tietää, tietää selviönä. Ei tarvitse odottaa muuta maailmanloppua kuin että lopetamme kohdaltamme vanhat käsitykset ja sekasotkuiset tuumailut ja koetamme selvittää itsellemme sen ainoan elämänkäsityksen, joka on totuus, ja jonka Pekka Ervast siihen asti täydellisimmin esittää.

Meille jää siis maailmanuskonnon työ käteen. Ja nyt tulee mieleen maagillinen kysymys. Miksi se työ ei miellytä ihmisiä, ei kirkkoja, ei yliopistoja, vain joitakin yksityisiä? Silloin tulee selviö: kun rakkaus puuttuu, kuten Jeesus sanoi. Tulee selville tieto, jolla voimme itseämme auttaa: että oppisimme sitä työtä auttamaan, rakastamaan, ihastumaan siihen. Ja rakkaus työhön, se vie ihmiskuntaa eteenpäin ja kansoittaa Kristuksen taivasta. Onkos se työ ikävää? Papit työntävät sen pois, teosofisessa liikkeessä ei siitä välitetä. Se on ikävää siksi, että rakastamme jotakin muuta ja keskusasia jää. Tarvitsisi siis tapahtua voiman siirto, tukikohdan siirto työhön, ettemme tekisi työtä vain velvollisuudesta tai välttääksemme helvetin ja päästäksemme Kristuksen taivaaseen. Emme jaksa tehdä mitään työtä ellemme sitä rakasta. Mutta jos rakastamme ei ole määrää jaksamisella. Se pitää paikkansa tavalliseenkin työhön nähden, ajatelkaamme vain vaikka kalastajaa! Jos meillä on tällainen suhde, että rakkautemme on työssä, että työ on meille rakasta, niin kaikki esteet voitamme. Niinkuin tiedemies voittaa esteet rakkaudesta omaan keksintöönsä. Tässä on magian, kestämisen ja jaksamisen salaisuus. Äiti jaksaa lapsiensa takia kun hän rakastaa niitä. Tämän rakkauden kautta työhön voimme tulla henkivaltojen, Mestarin kanssa yhteyteen ja siihen, että Kristuksen tulemisesta taivaalliset joukot ilmoittavat yöllä laumaansa paimentaville paimenille. Jos emme työtä rakasta, silloin emme paimenna Mestarin asiaa, emme yleisen veljeyden asiaa, emmekä saa sanomaa. Sanoma tuli niille, jotka paimensivat, ei niille, jotka viettivät aikansa omassa mukavuudessaan. Se tulee niille, jotka ihmiskunnan yössä tekevät työtä valon puolesta. Ei selviä Opettajan asema, jos spekuloimme ja kiellämme opetukset. Emme silloin paimenna, eikä taivaalliset joukot ilmoita meille kuka on Pekka Ervast. Katsokaamme Ruusu-Ristiä! P. E. sanoi, että vuosisatasysäykset eivät vie mihinkään, vasta kun itse Viisauden Jalokivi esiintyy, uskonpuhdistus alkaa, ja se on nyt alkanut. Mutta Ruusu-Ristin johto vain odottaa uutta Opettajaa, vastoin P. E:n opetuksia. Mutta kuka heistä on sitä opettajaa odottamassa 20 vuoden kuluttua ja kuka sen tuntisi, sillä opettajan otsassa ei ole nimeä. Toivotonta on, ellemme rakasta Jumalaa, totuutta ja työtä totuuden puolesta. Jos rakastamme, silloin valvomme yön pimeydessä ja saamme taivaallisilta joukoilta tietää kuka se Opettaja on. Meille sanotaan: saatte tietää, kun te rakastatte sitä työtä.

J. R. H.

(J. R. H:n puheenvuoro Helsingin ryhmässä 30. 1. 1954. Tutkittavana Pistis Sophiasta Christosophiaan 8. luku. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1958 lokakuu, 228—229

LANKEEMUS

Puhe Saarenmaassa 20. 8. 1955

Pekka Ervastin opetukset yleensä ovat sellaisia, että ne ovat samalla kertaa sekä eksoteerisia että esoteerisia. Ne neuvot ovat luotettavia. Sillä ne aina ohjaavat Kristukseen, Isään, Jumalaan.

Toista on maailman kaikenlaisten ohjelmien laita, tulkoot ne näkyväisestä tai näkymättömästä maailmasta. Ne ovat yleensä lupaavia. Sellaisia ovat maailmanparantajain ohjelmat. Mutta käytäntö osoittaa, että ne on tehty vallankaappauksen tarkoituksessa. Ne ohjelmat on tehty houkuttelevan lupaavia siksi, että saataisiin kansan myötätunto puolelleen. Mutta kun vallankaappaus on saatu aikaan, silloin tuo lupaavan kaunis ohjelma käännetään suorastaan vastakohdakseen. Muodostuu hirmuhallitus, joka kauhumenetelmällä pitää kansaa kuin huumauksessa.

Me emme tahdo arvostella henkilökohtaisesti noita kauhusysteemin luojia. Hekin ovat ihmisiä. He ovat vastuussa menetelmistään. Säälittävää on sellainen. Ja meidän on muistettava, että tuollainen ansa vaanii kaikkialla, se vaanii kuoppana jokaisen ihmisen kohdalla. Mutta vaikka emme puhu kenestäkään henkilönä, niin itse asiaa, itse menetelmää, täytyy meidän arvostella. Se kuuluu asiaan. On vielä sanottava sekin, että jotkut noista ihmisen kimppuun käyvistä onnettomista yksilöistä ovat alussa saattaneet olla sen rikkaan nuorukaisen asemassa, jolle Jeesus sanoi: "Luovu kaikesta ja seuraa minua". He ovat tunteneet tuon kutsun velvoittavana sisässään. He ovat sitä kutsua ajatelleet. Mutta he eivät ole kuitenkaan osanneet sille kutsulle antautua. He ovat sittenkin tinkineet, jättäytyneet persoonallisen viisautensa varaan. Vaikeata on ihmisen nousu sellaisesta kuopasta.

J. R. H.

1958 lokakuu, 243

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Suvereenisuutemme)

Joogan avulla pääsemme siitä ainaisesta heilumisesta, että olemme välillä taivaassa ja riemussa ja sitten taas maassa. Joogan tehtävänä on lopettaa tämä mielen vaihtelu.

Treenaus ja jooga on sitten erikseen, sillä on omat vaivansa. — Kun ihminen pääsee tästä mielen vaihtelusta, se tekee hänestä itsehallinnallisen, suvereenisen olennon, jota ei mikään "suuriruhtinas" tule hallitsemaan ja määräämään. Tämä on hyvin tärkeätä ymmärtää. Jos tulee joku sellainen, voi sanoa — mene nyt vain omien liittolaistesi luo. Tulee aina sellaisia, jotka tahtovat, ettemme olisi itsenäisiä. — Jos kasvatus on mennyt hulluun suuntaan, niinkuin se yleensä on mennyt, alkaa tästä aivan uusi näköala. — Kuunteleminen on välttämätöntä valmistusta joogaan. Jos on aina suuna ja päänä, ei pääse mihinkään. On aina jonkun käskyläisenä. Tshitta on dramatisoiva, siinä on sellainen kyky. Se tekee heti draaman vaikka mistä asiasta. Jos vaikka joku kuulee sanottavan — "aseet pois" — luo alempi minä ja tshitta heti sellaisen dramaattisen näytelmän, jossa näkyy, että on mahdotonta tulla toimeen ilman armeijaa. Ihminen on silloin tshittan orja, hän ei osaa pysäyttää sitä draamaa ja ryhtyä ajattelemaan. Tshitta on eräällä tavalla raaka voima, jota voisi rinnastaa korkeampaan kykyyn. P. E. puhuu siitä kuinka Mestari Moria antoi Blavatskyn nähdä näyn Euroopan kohtalosta. Tässä tulee Mestari tshittan tilalle. Tshitta näyttää meille asioita holtittomasti, emme näe järkiperäisellä, emme moraalisella tavalla, vaan jotenkin holtittomasti. Sentähden P. E. opettaa unimaailman suhteen, että kun ihminen oppii vähän hallitsemaan tshittaa, hän ei näe unia ollenkaan. Tshittaa ei saa enää leikitellä. — Ihminen voi joutua toiseen tajuntaan, hän voi tulla su-

vereeniseksi, eikä ole silloin kaikkien leikkikaluna.

Ajatellaanpa nyt maailman tilaa. Kun yöllä heräsin tajuntaani, oli silmissäni suuret röykkiöt ammuttuja miehiä. Ajattelin — siinä on nyt 10.000 ammuttua, ei kun 10 miljoonaa, 30 miljoonaa. Ihmisiä ammuttuna mäskäksi! On se näky. Siinä makaavat toisensa tappaneet ihmiset. Sitten ne kiireellä kuopataan ja luullaan, että asia on sillä selvä. On oikein sellainen systeemi, että täytyy välillä tappaa — 100.000 suomalaistakin meni näissä sodissa —.

Ei tarvita suurempaa merkkiä ja näytettä siitä, että tämä maapallo on hullujen huone. Täytyy syntyä kokonaan uusi kulttuuri. Sen majesteettisuus laskee uuden pohjan.

Kansalaissodan aikana kuljin jossain Saarijärvellä päin ja koetin myydä kirjoja. Jouduin siellä puheisiin erään isännän kanssa. Hän kertoi, että joka talosta joutuu aina vuorollaan hevonen ja mies viikoksi Tampereelle. Kysyin, mitäs ne siellä tekevät? Ne ajavat ruumiita — sanoi isäntä. Minulta jäi suu auki. — Sanottiin, että jäätyneitä ruumiita oli koottu suuret pinot ja niitä piti sitten ajaa hevosilla haudattavaksi.

Uusi kulttuuri on luotava. Se on alkaneen suuren maailmanuskonnon tehtävä. Silloin muuttuu elämä maailmassa. Politiikkakin voi muuttua vallattomuudesta todelliseksi työksi.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa kesällä 1955. J. R. H:n tarkistama).

1958 marraskuu, 260

SAATANAN LANKEEMUS

(Puhe Saarenmaassa 30. 7. 1955)

Pekka Ervastissa on opettajatajunta mennyt täydellisimpään täydellisyyteen. Meidän täytyy vain hyvällä voittaa. Siten hänen opetuksensa ovat perinpohjin mullistavia. Kirjassaan "Kristus meissä" hän Saatanastakin sanoo, että Saatana on rakastettava olento. Kokematon ihminen voi tästä tehdä kömpelön johtopäätöksen. Sillä meitä ei ole opetettu ehdottoman hyvän viisaudessa. Osaksi tähän vaikuttaa sekin, että Jeesus Kristus ja Buddha eivät itse ole mitään kirjoittaneet. Heidän kirjalliset opetuksensa ovat oppilaitten muistiinmerkintöjä. Hyvä niinkin. Mutta hienoin ja syvällinen viisaus on heidän muistiinpanoissaan pakostakin jäänyt esille saattamatta.

Sillä vaikka Pekka Ervast sanoo, että Saatana on rakastettava olento, niin kuitenkin hän antaa selvästi ymmärtää, että Saatana on lankeemuksen tilassa. Saatanan on joko perinpohjin muutettava mielensä, yhdyttävä Isän rakkaustahdon ilmentämiseen, tai hänen on aikanaan siirryttävä joukkoineen pois tältä taivaankappaleelta.

Kun nyt näin on, niin lienee syytä yrittää ymmärtää, missä on Saatanan lankeemus .

Ehkä saan asian helpommin ymmärrettäväksi esittämällä tapauksen omalta ajaltamme. Oli eräs mies, harras kristillisyyden kannattaja. Kun sota puhkesi, pysyi hän jyrkästi kaiken sodan ulkopuolella. Hän ei halunnut edes millään tavalla vartioitua. Hän luotti asettomuuteen. Mutta sitten tapahtui hämmennys. Hän kuvitteli kuuluvansa Manun linjalle. Silloin hän uhrasi itsensä ja pukeutui sotilasarvoihin. Kun keskustelin hänen kanssaan hän itse sanoi, että hän nöyryytti ja häpäisi itsensä pukeutumalla sotilaallisesti. Tämä oli hänen uhrinsa. Mutta se uhri oli takaperoinen. Se oli uhria Saatanan suuntaan, ei Kristuksen, ei Isän suuntaan. Se johtaa raskaihin karmallisiin koettelemuksiin.

Tämä esimerkki valaiskoon nyt Saatanan asemaa. Hän ja kaikki hänen kaltaisensa ovat rakastettavia olentoja siinä merkityksessä, että heitä on autettava pimeydestä valoon. Me autamme heitä siten, että kieltäydymme seuraamasta heidän esimerkkiään. Siinä kieltäytymisen mielessä me sanomme: mene pois Saatana. Me tahdomme seurata Kristusta, Isää, sitä oppia ja elämänkäsitystä, joka nyt täydellisimpänä esiintyy Pekka Ervastin kristosofisessa sanomassa.

J. R. H.

1958 marraskuu, 272

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Ihmisyys voittoon)

(Aira Lehtisen muistiinmerkitsemää J. R. H:n puheesta Helsingin ryhmässä 24. 4.1955).

Kun luemme jotakin Pekka Ervastin esitystä Jeesus Kristuksen henkisestä asemasta ja merkityksestä, kuten esim. kirjoitusta "Sana tuli lihaksi" teoksesta "Teosofian sanoma nykyajalle", tulee mieleemme eräs varmuus elämässä, elämämme varsinainen totuusvarmuus, nim. varmuus siitä totuudesta tai ihanteesta, mikä ihmiskunnassa on ilmenevä, sen olemassaolosta ja sen toteutumismahdollisuudesta. Ihmiskunnassa on ilmenevä Logos-tajunta. Asiaa voidaan katsoa alhaalta- ja ylhäältäpäin. Alhaaltapäin katsoen, jolloin siihen liittyy myös Jeesus Kristuksen draama, on siinä suunnattoman pitkiä kehitysjaksoja, kunnes tulemme Jeesus Kristukseen. Silloin ensimmäisen kerran ihmiskunnan historiassa se Logostajunta, se tämän maailman perusajatus, jonka kautta kaikki on tehty, pääsi ilmenemään Jeesus Kristuksen kautta käytännön elämään. Jeesus joutui palestiinalaisessa elämässään elämään käytännössä vihkimysdraaman — tavallaan yksin, tavallaan toisten kanssa — ja siten tuli ihmiskuntaan se Logosvoima, mikä alunperin on tarkoitettu tänne tulemaan. Ja kun nyt luemme Pekka Ervastin esitystä, jossa hän johdonmukaisesti ja tieteellisellä täsmällisyydellä tekee selvää tästä kehitysdraamasta — tekee tavalla, jolla kukaan ennen häntä ei ole tehnyt — nousee eteemme ei vain Jeesus Kristus, jonka elämändraama on siinä selvitetty, vaan myös hän, joka sen draaman meille esittelee — kuka se on. Kuka se on, joka tätä puhuu ja antaa tämän selvityksen Jeesus Kristuksesta, kuka se on, jolla on tämä tieto, valtuudet ja taito tehdä selvää ihmiskunnan keskustapahtumasta? Mistä se on tullut hänelle selväksi kuin viidelle sormelle? Niin, ei voi välttää että tajuamme, että tässä luvussa on kaksi tekijää, on Jeesus Kristus, mutta on myös se, joka asian selvittää ja melkein täydentää — kuka se on? Sen toisen esittely tapahtuukin huomaamattoman hienosti, kuin sivulta, koska ei voi itseään esittää. Kun Pekka Ervast puhuu rakkaudesta, joka oli Jeesuksen tyyppi ja joka Jeesuksessa tuli ihmiskuntaan, rupeaakin hän äkkiä puhumaan tahdosta, sanoo, että sitten kun rakkauteen liittyy tahto, voima, sitten on Logoksen elämä toteutuva maan päällä. Tämä menee helposti ohi korvien, mutta se merkitsee: jos Jeesus Logoksen Poika-ryhmän johtajana tuli maan päälle ja toi Logos-tajunnan rakkautena, niin kun tulee se, joka tuo Logos-tajunnan tahtona, siis Logoksen Isä-ryhmän johtaja, on se ratkaisevaa. Ja minulle on selvinnyt yhä enemmän, alusta saakka oivallettuani, että Pekka Ervastissa on Jeesuksen kaltainen olento, että Logoksen kolmas ja syvin olemus, tahto, on astunut käytäntöön erään ihmisen kautta, ja on käynyt sen selvemmäksi, että se on Pekka Ervast. Ja tähän sopii kuin naulan kantaan eräs Pekka Ervastin ajatus. Olemme täällä ratkaisemassa ihmiselämän probleemaa. Ja niinkuin emme osanneet ratkaista sitä, paitsi vanhan liiton tavalla, ennenkuin Jeesuksessa Logos ilmaantui rakkautena ja rakkauden voimana ja sen käytännössä esitti, niin luonnollisesti emme kykene ihmiselämän probleemaa lopullisesti ratkaisemaan, ennenkuin inkarnoituu Isä, kaiken alkuperä. Ja nyt sanoo Pekka Ervast: siinä suuressa Opettajassa, joka meidän päivinämme esiintyy, on kaikki pulmat ratkaistu. Sillä hänessä ilmeni kaiken tieto. Jeesuksessa ilmeni rakkauden tieto, mutta vasta Isän ilmestyessä, vasta sen ihmisen elämänkäytännössä, joka Isän ilmensi, on tullut ja vaikuttanut kaikki se tieto ja taito mikä kuuluu ihmiselämään, niin että se voidaan ratkaista myös tahdon kannalta. Siksi tulee päivänpolttavaksi, että ymmärrämme Isän inkarnation tapahtuneen, niinkuin myös Pojan inkarnation Jeesuksessa. Sillä ennen oli kaikki vihkimyselämä esiripun takana, mysteriolaitoksissa, mutta kun nyt mysterio on eletty käytännön maailmassa, se toteutuu nyt jokaisessa ihmisessä yksilöllisesti. Totuudenetsijä voi aivan päivätajunnassa kokea pienemmässä koossa vihkimysasteet. Ei ole enää kysymys vain sellaisesta odotuksesta, että suuri Jumalan Poika, Vapahtaja ilmestyisi keskellemme ja näyttäisi tien, niinkuin Jeesuksenkin jälkeen täytyi yhä

vain odottaa uuden Jumalan Pojan tuloa. Mistä nyt on kysymys? Käytännöllistyttämisestä. Tie on nyt avattu, mysterio astunut käytännön maailmaan, eletty siinä voittoisasti. Jeesuksessahan mysterion paljastuminen vei siihen, että hän joutui kokemaan verikuoleman, jota seurasi sitten ylösnousemus, mutta kun tahto ruumistui, ei verikuolemaa ole enää välttämättä tarvinnut olla. Tämä antaa uuden pohjan elämälle. Ei tarvitse mennä siihen keskiaikaiseen harhaan, että ei ole autuutta ilman verikuolemaa. Esim. Pohjolan apostoli Ansgarius tunsi itsensä onnettomaksi, kun häntä ei tapettu, kun kerran Mestarillekin oli käynyt niin. Enää ei tarvitse sellaisessa harhassa elää, vaikka ei pidä asettua ylimieliselle kannalle marttyyriuden suhteen. Kaikki on mahdollista, mutta Pekka Ervastin kautta tapahtunut voitto tekee mahdolliseksi, että verimarttyyrius voidaan voittaa. Eihän tulisi mitään Jumalan valtakunnasta, jos ei verimarttyyriudesta päästäisi. Ei olisi uudessa suuressa Opettajassa kaikki pulmat ratkaistu, jos ei ihmisen perusajatusta voisi toteuttaa ilman verimarttyyriutta. Voimme pitää siitä uskosta kiinni, että henkinen elämä, Jumalan valtakunnan elämä on mahdollinen ainakin ilman verimarttyyriutta. Koska Pekka Ervastissa vietiin ihmiselämän pulmat voittoon, on voitto olemassa paitsi käytännöllisinä neuvoina myös mahtina näkymättömässä maailmassa. Näin ihminen joka päivä syventyy siihen perusajatukseen, minkä inspiratiossa ihmiskunta nyt elää. On olemassa kaikki ne mahdollisuudet, mitä ihmiskunnalle kuuluu ottaakseen niiden mahdollisuuksien avulla elämän kruunun. — Muu puuha yleensä ei ole niin tärkeää. Tärkeätä on ihmisyyden kasvattaminen ja esille saattaminen.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1958 joulukuu, 292—294

VALTA JA AUKTORITEETTI

(J. R. H:n puheenvuoro Turun kristosofiryhmässä 4. 10. 1955. Pekka Ervastin esitelmän "Baabelin torni" johdosta. J. R. H:n tarkistama).

P. E. ei anna tässä Baabelin tornille muuta arvoa kuin että se kuvaa ylpeyttä ja vallanhimoa, joka maailmassa on vallalla ja jota kuvitellaan taivaalliseksi. Jos totuudenmukaisesti ajattelemme, näemme, että koko kulttuuri on rakennettu Baabelin tornin hengessä, yksin kirkkokin. Kirkkohan sanoo, että se on ovi taivaaseen. Niin sanoo jokainen kirkko itsestään. Katolinen kirkko väittää, että sillä on valta sysätä ihmiset helvettiin tai taivaaseen, bysanttilainen sanoo, että taivaaseen ei voi tulla muuten kuin sen oven kautta, ja samoin väittää luterilainen kirkko, että se on ainoa oikea ovi. Ja ne luulevat, että niillä on valta käyttää kaikkia voimakeinoja toisten kukistamiseksi. Siltä kannalta tämä esitelmä ja kuvaus on niin opettavainen myös teosofisessa ja kristosofisessa merkityksessä, — siltä kannalta, että meidän täytyy oppia erottamaan valta ja auktoriteetti. Ja mikä on se auktoriteetti? Se ei suinkaan ole se valta, vaan auktoriteetti on ihmisyys. Olemme jumalallisia henkiolentoja, ja se on totuuden ja rakkauden henki jossa meidän täytyy kasvaa. Sentähden tässä kristosofisessa työssä ei tule kysymykseen koppaileminen, eikä toisten määräileminen, joka kyllä teosofisissa seuroissakin on saanut vallan.

Kristosofisessa työssä ei saa valta määrätä vaan auktoriteetti, ja auktoriteetti on Mestarin oppi, joka on esitetty kristosofisessa sanomassa, keskeisimmin Vuorisaarnan viidessä käskyssä. Sitä tulee seurata ja jättää maailman järjettömät määräilyt. Meille sanotaan: jättäkää maailman kilpajuoksu vallanhimoineen ja seuratkaa auktoriteettia. Siihen kuuluu, että auktoriteetin, Mestarin kanssa teette työtä yhdessä, etteka pyri persoonallisesti komentamaan, mahtiin ja valtaan.

Näin otettuna tämä esitelmä on mullistava ja todentaa Blavatskyn neuvon: kun teistä tulee teosofeja, jättäkää valtapyrkimys, politiikka, siinä on ihmisyys aina lokaan vedetty, heitetty sotakentälle. Kun teistä tulee kristosofeja, asettukaa Mestarin, auktoriteetin johtoon. Maailmaa ei voi yht'äkkiä kääntää, se rakentaa

Baabelin tornia, luulee että sillä on oikeus panna miljoonia ihmisiä murskaksi sen takia mitä se kulloinkin hyväksi luulee. Tämä on mullistavan selvä esitys jokaiselle totuudenetsijälle: vieläkö tahdot olla kilpajuoksussa vallanhimon narrina vai joko otat auktoriteetin. Sinä olet ihminen, jumalallinen henkiolento, ja Kristus, Isä on se auktoriteetti, jota meidän tulee seurata.

J. R. H.

1958 joulukuu, 311

Pohjolan Valo 1959

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Pienemmistä mysteerioista suureen mysteerioon)

Tässä esityksessä on syvällinen läpileikkaus mysteerioista ja siitä mullistuksesta, mikä niissä nyt on tapahtunut. Mainitsemme ensin tästä mullistuksesta. Sen on aiheuttanut se merkillinen seikka, että kosmillinen Kristus on tullut tähän päivätajuiseen persoonallisuuteen, minuuden tälle puolen. Se on siis murtautunut minuuden läpi persoonallisuuteen. Tämä tapahtui Jeesus Kristuksessa ja Pekka Ervastissa. Kosmillinen Kristus on siis päivätajunnassa lähempänä meitä kuin meidän korkeampi minämme. Tähän tosiseikkaan perustuu se, että kosmillisen Kristuksen elämänoppikin, Vuorisaarnan oppi, joka tähän asti on esitetty hajanaisena ja vailla yhtenäisyyttä, on nyt tullut yhtenäisenä käytännön maailmaan, ja että — koska kosmillinen Kristus on persoonallisuudessamme lähempänä meitä kuin oma korkeampi minämme — Vuorisaarnan opissa on se tie, jolla etsimme korkeampaa minäämme. Vuorisaarnan oppi ei siis ole yläilmoissa meidän saavuttamattomissamme, vaan persoonallisuutemme ulottuvilla. Kun siis panemme yhteen nämä kaksi asiaa, ensiksi että kosmillinen Kristus on lähempänä kuin minuutemme joten sen avulla etsimme korkeampaa minäämme vetääksemme sen alas päivätajuntaan ja toiseksi, että Vuorisaarna kosmillisen Kristuksen elämänä on apuna tässä yrityksessämme päästä korkeamman minämme yhteyteen, ymmärrämme järjellämme, että Vuorisaarna ei voi olla yläilmoissa tavoittamattomana ihanteena, vaan se on — kuten Jeesus Kristus sanoo — pienimmät käskyt, joita seuraamalla ansaitsette, että kosmillinen Kristus on mukananne ja että kuljette sitä uudestisyntymistä kohti, jolloin korkeampi minänne yhtyy päivätietoisuuteenne. Vuorisaarnan oppi ei siis ole mahdottomuus, vaan käytännöllinen siveysoppi, jonka mystillinen Kristus antaa että löytäisimme korkeamman minämme. — Tämä on hyvin tärkeä solmukohta. Se pitäisi olla meillä oikein muistitietona. Eikä vain muistitietona, vaan elävänä tietona. Tämä selviö.

Sitten P. E. puhuu tässä pienemmistä ja suuremmista mysteerioista ja sanoo lopuksi, että kun ihminen on kehityksessään tullut määrättyyn kohtaan, ei pienempiä mysteerioita enää ole, on vain yksi suuri Kristus-mysteerio. Kuitenkin hän puhuu molemmista mysteerioista. Siksi mekin voimme tehdä ne itsellemme päivätajuisen ja käytännöllisen selviksi. Mitkä ovat siis pienemmät mysteeriot? Ne ovat persoonallinen elämä sinään. Elämmehän kukin omaa henkilökohtaista elämäämme, meillä on työmme yhteiskunnassa ja omat persoonalliset asiamme. Tästä muodostuu pienemmät mysteeriot, ja me elämme ne joko valheellisen siivottomasti tai rehellisen puhtaasti. Pienemmissä mysteerioissa siis persoonallinen elämä sinään on puhdistuksen ja kirkastuksen alaisena. Eikä meidän tavallinen kulttuurimme muusta tiedäkään, jos tietää näistäkään, jos tietää persoonallistakaan elämää mysteerioksi.

Mutta ymmärrämme, ettei ihmiselle riitä persoonallinen elämä, ei riitä, että hän on moitteeton yhteiskunnan jäsen sen paremmin kuin sekään, että hän on persoonallisesti onnellinen. Sillä jos ajattelemme päähän asti, tulee eteemme kuolema. Se on tinkimätön loppunäytös, jota ei voi välttää. Ja persoonallisella elämällä ei päästä kuoleman jälkeen suurempiin mysteerioihin. Kiirastulessa se kaikki häipyy tyhjyyteen; jää vain se, minkä verran olemme antaneet arvoa järkeville moraalisille periaatteille, ja se muodostaa persoonallisen taivaamme. Sen pitemmälle eivät

pienemmät mysteeriot — eli persoonallinen elämä täydellisestikään elettynä — vie. Mutta, kuten sanottu, tässä tavallinen kulttuuri elää, elää joko järkevämmän siivosti tai piittaamattoman raa'asti. Ja se kaikki loppuu kuolemassa.

Mitä ovat suuremmat mysteeriot? Yleisesti otettuna ne ovat tietoinen henkinen pyrkimyksemme. Otamme kiinni jonkun suuren Opettajan opetuksesta, joko Buddhan tai — sillä miksi Buddhaan asti menisimme! — Jeesus Kristuksen ja Pekka Ervastin opetuksesta ja maailmankatsomuksesta ja seuraamme sitä elämässämme. Silloin kuulumme suurempiin mysteerioihin. Sillä suuremmat mysteeriot maan päällä ovat sitä, että osallistumme siihen elämään, joka on henkistä, ja jonka arvoa ei mitata maallisilla arvonmitoilla, ei rahalla eikä maineella. Sentähden ei tavallinen kulttuuri siitä välitäkään. Henkisen elämän arvoja ei "viedä kirjoihin", ei tilikirjoihin eikä yhteiskunnallisen aseman tai persoonallisen kunnian kirjoihin. Vaan henkinen elämä, suuremmat mysteeriot, on sitä, että mitään itsellemme tavoittamatta yritämme syventyä Mestarin oppiin ja panna sen toteuttamiseen elämämme kaiken harrastuksen. Ja se on nyt Pekka Ervastin työn kautta ilmoitettu kristosofinen sanoma, ja kristosofinen työ. Meillä on näin tilaisuus olla molemmissa mysteerioissa yhtäaikaa. Ensin tavallisessa elämässä, mutta se ei riitä, koska ihminen ei elä vain leivästä vaan vaatii myös mystillisen Kristuksen, oman korkeamman minänsä ilmennystä, ja siihen avautuu tie Mestarin opissa ja työssä. Ja ymmärrämme, että olemme nyt siirtymässä pienemmistä mysteerioista suurempiin. Pienemmillä on arvonsa, mutta se kruunataan vasta kun palvelemme niillä suuremman mysteerion työtä.

Sanon nyt toisella tavalla saman asian, nim. sielullisemmalta, psykologisemmalta kannalta. Teemme työtä pienemmissä mysteerioissa silloin kun kuljemme puhdistuksen tietä: kun emme tottele maailman periaatteita emmekä omia huonoja taipumuksiamme, vaan kieltäydymme niistä. Käymme silloin pienemmissä mysteerioissa. Ja niissä tulee meidän kaikkien käydä. Missä sitten ovat — tältä psykologiselta kannalta — suuremmat mysteeriot? Siinä, että yritämme jollakin tavalla edistää Mestarin työtä. Emme jää vain siihen, että voitamme huonot taipumuksemme eli teemme eläimet meissä ystäviksemme; ne ovat pienemmät mysteeriot. Suurempiin osallistumme kun autamme Valon valtakunnan työtä. Ja siinä saamme tutkimuksia suoritettavaksemme, saamme tutustua korkeampaan elämänviisauteen ja tulemme ymmärtämään sen olevan sitä, että täytämme vain Jumalan tahtoa. Tämän ovat vieneet huippuunsa Jeesus Kristus ja Pekka Ervast: he ovat antautuneet kokonaan Jumalan valtakunnan palvelustyöhön. Ja voimme lopulta tulla siihen kuten P. E. meille välähdyttää, ettei ole enää pienempiä mysteerioita ollenkaan, on vain yksi suuri mysteerio, Jumalan tahdon palveleminen, Valon valtakunnan työn tekeminen. Tämän mysteerion portille kaikki voimme kolkuttaa.

Näin voi käsitettä "pienemmät ja suuremmat mysteeriot" eri puolilta valottaa.

J. R. H.

(Helsingissä 18. 12. 1954. Muistiin merkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama. Aihe kirjasta: Uusi uskonpuhdistus).

1959 tammikuu, 5—6

UNIELÄMÄ

Puhe Saarenmaassa 12. 8. 1955

Ihmisten luonnolliseen elämänkulkuun kuuluu myös nukkuminen. Nukkuminen on välttämätöntä. Mutta asia ei ole noin mutkattoman selvä ja suora. Vaikka voimmekin sanoa, että päivällä valvomme ja teemme työtä, yöllä nukumme ja lepäämme, niin asia mutkistuu huomatessamme, että ruumiillisesti nukkuessamme meillä on unielämä, jolloin voimme olla sangen puuhakkaassa toiminnassa. Vieläpä tuo unielämän puuhakkuus voi olla monella tavalla rasittavaa, eikä siis vaan lepoa

sellaisenaan. Ja kummallisinta ja vaikeinta, että emme osaa olla oma harkitseva itsemme, niinkuin sentään päivällä voimme olla. Siksi unemme voivat olla kiusallisen sotkuisia. Emmekä unessa kykene riuhtaisemaan itseämme irti tuosta sotkusta.

Tavallinen tieteemme, omavaltaisine sielutieteineen, ei kykene läheskään selvittelemään unielämäämme. Totuudenetsijöiksi tultuamme meille aukenee toisenlaiset huomioimisedellytykset. Välttämättömän pohjan tarjoaa se tietous, että me ennen ihmiseksi tuloamme olimme kulkeneet moninaisten alempien kehitysjärjestelmien läpi. Lähinnä edellisessä kehitysjärjestelmässä me olimme sellaisessa tajuntatilassa, jota nykyinen eläinkunta vastaa. Eläin ei ole älyllisesti harkitseva tajunta, vaan se elää ja toimii tunteessa, vaistossa, himossa. Sellaisia mekin ennen olimme. Mutta jossain kehityksen kohdassa meihin vuodattautui järki, muodostui ajatteleva minätajunta; jossa me vielä perin vastuuttomasti toimimme. Toimimme melkein niin, että eläimellinen himo hallitsee inhimillistä ajattelua.

Juuri tällä seikalla on määräävä merkitys unielämämme suhteen. Sillä nukkuessamme me emme pysy inhimillisessä älytajunnassa, vaan painumme astraaliseen eläin- eli himotajuntaan. Ja silloin on kaikenlaiset unielämän myllerrykset mahdollisia. Unielämässämme voi silloin olla eräänlaista draamallisuutta, mutta me elämme avuttomina siinä draamassa, emmekä hallitse sitä, emme kykene riuhtaisemaan siitä itseämme irti.

Nyt Pekka Ervast opettaa, että kun ihminen oppii käyttämään älyään, niin hän voi viedä aivojensa eetteriainetta jonkun hiukkasen mukanaan unielämään, ja silloin hänellä on mahdollisuus asteettaiseen unielämänsä hillitsemiseen. Hänen ei tarvitse olla aivan avuttomana astraaliaineen nopeasti luomissa draamoissa, vaan voi suhtautua niihin järjellisemmin.

Tässä yhteydessä haluaisin vielä ottaa puheeksi erään kokemuksen unielämän suhteen. Se on yhteydessä sen ajatuksen kanssa, että meillä on unielämässä taipumus kertaamaan menneisyyttä. Olen siinä minäkin joutunut jotain kokemaan.

Olin jo vuosia ollut teosofisessa työssä. Mutta unielämässä jouduin silloin tällöin niihin tehtäviin, joita aikaisemmin olin toimittanut. Luonnollisesti se oli jotenkin häritsevää. Vähitellen, vuosien kuluessa, tuo entisyyttä kertaava uni kävi sellaiseksi, että vaikka minä siinä olin, niin minä en siinä tehnyt mitään. Niinpä jouduin sellaisessa unitilassa ajattelemaan: kuinkahan kauan ne pitävät minua tässä toimessa, kun minä en tässä mitään tee? Sitten eräässä tällaisessa unitilassa sanoin itselleni: mutta jospa minä vielä rupeankin tekemään. Ja eikös vaan: siihen ne sellaiset unet sitten loppuivat. Tästä johduin ajattelemaan, että täytyy löytää vastaava puoli henkisen työn todellisuudesta ja sitten tuollainen unikertailu loppuu.

Tähän haluaisin liittää vielä Pekka Ervastin erään neuvon. Kun me olemme levottomia ja hermostuneita, niin täytyy muutamia kertoja vetää henkeään syvään. Se rauhoittaa. Syvään hengittäminen yleensä on terveydelle hyödyksi.

J. R. H.

1959 tammikuu, 20—21

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Isän tuleminen — uuden elämänkäytännön perusta.

Olemme oppineet, että Pekka Ervastin elämänkäsityksessä pahanvastustamattomuus on kulmakivi. Millä tavalla se on kulmakivi? Siten että kaikki ikäänkuin jätetään siihen ja siitä lähdetään hyvään toimintaan. Perustavana esimerkkinä tästä on P. E:n oma kokemus nuoruudessa ja koko elämä. Hän sairastui nuorena, ja kuolema oli varma, lääketieteen kannalta. Silloin sanoi sisäinen Mestari hänelle: jos lähdet nyt tästä — et Afrikaan pidentämään elämää muutamalla kuukaudella — vaan lähdet ja rupeat puhumaan ihmisille siitä jumalallisesta totuudesta johon itse olet tullut, voitat kuoleman. Ja P. E. teki sitten niin. Tämä lähteminen on vielä

tärkeämpi momentti kuin pahan vastustamattomuus. Pahanvastustamattomuus on vanhojen keinojen jättäminen, kuten P. E:lle sanottiin: Tämä asia järjestyy, kun lähdet uutta keinoa seuraamaan, ihmiselämää toisille valaisemaan. Siitä alkaa uusi, Isän uskonto. Jos Pojan uskonto alkaa aseettomuudesta, niin Isän uskonto alkaa tästä, pahanvastustamattomuudesta — ei jätetä vain sotaa, vaan kaikki vanhat keinot, koko vanha elämänfilosofia. Ja pyritään luomaan kokonaan uusi elämänfilosofia, kuten P. E. loikin. Pahanvastustamattomuuteen liittyy siis aktiivinen puoli. Ja tämä on se, joka ei ehkä heti tule meille niin selväksi, tämä aktiivinen puoli. Pahanvastustamattomuus on passiivinen puoli, se on vanhojen keinojen jättäminen ja siitä alkaa aktiivinen työ: aivankuin luoda uudet maat ja taivaat. P. E:lle sanottiin: mene ja luo uudet maat ja taivaat. Ja meille kaikille sanotaan pienoiskoossa sama: älä luule, että voit parantaa itseäsi, elämää, maailmaa vanhoilla keinoilla, vaan sinun täytyy kaikki ottaa nyt uudella tavalla. Tätä on juuri se kristosofinen sanoma, joka on avannut uuden ajan.

Tähän tekisi nyt vielä mieli lisätä mihin tämä uusi elämän mahdollisuus perustuu. Teosofiset seurat, T. S, ja R. R., toisille meitä kristosofeja esittääkseen sanovat, että nehän tekivät Pekka Ervastista Jumalan. Tämä on vihamielistä pilkkapuhetta, samanlaista mikä aikaisemmin kohdistettiin teosofeihin jälleensyntymisopin tähden. Teosofit esitettiin sellaisiksi, jotka luulevat syntyvänsä koiriksi ja lehmiksi. Sellainen kivi oli helppo heittää. Samoin on nyt helppo heittää vastaavanlaisella kivellä: kristosofit tekivät Pekka Ervastista Jumalan. Tavallinen ihminen säikähtää ja jää pois.

Mistä on siis kysymys? Mikä on Pekka Ervast? Voiko siihen saada järjellä käsitettävää perustelua?

Voi. Juuri järkevällä johdonmukaisella ajattelulla saamme taustan asian ymmärtämiselle. Siis näin: Aina on tiedetty, että Jumala ilmenee kolmena, Isänä, Poikana ja Pyhänä Henkenä. Kolmena ilmenee Jumalan luomisvoima Jumalan luodessa. Kirjassaan "Jumala ja luominen" P. E. antaa hyvän kuvan tästä jatkuvasta luomistapahtumasta. Kun aurinkokunta ihmiskuntineen syntyy, on sen luoja, Logos, ensin ilmenneenä siinä vain järjestyksenä, karman lakina eli Pyhänä Henkenä. Poika ja Isä ovat salassa, niiden inspiratio vain on vaikuttamassa. Logos siis alussa vain henkensä kautta teki työtä. Mutta — niinkuin P. E:ltä kuulemme — sitten tulee Logos Poikana, joka pitää kaiken koossa rakkaudellaan. Tämä tuleminen on tapahtunut Jeesus Kristuksessa. Ja Jeesus sanoi: tämän jälkeen tulee vielä Isä. Isä ilmestyy jonain hetkenä ja alkaa vetää kaiken takaisin alkutilaan. Näin on selvä, että Jumala ihmiskuntaamme on ilmenevä kolmena. Mistä on siis enää kysymys? Ajasta vain. Että ne kolme tulevat, siitä ei järkevällä ajattelulla voi olla epäilystä, koska Jumala luo siten. Vain siis ajasta on saatava selvä. Isän tulemisen ajasta.

Ja nyt kuulemme Jeesukselta, häneltä, jossa Jumala Poikana tuli, että Isän tulemisen ajasta ei tiedä Poikakaan, vaan Isä yksin sen tietää. Miksi Isä sen tietää? Onhan se ymmärrettävää, sillä koska Isä kaikesta vastaa, on hän tietoinen milloin hänen on astuttava esiin. Isä yksin tietää ajan. Mutta milloin se on?

Kun syvennymme asiaan, niin elämänkokemuksessa meille selviää, että se aika on nyt. Pekka Ervastissa on tapahtunut suuri tuleminen. Hänessä tuli Jumala voimana ja majesteettiutena ihmiskuntaan. Emme voi mitään tälle kokemukselle ja tiedolle, että suuri jumalallinen voima on tullut. Se sopii myös Jeesuksen kuvailuun ajasta. Ja P. E. itse sanoo, että se tapahtuu silloin kun kuolema uhkaa maapalloa, ja toisessa paikassa, että Jeesuksen kuvailema tuleminen on nyt tapahtunut. Ja me näemme, että kuolema uhkaa maapalloa. Ei se ole mitään utopiaa enää. Olemme kokeneet, että nykyinen pommi muuttaa maapallon atmosfäärin sellaiseksi, että siinä ei voi mikään elää. Se on tehnyt elämän kuolemaksi. Japanissa kuolee yhä ihmisiä siellä kerran irtipäästetyn radioaktiivisuuden vaikutuksesta.

Teosofit kunnioittivat Pekka Ervastia, mutta hänen puheensa jätetään huomioonottamatta, tai otetaan vääristettynä. Siten P. E:n seuraajien suuhun pannaan sellaista, mitä he eivät ole sanoneet, kuten ennen pantiin teosofien suuhun puhe ihmisen eläimeksi syntymisestä. Se on pilkkapuhetta, joka täytyy sietää. Autuaita ne, joita oikeamielisyyden täh-

den vainotaan. Tuollainen vääristelty pilkkapuhe on jo vainoa. Jeesuskin leimattiin belsebubiksi ja hänen oppilaansa riivaajien vaivaamiksi.

Isän tuleminen on tapahtunut tosiasia. Koko elämä on voimakkaassa värähtelytilassa. Ja siksi meille sanotaan: lähde, tee itsellesi asia selväksi ja koeta tehdä työtä valon puolesta maailmassa. Siinä on pelastus. Pahan vastustamattomuudessa on vain se pelastus, että se vapauttaa meidät tositoimintaan. Mutta varsinainen pelastus on tosityössä.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1959 helmikuu, 35—36

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Oppilas vaiko väittelijä?)

Eräs elämänkoulun oppilaan ominaisuus on oleva joustavuus. Toisin sanoen: hänessä täytyy oppilas voittaa väittelijän. Tämä on välttämätöntä syventyessämme Pekka Ervastin opetuksiin. Sillä P. E. esittää asioita niin syvällisesti ja niin monipuolisesti, että oikeaoppinen ja väittelynhaluinen ihminen voi erehtyä luulemaan, että P. E. on samasta asiasta puhunut eräällä kerralla toisin kuin mitä hän toisella kerralla oli puhunut. Niin on etenkin kun hän puhuu Kristuksesta. Hän on saattanut puhua asiasta milloin Jeesuksen kannalta, milloin aurinkokuntamme Logoksen, milloin maailmankaikkeuden Logoksen kannalta, vieläpä ihmisen korkeamman minän kannalta.

Missä on tällöin meidän tukikohtamme oppilaina? Se on siinä siveysopissa, joka esiintyy P. E:n uudistamassa Vuorisaarnassa ja joka aina vallitsee P. E:n opetuksissa. Kun me vaan siinä pysymme, silloin meille voi vähitellen ja aikanaan kuin väläyksessä selvitä nuo älylliset ja yliaistilliset opetukset monipuolisuuksissaan.

Edellyttäen tällaista joustavuutta me nyt yritämme syventyä eräisiin P. E:n opetuksiin Kristuksesta. Melkisedekin koulussa kosmillis-mystillinen Kristus tunnettiin vasta kuudennesta vihkimyksestä ylöspäin. Kuitenkin Kristus vaikutti mystillisenä voimana jo neljännessä vihkimyksessä. Ihmisestä tuli kunnioitettava, tuli Arhat. Siinä hänen sydämensä murskattiin. Mutta nämä vihkimykset oli jokaisessa jälleensyntymässä otettava aina alusta alkaen uudelleen. Vasta Jeesus oli se, joka riisti itselleen ennen kokemansa vihkimykset suorastaan, päivätajuisesti, ilman että olisi sitä ennen ottanut mitään vihkimyksiä.

Tässä näemmekin nyt asiallisen yhtymän siinä, että Jeesus Kristuksen alkama kristinusko alkaa nimenomaan neljännestä eli Mars-vihkimyksestä, sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä.

Ja miten tässä nyt tuli näyttäytymään "vertavuotavan sydämen" salaisuus? Se sai nyt aivan ulkokohtaisen muodon siten, että kun Jeesus Kristuksen seuraajat aloittivat uskontonsa sotakysymyksen ratkaisusta, kieltäytyivät antamasta lippuvalaa, menemästä sotaväkeen, niin heidän sydämensä murskattiin nyt siten, että he joutuivat kokemaan marttyyrikuoleman. He joutuivat sillä tavoin kokemaan "vertavuotavan sydämen salaisuuden".

Jos nyt kristillinen alkuseurakunta olisi sillätavoin jatkanut, olisi se ollut siunaukseksi ihmiskunnalle. Mutta sitten tapahtui suuri lankeemus. Noin v. 325 alkuseurakunta muuttui roomalaiseksi valtiokirkoksi. Oltiin vain nimellisesti kristittyjä, mutta käytännössä oltiin roomalaisia, maailmanvallantavoittelijoita, sotaisia ja väkivaltaisia. Ja tuo kaikki on tapahtunut Kristuksen nimi huulilla. Synkkä on ollut kristikunnan historia. Ja on edelleenkin. Onhan näissä viimeisimmissäkin sodissa tapettu kymmeniä miljoonia ihmisiä — pappien, piispojen ja paavien osanotolla ja myötävaikutuksella.

Mutta jatkakaamme. Jumala on astunut entistä syvemmälle ihmiskuntaan. Se tapahtui Pekka Ervastissa. Kristosofisessa sanomassaan hän julisti suuren maailmanuskonnon alkaneen. Se alkaa pahanvastustamattomuudesta. Siis Saturnus-kokemuksesta, joka Melkisedekin vihkimysjärjestelmässä vastaa kuudetta vihkimystä. Ja kuudennesta vihkimyksestähän Melkisedekin

Valkoinen Veljeskunta alkaa. Voimme siis sanoa, että Pekka Ervast riisti itselleen entiset vihkimyskokemuksensa ennenkuin hän oli mitään vihkimyksiä ottanut. Ja niin tuo vanha kuudes vihkimys, Saturnusvihkimys, on nyt Pekka Ervastin aloittaman suuren maailmanuskonnon kulmakivi, lähtökohta.

Ja mikä on tällöin "vertavuotavan sydämen salaisuus?" Se salaisuus paljastuu eli käytännöllistyy siinä kasvatus- ja valistustyössä, siinä kulttuurityössä, jota teemme P. E:n kristosofisen sanoman puolesta. Siinä työssä meidän sydämemme veri vuotaa. Siinä meidän rakkautemme saa vuotaa, saa elää ja vaikuttaa.

Tämä ei merkitse, etteivätkö kaikki vanhatkin olisi vielä olemassa. Onhan vanha vihkimysjärjestelmä olemassa, ja ihmiset voivat edelleenkin sitä kulkea, niinkuin P. E. sanoo. Ja onhan Saatana joukkoineen edelleen olemassa. Ja sotakin on olemassa. Ja sodasta kieltäytyjäin verimarttyyriuden mahdollisuus lienee olemassa. Mutta kaikesta huolimatta olemme mullistavalla tavalla siirtyneet uuteen aikaan. Jumalan valtakunta on itsessään astunut aivan tähän fyysillisen tason elämään. Ja meille ihmisille on avattu mahdollisuus tekemään työtä siinä valtakunnassa. Siinä sellaisessa kulttuurityössä käytännöllistyy nyt "vertavuotavan sydämen salaisuus".

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 17. VIII. 1955).

1959 maaliskuu, 67—68

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Sairaus ja henkinen elämä

Puhe Saarenmaassa 1. VIII. 1955

Tuntuu kuin pitäisi puhua jotakin sairauksien hoidosta, tai pitäisikö sanoa terveydenhoidosta.

Ensin on sanottava, että tämä ihmiskunta, tämä kristikunta kirkkoineen on jyrkästi kieltänyt sen jumalallisen elämänkäsityksen, jonka Jeesus Kristus esitti keskeisesti Vuorisaarnassaan. Ja tätä tekoa emme voi ottaa kevyesti. Emme voi sanoa, että on samantekevää mitä tässä uskomme ja ajattelemme. Sillä elämä on lakisiteistä voimavirtausta: mitä me kylvämme, sitä me myös niittää saamme. Ja kun me kielsimme Mestarin esittämän elämänkäsityksen, silloin kieltäydyimme sopeutumasta elämän hyviin voimiin. Kieltäydyimme sopeutumasta elämän omaan totuuteen, elämän omaan rakkauteen ja elämän hyvään tahtoon. Me kieltäydyimme tästä, joten tilalle tuli valhe, mielivaltaisuus, itsekkyys ja vallanhimo, väkivaltaisuus.

Yhtenä seurauksena tästä ovat yhä paisuvat sairaudet. Ja Pekka Ervast opettaa, että vain todellisen henkisen elämän yhteydessä sairaudet voitetaan. Apukeinoina voidaan käyttää lääkärinhoitoa, vesihoitoa ja yleensä luontaisparannusta. Vieläpä eräänlaista, milteipä älytöntä itsehokemista heikkouksistaan pääsemiseksi.

Kaikilla näillä keinoilla ihminen voi yrittää voittaa heikkouksiaan ja sairauksiaan. Mutta eivät nekään aina auta. Henkinen elämä kuuluu oleellisesti ihmiselle.

Nyt voisimme kiinnittää huomiotamme erääseen ilmiöön henkisen elämän yhteydessä. Ilmiö on se, että sairauden sattuessa ihminen on altis jättämään henkisen elämän. Hän jotenkin vetäytyy "sairauttaan hoitamaan". Hän unohtaa sen viisaitten antaman neuvon, että henkisessä elämässä sairaudet voitetaan. Hän unohtaa sen, tai ei luota siihen, ei ota sitä vakavalta kannalta. Hän unohtaa myös, että me olemme henkiolentoja, että meidän todellinen elämämme on henkinen elämä. Hän unohtaa myös, että me olemme syntyneet tänne sitävarten, että me henkisessä elämässä voittaisimme sairautemme, emmekä sitävarten, että me tappiolle joutuisimme.

J. R. H.

1959 huhtikuu, 99—100

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

(Alempi minä ja tshitta)

H. P. B:n "Hiljaisuuden äänessä" sanotaan mm., että mieli on suuri tappaja, ja että tapa sinä tappaja, ennen kuin se tappaa sinut.

Pekka Ervast syventää ja valaisee tätäkin asiaa syvällisesti ja perinpohjaisesti. Hän puhuu astraalitason aineesta, joka on erinomaisen elävää. P. E. nimittää sitä vanhalla tavalla tshittaksi. Kun ihminen alemmassa minässään, "mielessään", elää tuossa elävässä astraalisessa aineessa, ja hänellä on joku ajatus, niin tshitta osaa siinä tuokiossa tehdä siitä näytelmän, jota ihminen alemmassa minässään jää katselemaan. Hän ei kykene katselemaan asiaa korkeamman minän kannalta.

Ottakaamme joitakin esimerkkejä.

Me olemme tässä kirkollisessa kristinuskossamme kieltäneet Kristuksen esittämän käytännöllisen siveysopin, ja olemme sitten alemmalla järjellämme sommitelleet sellaisen siveysopin, jossa tarkoitus pyhittää keinot aina sotaan, murhaan, teloitukseen saakka.

Kun me olemme tällätavoin kasvaneet ja kasvatetut alemman minämme varassa, ja sitten kuulemme korkeamman minän taholta sanottavan: kristinusko alkaa aseettomuudesta, tai että kohtalo odottaa sellaista kansaa, joka omasta aloitteestaan ja vapaasta tahdostaan riisuisi aseensa, niin meidän alempi minämme yhdessä tshittan kanssa luo heti sellaisen näytelmän, jossa aseista luopuminen merkitsee täydellistä häviötä.

Juuri noin jäävät maailman ihmiset katselemaan oman alemman minänsä ja tshittan luomaa näytelmää. He ovat tuon näytelmän orjia. Ja jatkavat järjetöntä sotapolitiikkaansa.

Mutta kun ihminen herää korkeammassa minässään, niin hän pian älyää ansan. Hän älyää, että sota sellaisenaan on murhaa. Murha on siinä varsinainen sisältö, joka ikäänkuin palvelijoina sisällyttää itseensä kaiken valheen, vilpin, petoksen ja ulkokullatun teeskentelyn. Sentähden korkeammassa minässä hereillä oleva ihminen kieltäytyy sodasta. Hän ryhdistäytyy korkeammassa minässään ja antaa hullaantuneen maailman mieluimmin vaikka tappaa itsensä, kuin että osallistuisi sotaan, toisten tappamiseen ja itsensä tapattamiseen.

Ottakaamme toinenkin näytös alemman minän ja tshittan aikaansaannoksesta. Se tapahtui meidän teosofisessa liikkeessämme. Pekka Ervast puhui suuren Opettajan esiintymisestä meidän ajallamme, sen Opettajan, jonka tulemista Jeesuskin oli kuvaillut. Ja P. E. sanoi, että Jeesuksen kuvailema tuleminen on nyt tapahtunut. Edelleen P. E. sanoi, että tuollainen Opettaja ei itse saa sanoa, kuka hän on, mutta se on toisten sanottava, niiden jotka ovat asiasta tietoon päässeet.

Mutta kuinkas kävi? Kun ne, jotka olivat päässeet asiasta tietoon, ryhtyivät täyttämään velvollisuuttaan, ryhtyivät sanomaan, kuinka opetuksen laatu osoittaa, että tuo kyseellinen suuri Opettaja on juuri Pekka Ervast itse, silloin syntyi säikähdys ja häläkkä. Alempi minä ja tshitta yhdessä loivat näytelmän, joka pani Ruusu-Ristin johdon huudahtamaan: mitä sanoo kirkko, mitä esivalta, mitä sotalaitos, jos tuollaista ruvetaan puhumaan.

Tuollaisen pelon vallassa, tuollaisen alemman minän ja tshittan luoman näytelmän lumossa Ruusu-Ristin johto kielsi, jäsenyydestä erottamisen uhalla, puhumastakaan siitä, että tuo jo tullut suuri Opettaja olisi Pekka Ervast.

Riittäköön nyt nämä kaksi kohtalokasta esimerkkiä alemman minän ja tshittan yhteisvaikutuksesta ihmiskunnassa.

J. R. H.

(Puhe Saarenmaassa 11. VIII. 1955).

1959 toukokuu, 131—132

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Sisäisiä väläyksiä suurlakosta 1905

(Puhe Saarenmaassa 6. VIII. 1955)

Haluaisin vielä sanoa jotakin vuoden 1905 suurlakostamme, sen sisäisestä puolesta. Kiteen kesäkursseilla Pekka Ervast sanoi, että kapteeni Kock sai unimaailmassa antaa hänelle valallisen lupauksen siitä, että hän oman kuolemansa uhalla tekee kaikkensa, ettei verta vuodateta. Sillä ehdolla kapteeni Kock sai suurlakon johtaakseen.

Myös lienee mainitsemisen arvoista, että Helsingin asukkaat jotenkin häiritsivät kapteeni Kockia yksityiselämänsä huolilla. Kun heidän olisi pitänyt ajatella Suomen kansaa, niin he ajattelivat vaan omia etujaan tai huoliaan.

Kun P. E. puhui näistä asioista Kiteen kesäkursseilla, oli se meille jotain uutta ja ihmeellistä. Se avasi kokonaan uusia näköaloja.

Tultiin sitten vuoteen 1918. Silloin Pekka Ervast oli jo syrjäytynyt Suomen T. S:n ylisihteeriydestä. Eikä hänellä ollut käytettävänä kapteeni Kockin kaltaista henkilöä. Tai jos ehkä olisikin ollut, niin ei ollut ratkaisevaa uskoa sanan mahtiin, aseettomuuden voimaan. Ja niin tapahtui aseellinen vallankaappaus ja kansalaissota.

Nämä ovat vakavia asioita. Oli mahdollisuus, että jos Suomessa olisi teosofinen työ onnistunut siten kuin P. E. sitä johti, niin se olisi vaikuttanut käänteentekevästi ei vain Suomen kohtaloon, vaan muidenkin kansojen kohtaloon. Lähinnä se olisi vaikuttanut suureen Venäjään. Joskin vallankumous olisi tullut, niin olisi se voinut pysyä enemmän inhimillisenä.

Niinkuin sanottu, nämä ovat vakavia asioita, ei vain menneisyyteen päin, vaan myös nykyisyyteen ja tulevaisuuteen päin. Sentähden on valitettavaa, etteivät teosofit enempää Ruusu-Ristissä kuin Teosofisessa Seurassa halua vakavasti kallistaa korviaan aseettomuudelle.

J. R. H.

1959 kesäkuu, 163—164

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Rauhattomuus ja rauha

(Aamukokouksessa Saarenmaassa 12. VII. 1953 puhuin seuraavaan tapaan)

Muistuu mieleeni P. E:n alustava puhe ensimmäisillä kesäkursseilla Kiteellä 1912. Erikoisesti ajattelen yhtä kohtaa. P. E. sanoi: Kun kävelee kaupungin kaduilla, saa vaikutelman kuin kaikki ihmiset olisivat varmalla pohjalla, tietoisia päämäärästään ja tehtävästään. Mutta sitten huomaa, että pinnan alla on suuri levottomuus ja epävarmuus, koko oleminen on tekeytymistä. Kaikki on sisässä levotonta. Ja P. E lisäsi, että kaikilla on kiire tehtäväänsä, että eivät ehdi sivuilleen vilkaista.

Kun nyt 40 v. kuluttua katsomme maailmaa, tilanne on pahentunut. Mikä silloin oli pinnan alla, se on tullut esiin. Silloin oli aseellinen rauha. Euroopassa oli mahtavat armeijat, se piti silloin levottomuuden sisällä. Mutta aseellinen rauha — vaikka jotkut teosofitkin sitä puolustavat — on mahdoton. Sellaista ei ole todellisessa jumalallisessa ohjelmassa. Jos pidetään armeijoja, rauhaa ei ole. Tulee ensin esiin vaistomaisesti levottomuus, kunnes paha pääsee riehumaan valtoimenaan ja otetaan esiin aseet. Se on nyt ilmeistä Euroopassakin. Yksityiselämässäkin on niin paljon raakuutta, julmuutta ja turvattomuutta, kuin kaikki olisi hiukan sekaisin.

Missä on taudin syntysana? Olemme teosofisessa sanomassa saaneet ymmärtää, että olemme vastuunalaisessa suhteessa elämään, ja se suhde voi olla järjestetty oikein tai väärin. Yksi on suhteemme näkymättömään maailmaan, siihen joka kaiken pitää järjestyksessä ja jota sanomme Jumalaksi. Kristikunnassa suhde Juma-

laan on hatara. Myönnetään, että Jumala on, uskovaiset sen myöntävät ja filosofitkin, mutta se suhde on jäänyt otteettomaksi, se ei vaikuta eikä koske meidän toimintaamme. Näin kristikunta on jättänyt Jumalan viljelemättömäksi ja kieltänyt Mestarin opin. Ja kun se ei ottanut Jumalaa sellaisena kuin Jumalan Pojat sen esittivät, se lähti toisen mahdin lumoon. Olemme jääneet kuin roikkumaan. Tämä on ensimmäinen harha. Siitä olisi viisastuttava.

Sitten toinen suhde. Meitä ihmisiä on tuhansia miljoonia, ja meidän täytyy elää suhteessa toisiimme. Suhtaudumme yleensä siten, että jokainen katsoo omaa parastaan ja on valmis riistämään toisen. Vaikka syntyy ryhmiä, niin ne syntyvät riistämistarkoituksessa. Sellaisia ovat puolueet, yhtyneet kansat ja yksityisten ihmisten muodostamat liitot. Vaikka puhutaan veljeydestä aatteellisissa seuroissa ja julistetaan, että meidän pitää panna se alkuun, niin kun emme ota viisautta Jumalalta, veljeytemmekin muodostuu riistoksi. Tämä vaativa veljeys on tullut monella tavalla esille. On tapahtunut paljon sellaista, mikä osoittaa, ettemme ole päässeet veljeyskäsitteen ytimeen, vaan että otamme kannan: tämä mitä minä elän on veljeyttä ja toisten täytyy se hyväksyä. Jos eivät hyväksy, murjotan, enkä ole itsekään veli.

Nämä kaksi väärää otetta, väärä suhde Jumalaan ja toisiin ihmisiin, turmelee koko ihmiskunnan elämän. Oikea suhde on se, että Jumala on se, joka hallitsee ja me palvelemme, emmekä aseta toisille vaatimuksia.

P. E:n koulussa ymmärrämme nämä asiat. Koko organisatio — samoin kuin yksityisen ihmisen ojennusnuora — on perustuva siihen, että nämä kaksi asiaa ovat oikealla pohjalla. Jumala on ainoa hallitsijamme, hänen edessään vain veljeyskysymyksessäkin kumarramme. Jeesuksen ja P. E:n Vuorisaarna on siinä oppaanamme. Silloin ymmärrämme, että veljeydenkään nimessä emme saa toisilta mitään vaatia — sitä vähemmin riistää.

Nämä ovat kaksi elämämme tukikohtaa. Ja kolmas on suhteemme omaan itseemme. Siinä meidän täytyy nämä kaksi asiaa ratkaista — ratkaista suhteessa Mestariin.

Ensimmäisillä kesäkursseilla oli sellaisia osanottajia, oli esitelmöitsijöitäkin, jotka moittivat sitä, että toiset teosofit eivät heitä auttaneet. Kuuntelin ihmeissäni ja sanoin itsekseni: jos sinä joskus lähdet, niin muista, ettet vaadi koskaan mitään, etkä moiti.

Siksi ovat nämä kaksi käskyä: oikea suhde Jumalaan ja oikea suhde toinen toisiimme. Ne ovat samanarvoiset. Sama on kolmannessa kohdassa. On opittava seisomaan itsenäisenä sekä siveellisesti että taloudellisesti. Niinkuin V. T:issa sanotaan, "olen vaatijan sauvan särkenyt".

Ainoa pelastuksemme on, että pysymme oikeassa suhteessa Jumalaan. Suhteemme Jumalaan on ensimmäinen ja se on oleva rakkauden suhde. Ja toinen on suhteemme toisiimme, ja siinä on toteutuva Mestarin sana: rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut.

Suhde Jumalaan on välttämättömyys. Elämän syvin salaisuus on välttämättömyys, mutta sen takana on vapaus.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama.)

1959 syyskuu, 196—197

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Paha ja sen sovitus

Tähän lukuun on otettu kaksi henkilöä, mongolilainen valloittaja Tamerlan ja sienbenbürgeniläis-unkarilainen kreivitär Erzsébet Nâdasdy, edustamaan ihmiskuntamme menneisyyttä. Ja kumpikin on erinomaisen kuvaava nykypäivillekin.

Tamerlanista — joka raivasi kaikki valtansa tieltä ja pystytti torneja ihmispäistä — sanotaan, että hän oli sivistyksen, tieteitten ja taiteitten harrastaja ja suosija. Toisistakin hänen kaltaisistaan, historiassa mainituista hirviömäisistä valloittajista annetaan sama kunniamaininta. He ovat suosineet sivistystä. Ja jos kat-

somme nykyaikaista maailmaa, jossa nykyisin elävät ihmiset ovat johdossa, ja sen hirviömäisyyttä, huomaamme saman piirteen: ne, jotka julmuudella, sodalla ja teloituksilla, johtavat kansojen elämää, pitävät suuressa arvossa tieteitä ja taiteita. Ja kulttuuri-ihmiset sitten vuorostaan palvelevat heitä. Niinpä ei Nobelin rauhanpalkintoa annettu aikanaan Leo Tolstoille. Sensijaan sitäkin jaetaan jopa verisen sodan johtajille.

Nämä ovat ilmiöitä, jotka tapahtuvat silmäimme edessä. Jolleivät veriset johtajat suosisi tieteitä ja taiteita, olisi heidän laulunsa lyhyt. He eivät saisi ihmisten, kansan, kannatusta. Mutta kun he suosivat tieteen ja taiteen edustajia, niin nämä puolestaan palvelevat heitä. Se on vastapalvelua molemmin puolin. Kulttuuri-ihmiset ovat veristen johtajien lumoissa niinkauan kuin nämä pysyvät johtajien vangitsemina eli kieltävät Kristuksen opin. Kristuksesta he saavat kyllä puhua, mutta sotapäällikkönä. Tämä on kuvaavaa, tämä narraava ja petollinen menettely. Sillä pahan valta ei nykyään saa mitään aikaan pelkällä raakuudella, vaan se tarvitsee avukseen ja palvelijoikseen tieteen ja taiteen. Näiden arvovallalla tulee kansa petetyksi.

Toinen näyte on Nâdasdyn kreivitär, joka pysyäkseen nuorena murhautti 600 nuorta tyttöä ja kylpi heidän veressään. — Kreivittären mysteerio polveutuu läheisesti kirkon sijaissovitusopista. Se on sen merkillinen sovellutus. Kirkkomme opettaa: yhden ihmisen, Jeesus Kristuksen, rääkkäämisen tähden saamme autuuden; saamme siis henkilökohtaisesti nauttia onnea toisen tuskasta. Kreivitär oli saman inspiration vallassa: hänkin tahtoi hyötyä toisen tuskasta. Hän kylpi veressä, kuten uskovaisemmekin puhuvat Kristuksen veressä kylpemisestä. Kreivittären menettely oli synkkä sovellutus julkisesta uskonopistamme. Mutta se oli yhteiskunnallisestikin rikollinen, ja siksi sen täytyi tapahtua salassa. Ja ihmeellistä on, että se onnistui niin pitkälle, että 600 tyttöä murhattiin keskellä ihmisten elämää. Täytyi olla joka puolella hyvin hullusti.

Ja nyt joudumme kysymään: millä tavalla tuommoisen karman sovittaa? Siksi täytyy elämään niin syvälle syventyä, että löytää selvityksen. Sillä jos sovitus tapahtuisi koneellisesti, siten että kreivitär syntyisi ja murhattaisiin 600 kertaa, siitä ei tulisi koskaan loppua ja valmista. Vaan asia onkin sitten toinen. Ihmisen — kreivittären — korkeampi minä on olemassa ja kantaa vastuun omista persoonallisuuksistaan. Ihminen voi lunastaa tuon karman: tekemällä ihmiskunnalle niin paljon hyvää, kuin on tehnyt pahaa. Se on Valkoisen Veljeskunnan työn tukeminen maan päällä. Se työ on ihmiselle kelpaavan elämänymmärryksen opettaminen, ja myös sen mukaan eläminen. Ja Pekka Ervast on nyt selvästi esittänyt tämän elämänymmärryksen. Ja hän sanoo: ihminen voi siinä työssä lyhyessä ajassa lunastaa karmaansa. Voimme nähdä, että työssämme voi olla suuria tuskia — ainoa keino on peräänantamaton luottamus Jumalan rakkauteen ja valistustyö tämän Jumalan rakkauteen perustuvan elämänymmärryksen levittämiseksi. Ainoa keino on edistää hyvän voimaa maailmassa. Jos tämän ymmärtää, jos tekee sen selväksi, se auttaa ihmistä kestämään niitä vaikeuksia, joita tulee.

Me ymmärrämme, että se Jumalan valtakunnan sanoma, joka valistaa ihmisten järkeä ja sitten vapauttaa ihmiskunnan vähitellen kärsimyksistä, on nyt pantu alkuun, ja sen sanoman levittämisellä voimme lunastaa hirveätä karmaa, ihmiskunnan historian hirviömäistä julmuutta.

Yhteenvetona sanomme vielä kolme asiaa. Ensiksi: hirmujohtajat tarvitsevat tieteitten ja taiteitten tukea pitääkseen helvetit pystyssä. Toiseksi: virallisen uskonnon sijaissovitusoppi tukee sellaista sieluntilaa, että voimme nauttia toisen rääkkäämisestä. Kolmanneksi: Keino noista johtuvan karman lunastamiseen on palvella sitä työtä, mikä korkeimmasta Jumal-tajunnasta on pantu alkuun täällä Suomessa.

J. R. H.

(J. R. H:n puheenvuoro H:gin ryhmässä 27. II. 1954. Tutkittavana "Pistis Sophiasta Christosophiaan" X luku. Muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama.)

1959 lokakuu, 228—229

MAAILMANUSKONTO

(Puhe Saarenmaassa 6. VIII. 1955)

Saatanakin on omalla tavallaan kolminainen: Lusifer, Ahriman, Saatana, kuten P. E. erikoisesti puhuu kirjassaan "Johanneksen evankeliumi". Vasta Karitsa, Logos Poikana ja Isänä, voittaa Saatanan. Ja kun ne molemmat ovat nyt ruumistuneet, sentähden voittava työ on päässyt alkamaan ihmiskunnassa. Pekka Ervast sanoo selvästi, että Jeesus Kristuksen aloittama todellinen kristinusko alkaa vanhan liiton neljännestä eli Mars-vihkimyksestä, sotakysymyksen ratkaisusta, miekan ristiksi kääntämisestä. Tästä Pekka Ervastin työ jatkuu ja syvenee, niin että hänen aloittamansa suuri maailmanuskonto alkaa pahanvastustamattomuudesta, vanhan liiton kuudennesta eli Saturnus-vihkimyksestä.

Katselkaamme nyt hiukan näitä asioita. Ensimmäisenä toteamuksena on, että Jeesus Kristus tuli maapallomme korkeammaksi minäksi, ja että Pekka Ervast tuli sitten maapallomme käytännölliseksi minäksi. Nyt voi muodostua todellinen eklesia, jota ei voida tuhota, ellemme itse uuvu.

Siirrymme nyt noiden kahden edesottamuksen, kristinuskon ja suuren maailmanuskonnon ihmisten puolelta tapahtuvaan omaksumiseen.

Katsokaamme kristinuskon alkamisehtoa, neljättä eli Mars-vihkimystä. Asiaa on kuvailtu sitenkin, että kun ihminen ottaa neljännen eli Arhat-vihkimyksen, niin hänestä tuntuu niinkuin hän seisoisi tyhjässä avaruudessa. Hänellä ei ole mitään tukikohtaa jalkainsa alla.

Nytpä ihmiset — ja etenkin johtava sivistyneistö — on niin kasvatettu sodan lumoon, että jolleivät he saa nojautua aseisiin, armeijaan, niin heillä ei ole mitään tukea eikä turvaa elämässä. He tuntevat todella seisovansa kuin tyhjän päällä. Sentähden he kuin hengen hädässä puolustavat asevelvollisuutta ja armeijaa.

Mutta katsokaamme asiaa toiselta puolelta, totuuden kannalta. Täytyy sanoa, että kun ihmisen turva ja tukikohta on aseissa, niin silloin se on enemmän ja pahempaa kuin tyhjän päällä olemista. Sillä silloin tukikohtana on murha, ryöväys, ja kaikki siihen liittyvä valhe, petos ja oveluus. Täten koko meidän kulttuurimme lepää tyhjän päällä, ja siihen tyhjään ihmiset luottavat — kunnes tulee tuho.

Näinollen aseista luopuminen on siirtymistä pois tuosta valheellisesta turva- ja tukikohdasta. Ja siitä alkaa kristinusko.

Tulemme sitten Pekka Ervastin aloittamaan suureen maailmanuskontoon. Se alkaa pahanvastustamattomuudesta, Melkisedekin vihkimysjärjestelmän kuudennesta eli Saturnus-vihkimyksestä, jota myös on sanottu Tsoohan-vihkimykseksi.

Tähän Isän uskontoon, suureen maailmanuskontoon, sisältyy Jeesus Kristuksen antama Pojan uskonto, kristinusko, kuin myöskin kaikki vanhat uskonnot puhdistettuina ja nostettuina sille tasolle, jossa ne kaikki ovat yhtä.

Näinollen pakollisen asevelvollisuuden lakkauttaminen on tullut ajankohtaiseksi. Älköön pakoitettako ketään sellaiseen jumalattomuuteen kuin sotaan, ihmisten murhaamiseen ja itsensä murhauttamiseen.

Suuri maailmanuskonto sisällyttää itseensä sotimattomuuden. Ja se rakentaa pahanvastustamattomuuden kulmakivelle. Hyvää edistäen paha voitetaan. Paha voitetaan — niinkuin P. E. sanoo — ensin aina sisäisesti, ja sitten ulkoisestikin. Tämä on luonnollista nyt, kun Logos Isänä on astunut tähän ruumiilliseen elämäämme.

J. R. H.

1959 marraskuu, 260—261

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Häviävä ja uudestisyntyvä maailma

(J. R. H:n puhe Turun ryhmässä 27. III. 1955. Muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen).

Pekka Ervast sanoo, että tämä elämä käy jollain tavalla kriitillisemmäksi ja vakavammaksi kuin mitä se tähän asti on ollut. Hän kuvailee sitä kahdelta puolelta: on tapahtunut suuri voimavuodatus henkisestä maailmasta meidän maailmaamme, on

esiintynyt suuri Opettaja ja pannut alkuun henkisen työn sellaisessa muodossa jossa sitä ennen ei ole ollut, ja toisaalta on kuin kaikki pirut olisi päästetty irti. Elämä on kuin kahdella tavalla kiihtynyt On hyvän voima alkanut työn jota ei ennen ole ollut, suuren maailmanuskonnon, ja on samalla pahan voima alkanut liikahdella ja niin on koittanut aika, josta Jeesus sanoi, että silloin alkaa ihmisten jakautuminen Valtaistuimen oikealle ja vasemmalle puolelle. Toinen on Isän valtakunta, joka on syntyvä maan päälle ja toinen on tämä vanha kärsimyksen, itkun ja hammastenkiristyksen maailma. Tähän kriisikohtaan olemme nyt joutuneet, ja ymmärrämme, että se maapallon kehityksen kannalta on välttämätöntä. Sillä täytyyhän tulla se ratkaiseva hetki, että yhä selväpiirteisemmäksi, yhä selvemmin toisistaan eroaviksi käyvät nämä kaksi valtakuntaa, se jossa on itku ja hammastenkiristys ja se joka on maailman alusta asti suunnitteilla ollut Isän valtakunta. Täytyy tulla se hetki, että nämä kaksi periaatetta käyvät käytännöllisen ilmeisiksi. Olemme nyt keskellä näitä vaikeuksia. Vaikeus on siinä, että yksilöinä osaamme siirtyä vasemmalta oikealle. Osaammeko itsekkyyden olotilasta siirtyä ja järjestyä inhimillisyyden olotilaksi, joka maailman alusta on ollut tähtäimessä ja jonka puolesta on työtä tehty. Kun syvennymme asiaan tulemme siihen, että maailman tilaa katsoessamme käy yhä läpinäkyvämmäksi, että jos ihmisenä tahdomme elää, ei ole muuta mahdollisuutta kuin syventyä Jeesuksen ja Pekka Ervastin kuvailemaan Jumalan valtakunnan elämänjärjestykseen ja omaksua se. Kaikki muut menetelmät, kaikki vanhat keinot on koeteltu ja nähty, ja totuudenetsijöiden velvollisuutena on nähdä, että ne ovat käyneet arvottomiksi, sillä nehän johtavat vaan luhistumiseen ja kuolemaan. Ja näin käyvät selviksi Pekka Ervastin sanat, että maailmaa ei voi millään muulla tavalla auttaa kuin tekemällä kristosofista työtä. Tämä työ jää ainoana käteen kun katsomme tätä elämää. Ainoa keino on, että asennoidumme tämän kristosofisen elämänjärjestyksen työntekijöiksi, siten kuin se jokaiselle on mahdollista. Ainoa ratkaisu on: sijoittaa kaikki voimansa uuden rakentamiseen. Nyt on lakkotilanne Suomessa. Vuonna 1911 oli myös lakkoja, ja muistan niiden aiheuttaman psykologisen vaikutelman. Se oli, että niin oikeutettuja kuin palkantavoittelu-yritykset ovatkin, niin kun se tapahtuu lakkojen kautta, on se tyranniutta, niinkuin P. E. silloin sanoi. Sillä lakot ovat sitä, että ihmiset, jotka ovat hankkineet ja saaneet itselleen työpaikan ja aseman yhteiskunnassa, asettuvat yhteiskuntaa vastaan, — sitä yhteiskuntaa, jonka avulla ja kustannuksella he ovat kouliintuneet ja saavuttaneet aseman. He käyttävät yhteiskunnan heille suomaa asemaa pannakseen pyörät yhteiskunnassa seisomaan. Pekka Ervast sanoo, monelta puolelta asiaa pohdittuaan, että tämä on vaikeasti ratkaistava yhteiskunnallinen pulma. Sillä mitä se ratkaisu merkitsee? Jos totuudenetsijöinä ja kristosofeina ajattelemme asian päähän asti ymmärrämme, että ratkaisu on siinä, että luovumme kerta kaikkiaan kaikesta politiikasta, kaikesta sellaisesta, missä voidaan uhata ja käyttää väärin luottamusta. Blavatsky jo sanoi, että "kun teistä tulee teosofeja, luopukaa politiikasta". Meidän tulee pysyä vain Jumalan Poikain ilmoittamassa elämänjärjestyksessä, Jumalan valtakunnan rakkaudessa, ja vahvistaa siten sitä valtakuntaa. Ja kun kansan keskellä on joukko, joka ei taistele oikeuksistaan, vaan pikemmin "taistelee" velvollisuuksistaan, osaa tavallinen maailmakin ehkä paremmin menetellä omien yhteiskunnallisten pulmiensa kanssa. Kun totuudenetsijäin joukko on näin ratkaissut yhteiskunnallisen pulman, se on oikein ratkaistu, ja niinhän Pekka Ervast sanookin, että siinä suuressa Opettajassa, joka meidän päivinämme esiintyy, on kaikki pulmat ratkaistu. Ne on ratkaistu juuri siten, että ei ensinkään oteta osaa politiikkaan, ei työtaisteluihin, jotka voivat saada tuollaisia tuhoavia muotoja kuin lakot. Jollei olisi sitä joukkoa, joka palvelee Kristus-voimaa, taistelevat puolet tuhoaisivat toisensa. Sadussa kerrotaan kahdesta pedosta, jotka tulivat vastakkain, ja kun kumpikaan ei väistänyt, syntyi tappelu, jonka päätyttyä kummastakin oli jäljellä vain karvatuppu. Samalla tavalla yhteiskunta tuhoaisi itsensä puoluetaisteluissa, ellei olisi Jumalan valtakuntaa muodostava ryhmää. Yhteiskunnasta jäisi vain karvatuppu eli karmaa. Siinä itsessään ei ole pelastusta. — Tämä on juuri hyvin tärkeää kristosofille, että hän pysyy irti politiikasta ja vain edistää Jumalan valtakunnan työtä. Silloin suuri

Mestari-tajunta, Kristus-tajunta saa siitä työstä voimaa ja voi auttaa, että kansa osaa vähän paremmin ratkaista pulmansa, ratkaista niin, ettei se vie veritemmellykseen. Voimme panna merkille yhteensattuman: ennen lakkokauden alkua oli Pohjolan Valossa maaliskuun numerossa kirjoitus Suomen itsenäisyydestä (Totuudenetsijän ajatuksia), jossa osoitettiin, missä on ja on ollut Suomen pelastus. Se ei ole ollut voitossa, mikä on saavutettu riitelemällä, vaan siinä mikä on saavutettu riitelystä lakkaamalla, yhteishyvän periaatteessa pysymällä. Kirjoitus oli ja on kuin kädenojennus Suomen kansalle. Meidän tehtävämme on ottaa siinä esitetty periaate oppaaksemme ja pitää kyntemme irti taistelusta, ja silloin yhteiskunnalliset puolueetkaan eivät pääse itseään repimään. Kansa ei pääse itseään repimään kun on järjellinen joukko, joka pitää huolta Jumalan tahdon täyttymisestä yhteiskunnassa.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama.)
1959 marraskuu, 269—270

TOTUUDENETSIJÄN AJATUKSIA

Mitä on rakkaus?

(J. R. H:n puhe Saarenmaassa iltajuhlassa 21. VIII. 1954. Muistiinmerkinnyt A. L.)

Tässä teosofisessa työssä yleensä on otettu huomioon eräs asia. Kun me etsimme totuutta, elämänselitystä, niin kuuluu asiaan, että jotakin käsitettä arvostelemme toisella käsitteellä, ja siten etsimme sitä missä ne yhtyvät, niin ettei ole enää ristiriitaa. Tämä on psykologistieteellinen menetelmä. Pohtiessamme jotakin käsitettä otamme avuksi sellaisen käsitteen, joka usein on sen vastakohta ja annamme niiden arvostella niin kauan toisiaan, että ne yhtyvät kuten onnellisessa avioliitossa, aivan häiriintymättä toinen toisiinsa.

Tulee mieleen historiallinen tapaus. Jeesuksen tuomion yhteydessä kysyi Pilatus Jeesukselta: mikä on totuus? Jeesus ei suorastaan vastaa mikä on totuus. Mutta tiedämme, että totuuden vastakohta on valhe. Jos Pilatus olisi ollut totuudenetsijä — niinkuin meidän kaikkien tulisi olla — olisi hän katsonut että totuus ei ole ainakaan valhe, eikä valhe ole totuus, ja hän olisi antanut valheen arvostella totuutta ja antanut niiden viedä yhteen. Vaikka Pilatus kysyi "mikä on totuus" hän ei ollut selvillä siitäkään mikä on valhe. Sentähden hän ei osannut arvostella niitä toinen toisellaan. Pontius Pilatus tiesi kyllä että oli valhe se syytös, minkä papit ja kansan johtomiehet kohdistivat Jeesukseen, mutta hän ei ollut totuudenetsijä niin että olisi vienyt päätökseen arvostelunsa, ja sentähden hän julisti valheellisen tuomion. Hän julisti semmoisen tuomion, joka hänen olisi pitänyt tietää valheeksi. Hän ei ollut ratkaissut valheen probleemaa, sentähden hän ei osannut ratkaista mikä on totuus. Sillä valheen probleema olisi pitänyt arvostella kuvernöörin arvon menettämisellä. Näitä kahta olisi pitänyt arvostella niin kauan toinen toisellaan ettei olisi ollut ristiriitaa. Mutta kun hän ei ollut sitä tehnyt, ja kun nyt tuomarinvirka joutui vaaraan, hän julisti valheellisen tuomion.

Tämä osoittaa, miten teemme virheen kun emme vie täyttymykseen käsitteiden arvostelemista ja ymmärtämistä. Ja sitten tulee omantunnontuska ja karma kuoleman jälkeen, ja se sitten pakottaa ihmisen arvostelemaan valhetta ja totuutta rinnan, niin että ne yhtyvät. Aavistamme kyllä eläessämme mikä on totuus, mutta "kuvernöörinvirka" vaatii, että teemme valheellisen tuomion.

Tämä on näyte siitä kuinka pitää panna vastakohdat arvostelemaan toisiaan, kunnes ne yhtyvät. Näin meidän täytyy kaikkia käsitteitä arvostella toisella käsitteellä. Siten me kasvamme ja syvennymme käsitteissämme, kunnes ei ole enää kahta.

Semmoista arvostelua vaatii esim. sotakysymys. Siihen kuuluu isänmaanrakkaus, jonka hyväksymme, ja murha, jonka hylkäämme. Kristikuntana olisi meidän pitänyt yhdistää tämä vastakohtien pari. Ja varsinkin teosofiseen liikkeeseen kuuluvien olisi pitänyt se tehdä. Mutta tätä tietoista sulatustyötä ei ole tehty. Ja sentähden

olemme nyt sotakysymyksessä siinä missä olemme, sota on vienyt meidät tuhon partaalle.

Lopuksi otamme semmoisen käsitteen kuin rakkaus. Se on sinään käsite. Mutta meidän on vaikea selvittää sitä itsellemme, ellemme rinnasta sitä toiseen käsitteeseen ja sitten tietoisesti sulata yhteen. P. E. antaa yhden määritelmän: rakkautta täytyy arvostella puhtauden käsitteellä. Alussa ne tuntuvat olevan aivan rinnakkain. P. E. etukäteen sanoo: toista ei voi olla ilman toista. Ei ole rakkautta ilman puhtautta eikä puhtautta ilman rakkautta. Rakkautta ei voi olla sinään, sen täytyy kestää puhtaus-käsitteen edessä. Ja puhtautta ei myös ole, ellei se kestä rakkaus-käsitteen edessä. Tällä tavalla voimme tehdä psykologis-tieteellistä tutkimustyötä. Pakotamme noita kahta käsitettä niin kauan rinnan että ne yhtyvät, että puhtaus ja rakkaus yhtyvät yhdeksi. — Edelleen voimme ottaa toisen rinnastuksen. P. E. sanoo: ei voi olla rakkautta ilman totuutta. Rakkaus on sinään totuus. Meidän on kysyttävä: onko se jota luulen rakkaudeksi semmoista, joka kestää totuuden edessä, vai sisältyykö rakkaus-käsitteeseeni valhe. Voin ajaa ja pakottaa nämä käsitteet yhtymään, silloin saan oikean käsityksen rakkaudesta, ja voin tulla itse siksi missä ne yhtyvät.

Rakkauden rinnalle voimme panna sääli-käsitteen, ja rupeamme niitä tietoisesti yhdistämään. Ja silloin meillä on se etu, että sääli-käsitettä ei ole niin turmeltu kuin rakkaus-käsite. Sääli on säilynyt puhtaampana. Me aivankuin hiljennymme sääli-sanan edessä, tunnemme että t ahdomme auttaa säälittävää olentoa. Sensijaan rakkaus-käsite on viety kaikkiin likaviemäreihin. Luullaan että aistinautinto ja epäsiveellinen homma on rakkautta. Kovin vaikea on meidän sentähden käsittää mikä on rakkaus. Ja olemme vetäneet rakkaus-käsitteen vieläkin alemmas, julmuuteen asti; inkvisiittorit murhasivat "rakkaudesta". Juuri kristikunnassa olemme kaikkein pahimmin vieneet rakkaus-käsitteen likaviemäriin. Emmekä ollenkaan muista, miten Viisaat, esim. Jeesus Kristus määrittelevät sitä omana elämäntapanaan. Sentähden on hyvä panna rinnan sääli ja rakkaus, että ymmärtäisimme mitä rakkaus on. Sääli on rakkauden aamunkoittoa. Länsimaalaiset ovat antaneet sääli-käsitteen olla rauhassa. Se on saanut olla itämaalaisten käsissä. Buddha sanoi: älä tapa mitään elävää olentoa. Sääli kaikkia. Sääli on pysynyt melkein puhtaana buddhalaisessa maailmassa. Teologitkin tunnustavat, että Buddhan opin puolesta ei ole tippaakaan verta vuodatettu.

Näin sääli rakkauden rinnalle pantuna auttaa meitä ymmärtämään mitä on rakkaus. Sääli sanoo selvemmin kuin "rakkaus": säälivä ihminen ei tee pahaa toiselle, ei aistihuumassakaan. Sääli pidättää häntä.

Tällä tavalla on meille hyödyksi — kun etsimme totuutta ja sanomme, että Jumala on rakkaus — panna rakkaus rinnan puhtauden ja totuuden ja samalla säälin kanssa. Sääli antaa meille avaimen, joka on: rakkauden nimessä ei saa tehdä mitään pahaa. Nuo kaikki yhtyvät tietoisessa yhtymässä, niin että siinä on sääli ja rakkaus, rakkaus puhtauden ja totuuden kanssa päähänvietyinä. Ne kaikki yhtyvät siinä täydellisyydessä, joka on rakkaus.

J. R. H.

(J. R. H:n tarkistama)

1959 joulukuu, 292—294

VELJEYDESTÄ

(J. R. H:n aamupuheenvuoro Saarenmaassa 16. 8. 1953).

Oli eilen puhe, että puhuisin veljeydestä. Sain eteeni vaikean pähkinän. — Veljeys on suuri totuus, jota voi lähestyä monelta puolelta. Suuren ihmiskunnan kannalta ajatellen veljeyttä voi esiintyä kauniissa suhteessa toveripiirissä ja perheessä. Mutta se on tietämätöntä, luonnostaan puhjennutta. Ihmiskunnan elämä taas kokonaisuudessaan on — niinkuin sitä on selitettykin — taistelua. Jos syntyy ryhmiä, niin niissäkin pidetään puoliaan toista ryhmää vastaan.

Ihmiskunnan on astuttava veljellisempään elämän tahtiin. Rotujen kannalta sitä ajatellen tiedämme, että kuudes juurirotu on viritetty siihen vaatimukseen, että veljeys pääsisi esille. Mutta, kuten P. E. sanoo, sitä ennen täytyy yksi suuri saavutus olla täytetty ja se kuuluu viidennelle rodulle. Ja se on: jokaisen pitäisi seistä omilla jaloillaan, niin että ei tarvitsisi olla toista vastaan, ei riistäisi, ei vaatisi etuoikeuksia. Sillä ainoastaan itsenäinen ihminen voi elää veljellistä elämää, sanoo P. E.

Veljeys kuudennen rodun kannalta siis edellyttää, että olemme jo suorittaneet viidennen juurirodun läksyn, järjestäneet yksityiselämämme, karmalliset olomme niin, ettei se ole minkäänlaisen vaatimuksen pohjalla. Olkoon meillä suutarin- tai räätälinverstas, siinä ei saa olla se henki, että tämän täytyy mennä, muuten ei veljeyttä ole. Itsenäisyys rotujen kannalta merkitsee, että karmallisessa tehtävässämme seisomme omilla jaloillamme, ja hoidamme sen hyvin. Viisaat sanovatkin: Tehkää paremmin kuin ennen yksityiset velvollisuutenne. Veljeys edellyttää itsenäisyyttä, aseettomuutta kaikissa suhteissa.

Tulemme tältä kannalta siihen, että ihmiskunnassa on pantu jotakin alkuun. Olemmekin saaneet selvän kuvan siitä, mihin olemme kutsutut. Jeesus sanoo, että tulee Ihmisen Poika — hän käyttää kyllä myös Kuninkaan nimeä. Mutta on onnistunut nimi Ihmisen Poika, sillä se merkitsee, että I h m i s y y s alkaa nousta. Tulee suuri Opettaja, joka panee alkuun ihmisyyden asettuen valtaistuimelle — ihmisyyden, so. ihmisyyden aatteen, johon veljeyskin kuuluu.

Jeesus sanoo, että maailman tila tulee silloin vaikeaksi, koska emme ole osanneet mitenkään rajoittaa vaatimuksiamme, aina vain vaadimme lisää, emme ole saavuttaneet omilla jaloilla seisomisen kykyä. — Elämä on sentähden tullut vaikeaksi koska kohtalo on asettanut ihmisyyden vaatimukseksi. — Jeesus kuvaillessaan näitä vaikeuksia sanoo, että tulee mm. luonnonmullistuksia. Ja nyt sanoo P. E. samoin, että elämä on niin vaikeaa, että luonto väsyy, ja että siitä on jo merkkejä, vaikka ei suuria, esim. maanjäristyksiä seutu seudulta. Sanon tämän siksi, että P. E. yhtyen Jeesuksen kantaan todentaa, että olemme Jeesuksen kuvailemassa ajassa. Meitä uhkaa luonnon väsymys. Tänä vuonna olemme jo saaneet nähdä pari jysäystä, ensin Hollannin rannikolla ja nyt Kreikassa. Näin olemme saaneet Pekalta toteamuksen: sitten kun Ihmisen Poika tulee tai on tullut, niin luontokin alkaa mullistella. Jollei ihmiskunta ota siitä vaaria, tapahtuu luhistumisia, vedenpaisumuksia, niinkuin Blavatsky ennusti.

Kuitenkin on tässä toivo, ja se on, että olisi jonkun verran ihmisiä, jotka heräisivät tajuamaan mistä on kysymys. Se olisi valittujen joukko ja se vaikuttaisi tuskien ajan lyhenemiseen.

Kun näin asia seulotaan, tulemme valittujen joukon tärkeyteen. Siinä on pelastus. Yhtä kouriintuntuva merkki mullistusten ajasta kuin maanjäristyksen on se, että Jumalan valtakunta on täydellisemmin kuin koskaan ennen julistettu ihmiskunnalle. Se on suuri maailmanuskonto ja siinä on sellainen tieto ja kokemus, että siinä on kaikki pulmat ratkaistu. Meidän tehtävämme on antaa niiden ratkaisujen läväistä oma elämämme.

Tulemme siihen, että valittujen joukon olisi oltava Jumalan puhetorvi, sen äänen torvi, joka on maailmanuskonnon takana, sen jumalallisen viisauden ja voiman. Se joukko muodostuu ihmisistä, jotka kuuluvat tähän maailmaan, mutta eivät ole tästä maailmasta, vaan toteuttavat Jumalan valtakunnan elämää.

Tulemme keskelle työtämme. Siinä on tärkeää jumalallisen viisauden toteuttaminen, jonka P. E. on esittänyt, ja veljeyden toteuttaminen, — so. keskinäisen avunannon henki, jossa meillä on tilaisuus seisoa omilla jaloillamme ja tukea toisiamme. Kukin kunnioittaa toista ihmistä ja hänen aloitteitaan sellaisina kuin ne ovat. Mutta on pysyttävä kiinni jumalallisen toiminnan periaatteessa. Niin luomme sellaista uutta, joka maailman luhistumisen keskellä ei ole tuomittu tuhoutumaan.

J. R. H.

(Muistiinmerkinnyt Aira Lehtinen. J. R. H:n tarkistama).

1959 joulukuu, 305—306

H U O M A U T U S

Alkulauseessa esiintyy kirjan nimenä "Kristosofian Polulta II". Se on oleva "Kristosofian Polulla II".

SISÄLLYSLUETTELO

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1940/9—10) (Valoa Pohjolasta*)) 7
"Uusi uskonto pohjoisesta" 9
Mitä siniristilippumme puhuu? 11
J. R. Hannulan matkat 12
Totuudenetsijän ajatuksia (1940/11—12) (Rauhan sesam-sana*)) 14
Pohjolan aspektit 16
Oikaisu (vihkoseen "Ylentäkää ihmisen poika") 19
"Taivas ja helvetti" 20
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/1) (Miksi uskonpuhdistus on tarpeellinen?*)) 21
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus I Aikojen vaihtuessa 22
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/2) (Uskollisuudesta*)) 24
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus II Pekka Ervast 26
J. R. Hannulan matkat 30
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/3) (Uskonpuhdistus on alkanut*)) 30
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus III Marttyyrius 32
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/4) (Avain aikamme kosmillisen tapahtuman ymmärtämiseen*)) 34
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus IV Muotomenot 37
"Siivekäs faarao" 38
Kesäkurssit 1941 39
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/5) (Logos periaatteena eli Poikana; Logoksen periaatteen ruumistuminen*)) 39
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus V Kasteen valmistelua 41
Kesäkurssit 1941 43
Raamattu 43

*) Suluissa olevat tähdellä merkityt nimikkeet antanut Aira Lehtinen.

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1941/6) ("Mestari ja me"*)) 44
Kesäkurssit 1941 48
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/9) (Kristuksen tuleminen ottamaan Karman ohjakset käsiinsä*)) 48
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus VI Konfirmation valmistelua ... 50
Pohjolan Valon kirje (P. E:n aseman tiedustelu häneltä itseltään*)) 52
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/10) (Sota ja veljeys hehkuttajina*)) ... 53
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus VII Ehtoollisen valmistelua ... 56
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/11) (Ristiriitojen pulman ratkaisu*)) ... 58
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus VIII Viimeisen voitelun valmistelua 60
Totuudenetsijän ajatuksia (1941/12) (Eläkäämme joulua*)) 62
Raja-aidat 64
Teosofis-ruusuristiläinen uskonpuhdistus IX Päätteeksi 65
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/1) (Viidennen ja kuudennen juurirodun tunnussana*)) 68
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/2) (Köyhyyden, sairauden ja kuoleman voittaminen 5.:n, 6.:n ja 7.:n juurirodun avatun dharman pohjalta*)) 70
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/3) (Todellinen historia — jumalallisen evolution historiaa*)) 72
Oikaisu (kirjaan "Vuorisaarnan oppilaan näkökulmasta") 74
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/4) (Uusien planeettojen vaikutus*)) ... 75
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/5) ("Olemmeko käsittäneet oikein?"*)) 76
Yrjö J. E. Alanen: Uskonto ja ihmisyys 79
P. E:n Kannatusliitto on julkaissut ... 79

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1942/6) (Hallitsijakysymys*)) 79
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/9) (Niinkuin ensin tapahtuu henkisessä valiojoukossa, niin tapahtuu sitten kansassa*)) 82
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/10) (Tuomio ja maailman loppu*)) ... 83
Mietelmiä 85
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/11) (Syntyminen vedestä ja hengestä*)) 87
Sodomalta ja Gomorralta 88
Totuudenetsijän ajatuksia (1942/12) (Pohjolan joulusanoma*)) 89
Ihmisen tehtävä on löytää Jumala ... 90
Vanhojen pyhien kirjojen vaikeatajuisuus 90
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/1) (Hyvän Lain puolesta on työtä tehtävä*)) 93
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/2) (Isän ja Pojan voimavaikutuksen aiheuttamat mullistukset maapallon johdossa*)) 95
C. Jinarajadasa: Teosofian johtavat aatteet 97
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/3) (Ihmisyyden mittapuu*)) 98
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/4) (Suuren Opettajan aseman tuntemisen merkitys; Ja valiojoukon tunnusmerkki*)) 100
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/5) Pääsiäismietteitä (Rapu symbolina aikamme pitkäperjantai- ja pääsiäsmysteerioissa*)) 102
Inehmon ääni 106
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/6) (Maapallomme vihkimykset*)) 106
Gnostikot 109
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/9) (Miten Pekka Ervastin jälkeen ymmärrämme suhteemme Jumalaan*)) 110
K. S. Laurila: Ajan ja ijäisyyden kysymyksiä maallikon näkökulmasta . 112
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/10) (Aseveljeydestä ristiveljeyteen*)) ... 113
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/11) (Henkisen vuodatuksen jakautuminen*)) 115
Elämä on koulua 116
Uusi hengen vuodatus ja uusi usko ... 120
Totuudenetsijän ajatuksia (1943/12) (Onnen ja ihmisyyden salaisuus*)) 124
Sfinksi 125

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1944/1) (Elämännäkemykseni ja työni sen puolesta*)) 130
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/2) Totuus ja sen varjot 132
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/3) (Ruumiillisen ja kuolemantakaisen elämän yhtenäistäminen*)) 135
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/4) (Maapallomme kriitillinen hetki*)) 137
Eino Kaila: Syvähenkinen elämä 139
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/5) (Planeettamme kuolemanuhka ja kolme korkeinta vihittyä sen voittajina*)) 139
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/6) (Ihmiskunnan tulevaisuus ja henkiset valiojoukot*)) 142
Oikaisua ("Teosofin" muistokirjoituksiin V. H. Valvanteesta) 145
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/9) (Tuomiokausi on alkanut*)) 146
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/10) (Kirkollinen elämänkäsitys ja teosofis-kristosofinen elämänkäsitys*)) . 149
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/11) (Avoin kirje — vetoomus armeijan riisumiseksi*)) 151
Totuudenetsijän ajatuksia (1944/12) (Ylipapeille ja kansan vanhimmille*)) 154
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/1) (Ajan polttavin kysymys*)) 157
K. S. Laurila: Tolstoi ja Luther Vuorisaarnan selittäjinä 160
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/2) (Voisiko kansa elää ilman armeijaa?*)) 161
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/3) (Sota pahan koulun ja hyvän koulun kannalta*)) 163
Me Suomen teosofit 166
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/4) (Aseettomuus-ihanne*)) 166
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/5) (Jokaisessa tien risteyksessä on tarkistettava suunta*)) 168
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/6) (Mitä on tehtävä, että suurelle Opettajalle antamamme kannatus ei heikkenisi?*)) 170
P. E:n Kannatusliiton "kukkaisrahasto" 172

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1945/9) (Pekka Ervastin kuolemassa alkaneen 11-vuotisjakson päättyessä*)) 173
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/10) (Kuoleman ja ylösnousemuksen mysteerio Pekka Ervastin jatkuvassa vihkimysdraamassa*)) 175
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/11) (Eläimen valtaherruudesta ihmisyyden valtaherruuteen*)) 178
Ryhmätyö 180
Aleksi Lehtonen: Paimenkirje 182
Totuudenetsijän ajatuksia (1945/12) (Kalliolle rakentaminen*)) 183
E. G. Gulin: Paimenkirje 184
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/1) (Kaksi periaatetta*)) 186
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/2) (Pelastus on uskollisuudessa aatteelle*)) 187
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/3) (Totuus on korkein uskonto*)) ... 190
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/4) (Tilinpäätös*)) 193
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/5—6 (Todellinen turva*)) 195
Ihanne ja sen toteutuminen 199
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/10) (Älä tapa*)) 203
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/11) (Tiedon ja hyvyyden elimellinen yhteys*)) 204
"Yksinvaltias" 206
Totuudenetsijän ajatuksia (1946/12) (Uudestisyntymiseni kolmiasteisen joulun taustassa*)) 208
Jumalan valtakunnan toteutuminen maan päällä 210
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/1) (Autuaita köyhät*)) 214
Hilda Pihlajamäki 80 vuotias 216
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/2) (Aurinkoa edustavan valon yhtyminen ihmiskuntaan*)) 216
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/3) (Teosofis-kristosofisessa sanomassa on kaikki pulmat ratkaistu*)) 220
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/4) (Pohjolan apostolit*)) 223
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/5) (Suhteemme Jumalaan ja suhteemme pyhiin kirjoihin*)) 227
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/6) (Suurten Opettajien aseman ymmärtämisen älyllis-siveelliset ehdot*)) 230
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/9) (Kehittyvä nykyhetki*) 231
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/10) (Tilanteen arviointi*)) 236
Totuudenetsijän ajatuksia (1947/11—12 (Sijaissovitususkosta oikeaan eläinuhriin*)) 239
"Buddhismin sanoma" 241
Joulukirjoitus 242
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/1) (Jumalalliset "lakkoilijat" ja "vastalakkoilijat"*)) 245
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/2) (Persoonapalvonta*)) 247
Augustinuksen tunnustukset 250
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/3) (Pekka Ervastin asema tietäjien lahjoihin nähden*)) 252
Mahaatma Gandhi 255
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/4) (Sillä jos tämä tehdään tuoreelle puulle, mitä tapahtuukaan kuivalle?*)) 255
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/5) (Uhrikiveä lähestyttäessä*)) 258
"Taivu nopeasti sopimaan riitapuolesi kanssa" 260
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/6) Oleminen ja eläminen totuuden valossa 263
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/9) (Rakkaus*)) 265
Avoin kirje Tuomiokapituleille 267
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/10) (Uhrikysymys*)) 268
Mitä uskonto on? 270
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/11) (Tosikristittyjen asema*)) 273
Totuudenetsijän ajatuksia (1948/12) (Toinen vaihe yksilön teosofis-kristosofisessa työssä*)) 276
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/1) (Perinnäissiunaus*)) 278
Sydämellinen kiitos 280
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/2) (Kansa-käsite ja Suomen kansan kohtalo*)) 280
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/3) ("Joulu symbolina ja todellisuutena") 283
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/4) (Pääsiäismysteeriokoe — yksilön, seuran ja ihmiskunnan kannalta*)) 287

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1949/5) (Ovenpäällystän ja pihtipielten siveleminen Karitsan uhriverellä*)) 289
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/6) (Suuren Opettajan tuntomerkki*)) 292
Voimien yhtymä eli polttopiste 294
Esoterismi ja eksoterismi 297
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/9) (Pekka Ervastin kirjojen julkaisemisesta*)) 298
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/10) (Pekka Ervastin työn ja hänen kirjallisen tuotantonsa vangitsemisyritykset*)) 301
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/11) (Saul-, Daavid- ja Salomo-ominaisuutemme*)) 305
Pekka Ervast ja hänen elämäntyönsä (I) 307
Henkinen horoskooppimme 310
Totuudenetsijän ajatuksia (1949/12) (Joulumysteerio valtakunta-aikana*)) 310
Pekka Ervast ja hänen elämäntyönsä (II) 312
Henkinen horoskooppimme II 316
Tehtävämme teosofeina 316
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/1) (Sukupuolikysymys*)) 318
Henkinen horoskooppimme III 320
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/2) (Elomme ohjemitat) 320
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/3) Patmos saaressa 323
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/4) Uusi Jerusalem 323
Koettelemukset 324
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/5) Uusi Patmos 324
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/6) Lohikäärme ja kaksi petoa 324
Väärä tuomio 325
Armeija 330
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/9) (Sotakysymyksen ratkaisun edessä*)) 331
Muoto ja henki 333
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/10) Sielutiedettä 337
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/11) (Kansat sotakysymyksen ratkaisun edessä*)) 340
"Tämä kansa voitetaan vain hyvyydellä" 342
Totuudenetsijän ajatuksia (1950/12) (Ensimmäinen etappimme joulun suuressa Mysteriossa*)) 343

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1951/1) (Siirtyminen Aurinko-keskeiseen elämänjärjestykseen*)) 346
Lähestyköön sinun valtakuntasi 348
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/2) (Vastaus Ruusu-Ristin 30-vuotisjuhlanumeron sisältämään historiikkiin*)) 351
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/3) (Kristus-elämän tulemisen aiheuttamaa järkkyilyä*)) 355
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/4) (Jeesus Kristuksen majesteettius*)) 358
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/5) "Onko Kalevala pyhä kirja?" 359
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/6) ("Viisi leipää ja kaksi kalaa" nykyisessä täydellistyneessä muodossa*)) 362
Kristuksen toinen tuleminen 365
Vegetaarinen Aikakauslehti 368
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/9) (Kutsu kuudennen rodun ihannetta toteuttamaan*)) 369
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/10) (Seuraukset Jumalan, kosmillisen Logoksen, tulemisesta Isänä*) 372
Hilda Pihlajamäki 374
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/11) Mystillinen kuolema ja ylösnousemus 376
Totuudenetsijän ajatuksia (1951/12) (Täys'ikäisyyden vihkimysuhri*)) . 378
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/1) (Teosofisen liikkeen jakautumisten syy*)) 381
13-luvun merkitys 383
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/2) (Henkisten liikkeitten johtajien erehdys ja ihmiskunnan tuhoutumisvaara*)) 384
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/3) (Neljä kulmakiveä*)) 386
Ruusu-Ristin äsken nimitetylle Johtajalle Uno Poreelle 388
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/4) (Kolme kulmakiveä*)) 389
Arvokkuutta 391
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/5) (Sukupuolisesta rakkaudesta veljesrakkauteen*)) 391
Sotalaivasto 394
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/6) (Suuren Opettajan odotus ja esiintyminen*)) 394
Temppelin rakentuminen 397

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia (1952/9) (Käytännöllinen veljeys ja ryhmätyö*)) 398
Muodollisen kristikunnan aioni eli aikakausi 399
Olympia-kisat 400
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/10) (Euroopan ja Suomen osuus maailman kansojen kokonaisuudessa*)) .. 401
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/11) Olympialaiset ja teosofia 402
Usko jälleensyntymisen pyörässä 405
Koivutuhkasta syöpälääkettä 410
Totuudenetsijän ajatuksia (1952/12) (Teosofisen liikkeen kolme ohjelmakohtaa*)) 410
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/1) (Toistammeko lankeemuksen, Jumal-johdon kieltämisen?*)) 413
Uutta ja vanhaa I 414
Pyhät kirjat 414
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/2) (Aineellisen rikkauden lahjoittaminen ja testamenttaaminen P. E:n Kannatusliitossa*)) 416
Uutta ja vanhaa (Jatk.) 417
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/3) (Suomessa avattu temppeli*)) 417
Vihkimyksistä yleensä 420
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/4) (Henkisen seuran laillisuusasiakirja*)) 420
Vihkimyksistä yleensä (Jatk.) 421
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/5) (Katuva ryöväri ja teosofinen liike*)) 421
Vihkimyksistä älyn kannalta 423
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/6) (Eräs jumalallisen aatteen vääristämismuoto*)) 423
Vihkimykset käytännön kannalta ... 425
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/9) (Kysymys työn jatkumisesta; Ihmiskunnan murroskausi*)) 425
Elämän tiellä historiallisesti 428
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/10) (Älyllis-tieto-opilliset ja käytännöllis-siveysopilliset ansat; Pari sanaa uusista kirjoistamme*)) 428
Vedestä ja hengestä 431
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/11) (Teosofinen Seura ja Ruusu-Risti sekä tuomiosunnuntai*)) 431
Voittoseppele 433

sivu

Ihmisten lainlaadinta voi mennä joko huonompaan tai parempaan suuntaan; K. S. ja Tähystäjä 433
Tietoista itsensä tuntemista; L. W. ja Tähystäjä 434
Pekka Ervast 435
Totuudenetsijän ajatuksia (1953/12) Maailmanuskonto 435
Näkymätön temppeli suomalaisella kummulla 438
Mitä vielä odottelemme? 438
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/1) (Suuren Tajunnan voimavirrat*)) . 440
Eivät enkelit eikä Poikakaan 441
80 vuotiaan kiitokset 442
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/2) ("20 vuotta" — puhe 80-vuotispäivänäni*)) 442
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/3) (Jumala tarvitsee meitä työssään*)) 444
Ennakkoluuloton Suomi 446
Maapallomme kolmas viritys 446
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/4) (Hyvän- ja pahankoulun erottaminen ehtona tuomiosta selvitäksemme*)) 447
Ristin tie 449
Valvokaa ja rukoilkaa; K. S. ja Tähystäjä 449
"Kullantekotaito" 450
Tunnussana; L. W. ja Tähystäjä 451
Hautauspuhe 452
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/5) (Kenellä ei ole miekkaa, hän myyköön hameensa ja ostakoon miekan*)) 454
Tuomiosunnuntai 456
Totuus vapaaksi tekee 456
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/6) Mitä rakastamme, sitä jaksamme ... 457
Tuomio ja teosofinen liike 460
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/9) Tieto-opilliset pulmat ja moraalin tie 460
Kunniaa ihmisyyden aatteelle ja työlle sen aatteen puolesta 462
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/10) (Yhteistyö, rippi ja salarippi*)) ... 463
Eetteröityminen 464
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/11) (Pelko ja rohkeus; Lentävät lautaset*)) 467
Ansako, vai? 470
Ruusu-Ristin tämän vuoden 7. numerossa 472
Totuudenetsijän ajatuksia (1954/12) (Kielletty hedelmä ja joulu*)) 472

sivu

Juhannus ja joulu 474
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/1)
(Tutkikaamme oppia Jumalan ruumistumisesta ihmiskuntaan*)) 476
Henki ja muoto 478
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/2)
(Siveellis-järjellinen pimittymisemme "älä tapa"-käskyn tulkitsijana*)) 479
Kiitollisuus 480
Veri... ja veri... 481
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/3)
(Mitä Suomen itsenäisyyspäivän sijainti puhuu?*)) 483
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/4)
(Kirjelmä asevelvollisuuslain ylläpitäjille*)) 486
"Herättäkää nukkuvia" 487
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/5)
(Täydellisyys*)) 487
Sukupuolettomuus ja lapsi 489
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/6)
Tuomio-käsite 490
"Uusi viini uusiin leileihin" 492
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/9)
(Valo, Lämpö ja Voima aikamme suuressa Opettajassa ja teosofisen liikkeen asema häneen nähden*)) 494
Oikea ja väärä usko 496
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/10)
(Logoksen suurtyö*)) 497
Uhri — kenelle? 498
Elävöittävä selvyys 501
Teosofian tehtävä 502
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/11)
(Uskosta*)) 502
Ajan polttavin kysymys 504
Paavalin kirjeet 506
Kun tässä yöllä 507
Saatana vaiko Kristus 507
Magiasta sananen 508
Henkistä elämää on elettävä sen itsensä takia 509
Harhan maagillinen lumo 509
Totuudenetsijän ajatuksia (1955/12)
(Katso, Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin*)) 510
Vedenpaisumus 512
Tallin seimi 513
Arvojen järjestys 514
Kuolkaamme kuolemalle 515
Totuudenetsijän ajatuksia (1956/1)
Kutsu, aavistus, tieto 517
Minäkö vai ihmisyys? 518
Veljeyden ytimen ydin 520
Tietämättömyys 521

sivu

Kansojen hypnoosi 522
Kiitos 522
Totuudenetsijän ajatuksia (1956/2)
Paavali, esikuvallinen katumuksentekijä 522
Inspirationista 524
Passiivisuus ja aktiivisuus 524
"Kun näette viikunapuun kukkivan" . 525
"Jos minua rakastat, ruoki lampaitani" 526
Totuudenetsijän ajatuksia (1956/3)
Mestarijohtoinen kulttuurityö 527
Pekka Ervastin 80-vuotis syntymäpäivänä 528
Turvamme on Isässä 528
Synnin siemen 529
Mitä kellekin 530
Totuudenetsijän ajatuksia
Mitä on kristosofia? 531
"Lohikäärme ja kaksi petoa" 536
Totuudenetsijän ajatuksia
"Taloudenhoitaja" 537
Joulu todellisuutena ja symbolina ... 538
Lain kokonaisuus 543
Totuudenetsijän ajatuksia
Veljeystajunta 544
Luottamus hyvän voimaan 548
Totuudenetsijän ajatuksia
(Mikä meidät pelastaa?*)) 548
Puhe iltajuhlassa 20. 11. 1955 550
Totuudenetsijän ajatuksia
Turun lääninsairaalassa 13. 4. 1948 551
Mestarin sanoma 555
Kokonaiskäsityksen välttämättömyys. 555
Totuudenetsijän ajatuksia
Toinen joulupäivä 556
Ei taistellen, vaan valaisten rakentaen 556
Tukikohtamme 557
Totuudenetsijän ajatuksia
Tieto-opilliset pulmat ja Vuorisaarnan tie 558
Aikamme varmuus 559
Missä turvamme? 560
Totuudenetsijän ajatuksia
(Suuret Opettajat toinen toistensa ja itsensä esittäjinä*)) 561
(Omistuskysymyksen uusi järjestely*)) 563
Oletko tahallasi sokkosilla? 564
Totuudenetsijän ajatuksia
Työn perusta 565
Aterioimisemme 566
Totuudenetsijän ajatuksia
Kolme koputusta maailmanuskonnossa 567
Hiukan periaatteista 568

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia
Taistelenko vai rakennanko? 569
Valkoisen Veljeskunnan Pää 571
Totuudenetsijän ajatuksia
Jos valokin on pimeyttä? 571
Mestarin etsiminen 572
Totuudenetsijän ajatuksia
Leipää taivaasta 573
Vapaus ja välttämättömyys 574
Totuudenetsijän ajatuksia
Sankarius 575
Kuoleman uhka 576
Totuudenetsijän ajatuksia
(Henkisen elämän lähtökohta*)) ... 576
Rakastatko isääsi? 578
Totuudenetsijän ajatuksia
Mestarijohtoinen perhe 579
Jeesuksessa ja Pekka Ervastissa tapahtuneen Logoksen yrityksen ero 580
Totuudenetsijän ajatuksia
Halko-symboliikkaa 581
Älkäämme perääntykö 582
Totuudenetsijän ajatuksia
Kirkko-Ekleesia: "Harvat ovat valitut" 583
Henkisen elämän mahti 584
Totuudenetsijän ajatuksia
Usko ja tieto 585
Pirstoutuminen on köyhyyttä 588
Totuudenetsijän ajatuksia
Eheytyminen 589
Ahasverus 590

sivu

Totuudenetsijän ajatuksia
Oppineisuuden ansa 591
"Kuin veitsen terällä" 592
Totuudenetsijän ajatuksia
Jatkuva valistustyö 592
Paratiisia 593
Totuudenetsijän ajatuksia
Rakastatko työtä? 594
Lankeemus 596
Totuudenetsijän ajatuksia
Suverenisuutemme 596
Saatanan lankeemus 597
Totuudenetsijän ajatuksia
Ihmisyys voittoon 598
Valta ja Auktoriteetti 599
Totuudenetsijän ajatuksia
Pienemmistä mysteerioista suureen mysteerioon 601
Unielämä 602
Totuudenetsijän ajatuksia
Isän tuleminen — uuden elämänkäytännön perusta 603
Oppilas vaiko väittelijä? 605
Sairaus ja henkinen elämä .....
Alempi minä ja tshitta 607
Sisäisiä väläyksiä suurlakosta 1905 608
Rauhattomuus ja rauha 608
Paha ja sen sovitus 609
Maailmanuskonto 611
Häviävä ja uudestisyntyvä maailma 611
Mitä on rakkaus 613
Veljeydestä 614

KRISTOSOFIAN POLULLA
I ja II

sekä muuta kristosofista kirjallisuutta
saa tilata osoitteella

NEITI ALMA ALLINNIEMI
Tampere
Santalahdentie 7 E 13.

Hinta 3000 mk